

TAM GIỚI **Lục Cỗ** KỶ

Mục lục

- Chương 1: Về Nhà
- Chương 2: Gặp Lại Bạn Cũ
- Chương 3: Bí Mật Kinh Thiên
- Chương 4: Thiên Long Gặp Chuyện (1)
- Chương 5: Thiên Long Gặp Chuyện (2)
- Chương 6: Tao Là Anh Của Nó !
- Chương 7: Về Đồn !!!
- Chương 8+9: Giao Kèo
- Chương 10: Đi Làm .
- Chương 11: Minh Con !
- Chương 12: Dùng Chân Được Rồi .
- Chương 13: Mất Kiểm Soát
- Chương 14: Bắt Đầu Con Đường Mới !
- Chương 15: Bang Hắc Long Thành Lập
- Chương 16: Thu Phục Nhân Tâm
- Chương 17: Quyết Đấu .
- Chương 18: Không Thể Tin
- Chương 19: Điệp Viên Hạ Nhược Y
- Chương 20+100 Tỷ
- Chương 21: Hạ Nhược Y Tinh Nghịch
- Chương 22: Công Ty Thành Lập
- Chương 23: Lợi Dụng Lẫn Nhau
- Chương 24: Lan Nhi
- Chương 24+2: Chương Đặc Biệt: Thu Hương Và Diêu Linh
- Chương 24+3: Chương Đặc Biệt: Thu Hương Và Diêu Linh (2)
- Chương 25: Khai Trương Công Ty
- Chương 26: Chiến (1)
- Chương 27: Chiến (2)
- Chương 28: Chiến (3)
- Chương 29: Chiến (4)
- Chương 30: Bang Tao Tên Hắc Long !!!
- Chương 31: Giang Nam .
- Chương 32: Thành Công Bước Đầu .
- Chương 33: Nín Đi Rồi Tôi Cho Cô Đi !
- Chương 34: Hai Chữ “Gia Đình !”
- Chương 35: Thiên Long Kiếm Mối !!
- Chương 36: Thiên Long Soái Ca .
- Chương 37: Hoạn Nạn Biết Anh Em .
- Chương 38: Nguy Hiểm , Nguy Hiểm !!!!
- Chương 39: Từng Thằng . Từng Thằng Một .
- Chương 40: Tàn Sát !
- Chương 41: Tiền Xin Lỗi .
- Chương 42: Xây Nhà .

Chương 43: Trụ Sở Mật Vụ Pc0 .
Chương 44: Thân Phận Giả .
Chương 45: Suýt Hồng Chuyện !
Chương 46: Dụ Đồ .
Chương 47: Đấu Trường Ngầm (1) !!!
Chương 48: Đấu Trường Ngầm (2).
Chương 49: Khinh Thường !
Chương 50: Giải Đấu Hạng Yếu .
Chương 51: Quái Vật !!!
Chương 52: Triệt Quyền Đạo Vs Muay Thái !!!
Chương 53: Thua Tâm Phục Khẩu Phục .
Chương 54: Đối Lập .
Chương 55: Tổ Chức Bí Mật !!!
Chương 56: Huấn Luyện Thiên Long .
Chương 57: Ý Tưởng Mới ...
Chương 58: Người Anh Máu Lạnh !
Chương 59: Quyết Tâm Của Thiên Long .
Chương 60: Kẻ Được Cho Là Mạnh Hơn Thu Phong !!!
Chương 61: Thu Hương Ngại Ngùng .
Chương 62: Hẹn Hò ...
Chương 63: Thứ Gì Đó Gọi Là Yêu
Chương 64: Bị Đuổi !
Chương 65: Phát Triển !
Chương 66: Đà Lạt ...
Chương 67: Cường Độ Luyện Tập .
Chương 68: Giác Mơ !!!
Chương 69: Sài Gòn
Chương 70: Kẻ Bị Chém !
Chương 71: Trọng Nghĩa
Chương 72: Biết Thế Nào Là Ăn Hành ?
Chương 73: Hội Nhập ...
Chương 74: Minh Anh Cân Hết !!!
Chương 75: Las Vegas !
Chương 76: Sòng Bellagio !!
Chương 77: Bản Thảo Boom Hạng Nhân ?
Chương 78: Thắng Cuộc !!
Chương 79: Đại Chiến Las Vegas !!! (1).
Chương 80: Đại Chiến Las Vegas (2).
Chương 81: Chạy Trốn !
Chương 82: Biến Cố !
Chương 83: Master Speed !!
Chương 84: Cổng Thời Gian !!!
Chương 85: Thu Phong Chết ???
Chương 86: Thế Giới Khác !
Chương 87: Thế Giới Song Song – Quốc Phong !!
Chương 88: Đại Tướng Minh Quân !!
Chương 89: Thu Phong Tỉnh Dậy !
Chương 90: Khó Hiểu ???

Chương 91: Đây Là Đâu ?
Chương 92: Thích Nghi Với Cuộc Sống Hiện Tại !
Chương 93: Tứ Đại Thiểu Gia !!!
Chương 94: Người Dị Năng Ở Thế Giới Song Song !
Chương 95: Một Đám !!
Chương 96: Kinh Khủng !!
Chương 97: CHIẾN ĐẤU XÂY RA Ở Cao Nguyên Tuyết !!!
Chương 98: Đình Thu !
Chương 99: Mất Thể Lực ?
Chương 100: Nhân Tâm Con Người ?
Chương 101: Tám Thẻ Thông Hành !
Chương 102: Hệ Thống Luyện Tập Thực Ảo !
Chương 103: Kỹ Năng Chiến Đấu !
Chương 104: Xong Nhiệm Vụ !!
Chương 105: Con Đường Phía Trước !
Chương 106: Còn Một Dứa Em ?
Chương 107: Không Thể Rời Quân Đội .
Chương 108: Sonic Gặp Nạn .
Chương 109: Ý Đồ Của Nhược Y ?
Chương 110: Quyết Định Của Thiên Long .
Chương 111: Quá Dễ Dàng
Chương 112: Chẳng Muốn Đổi Mặt ?
Chương 113: Cảm Xúc Bất Ổn Định .
Chương 114: Mục Tiêu
Chương 115: Một Lần Nữa Nhược Y Xuất Hiện .
Chương 116: Nhược Y Thích Tao ?
Chương 116+2: Chương Đặc Biệt: Lý Do Rời Quân Đội
Chương 117: Chuyện Tình Ta Từ Đây Mà Bắt Đầu
Chương 118: Đỏ Mặt .
Chương 119: Hẹn Hò !
Chương 120: Chạy Trốn !
Chương 121: Quyết Định Ra Bắc !
Chương 122: Thuê Trọ .
Chương 123: Việc Làm
Chương 124: Tay Nhanh Hơn Nào .
Chương 125: Suýt Nữa Bị Phát Hiện !
Chương 126: Nghi Ngờ ?
Chương 127: Bước Đầu ...
Chương 128: Thực Sự Cố Gắng Nhiều Đó Đã Đủ ?
Chương 129: Quân Đội Là Một Thứ Gì Đó Không Còn Nữa ...
Chương 130: Khó Khăn Sao ?
Chương 131: Đỡ Đòn !
Chương 132: Toàn Tính ...
Chương 133: Trốn Dụ .
Chương 134: Máy Thằng Em .
Chương 135: Sống Và Tồn Tại .
Chương 136: Cứu Người Để Vây Sao ?
Chương 137: Tập Hợp !

Chương 138: Con Chó Mực !
Chương 139: Sắp Có Biến ...
Chương 140: Người Đó Không Phải Anh !
Chương 141: Tên Sát Nhân Tâm Thần
Chương 142+1: Thoát Ngục (1).(A).
Chương 142+2: Thoát Ngục (1).(B).
Chương 143+1: Thoát Ngục (2).(A).
Chương 143+2: Thoát Ngục (2).(A).
Chương 144: Chẳng Có Cái Quái Gì Sau Lưng Tao Cả!
Chương 145: Nghệ Thuật Vẫn Là Nghệ Thuật!
Chương 146: Nội Công
Chương 147: Solo!
Chương 148: Lại Là Mơ?
Chương 149: Phong Thái
Chương 150: Tình Anh Em!
Chương 151: Uy Phong
Chương 152: Đơn Giản Tại Vì Tao Mạnh!!
Chương 153: Quốc Thiên
Chương 154: Đối Mặt
Chương 155: Một Chồng Tất Cả
Chương 156: Thiếu Suy Nghĩ!
Chương 157: Thị Uy!
Chương 158: Anh Em Của Tao!
Chương 159: Con Người Mới Của Thiên Long!
Chương 160: Lục Nương!
Chương 161: Lệnh Chuyển Quân Khu
Chương 162: Thu Phong Chịu Đựng!
Chương 163: Sự Quyết Tâm Của Chí Khải
Chương 164: Chút Tính Toán Của Thu Phong!
Chương 165: Lục Nương Xuất Hiện!
Chương 166: Thả Thính
Chương 167: Tóc Vàng Ngực Bự!
Chương 168: Phương Ly
Chương 169: Mất Mặt
Chương 170: Làm Con Nít Khóc
Chương 171: Anh Làm Gì Tôi Cũng Được!
Chương 172: Chiến Tranh?
Chương 173: Mục Đích Đến Của Huỳnh Đạt
Chương 174: Không Đề
Chương 175: Lập Trường!!!
Chương 176: Nên Hay Là Không?
Chương 177: Bước Tiến Của Abid
Chương 178: Tiểu Sự!
Chương 179: Anh Bác Sĩ Và Deziree Tinh Nghịch
Chương 180: Tâm Tư Của Phương Ly
Chương 181: Tang Lễ Joseph (1).
Chương 182: Tang Lễ Joseph (2) Anh Em Nhà Họ Hứa
Chương 183: Hứa Tử Lệ Đụng Mặt Thu Phong!

Chương 184: Huệ Nhan Xuất Hiện!
Chương 185: Điểm Danh Hắc Đạo Thành Phố Quảng Phúc!
Chương 186: Bại Lộ Thân Phận???
Chương 187: Sự Quyết Đoán Của Lục Nương
Chương 188: Tiger Vs Bạch Vân
Chương 189: Sớm Thôi ...
Chương 190: Bạch Vân Bất Tỉnh
Chương 191: Đáp Đầu Xin Lỗi
Chương 192: Lục Nương Chứng Minh Sự Trung Thành
Chương 193: Kế Hoạch Của Huệ Nhan!
Chương 194: Lục Nương Để Lại Lời Nói
Chương 195: Tai Nạn!
Chương 196
Chương 197: Cơ Hội Của Bạch Vân
Chương 198: Giá Trị Cốt Lõi
Chương 199: Nga Hoàng Bị Bẫy!!
Chương 200: Quốc Thiên Mang Đến Sự Kinh Ngạc!
Chương 201: Thu Phong Vs Quốc Thiên!!!
Chương 202: Con Cá Lọt Lưới
Chương 203: Thành Chân Xuất Hiện ??
Chương 204: Tao Là Anh Mày!!!
Chương 205: Sự Thật Về Cuộc Đời Quốc Thiên !!
Chương 206: Cuối Cùng Là Chuyện Gì ?
Chương 207: Hắc Long Bang Quay Trở Lại !!!!!!!
Chương 208: Huệ Nhan Đỗ Bệnh
Chương 209: Cân Bằng Nội Bộ
Chương 210: Cuộc Họp (1)
Chương 211: Cuộc Họp (2)
Chương 212: Điểm Mạnh Và Điểm Yếu!
Chương 213: Sự Chuẩn Bị Cho Tương Lai
Chương 214: Có Biến!
Chương 215: Thu Phong Bị Bắt Cóc
Chương 216: Ta Không Phải Là Quốc Phong ?
Chương 217: Song Trùng Thế Giới
Chương 218: Quán Ăn Nguyệt Quốc !
Chương 219: Mấy Thằng Rảnh
Chương 220: Thu Phong Mạnh Đến Nhường Nào ?
Chương 221: Luyện Tập !!
Chương 222: Nhà !
Chương 223+3 Anh Em Nhà Họ Nguyễn !!
Chương 224: Hắc Long Bang Tấn Công Khuyển Bạch !!!
Chương 225: Xuân Tiến Vs Lý Đại !!
Chương 226
Chương 227: Thu Phục Lý Đại !
Chương 228: Cặp Song Sinh
Chương 229
Chương 230: Thời Gian Biểu Của Quốc Thiên!
Chương 231

Chương 232: Cà Khịa
Chương 233: Ngã Rẽ ~
Chương 234: Trọng Khoa!
Chương 235: Sửa Xe
Chương 236: Áo Giác ?
Chương 237: Nhẹ Lòng ...
Chương 238: Trận Chiến Bắt Đầu!!!
Chương 239: Chấp Vài Tay!
Chương 240: Bạch Vân Quyết Đấu Hứa Tử Lệ !!
Chương 241: Ông Chủ ...
Chương 242: Kết Hợp Và Nổ Tung!
Chương 243: Phần Thưởng
Chương 244: Muốn Tái Đấu ?
Chương 245: Chuẩn Bị
Chương 246: Thử Nghiệm !
Chương 247: Võ Năng Giả ?
Chương 248: Bỏ Khuyết !
Chương 249: Kết Hợp Một Lần Nữa ! Sự Khó Khăn ?
Chương 250: Thức Tỉnh ?
Chương 251: Cuối Cùng Là Sao?
Chương 252: Quỷ?
Chương 253: Tô Lâm – Cai Ngục Trưởng !!
Chương 254: Tình Cảm Của Lục Nương ...
Chương 255: Lương Lự Hay Quyết Tâm ?
Chương 256: Một Đạp Vào Mặt!
Chương 257: Run Rẩy!
Chương 258: Tiền Kiếp?
Chương 259: Truy Hồn!
Chương 260: Lại Cà Khịa!
Chương 261: Kinh Mạch Và 108 Huyệt Đạo
Chương 262: Luyện Công Không Dễ !
Chương 263: Khai Thông U ?
Chương 264: Hai Anh Em Quái Thai !
Chương 265: Lướt Đấu
Chương 266: Đùng Tự Mãn
Chương 267: Chết Vì Gái!
Chương 268: Tức Giận!!
Chương 269: Sắp Kết Thúc
Chương 270: Kiêu Ngạo U ? Tao Có Thừa
Chương 271+1Vs5
Chương 272: Cảm Giác Tội Lỗi
Chương 273: Cơ Hội Làm Lại
Chương 274: Lại Sắp Có Biến ?
Chương 275: Võ Kỹ
Chương 276: Tiên Nhân Chỉ!!!
Chương 277: Kỹ Năng Trấn Phái?
Chương 278: Bất Tử
Chương 279: Ngoài Bất Tử Tao Chẳng Có Gì!

Chương 280: Trọng Sinh?
Chương 281: Mục Đích Của Ta ?
Chương 282: Gia Nhập !
Chương 283: Chuyển Thăm Bất Ngờ Đã Báo Trước !
Chương 284: Không Còn Giá Trị !
Chương 285
Chương 286: Là ?
Chương 287: Vì Gia Đình
Chương 288: Lập Kỷ Lục Rồi Phá Kỷ Lục
Chương 289: Bất Ngờ Xảy Ra ... Chiénnnn !!!!!
Chương 290: Guerriers Forts Tiến Công !!!
Chương 291: Hỗn Chiến !!!
Chương 292: Màn Độc Tấu Của Hắc Long Bang.(1)
Chương 293: Màn Độc Tấu Của Hắc Long Bang.(2)
Chương 294: Đặt Dấu Chấm Hết Cho Guerriers Forts
Chương 295: Trả Thù !
Chương 296: Một Cơ Hội !
Chương 297: Vỹ Kỳ Ra Mặt !
Chương 298: Mật Tông Phái
Chương 299: Bị Cài Boom
Chương 300: Giang Nam Xuất Hiện ?
Chương 301: Quân Đội Xuất Hiện
Chương 302: Đoán Đường Lập Binh!
Chương 303+108 Huyệt Vị!! Khai!!!
Chương 304: Tập Hợp!
Chương 305: Sức Mạnh Dị Biến Đó Là Gì?
Chương 306: Mười Đám!
Chương 307: Khởi Đầu Từ Sự Kết Thúc
Chương 308: Mục Đích
Chương 309: Cấu Trúc Của Đấu Trường
Chương 310: Dị Năng Giả Dịch Chuyển Cấp 1?
Chương 311: Vượt Cấp Dễ Vậy U' ?
Chương 312: Gấu Nướng ...
Chương 313: Hắc Được Gọi Là Chiến Binh
Chương 314: Muốn Đấu Liền?
Chương 315: Một Sút Quay Đầu
Chương 316: Thu Hay Không Thu?
Chương 317: Ngắm Gái Rồi Chạy
Chương 318: Bất Ngờ Dành Cho Porteur!
Chương 319: Thử Thách!
Chương 320: Quy Phục!
Chương 321: Đăng Ký!
Chương 322: Dị Năng Giả Triệu Hồi?
Chương 323: Bá Vương Quyền
Chương 324: Bị Tổng Thống Phát Hiện
Chương 325: Thái Độ Và Sự Tức Giận !!
Chương 326: Uy Phong!
Chương 327: Trao Đổi Qua Lại

Chương 328: Buồn!
Chương 329: Đứa Bé Mà Ông Muốn Giết ... Nó Tên Quốc Thiên !
Chương 330: Đám Người Không Liêm Sĩ
Chương 331: Toàn Diệt
Chương 332: Sự Thật ... Và Nỗi Lòng Của Nhược Y !
Chương 333: Sắp Điên Rồi !
Chương 334: Chiêu Binh
Chương 335: Sự Xuất Hiện Của Quốc Phong !!
Chương 336: Quốc Phong Thay Thế Thu Phong
Chương 337: Vỹ Kỳ !
Chương 338: Thông Tin Truyền Từ Chương 183+296
Chương 339: Phiên Phức !
Chương 340: Đám Bắt Cóc
Chương 341: Vũ Tinh Bang?
Chương 342: Giải Cứu
Chương 343: Cảm Ơn!
Chương 344: Đại Náo Tòa Cao Ốc
Chương 345: Đốt !
Chương 346: Quyết Định
Chương 347: Duy Linh Chết !
Chương 348: Robot ?
Chương 349: Nhận Nuôi
Chương 350: Trúng Kế Của Mục
Chương 351: Qua Cửa Ải Cuối Cùng
Chương 352: Con Trai Thị Trưởng
Chương 353: Xong Đời Thị Trưởng
Chương 354: Lục Nương Mất Tích ...
Chương 355: Ngạ Quỷ
Chương 356: Cây Đại Thụ!
Chương 357: Hung Thủ Thực Sự
Chương 358: Cấp Độ Của Quỷ
Chương 359: Trung Đoàn Đặc Công 617
Chương 360: Xích Mịch Nhỏ Của Hai Anh Em ...
Chương 361: Nguy Cơ
Chương 362: Giết !
Chương 363: Tình Hình Rất Chi Là Tình Hình ...
Chương 364+100 Triệu Dễ Kiếm Không ?
Chương 365: Tao Đưa Chúng Mà Đi Gặp Satan !!
Chương 366: Đi Đâu ?
Chương 367: Viên Đạn !
Chương 368: Ngu Ít Và Ngu Nhiều Đều Giống Nhau !
Chương 369: Sự Phối Hợp Hoàn Hảo !
Chương 370: Suýt Thì Bay Đầu
Chương 371: Giang Nam Học Đạo
Chương 372: Áo Giáp Chiến Đấu
Chương 373: Mục Oai Phong!!
Chương 374: Nhẫn Giả Nguyệt Quốc
Chương 375: Độc Bước

Chương 376: Người Thừa Kế!
Chương 377
Chương 378: Ngôi Làng Nhấn Giả !!
Chương 379: Cúp Điện ...
Chương 380: Ngày Cận Tàn
Chương 381: Kéo Xe !
Chương 382: Giáng Long Thập Bát Chưởng
Chương 383: Sức Mạnh Của Quốc Thiên
Chương 384: Lập Chốt Hay Không Lập Chốt ?
Chương 385: Lập Chốt !!
Chương 386: Tàu Thủy Hơi Nước?
Chương 387: Tương Lai ...
Chương 388: Mưa
Chương 389: Cạn Kiệt ...
Chương 390: Ý Định Hủy Diệt Loài Người
Chương 391: Chìm Vào Giấc Ngủ
Chương 392: Sự Thay Đổi Của Thế Giới
Chương 393: Dị Biến ?
Chương 394: Gánh Vác ...
Chương 395: Ý Tưởng Sinh Tồn
Chương 396: Kế Hoạch
Chương 397: Giấc Mơ Của Thành Chân!
Chương 398: Cái Sai Của Tạo Hóa Là Tạo Ra Con Người
Chương 399: Săn Mồi ...
Chương 400: Da Cá Sấu ...
Chương 401: Trở Về
Chương 402: Lóc Da Cá Sấu
Chương 403: Cô Đầu Bếp Đáng Thương
Chương 404: Không Cùng Một Thế Giới!
Chương 405: Hiện Tượng Lạ
Chương 406: Biến Dị Lần 2
Chương 407: Bây Giờ Không Thử, Đợi Đến Khi Nào ?
Chương 408: Cách Thu Phong Sử Dụng Người
Chương 409: Di Chuyển
Chương 410: Quả Cầu Lừa
Chương 411: Vụ Nổ
Chương 412: Cây Đại Thụ Khổng Lồ
Chương 413: Sinh Vật Kỳ Lạ ...
Chương 414: Đế Vương !

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Về Nhà

Thu Phong là một đội trưởng đội đặc công. Anh là một con người cực kì thông thạo các môn võ như Triệt Quyền Đạo bắt nguồn từ Thiếu Lâm, Vịnh Xuân Quyền, Teakwondo, Vovinam, Judo, Nhu Quyền và cả Quyền Thái.

Từ nhỏ Thu Phong đã được một người thầy là sát thủ nổi tiếng của Sài Gòn dạy võ. Những đường võ anh học được rất sắc bén, một đòn một quyền có thể lấy mạng những kẻ lơ tơ mơ bất cứ lúc nào.

Khi lớn lên anh gia nhập làm một đặc công. Sau bốn năm anh lên được chức đại đội trưởng, thêm ba năm sau anh rời khỏi nơi đó để về với gia đình.

Trên một con đường cao tốc

Bây giờ đã là năm giờ sáng. Trong một con xe Audi chở Thu Phong ...

“Bây giờ cậu muốn đi đâu?” Tài xế lái xe ngồi phía không quay đầu lại hỏi Thu Phong.

Thu Phong đang trầm tư trong suy nghĩ nên cũng không biết tài xế đang hỏi. Nói là tài xế của ông Hoàng nhưng thật ra người tài xế cũng là một quân nhân đã về hưu, nay ông cũng đã hơn sáu mươi.

Ông Hoàng tên đầy đủ là Nguyễn Huy Hoàng là một người anh em kết nghĩa của mẹ Thu Phong. Ông là một người có chức quyền trong quân đội,

cuu mang Thu Phong những ngày đầu tiên khi anh nhập ngũ cho đến khi rời khỏi.

Bác tài xế cũng là bạn tri giao lâu năm nên gần như những việc về đời thường của ông Hoàng bác tài xế đều biết cả.

Thấy Thu Phong vẫn không trả lời bác tài xế lại gọi thêm lần nữa “Phong ... Phong. Cháu tính đi đâu? “. Nghe tiếng gọi Thu Phong giật mình trở lại thực tại trong cái suy nghĩ vẩn vơ của mình.” Dả? Dạ dạ! ... À, bác chở cháu về Vũng Tàu đi. Nhà cháu ở đó “. “Ừ” Bác tài xế nhìn vào gương trả lời Thu Phong rồi đánh xe đi về Thành Phố biển Vũng Tàu.

.....

Hơn một tiếng sau xe bắt đầu tiến vào địa phận Vũng Tàu. Ngồi trong xe Thu Phong vẫn ngửi được mùi của biển xộc vào mũi. Mùi hương quen thuộc gắn bó với Thu Phong.

Đã không biết bao nhiêu năm Thu Phong đã không quay về đây, nơi mà anh được sinh ra và lớn lên. Nơi đây có bạn bè, gia đình của Thu Phong.

Một thành phố biển nhộn nhịp và thơ mộng. Ở Vũng Tàu lúc trước có một con đường được mệnh danh là con đường đẹp nhất Việt Nam, một bên là biển một bên là núi. Nhưng về sau có những con đường khác được khám phá đẹp hơn, dù vậy cũng không thể phủ nhận vẻ đẹp của con đường đó.

Vẻ đẹp của thành phố biển đã gợi cho Thu Phong những kỷ niệm đẹp khiến anh cảm tâm trạng đỡ hơn phần nào. “Bác có thể chở cháu ra biển được không? Cháu muốn dạo biển một lần rồi về!”

Thu Phong thật sự rất muốn đi vòng biển, nghe những tiếng sóng vỗ, gió biển, con người làng chài nơi đây. “Được rồi, dù sao bác cũng được chú Hoàng dặn là cả ngày hôm nay sẽ đi đến những nơi cháu yêu cầu mà. Yên

tâm mà ngồi đó đi “ Bác tài xế quay sang nhìn Thu Phong cười nói. Thu Phong cảm ơn một tiếng rồi lại tiếp tục ngắm cảnh.

Thật sự qua mấy năm thành phố này đã thay đổi quá nhiều, càng ngày càng nhiều nhà cao tầng mọc lên khắp mọi nơi. Các quán bar, các khu ăn chơi, quán café mọc lên như nấm ở mỗi con đường. Vũng Tàu cũng là một thành phố chơi sang nhất nước. Không biết ông chủ tịch thành phố này nghĩ gì mà lát đá hoa cương khắp vỉa hè quanh biển, bao quanh cả Vũng Tàu.

“Ào ... ào.. rào rạt....” Cuối cùng xe cũng đã chạy ra tới ven biển, Thu Phong có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng vào bờ. “Bác ơi, dừng xe ở đây đi, cháu muốn ngắm cảnh biển một tí ạ!” Thu Phong lễ phép nói với bác tài xế. Đối với người lớn, những người mà Thu Phong thực sự tôn trọng thì cho dù người ta thấp kém tới nào Thu Phong vẫn lễ phép.

Bác tài xế nghe vậy liền cho xe tấp vào lề.

Bây giờ đã hơn sáu giờ sáng. Cảnh quang xung quanh thật yên tĩnh, có rất ít xe qua lại. Trên vỉa hè của con đường có người già, người trẻ, trung niên, kể cả trẻ con cũng có đều đang chạy bộ tập thể dục ở đây.

Cảnh tượng quen thuộc Thu Phong thường thấy vào mỗi sáng sớm ở đây. Bước xuống xe Thu Phong vươn vai một cái thật mạnh “Oáppppppp...”. “Không biết đã bao lâu rồi nhỉ?” Thu Phong thì thầm tự hỏi bản thân.

Thu Phong tận bây giờ vẫn mặc đồ của quân nhân, một chiếc quần của lính đặc công và cái áo xanh trơn. Ánh nắng sáng rọi vào thân hình rắn chắc cao một mét tám khiến cơ bắp của anh nổi lên trông thấy. Thêm việc ở giết nhiều tên tội phạm trong lúc làm nhiệm vụ của anh nên vô tình khiến sát khí bản thân bộc lộ ra.

Việc một quân nhân bước xuống từ một chiếc Audi A8 khiến mọi người xung quanh đều dán mắt vào Thu Phong. Thật sự Vũng Tàu mà thấy một chiếc Audi vào những ngày thường rất khó, đa số những chiếc xe hạng sang như Audi, Lamborghini, Mercedes, Ferrari, ... Đều là xe ở trên thành phố Sài Gòn đổ về đây để đi du lịch. Nhất là việc thấy một chiếc Audi vào sáng sớm như thế, có lẽ sẽ có vài người không biết gì về xe oto nhưng sự sang trọng của chiếc xe đủ khiến họ phải nhìn theo.

“Chú ơi! Chú là bộ đội phải không ạ?” đang mãi ngắm nhìn cảnh biển thì bỗng một bé trai khoảng 6 tuổi chạy lại kéo áo Thu Phong hỏi.

Thu Phong cũng khá thích con nít, nhất là những đứa trẻ ngoan, anh cúi người thấp xuống xoa đầu đứa bé nói “ Đúng rồi cháu! Chú là một quân nhân đó!” Anh cười. Đứa bé nghe vậy bỗng nhảy tung tung lên hưng phấn nói “

Thế chú có ra trận đánh giặc không ạ? Chú bảo vệ đất nước đúng không ạ? Cháu rất thích làm bộ đội! Vì thế cháu có thể bảo vệ đất nước của mình, bảo vệ những bạn bè của mình, gia đình mình! Làm bộ đội có vui không chú? “

Đứa bé hỏi một loạt câu khiến Thu Phong ngớ người, không ngờ con nít bây giờ dạn thật. Ngày xưa bản thân hẳn gặp người lạ chả dám nói chuyện thế này đâu. Thu Phong nhìn đứa bé một lúc rồi nở nụ cười nói “Cháu à! Làm một quân nhân không phải là vui hay không, nếu cháu đã quyết định làm một người lính thì phải có một lòng yêu nước không bao giờ được nản. Dù gặp bất cứ kẻ thù nào cũng không được đầu hàng! Lớn lên cháu sẽ hiểu thôi! “

Đứa bé nhìn Thu Phong gật đầu lia lịa. “Thiên ơi! Về đi thôi con. Thằng này sao lại chạy lung tung nói chuyện với người lạ thế kia!” Xa xa một người phụ nữ có vẻ là mẹ của thằng nhóc đứng trước mặt Thu Phong chạy

lại gọi nó đi. “Dạ” Thằng bé dạ một tiếng rồi chạy lại phía mẹ mình. Người phụ nữ thấy Thu Phong liền gật đầu một tiếng rồi dắt con mình đi.

Một lúc sau Thu Phong đói bụng liền rủ bác tài xế đi ăn sáng. Ăn sáng xong Thu Phong bắt đầu về nhà. Nhà của Phong nằm ở một con hẻm dưới chân núi nhỏ thành phố.

Xuống xe Thu Phong nói bác tài không cần chở hấn đi đâu nữa, chào bác tài xế một tiếng rồi Thu Phong đi lên hẻm (vì hẻm nằm ngay chân núi nên có dốc, do đó phải nói là lên hẻm:v).

Nhà Thu Phong nằm ngay cuối hẻm do vậy đi lên hẻm Thu Phong gặp những hàng xóm của mình khi trước đều chào hỏi một tiếng. Đi được một quãng có người gọi Thu Phong lại “ Ê! Mày là thằng Phong phải không? Đi lính về rồi hả?” Người gọi Thu Phong lại là một ông già gầy dơ xương cầm một chai rượu trên tay, ông ta ngồi ngay trước nhà thấy Thu Phong đi ngang qua liền gọi lại.

Thu Phong nghe thấy liền quay đầu lại, ra là ông Hùng què. Ông này cũng là lính giải ngũ, uống rượu từ những năm kết thúc chiến tranh Việt Nam 1975 tới tận bây giờ vẫn chưa chết, thế quái nào mà ngày nào ông cũng uống ít nhất hai chai rượu từ đó tới giờ vẫn không chết, Thu Phong cũng thấy đồ mồ hôi vì độ sống dai của ông này.

“À! Chào chú Hùng, cháu vừa xuất ngũ nên bây giờ mới về đây “ Thu Phong quay sang nói. Ông Hùng cầm chai rượu trên tay giọng khàn khàn cười cười nói “Lâu quá không thấy mày, vẫn khỏe phải không? “ “Dạ đúng vậy! Thôi cháu lên trên nhà đây, hôm khác chú cháu mình nói chuyện!” nói xong Thu Phong quay mặt đi luôn.

Đúng nói chuyện với ông già này có tới sáng, lúc còn nhờ nhà lần nào ông gọi mình lại nói chuyện cũng cả tiếng mới chịu thả đi. Toàn những

chuyện không đâu cũng lấy ra nói, cũng chả hiểu nổi ông tối ngày ngồi một chỗ mà ngày nào cũng có chuyện để nói. Đã vậy mấy ông bạn nhậu của ông cũng thế, lầy như nhau.

“Cuối cùng cũng về rồi!” Vác theo hai cái ba lô to tướng Thu Phong bước tới cửa nhà, đặt ba lô xuống Thu Phong cúi xuống nhắc đáy chậu cây ngay trước cửa lên, dưới đó có một chiếc chìa khóa.

Bao nhiêu năm rồi mà mẹ vẫn để một cái chìa khóa nhà ở dưới này. Lúc còn trong quân đội Thu Phong luôn gọi điện về cho nhà, dù không về nhà kể từ khi nhập ngũ nhưng cậu vẫn thường xuyên gọi cho mẹ. Bà dặn lúc nào cũng để chìa khóa dưới chậu cây, lúc nào mà về không có bà ở nhà thì lấy chìa khóa mở mà vào.

Mở cửa bước vào, vẫn khung cảnh quen thuộc ngày nào, dù có thay đổi chút chút về nội thất nhưng cảm giác quen thuộc ấy vẫn không mất.

Ngắm căn nhà một hồi Thu Phong lại vác ba lô vào phòng mình. Phòng của anh vẫn vậy, không ai ở nhưng cũng không bụi bặm, mẹ vẫn dọn phòng cho hẳn. Quá mệt mỏi Thu Phong vừa vào phòng là lăn ra ngủ luôn, cửa nẻo cũng để tang hoang không thềm đóng.

Đến giữa trưa thì Thu Phong thức dậy ... Không phải tự nhiên mà thức, do mùi thức ăn thơm phức Thu Phong ngửi thấy được “Ọc ọc ...” Bụng kêu réo, Thu Phong đi vào bếp. “Mẹ!” Thu Phong thấy mẹ đang đứng nấu ăn bỗng anh nhào tới ôm mẹ từ đằng sau thật chặt rồi buông ra nói “ Sao mẹ về không gọi con dậy? “.

Mẹ Thu Phong cười, đã qua bao năm rồi mà nhìn mẹ vẫn trẻ như vậy. Lúc mẹ Thu Phong sinh ra cậu lúc đó bà chỉ mới hơn hai mươi, bây giờ thì bà cũng đã gần năm mươi rồi. Dù vậy Thu Phong vẫn thấy mẹ mình sẽ hơn

những bà cô cùng tuổi khác. Biết vậy lúc mẹ hắt hủi mẹ mày trẻ không, thì Thu Phong luôn miệng chê gớm, trẻ gì mà trẻ.

“Thấy con ngủ ngon quá mẹ không nỡ gọi. Ở trong đó chắc khổ lắm con mới được ngủ như vậy! “ Mẹ Thu Phong nở nụ cười ấm áp nói, rồi bà lại quay sang dặn “Con vào phòng tắm rửa thay đồ đi, thằng cu Long em con sắp học về rồi đấy. “ Thu Phong cười hạnh phúc rồi chạy vào phòng tắm.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gặp Lại Bạn Cũ

Thu Phong vừa tắm xong bước ra thì nghe thấy tiếng xe máy đi lên nhà. “Mẹ! Con học về!” Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ với Thu Phong vang lên. “Ừ, anh hai mày về rồi kìa” Mẹ Thu Phong từ trong bếp nói vọng ra. Người vừa lên tiếng là Thiên Long em trai ruột của Phong, Long giật mình lắm bầm “Anh hai?”. Thiên Long năm nay mười lăm tuổi, học lớp mười thuộc trường cấp 3 Vũng Tàu, một trong các ngôi trường điểm ở thành phố đạt chuẩn quốc gia. Với thân hình cao 1m73 hơi gầy, làn da trắng, mắt hai mí, khuôn mặt khá là đẹp trai. Việc làm Thiên Long tự hỏi cũng đúng, từ năm lên tám tuổi Thu Phong đã gia nhập quân đội, tới tận bây giờ đã là bảy năm. Hồi nhỏ Thiên Long rất quậy ai nói cũng không nghe, riêng chỉ sợ mỗi Thu Phong anh hai của nó. Thu Phong nói một thì thẳng em như nó không dám nói hai, dù đúng hay sai. Điều đó cho thấy Thiên Long sợ anh của mình như thế nào. Do Thu Phong đi quá lâu, dần dần Thiên Long trưởng thành cũng quên mất mình có người anh.

Bỗng ký ức của Thiên Long ùa về, nhớ những trận đòn của anh hai lúc mình hư. Nhớ lúc anh hai mua bánh mua kem cho nó, nhớ những lúc anh dạy mình cách làm người, nhớ lúc anh nó thương nó chở nó đi chơi, nhớ cả lúc anh hai đi dặn nó là phải chăm lo cho mẹ không được làm mẹ khóc mẹ buồn. Thu Phong bước ra, người anh của nó đây rồi. Thu Phong nhìn thẳng em trai của mình cười, Thiên Long hai con mắt mở to ra la lên “Anh hai!!!!” rồi chạy lại phía Thu Phong, quăng cả cái cặp xuống đất.

Thu Phong thấy thẳng em của mình cũng bất ngờ, không ngờ nhanh đến vậy, lúc cậu nhập ngũ thẳng cu chỉ mới tám tuổi, đứng chỉ tới bụng của

mình mà bây giờ đã gần bằng mình mất rồi. Thu Phong nhìn Thiên Long xoa đầu cười “Ừ, anh về rồi này. Mày cao lên nhanh quá nhỉ? Dạo này học hành sao rồi? “. Lúc Thiên Long còn nhỏ Thu Phong thường hay xoa đầu nó, bây giờ nó cũng coi đã lớn được một chút rồi, thói quen hay bị xoa đầu của nó bây giờ đã thành không quen rồi. Long nghiêng đầu qua một bên nhìn anh hai của mình hưng phấn nói “ Oaaa, anh cao thật đấy, chắc phải 1m80. Em cứ ngỡ phải cao bằng anh rồi. Em học giỏi lắm anh hai yên tâm, hehe “. Thu Phong hắc hắc cười “Mày cao bằng anh mày thế quái nào được, cố gắng cao bằng anh đi. Nghe mẹ nói mày học trường Vũng Tàu à? Tốt! “. Lúc trước khi chưa nhập ngũ Thu Phong chỉ cao 1m70, qua bảy năm Thu Phong luyện tập rất nhiều, chiều cao phát triển cũng từ đó, mà tới 1m80 thì hấn tịt ngòi rồi cao không nổi. Còn em của mình thì cao nhanh quá.

Đang trò chuyện với thằng em thì mẹ dưới bếp gọi “Hai đứa xuống dọn cơm ăn này! “. Thu Phong cùng Thiên Long đồng thanh “Dạ”, Thu Phong lại quay sang nói với thằng em “Vô thay đồ đi rồi ăn cơm, để anh dọn cho “, Long gật đầu “ Dạ “

Sau bữa cơm Thiên Long lại phải đi học ở trường buổi chiều. Hai anh em ngồi ôn chuyện một chút rồi khi Long đi học Thu Phong lại sang nói chuyện với mẹ những ngày mình ở trong quân đội. Cậu nói dối lý do mình giải ngũ vì cảm thấy không hợp với quân đội, cậu muốn ra ngoài lập nghiệp để cho ba mẹ con có cuộc sống tốt hơn. Mấy năm nữa thằng Long nó lên đại học thì chi phí học đại học không hề rẻ mà đồng lương của bộ đội lại quá ít. Lúc ở trong quân khu cứ một năm Thu Phong gửi tiền về cho mẹ một lần, toàn bộ tiền lương cậu không xài một đồng gửi cho mẹ hết.

Mỗi tháng với chức vụ thiếu tá của Thu Phong thì mỗi tháng cậu có hai triệu tiền lương, mỗi năm trung bình Thu Phong gửi về cho mẹ hơn hai mươi triệu, cậu chỉ giữ cho bản thân mình khoảng một triệu để gọi điện về nhà. Chưa kể những năm cậu làm nhiệm vụ được tiền thưởng cậu đều gửi

về cho mẹ. Năm nay cậu xuất ngũ vào dịp gần tết, tiền lương của cậu được gửi trong tài khoản hơn hai mươi triệu cộng thêm tiền thưởng khi hoàn thành những nhiệm vụ được giao từ cá nhân cho đến tập thể cậu cũng được hơn bốn mươi triệu. Với xa hội bây giờ một năm kiếm được nhiều đó tiền hoàn toàn là chết đói.

Mỗi tháng một gia đình chi tiêu trung bình khoảng bảy triệu, tiền ăn uống, xăng, điện nước ... Tiền lương của mẹ Thu Phong đi làm cho người ta một tháng chỉ có bốn triệu. Phải tiết kiệm lắm mới sống qua ngày được. Có Thu Phong gửi tiền về nên cuộc sống mẹ và em ở nhà mới dễ chịu được một chút.

Mẹ Thu Phong bà nói với anh mỗi năm tiền anh gửi về bà chỉ xài một phần, một phần để dành sau này cho bản thân anh cưới vợ. Thu Phong cũng không nghĩ mẹ tiết kiệm tới vậy, hơi bất ngờ nhưng anh cũng không quan tâm lắm, trước giờ Thu Phong có tiền thì xài không thì thôi. Bây giờ đau đầu nhất là nghĩ đến chuyện kiếm việc làm. Lĩnh đặc công giải ngũ như hấn chuyện kiếm được việc rất khó với cái bằng quân đội này.

Một lúc sau mẹ Thu Phong cũng đi làm, cả nhà còn mỗi mình hấn. Hấn liền lôi cái laptop hiệu toshiba từ năm nào của hấn ra, phải nói cái lap này cũ không thể cũ hơn. Mua qua tay của mấy thằng ăn cắp có một triệu bạc, cũng may cái máy khá bền nên tới giờ vẫn xài được. Lên mạng Thu Phong truy cập vào facebook(fb), mấy năm trời hấn không vào cái fb của mình.

Đăng nhập fb vào thì hơn 200 thông báo, 24 tin nhắn. Thầm nghĩ trong đầu “Ít nhất vẫn có người nhớ đến mình “ ấn vô thông báo và tin nhắn thì thực sự bị hồ hàng. Toàn là thông báo quảng cáo hoặc mời chơi game, qua tới tin nhắn toàn mời mua sim. Tổ sư cái bọn đa cấp, Thu Phong thầm chửi. Ít nhất cũng có hai ba tin nhắn từ nhóm lớp cấp hai của hấn.

Tin nhắn vào ngày 16 tháng 1: Từ lớp trưởng “Ê mấy bạn, sắp tết rồi ai về thăm thầy cô cũ không? Đến nhà các cô chúc tết. Mọi người ra cái lệnh để xem ai rảnh ngày nào nhiều nhất rồi đi!”

“Ok, tui rảnh ngày xx xx “ “Tui cũng vậy “ “Còn tao thì ngày xx xx”
.....

Đọc xong dãy tin nhắn Thu Phong thấy cũng nhiều người đi nên hẳn cũng đi luôn, lâu qua rồi không về thăm thầy cô cấp hai.

Từ Thu Phong: “Chào mấy đứa, anh ra quân rồi:v. Hôm đó tập trung ở đâu nào? “

- Đã xem ... đã xem

“Cái lũ bựa này “ Thu Phong chửi thầm.

“Pingg” Tin nhắn từ lớp trưởng: “ Ông về rồi hả hôm, biệt tích mấy năm trời. Cả đám thống nhất ngày 25 tháng một, sáng 7h tập trung trước trường cấp hai của tụi mình rồi đến nhà từng cô chủ nhiệm nha. Đám tui nhớ ông quá.”

Thu Phong đọc tin nhắn rồi nghĩ “Xem ra còn được con mụ lớp trưởng này” sau đó trả lời “Ok, hôm đó gặp “

“Pingg” Một tin nhắn khác hiện lên. Người nhắn là Lê Huỳnh Đạt: “Mày về rồi hả Gấu? (Tên biệt danh của Thu Phong lúc còn đi học) “ “Ừm, tao vừa về. Mày đang đâu vậy?” “Đang nhà, chiều 5h đi café nha. Lâu quá không gặp nhớ mày vờ lơ ra!” “Ok, quán cũ “ “Ok”.

Huỳnh Đạt, một người bạn thân của Thu Phong chơi chung từ tận cấp hai cho đến lúc Thu Phong nhập ngũ. Sau này qua tin tức trong quân khu Thu Phong nổi lên một thiên tài về công nghệ thông tin, thuộc bộ phận

Thông tin Khoa học quân sự. Đó cũng chính là Đạt bạn thân cũ của Phong. Huỳnh Đạt đã từng hack thẳng vào hệ thống của CIA nhưng chỉ được năm phút rồi bị đánh bật ra. Lúc đó Đạt mới vào quân đội được sáu tháng đã đạt tới trình độ đó. Cũng đúng, từ lúc còn đi học chung với Thu Phong thì bất cứ điện thoại nào hư về phần mềm android đưa cho Đạt nó đều sửa ngon lành. Lúc sau còn biết sửa cả máy tính và tất cả đều là tự mò mẫm trên mạng không ai chỉ. Tự tìm tòi đã giỏi như vậy huống chi được đào tạo bài bản.

Do thuộc phân khu khác nhau nên tận bảy năm Thu Phong vẫn chưa có dịp gặp lại thằng bạn thân này.

.....

Hơn năm giờ chiều, tại một quán café nào đó trên con đường Bình Giã.

Thu Phong đã ngồi sẵn trong quán café từ bao giờ. Đang mãi ngắm dòng người qua lại bỗng Phong thấy một thân hình quen thuộc đi tới “Ê! Đạt, tao đây này”, “À.. Ồ!” người Phong gọi chính là Huỳnh Đạt, thằng bạn thân tri kỷ của Phong. Đạt mông xuống chỗ ngồi Đạt gọi một ly café đen rồi quay sang nói chuyện với Thu Phong với ánh mắt tò mò “Không ngờ nhìn mày bây giờ khác thế, đồ hơn trước nhiều nhỉ. Nhìn mày già dặn hơn hẳn “ Thu Phong nhìn Đạt cười “Ừ, cũng do độ khắc nghiệt trong quân đội mới ra tao bây giờ! À mà nghe nói mày cũng ở trong đặc công hả. Mỗi tội tao với mày khác quân khu nên khó gặp nhau! “

Đạt nghe vậy liền cười khà khà gãi đầu nói “Ừ, dù vậy tao vẫn không nổi bằng mày. Mày được mệnh danh là con quái vật của đặc công Việt Nam. Chưa bao giờ thấy mày thua một trận nào cả, chỉ có hòa. Mà mấy trận hòa theo tao thấy mày vẫn tỉnh như ruồi trong khi người ta muốn đuổi hết sức rồi mày luôn là thằng kêu hòa đầu tiên.” Phong gật đầu cười cười để anh bạn mình nói tiếp “ Thật ra cũng có mấy lần tao tính gặp mày qua mấy

vụ đại hội quân đội rồi, nhưng làm bên khoa thông tin tao nắm được gần như toàn bộ bí mật quốc gia. Cả những việc tao không được biết, cả lý do tại sao mày lại buộc rời khỏi quân đội. Mà lý do đó tới chính mày cũng không biết!”

Thu Phong nghe xong câu cuối của Huỳnh Đạt bỗng dưng anh nổi da gà. Còn chuyện gì mà mình chưa biết sao?

(

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bí Mật Kinh Thiên

Thu Phong khá bất ngờ. Còn việc gì hắn chưa biết? Huỳnh Đạt thấy ánh mắt không tin của Thu Phong bèn cười nham hiểm. “café của anh đây ạ”

Em nhân viên đưa ly café cho Đạt rồi đi chỗ khác. Thu Phong nhìn không được liền mắng “Mày giấu làm cái gì, dù gì tao cũng đã rời ngũ rồi sợ sợ cái gì nói đi “ Đạt nghe vậy lại cười nham hiểm rồi nói “Lại đây tao nói cho nghe! Chọc mày tí thôi, là vậy ...” Đạt ngó qua ngó lại coi có ai nghe lén không rồi lại gần nói nhỏ với Thu Phong.

Năm phút sau Thu Phong đờ người khi nghe xong Đạt nói. Việc Thu Phong bị trừ khử khỏi quân đội không những uy hiếp tới quốc gia khác mà còn uy hiếp tới một đội bí mật trong quân đội. Đó là đội Sát Long của quân đội. Đội Sát Long là một đội tập hợp những người tướng chừng chỉ có trong phim đó là NGƯỜI DỊ NĂNG và những đặc công giỏi nhất từ trước đến giờ đều gia nhập đội đó. Sát Long chuyên nhận những nhiệm vụ nguy hiểm cấp bậc Từ A đến SS+. Sát Long chia làm mười hai đội nhỏ, mỗi đội hai mươi người. Người đứng đầu đội đó là một lão già Hoàng Diệp Xuân. Lý do Thu Phong bị trừ khử nằm ở đây.

Dù Thu Phong có che dấu thực lực bản thân thì với những người có cấp độ cao như lão già Diệp Xuân kia thì nhìn ra thực lực của Thu Phong rất là dễ. Một đội trưởng đặc công thôi, chưa biết đến sự tồn tại của một tổ chức Sát Long mà sức chiến đấu có thể bằng hai đội phó của đội Sát Long. Đó là Thu Phong chưa được dùng thảo dược hay rèn luyện khắc nghiệt nào cả, với tính cách của Thu Phong nếu gia nhập đội chỉ nó bạo loạn, vì hắn không

gia nhập bất cứ một phe nào. Điều đó cũng đáng lo ngại nếu bản thân anh làm loạn, điều thứ hai là nếu Thu Phong gia nhập một gia tộc nào đó thì sẽ làm mất cân bằng giữa ngũ đại gia tộc của quốc gia. Điều đó sẽ gây nên chiến tranh nội bộ không cần thiết. Thu Phong là một con thú hoang khó thuần chủng, thay vì được sử dụng thì Thu Phong sẽ bị đào thải.

Một việc đáng lo ngại nữa là khi Thu Phong gia nhập đội Sát Long rồi thì với tiềm năng của Thu Phong thì kiểu gì cũng sẽ lên được chức Tổng Tư Lệnh của đội Sát Long mà chức vụ đó lão già Diệp Xuân vốn dành cho cháu nội của hắn. Nên việc này càng không thể.

Một thông tin tiếp theo Thu Phong biết được là về sự phân chia của người dị năng

Dị năng giả được chia làm hai loại:

- Thứ nhất là dị năng giả bẩm sinh. Được di truyền đột biến từ gen bố mẹ rồi qua quá trình rèn luyện sẽ bộc phát ra hoặc ước thúc (cũng có khả năng vô tình xuất hiện). Dị năng giả này được chia làm các cấp như sau:

+ Cấp 1 (Có 4 cấp nhỏ: Sơ kỳ, Trung kỳ, Hậu kỳ và Đỉnh Phong)

+ Cấp 2 (Như trên)

+ Cấp 3 (...)

+ Cấp 4 (...)

+ Cấp 5 (...)

+ Cấp 6 (Những người thuộc cấp này rất hiếm, không quá 20 người)

- Thứ hai là Võ Năng Giả hay còn gọi là Người Tu Chân. Võ Năng Giả là luyện tập, có nội công, kinh mạch. Tất cả đều tự luyện tập mà ra. Cũng

chia thành các cấp khác nhau

+ Võ Sư (Tương đương cấp 1 dị năng giả)

+ Võ Tôn

+ Võ Vương

+ Võ Hoàng

+ Võ Thánh

+ Võ Thần (Tương đương cấp 6 dị năng giả, khoảng mười người)

Thu Phong còn nghe Đạt nói đây chỉ là thông tin cơ bản, còn có những lão bất tử nghe nói còn mạnh hơn.

Đây thực sự là ngoài tầm hiểu biết của Thu Phong rồi. Đúng là thế giới này còn nhiều bí ẩn hắc chưa biết. Sau khi ôn tí chuyện với Huỳnh Đạt, Thu Phong liền về nhà rồi suy nghĩ những câu nói của thằng bạn mình. Lúc chuẩn bị về Đạt còn quay lại nói với Thu Phong “Với sức chiến đấu của mày thì tương đương với Võ Tôn trung kỳ, nhưng gặp Võ Tôn sơ kỳ thì mày chỉ đánh ngang cơ thôi. Lý do đó là mày chưa có biết sử dụng nội công” rồi đi một lèo về nhà để Thu Phong ở lại.

“Thôi dẹp mẹ nó đi! Nhà cửa lo chưa xong đi lo mấy cái thằng tào lao như trong phim làm gì” Thu Phong nghĩ một hồi nổi khùng lên chửi. Bản thân Thu Phong rất đơn giản, một khi không quan tâm cái gì rồi thì hắc cũng đếch quan tâm cái đó luôn. Thêm bản tính vô cảm nữa nên việc gì không tổn hại đến kinh tế của hắc thì hắc cũng chả quan tâm nốt.

Bây giờ việc tất yếu nhất đối với Thu Phong bây giờ là kiếm việc làm. Cầm tấm bằng chứng nhận tốt nghiệp trường đặc công ra thì hắc chả có gì.

Bây giờ hẳn thông thạo năm loại ngôn ngữ mà không có bằng cấp vẫn rất khó để kiếm việc. “Chắc làm phiên dịch viên quá nhỉ? “ Thu Phong nghĩ vẫn vợ trong đầu rồi lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tối trời tối thì Thiên Long về, thấy anh hai đang ngủ thẳng cu liền lay lay thẳng anh dậy “Anh hai, dậy ăn cơm nè! Em hâm lại đồ ăn rồi. Hôm nay mẹ làm ca chiều đến tối mới về!”. Giật mình tỉnh dậy Thu Phong gật đầu “À.. Ừ”

Trong bữa cơm Thiên Long háo hức hỏi anh mình “ Anh hai, lát đi sinh nhật bạn em với em không? Nó có bà chị gái đẹp lắm mà chưa có bồ. Nó đang kêu em giới thiệu ai cho bà. Em thấy anh là nhân tuyển thích hợp nhất đó “ Đang ăn Thu Phong bị Long nói cho một mạch đến bực cả mình. Thu Phong trả lời ngắn gọn “ Mày rảnh quá lo học đi “. “Nhưng mà ... “ “Không nhưng nhì gì cả! “ Thu Phong nghiêm giọng. Đùa gì chứ, công ăn việc làm chưa ổn định, quen gái có mà cạp đất à?

Nhà Thu Phong chỉ có hai chiếc xe máy. Một chiếc mẹ hắn dùng đi làm còn một chiếc kia lúc trước còn ở nhà Thu Phong dùng để đi học, sau này nhập ngũ Thu Phong để lại cho thằng em sử dụng. Bây giờ việc cần lo là mua chiếc xe mới để tiện cho việc đi lại để kiếm việc làm, chứ đi taxi kiểu này tiền đâu cho thấu.

Ăn cơm xong Thu Phong lại vào trong phòng ngồi máy tính tìm kiếm xe trên mạng để mua. Còn thằng em thuyết phục ông anh hoài không được cũng bèn đi thay đồ rồi xách xe đi dự sinh nhật. Trước khi đi nó còn xin số điện thoại của Thu Phong sau đó cười nham hiểm. Thu Phong thấy vậy cũng chẳng quan tâm mấy. Trẻ con bây giờ toàn nghĩ đến chuyện không đâu.

(Chương này hơi ngắn vì chủ yếu nói về Thông tin người dị năng.
Chương sau sẽ có bèm mấy thằng trâu:V)

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thiên Long Gặp Chuyện (1)

Bây giờ đã gần tám giờ tối. Tại Phong Thu Phong, anh đang dán mắt vào màn hình máy tính để kiểm một chiếc xe vừa túi tiền để mua. Sau một tiếng vất vả cuối cùng anh cũng thấy trên chợ Vũng Tàu (web buôn bán đồ qua mạng) một chiếc exiter đời 2013 côn tay với mã lực 135. “Chiếc này cũng được ấy nhờ?” Thu Phong đang tự hỏi. Giá mà chiếc xe Thu Phong đang xem là hai mươi lăm triệu, giấy tờ đầy đủ, xe nguyên zin chưa thay một món đồ nào hết. Hiện xe này đã ngưng sản xuất, qua mấy năm Thu Phong ở quân đội thì chiếc này vẫn chưa xuống giá bao nhiêu cả.

Tìm số điện thoại của người bán, Thu Phong liên hệ và xem xe vào sáng ngày mai nếu được thì mua ngay tại chỗ. Xong việc tìm kiếm xe giờ là đến vụ kiếm việc làm của anh. Khá khó cho với kẻ chỉ biết đánh nhau như Thu Phong trong quá trình kiếm việc làm. Qua một lúc lâu Thu Phong thở ra một hơi “Chả có công việc nào thích hợp nhỉ? Chắc lấy tiền của mình cho người ta vay lấy lãi quá ... Như vậy có thất đức không ta?” (Tác giả: Đi làm từ thiện bù lại:v) Nghĩ một hồi Thu Phong mặc kệ vụ việc làm để mai có xe rồi tính.

Những việc cần làm không còn nữa Thu Phong liền tấp một cái rồi leo lên giường ngủ phì phì.

9 giờ tối. Cảnh tượng thành phố biển Vũng Tàu nhìn từ trên xuống tuyệt đẹp. Ánh đèn từ trung tâm thành phố, những ngọn núi, xa xa ở biển lại có những con tàu với đèn sáng trưng cả mặt biển. Thu nhỏ cảnh tượng hơn tại một quán Bar nào đó nằm trong thành phố.

Bên trong quán bar có những người đang lắc lư theo điệu nhạc, trẻ có, lớn có mà già cũng có. Các cô gái mặc đồ bốc lửa đang uống bia với mấy người đàn ông, dù bị sờ soạng khắp người thì các cô gái ấy vẫn cười sặc sụa rồi uống bia. Các cô gái đó qua bàn của mấy người không có phụ nữ đi cùng để kiếm tiền bo. Trong vô số người ở quán Bar đó thì có vài bàn chỉ toàn những đứa tuổi mới vị thành niên.

“Ê mày! Anh hai mày cuối cùng là không đi hả, làm tao rủ chị tao theo. Tao nói bả có anh của thằng bạn em men lỳ lắm, chị đi sinh nhật em sẽ thấy. Mới đầu tao nói bả còn không quan tâm, tao dụ mãi mới được. Cuối cùng anh mày không đi “ Trong ánh đèn mờ của quán bar có hai bóng hình đứng sát lại nói chuyện với nhau. Người kia nghe vậy trả lời “ Tao dụ mãi không được ấy chứ! Ông anh tao vừa cao vừa đồ nữa, tuy mặt không đẹp trai bằng tao nhưng được cái men lỳ lắm mày, ông là lính đặc công vừa xuất ngũ. Nghe đâu làm đội trưởng, chức lên tới Thiếu tá lận.”.

Hai bóng hình đó chính là Thiên Long và bạn của nó Hà Hải. Hà Hải cao 1m70 thân hình có chút cân đối, con mắt một mí lúc nào cũng đảo lia đảo lia các em trong quán bar. Thằng cu này chơi chung với Thiên Long từ hồi cấp 2. Tuy là chơi chung nhưng Long học giỏi hơn hẳn, bằng chứng là Thiên Long vào được trường điểm, cu Hải lại rớt vô trường dân lập Lê Hồng Phong. Lê Hồng Phong được cho là ngôi trường có học sinh đánh nhau nhiều nhất thành phố. Năm nào cũng có hàng tá vụ ẩu đả chém nhau bị công an bắt, đối tượng là các học sinh Lê Hồng Phong.

Hà Hải cũng là một thành phần bất hảo thích đánh nhau trong ngôi trường đó. Dù Thiên Long và Hà Hải tính cách có trái ngược nhau nhưng trước giờ hai đứa vẫn cứ chơi thân như vậy. Hà Hải luôn bảo vệ Thiên Long khi bị người khác bắt nạt, Hải cũng có lần cũng thử đánh giỡn với Thiên Long. Kết quả Hải thua thảm bại nhưng Thiên Long lại không thích đánh nhau, sợ làm mẹ buồn. Tính cậu rất hiền không muốn làm hại ai. Nhiều lần

Hải rủ Long đi đánh lộn mà Long nhất quyết không đi nên Hải cũng chả buồn rủ nữa.

Hà Hải nghe Thiên Long kể về anh mình liền phản kích lên “VẬY anh mày đánh nhau giỏi lắm phải không? Kêu anh mày dạy tao vài đòn đi, tao muốn đập mấy thằng lớp 12, chúng nó khinh người quá đáng. Lúc nào cũng chọc ghẹo mấy em nữ lớp tao.” Thiên Long gật đầu ra vẻ “Ừ, ổng đánh nhau kinh lắm, lúc còn đi học ổng đã bém nhau với mấy thằng to hơn ổng rồi. Giờ ổng xuất ngũ ra thì theo tao biết một mình ổng tay không chiến được với mười đứa cầm hàng trong tay cơ đấy “. Hà Hải ngạc nhiên “Ghê vậy sao? Tao cũng có nghe về đặc công rồi! Không ngờ anh mày lợi hại thế “. “Hề Hề “ Thiên Long cười. Thật ra là nó đang nỏ chứ anh nó vừa về nó chả biết tí gì về thực lực của anh hai nó cả.

Hà Hải bỗng như nhớ ra chuyện gì quay sang nói với Thiên Long “Mắc đái quá tao đi đái cái.” “Đi đi “. Thiên Long không quan tâm vẫn tiếp tục lắc lư theo điệu nhạc, bàn mà Thiên Long đang đứng có tổng cộng mười một người, trong số người này Thiên Long chỉ quen có Hà Hải và chị của hắn. Còn mấy người kia có bốn nữ, năm nam, tất cả đều là bạn học mới của thằng Hải, Long chả quen ai cả.

Hà Hải lảng xảng chạy vô WC thì đụng trúng một cô gái đang đi ra. “Ui da” “Uii...” “A! Chị không sao chứ xem xin lỗi, chết rồi. Em mắc quá xin lỗi chị “ Hà Hải đụng trúng cô gái chỉ kịp xin lỗi rồi chạy thẳng vô WC chả thèm đỡ người ta dậy. Cô gái mặt mày nhăn nhó khó chịu đứng lên “ Mẹ cái thằng nhóc này! Đụng trúng không thèm đỡ bài dậy, chê bà xấu à “ Giọng điệu chanh chua ấy xúng với khuôn mặt của cô ta luôn. Cô gái cao khoảng 1m6, đi đôi guốc không thể cao hơn được nữa làm chiều cao cô ta lên được gần 1m7. Với khuôn mặt đẹp nhờ son phấn, đôi môi đỏ chót, cổ gái cười nhếch mép đi về bàn của mình.

“Sao mặt em khó chịu thế “ Một người đàn ông ở bàn cô gái tiến lại ôm eo cô gái đó hỏi. Cô gái giả bộ bức bối bỏ tay người đàn ông ra nói “ Không có gì”. Thấy vậy người đàn ông càng kéo cô gái vào lòng vuốt ve nói “ Nào! Thằng nào làm em bức, nói anh, anh xử nó cho. Này anh còn thấy em vui lắm mà! Nói đi. Ai làm gì em “. Cô gái nghe vậy cười thầm rồi nũng nịu kể ra việc vừa rồi.

Một lúc sau Hà Hải đi ra từ WC, bỗng có tiếng người gọi nó lại “ Ê thằng nhóc “. Hà Hải quay sang thấy người gọi nó là một thanh niên tầm 22 23 tuổi. Hà Hải chỉ vào mình, người thanh niên kia gật đầu, Hải lại gần thì thấy cô gái này hấn đụng trúng đứng kế bên người thanh niên đó. Biết có chuyện không ổn nhưng Hải cũng chẳng sợ cái gì cả, bản tính lý vốn có cộng thêm trong quán bar này ông chủ đứng sau có quen biết với công an, việc làm loạn ở đây dường như là con số 0.

Thấy Hà Hải lại gần người thanh niên quay sang hỏi cô gái “Thằng này phải không “ Cô gái dựa vào người thanh niên nhỏ nhẹ gật đầu. “Em tránh ra đi” Thanh niên buông cô gái ra liền cầm chai bia trên bàn vỗ thẳng vào đầu Hà Hải. Do bất ngờ Hải không kịp phản ứng nên đầu của Hải đã tiếp xúc thân mật với chai bia “Bụp Xoảng ...”. Thanh niên nhìn Hải cười khinh bỉ nói “Thằng nhóc dám đụng đến đàn bà của tao à! Tụi bay đâu đập nó cho tao! “ Dứt lời xung quanh đó hơn mười người lao vô đánh Hà Hải. Thằng bé chưa kịp phản ứng gì đã bị đập.

Hà Hải ôm cái đầu chảy máu đẩy người xông ra vừa gào lên “ Lũ chó, đ** biết nhục, dám đánh ông mày “. Người thanh niên cầm đầu cả đám cười khẩy “ Do mày ngu thôi “.

Trong lúc Hà Hải bị đánh Thiên Long đứng đó không xa thấy người bị đánh là bạn mình không chần chừ lập tức cầm một cái ghế ngay đó ném thẳng vô đám người đang đánh Hải “Vútttttt... Rầm” “A.... Thằng nào chơi

cái ghế?” một người trong đám đang lao vào bị chọi trúng gào lên, chưa dứt câu thì lại thấy một bàn chân đạp thẳng vô mặt “Bộp”

Thiên Long đã lao vào, cả quán bắt đầu nháo nhào cả lên. Theo sau Thiên Long là năm thiếu niên cùng bàn lúc nãy cũng nhảy vào. “Hải tao tới rồi đây!”. Hải ngược lên nhìn Thiên Long cảm động, thằng bạn này của nó chả bao giờ đánh nhau vậy mà lần này vì hấn mà đã đánh người ta. Hải lấy hết sức xô mấy người ra chạy về phía Thiên Long. “Cám ơn mày!” Thiên Long không quay sang vẫn nói “Không có gì, nhìn đằng trước đi!”.

Ánh mắt Thiên Long bỗng dưng nghiêm túc, đây là lần đầu nó đánh người khác, kì này về anh hai mà biết được nó chết chắc. Hai bên nhìn nhau, bên người thanh niên thấy đám kia toàn lũ nhóc ranh liền không cần để ý bảo đồng bọn xông lên. “Dừng tay! Ai cho các anh làm loạn ở đây” Nhóm người thanh niên vừa lao lên thì lực lượng bảo vệ quán Bar ập vô khống chế tất cả những ai có hành động đánh nhau. Cả Thiên Long lẫn Hà Hải cũng không ngoại lệ.

Hà Hải, Thiên Long cùng người thanh niên được dắt vô căn phòng phía sau quán bar, những người kia được thả ra. Bên trong phòng là một trung niên đầu trọc mà cũng không biết trọc hay là hói, nói chung là không có tóc mặc đồ vest nâu sẫm đang ngồi bắt chéo chân với nhau, trên tay cầm một điếu xì gà phì phèo hút. Thấy đám người Thiên Long bước vào người trung niên liền nổi điên với mấy người Thiên Long “Tụi mày nghĩ tụi mày là ai mà dám quậy ở quán tao hả! Không có cái lý do thích đáng tao đập cả lũ tụi bay”.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thiên Long Gặp Chuyện (2)

Thiên Long cùng Hà Hải nghe xong liền giật mình lo sợ. “Thôi xong rồi kì này có khi nào bị bắt lên công an không nữa “Hà Hải và Thiên Long đều nghĩ như vậy. Còn người thanh niên gây ra chuyện mặt vẫn cứ kênh loì xem thường nói “ Ông có biết anh tôi là ai không mà dám bắt tôi như vậy?”. Đàn ông trung niên vẫn thản nhiên hút thuốc híp mắt nói “ Nói thử tao nghe xem anh mày là ai? Cộm cán thế nào mà để mày vênh mặt lên như thế? “.

Thanh niên vẫn cái giọng điệu coi trời bằng vung đó trả lời “Anh tôi là Minh Con, nắm cả đất Long Xuyên. Khôn hồn ông thả tôi ra để tôi đập cho lũ nhóc này một trận rồi tôi coi như không có việc gì.”. Người trung niên đang ngồi cũng phải đứng bật dậy búng điếu thuốc vào mặt thanh niên quát “Mày đe dọa tao à thằng nhóc? Mày nên nhớ đây là Vũng Tàu chứ cóc phải là cái đất Long Xuyên chó má của chúng mày “ Nói xong người trung niên quay sang kêu đàn em “ Lôi nó ra ngoài đập một trận, đừng gãy tay gãy chân được rồi, xong cho nó cút khỏi đây. Thằng anh nó ít nhất cũng có tí quan hệ với tao “ “Dạ” mấy tên áp giải người thanh niên liền lôi hấn ra ngoài đập một trận thừa sống thiếu chết.

Người trung niên thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh rồi mở gói thuốc ra châm một điếu mới “ Phù...” Khói thuốc của điếu xì gà tiếp tục xả hương thơm khắp phòng. Thiên Long và Hải nãy giờ vẫn chết đứng ở đó không dám nhúc nhích, người có tiền thật đáng sợ. Người trung niên quay sang nhìn Hà Hải nói “ Tao biết vừa nãy thằng kia gây sự với tụi mày. Tốt nhất nên tránh mặt ở trường một thời gian đi. Nãy tao nghe có đứa trong đám tụi nó biết mày học ở đâu đấy! “. Hà Hải nghe vậy gật đầu lia lịa, nó mới lớp

10, chưa ra đời được nhiều mà đã bị đập một trận cho như thế, quên cả việc đầu đang chảy máu. Người trung niên như nhớ ra được cái gì nhìn Thiên Long nói “ Hình như cháu là Long phải không? Con bố Phương dân Hải Phòng, ông ấy lưng hơi gù có xăm một lâu đài với con quỷ, rồng ngay lưng “.

Thiên Long nghe thế giật mình trả lời “Sao bác biết ba cháu với cháu? “. Người trung niên gật đầu cười “ Vậy thì đúng rồi! Bác lúc trước là anh em kết nghĩa lúc trong tù với ba cháu, về những năm sau khi ra tù bác với ba cháu làm ăn chung một thời gian rồi bác tách ra. Lâu lâu bác cũng có lên nhà cháu, lúc đó cháu còn nhỏ chắc không nhớ đâu. Cháu vẫn giữ y nguyên cái nét đẹp trai hồi đó nên bác mới nhận ra được. “ Nói xong ông nhìn qua Hải rồi lại quay sang nói với người đứng sau ông “ Đưa thằng bé kia đi bằng bó cái đầu đi, để nó vậy lát hồi là nó chết thật đấy” “Vâng thưa ông chủ” Một người phía sau đứng lên trả lời.

Hà Hải bị kéo đi trong nghi hoặc, nó đang nghĩ cái chuyện quái gì xảy ra vậy? Ba của thằng Long là một đại ca xã hội đen á? Quay về với câu chuyện của Thiên Long, người trung niên lại quay sang hỏi Thiên Long tiếp “Ba cháu mất từ lúc cháu lên 6 nhỉ, bây giờ chắc cháu cũng 15 tuổi rồi phải không. À cháu ngồi xuống đi.” “Vâng” Thiên Long gật đầu ngoan ngoãn ngồi xuống. Người Trung Niên cười như nhớ lại chuyện xưa liền cười haha nói “ Bác tên là Tuấn, hay người ta còn gọi là Tuấn Trọc đấy cháu. haha”. “Dạ...” Mặt Thiên Long dần ra, ông bác mới gặp tự nhận là anh em cũ của ba nó có vẻ vui tính phết.

Nguyễn Nhất Phương ba của Thu Phong và Thiên Long. 12 tuổi ông đã ra đời va chạm, đi từ bắc vào nam theo gia đình buôn lậu gỗ vào những năm 70 của thế kỉ trước. Năm 16 tuổi tách chân khỏi gia đình vào Nam lập nghiệp, từ một thằng giang hồ cắc kè dần dần đứng lên làm một ông chủ của thế giới ngầm, ông bị bắt hai lần do buôn lậu ma túy nhưng nhờ tài lực

và quan hệ hùng hậu nên ông được ra sớm. Tiếp tục công việc cho đến khi ông lấy được vợ là mẹ Thu Phong và Thiên Long bây giờ, vợ ông hoàn toàn không biết chuyện ông là người trong thế giới ngầm. Nhà lầu xe hơi, vợ đẹp con ngoan ông có tất cả.

Thời của Năm Cam đi xuống cũng là lúc ông phát lên, rất tiếc do phát lên quá nhanh ông đã bị tàn dư của Năm Cam hại. Kết quả đó là ông bị chết trong một tai nạn oto, khi đó Thu Phong mới 15 tuổi còn Thiên Long mới 5 tuổi. Tất cả việc làm ăn của ông bị đổ vỡ, công an bắt đầu điều tra, tất nhiên mọi tài sản của ông đều bị chính phủ đóng băng và tịch. Thu Phong 15 tuổi nếm trải mọi thứ. Từ một thiếu gia con nhà giàu phải bắt đầu đi làm thêm làm mướn, bị người ta đánh đập xỉ nhục như một con chó ngoài đường.

Việc ba của Thu Phong chết mẹ của cậu đã đổ bệnh vì sốc, cũng may bà đứng lên vì hai đứa con và bắt đầu làm lại cuộc đời. Tính cách Thu Phong cũng bắt đầu từ đó, mọi việc ba cậu làm cậu đều biết hết vì ba Thu Phong muốn Thu Phong làm người kế nghiệp. Lúc ông chết Thu Phong đã thề sẽ báo thù cho ông cũng như không muốn nối tiếp con đường của ông nữa. Đối với Thiên Long lúc đó quá nhỏ không biết gì, về sau chỉ được mẹ kể sơ qua về người ba của mình.

Ông Tuấn cùng Thiên Long ôn một số chuyện mà chỉ toàn ông Tuấn nói Thiên Long là người nghe.

Một lúc sau cánh cửa trong phòng được ai đó mở ra, có người bước vào nói “Ông chủ, thằng nhóc đã được băng bó xong nhưng nó và đám bạn nó không chịu về nói là đợi Thiên Long “, ông Tuấn quay sang nhìn rồi phất tay ý bảo lui. Ông quay sang nhìn Thiên Long nói “Anh con vừa về thì con nên về nhà sớm đi, đây là số bác. Có chuyện gì cứ gọi bác, đưa số của bác cho anh con luôn đi, mai bác muốn gặp anh con có chút việc “. Thiên Long nghe vậy trao đổi số điện thoại với ông Tuấn rồi bước ra ngoài gặp Hà Hải.

Thấy Thiên Long bước ra Hà Hải nhảy tung tung với cái đầu bị bó nhăng bó cuối như cục bột lên “ Long Long, đây này, về thôi “. Thiên Long thấy vậy đi về phía Hải. Quán bar hôm nay tạm đóng cửa do việc vừa rồi, vị bác của Thiên Long cũng đã nói chuyện với cảnh sát, mọi việc tạm ổn thỏa. Nếu không ngày mai lúc đi học thể nào đám người Thiên Long cũng bị công an nói cho nhà trường.

Đang chuẩn bị lấy xe đi về thì Hà Hải hỏi lia hỏi lịa về ông bác cũng như ba của Thu Phong thì bị chị nó cốc đầu vì tội nói nhiều “A ui, em đầu em đang đau nha chị” “À chị quên”, rồi kêu nó lại đưa đầu để cô băng lại cho đẹp. Chị của Hà Hải là một y tá ở bệnh viện năm sao Pháp Việt (FV) tại thành phố Hồ Chí Minh. Chị Hà Hải tên là Hà Thu Hương, cao 1m65 thân hình chữ S nhỏ nhắn, gương mặt trái xoan, đôi môi cong đỏ cùng cặp mắt to tròn rất có hồn. Thu Hương nhỏ hơn anh của Thiên Long một tuổi, hiện chỉ là một y tá thực tập, do hôm nay là sinh nhật thằng em trai yêu quý của cô nên cô mới về Vũng Tàu để nó có một buổi sinh nhật vui nhất. Nhưng hôm nay đã xảy ra chuyện khiến cô khóc lên khóc xuống vì thằng em, suýt nữa thì cô đã gọi về cho gia đình ở nhà.

Băng đầu tóc xong xuôi thì cả nhóm quyết định vòng biển một tí rồi về. Vết thương của Hà Hải không lớn cũng không đáng lo ngại, thuyết phục bà chị Hà Hải mãi cả đám mới được đi.

Tại nhà Thu Phong, đang ngủ thì bỗng anh giật mình dậy. Bây giờ cũng khoảng mười giờ tối. Thu Phong ngồi dậy ôm đầu khó chịu “Có chuyện gì vậy ta, tự nhiên có linh cảm không hay “. Ngược lên đồng hồ đã hơn mười giờ một chút, Thu Phong mở cửa phòng đi ra ngoài phòng khách thấy không có ai. “Mười giờ rồi mà thằng cu Long vẫn chưa về nữa trời! Đã dặn đi gì thì đi mười giờ phải có mặt ở nhà mà! Không lẽ ... “ Thu Phong bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ cuối cùng anh quyết định bật ti vi lên coi.

Nửa tiếng sau cái cảm giác khó chịu đó vẫn còn, mẹ đi làm sắp về mà thằng Long tới giờ chưa chịu về. Khó chịu trong lòng anh cầm điện thoại lên gọi cho Thiên Long.

.....

“Tụi mày muốn gì nữa, nãy đánh tao chưa đủ sao?” “Đánh mày, tao chưa kịp đánh mày xong đã bị can ra, đang còn khó chịu đây. Còn thằng nhóc bạn mày nữa, nãy dám phang cái ghế vào người của bên tao. Hôm nay dám tụi mày mà không gãy tay gãy chân ở đây tao thề làm con chó “

Trong một cái hẻm tối tăm ở bãi trước thành phố biển Vũng Tàu. Nhóm người Thiên Long đang bị chặn đầu bởi đám người vừa nãy gây chuyện trong quán Bar, lần này chúng kéo tới còn đông hơn lúc nãy, khoảng chừng năm mươi người, ai ai cũng lăm lăm một cây tít trong tay.

Người thanh niên nhìn nhóm Thiên Long tức giận nói “Nếu tụi mày chịu để đám con gái đằng sau ở lại thì ông đây tha cho một mạng “. Hà Hải nhìn sang chị mình đang đứng sau lưng tức giận nhìn sang đám người đòi đánh kia nói “Mày đừng có điên, bạn tao, chị tao tất cả mày đừng hòng đụng vào.”. Thiên Long im lặng không nói gì, giờ nó đang lo làm sao để tất cả thoát khỏi đây, điện thoại thì vừa hết tiền không gọi được cho ông bác hỏi nãy. Mà có gọi được chắc gì anh hai biết nó đi đánh nhau mà bỏ qua. “Tè te ... We don't thuộc về nhau “ Bỗng điện thoại của Thiên Long vang lên “Alo” “Mày đi đâu giờ này chưa về! Vác xác về ngay cho tao “ vừa nhắc máy Thiên Long liền để cái điện thoại ra xa. Khiếp thật! Ông rống to thế.

Hải Hải đứng cạnh nghe người gọi tới có vẻ là anh của Thiên Long liền chạy lại giật điện thoại của Thiên Long dành nói “ Anh ơi, thằng Long bị người ta chặn đánh ở hẻm đi bãi biển trước (Ở Vũng Tàu có một hẻm chuyên dùng để đánh bắt, không có nhà trong đó) “ Nói xong nó cúp máy, tắt nguồn

luôn. Hà Hải quay sang đưa điện thoại cho Thiên Long cười khắc khắc. Thiên Long cầm điện thoại đấng người tại chỗ luôn.

“Giải quyết tui nó nhanh rồi té thôi. Nãy nó gọi người chắc kiểu gì cũng có công an tới” Thanh niên thấy Hà Hải nói chuyện với anh Thiên Long nên hấn cho rằng sẽ có công an tới. “Đập tui nó “

“Cho bọn con gái lui về sau đi Hải” “Ừ”. Kỳ này xong đời Thiên Long rồi, người nó sợ không phải đám trước mặt mà là ông anh hai của nó Thu Phong.

Thu Phong ở nhà vừa nghe tin liền mặc đại một bộ đồ lao thẳng ra đường bắt taxi chạy đến chỗ của Thiên Long. Vừa đi vừa chửi “Thằng nào động vô em tao! Tao giết cả nhà nó!” Khuôn mặt Thu Phong trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết.

Ngồi trên xe Thu Phong gọi vô một dãy số “Tút tut ... Đạt à” “Ừ tao nè” “Có vài thằng đụng vô em tao, mày lo bên công an dùm tao. Lát tao sẽ gọi mày xong “ Nói xong cúp máy ngang luôn. Đạt đang ngồi ở nhà gặm bánh nghe vậy liền há mồm rớt cả miếng bánh ra. Huỳnh Đạt nghĩ trong đầu “Thôi xong rồi, xong rồi. Kỳ này nó lại gây chuyện như mấy năm trước nữa rồi! Sao lúc nào cũng lòi mình ra chấn thế thằng quỷ này “

(Sr các bác vì chưa đến đoạn bẽm nhau, tối nay em sẽ viết gấp gửi các bác:v Tại ý tưởng nó xuất hiện nhiều quá kkkkk)

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tao Là Anh Của Nó !

“Đập mấy thằng nhóc đó cho tao “ Một thanh niên trong nhóm chặn đánh nhóm Thiên Long hét lên. Thấy người lao tới Thiên Long không ngần ngại mà xông pha, theo sau đó là Hà Hải cùng mấy đứa bạn của nó. Trừ Thiên Long và Hà Hải ra bốn người bạn của Hà Hải ai cũng nhặt sẵn một cục đá cầm trên tay.

Bên nhóm người thanh niên chỉ lao lên có mười người, bốn mươi người khác vẫn đứng xem vì con hẻm chỉ rộng có 7 8m không thể cùng một lúc xông lên tất cả được. Tâm lý của nhóm thanh niên kia coi thường nhóm Thiên Long còn nhỏ nên cũng không cần thiết phải lên hết, đông cho vậy chủ yếu hù cho bọn nó sợ mà bọn nó không sợ thì lao lên đánh luôn.

Thoáng chốc Thiên Long bị bốn người bao vây, cả bốn người cùng lúc cầm ống sắt lao lên đánh thẳng về phía Thiên Long. Biết mình không thể tránh Thiên Long không quan tâm hai tên phía sau đang đánh về phía lưng mình, cậu liền tay không chụp một thanh sắt của tên đứng bên phải rồi dùng chân trái đạp về phía tên bên trái. Do không thể nào cùng lúc đối phó với cả bốn Thiên Long đã bị đánh trúng hai gậy ngay lưng “ Bụp ... Bụp... A” Thiên Long la lên.

Thiên Long cắn răng giật cây sắt trên tay của tên nó vừa bắt được rồi đập hẳn ra. Cậu quay lưng ra phía sau cầm ống sắt quơ thẳng vào đầu một tên trong hai tên tấn công cậu lúc nãy “Bụp “. “Thằng nhóc!!! Mày dám đánh bạn tao à?” Người còn lại lao lên đánh về phía Thiên Long, Long cúi đầu xuống né tránh, ngay lập tức cậu lại nghiêng người dùng cây sắt nện thẳng

vào giữa đầu tên còn lại. Chưa kịp lấy thăng bằng cho việc vừa rồi Thiên Long lại bị một tên khác lao vào đá bay ra “Bốp ...” “Thằng này hăng quá, làm bị thương hai anh em của bên mình rồi. Thêm mấy đứa nữa vào đập nó đi “ Một người hét lên. Tên thanh niên ngồi trên chiếc xe máy vẫn nhàn nhật cười “ Có một thằng nhóc mà cũng đánh không xong! Tụi mày lên thêm vài thằng đi, xong việc tao dẫn đi nhậu, không thiệt thòi cho tụi mày đâu “ Vừa nghe đến việc đi nhậu mấy tên này bỗng nhưng hăng máu. Hơn mười tên nữa lao lên đặc biệt “chăm sóc” cho Thiên Long.

Bên phía Hà Hải thì hoàn toàn thảm hại, Hải sống chết đánh được một tên đổi lại nó cũng chả khá khẩm gì. Miếng băng trên đầu rớt ra, máu chảy càng nhiều hơn. Thu Hương đứng từ xa thấy em mình như vậy liền đòi xông ra nhưng may thay được mấy đứa con gái bạn Hà Hải giữ lại, Thu Hương khóc lóc móc điện thoại ra gọi công an.

“Alo ... 1...1..3 ...ph... phải..k.. không ạ?” Giọng Thu Hương run run gọi điện cho cảnh sát thì bỗng phía sau cô có một bàn tay to lớn giật cái điện thoại lại. “Tút “ Người giật cái điện thoại là một người đàn ông, hắn ta tắt máy rồi trả lại cho cô. Hắn quay sang nhìn Thu Hương nhẹ nhàng nói “ Cô gọi cũng vô ích thôi! Cảnh sát tới được đây thì lũ này đã chạy mất rồi” Nói xong anh ta đi về phía đám người đang quần áo. Thu Hương nhìn theo bóng người cao to một cách ngơ ngác. Đúng như các bạn nghĩ! Đó là Thu Phong!!!!

Thu Phong lại gần chỗ Thiên Long bị đánh cho một trận như tử, mặt mũi toàn máu mé. Nhưng thằng bé rất kiên cường, vẫn cứ đánh, sống chết vẫn ráng đâm cho được kẻ khác. Dần dần Thiên Long càng bị đẩy lùi về phía sau ... “Bịch “ cảm thấy bản thân đụng trúng người khác, Thiên Long không ngần ngại quay lưng sang tung quyền thẳng vào đối phương. “Pặcccc...” “Mày tính đánh luôn cả anh mày à?”

Người Thiên Long đụng trúng rồi quay qua đánh chính là Thu Phong thẳng anh mắc dịch của nó. Thiên Long giật mình tròn to mắt la lên “Anh Hai???” Thu Phong thấy em trai ngạc nhiên bật cười “Ồ! Anh đây”. Trong lúc hai anh em gặp nhau thì hơn mười tên khác chẳng quan tâm mấy có thêm người xuất hiện, cầm gậy cầm đồ đánh về phía Thiên Long và Thu Phong.

Dù nói chuyện với thằng em nhưng Thu Phong vẫn biết ai đang tấn công, anh lôi Thiên Long ra phía sau lưng rồi cười khà khà “Mấy thằng nhóc ác này!!!” “Bụp.. bụp.. bụp ...” “a.. a..aaa” Hơn mười người chưa kịp tiếp cận Thu Phong đã bị Thu Phong nhanh như cắt đập văng ra hết. Thu Phong co chân lại phúi phúi cười nhếch mép hướng về phía tên Thu Phong coi là đứa cầm đầu nói “Tùng thằng tui mày đừng mong thằng nào lành lạnh mà bước ra khỏi chỗ này “

Tên thanh niên đang ngồi trên chiếc xe máy bỗng phì ra cười “Phì ì ì... Ha ha ha ... Thế kỷ bao nhiêu rồi mà mày còn nói chuyện như thằng trong rừng thế này Hahahaa!! Mày tưởng đánh được vài đứa tép riu thì coi như mày giỏi à? HaHa...” Xung quanh đó mấy tên kia liền cười ầm theo. Chỉ riêng mười mấy tên bị đánh bay ra tất cả bất tỉnh hết. Mặc dù tên thanh niên có hơn bất ngờ vì Thu Phong lợi hại như thế, nhưng hắn không sợ. Bên hắn đông như thế còn sợ một thằng với mấy đứa nhóc sao? Đã vậy trong cốp xe của từng người bọn hắn đều có hàng lạnh (ý là mấy cây đao với mã tấu si cần hen ấy:v)

Thu Phong nghe vậy nhàn nhạt cười nói “Vậy tao sẽ cho tui mày thấy máu đổ là như thế nào!” Vừa nói Thu Phong vừa bước từng bước nhẹ nhàng về phía nhóm thanh niên. Tên thanh niên thấy Thu Phong quá kiêu ngạo, hắn ghét nhất là tên khác kiêu ngạo xác láo trước mặt hắn. Tên thanh niên bước xuống xe mở cốp chiếc SH của hắn ra, có bốn cây đao trong đó có hai cây cánh bướm và hai cây kiếm tự chế. Hắn rút một hai cây cánh bướm ra hai tay hai cây rồi hét lên “Chém chết mẹ nó” Nói xong hắn lao lên

trước tiên. Xung quanh đó nhóm người của thanh niên tất cả đều bước xuống xe mở cốp ra cầm lấy vũ khí của riêng mình xông lên.

Thu Phong thấy tất cả xông lên, trên tay mỗi tên đều cầm một cây hàng, Thu Phong nhàn nhạt cười “Ồ ồ? Xài đồ cấm cơ đấy! Cẩn thận đấy mấy nhóc, không cẩn thận đứt tay đứt chân như chơi ấy”. “Cầm mồm đi, mày chết tới nơi rồi” Tên thanh niên gào lên, lúc đó hắn đã chạy đến trước mặt Thu Phong giơ cây đao lên chém thẳng về phía vai Thu Phong.

Không né tránh, Thu Phong vẫn đứng yên bất động. Khi đao còn cách anh khoảng 10cm bỗng Thu Phong hít vô một hơi gồng cứng hai vai lên “Tạch tạch” Hai cây cánh bướm lần lượt tiếp xúc với da thịt của Thu Phong. Tay áo Thu Phong rách toạt ra, nhưng Thu Phong vẫn đứng đó, không la hét lên như mọi người tưởng tượng. Còn tên thanh niên thì sắc mặt bỗng nhiên biến dạng. Hắn là người chém Thu Phong, hắn rõ chuyện gì hơn ai hết.

Khi hai thanh đao chạm vào Thu Phong hắn chỉ cảm thấy như đang chém vào cục sắt. Vì sao như vậy? Đó còn được gọi là khí công, dồn oxi vào các bó cơ khiến chúng căng phồng ra và cứng lên, nhưng muốn luyện được khí công đến mức độ như Thu Phong phải qua cả quá trình luyện tập, làm cho da trở nên dày lên mấy lớp, cộng thêm cơ bắp chèn vô nhau. Dạng như các phần tử liên kết lại với nhau một cách chắc chắn rất khó để cắt đứt với lực đao bình thường được. Thu Phong nhàn nhạt cười “Mấy cây đao cùn này mà đi chém ai?” Thu Phong gào lên “Hả mấy thằng nhóc” Tiếng gào to đến nỗi khiến lồng ngực mỗi người ở đây đều ép lại một cách khó chịu. Tên thanh niên chưa kịp phản ứng rút đao về thì “Pặc pặc” “Leng kenggg” Hai cây cánh bướm bị Thu Phong dùng tay không chặt đứt làm đôi, rơi xuống đất. Tiếng kim loại va chạm với mặt đất phát ra âm thanh vui tai.

Vui tai chỉ đối với Thu Phong. Xung quanh đang loạn ầu thấy hành động của Thu Phong liền im lặng như tờ giấy. Đám con gái kể cả Thu Hương đã thấy qua cả người chết đều ôm miệng ngạc nhiên.

Thu Phong chỉ đang chơi đùa với bọn này thôi. Với hàng tá tên tội phạm nguy hiểm Thu Phong gặp phải thì lũ này còn chẳng bằng rác rưởi. Thu Phong bỗng ôm miệng “Ồ! Chết rồi, xin lỗi cu nhá! Anh lỡ làm gãy” nói xong Thu Phong cúi xuống nhặt mảnh vụn của hai cây đao. “A ... A ...A. Chết đi thằng chó “ Quá hoảng loạn tên thanh niên thấy Thu Phong cúi liền đá vào mặt Thu Phong.

Thu Phong cúi xuống bỗng thấy một bàn chân đang lao đến với tốc độ như rùa vào mặt mình (đối với Thu Phong là rùa, hoàn toàn rùa). Thu Phong nhẹ nhàng gạt bàn chân ra phía khác rồi đứng lên nắm lấy đầu của tên thanh niên nói “ Này này! Anh nói sẽ đền cho nhóc mà sao lại đánh anh kỳ thế!”. Thu Phong hí mắt lại cười, còn tên thanh niên thì không được như thế. Hắn hoảng loạn gạt tay Thu Phong ra lùi lại phía sau. Lùi được mấy bước thì té. Thu Phong thấy vậy lại gần đỡ hắn đứng dậy, rồi xoa đầu “Ngoan ngoan! Anh không đánh mày đâu”

Tên Thanh niên nghe vậy chả biết thật hay giả gạt đầu lia lịa. Vừa gạt đầu thì “Buppppp” Cha chả, một tiếng thanh thúy mà trầm đục vang lên. “Hí á” Tên thanh niên đau đớn ôm cái bộ hạ. Đúng vậy, tiếng vừa rồi là do chân của Thu Phong va chạm với thứ ấy tạo nên cái âm thanh có một không hai (khỏi đề). “Úiiii há” Lần này tới Thu Phong ôm bộ hạ chống hông chu đít la lên theo tên thanh niên, Thu Phong chu mỏ méo miệng trông rất mắc cười. Hai cười cùng la cái tiếng hí há khiến mọi người xung quanh không biết nên cười hay khóc.

Thật ra Thu Phong chỉ bắt chước tên kia cho vui thôi, anh cũng dùng lực vừa phải không để cái thứ quan trọng chạy lên trên. Thu Phong lại đứng lên nắm lấy đầu tên thanh niên nói “Mày! Đứng tới em tao! Nên! “Tới đây Thu

Phong trừng mắt “Đừng mong tao tha cho mày!”. Dù đau đớn tên thanh niên vẫn ráng gắng nói cho được một câu “Mày là ai?”. Thu Phong mỉm cười nhè nhàng “Tất nhiên!” Chỉ về phía Thiên Long đang đứng phía sau “Tao là anh nó!”. Nói xong Thu Phong giật đầu tên thanh niên xuống, đồng thời đầu gối Thu Phong cũng đi lên.

“Bốp” Khuôn mặt của tên thanh niên biến dạng

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Về Đồn !!!

Thu Phong giải quyết xong tên thanh niên, nói đúng hơn là chơi đùa xong quay sang nhìn nhóm người vừa rồi cầm đồ lao về phía mình “Chúng mày “ Thu Phong chỉ vào tất cả “Lên hết một lượt hay lên từng thằng? Tốt nhất lên cả đi mất công lại bảo tao ăn hiếp ... Khắc khặc..” Thu Phong cười một cách quỷ dị khiến người ta sợ.

Cả nhóm người nhìn nhau rồi nhìn qua nhìn lại xung quanh, rồi tất cả bỗng nhiên gật đầu. Một người trong số đó đứng ra “Lên hết đi, ở đây có bao nhiêu người mà sợ hấn “ Vừa nói vừa chỉ vào Thu Phong, chỉ thấy Thu Phong đứng đó nhún vai. “Anh ơi, đánh chết tui mất dạy đó đi” Một tiếng nói như muốn đứt hơi la lên. Đó là Hà Hải, dù đang nằm chèm bẹp nhưng thấy Thu Phong tới nó như được uống thuốc kích thích cố gắng gào rống.

“Mày cầm mồm “ “Bốp” Một tên đứng gần Hà Hải thấy cậu vẫn còn la hét được liền tiện chân sút một phát vào đầu thằng nhỏ. “Đừng ...” Thu Hương đứng cách đó không xa la lên, cô vùng vẫy chạy về phía em mình. Tên thanh niên vừa đánh Hà Hải thấy một em xinh tươi lao tới hấn cũng chả ngần ngại giờ cây cây đánh về phía cô.” Ế ế, sao lại đánh phụ nữ như thế!” Thu Phong từ lúc nào đã đứng phía sau tên đó. Thu Phong giơ bàn tay lên “Chátttttttttt..” một cú táng trời giáng của Thu Phong đánh ra. Tên vừa rồi lãnh trọn cú bay thẳng sang một bên đập mình vào khúc cây gần đó rồi nằm bất động luôn.

Thu Phong nhìn sang rồi lại quay lưng về phía nhóm người cầm vũ khí, mặc kệ Thu Hương đứng đó ngơ ngác nhìn Thu Phong. Suýt nữa thì cô đã

bị tên vô lại kia đánh trúng, may mà Thu Phong xuất hiện kịp thời (Các bác đừng thắc mắc tại sao một người bình thường lại bỗng nhưng xuất hiện bất thành linh như thế. Chỉ là Thu Phong có cặp chân quá nhanh đi, mang theo cái quần 200kg mà vẫn di chuyển chạy nhảy nhẹ nhàng được thì tháo ra nhanh tới cỡ nào. Lúc này Thu Phong không có mặc cái quần đó nhé)

“Lên đi” Thu Phong nhìn về phía nhóm người ngoắc ngoắc tay. “Chém chết nó anh em, báo thù cho đại ca “ Tất cả rống lên lao về phía Thu Phong, còn Hà Hải dù bị lãnh thêm một cú sút đến mắt mũi không thấy vẫn ráng gượng đầu dậy để xem anh của Thiên Long ra tay.

“Hắc hắc ...” Thu Phong cười quỷ dị rồi đạp mạnh một cái trên mặt đất, chúi người về phía trước.. “Vù...” “A Rắc, rắc ... “ Vô số tiếng xương gãy rợn người vang lên. Thu Phong như một con sói lao vô bầy cừu có vũ khí. Người bất ngờ nhất vẫn là Thiên Long, nó không nghĩ người anh của mình lại lợi hại như thế, lợi hại như thế. Người anh bảy năm trời gặp lại thật bá đạo, trước giờ Thiên Long chưa từng thấy ai lợi hại như anh hai của mình. Trước giờ nó chỉ nghĩ anh mình đánh được vài ba người thôi, dù gì cũng là đặc công mà, nhưng nó đã lầm! Chẳng lẽ đặc công ai cũng lợi hại như vậy sao? Nếu nó nghĩ vậy thì sai lại càng sai.

Người đứng trước mắt nó là một nhân vật nguy hiểm cấp độ quốc tế nếu được thả ra ngoài, lý do đó có lẽ những người có quyền lực của đất nước này đều biết. Trong một điều kiện phát triển tốt Thu Phong còn có thể mạnh hơn lúc này. Một con thú hoang tiềm ẩn.

Thể lực của Thu Phong cao nhất là có thể chạy bộ với tốc độ 20km/h trong vòng 28 tiếng, tốc độ tối đa lên đến 160km/h nhưng chỉ với một khoảng cách nhất định, cậu không thể duy trì lâu dài. Tốc độ 100km/h thì khoảng thời gian duy trì là 10p, sau 10p sự ma sát giữa các khớp cơ đốt cháy các dịch trong khớp xương nên qua 10p sự ma sát sẽ bào mòn xương của cậu nên không thể duy trì lâu hơn. Tổng trọng lượng Thu Phong có thể

mặc lên người mà vẫn hoạt động bình thường là 500kg (300kg với bộ áo, 200kg với quần) hợp kim được trang bị trong bộ đồ Thu Phong là hợp kim Ossmi với 22,48 trên 1cm³. Thu Phong có thể bơi với tốc độ 25 hải lý/h trong vòng 10 tiếng. Độ cứng cơ thể Thu Phong đến nỗi dùng một con dao quân đội mà chỉ có thể đâm xuyên qua da thịt cậu 5mm. Sức chiến đấu cá nhân của cậu được xếp hạng B – trong bảng xếp hạng sức mạnh của người dị năng, Sức chiến đấu S+(cao nhất) đối với người bình thường. Chỉ số đó của Thu Phong chỉ là luyện tập thuần túy không qua các dược liệu hay bài tập đặc biệt nào, chỉ có cậu tự ra các bài tập riêng cho mình và luôn thách thức giới hạn bản thân.

Thu Phong một mình tung hoành trong đám người như chốn đi chơi cho đến khi người thứ bảy bị Thu Phong bẻ gãy cánh tay thì bỗng anh dừng lại. Thu Phong thở ra một hơi rồi nghĩ “Quên mất mình vừa mất tư cách làm quân nhân, đánh lữ này tàn phế hết có mà võ mồm “ Sau đó Thu Phong chỉ đánh cho bọn chúng ngất đi.

Năm phút sau cả nhóm người đã bị một mình Thu Phong đánh cho tan nát. Người cuối cùng còn đứng đó là một con đàn bà, không phải nói là một con phò. Nó đứng đó mắt tròn lên, bất chợt thấy Thu Phong liếc mình cô ả liền như nghĩ được cái gì nó chạy lại phía Thu Phong quỳ xuống khóc lóc van xin “Anh ơi em không biết gì hết. Tất cả chuyện này là do thằng khốn kia nó bắt em nghe theo, em hoàn toàn vô tội “ Vừa nói cô vừa chỉ vào tên thanh niên đang nằm ôm bộ hạ vừa tỉnh được với khuôn mặt toàn máu me. Hắn vừa tỉnh dậy nghe thấy câu đó hắn gằn giọng “ Con....Con khốnnnn...” xong lại ngất đi. Cô ả lại khóc lóc quay sang ôm chân Thu Phong nói “Đấy anh thấy rồi chứ! Chính hắn bắt em làm vậy, thân con gái em không thể cãi lại được. Anh tha cho em, anh muốn em làm gì cũng được, cả thân thể này cũng thuộc về anh “ Cô ả nói xong đứng lên vuốt ve Thu Phong rồi lại dùng ngực cạ lên cạ xuống tay của Thu Phong.

Có ngu thì Thu Phong cũng nhận ra mọi chuyện là do con ả này, anh lạnh lùng nói “Bỏ cái thân thể rác rưởi của cô ra khỏi người tôi. Không thì đàn bà tôi cũng đánh đấy. Khà khà ...” nói xong Thu Phong cười khà khà giờ nắm đấm lên đe dọa, cô ả thấy vậy buông tay Thu Phong ra rút cổ lại vì sợ.

“Con khốn nạn! Mày dám kêu người đánh em bà, bà không tha cho mày “ Người vừa lên tiếng là chị của Hà Hả, Thu Hương. Cô chăm sóc cho em mình xong thì thấy cảnh con ả xón xa xón xác thu hút Thu Phong, cô tính để xem coi anh của Thiên Long xử lý như thế nào. Không làm thất vọng cô Thu Phong không quan tâm con ả, thấy vậy cô liền tháo đôi quốc ra chạy lại phía Thu Phong dùng quốc đánh liên tục vào người con phò kia.

“Bốp bốp ... Này thì kêu người đánh em bà này, này thì uy hiếp trẻ con này. Con khốn nạn, bà đánh cho mày chết “ Có lẽ do bức xúc từ nãy đến giờ mà không làm được gì Thu Hương đã dồn hết tất cả sự bức xúc vào con ả kia. “Á... Á ... Tha cho ... em đi...chị” Thu Hương đánh chưa đã còn giật tóc của cô ta, rồi tung cả đầu lên. (Nói chung loạn lăm không diễn tả cảnh này nữa:v). Thu Phong cũng đứng hình với Thu Hương, anh đang nghĩ chuyện quái gì xảy ra vậy?

Hai phút sau Thu Hương vẫn cứ đánh đập con ả kia mặc dù cô đang thở hồng hộc ra đầy. Đến đây Thu Phong không thể nhìn được nữa, cô ả kia bị đánh đến không còn nhận dạng ra được nữa, nếu đánh tiếp có thể chết người. Thu Phong thì không sao chứ để một phụ nữ mà giết người thì hình ảnh đấy sẽ ám ảnh cô ta cả đời. Thu Phong lại gần Thu Hương vẫn đang phát tiết đến đầu tóc bù xù.

“Thôi được rồi! Được rồi, cô ta bị đánh đến ba má nhìn không ra cô còn đánh nữa là chết người đấy “ Thu Phong lại gần vỗ vai Thu Hương, dường như cô ta không để ý đến Thu Phong liền gạt tay anh ra đánh tiếp. Thu Phong cũng đến thua với cô gái này “Này này! Bơ tôi à? Này? Cái con nhỏ

này lý thế:@ “ Thu Phong hết cách bèn lại sau lưng Thu Hương dùng hai tay kẹp lấy vai Thu Hương lôi ra. Thu Hương lại la lên “Buông tôi ra, tôi phải đánh nó! Đã bảo buông ra mà!” Hương dấy đánh đạch khi bị Thu Phong nhấc bổng lên không. Thu Phong lắc đầu “Con gái gì mà dữ thế không biết!”, Thu Hương dù bị Thu Phong nhấc bổng lên chân cô vẫn cố vung qua vung lại đập trúng mặt con ả vừa ngóc đầu dậy kia, khiến ả lại lăn thêm một đoạn nữa.

Hết cách Thu Phong bẻ thẳng Thu Hương lên rồi quay người ôm cô lại. Bỗng Thu Hương đang gào thét lại im lặng. Cô bất ngờ! Vì đây là lần đầu cô bị người khác ôm như thế này. Bắt đầu cô rung rung nước mắt, không kìm chế được cô khóc òa lên và ôm chặt lấy Thu Phong “Huhu! Sao tôi vô dụng thế này! Đến em trai của mình cũng không bảo vệ được, nhìn thấy nó bị đánh tôi như cảm thấy da thịt mình bị cắt mà không thể làm gì ... Làm sao mà ăn nói với ba mẹ đây.. Huhu”

Thu Phong cũng bất ngờ với cô gái này. Vừa này còn rầm rầm đòi sống đòi chết đánh người ta, bây giờ lại khóc thút thít như con nít. Thu Phong dần mặt ra, con gái là một sinh vật không thể hiểu. “Oa oa oa ... huhu “ Thu Hương lại gào lên khóc, Thu Phong hết cách bèn vỗ vỗ vào lưng cô “Thôi nín đi. Ngoan ngoan, có tôi ở đây không ai làm hại cô đâu”. Thu Hương nghe được câu đó bắc giắc cô lại ôm Thu Phong mạnh hơn. Được Thu Phong ôm cô cảm thấy rất an toàn.

Cách đó không xa Thiên Long đang đỡ Hà Hải đứng dậy, Hà Hải dù bị đánh cho bầm dập vẫn nở một nụ cười nói với Thiên Long “Có vẻ vụ mai mối của tao với mày thành công rồi nhỉ? Không uổng công bị đập này giờ”. Thiên Long gật đầu tỏ vẻ không quan tâm, bây giờ việc cậu quan tâm là khi về ông anh sẽ xử mình ra sao.

“Ồ e, ồ e” “ Két ...” “Cảnh sát đây, tắt giả giờ tay lên “ Lực lượng công an ập tới. Thật ra họ đã biết chuyện lâu rồi, nhưng lệnh cấp trên đã ra

là không được nhúng tay vào cho đến khi vụ việc kết thúc. Dù có trẻ con cùng con gái ở đó, lực lượng cảnh sát đã rất muốn lao vào cho đến khi Thu Phong xuất hiện.

Một viên cảnh sát bước ra nói “Giải tất cả về đồn! Trừ phụ nữ thì thả họ về “

(Thật sự là lịch học của mình rất là kín. Ăn xong mình lao vô viết cho đủ chương để các bạn đọc. Mọi người có thể ủng hộ mình bằng cách đề cử hoặc đánh giá 10 sao. Đó là nguồn động lực cho mình viết thường xuyên hơn. Cũng sẽ có chương thêm cho các bạn vào những ngày lễ. Các bạn có thể để bình luận của mình tại cmt nhé. Thân ái và quyết thắng)

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 8+9: Giao Kèo

Mười một giờ! Tại trụ sở công an phường.

Bên trong phòng lấy lời khai. “Tại sao anh lại đánh người?” Một chiến sĩ công an hỏi cung Thu Phong. Thu Phong bình thản trả lời “Vi ...” “Vì cái lũ kia chặn đường đánh chúng tôi, chúng tôi chỉ tự vệ mà cũng phạm pháp sao?” đang định trả lời thì Thu Phong bị một cô gái cắt ngang. Thu Hương đã cắt ngang lời của anh. Vị chiến sĩ công an có vẻ không được hài lòng liền trừng mắt với Thu Hương “Tôi không hỏi cô! Mà tôi đâu có kêu cô về đồn, sao cô lại ở đây?” “Đúng rồi, đi theo làm gì thế “ Thu Phong cạnh đó bồi thêm một câu.

Thu Hương trừng mắt lại nhìn Thu Phong “Em trai tôi bị bắt vô đây tôi phải đi theo cùng chứ!!”.

Thu Phong chỉ về hương Hà Hải đang ngồi “Nó ngồi kia mà! Cô ngồi đây làm gì thế?” “A ... Ồ “ Thu Hương im lặng đi về cạnh Hà Hải ngồi. Chiến sĩ công an thấy vậy quay sang nói với Thu Phong “ Anh trả lời câu hỏi của tôi được rồi chứ? “ Thu Phong cười cười rồi định trả lời “Là do.... “ “Do em trai cậu ta bị đánh thì cậu ta tới cứu cũng sai sao?” Lại có người chen ngang vào lời nói Thu Phong.

Bực mình Thu Phong quay sang người vừa nói “Này! Mấy người thích xen ngang lúc tôi nói chuyện thế nhờ? ... A... Đạt à “ Người vừa nói là Huỳnh Đạt. Đi vào cùng Huỳnh Đạt là vị thượng tá Lê Đức Công trưởng

công an thành phố Vũng Tàu thuộc tỉnh Bà Rịa Vũng Tàu, theo sau đó là thiếu tá Trần Văn Mạnh trưởng công an phường hai thành phố Vũng Tàu.

Ba người vừa bước vào trừ Huỳnh Đạt ra thì Thu Phong chả biết ai. “Chào sếp “ Vị chiến sĩ công an đang hỏi cung Thu Phong thấy cấp trên vào liền bước ra chào. “Được rồi! Việc ở đây cứ giao cho ta, cậu ra ngoài đi “ ông Mạnh bước ra căn dặn với cấp dưới của mình. “Vâng thưa sếp “ vị chiến sĩ công an chào rồi bước ra ngoài với gương mặt nghi hoặc.

Ông Mạnh lại tiếp tục nói “ Trừ cậu thanh niên này “ Chỉ vào Thu Phong “Tất cả ra ngoài hết đi”. Trong phòng còn lại Thiên Long, Hà Hải, Thu Hương cùng bốn người bạn của Hà Hải nghe vậy liền bước ra ngoài cùng với gương mặt nghi hoặc như vị chiến sĩ công an vừa nãy. Riêng Thiên Long lại thấy bất ngờ, những người bước vào vừa nãy có một người nó biết đó là Huỳnh Đạt. Lúc Thu Phong chưa nhập ngũ Đạt thường hay tới nhà Thu Phong chơi nên Thiên Long cũng có biết tới Huỳnh Đạt.

Ra ngoài Hà Hải nghi hoặc khều khều hỏi Thiên Long “Ê chuyện gì đó mày?”. Thiên Long quay sang tỏ vẻ không biết “Tao cũng chịu”. Thu Hương đứng cạnh đó lo lắng hỏi Thiên Long “Anh em có bị làm sao không?” Thiên Long ngớ người, sao bà chị này lại quan tâm đến anh nó thế? Long trả lời “Em cũng không bữa nữa chị! Nếu là anh em chắc không sao đâu, ổng siêu lắm!”. Thu Hương gật đầu nhưng vẫn không bớt lo lắng, hai tay cô đan chặt lại với nhau đi qua đi lại. Chả biết sao cô lại lo lắng cho kẻ vừa mới gặp này nữa, cô vò đầu bứt tóc rồi đỏ mặt xong rồi lại lo lắng. Cứ lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần khiến cho Hà Hải cùng Thiên Long đứng đó lắc đầu không hiểu.

Trong căn phòng vừa rồi. Thu Phong nhìn hai người vừa vào đang đặt mông ngồi xuống. Nhìn quân hàm và phong thái Thu Phong thừa biết hai người này đang giữ chức vụ gì. Thu Phong ngược lên nhìn Huỳnh Đạt lạnh giọng nói “Mày dắt những người này đến đây là có ý gì?” Thực sự Thu

Phong chả ưa gì công an cho lắm. Huỳnh Đạt cười, anh hiểu ý Thu Phong như thế nào, nhưng đây chỉ để tốt cho Thu Phong.

Đạt cười nói “Giới thiệu với mày! Vị đây là thượng tá Lê Đức Công trưởng công an thành phố Vũng Tàu thuộc tỉnh Bà Rịa Vũng Tàu còn vị này là thiếu tá Trần Văn Mạnh trưởng công an phường hai thành phố Vũng Tàu. Hai người này tới đây muốn có chuyện muốn nói với mày “ Hai người được Huỳnh Đạt giới thiệu lần lượt đứng lên gật đầu chào Thu Phong rồi lại ngồi xuống. Thu Phong nghe vậy hí hóp mắt lại hướng tới hai người ngồi kế Huỳnh Đạt nói “Hai vị đây có chuyện gì muốn nói với kẻ như ta sao?”

Với chức vị của hai người trước mặt này họ không khó để biết được thân phận và tiếng tăm của Thu Phong trong quân đội. Dù nói là quân đội với cảnh sát không liên quan gì đến nhau nhưng sự nổi tiếng vượt bậc của Thu Phong thì ai ở trong cái ngành này cũng biết, nhất là đối với những người có quân hàm cao thì càng biết rõ hơn. Lần này hai người họ gặp Thu Phong cũng là có lý do, một người là do may mắn mới có mặt ở đây, một người là do cố tình có mặt ở đây. Trưởng công an phường hai có mặt ở đây cũng do chuyện vừa rồi nằm trong khu vực ông kiểm soát còn trưởng công an thành phố có mặt ở đây là do ông cố tình đến để bàn với Thu Phong một việc đó là mời Thu Phong gia nhập lực lượng ngầm của cảnh sát.

Hai người hơi bất ngờ với câu nói của Thu Phong, cảm thấy anh ta có vẻ chả lo lắng gì cả. Thu Phong đã không còn là quân nhân nên quyền chủ động nằm trong tay họ, thấy Thu Phong thẳng tính họ liền nói thẳng luôn “Tôi muốn mời anh gia nhập lực lượng cảnh sát chúng tôi! Anh thấy sao anh Phong?”. Thu Phong vẫn ngồi đó không nói gì, khi bọn họ bước chân vào đây Thu Phong đã thấy có chuyện không ổn. Hắn bị bắt về đây vì tội đánh nhau mà thế quái nào khi hai gã này vào lại tổng hết ra ngoài chỉ có mình hắn ở trong là biết có vấn đề rồi, ai dè là mời hắn gia nhập lực lượng cảnh sát.

Bất quá Thu Phong không thích, bị gò bó dưới sự chỉ đạo của chính phủ anh đã không thích rồi. Lý do anh không thích vì có lần anh làm nhiệm vụ ở Trung Đông, thấy mấy thằng Trung Quốc lạm sát người vô tội ở đó, dù rằng những người ở đó chuyên cướp bóc để kiếm ăn nhưng vì họ quá khổ nên Thu Phong cũng cảm thấy thương cảm. Vậy mà lũ khốn Trung Cầu đó lại nhẫn tâm bắn chết hết cả một khu ổ chuột của những người dân ở đó chỉ vì có một đứa bé lỡ đụng trúng một người lính trong số bọn nó. Thu Phong chứng kiến cảnh đó cậu muốn vác súng đi bắn lũ đó một trận cho sướng mà lại bị cấp trên cản lại, từ đó Thu Phong cũng sinh lòng bất mãn. Từ nhiều việc khiến Thu Phong cảm thấy không muốn bản thân dưới quyền ai như bây giờ.

Thu Phong trả lời thẳng “Nếu các vị đã nói thẳng ra như vậy thì tôi cũng nói thẳng luôn! Tôi.. Không ... Thích.. Dưới ... Quyền... Của ...Ai! “Thu Phong gằn ra từng chữ. Có vẻ như hai lão cảnh sát ngồi đó đã biết được câu trả lời ông Đức Công liền nói “Cậu phải nghe tôi nói hết đã chứ!” Thu Phong nhàn nhạt nói “Được rồi ông có gì nói hết ra một lần luôn đi, tôi rửa tai lắng nghe “

Đức Công nghe vậy liền biết mình có cơ hội, ông không nghĩ Thu Phong lại dễ nói chuyện như thế. “Được rồi! Chúng tôi đã nghe qua danh tiếng của cậu trong lực lượng quân đội! Vì vậy chúng tôi mời cậu gia nhập lực lượng cảnh sát chúng tôi! Và cậu có những quyền lợi như sau “ Dừng một chút Đức Công nhìn về mặt Thu Phong, thấy anh vẫn lắng nghe ông lại tiếp tục nói “ Thứ nhất: Cậu được giấy phép sử dụng súng quân dụng của lực lượng cảnh sát. Thứ hai: Cậu có quyền được đánh người khi người đó phạm tội hoặc du côn du đảng mà không cần phải báo cáo. Thứ ba: Cậu có quyền hoạt động tự do không chịu sự quản chế của bất cứ ai và cậu chỉ có quyền nghe theo lệnh tôi, còn lệnh của những người khác cậu không cần quan tâm cũng như chấp hành. Dù người đó có chức vụ hơn tôi ...” “Khoan khoan ... Nghe theo lệnh ông?” Thu Phong giơ tay lên ngăn Đức Công nói.

Đức Công thấy vậy vẫn kiên nhẫn nói “ Cậu phải nghe tôi nói hết đã chứ!” “Được rồi nói tiếp đi “ Thu Phong gật đầu. Đức Công lại nói “Về việc này chỉ cần trong một năm cứ có một đường dây buôn lậu lớn thì cậu phải có mặt ở đó để giúp chúng tôi. Từ đó chúng tôi không cần sự giúp đỡ của phía quân đội nữa nên công lao sẽ thuộc hoàn toàn về phía cảnh sát. Tất nhiên cậu cũng có thưởng và được hưởng lương hàng tháng. “ Dừng một chút ông lại bổ sung thêm “ À! Cậu chỉ cần nghe theo lần tôi vào mỗi lần hoạt động phá băng buôn lậu duy nhất một lần trong năm còn những lần khác cậu có quyền không nghe theo! “ Thu Phong nghe xong trầm ngâm một hồi định nói cái gì rồi lại bị cắt ngang. “Còn một việc nữa! Chúng tôi có thể hỗ trợ cậu trong việc truy bắt tội phạm. HOẶC cậu có thể làm bá chủ thế giới ngầm ở thành phố này với điều kiện không được buôn bán chất kích thích! Cậu nghĩ thế nào?”

Lại bị cắt ngang Thu Phong cảm thấy bức tức nhưng khi cậu nghe xong câu cuối thì lại khác. Đùa gì chứ được đánh người mà còn được hỗ trợ làm ông trùm ở thành phố này? Còn điều kiện gì tốt hơn như vậy chứ? Với bản tính của Thu Phong thì không thể nào mà ngồi yên mà đi làm thuê sống qua ngày được. Kiểu gì Thu Phong không kiếm chuyện với người khác thì người khác cũng không dễ gì mà không kiếm chuyện với Thu Phong. Nhất là qua chuyện vừa rồi ai đảm bảo tên kia không có anh hay ông bố nào khác đòi đánh hấn chứ? Làm gì có chuyện để yên cho Thu Phong được. Những điều kiện này quá tốt nhưng Thu Phong vẫn giả bộ trầm tư.

Huỳnh Đạt thì biết cái bản tính này của Thu Phong. Trước khi Huỳnh Đạt lôi kéo ông Đức Công tới đây thì cậu đã bàn trước với ông trong điện thoại rồi. Nói ra những cái lợi và những cái hại khi không có Thu Phong. Cái lợi như trên là Thu Phong sẽ nằm trong tầm kiểm soát của họ, cái hại là nếu Thu Phong không nằm trong sự kiểm soát của họ thì việc Thu Phong gia nhập thế giới ngầm chỉ là chuyện sớm muộn đối với bản tính của Thu Phong.

Việc đối đầu với một con quái vật thì cách tốt nhất là nên hợp tác với con quái vật đó. Nếu để mặc sức Thu Phong ở ngoài đó thì ai mà biết cái chuyện gì sẽ xảy ra với cái đất nước này. Đạt một phần cũng muốn tốt cho Thu Phong, một phần cũng muốn tốt cho cái quốc gia này. Cậu không thể nào đành lòng nhìn Thu Phong trở thành tên tội phạm khét tiếng bị khắp nơi truy nã được, nên lợi dụng chuyện của Thien Long cậu đã nghĩ ra cách này. Một công đôi việc.

Nhìn vẻ mặt Thu Phong vẫn đang trầm tư thì ông Mạnh ngồi đó không nhìn được lên tiếng “Cậu nghĩ cho kỹ, vì hiện giờ cậu đang phạm tội đấy!” Đang chuẩn bị đồng ý thì Thu Phong lại được nghe câu nói đó, thật là mặt ngọt. Dám đe dọa ta ư? Thu Phong nổi điên nhưng vẻ ngoài vẫn bình tĩnh lạnh giọng nói “Ông đe dọa tôi?” rồi nhếch mép. “Mày...!” “Đồ khốn! Câm mồm ngay cho ta!” Đức Công lên tiếng mắng Văn Mạnh. Một việc đang êm xuôi chót lọt thì lại bị thằng ngu này chen mồm vào. Nghĩ cái quái gì mà đi đe dọa Thu Phong, dù hẳn không còn trong quân đội nữa thì với quãng thời gian ở trong đó hẳn đủ quen biết hàng tá người. Chỉ cần Thu Phong lên tiếng thì đừng nói đến các gia tộc hạng nhất trong nước, đến Ngũ đại gia tộc có lịch sử hàng ngàn năm cũng tranh dành hẳn cho bằng được. Huỳnh Đạt ngồi đó thấy hành động của lão Mạnh cũng lắc đầu. Dù Thu Phong có bị tổng giam thì trách nhiệm của một người bạn như anh cũng dư sức lôi cậu ra khỏi đó. Cho rằng tổng giam Thu Phong đi, tội cố ý gây thương tích cùng lắm hai năm tù giam, đã vậy Thu Phong còn có lý do để cãi trên phiên tòa. Hành động vừa rồi hoàn toàn vô nghĩa mà chỉ tạo cơ hội cho Thu Phong thôi. Hành động ngu người.

Đức Công vẻ mặt lo lắng nhìn Thu Phong nói “Áy cậu đừng để ý tới tên này! Chúng tôi nào có ý định bắt giam cậu đâu! Cậu nghĩ kỹ chưa, cho chúng tôi một câu trả lời được chứ?” Thu Phong biết đây là cơ hội để anh bắt bài, ngu gì mà không ra điều kiện “Được rồi tôi đồng ý với điều kiện của các ông. Nhưng tôi cũng có điều kiện đó là khi tôi cần vốn để hỗ trợ

cho việc gì đó thì các ông có thể điều động vốn cho tôi, đương nhiên tôi sẽ trả số tiền đó sau (Tức là k trả đây:v kkkk) “.

Nghe xong Đức Công cũng đành đồng ý, ai bảo hấn quản cấp dưới không nghiêm bây giờ đâm ra hại mình “Thôi được rồi! Vậy vui lòng cậu kí vào đây! Sau hôm nay cậu chính thức là cảnh sát ngầm với mật hiệu Gấu Đen “ Nói xong ông Công lấy trong vali ra một xấp tài liệu và một số giấy tờ chứng minh thân phận cùng một khẩu súng giao cho Thu Phong.

Cầm xấp giấy lên đọc, quả nhiên trong đó như những gì lão ta nói và thêm một việc nữa Thu Phong bây giờ là chức Thiếu tá trong ngành công an. Đồng giấy tờ này như đã chuẩn bị từ trước cho Thu Phong, anh đọc xong ngược đầu lên nhìn Huỳnh Đạt cười một cái rồi cúi đầu xuống kí tên vào rồi trả xấp giấy lại cho Đức Công sau đó cầm khẩu súng lục và giấy tờ cất vào trong người. Thu Phong biết việc này hoàn toàn là do bạn của anh xấp xếp tất cả. Anh cũng không ngờ thằng bạn mình lại có tiếng nói như thế.

Sau khi xong xuôi mọi việc Thu Phong liền ra ngoài. Thu Hương thấy Thu Phong bước ra liền chạy theo nói léo nhéo không ngừng, hỏi anh có bị đám người đó bức cung không rồi lại hỏi anh có sao không. Đủ thứ chuyện. Thu Phong bảo không sao mọi chuyện được giải quyết rồi không cần lo gì cả. Sau đó anh đưa tất cả về nhà rồi quay sang nói với Thiên Long “Em về trước đi, anh còn chút chuyện với bạn anh. Cứ vác cái mặt bầm dập đó về đi rồi anh tính sổ với mày sau. Anh gọi điện nói cho mẹ rồi nên không cần lo “. Thiên Long nghe vậy rung mình một cái rồi gật đầu xách xe về trước. Thu Phong lên xe của Đạt rồi hai người chạy ra biển ngồi nói chuyện

(Hôm nay ta bận nhiều việc nên up hơi trễ mong các đồng chí thông cảm:D. Các đồng chí nếu rảnh hãy đề cử 10 sao hoặc dùng nguyệt phiếu để ta có thêm động lực viết truyện nhé! Cảm ơn các đồng chí đã theo dõi)Hướng dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: ๕Gấu๕lúc 21:26:19 - 10/10/2016.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đi Làm .

Thu Phong cùng Huỳnh Đạt ra biển ngồi nói chuyện một hồi. Đạt cũng kể ra những gì mình lo lắng cho Thu Phong nghe, sau khi nghe xong Thu Phong cũng không chấp nhất nữa. Thật sự là nếu để Thu Phong không gia nhập lực lượng cảnh sát thì rất có thể anh sẽ làm rối tung cái đất nước này lên. Đất nước này đã bị bọn Trung Cầu làm cho đủ loạn rồi, thêm Thu Phong nữa có mà banh từ trong ra ngoài. Thu Phong cũng đảm bảo với Đạt là anh sẽ không bao giờ hại dân.

Tối hôm đó về Thiên Long vẫn bị mẹ mắng cho một trận té tát, bà vừa mắng vừa khóc lo lắng cho con trai mình. Khi Thu Phong trở về anh cũng giải thích cho mẹ nghe tất cả và anh cũng nói luôn sẽ làm cảnh sát chìm cho lực lượng công an còn cụ thể công việc cậu không nói cho mẹ mình, chỉ nói là xuất ngũ xong rồi được nhà nước kiếm cho công việc này là thích hợp nhất. Thu Phong lấy lý do đi ngủ sớm để mai còn bắt đầu công việc.

Sáng ngày hôm sau. Thu Phong bắt taxi đến chỗ hẹn để xem xe, sau khi xem chiếc xe máy anh cảm thấy ô kê lập tức thanh toán và lấy xe lẫn giấy tờ sang tên đi về. Đối với Thiên Long sáng nay là một cực hình khi tới trường, cả người cậu khắp nơi đều bầm dập đến đáng thương. Các giáo viên có hỏi thì cậu cứ nói xạo là hôm qua bị té xe, cái lý do củ chuối đó cũng khiến giáo viên nửa tin nửa ngờ, rồi họ cũng không nói gì hơn. Bởi vì Thiên Long vốn là một học sinh ngoan ngoãn lại học giỏi nên chả ai nghĩ cậu lại đi đánh nhau với người khác, họa chẳng chỉ có người khác đánh cậu, đó là cách giáo viên nghĩ.

Sau khi mua xe Thu Phong lấy điện thoại ra gọi cho ông Tuấn, em kết nghĩa của ba Thu Phong. Trước đó hôm qua Thu Phong nghe Thiên Long kể lại việc trong quán bar liền biết chú Tuấn nên đã lấy số từ Thiên Long. “Alo! Chú Tuấn phải không ạ?” Với tuổi của Thu Phong thì lúc trước Thu Phong hay gọi bằng chú, còn Thiên Long thì gọi bằng bác. Đầu dây bên trả lời “Ừ! Cho hỏi ai vậy?” “Cháu Thu Phong nè, con bố Phương đây chú! Hôm qua thằng em cháu có gây rắc rối cho chú nên chú cho cháu xin lỗi trước nhé! Nếu chú rảnh thì lát nữa có thể đi Café với cháu được không? Cháu có chuyện muốn nói “. Đầu dây bên kia vui vẻ nói “Cháu Phong đây à? Được rồi vậy lát nữa ở quán XX trên đường Trương Công Định nhé. Cháu ra đó trước đi! “ Thu Phong nghe vậy trả lời “Vâng!”

Nửa giờ sau, tại một quán café sang trọng nào đó. Thu Phong đang ngồi ngắm dòng người qua lại thì thấy một chiếc mercedes S600 Maybach chạy tới đậu trước quán café. “Cạch” Cửa mở ra, một người đàn ông đầu trọc đứng tuổi bước ra. Thu Phong nhìn một hồi, cảm thấy nghi hoặc coi đây có phải là chú Tuấn không. Cuối cùng cậu không nhịn được kêu lên “Chú Tuấn!” Người đàn ông quay lại thấy Thu Phong liền lại gần. Người đàn ông này có quả đầu trọc lóc, thân hình hơi béo cao khoảng 1m7, đó chính là ông Tuấn em kết nghĩa của ba Thu Phong. Với bộ trang phục vest màu nâu như lần trước gặp Thiên Long trông rất sang trọng. Trên cổ ông đeo một dây chuyền vàng to như cái xích, còn nhẫn thì ông chỉ đeo một cái nhẫn cưới ở ngón áp út.

Thu Phong cứ ngỡ ngỡ không chắc là chú Tuấn anh từng biết, vì lúc trước chú ấy cũng không có mập như bây giờ. May mà nét mặt vẫn thế nên Thu Phong mới nhận ra. Ông Tuấn bước lại gần Thu Phong liền đứng dậy chào “Chào chú Tuấn! Lâu quá không gặp chú nhìn chú khác quá! Dạo này chú ăn uống tốt thật!” Vừa hỏi thăm Thu Phong vừa chọc. Ông Tuấn kéo ghế ra ngồi xuống cười ha ha nói “Mày chọc tao đấy à! Chú mày dạo này ăn quả thật hơi nhiều “ Ngừng một chút ông nhìn Thu Phong từ trên xuống

dưới rồi nói “Ngồi đi cháu! Lâu quá kể từ khi ba mày mất chú cháu mình không gặp nhau nữa!”

Thu Phong cũng ngồi xuống liền trả lời “Dạ cũng mấy năm rồi ha chú!” Ông Tuấn gật đầu híp mắt cười nói “Thằng cháu xuất ngũ xong tướng tá cao to phết nhỉ! Mới ra chắc chưa kiếm được việc phải không? Mày có hứng thú làm quản lý quán bar chú không? Mà mày đi học tiếng Anh đi mới làm được!”. Thu Phong như muốn cười lên, không ngờ ông chú này biết ý anh thật, anh tính hỏi ông coi có công việc nào thích hợp cho anh không.

Thu Phong liền cười ha ha trả lời “Thật ra cháu hẹn chú ra đây cũng có ý đó. Nếu làm cho chú thì tốt quá còn gì bằng. Chú yên tâm đừng nói là tiếng Anh cho dù là tiếng Nhật, Pháp, Trung, Nga cháu còn nói được, tiếng Đức cháu còn biết chút ít đấy nha chú. Cháu là đặc công mà, học ngôn ngữ ghê lắm “ Ông Tuấn nghe vậy cũng ha ha nói “ Thằng này được, chú chỉ biết mày đi quân đội ai dè là đi làm đặc công à? Mà mày học tiếng Trung chi thế cháu, học tiếng cái lữ chó chết đấy làm gì “ Thu Phong lắc đầu không cho là đúng nói “Không học tiếng bọn nó thì bọn nó chửi mình thì ít nhất mình cũng chửi lại cho tụi nó hiểu chứ chú. Với nó có nói xấu mình mình biết đường mà đập cho tụi nó một trận “

“Được! Thằng này được! Vậy tối nay mày tới quán chú, chú sẽ ra mặt sắp xếp cho mày! “ Ông Tuấn cười vui vẻ nói rồi nhìn đồng hồ xong quay qua nói với Thu Phong “Chú quên mất còn cuộc hẹn khác! Nãy cháu gọi chú vui quá nên quên mất mình có hẹn trước! Có gì tối cháu cứ qua quán chú. Còn đây là địa chỉ, chú đi trước nha!” Nói xong ông Tuấn để lại một card visit rồi lật đật đi luôn, thậm chí còn chưa kịp kêu nước. Ngồi lại một chút Thu Phong cũng đứng dậy đi luôn.

Về nhà nằm tới tối tầm bảy giờ Thu Phong chạy ra địa chỉ mà chú Tuấn đưa. Tối quán Thu Phong gửi xe rồi bước vào. Hôm nay cậu mặc một cái áo bó màu đen tay dài khiến cả người cậu nổi từng bó cơ với cái bụng săn chắc

sáu múi lên, phía hạ bộ cậu mặc chiếc quần jean màu đen với đôi tông lười nhìn toàn bộ cậu chả khác nào thằng du côn. Chịu thôi ở nhà có mỗi mấy bộ quần áo, đi ngủ tới giờ về chưa mua được gì ngoài cái xe, đến quần áo cũng bắt đầu chật.

Bây giờ quán chưa lên nhạc, các nhân viên mới xong công việc dọn dẹp quán. Thấy Thu Phong bước vào thì bị bảo vệ ngăn lại, nhìn Thu Phong chả giống như là đang vô đây chơi. Nếu vào thời gian 9 giờ đổ đi có thể họ chả quan tâm đến Thu Phong nhưng bây giờ chưa có khách mà một kẻ như Thu Phong lại đi vào có thể là kẻ kiếm chuyện. Vì hôm qua có mấy thằng quậy ở đây khiến quán phải đóng cửa, nên bảo vệ nghĩ rằng đây là lũ tàn dư hôm qua. “Xin lỗi anh! Quán chưa mở cửa “ Một tên bảo vệ mặc áo đen chìa tay ra cản Thu Phong lại, Thu Phong thấy bị cản liền quay qua nhìn nói “Hả? À tôi tới kiếm chú Tuấn! Ông ấy dặn tôi tới đây!”.

Tên bảo vệ nghe thấy vậy liền nói “ À! Vậy anh đợi tôi chút “ Thu Phong gật đầu “Ừ” hôm nay hấn tới làm việc cũng chả muốn gây rắc rối gì cả. Tên bảo vệ bấm vào bộ đàm nói “Alo! Cậu vô nói ông chủ là có người muốn gặp “ Bên kia trả lời “Là ai?” Tên bảo vệ quay sang hỏi Thu Phong “Xin lỗi anh tên gì ạ?”, Thu Phong trả lời “Thu Phong”. “Là Thu Phong “ Tên bảo vệ nói, đầu dây bên kia lập tức trả lời “Để anh ta vào đi, tôi ra đón anh ta” “Ok”. Tên bảo vệ quay sang nói với Thu Phong “Anh vào đi” Rồi lại đứng về vị trí cũ nhìn ngó xung quanh. Thu Phong gãi gãi đầu nhấc chân bước vào.

Thu Phong vừa bước vào thì bên trong quán Bar thì cảnh đập vào mắt anh lúc này là một quán Bar có chiều rộng đến 300m². Dưới sàn nhà thì lát đá hoa cương màu đen huyền, phía bên trên thì quây đánh DJ rộng đến nỗi năm người đứng trên đó vẫn thừa, có đầy đủ thiết bị tân tiến hiện đại. Những cặp loa được trang bị rải rác khắp quán, bàn ghế bằng gỗ và mặt bàn bằng thủy tinh. Có cả mấy bàn VIP là bộ ghế salon sang trọng ở đó. Chính

giữa quán là sàn nhảy có mấy cây cột sắt cao gần bằng nóc nhà. Phía bên phải thì là quầy Bar dài hơn 20m, khắp quầy bar có những cái ghế riêng lẻ để khách tới một mình có thể ngồi đó. Bên trong quầy Bar có trưng những chai rượu từ khắp các nước trên thế giới, đứng trong quầy bar có hai anh chàng pha chế cao to đẹp trai mặc đồ bồi bàn.

Đang mãi ngắm sự rộng lớn của quán thì có một người đang bước tới phía Thu Phong, lại gần anh ta hỏi “Anh là Thu Phong?” Thu Phong gật đầu rồi người đó lại nói “Theo tôi”. Thu Phong đi theo tên đó ra phía sau quán rồi vào một căn phòng. Bước tới trước cửa người kia gõ cửa hai cái rồi có một người mở cửa hé ra nói “Chuyện gì?” “Nói với ông chủ tôi dẫn người tới rồi “ Sau đó tên kia mở cửa hẳn ra để Thu Phong bước vào. Trong căn phòng như lúc trước tiếp đón nhóm Thiên Long thì lần này là tới Thu Phong.

Thấy Thu Phong bước vào ông Tuấn đang đọc sách liền buông quyển sách xuống đứng lên mời Thu Phong “À thằng cháu! Vào đi, ngồi xuống ngồi xuống! Thấy quán chú thế nào?” Thu Phong gật đầu lịch sự nói “Hoành tráng lắm chú! Không ngờ mới có mấy năm mà các quầy bar đã phát triển tầm cỡ nước ngoài rồi “ Ông Tuấn chen vô “Bậy! Cả cái thành phố này có mình quán chú là hoành tráng như thế đấy cháu! Thôi được rồi để chú giới thiệu “ Ông Tuấn ngoắc ngoắc một người phụ nữ lại. Cô ta mặc một bộ đồ công sở trông rất là thanh lịch, lại phía ông Tuấn rồi cúi đầu chào ông Tuấn một cái rồi quay qua phía Thu Phong cúi đầu chào một lần nữa, Thu Phong gật đầu chào lại coi như lễ phép.

Ông Tuấn giới thiệu “Đây là đứa cháu bà con xa của chú gửi lên đây vừa đi học vừa đi làm, nó đang học về quản trị kinh doanh! Nó giỏi lắm nhưng mà dù gì là con gái nó quản cái nơi vui chơi như thế này vẫn quá sức! Từ hôm nay con với nó sẽ cùng quản lí cái quán này! Còn về tiền bạc con không phải lo, lương cố định rồi ăn theo hoa hồng của quán nữa!” Thu

Phong gật đầu coi như hiểu rồi ông Tuấn lại quay sang nói với cô gái “Đây là Phong! Con của anh kết nghĩa chú, đặc công vừa xuất ngũ! Giỏi lắm con! Hai đứa đưa nhau ra ngoài rồi bắt đầu công việc luôn đi “. Nghe vậy Thu Phong đứng dậy bắt tay cô gái chào “Xin chào tôi là Thu Phong năm nay 25 tuổi! Mong được cô chỉ điểm!” Cô gái chìa tay ra bắt tay với Thu Phong rồi gật đầu nói “Xin chào anh! Tôi là Diệu Linh!” Ông Tuấn thấy Linh không giới thiệu tuổi ông ngồi đó chen vô “Nó mới 21 tuổi đấy cháu! Được thì tới luôn đi! “ Thu Phong gãi đầu “Ha Ha!”. Diệu Linh thì lườm ông Tuấn “Chú!”

Ông Tuấn cười cười rồi phất tay “Được rồi ra ngoài hết đi! Kiểm cho thằng Phong một bộ đồ thay vô! Ăn mặc gì như thằng du côn ấy!”

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Minh Con !

Diệu Linh cho người kiểm bộ vest cho Thu Phong. “Có nhất thiết là phải mặc cái này không vậy?” Thu Phong cầm bộ vest trên tay nhăn mặt nói, thật sự thì cậu không thích mặc mấy cái thứ này cho lắm, chả thoải mái gì cả. Diệu Linh gật đầu “Chả có quản lý nào mặc đồ như anh đâu! Mau đi thay đi “ Thu Phong gật đầu vô phòng thay đồ.

Năm phút sau Thu Phong đi ra. Mang trên mình bộ đồ vest màu đen Thu Phong cảm thấy khó chịu rất nhiều. Anh bước ra nói “Mặc vậy được chưa?” Diệu Linh nghe vậy quay sang “A! À được “ Cô không ngờ tên ăn mặc như côn đồ lúc này khi khoác một bộ đồ sang trọng lên khác hẳn. Dù là đồ vest che hết các bó cơ của Thu Phong nhưng bộ quần áo vẫn căng lên khiến thấy những đường nét của cơ thể Thu Phong. Thêm khuôn mặt điển trai có chút ngăm đen khiến anh càng trở nên với bộ đồ đó.

Diệu Linh gật đầu lại gần Thu Phong vuốt cằm nhìn lên nhìn xuống rồi nói “Cũng ra dáng rồi đấy ông anh! Mà anh không biết thắt cà vạt à?” Nói mới để ý chiếc cà vạt Thu Phong thắt thật sự quá xấu, trước giờ Thu Phong chưa mặc thứ này bao giờ sao mà biết cách thắt cà vạt được. Thu Phong gãi đầu “Lần đầu tôi mặc mấy bộ đồ như thế này nên thắt đại thôi, haha!”. Diệu Linh tiến lại gần hơn Thu Phong “Đứng yên đấy để tôi chỉ cho “ Sau đó cô tháo cà vạt Thu Phong ra rồi chỉ Thu Phong cách thắt “Như thế này nè ... thế này ... thế này.. Xong” Anh nhớ chưa. Thu Phong gãi đầu cười “Cũng sơ sơ! Mà thôi kệ, cô có thể bắt đầu công việc được không?” Thu Phong nhìn đồng hồ nói tiếp “Cũng trễ rồi hơn 7h rồi “.

Diệu Linh gạt đầu rồi quay sang vỗ tay hai cái nói to “Mọi người! Mọi người! Tạm dừng công việc lại một chút, tất cả lại đây!”. Hơn một phút sau tất cả nhân viên tụ họp lại trước mặt Thu Phong và Diệu Linh, một người trong số đó hỏi “Có chuyện gì vậy cô quản lý? Chúng tôi còn phải dọn dẹp cho kịp nữa, nếu không có gì quan trọng thì đừng gọi chúng tôi lại. ” “Anh ...” Diệu Linh không biết nói gì hơn. Ở đây có rất nhiều người hơn tuổi cô đồng thời một số trong đây cũng là đàn em của ông Tuấn, trong số họ ai cũng muốn leo lên chức quản lý nhưng bỗng nhiên Linh xuất hiện cướp mất cái chức quản lý đó của họ. Nếu một trong số bọn họ được làm quản lý thì dù gì cũng là anh em với nhau nên việc giúp đỡ nhau cũng thuận lợi hơn. Nhưng Diệu Linh lại khác, một số thành viên trong đây âm thầm bán ma túy tổng hợp (Thuốc lắc) cho khách lại bị Diệu Linh bắt được rồi báo cáo lên trên. Đám ra họ rất không thích Diệu Linh, ông Tuấn cũng biết chuyện họ buôn bán, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, mà Diệu Linh lại làm quá lên. Ông Tuấn cũng không can thiệp quá nhiều về những chuyện lật vật thế này, quán này ông mở chủ yếu để anh em của ông kiếm sống, công việc trong bóng tối của ông là buôn bán vũ khí lậu qua các thành phố.

Quay lại việc chính. Diệu Linh nhìn qua nhìn lại rồi giới thiệu Thu Phong “Giới thiệu với mọi người hôm nay quán có thêm một quản lý nữa. Đó là Thu Phong, anh ta cùng tôi sẽ cùng là quản lý.” Thu Phong nghe Diệu Linh nói xong cũng đứng ra “Xin chào mọi người tôi là Phong. Năm nay 25 tuổi, mong được mọi người giúp đỡ.” “Chào anh Phong ...” “Chào anh quản lý ...” “Mong anh cũng giúp đỡ chúng tôi ...” Ai cũng gật đầu chào Thu Phong, coi như biết mặt. “Vậy chúng tôi tiếp tục công việc được chứ?” một người trong số họ có vẻ không thích nhìn mặt Diệu Linh liền nói, Diệu Linh cũng gật đầu “Được rồi mọi người tiếp tục công việc đi “.

Tất cả giải tán ai vào việc nấy, còn Thu Phong bị Diệu Linh dẫn đi khắp quán để giới thiệu cách thức hoạt động của quán để Thu Phong quen dần, cô nói “Trong ba ngày này anh chỉ cần đi theo em để nắm rõ tình hình của

quán thôi. Còn mỗi hạng mục em sẽ về ghi ra anh và em sẽ quản lý hạng mục khác nhau.” Thu Phong nghe vậy gật đầu “Được rồi “. Một lúc sau Thu Phong lại hỏi “Linh này!” Linh quay sang “Anh có việc gì thắc mắc à?” Thu Phong nói “À không! Tôi chỉ muốn hỏi. Có vẻ mọi người trong quán này có vẻ không được thích cô cho lắm?”. Diệu Linh đứng khựng lại nói “Về việc đó thì những người làm trong này đa số đều là anh em lúc trước của chú Tuấn hoặc là nhờ quan hệ với những người đó mới vào được đây. Còn chi tiết anh cứ làm ở đây sẽ thấy. Họ khó chịu vậy thôi chứ chả dám làm gì em đâu. “ Thu Phong gật đầu tiếp tục đi theo Diệu Linh.

9 giờ tối quán bar bắt đầu lên nhạc. Những con bay đã bắt đầu vào khá đông, các DJ bắt đầu đánh bài nhạc của họ. Thu Phong đứng ở một góc tại quán quan sát những công việc trong quán. Tiếng nhạc xập xình khiến đầu óc Thu Phong cảm thấy nhức, anh đập đập vào đầu mình hai cái rồi tiếp tục quan sát. Công việc của anh trong ba ngày này chỉ có quan sát mà thôi.

Cách chỗ Thu Phong đứng không xa có một bàn có hơn mười người đứng đó nhìn về phía Thu Phong với ánh mắt cay độc. Một người có vẻ là đứng đầu nhóm người đó nói với kẻ kẻ bên “Có phải cái thằng đứng đó là thằng đánh em tao không?” Tên bị hỏi gật đầu lia lịa “Nó đó anh. Một mình nó đánh gần năm mươi người tụi em ra bã, đánh em của anh mém nữa vô sinh.” Nghe đến đoạn sau thì tên đang nói bị đánh “Câm mồm, tao sẽ đập nó một trận “ Tên bị đánh ôm đầu kêu khổ, hắn chỉ nói sự thật thôi mà cũng bị đánh sao.

Người vừa rồi là anh trai của tên hôm qua bị Thu Phong đánh vô hạ bộ, hắn là Minh Con là một đại ca thế giới ngầm của thành phố Long Xuyên cách Vũng Tàu này khá xa. Hôm qua em hắn tới Vũng Tàu để tắm biển, nó chỉ có dắt theo năm mười anh em trong băng gọi là thân thiết để đi cùng. Không ngờ mới có một ngày mà thằng em trai của hắn đã xảy ra chuyện và bị công an bắt giữ. Một trong số những người đi cùng em trai hắn trốn ra

trước khi công an tới, tên đó đã gọi điện cho Minh Con nói về những chuyện hôm qua. Nghe tin em trai mình bị đánh mém nữa vô sinh và đang nằm trong bệnh viện dưới sự kiểm soát của công an. Còn tên đánh em trai hấn thì được thả, thậm chí bây giờ còn đang nhõn nhơ đứng trong quán bar.

Một tên khác lại gần Minh Con nói vào tai hấn “Đại ca! Có nên xử thằng đó tại đây không? Mất công nó lại chạy mất nữa.” Minh Con lắc đầu nói “Không được! Đây là địa bàn của anh Tuấn. Anh ấy trước đây từng giúp đỡ tao khi còn ở trong trại giam, tao không thể lấy oán báo ân được. Thêm việc nữa anh Tuấn cũng là người mà tao không thể đầu lại huống chi đây là thành phố của người ta. Dù rằng ông cũng chỉ là một trong ba thế lực mạnh nhất thành phố này thôi. Nhưng thành phố này phát triển hơn bên chúng ta, không thể mạnh động được. Đợi hấn ra về một mình hiểu chưa. “ Tên kia gật đầu rồi lại nói tiếp “Em nhớ không nhầm thì tên này đang làm cho quán của anh Tuấn mà anh?”

Minh Con lại lắc đầu “Tao cũng sợ vậy nên lúc nãy cũng gặp anh Tuấn hỏi rồi! Ông cười hà hà kêu cứ tự nhiên đi! Tao cũng chả biết sao ông lại cười nữa “. Tên đó lại cảm thấy có gì không ổn lại nói tiếp “Hay có gì mờ ám trong này đại ca?” Minh Con lại quay sang nhìn nói “Mày nghi ngờ anh Tuấn tao à? Phúc à, ông anh này tao biết ông rất lâu rồi! Ông không phải hạng người nói một đằng làm một nẻo đâu. Ông nói tao có thể giải quyết nó thì tức là không cần phải để ý ông mày hiểu không?”. Tên vừa rồi tên Phúc, hấn là một trong những cánh tay đắc lực của Minh Con.

Phúc gật đầu nhưng vẫn lo lắng lại tiếp tục nói “Nhưng hôm qua em nghe thằng kia kể là tên đó bị em trai anh chém hai nhát mà không hề hấn gì sau đó tên đó chặt đứt của hai cây cánh bướm của em anh. Rồi một mình cân cả năm mươi người bên ta nữa.”. Minh Con nhăn mặt rồi nói “Tao nghĩ nó độn cái gì trong người thôi, việc một mình đánh gục năm mươi thằng thì tao cũng làm được. Chắc thằng đó cũng trong quân đội ra mới lợi hại như

vậy.” Ngưng một tí Minh Con lại nói tiếp “Mày nên nhớ đại ca mày cũng từng trong cái lò đặc công ra. Thằng này chắc chỉ mới ra tay chưa nhuốm máu nên không thể nào là đối thủ của tao đâu” Tên Phúc nghe vậy gật đầu “Đại ca chí phải”.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Dừng Chân Được Rồi .

Hôm 12 giờ đêm quán bar mới bắt đầu vắng dần. Nửa tiếng sau tất cả khác về hết, nhân viên ở lại dọn dẹp rồi thống kê doanh thu trong ngày xong báo cáo lại với Diệu Linh.

Xong xuôi tất cả Diệu Linh quay sang nói với Thu Phong “Anh về được rồi! Ngày mai sáu giờ chiều anh tới nha!”. Thu Phong gật đầu rồi cởi áo vest khoác bên ngoài ra vắt lên vai rồi ra ngoài lấy xe về. Chuẩn bị về thì một người gọi Thu Phong lại “Anh Phong, chờ tôi chút” Quay người lại thì thấy người gọi anh lại là tên bảo vệ lúc chiều chặn cậu lại trước cửa, Thu Phong quay sang nói “Có chuyện gì sao?”. Người bảo vệ gật đầu với vẻ mặt xin lỗi nói “Hồi chiều em không biết anh là quản lý mới ... Xin lỗi đã chặn anh lại, tại hôm qua em thấy quán có đánh nhau nên nghĩ anh là người tới phá.. Em xin lỗi.”. Thu Phong cười “Có sao đâu em! Em làm vậy là đúng trách nhiệm rồi. Mà mặt anh nhìn giống bọn âm binh lắm à?”. Tên bảo vệ gãi gãi đầu nói “Có hơi hơi “. Thu Phong cũng chịu, trước giờ anh thích ăn mặc như vậy cho thoải mái thôi, không ngờ bị nghĩ là du côn thật chắc về phải thay đổi tác phong ăn mặc quá. Kiểu này đi chơi cũng bị người ta nghĩ linh tinh.

Thu Phong quay sang nói với tên bảo vệ “Cậu tên gì nhỉ?” Tên bảo vệ nghe thấy liền trả lời “Em tên Quốc Sơn. Hai mươi tuổi “ Thu Phong gật đầu “Ừ! Thôi anh về trước nhé. Mai gặp”, Sơn gật đầu “Bai anh”. Thu Phong nổ máy xe lên đi mất.

Đi được một đoạn tới con đường Phan Chu Trinh thì Thu Phong cảm thấy có điều gì đó không ổn. Tầm tám giờ là con đường này rất vắng, hầu như rất ít xe qua lại, mà giờ này gần một giờ sáng mà Thu Phong đi trên đường thấy có rất nhiều người đậu xe trên lề đường hai bên. Đi được một đoạn thì Thu Phong buộc phải dừng xe lại vì phía trước có một đoàn người đậu xe ở đó chặn hết cả đường đi. Nghĩ chắc là có tai nạn phía trước khiến nghẽn đường nên Thu Phong đành quay đầu xe lại.

Vừa quay đầu xe lại thì một đoàn người chạy đến chỗ Thu Phong chặn đường lại, một vài tên lại gần Thu Phong định rút chìa khóa xe Thu Phong ra. Thấy có gì không ổn Thu Phong liền xuống xe đá thẳng vào tên vừa chạy tới Hai tên, ba tên, bốn tên “Bụp bụp bụp..” mấy tên lại gần liền bị Thu Phong đá văng ra hết. Thu Phong rút chìa khóa xe ra cất xong túi rồi cầm cái áo để trên đầu xe vắt lên vai nghênh mặt nói “Tụi mày cản đường ông mày ở đây có ý gì?”.

Trong đám người bỗng có tiếng vỗ tay “Hay ... Hay cho một thằng đứng giữa bao nhiêu người mà vẫn kênh mặt được như mày!” Người bước ra là Minh Con, hấn vỗ tay xong đứng đó nhìn Thu Phong bằng ánh mắt thương hại. Thu Phong nhìn tên bước ra liền thầm đánh giá. Tên này cao hơn 1m8, thân hình hơi gầy, khuôn hình chữ điền với những đường nét khuôn mặt sắc nét. Đánh giá một lượt qua hình dáng Thu Phong kết luận thằng này ít nhất không phé như những lũ đứng xung quanh hắn.

Thu Phong nhàn nhạt đáp “Tất nhiên rồi! Có gấp mười thế này mình tao cũng đập cho tụi mày ra bã “. Minh Con nghe vậy liền nóng lên, tên trước mặt này quá kiêu ngạo rồi. Minh Con bây giờ không cần biết thằng này có đánh em hắn hay không riêng tội bố lão trước mặt hắn thì hắn cũng đã không chịu được rồi. Xung quanh đây ít nhất có hơn hai trăm người, tức là gấp bốn số lượng ngày hôm qua “Được, để tao xem coi mày còn kiêu ngạo được tới đâu.”. Thu Phong lắc đầu cười “Nói nhảm nhiều quá, lên cứ lên.

Đội tí tao dắt con xe lên trên lè cái, để đây tụi bay phá hư hết.” Minh Con tức giận “Mày” Nói xong Thu Phong dắt xe lên trên vỉa hè, vừa dắt thì có mấy tên không nhìn được lao lên “Mày bỏ láo quá đây ...” vừa lại gần thì bị Thu Phong nhẹ nhàng đá bay ra.

“Tao đã nói tao dắt xe lên rồi muốn bém nhau thì bém sau” Thu Phong liếc mấy tên đang định lao lên nói. Dắt xe lên Thu Phong lấy chìa khóa ra khóa lại cổ xe, hiện tại hắn nghèo khiết xác, có mỗi cái xe phải nên trân trọng. Xong Thu Phong đứng ra giữa đường nói “Rồi! Tụi bay đông nên coi như tao chấp dừng đưng vô xe anh mày đây!”. Minh Con nắm chặt tay nói “Được rồi! Cho dù mày có nhập viện hay chết thì xe mày sẽ được đưa lành lạnh về nhà mày yên tâm. Giờ đánh được rồi chứ?”. Thu Phong gật đầu, Minh Con thấy vậy hét lên “Đập nó cho tao...”

Hơn hai trăm người liền bao vây Thu Phong lại, bỗng Thu Phong hét lên “Khoan ...”, Minh Con đứng sau đó nghĩ là Thu Phong bắt đầu sợ liền nói “Biết sợ rồi à?”. Thu Phong lắc đầu nói “Mày tính để tụi nó tay không đánh tao à?”, Minh Con nghe xong trừng mắt nói “Thằng như mày tay không đủ rồi. Đập nó “. Thu Phong hí mắt kinh hãi nhìn đám người lao tới nói “Vậy tao chấp tụi mày không xài tay vậy “ Nói xong Thu Phong tay phải vắt ngược áo lên vai, tay trái đút vào túi quần. Thu Phong lạnh lùng cười “Vô đây anh cân hết các chú”

Hơn hai trăm người bao vây tấn công Thu Phong, mỗi lần có hơn mười người lao lên đều bị Thu Phong nhẹ nhàng dùng cước pháp đá văng tất cả. Càng ngày càng nhiều người lao lên tấn công, Thu Phong vừa đá văng được hai tên trước mặt thì phía sau, trái phải đều lao vào bắt lấy Thu Phong. Thu Phong nhẹ nhàng tung cả người lên không hai chân đạp ra phía sau, một chân tiếp đất chân kia của Thu Phong liền móc sang trái móc sang phải nhanh như chớp “Bụp bụp”.

Nhóm vừa rồi bị Thu Phong đá cho ngã ngưỡng lại tiếp tục nhóm khác ập tới Thu Phong. Thu Phong cười lạnh một cái rồi quay người 1080 độ trên không đá văng một tên gần nhất bay ra trúng những tên đang lao lên. Nhưng dù vậy bọn chúng vẫn liều mạng xông lên tấn công Thu Phong.

Cách đó không xa có hai dân quân đang đứng đó chứng kiến hết tất cả. Một tên quay sang nói với kẻ kế bên “Mau mau! Gọi về đồn gấp, lần này bọn du côn lộng hành quá. Dám tụ tập đông đến vậy để đánh một người.” nói xong hắn thấy tên bên cạnh không quan tâm mà cứ dán mắt vào bộ du côn đang bị Thu Phong đánh như phim chưởng. Không quan tâm đến tên kế bên nữa hắn liền rút điện thoại ra gọi thì bỗng tên kế bên ngăn lại “Khoan!” “Chuyện gì? Mà không thấy bọn nó lộng hành quá à?” “Không! Mà nhìn kĩ cái người đứng trong đó đánh bọn du côn đi “ “À ừ ...” Tên dân quân cất điện thoại vào túi rồi quan sát một hồi sau hắn la lên “Là ... Là hắn?” tên bên cạnh gật đầu “Ừ, bây giờ mà biết lý do rồi chứ? Đứng đây quan sát đi, một lúc nữa hãy báo cáo “.

Hai tên dân quân hôm qua nghe được lệnh từ cấp trên xuống là một nhân vật đặc biệt của bên công an với chức vụ Thiếu tá, anh ta có quyền đánh những tên du côn du đảng một cách hợp pháp. Nếu có vấn đề gì lớn thì anh ta có thể triệu tập cả một khu vực công an phường đến để hỗ trợ. Ngoài ra cả thành phố đều được lệnh không ai được đắc tội Thu Phong, đến cả sếp của họ cũng không dám, và tất nhiên không ai được làm phiền Thu Phong đến hỗ trợ trong bất cứ việc gì nếu không sẽ bị kiểm điểm.

Hơn mười lăm phút sau thì một nửa số bọn du côn bị Thu Phong đánh cho không đứng lên được. Tất cả đều dừng lại không ai dám bước lên bước nào nữa, những thằng liều mạng xông lên đều đang nằm ôm bụng ôm ngực lăn lộn dưới đất. Đây là Thu Phong nương tay.. À không phải nói nương chân nên bọn này còn sức mà lăn lộn dưới đất được, nếu Thu Phong mỗi đòn đều hết lực thì những người này không gãy xương thì cũng chết.

Thu Phong liếc nhìn Minh Con với giọng điệu thách thức nói “Sao nào? Cho bọn nó cầm đồ ra mà đánh đi chứ? Nếu không lại nói tao ăn hiếp lũ con nít.”. Minh Con cắn chặt răng, hắn không ngờ Thu Phong chỉ dùng chân mà có thể đánh gần một trăm người bên hắn không còn sức đứng lên. Minh Con cắn chặt răng nói “Tụi bay tránh ra để tao lên”. Tất cả người bên Minh Con giật mình, một số tên trong đó thì thầm với nhau “Đại ca ra tay kìa!” “Ừm, lần này đại ca nghiêm túc rồi, thằng kia khó sống”

Thu Phong thấy Minh Con bước ra anh liền cười hà hà nói “Con rùa chịu chui ra rồi hả? Hà hà ...”. Minh Con tức giận đỏ bừng mặt nói “Nói nhiều quá đánh đi “ Dứt câu hắn lao lên tấn công Thu Phong. Một đám hướng thẳng mặt Thu Phong nhưng vừa được một nửa thì tay rút lại một đám khác ngấm bụng Thu Phong mà tới. Đám vừa gần lại bụng Thu Phong thì Thu Phong lách người qua một bên để né. Rất tiếc đòn này cũng là đòn giả, tay Minh Con chưa kịp rút về thì một chân đá tạt ngang qua eo Thu Phong. Thu Phong thấy cước tới khuôn mặt vẫn nhàn nhạt, anh nhún nhẹ co chân lên né một đòn đó đến dằng.

Chân chạm đất Thu Phong lại nhảy lùi ra phía sau tay vẫn rút vô túi, áo khoác vẫn trên vai nói “Thân thủ không tệ! Mỗi tội nhân cách quá tệ “. Minh Con tức giận, đòn vừa rồi hắn làm một động tác giả, còn đòn đánh vào bụng là thật mà Thu Phong né được nên hắn liền tung cước để đá văng Thu Phong. Không ngờ trong tư thế nghiêng người mà Thu Phong vẫn né được, ít nhất đòn vừa rồi hắn cũng phải làm Thu Phong đưa tay ra đỡ mà vẫn không được.

Minh Con quay sang nói với tất cả anh em phía sau “Anh em, cầm sẵn đồ lên đi, thằng này không dễ chơi đâu. Khi ta tách hắn ra thì tất cả cùng lên.” Vừa dứt câu tất cả nháo nhào lấy đao, katana (hàng china), kiếm, mã tấu tự chế, có cả ống tıp, côn nhị khúc, tay gấu, chích điện

Minh Con quay sang thấy tất cả cầm sẵn vũ khí trong tay hắn liền quay mặt lại nhìn Thu Phong. “Hự ... Mày ...” “Không nên quay mặt sang chỗ khác khi đứng trước kẻ thù chứ! Mày có thể chết đấy “ Minh Con vừa quay mặt sang thì không biết tại sao Thu Phong lại đứng trước mặt hắn móc một cú đâm từ dưới lên trên vào bụng hắn, khiến cả hai chân của hắn không chạm đất. Thu Phong rút tay lại thì Minh Con ôm bụng quỳ rầm một cái xuống đất. Nước miếng từ miệng rơi vãi ra, con mắt thì trừng ra nhìn xuống đất.

Minh Con cố gắng nén cơn đau gào lên “Ch... Chém ... Chém chết mẹ nó cho taooo “. Tất cả anh em Minh Con thấy cảnh đó ai cũng bất ngờ kèm theo tức giận lai lên. Bây giờ trong tay họ có vũ khí nên không việc gì phải sợ một người như Thu Phong cả.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mất Kiểm Soát

Minh Con hét xong gục xuống, được vài người đỡ ra. Thu Phong cũng chả buồn đi can cái thằng cứ cho mình là hay lại. Hơn một trăm người trong tay cầm vũ khí đứng đối diện nhìn Thu Phong. Thu Phong mỉm cười quăng cái áo xuống trong đầu thầm nghĩ mai phải đi mua cái áo mới, sau đó anh nhìn lên kênh mặt nói “Có đồ trong tay rồi sung sức nhỉ? Lên hết đi các bạn trẻ”. Lời nói của Thu Phong như kích thích tất cả mọi người đứng đó, hơn một trăm người lao lên đòi mạng Thu Phong.

Thu Phong đứng thủ thế. Chân của teakwondo, tay Vịnh Xuân Quyền, đòn gối và trỏ của quyền Thái, thế của Triệu Quyền Đạo, né tránh theo cách boxing. Thu Phong cười nói “Lên đi mấy các con trai! Bố sẽ cho các con biết đánh người là không tốt.”. Dứt câu thì một tên lao lên trước mặt Thu Phong với một kiếm tự chế dài 70cm. Kiếm tới chém từ bả vai trái Thu Phong xuống, đối mặt với nhiều người như vậy Thu Phong không thể nào rảnh đi đỡ cây kiếm. Thu Phong nghiêng qua phải rồi hạ thấp trọng tâm, chân sát mặt đất chọt vào chân của tên trước mặt khiến hấn chả những chém hụt mà cả người còn chúi lên phía trước. Thu Phong lấy một chân trụ tay liền nốc thẳng vào cầm tên đó khiến hấn bay cả người lên trời. Tên đó văng lên chưa kịp tiếp đất bị Thu Phong đạp một đạp văng ra “Bụp”.

Sau tên đó hơn hai mươi tên khác lao lên đồng thời bỏ đao kiếm ... về phía Thu Phong. Bị tất cả chém cùng một lúc Thu Phong liên lao đến trước mặt tên bên phải gạt vũ khí hấn ra rồi lấy tay hấn ném về phía những tên đang chém về phía Thu Phong, tất cả chỉ thực hiện trong vòng 1s “Oành” tên đó va trúng vào vũ khí của những tên khác khiến cả người cầm đầy đao

kiếm, máu me tràn ra cả mặt đường. Thu Phong nghĩ trong đầu “Bỏ mẹ! Lỡ tay”.

Không kịp suy nghĩ vẫn vơ Thu Phong lại bị bao vây thêm một lần nữa, anh không muốn làm bẩn hay rách bộ quần áo nên không thể nào đưa người ra đỡ mấy thứ này được. Thu Phong suy nghĩ phải cướp lấy một món vũ khí. Lần này Thu Phong nhảy vô rừng người tung cước, tung quyền, vật, hay ném bay. Anh dùng tất cả các thế võ của mình để giải quyết, cuối cùng bất lợi về việc không có vũ khí trong tay nên Thu Phong đành phải cướp một cái. Đúng lúc một tên cầm song côn nhảy vô đánh Thu Phong, Thu Phong không ngần ngại dùng tay không bắt cây nhị khúc “Pặc” “Cám ơn nhé! Đang cần.” nói xong Thu Phong giật cây nhị khúc rồi đá văng tên đó ra “Bịch ...”.

“Vù, vù vù ... vù “ Thu Phong cầm một cây nhị khúc trong tay quơ thẳng vào đầu tên gần nhất “Kinh ...” tên đó văng ra đầu lồm vò một lỗ to bằng bắp tay, hiển nhiên nát sọ rồi. Thu Phong lại thầm mắng “Lũ này yếu sinh lý thế? Gặp cây này bằng inox nữa khó kìm lực quá. Thôi chơi hết mình vậy, dù gì cũng có thể công an mà. Cũng do lũ này đòi mạng mình thôi.”. Chấm dứt dòng suy nghĩ nương tay với những người này Thu Phong bắt đầu nghiêm túc, khí thế trên người anh thoát ra khiến không khí xung quanh hạ thấp vài độ. Thu Phong cười khà khà buông cây côn xuống “Leng keng” Thu Phong nhảy vô đám người.

“Keng, leng keng ... leng keng ...” Bằng tay không Thu Phong dùng hết lực đâm thẳng vào những tên đó, vũ khí thì bị chặt gãy, xương tay, xương lồng ngực, xương sườn tất cả những tên đó đều bị Thu Phong đánh cho lồm vào hết. Có những tên bị Thu Phong xé toạt cả cánh tay xuống, có tên bị Thu Phong bẻ ngược tay ra sau rồi dùng chân đạp gãy cả cánh tay ... Cảnh tượng máu và máu hiện lên trước mắt Thu Phong. Trong vòng năm phút, chính xác còn đúng ba mươi bảy người còn đứng được, khắp người

Thu Phong quần áo chỗ nào cũng dính máu đến đỏ lại, vài chỗ đen lại do máu khô. Ba mươi bảy người đứng đó hoàn toàn Thu Phong chưa đụng đến, bọn chúng cũng chả còn dũng khí để lao lên, tất cả những gì họ nghĩ được lúc này là “Quái vật ...” một tên hét lên rồi bỏ chạy. Lần lượt hai tên ... ba tên ... bốn tên ... tổng cộng sáu tên bỏ chạy còn hai mươi một người kia chết đứng ở đó run bần bật. “Tách tách Tổng ...” Máu dính tên cánh tay Thu Phong từ từ chảy xuống đến nắm đấm bắt đầu rơi tồng tồng xuống mặt đất. Xung quanh nơi Thu Phong đứng hoàn toàn là máu.

Thu Phong đang cúi đầu nhìn những vũng máu ở dưới chân mình rồi ngược đầu lên nhìn những tên đang đứng chết chân trước mặt. Thu Phong nở một nụ cười quỷ dị “Hắc hắc hắc ... Lũ chúng mày biết máu là gì chưa? Hả? Hả? Lũ ranh con, ông sẽ giết hết chúng mày ...” Thu Phong hét lên, con mắt đỏ ngầu lao lên. Bây giờ Thu Phong hoàn toàn mất kiểm soát do kích thích quá nhiều khi đánh người. Máu, sự sống, cái chết hoàn toàn vô nghĩa với Thu Phong. Thu Phong có một cái tật là khi chứng kiến những cảnh tượng máu me thì bản thân anh sẽ bị kích thích đến cực độ, anh cảm thấy sự sảng khoái trong việc này.

Chuyện này đã từng xảy ra một lần khi Thu Phong từng một mình ở lại cầm cự cho đồng đội rút về ở một cuộc chiến tranh bên Trung Đông. Thu Phong đã thành công trong việc cầm chân kẻ thù để đồng đội rút về, nhưng khi được lệnh Thu Phong phải rút về thì không thấy phản hồi. Hơn một tiếng những đồng đội của Thu Phong lo lắng là anh đã chết nhưng không, một cảnh tượng rùng mình khi vài người trở về báo cáo tình hình. Đó chính là Thu Phong một mình diệt hoàn toàn một lũ đoàn (3500 – 9000 người) quân đội tư nhân. Khi mọi người chạy tới nơi để xem tình hình Thu Phong thì chỉ thấy anh ngồi trên một núi người ôm mặt cười điên dại. Thậm chí anh còn chia súng tấn công cả đồng đội của mình thì lại rút súng về ôm đầu. Khi bác sĩ tâm lý chuẩn đoán thì họ chỉ nói anh bị mất kiểm soát về hành động của mình do chứng kiến quá nhiều người chết. Sự thật là đồng đội

tham gia chiến dịch lúc đó đã hi sinh gần một nửa, điều đó khiến anh mất kiểm soát về bản thân. Từ vụ việc lần đó Thu Phong cũng được mệnh danh là con quý của Việt Nam

Còn việc lần này hoàn toàn ngược lại, không ai phải chết nhưng do quá trình ức chế tâm lý do bị buộc rời quân đội khiến Thu Phong đánh những người này coi như một sự phát tiết.

Quay lại với trận đánh của Thu Phong. Anh đang lao lên những tên đứng hoảng sợ ở đó thì một tiếng súng vang lên “Đoàngggg...” Viên đạn bắn ngay phía dưới chân Thu Phong. Tiếng súng làm Thu Phong giật mình nhìn ra đằng sau những tên đứng trước mặt hắn.

Cảnh tượng làm Thu Phong thẫn thờ giật mình, anh lại nhìn ra sau lưng thấy cũng có vô số người đứng đó. Thu Phong và những tên kia hoàn toàn bị bao vây, là bị cảnh sát bao vây. Cảnh sát phường, cảnh sát tinh nhuệ 141, cảnh sát giao thông ... có cả xe cứu thương. Thu Phong dần mất ra nói thẫn thờ “Bỏ bà!”. Anh đứng đó quay lưng lại nhìn về phía kẻ vừa bắn phát súng, là một cảnh sát trẻ tuổi với hàm đại úy. Thu Phong thẫn thờ nghĩ tên này cũng còn trẻ mà lên được chức đại úy cũng không phải dạng vừa, không nhờ con ông cháu cha thì cũng có thực lực. Tên đó thấy Thu Phong nhìn mình anh liền bước ra phía trước nói “Xin anh dừng tay lại! Những người này cũng không còn sức mà đánh anh nữa rồi. Nếu anh không nghe theo chúng tôi buộc phải uy hiếp anh.”.

Thu Phong nghe vậy cũng không làm khó viên cảnh sát kia, dù gì anh cũng quá tay. Thu Phong nói “Được rồi muốn làm gì thì làm.” viên cảnh sát trẻ tuổi kia phát tay lên, lực lượng cảnh sát được lệnh liền tiến lên bắt trói những tên còn đứng được, còn những kẻ bị Thu Phong đánh cho nằm la liệt đều được bộ y tế đưa lên xe cứu thương. Tất nhiên không ai dám lại mà còng Thu Phong lại. Từ trong lực lượng cảnh sát đi ra một người đó là Văn

Mạnh, trưởng công an phường hai, đây là khu vực ông quản lý nên ông cũng có mặt trong đây.

Văn Mạnh lại gần Thu Phong lạnh người nói “Cậu hơi quá tay rồi!” Thu Phong gật đầu “Thật sự, xin lỗi tôi mất kiểm soát. Nhưng tôi không sai, đôi lại người khác là chết ở đây rồi “. Ông Mạnh rùng mình, Thu Phong quả thật nói đúng nếu là người khác có lẽ chết ở đây và bên cảnh sát không thể nào tới kịp lúc. Văn Mạnh nhìn Thu Phong nói “Nhưng cậu chỉ cần đánh ngất là được mà “ Thu Phong tức lên chửi “Nào ông có vấn đề à? Bị hai trăm thằng chặn đánh, hơi đâu mà lựa từng thằng đánh ngất “ “Cậu ...” bị Thu Phong chửi cho vô mặt ông Mạnh rất bực mà không thể làm gì, ông không thể yêu cầu Thu Phong làm cái này làm cái kia được. Hôm qua đã lỡ mồm rồi lúc về ông bị cấp trên mắng cho một trận, việc uy hiếp Thu Phong là tuyệt đối không thể, trừ khi ông có đủ thực lực để dìm chết Thu Phong.

“Này anh kia, tôi không biết anh làm chức gì trong đây nhưng việc đánh người như vậy không thể bỏ qua được “ Viên cảnh sát lúc này dùng súng bắn Thu Phong không nhịn được nói. Anh là Trần Đại Khải, phó công an phường hai, quân hàm đại úy, 28 tuổi, cao 1m77 da trắng, thân hình cân đối, khuôn mặt dễ nhìn. Lên chức nhanh một phần là nhờ gia đình có một chân trong công an một phần nhờ thực lực.

Thu Phong đang tính đi thì bị ngăn lại, anh quay sang nhìn nói “Có phải anh là người bắn phát súng vừa rồi? “ Đại Khải gật đầu. Thu Phong vỗ vỗ vai Đại Khải nói “Cám ơn nhé! Nãy tôi mất kiểm soát thành thật xin lỗi. “ thật ra vừa rồi Thu Phong không nghe thấy Đại Khải nói gì nên mới cư xử như vậy. Sau đó Thu Phong lại đi tiếp về phía xe mình, Đại Khải thấy vậy liền kêu tiếp “Này anh..” “Đừng ...” Chưa kịp nói thì bị Văn Mạnh ngăn lại, ông lắc đầu rồi nói nhỏ “Về cơ quan tôi sẽ giải thích, để cậu ta đi đi, không là rắc rối đấy.” “Nhưng ...” “ Không nhưng nhị gì cả “. Thu Phong nghe thấy Đại Khải kêu quay đầu lại hỏi “Có chuyện gì sao?” “À không có

gì, cậu về tắm rửa đi!” Văn Mạnh liền đổ mồ hôi nói. May mà vừa rồi Thu Phong nghe Đại Khải nói gì nếu không sẽ rắc rối.

Bên phía cảnh sát dọn dẹp xong hiện trường tất cả đều giải tán. Thu Phong thì lết xe về nhà với cả mình toàn máu me cũng may mẹ và em trai đi ngủ hết rồi nên anh cũng không phải giải thích, anh vớt bộ đồ vào thùng rác rồi đi tắm. Dặn lòng mai phải mua bộ mới y chang, không lại bị hỏi nữa. Thu Phong thầm than xui xẻo, vừa mới ra xuất ngũ được hai ngày thì gặp chuyện. Thu Phong nằm suy nghĩ có lẽ nên theo chú Tuấn để củng cố danh tiếng bản thân trong giới giang hồ để khỏi phải gặp rắc rối như hôm nay. Mãi liên miên với suy nghĩ bản thân Thu Phong ngủ lúc nào không hay.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bắt Đầu Con Đường Mới !

Sáng ngày hôm sau Thu Phong lật đật đi mua bộ đồ vest mới. Mua xong thì Thu Phong thầm chửi, quá mắc đi, mua một bộ y chang cùng thương hiệu với bộ hôm qua tốn cả năm sáu triệu của Thu Phong. Đang nghèo còn mắc cái eo, Thu Phong chỉ hận không đập chết lũ hôm qua luôn cho rồi.

Đến trưa Thu Phong lại công an phường để xem tình hình của những tên hôm qua. Kết quả là năm người bị nát nội tạng, còn những người còn lại thì gãy xương cho đến bị thương không đứng lên được. Tất cả đều bị tổng vô tội vạ, còn tên Minh Con thì bị giữ lại để thẩm vấn.

Khi Thu Phong bước vào phòng thẩm vấn thì thấy cảnh tượng Minh Con gào thét sòng chết đòi ra ngoài. Minh Con mắng vào mặt ông Văn Mạnh “Lão già khốn khiếp này thả tao ra ngay. Ông không thấy tôi bị người ta đánh hay sao mà còn bắt tôi, đáng ra thằng bị bắt phải là tên hôm qua mới đúng. Công an nhân dân lại đi bắt người vô tội à?” Văn Mạnh đứng dậy định dạy cho hắn một bài học thì Thu Phong lên tiếng “Vô tội à? Thích vô tội không?” Minh Con thấy Thu Phong liền a lên một tiếng rồi run sợ im bặt. Ông mặt thấy Thu Phong bước vào cũng giật mình nói “Cậu tới đây làm gì?” Thu Phong nói “Việc này liên quan tới tôi nên tôi phải có mặt ở đây. Ông để hắn ở đây tôi có chuyện muốn nói với hắn “. Ông Mạnh mặc dù thắc mắc nhưng vẫn đi ra ngoài.

Thu Phong kéo ghế ra ngồi xuống đối diện với Minh Con. Năm phút trôi qua Thu Phong vẫn không nói gì, Minh Con ngồi đó đã ngừng run rẩy hít một hơi nói “Mày muốn gì? Đánh tui tao như vậy chưa đủ sao?” “Rằm”

Thu Phong đập bàn một cái. Minh Con giật mình che mặt lại vừa run rẩy vừa lẩm bầm “Đừng ... Đừng”. Thu Phong cười nhẹ rồi nói “Không, tao đánh mày làm gì, quay ra đây anh có chuyện muốn nói với chú!”. Minh Con nghe xong liền hé hé con mắt ra nhìn Th Phong, xác định Thu Phong không có ý muốn đánh hấn mới từ từ quay người sang.

Hôm qua sau khi Thu Phong đâm hấn một cái ngay bụng, hấn cũng không còn sức chiến đấu. Ít nhất hấn vẫn còn tỉnh để quan sát Thu Phong, càng nhìn Thu Phong hấn càng hoảng sợ. Một con người dường như chiến thắng áp đảo mấy trăm con người, một con người tay không đối chọi với hàng trăm con người có vũ khí mà không hề bị xây xát. Một con người ám ảnh vào tâm trí của Minh Con. Trong thâm tâm Minh Con rất sợ phải đối mặt với Thu Phong, lúc này hấn mắng to đòi sống chết ra ngoài chỉ để trốn thật nhanh để Thu Phong khỏi tìm tới hấn. Vì hôm qua cảnh sát tới qua cách nói chuyện của Thu Phong thì chắc hấn Thu Phong cũng là một trong số những tên cảnh sát đó. Chặn đánh một cảnh sát là phạm tội rất nặng, đã vậy còn dùng vũ khí. Do đó nếu để Thu Phong tìm tới thì hấn khó sống.

Thu Phong bảo có chuyện muốn nói với hấn, dù là hi vọng nhỏ nhất hấn cũng phải cầu xin Thu Phong. Minh Con cà lăm nói “Anh.. Anh..Anh có ... có..có thể..thể tha cho tôi không?” Thu Phong nghe Minh Con cầu xin anh liền lắc đầu cười “Tao không làm gì mày đâu yên tâm!”. Minh Con nghe vậy mắt mở to ra nói “Thật chứ? Anh tha cho tôi? Nhưng ...” “Có điều kiện” Minh Con thắc mắc hỏi “Điều kiện?” “Được Thu Phong tha chết đã là phúc đức ba đời nhà hấn để lại cho hấn rồi, điều kiện gì hấn cũng đồng ý hết. Thu Phong mỉm cười nói “Đúng vậy!”.

Minh Con lấy hết can đảm nói “Anh cứ nói, chỉ là việc em làm được em không từ chối “. Thu Phong gật đầu nói “Mày với tất cả anh em của mày đi theo tao!”. Minh Con đang tính vỗ ngực đảm bảo thì Thu Phong nói làm hấn ngớ người “Hả?”. Thu Phong nói lại một lần nữa “Tất cả tụi mày đi

theo tao.” Minh Con sợ nghe lắm liền hỏi lại “Ý anh nói tụi em đi theo anh?” Thu Phong gật đầu. Minh Con lại hỏi thêm “Theo anh làm công an?” “Bốp” Thu Phong cốc một phát rõ đau vào đầu Minh Con rồi chửi “Mày bị ngu à? “.

Minh Con ôm đầu với vẻ mặt vô tội. Thu Phong làm cảnh sát, kêu hấn theo Thu Phong là theo bên cảnh sát, hấn nói gì sai mà lại đánh hấn. Thu Phong nắm gáy Minh Con kéo lại gần nói nhỏ. Một hồi sau Minh Con nghe xong liền trợn to mắt còn hơn cả lúc nãy, hấn quay sang nhìn Thu Phong nói “Thật chứ?” Thu Phong gật đầu nhẹ. Xong việc cần nói Thu Phong đi ra ngoài kiểm Văn Mạnh rồi nói với ông “Được rồi, bọn nó đã nhận tội. Nhưng tôi không kiện cáo gì cả, vả lại tôi cũng không bị gì! Tổng giam bọn nó hai tháng rồi thả về hết đi. Dù sao bọn này cũng không thuộc thành phố của chúng ta.”

Ông Mạnh nhìn Thu Phong khó hiểu, từ hôm qua đến giờ dùng đủ mọi cách hấn vẫn không chịu khai gì, sống chết đòi ra ngoài vậy mà Thu Phong vừa đến đã nhận tội. Quả là đặc chủng quân đội có khác, rồi ông nói “Anh không có tra tấn gì hấn chứ?” Thu Phong lắc đầu rồi đi về.

Sau chuyện đó trong vòng một tháng Thu Phong cũng không gặp thêm rắc rối gì nữa. Công việc đã ổn định, lương của Thu Phong với chức vụ quản lý là 20 triệu một tháng. Thu Phong nắm bắt công việc nhanh đến nỗi khiến Diệu Linh cũng thầm than trong lòng. Có lần một nhân viên trong quán ý mình có quan hệ mật thiết với ông Tuấn liền làm càn bán cả thuốc lắc cho khách trước mặt Thu Phong. Thu Phong bắt tại trận hấn còn lên giọng định đánh Thu Phong, xui cho hấn đụng nhầm người, kết quả hấn bị Thu Phong đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Tên đó cũng có ý kiến lên với ông Tuấn, ông Tuấn chỉ nói với hấn, nếu cảm thấy đủ sức làm khó Thu Phong thì cứ việc ông không quan tâm. Lý do ở đây rất đơn giản, vụ việc Thu Phong tay không đánh hai trăm người và còn là cảnh sát ngầm. Có

lần ông từng gọi Thu Phong đến để hỏi chuyện, Thu Phong thẳng thắn nói với ông đây chỉ là vẻ bề ngoài. Nếu hấn là tay trong thì tất cả việc buôn bán vũ khí lậu của ông đã bị bắt từ lâu. Nghe Thu Phong nói xong ông quyết định phải lấy lòng thằng cháu này, không thể nào đắc tội được. Không biết là bằng cách gì và như thế nào mà Thu Phong nắm mọi hoạt động buôn bán của ông.

Thu Phong cũng không lấy đó làm lý do để đe dọa ông, anh chỉ nói về sau sẽ có việc cần nhờ ông giúp đỡ vậy thôi. Còn về việc quán Bar Thu Phong sẽ hết mình quản lý không khiến ông bận tâm. Thêm một việc khiến tất cả nhân viên cả quán đồn ầm lên là chuyện của Thu Phong. Tối hôm Thu Phong một mạng chiến hai trăm có một nhân viên ở quán thấy được. Kẻ đó không ai khác Quốc Sơn, nhà hấn cùng đường với nhà của Thu Phong nên khi về hấn chứng kiến được mọi việc. Câu chuyện cũng từ tên đó mà ra, hấn còn thêm mắm thêm muối vào nào là Thu Phong đánh bọn chúng như một vị thần ... Tất nhiên từ đó trở đi Quốc Sơn lúc nào cũng lẻo đẻo theo Thu Phong đòi Thu Phong nhận hấn làm đệ tử truyền rồi đủ thứ cả lên khiến Thu Phong nhức đầu đến nỗi phải dọa hấn là còn đi theo nữa là ăn đập.

Một tháng nữa trôi qua, Thu Phong ổn định được cuộc sống. Tiền lương của Thu Phong cũng đủ cho gia đình thoải mái hơn. Vào một ngày nắng nhẹ chủ nhật của tháng 9, Thu Phong dậy sớm lay lay Thiên Long dậy “Cu.. Cu. Dậy đi “ Đang trong mộng đẹp thì Thiên Long cảm thấy có người lay mình dậy liền dụi mắt nhìn lên “Anh hai ... Có chuyện gì không! Hôm nay là chủ nhật mà cho em ngủ tí đi!” Thu Phong gõ gõ nhẹ vào đầu thằng em trai nói “Dậy ra đây với anh! Anh có chút chuyện nói với mày.” Thiên Long ỉu xiu gật đầu “Dạ ...” Chủ nhật còn bị nắm đầu dậy sớm quả là một cực hình đối với học sinh.

Thiên Long ngáp lên ngáp xuống bước ra sân ngoài nhà nói “Chuyện gì mà gọi em dậy sớm vậy anh hai?”. Thu Phong quay sang nhìn “Mày muốn

học võ không? Anh sẽ dạy cho mày có cái mà phòng thân “ Thiên Long nghe xong hai con mắt sáng ngời nói “Dạ dạ, muốn chứ!”. Thu Phong gật đầu nói “Vậy từ hôm nay mỗi ngày đi học về anh sẽ dạy cho mày. Anh không muốn thấy mày bị người ta đánh mà không có sức đánh lại. Anh cũng sắp rời khỏi đây trong thời gian tới không thể nào bảo vệ mày nữa. Tự lo cho bản thân là tốt nhất “. Thiên Long gật đầu hưng phấn nói “Dạ! Anh hai ...”

Sau hôm đó Thu Phong chạy đi mua bao cát, găng tay boxing, mặc nhân, côn nhị khúc, rồi đặt làm mấy cây đao cây kiếm không mài. Bao cát thì Thu Phong đổ hết cát trong đó ra anh lấy cát xây dựng cho vào, chứ mà để nguyên thì thật sự đâm không thể nào sướng tay cũng như làm chắc xương được. Từ ngày Thu Phong huấn luyện cho cậu em mình thì đến anh cũng cảm thấy kinh ngạc về tốc độ tiếp thu của em trai mình. Chỉ mới hai tuần mà sức của Thiên Long có thể một chọi bảy tám tên bình thường, nếu có vũ khí trong tay cùng chọi với người có vũ khí Thiên Long có thể đánh bại được năm tên. Quá trình huấn luyện của Thu Phong theo phong cách quân đội rất khắc nghiệt. Những ngày đầu toàn thân Thiên Long ê ẩm mà vẫn cố gắng tập luyện, càng tập Thiên Long càng sợ độ trâu bò của anh trai mình.

Một ngày của tháng 9, đêm tối tại một khu vực bỏ hoang của công trình ở phường mười một. Có một bóng người đứng trong đêm ở đó, và đó chính là Thu Phong. Anh đứng đó dường như đang đợi một thứ gì. Mười phút sau thì tiếng xe máy ùn ùn lại gần, Thu Phong quay sang nhìn. Một đoàn người khá đông chạy xe tới. Đoàn người đó đậu xe cách Thu Phong năm mươi mét rồi tắt cả xuống xe đi bộ đến trước mặt Thu Phong. Một người trong đoàn người bước ra tiến lại gần Thu Phong cúi đầu nói “Đại ca! Tụi em đã tới “ Thu Phong gật đầu không nói gì. Người đứng trước mặt Thu Phong chính là Minh Con, hắn ngược lên nhìn Thu Phong không nói gì liền quay

sang sau lưng nói lớn “Giới thiệu với mọi người. Đây là sẽ đại ca mới của chúng ta “ Toàn thể nghe xong liền nháo nhào.

Mặc dù trời có tối nhưng bọn họ nhận ra đây là ai, chính là kẻ đã đánh bọn họ thừa sống thiếu chết hai tháng trước. Tên Phúc cũng đứng trong đó bước ra thắc mắc hỏi “Đại ca, chẳng phải tên này lần trước đánh anh em mình, mà giờ đại ca đi nhận hắn làm đại ca là sao? Đại ca có nghĩ cho lũ tốt thì bọn đệ không “. Minh Con nghe xong tức giận đấm một phát vào mặt Phúc quát “Câm mồm! Tất cả đều do anh em mình sai đã đánh đại ca trước. Đại ca chẳng những tha chết cho chúng ta còn nói giúp bên phía cảnh sát chỉ tổng giam chúng ta hai tháng. Mà nghĩ tội đánh người mà ra sớm vậy sao? Chưa kể tội tàng trữ vũ khí nữa. Không ngồi tù năm năm thì cũng hai năm. Mà động não tí đi “. Đang định nói tiếp thì bị Thu Phong ngăn lại.

Thu Phong lớn tiếng nói “Xin lỗi toàn thể anh em vì đã ra tay với các cậu. Nay ta hẹn mọi người ra đây có chuyện muốn nói. Thứ nhất ta không cố ý đả thương mọi người nặng như vậy, do ta mất kiểm soát đó là lỗi phía ta, ta xin chân thành xin lỗi. Chuyện thứ hai Minh Con đã đầu nhập vào ta đây, nếu ai không muốn đi theo ta đây có thể rút ngay từ bây giờ ta không cản, cũng đảm bảo không bao giờ gây khó dễ cho anh em sau này. Còn một chuyện cuối cùng nữa trước khi những người ở đây đưa ra quyết định cuối cùng đó là anh em muốn mãi mãi làm một thằng côn đồ cắc kè mãi sao? Không có tham vọng sao? Không muốn kiếm thật nhiều tiền để thỏa mãn bản thân sao, hay ít nhất giúp đỡ được gia đình. Hay tất cả chỉ muốn là một thằng vô dụng bị xã hội khinh bỉ, bị những con người giả tạo ngoài kia coi không bằng rác rưởi? Tất cả mọi người ở đây ai cũng muốn có lòng tự trọng của mình, chẳng nhẽ sau này có người kêu cậu là một thằng ăn hại cậu cư xử bằng cách đánh người ta? Không không, các cậu hãy cho bọn họ thấy các cậu có tiền, các cậu có thể kiếm tiền. Đi theo tôi có thể vào sinh ra tử, sống nay chết mai, đừng lo! Nếu các cậu có chết thì gia đình các cậu tôi lấy danh dự ra đảm bảo họ sẽ sống một cách thoải mái nhất. Các cậu biết tham vọng

của tôi là gì không? Đó là nhắm đến cái danh hiệu bá chủ thế giới ngăm đe ai ai khi nhắc tới chúng ta đều tỏ ra kính sợ chứ không phải sợ mà khinh bỉ chúng ta. Là một thằng du côn nhưng là du con chính nghĩa, đánh những người nên đánh, đập những tên nên đập. Nếu các cậu theo tôi các cậu sẽ có những thứ các cậu muốn, chỉ cần mọi người đồng tâm chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tôi nói đã xong mong mọi người suy nghĩ thật kỹ. Ai muốn đi theo tôi thì bước lên, còn những ai không muốn có thể đứng yên tại chỗ. Tôi cho tất cả 10 phút suy nghĩ.”

Thu Phong nói xong hít vào một hơi dài rồi thở ra, thật sự nói quá nhiều rồi, tiếp theo Thu Phong muốn xem thái độ của mỗi người trong đây. Thu Phong bây giờ quyết định tham gia vào thế lực giang hồ của đất nước này. Anh muốn thay đổi cả đất nước từ đây, chính quyền không đủ khả năng bảo vệ tất cả người dân, anh sẽ làm việc đó giúp họ. Con đường mới của Thu Phong bắt đầu từ đây.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bang Hắc Long Thành Lập

10 phút trôi qua, đám đông trước mặt Thu Phong bắt đầu bước lại phía trước Thu Phong. Hầu hết mọi người đều đồng ý đi theo Thu Phong, chỉ một số ít đứng lại không bước ra. Mặc dù đây không phải là tất cả những người có trong băng của Minh Con nhưng qua việc này cũng khẳng định sau này sẽ có rất nhiều người đi theo Thu Phong. Minh Con bước ra phía trước cúi mình thật sâu nói “Cám ơn các anh em đã hiểu cho tôi. Với những ai không đi theo đại ca cũng không sao cả, sau này mọi người có rắc rối gì cứ tìm thẳng Minh tôi đây, tôi lấy danh dự ra đảm bảo không nuốt lời nói ngày hôm nay.”. Minh Con lại quay người ra nói với một trong những người bước lên “Tốt lắm Phúc. Cậu đã không phụ lòng tôi “ Phúc như đã nhắc ở trước là một trong hai cánh tay đắc lực nhất của Minh Con, còn một người là Ngọc Bảo nữa hiện đang thay mặt Minh Con quản lý những vấn đề của băng nhóm ở Long Xuyên.

Thu Phong nhìn cảnh tượng này hết sức hài lòng, anh gật đầu nói to với tất cả mọi người “Những người đứng đây từ hôm nay sẽ cùng tôi.. Thu Phong này vào sinh ra tử và là một đại gia đình của tôi. Tôi không để ai làm hại tới gia đình này. Từ hôm nay tôi mong mọi người cùng nhau phát triển và xây dựng đại gia đình này càng ngày càng lớn mạnh “. Thu Phong vừa dứt câu tất cả mọi người đồng thanh to “Cố gắng! Cố gắng ...”. Thu Phong nhìn xung quanh rồi lại nói thêm “Đã là một băng nhóm giang hồ thì chúng ta nên lập ra một bang hội của riêng chúng ta. Chúng ta sẽ khẳng định tên tuổi của chúng ta ngay từ hôm nay. Bang hội của chúng ta tên là HẮC LONG. Con rồng của bóng tối “. Tất cả nghe xong đều trở nên hào hứng

một cách là thường, đi theo một người như Thu Phong họ không còn phải sợ gì nữa, tất cả đồng thanh hô to một lần nữa “Hắc Long, Hắc Long, Hắc Long ... Lập nghiệp, lập nghiệp, lập nghiệp “

Minh Con đứng cạnh đó cũng chẳng biết là vui hay buồn. Hắc là một đại ca ở thành phố Long Xuyên bây giờ lại phải đi theo người khác làm tay sai. Ở Long Xuyên hắc muốn làm gì thì làm, chỉ cần việc vừa phải tránh né cảnh sát thì chả ai động được tới hắc, trong thâm tâm Minh Con có lẽ chỉ muốn sống an nhàn ở cái thành phố của mình. Nhưng có một việc hắc không biết, được Thu Phong thu nhận là một sự may mắn không hề nhỏ của hắc. Việc Thu Phong thành lập bang hội trong thế giới ngầm chỉ là việc sớm muộn. bởi vậy trước sau gì Thu Phong cũng sẽ dẹp toàn bộ bang hội khắp cả nước, từ Nam vào Bắc. Minh Con trước sau gì cũng sẽ bị Thu Phong dẹp loạn, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Quy thuận hoặc bị hủy diệt, đó là quy tắc sinh tồn. Về sau Minh Con sẽ cảm thấy quyết định hôm nay của hắc là cực kì đúng đắn.

Thu Phong dặn dò vài việc với Minh Con rồi cho hắc cùng tất cả anh em cùng về Long Xuyên, trong vòng ba ngày nữa Thu Phong sẽ có việc cho họ làm. Minh Con sau khi về Long Xuyên thông báo chuyện vừa rồi cho cả băng nhóm. Băng nhóm của Minh Con cũng chỉ khoảng một ngàn người, đa số đều đi làm việc cho băng bằng cách lấy thuế của những người buôn bán trên địa bàn của họ, không thì cho vay nặng lãi, buôn bán ma túy, bảo kê quán bar. Hơn nữa là những yêu cầu đánh người và tất cả đều bị hủy bỏ gần hết bởi Thu Phong. Tất nhiên chỉ cho họ cho vay thôi, nhưng không được bắt ép. Tổng cộng tám trăm người đi theo Thu Phong, số còn lại thì về nhà làm ăn đàng hoàng, không thì qua thành phố khác sống. Luật của bang hội Hắc Long được đề ra là: Thứ nhất “Về nguồn kinh tế của bang hội. Vẫn được buôn bán ma túy nhằm để duy trì nguồn kinh tế cho bang hội nhưng không được dụ dỗ người khác vào con đường nghiện ngập, nếu phát hiện sẽ bị phạt theo luật của bang hội đề ra. Việc cho vay nặng lãi vẫn được duy trì

như thường nhưng nên nhẹ tay với những trường hợp thật sự là nghèo khổ, không áp dụng biện pháp nhẹ nhàng cho những tên ăn chơi. Việc thu thuế địa bàn hủy bỏ “

Thứ hai “ Không được phép đánh người dân vô tội. Càng không được phép anh em trong bang hội đánh nhau. Nếu có xích mích thì báo lên với người có chức quyền quản lý mình trong bang hội để hai người có xích mích lên võ đài đánh một một. Phát hiện trường hợp nào tự ý đánh nhau sẽ trừng phạt theo luật bang hội “

Thứ ba “ Tuyệt đối không được phản bội bang hội. Phát hiện thì trừng phạt theo luật lệ bang hội, nặng có thể giết chết. Dù trốn ở đâu bang hội cũng sẽ tìm ra cho bằng được. Nếu ai không thích ở trong bang có thể xin ra ngoài hoặc theo bang hội khác cũng được. “

Thứ tư “ Là về những quyền lợi khi ở trong bang hội. Những người trong bang hội ai cũng được lãnh lương tùy theo chức vụ của bản thân. Nếu trong bang hội có ai chết thì bang sẽ chu cấp cho gia đình của họ nếu gia đình đó khó khăn, nếu nhà có em nhỏ hay ai còn đi học thì bang sẽ hỗ trợ cho đến khi tốt nghiệp đại học rồi tạo điều kiện làm việc cho bang hội hoặc việc khác nếu họ không thích “

Thứ năm “ Nếu phát hiện trong bang hội ai vi phạm những điều lệ trên đều bị phạt dù đó có là bang chủ. Ai có công báo cho bang hội những kẻ vi phạm luật lệ đều được bang hội đảm bảo an toàn và bí mật của người báo “

Thứ sáu “ Sẽ có thêm điều luật mới trong tương lai nếu có thêm những yếu tố mới “

Về các chức vụ trong bang lần lượt được chi ra như sau:

Bang chủ Hắc Long “Thu Phong”

Phó bang chủ “chưa có” (Thu Phong tính để vị trí này cho người anh tin tưởng nhất)

Trưởng lão (Có ba người) “Minh Con”

Đường chủ (có khoảng hai mươi đường chủ tất cả) “Minh Phúc, Ngọc Bảo “ Còn mười tám vị trí còn lại sẽ thu nhập thêm

Hương chủ (mỗi hương chủ sẽ quản lý khoảng một trăm bang chúng. Bang hội càng đông bang chúng càng nhiều) (về vị trí hương chủ Thu Phong không quan tâm, việc này sẽ do đường chủ hoặc trưởng lão bầu ra)

Bang chúng (Bang chúng sẽ được đề chức nếu có công hiến nhiều cho bang hội hoặc lập được công lớn)

Về phía Thu Phong sau khi bảo Minh Con về Long Xuyên còn bản thân anh ở lại Vũng Tàu hẹn ba ngày sau sẽ ra Long Xuyên ra mắt bang hội.

Tối hôm đó Thu Phong gọi cho ông Tuấn hẹn ông gặp mặt có chuyện để nói với ông, địa điểm là tại một nhà hàng cấp cao.

Phòng VIP của một hàng hàng. Nhân viên phục vụ bắt đầu bung những món ăn nóng hổi lên đặt trên mặt bàn. Tuy chỉ có hai người nhưng thức ăn được bê ra chiếm hết cả mặt bàn dài tới hai mét. Trong đó hai người ngồi đối diện nhau là Thu Phong và ông Tuấn. Thu Phong cho nhân viên phục vụ lui ra hết chỉ còn anh và ông Tuấn.

Thu Phong bắt đầu gấp đồ ăn vào chén và ăn, ông Tuấn thấy Thu Phong gọi mình đến mà không nói gì chỉ gọi đồ ăn rồi ngồi ăn. Ông bắt đầu nghĩ thằng này gọi mình ra chỉ để ăn thôi sao, bây giờ cũng đã khá khuya rồi. Một hồi sau Thu Phong giải quyết được một phần ba các món trên bàn thì ông Tuấn mất kên nhẫn nói “Cháu gọi chú ra có việc gì không?” Thu Phong nghe thì bắt đầu dừng ăn, lấy giấy chùi miệng rồi nhìn ông Tuấn. Anh cười

nhẹ nói “Chú có vẻ biết quá nhiều về thằng cháu này nhỉ?”, ông Tuấn giật mình nghĩ “Nó nói vậy là sao?”

Quả thật Thu Phong làm những gì ông đều cho người theo dõi. Từ việc cậu là một quân nhân đặc công khiến các nước khác khiếp sợ đến việc anh xuất ngũ đánh người rồi làm cảnh sát đặc biệt của phía công an, cho tới gần nhất cậu quy thuận được một tên giang hồ có tiếng và cả băng đảng của hắn đó là Minh Con ông cũng biết hết. Chỉ có điều ông không biết ý định của Thu Phong là gì, ông luôn luôn đề phòng thằng cháu này, thêm việc nó biết các mối làm ăn của ông mà nó lại không làm gì cả, điều này càng khiến ông càng thêm đề phòng.

Nhìn vẻ mặt của ông Tuấn, Thu Phong liền biết trong đầu ông nghĩ gì anh liền nói “ Có phải từ khi gặp lại tới giờ chú lúc nào cũng nghi ngờ cháu và cho người theo dõi cháu đúng chứ?”. Ông Tuấn càng ngạc nhiên hơn,” Chả lẽ nó biết mình cho người theo dõi nó?”. Ông cẩn thận suy nghĩ lại, một quân nhân đặc biệt như Thu Phong thì việc cho người theo dõi anh mà anh không biết là chuyện không thể.

Đã vậy ông Tuấn nói thẳng luôn “Đúng vậy ta đã cho người điều tra về cháu “ Thu Phong liền chen vào nói “Nếu chú lo sợ cháu sẽ gây bất lợi cho chú thì tại sao chú không cho cháu phụ trách một một làm ăn nhỉ?” Ông Tuấn thắc mắc “Mối làm ăn?” Thu Phong cười nhàn nhạt nói “Đúng một làm ăn! Thật ra cháu đã lập một bang hội tên Hắc Long, cháu cần một nguồn thu nhập nho nhỏ để phát triển bang hội, tất nhiên chú không phải chịu thiệt thòi. Cháu tin cháu nói việc này ra chú sẽ không làm khó cháu.”

Ông Tuấn nghe xong thầm mắng trong lòng. Chưa nói đến bản thân Thu Phong một mình có thể dẹp cả một bang hội lớn, thì việc quan hệ của Thu Phong với bên cảnh sát ông đã không làm gì được. Ông Tuấn cắn răng nói “Cháu muốn ta làm gì?” Thu Phong một tay chống cằm một tay gõ nhịp vào bàn nói “Đơn giản. Trong các mối làm ăn của chú về bất động sản, buôn

bán ma túy hay buôn lậu vũ khí hàng lạnh hàng nóng, hoặc là các resort thì cháu chỉ phụ trách một hạng mục thôi. Đó là về việc buôn lậu vũ khí, nhất là những chuyến ở biên giới, cháu có kinh nghiệm về việc này.”

Ông Tuấn suy nghĩ rồi trả lời “Cháu muốn vận chuyển hay ý sao?” Thu Phong trả lời “Tất cả, chú giao việc đó cho cháu cũng như hỗ trợ về vấn đề kinh tế xe cộ của hạng mục này!” Ông Tuấn tức giận “Cái gì?”. Ông tức giận cũng là lẽ đương nhiên, hạng mục này kiếm kha khá tiền về cho ông, mỗi năm ông kiếm lời về hai triệu đô mỗi năm, Thu Phong muốn một mình ôm hết số đó còn bắt ông hỗ trợ thì việc này quá đáng, ông không thể nào đồng ý được.

Thu Phong biết yêu cầu của mình quá đáng nên anh liền nói “Bình tĩnh nào chú Tuấn! Cháu chưa nói xong mà.” Ông Tuấn nén giận lại gật đầu, Thu Phong tiếp tục nói “Ngược lại cháu sẽ giúp chú dẹp hai bang hội Hồng Hưng và Bạch Lang để bang Nhất Hổ của chú lên đứng thứ nhất ở cái đất Vũng Tàu này “ Ở Vũng Tàu có tổng cộng ba bang hội lớn chia nhau địa bàn của thành phố Vũng Tàu.

Từ phường 1 cho đến phường 8 là địa bàn của Nhất Hổ bang cũng như của ông Tuấn bang hội có nguồn tài chính cao nhất và là nơi sinh ý nhiều nhất thành phố. Khúc trên phía bên trái thành phố từ phường 9 đến phường 12 rạch dừa là địa bàn của Hồng Hưng bang, là bang hội thiện chiến nhất. Phía bên phải thành phố là cả một khu Chí Linh cho tới Bà Rịa Vũng Tàu là của Bạch Lang bang, bang hội lớn nhất.

Ông Tuấn trợn to mắt nói “Thật sao?” Thu Phong gật đầu chắc nịch “Thật! Chỉ cần cho cháu ba tháng thì cái đất Vũng Tàu này tất cả sẽ là của cháu. Điều đó chỉ đúng với sự hợp tác của chú như thế nào thôi “ Ông Tuấn nghe xong liền trầm tư suy nghĩ sau đó nói “Được! Như cháu nói. Tất cả sinh ý làm ăn về buôn bán vũ khí chú giao toàn quyền cho cháu. Lời được

bao nhiêu cháu cứ lấy, chú chỉ cần vốn thôi “. Thu Phong mỉm cười nói “Quyết định vậy đi” “Quyết định”.

Thu Phong thành công trong việc kiếm nguồn thu nhập mới đầu tiên cho bang hội. Sau khi có kinh tế đầy đủ thì bước tiếp theo là khẳng định danh tiếng của bang mình và nhận thêm huynh đệ vào bang.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thu Phục Nhân Tâm

Hai ngày sau. Một nửa bang Hắc Long xuất hiện trước mặt Thu Phong, nửa còn lại ở Long Xuyên để duy trì trật tự ngầm bên đó.

Tại một bãi đất trống cách thành phố biên hai mươi km về phía nam có mấy trăm nhân mạng đứng ở đó. Đứng trước họ có một mười đó là Thu Phong và Minh Con đứng cạnh Thu Phong. Minh Con lên tiếng “Đại ... à không, bang chủ. Đây là một nửa bang Hắc Long của chúng ta “ tiếp đó hắn chỉ tay về phía Bảo một trong hai cánh tay đặc lực của hắn nói “Đây là Bảo! Giống như thằng Phúc, thằng này đi theo em từ lúc mới lập bang “.

Ngọc Bảo nghe nhắc đến bản thân liền nhún vai đứng ra nói “Ra mắt bang chủ!”. Thu Phong thấy vậy liền nhíu mày quay sang nói với Minh Con “Đừng kêu bang chủ gì hết. Nghe ngứa tai quá, trừ cái tên đó muốn gọi gì thì gọi “ Minh Con nghe vậy cung kính nói “Dạ đại ca.”.

Thu Phong lại quay sang nhìn Ngọc Bảo nói “Bảo phải không? Có vẻ cậu có điều gì đó không hài lòng về ta?”. Ngọc Bảo đứng đó giật mình im lặng một hồi đứng ra nói “Không có gì thưa đại ca.”. Thu Phong cười nói “Thật chứ?”. Ngọc Bảo siết chặt nắm đấm hét to “Thật sự”, thật ra cậu có thành kiến về việc lúc trước Thu Phong đánh anh em của mình giờ lại lên làm đại ca, thật sự cậu không phục.

Thu Phong nghe vậy càng cười sâu hơn “Phải vậy không? Hay là ... “ Thu Phong vừa nói vừa cười với điệu cười ma quái rồi tiến lại gần hơn phía Ngọc Bảo. Hoảng sợ trước nụ cười quái dị của Thu Phong, Ngọc Bảo bắt

chợt lui lại một bước. Ngọc Bảo hoảng sợ nói “Anh muốn làm gì ...?”. Thu Phong chỉ cười không nói gì.

Một phút sau Thu Phong vẫn không nói gì, toàn thể im lặng đến đáng sợ. Ngọc Bảo đứng đó không rét mà run, thấy vậy Thu Phong liền nói “Tôi biết cậu ghét tôi vì đã đánh anh em cậu. Được, tôi đứng đây cho cậu đánh khi nào sướng tay thì thôi nếu nó làm cậu hết ghét tôi, cậu biết tôi cũng bắt đắc dĩ mà. Ok chứ?”. Bảo ngạc nhiên “Hả?” Nãy giờ anh cứ sợ Thu Phong sẽ đánh mình, anh cũng không ngờ Thu Phong lại nói lời này. Đùa gì chứ? Cho mười lá gan anh cũng không dám đánh Thu Phong. Qua lời kể của Minh Con và các anh em trong đêm hôm đó cậu cũng đủ biết Thu Phong lợi hại như thế nào.

Có vẻ như Bảo vẫn chưa tiêu hóa hết lời nói của Thu Phong, anh vẫn cứ đứng như bức tượng ở đấy. Thu Phong lại tiếp tục nói “Sao? Cậu không dám đánh tôi à? Cậu sẽ hối hận đấy “. Ngọc Bảo nghe vậy ngập ngừng nói “Đúng ... Đúng thật là em vì chuyện đó không phục anh ... Nhưng đã quy thuật anh thì việc đánh anh là không thể. “

Thu Phong nghe xong gật đầu tán thưởng rồi cười haha nói “Tốt. Ha ha ... Chú em suy nghĩ như vậy hoàn toàn đúng.” Xong Thu Phong quay sang nói với tất cả mọi người “Tất cả nghe đây. Ở đây nếu ai không phục thằng Thu Phong này có thể bước lên đây đánh ta tùy ý. Ta lấy danh dự ra đảm bảo nếu không sẽ không bằng con hổ cầu ngoài kia “. Minh Con đứng cạnh đó liền la lên “Đại ca? Anh nghĩ gì vậy, dù sao anh cũng là đại ca tụi em. Dù tụi em có không phục thì cũng không dám mặt dày mà đánh đại ca của mình như vậy! “ Mọi người xung quanh nghe vậy cũng gật đầu lia lịa.

Thu Phong trừng mắt với Minh Con “Câm mồm!”. Quay sang nhìn mọi người rồi nhìn sang Ngọc Bảo thấy tất cả không có ý định lên đánh mình Thu Phong liền rút một con dao ra “Phậppp...” Anh tự dùng dao đâm thẳng vào vai trái của mình. “Đại ...” Minh Con và tất cả mọi người choáng ngợp.

Thu Phong cắn răng nói “Đây là tội chuộc tội với tất cả anh em bị tôi đánh ngày hôm trước. Còn nếu ai không phục có thể lên đâm thẳng này một nhát nữa “. Thu Phong làm vậy là có lý do, thứ nhất cậu làm vậy để thu phục nhân tâm của anh em trong bang, trong đây kiểu gì cũng có rất nhiều người không phục Thu Phong. Thứ hai không ai dám đánh cậu chứ đừng nói đến việc đi đâm cậu một nhát nên cậu đảm bảo sự an toàn cho bản thân, vết thương trên vai này chả là gì với một đặc công như Thu Phong.

Ngọc Bảo đứng đó không xa ngạc nhiên sau đó liền chạy lại gần Thu Phong xe áo mình ra rồi la lên “Thằng nào có thuốc lá không?” “Dạ em.. em.. em “ Mọi người xung quanh liền chạy lại đưa thuốc lá cho Gia Bảo.

Ngọc Bảo quay sang nói với Thu Phong “Anh chịu đau tí nha “ Bảo rút con dao ra khỏi tay Thu Phong sau đó xé những miếng thuốc lá lấy lá trong đó ra đắp lên vết thương của Thu Phong để cầm máu rồi lấy vải buộc lại. Một hồi sau Ngọc Bảo thở phào ra một hơi, Thu Phong thấy vậy liền nói “Tốt đấy! Biết dùng thuốc lá để cầm máu”. Ngọc Bảo lau mồ hôi trên trán cười nói “Đại ca! Anh không cần phải làm vậy đâu. Tội em phục anh rồi!” Thật sự anh rất khâm phục lão đại mới này của mình, nói người ta không làm mình liền làm.

Minh Con đứng đó cũng thầm đổ mồ hôi. Lão đại thật bá đạo, dám dùng tới chiêu này để thu phục nhân tâm. Tới hấn cũng chưa chắc dám làm vậy. Ngọc Bảo nhìn Thu Phong cúi đầu thật sâu một cái rồi quay sang đằng sau nói to “Tất cả anh em ở đây. Mọi người cũng thất đại ca là người thế nào rồi, hôm đó nếu người chúng ta chặn đánh không phải là đại ca thì kẻ đó chắc chắn ngồi uống trà với diêm vương rồi. Trác là trách bản thân chúng ta đi gây sự lung tung, chúng ta sai mà để đại ca phải đổ máu vì chúng ta, các anh em còn ai không phục? Những ai không phục đại ca bước ra đây!” Toàn thể nghe xong hưng phấn hét to “Đại ca Đại ca ... Đại ca “. Minh Con đứng bên cạnh đó cảm thấy nhột nhột, hình như kẻ gây sự là hấn thì phải.

Ngọc Bảo giờ hay tay lên ý bảo im lặng rồi nói tiếp “Được rồi! Từ hôm nay thằng Bảo tao đây sẽ thề sống chết vì đại ca, nếu thằng nào dám làm điều gì bất lợi với đại ca thì tao sẽ là thằng trước tiên không tha cho thằng đó. Nghe rõ chưa? “ Tất cả cùng đồng thanh “Rõ!”.

Thu Phong đứng gần đó âm thầm gật đầu, một việc là đã hoàn toàn để cho bang Hắc Long toàn tâm toàn ý vì hắn. Vì nếu một bang hội có những kẻ không phục người trên thì sau này không đảm bảo sẽ không có việc lớn xảy ra. Việc thứ hai là Thu Phong phát hiện ra được một nhân tài cần đào tạo. Không cần biết hắn võ công ra sao, chỉ riêng việc có tố chất lãnh đạo là Thu Phong đã thích và người đó tất nhiên là Ngọc Bảo, như cái tên của hắn vậy. Một nhân tài tiềm tàng.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Quyết Đấu .

Về việc để cho toàn thành viên trong bang Hắc Long có chỗ ở thì Thu Phong đã tìm được một nhà máy bỏ hoang để thành viên trong bang tạm thời ở đây bởi vì nội trong ngày mai tất cả sẽ thực hiện một nhiệm vụ đầu tiên.

Trong một nhà máy bỏ hoang ngoài thành phố. Thu Phong đứng trước mọi người nói to “Hôm nay bang Hắc Long chính thức được hoạt động. Tiếp theo đó là ngày mai bang chúng ta sẽ có một nhiệm vụ đầu tiên nhằm kiếm thêm tài chính về cho bang hội. Cụ thể nhiệm vụ ngày mai Minh Con sẽ thông báo sau “.

Dặn dò với Minh Con vài điều cần thiết tránh anh em trong bang đi sinh sự lung tung rồi Thu Phong về trước.

Lão Tuấn đã hẹn với Thu Phong ngày mai có một cuộc giao dịch vũ khí ở biên giới Việt Nam và Thái Lan nằm ở Tây Ninh. Vụ lần này do Thu Phong phụ trách qua biên giới giao dịch rồi đem về Vũng Tàu trong đêm. Mỗi tháng chỉ có một lần giao dịch vũ khí từ Thái Lan qua. Mỗi lần giao dịch chỉ từ một trăm đến hai trăm ngàn đô để đổi lấy vũ khí từ Thái Lan sang.

Cứ như vậy đem về Việt Nam bán ông Tuấn có thể lời gần như gấp ba bốn lần giá vốn được bỏ ra. Lần này coi như Thu Phong may mắn đúng lúc ngay cuộc hẹn lần giao dịch mới. Căn bản Thu Phong cho người đi cũng được vì chả có nguy hiểm hay sơ xuất gì ở đây cả. Tất cả các con đường từ

đây qua đó đều được ông Tuấn dùng quan hệ để đi lách sang hết, chả ai kiểm tra xe cũng chả ai hỏi gì. Nhưng lần này Thu Phong muốn đi có hai lý do.

Thứ nhất anh muốn xem anh em trong bang hoạt động như thế nào có nghiêm túc hay không. Thứ hai anh đảm bảo không có gì là dễ dàng như ông Tuấn nói mặc dù biết ông ta không dám chơi mình nhưng để đảm bảo không có gì là không thể xảy ra, không sợ vạ nhất chỉ sợ nhất vạ, đó là điều Thu Phong lo lắng.

Sáng ngày hôm sau Thu Phong tới nhà ông Tuấn để nói chuyện. “Ting tong ...” Thu Phong đứng trước cửa nhà ông bấm chuông.

Nhà ông Tuấn à không phải nó là cái biệt thự của ông Tuấn. Biệt thự của ông nằm trong khu đất Đại An gần ngã tư giếng nước ở Vũng Tàu. Căn biệt thự rộng tới năm trăm mét vuông, có cả hồ bơi và sân tennis phía sau nhà. Phía trước là một vườn cây um tùm với những cây cảnh giá cả lên tới hàng chục triệu mỗi cây.

Một phút sau có người phụ nữ có vẻ là người giúp việc của nhà ông Tuấn chạy ra nhìn Thu Phong qua cánh cổng hỏi “Xin lỗi anh tới tìm ai?”. Thu Phong trả lời “Tôi đến tìm ông Tuấn. Tôi tên Phong “. Nghe xong cô giúp việc vừa mở cổng vừa nói “Dạ mời anh vào. Ông chủ đợi sẵn ở phòng khác rồi ạ!”. Thu Phong gật đầu bước vào.

Từ cánh cổng bước vào tới biệt thự cũng phải gần năm mươi mét, vừa đi Thu Phong vừa ung dung ngắm cảnh. Anh thầm than “Ông chú này thật biết hưởng thụ. Bỏ tiền ra để quất một căn biệt thự như thế này.”

Đang mãi ngắm cảnh xuýt xoa vì độ chơi của ông chú thì cô giúp việc nói với Thu Phong “Tới rồi thưa cậu!” rồi sau đó mở cánh cửa to dùng của căn biệt thự ra, Thu Phong gật đầu bước vào. Bên trong căn biệt thự là

phòng khách cực kì lớn với bộ bàn ghế bằng gỗ to dài đến năm mét. Xung quanh ở những góc tường có những chậu cây cảnh Thu Phong không biết tên chỉ thấy nó rất đẹp. Phía trên là một cây đèn chùm làm bằng pha lê tuyệt đẹp, chỉ tiếc bây giờ là sáng nên không bật lên nếu không còn rục rở nữa. Hai bên hông phòng khách là hai tủ rượu cao đến hai mét ngang bốn mét. Mặc dù Thu Phong không sành về rượu và anh cũng không thích uống nhưng qua dáng vẻ thì mỗi chai chẳng chai nào rẻ cả.

Trong phòng khách có năm người trung niên chia ra ngồi hai bên ghế phía sau mỗi người có một người đứng ở sau như vệ sĩ. Khi Thu Phong bước vào năm người đứng đó bất giác cơ thể căng cứng lên như đề phòng Thu Phong. Ở phía đầu bàn và cuối bàn có một ghế riêng biệt, ông Tuấn ngồi ở cuối bàn. Thu Phong thấy vậy lại gần chào “Chào chú Tuấn “ Sau đó anh quay qua gật đầu chào với những người ở đó. Ông Tuấn thấy Thu Phong tới haha nói “Ha hả! Thăng cháu tới rồi à?”.

Ông Tuấn cười ha ha với Thu Phong xong quay qua nói với những người có mặt ở đó “Giới thiệu với mọi người đây là thằng cháu tôi Thu Phong. Từ hôm nay nó sẽ phụ trách về nhánh vũ khí cho chúng ta.

” “Rầm” Một trong năm lão trung niên ngồi đó đập bàn rồi đứng lên. Ông ta ngồi phía bên phải của ông Tuấn, một trung niên với thân hình cao 1m68 không quá cao cũng không quá lùn. Khuôn mặt có chút nhăn nheo với bộ tóc đã ngã về chiều lốm đốm những cọng tóc bạc. Gương mặt ông ta hình chữ điền cùng bộ ria mép khiến người ta nhìn vào có cảm giác không thân thiện. Ông ta tên Lương, 58 tuổi.

Ông Lương giận giữ nhìn ông Tuấn nói “Đại ca? Anh đùa à? “ Rồi chỉ tay vào Thu Phong nói “ Vụ này em đang làm ăn, sao anh có thể đưa cho một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch này được chứ? “. Ông Tuấn biết trước cảnh tượng này sẽ diễn ra nên ông không nói gì chỉ lắc đầu rồi nhìn sang Thu Phong.

Thu Phong thấy ông Tuấn nhìn mình thì anh biết chắc ông ấy để vụ rắc rối này cho mình xử lý. Thu Phong liền đứng ra nói “Hình như ông chú đây có vẻ không thích cháu thì phải?”. Ông Lương nghe Thu Phong nói liền chửi vào mặt Thu Phong “Thích cái con mẹ mày. Con nít thì cầm mồm, mày không có quyền nói trong này.” Rồi quay sang nói với ông Tuấn “Đại ca! Anh nói một tiếng đi chứ?”. Ông Tuấn chỉ cười rồi lắc đầu không nói gì.

Thu Phong đứng đó con mắt giật giật, anh nghe rằng cười bặm trợn nói “Này thằng già ... Ông tên gì nhỉ?” “Lương” Ông Tuấn ngồi đó nói dùm. Thu Phong ôm đầu rồi nhìn nói “À Lương. Thằng già như ông sao không chết quách đi cho xong? Đại ca ông đây thậm chí còn chưa nói xong ông đã xen cái mồm chó mình vào rồi! Tôn ti trật tự ông để đâu? Ông mắng tôi là thằng con nít ranh không có quyền nói chứ ông có quyền xen vào lời nói của đại ca mình à?”. Ông Lương đứng đó nghe Thu Phong chửi giận tát cả mặt hét lên “Mày ... Thằng nhóc con dám bố lão à? Hôm nay ông cho mày biết thế nào là mùi đời.”

Thu Phong lại cười khà khà “Mùi đời? Sao? Tính đánh bố mày à?”. Ngay từ lời mở đầu thì Thu Phong đã không ưa cái người trung niên tên là Lương này rồi, đừng nói tới hành động nhìn mặt đã mất hết cảm tình, cứ như thằng sở khanh. Ông Lương quay sang quát với tên cận vệ đứng sau “Mày còn nhìn cái gì? Đập nó cho tao. “ Tên cận vệ của lão lương chập chùng nói “Dạ ...” Anh vẫn chưa xông lên đánh. Lão Lương nhìn tên cận vệ lại thấy hấn nhìn sang ông Tuấn bằng ánh mắt khó xử.

Ông Lương biết mình là cấp dưới ông Tuấn nên thuộc hạ của mình cũng có tâm lý như vậy. Ông Lương quay sang nhìn ông Tuấn thấy ông không tỏ thái độ gì liền quay sang tên cận vệ nói “Mày sợ cái gì? Sợ nó à? Cứ đánh nó cho tao. Đánh chết cũng được có việc gì tao gánh.” Nghe ông Lương nói tên cận vệ liền gạt cái ý nghĩ phải nể mặt ông Tuấn đi, nếu sếp lớn mình đã nói vậy hấn liền đánh thôi.

Tên cận vệ cao 1m77, cơ thể rắn chắc vời từng bó cơ phải nói là đập vào mặt ngọc thờ. Cánh tay phải của hắn có xăm một hoa văn kì quái theo kiểu phương Tây kín hết cánh tay. Hắn nhìn Thu Phong nói “Ra ngoài “ Ý là ra ngoài quyết đấu, rồi hắn quay người đi ra phía cửa. Thu Phong nhún vai tỏ vẻ không quan tâm đi theo.

Lão Lương đứng đó cười hắc hắc rồi đi ra theo. Bốn lão kia cùng ông Tuấn cũng không làm gì liền dắt theo cận vệ đi ra theo. Tên cận vệ của ông Lương từng là một tay lính đánh thuê ở Đông Nam Á, một lần vô tình ông cứu được hắn nên hắn liền đi theo bảo hộ ông Lương tới giờ. Giống với bốn tên cận vệ kia của bốn lão khác đều là những tay lính cừ khôi hoặc từng giết người hoặc là võ sĩ ở đấu trường ngầm.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Không Thể Tin

Thu Phong và tên cận vệ của lão Lương đi ra ngoài sân của biệt thự. Hai người đứng cách nhau năm mét. Tên cận vệ lão Lương nhìn Thu Phong nói "Tôi không muốn đánh vô danh. Báo tên đi ". Thu Phong nhún ván khinh thường nói "Kêu người ta báo tên thì ít nhất bản thân phải giới thiệu trước chứ?". Tên cận vệ nhàn nhạt nói "Mạnh Hùng!". Thu Phong nhún vai đáp "Thu Phong".

Mạnh Hùng thủ thế đưa một tay ra ngón trỏ ngoắc ngoắc khiêu khích Thu Phong. Thu Phong thấy vậy thậm chí không thèm thủ gì cả chỉ đứng yên lắc đầu cười.

Xung quanh đó mọi người đã ra ngoài để xem trận đấu của họ. Không biết tại sao nhưng cả bốn tên cận vệ kia đều cảm thấy Thu Phong không dễ ăn. Nhưng với tên Hùng thì dù cho Thu Phong có lợi hại hơn thì một thằng nhóc như nó cũng không phải là đối thủ của anh.

Mạnh Hùng thấy Thu Phong không có ý định đấu bèn lên tiếng nói "Sợ sao? " Thu Phong nghe vậy vẫn im lặng không nhúc nhích.

Cho rằng Thu Phong sợ mình Mạnh Hùng liền lao lên đánh về phía anh.

Trong chớp mắt Mạnh Hùng lao đến tặng cho Thu Phong một cú đâm trời giáng. Đòn tới Thu Phong chỉ nghiêng nhẹ đầu qua một bên để né rồi tay trái bắt lấy cổ tay của Mạnh Hùng không cho hắn rút về. Mạnh Hùng thấy đâm không trúng lập tức rút tay về thì bị Thu Phong bắt lấy. Lực tay

của Thu Phong phải nói là như kim kẹp lấy dù dùng lực bao nhiêu hấn cũng không tài nào rút tay về được.

Hết đường Mạnh Hùng liền tung cước vào cổ Thu Phong. Thu Phong giơ tay lên đỡ nhưng tay kia vẫn không buông cổ tay Mạnh Hùng ra. Bỗng Thu Phong gia tăng lực đạo siết lấy cổ tay Mạnh Hùng "Rắc rắc". "A aaaa...." Mạnh Hùng đau đớn la lên, cổ tay của anh bị Thu Phong bóp đến biến dạng. Mạnh Hùng giãy dụa trong đau đớn, thấy vậy Thu Phong kéo tay hấn lên rồi thả xuống. Thu Phong vừa buông tay ra lập tức Mạnh Hùng chớp lấy cơ hội bật ra xa léo dài khoảng cách với Thu Phong.

Nén đau Mạnh Hùng vừa ôm tay vừa trừng trừng nhìn Thu Phong đầy căm hận. Nhìn kỹ sẽ thấy cổ tay phải của Mạnh Hùng đang rỉ ra từng tia máu, đến da thịt cũng bị biến dạng lõm vào trong một mảng lớn trông rất rợn người. Nén đau Mạnh Hùng từ từ lấy một thứ gì đó ở sau lưng ra.

Lúc này Mạnh Hùng mới biết này giờ Thu Phong căn bản là khinh thường hấn chứ không phải sợ hấn. Từ lực tay Thu Phong, Mạnh Hùng biết tuyệt đối bản thân không phải là đối thủ của người trước mắt này.

Từ sau lưng Mạnh Hùng lấy ra một khẩu súng chia vào Thu Phong dữ tợn nói "Dù cho mày đánh nhau giỏi thì tao xem mày giỏi hơn hay súng của tao giỏi hơn" Tuy tay phải hấn bị Thu Phong bóp nát nhưng ít nhất tay trái vẫn có thể cầm súng, còn độ chính xác thì không cao do không thuận tay. Nhưng khoảng cách hai bên rất gần, tỷ lệ bắn hụt rất thấp. Nếu khoảng cách này hấn mà bắn hụt thì có lẽ ông chủ của hấn sẽ cho hấn về quê chăn vịt.

Thu Phong lắc đầu nói "Bỏ cái thứ nguy hiểm đó xuống đi! Cái đó không phải để nghịch đâu, chết người đấy đừng đùa chứ ông bạn?" Dù nói vậy nhưng Thu Phong cũng đã căng cứng cơ thể lên. Da dày thì dày thật chứ không có chống đạn được, không cẩn thận người có thêm mấy cái lỗ thì khổ.

Cái Thu Phong tập trung bây giờ là nòng súng và cái ngón tay bóp cò. Khoảng cách hiện tại giữa hai bên là 6m. Bây giờ chỉ cần tên kia nhúc nhích ngón trỏ trên cò súng thì ngay lập tức Thu Phong sẽ có phản ứng.

"Cạch..." Mạnh Hùng không quan tâm lời nói của Thu Phong mở khoá an toàn của súng ra rồi gào lên "Chết đi thằng chó" "Đừng..." "Pằng... Pằng" "hự, ộc... Kingg ". Khoảng thời gian gần như ngưng đọng lại ngay lúc đó. Khi tên Hùng rút súng ra ông Tuấn đứng đó không nghĩ là hắn sẽ bắn nhưng khi hắn mở chốt an toàn ra thì ông Tuấn lập tức la lên nhưng không kịp. Và kết quả càng làm người ta bất ngờ hơn. Không những Thu Phong không trúng viên đạn nào mà ngay lập tức anh xuất hiện trước mặt Mạnh Hùng đánh hắn bất tỉnh.

Để giải thích tại sao Thu Phong né được đạn thì ngay từ đầu như đã nói Thu Phong chú ý đến ngón tay bóp cò. Không thể theo kịp viên đạn nhưng người thì có thể.

Ngay lúc tên Hùng vừa dùng lực vào cò súng Thu Phong đã nghiêng người gần như sát đất để né đạn. Viên thứ nhất hụt, tên Hùng lại tiếp tục chỉ vào Thu Phong đang nằm sát đất bắn tiếp viên nữa thì trong tích tắc Thu Phong làm một hành động không thể tưởng tượng được.

Năm ngón tay của Thu Phong cắm mạnh xuống đất giữa những khe hở của viên gạch. Dùng nó làm lực Thu Phong kéo cả người tung cước vào tay Mạnh Hùng khiến viên đạn bắn lên trời. Tiếp đó Thu Phong dậm chân xuống đất làm trọng tâm, anh lên trỏ vào cầm đối phương một phát cực mạnh làm hắn bất tỉnh.

Nói thì dài như sự việc trên diễn ra đúng hai giây. Những người chứng kiến cảnh tượng vừa rồi mắt chữ A mồm chữ O nhìn Thu Phong. Thật sự không thể tin được, quá nhanh quá nguy hiểm. Đây là điều mà mọi người nghĩ tới dành cho Thu Phong.

Nếu như ở khoảng cách một mét thì bất cứ ai ở đây cũng đều tự tin cướp súng từ tay kẻ khác được. Nhưng khoảng cách giữa Thu Phong và Mạnh Hùng quá xa, xác suất Thu Phong bị bắn trúng rất cao. Nhưng Thu Phong đã làm một điều không tưởng thành sự thật. Dù vậy Thu Phong vẫn đổ hết mồ hôi trán. Vừa rồi chỉ cần chân chửi một tí thôi là Thu Phong đã có một lỗ máu trên người rồi.

Tuy súng lục sát thương không cao nhưng trúng đạn vẫn rất khổ sở tĩnh dưỡng vài tháng.

Thu Phong liếc Mạnh Hùng đang nằm bất tỉnh dưới đất. Cảm của hắn gần như là gặp lên trên, khiến người khác nhìn vào cũng ớn lạnh.

Anh khinh bỉ quay sang nhìn ông Lương nói "Ông còn muốn đánh tôi?".

Lão Lương đến bây giờ vẫn chưa hoàn hồn lại bởi cảnh tượng vừa rồi. Thấy vậy Thu Phong liền tiến lại chỗ lão Lương.

Thấy Thu Phong tiến lại gần phía mình thì ông mới giật mình bắt giác lùi lại vài bước. Sau đó lão cắn răng trừng mắt nhìn Thu Phong nói "Mày muốn làm gì? Nên nhớ tao cũng thuộc dạng cha chú của mày!"

Thu Phong bật cười "Cha chú? Ha ha! Tuổi gì nói cha chú với tao?." Vừa nói Thu Phong vừa tiến lại gần. Lão Lương liên tiếp lùi lại đến nỗi đụng lưng vào tường không thể lù thêm được nữa.

Cơ thể lão ta run bần bật lên lấp bắp nói "Mày... Mày định làm gì?" Thu Phong cười quái dị, hai nắm đấm của anh siết lại nghe những tiếng rắc rắc rợn người "Ông nói xem"

“Đừng ... Đừng lại gần đây ... đừng” “Rầm ...” Thu Phong tung quyền. Nhưng vị trí của nắm đấm Thu Phong có chút khác biệt. Thu Phong đấm

mạnh vào tường, sát mặt lão Lương. Từ ống quần lão Lương chảy ra một tia nước vàng óng ánh. Vâng! lão đã tè ra quần.

“Hahaha ...” Tất cả mọi người có mặt ở đó đều cười ầm lên. Đến cả ông Tuấn ra vẻ nghiêm túc cũng phải cắn môi rồi cho người vác tên Hùng đi, lão Lương cũng muối mặt đi theo tên Hùng được đưa đi.

Tại phòng khách của biệt thự, ông Tuấn nói với mọi người “Thằng cháu tôi nó sẽ lo vụ buôn bán vũ khí! Nếu ai cần những gì liên quan về vũ khí thì cứ liên hệ nó. Không ai ý kiến gì chứ?”.

Sau câu hỏi của ông Tuấn tất cả đều gật đầu. Ý kiên cái rắm, còn ý kiến nữa nó đánh người thì ai chịu? Đó là suy nghĩ của những người trong đó. Chả ai biết Thu Phong có thân phận gì, không ai biết lai lịch Thu Phong ra sao. Đùng một cái xuất hiện thay thế cả lão Lương. Đã vậy thân thủ còn lợi hại đến kinh người, có ngu họ cũng biết Thu Phong không đơn giản.

Thu Phong lại đứng ra cúi mình nói “Cháu mong mọi người giúp đỡ. Cháu cũng xin lỗi vì sự bất tiện vừa rồi “. “Ài! Có sao đâu. Mong được cháu giúp đỡ” “Khách sáo quá thằng cháu à haha “ “Cháu cứ yên tâm mà làm ...” ... Máy lão già thì nhau lấy lòng Thu Phong.

Họ không ngu ngốc như lão Lương, chưa biết sự việc ra sao cứ rồi cả lên hồng hết cả chuyện. Bọn họ phải chờ xem Thu Phong tốt xấu giỏi giang thế nào thì mới ăn ké được ít tiền từ Thu Phong.

Nhìn mấy lão già đó Thu Phong cười dạ dạ vài cái rồi vào phòng riêng của ông Tuấn bàn về cuộc giao dịch tối nay tiện thể kiểm chỗ và việc làm cho anh em trong bang cư trú ở đất Vũng Tàu này, xong việc cậu xin phép về trước dù mấy lão kia cứ rủ ở lại tới trưa ăn cơm rồi bàn về chuyện nhân sinh. Thật sự Thu Phong không thích ở cùng mấy lão già này, nói chuyện

lúc nào cũng giả nhân giả nghĩa ra tình anh em rồi tới khi đụng chuyện gì thân ai nấy lo.

Trích – thân gửi các bạn độc giả vì cả tuần qua tác bận viết kịch bản + đi làm thêm nên thời gian hơi bị suýt sao không thể nào viết cho các bạn kịp được. Xin cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện. Sắp tới ta sẽ bạo chương cho các bạn

Nguyễn Tuấn Phong

Truyen CV (.) Com

Trong khi chờ đợi, các bạn có thể đọc các truyện cùng team tại Truyện được đăng tại T r u y e n C v (.) com

<http://truyencv.com/tac-gia/nhom-stv-100-vn/>

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Điệp Viên Hạ Nhược Y

Sáng sớm ngày hôm sau tại khu nhà máy bỏ hoang. Thu Phong đang đứng quan sát những xe tải chở gì đó được chum kín mít không thấy bên trong đi vào khu nhà máy.

Minh Con chạy lại nói với Thu Phong “Đại ca!” “Chuyện gì?” “Chỗ này chỉ là khu vực tạm thời của bang chúng ta! Vì thế mấy cái xe này để đây có vấn đề gì không?”. Thu Phong nhìn sang Minh Con nói “Cái thằng chủ nhà máy này vô tù lâu rồi. Tài sản của hắn cũng bị tịch thu kể cả cái đất nhà máy này. Tao cũng hỏi bên cảnh sát rồi, cứ yên tâm không ai dám đến đây đâu. Từ giờ dọn dẹp chỗ này lại làm cơ sở chính đi.” Minh Con “Dạ” Rồi chạy đi ban cáo lệnh để tất cả tập hợp lại.

Nửa tiếng sau hơn bốn trăm thành viên của bang hội tụ tập lại ngay gần ở trung tâm nhà máy bỏ hoang. Thu Phong đứng phía trên nhìn xuống dưới, dù Thu Phong đã từng quản lý một đội đặc công gần hai trăm người, hơn những đám ô hợp phía dưới nhưng anh tin rằng một ngày không xa bang hội này sẽ càng ngày càng phát triển.

Thu Phong hít một hơi nói “Ta có hai điều cần nói với tất cả anh em ... Thứ nhất, từ giờ trở đi đây sẽ là cơ sở chính của chúng ta, nhận nhiệm vụ, phạt thưởng tất cả đều thực hiện ở đây. Thứ hai chúng ta không thể trông chờ vào một nguồn lực được, ta sẽ thành lập một công ty bảo vệ hay đại loại như vậy để kiếm thêm thu nhập thêm cho bang hội cũng như từng cá nhân ở đây. Còn cụ thể công việc sẽ do Minh Con và Ngọc Bảo phổ biến cụ thể cho.”

Lập tức xung quanh xì xào bàn tán việc gì đó. Có lẽ họ cũng mong chờ một cuộc sống mới hơn. Dù Thu Phong nói vậy nhưng anh cũng tính mấy tháng nữa sau khi có lời từ chuyển buôn lậu này thì mới có tiền mở công ty bảo vệ được. Công ty bảo vệ cũng không mắc, chỉ vài trăm triệu là mở được.

Thu Phong nhìn quanh rồi nói “Được rồi giải tán đi, ai về việc nấy. Minh Con và Ngọc Bảo lên đây nói chuyện riêng”.

Minh Con cùng Ngọc Bảo đi tới cúi mình chào “Đại ca”. Thu Phong gật đầu “Ngồi đi “.

Nơi mà Thu Phong đang ở là một căn phòng của nhà máy được dọn lại và sơn lên nên không còn bụi bặm nữa nhưng vẫn còn mùi sơn thoang thoảng quanh đây. Bên trong có bộ bàn ghế gỗ, chỉ đơn giản vậy thôi. Hệ thống điện mặc dù bị cắt nhưng Thu Phong sẽ liên hệ bên cảnh sát để cấp lại. Làm cảnh sát chìm cũng có cái lợi của nó, muốn làm cái gì thì cũng dễ hơn.

Minh Con cùng Gia Bảo ngồi xuống đợi Thu Phong nói. “Được rồi ta có việc giao cho hai thằng bây! Nghe cho kỹ.” Thu Phong lên tiếng cả hai người đều gật đầu.

Thu Phong cầm một xấp giấy đưa cho Gia bảo và Minh Con bảo “Lát nữa ta sẽ liên hệ người kiểm một công ty sắp phá sản để thu mua lại. Từ đó mình sẽ thành lập một công ty bất động sản, công ty bảo vệ và đặc biệt sẽ mở một khách sạn. Vụ mở khách sạn để tính sau trước tiên sẽ thành lập hai công ty kia trước, công ty bảo vệ chỉ dùng người trong bang hội thôi. Còn bên bất động sản ta sẽ kiếm người về quản lý sau. Đây cũng là một nguồn thu nhập khởi đầu. Thêm nữa phải mau chóng tuyển thêm thành viên cho bang hội, dù vậy cũng không tùy tiện chọn những thằng trẻ trâu để làm hỏng việc. Còn cụ thể ra sao nằm hết trong này. Lấy về mà đọc “

Minh Con và Ngọc Bảo nghe xong liền dạ một tiếng hưng phấn cầm xấp giấy cáo lui ra ngoài. Thu Phong ngồi trong phòng thở dài một tiếng rồi rút điện thoại ra gọi vào một dãy số.

“Ring ring ...” Đầu dây bên kia bắt máy “Alo! Phong à? Cậu gọi tôi có chuyện gì không?”, Thu Phong trả lời “Ông thừa biết là chuyện gì rồi, cho cái địa điểm gặp mặt đi!” Đầu dây bên kia nói “ The Imperial, tới đó gọi tôi.” “Ok”.

Thu Phong cúp máy rồi ra ngoài lấy xe đi. The Imperial là một khách sạn chuẩn năm sao bậc nhất ở Vũng Tàu, còn hơn cả khách sạn năm sao Pullman mới mở được vài năm gần đây.

Mười lăm phút sau Thu Phong tới trước The Imperial, anh móc điện thoại ra gọi lại vào dãy số vừa nãy. Đầu dây bên kia bắt máy “Phòng Vip số 7”, nghe xong Thu Phong tắt máy luôn không nói gì. Anh cất xe xuống dưới tầng hầm rồi ra sảnh ở quầy lễ tân “Phòng Vip số 7” cô lễ tân xinh đẹp dạ một tiếng rồi để một nhân viên nam khác dẫn Thu Phong đi.

Tới trước cửa phòng thì nhân viên gõ cửa và nói “Xin lỗi quý khách. Quý khách có người tìm ạ!”. Cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp xuất hiện trước mặt Thu Phong, cô ta cúi đầu chào Thu Phong một cái rồi mở cửa ra để Thu Phong đi vào.

Thấy Thu Phong đi vô cô gái liền chạy lên phía trước dẫn đường. Thu Phong nhìn theo thán đánh giá. Cô gái trước mặt này cao khoảng một mét bảy, thêm đôi guốc nữa khiến cô cao cũng gần bằng Thu Phong, cô khoác trên mình một bộ áo dài màu đỏ cùng những hoa văn tuyệt đẹp. Đường cong của cô phải nói là gần như tuyệt hảo, một chữ S hình nước việt nam, mỏng cong, eo thon, ngực đầy đà khiến chúng hiện lên hiết trên bộ áo dài đấy.

Thu Phong đi phía sau thấy mông cô ấy cứ lắc qua lắc lại thật sự là muốn tiến lên táng vô cặp mông ấy một phát, nhìn thật sự là quá nãy.

Cảm thấy ánh mắt của Thu Phong như đang nhìn mình cô gái không cần quay đầu lại cũng biết. Càng vì thế cô càng ưỡn ẹo trước mặt Thu Phong. Bỗng thấy cô gái ưỡn ẹo hơn lúc nãy Thu Phong liền chột một câu trong đầu “Con này chắc chắn là con phò cao cấp.” Ngắm cho đẹp chứ chả ham. xong anh quyết định không nhìn nữa, đẹp thì đẹp thật bắt qua anh không thích.

Thật ra với vẻ bề ngoài Thu Phong là một người nghiêm túc nhưng đầu óc anh suy nghĩ lung tung cũng khá là nhiều.

Phòng vip này thật sự khá rộng, bên trong còn có mấy căn phòng nữa, cô gái đi đến trước cửa một căn phòng gõ vài cái.

Bên trong phát ra tiếng “Vào đi”, cô gái đẩy cửa vào nói “Thưa ngài tôi đã dắt người tới!”.

Thu Phong theo đó bước vô, trong phòng đó chỉ có duy nhất một người không ai khác chính là lão Thượng tá Đức Công người đã mời Thu Phong vào lực lượng cảnh sát. Đức Công thấy Thu Phong bước vào liền đứng lên mặt niềm nở nói “Chào cậu Phong, ngồi đi ngồi đi.” Thu Phong mỉm cười gật đầu ngồi xuống đối diện với lão Công, trước mặt anh là một bàn đầy thức ăn cùng hai chai rượu vang và ba cái ly để để sẵn.

Cô gái lại gần cầm một chai rượu vang lên bật nắp ra rồi rót rượu cho hai người, sau đó cô rót cho cả bản thân rồi tự ý ngồi xuống. Thu Phong nhìn thấy cảnh vậy liền nhú mày song không quan tâm nữa nhìn Đức Công nói “Ông cũng biết hưởng thụ quá nhỉ. Chỉ một cuộc nói chuyện thôi cũng kêu tôi ra tận khách sạn năm sao cơ đấy!”

Lão Đức Công cười ha ha nói “Chẳng qua ta đang tiếp một lão sếp trên thành phố xuống đây điều tra vài việc thôi! Tiện thể lúc đó cậu gọi nên kêu cậu ra đây luôn cho tiện, vả lại ở đây cũng không có người nghe lén! “ nghe lén? Thu Phong lại nhìn sang cô gái đang ngồi ở kia.

Dường như biết ý Thu Phong lão Đức Công liền nói “À quên giới thiệu với cậu! Đây là Hạ Nhược Y là một điệp viên cao cấp của bên cảnh sát chúng ta. Là một thành viên trong đội mật vụ cậu có quyền biết cô ta!”

Thu Phong thắc mắc hỏi “Hạ Nhược Y? Mật vụ?”. Dù Thu Phong làm trong quân đội khá lâu nhưng chưa bao giờ nghe nói đến hai chữ mật vụ. Thực ra thì bên quân đội với công an không liên quan gì đến nhau, việc Thu Phong không biết cũng là lẽ đương nhiên.

Lão Đức Công lại nói tiếp “Tên giống người Trung Quốc phải không? “ Thu Phong thầm gật đầu, Lão Công lại tiếp tục nói “Cô ta là người Hoa gốc việc, ba là người Trung mẹ người Việt nên mới có cái tên đấy. Cả gia tộc cô ấy bị diệt tộc, cả tộc nhà họ Hạ chỉ còn duy nhất cô ta. Tôi được mẹ cô ấy nhờ chăm sóc nên bây giờ cô ấy làm cho tôi. Anh cứ yên tâm về sự trung thành của cô ta.” Nghe câu nói của lão Lương, Nhược Y bên cạnh bỗng nhíu mày một cái rồi lại thôi.

Thật sự Đức Công không phải là vô ý nói ra mà là cố ý. Ông nói lai lịch của Nhược Y ra cũng có lý do chính đáng, nhưng lý do tại sao ông nói ra thì Thu Phong cũng không biết, họa may sau cuộc trò chuyện này lão ấy sẽ nói với Nhược Y.

Dù hành động nhỏ nhất Thu Phong cũng để ý, song anh nhìn lão Công như muốn lão tiếp tục nói.

Như biết Thu Phong muốn hỏi gì lão lại nói tiếp “Thân phận cảnh sát của cậu là một mật vụ vì vậy thể công an của cậu mới màu đen khác với

những người khác!” Thu Phong cuối cùng cũng giải đáp được thắc mắc tại sao cái thẻ công an của anh lại màu đen, bây giờ thì anh biết rồi. Dù là cảnh sát hay quân đội đều có bí mật riêng của mình. Đến anh cũng không ngờ cảnh sát Việt Nam lại có đội mật vụ như bên phương tây.

Lão Đức Công lại tiếp tục nói “Không giấu gì cậu dù ta là trưởng công an thành phố Vũng Tàu nhưng cũng khiêm luôn chức đội trưởng đội mật vụ toàn miền Nam này. Số lượng mật vụ ở miền Nam cũng rất ít chỉ khoảng chừng hai ngàn người thôi. Miền Bắc có trung tâm là thủ đô Hà Nội quân số đến năm ngàn người lận.”

Thu Phong gật đầu không nói gì, anh cũng không ngờ miền Nam và Bắc lại chia ra như vậy. Từ xưa đến giờ miền Nam và miền Bắc luôn đối chọi với nhau, chỉ là không dữ dội bằng lúc xưa mà thôi.

Đức Công đang đợi Thu Phong tiêu hóa hết dữ liệu ông vừa nói. Một lát sau Thu Phong lên tiếng “Vậy tôi có vai trò gì trong đội mật vụ của ông?”

Lão đang chờ câu này của Thu Phong, ông nói “Như đã nói trong hợp đồng, cậu chỉ nhận lệnh của mỗi tôi mà thôi. Thêm nữa cậu cũng là chỉ huy của năm mươi bảy người trong đội mật vụ của tôi. Cậu sẽ sớm gặp họ thôi!” Thu Phong gật đầu không nói gì.

Nhược Y ngồi đó nghe được câu nói của ông Đức Công liền giật mình. Cô không ngờ một người mới như Thu Phong lại được lên thẳng chức chỉ huy một mảnh của cảnh sát mật vụ. Cô đang thắc mắc thân phận của Thu Phong là gì, và cậu ấy là ai? Tại sao lão Đức Công lại coi trọng hẳn đến vậy.

Từ lúc vào đến giờ cô chưa thấy lão ấy có giọng điệu cao ngạo với Thu Phong. Mặc dù trước đó lão có gặp sếp của lão mà lão vẫn vênh mặt coi trời bằng vung mà đối với Thu Phong lại nể mặt như thế. Đây hẳn câu hỏi trong

đầu cô nhưng gương mặt của cô không hề có một biểu hiện gì khác ra ngoài.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 20+100 Tỷ

“Được rồi! Cậu tới kiểm lão này có chuyện gì thì nói đi” Đức Công hỏi Thu Phong. Dường như không quan tâm đến câu hỏi của lão, Thu Phong cầm ly rượu vang lên uống rồi đặt xuống nhắm nghiền mắt nói “Đúng là mấy loại rượu mắc tiền. Uống không hợp, không ngon!”. Song anh lại gấp đồ ăn lên cho vào chén để ăn.

Một hồi sau Thu Phong ăn chán chê mà lão Đức Công vẫn chưa lên tiếng anh liền cười nói “Ông cũng kiên nhẫn qua nhỉ?”. Đức Công cười đáp lễ với Thu Phong “Cũng thường thôi! Là một người muốn làm ăn lớn phải có kiên nhẫn. Không ngờ một người trẻ tuổi như cậu cũng đi dùng trò này với lão già ta đây”. Thu Phong lắc lắc đầu cười không nói gì, anh lại cầm một ly nước cạnh đó uống một ngụm rồi lấy giấy chùi miệng.

Thu Phong chống cằm nhìn lão Đức Công nói “Ông cũng biết lý do tôi đến đây mà. Như đã nói trong hợp đồng, tôi chỉ yêu cầu việc duy nhất. Đó là hiện tại tôi cần vốn mà lý do tại sao thì ông cũng thừa biết”. Đương nhiên ông Đức Công thừa biết Thu Phong cần vốn liếng để làm ăn mới đến tìm ông. Chuyện Thu Phong lập bang hội tên là Hắc Long ông cũng biết, là một đội trưởng mật vụ thì có khi những bí mật quốc gia ông còn biết nhiều hơn những lão ngồi chỉ huy trong quân sự kia.

Lão nói “Vô vấn đề chính đi. Cậu cần bao nhiêu và cần tôi giúp những gì?” “Bốp bốp” Thu Phong vỗ tay hai cái rồi nói “Tôi rất thích người thẳng tính như ông. Được! Thứ nhất tôi cần mặt bằng, một cái dùng để mở một quán bar, một cái dùng để mở công ty bất động sản và công ty bảo vệ. “

Đức Công nói “Chuyện này tôi lo được, còn vấn đề tiền bạc cậu cần bao nhiêu?”.

Thu Phong bắt chéo chân lại với nhau nghênh mặt đưa ra năm ngón tay. Đức Công hỏi “Năm mươi tỷ?”, Thu Phong gật đầu cười thật sâu nói “Năm mươi tỷ!”. Lão Đức Công lại cười “Cậu có nhầm không vậy?” Thu Phong thắc mắc “Nhiều quá à?”. Đức Công xua tay “Nào là nhiều, ít đấy chứ! Ha ha, đúng là tuổi trẻ!”. Thu Phong đầu đầy hắc tuyến không hiểu gì. Thật sự chuyện này anh cũng không tiếp xúc nhiều nên chả biết mở những thứ đó cần bao nhiêu là đủ, anh chỉ đưa ra giá năm mươi tỷ để ông ta khỏi choáng mà lại chê quá ít.

Đức Công đan hai tay lại với nhau rồi nói với Thu Phong “Dù cậu đánh nhau giỏi nhưng cậu vẫn còn quá trẻ, vẫn còn thiếu kinh nghiệm về kinh doanh nhiều lắm. Để ta nói cho cậu nghe. Mở một công ty bất động sản vốn ít nhất phải hai mươi tỷ, nhưng để chắc chắn thì trong tay phải có gấp đôi số đó là bốn mươi tỷ. Mở một quán bar từ vật chất cho đến người thì cậu phải có vốn là ba mươi tỷ để có một quán bar với các trang bị, rượu bia và nhân lực hạng nhất thành phố này. Còn đối với công ty bảo vệ thì nó rẻ nhất từ hai đến năm tỷ là đủ rồi. Tính ra cậu cũng rất thông minh đấy chứ? Mở quán bar cái quan trọng là mặt bằng, mà cậu mở công ty bất động sản, không những vậy cậu cần kêu ta kiếm dùm. Cậu khôn quá đó. Vậy tổng cộng cậu cần ít nhất hơn bảy mươi tỷ để làm như lời của cậu “.

Nghe xong Thu Phong cũng thầm giật mình, từ trước tới giờ anh cũng chưa tưởng tượng số tiền nào lớn đến vậy dù lúc trước nhà anh rất giàu, cũng vì vậy anh không quan tâm đến tiền bạc như thế nào. Kể từ khi ba anh mất thì vấn đề đó đè nặng lên vai anh và mẹ anh, nên anh cũng không quá ảo tưởng quá nhiều về tiền bạc.

Lúc này giọng Thu Phong trở nên lạnh lùng nói “Vậy số tiền đó ông nghĩ ông lo được không? Với một người làm công chức như ông?” Lão

Công lắc đầu cười, đúng là tuổi trẻ. Dù ở chiến trường có hay cách mấy thì trên thương trường Thu Phong đối với ông chỉ như là một đứa con nít thôi.

Dù vậy ông cũng không dám coi thường Thu Phong, một kẻ không có tiền như hắn lại dám mở mồm ra phán tới tiền tỷ thì cũng không đơn giản là kẻ không biết nghĩ được ít nhất trong mắt ông Thu Phong dám liều. Điều có lợi trước mắt đối với ông vẫn là lấy lòng được Thu Phong.

“Cậu quá coi thường ta rồi. Dù là viên chức nhà nước nhưng tiền ta vẫn rất nhiều đấy.” Câu này của lão vừa thốt ra bỗng ánh mắt Thu Phong trở nên sắc bén. Anh rất ghét những kẻ tham ô, vì những thành phần ấy đất nước này trở nên kém phát triển nặng nề.

Nhìn sắc mặt Thu Phong, Đức Công biết anh đang nghĩ gì, ông không kéo dài nữa mà nói “Tôi không có tham những như cậu nghĩ đâu! Tôi cũng là người của gia tộc lớn ở đất nước này đây. Vì vậy số tiền mà cậu nói chả thấm vào đâu.” Cùng lúc đó ông lấy một tấm thẻ trong người ra đưa đến trước mặt Thu Phong nói “Đây là thẻ VIP của ngân hàng vietcombank trong đó có một trăm tỷ, cậu cứ lấy mà dùng. Nhưng nếu cậu tiêu xài hoang phí thì tôi cũng không đưa thêm một đồng!”.

Thu Phong vươn người lên cầm lấy tấm thẻ. Tấm thẻ Thu Phong đang cầm màu nâu có chữ vietcombank và một hàng chữ diamond ở trên góc. Thu Phong nhìn Đức Công rồi nói “Hình như thẻ này không bình thường!” Lão ấy gật đầu cười “Đúng vậy, đây là thẻ VIP hạng nhất của ngân hàng đấy! Ta đã đăng kí sẵn tên cậu và mật khẩu là ngày tháng năm sinh của cậu. Cậu có thể tới ngân hàng để đổi mật khẩu sau.”

Thu Phong gật đầu rồi cầm tấm thẻ cất vào bóp, tay anh cũng có hơi run run khi cho nó vào bóp. Một trăm tỷ đấy, không phải đùa đâu. Mất một cái là khóc không ra nước mắt.

Sau đó Thu Phong xin phép về trước và để lại một câu “Số tiền ông đưa tôi không có uống đâu!”. Lão Đức Công gật đầu cười khà khà, dù lỗ hay lời thì ông cũng cho Thu Phong một cái nhân tình. Gia tộc của lão nói thực ra chỉ là những gia tộc xếp sau ngũ đại gia tộc Huỳnh – Nguyễn – Lý – Trương – Tôn. Các gia tộc hạng hai có thập nhị gia tộc, ba gia tộc liên minh làm một phe. Lê – Bạch – Tống, Cao – Đình – Khúc, Nghiêm – Mạc – Tào, Lục – Phí – Hạ. Gia tộc của lão Đức Công là gia tộc họ Lê.

Trong số ngũ đại gia tộc thì gia tộc họ Nguyễn yếu nhất do vị vua cuối cùng triều nhà Nguyễn là vua Bảo Đại bỏ trốn khỏi đất nước làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Gia tộc. Hai gia tộc đứng đầu là gia tộc họ Huỳnh và gia tộc là Lý. Ba gia tộc Nguyễn – Trương – Tôn phải liên kết với nhau mới chống lại được hai gia tộc mạnh nhất là Huỳnh – Lý. Trong đó cũng không thể coi thường sự có mặt của thập nhị gia tộc kia. Nếu mười hai gia tộc đó hợp sức lại cũng có thể lật đổ được ngũ đại gia tộc nhưng cái giá phải trả của thập nhị gia tộc hạng hai cũng không phải ít.

Tuy vậy cách gia tộc vẫn luôn biết cách cân bằng lẫn nhau từ xưa tới giờ. Mỗi gia tộc đều có chính gia và phân gia, sau phân gia lại là cái con cháu đời sau sau nữa. Thời nhà Nguyễn còn đô hộ đất nước thì nhà Nguyễn là gia tộc lớn mạnh nhất, cũng vì vậy nước chúng ta mang họ Nguyễn nhiều nhất. Nhưng không nhất thiết cứ là họ Nguyễn thì là người trong gia tộc. Phải chăng cũng chỉ là họ hàng xa xa xa xa xa của phân gia mà thôi. Mà phân gia là thành phần kém được chú ý nhất. Vì thế người phân gia không được coi trọng như người chính gia.

Mỗi gia tộc đều có căn cơ riêng, tuy nói nhà họ Nguyễn yếu nhất trong ngũ đại gia tộc nhưng việc lật đổ nhà họ Nguyễn thì bốn gia tộc kia cũng trả cái giá không nhỏ. Lợi ích còn thì gia tộc còn, chẳng ai muốn khi không đi đấu với người khác để người kia hưởng lợi cả.

Trên đường về Thu Phong cứ ôm khư khư cái mộng. Thật ra là anh đang giữ cái bóp khởi rơi, dù mặt anh bình tĩnh nhưng khi ra khỏi đó anh lại mất bình tĩnh. Ôi một trăm tỷ đấy, không phải một trăm triệu. Nhiều đó gửi ngân hàng thôi mỗi năm cũng rút ra một ổi tiền rồi. Đủ sống tới già.

Với Thu Phong anh không muốn ôm đồng tiền này mà gửi ngân hàng đâu. Người ta nó miệng ăn thì núi cũng lở, ngồi đó mà trông mong ăn đồng tiền này thì có tài sản tỷ đô cũng phải hết. Trong thâm tâm Thu Phong bây giờ thậm quyết tâm. Phải thành công. Con người sinh ra có hai lựa chọn:

Một: Là một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường.

Hai: Là một người vĩ đại thay đổi cả thế giới.

Đương nhiên Thu Phong thích cách thứ hai hơn, anh không thích cuộc sống an nhàn. Anh không có suy nghĩ mình không làm thì người khác cũng làm, mà suy nghĩ trong anh là phải làm. Mình không làm thì không ai làm nên bản thân phải làm. Trong người anh lúc này sôi sục máu nhiều huyết, mà chính anh cũng không biết rằng từ hôm nay con đường anh đi sẽ không bằng phẳng như trước nữa. Chông gai thử thách bắt đầu từ đây.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hạ Nhược Y Tinh Nghịch

Ngày hôm sau tại nhà Thu Phong. Thiên Long đang được Thu Phong huấn luyện buổi sáng.

“Lại đây! Cho mày dùng mọi cách, nếu đẩy anh mày ra khỏi cái vòng này được thì mày thắng. Đánh đấm gì cũng được “. Thu Phong vẽ một cái vòng bán kính một mét nói với Thiên Long. “Để em cho anh hai xem thành quả luyện tập của em!” Thiên Long tự tin nói.

Qua hai tháng huấn luyện của Thu Phong dành cho mình, Thiên Long cảm thấy tự tin hơn bao giờ hết. Lúc trước cậu từng đi học võ cổ truyền nhưng những thứ đấy chả là gì khi Thu Phong huấn luyện cho cậu. Trường lớp võ bên ngoài? Bây giờ nó thành thứ rác rưởi trong mắt Thiên Long, những trường lớp học bên ngoài chả hề thực dụng. Phải chăng chỉ tăng cường sức khỏe cho Thiên Long thôi. Những điều Thu Phong dạy cho cậu đều là thực chiến, thực tiến và thực dụng. Không có chuyện trong trường lớp dạy đầy rẫy ngoài kia có thể so sánh.

Ví dụ như trận đấu MMA. Một người là võ sĩ Vịnh Xuân Quyền chưa bao giờ đấu thực chiến bên ngoài, chỉ có đấu trên võ đài theo hệ thống môn phái. Còn một người là King boxing đã có hàng trăm trận đấu từ ngoài đời cho tới võ đài khốc liệt được công chiếu như MMA. Kết quả khi hai người lên võ đài thì Vịnh Xuân Quyền chưa đến mười giây đã bị đối thủ hạ đo ván.

Vấn đề ở đây không phải môn võ nào mạnh hơn mà là người thầy nào dạy cho học trò của mình cách thực chiến hơn. Tùy vào từng người có thể phát huy môn võ của họ đến mức nào khi đem ra sử dụng. Vì thế các môn võ dạy theo trường lớp hiện nay là không thực dụng, vì cách thực chiến của họ hoàn toàn sai lầm, đến bản thân người dạy còn ít kinh nghiệm thực chiến thì đi dạy ai?

Đối với Thu Phong thì khác, anh áp dụng hoàn hảo các môn võ lại với nhau thành một thể để tùy cơ ứng biến. Thêm với kinh nghiệm đặc công của bản thân anh thậm chí còn ra chiến trường rất nhiều lần, bởi vậy anh không bao giờ thiếu kinh nghiệm thực chiến. Những điều anh học được, kinh nghiệm xương máu của anh phải nói là đã truyền thụ gần hết cho Thiên Long. Bây giờ Thiên Long chỉ còn thiếu kinh nghiệm thực chiến bên ngoài. Dù giỏi võ đến đâu nếu chưa một lần đánh nhau thật sự cũng vô dụng.

Thiên Long ánh mắt sắc bén nhìn Thu Phong. Cậu nhá trước một đòn ngay mặt Thu Phong rồi rút tay lại. Ánh mắt của Thu Phong không hề chớp, vẫn đứng yên đó nhìn Thiên Long. Thiên Long lại hỏi “Anh không đánh trả chứ?”. Thu Phong cười lắc đầu.

Lần này Thiên Long kiên định hơn, nếu không đánh trả thì chả việc gì phải ngại. Cậu tung người quay một đòn đẹp mắt của taekwondo, đòn chân 720 độ đá thẳng vào sườn phải Thu Phong. Bình Thường đòn này rất dễ thất bại thường dùng để biểu diễn chứ chả ai áp dụng vào thực chiến nhưng cũng không thể phủ nhận uy lực của đòn này. Vì Thu Phong không đánh trả nên Thiên Long mới sử dụng đòn này.

Cước của Thiên Long vừa tới gần sát sườn Thu Phong, anh liền nhẹ nhàng dùng tay hất chân Thiên Long lên trời. Rất nhẹ nhàng, đúng vậy rất nhẹ, dường như anh chả dùng bao nhiêu lực. Nhờ vào sự chính xác đúng thời điểm Thu Phong dùng lực đẩy lực. Cước của Thiên Long theo chiều

ngang, tay Thu Phong theo chiều dọc. Cũng như một vẩy đang bay gặp một vật cản từ hướng khác không phải đối diện hay sau lưng đâm tới thì nó sẽ bay khỏi quỹ đạo của nó. Thay vì cứ công và công với nó.

Thu Phong hát lên Thiên Long đang trong đà liên mất trớn lộn ngược té xuống đất. Chưa dừng lại ở đó, Thiên Long phủ mông đứng lên đâm đá liên tục vào người Thu Phong. Tất cả đều bị Thu Phong dùng đúng một tay gạt đi, nhưng điều quan trọng là cơ thể anh uyển chuyển chuyển động theo đòn đánh Thiên Long. Một đám Thiên Long tới, Thu Phong đưa bàn tay ra với tốc độ cực nhanh vượt theo hướng đâm của Thiên Long rồi phăng một tiếng nắm đám Thiên Long văng ra. Rất nhẹ nhàng thậm chí Thiên Long còn không có cảm giác Thu Phong dùng lực gạt ra.

Thiên Long lại tiếp tục tấn công, thậm chí có lúc cậu chỉ trụ một chân trên mặt đất còn hai tay và một chân kia đồng loạt tấn công Thu Phong. Lần này Thu Phong phải dùng hai tay nhẹ nhàng hóa giải đòn đánh của Thiên Long.

Hai phút sau Thiên Long dừng lại thở hồng hộc do tấn công liên tục với hết sức nên đâm ra kết quả thể lực. Cậu vừa thở vừa nói “Hộc hộc ... Anh ... Hai.. làm sao mà ... Đỡ hết hay vậy. Thậm chí anh gạt tay chân em ra mà em chả cảm giác gì cứ như đánh vô không khí rồi bị gió đẩy đi ấy “.

Thu Phong cười rồi bước ra khỏi vòng nói “Vừa nãy anh sử dụng Nhu quyền. Tương tự như thái cực quyền, hóa giải các đòn một cách nhẹ nhàng. Việc này tốn rất ít thể lực nhưng muốn sử dụng được phải có độ chính xác tuyệt đối, nếu không rất dễ bị thương.” Thiên Long thắc mắc hỏi “Tại sao lại bị thương?” “Đơn giản! Vì sử dụng nó thì phải thả lỏng cả cơ thể, cơ không căng lên thì khi một vật tác động mạnh rất dễ bị tổn thương từ bên trong!”. Nghe một tí Thu Phong lại nói “Mày thử đập anh một đập đi!”.

Thiên Long gật đầu rồi tiến lại quay người đập Thu Phong một cái ngay bụng. Nhưng bất ngờ thay Thu Phong không hề dùng tí lực nào mà chặn được đòn của Thiên Long. Thu Phong nói “Thấy rồi chứ? Vừa nãy đòn mảy đá anh dùng tay kéo nhẹ chân mảy lại rồi vuốt sang kế bên xong dùng lực đẩy nhẹ lên rồi đẩy nhẹ xuống hai lần. Như vậy lực từ đòn đá của mảy được hóa giải hết.” Thiên Long mặt mảy hớn hở dường như hiểu ra được gì rồi vỗ hai tai lại nói “A! Em hiểu rồi. Đề em thử được không!”

Thiên Long vừa nói xong Thu Phong quay người đi “Tới đây thôi! Mai tính, anh có công chuyện rồi.” “Ồ” Thiên Long cứng lưỡi nhìn anh mình đi vào nhà.

Thật ra chốc nữa Hạ Y Nhược sẽ tới đây đi cùng Thu Phong kiểm mặt bằng mở công ty lần quán bar trong hôm nay. Nửa tiếng sau Thu Phong tắm rửa sạch sẽ đồng thời khoác lên mình quần jean cùng một cái áo sơ mi sọc caro. Trùng hợp lúc đó có tiếng chuông vang lên.

“Tới rồi à?” Thu Phong chạy ra mở cổng thấy Hạ Y Nhược đứng đó cúi đầu chào anh một cái. Hôm nay cô mặc một bộ váy ôm màu đỏ bó sát người hở ngực lòi mông khiến Thu Phong nhìn mà nuốt niếng miếng vài cái. Ngực quá lớn đi, đã vậy còn căng tròn nữa. Cỡ ngực của Nhược Y phải nói là hai tay nắm mới vừa và Thu Phong không biết số đo là bao nhiêu chỉ biết là đập mặt vô đó đảm bảo cỡ như anh cũng phải chết ngộp.

Nhược Y thấy ánh mắt Thu Phong liền ra vẻ quyến rũ nói “Mời anh đi theo em ạ”. Thu Phong thâm đồ mồ hôi nghĩ “Loại phụ như thể này không thể ăn, không thể ăn, ăn là chết ”.

Thu Phong giả vờ nhìn chỗ khác hỏi “Cô đi xe gì tới vậy, sao tôi không thấy xe cô đâu?”. Nhược Y nhẹ nhàng trả lời “Tôi đi bằng oto!”. Nghe xong từ này bỗng Thu Phong cảm thấy mình nghèo khiết xác, tới con ả này cũng có oto thì Thu Phong chả bằng thằng ăn mảy nữa rồi.

Thu Phong cùng Nhược Y đi xuống đường, vì đây là hẻm không thể chạy oto lên mà đâu rất bất tiện nên cô đành để ở dưới. Thu Phong vừa đi ngang qua nhà ông Hùng què thì bị ông kêu lại “Ê cu! Bỏ mày hả, xinh thế! Giới thiệu cho chú Hùng coi.” Thu Phong cười khỏ nói “Nào đâu bạn gái cháu. Bạn thôi! Ê ...” Đang nói thì bỗng Nhược Y ôm lấy tay Thu Phong dí sát bộ ngực đầy đà vào cánh tay rắn chắc của anh nói “Cháu là bạn gái anh ấy, rất mong chú giúp đỡ”.

Giương mặt Thu Phong biểu cảm rất kỳ quặc, không biết đang hưởng thụ hay đang thăm mắng Nhược Y. Thậm chí anh còn cảm nhận rõ ràng sự đàn hồi của ngực Nhược Y. Kiểm chế, phải kiểm chế. Thu Phong cứng rắn không để ý nữa liền kéo Nhược Y đi mặc kệ ông Hùng què kêu ối ả đằng sau.

Xuống dưới đường Thu Phong bực mình nói “Cô nói cái quái gì vậy?”. Nhược Y thấy Thu Phong bực mình liền lè cái lưỡi đáng yêu nói “Tôi chỉ chọc anh tí thôi mà. Bộ anh có bạn gái rồi hay sao mà sợ hiểu lầm?” Thu Phong quay mặt chỗ khác nói “Làm gì có ai!”. Nhược Y nghe vậy liền chạy tới ôm tay Thu Phong nói “Vậy thì sợ gì hiểu lầm.”. Thu Phong há mồm tính nói gì thì lại thôi, kệ vậy. Được gái ôm như vậy cũng chẳng lỗ lã gì, đâm ra Thu Phong mặc kệ và cũng chỉ có thằng ngu mới đi chê thôi.

Thật sự thì bảy năm trong quân trường tới giờ Thu Phong vẫn còn là xử nam. Tuy uy phong trong mắt đồng đội nhưng sự thật vẫn là sự thật, nỗi đau thâm kín của Thu Phong cất giữ tới tận giờ chưa ai biết.

Trước đó thời còn đi học Thu Phong cũng có sáu bảy cuộc tình rồi, nhưng do thương bạn gái với những ước muốn mơ mộng còn con nên tới giờ vẫn còn xử nam.

Anh giữ cho em đến lúc tự mình cưới đi! Giữ cái rắm, ông không nên thì thằng khác nên cũng vậy. Dù có suy nghĩ như vậy nhưng Thu Phong chả

có can đảm đi phá của cô nào cả. Chẳng biết là do nhất gải hay thương người yêu.

Cũng từ khi đi ngủ tới giờ anh chưa va chạm vào cô gái nào nên hôm nay coi như là một sự may mắn mà bản thân anh tự trao cho mình đi. Mà Thu Phong cũng không dám nhìn thẳng vào ngực Nhược Y nữa, sợ không chịu nổi lại đề ra là khổ.

Lúc này thấy Thu Phong không quan tâm tới cô nữa cô liền buông tay Thu Phong ra rồi chạy lại xe của mình mở cửa chui vô rồi chạy ra trước mặt Thu Phong. Trước mặt Thu Phong lúc này là một chiếc siêu xe Ferrari Ferrari 488 GTB gầm thấp màu đỏ tuyệt đẹp.

Thu Phong thì chả rành mấy về xe, anh chỉ biết cái logo con ngựa ngay đầu xe là của hãng Ferrari thì chắc chắn đây là siêu xe và giá cũng chả rẻ tẹo nào cả. Anh mở cửa vào trong xe nhìn Nhược Y nói “Cô cũng giàu quá nhỉ? Sắm hẳn con xe xịn như vậy!” Nhược Y cười khúc khích nói “Đây là xe của ba tôi để lại. Tôi chỉ lấy đi thôi!”.

“Brum” Nhược Y khởi động máy lên, tiếng xe cực khỏe của chiếc 488 GTB rú lên nghe đã tai. Nhược Y đạp ga phóng như tên bắn, làm Thu Phong ngồi cạnh không kịp thích ứng anh liền la lên “Từ từ thôi! Đây là Việt Nam đấy cô nương!”.

Đúng ba mươi giây Nhược Y chạy từ nhà Thu Phong ra tới biển rồi cô đi đường vòng vào thành phố. Tất cả mọi người đi đường từ oto đến xe máy thấy một chiếc siêu xe phóng điên đại trên đường đều né sang một bên hết. Không ai bức tức điều gì mà lại trầm trồ khen chiếc xe và cùng bàn tán xem nó là xe gì.

Riêng Thu Phong không đủ kiên nhẫn để ngồi hưởng thụ bên trong chiếc xe, tay anh lúc nào cũng nắm chặt cửa xe để sẵn sàng lao ra ngoài bất

cứ lúc nào. Thứ nhất người lái xe là con gái, thứ hai đây là đường Việt Nam. Giao thông ở đây nguy hiểm bậc nhất thế giới đến những tay đua như trong phim fast and furious cũng chịu thua đường ở Việt Nam.

Những chị em phụ nữ Việt Nam tới xe tổng thống Mỹ còn bọc đầu thì không có chuyện gì là không xảy ra. Thu Phong ngồi trên xe mà cứ như ngồi trên tàu lượn siêu tốc đến nỗi thần kinh của anh cũng căng cứng, sợ mình phản ứng không kịp thì sẽ bị tai nạn chung, tuyệt đối nguy hiểm.

Mặc cho Thu Phong ngồi la ó, Nhược Y vẫn cứ lượn lách một cách vô tội vạ, đến đèn đỏ cũng chả thèm dừng. Thậm chí cảnh sát giao thông thấy cũng lười đuổi theo. Có tiền sắm siêu xe thì cũng tương tự với hậu thuẫn cực kì cao, bắt xong lại bị cấp trên gọi thả ra cũng bằng thừa. Tối nhất những anh vàng nên im lặng mà nhìn rồi lắc đầu ngao ngán.

“Két ...” Bỗng xe phanh lại một cái làm Thu Phong nhào người ra phía trước. Xe dừng lại Thu Phong ngồi thở như trâu rồi trừng mắt nhìn Nhược Y xong anh bước ra ngoài đóng cửa cái rầm lại. Nhược Y ngồi bên trong xe cười khúc khích trông rất đáng yêu.

Nhược Y bước ra khỏi xe vẫn thấy Thu Phong bực bội liền lại gần ôm lấy tay Thu Phong nói “Anh bực à?” Thu Phong phất tay “Lần sau có chết tôi cũng không dám đi với cô! Cái số tôi toàn gặp gì đâu không!”.

Nhược Y cười tinh nghịch rồi kéo Thu Phong vào một tòa nhà cao tầng. Vào trong Thu Phong và Nhược Y lên tầng mười lăm rồi cả hai bước ra.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Công Ty Thành Lập

Cánh cửa thang máy mở ra, một cảnh tượng thanh lịch hiện ra trước mắt Thu Phong.

Nơi Thu Phong đang đứng là một đại sảnh tầng mười của tòa nhà hai mươi lăm tầng nằm trên con đường cái tấp nập người qua lại Lê Hồng Phong. Sàn của đại sảnh hoàn toàn được làm bằng gỗ bóng loáng, tường được sơn màu vàng trông rất quý tộc, đầu đấy vẫn còn sót lại mùi mới sơn. Bên hông của đại sảnh là một bàn tiếp tân cùng hai bộ ghế salon cao cấp và bàn thủy tinh dùng để tiếp khách.

Tiếp đó tới những thứ tuyệt đẹp khác như dãy đèn chùm bằng thủy tinh lấp lánh. Xuyên suốt hai bên đại sảnh là những máy ATM của đủ loại ngân hàng với các chậu cây xanh thắm tươi tốt như vừa mới mua về. Trên tường còn treo những bức tranh mà Thu Phong không biết tên, anh chỉ biết một điều là những bức tranh đó tuyệt đối không hề rẻ.

Có điều không đúng khi Thu Phong bước vào đây là trong đây ngoài anh và Nhược Y ra hoàn toàn không có ai khác. Thu Phong lên tiếng “Tại ...” “Vì đây là dành cho anh!” Nhược Y nói chen ngang Thu Phong rồi chống nạnh cười rất hồn nhiên. Thu Phong lại há miệng nói “Là ...” “Vì tất cả những thứ này đều do ngài Đức Công làm riêng cho anh!”.

Thu Phong lại tính nói “Thế ...” Chưa kịp nói câu nào thì Nhược Y như một cái máy phát thanh lia lịa nói “Toàn này gồm hai mươi lăm tầng, nó vừa được xây xong. Thuộc quyền sở hữu của ngài Đức Công, ông ấy chỉ

mới nhớ tới nhà này hồi trưa hôm qua rồi kêu người làm gấp cái sảnh này. Do vậy anh không cần phải đi kiểm mặt bằng làm chi cho khổ, anh được quyền sở hữu từ tầng 1 đến tầng 10. Tầng hầm chịu sự quản lý của anh, tầng trệt của ngài Công. Còn nữa anh sẽ phải dùng hai tầng làm công ty bất động sản, một tầng làm công ty bảo vệ, một tầng dùng để mở khu vui chơi, một tầng mở nhà hàng. Tất cả những tầng mà anh sở hữu tiền bạc đều do anh, ngài Công sẽ cho anh thuê miễn phí trong vòng năm năm. Tất cả những vật liệu cần thiết ngài ấy đều chuẩn bị hôm qua rồi, mời ...”

“Khoan!” Mặt Thu Phong dần ra quát lên, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nói với Nhược Y “Cô nói từ từ dùng được không? Cái gì mà tòa nhà, cái gì mà nhà hàng gì tùm lum hết lên vậy??” “À, hihi. Xin lỗi anh” Nhược Y cười duyên đáng lẽ lưỡi trên Thu Phong.

Mặt Thu Phong hầm hầm “Mẹ trẻ này!” Đáp lại sự bức mình của Thu Phong vẫn là nụ cười của Nhược Y.

Hôm qua cô vừa mới đọc tiểu sử của Thu Phong, cô cứ nghĩ anh là một con người khó gần máu lạnh, nhưng hôm nay cô thử liên tục trêu anh kết quả tính của anh rất dễ đoán dễ chọc. Đặc biệt thời đi học Thu Phong chưa từng mang tiếng xấu về chuyện tình cảm với bất cứ cô gái nào.

Hầu như cô gái nào quen anh cũng được anh đối xử rất tốt, chính vì rất tốt nên nhiều cô gái cảm thấy không hợp với anh rồi tự động chia tay (Con gái thời nay chỉ thích trai xấu tính thôi, ke ke ke). Cũng vì thế cô đoán được phần nào tính cách của Thu Phong là không chấp nhận con gái, thậm chí anh còn rất tốt với những người xung quanh mình. Để chắc chắn điều đó cô liên tục trêu anh để xem phản ứng anh ra sao. Kết quả quá tuyệt vời, cô cảm thấy Thu Phong thật dễ thương.

Thêm một lý do nữa để Nhược Y làm như vậy là để kéo gần khoảng cách của cô với Thu Phong, cô muốn nắm giữ trái tim Thu Phong. Người

đàn ông cô cho là mạnh mẽ can đảm. Một mình đương đầu với cả ngàn quân địch đủ làm cô nhất quyết phải chiếm lấy Thu Phong, bởi vì tương lai của Thu Phong không chỉ dừng lại ở đây. Cô cũng rất tự tin dù làm điệp viên thì cô vẫn giữ được cái sự trong trắng của con gái.

Nói trắng ra cô muốn lợi dụng Thu Phong để phục hưng gia tộc mình ở Trung Quốc. Tuy nói Trung Quốc lúc nào cũng kiếm có tấn công biên đảo Việt Nam nhưng có một điều mà mọi quốc gia trên thế giới đều công nhận đó là Việt Nam là một đất nước giỏi đánh giặc. Thiên tài chỉ xuất hiện khi đất nước này gặp họa chiến tranh.

Điều này được nêu rõ ở thế chiến thứ hai, Việt Nam cũng là một trong các nước bị cấu xé. Hết Nhật tới Pháp rồi lại tới Mỹ. Tất cả đều bị Việt Nam đánh trả lại. Quốc gia đứng đầu về sự thông minh cũng chào thua Việt Nam, quốc gia mạnh nhất thế giới cũng thua Việt Nam. Kể cả một nước đông dân như Trung Quốc cũng bị Việt Nam đánh trả lại sau 1000 năm đô hộ. 1000 năm đô hộ dường như đã làm đất nước này bị tha hóa mà vẫn có thể đứng lên đẩy lùi địch cho thấy Việt Nam là một đất nước rất giỏi về chiến tranh không thua bất cứ quốc gia lớn mạnh nào.

Nhưng! Do cái hòa bình ảo bây giờ đã làm tha hóa con người Việt Nam, lớp trẻ hiện nay chỉ có nói yêu nước qua mạng xã hội chứ chả có mấy trường hợp dám đứng lên thật sự như những quốc gia khác.

Dẫu vậy cũng không thể coi thường con người Việt Nam, nếu động vô họ không sớm thì muộn họ sẽ đánh trả. Thu Phong là một trong số ít con người dám nghĩ dám làm, đúng mẫu người cô cần.

Một con quái vật đến các quốc gia cũng e ngại về sự phát triển sau này, họ phải dìm anh từ khi còn trong trứng. Đó chính là Thu Phong. Nhưng liệu có thể cản sự phát triển của Thu Phong? Đáp án hiện tại là không! Anh đang từng bước đứng lên bằng một con đường khác. Có một điều Nhược Y

tin chắc con người này sẽ làm thay đổi cả thế giới khi thế chiến thứ ba xảy ra. Điều đó không sớm thì muộn cũng xảy ra.

Quay lại với vấn đề chính Thu Phong gần giọng “Nói ngắn gọn, xúc tích, dễ hiểu cho tôi!”. Nhược Y chào theo phong cách quân đội “Vâng thưa sếp!”

Trêu Thu Phong một cái rồi cô mới nói “Thứ nhất như đã nói lúc nãy tầng một đến tầng mười là của anh, được sử dụng miễn phí trong năm năm. Thứ hai cái nội thất cần thiết cho công ty của anh lẫn nhà hàng ăn uống đều được chuẩn bị đầy đủ. Thứ ba anh chỉ cần kiếm nhân lực đầy đủ thì việc thiết lập công ty sẽ được làm ngay bây giờ, giấy tờ đăng kí đã được ngài Đức Công chuẩn bị hết cho anh. Xong! Anh còn gì hỏi nữa không?”.

Thu Phong vò đầu bứt tóc, cái lão Công này nghĩ gì không biết. Sau đó anh nhìn Nhược Y nói ra ý nghĩ của mình “Thứ nhất tại sao ông đã đưa tiền cho tôi còn bày ra trò này làm gì? Thứ hai cái vụ nhà hàng gì đây tôi đâu có tính mở đâu mà lại có trong này?”.

Nhược Y khoanh tay lại dưới bụng làm độn lên bộ ngực D cup của cô rồi nói “Nói thẳng với anh! Ngài Đức Công là người kế thừa của gia tộc họ Lê đời thứ năm mươi tám nên ông ấy làm vậy để kéo quan hệ với anh. Còn nhà hàng để nhằm phục vụ cho những người của công ty anh lẫn những người thuê tầng trên để mở công ty. Số tiền kiếm từ nhà hàng không nhỏ đâu nhé. Về sơ đồ thiết kế lẫn kiếm người trong nhà hàng do tôi phụ trách nên anh không cần lo khoảng đó. Và cũng từ hôm nay tôi sẽ cùng với anh làm việc, cũng như công việc mật vụ của tôi!”.

Sau đó Nhược Y dẫn Thu Phong đi tham quan các tầng từ tầng mười trở xuống. Quả thật tất cả đều được trang bị đầy đủ từ bàn ghế cho tới máy móc như máy tính. Tới nhà hàng ăn uống cũng được chia ra từng khu để phục vụ

từng cấp khách khác nhau. Tất cả gần như hoàn thiện chỉ cần đưa người vô làm.

Thật sự thì những gì Thu Phong chuẩn bị từ trước, như là mua một công ty phá sản nào đó để thành lập công ty riêng mình cũng công cốc. Dù biết là Đức Công làm vậy để kéo quan hệ với anh nhưng biết mà không nên nói mới tốt. Anh cũng hiểu ý của lão ta nên cũng không nói nhiều về vấn đề này với Nhược Y.

Sau khi tham quan một hồi nửa tiếng đồng hồ bụng Thu Phong réo lên liên hồi đến cả Nhược Y cũng nghe. Cô cười khúc khích rồi rủ Thu Phong đi ăn bún riêu ở một quán bình dân. Đi siêu xe ăn bún riêu cứ như Obama đi ăn bún mắm, ai cũng nhìn Thu Phong với Nhược Y như sinh vật lạ. Lắm lúc còn có vài cô cậu học sinh sinh viên đi ngang qua lên chụp chiếc xe, có nhiều người dày mặt tới nổi đứng ngay cạnh xe chụp hình mà không biết chủ chiếc xe đang ngồi ngay đó.

Ăn xong Thu Phong kêu Nhược Y chở anh về nhà để anh đi ra khu nhà máy mà bang Hắc Long đang ở để bàn chuyện thì cô nhất quyết không chịu đi theo. Thu Phong tất nhiên không đồng ý, đàn bà đi theo chỉ vướng chân. Cuối cùng với sự lấy lợi của Nhược Y mà Thu Phong để cô ta đi theo với điều kiện anh là người lái xe chứ không phải cô ta. Vừa rồi được Nhược Y chở Thu Phong đủ yêu đời lắm rồi, nếu đều cô ta chở nữa thì tuổi thọ anh giảm đi một nửa mất.

Cả bang Hắc Long hiện tại chưa có việc gì để làm nên tất cả bây giờ đang mở hàng chục cái sòng bài xuyên quốc gia. Có một đám người đang làm nhiệm vụ tuần tra quanh khu nhà máy thì thấy một chiếc siêu xe chạy tới, làm tất cả từ trong ra ngoài ngừng mọi hoạt động để chạy ra ngắm xe tiện thể xem là ai đang tới.

Tuy nói là nhà máy bỏ hoang nhưng cũng có một con đường bằng phẳng chạy vô nếu không cũng để xe ở ngoài mà đi bộ vào. Chiếc Ferrari này gầm rất thấp nên khi đi cũng phải cẩn thận né ổ này ổ nọ.

Tất cả đều tụ tập trước nhà máy để đợi chiếc xe lăn bánh tới. Đến cả Minh Con lẫn Ngọc Bảo cũng đi ra, bình thường khu này chỉ có mấy thằng cu con đi đá bóng mới chạy ra đây. Ngoài chuyện đó ra chả có ai đến đây, huống chi hôm nay nguyên một chiếc oto tới đã vậy còn thuộc loại siêu xe nên làm bọn họ hứng thú.

“Kịch..” Cửa xe mở ra, Thu Phong từ trong chiếc siêu xe đi ra. Vừa thấy đại ca mình xuất hiện cả bang Hắc Long liền ồ lên một tiếng rồi nháo nhào chạy lại phía Thu Phong, chen lấn cả hai người Ngọc Bảo phải ở lại phía sau. “Đại ca đại ca!” “Đại ca hôm nay đi xe oách thế!” “Đại ca cho em vô xe ngồi thử với” “Đại ca cho em chụp hình cái xe nha!” “Đại ca”.

Thu Phong vừa bước không biết chuyện gì đang xảy ra mà tất cả đồng loại ào lên làm anh giật mình tưởng bọn này tạo phản mém tý đã đánh nhầm rồi, ra là vì chiếc xe. Lúc này Minh Con phía sau bực dọc lên tiếng “Ồn ào cái gì? Tụi bay đang cản đường đại ca đó!”.

Lập tức tất cả ngưng ồn ào, bọn họ đã quá phân quên mất bản thân mình là ai. Bình thường chả ai dám trực tiếp nói chuyện với Thu Phong ngoài hai người Minh Con với Ngọc Bảo. Thu Phong cười hòa nhã nói “Thôi có gì đâu! Hôm nay ta đến thông báo với tụi bay là có việc làm rồi. Cụ thể vào trong nói sau “. Lập tức cả bang ồ lên một cái nữa. Thật sự bọn họ ở đây quá chán, hết ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tranh nhau đá banh với tụi con nít. Ai cũng muốn có gì để làm hoặc kiếm thằng nào để đập hay hơn vậy là kiếm gái để chơi. Nhưng lệnh Thu Phong là cả bang không được đi đâu cho đến khi Thu Phong có lệnh nên chả ai dám cãi. Cũng có thằng nhịn không được đi trêu gái, kết quả bị Minh Con bắt được đánh cho một trận như từ.

Đang cùng mọi người đi vào trong nhà máy thì một tiếng trong trẻo vang lên “Đội em với anh yêu!”. Là giọng của Nhược Y, cô chạy ra khỏi xe nhào tới ôm lấy tay Thu Phong chặt cứng rồi cười rất tươi. “Này!” “Ồ!!!” Thu Phong tính đẩy Nhược Y ra thì cái ồ thứ ba lại vang lên, lần này còn lớn hơn cả hai lần trước. Bỗng tất cả đều đồng thanh “Chào chị dâu!”.

Thu Phong đứng hình quát “Mấy cái thằng này!”. “Chị dâu đẹp quá!” “Vợ đại ca đẹp quá vậy “ “Chị dâu xinh đẹp “ Đáp trả lời của Thu Phong là những tiếng khen của anh em trong bang, Nhược Y thấy vậy liền mặt dày nói “Chào mấy đứa! Chị tên Nhược Y.”.

Lần này lại tới Minh Con và Ngọc Bảo đứng ra “Ra mắt chị dâu, em tên Minh (Bảo)”. Nhược Y gật đầu hài lòng nói “Chào hai đứa!” rồi lại quay sang nhìn Thu Phong âu yếm bảo “Đàn em của anh thật biết nhìn người nha!”. Thu Phong hết chối được rồi chỉ biết nói mỗi câu “Này!”.

Sau đó Nhược Y buông tay Thu Phong nhìn Minh Con nói “Có phải chỗ mấy cung ở trong kia phải không. Chị muốn vào”. “Dạ! Mời chị dâu” Minh Con cùng Ngọc Bảo lên tiếng. Nhược Y thấy vậy hí hửng kéo Thu Phong đi trước, tất cả đều tránh qua một con đường cho hai người đi.

Thu Phong cười khổ không biết nói gì. Thật là bại hoại danh tiếng, hắn tới tận giờ còn ế mà. Nơi nào Thu Phong cùng Nhược Y đi ngang qua đều nghe thấy tiếng bàn tán về Nhược Y “Đại ca thật lợi hại! Không ngờ có người yêu đẹp đến vậy” “Đúng vậy. Khi có việc làm anh em mình cũng đi kiếm vài em cho bằng đại ca” ...

Thu Phong lẩm bẩm “Tao nghe thấy hết đấy!”. Thiệt tình anh cũng hết nói nổi với lũ này, rảnh không có chuyện gì làm. Nhưng có một điều anh lo ngại là cô này có ý định gì với anh. Vừa mới gặp được hai ngày đã thân mật đến vậy nhất định có vấn đề.

Nhược Y làm vậy tất cả đều có mục đích. Cô biết Thu Phong là một con người giản dị luôn có khái niệm gái đẹp là gái người ta, dù cho cô có nói ra muốn anh làm người yêu cô thì tuyệt đối với con người như Thu Phong anh sẽ không bao giờ đồng ý. Các cô gái từng quen Thu Phong lúc còn đi học đa số đều là cái cô gái rất bình thường, không xinh không đẹp. Nên cô nghĩ Thu Phong là loại người giản dị, qua cách ăn mặc của anh cô cũng đánh giá như vậy. Là một điệp viên cô nắm bắt tâm lý con người rất tốt.

Vì thế trước khi cưa đổ Thu Phong cô phải làm mọi người xung quanh anh hướng về cô thì mọi việc mới thuận lợi được.

Một tiếng sau Thu Phong, Nhược Y, Minh Con, Ngọc Bảo. Bốn người bàn xong về công việc trong công ty mới, cũng như nhân lực. Công ty bảo vệ sẽ do Minh Con đảm nhiệm, Ngọc Bảo sẽ ở lại bang hội để đi đánh chiếm các địa bàn khác nhau gây dựng danh tiếng. Còn về công ty bất động sản phải kiếm người có tri thức lên làm giám đốc để quản lý công ty. Về việc đó Thu Phong sẽ tìm người thích hợp nội trong hai ngày. Về phần quán bar khi ra khỏi nhà máy Thu Phong với Nhược Y đã liên hệ nhà thầu cho xây dựng một quán bar gần với công ty, ở đó vừa có một mảnh đất vừa bán nằm đối diện. Tiện cho việc quản lý của Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lợi Dụng Lẫn Nhau

Trên đường về Thu Phong đang tập trung lái xe cao độ vì chiếc siêu xe quả thực rất khó lái, không như những chiếc xe trong quân đội. Không để anh yên Nhược Y bên cạnh cứ liu lo khen đàn em của anh thật là biết điều, thật ngoan rồi đủ thứ trên trời cả lên. Dù vậy Thu Phong vẫn không để ý tới cô vẫn cứ tập trung lái xe. “Kétttt ...” Thu Phong bỗng đạp phang gấp một phát rồi lái xe vào lề đường.

Thu Phong mở cửa bước xuống xe, anh đóng cửa lại. Thu Phong dựa lưng vào xe oto lấy một điều thuốc ra mời lên rồi kéo dài một hơi “Phù ...”. Cả hai vẫn chưa vào tới trung tâm thành phố nên đường còn khá vắng vẻ, Thu Phong đứng đó trầm tư suy nghĩ về cuộc đời anh.

Anh thở dài một hơi, thật sự anh không biết bản thân nên sống như thế nào. Thi thoảng tâm trạng anh vẫn luôn bất ổn như vậy, chẳng cần một lý do nào cả.

Người cần lý do nhất là Nhược Y, cô đang nói chuyện rất là vui vẻ tự nhiên Thu Phong dừng xe lại rồi ra ngoài hút thuốc. Bộ trong này hút không được sao? Cô cứ tưởng là Thu Phong phiền vì bản thân nói nhiều nhưng khi bước ra thì không phải vậy.

Nếu nói ra thì Thu Phong là một con người sống nội tâm. Có những lúc bản thân anh lại cảm thấy mất phương hướng như lúc này mà không cần lý do, tuy nó khá vô lý nhưng sự thật con người luôn có những cảm xúc bất định này.

Chuyện anh thành lập bang hội cho đến làm một cảnh sát ngầm, anh không biết lựa chọn này của bản thân mình là đúng hay sai. Anh có thể lựa chọn một cuộc sống bình dị hơn, làm một người anh một người con bình thường như bao người. Rồi cưới một cô vợ, có một hai đứa con. Xong sống tới già rồi chết. Anh cũng chẳng biết tại sao lại chọn con đường này, có lẽ là vô ý tới anh cũng không nghĩ tới. Khi ngắm những cảnh bình dị ven đường thì anh mới chợt nhận ra bản thân đang quá hấp tấp rồi.

Sau cuộc nói chuyện lúc nãy ở trong bang, Thu Phong cảm thấy mình càng ngày càng có nhiều thứ phải lo hơn là cuộc sống gia đình. Anh đang cảm thấy mất định hướng và cần xác định lại mình đang làm gì. Tại sao phải thành lập bang hội thế giới ngầm, để chống lại cái gì và để làm gì. Dù gì anh cũng đã thành lập bang hội rồi, không thể nói bỏ là bỏ được.

Lúc này Nhược Y bước ra khỏi xe từ lúc nào đứng đó mỉm cười ngắm nhìn anh. Dường như cô hiểu hoặc cũng có thể không hiểu suy nghĩ của Thu Phong, cô liền tò mò hỏi “Anh đang suy nghĩ chuyện gì à?”. Dòng suy nghĩ của anh bị cắt đứt bởi giọng nói trong trẻo của Nhược Y, anh quay sang nhìn cô “Không! Tôi chỉ nghĩ ngợi lung tung thôi. Xin lỗi đã làm mất thời gian của cô.” Anh quay mình định mở cửa vào xe thì bị Nhược Y ngăn lại.

Cô mỉm cười nói với anh “Anh đang suy nghĩ đến lý do tại sao mình theo con đường này đúng không?”. Thu Phong dừng động tác nhìn Nhược Y với ánh mắt thắc mắc. Nhược Y lắc đầu rồi nói “Theo những gì tôi điều tra về anh thì anh là một con người vô tư, thích thì làm chả nghĩ gì. Cái đó có cái tốt lẫn cái hại của nó, nhưng một khi anh đi trên con đường này thì không rút lại được đâu.” Câu nói của Nhược Y không rõ ràng càng thiếu Thu Phong càng khó hiểu.

Lúc này Thu Phong mở lời “Tôi không hiểu ý cô lắm. Nói cho cô nghe cũng được! Tôi đang tự hỏi tại sao bản thân lại đi con đường này. Có lẽ do

vô tình tôi lại chọn con đường này, đây cũng không phải là sở thích của tôi. Tôi không biết sao nữa nhưng cảm thấy nhột nhèo khó hiểu bản thân tôi”. Nhược Y vuốt cằm trầm tư thủ thi “Thì ra là vậy!”.

Cô ngược lên nhìn Thu Phong bằng ánh mắt sắc bén nói “Anh cần một người đi chung con đường này với anh” “Ý cô?” “Đúng vậy! Dù không bằng người ta nhưng tôi đảm bảo sẽ giúp được anh, thậm chí anh muốn tôi cũng được.” Nhược Y đi qua đi lại trước mặt Thu Phong đầy quyến rũ nói. “Đẹp cái ý nghĩ của cô đi tôi không ham cô” Thu Phong đỏ mặt đẩy Nhược Y sang bên.

Sau đó cô tiến lại bên cạnh Thu Phong, cũng dựa lưng vào xe rồi khoanh tay lại nói “Anh từng ở trong quân đội với chức vụ không nhỏ thì anh cũng nên biết một vài bí mật trong đó. “ Thu Phong trả lời “Tất nhiên!”. Nhược Y lại nói tiếp “Chắc anh cũng biết Trung Quốc luôn lăm le nước ta mà chưa đánh chiếm là tại vì Nga. Nước Nga hay còn gọi là Liên Xô cũ trên danh nghĩa là bảo vệ nước ta và luôn cho chúng ta những trang bị tối tân như tàu ngầm, tàu chiến, máy bay, xe tank ... Nhưng để có được những thứ đó và dưới danh nghĩa được Nga bảo vệ thì chúng ta cũng trả một cái giá không hề nhỏ cho họ. Đó cũng là bằng chứng tại sao nước ta tới gia vẫn đình trệ phát triển về kinh tế. Không những tình trạng tham nhũng mà còn hàng tá lý do khác nữa. Cường quốc Mỹ cũng trên danh nghĩa bảo vệ biển đông nước ta nhưng anh thấy Mỹ có hành động cứng rắn nào chưa? Tất nhiên là chưa.”

Dừng một hồi Nhược Y lại nói tiếp “Nước ta được tới hai cường quốc bảo vệ nhưng tại sao Trung Quốc lại dám mặt dày đe dọa nước ta hết lần này đến lần khác? Đơn giản là Mỹ và Nga là hai cường quốc luôn chiến tranh ngầm với nhau. Việc để hai nước kẻ thù bảo vệ một nước nhỏ là chuyện không thể. Chưa kể Việt Nam chiếm nguồn kinh tế không lớn đối với Mỹ, nếu nói số người Việt Nam tiêu thụ hàng của Mỹ là 0,1% thì Trung Quốc là 10%. Vậy tại sao Mỹ lại không chọn Trung Quốc? Vì Trung Quốc

đe dọa họ, nếu Việt Nam với Trung Quốc xảy ra chiến tranh thì Mỹ không ngần ngại mà gạt Việt Nam qua một bên. Còn với Nga thì khi Việt Nam hết dầu cũng đồng nghĩa với Nga không viện trợ bất cứ thứ gì cho Việt Nam nữa. Đồng nghĩa với Việt Nam là một nước cô lập. Hiệp hội Asean cũng chỉ là cái cớ để tồn tại thôi, khi xảy ra chuyện họ chẳng giúp chúng ta phi lợi nhuận đâu. Cái hòa bình này căn bản là lợi ích của nhau được thống nhất, một khi lợi ích ấy bị gạt đi thì chiến tranh là điều tất yếu!”

Thu Phong đang lắng nghe bỗng anh lại lên tiếng “Những chuyện đó liên quan gì đến tôi?”. Nhược Y đang chờ câu này của anh liền nói “Nếu chiến tranh xảy ra anh nghĩ ai là người cứu đất nước này?”. Thu Phong gằn giọng “Cô nghĩ đất nước này tàn phế đến nỗi để mặc Trung Quốc đánh chiếm sao?”.

Ai cũng có cái tự tôn dân tộc của mình. Thu Phong cũng vậy, anh không muốn người ngoài xem thường dân tộc Việt của mình, nhất là những người hoa. Nhược Y trước mặt anh cũng là một ví dụ khiến anh nổi giận.

Nhược Y nhún vai làm rung động bộ ngực sữa căng mọng rồi nói “Anh nghĩ sẽ cầm cự được bao lâu khi những người có sức lãnh đạo đều không được trọng dụng? Căn bản những người đó không muốn công nhận bản thân mình vô dụng.” “Tới lúc đó tôi sẽ cùng họ đấu tranh trên chiến trường!”. Lúc này Nhược Y lại lắc đầu “Anh nghĩ với một kẻ bị đuổi khỏi quân đội như anh có quyền nói sao?” “Tôi ...” Thu Phong cứng họng.

Quả đúng vậy thật, bản thân anh còn không được trọng dụng. Tất cả những gì anh làm từ trước tới giờ là tuân lệnh cấp trên để rồi kết quả anh bị tống khứ sang một bên để họ có lợi ích lớn hơn. Anh đã quên mất điều này.

Thấy vẻ mặt của Thu Phong, Nhược Y liền cười nhẹ một tiếng “Anh thấy rồi chứ? Việc anh cần làm là củng cố danh tiếng của bản thân mình tại thế giới ngầm. Anh có khả năng lãnh đạo cả hai giới hắc bạch. Tiềm năng

của anh là không thể đo lường được. Cho dù anh có làm bá chủ tại đất nước của mình thì vẫn còn đầy rẫy các quốc gia khác trên thế giới hùng mạnh hơn. Khi anh đã là bá chủ của toàn thế giới ngằm trên thế giới thì việc cứu một quốc gia nhỏ bé này chỉ là chuyện cón con. Anh cũng đừng coi thường bản thân mình khi các quốc gia khác đang rất coi trọng anh. Sau này anh sẽ thấy tầm quan trọng của bản thân. Tôi sẽ giúp anh!”

Lúc này gương mặt Thu Phong dần ra một chút, như anh đã hiểu ra một thứ gì đó. Điều anh cần làm là phải có thực lực để cứu cái đất nước này. Đất nước này thật ra có rất nhiều thiên tài về mọi mặt nhưng họ không phục vụ cho quốc gia mà chọn cách khác đó chính là phục vụ cho những cường quốc khác. Những người đó coi thường chính cái nơi mà họ sinh ra, riêng Thu Phong không muốn giống bọn họ. Anh muốn cứu rồi cái đất nước này.

Một vị anh hùng chỉ được sinh ra khi chiến tranh ập đến. Tin chắc người đó không ai khác chính là Thu Phong.

Từ bây giờ trở đi, ý nghĩa để Thu Phong tiếp tục con đường hắc đạo lật sang một trang mới. Không đơn giản là vô ý như trước nữa.

Một ngày nào đó mọi người trên thế giới này phải rung mình với cái tên gọi là Thu Phong.

Thấy vẻ mặt Thu Phong lúc này thì Nhược Y mới cảm thấy hài lòng gật đầu. Cô nhắc chân chuẩn bị bước lên xe thì bị Thu Phong ngăn lại “Quên chưa nói! Cô tiếp cận tôi tới giờ, ý định của cô là gì thưa quý cô?” Nhược Y giật mình, đúng là Thu Phong không hề ngu ngốc tí nào.

Cô cười quyền rũ một cái rồi nói “Tôi cần anh để phục hưng gia tộc tôi! Chỉ cần anh giúp tôi thì tôi không những giúp anh mà còn là người đàn bà của anh. Anh cũng biết đằng sau một người đàn ông thành công là một người phụ nữ giỏi giang mà”.

Không quan tâm đến câu sau của Nhược Y, giọng nói Thu Phong trở nên lạnh lùng “Tại sao cô lại chọn tôi?”. Nhược Y bình thản trả lời “Vì anh có tiềm năng. Tôi sẽ giúp anh đứng trên đỉnh thế giới này nên anh cũng phải giúp tôi!”.

Thu Phong ra vẻ khinh bỉ “Cô giúp tôi?”, có lẽ anh chẳng cần ai giúp thì với thực lực bản thân anh cũng vươn lên được. Dù cả bang hội của anh có bị đánh tan bao nhiêu lần thì chỉ cần anh còn sống mọi chuyện đều có thể.

Nhược Y ưỡn bộ ngực sữa mình sát vào ngực Thu Phong nói “Anh đừng xem thường tôi! Cho là anh tự thân vận động và đi đến thành công đi, cũng không hề dễ dàng như anh tưởng đâu. Làm một ông trùm cần thực lực tổng thể chứ không phải mỗi cá nhân. Còn nếu có tôi, với kinh nghiệm của điệp viên từng làm phụ tá cho các ông tai to mặt lớn trên toàn thế giới. Việc giúp anh đứng lên ở các quốc gia này quá dễ dàng.”

Quả thật Nhược Y nói đúng. Bản thân anh chưa hề có một kinh nghiệm gì về thế giới ngầm thực sự cả. Phải chăng chỉ toàn biết về những tên cóc kéké. Nếu như Nhược Y đã nói như thế thì Thu Phong anh thử một lần cũng chả mất mát. Nếu như cô ta cố tình lợi dụng anh vào mục đích khác thì anh chẳng ngần ngại mà giết cô ta.

Lúc này Thu Phong đứng ra bắt tay với Nhược Y nói “Được! Vậy cô giúp tôi, tôi giúp cô coi như lợi dụng lẫn nhau đi.” lời nói Thu Phong rất rõ ràng. Cả hai chỉ trên quan hệ lợi dụng lẫn nhau để bước tới. Nhận ra được ý của Thu Phong, Nhược Y cũng cảm thấy tiếc nuối vì không thể làm người đàn bà của anh. Nhưng với cô phục hưng gia tộc quan trọng hơn. Nhược Y gật đầu thật mạnh “Được!”.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Lan Nhi

Tính từ hôm Thu Phong và Nhược Y gặp bang hội tới giờ cũng qua một ngày rồi. Thu Phong nói là nội trong hai ngày sẽ kiếm đủ nhân viên cho công ty bất động sản nhưng tới tận giờ anh chưa kiếm được một nhân viên nào cả chứ đừng nói tới việc thành lập công ty.

Đang vò đầu bứt tóc bất chợt điện thoại anh reo lên, màn hình hiện tên Đạt, là Huỳnh Đạt cậu bạn của anh. Thu Phong nhắc máy “Alo! Có gì không mày?” Đầu dây bên kia lên tiếng “Hôm nay ngày họp lớp mày có đi không?” “À có chứ! Mày không nhắc mém tí tao quên.”.

Bây giờ đã là 25 tháng 9 rồi. Tính tới giờ Thu Phong xuất ngũ đã được hai tháng, cuộc sống của anh cũng thay đổi khá nhiều so với lúc trước. Đây cũng coi như là một trang vở khác cho cuộc đời anh.

Tám giờ sáng trước cổng trường cấp hai Nguyễn Văn Linh. Thu Phong xách con xe của mình chạy tới ngôi trường cấp hai cũ đó anh từng học. Dù nói là trường cũ lúc trước anh từng học nhưng giờ nhìn lại nó đã thay đổi quá nhiều. Ngôi trường lúc trước anh học chỉ có mấy căn phòng lệt đệt gần xuống cấp. Vậy mà khi anh ra trường được vài năm thì nó xây lên thành ngôi trường hoành tráng bốn tầng với một sân banh mini, một hồ bơi, một sân bóng rổ và cả phòng học thể dục được lát sàn bằng gỗ cao cấp. Đến cả tên trường cũng được chạy bằng bảng đèn LED. Các phòng học gắn cả máy lạnh và tất nhiên tiền học cũng mắc khủng khiếp.

Thu Phong vừa tới đã thấy có khá nhiều người đứng xe đứng trước cổng trường đang nói chuyện rất xôm xả. Từ xa anh thấy bóng dáng của Huỳnh Đạt đang đứng vẫy tay gọi anh lại “Hú! Đây này.”. Thu Phong chạy xe tới rồi xuống xe, lần lượt những tiếng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc cất lên “Ê thằng Phong kia.” “Phong ...” “Lâu quá không gặp nha.” “Ê thằng quỷ sao đô vậy mày! Đánh nhau chơi.”

Kỷ ức thời cấp hai của anh chợt ủa về. Nếu ai hỏi anh muốn trở lại quá khứ thì anh muốn trở lại thời gian nào nhất. Thu Phong không ngần ngại trả lời là thời học cấp hai. Ở đó có những người bạn thật thà, không vụ lợi, không nham hiểm. Người ta thường trả lời là thời cấp ba nhưng với anh thời cấp ba của anh thật sự tẻ nhạt. Anh học trong một ngôi trường chỉ toàn là đánh nhau rồi lợi dụng nhau để sinh tồn. Ngôi trường ấy cũng là một xã hội thu nhỏ, đầy rẫy những điều tối tăm mà thời cấp hai không có. Cả ba năm cấp ba anh chả có nổi một người bạn đảng hoàng, may ra có bạn du đảng đánh nhau thì có.

Thu Phong lần lượt chào tất cả, có vài người anh nhớ mặt mà chả nhớ nổi tên nhưng anh cũng cười hà hà rồi mặt dày hỏi mày tên gì tao quên rồi.

Tuy cả lớp chưa tụ hợp đông đủ nhưng cũng phải đi trước vì không thể nào đứng đợi mãi được. Mọi người đều quyết định đi uống cafe trước.

Tại một quán cafe trà sữa. Bàn của nhóm Thu Phong là bàn ngòai bệt dùng những tấm nệm để lót mông. Quang cảnh của quán nhìn khá là xinh đẹp với những trang trí ngộ nghĩnh trên tường. Nhìn xung quanh một hồi Thu Phong quay sang nói với cả lớp “Nghĩ sao già cái đầu rồi đi vào cái quán này vậy?”

Lúc này một cô gái lên tiếng “Lâu lâu đi cho nó trẻ mà chú!”. Người kêu Thu Phong là chú thực ra không phải ý kêu là chú em hay gì mà thực sự gọi là chú. Cô gái ấy tên là Lan Nhi, thời cấp hai thường chơi cái trò gia đình

tào lao gì ấy và Thu Phong lại vào vai chú cô gái này và họ xưng hô với nhau như vậy cho tới giờ mặc dù chả còn ai trong trò chơi lúc đó xưng hô với nhau nữa. Thu Phong quay sang nhìn “Nhi đấy à! Dạo này nhìn xinh quá ha cháu.”

Lan Nhi một cô gái cao 1m67, tóc dài mượt được cột lên theo kiểu các cô gái bên nhật. Làn da trắng mượt cộng với gương mặt dễ thương chuẩn loli mặc dù bây giờ cô đã 24 tuổi (thua Thu Phong một tuổi do thời cấp hai anh ở lại lớp và vào cái lớp này) nên nhìn cô trẻ hơn so với tuổi bản thân như gái mười tám.

Thời cấp hai lưng của Lan Nhi hơi gù nhưng bây giờ cô đã sửa được cái tật đó và uốn theo thói quen tạo thành một đường chữ S vừa vặn. Ngực và mông của cô thuộc dạng vừa phải nhìn vào rất có cảm tình cộng với khuôn mặt loli làm bao chàng trai muốn vô tù vì cô.

Không những xinh đẹp mà cô còn học rất giỏi. Cấp ba đậu vào trường chuyên của thành phố với điểm số thủ khoa môn chuyên văn. Lên đại học cô học ngành quản trị kinh doanh ở một trường đại học danh tiếng bậc nhất thành phố Hồ Chí Minh trường RMIT trong đó có nhiều sinh viên quốc tế đến từ khắp nơi trên thế giới như Úc, Trung Quốc, Pháp, Đức, Nga, Malaysia, Singapore, Nam Phi, Anh, Mỹ và nhiều nước khác. Sau khi tốt nghiệp cô xin vào làm ở một công ty nổi tiếng trên Sài Gòn, nhưng do công ty đây không biết tận dụng sự tài năng của cô nên cô đã xin nghỉ cách đây không lâu. Tuy là một cô gái tài giỏi nhưng từ trước tới giờ cô chưa có một cuộc tình nào vắt vai. Có lẽ vì sinh trong một gia đình danh giá lại giỏi giang nên chẳng ai dám của hoặc là khó tính quá chăng?

Cô còn có người anh chị họ học cũng không kém là Tú Anh một cô gái đa tài tốt nghiệp từ trường Đại Học danh tiếng tại Hoa Kỳ đại học Harvard chuyên ngành luật kinh doanh quốc tế. Còn người anh họ tên Hạ Vũ là một nhà khoa học trẻ tuổi từng được giải Nobel về khoa học kinh tế ở Pháp.

Lan Nhi cười nhẹ nhàng nói “Xinh đẹp cũng vậy à chú ơi ...”. Thu Phong thắc mắc hỏi “Sao thế? Chuyện tình cảm à?”. Lan Nhi lắc đầu thờ dãi “Cháu mới nghỉ làm ở công ty tháng trước. Giờ bị thất nghiệp đang chán đời đây!”. Thu Phong ngạc nhiên, theo như anh biết nhà của cô có tài lực rất lớn, nhất là bên dòng họ của cô. Việc kiếm việc làm cho cô rất dễ, chứ đừng nói tới việc thất nghiệp.

Thu Phong liền hứng thú hỏi “Cháu làm ngành gì?” “Quản trị kinh doanh!”. Nghe xong Thu Phong vui mừng như gặp được vàng, anh đang cần người để quản lý công ty của anh. Lý do tới giờ Thu Phong chưa kiếm được ai cũng vì anh không quen biết ai với lại công ty của anh toàn du côn du đảng nên để người quen là thích hợp nhất.

Thu Phong liền vui mừng nói “Cháu về làm cho công ty chú không?”. Lan Nhi đang chán nản chống cằm uống nước thì bỗng giật mình. Không phải do cô không có khả năng kiếm việc mới mà là cô không muốn dựa hơi gia đình. Cô chỉ muốn tự thân đứng lên, công ty cô làm vừa rồi cũng do bản thân tự xin chứ chẳng nhờ gia đình như bao người.

Lan Nhi cong môi lên “Công ty của chú? Cháu nhớ không nhầm chú vừa ra ngũ mà kiếm đâu ra vốn mở công ty! Mà công ty gì?”. Thu Phong vỗ ngực tự hào nói “Nói sơ qua cho cháu là công ty đa hợp. Gồm các công ty như bất động sản, bảo vệ, nhà hàng, khu vui chơi mua sắm. Trước mắt là nhiều đó thôi!” Lời Thu Phong vừa nói ra làm Lan Nhi trợn to mắt. Theo như lời của Thu Phong thì việc anh mở công ty cứ như đi chợ vậy, dùng một cái có ba bốn công ty hợp lại.

Không tin cho lắm về thanh niên ăn chơi như Thu Phong (Theo suy nghĩ của Lan Nhi thì thời cấp hai Thu Phong là tên đỉnh cấp bại hoại, toàn đi đánh nhau rồi trốn học chả làm được tích sự gì cho đời. Được cái là rất tốt tính thôi, đó là cái thiện cảm của cô dành cho anh) liền hỏi “Chú nói thật

sự?” Thu Phong vẫn nụ cười ấy “Thật sự!”. Lan Nhi vỗ tay cười tươi “Vây được. Ngày mai cháu đến phỏng vấn luôn nhé!”.

Thu Phong lắc đầu “Không cần ngày mai. Chiều nay chú với cháu đi xem công ty, công ty xong hết rồi chỉ còn thiếu nhân sự thôi. Chiều nay đi với chú chú sẽ cho cháu đi gặp một người! À mà đổi cách xưng hô đi. Lớn rồi! Ta lớn hơn mi gọi bằng anh đi em!”. Nhi cười thật tươi “Ok! Anh Phong, hihi”.

Cả hai cùng trao đổi số điện thoại với nhau rồi tiếp tục cuộc trò chuyện với những người khác. Nếu lời Thu Phong nói là thật thì Lan Nhi phải cố nắm bắt cơ hội. Theo như Thu Phong nói thì công ty chỉ đang thành lập. Chính tay cô, tài năng của cô sẽ đưa công ty đó lên tầm cỡ quốc gia với những chuyên ngành mới hơn nữa.

Tham vọng cháy hừng hực của một cô gái bỗng chốc được thấp lên ngọn lửa hừng hực.

Khi tất cả tụ họp đầy đủ xong cả nhóm đi thăm thầy cô cũ rồi đường ai nấy về. Không có tăng hai tăng ba gì nữa vì tất cả ai cũng có công việc của mình. Riêng Huỳnh Đạt thì chiều nay phải về lại quân ngũ gấp nên anh tranh thủ đi chơi với cô người yêu rồi. Còn mỗi mình Thu Phong với Lan Nhi là rảnh.

Cả hai cùng đi ăn trưa rồi về nhà tắm rửa. Tối chiều Thu Phong gọi là sẽ qua đón Lan Nhi rồi cả anh và cô cùng đến trước tòa nhà mà sau này nó sẽ là công ty của anh. Nhượng Y đã đứng sẵn trước công ty đợi Thu Phong.

Cả hai người bước lại phía Nhượng Y, Thu Phong đưa tay chào “Yo! Người đẹp, khỏe không?”. Nhượng Y lạnh nhạt nhìn Thu Phong “Anh không nhận sự giúp đỡ từ tôi mà tự đi tìm người ra là kiếm cô gái xinh đẹp này

sao?”. Lan Nhi vừa tới đã nghe những lời châm chọc từ Nhược Y liền “Ồ
hố” Thầm trong đầu.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 24+2: Chương Đặc Biệt: Thu Hương Và Diệu Linh

Lời tác giả: Lâu lâu đổi gió về ngôn tình một tí:v. Và mình cũng nói thêm về hai cô gái để ý tới anh chàng main của chúng ta:3

Sáng sớm tại nhà Thu Phong.

“Hãy ... Vụt vụt ... Pắc pắc.. Bịch “. Những âm thanh va chạm phát ra từ phía sân sau nhà Thu Phong. “Đứng lên đi” giọng nói của Thu Phong vang lên. “Vâng!” Thiên Long trả lời.

Vừa rồi Thu Phong đang luyện võ cho Thiên Long, những tiếng động vừa rồi là do hai anh em đấu quyền cước gây ra. Tính tới giờ Thu Phong đã rèn luyện cho Thiên Long được một tháng. Từ kỹ năng đến thể chất của Thiên Long được cải thiện đáng kể từ quá trình luyện tập khắc nghiệt theo phong cách quân đội mà Thu Phong đề ra.

Nhìn Thiên Long đứng dậy Thu Phong gật đầu tán thưởng tiến bộ thật nhanh. Thu Phong nói “Hôm nay tới đây thôi! Cũng gần sáu rưỡi rồi. Mà y vô tắm chút đi anh đầm bao cát tí “. Thiên Long đứng dậy gật đầu nói “Dạ!”.

“Bụp bụp bụp ...” ... “ting tong ...” Đang đầm bao cát dở thì tiếng chuông cửa nhà Thu Phong vang lên. Thu Phong nhăn mặt “Sáng sớm mà ai tới kiếm vậy trời?” rồi đi ra mở cổng. Tuy rằng đã rời khỏi quân đội nhưng Thu Phong vẫn không buông bỏ luyện tập. Người xưa thường có câu “Văn ôn võ luyện “. Cái gì cũng vậy nếu không đụng vào một thời gian sẽ

đi xuống, nhất là với võ thuật. Một ngày không tập, một tháng không tập, một năm không tập thì bạn chẳng còn lại gì.

Thu Phong mở cổng ra hỏi “Ai ...” “Anh Phong, em nè, bạn thằng Long nè.”. Thu Phong chưa kịp hỏi ai vậy thì tiếng nói đã chen vào trước, đó là Hà Hải. Thu Phong giờ Thu Phong mới chợt nhớ ra thằng nhóc này là thằng đi chung với Thiên Long tháng trước được Thu Phong cứu.

Thu Phong mở hẳn cổng ra nói “Sáng sớm kiếm nó có việc gì không?” “Dạ hôm nay chủ nhật, em với nó có hẹn đi chơi ấy! Nó có nhà không anh?” “Có. Vào đi! Nó đang tắm “ “Dạ “. Thu Phong tránh qua một bên để Hà Hải bước vào rồi định kéo cổng vào thì anh thấy có gì không đúng “Ê! Cô là chị nó à?”. Điều Thu Phong cảm thấy không đúng là Thu Hương, cô chị Hà Hải, anh còn chả biết cô ta đứng đây lúc nào.

Thu Hương đứng nép một góc gật gật cái đầu rồi cúi hẳn mặt xuống không dám ngược lên nhìn Thu Phong. Thu Phong đầu hỏi chấm “Vào đi còn đứng đây làm gì?”, Thu Hương nghe giọng trầm trầm của Thu Phong thì lại giật bắn mình không nói gì.

Thu Phong đứng gãi đầu tự hỏi “Nhỏ này bị gì vậy?”. Thu Hương vẫn cứ đứng một góc không nói gì Thu Phong bèn dựa vào một bên cửa khoanh tay lại nhìn Thu Hương luôn, anh muốm xem xem coi Thu Hương làm trò gì. Dầu sao cũng đang rảnh, anh cũng hết hứng tập rồi.

Nhìn Thu Hương một hồi Thu Phong chợt nhận ra cô bé này thật dễ thương. Đôi môi đỏ vừa phải, gương mặt trái xoan cộng thêm làn da mịn màng làm người ta chịu không được muốm ngất má. Tuy Thu Hương không cao nhưng cô cũng không lùn, thêm bộ đồ hôm nay cô mặc là một bộ đầm đen bó sát cơ thể lộ cặp chân trắng mịn tạo ra những đường cong chết người phối hợp với tóc dài óng mượt đến lưng mái tóc chia làm hai bên trông rất quyến rũ.

Cảm giác có người nhìn mình Thu Hương quay đầu sang thấy Thu Phong đang đứng đó vuốt cằm cười cười. Cô lại quay mặt sang chỗ khác quát Thu Phong với cái giọng đáng yêu “Anh nhìn cái gì vậy?”. Thu Phong giật mình “A!” Sau đó anh lại mặt dày nói “Cô không nhìn tôi sao biết tôi nhìn cô?”. Thu Hương quay mặt sang trợn mắt lên nói “Anh nói cái gì?”. Thu Phong đánh trống lảng”À không có gì. Cô tính đứng đây luôn à?”.

Lần này Thu Hương như nhớ ra cái gì đó lại quay mặt đi chỗ khác chỉ chỉ vào Thu Phong “Anh mặc áo vô đi. Có đời nào ra tiếp khách mà cởi trần như anh không?”. Thu Phong gãi đầu “Ấy chết. Tôi đi tắm đây, cô vô sau đóng cái cửa dùm.”. Dù Thu Hương quay mặt sang chỗ khác nhưng miệng vẫn nói “Đi đi!”.

Thu Phong bước vô nhà với đầy thắc mắc trong đầu. Anh đang nghĩ con nhỏ này nó bị làm sao vậy, mình cởi trần chứ có cởi chuồng đâu.

Cảm giác Thu Phong đã đi vô trong Thu Hương liền lộ đầu ra nhìn cho chắc ăn rồi mới thở phào ra một cái nói “Đàn ông gì đâu mà ...” Vừa nói tới đây mặt cô liền đỏ lên tới tận cổ. Trước giờ rất ít khi cô thấy đàn ông cởi trần, dù là y tá nhưng cô chỉ đứng bán thuốc cho bệnh nhân thôi. Vì vậy thấy đàn ông cởi trần cô rất ngại, nhất là đối với Thu Phong người mà cả tháng nay từ việc đó xảy ra tới giờ không ngày nào cô không nghĩ đến cái thân hình to cao của Thu Phong.

Thu Hương lắc lắc cái đầu vài cái rồi hít lấy một hơi tự động viên bản thân rồi bước vào nhà Thu Phong.

Thiên Long vừa tắm xong đi ra gặp Thu Phong nói “Ủa! Anh không tập nữa à?”. Thu Phong đang cầm đồ chuẩn bị đi tắm nói “Thằng bạn mày tới kiểm mày kia. Nó ngồi trong máy tính của mày chơi game đấy. Ra lẹ anh mày đi tắm cái “. Thiên Long gật đầu dạ một tiếng rồi tung tăng đi ra.

Một hồi sau Thu Phong tắm xong. Anh khoác trên mình một cái áo đen dài tay body bó sát cơ thể kèm theo cái quần đùi qua đầu gối rồi bước ra phòng khách.

Tại phòng khách Thiên Long và Hà Hải đang ngồi chém gió với nhau rất rôm rả. Còn Thu Hương thì ngó nghiêng ngó dọc, cô chạy lại tủ kiếng ở phòng khác nhìn qua nhìn lại mấy bức tượng điêu khắc bằng gốm sứ của ba Thu Phong để lại rồi luôn miệng nói những cái này ngộ ghê. Thu Phong đang lau tóc xong vắt khăn lên cổ nhìn Thu Hương nói “Này cô kia. Phá cái gì thế, đụng vô hư là đền đấy!” Thu Hương nghe giọng Thu Phong giật mình chu mỏ lên cãi lại “Mấy cái này hư thì tôi đền hết!”. Thu Phong mĩa mai “Ồ! Giàu nhê.”, Thu Hương lại đứng chống nạnh nói “Sao lại không? Mà này ...” “Oa! Tắm sáng lạnh ghê” Thu Phong lại lảng sang chuyện khác rồi đi xuống dưới bếp.

Thu Hương đứng đó giận tím mặt, dám bơ ta? Thu Phong mở tủ lạnh ra nhìn lên nhìn xuống rồi nói vọng lên phòng khách “Long!” “Dạ?” “Không lấy nước cho bạn mày uống à?” “Dạ để em lấy!”. Thiên Long chạy xuống dưới bếp cầm hai ly nước đá lên cho nó và Hà Hải, dĩ nhiên là quên mất Thu Hương. Thu Hương thấy mình bị bơ càng thêm tức dùng dùng xuống dưới bếp hỏi Thu Phong “Anh không cho tôi uống gì à?” “Này!” Thu Phong không quay lại liền cầm một lon nước ngọt ném sang phía Thu Hương. Đang nói chuyện thì thấy thứ gì đó bay tới cô lật đật bắt lấy mém tí nữa thì rơi, Thu Hương lại quát lên “Anh không thể đưa lon nước bằng cách bình thường cho tôi à?”.

Thu Phong lại quay sang nói “Cô nổi giận cái gì thế? Sáng giờ cứ thấy cô sao sao ấy nhỉ? Cô không được bình thường à?” Thu Hương cứng giọng “Anh?”. Thu Phong nói đúng, Thu Phong chả làm việc gì quá đáng cả mà cô cứ nổi cáu lên, đây chỉ là lần thứ hai cô gặp Thu Phong thôi, đâu có thân tới mức cư xử như vậy. “Nói nhỏ nhỏ thôi mẹ tôi còn đang ngủ” Thu

Phong nhìn sang phòng của mẹ rồi nói với Thu Hương. Thu Hương nghe vậy lấy tay bịt miệng lại nói nhỏ “Mẹ anh còn ở nhà hả?”, Thu Phong gật đầu rồi cũng không trả lời gì thêm. Hôm qua bà ngồi coi phim Hàn Xẻng cả đêm tận hai giờ sáng mới ngủ, làm Thu Phong ngủ không được nên giờ chưa thức là hiển nhiên. Với lại bà cũng nghỉ làm ở nhà rồi, tiền lương của Thu Phong không phải nói là dư dả nhưng số tiền ấy cũng lo cho cả nhà ba người ăn no ngủ yên được.

Lúc này cửa phòng của mẹ Thu Phong mở ra, tiếng mẹ Thu Phong cất lên “Hôm nay nhà có khách hả Phong?”. Thu Phong liền trả lời “Bạn của thằng cu Long ấy mà! Mẹ cứ ngủ đi! “. Dù nói vậy mẹ của Thu Phong vẫn bước ra ngoài phòng khách “Cháu chào bác” Hà Hải thấy mẹ Thiên Long liền đứng lên chào. “Hải à? Cứ ngồi chơi đi con” Mẹ Thu Phong nói với Hà Hải, lúc trước Hải vẫn thường đến nhà Thiên Long để chơi rồi ăn trực ở đây nên mẹ Thu Phong cũng quen mặt cái thằng này. Xong bà lại đi xuống dưới bếp bắt gặp Thu Phong và Thu Hương đang đứng đó bà liền cười nhìn Thu Hương nói “Cháu là...?”. Thu Hương thấy mẹ Thu Phong liền lễ phép trả lời “Cháu chào cô! Cháu tên là Thu Hương ạ.” Mẹ Thu Phong mỉm cười nhân hậu nói “À Hương à! Cháu với thằng Phong ra phòng khách đi, tiện thể ở đây ăn sáng với mấy mẹ con cô luôn nha!”.

Thu Hương nghe mẹ Thu Phong nói liền gật đầu nói “Dạ để cháu phụ cô!”. Mẹ Thu Phong lại quay sang nói với anh “Xuống đường mua mấy ổ bánh mì lên đi con!”. Thu Phong gật đầu rồi đi vô trong phòng lấy tiền. Ra tới ngoài phòng khách Thu Phong thấy hai thằng cu Thiên Long và Hải Hải đang ngồi chơi cái máy playstation mà Thu Phong mua cho Thiên Long hồi tuần trước.

Thu Phong lại đá đít Thiên Long vài cái, Thiên Long cảm thấy cảm giác ở mông liền quay sang thấy anh hai nói “Chuyện gì vậy anh hai?”. Thu Phong lười biếng đưa tiền cho Thiên Long nói “Xuống đường mua mấy ổ

bánh mì lên đây! Mẹ chiên trứng ốp la.”. Thiên Long gãi đầu nói “Nãy em nghe mẹ nói kêu anh mua mà!”. Thu Phong đưa nắm đấm ra bá đạo nói “Mày đi hay không? Hay để anh sút mày vài cái! “ Thiên Long lật đật đứng dậy nói “Dạ đi, dạ đi”.

Thiên Long uất ức cầm tiền xuống dưới đường mua bánh mì, tiện thể rủ luôn Hà Hải đi chung cho vui. Cái này người ta gọi là sai qua sai lại, hồi trước Thiên Long còn nhỏ hay bị Thu Phong sai vặt liên tục, lớn lên cái quá trình này vẫn lặp lại. Chỉ khổ thân Thiên Long không thể cãi lại.

Dưới bếp Thu Hương đang phụ mẹ của Thu Phong nhặt rau. Mẹ Thu Phong thấy Thu Hương nhanh nhẹn trong việc nhà liền cười nói “Cháu ở nhà hay làm mấy việc này lắm hả?”. Thu Hương lễ phép trả lời “Dạ! Cũng thi thoảng cháu cũng hay phụ mẹ cháu nấu cơm ạ!”. Mẹ Thu Phong gật đầu hài lòng rồi bà lại hỏi “Thế hai đứa định khi nào cưới?”. Thu Hương đang rửa rau thì giật mình làm rớt cả rổ rau mới rửa xong đỏ mặt nói “Dạ? Cưới gì ạ?”. Mẹ Thu Phong lại nhặt rổ rau lên cho Thu Hương rồi nói “Thế không phải hai đứa đang quen nhau à? Hiếm khi thằng Phong nó dắt bạn gái về nhà lắm “.

Thu Phong vừa xem ti vi vừa uống nước nghe được lời của mẹ mình ở dưới bếp liền phun hết cả nước ra. Anh lật đật chạy xuống dưới bếp nói “Mẹ nói gì vậy mẹ?”. Mẹ Thu Phong hiền hậu trả lời “Ừa mẹ tưởng hai đứa ... Hóa ra không phải à?”. Thu Phong vỗ vào trán mình nói “Mẹ à! Đây là chị của thằng Hải. Hôm nay lên chơi thôi, chứ con mới gặp lần thứ hai à!”. Mẹ Thu Phong biết mình bị hố lập tức nói “Cho cô xin lỗi nhé Hương! Cô không biết, cô còn tưởng thằng con cô quen được đứa con gái dễ thương như cháu chứ!” Hương trả lời với vẻ gợn buồn “Dạ không sao đâu cô.”.

Lúc này nghe Thu Phong giải thích ra không hiểu sao Thu Hương lại có cảm giác gợn buồn không thể giải thích. Phải chăng cô muốn mẹ Thu Phong hiểu lầm như vậy hơn.

Trong bữa ăn cả mẹ của Thu Phong cứ khen Thu Hương là đứa con gái vừa đáng đáng vừa xinh đẹp suốt. Làm cả bữa ăn Thu Phong chỉ im lặng chả biết nói gì. Riêng hai đứa Thiên Long và Hà Hải luôn miệng bàn về game rồi xem lát nữa sẽ đi đâu chơi.

Thiên Long quay sang nói với Thu Phong “Anh hai! Lát đi Lam Sơn square chơi đi.”. Thu Phong ừ nhẹ một tiếng rồi tiếp tục ăn. Từ khi về Thu Phong cũng lâu rồi chưa đi đâu chơi, có lẽ hôm nay là thích hợp nhất.

Sau bữa ăn Thu Hương phụ mẹ Thu Phong dọn dẹp rồi lên đường. Tuy Thu Phong có rủ mẹ đi cùng nhưng bà kêu bà già rồi nên không muốn đi nên chỉ có Thu Hương, Thu Phong, Thiên Long cùng Hà Hải đi thôi.

“Em đi chung xe với thằng Hải nha anh hai!” Thiên Long lầy nói bảo hiềm chạy ra nói với Thu Phong đang dắt xe mình ra. Thu Phong cũng không nghĩ gì liền trả lời “Ừ!”, Thiên Long lại nói “VẬY em với thằng Hải ra đó trước đây!”, Thu Phong gật đầu không nói gì rồi dắt xe ra.

Đút chìa khóa vô xe mở máy lên thì sau lưng Thu Phong vang lên tiếng nói trong trẻo “Anh chở tôi được không?” “Hả?” Thu Phong quay đầu ra sau bất ngờ. Anh lại nói tiếp “Ừa xe cô đâu?”. Thu Hương then thùng nghịch nghịch vạt áo của mình nói “Vừa nãy thằng em anh đi chung với thằng em tôi rồi nên giờ tôi không có xe ...”. Thu Phong hết cách với hai thằng ôn con kia, cho bố mày chở gái à? Mà thôi cũng được, dù Thu Phong không để ý đến chuyện tình cảm của bản thân mấy nhưng được chở gái xinh thì thằng nào mà chê. Thu Phong giả bộ lạnh nhạt nói “Lên xe đi “. Thu Hương gật đầu “Um” Rồi leo lên yên sau xe Thu Phong ngồi.

Trên đường đi Thu Hương nói với Phong “À ... Cho em cảm ơn việc lần trước anh đã cứu em trai em nha “. Thu Phong tỏ vẻ không quan tâm nói “Có gì đâu chỉ tiện đường vì thằng em tôi cũng bị đánh mà “. Thu Hương nghe xong lại xích mình sát hơn với Thu Phong một tí, ngực của cô gần như

sát vào lưng Thu Phong. Đi một hồi tới đoạn có ổ gà ngực Thu Hương lại ép sát vào lưng Thu Phong, cô lại đỏ mặt ngồi xích ra. Thu Phong ngồi phía trước cảm nhận được hết, đầu anh bây giờ hiện lên hai chữ “Căng thế”...
Hướng dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: ๕Gấu๕ lúc 17:15:47 - 11/10/2016.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 24+3: Chương Đặc Biệt: Thu Hương Và Diệu Linh (2)

Lam Son Square.

Thu Phong cùng Thu Hương gửi xe xong cả hai cùng đi vô Lam Sơn. Thu Phong móc điện thoại ra gọi cho Thiên Long “Alo. Hai thằng mày đâu rồi?” “Tụi em đang chơi bowling, anh qua đây đi” “Ừ”. Anh quay qua nói với Thu Hương “Hai thằng nó đang ở sân bowling.” Thu Hương gật đầu rồi lễo đẽo đi theo Thu Phong.

Được một đoạn Thu Hương kéo tay Thu Phong lại chỉ chỉ sang hướng có máy chơi game “Anh Phong! Trong kia có game kìa vô đó chơi đi “. Thu Phong nhìn sang cảm thấy cũng có hứng thú nên anh đi cùng với cô.

Thu Hương ngó qua ngó lại mấy cái máy chơi game thùng rồi quay sang thắc mắc hỏi Thu Phong “Cái này làm sao mà chơi được?”, Thu Phong cười nhẹ rồi gõ đầu Thu Hương một cái nói “Ngố! Qua kia mua thẻ kìa.” Thu Hương nhăn mặt nói “Sao đánh tui!” song cô hí ha hí hửng chạy lại quầy mua thẻ chơi game. Thật sự trước giờ cô toàn học và học chả bao giờ đi chơi đâu cả, có chăng cũng đi sinh nhật bạn rồi về, cô rất ít khi ra ngoài chơi nên cái gì cũng ngố.

Một lát sau Thu Hương xách một bịch thẻ to tướng lại chỗ Thu Phong nói “Nhiều đây chắc đủ chơi rồi!” Thu Phong trố hai con mắt ra nhìn Thu Hương quát “Cô bị điên à? Mua nhiều thẻ thế này đi cúng hả? Cô mua nhiều thẻ thế?” Thu Hương làm ra vẻ nhớ lại đáng yêu nói “Hình như ba

trăm thẻ thì phải! Hi hi”. Thu Phong hết cách với cô nàng này “Cô nghĩ cái gì mà mua lắm vậy “

Thu Hương chỉ tay về phía ông già đang ngồi chơi trò bắn cá nói “Anh thấy ông già kia không?” Thu Phong nhìn sang “À thấy! Rồi sao?” Thu Hương nhảy tung tung lên nói “Thì đó! Thấy tay ông ta có bạch thẻ còn nhiều hơn cái này, rồi mỗi lần ông ấy chơi ông cho một lần mấy chục thẻ kìa. Nên vừa nãy em mua nhiều đây sợ còn không đủ ấy chứ!” Thu Phong lại há mồm lần nữa không biết nói gì hơn. Người ta là chơi bắn cá, cần nhiều thẻ là đúng rồi, một thẻ được khoảng mấy điểm. Ăn cũng nhiều mà thua cũng nhiều, còn Thu Phong với Thu Hương chỉ chơi mấy trò bình thường thôi đâu cần thiết phải mua cho cố thẻ như vậy.

Thấy vẻ mặt Thu Phong thất thố Thu Hương liền lè lưỡi ra như trêu tức Thu Phong nói “Sao im rồi tôi nói đúng quá hả?”. Thu Phong lắc đầu nhìn Thu Hương bằng ánh mắt đáng thương nói “Cạn lời với cô rồi!”. Thấy Thu Phong không quan tâm tới mình nữa cô liền bực bội kéo anh đi kiếm trò để chơi. “Há Há! Cô thua nữa rồi nhé.” Thu Phong đang cười vào mặt Thu Hương ngồi kế bên anh. Thu Hương phụng phịu nhéo nhéo lên “Không biết, đấu tiếp! Anh phải để tôi thắng không thì không được đi đâu hết “, Thu Phong cười khà khà “Tôi không có dỗi lòng để cô thắng đâu cô tiểu thư à!”.

Một tiếng sau “Thua nữa rồi. Đấu tiếp “ Thu Hương lại rống lên, đây là ván thứ 27 mà cô thua rồi. Thu Phong nhìn cái bạch thẻ của Thu Hương đang cầm thầm nghĩ “Tính chơi hết cái bạch này sao? Chơi tới bao giờ mới hết đây?”, anh lại nói với Thu Hương “Thôi đi ra chỗ hai đứa kia đi, bọn nó đợi nãy giờ rồi “ nói xong Thu Phong đứng lên thì bị Thu Hương kéo lại. Cô trừng mắt nhìn Thu Phong nói “Ngồi yên đó! Đến khi nào tôi thắng anh mới thôi “. Con mắt Thu Phong giật giật lên. Đáng sợ quá.

“Yeah. Cuối cùng cũng thắng anh rồi, haha” Thu Phong quay qua thấy Thu Hương đang ăn mừng chiến thắng. Anh cũng hết lời với cô này, thua

hai mấy ván mới thắng được một ván đã mừng như cha sinh mẹ đẻ rồi. Thu Hương quay nhìn Thu Phong nói “Thấy sao? Tôi thắng anh rồi nhé “ Thu Phong chống cằm không quan tâm quay mặt sang chỗ khác, không cho cô thắng thì có mà chơi tới tối cũng chưa được về.

Thấy Thu Phong lại bơ mình cô liền chạy ra trước mặt Thu Phong dí sát mặt vào nói “Này! Anh không công nhận tôi thắng à?” Thu Phong thấy mặt của cô quá sát mặt mình khiến anh giật mình, thậm chí đến cả hơi thở của cô ta anh cũng cảm nhận được. Chịu không nổi Thu Phong đứng lên dắt tay Thu Hương kéo đi nói “Ra chỗ mấy đứa nhóc đi.” Thật sự vừa rồi Thu Phong rất ngại, nhất là nhìn đôi môi của Thu Hương, muốn ngậm vô một phát cho bỏ ghét.

Bị Thu Phong kéo đi Thu Hương đầu hỏi chấm không biết chuyện gì xảy ra, cứ tưởng là bản thân thắng Thu Phong một trận đâm ra anh ấy giận chằng? Đi theo Thu Phong một hồi thì cô chợt biết ra nguyên nhân. Ra là vừa nãy mặt cô với mặt Thu Phong cách nhau quá gần chỉ vài cm nữa là đụng rồi. Nghĩ tới mặt cô đỏ bừng, đã vậy tay còn bị Thu Phong nắm kéo đi. Dù vậy cô vẫn cười một nụ cười nhỏ hạnh phúc khó phát hiện.

Đi một đoạn Thu Phong cảm thấy kì kì liền bỏ tay Thu Hương ra rồi đi tiếp. Tay đang được nắm thì bị buông ra Thu Hương bỗng tụt về phía sau, bỗng cô có giảm giác hụt hẫng khó chịu. Lúc này Thu Phong quay đầu lại nói “Đi thôi!”, Thu Hương nhìn anh bực bội nói “Đi từ từ thôi, cần gì phải gấp lên chứ?” “À ừ ...” Thu Phong lại đàn mặt ra, sao lại khó chịu nữa rồi?

Tới sân bowling Thu Phong thấy Hà Hải và Thiên Long đang đứng đó cùng thêm mấy người nữa có vẻ là bạn bọn nó. Thiên Long đang chơi thì thấy anh hai mình tới liền vẫy vẫy tay “Bên đây nè anh hai “. Thu Phong giơ một tay lên ra hiệu biết rồi xong lại gần phía đó. Thu Hương mặt một đồng đi theo phía sau Thu Phong cũng đi tới.

Thiên Long quay sang giới thiệu Thu Phong và Thu Hương với đám bạn. Trong số đó cũng có mấy người mà Thu Phong cứu khi trước. Ai cũng chào Thu Phong một tiếng, anh cũng gật đầu đáp trả rồi không quan tâm nữa.

Thiên Long chạy lại cầm một trái bowling đưa cho Thu Phong nói “Anh ném thử một trái đi anh hai.”. Thu Phong cầm lấy trái bóng ừ một tiếng chuẩn bị ném một cái thì bỗng có tiếng nói vang lên gần đó “Linh à! Em đồng ý làm người yêu anh chứ?”. Thu Phong nhìn sang.

Thì ra đó là một màn tỏ tình, người đàn ông tỏ tình là một thanh niên gần ba mươi mặc một bộ đồ sang trọng cùng với trong tay một bó hoa to rất đẹp. Thu Hương cũng để ý tới bên đó liền nhìn sang thấy một màn như vậy cô ngich ngich vạt áo nhìn Thu Phong nghĩ thầm “Ước gì mình được như vậy nhỉ?” Sau đó cô lại lắc lắc cái đầu loại bỏ cái suy nghĩ đó khỏi tâm trí.

“Không! Xin lỗi anh tôi không đồng ý “ “Ồ” Cô gái được tỏ tình dứt khoát trả lời chàng trai kia, cô hiện ra vẻ mặt chán ghét với người này. Xung quanh chứng kiến cảnh tượng trên đều ồ lên một tiếng thật to. Thu Phong liền cười thầm một cái, nhìn hạng người kia là biết hẳn là nhị gia công tử gì đó rồi. Điều làm Thu Phong chú ý hơn là Thu Phong quen với cô gái kia, không ai khác chính là Diệu Linh làm cùng Thu Phong.

Mấy đứa bạn của Thiên Long xì xầm bàn tán “Nhục mặt thật!” “Mà sao chị kia không đồng ý nhỉ. Tui thấy ông đó cũng đẹp trai lịch lãm lắm mà!” “Sao mà tui biết được!” ...

Người thanh niên kia lại đứng lên nói với Diệu Linh “Sao em lại từ chối?”. Diệu Linh trả lời thẳng thừng “Vì tôi không thích anh nên tại sao tôi phải đồng ý?”. Người thanh niên kia lại nói tiếp “Vậy tại sao em lại đồng ý đi chơi với tôi?” “Đơn giản là vì anh cứ mời tôi đi mãi. Để vậy thì thấy không đúng nên tôi mới đi với anh.”.

Nói xong Diệu Linh quay người đi thì người thanh niên ấy lại nắm tay cô lại kéo vào lòng “Em đừng đi! Anh có đủ mọi thứ để lo cho em. Em hãy làm người yêu anh nhé!” “Đã bảo là không! Buông tôi ra.” Diệu Linh dậm mạnh vào chân tên đó rồi đẩy hắn ra xong quay lưng bước đi. Cô thấy chán ghét tên này đến cực độ. Tên này hẳn ý gia đình giàu có đi gạ tình biết bao nhiêu cô gái dụ con người ta lên giường sau đó đập đi như không có chuyện gì. Mục tiêu của hắn đa số là cái cô gái ở các trường đại học. Chuyện này do một lần vô tình một người trong quán bar kể cho cô nghe về hắn, hắn cứ ba lần bảy lượt tới tận nhà, lớp học, thậm chí chỗ cô làm để mời cô đi chơi. Vì phiền quá nên cô đành đồng ý chứ chẳng tham gì thê nhĩ gia công tử này.

Quá cay cú Diệu Linh người thanh niên chạy lại lôi tay cô lại nói “Em biết anh là ai không mà từ chối anh như vậy?” Diệu Linh trừng mắt nói “Đương nhiên biết. Anh là một thành sở Khanh chuyên đi lừa con gái chúng tôi lên giường rồi vứt bỏ!”. Tên thanh niên mở to mắt ra giải thích “Em hãy nghe anh! Đó là quá khứ của anh thôi. Anh hứa sẽ cưới em về làm vợ cho em cuộc sống như bà hoàng “. Diệu Linh to tiếng “Hoàng cái con khỉ! Anh buông tôi ra, ở đây có biết bao người nhìn, anh mặt dày vừa thôi!”. Đến lúc này người thanh niên dường như tới giới hạn liền quát lên “ Cô nên nhớ trường cô đang học ba tôi có cổ phần lớn nhất trong đó! Nếu không cẩn thận cô sẽ bị đuổi học đấy. Cô cũng năm ba rồi phải không nhỉ?” “Anh ...” Diệu Linh cứng họng muốn nói gì rồi lại thôi.

Tên thanh niên làm vẻ mặt đê tiện nói “Nếu cô đồng ý làm người yêu tôi thì cô sẽ có tất cả. Cả cái khu Lam Sơn này cũng là của ba tôi. Nếu cô biết điều thì làm người yêu tôi chứ?”. Diệu Linh cắn răng thầm nghĩ cùng lắm là học lại thôi chứ sao, cô há miệng nói “Không ...” “Tất nhiên là không rồi “ Giọng Thu Phong vang lên chen ngang lời nói của Diệu Linh.

Giọng nói làm Diệu Linh bất ngờ cô quay đầu sang “Anh ... Anh Phong?”. Thu Phong đi tới gật đầu cười một cái rồi mạnh mẽ kéo Diệu Linh

vào lòng ôm lấy cô rồi nhìn qua tên thanh niên nói “Tôi là bạn trai cô ấy. Từ chối anh là lẽ đương nhiên! Chẳng lẽ anh còn muốn cứng rắn đập chấu cướp hoa sao?”. Bị Thu Phong ôm vào lòng theo phản ứng Diệu Linh liền chống cự đẩy Thu Phong ra, nhưng anh qua khỏe ôm cô chặt cứng làm cô không thể nào đẩy ra nổi. Nhưng sau khi nghe câu nói sau của Thu Phong cô liền buông tha chống cự, cô biết Thu Phong đang nói giúp cho cô. Thêm một việc cô để cho Thu Phong ôm thoải mái như vậy thì ít nhất đối với cô Thu Phong cũng không cho cô cảm giác chán ghét như những tên khác.

Người thanh niên chỉ vào Thu Phong quát “Mày là thằng nào? Tuyệt đối mày không phải là người yêu cái Linh. Tao đã cho người điều tra rồi, trước giờ cô ấy chưa từng quen ai, nhất là cái thằng tầm thường như mày. Mày nghĩ mày xứng với cô ấy sao?”. Hắn kêu Thu Phong tầm thường. Quả thật vậy, Thu Phong chỉ mặc mỗi cái quần đùi với cái áo bó, nhìn chả khác thằng côn đồ khố rách áo ôm là mấy. Nhưng đối với Thu Hương thì cô chẳng quan tâm đến việc này khi đi với Thu Phong chứ đừng nói tới Diệu Linh khi cái hình ảnh đầu tiên cô ấn tượng đến Thu Phong là một thằng du côn đúng chất, mỗi tội không có hình xăm mà thôi.

Thu Phong vênh mặt lên nói “Không tin? Có thể hỏi cô ấy!” Thu Phong quay sang nhìn Diệu Linh nháy mắt một phát. Diệu Linh gật đầu phối hợp ôm chặt lấy Thu Phong nói “Đúng vậy anh ấy là người yêu tôi “. Tên thanh niên híp mắt lại rồi nói “Hình như tao vừa thấy mày nháy mắt thì phải.” Thu Phong cười to “Bậy bạ! Nhìn nhầm rồi thằng ngáo “.

Hành động vừa rồi của Thu Phong làm Thu Hương đứng ở sau như chết lặng. Cô hỏi đi hỏi lại em trai cô với Thiên Long rất nhiều lần, chúng đều chắc chắn là Thu Phong chưa có bạn gái. Nhưng bây giờ thì sao? Bạn gái Thu Phong đang đứng trước mặt cô ôm ấp như thế này cô còn không tin sao. Quá thất vọng Thu Hương tìm một chỗ để ngồi không để ý đến chuyện bên đó nữa. Có lẽ đây là lần đầu cô thích một người, cũng có lẽ cô không

chịu thổ lộ tình cảm mình ra. Cô biết Thu Phong chỉ mới xuất ngũ được hơn tháng, cũng có thể là người bạn gái kia của anh là mới quen thôi. Nếu cô nói ra tình cảm mình trước biết đâu anh lại đồng ý.

Thu Phong khinh thường tên trước mặt quay sang nói với Diệu Linh “Về thôi em! Hôm nay em nói có công việc thì ra là đi với thằng ôn này. Về biết tay anh “ Nói xong Thu Phong ngắt cái mũi đáng yêu của Diệu Linh rồi ôm eo cô đi. Không biết tại sao Diệu Linh khi được Thu Phong ôm lấy cô lại thấy thích thích như thế, nhất là mùi đàn ông trên cơ thể Thu Phong. Bất giác cô ôm tay Thu Phong chặt hơn.

Vừa đi được vài bước tên thanh niên kia lại rống lên “Tụi mày đừng mong bước ra khỏi đây nếu không giải thích hết cho tao” Sau đó hắn cầm điện thoại lên gọi “Alo! Ra khu Bowling ngay, có thằng kiểm chuyện!”. Thu Phong dừng lại buông Diệu Linh ra nhìn tên thanh niên nói “Mày bị ngu à? Có gì giải thích cho mày? Tụi tao yêu nhau cũng cần nói cho mày sao? Ha Ha! Hay đến việc tụi tao lên giường ra sao cũng giải thích cho mày nghe à?” “Mày ... “ Tên thanh niên cứng mồm rồi nói tiếp “Chờ đó “. Lời nói của Thu Phong vừa rồi khiến cho Diệu Linh mặt đỏ bừng bừng, dù cô làm trong quán bar tiếp xúc với nhiều loại người nhưng chuyện này liên quan đến cô cô không thể nào không quan tâm được.

Thu Phong lại mắng vào tên thanh niên “Nào mày cất cốp xe rồi hay sao bảo tao đợi đây là tao đợi?” Thu Phong vừa dứt câu thì sau lưng anh hơn mười tên bảo vệ cầm cây gậy đen chạy tới trước mặt người thanh niên cung kính nói “Ông chủ! Ông vừa nói có ai gây rối ở đây à?”. Thu Phong thấy cảnh tượng lại thâm cười. Tên thanh niên lại chỉ vào Thu Phong nói “Chính hắn gây sự ở đây. Đập cho hắn một trận rồi bắt lại gọi công an tới tổng giam hắn đi” “Vâng!” Những tên bảo vệ tuân lệnh vòng ra bao vây Thu Phong.

Diệu Linh đứng đó hoảng sợ nhìn Thu Phong. Cảm thấy cơ thể Diệu Linh run lên nhè nhẹ Thu Phong bèn ôm chặt lấy cô để cô trấn tĩnh lại rồi

nhìn sang tên thanh niên nói “Đòi kêu lũ này đánh tao rồi giao cho công an à? Đừng nói tới mấy thằng này chứ công an cũng chả làm gì được ông mày đây thằng nhóc “ Dù Thu Phong nhỏ tuổi hơn tên đứng đằng kia nhưng cách cư xử của hắn đủ để Thu Phong gọi hắn là thằng nhóc tì.

“Haha. Chính mồm mày nói công an không làm được gì mày nhé, để rồi xem. Bắt nó lại “ Tên thanh niên cười vào mặt Thu Phong. Đùa gì chứ, chú họ của hắn là trưởng công an phường 1, thêm ở đây cũng thuộc quản khu của phường 1. Việc cho Thu Phong một trận như tử thì hắn cũng chả phải chịu trách nhiệm gì cả, thậm chí còn tổng tù Thu Phong được vài năm.

Thu Hương ngồi thần thờ ở kia cũng thấy cảnh tượng vừa rồi, nói gì thì nói cô vẫn lo cho Thu Phong. Có một việc cô quên là Thu Phong rất lợi hại.

Diệu Linh dường như sợ quá cô nắm chặt lấy cánh tay Thu Phong không nói gì. Cũng vì cô mà liên lụy đến Thu Phong, nhưng khi nhìn lên mặt Thu Phong cô vẫn thấy anh mỉm cười một cách tự tin khiến cô cảm thấy khó hiểu. Lúc này mấy tên bảo vệ đã xông lên. Thu Phong lấy một thứ gì đó từ trong người ra giơ lên nói “Tao cũng là công an đây. Đánh thử cái nào?”.

Lúc này mấy tên bảo vệ thấy thẻ công an màu đen của Thu Phong liền dừng lại không dám tiến tới. Mấy tên bảo vệ thầm mắng ông chủ trẻ của mình, đùa gì vậy? Cảnh sát mà cũng tính đánh sao. Suýt tí nữa họ đánh nhầm công an thì tội cũng không nhẹ đâu.

Tên thanh niên thấy thẻ công an của Thu Phong cũng hơi bất ngờ, song dường như hắn phát hiện một điều gì đó liền nói to lên “Thẻ công an của hắn là giả! Ta có quen người bên đó, thẻ của họ là màu đỏ, còn của tên này là màu đen. Chắc chắn là giả. Cứ lên đánh hắn đi, có gì tao chịu trách nhiệm “. Mấy tên bảo vệ nghe được câu nói của tên thanh niên nhưng họ vẫn ngập ngừng chưa dám tiến tới. Tên thanh niên lại quát lên “Sợ cái gì đập nó cho tao!”, bảo vệ chập chùng rồi cũng quyết định lao lên.

“Đoàng!” Mấy tên bảo vệ vừa lao lên thì một tiếng súng inh tai vang lên. Người bắn súng không ai khác chính là Thu Phong. Anh vừa bắn một phát chỉ thiêng, viên đạn còn cắm sâu vào tường, họng súng trong tay Thu Phong còn bốc khói nhàn nhật lên. Sau đó anh chỉ khẩu súng vào tên thanh niên đứng sau nói “Mày cũng nghĩ súng này là giả đi chứ nhỉ?” Lúc này không chỉ tên thanh niên thậm chí đến những tên bảo vệ, đến những người xung quanh đó đều im bật. Cả một khu giải trí đều không có một tiếng động.

Có lẽ từ lúc có thẻ công an và được quyền sử dụng súng thì Thu Phong lúc nào cũng cầm theo bên mình. Không phải để ra vẻ mà là để tránh rắc rối khỏi phải đánh nhau. Dù gì đối với bọn du côn bọn nó mặc dù rất bó lão nhưng cũng rất sợ cảnh sát.

Đối với con người Việt Nam thì việc thấy súng thật còn hiếm hóng chi thấy súng được bắn ra. Cũng vì vậy Việt Nam nằm trong số các nước không có khủng bố, là một đất hướng yên bình nhất thế giới. Nhưng đằng sau cái sự yên bình đó là gì thì cũng không biết.

Tên thanh niên cũng họng như muốn nói gì. Thu Phong nhìn tên thanh niên nói “Mày có hai tội. Thứ nhất chống đối cảnh sát. Thứ hai cướp bồ tao.”. Tên thanh niên như lấy lại can đảm “Tội thứ hai cũng tính sao?”. “Đoànggg” Phát súng thứ hai vang lên xoẹt ngang mặt tên thanh niên khiến hắn hoảng sợ đến nỗi té cả xuống đất hai chân run cầm cập không thể đứng lên. Thu Phong thấy vậy cũng chẳng quan tâm đến thằng vô dụng như hắn nữa liền dắt Diệu Linh đi. Mấy tên bảo vệ thấy Thu Phong đi bọn hắn liền đứng qua một bên chừa đường cho Thu Phong. Những người xem náo nhiệt cũng tránh một con đường ra cho Thu Phong.

Đi ngang qua đám người Thiên Long, Thu Phong quay đầu sang nói “Về thôi! Hết hứng chơi rồi “. Thiên Long gật gật cái đầu nhìn anh hai mình bằng con mắt ngưỡng mộ rồi đi theo, nhóm bạn Hà Hải cùng Thu Hương cũng đi theo Thu Phong.

Ra tới bãi giữ xe Thu Phong buông Diệu Linh ra nói “Được rồi cô về đi! Nếu thằng đó còn kiếm chuyện nữa gọi tôi!” Đường như Diệu Linh chưa hoàn hồn lại, cô vẫn đứng chết chân ở đó. Thu Hương ra chứng kiến câu nói của Thu Phong lại có chút thắc mắc “Anh ta nói vậy là sao?”.

Thu Phong thấy Linh không phản ứng anh liền quơ quơ cái tay trước mặt cô nói “Linh! Linh! Không sao chứ em?” Diệu Linh giật mình. Cô nhìn Thu Phong rồi cúi đầu liên mồm cảm ơn Thu Phong “Cảm ơn anh hôm nay đã giúp em. Xin lỗi đã kéo anh vào phiền phức như vậy “. Thu Phong lắc đầu nói “Có gì đâu! Chỉ là anh không ưa mấy thằng âm binh này thôi. Thôi em về trước đi, lần sau đừng đi với hạng người như bọn này nữa “. Diệu Linh gật đầu một cái rồi ra ngoài bắt taxi về trước.

Ở trong nhà xe chỉ còn đám người Thu Phong. Hà Hải thấy Diệu Linh vừa đi cậu liền chạy lại Thu Phong hỏi “Anh Phong ơi! Chị vừa rồi là người yêu anh hả?”. Thu Phong trả lời “Không! Chỉ là làm cùng thôi. Ngoài công việc ra anh cũng ít nói chuyện với cô ta lắm “. Hà Hải gật đầu dạ một tiếng rồi chạy lại phía Thu Hương nháy mắt với cô một cái.

Thu Hương gõ đầu yêu thằng em một cái rồi bước lại phía Thu Phong. Thằng em của cô thật hiểu chuyện. Ra là lúc này Thu Phong chỉ giúp cô ta thôi, cô vẫn còn cơ hội với Thu Phong. Qua chuyện vừa rồi cô càng xác định tình cảm của cô dành cho Thu Phong, có lẽ với cô Thu Phong là tình yêu sét đánh của cô mất rồi. Thu Hương thầm quyết tâm không để ai cướp mất Thu Phong. Người đàn ông này thật sự quá tốt.

Lời tác giả: Dù chương này là chương đặc biệt nhưng cũng có liên quan tới cốt truyện nha các bạn đọc giả. Chương này dài đọc sướng luôn
ý:3Hướng dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: ๕๗Gấu๕๗ lúc 19:42:17 - 11/10/2016.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Khai Trương Công Ty

Trước toàn cao ốc Thu Phong, Nhượng Y cùng Lan Nhi đứng đó. Vừa mới tới Thu Phong đã nghe thấy giọng điệu khó chịu của Nhượng Y anh không quan tâm liền nói “Giới thiệu với cô đây là bạn học cũ của tôi. Chuyên ngành của cô ấy là quản trị kinh doanh. Cô có thể phỏng vấn cô ấy, nếu không được hãy chọn người của cô sau cũng không muộn!”

Nhượng Y tỏ vẻ khó chịu rồi nói “Được rồi! Để xem người anh kiếm lợi hại thế nào mà khiến anh không chịu sự giúp ...” “À giới thiệu với em đây là Nhượng Y, là một cộng sự của anh.” Không quan tâm đến lời của Nhượng Y, Thu Phong quay sang nói với Lan Nhi. “Đây anh bơ tôi à? Sao kêu cô ta bằng em mà kêu tôi bằng cô?” Nhượng Y nổi cáu lên với Thu Phong. Thu Phong bơ tập hai không quan tâm nói với Lan Nhi “Vào trong thôi em. Tiện thể anh cho em xem sơ qua về kiến trúc của công ty “ rồi anh kéo Lan Nhi vào trong để mặc Nhượng Y gào thét “Đây! Tên kia. Ê Đợi tôi!”

Lan Nhi bị kéo vào trong cùng Thu Phong. Cô không hiểu tại sao Thu Phong lại cư xử như vậy, mới đầu cô cứ tưởng chị gái xinh đẹp này là người yêu Thu Phong nhưng thấy anh cư xử như vậy cô thấy khó hiểu. Thật ra Thu Phong cố tình làm như vậy để chọc Nhượng Y, cho cô chừa cái tội hôm trước làm anh em trong bang hội hiểu lầm anh.

Thu Phong kéo Lan Nhi đi tham quan công ty chuẩn bị khai trương của bản thân. Cứ mỗi lần đi tới một nơi Lan Nhi đều suýt xoa khen Thu Phong thật có tiền. Có lẽ Thu Phong không biết giá trị của những món đồ trong này nhưng với người có nhiều kiến thức như Lan Nhi thì hoàn toàn khác.

Mỗi một món đồ trong đây cái nào cũng thuộc loại cao cấp nhất nước. Cô cũng không biết một quân nhân mới xuất ngũ như Thu Phong đào đâu ra lắm tiền như thế.

Nếu nói thuê cả tòa nhà này là một chuyện có thể xem xét nhưng nội thất là bản thân phải tự mua. Cho dù có vay vốn ngân hàng cũng không thể vay một số tiền lớn như vậy. Tính tổng số tiền để sắm những món đồ nội thất từ bàn ghế, máy tính, đường mảnh lạnh âm tường, chén đĩa cho nhà hàng cho tới những thứ linh tinh thì theo ước tính của Lan Nhi tổng số tiền không ít hơn một triệu đô.

Đi một vòng rồi quay lại căn phòng ở tầng mười dành cho riêng Thu Phong. Cả ba người cùng ngồi xuống. Lúc này mặt mày Lan Nhi là hớn hở nhất. Thu Phong có một nguồn lớn như vậy thì cô đảm bảo sẽ đưa công ty này lên tới vinh quang cao nhất.

Ở trong căn phòng của Thu Phong được trang trí khá là xa hoa với bàn làm việc bằng gỗ lim bóng loáng. Từ ghế làm việc cho đến máy điều hòa đều là loại tốt nhất. Tới cả bàn để tiếp khách cũng được làm bằng thủy tinh chịu lực với độ trong suốt cực cao. Cùng với bộ ghế salon cao cấp thường thấy ở những công ty hạng sang.

Thu Phong đặt mông ngồi xuống rồi nói “Ngồi đi Nhi!”. Lan Nhi dạ một tiếng rồi ngồi đối diện với Thu Phong. Cùng lúc đó cô đã thấy Nhược Y ngồi cạnh Thu Phong từ lúc nào.

Thấy Lan Nhi an phận ngồi phía đối diện Nhược Y cũng gật đầu hài lòng rồi nhìn Lan Nhi nói “Nhi phải không?”. Lan Nhi tuy hứng thú về cuộc tình giữa Nhược Y và Thu Phong nhưng quan trọng với cô hơn là công việc. Từ nãy đến giờ đây là lần đầu tiên Nhược Y bắt chuyện với cô bằng ánh mắt nghiêm túc, không giống như ánh mắt thù địch lúc nãy.

Lan Nhi “Dạ! Em tên Nhi.”. Nhược Y bắt chéo chân lại rồi nói “Ừm. Chị sẽ phỏng vấn em ngay bây giờ. Chuẩn bị tinh thần chứ?”. Lan Nhi gật đầu tự tin rồi không nói gì.

Thấy vẻ mặt tự tin khi được phỏng vấn như vậy cũng làm Nhược Y hài lòng phần nào. Ít nhất đối với một người đi phỏng vấn xin việc cái họ phải làm đầu tiên là phải tự tin khi phỏng vấn, vì điều đó cũng là một điểm nhấn cho phong cách làm việc của mỗi cá nhân. KHÔNG cần biết bạn tài giỏi như thế nào nhưng nếu thiếu tự tin thì bạn chả làm được việc gì.

Cuộc phỏng vấn của Nhược Y dành cho Lan Nhi bắt đầu. Nhược Y nói “Em đã từng làm cho công ty nào chưa? Nếu rồi thì em tự đánh giá về năng lực thực tế về quản trị kinh doanh của em “. Lan Nhi nghe xong liền trả lời lưu loát “Em từng làm cho một công ty xxx trên Sài Gòn nhưng công ty đó không trọng dụng tài năng của em. Em đã từng có một kế hoạch giúp công ty đó cải tiến về cách hoạt động mà họ không nghe theo kết quả khiến công ty doanh thu tháng đó giảm sút nặng nề. Vì họ không trọng dụng bản thân em nên em đã xin nghỉ. Em chỉ muốn làm ở nơi người ta trọng dụng được năng lực của em.”.

Nhược Y liền nói “Ồ! Vậy em đã tự ý nghỉ khỏi công ty đó sao. Sao em không hiểu là bản thân chưa có năng lực. Lỡ như những kế hoạch em đưa ra làm công ty phá sản thì ai sẽ chịu trách nhiệm. Dù có đuổi việc em cũng không giải quyết được vấn đề của công ty đó. Thêm nữa công ty của anh Phong đây sắp sửa thành lập nếu nghe theo em lỡ công ty đi đến phá sản thì em có chịu trách nhiệm được không?”.

Lan Nhi vẫn gương mặt tự tin nói “Nếu chị cho em vào làm thì em đảm bảo trong tháng thứ hai và tháng thứ ba sẽ không lỗ. Tháng thứ tư sẽ có lời và tháng thứ sáu sẽ có nguồn vốn rõ ràng. Chị cũng có thể xem cách em quản lý mà từ đó xem xét em có tiếp tục làm tiếp được hay không!”.

Nhược Y gật đầu lạnh nhạt đáp “Vậy được! Chị sẽ nhận em coi như một phần nể mặt anh Phong đây. Một phần chị muốn xem người mà hấn ta kiếm lợi hại thế nào.”. Lan Nhi tươi cười “Em cảm ơn chị đã cho em cơ hội. Em sẽ không làm chị thất vọng.”

Nhược Y gật đầu đứng lên bắt tay với Lan Nhi. Lúc này Nhược Y lại quay sang lườm Thu Phong nói “Có vẻ như anh chỉ kiếm được mỗi cô quản lý này thôi phải không?”. Thu Phong ngồi cạnh đó gãi đầu nói “Chắc vậy!”.

Nhược Y quay sang chóng nạnh cúi sát mặt vào Thu Phong nói “Vậy để tôi kiếm người cho anh! Tuần sau công ty bắt đầu khai trương. Tới lúc đó tôi sẽ gọi cho anh.”. Thu Phong thắc mắc hỏi “Vậy tôi phải làm gì?”. Nhược Y khinh thường “Anh ngồi đó chơi đi.”.

Nói xong Nhược Y lắc lắc cái mông ra ngoài rồi quay lại nói “À! Ngồi đó mà nghĩ ra cái tên của công ty đi.” rồi lại nói với Nhi “Em gái! Ra đây với chị. Hai chị em mình đi ăn rồi bàn về việc xây dựng công ty luôn.” Lan Nhi gật đầu đi theo Nhược Y bỏ quên Thu Phong ngồi một mình ở đó. Anh nhớ không nhầm thì anh đang nắm thế chủ động trên chộc cô ta mà thế nào vừa vài giây cái Nhi lại chạy theo Nhược Y rồi.

Nếu có ai thắc mắc tại sao Nhược Y lại xưng là chị với Lan Nhi thì rất đơn giản Nhược Y còn lớn hơn Thu Phong một tuổi, so ra về độ già dặn thì Nhược Y vẫn hơn Lan Nhi về mọi mặt kể cả độ đẹp lẫn quyền rũ đàn ông.

Một tuần sau trên con đường Lê Hồng Phong tại thành phố Vũng Tàu bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Một đoạn đường có vô số người ra vào làm ùn tắc giao thông. Những tiếng trống múa lân, những âm thanh náo nhiệt được tề tụ tại một điểm trên con đường. Đó là trước cổng của một công ty mới thành lập. Công ty ấy tên là Hắc Long, cái tên chả mấy đẹp để gì cả.

Và công ty ấy chính là của Thu Phong, sống chết cãi nhau với Nhược Y để lấy cái tên này vì nó cùng tên với bang hội. Sau này anh muốn người ta biết rằng đụng vào công ty này cũng như đụng vào bang Hắc Long trong bóng tối.

Xung quanh công ty Hắc Long có rất nhiều người ăn mặc rất sang trọng lần lượt vào bắt tay với Thu Phong và người đứng cạnh anh đó là lão Đức Công. Căn bản công ty Thu Phong cũng không nhiều người tới chúc mừng tới vậy nhưng do lão Đức Công nói là công ty của người trong nhà lập lên nên muốn các ông bạn già chiếu cố. Ý của lão là vậy nhưng Thu Phong biết ẩn ý sâu xa trong việc kêu nhiều người tới như vậy. Hẳn là lão muốn củng cố quan hệ của lão với anh trước khi mọi người biết đến Thu Phong là người nào.

Cũng nhờ lão Đức Công mà cả một đoạn đường dài trở nên tắc nghẽn vì những chiếc oto với biển số trên khắp cả nước đậu dài cả nửa con đường ở đây. Đến nỗi phải liên hệ công an giao thông để duy trì trật tự cho nơi này.

Lễ khai trương được diễn ra êm đẹp. Người tới chúc Thu Phong họa may hẳn chỉ quen vài người từ dòng họ gia đình bên ngoại, còn bên nội thì chẳng thấy đâu, chắc lại sợ liên lụy giống như ba của Thu Phong lần trước nên họ không quan tâm gì đến mẹ con Thu Phong. Có cả ông Hoàng hôm nay cũng tới chúc mừng Thu Phong. Ông cứ sợ sau khi ra quân thì Thu Phong không kiếm được công việc rõ ràng, nhưng bây giờ ông hẳn cũng yên tâm phần nào về thằng cháu tuy không phải ruột nhưng còn hơn cả con cháu trong nhà.

Tuần đầu tiên công ty được vận hành dưới sự quản lý của Lan Nhi một cách tài tình. Cô đã đưa vào hoạt động một nhà hàng, một khu vui chơi gồm hai tầng, một khu thương mại mua sắm gồm ba tầng, một công ty bảo vệ một tầng, một công ty bất động sản gồm hai tầng. Gần như Lan Nhi quản lý tất cả cùng một lúc mà không cần tới sự trợ giúp của Nhược Y.

Đến bản thân Nhược Y còn tính kiểm thêm vài người nữa để quản lý mà Lan Nhi tự thân xử lý được tất cả công việc một cách rất là khoa học.

Lúc này Thu Phong đang chuẩn bị khởi động cho một cuộc chiến khăng định danh tiếng bản thân. Cuộc chiến đầu tiên của bang Hắc Long sẽ không còn xa nữa.

Một con rồng của bóng tối từ từ hiện ra ở một nơi tối tăm. Con rồng đó sẽ khuấy động tất cả những nơi mà nó đi qua. Con rồng ấy sắp xuất hiện, con rồng làm thay đổi cả lịch sử thế giới ngầm của một đất nước.

.....

Tác giả: Nguyễn Tuấn Phong

Trong khi chờ đợi, các bạn có thể đọc các truyện cùng team tại Truyện được đăng tại T r u y e n C v (.) com

<http://truyencv.com/tac-gia/nhom-stv-100-vn/>

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chiến (1)

Tính từ giờ đã được một tháng kể từ khi công ty của Thu Phong được thành lập, cùng lúc đó Thu Phong cũng đã mở quán bar phía đối diện công ty đã được đưa hoạt động được hai tuần. Nhưng một tuần trôi qua bang Hắc Long vẫn chưa có động tĩnh gì.

Trong phòng làm việc của Thu Phong trên tầng mười. Nói là phòng làm việc chứ thật ra Thu Phong chả làm cái gì cả, ngày ngày tới đây chỉ đặt mông xuống ngồi song rảnh thì đi vòng vòng công ty quan sát rồi lại đi về.

Lúc này Minh Con và Ngọc Bảo đứng trước cửa phòng của Thu Phong gõ cửa “Cốc cốc ...”. Thu Phong đang ngủ gật trên bàn liền tỉnh dậy chùi nước dãi trên mép miệng rồi nói vọng ra “Vào đi!”.

Hai người Minh Con bước vào cúi mình chào Thu Phong một tiếng rồi Minh Con nói “Đại ca! Bang mình tới giờ cũng thành lập được hơn một tháng rồi mà sao không có động tĩnh gì để chứng minh bản thân vậy? Các anh em trong bang bắt đầu than vãn vì ngứa ngáy chân tay rồi. Hôm nay đại ca cho em một câu trả lời đi!” Nói xong Minh Con mồ hôi ướt cả lưng, bản thân anh vì anh em trong bang cố hết sức lắm mới tới trước mặt Thu Phong để nói câu này. Thu Phong mỉm cười, anh biết Minh Con kiểu gì cũng sẽ hỏi câu này liền nói “Sao lại không? Chỉ là tao đang chờ ...”. Ngọc Bảo thắc mắc “Chờ?”.

Thu Phong cười thật sâu “Đúng! Chờ cơ hội. Hôm nay là thứ bảy rồi, nhiều bang cũng đã nghĩa tới sinh khí của quán bar chúng ta lần khu vui

chơi của công ty này. Đợi đi kiểu gì cũng có người tới thôi.”. Lúc này Minh Con cùng Ngọc Bảo đồng thanh “Chẳng lẽ ...”. Thu Phong gật đầu “Đúng! Tuy chúng ta có thể đến sinh sự các băng đảng khác nhưng vấn đề ở chỗ phải để cho người ta sai mình mới chiến thắng tay được chứ! Đừng quên tao đây còn một thân phận nữa.”

Lúc này hai người Minh Con mới chợt nhớ Thu Phong cũng có thân phận bên bạch đạo không hề nhỏ. Rồi Thu Phong lại nói “Kêu tụi nó chuẩn bị hết đi Minh Con. Còn Ngọc Bảo ở lại đây tao có điều cần nói!”. Minh Con gật đầu lui xuống dẫn dò đàn em, mặc dù bản thân anh có chút khúc mắc về việc Thu Phong kêu riêng Ngọc Bảo ở lại, nhưng cái mà hắn thích thú hơn là đánh người.

Ngọc Bảo thấy Minh Con đi ra liền nhìn Thu Phong hỏi “Đại ca có chuyện gì dặn dò?”. Thu Phong bước ra khỏi bàn làm việc tiến đến bàn tiếp khách đặt mông xuống rồi chỉ tay nói “Ngồi đi!”. Ngọc Bảo dạ một tiếng rồi ngồi xuống, tiện thể hắn cẩn thận rót trà ra cho Thu Phong.

Thu Phong thấy hành động của Ngọc Bảo hài lòng gật đầu. Từ sau chuyện anh tự dùng dao đâm vào vai, ký ức ấy đã khắc sâu trong đầu Ngọc Bảo. Dù chưa thấy Thu Phong chiến đấu nhưng Ngọc Bảo chứng kiến hành động ấy của Thu Phong thì hắn chắc rằng Thu Phong là một đại ca tuyệt vời nhất mà hắn từng gặp.

Thu Phong lên tiếng “Tối hôm nay thể nào cũng có mấy tên của mấy băng ô hợp đến quán bar của mình để thương lượng. Anh giao cho chú mày việc tiếp mấy thằng đó. Tao ghét nói chuyện với mấy thằng nhãi ranh, mất công đập tụi nó nữa phí sức bản tay ra. Cần thiết thì đuổi tụi nó về thôi. Rồi tới khuya thể nào cũng kéo đến lúc đó tính sau. Dù gì quán cũng mới mở thôi, tránh làm ảnh hưởng tới nội thất của quán cũng như ảnh hưởng tới khách của chúng ta.”

Ngọc Bảo hưng phấn gật đầu “Dạ! Đại ca.” Thu Phong giao cho anh việc này cũng đồng nghĩa như tin tưởng anh quá rồi. Bước đầu tiên khẳng định danh tiếng thì cái quan trọng nhất là tên đứng ra dẫn đầu như thế nào. Thu Phong đã kỳ vọng vào hấn thì hấn cũng không làm anh thất vọng. Thu Phong gật đầu rồi cho Ngọc Bảo lui xuống.

Trời tối, các con phố đã lên đèn, cũng là lúc các dân chơi lên đồ ra đường. Lúc này cũng chỉ bảy giờ tối. Tại quán bar tên là Balck Dragon nằm trên đường Lê Hồng Phong đối diện công ty của Thu Phong, đó cũng chính là quán bar của anh vừa mở với diện tích lên đến năm trăm mét vuông.

Nhược Y đã liên hệ người quen để thuê hai DJ nổi tiếng nhất Sài thành về làm cho quán bar này. Hai DJ đứng trên một dàn máy chơi nhạc dài tới năm mét, số máy móc nhìn cực kì hiện đại không thua các nước phương tây. Do diện tích rộng rãi nên quán cũng có những bàn chỉ dành cho khách VIP có thể hội viên hoàng kim trở lên. Kể từ khi hoạt động được một tháng quán đã từng mời cặp đôi DJ nổi tiếng DIMITRI VEGAS và LIKE MIKE. Để mời được hai người đó về Việt Nam, Nhược Y tốn không biết bao nhiêu là nước miếng mới mời được.

Do là trước đó cô từng giúp hai người này trong một đại hội âm nhạc nên họ mới chấp nhận qua Việt Nam đánh cho một quán chưa có danh tiếng. Sự nổi tiếng của hai người đó đã lôi kéo tất cả những dân chơi hạng nhất từ Nam ra Bắc chỉ để chứng kiến họ đánh nhạc trong một đêm. Chỉ riêng đêm đó tiền những món phục vụ trong quán của Thu Phong tăng gấp hai mươi lần mà vẫn chật kín bàn. Các nhà báo, hay những người không thể tham gia đều tụ tập trước cửa quán chỉ để xem mặt cặp DJ đó.

Quay lại với việc chính. Quán bar bây giờ chỉ mới dọn dẹp xong xuôi để đến tám giờ mới có khách vào nhiều hơn. Ngọc Bảo ngồi ở một góc quán bar một mình uống nước trắng. Hấn đang chờ, chờ người tới.

Đúng như dự đoán của Thu Phong. Cánh cửa quán bar bị bạo mà mở ra, những tên phải nói là đầu trâu mặt ngựa nhìn trông rất là bặm trợn bước vào. Tất cả gồm ba người tên bước vào đầu tiên cao 1m7 mặc quần đùi áo ba lỗ xăm bít hai cánh tay và dưới chân trái của hắn xăm hình một con cá chép. Đi sau hắn là hai tên đội nón lần lượt cao 1m65 và 1m74.

Tên đi đầu nắm cổ áo một nhân viên lại quát “Mày kêu thằng nào là chủ ở đây ra đây!”. Nhân viên ở quán này thường là sinh viên đi làm thêm để tiếp xúc mùi đời nên rất là nhát gan liền dạ dạ vài tiếng rồi chạy ra chỗ Ngọc Bảo.

Thấy nhân viên chạy qua phía mình Ngọc Bảo liền đứng lên. Cùng lúc đó tên nhân viên chạy lại run sợ lắp bắp không nói được gì thì anh liền vỗ vai nói “Anh thấy rồi! Kêu tất cả nhân viên đi vô bên trong đi.”. Tên nhân viên thấy thế gật đầu liên tục rồi chạy đi thông báo với mọi người. Tất cả nhân viên đã đi ra phía cửa sau đứng ở đó xì xầm bàn tán.

Chỉ riêng phía trước quán bar có tới mười bảo vệ mặc đồ đen to cao đứng sừng sững trước cửa quán. Tất cả nhân viên bảo vệ này đều thuộc bang Hắc Long, họ đã được dặn phải đứng đây trông chừng xung quanh coi xem có ai theo dõi không.

Trong quán bây giờ chỉ còn bốn người Ngọc Bảo và ba tên mặt bặm trợn vừa vào. Để ý kỹ hơn ở những bàn nằm trong góc tối đều có ba bốn người ngồi ở đó, nếu không để ý rất khó thấy được.

Ngọc Bảo bước ra với thân hình cao 1m78 vừa phải tới chỗ tên mặc áo ba lỗ kênh mặt nói “Mày là thằng nào?”. Tên mặc áo ba lỗ kênh mặt gần như lên trời nói “Tao là Phúc cá chép, người của bang Thiên Cầu. Mà tao nhìn mày có vẻ không giống chủ chiếc gì ở đây cả. Ông chủ mày đâu?” Nói xong hắn ngó nghiêng nhìn vào bên trong.

Ngọc Bảo chầm chọc nói “Ông chủ tao không tiện tiếp đãi mấy con chó trời gì đó nên để tao ra là đủ!”. Phúc cá chép nghiêng răng chỉ vào mặt Ngọc Bảo nói “Bố mày nói lại lần cuối! Kêu thằng chủ mày ra đây. Không thì coi chừng cái quán của mày đẹp tiệm đây thằng chó!”.

Ngọc Bảo cười khẩy đưa tay làm thế mời ra phía cửa nói “Quán tao không tiếp mấy loại chó cắn cắn. Chân mày đang làm bản quán đây và mày cũng có thể cút được rồi thằng nhóc!”. Với thân hình gầy nhom tên Phúc tiến sát lại nhìn Ngọc Bảo vừa phui phui vạt áo của Ngọc Bảo rồi nói “Được! Chết con mẹ mày đi ...” Dứt lời hấn lao lên đâm Ngọc Bảo.

Thấy đâm tới Ngọc Bảo phản xạ đưa tay lên đỡ thì bất chợt từ đằng sau tên Phúc, tên cao 1m78 bước ra chặn cánh tay hấn lại nói “Đại ca nói không được đánh người bây giờ. Mày muốn làm hỏng việc của đại ca à? Đi về”.

Tên Phúc cá chép đang máu điên lên tới não bỗng nghe tới hai từ đại ca liền ngoan ngoãn trở lại. Hấn vỗ vỗ hai cái ngay ngực Ngọc Bảo thì bị anh gạt ra rồi hấn nói “Lần sau gặp tao mong mặt chó mày còn sống đây con trai!”. Nói xong hấn quay người đi ra trước, hai tên kia cũng đi theo riêng tên cao 1m78 quay lại nhìn Ngọc Bảo bằng ánh mắt thách thức rồi mở cửa đi ra. Cũng lúc này có năm người mặc đồ vest đen bước vào đi ngang qua nhóm người Phúc cá chép.

Ra tới bên ngoài Phúc cá chép nhờ một bãi nước miếng trước cửa quán chửi rủa “Mẹ nó! Lũ chó đ** có mắt “ rồi quay sang trái sang phải thấy hơn mười người bảo vệ hùng dũng đứng đó liền kênh mặt lấy xe đi mất hút.

p/s: Từ h sẽ ngày 1c nhé các bác:))

nhớ tks cuối truyện và vote truyện dùm mình nha

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chiến (2)

Năm người mặc đồ vest bước vào người đi đầu là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi cười nói với Ngọc Bảo “Ở đây cậu có tiếng nói nhất phải không?”. Ngọc Bảo lạnh lùng trả lời “Đúng vậy!”. Người trung niên lại nói “Chúng tôi có chuyện muốn thương lượng với cậu!”.

Ngọc Bảo gật đầu rồi nói “Vậy mời đi theo tôi!” nói xong anh quay người đi tới một bàn VIP trong quán ngồi xuống. Người trung niên cũng đặt mông ngồi ngay phía đối diện, riêng bốn tên đi theo sừng sững đứng phía sau như một pho tượng.

Ngọc bảo ngoắc một tên nhân viên đang đứng phía sau kho lại bảo hắt lấy nước đem lên tiếp khách rồi cho hắt lui xuống. Người trung niên lịch sự nói với Ngọc Bảo “Chúng tôi là người của bang Hồng Hưng. Chắc cậu cũng biết đúng chứ?”. Ngọc Bảo liền nói “Một trong ba bang hội lớn nhất à?” Thật sự thì những ai mà làm cái nghề nhảy cảm như mở quán bar thì phải có quan hệ cả hai giới hắc bạch mới mong mở ra được yên ổn nên việc biết đến một trong ba bang hội lớn nhất thành phố này cũng là điều tất nhiên.

Tiếp đó anh lại nói “Thì sao?”. Người Trung niên nhú mày rồi nói “Cậu trai trẻ! Băng của chúng ta không như của mấy thằng ô hợp vừa rồi. Chắc cậu cũng biết lý do tôi tới đây chứ nhỉ?”. Ngọc Bảo giả ngu nói “Ông tới đây để đi bar rồi kiếm mấy em gái xinh tươi chứ gì. Vậy thì ông tới đúng chỗ rồi, chỗ tôi hàng đảm bảo chất lượng hơn những quán khác, đảm bảo phục vụ ông tận tình. Tiếc cái giờ này mấy em chưa tới!”.

Người trung niên nghe xong vẫn không tức giận nói “Chàng trai trẻ, cậu nghĩ ta còn hứng thú với mấy đứa đáng tuổi con mình sao. Ha ha ha ...”. Ngọc Bảo suýt xoa “Chà tiếc nhỉ! Tôi còn tính cho ông chú đây khai trương em hàng mới cơ đấy!”.

Bỗng ánh mắt của người trung niên trở nên sắc bén “Tôi đến đây không phải để đùa giỡn. Cậu ra cái giá đi, nếu không quán của cậu dù có lớn thế nào cũng không trụ nổi ở cái đất này đâu!”. Ngọc Bảo liền cười thách thức “Tôi thách ông đấy.”. Người trung niên quát “Mày ...”. “Ô ô, anh Trung cũng có mặt ở đây à? Trùng hợp quá.” Một tiếng nói chen vô. Người đàn ông tầm ba mươi tuổi ăn mặc có chút sang trọng bước vào chen ngang lời nói của người trung niên được gọi là Trung.

Trung hay còn gọi là Trung com, tay chân của bang chủ bang Hồng Hưng. Còn tên vừa vào là Thiện mát, phó bang của bang Hồn Nguyên. Ngoài ba bang đứng đầu thì tiếp đó là bang Hồn Nguyên, sau đó mới tới các bang ô hợp tụ lại với nhau thành một thể. Điển hình là tên vừa rồi sửa loạn trong quán nên được Ngọc Bảo mời ra.

Trung com ngồi yên đó không thèm quay sang nhìn ông cũng biết ai liền nói “Biết thân biết phận mình đi thẳng ôn con!”. Thiện mát cười há há lên nói “Cha chà! Ông già rồi mà sung phết nhỉ?”. Thiện mát vừa nói xong câu đó bốn tên đứng sao tên Trung com liền nhào đến nhưng bị Trung com lên tiếng “Dừng lại!”. Bốn tên đó quay sang nhìn Trung com rồi thấy ông lắc đầu liền thôi.

Được đà Thiện mát liền càng càng cái mặt “Chả lẽ ông già rồi sao Trung com?”. Trung com nghiêng răng nói “Tao đang làm ăn mày có thể cắt được rồi! Không hồn thì cắt ngay bây giờ không để tao kiếm mày thì cả cái bang của mày cũng bị diệt theo mày đấy.”. Thiện mát trợn mắt hớn hờ nói “Hố hố! Tôi thách ông đấy.”.

Trung Cơm nghiêng rằng “Mày nên rút khi còn có thể!”. Thiện Mát đứng với cái tên của hắn, khùng khùng điên điên không sợ trời không sợ đất. Chỉ biết trên đời này chỉ có bố mày là nhất. Nhưng cũng không vì vậy mà hắn ngu ngốc, hoàn toàn ngược lại hắn rất ranh ma.

Thiện Mát lại gần Trung Cơm nói “Tôi đ** về đây. Ông tới đây được tôi cũng tới được.” Rồi quay sang nói với Ngọc Bảo đang ngồi đó “Đúng không fen?”. Ngọc Bảo lạnh nhạt nói “Tùy mấy người. Đừng tới đây để phá quán là được!”.

Thiện Mát lại quay sang cười nham nhở với Trung Cơm “Ông thấy chưa? Ông lấy cái quyền gì đuổi thằng này? Tuổi à? hahaha “. Trung Cơm vẫn im lặng không nói gì nhưng bàn tay ông đã siết lại thành nắm đấm, đến nỗi tay run bần bật. Không phải hắn không dám đụng đến tên Thiện Mát mà là không thể đụng vào. Chỉ cần ông không kiềm chế được mà cho người đánh hắn thì thể nào bang Hồn Nguyên cũng kiếm chuyện đòi công đạo. Nếu hai bang khai chiến thì hai bang lớn còn lại trong tam bang sẽ ngư ông đắc lợi cho họ giết lẫn nhau.

Dù Hồn Nguyên là bang hạng hai nhưng lại hiếu chiến hơn cả ba bang phái mạnh nhất kia. Vì sao lại đứng hạng hai sau ba bang đó, tất nhiên là vì vấn đề tài chính. Bang Hồn Nguyên không có nguồn tài lực vẫn nơi chống lưng chắc như của tam bang đứng đầu nên Hồn Nguyên luôn luôn đi sau ba bang đó. Và lại bang Hồn Nguyên chỉ mới thành lập cách đây ba năm trong khi ba bang đứng đầu đều có thâm niên trên mười năm. Đó cũng là một điều bất lợi đối với bang Hồn Nguyên. Nhưng nếu muốn chiến với bang Hồn Nguyên thì trừ khi cả ba bang hợp sức lại mới mong dẹp được bang Hồn Nguyên mà không tổn thất gì nhiều.

Tất nhiên cả ba bang đối địch sẽ không bao giờ hợp tác với nhau làm chuyện đó. Cho dù có hợp tác đi nữa thì lợi ích được chia cho nhau cũng là

một vấn đề. Vì lý do đó nên Thiên Mát có thể ngông cuồng không sợ mẹ con thằng nào ở cái đất này.

Nghe Ngọc Bảo nói Thiên Mát liền cười khẩy đi đến trước mặt Ngọc Bảo nói “Bây giờ anh em với nhau cả thằng thừng luôn đi! Chú giao cho anh cái quán này bảo kê thì chú cóc phải sợ thằng nào cả.” “Không được!” Trung Cơm chen vào.

“Hình như ông anh tới đây cũng chỉ để độc chiếm cái quán này chứ gì? Đừng tưởng tôi không biết bang của ông đang thiếu vốn trầm trọng.” Thiên Mát mỉa mai nói. Quả thật Thiên Mát nói đúng, bang Hồng Hưng hiện đang thiếu số vốn lớn để nhập ma túy đá hay còn gọi là hàng xanh về để buôn bán. Trung Cơm lần này không nhịn được nữa quay ra sau quát lên “Lên đập chết mẹ nó! Có gì tao chịu “.

Trung Cơm vừa dứt lời bốn người phía sau liền lao lên đánh phía hai người Thiên Mát. Vừa tiến được hai bước thì bỗng cả bốn người phía sau dừng lại không dám tiến tới. Vì tên đi theo Thiên Mát đã rút khẩu súng đen ngòm chia vào bốn người đặc vest đen đó.

Lần này đi tới đây thương lượng Trung Cơm không hề để hạ nhân cầm theo súng. Căn bản hắn cũng là người của giới hắc đạo, không ai dám sờ sờ bắn chết hắn nếu không muốn cuộc chiến giữa các bang phái nổ ra. Hắn cứ tưởng hôm nay tới thương lượng với quán này sẽ êm đẹp vì danh tiếng của bang hắn. Không những bị Ngọc Long trêu chọc mà Trung Cơm còn bị tên Thiên Mát bắt chóp.

Trung Cơm nghiến răng đến nỗi kêu kèn kẹt. Thiên Mát thấy thế cười hớ hớ nói “Ừa? Sao ông mấy thằng đệ ông anh không đánh tôi đi! Há há.”. Trung Cơm tức giận nói “Mày dám bắn sao?”. Thiên Mát ra vẻ thản nhiên “Tất nhiên là không. Trừ khi bọn người ông xông vô đánh tôi thì tôi tự vệ thích đáng.” “Thích cái con mẹ mày. Mày sỉ nhục ông mày, ông đủ cho mày

chết cả vạn lần rồi “ “Ê tôi chưa đả động gì tới dòng họ nhà ông anh nha. Lớn rồi! Nói chuyện đảng hoàng tí cho con cháu nó nề.” “Để tao xem mày cười được bao lâu “. Nói xong Trung Cơm không để ý tới Thiện Mát nữa, dù tức điên hấn nhưng bản thân vẫn phải kiềm chế lại vì anh em trong bang.

Quay sang nhìn Ngọc Bảo đang xem vui ở đó Trung Cơm nói “Bây giờ cậu quyết định đi. Nếu hợp tác với Hồng Hưng thì tôi lấy tính mạng ra đảm bảo không ai dám đụng tới quán này, dù cả Nhất Hổ với Bạch Lang muốn chiếm quán này tôi nhất định đứng ra. Kể cả con chó đang sủa bậy ở đây “. Điều kiện quả thật rất hấp dẫn nhưng có một điều Trung Cơm không biết quán bar này vốn chủ nhân của nó là Thu Phong là bang chủ bang Hắc Long, một bang mới lập chưa ai biết tới. Thêm một điều nữa Hắc Long và Nhất Hổ vốn là đồng minh trong cái thành phố này.

Ngọc Bảo lắc đầu không nói gì làm Trung Cơm càng tức điên hơn. Thiện Mát thấy vậy khoái chí nói “Đấy! Ông anh thấy chưa? Tôi nói là ông anh tuổi gì so với tôi “ rồi quay sang Ngọc Bảo “Đúng không người anh em?”. Ngọc Bảo vẫn im lặng. Lúc này hấn cứ tưởng làm cho tên Trung Cơm muối mặt thì vụ làm ăn này dễ thương lượng hơn, tới một người mặt mũi bản thân còn không bảo vệ được thì nói gì đến mối làm ăn lớn này.

Nhưng khi thấy Ngọc Bảo vẫn im lặng thì Thiện Mát đã biết có gì đó không đúng liền nói “Quyết định đi anh bạn. Hồn Nguyên hay Hồng Hưng?”. Ngọc Bảo lạnh nhạt trả lời “Quán này căn bản nó thuộc bang Hắc Long, đừng mong thằng nào động vào. Tiền khách được rồi!”

“Hắc Long?” Cả hai người Trung Cơm và Thiện Mát đồng thanh. Cái tên Ngọc Bảo vừa nhắc tới đối với họ hoàn toàn xa lạ, dù cho những bang hắc đạo ở các tỉnh hay thành phố khác cũng chưa từng nghe tới cái tên Hắc Long.

Thấy lạ Thiện Mát nói “Hắc Long là bọn chó nào mà để mày từ chối bọn tao?” Trung Cơm ngồi đó cũng gật đầu theo. Ngọc Bảo liền trả lời “Bây giờ thì các người chưa biết. Nhưng tôi tuyên bố một câu là bang Hắc Long đ** sợ mẹ con thằng nào cả. Giờ thì mấy người có thể về. OK?”.

Giọng điệu ngôn cuồng của Ngọc Bảo khiến cả hai người Thiện Mát, Trung Cơm cảm thấy không ưa nổi. Dù là những bang phái từ trên Sài Gòn xuống đây họ còn không sợ mà lại đi sợ cái bang Hắc Long chưa biết tên sao? Đùa chắc? Rừng nào cọp đó thôi.

Trung Cơm hừ một tiếng bực dọc đứng lên nói “Nếu bang Hắc Long chó má gì đây của mày có thể bảo vệ toàn mạng mày thì mày nên rút khỏi cái đất này khi có thể. Trong đêm nay mạng mày sẽ không còn đâu!”. Nói xong Trung Cơm dẫn người rời đi. Còn Thiện Mát đứng đó hứng thú nhưng vẫn không nói gì. Hắn đang nghĩ điều gì làm tên trước mặt này tự tin để từ chối hai bang hắc đạo lớn tới vậy.

Thiện Mát tuy khó chịu về giọng điệu của Ngọc Bảo nhưng vẫn mỉm cười nói “Đã vậy tôi sẽ không làm phiền người anh em đây nữa. Mình xin phép về trước nhé bạn hiền.” Sau đó Thiện Mát quay lưng đi rồi để lại một câu cuối cùng “Hẹn gặp lại nếu anh bạn còn sống!”.

Hừ nhẹ một tiếng Ngọc Bảo không quan tâm. Ít nhất hắn đã thành công nhiệm vụ mà Thu Phong giao cho hắn là chọc tức những tên nào tới đây. Thu Phong đã dặn càng ngông càng tốt. Hướng dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: ๕Gấu๕ lúc 23:35:01 - 12/10/2016.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chiến (3)

Sâu bên trong quán bar Black Dragon có một căn phòng dùng để tiếp đãi cái đối tác làm ăn với quán. Bên ngoài căn phòng ấy có mười người của bang Hắc Long đứng gác ở đấy. Bên trong căn phòng hiện tại có Thu Phong cùng Minh Con đang nói chuyện về một vấn đề gì đó.

“Tình hình sao rồi thống kê cụ thể đi!” Thu Phong nói với Minh Con. Minh Con ngồi đối diện anh cung kính trả lời “Bang mình chính xác là có tổng cộng 438 thành viên. Trừ đi một trăm người ở lại kho để canh chừng thì những người còn lại đều tham gia vụ lần này. Hàng đều phân phát đủ cho tất cả anh em rồi. Bây giờ chỉ đợi bên phía thằng Bảo tình hình thế nào thôi.”. Nghe xong Thu Phong trầm ngâm gật đầu không nói gì.

Anh cầm điều thuốc lên châm thì Ngọc Bảo nói “Để em “, hấn đứng dậy mời cho Thu Phong rồi cũng mời cho mình một điều. Kể từ khi xuất ngũ tới giờ Thu Phong đã bắt đầu hút thuốc lại, nói hút lại cũng đúng vì năm lớp 10 anh đi theo lũ bạn đã tập thành hút thuốc rồi. Sau khi nhập ngũ anh ép mình bỏ thuốc, cuối cùng cũng thành công. Nhưng khi xuất ngũ thì không những làm trong môi trường đầy khói thuốc mà tới những thằng đệ trong bang cũng hút rầm rầm. Thật sự Thu Phong ngửi cái mùi ấy không chịu được rồi phải hút lại. Hại thì hại hút thì hút, chết tính sau.

Một lát sau cánh cửa phòng mở ra Ngọc Bảo bước vào chào Thu Phong cùng Minh Con một tiếng rồi ngồi xuống nói “Đại ca! Tổng cộng có ba bang tới. Một bang cùi bắt, một bang hạng hai Hồn Nguyên và một trong ba

bang mạnh nhất Hồng Hưng.”. Thu Phong nghe xong gật đầu bảo “Vậy mày đoán xem tối nay bọn nó khoảng mấy bang kéo tới?”.

Ngọc Bảo trầm ngâm một hồi rồi nói “Theo em nghĩ là chỉ hai bang thôi” “Vì sao?” “Theo như tình hình thì tên Thiện Mát của bang Hỗn Nguyên rất là khôn lanh. Hắn không biết bang mình là bang nào nên không dám manh động nên hắn muốn đứng ngoài xem xét thôi!”. Thu Phong lắc đầu “Bậy! Cái thằng Trung Cơm ấy. Tao trước có biết ổng. Hắn mới gọi là người cản trọng, anh có xem qua camera thấy thằng Thiện Mát dường như xỉ vả thằng Trung Cơm dữ lắm mà vẫn phải nhịn là biết rồi. Căn bản tối nay chắc chỉ có mấy thằng tạp nham kéo tới thôi. Dù vậy vẫn phải chém thằng tay, hạn chế người chết quá nhiều anh mày không đảm bảo sẽ không có ai làm ầm lên đâu.”

Ngọc Bảo giật mình trầm nghĩ “Được giết người sao?”. Nghe Thu Phong nói giết người dường như quá dễ hay sao ấy, lúc trước ở Long Xuyên giết người thì cũng phải đi tù một gông chứ chả có chuyện như Thu Phong nói là giết ít thôi đừng giết nhiều quá. Ngọc Bảo liền hỏi “Giết người không sao chứ đại ca?”.

Thu Phong nhàn nhạt nói “Tất nhiên không sao mà giết tầm chục đứa thôi, còn mấy thằng khác chém cho phé cũng được.”. Ngọc Bảo và Minh Con cùng nói “Thật chứ?”. Thu Phong bật cười “Tao đùa với mấy thằng này làm gì? Chưa giết qua người bao giờ à?”. Minh Con liền trả lời “Tất nhiên là có giết vài thằng nhưng em cũng năn nỉ gây lưởi mới có người đứng ra nói giúp.”.

“Mày quên thân phận đại ca tụi bay sao?” Thu Phong cười thật sâu một cái nói. Lúc này cả hai người mới chợt nhớ đến thân phận Thu Phong, lần trước Thu Phong cũng giết mấy người lúc mà hắn chặn đánh anh. Kết quả dường như Thu Phong chả bị cái tội gì cả và họ cũng chợt nhận ra một điều là tại sao tới giờ Thu Phong vẫn im hơi lặng tiếng.

Cả hai hiểu ra vấn đề đang định nói thì Thu Phong gật đầu nói “Đúng như tụi mày nghĩ. Anh im hơi lặng tiếng cũng vì kiếm cái cớ để dễ nói chuyện với lũ cớm thôi. Người ta tới kiếm chuyện thì mình phòng vệ chính đáng và lỡ tay. Đơn giản.”. Đúng như những gì hai người Minh Con nghĩ, chuyện đã vậy thì họ càng sung sướng chứ sao. Nhưng rồi Thu Phong lại bồi thêm một câu “Nói vậy thôi chứ đừng nói cho mấy anh e trong bang biết. Lỡ tay chết thì ok hết, chứ mà biết chuyện được giết rồi thì vài thằng nổi máu trâu lên giết loạn lại khổ. Hiểu chưa?”.

Vừa đưa lên tận trời thì Thu Phong lại đập họ xuống. Như vậy cũng đúng, tuy nói là được giết người nhưng nói ra mất công anh em phía dưới lại làm loạn rồi ỷ vào sau này có người chống lưng thích giết ai thì giết rất mất công. Cả hai cùng gật đầu rồi xin phép Thu Phong đi chuẩn bị trước.

Quán bar vẫn hoạt động bình thường, khách vẫn đông cho đến hơn một giờ sáng khách đã về gần hết. DJ cũng đã ngừng đánh và đi về. Nhân viên bên trong vẫn đang dọn dẹp lau chùi có một điều khác với mọi ngày là các nhân viên bảo vệ tới tận giờ vẫn chưa ai về. Bình thường sau giờ quán nghỉ thì các nhân viên bảo vệ về hết chỉ có một hai tên bảo vệ khác tới thay để trực ca đêm ngủ trong quán thôi. Thêm một điều đặc biệt nữa là tính từ trong ra ngoài nhân viên bảo vệ cũng lên đến năm mươi người, đông hơn thường ngày một chút.

“Được rồi! Được rồi! Về hết đi ngày mai tới dọn dẹp sau. Bây giờ phải đóng cửa gấp. Khẩn trương lên.” Ngọc Bảo từ bên ngoài đi vào vỗ tay thông báo cho tất cả nhân viên. “Có chuyện gì vậy quản lý?” “Tụi em làm sắp xong rồi để xong luôn đi anh!” Các nhân viên thì nhau hỏi Ngọc Bảo. Anh trừng mắt lên quát “Có chuyện nên tất cả được về hết. Mai lên dọn sau! Nghe chưa?”. Tất cả nhân viên giật bắn mình song chẳng mấy chốc tất cả đều về một cách nhanh chóng chỉ trừ nhân viên bảo vệ là người của Hắc Long bang còn ở lại.

Đúng lúc này khi chỉ còn một vài nhân viên chưa kịp về thì bất ngờ từ ngã ba (Quán bar của Thu Phong mở ngay sát ngã ba của con đường lớn) có tới hàng trăm chiếc xe máy chạy tới đậu giữa đường. Tất cả đều xuống xe và lấy từ trong người ra từng cây hàng như đao tới kiếm, mã tấu, chích điện, côn ... Lao tới hướng quán bar. Cùng lúc đó không biết từ lúc nào đối diện quán bar ấy là công ty Hắc Long cũng xuất hiện hàng trăm người đang từ tầng hầm gửi xe của công ty lao điên đại ra. Trên tay ai cũng lăm lăm một món đồ.

Cảnh tượng cả hai cùng lúc ập tới hiện ra trong mắt các nhân viên ở đó. Ngay lập tức Ngọc Bảo quát “Những ai còn ở đây lập tức vào trong quán. Trừ mấy thằng bảo vệ đứng đây “. Nhân viên còn lại lập tức chạy vô trong quán bar trong sự sợ hãi.

Hai đoàn người bất chợt dừng lại giữa đường không tiến tới nữa. Cả hai chia là hai bên đứng chặt kín đường. Từ trong những nhóm người đi xe máy bước ra ba người. Cùng lúc này nhóm người kia là người của Hắc Long bang cũng bước ra một người đó là Minh Con. Ngọc Bảo từ quán bar cũng chạy sang rút một cây đao dài 80cm có vài cái lỗ trên thân đao chạy tới chỗ Minh Con đứng đó.

Phía bên kia Ngọc Bảo nhận ra một người chính là Phúc cá chép, thằng trâu vừa tới lúc tới. Minh Con mở miệng nói “Tụi mày là thằng nào? Kéo tới đây làm cái con mẹ gì?”. Tên đứng đầu chỉ vào quán bar lên tiếng “Ông mày đây tới đập cái quán kia. Tụi mày là thằng nào?”.

Ngọc Bảo cười khẩy nhìn tên Phúc cá chép bên cạnh đó “Hỏi thằng kia là biết tụi tao là ai thôi.”. Tên đứng đầu tên là Phi Hùng đeo mắt kính cận trông rất tri thức quay sang hỏi tên Phúc cá chép “Mày biết tụi này?”. Phúc cá chép lờm Ngọc Bảo nói “Em không biết. Chỉ biết cái thằng đứng kia kia. Nó là người của quán bar”. Phi Hùng gật đầu nói “Ừm, rồi hiểu rồi”.

Xong hắn quay sang nói với hai người Minh Con “Vậy chúng mày quyết định không giao cái quán ra đúng không? Tình hình là nhờ nhóm khác rồi à? Nhưng bên mày đã sỉ nhục bên tao, không quỳ xuống xin lỗi thì bố đập chết mẹ hết lũ chúng mày.”

Minh Con kênh mặt lên nói “Mày thích chơi kiểu gì bố mày chơi với mày kiểu đó. Đ** phải nói nhiều ok?”. Phi Hùng cười khà khà gật đầu nói “Được! Thích thì chiến. Tao tên Phi Hùng, chủ Thiên Cầu bang “. Minh Con và Ngọc Bảo trả lời ngắn gọn “Minh Con, Hắc Long bang” “Ngọc Bảo, Hắc Long bang”.

Xung tên xong tất cả lui về phía sau thêm mười mét. Phi Hùng thầm nghĩ Hắc Long bang là cái băng chó đẻ nào. Cái tên hắn chưa bao giờ nghe nhưng đã ra đời chơi thì thằng nào đụng là đập tính sau.

Tận bây giờ Thu Phong vẫn chưa xuất hiện. Đúng như anh dự đoán chỉ có cái băng tạp nham kia là tới kiếm chuyện. Hồn Nguyên và Hồng Hưng không tới. Bên phía bang Thiên Cầu chỉ kéo theo khoảng hai trăm người còn bên Hắc Long tuy nói sẽ cho ba trăm người xuất chiến nhưng lượt đầu tiên xuất hiện hiện tại chỉ có hơn một trăm người. Đây là dạn dò của Thu Phong phòng khi Hồn Nguyên hay Hồng Hưng ập tới sẽ trở tay không kịp.

Và đây cũng là lý do anh không xuất hiện. Thậm chí khi tập hợp đầy đủ anh em cũng không thấy mặt Thu Phong đâu. Anh chỉ để lại một cuộc gọi là cứ đánh đi tao sẽ ra sau.

Lúc này Phi Hùng tháo mắt kính ra cho vào túi rồi từ trong lưng rút ra một cây đao dài 60cm giơ lên trời hét lên “Chém!”. Phía bên Minh Con cũng hét “Quất tụi nó!!!!”.

Cả hai bên mấy trăm người bất chợt chạy ào tới như một cơn lũ nhập vào nhau quần ẩu một cách điên dại.

Nếu thấy hay hãy bình chọn 10 sao và like fb truyện mình nhé. Hay đơn giản để lại cmt để mình có động lực:D

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chiến (4)

Trên con đường lớn Lê Hồng Phong của thành phố Vũng Tàu. Ngay tại lúc này trên một đoạn của con đường đó không thể lưu thông mặc dù bây giờ đã khuya rất ít người qua lại.

Một cảnh tượng đẫm máu của mấy trăm người lao vào quần chiến một cách hoang dại. Nhìn từ trên những tòa nhà cao tầng xuống sẽ thấy một cảnh tượng đẫm máu giữa hai băng đảng ngăm đậm chém lẫn nhau một cách công khai.

Thu Phong người đã tính toán chuyện này sẽ xảy ra hiện đang đứng trên sân thượng một tòa nhà cao tầng cạnh bên công ty dùng ống nhòm để quan sát.

Phía dưới bang Hắc Long và Thiên Cầu đang đối chiến nhau. Dẫn đầu Hắc Long là Minh Con, Ngọc Bảo một mình lao vào hàng trăm người, theo sau đó là thành viên của Hắc Long bang. Bên Thiên Cầu bang dẫn đầu là ba người cũng lao vào đội hình đối phương là Phi Hùng, Phú cá chép và một tên nữa là phó bang Bo nhỏ hay còn gọi là Hoàng chó điên.

“Chết mẹ mày đi thằng chó!” Phú cá chép hét lên chém một người của Hắc Long gục xuống rồi lao qua phía Ngọc Bảo. Ngọc Bảo tuy không lợi hại như Thu Phong hay đơn giản hơn là không bằng Minh Con nhưng cũng không thể coi thường anh.

Thấy Phú cá chép lao tới trong đám đông Ngọc Bảo liền nhặt một thanh đao rơi ở dưới đất cầm lên. Trùng hợp một tên người của Thiên Cầu

lại lao đến trước vung đao về phía Ngọc Bảo. Anh đưa đao ở tay trái lên chém lại “Keng.” Đúng lúc này một tay còn lại anh đâm xuyên bụng tên đó.

Thu Phong đã từng nói giết thì cứ giết thì đây là mạng đầu tiên Ngọc Bảo giết và cũng để làm màu cho tên Phúc cá chép đang lao tới. Tên bị đâm hét lớn rồi gong bắt đầu ặc ặc những từ không thể nghe được. Đao vừa rồi Ngọc Bảo đâm trúng ngay gan đối phương khiến hắn đã tử vong.

Thành viên của Thiên Cầu gục xuống. Ngọc Bảo đỡ cơ thể đã xụi lơ của tên đó rồi từ từ rút thanh đao ra khỏi người hắn. Quãng tên đó qua một bên với cây đao còn những giọt máu còn đọng lại trên thanh đao Ngọc Bảo đứng đó nhìn Phúc cá chép đã đứng khựng lại từ lúc nào. Xung quanh các thành viên của Hắc Long và Thiên Cầu vẫn điên cuồng chém nhau. Nhưng cảnh vừa rồi ít nhất không làm họ phân tâm chỉ là không ai trong Thiên Cầu muốn đối đầu với tên vừa giết người. Ít nhất người bên Thiên Cầu lựa chọn đánh với mấy tên tép là tốt nhất.

Phúc cá chép thấy cảnh tượng vừa rồi cũng hơi bất ngờ một chút. Không ngờ băng đảng mới này dám thẳng thừng giết người mà không sợ chuyện. Nhưng cũng không vì vậy khiến một người đã ra đời từ lúc mười tuổi như hắn phải sợ.

Cả hai người nhìn nhau chưa tới hai giây rồi cả hai cùng lao lên, cùng lúc giọt máu trên thanh đao Ngọc Bảo rơi xuống.

Ngọc Bảo lấy đà nhảy lên dùng cả hai tay nện hai thanh đao xuống người Phúc cá chép. Hắn đưa cây đao của mình lên đỡ. Tuy đỡ thành công nhưng do lực đạo quá mạnh từ cú nhảy Ngọc Bảo đã cứa được phần cánh tay của Phúc cá chép khiến hắn chảy máu.

Đúng lúc hai chân Ngọc Bảo vừa tiếp đất chưa lấy lại thăng bằng Phúc cá chép nén đau ở cánh tay nhân cơ hội đó đập thẳng vào bụng Ngọc Bảo

khiến anh văng ra ngã xuống đất trong đau đớn.

Ngọc Bảo ô bụng nhăn nhó đứng lên rồi nhặt lại cây đao đã làm rớt do lúc bị đá ra. Phúc cá chép nhìn cánh tay không ngừng chảy máu hấn cũng chả thèm cần máu liền lao đến chiến với Ngọc Bảo. Căn bản không phải không cầm máu mà là cầm không kịp.

Ngọc Bảo ôm bụng nhăn nhó rồi hít một hơi thật mạnh ngay lúc tên Phúc còn cách chừng hai mét nữa là tới. Anh quay người hấn ba trăm sáu mươi độ qua bên phải vung cây kiếm một cách bất ngờ. Thường thì đòn đó chỉ dùng trong võ thuật chứ không dùng trong chém nhau mà Ngọc Bảo vẫn áp dụng vào được.

Thấy Ngọc Bảo làm một hành động kì lạ Phúc cá chép không phản ứng kịp liền bị thanh đao găm một phát vào vai và một tiếng “Cộp” vang lên. Đó là tiếng của thanh đao cùng xương va chạm vào nhau thành. Ngọc Bảo lợi dụng lực xoay với lực của cánh tay viện trợ cho nhau tạo nên một lực chém xuyên cả da thịt đến tận xương.

Phúc cá chép chưa kịp hét lên vì đau thì Ngọc Bảo nhanh chóng quay hông đập một phát vào bụng tên Phúc. Hấn văng ra ngã xuống đất lợi dụng đúng thời cơ đó không cho hấn ngồi dậy Ngọc Bảo lao chém một đao xuống người hấn.

“Keng!” Đao gần trúng đối phương thì Ngọc Bảo cảm giác như bị chặn lại. Một người đã cứu tên Phúc đó chính là tên Bỏ nhỏ. Ngọc Bảo thấy vậy vẫn không dừng tại đó liền một tay kia cầm đao chặt xuống người Bỏ nhỏ.

Bỏ nhỏ lách người qua lui xuống, cùng lúc đó hai tên khác của Thiên Cầu lao lên chắn trước người Phúc cá chép. Ngọc Bảo nhìn sang thấy Bỏ nhỏ đang đỡ Phúc cá chép đứng dậy và nói “Mày lui xuống đi để thằng này

tao xử”. Phúc cá chép gạt đầu vừa đi vừa ôm cánh tay đầy máu lui về phía sau.

Hai tên vừa rồi chỉ đứng chắn trước mặt Ngọc Bảo chứ không hề có ý định lên chiến với anh. Bo nhỏ quát lên “Đi ra chỗ khác đi”, cả hai tên nghe vậy liền tách ra nhảy vào một cuộc chiến khác.

Bo nhỏ với thân hình cao 1m78 và cũng chính là tên đã cản Phúc cá chép không gây sự tại quán lúc nãy, hắn cũng rất nhanh nhẹn không thể coi thường. Ngọc Bảo hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng rồi lao lên không nói gì. Bên kia Bo nhỏ cũng lao đến.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục diễn ra từ Bo nhỏ và Ngọc Bảo cho đến Minh Con và Phi Hùng. Tuy nói Minh Con cũng là lính đặc công nhưng đánh chiến với Phi Hùng cũng không dễ dàng. Nhìn Phi Hùng lúc đeo mắt kính thì như thằng thư sinh chỉ hơi côn đồ một chút.

Nhưng lúc này Minh Con dẹp bỏ cái ý kiến thư sinh đó luôn rồi. Mỗi một đao Phi Hùng chém xuống đều là lực mười phần và hầu như nãy đến giờ đánh với hắn Minh Con chưa thấy hắn xuống sức tí nào. Thậm chí hắn còn tiện tay chém vài tên bên cạnh nữa.

Nếu xét về lực thì Minh Con quả thật thu Phi Hùng nhưng có phản xạ từ lúc còn là quân nhân Minh Con cũng không thua thiệt gì nhiều.

Xung quanh các nhà dân cũng đã chứng kiến nhưng không ai dám lại gần. Họ cách xa cuộc chiến ít nhất là một trăm mét. Thậm chí nhiều nhà còn đóng chặt cửa rồi lên lầu mở cửa sổ ra để quay phim. Có người gọi cho cảnh sát nhưng tất cả số đều bận. Thậm chí họ gọi cho số cá nhân cũng bận hoặc không liên lạc được.

Đó cũng là một chiêu trò của Thu Phong. Anh đã nhờ bạn anh là Huỳnh Đạt hack vào tổng đài đóng băng các cột sóng của thành phố này cho họ không thể liên lạc cho ai được. Dù vậy cũng không giấu được phía công an. Dân quân tuần tra đã báo cho công an từ lúc nào rồi nhưng cuộc gọi từ cấp trên xuống nói với nội dung “Cứ để vậy! Bên đây đã có xấp xếp không cần can dự.” Thế là bên phía công an thường chỉ biết đứng ngó.

Người làm ra mọi chuyện chỉ có mỗi Thu Phong, anh đã gọi nói cho lão Đức Công và lão nói cứ vô tư đi.

Cuộc chiến vẫn cứ tiếp tục mà không biết rằng ngoài Thu Phong thì vẫn có vài người đang theo dõi.

Cũng trên tòa nhà Thu Phong đang đứng lẫn lộn ở tầng 16 Trung Com đang ngồi đó cùng bốn thuộc hạ quan sát cuộc chiến bên dưới. Ở tầng 7 của toàn nhà là nơi của nhóm người Thiện Mát.

Tại tầng 16 Trung Com đang khinh thường nói “Cứ tưởng Hắc Long là bọn nào ghê gớm ra cũng chỉ được vài thằng leo queo mà cũng dám xưng là một bang hội. Tới lũ nhãi nhép kia đánh còn không xong thì làm ăn được gì”. Tên thuộc hạ bên cạnh đứng đó cũng gật đầu bảo phải với giọng điệu mỉa mai.

Thật sự thì cuộc chiến ở dưới dù bang Hắc Long ít người hơn nhưng cũng không rơi vào thế hạ phong. Suy cho cùng những người ở bang Hắc Long cũng là bá chủ cái đất Long Xuyên. Kinh nghiệp xương máu cũng nhiều, không thể nói muốn ăn là ăn được.

“Rầm!” Trung Com đang mở giọng mỉa mai thì cánh cửa bỗng được đập tung ra. “Tép riu sao?” Một bóng người đứng trước cửa, giọng nói trầm ồm vang lên. Ngay tức thì bốn tên hộ vệ chắn trước mặt tên Trung Com.

Trung Cơm đứng lên hỏi “Mày là ai? Sao tự tiện đập cửa xông vô đây?”. Thân hình to cao ấy từ từ tiến tới để lộ ra khuôn mặt của Thu Phong. Anh ngược mặt lên cười châm chọc nói “Tao thích thì tao vào thôi!”. Trung Cơm vẫn với câu hỏi đó “Mày là thằng nào?”.

Thu Phong lại quay người đi và nói “Sau này sẽ sớm biết thôi. Bang chủ Hắc Long là tao”. Nói xong anh đi mất. Bỏ lại Trung Cơm và đám người của hắn đang định hình coi chuyện gì đang diễn ra. Đùng cái tới đùng cái đi một cách rất là “Quách Tĩnh” khiến hắn chả hiểu gì cả.

Thu Phong không đi thang máy mà đi bộ từ từ xuống. Khi tới tầng 7 thì anh dừng lại, anh biết tên Thiện Mát đang ở trong này nhưng rồi anh lại lắc đầu rồi đi xuống tiếp. Tuy hắn cũng khá mạnh nhưng anh không thích nói chuyện với một thằng điên, thể loại người Thu Phong ghét nhất chính là điên điên khùng khùng như Thiện Mát.

Cuộc chiến vẫn diễn ra một sống một còn cho đến khi Thu Phong đặt chân xuống dưới đường.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bang Tao Tên Hắc Long !!!

Hiện giờ Hắc Long bang và Thiên Cầu bang vẫn đang trong thế giằng co. Người gục xuống cũng hơn năm mươi người cho cả hai bên. Minh Con vừa đánh vừa lo lắng quân số bên mình đang ít hơn đối thủ, anh đang phân vân có nên gọi thêm người ra không thì đúng ngay lúc này anh bắt gặp một bóng dáng quen thuộc từ trong đám người của bang mình đi ra.

Bỗng thành viên của bang Hắc Long thi nhau la lên “Đại ca” “Đại ca kìa” “Đại ca tới rồi anh em”. Bóng hình ấy không ai khác chính là Thu Phong. Anh bước vào giữa cuộc chiến bằng cách tản bộ như không có chuyện gì. Dù là bên hướng đó là bang của Hắc Long nhưng bang Thiên Cầu đã nhảy vào tận đó để đánh nhau. Vậy mà Thu Phong vẫn bước đi rất là từ từ.

Toàn thể hai phe đều tập trung vào một con người Thu Phong. “Đại ca coi chừng!” Một tiểu đệ Hắc Long hét lên cảnh báo cho Thu Phong. Từ phía sau một thành viên Thiên Cầu đang vung cây mã tấu vào lưng Thu Phong.

Ngay lập tức cảm giác được nguy hiểm Thu Phong cúi người lách sang một bên cây mã tấu chém hụt vào khoảng không. Né được đòn Thu Phong dùng mu bàn tay hất trúng tay nắm mã tấu của tên đó khiến cây mã tấu văng ra. Lập tức anh bắt lấy cổ tay tên đó, không thèm xoay người lại anh kéo hẳn sát vào lưng rồi hạ thấp trọng tâm “Rầm ...” Thu Phong thực hiện một đòn Judo một cách hoàn hảo trong tình huống ấy.

Dù hấn ngã ra nhưng Thu Phong vẫn giữ lấy cổ tay của hấn rồi nói “Gãy nhé ...”. Với nụ cười đầy khả ái Thu Phong một tay giữ cổ tay hấn một chân dùng gối đè thẳng vào cẳng tay “R—Rắc...”. Cánh tay bị gập ngược lại hoàn toàn, tới nỗi khiến cả xương lòi ra đâm thủng da thịt khiến máu chảy ròng ra. Mặc xác cho tên đó la ó Thu Phong bước qua người hấn và tiếp tục đi tới hướng của Minh Con và Ngọc Bảo đang chiến đấu.

Từ trong người Thu Phong rút ra một cây nhị khúc bằng inox “Leng keng ...” Tiếng dây xích va vào thân nhị khúc vang lên. Màn chào hỏi vừa rồi của Thu Phong dường như chưa làm Thiên Cầu mãn nhãn nên vẫn có vài thằng điên lao lên tấn công Thu Phong.

Một thằng, hai thằng, ba thằng, bốn thằng, ... tám thằng đồng loại lao đến bổ nhào vào Thu Phong. Thấy vậy Thu Phong liền tiến lên một bước thật nhanh dùng côn quật vào đầu tên gần nhất “Cốp...” Đầu tên đó lồm vào một lỗ to tướng rồi gục ngay tại chỗ. Không để mất nhịp nào ngay lập tức Thu Phong xuất ra hai cước hai bên đá văng hai tên từ trái phải lao đến. Thu Phong quay người lại vung côn ngược vào đầu tên khác rồi lại dùng chân đá vào cằm tên lao lên phía sau lưng.

Hai tên còn lại đang đà lao lên thấy Thu Phong nhanh như chớp xử mất sáu người. Bọn chúng quay đầu định chạy thì Thu Phong gạt chân một tên rồi dùng côn nhị khúc quật thẳng vào đầu gối “C-Rốp” Xương đầu gối của hấn tương ra nát toét, máu văng lên tung tóe dính cả máu vào cây côn của anh. Còn một tên duy nhất đang đà chạy Thu Phong không ngần ngại ném thẳng cây côn vào mắt cá chân hấn, vừa ném côn Thu Phong vừa lao tới.

“Rầm!” Cây nhị khúc trúng đích cũng đúng lúc này Thu Phong nhào tới đập thẳng vào mặt tên xui xẻo đang té lăn ra đường kia. Đầu hấn như trái banh bị Thu Phong đập một phát đập đầu xuống đường rồi tung lên xong lăn ra chèo queo chả biết còn sống hay đã chết. Toàn thể tạm thời ngưng động lại há hốc mồm nhìn Thu Phong.

Tiếp tục cái màn bước qua xác tao. Thu Phong cúi xuống nhặt cây côn lên rồi bước qua xác tên vừa gục xuống. “Ê cu! Quăng cho tao nốt cây côn mày đi!” Thu Phong quay sang nói với một tên tiểu đệ Hắc Long cũng xài nhị khúc. Côn nhị khúc Thu Phong thích dùng khi học cấp hai rồi. Không phải do thấy Lý Tiểu Long múa côn mà anh thích nên mới sử dụng nhị khúc, đơn giản thấy thằng bạn nó múa côn đẹp quá nên Thu Phong từ nhỏ quyết định ở nhà tự học và nhị khúc cũng là một trong số những món vũ khí yêu thích của anh.

Côn nhị khúc không những nhanh lực còn mạnh. Chỉ có một điểm yếu là lúc mới tập múa côn rất dễ đập vô người.

Tiểu đệ Hắc Long bang nghe Thu Phong gọi tới mình liền cung kính chạy lại giao cây nhị khúc cho Thu Phong rồi nhặt một cây đao khác dưới đất cầm lên.

Hiện tại từ Phi Hùng cho đến Bo nhỏ đều trở hai con mắt ra nhìn Thu Phong. Suy nghĩ trong đầu họ hiện giờ là “Thằng súc vật nào đây?”. Thấy Thu Phong xuất hiện tất cả thành viên Hắc Long bang đều tập tung lại sau lưng Thu Phong, Minh Con và Ngọc Bảo cũng chạy lại. Không ai trong Thiên Cầu dám ngăn cản người của Thu Phong chạy ra phía Thu Phong. Kể cả các thành viên của Thiên Cầu cũng chạy về phía bang mình. Bên Hắc Long cũng không ngăn cản.

Một lần nữa cả hai bang lại chia làm hai bên. Hai người Minh Con tiến lại “Đại ca”. Thu Phong gật đầu không nói gì, anh thả lỏng hai tay nhưng hai tay vẫn giữ cặp côn “Cong..” Cặp côn chạm nhẹ xuống đất một tiếng. Thu Phong quay sang nói với Hắc Long bang “Đừng thằng nào lên hết!” “Vù” Dứt câu Thu Phong một thân một mình lao thẳng vào bang Thiên Cầu.

Phi Hùng thấy Thu Phong tự nhiên xuất hiện rồi chẳng nói chẳng rằng tự nhiên lao đến. Bỗng loạn Phi Hùng hét lên “Đập nó!”. Thành viên Thiên Cầu bang chả kịp nghĩ ngợi gì liền lao lên đánh tới phía Thu Phong.

Khi còn cách người gần nhất ba mét Thu Phong ném một cây côn ra ngay thẳng đầu đối phương. “Bùng ...” Đang lao tới hết sức một thành viên của Thiên Cầu bỗng bị cây côn đập thẳng vào đầu, đầu hắn tung một phát cả đầu ngược lên trời. Thu Phong quay mình ba trăm sáu mươi độ dùng côn vung tay ngược vào đầu hắn thêm một phát nữa. Lúc này cây côn ném đi vừa nảy rơi xuống Thu Phong bắt lấy.

Vừa đánh gục được một tên thì Thu Phong đã bị tất cả bang Thiên Cầu bao vây lại. Ngọc Bảo đứng xa thấy vậy lao lên thì bị Minh Con chặn lại lắc đầu nói “Đại ca đã nói đừng lên thì đừng lên! Đứng đây xem đi”. Nghe vậy Ngọc Bảo cắn răng rồi cũng đứng yên đó quan sát. Có lẽ người biết rõ thực lực của Thu Phong nhất vẫn là Minh Con. Thậm chí anh còn chưa động vào được một cộng lông của Thu Phong thì đã bị đâm cho một phát muốn ọc cả máu mồm. Tới thủ lĩnh Thiên Cầu, Minh Con còn đánh ngang ngửa được nhưng với Thu Phong chưa bao giờ anh dám nghĩ tới lần tiếp theo đánh với Thu Phong. Còn đối với Ngọc Bảo chỉ nghe danh tiếng Thu Phong chứ cả một tháng qua chưa bao giờ anh thấy Thu Phong động thủ, và đây cũng là lần đầu tiên anh chứng kiến.

Trong tình trạng bị bao vây khi tứ phương tám hướng đều có cả một bầu trời đao kiếm ập tới. Thu Phong chuyển hình tiến sát người những tên phía trước, nằm trong tầm cánh tay của những tên đó Thu Phong thậm chí chả cần đỡ cũng tránh được số đao kiếm đấy. Vì vậy những đao phía sau hay bên hông đều đánh vào khoảng không.

Thu Phong lập tức kéo cổ một tên trước mặt lên gồng một phát ngay mặt hắn, khiến hắn bất tỉnh nhân sự. Tiếp đó Thu Phong sử dụng hai thanh công múa may một cách điên cuồng đánh đập Thiên Cầu bang như một bao cát.

Bất ngờ sau lưng Thu Phong có bốn năm thanh đao đâm tới. Thu Phong dùng chân móc hết số đao ấy lại kẹp vô chân. Anh dùng lực cả bản thân ấn chân xuống một phát những tên cầm đao bất ngờ không chịu được lực làm tuột thanh đao. Chân kẹp đao Thu Phong lộn người một phát sút những thanh đao ấy bao về phía những tên khác khiến những cây đâm găm vào ngực, chân, bụng, đủ vị trí trên từng thành viên Thiên Cầu bị trúng đòn.

Trong đám người Phi Hùng cùng Bo nhỏ đứng đó lựa thời cơ để đâm lên Thu Phong. Từ khi anh xuất hiện thì bọn họ đã đưa ra kết luận là không thể nào đánh thắng Thu Phong nếu chỉ với vài người kể cả bọn họ. Nhưng mấy trăm người đây thì chưa chắc.

Đúng lúc này thành viên Thiên Cầu tránh ra để hiện ra Bo nhỏ cầm đao chém sau lưng Thu Phong. “Keng!” Thanh đao bị chặn lại chạm vô dây xích của cây côn Thu Phong đang cầm. Không biết từ lúc nào mà Thu Phong chỉ đang dùng một cây nhị khúc. Đao vừa bị chặn lại Bo nhỏ chưa kịp thu đao lại thì Thu Phong quay người dùng dây xích quấn lấy thanh đao của Bo nhỏ kéo lại. Ngu ngốc thay do quá hoảng Bo nhỏ vẫn giữ chặt cây đao, kết quả cả hãn cũng bị kéo về phía Thu Phong.

Lực kéo của Thu Phong mạnh tới nỗi giật bắn của người Bo nhỏ lên phía trước. Bo nhỏ vừa bay đến gần Thu Phong thì bị anh lên gối một phát ngay cầm “Cốp ...” Tiếng xương va chạm vang lên. Bo nhỏ bị bất tỉnh, ngay lúc ấy Phi Hùng vác cây đao chém về phía Thu Phong.

Biết đây là thủ lĩnh Thiên Cầu, Thu Phong liền buông cây nhị khúc ra lách người qua một bên bắt lấy tay Phi Hùng rồi dùng tay không chặt một phát lên mu bàn tay của hãn. Bị Thu Phong bất ngờ bắt lại rồi chặt một phát lên tay cầm đao, đau đớn cộng thêm tê liệt Phi Hùng đánh rơi thanh đao. Tiếp đó Thu Phong lại dùng lực kéo hãn lại dùng một đòn Judo “Rầm ...” Phi Hùng té rầm xuống đất. Nhanh chóng Thu Phong nhặt cây đao kê lên cổ

Phi Hùng rồi dùng chân đạp lên ngực hắn khiến hắn không thể nào ngồi dậy cho dù không có thanh đao.

Thu Phong ngó nhìn xung quanh hét lên “Bang chủ tụi bay ở đây thằng nào dám đánh?”. Ngay lập tức tất cả thành viên Thiên Cầu dừng tay lại. Thành viên Hắc Long bang thì đứng hình dưới sự bá đạo của Thu Phong.

Phi Hùng cắn răng hỏi "Mày là ai?". Thu Phong nhàn nhạt trả lời "Tao tên Thu Phong và bang của tao tên Hắc Long"

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Giang Nam .

Chưa tới mười phút kể từ khi Thu Phong xuất hiện. Cả Thiên Cầu bang chưa ai làm Thu Phong bị thương một tí nào kể cả một vết trầy.

Phi Hùng bang chủ Thiên Cầu đã bị Thu Phong đánh bại trong một nốt nhạc, tình hình hiện tại của hắn bây giờ là được vinh dự làm con tin cho Thu Phong.

Toàn thể im lặng một cách đáng sợ. Phi Hùng bị đao kẻ cổ không thể nào làm gì được bằng cách nằm im, kể cả không có thanh đao trên cổ thì Phi Hùng cũng không tài nào ngồi dậy nổi. Bởi chân của Thu Phong đạp lên ngực hắn. Tưởng tượng cứ như quả tạ cả mấy trăm kg đè lên người vậy, không tài nào nhúc nhích nổi.

Dù bị Thu Phong không chế nhưng với bản chất gan lì có sẵn trong máu Phi Hùng nghiêng răng nói “Mày có ý gì? Sao không chém tao mà bắt tao lại?”. Thu Phong cười đều nói “Mày biết sự yếu kém của bản thân chứ?”. Phi Hùng làm vẻ mặt thách thức “Thì sao?” “Đi theo tao”. Phi Hùng ngạc nhiên “Hả?”.

Thu Phong nhắc cây kiếm ra khỏi cổ Phi Hùng nói “Tao nói mày đi theo tao!”. Thấy Thu Phong đã bỏ đao ra khỏi cổ mình Phi Hùng ngồi dậy “Rầm” “Nằm im đó!” Chưa kịp ngồi dậy thì một lần nữa Phi Hùng lại bị Thu Phong đạp vào ngực ấn xuống đất.

Phi Hùng đau đón gào lên “Chẳng phải mày nói tao đi theo mày sao?”, nghe vậy Thu Phong lắc đầu nói “Mày đã trả lời đâu?”. Cắn chặt răng Phi

Hùng dứt khoát nói “Không thích!”. Thu Phong hí hóp lại nói “Ồ hử. Tại sao?”. Phi Hùng cười khẩy nói “Tao không muốn dưới trướng thằng nào cả!”.

Nếu nói về thực lực cá nhân thì quả thật Phi Hùng rất có tố chất. Thu Phong cũng đã cho người điều tra tất cả thông tin về các bang phái lớn nhỏ ở thành phố này. Trong đáng chú ý nhất là hai nhân vật còn trẻ tuổi đó là Thiện Mát và Phi Hùng. Hai người này lúc trước từng là đôi bạn rất thân nhưng Thiện Mát lại đi theo người đàn anh đã từng giúp đỡ mình còn Phi Hùng không muốn nghe lệnh ai nên tách ra lập băng đảng riêng của mình.

Từ mười mấy anh em, một tay Phi Hùng gây dựng lên bang Thiên Cầu với nhân số chín xác là 284 thành viên. Với bản tính không chịu khuất phục của Phi Hùng cũng làm nên danh tiếng của một thằng vừa lỳ vừa trâu như Phi Hùng. Thêm tích cách luôn luôn bảo vệ anh em dù là người ít được chú ý nhất cũng được Phi Hùng nhớ tên. Cũng nhờ tích cách đó của Phi Hùng càng làm Thu Phong dễ đạt được mục đích.

Thu Phong cười khà khà nói “Vậy sao? Quyết định không đi theo tao?”. Phi Hùng gật đầu chắc nịch rồi im lặng. Thu Phong thấy thế đưa ngón tay vào miệng huýt sáo dài một tiếng. Sau tiếng huýt sáo ấy bất ngờ con đường phía sau bang Thiên Cầu có hàng trăm người từ tứ phương tám hướng chạy tới chặn mọi đường lui của Thiên Cầu.

Tình hình bây giờ Thiên Cầu bị vây lại lẫn đằng trước cho đến phía sau dưới sự bao vây của Hắc Long bang. Hai bên là nhà nên không thể nào thoát được nữa. Thấy thành viên bang mình đã tập hợp đầy đủ Thu Phong liền bỏ chân ra khỏi người Phi Hùng.

Do sợ Thu Phong sẽ đập thêm một phát nữa nên Phi Hùng vẫn chưa ngồi dậy ngay, cảm thấy Thu Phong đứng xích ra Phi Hùng mới xác định lại và đứng lên nói “Mày muốn cái gì đây?”.

Thu Phong nhún vai “Như tao đã nói lúc này. Và nếu mày không đồng ý thì toàn bộ những gì mày gây dựng sẽ bị tao đập đổ từ đây!”. Phi Hùng trợn mắt “Mày ...”. “Mày mày cái gì?”. Thu Phong lại kênh mặt lên nói “Bây giờ tao cho mày hai lựa chọn. Một đi theo tao, hai toàn bang mày DIỆT”.

Nghe câu cuối cùng của Thu Phong bất giác Phi Hùng lùi lại một bước. Hắn quay sang nhìn các thành viên trong của mình, kẻ thì cụt tay gãy chân, tên thì bất tỉnh. Thậm chí tên Phúc cá chép vẫn đang còn băng bó cầm máu trong đau đớn, Bo nhỏ thì bị Thu Phong lên gối ngay cầm dẫn đến bất tỉnh. Hiện tại óc của hắn xoay chuyển liên tục để tìm cách thoát khỏi đây. Kết quả cuối cùng với bao nhiêu suy nghĩ trong đầu vẫn là không thể. Phi Hùng ngược lên nhìn Thu Phong buồn bã nói “Chả lẽ không còn cách nào sao?”.

Thu Phong lắc đầu lạnh nhạt trả lời “Vẫn còn một cách! Nếu mày thắng được tao.”. Nghe câu đầu tâm trạng Phi Hùng bỗng tốt hơn cho đến câu sau. Thắng Thu Phong sao? Điều này gần như không thể.

Phi Hùng lại lẩm bầm một câu chỉ mình hắn nghe được “Ước gì có thằng Nam ở đây thì đã khác.”. Cái tên Nam mà hắn nói chính là Giang Nam, được mệnh danh là quái vật ở cái đất này. Từ nhỏ đã được chuẩn đoán là suy dinh dưỡng nặng. 6 tuổi đã học vovinam để cải thiện thể chất, 10 tuổi học taekwondo, đặc biệt là năm mười bốn tuổi hắn được một sát thủ tiếng tăm ở đất sài thành huấn luyện. 14 tuổi cao 1m50 với thân hình gầy gò sau một năm được huấn luyện cao 1m65, nặng 60kg. Sang năm kế tiếp cao 1m72 nặng 70 kg. Lên 18 tuổi cao 1m86 nặng 90kg.

Từ một thân thể gầy gò bỗng chốc cao to lớn khỏe nhờ tập thể hình. Từ một cậu bé chuẩn đoán là suy dinh dưỡng từ nhỏ cho đến giờ gần như lột xác trong vài năm. Năm 16 tuổi nam đã ra đời đâm chém không biết bao nhiêu lần. Thậm chí có lần đi nói chuyện giảng hòa với bạn anh. Bất ngờ bạn anh bị chém trong khi anh đứng cách một mét mà vẫn chạy lại gạt được thanh đao và hạ gục đối thủ nhanh chóng, lúc đó chỉ mười sáu tuổi.

Vào năm 18 tuổi khi bạn anh đụng chuyen với một trong những khu máu mặt nhất thành phố này đó là đất của dân Bến Đá. Những tên đụng chuyen lúc ấy không biết tới sự có mặt của Giang Nam cũng không biết tên kia là bạn của Giang Nam nên đã gây sự. Cuối cùng Giang Nam đi đến chỗ hẹn chỉ với hai người, anh và bạn của anh. Một điều kì lạ thay là sự có mặt của Giang Nam làm tất cả những tên có mặt ở đó không ai dám nói câu gì.

Vì hai lý do, thứ nhất Giang Nam là con của ông trùm nắm đất này từ những năm 90. Thứ hai ở lớp trẻ tuổi không ai không biết tới Giang Nam. Từng nơi có một tên gọi khác nhau về anh, ở Bến Đình, Bến Đá người ta gọi anh là người khổng lồ. Ở nơi xa thành phố như chí linh hay các phường không ở trung tâm như phường 11 phường 12 người ta gọi tên anh là Nu. Còn ở trung tâm thành phố người ta gọi anh là con Ba Việt.

Chiến tích đáng chú ý của Giang Nam. 15 tuổi còn học cấp hai một mình đánh với 13 14 học sinh khác cùng tuổi tại sân banh. 17 tuổi đánh solo 1 vs 1 ngang ngựa một đàn anh gần ba mươi tuổi, người đàn anh ấy có một đặc điểm đánh tay đôi không bao giờ thua ai ở đất Vũng Tàu, cũng như rất thích rủ người ta đánh tay đôi. Ngoài hai chuyện đó ra thì không có thông tin gì ngoài chữ rất mạnh. Hiện tại Giang Nam 26 tuổi cao 1m92 và có một sự thật thú vị đó là sư huynh của Thu Phong.

Nếu nói người Thu Phong muốn đấu nhất đó chính là Giang Nam, tuy là sư huynh đệ nhưng vẫn xưng nhau bằng mày tao. Người đào tạo họ không ai khác chính là vị sư phụ sát thủ kia, hiện giờ ông đã sang mỹ để sống an nhàn tuổi già. Trước khi gia nhập quân đội người Thu Phong muốn đánh nhất là Giang Nam, vì từ trước tới giờ chưa bao giờ Thu Phong đấu lại Giang Nam một trận nào.

Quay lại với chính sự, Phi Hùng cũng là bạn thân chung chiến tuyến với Giang Nam. Nhưng Giang Nam phải nói là con người hiệp nghĩa không bao

giờ đánh nhau vô cớ, chỉ có bạn bè gặp chuyện thì anh đi giúp chứ không bao giờ chủ động đánh người.

Phi Hùng lăm bắm gì đó Thu Phong cũng nghe không được. Anh thấy Phi Hùng vẫn không có câu trả lời liền nói “Tao cho mày mười giây quyết định, nếu không chọn cái nào thì tao diệt.” Và Thu Phong bắt đầu đếm “Một ... Hai ... Ba ... Bốn Bảy ...” “Tao đồng ý đầu ...” Phi Hùng cắn răng nói. Có lẽ đây là quyết định cuối cùng của Phi Hùng, là một con người trọng nghĩa Phi Hùng không thể nào làm liên lụy tới anh em mình được, và với danh dự một thằng đàn ông Phi Hùng không cho phép bản thân phục tùng ai.

Lựa chọn duy nhất là liều chết tay đôi với Thu Phong. Thu Phong gạt đầu cười nói “Được! Để không làm khó mày tao cho mày dùng vũ khí tao dùng tay không, chém được tao coi như mày thắng. Lên đi!”.

Phi Hùng cúi xuống nhặt cây đao làm rơi lúc nãy lên, hấn hét to một tiếng lấy can đảm rồi lao đến Thu Phong. Vừa tiếp cận Thu Phong với khoảng cách thích hợp Phi Hùng điên cuồng vung đao không cần biết trúng hay không hấn vẫn cứ vung điên dại vào người Thu Phong.

Người ngoài thì thấy đao Phi Hùng vung liên tục nhưng đối với Thu Phong lại khác. Anh cảm thấy những đường đao của Phi Hùng rất loạn, không bất cứ một quy tắc nào cả, cứ vung lấy vung để. Mỗi đao đều hết lực nên cũng lộ ra rất nhiều sơ hở, bình thường Phi Hùng rất cẩn thận nhưng lần này anh quá xúc động nên tâm trạng cũng hỏng, đâm ra đánh nhau cũng hỏng nốt.

Thu Phong né trái né phải, gạt người xuống rồi lại nhấc chân lên. Ba mươi giây trôi qua gần như Phi Hùng chỉ toàn tấn công và dùng hết lực mà vẫn không chạm được vào người Thu Phong. Một phút trôi qua Phi Hùng bắt đầu thở dốc, đao vung xuống cũng chậm hơn, yếu hơn.

Thấy vậy Thu Phong lắc đầu nói “Ngoan cố!”. Rồi ngay lập tức đao của Phi Hùng vẫn vung tới, Thu Phong dùng tay không gạt vô lưỡi đao, lực đao bất ngờ Phi Hùng bị Thu Phong gạt văng cây đao ra. “Leng keng ...” Tiếng kim loại rơi xuống vang lên. Phi Hùng thở hồng hồng rồi ngồi cái bịch xuống đất.

Bắp tay của Thu Phong hiện lên một tia máu nhỏ khó thấy trong buổi tối. Phi Hùng ôm đầu gào thét đấm mạnh một phát vào đất. Thu Phong thấy vậy bước lại phía Phi Hùng đưa tay ra nói “Đi theo tao mày sẽ không thiệt thòi đâu!”.

Phi Hùng ngược lên nhìn Thu Phong, tâm trạng hần bây giờ rất phức tạp. Chọn danh dự hay chọn an hem, hần cũng không biết làm sao. Băng của hần cũng chỉ là một băng nhỏ, danh tiếng cũng không lớn, ngày ngày cũng phải vật lộn với những băng đảng khác để sinh tồn.

Nhìn Thu Phong một hồi lâu Phi Hùng từ từ đưa bàn tay đầy máu lên. Do đấm xuống đường nhựa dẫn đến chảy máu, bàn tay Phi Hùng run run bắt lấy tay Thu Phong. Thu Phong mỉm cười kéo Phi Hùng đứng dậy.

Bất ngờ Phi Hùng cúi đầu mạnh một cái hét lên “Đại Ca!!!!”, lúc này mấy trăm huynh đệ Thiên Cầu phía sau cũng cúi đầu hét to “Đại ca!!!” Phúc cá chép hơi bất ngờ rồi cũng cúi đầu theo.

Các an hem Hắc Long bang thấy vậy cũng cầm vũ khí đưa lên trời hô to “Đại ca. Đại ca. Đại ca ...”.

Thu Phong cười ha ha vỗ vai Phi Hùng nói “Tốt lắm, tốt lắm!”.

Thiện Mát, Trung Cơm chứng kiến mọi chuyện xảy ra. Họ không tin vào mắt mình, thứ nhất Thu Phong thực lực cá nhân quá mạnh, thứ hai không ngờ Thu Phong lại quỷ tới mức mới xuất hiện đã thu phục được tên cứng

đầu nhất vào băng mình. Nhất là Thiện Mát người hiểu rõ tính cách Phi Hùng nhất.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thành Công Bước Đầu .

Sau đêm hôm đó toàn thành phố Vũng Tàu không ai trong giới hắc đạo không biết tới cái tên Hắc Long bang. Một băng đảng chỉ dùng một đêm duy nhất để gây dựng danh tiếng bản thân. Không những thắng áp đảo một băng khác mà còn thu phục bang ấy về bên mình. Cái mà họ chú ý không phải là bang Hắc Long, cái mà họ chú ý lại là người đứng đầu của Hắc Long bang “Thu Phong”.

Một nhân vật dám một thân một mình xông vào cả trăm người để đánh gục cả bang chủ của bang kia. Một nhân vật không ai biết từ đâu chui ra, một nhân vật không ai biết lai lịch gì ngoài thân phận đặc công xuất ngũ. Một quân nhân vừa xuất ngũ lấy đâu ra tiền để thành lập công ty? Một quân nhân không biết là ai đã chống lưng mà để động tĩnh lớn tới vậy mà cảnh sát không chú ý?

Dù mà một băng đảng nhãi nhép đi chăng nữa thì muốn hoàn toàn tận diệt bang ấy trong một đêm cũng không phải chuyện một sớm một chiều trong vòng một ngày mà có thể. Cũng phải nói tới cái ngu ngốc của bang kia, một lần kéo gần như tất cả băng đi nên mới để Hắc Long bang dễ dàng tiêu diệt tới vậy.

Từ hôm nay Hắc Long bang từ dân số bốn trăm người bành trướng lên gấp rưỡi với sáu trăm người. Cộng thêm những địa bàn của Thiên Cầu bang là những sông bãi, khu mại dân, hay những khu vực bảo kê khác. Tuy không đáng kể gì so với số tài nguyên của Hắc Long bang nhưng ít nhất

Hắc Long cũng có địa bàn cho riêng mình. Tuy nhỏ nhưng không ai dám coi thường.

Có một việc mà những tổ chức ngầm khác điều tra được là Hắc Long bang lúc trước từng là ông trùm của đất Long Xuyên. Một khu vực phải nói là rất thiện chiến không thua gì đất Vũng Tàu.

Hiện tại không ai biết ý định của Hắc Long bang là gì.

Lúc này tại nhà hàng của công ty Hắc Long. Trong một căn phòng VIP dành cho thượng khách có ba người đang ở trong căn phòng ấy một nữ hai nam.

“Không ngờ thằng cháu lại làm ra động tĩnh lớn tới vậy. Bây giờ ở thành phố này không ai là không biết tới cháu!” Một người đàn ông lên tiếng. Người đàn ông còn lại là Thu Phong, anh nói “Đó là điều cháu muốn.”. Người nói chuyện với Thu Phong không ai khác đó chính là ông Tuấn, bang chủ của Nhất Hồ bang.

“Ây da! Tôi không ngờ anh đánh nhau giỏi tới vậy. Đúng là ngoài việc đánh nhau ra anh chả giỏi cái gì cả” Một tiếng nói trong trẻo vang lên ngay cạnh Thu Phong, không ai khác ngoài Hạ Nhược Y. Thu Phong lườm Nhược Y một cái nói “Thích trêu nhau à?” “Tôi thích trêu anh đấy làm gì tôi?” Nhược Y chu cái mồm lên cãi lại Thu Phong.

Ông Tuấn ngồi phía đối diện cười hà hà nói “Thôi thôi được rồi. Yêu đương gì để về nhà đi, hôm nay chú tới đây để chúc mừng cháu có thắng lợi đầu tiên. Uống một ly với chú” vừa nói ông Tuấn vừa cầm một trung rượu đã rót sẵn lên mời Thu Phong. Thấy vậy anh cũng lười cãi với Nhược Y liền cầm một ly rượu lên cùng ly với ông Tuấn. “Cháu nữa!” Nhược Y không biết từ lúc nào trong tay đã có một ly rượu cũng cầm lên cùng với ông Tuấn rồi tự mình uống rất là vô tư.

Thu Phong ngồi đó há mồm ra nhìn nói “Con gái gì mà uống kinh thế?”. Nhược Y quay qua nháy mắt với Thu Phong cười nói “Anh quên thân phận tôi là gì rồi à?”. Đúng vậy! Thân phận của Nhược Y là một điệp viên, tất nhiên việc uống rượu với cô là việc rất dễ dàng. Nếu một điệp viên dễ say khi làm nhiệm vụ thì rất nguy hiểm. Mà đã là điệp viên nhất là với phụ nữ, họ thường dụ dỗ đàn ông, muốn dụ dỗ đàn ông thì phải chuốc cho họ say. Mà họ chưa say mà mình say là chết. Nên việc Nhược Y uống rượu giỏi là lẽ đương nhiên.

Ông Tuấn cũng đã tiếp xúc với nhiều thành phần trong xã hội nên việc thấy đàn bà uống rượu bia giỏi cũng là lẽ bình thường với ông Tuấn. “Uống tốt!” ông Tuấn khen Nhược Y một câu, thấy vậy Nhược Y cười duyên một cái khiến ông Tuấn cũng đỏ mặt. Thật sự phải nói là Nhược Y rất đẹp, không những đẹp mà còn sắc sảo. Nhưng loại phụ nữ như vậy rất nguy hiểm, đã vậy lại còn là người của thằng cháu. Thằng cháu này thậm chí còn có thể uy hiếp tới ông nếu muốn.

Cùng lúc đồ ăn bắt đầu được đưa tới trên bàn ăn. Nhân viên phục vụ bước vào chào hai người Thu Phong với ông Tuấn rồi để đồ ăn lên, sau đó chào cung kính tự động lui ra không dám đứng ở trong như thường lệ. Bình thường nhân viên phục vụ phòng VIP lúc nào cũng đứng ở trong để phục vụ khách liên tục khi họ yêu cầu, nhưng đây là trường hợp đặc biệt có bà chủ ở đây, có chết họ cũng không dám đứng ở trong. Lỡ nghe được chuyện gì là hỏng đời.

Thường thì ở công ty của Thu Phong những người có chức quyền cao mới biết Thu Phong là chủ tịch công ty còn những nhân viên phục vụ hay quản lý bình thường chỉ biết tới Lan Nhi là quản lý của họ và Nhược Y là người trả lương cho họ cũng như bà chủ. Rất ít người biết đến Thu Phong.

Đang ăn dở thì ông Tuấn nói “Phong này!” Thu Phong đang ăn thì quay sang dạ một tiếng, ông Tuấn lại nói tiếp “Nếu cháu muốn chú hỗ trợ cái gì

thì cứ nói không phải ngại”. Nghe xong Thu Phong thầm chửi trong đầu “Ngại cái rắm!” Lúc trước anh chưa có gì, muốn kiếm thêm thu nhập cho việc thành lập bang hội phải tính kế, thậm chí là đánh nhau mới có chân trong việc giao dịch vũ khí.

Dù chuyện buôn lậu vũ khí bây giờ đối với Thu Phong cũng chẳng đáng nhiều tiền nhưng sau này rất cần vì bang cần thêm nhiều vũ khí cho thành viên mới. Suy nghĩ một hồi Thu Phong vẫn chưa nghĩ ra chuyện gì liền nói “Tạm thời thì chưa có gì nhưng cháu với chú hạn chế gặp nhau. Khi nào ổn định thì hãy tính sau.”. Ông Tuấn gật đầu nói “Chú hiểu. Cháu sợ liên lụy chú nếu như có dính líu tới Hắc Long phải không?”. Thu Phong gật đầu nhẹ một cái rồi lấy điều thuốc lên châm.

Ông Tuấn thấy vậy nói tiếp “Cháu không phải sợ chuyện đó! Công khai luôn thì thằng nào dám đụng tới cháu?” lúc này Thu Phong lắc đầu nói “Không phải chuyện đấy! Chỉ là cháu không muốn dựa hơi ai thôi. Con đường của cháu sau này còn dài lắm, cháu không muốn ở lý cái đất này đâu chú yên tâm”. Thu Phong đã nói vậy ông Tuấn cũng không nói thêm gì nữa. Quả thật dù Thu Phong và lão có công khai mối quan hệ thì cũng vậy. Cũng chỉ làm Thu Phong đứng lên dễ hơn thôi.

Dù không sợ hai bang kia nhưng nếu Hắc Long và Nhất Hồ công khai mối quan hệ với nhau thì rất có thể cả hai sẽ bị hai bang kia hợp sức lại tấn công. Vì Hắc Long bang mới xuất hiện quá kiêu ngạo, dám tuyên bố với thế giới ngầm của thành phố này là sẽ thống nhất tất cả.

Đất Vũng Tàu tuy nhỏ nhưng rất có tiềm năng. Nền kinh tế thuộc top của quốc gia, mỗi năm thành phố này du nhập với ba mươi ngàn người mỗi năm tới đây để định cư. Chỉ trong vòng mấy năm nữa thôi thành phố Vũng Tàu sẽ trở thành một thành phố lớn. Tới lúc đó các bang hắc đạo ở các thành phố lớn như Sài Gòn sẽ tập trung về đây đánh chiếm địa bàn. Vì vậy

Thu Phong phải nhanh chóng khuếch đại thực lực bản thân để thâm tóm đất cảng này.

Sau bữa tiệc Thu Phong trở về văn phòng của mình. Anh cầm điện thoại lên tính gọi cho mẹ để báo cho mẹ anh tin vui là hôm nay sẽ đi mua nhà mới. Từ lúc thành lập công ty tới giờ Thu Phong giấu cả mẹ lẫn Thiên Long không cho họ biết. Đơn giản vì anh không chắc mình sẽ thành công hay công, báo cho họ rồi khi mình thất bại còn mặt mũi đâu mà gặp họ. Nhưng bây giờ cũng đã được một tháng trôi qua, công ty đã vào quỹ đạo và đã bắt đầu có những lợi nhuận đầu tiên.

Nhờ phương tiện truyền thông qua mạng Thu Phong đã có những hợp đồng khá khá về buôn bán nhà đất. Cũng như danh tiếng của nhà hàng hay quán bar, chỉ có công ty bảo vệ chưa có gì tiến triển nhiều. Từ đầu tới giờ trong khoảng tiền một trăm tỷ anh cũng chỉ xài khoảng ba mươi tỷ trong việc trả lương cho nhân viên cũng như lập quán bar thôi. Còn tới bảy mươi tỷ thì hiện tại công ty đang có lời nên việc trả lương sẽ trích từ tiền công ty.

Nói là nói mua nhà chứ mua căn nhà khoảng mấy tỷ đủ mấy mẹ con ở là được, căn nhà kia lại quá nhỏ đã vậy nằm sát chân nút. Vào những ngày mua muối rất nhiều, cũng có hại cho sức khỏe của mẹ anh.

Cầm điện thoại lên Thu Phong đang bấm vào dãy số của mẹ thì điện thoại bất ngờ vang lên. Là số của lão Đức Công gọi tới, Thu Phong nhắc máy lên “Alo”. Đầu dây bên kia lên tiếng “Alo! Phong à?” “Vâng!” Thu Phong lịch sự trả lời.

Lão Đức Công bên kia đang nằm ở phòng massage nghe điện thoại nói “Hôm qua cậu làm tốt lắm! Chúc mừng nhé, bây giờ trong giới hắc đạo không ai không biết tới Hắc Long bang, không ai không biết tới Thu Phong cậu.”. Thu Phong nhàn nhạt trả lời “Kết quả như ông muốn phải không?”. Đầu dây bên kia cười haha nói “Ha ha, tất nhiên nhưng động tĩnh lớn quá

cũng làm tôi phát khở khi nói chuyện với cấp trên đây. Khi bên trên nghe tới tên cậu thì họ cũng thâm giật mình rồi cúp máy. Tôi cũng chả biết tốt hay xấu nữa!”

Thu Phong kinh ngạc nói “Vậy à?”. Cũng phải, nơi hai bang thanh toán lẫn nhau là ở giữa con đường cái, muốn thiên hạ không biết cũng khó. Sau đêm hôm qua Thu Phong không biết phải tốn bao nhiêu nước để dội sạch máu ở trên đường. Và cũng bất lợi khi những anh em bị thương phải thuê bác sĩ bên ngoài về băng bó, không thể đưa đi bệnh viện được rất dễ gây chú ý.

Thu Phong cũng đã nghĩ có nên lập một cái bệnh viện tư nhân không. Nhưng tiền bạc hạn chế nên anh cũng không nghĩ đến chuyện đó, không những tốn tiền còn tốn công kiếm bác sĩ tốt. Chuyện lập một cái bệnh viện tư nhân nên để sau.

Cuối cùng lão Đức Công để lại một câu chúc mừng rồi cúp máy.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nín Đi Rồi Tôi Cho Cô Đi !

Hôm nay là 20/10 ngày lễ của phụ nữ Việt Nam. Trùng hợp đây cũng là ngày Thu Phong rủ mẹ và em trai đi mua nhà, thật sự ra anh chẳng biết tới cái ngày 20/10 nó còn tồn tại hay không.

Hiện tại Thu Phong đang ở trong công ty xử lý vài việc vặt xong anh đi xuống tầng hầm lấy xe.

Thu Phong ở tầng mười đi xuống tầng hầm bằng thang máy thì vừa ở tầng ba cửa thang máy mở ra. Hạ Nhược Y đi cùng Lan Nhi đang ôm một đồng tài liệu trên tay cùng nhau bước vào. Thấy Thu Phong cũng trùng hợp đứng ở trong Lan Nhi cúi đầu chào một tiếng “Chào anh!” rồi im lặng. Dù gì bây giờ Thu Phong cũng là chủ tịch của công ty này, đã làm công cho người ta thì phải lễ phép cũng là lẽ tất nhiên.

Hạ Nhược Y thấy Thu Phong liền nói “Yo! Anh chủ tịch nhà ta hôm nay đi đâu thế? Tôi nhớ không nhầm còn trong giờ làm mà?”. Thu Phong tâm trạng cũng đang vui không để ý tới lời trêu chọc của Nhược Y nên không nói gì. Đối với Thu Phong tốt nhất đừng dính líu tới người đàn bà này về chuyện gia đình.

Thấy mình bị bơ Nhược Y cũng chả thêm quan tâm nữa bèn quay sang nói chuyện với Lan Nhi. Đỉnh cao của sự khinh bỉ là im lặng, Thu Phong đang im lặng tức là khinh bỉ. Chuyện cô bị Thu Phong bơ dưng như là mỗi ngày, tại ngày nào cô cũng chọc anh, chỉ có khi nào nói chuyện đằng hoàng Thu Phong mới trả lời.

“Reng reng ...” Điện thoại Thu Phong vang lên. Là số của Thiên Long, Thu Phong nhắc máy lên nghe “Alo?” “Anh hai hả?” “Ờ có gì không?”. Giọng Thiên Long bỗng trở nên háo hức “Em nghe mẹ nói hôm nay anh đi mua nhà hả? Em đi với, em xin nghỉ học buổi chiều để đi nè!” “Ờ rồi! Ở nhà đi tao về giờ” “Vâng!”.

Thu Phong cúp máy bỗng thấy gì lạ lạ anh quay đầu sang thì Nhược Y tự lúc nào đã dí sát tai vào gần anh nghe lén. Thu Phong làm mặt ngẫu nói “Này! Nghe gì thế bà nội?”. Nhược Y gãi đầu cười haha nói “hihi có gì đâu. Anh đi mua nhà hả ngài chủ tịch?”. Mặt Thu Phong dần ra không nói gì. Rắc rối tới rồi, anh chỉ biết là vậy.

Thang máy đã đi xuống tầng hầm, theo đó Thu Phong bước ra. Nhược Y từ đằng sau chạy theo nói “Cho em đi với!” rồi quay sang nói với Lan Nhi “Em đem mớ tài liệu này hoàn thành rồi gửi qua mail cho chị nhé, chị đi với anh chủ tịch có việc!”. Lan Nhi thừa biết là chuyện gì liền cười đều nói “Vâng chị đi vui vẻ”. Phải nói đây là cơ hội hiếm có để Nhược Y ra mắt mẫu hậu nhà Thu Phong, căn bản cô không thể nào tán nổi cái thằng đàn như Thu Phong được nên cô phải tiếp xúc với gia đình anh trước.

Thấy Nhược Y đi theo mình Thu Phong càng lúc càng bước nhanh hơn, tuy không quay đầu lại nhưng anh vẫn cảm giác được Nhược Y đi kè kè sau lưng. Đi được một đoạn Thu Phong liền dừng lại quay lưng nhìn chằm chằm vào Nhược Y quát “Sao cô lại thích đi theo tôi vậy?”. Nhược Y nhún vai tỏ vẻ vô tội nói “Là một giám đốc thì đi theo chủ tịch của mình có gì sai không ta?”.

Phải nói là hơn tháng qua tiếp xúc với Nhược Y, Thu Phong cảm thấy ngoại trừ công việc ra thì cô ta rất là nhây. Từ việc ăn mặc của Thu Phong cô cũng ý kiến, tới việc ăn gì vào giờ nào cũng ý kiến. Nhất là lúc Thu Phong đi gặp tiểu đệ thì cô luôn luôn bám lấy Thu Phong. Thi thoảng cô ta cũng mất tích đâu đó vài ngày rồi lại xuất hiện như không có chuyện gì.

Thu Phong có hỏi cũng không thềm nói chỉ nói là công việc của mật vụ thôi.

Mà một khi đã bị Nhược Y bám lấy dù Thu Phong có chửi cỡ nào vẫn mặt dày đi theo. Riết mà bây giờ ai cũng nghĩ cô ta với anh là một cặp. Được tiếng mà không được miếng.

Thu Phong lại quát lên “Tôi đi công chuyện riêng của tôi cô đi theo làm gì?”. Nhược Y lè lưỡi đáng yêu nói “Anh đi mua nhà với gia đình chứ gì? Tôi nghe hết rồi” “Thì sao? Tôi đi với nhà tôi cô đi theo làm gì? Có liên quan gì không?”. Nhược Y vỗ tay nhẩy căng lên nói “Vậy thì đúng rồi. Gia đình anh là gia đình tôi. Mẹ của anh cũng là mẹ của tôi, mà em của anh cũng là em của tôi!”

Không biết từ lúc nào Nhược Y lại thích chọc Thu Phong tới vậy. Bình thường cô rất lãnh đạm với đàn ông xung quanh, nhưng gặp được Thu Phong lần đầu. Lúc đó Thu Phong chăm chú nhìn cô làm cô được thành tựu như những thằng đàn ông khác nhìn cô. Nhưng lúc sau Thu Phong lại chả thềm để ý tới cô, thậm chí còn cảm thấy cô phiền phức. Điều đó đụng lên lòng tự ái của một đẹp viên như cô nên cô quyết định chinh phục được Thu Phong. Dù cô và Thu Phong chỉ trong quan hệ đồng nghiệp bình thường và anh cũng hứa là sẽ phục hưng lại gia tộc cho cô nếu cô giúp anh đi lên.

Nhưng phụ nữ họ không dám chắc chắn điều gì khi người đàn ông hứa sẽ giúp mình mà họ chưa thuộc về mình. Ai biết được sau này Thu Phong trở mặt thành thù thì cô không làm được gì hấn, đến lúc đó cô không có thực lực để làm khó Thu Phong nên cách tốt nhất phải có Thu Phong trong tay.

Mà cũng không ai biết Thu Phong có một cái tật dù đẹp cỡ nào thì đẹp anh mà nhìn nhiều cũng thành bình thường. Trừ khi đó là người con gái anh

yêu, nên việc tiếp xúc nhiều với Nhược Y cũng làm anh chai mặt chả có cảm giác vì với nhan sắc nghiêng thành của cô ta nữa.

Thu Phong bực mình nói “Cô lấy đâu ra cái khái niệm mẹ tôi là mẹ cô vậy?”. Nhược Y làm vẻ mặt quyến rũ lại gần vịn vào áo Thu Phong nhẹ nhàng nói “Thì em là của anh nên những gì của anh cũng là của em.”. Hơi nóng từ miệng Nhược Y phả vào mặt Thu Phong làm anh cảm thấy bức rức trong người liền đẩy Nhược Y ra rồi quay mình đi tiếp. Thật sự cái thằng ế như anh gặp cảnh này không chịu nổi được. Tốt nhất là nên tránh.

Thấy Thu Phong người đi Nhược Y vẫn tè tè theo sau anh như hình với bóng. Thu Phong lại quay đầu bực bội nói “Cô đi về được chưa?”.

Bỗng nhiên lúc này mặt Nhược Y méo mó như một đứa con nít cô bắt đầu khóc rống lên “Em có làm gì anh đâu mà anh cứ đuổi em về thế huhu. Em làm gì sai thì anh nói em đừng đuổi em về như thế chứ ...” “Này này! Khóc cái gì thế? Tôi đánh cô đâu?” “Huhu” Nhược Y lại gào khóc rống lên.

Nhược Y khóc rống lên khiến những người ở dưới tầng hầm bắt đầu chú ý đến hai người Thu Phong. Thấy vậy Nhược Y càng khóc lên to hơn và có xu hướng ngồi xuống đất ăn vạ. Thu Phong vuốt mặt mình một phát không biết làm gì liền nói “Thôi được rồi nín đi tôi cho cô đi” “Oa oa”. Nhược Y vẫn khóc, xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán Thu Phong thế này thế nọ.

Thực ra những người để xe ở dưới tầng hầm không hẳn là nhân viên công ty, thường là khách của nhà hàng hay khu vui chơi để xe ở đây.

Thấy Nhược Y vẫn khóc lóc Thu Phong quay qua quay lại cười hà hà mà cô ta vẫn khóc. Cảm thấy mọi người đang chỉ chỏ mình Thu Phong hết cách bèn kéo Nhược Y ôm vào trong lòng. Anh vuốt tóc Nhược Y nói

“Ngoan ngoan, nín đi tôi cho cô đi mà”. Vừa được Thu Phong ôm, Nhược Y im phăng phắc không một tiếng động.

Nếu lúc này Thu Phong mà thấy được gương mặt của Nhược Y chắc sẽ suy nghĩ lại và bỏ mặc cô ở đây. Nhược Y đang cười một cách rất là khoái chí. Thật ra nãy giờ cô đang đóng kịch ăn vạ Thu Phong để được đi theo chứ chả tốt lành gì mà tự nhiên lại khóc. Nhưng không ngờ thành công ngoài sự mong muốn của cô là được Thu Phong ôm dưới ánh mắt của bàn dân thiên hạ.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hai Chữ “Gia Đình !”

Nhờ dùng kế mà Nhược Y được Thu Phong cho đi cùng. Cô hí ha hí hửng như được ra mắt nhà chồng, hót lú lo liên tục.

Thu Phong đi đến chiếc Exciter huyền thoại của mình ngồi lên thì Nhược Y nói “Anh lấy xe này để đi mua nhà à?”. Thu Phong ra vẻ đương nhiên nói “Ừ!”. Nhược Y khoanh tay lại làm nổi lên cặp buồm đầy đặn nói “Trời giờ nắng nóng mà anh tính để bác gái ngồi xe máy đi khắp thành phố sao?”.

Thu Phong dường như chưa hiểu ra vấn đề của Nhược Y nói “Ừ! Có sao đâu?” “Anh đúng là ngố mà. Theo tôi” Vừa nói Nhược Y vừa kéo tay Thu Phong đi. Cô kéo anh tới một chiếc mercedes S500 màu trắng, đưa chìa khóa cho Thu Phong rồi nói “Lấy chiếc này mà đi.” Thu Phong cầm lấy chìa khóa rồi nói “Cô đào đâu ra lắm xe vậy?”. Nhược Y mở cửa xe ra chui vào nói “Mấy cái xe này chẳng đáng giá bao nhiêu cả, với số tiền anh hiện có thì mua chục chiếc như thế này cũng được”

Anh cũng mở cửa xe ra ngồi vào rồi tự thủ thỉ “Chắc cũng phải mua một chiếc để có dịp đi du lịch với nhà nữa!”. Thu Phong đề máy lên rồi bắt đầu lái xe về nhà. Bên cạnh Nhược Y cứ thi thoảng nói những điều mà anh không hiểu nổi như là “Lát gặp bác gái nói gì đây ta?” “Mình có ăn mặc hở hang quá không?” “Không biết em trai anh ấy nhìn mình xong, thích mình luôn thì khổ.” “Gặp bác ấy nói gì đầu tiên?” “Cái này ... À không ...” Cô tự nói tự đổ mặt, Thu Phong ngồi kế bên cũng chả buồn quan tâm nữa.

Hôm nay Nhược Y vẫn như thường ngày ở công sở cô mặc một bộ váy công sở ôm sát người màu đen với áo sơ mi trắng bên trong. Nhược Y cài lại cúc áo trên ngực mình lại rồi quay qua nhìn Thu Phong. Tuy vậy vẫn không giấu được bộ ngực khủng của cô, cái cúc áo ngay ngực Nhược Y căng ra hết cỡ, như muốn đứt ra. Bình thường ở công ty cô cứ cài vào rồi lại bung ra, bức mình cô để hở luôn cho người ta nhìn chơi, nhưng lần này ra mắt mẹ Thu Phong cô không thể để mất hình tượng được.

Mười phút sau Thu Phong lái xe tới trước hẻm nhà mình. May cho Thu Phong đây là Vũng Tàu chứ không phải Sài Gòn, nếu là ở Sài Gòn có mà cả tiếng đi chưa nổi một trăm mét nữa, dù là xe máy còn khó đi chứ đừng nói tới oto.

Anh mở cửa bước xuống xe, Nhược Y cũng tự động mở cửa ra bước xuống đi theo Thu Phong. Cô chả trông mong gì việc Thu Phong sẽ ga lăng mở cửa cho mình cả, được đi theo là mừng lắm rồi.

Tới trước cổng nhà Thu Phong mở cửa ra bước vào sân gọi Thiên Long “Cu ơi! Thay đồ xong chưa, hỏi mẹ xong chưa đi luôn này”. Nghe thấy giọng anh hai Thiên Long lật đật chạy xa, không như thường ngày Thu Phong hay đi xe máy chạy hăn lên từ xa đã nghe tiếng xe rồi. Lần này không nghe thấy tiếng xe lại thấy anh hai của mình, dù vậy Thiên Long cũng không thắc mắc gì liền gọi mẹ ra.

Thiên Long gọi mẹ xong tự mình xách đít cầm khóa xe chạy ra trước thì thấy ngoài Thu Phong ra còn một người nữa đứng bên cạnh. Thấy em trai mình nhìn vào Nhược Y, Thu Phong liền nói “Đây là Nhược Y, đồng nghiệp của anh”. Nghe vậy Thiên Long lễ phép nói “Em chào chị” Nhược Y mỉm cười chào theo “Chào em”.

Thấy Nhược Y trong đầu Thiên Long hiện lên dòng suy nghĩ bất chính “Bà chị này thật đẹp a”. Thiên Long không biết Thu Phong dặt dàu thêm

một bà chị xinh đẹp về đây nữa, lúc trước đi Lam Sơn đã gặp một bà chị xinh đẹp không kém gì lại thêm một người. Cậu cũng cảm thấy tội cho chị của Hà Hải, người đẹp xung quanh anh hai mình cũng vài cô mà ai cũng xinh đẹp hơn chị Hà Hải. Không biết mấy người này như thế nào nhưng Thiên Long cảm thấy chị Hà Hải thân thiện hơn, nếu được chọn chị dâu cho anh hai mình thì Thiên Long chọn bà chị Thu Hương.

Một lát sau mẹ Thu Phong đi ra cầm theo nón bảo hiểm, bà thấy Nhược Y đứng cạnh Thu Phong liền hỏi “Cháu là ...?” Nhược Y thấy mẹ Thu Phong liền nhanh nhẩu trả lời “Dạ cháu là đồng nghiệp của anh Phong. Cháu tên Nhược Y, chào cô ạ!”. Mẹ Thu Phong cười hiền từ nói “Nhược Y à, tên nghe giống người Hoa ...” Nhược Y chen ngang vào “Dạ ba cháu người Trung Quốc, mẹ cháu người Việt Nam. Từ nhỏ cháu đã sống ở đây rồi ạ!” “À, ừ ừ thì ra là vậy ...”

Thu Phong lại gần mẹ cầm nón của mẹ cất vô nhà rồi nói “Hôm nay con có vài điều bất ngờ cho mẹ!” rồi quay sang nói với Thiên Long “Cất khóa xe ở nhà đi, rồi khóa cửa cổng lại đi xuống đường”. Thiên Long dạ một tiếng rồi đi khóa cửa. Thu Phong cùng mẹ của mình với Nhược Y đi xuống đường. Lúc này Nhược Y lại ôm lấy tay Thu Phong, có mẹ ở đây anh cũng lười cãi nhau với Nhược Y nên để mặc cô ta.

Mẹ Thu Phong cười hỏi anh “Cái thằng này có gì bất ngờ cho mẹ à? Mẹ từng tuổi này rồi còn gì bất ngờ nữa đâu mà mày phải giấu. Trải qua chuyện của ba mày tới giờ mẹ còn không sao thì có gì làm cho mẹ mày bất ngờ nữa”. Nụ cười hiền từ của mẹ hỏi mình làm anh cảm thấy bấy lâu qua bản thân chưa làm được gì cho mẹ.

Mẹ Thu Phong từng là một người phụ nữ xinh đẹp biết bao người theo đuổi, cuối cùng bà ngã vào một vòng tay của một đại gia theo đuổi bà mấy năm trời đó là ba Thu Phong. Cuối cùng khi lấy nhau bà mới biết ông là một tên trùm xã hội đen, nhưng biết cũng đã quá muộn, dù gì bà cũng gả

cho người ta rồi. Khi sinh Thu Phong cuộc sống bà như một bà hoàng nhưng bà lại không thích cuộc sống xa hoa gò bó ấy. Khi sinh đứa thứ hai là Thiên Long thì bỗng chồng bà bị tai nạn giao thông chết, rồi cảnh sát ập đến nhà bà tịch thu tài sản vì có bằng chứng ông buôn lậu để làm giàu.

Đã vậy bên phía nhà chồng nhận không biết bao nhiêu tiền của chồng bà mà nữ lòng nào ruộng bỏ bà, xem bà với con của bà như những đứa con hoang, bỏ mặc đó không giúp đỡ. Bà cũng không dám đem Thu Phong với Thiên Long về quê vì sợ mất mặt với bà con lối xóm. Cuối cùng bà cắn răng chịu khổ nuôi hai đứa nên người, cũng may lúc đó Thu Phong có nhận thức không đòi hỏi bất cứ thứ gì như những đứa con thiếu gia khác. Thật ra lúc còn nhỏ sống trong giàu có Thu Phong cũng chả thèm đòi hỏi cái gì, và anh cũng ghét nhất cái lũ con nhà giàu đại thế gia.

Lúc ba anh con sống thì đứa nào cũng bợ dít anh, khi ba anh mất rồi cả tài sản cũng bị tịch thu thì bọn nó quay sang sỉ vả Thu Phong không ra gì.

Cuộc sống mà, đó là điều hiển nhiên. Họ đã nhấn tâm với gia đình anh thì anh cũng chẳng trách họ làm gì, thân ai nấy lo vậy.

Xuống dưới đường mẹ Thu Phong thấy anh lại gần một chiếc xe oto sang trọng mở cửa ra mời bà vào thì lúc này bà thật sự ngạc nhiên nói “Con mượn xe của ai vậy?” “Xe của anh ấy đấy bác!” Thu Phong tính nói là xe của Nhược Y thì cô lại nói trước là xe của mình. Lỡ rồi Thu Phong cũng không nói gì mà chỉ gạt đầu, dù sao bỏ tiền ra mua xe y như này là được.

Bỗng mắt mẹ Thu Phong lâng lâng, bà khóc.

Thấy mẹ khóc Thu Phong chạy lại hỏi “Mẹ sao vậy?”. Bà dụi mắt nở một nụ cười hạnh phúc vuốt đầu Thu Phong nói “Con trai mẹ đã lớn thật rồi. Không ngờ con giấu lâu tới vậy không cho mẹ biết”. Thu Phong bật cười, anh cũng chẳng biết nói gì hơn. Là thằng con trai anh cũng không dễ

gì rơi lệ, tuy vậy bản thân anh cũng thấy lung lung rồi lại mở cửa cho mẹ vào xe. Bà gật đầu cười ầm ập.

Nhược Y thấy bác gái bắt chợt cô lại thấy tủi thân, tự biết ý cô vào ghế sau ngồi cùng bác gái. Nhược Y ôm lấy tay mẹ Thu Phong nói “Bác à! Anh ấy còn giấu bác nhiều lắm, lát nữa con sẽ kể hết cho bác nghe. Rồi khi nào về bác trừng trị anh”. Thu Phong đứng ngoài xe nghe vậy liền ngó vô lưom Nhược Y “Này ...”.

Không quan tâm đến Nhược Y nữa anh lấy một điều thuốc ra hút, thở ra một hơi nhẹ nhõm Thu Phong cảm thấy mình chưa thật sự ở bên mẹ nhiều. Bảy năm trời đi quân đội rồi về, về xong lại đi làm tới ngày ít khi gặp mặt mẹ, có gặp anh cũng không nói chuyện nhiều. Tính nhiều khi cũng vụng về trong chuyện gia đình rất nhiều, tuy biết là thương mẹ nhưng anh không thể nói ra một câu con yêu mẹ được. Ai cũng vậy nói ra được câu con yêu mẹ rất là khó.

Thiên Long đi xuống thấy chiến xe cũng há hốc mồm, cậu cười như chưa từng được cười. Ngó dọc ngó nghiêng chiếc xe rồi trầm trồ khen ngợi đủ kiểu. Thấy em trai mình như vậy anh cũng cười cười rồi sút nó vào hàng ghế trước để ghế sau cho Nhược Y với mẹ tâm sự.

Ngồi lên xe rồi Thu Phong mới chợt nhớ bây giờ đi mua nhà ở đâu đây.

Thấy Thu Phong chưa đi Nhược Y ngồi phía sau liền nói lên “Biết ngay anh chưa chuẩn bị gì mà! Vậy cũng đòi đi mua quà. Lái xe tới công ty đi, anh quên công ty mình làm gì rồi à?” Nói mới nhớ công ty của Thu Phong là bất động sản, vì vậy cũng liên quan tới nhà cửa nên kiểm bên ngoài chẳng bằng kiểm công ty của mình.

Phía sau Nhược Y kể cho mẹ Thu Phong nghe tất cả về anh trong những ngày qua. Từ chuyện thành lập công ty cho đến tiền nong do ai tài trợ. Có

điều cô nói dối là chuyện tiền bạc Thu Phong được tài trợ nhờ lúc ở trong quân đội có cứu được một đại gia nên họ đầu tư cho Thu Phong, khi nào anh có tiền rồi trả lại họ và không lấy lời.

Thậm chí cô còn thêm mắm thêm muối nào là công ty gặp khó khăn trong lúc khởi đầu, nhờ cô và Thu Phong cùng cố gắng nên mới vượt qua. Càng nghe bà càng cảm thấy con trai mình càng lúc càng trưởng thành, bà cứ ngỡ nó sẽ theo quân đội cả đời. Rồi chả biết khi nào gặp lại đứa con của mình.

Thu Phong lái xe tới công ty bà càng ngỡ ngàng hơn. Trong tháng qua đây là khu nổi nhất thành phố, luôn luôn được người dân chú ý từ nhà hàng, khu vui chơi giải trí cho đến lĩnh vực kinh doanh bất động sản. Bà cũng không ngờ con trai mình là chủ của nơi này. Thiên Long cùng bạn mình cũng có tới đây chơi nhưng không ngờ nơi này lại là của anh hai mình. Trong đầu cậu bây giờ đang nghĩ cách làm sao để khoe với bạn bè là nơi này của anh mình.

Thấy biểu cảm của mẹ và em trai lòng Thu Phong bỗng thấy nhẹ hơn. Anh nghĩ cứ hòa bình như thế này có phải tốt hơn không.

Nhưng đời không như anh nghĩ. Tình hình chính trị của thế giới bây giờ đang rất căng thẳng. Nga và Mỹ đang có động thái lớn, chưa biết khi nào sẽ xảy ra chiến tranh. Mà khi hai nước lớn đấu nhau thì những nước nhỏ xung quanh ấy cũng khó tránh được.

Tại sao sống trong hòa bình mà nước nào cũng có quân đội của riêng mình. Vậy cái hòa bình ấy chỉ là hòa bình ảo, chỉ là cái vẻ bề ngoài của mỗi quốc gia. Nếu đã hòa bình thì cần gì tới quân đội rồi khi cần thiết họ lại lấy quân đội ra để gây chiến tranh.

Thu Phong không thích như vậy. Chiến tranh sẽ dập tắt cái từ gọi là gia đình của mỗi người. Nếu được anh muốn là người dập tan cái hòa bình ảo này để tạo ra cái hòa bình thật sự.

Lời của tác: Chương này tuy có vẻ không liên quan nhưng đây là dùng để tạo ra một lý do để Thu Phong chiến đấu vì thứ gì đó.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thiên Long Kiểm Mối !!

Tuy rằng công ty của Thu Phong cũng có mô giới nhà đất nhưng lựa chọn một hồi. Chạy quang thành phố cả buổi chiều cũng chẳng tìm được căn nhà hay mảnh đất nào ưng ý. Có những ngôi nhà hoặc mảnh đất mặt tiền thì lạt quá ồn ào, mẹ Thu Phong lại không thích. Còn những nơi im ắng thì lại cách quá xa thành phố không tiện cho việc đi lại. Nên cuối cùng hai mẹ con quyết định thuê mua mảnh đất đằng sau nhà để xây lên mặc kệ Thiên Long la inh ỏi đòi ở nhà mặt phố để tiện đi chơi.

Mảnh đất sau nhà Thu Phong rộng hơn 1000m², đó là một mảnh đất dùng để trồng xoài của nhà ve chai kia. Mà nhà ve chai kia không phải là chủ mảnh đất ấy. Ông chủ mảnh đất ấy là một nhà kinh doanh, nhưng không biết vì tội gì mà ông ta phải ngồi tù bốn mươi năm. Từ lúc Thu Phong chuyển tới đây cho tới giờ vẫn chưa thấy ông ta ra chắc là chết trong đó không chừng.

Nhưng với quan hệ của Thu Phong thì việc liên lạc với ông chủ mảnh đất đó là chuyện dễ dàng.

Qua ngày hôm sau Thu Phong cho người điều tra thông tin về chủ của mảnh đất đó.

Thông tin được đưa về. Chủ mảnh đất ấy họ tên đầy đủ là Cao Hữu nghĩa 62 tuổi. Tình hình hiện tại ở trong tù. Lý do “Chủ mưu sát hại cả một gia đình công viên chức nhà nước”. Lĩnh án chung thân nhưng bồi tiền vào

được giảm án còn 40 năm, thụ án 23 năm, còn 17 năm. Vĩnh viễn không được giảm án. Hiện đang trong trại giam Thủ Đức Z30D.

Hiện tại Thu Phong cần xây nhà gấp để kịp đón tết năm nay. Thu Phong quăng xấp tài liệu trên bàn rồi móc điện thoại ra gọi cho Đức Công.

“Alo. Chú Công à?” “Ừm. Cậu gọi tôi có gì không?” “Là vậy ...” Thu Phong nói ra lý do muốn gặp người tên là Cao Hữu Nghĩa. Nghe vậy lão Công liền nói “Cậu biết ông ta là ai không?”. Thu Phong thắc mắc hỏi “Có vấn đề gì sao?”. Đầu dây bên kia liền nói “Tất nhiên. Ông ta cũng giống tôi cũng là người dòng dõi chính của một gia tộc lớn”.

Thu Phong ồ lên một tiếng rồi nói “Cũng không liên quan đến tôi, tôi chỉ cần mua mảnh đất của ông ta thôi. Ông chú giúp tôi được không?” “Tất nhiên là được, dễ dàng là khác! Vậy cậu tính khi nào gặp?” “Mai!” “Ok”.

Thu Phong quăng điện thoại lên bàn rồi ngồi ra đó không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tính tới giờ Thiên Long đã được Thu Phong huấn luyện được ba tháng. Từ đó cũng hình thành cái tật cho Thiên Long là hay múa võ linh ta linh tinh mọi lúc mọi nơi. Do tuổi trẻ chân tay còn tăng động nên nhiều lúc Thiên Long hay giỡn với bạn bè bằng các thế võ.

Tuy Thiên Long học ở một trường điểm, hiếm có thành phần bất hảo nhưng cũng gây cho cậu một vài rắc rối vì tính hiếu thắng của mình.

Chẳng hạn như có lần trong giờ thể dục cậu hay múa may linh tinh, nói thật ra là ôn lại những kỹ năng mà Thu Phong dạy cậu. Việc đó đã lọt vào mắt của tên đội trưởng câu lạc bộ Vovinam trong trường.

Hắn tên là Phạm Minh Vương, lớp 11, trên Thiên Long một lớp. Và đang là đội trưởng Vovinam của trường. Bên ngoài thì là thành viên trong đội tuyển Vovinam thành phố. Từng đạt huy chương vàng hai lần ở hạng cân 60kg. Một giải liên tỉnh và một giải toàn quốc vào năm ngoái.

Thiên Long trước giờ nổi tiếng trong trường trung học phổ thông Vũng Tàu là cực kì đẹp trai, thậm chí thi đầu vào năm nay cũng do Thiên Long thủ khoa với số điểm gần như tuyệt đối. Trường chuyên trong thành phố từng mời cậu về học nhưng nhất quyết cậu không chịu. Thứ nhất trường đó là trường chuyên, cơ sở vật chất cực kì hiện đại đồng nghĩa với học phí cực kì cao với điều kiện nhà Thiên Long lúc đó không thể nào lo nổi. Thứ hai trường quá xa cũng không tiện cho việc đi lại. Nên cậu quyết định học ngôi trường đứng thứ nhất không phải chuyên là trường điểm Vũng Tàu. À còn gần nhà nữa.

Thậm chí các bạn nữ trường khác còn biết đến Thiên Long chứ đừng nói là trong trường. Vì vậy cũng khá nhiều người cố kị cậu. Thêm việc dạo này bỗng dưng Thiên Long hay múa võ lung tung làm câu lạc bộ Vovinam chướng mắt rất nhiều lần nhưng họ cũng không đếm xỉa đến Thiên Long làm gì. Vì đụng vô Thiên Long một cái là cả đám nữ ồn ào lên rất nhức đầu.

Vào một ngày đẹp trời không mưa không nắng và có gió. Trong lúc ra về do múa may làm sao Thiên Long vô tình đụng trúng người Minh Vương. Dù đã xin lỗi rồi rít nhưng đối phương vẫn không để Thiên Long đi.

“Mày là Thiên Long phải không?” Minh Vương người bị Thiên Long va phải hỏi. Thiên Long gật đầu nói “Đúng vậy. Xin lỗi đụng trúng anh, em không cố ý”. Minh Vương cười khẩy “Mày tưởng xin lỗi là giải quyết được mọi chuyện sao?” “Đúng vậy mày tưởng xin lỗi là xong à?” “Đụng trúng người ta xong thích thì đi sao ...” “...” Những tên trong câu lạc bộ Vovinam đi chung với Minh Vương nháo nhào nói theo.

Biết là đôi phương cố ý kiếm chuyện với mình Thiên Long cũng không nhượng bộ nữa. Lây từ tính cách của Thu Phong từ lúc Thu Phong ra ngũ tới giờ Thiên Long cũng có cái kiêu của riêng mình cậu kênh mặt lên nói “Bây giờ mấy người muốn cái gì?”.

Lúc trước Thiên Long rất hiền vì sợ gặp chuyện nhưng từ khi anh hai mình về và đỉnh điểm khi dạy võ cho Thiên Long, Thu Phong có nói một câu “Tao dạy võ cho mày không phải để trung. Đánh nhau được với thằng nào thì đánh, nếu không tao quăng mày ra đời người ta đánh mày cũng vậy. Tập quen với chuyện đánh nhau từ bây giờ đi. Cuộc sống này khó nhằn không như mày tưởng đâu. Có chuyện gì thì thằng anh mày ở đây lo hết”. Được câu đó của Thu Phong, Thiên Long cũng không ngại cái gì cả.

Minh Vương nghe vậy cười ha hả nói “Ghe Thằng công tử như mày cũng nói được câu này sao?” lời nói Minh Vương vừa thốt lên lập tức xung quanh cười ồ lên khinh bỉ Thiên Long. Lúc này mấy bạn nữ đi cùng Thiên Long đứng ra trước mặt Thiên Long chống nạnh nói “Này mấy ông học trên người ta một lớp mà không biết nhượng bộ đàn em vô sau à? Sao cứ thích làm khó người ta vậy” “Đúng vậy. Cả đám con trai lại đi ăn hiếp một người hiền như Long sao?” “Không đáng mặt con trai” ... Những lời bênh vực Thiên Long liên tục nói ra khiến Minh Vương nhức đầu. Đa số những người nói giúp Thiên Long đều là thích cậu hoặc là được cậu chỉ bài..v...v.

Cảm thấy quá phiền phức Minh Vương đẩy đám con gái qua bên nhìn Thiên Long nói “Để tránh người ta nói tao ức hiếp mày thì tao với mày đánh một trận. Mày cũng có học võ mà phải không? Thấy ra vẻ kinh lắm mà?”. Đám con gái bị đẩy ra tính nói gì thì bị Thiên Long nhìn sang lắc lắc đầu rồi cậu quay sang nói với Minh Vương “Thích đánh kiểu nào?”. “Vô câu lạc bộ đi! Theo tao.” nói xong Minh Vương quay mình hướng tới câu lạc bộ Vovinam.

Lúc đầu Thiên Long cứ tưởng hẹn đánh nhau bên ngoài nhưng không ngờ là đánh trong câu lạc bộ. Nếu như vậy thì lách được luật của trường là cấm học sinh đánh nhau dù trong hay ngoài trường. Tất nhiên đông người như vậy Minh Vương không thể nào hẹn ra ngoài mà giải quyết được nên cách tốt nhất là đấu một trận được coi như là thể thao trong câu lạc bộ, như vậy nhà trường sẽ không đề ý.

Thiên Long đi theo Minh Vương. Những cô cậu học sinh nhiều chuyện cũng đi theo rất đông, tầm mấy chục người. Đám đông ấy gây sự chú ý cho xung quanh, càng lúc càng nhiều người biết chuyện. Thậm chí tới giáo viên cũng biết chuyện nhưng không đáng lo vì đây là coi như là đấu tập với nhau dù không cùng môn võ nhưng khiêu chiến lại được.

Vào tới câu lạc bộ Minh Vương quăng cho Thiên Long một bộ giáp võ gồm áo giáp, bảo hộ hạ bộ, nón và găng tay boxing. Thiên Long vào nhà vệ sinh thay một bộ quần áo thể dục rồi khoác lên mình bộ giáp rồi hỏi “Luật?”, Minh Vương ra vẻ nói “Rất dễ, mày phải khác, tao phải khác nhưng đây là câu lạc bộ Vovinam thì phải theo luật Vovinam. Không dùng gối với trỏ, không được đánh dưới hạ bộ. Đánh đến khi nào bên kia chịu thua mới thôi và người thua phải hoàn toàn chấp nhận một điều kiện của bên thắng”. Thiên Long gật đầu không nói gì rồi mang găng tay vô.

Những gì mà anh hai dạy cho cậu đều là thực chiến, tất cả bộ phận trên cơ thể đều có thể dùng để đánh người dù có phải cận đối phương. Nhưng tuân theo luật thể thao lại quá khó cho Thiên Long.

Trận đấu được bắt đầu với sự có mặt của hơn một trăm học sinh trong đó. Thầy dạy Vovinam ở trường là trọng tài trận đấu.

Cả hai đi lên sàn đấu bắt đầu thủ thế. Minh Vương hai chân đứng ở tư thế nghiêm, chân trái bước lên trước một bước, dài khoảng hai vai, hai gối hơi chùng xuống. Tay trái nắm thành nắm đấm đưa ra phía trước, tay phải để

ngang ngực. Minh Vương nhún nhảy đều đều trên mặt đất nhìn chăm chăm vào Thiên Long.

Thiên Long tay trái duỗi ra thành thế đỡ đưa lên trước mặt, tay phải siết lại để ngang thái dương. Chân trái đặt lên trước một khoảng nhỏ, chân phải để ra sau. Đầu cậu cúi cúi sát tay. Thế thủ của Triệt Quyền Đạo. Thật ra Thiên Long chả biết đây là võ gì chỉ biết Thu Phong nói là võ đặc công thì cậu nghe vậy.

Trọng tài hô “Bắt đầu”. Ngay tức khắc Minh Vương lao lên tấn công trước, cậu tung người đá một cước bằng chân phải. Cước tới Thiên Long phản xạ cực nhanh lướt sang phải theo chiều đòn đá của Minh Vương, dùng tay trái kẹp lấy, ngay lập Thiên Long tiến sát vào dùng chân trái của mình gạt chân trái của đối phương.

Minh Vương mất trụ ngã ra, vừa gạt được chân của Minh Vương, Thiên Long không dừng lại đó, gần như liền với nhau Thiên Long nhồi cho một đấm vào mặt Minh Vương rồi buông chân phải Minh Vương ra.

Minh Vương ngã ra chưa kịp ngồi dậy thì Thiên Long tiến tới đưa chân định đạp thẳng mặt Minh Vương thì bị trọng tài can ra.

Lượt đầu tiên Thiên Long áp đảo.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thiên Long Soái Ca .

Thiên Long trước giờ nổi tiếng là một học sinh chăm ngoan, hiền lành, tốt bụng và đẹp trai trong mắt mọi người ở trường học, đặc biệt là các bạn nữ. Nhưng cái vẻ hiền lành ấy hôm nay đã bị đập đổ hoàn toàn.

Cái viễn cảnh mà Thiên Long đánh Minh Vương một cách nhanh chóng, khi đối phương ngã cũng không tha thì nó hoàn toàn trái lại với hình tượng của cậu. Có lẽ người sốc nhất không ai khác chính là Minh Vương, vừa mất mặt vừa đau đớn.

Minh Vương là người rõ nhất nắm đấm của Thiên Long mạnh như thế nào. Dù găng tay boxing rất là dày nhưng một đấm vừa rồi ngay sống mũi của Thiên Long không hề nhẹ. Cậu có cảm giác như máu mũi sắp tuôn ra, nước mắt thì rơi ra một giọt. Không phải vì bị đánh đau mà khóc là vì cú đấm ấy mạnh tới nỗi khiến nước mắt cậu chảy ra.

Trọng tài can Thiên Long ra rồi đợi Minh Vương đứng lên để tiếp tục trận đấu. Tên Vương không có nào tàn tới nỗi nghĩ vừa rồi do Thiên Long ăn may được, chỉ do hấn quá kinh địch thôi.

Minh Vương đứng dậy nhìn trừng trừng nói “Vừa nãy do tao sơ xuất thôi, lần sau đừng hòng”. Thiên Long nghe vậy cười nhếch mép không nói gì. Trọng tài đưa tay ra giữa hai người rồi hô “Tiếp tục”.

Lần này chưa ai lao lên trước, những trận đấu thường thường là như vậy. Dù cho các trận đấu chuyên nghiệp thì hai tuyển thủ phải nhá đòn nhau một hồi rồi mới tấn công, rất nhàm chán.

Nhưng cái này chỉ áp dụng với người khác, không áp dụng trên người Thiên Long. Thiên Long chỉ là đang chờ đối phương tấn công trước mà thôi.

Minh Vương nhún qua nhún lại rồi nhá một đấm trước mặt Thiên Long, với khoảng cách cả hai là hai mét thì không thể nào trúng được. Từ từ, từ từ Thiên Long càng xích lại gần hơn. Minh Vương không để ý lại đưa chân ra đá thử một đòn.

Ngay lập tức Thiên Long đưa chân ra đập chân của Minh Vương bay trở lại, cùng lúc cậu tiến lên một bước nhồi một đấm vào mặt Minh Vương. Nhanh chóng Vương gạt nắm đấm của Thiên Long ra, nhưng cùng lúc đó một quả đấm móc từ dưới lên ngay giữa cằm Minh Vương “Bumm...”

Siếng niêng, đầu óc quay cuồng Minh Vương liên tục lùi về sau. Không dừng lại ở đó Thiên Long quay người đập một phát vào bụng Minh Vương, nhưng đã có giáp che trở nên không bị gì. Tuy vậy hắn vẫn lùi về sau và té bịch xuống đất.

Lập tức đứng dậy chưa trụ vững thì Minh Vương lại bị Thiên Long bay tới đá một cú ngang vai. Lần này Minh Vương né được bằng cách cúi người xuống.

Đòn đánh của Thiên Long mất trớn đá vào không. Tiễn đà quay người lại thì chưa kịp làm gì Thiên Long thấy một bàn chân đang lao tới với tốc độ mà cậu không thể đỡ “Cháttttt...”. Tiếng kêu vang vọng khắp câu lạc bộ.

Vừa rồi một cú đá của Minh Vương ngay giữa sống mũi Thiên Long. Mũi Thiên Long sốc lên thở không được. Ráng nhẹn đau Thiên Long há mồm ra hít một hơi quay mình một trăm tám mươi độ vung tay dùng mu bàn tay để đánh ngay thái dương của Minh Vương.

Không dễ gì ăn đòn, Vương liền đưa tay lên đỡ. Vừa đỡ chưa kịp làm gì thì Thiên Long lại quay người bên kia đánh thêm một cú nữa vào hướng khác “Bốp..” lần này Minh Vương dính đòn. Ngay lập tức Thiên Long đạp ngược một cú hồi mã vào bụng Minh Vương để tách ra.

Thừa cơ hội Thiên Long điều chỉnh lại nhịp thở.

Tuy này giờ Minh Vương dính đòn nhiều hơn nhưng cú vừa rồi sút vào mặt Thiên Long thì sát thương lớn hơn những gì Thiên Long gây ra cho hắn này giờ.

Thiên Long bắt đầu nhún nhảy, cậu nhảy liên tục tung tung trên sàn đấu. Minh Vương tuy dính đòn nhiều nhưng không ảnh hưởng mấy.

Cả hai lại tiếp tục đi vòng vòng sân để kiếm cơ hội lao lên. Lần này Minh Vương không lao lên trước, với kinh nghiệm học võ và đấu bao nhiêu năm trời thì có ngu cũng biết lao lên tấn công Thiên Long trước là lỗ.

Bình thường trên sàn đấu thường có hai loại chính, một là đánh người ta trước, hai là đợi người ta đánh rồi mới phản lại. Thiên Long thuộc típ người thứ hai, đã vậy tấn công không được còn bị lỗ nên Minh Vương quyết định đợi Thiên Long tấn công trước.

Ba mươi giây trôi qua vẫn không thấy Minh Vương tấn công Thiên Long thấy vậy nhếch mép cười một cái. Minh Vương thấy nụ cười của Thiên Long bỗng có cảm giác bất an thì ngay lúc này Thiên đang nhún nhảy bỗng nhiên gập người xuống một phát “Đùng ...”.

Thiên Long nhún nhẹ một cái rồi ngay lập tức co cả hai chân lại, khi hai bàn chân vừa chạm sàn đấu nhẹ một cái. Thiên Long bỗng bung người ra đạp mạnh một phát vào sàn đấu làm sàn đấu lún xuống một bên gây ra tiếng đùng trầm thấp.

Nhanh như chớp Thiên Long xuất hiện trước mặt Minh Vương. Chưa kịp nghĩ gì thì tên Vương bị ăn thẳng một đấm ngay mặt, tiếp đó một đấm, lại một đấm khác. Liên tục trong mười hai giây không biết Thiên Long đã nhồi bao nhiêu cú đấm vào mặt Minh Vương.

Minh Vương chỉ biết bản thân đang lúi lại liên tục, rồi tay quơ qua quơ lại yếu ớt chả đỡ được một đấm nào của Thiên Long. Ba mươi giây trôi qua Thiên Long gần như dồn hết lực trên mỗi đấm vào mặt Minh Vương, làm hắn không có thời gian để thở, đến cả cậu cũng không thở nổi.

Cảm thấy thể lực còn một ít ngay tức thì Thiên Long rút tay lại dùng chân gạt một phát ngay chân của Minh Vương làm hắn ngã nhào ra phát nữa. Chop lấy thời cơ Thiên Long ngồi lên người Minh Vương rồi chụp lấy cổ tay phải của hắn. Xong cậu ngã ra phía bên phải một chân đặt lên cổ Minh Vương, một chân đặt lên bụng. Cổ tay Minh Vương bị Thiên Long giữ lại giữa háng rồi “AAAAAAAAAAAAA

Minh Vương la lên trong đau đớn. Thiên Long đã khóa tay của hắn và bẻ qua một bên, thấy tên kia la to quá Thiên Long liền giảm bớt lực. Ngay lúc đó do quá đau đớn Minh Vương đập một tay còn lại liên tục xuống sàn hét lên “Thua thua thua. Buông Buông ra ...”.

Thấy vậy trọng tài liền can Thiên Long qua một bên.

Vừa đứng dậy Thiên Long thở hồng hộc như trâu. Dùng quá nhiều lực không cho cậu có thời gian để thở. Dù được Thu Phong đào tạo nhưng hít thở đều đặn cho mỗi đòn thì Thiên Long làm chưa được. Bởi vậy mỗi đòn của Thiên Long gần như dùng hết lực của bản thân, vì vậy cũng khá tốn sức với không hiệu quả.

Và lại đây là đấu theo luật thể thao, nếu như bên ngoài thì tên Vương đã bị Thiên Long đánh gục trong mấy nhịp rồi.

Tuy Thiên Long đã đứng lên nhưng Minh Vương vẫn nằm đó đau đón ôm cánh tay. Trọng tài cũng như là thầy của Minh Vương tại trường chạy lại đỡ hắn dậy, dưới sàn đấu những tên đi theo Minh Vương lập tức chạy lên đi ngang qua Thiên Long để xem tình hình của hắn.

Thiên Long quay lại nhìn rồi xì kinh bỉ một cái xong dùng răng cắn lấy dây cột găng tay kéo ra. Cậu tháo găng tay với giáp ném xuống sàn đấu rồi bước xuống dưới mang giày, cầm cặp lên đi về mà không nói lời nào.

Lúc này tất cả mọi người xung quanh đều không nói được câu nào. Đây là Thiên Long hiền lành tốt bụng sao? Không! Khác rồi.

Khi Thiên Long vừa bước ra khỏi câu lạc bộ thì bên trong các bạn nữ bắt đầu hét lên “Trời ơi đẹp trai quá” “Bình thường đã đẹp trai rồi, khi đánh nhau em ấy càng đẹp trai nữa” (Học sinh lớp 11 khen ☐))) “Ôi thật là giống soái ca” “Tình yêu của lòng em” “Bla bla bla” Vô số con tim của các bạn nữ đã bị Thiên Long đồn đổ từ hôm nay.

Sau buổi hôm đó Thiên Long càng lúc càng nổi tiếng hơn nữa. Và rắc rối cũng càng lúc càng nhiều.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hoạn Nạn Biết Anh Em .

Hôm nay là ngày Thiên Long học cả sáng và chiều. Dù cho sáng có chuyện ở câu lạc bộ Vovinam xảy ra cũng không ảnh hưởng tới người khác là mấy.

Như thường lệ 2 giờ chiều là bắt đầu tiết học đầu tiên. 1 giờ 45 Thiên Long đã có mặt tại trường. Khác với mọi khi, hôm nay rất nhiều người bu lại xung quanh Thiên Long. Họ luôn mồm nói “Sáng nay đánh hay lắm “ “Đúng vậy! Tao ghét thằng đó lâu lắm rồi” “Long ơi sáng cậu đẹp trai lắm đấy ...” “Ê dạy tao vài chiêu coi mày ...” “...”

Tất cả những lời kêu gọi hay khen ngợi đó Thiên Long đều cười trừ cảm ơn rồi lách người qua khỏi đám đông. Đi được một đoạn thì người cậu không muốn gặp nhất lại xuất hiện ngay trước mặt.

Không ai khác chính là Minh Vương, nhưng có điều lạ là hôm nay hắn lại đứng sau một người to lớn hơn trong khi trong trường hắn lúc nào cũng là người đi dẫn đầu. Tuy vậy Thiên Long vẫn không quan tâm mà đi ngang qua.

“Này ...” Tên đứng trước Minh Vương vươn bàn tay to lớn ra chụp vai Thiên Long lại. Liếc mắt qua nhìn Thiên Long lạnh nhạt hỏi “Chuyện gì?”.

Thanh niên đứng trước Minh Vương với thân hình cao 1m78 cúi đầu lại sát tai Thiên Long nói “Tối nay tám giờ tại khu tam giác vàng. Không ra thì hôm sau đừng nghĩ đến chuyện đi học nữa”. Nghe xong Thiên Long run nhẹ lên một phát rồi hất tay tên đó ra đi vào lớp học.

Ngồi trong lớp học lồng ngực Thiên Long cứ phập phồng, cậu phải thở mạnh cũng chẳng biết vì sao. Thiên Long biết tên vừa rồi chụp vai mình là ai. Không ai khác chính là Hải Bánh, cái tên này cũng do hắn tự đặt.

Hải Bánh có một truyền kì ở trường học này là một thiên tài. Năm lớp 9 hắn thi chuyển cấp lên lớp 10 mà khi thi hắn chỉ mang đúng hai cây bút với một chai nước ngọt. Và khóa của hắn, hắn cũng là người giật ngôi vị thủ khoa với điểm cao nhất lịch sử trong trường này với số điểm còn cao hơn Thiên Long một chút.

Không những vậy hắn còn đánh nhau cực kì giỏi. Lớp 7 dám một thân một mình đánh nhau với mười mấy học sinh lớp 11 trường khác. Tuy kết quả thua nhưng bên kia cũng có đến ba bốn tên bị gục tại chỗ không đứng lên được. Điều đó cũng cho thấy Hải Bánh đánh nhau không hề kém.

Vũng Tàu rất là nhỏ, quanh đi quẩn lại quen biết nhau rất nhiều. Hà Hải bạn Thiên Long cũng từng được Hải Bánh chiếu cố trong lúc đánh nhau với người khác. Tuy vậy Hà Hải chỉ là anh em xã giao bên ngoài không thể nào bằng Minh Vương em ruột của hắn. Và sáng hôm nay em của hắn bị một tên bạch mã đánh cho trận, tuy là đấu tập nhưng Thiên Long không hề nương tay dẫn đến Minh Vương bị trật khớp tay phải đi bác sĩ để bẻ lại.

Thiên Long ngồi trong lớp cứ nghĩ đến chuyện Hải Bánh hẹn mình tối nay thì lập tức người cậu run lên nhè nhẹ. Không biết do sợ hay là do phấn khích nữa. Thiên Long siết chặt nắm đấm lại để lấy lại bình tĩnh. Cậu hít vào một hơi dài rồi thở ra.

Ngồi trong lớp thất thần một hồi Thiên Long lại cười. Sợ gì chứ? Anh hai đã về rồi thì sợ đêch thằng nào? Tự động viên bản thân Thiên Long lại tập trung vào việc học.

Đến chiều khi về nhà Thiên Long mới nghĩ lại chuyện hồi chiều. Cậu móc điện thoại ra tìm số của anh hai mình song suy nghĩ cái gì đó cuối cùng lại cất điện thoại vào trong túi.

Thiên Long nằm dài ra trên giường thở dài. Cậu đang suy nghĩ có nên báo cho anh hai biết không, dù gì bây giờ anh hai cũng là chủ của một công ty. Nếu nói ra có bị anh hai chửi cho một trận hay không? Và nếu không báo cho Thu Phong thì bây giờ cậu không biết là nên gọi cho ai.

Dù gì cũng đắc tội với em của Hải Bánh thì chuyện không dễ chơi. Từ trước tới giờ cậu thường nghe về cái tên Hải Bánh nhiều nhất. Nói thẳng ra Hải Bánh là một tên điên, nó chẳng sợ mẹ con thằng nào. Không những hấn liêu với lì mà còn chơi với các anh lớn chị đại, dù là học sinh nhưng Hải Bánh cũng xăm trên bắp đùi mình một hình xăm con rồng.

Ở độ tuổi của Thiên Long thì Hải Bánh như là một anh lớn không thể nào với tới, nếu bị anh lớn này để ý tới thì chỉ có con đường là quỳ xuống xin lỗi hoặc ăn đập.

Tuy trước giờ Thiên Long cũng từng đánh qua người nhưng không biết người ta là ai thì đánh cứ đánh thôi. Khi biết người muốn đánh mình là ai thì lại là chuyện khác. Lúc trước Thiên Long yên ổn hiền lành không kiếm chuyện ai không có nghĩa là cậu hiền mà bây giờ nghe anh hai không sợ thằng nào thì lại đâm ra sợ người ta.

Thiên Long dẹp cái suy nghĩ phức tạp ấy qua một bên liền hít vào một hơi sâu rồi lại thở ra. Không biết hôm nay cậu đã thở dài bao nhiêu lần rồi. Cuối cùng cậu qua phòng anh hai cúi xuống gầm giường lấy một cái thùng đen dài hơn một mét ra.

Mở hộp ra từ bên trong thùng Thiên Long cầm ra một thanh đao dài tám tấc bóng loáng. Bên trong còn có hai con dao găm dài một gang tay cùng

với một đôi dày, một cặp song côn hình đầu rồng và một khẩu súng lục màu đen. Tất cả những đồ vật trên đều là của Thu Phong anh trai Thiên Long.

Không phải khi không mà Thiên Long tự ý lục lợi phòng của Thu Phong. Mà do chính anh đã đưa cái thùng này cho Thiên Long xem và nói “Khi nào có chuyện gì xảy ra thì cứ qua đây mà lấy. Lớn rồi anh mày không cần mày đánh nhau nhưng biết chừng mực đừng gây họa lớn. Còn khẩu súng trong này tuyệt đối không được đem ra rất phiền phức hiểu chưa?”.

Được lời đó của Thu Phong, Thiên Long lúc đó cũng để ngoài tai vì cậu chẳng bao giờ đánh nhau với ai hay gây sự với ai. Nhưng hôm nay thì khác chính bản thân cậu đang bị uy hiếp.

Thiên Long lấy thanh đao ra rồi cho vô vỏ đao màu đen có sẵn trong thùng. Tiếp tục lấy đôi giày theo kiểu quân đội của ra nhìn một hồi cậu thấy bên hông đế giày của mỗi chiếc đều có một cái lỗ. Cảm thấy cái lỗ này dường như có tác dụng gì đó Thiên Long lại cầm hai cây dao nhọn hoắt trong thùng ra.

Cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao đôi giày đó lại được đặt trong thùng này. Hai con dao ấy dùng để nhét vào bên trong đôi giày.

Thiên Long nhét hai con dao vào hai chiếc giày rồi mang vô. Còn thanh đao cậu đã chuẩn bị sẵn áo khoác cực dày để giấu nó trong người.

Bây giờ cũng đã gần 7 giờ 30. Thiên Long cũng đã ăn cơm với mẹ xong từ lâu.

Ra phòng khách Thiên Long đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ và nói dối với mẹ rằng cậu đi chơi với lớp.

Thiên Long vác xe ra khỏi nhà, cầm điện thoại lên gọi cho Hà Hải thông báo tình hình bản thân đang đụng chuyện với Hải Bánh.

“Cái gì? Mày nói đùa à. Làm thế quái nào mày đụng chuyện với ông được?” Đầu dây bên kia Hà Hải thất thố kêu lên. Thiên Long vẫn nhàn nhạt nói “Vậy bây giờ mày ra giúp tao được không?”.

Hà Hải có chút lo lắng nói “Khi nào?”

“Ngay bây giờ!”

“Có gấp quá không? Tao chưa chuẩn bị gì cả. Mà không sao để tao ra nói giúp chắc chắn không sao đâu”

“Mày không đi thì thôi vậy”

Thiên Long cúp máy ngang rồi đề máy lên đi đến khu tam giác vàng ở gần ngã tư giếng nước, cạnh khu biệt thự Hội An.

“We don’t thuộc về nhau” Cái nhạc chuông huyền thoại của Thiên Long lại vang lên. Là Hà Hải gọi lại với giọng quyết tâm nói “Mày đang ở đâu?”

“Đang đi!”

“Qua đón tao. Tao với mày đủ rồi”

“Ok!”

Thiên Long mỉm cười một cái. Anh em hoạn nạn mới thấy chân tình.

Hà Hải chơi chung với Thiên Long từ năm cấp hai tới giờ nên hiểu rất rõ tính Thiên Long. Cậu cũng thắc mắc tại sao Thiên Long không gọi cho anh mình, nhưng nghĩ lại cậu cảm thấy Thiên Long không phải là con người thích dựa vào người khác.

Tuy vậy trước khi đi Hà Hải vẫn để lại một hậu thủ là nhắn tin cho chị gái với nội dung “Em với thằng Long có chuyện!”. Căn bản làm vậy để cho

Thu Hương gọi điện báo cho Thu Phong. Hà Hải cũng không dám chắc lần nay đi xong còn toàn xác về hay không. Dù nói học sinh không dám giết người nhưng cũng không nói trước được điều gì.

Hà Hải cũng từng có người bạn năm lớp 9 từng dùng dao đâm chết một học sinh khác và phải đi trại cải tạo tới mấy năm. Cuộc sống không nói trước được điều gì nên Hà Hải phải chắc chắn cả hai toàn mạng mới yên tâm. Dù cho Thiên Long không có người anh trai kia thì Hà Hải vẫn quyết định đi với cậu.

Thiên Long cũng từng cứu cậu một lần tại quán bar, tình anh em sâu càng thêm sâu. Không thể nào vì sợ mà bỏ mặc anh em mình một thân như vậy.

Lát sau Thiên Long chạy xe tới trước cổng nhà Hà Hải. Sắn nón bảo hiểm Hà Hải nhảy lên yên sau ngồi luôn. Không dừng lại Thiên Long vẫn tiếp tục đi.

Sau lưng Hà Hải vác theo một ba lô lớn khá nặng. Bên trong có đủ thứ cậu tự chế như boom xăng, kiếm tự chế mỏng không thể mỏng hơn, một con dao và một thanh đao khác.

Ngồi sau xe Hà Hải nói vọng lên “Mày cầm gì theo chưa?”. Thiên Long tuy lái xe nhưng tay kia lại gõ cong cong vào bụng nơi giấu thanh đao nói “Đây rồi!”. Thấy vậy Hà Hải gật đầu “Ok!”

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nguy Hiểm , Nguy Hiểm !!!!

8 giờ kém 5 phút. Thiên Long chờ Hà Hải từ từ đến điểm hẹn với Hải Bánh từ trước.

Khu tam giác vàng ...

Vừa tới Thiên Long đã thấy không biết bao nhiêu người đã đứng sẵn ở đó giống như đang đợi cậu đến.

Thiên Long dừng xe lại tắt máy rồi cả hai đồng loại bước xuống xe. Trước mặt họ có gần ba mươi người đa số là cách thanh thiếu niên mười mấy tuổi đầu. Trong nhóm người đó có hai người mà Thiên Long nhận ra, không ai khác chính là Hải Bánh và Minh Vương kẻ cùng Thiên Long đánh nhau sáng nay.

Lấy hết can đảm Thiên Long từ từ bước tới trước mặt Hải Bánh cách chừng năm mét thì dừng lại. Hà Hải không được như thế tuy lấy hết can đảm nhưng bản thân cậu vẫn run lên nhè nhẹ.

Thấy Thiên Long bước tới Hải Bánh cười lớn nói “Tao cứ tưởng là mày không tới chứ?”. Không quan tâm đến thái độ của Hải Bánh cậu lạnh lùng nói “Muốn cái gì nói luôn đi?”.

“Mày đánh em tao thì tao đánh mày vậy thôi”

“Có cái lý do đó nữa sao?”

“Tất nhiên! Hoặc mày quỳ xuống xin lỗi thì tao bỏ qua chuyện này”

“Nếu không?”

“Ăn đập ...”

“Tất cả đánh mình tao sao?”

“Không mình tao đủ rồi”

Hai người đang nói chuyện thì ở dưới nháo nhào lên “Đập chết mẹ nó đi nói nhiều làm gì?” “Đánh nó nhanh đi tao còn về chở bà ngoại đi tập tạ”

Hải Bánh quay qua sau cười cười, chả nói chả rằng bỗng dưng quay sang bát Thiên Long một cái ngay mặt. Quá bất ngờ không kịp đỡ Thiên Long lĩnh trọn, không dừng ở đó Hải Bánh lại bay lên đâm tiếp một cái rồi đập Thiên Long văng ra.

Thiên Long lạng quạng lúi lại thì từ lúc nào Hà Hải đã chạy tới trước mặt Hải Bánh ôm lấy hấn rồi nói “Khoan đã anh Hải, có gì từ từ nói”. Hải Bánh thấy có người can liền nhìn qua liền biết là người quen hấn dừng lại nói “Mày đi đâu đây?”.

Cảm thấy Hải Bánh không tiếp tục đánh Thiên Long nữa, Hà Hải liền nói “Em bạn của thằng này. Có gì từ từ nói đi anh, nể tình em được không?”.

“Bạn mày à? Tao nghe nói nó bô láo lắm. Bây giờ tao muốn đập nó, mày tránh ra, không tao đập luôn cả mày. OK?”

“Nhưng ...”

“Cút!”

Nói xong Hải Bánh đẩy Hà Hải sang nhào lên đánh Thiên Long tiếp. Do quá hoảng sợ Thiên Long chỉ biết đứng trơ ra cho bị đánh. Nếu cậu dám đánh lại thì chưa chắc ai hơn ai, nhưng lần này lại khác. Do tâm lý nên Thiên Long hoàn toàn bị đập một trận nhừ tử.

Hà Hải đứng đó cơ thể cậu bắt đầu run lên nhè nhẹ. Nói gì thì nói tình nghĩa của cậu với Thiên Long vẫn sâu đậm hơn. Cấn chặt răng Hà Hải rút từ trong ba lô ra cây đao lao đến chém một phát vào lưng Hải Bánh đang đánh đập Thiên Long.

“A ...” “Thằng con chó này ...” Bất ngờ Hải Bánh bị chém một phát ngay lưng không rõ lý do, quay sang mới thấy người chém mình lại là thằng mình từng giúp một lần, hấn điên cuồng gào lên.

Quyết định lần này của Hà Hải nói thực là không còn đường thoát. Tất cả anh em bạn bè ăn chơi hay đánh nhau của Hà Hải ai ai cũng biết tới Hải Bánh và ai cũng nể hoặc không thì cũng là đàn em của Hải Bánh. Phải quyết tâm lắm Hà Hải mới xuống một đao này để cứu bạn mình.

Hải Bánh đánh Thiên Long rất ác, đòn nào cũng đánh vào mặt, ba sườn liên tục. Có trâu bò đến cỡ nào Thiên Long cũng không chịu nổi.

Lúc này gương mặt của Thiên Long be bét máu, cậu ôm bụng thở hồng hộc như một con trâu nhìn lên Hà Hải mím cười một cái thật sâu.

Nhưng đây cũng không phải là lúc để cười. Hà Hải vừa xuống một đao với Hải Bánh thì ngay lập tức gần ba mươi con người phía sau rút hàng ra ủa lên nhắm vào Hà Hải.

Cảm thấy có gì không đúng Hà Hải quay đầu lại thấy cảnh tượng trên liền hét lên “Chết mẹ rồi! Chạy mau Long ...” Vừa dứt câu Hà Hải cầm đầu chạy bán sống bán chết tới phía Thiên Long đỡ nhau mà chạy.

Thiên Long ra vẻ là còn chạy được, Hà Hải liền buông ra. Vừa chạy Thiên Long vừa cởi áo khoác ném ra ngoài bỏ hẳn cả xe máy dựng ở đó mà đâm vào trong hẻm chạy lấy chạy để. Tiện thể cậu rút cây dao trong người ra.

Cả hai đang điên công chạy vào con hẻm nhỏ gần đó. Phía sau người đuổi theo sát nút. Đang chạy được một nửa con hẻm thì Thiên Long nghe thấy rất nhiều tiếng xe máy phía trước. Ngay lúc cậu suy nghĩ thì ngay ngã tư của con hẻm đã bị mấy chiếc xe máy chặn ở đây với sáu tên cầm vũ khí đứng sẵn ở đó.

Thiên Long chỉ kịp quay sang nói với Hà Hải “Chạy qua luôn đi” rồi bắt chập phía trước bị chặn cậu vẫn lao lên. Vung dao chém những tên trước mặt, Hà Hải thì cúi mình quơ dao tùm lum. Cả hai cùng đạp lên yên xe nhảy qua, chưa kịp mừng thì lại có nhóm mấy người vác dao kiếm lao tới.

Trái, phải cũng có sáu bảy người lao đến. Đứng trước phía sau hai bên tất cả đều bị chặn. Hai người Thiên Long cùng đường không thể chạy tiếp đành phải đứng lại. Thiên Long lẫn Hà Hải đều thở hồng hộc một hồi mới bình thường được.

Lúc này Minh Vương đứng ra từ trong đám người quát “Mày chạy đi con chó? Lần này đừng mong sống được”. Hai người Thiên Long tựa lưng vào nhau không nói gì. Bây giờ Thiên Long đang nghĩ cách làm sao để chạy thoát khỏi đây, nhưng nhìn đi nhìn lại không có lỗ hổng nào để phá vòng vây.

Thiên Long cười khì khì quay sang cay đắng nói với Hà Hải “Xin lỗi! Làm liên lụy tới mày rồi ...”. Hà Hải tuy không quay đầu lại vẫn nói “Mày điên quá. Anh em sống chết có nhau, ráng cầm cự đi, tao nhờ chị tao báo cho anh mày rồi”. Thiên Long lại không cho là đúng “Anh tao tới cũng không kịp đâu”.

Cả hai chưa nói được mấy câu thì đám người kia bắt đầu lao đến. Thiên Long hét to một tiếng rồi lao lên, Hà Hải cũng vậy. Đường cùng rồi Thiên Long chả còn biết sợ là cái gì nữa. Võ mà Thu Phong dạy cậu lúc này cũng chả còn phát huy tác dụng, đầu óc Thiên Long bây giờ không còn tỉnh táo nữa cứ lao lên chém loạn. Chỉ có phản xạ mà Thu Phong huấn luyện cho mới có tác dụng.

Thiên Long lao lên dùng lực mười phần chém vào tên gần nhất, tên đó cũng vung đao chém về phía Thiên Long. Không né tránh không đỡ cả hai đều chém vào nhau. Đao của tên kia sượt qua vai Thiên Long làm cậu bay mất một miếng da nhưng đao của Thiên Long tuốt thẳng cánh tay của đối thủ.

Về phía Hà Hải vừa đánh vừa lùi vừa chạy loạn, cậu cứ vung đao lung tung không ai nào đến được.

Thiên Long chém được một tên liền đạp hấn qua một bên lao lên phía trước chủ động tấn công hơn năm người trước mặt. Cậu vung đao lên chém xuống kiếm tự chế của tên khác khiến cây kiếm hấn gãy ra đao găm thẳng vào vai tên đó. Tuy vậy Thiên Long lại bị tên khác chém một phát vào lưng.

Cẩn rằng Thiên Long rút đao lại vung một phát ra sau lưng, tên vừa chém Thiên Long né không kịp bị chém ngang ngực một rãnh khá sâu. Lúc này Thiên Long lại bị chém một phát nữa ngay lưng. Không thềm quay người lại cậu lao đến tên khác trước mặt điên cuồng vung đao chém hấn.

Một cảnh tượng loạn ầu. Thiên Long đã thê thảm Hà Hải càng thê thảm hơn vậy. Tuy đã dùng cách vừa đánh vừa chạy nhưng Hà Hải vẫn bị chặn lại. Tính thời gian tới giờ đã được một phút, Thiên Long ăn ba đao lên lưng, một đao sượt qua vai còn với Hà Hải lĩnh hơn mười nhát lớn nhỏ khắp người. Toàn thân Thiên Long với Hà Hải nơi đâu cũng toàn máu với máu.

Bên này Thiên Long đang đánh với gần hai mươi người thì bên kia Hà Hải cũng bị mười tên dí chém.

Đang chạy thì Hà Hải bị vấp té ngã lăn ra đường. Lợi dụng thời cơ đẩy mấy tên kia lao lên chém xuống người Hà Hải. Đúng lúc này Thiên Long vừa kịp thấy bất chấp bản thân đang nguy hiểm cậu ném thanh đao của mình về phía những tên đang chém Hà Hải.

Mấy tên kia chưa kịp chém thì thấy đao bay tới vội vàng né tránh. Lợi dụng thời cơ đó Hà Hải đứng lên chạy tiếp. Không còn vũ khí trong tay Thiên Long quay mình chạy luôn.

Vòng vây bây giờ đã loạn hai người Thiên Long lại tiếp tục chạy. Không quan tâm vết thương trên người như thế nào nhưng cả hai người chỉ cần biết không chạy là chết.

Chạy vào một con hẻm khác ngay đó. Được một đoạn thì cả hai buộc phải dừng lại vì đây là con hẻm cụt.

Mặt Hà Hải tái mét “Lần này bỏ mẹ thật rồi mà ạ”. Thiên Long gật đầu không nói gì rồi lại quay lưng sang nhìn những tên đang dí theo tới nơi. Phải nói là Thiên Long xui đủ đường bây giờ trên người không còn vũ khí gì cả, cái cặp mà Hà Hải mang theo thì ném từ khiếp nào để chạy rồi, nó còn quên cả vụ có boom xăng trong đó nữa.

“Phải bình tĩnh. Phải bình tĩnh ... Bình tĩnh” Thiên Long nói thầm trong đầu liên tục tự động viên bản thân. Hít vô một hơi sâu thì những tên kia đã đuổi tới nơi. Thay vì nhào lên chém cả hai thì cả đám đứng lại cười mỉa mai “Sao không chạy tiếp đi?” “Xem mà chạy đâu được hai thằng ngu ạ ...” “Bây giờ mà có quỳ xuống thì tui tao cũng không tha cho mà được ...” “...”

Thiên Long vẫn không quan tâm đến lời của những tên đó. Thiên Long cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh. Cậu cười nhếch mép ở đó, co một chân lên. Thiên Long rút từ bên hông để giầy ra một con dao nhọn hoắt dài hai tấc, tiếp tục Thiên Long cúi xuống rút một con nữa từ chân kia.

“Rắc rắc ...” quay đầu bẻ cổ hai cái, Thiên Long nhún qua nhún lại trên mặt đất với hai con dao lăm lăm trên tay. Bất chợt Thiên Long lại nở nụ cười lần nữa quay sang nói với Hà Hải “Mày đứng đây đi không cần lên đâu.” Dứt câu Thiên Long bung người một phát lao lên đám người phía trước.

Con hẻm này khá nhỏ, đứng cũng chỉ tối đa ba người theo hàng ngang mà thôi. Như vậy một lúc Thiên Long chỉ cần đấu với ba người, lời hơn lúc trước rất nhiều.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Từng Thăng , Từng Thăng Một .

Thiên Long lao lên trước với hai con dao trên tay. Cậu lao đến tên đứng giữa, thấy vậy hấn vung đao về phía Thiên Long. Ngay lập tức cậu lách người sang một bên dùng dao đâm vào bụng tên bên cạnh hấn rồi lên gối tên vừa vung đao một cái vào bụng. Đây là đòn dương đông kích tây khi tên bên cạnh không kịp phòng thủ.

Tiện tay Thiên Long rạch một đường dài trên bụng tên kia rồi rút dao ra khiến ruột hấn tuột ra ngoài trong rất khiếp.

Những tên chứng kiến cảnh đó bất động một hồi rồi tất cả ới mưa, kể cả Hà Hải phía sau cũng ới theo. Thiên Long ráng quay mặt sang chỗ khác không chứng kiến, lựa lúc bọn hấn sơ hở liền lao lên găm hai cây dao vào hai bả vai của tên còn lại.

Rút hai con dao ra Thiên Long đập một phát vào người hấn kiến tên đó văng ra. Không dừng lại ở đó cậu nhặt một thanh đao khác lên rồi lại tiếp tục lao đến những tên khác. Chứng kiến cảnh tượng lò ruột kinh tởm bất chợt bọn hấn lùi lại vài bước tránh né Thiên Long.

Tính tới giờ Thiên Long đã hạ được 8 tên, nhưng vẫn còn gần hai mươi tên đứng trước mặt bây giờ. Và hiện tại cũng đã khác lúc này. Dùng một cái Thiên Long thay đổi ánh mắt lao lên không ngần ngại tấn công ba tên trong nháy mắt.

Đang đà lao lên thì Thiên Long bỗng thấy một thứ gì đó sáng bóng quẹt ngang qua mặt. Thấy vậy Thiên Long hấp tấp đưa thanh đao ra đỡ “Kheng

....” Tiếng kim loại vang lên. Thiên Long văng ra đằng sau hai mét ngã rầm xuống đất.

Lát đặt đứng dậy, hai tay Thiên Long tê rần rần. Dường như không cảm nổi thanh đao nữa. Vừa nãy không biết là ai đã vung đao chém cậu nếu như phản xạ chậm một chút thôi thì cái đầu của cậu cũng bay theo chiều gió.

Nhìn kĩ lại thanh đao cậu đang cầm nó mẻ một mảnh lớn. Cây đao này không hề xoàng, giá cũng nó cũng trên cả tiền triệu một cây, rất dày rất bén mà bị mẻ tới mức độ này thì dùng lực tới cỡ nào chứ?

Ngước đầu lên Thiên Long mới biết tên vung đao vừa rồi không ai khác là Hải Bánh. Hải Bánh bây giờ đã cởi trần và băng một đường vải màu trắng quanh người.

Hải Bánh cười to “Hôm nay mày phải chết. Con chó ngoan của bố ạ ...”. Dứt câu Hải Bánh vác đao điên cuồng lao đến chém Thiên Long.

Nhưng ngay lúc này Hải Bánh là chứng kiến một cảnh không thể tin được. Phía sau hắn từ đâu ra có mấy cái cơ thể bay tới đập trúng người cậu “Rụp ... Rầm ...”. Là Minh Vương, không biết hắn bị ai ném tới mà bay trúng người Hải Bánh rồi cả hai bay ngang qua cả Thiên Long đập mình vào tường ngay bên cạnh Hà Hải đang đứng trợn mắt há hốc mồm không biết chuyện gì xảy ra.

“Đập hết bọn nó cho tao, đừng để chết là được” Một giọng nói quá dỗi quen thuộc với Thiên Long vang lên. “Dạ!!!” Một loạt âm thanh đồng thanh một cách hùng hồn vang lên.

Không biết từ đâu ra thêm mấy chục người lao đến đánh đập mấy người của nhóm Hải Bánh một trận như tử. Bây giờ cuộc chiến hoàn toàn nghiêng về một phía, bên nhóm người của Hà Hải không có gan để mà chạy nữa, chỉ

biết trơ mặt ra cho bị đánh như Thiên Long vừa nãy. Từ trong đám lộn xộn ấy một con người phải nói là thần tượng của Thiên Long bước ra.

Người đó không ai khác chính là anh hai cậu – Thu Phong. Khoác trên mình một bộ vest đen sang trọng Thu Phong bước tới trước mặt Thiên Long.

Thấy anh hai mình tới Thiên Long miệng lắp ba lắp bắp nói “Anh ... anh ... anh hai!” “Bồppppp ...”. Thiên Long chỉ vừa thốt lên hai chữ anh hai thì bất ngờ Thu Phong đâm một phát vào mặt Thiên Long khiến cậu té lẳng sang đất.

Miệng rỉ ra một tia máu nhỏ Thiên Long cay đắng nhìn Thu Phong nói “Sao ...” “Câm mồm!!!” Chưa kịp nói gì Thu Phong quát to một tiếng inh ỏi trời đất làm chấn động cả lồng ngực của những người xung quanh.

Tiếng quát tháo của Thu Phong làm Thiên Long giật bắn mình, mắt cậu nhìn sang chỗ khác không nói biết nói gì. Lúc này Thu Phong như nổi điên lên quát tiếp “Nói! Ai cho mày tự ý như vậy? Tao đã nói như thế nào HẢ?” Thiên Long im lặng không nói gì. Thấy vậy Thu Phong càng điên máu lên nói “Tao đã bảo mày làm sao? Có đi đánh ai hay làm gì quan trọng báo cho anh mày một tiếng. Mày bị gì thì tao biết ăn nói làm sao hả? Nói đi!!”

Thiên Long quay mặt sang chỗ khác không nói gì. Quả thật Thu Phong nói đúng, tuy anh đồng ý cho cậu có cái quyền đi sinh sự với người khác và cứ vô tư đi khi anh cậu đã lo hết. Nhưng không nói thì làm sao Thu Phong biết được.

Hôm nay suýt tý nữa Thiên Long bị người ta chém chết. Tuy bây giờ không chết nhưng thương tích cũng đầy mình thế kia thì làm sao ăn nói với mẹ ở nhà. Nếu hôm nay Thu Hương không gọi điện đến báo thì Thu Phong cũng chẳng biết làm sao mà đi cứu Thiên Long kịp thời như thế này.

Dù rằng đã biết tin nhưng Thu Phong phải huy động gần như cả hai lực lượng hắc bạch của bản thân để biết thông tin. May mà phía bên cảnh sát có thông tin về vụ ẩu đã đang diễn ra ở khu tam giác vàng, Thu Phong cũng đã dặn họ đừng xía vô chuyện này và ngay tức tốc anh tập hợp đàn em rồi chạy đến với tốc độ nhanh nhất.

Tuy rằng mắng chửi Thiên Long như thế nhưng Thu Phong vẫn thương thằng em trai này hơn ai hết. Cậu dạy võ cho nó cũng vì không muốn ai thương tổn đến nó, nhưng cậu cũng biết con đường mà mình đi không hề an toàn. Kiểu gì cũng sẽ liên lụy tới gia đình nên cách tốt nhất cậu vẫn cho nó tiếp xúc với cái thế giới hắc đạo này. Nhưng không phải tiếp xúc theo cách tự tiện như thế này được. Thu Phong muốn em trai mình phải an toàn tuyệt đối và trong sự giám sát của bản thân anh.

Thở dài một tiếng rồi Thu Phong lại đỡ Thiên Long đứng dậy rồi nói “Lần sau đừng bao giờ tự ý như thế này nữa nghe rõ chưa?”. Thiên Long cúi đầu dạ một tiếng bé nhi nhí, rồi quay sang nhìn Hà Hải với vết thương đầy mình đang đứng đó nói “Cám ơn chú em đã đi cùng thằng này”. Còn một tí sức Hà Hải gật đầu mạnh liên tục mấy cái.

Địa vị của Thu Phong trong ánh mắt Hà Hải lại tăng thêm mấy phần khi chứng kiến cảnh Thu Phong dắt theo cả tá người. Ngầu lòi mà đẹp hết đám người của Hải Bánh. Đây mới đúng là anh đại thực sự trong mắt Hà Hải.

Quay sang Thu Phong nói với Ngọc Bảo vừa đánh đập đám kia xong “Bảo lại đây!”. Nghe Thu Phong gọi Ngọc Bảo tức tốc chạy đến dạ một tiếng, Thu Phong tiếp tục nói “Đưa thằng này đi băng bó vết thương rồi đặc biệt chiếu cố tới nó”. Ngọc Bảo dạ một tiếng rồi lại dìu Hà Hải đi, Hà Hải nghe vậy liên tục hô cảm ơn, cảm ơn.

Thu Phong nói như vậy chẳng khác nào thu nhận Hà Hải vào trong băng mình để đào tạo thành một tên đầu gấu. Dù sao anh cũng đi trên con đường

này, kiếm vài tên trung thành với mình vẫn tốt nhất. Hà Hải tuy còn nhỏ nhưng cũng rất có tố chất, rất can đảm, đặc biệt là có nghĩa khí. Thu Phong thích điều đó.

Anh cười lạnh một cái. Bây giờ là lúc anh xử lý đám nhóc con này.

Quay sang nói với đàn em đang đánh đập sáng khoái ở đây “Được rồi, dừng tay đi. Lôi hết tụi nó lại đây”. Thu Phong vừa dứt lời ngay lập tức các thành viên bang Hắc Long ngưng đánh đập.

Trong con hẻm cụt nhỏ nhắn một cảnh tượng bất ngờ xảy ra. Gần ba mươi nhân mạng đang quỳ xuống khoanh tay lại trước mặt Thu Phong.

Nhìn qua nhìn lại một hồi Thu Phong cất tiếng “Tùng thẳng, tùng thẳng một lại trước mặt em tao quỳ xuống dập đầu ba cái cho tao”. Cả đám người đang quỳ xuống vừa nghe xong bỗng im bặt, không ai dám đi lên.

Điều Thu Phong vừa nói căn bản là sỉ nhục bọn hắc, tất nhiên không thằng nào dám đi lên dập đầu ba cái cả và cũng không thằng nào dám hó hé câu nào.

Thấy không có động tĩnh gì Thu Phong không nói gì nhiều, anh bước lại nắm tóc một tên gần nhất ngửa mặt hắc ra nói “Thích ăn đập hơn chứ gì?”. Dứt câu anh lên gối liên tục vào mặt tên đó mặc cho hắc lo ó ỉu kiểu. “Bốp ... bốp ... bốp ...” Những âm thanh kinh khủng vang lên liên tục.

Khoảng chừng hơn mười giây sau Thu Phong mới dừng lại rồi lại ngửa đầu tên đó lên một lần nữa. Gương mặt của hắc bây giờ hoàn toàn biết dạng, mặt be bét máu, mắt sưng phồng lên, máu mũi liên tục chảy ra trông rất gớm ghiếc.

Nhìn gương mặt đầy máu me Thu Phong lại nói “Làm hay không?”. Tên đó tuy mặt đầy máu nhưng vẫn ra sức gật đầu ừ ừ nói “Em ... Em làm, em

làm ...” “Tốt” Thu Phong nói tốt một chữ xong đẩy đầu hấn về phía Thiên Long đang đứng thất thần ở đó.

Bị Thu Phong đẩy ra té nhoài trên đất nhưng hấn không dám ý kiến, lật đật đứng dậy chạy lại phía Thiên Long quỳ xuống đập đầu thật mạnh xuống đất ba cái rồi đứng lên rụt rè nhìn về phía Thu Phong hỏi “Như vậy ... được chưa anh?”. Thu Phong trợn mắt lên nói “Mày hỏi tao? Hỏi thằng em tao xem nó chịu không.”

Lần này tên đó lại quay sang hỏi Thiên Long như vậy. Chứng kiến cảnh tượng này Thiên Long không đành lòng liền nói với anh hai mình “Anh hai. Không cần phải làm vậy đâu, đánh vậy đủ rồi thả người ta đi đi”.

Vừa nghe xong Thu Phong lại nổi đóa lên “Mày câm mồm. Đứng yên đó cho tao” xong quay sang nói với tên vừa đập đầu với Thiên Long “Được rồi. Cút đi đừng để tao gặp lại”. Tên đó như được ân xá bởi lời nói của Thu Phong gật đầu lia lịa rồi chạy bán sống bán chết ra ngoài. Những thành viên của Hắc Long cũng tránh ra một con đường cho hấn đi.

Lần này Thu Phong lại quay sang những tên còn lại nói “Thằng nào lên trước tao cho về trước” ...

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tàn Sát !

Lần lượt lần lượt từng người quỳ xuống dập đầu trước mặt Thiên Long. Dù cho cậu không đành lòng nhưng thằng anh cậu đã bắt như vậy thì cậu cũng không nói được gì.

Thu Phong làm vậy chỉ muốn Thiên Long hiểu ra chính mình không tàn nhẫn với người ta sẽ bị người ta tàn nhẫn lại. Bài học mà Thu Phong muốn dạy cho cậu là không tàn nhẫn với người khác chính là tàn nhẫn với bản thân mình. Nếu hôm nay Thu Phong không tới kịp thì đưa nằm xuống chính là cậu, tới cơ hội được quỳ xuống như những tên này thậm chí còn không có.

Thời gian trôi qua số người còn sót lại chỉ còn đúng hai người không đi lên. Là Minh Vương cùng Hải Bánh vẫn chưa chịu đi lên.

Thấy vậy Thu Phong nhìn sang không ngần ngại sút mỗi thằng hai phát vào mặt. Nhìn thôi anh cũng biết nguyên nhân mọi chuyện là do hai thằng ôn này.

Mỗi tên ăn một sút của Thu Phong, bản thân đang quỳ cũng bật ngửa ra sau. Tiện tay Thu Phong chụp cổ hai thằng nâng lên không trung nói “Hai thằng mày biết đường dập đầu luôn tao còn tha nhưng bây giờ tao đổi ý rồi”. Nói xong anh ném Minh Vương lên trời, hấn cơ thể chưa kịp tiếp đất Thu Phong đập ngang ba sườn một phát “Cờ rắc ...” Xương gãy giòn vang lên.

Bị Thu Phong đá văng ra đập cả người vô tường Minh Vương rơi xuống đau đớn hết thở. Thấy vậy Hải Bánh liên tục đâm đá vào người Thu Phong, giọng ồ ồ không nói được gì. Nước mắt Hải Bánh bắt đầu chảy xuống, hấn khóc không phải vì đau hấn khóc vì em trai hấn bị đánh mà hấn không làm gì được. Đau khổ đến tột cùng.

Lúc này Thu Phong nhếch mép lên cười với ánh mắt điên dại nói “Mày đã biết nỗi đau thằng em mình bị đánh rồi chứ gì?”. Dù Thu Phong hỏi thế nào Hải Bánh cũng không trả lời nổi, cổ hấn bị bóp nghẹn đến sắp tắt thở, tay chân vẫn cứ vô lực đánh vào tay Thu Phong.

Cười lạnh một cái anh buông cổ Hải Bánh ra khiến hấn rơi xuống ho sặc sụa. Xong anh lại đi về phía Minh Vương đang ôm mình rên rỉ ở đó rồi quay sang nói với người bên mình “Thằng nào quăng cây đao qua đây”. Một tiểu đệ nghe vậy lật đật chạy lại cúi mình đưa Thu Phong một thanh đao.

Cầm lấy thanh đao Thu Phong đâm lên đầu Minh Vương quay sang nói với Hải Bánh đang ho sặc sụa ở đó “Thằng nào đỡ đầu mày?”. Ngừng ho Hải Bánh quay sang đau đớn nói “Em không chơi với ai cả. Anh làm ơn thả em ra đi em sẽ dập đầu mà ...”.

Hải Bánh một thân là học sinh cấp ba không thể nào tự thân vận động kéo người đi chém nhau như thế này được. Thu Phong dám chắc rằng nó sẽ dựa hơi ai đó để bố láo như thế này. Và cho dù là ai chống lưng cho thằng nhóc trước mặt anh đây thì anh cũng sẽ cho tên đó một trận.

Trả lời Hải Bánh là Thu Phong kéo cánh tay của Minh Vương ra đưa lên rồi đặt thanh đao trên đó “Nói hoặc nó mất cánh tay”. Thấy vậy Hải Bánh gấp gáp “Đừng đừng, em nói em nói!”. Thu Phong buông tay Minh Vương xuống rồi gia tăng thêm lực chân lên đầu hấn. Đau hơn gào thét.

Hải Bánh thấy vậy liền nói “Em chơi bên anh Lộc chợ mới.”. Nghe xong Thu Phong nhắc chân đi về phía Minh Con đang đứng cạnh Thiên Long nói “Đi!”.

Chợ Vũng Tàu được thành lập từ trước năm 1980, cũng từ đó những tên côn đồ được sinh ra trên môi làm ăn của chợ. Bọn chúng đập phá đủ thứ không cho người dân buôn bán, công an cũng chỉ bảo vệ tài sản người dân được một thời gian rồi lại lảng đi bọn chúng tiếp tục đập phá.

Nếu muốn chúng không đập phá đồ đạc thì phải đóng tiền bảo kê cho chúng. Và như vậy những tên như Lộc chợ mới có được nguồn thu nhập từ đó. Chúng lập các sòng bài, buôn bán ma túy, vận chuyển những hóa chất độc hại từ Trung Quốc sang để bán

Trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa, chợ mới Vũng Tàu nằm trên con đường ấy. Đối diện chợ mới Vũng Tàu có một con đường nhỏ tên là Tạ Uyên. Trong con đường ấy có vô số con hẻm, và trong mỗi con hẻm đó đều có một hai sòng bạc, có cả nơi đá gà, cá độ đá banh và cả ổ ma túy trong đó.

Và người đứng đầu trong con đường ấy là Lộc chợ mới.

Trong con hẻm đường Tạ Uyên có vô số sòng bài, hay hàng quán bida đã lên đèn từ lúc nào.

Những khu ổ chuột trong con hẻm ấy luôn luôn có người nhậu nhẹt hay đơn giản là những tên đứng ngoài con hẻm đang hút thuốc buôn chuyện gì đó.

Vẫn như thường ngày những con người trong con đường trong con hẻm đó lao đầu vào những cuộc vui trào phúng như đánh bài, nhậu nhẹt, đánh bida, hay sâu trong cuối hẻm là những nơi đá gà với tiếng hò hét rầm trời đất.

Trái ngược lại với con hẻm ấy bên ngoài đường chính Nam Kỳ Khởi Nghĩa khá vắng vẻ. Con đường này chỉ đông vào lúc 3 giờ sáng đồ đi với những con người buôn bán ở chợ.

Bất ngờ con đường chính vắng vẻ bỗng có hàng chục chiếc xe Toyota Hiace 16 chỗ nối đuôi nhau đi trên con đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa rồi lại quẹo vào con đường Tạ Uyên. Hàng chục chiếc xe ấy đỗ lại bên đường. Từ bên trong mỗi chiếc xe cũng hơn hai mươi người bước xuống với vô số món vũ khí trên tay từ đao kiếm cho đến boom xăng ...

Trong đám người có hai người đứng đầu bước lên trước hét “Xông lên ...”. Hai người đó chính là Minh Con và Phi Hùng. Theo sau họ lần lượt là Bo Nhỏ, Ngọc Bảo, Phúc Cá Chép và vô số thành viên của Hắc Long bang.

Hơn hai trăm nhân mạng chia ra chạy vào bảy con hẻm trên đường Tạ Uyên.

Những tên con đồ đang đứng tán dóc, hay ngồi nhậu nhẹt trước con hẻm chẳng biết chuyện gì đang diễn ra bỗng những thấy vô số người ủa tới chém lấy chém đẽ, đập phá tất cả hàng quán khiến từ trong ra ngoài bọn họ trở tay không kịp.

Tuy vậy chỉ được một lúc thì bên trong các dãy nhà trọ cũng có vô số người vác vũ khí chạy ra ầu ẩu. Phi Hùng, Minh Con, Ngọc Bảo, Bo Nhỏ, Phúc Cá chép mỗi người dẫn đầu vô số người đập phá đủ chỗ. Trong đó Phi Hùng là chém người ác nhất, một đao đi xuống là đi một chi.

Phải nói Phi Hùng bỗng dưng hôm nay là điên cuồng nhất. Sau khi đầu nhập Thu Phong anh cũng đã tới khiêu chiến Thu Phong liên tục trong vòng một đến hai chiêu anh đã thua. Là một con người kiêu ngạo nhưng khi đối mặt với Thu Phong anh chả là cái đĩnh gì cả, từ trước tới nay Phi Hùng chỉ

có cảm giác hai con người làm anh không thể với tới. Một là Thu Phong đây và hai là Giang Nam một người không bao giờ để ý tới giới hắc đạo.

Điều làm anh điên cuồng cũng rất dễ hiểu, một người trên cơ anh còn chịu được nhưng hai người thì anh không thể nào chịu được vì vậy anh phải luyện tập. Tuy rằng Minh Con có đấu ngang với anh nhưng do là lúc trước hắn là linh đặc công được đào tạo qua và bây giờ hắn không còn luyện tập nữa, cậu khinh thường kẻ như vậy nên cậu cũng không công nhận Minh Con là đối thủ của mình.

Vì lý do trên nên Phi Hùng mới phải càng ngày càng mạnh mẽ hơn để theo kịp hai người Thu Phong và Giang Nam.

Tuy những người trong các con hẻm đường Tạ Uyên có chống cự nhưng vô ích. Thứ nhất nhân số không đủ, thứ hai quá bất ngờ, có quá nhiều người gục xuống. Nhiều người thậm chí vừa cúi xuống bàn lấy vũ khí ra vừa ngược lên đã ăn một đao.

Lộc chợ lớn là một thanh niên lùn hèn mọn cao khoảng 1m6 đen đen bần bần. Hắn đang trong căn phòng của mình chơi gái sắp lên tới đỉnh thì nghe những tiếng động náo loạn dưới đường. Cứ cho rằng những thằng chơi bài thiếu tiền rồi bị đánh nên gây náo loạn như thường ngày hắn không quan tâm lắm.

Sắp tới cao trời thì nghe thấy tiếng gõ cửa liên hồi. Không dừng lại Lộc vẫn tiếp tục cao trào cho đến khi bắn ra rồi thở hồng hộc xong hắn mới vọng ra “Chuyện gì? Không biết tao đang bận à?”. Bên ngoài giọng nói gấp gáp nói “Xảy ra chuyện lớn rồi. Không biết từ đâu ra mấy trăm người tới đập phá quán xá, sòng bài của chúng ta”

Lộc chợ mới hét to lên “Cái gì?”. Xong hắn lập tức lật đặt mặc quần vô quên cả chuyện mặc áo chạy ra ngoài mở cửa hét vào mặt tên đó “Mày nói

cái gì?”

“Là ...”

“Bốp”

Tên đó chưa kịp nói thì bị Lộc chợ mới đập một phát giữa ngực văng ra. “Khốn khiếp” Hấn mắng một câu rồi chạy lại tú quần áo trong phòng mở ngăn tủ ra lấy từ bên trong một khẩu súng đen ngòm ra. Hấn tìm tòi điện thoại gọi cho một ai đó “Anh Thiện có ai tới phá sòng bài của mình ...” xong phi ra ngoài nơi đang hỗn chiến.

“Đoàng ...”Người của Hắc Long bang đang tàn sát bỗng một tiếng súng inh tai vang lên khiến tất cả phải dừng lại nhìn về phía phát ra tiếng súng. Là Lộc chợ mới nổ súng, hấn chỉ súng lên trời cho nổ một viên đạn chỉ thiên.

Tên Lộc cười nhếch mép đang định nói gì đó thì bỗng hấn ôm tay la lên, nguyên một bàn tay phải cầm cây súng vừa rời của hấn rơi ra. Hấn còn chưa cảm giác được điều gì thì bàn tay của hấn đã bay mất.

Hấn ôm cổ tay đứng đó la hét thì từ bên phải Phi Hùng đập ngay vai hấn một cái khiến hấn ngã lảo nhào. Sau đó Phi Hùng đi gần lại đặt kiếm trước mặt hấn nói “Mày lấy súng ra hù ai vậy?”.

Trùng hợp nơi Lộc chợ mới vừa bước ra nổ súng thì Phi Hùng đang đứng ở đó chém nhau. Khi hấn vừa nổ súng thì ngay lập tức Phi Hùng lao tới chém ngang một đao trên cổ tay hấn, lực cực kì mạnh làm đứt luôn cả bàn tay.

Phi Hùng đập lên ngực Lộc chợ lớn đang đau đớn cúi xuống hỏi “Mày biết vì sao ra như vậy không?”. Tên Lộc nhăn nhó lấy sức lắc đầu liên tục. Thật tình thời gian qua hấn chưa từng chọc vô ai mà phải mang họa lớn như

thế này. Cả nửa năm qua hắn sống rất bình thường không động chạm vô các anh đại chị đại nào cả, cùng lắm có những vụ ẩu đả không đáng kể mà thôi.

Lúc này Phúc cá chép đang lôi cổ Hải Bánh tới ném ra trước mặt tên Lộc nói “Thằng này người của mày đúng không?”. Lần này tên Lộc lắc đầu chối không có. Phi Hùng lại đưa đao lên “Muốn đi thêm bàn tay nữa à?” sau đó hắn lại gật gật cái đầu.

Thấy vậy Phi Hùng kéo cổ áo hắn đứng dậy vỗ vai hắn rồi phủ bụi cho vai hắn cười đều nói “Lần sau. Nhớ! Quản người mày cho kỹ, không thì không chỉ bàn tay này đâu nghe chưa?”. Tên Lộc ôm cổ tay đang chảy máu ra sức gật đầu.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tiền Xin Lỗi .

Về phía Thu Phong anh không rảnh tham gia cuộc chiến này cho mệt, anh chỉ đi cùng rồi xuống xe ra trước một con hẻm đứng đó hút vài điều thuốc.

Lúc này thì anh em Hắc Long đang từ từ đi ra thì bỗng Thu Phong nghe hàng tá tiếng xe máy ầm ầm chạy tới phía này.

Chắc cũng chỉ có mình Thu Phong giàu mua cả chục chiếc toyota để chở người đi đánh nhau còn với những băng đảng khác đa số toàn đi xe máy. Căn bản Thu Phong không thích dùng xe máy vì khi đánh không lại người ta rất dễ loạn, xe máy lại nhiều nên khi lấy mất công đồ lên đồ xuống cộng thêm lúc chạy trốn rất dễ tông vào nhau gây tai nạn. Nên anh quyết định bỏ số tiền ra để mua vài chiếc toyota cũ. Cũng tiện cho việc giao hàng hóa cho công ty nữa.

Cả đoàn người hơn một trăm mạng chạy xe tới đỗ trước mặt Thu Phong, cũng lúc này bang Hắc Long đã đi ra đầy đủ sau lưng anh. Thu Phong không quan tâm những người vừa tới anh quăng điều thuốc xuống chân dụi dụi vài cái rồi ra lệnh đi.

Thành viên của Hắc Long tưởng sẽ đại chiến thêm một hồi nữa nhưng không phải, trong đám người đó bên người của Thu Phong cũng có nhận biết một tên đó là Thiện Mát. Nhóm người của Thiện Mát tính xông lên thì bị anh cản lại, bởi vì anh nhận thấy ánh mắt lạnh tanh từ Thu Phong đang nhìn mình.

Khi nhóm người Thu Phong đi ngang qua Thiện Mát chỉ biết đứng nhìn để họ rời đi mà không nói câu nào.

Các tiểu đệ đi theo Thiện Mát thấy vậy liền hỏi “Anh Thiện? Sao anh để tụi nó đi?”. Lúc này Thiện Mát quay sang tát một phát vô mặt tên đó nói “Thằng ngu! Tên đó là bang chủ của Hắc Long bang đấy, mình nó thôi là đủ một rồi đã vậy nhân số bên đó còn hơn bên mình mà nghĩ đánh lại chắc?”

Tên kia ôm mặt bất bình lui xuống. Thiện Mát mặt hầm hầm đi vào trong con hẻm.

Khu chợ mới này là địa bàn của hắn mới chiếm được từ tên Lộc chợ mới. Không ngờ cảm khu này chưa được một năm đã xảy ra chuyện lớn. Hắn chắc chắn rằng Thu Phong sẽ không vô duyên vô cớ đi kiếm chuyện đánh người khác, nếu đã kiếm chuyện thì vừa nãy Thu Phong đã lao lên đánh ngay từ lúc đầu rồi.

Sau khi nhóm người Thu Phong rời đi, Thiện Mát mới dắt đàn em đi vào con hẻm thì cảnh tượng máu me đập vào mắt hắn. Khắp nơi đều thấy máu, người lăn qua lăn lại rên rỉ, người thì đau đớn không thể nói được gì, người thì bị thương đang băng bó tại chỗ còn có người nằm im bất động chẳng biết sống hay chết.

Nhìn quanh một lượt xong Thiện Mát ra lệnh cho đàn em đi giúp những tên đang bị thương vô chữa trị, riêng hắn thì bước lại chỗ Lộc chợ mới đang băng bó phần tay bị cụt lại.

Tên Lộc thấy Thiện Mát tới bèn nén đau đứng lên chào hắn “Đại ...” “Bốp” Vừa đứng lên chưa vững thì Thiện Mát cho hắn một đập văng ngã ra đường.

“Thằng ngu. Mày trêu chọc kiểu gì mà để người ta đánh cho nông nổi này?”

Tên Lộc dù bất mãn vì đã bị thương còn lại bị đánh nhưng không dám ý kiến gì to tát liền thanh minh “Không phải em” rồi chỉ vào Hải Bánh đang bất tỉnh ở đó “Do thằng này trêu phải em của đại ca Hắc Long bang nên tụi em mới ra nông nổi này “.

Nghe xong lời nói của tên Lộc thì Thiện Mát cũng chẳng ngần ngại cho hắn thêm vài đạp nữa rồi ra lệnh cho đàn em kéo Hải Bánh vào trong làm cho hắn tỉnh xong tra khảo.

Kết quả ngay tối hôm đó Thiện Mát một thân một mình tới công ty của Thu Phong bồi thường năm mươi triệu tiền thuốc men cho Thiên Long rồi rời đi.

Hắn làm vậy không phải vì sợ Thu Phong mà sợ Thu Phong sẽ lấy đó làm cái cớ gây nên những cuộc chiến không nên có làm cho kẻ khác ngư ông đắc lợi, đã vậy người anh em của hắn là Phi Hùng cũng trong băng của Thu Phong hắn cũng không muốn đối đầu với người anh em của mình.

Thật ra chỉ cần Thiện Mát tới xin lỗi một tiếng Thu Phong cũng chẳng làm khó gì vì căn cơ của Hắc Long chưa vững không tiện đi gây hấn lung tung được.

Hôm đó về nhà Thu Phong dặn Thiên Long tránh đề cho mẹ thấy vết thương, dù sao vết thương của Thiên Long cũng không sâu lắm khoảng một tháng là liền lại. Thu Phong luôn dặn đi dặn lại với Thiên Long là phải chú ý không cho mẹ biết.

Dù Thu Phong không nhắc thì có chết Thiên Long cũng chẳng dám nói cho mẹ mình.

Qua ngày hôm sau Nhược Y dùng chiếc mercedes S500 màu trắng của mình đưa cho Thu Phong để anh đi đến trại giam thương lượng với người bán đất.

Từ thành phố Vũng Tàu lên tới quận Thủ Đức cũng mất trung bình hai tiếng đồng hồ. Trước khi đi Đức Công đã gọi báo cho Thu Phong chỉ cần tới đó báo tên là sẽ được dẫn tới phòng giam của ông Nghĩa.

Lần này Thu Phong đi một mình dù cho Nhược Y đòi sống đòi chết đi theo. Lần trước cái trò giả khóc của cô đúng ra anh không hề biết nhưng do cô vô ý lỡ lời nên Thu Phong đã biết tổng nên chả bao giờ anh cho cô ta đi chung, trừ khi liên quan tới công việc.

Sau gần hai giờ lái xe trên đường cao tốc. Cuối cùng Thu Phong cũng tới quận Thủ Đức, anh tìm kiếm trại giam trên bản đồ của xe oto rồi lái thẳng tới nơi đó.

Tới nơi Thu Phong báo tên ra liền được quản giáo trại giam niềm nở ra tiếp đón. Thu Phong cũng không khách sáo trực tiếp nhờ quản giáo dẫn tới phòng giam của ông Nghĩa.

Trại giam Z30D là một trại giam khá lớn với tù nhân từ nam đến nữ có đầy đủ cả. Điều đặc biệt là ở trại giam này những tù nhân trông đây không có vẻ gì là khó chịu, thậm chí còn thấy một số nụ cười trên mặt họ.

Cảm thấy thắc mắc Thu Phong hỏi ra mới biết nhà tù này tuy chứa đủ loại tội phạm nhưng cuộc sống của phạm nhân nơi đây rất tốt, không bóc lột như những trại giam khác. Ông quản giáo còn tự khen bản thân rất được tù nhân ở đây yêu thích.

Nói chuyện một hồi Thu Phong cùng quản giáo đã đứng trước cửa một buồng giam với cánh cửa bằng thép dài mấy tấc, cả cánh cửa kín mít chỉ có

một lỗ chữ nhật ở trên để nhìn vào.

Thấy vậy Thu Phong liền đưa mắt nhìn vào nhưng không thấy gì, bên trong hoàn toàn tối đen như mực rất khó biết có ai ở trong hay không.

Giám ngục lấy khóa mở cánh cửa thép to bự ra sau đó mời Thu Phong bước vào, riêng quản ngục chỉ đứng ngoài không đi vào nửa bước.

Bước vào trong thì Thu Phong mới thật sự bất ngờ, dù là phòng giam nhưng căn phòng này rộng tới hai mươi mét vuông. Bài trí căn phòng từ tivi cho đến giường gối chăn nệm, thậm chí đến cả nhà vệ sinh bé tí tẹo cũng có. Giữa căn phòng còn có một bàn thủy tinh trên đó có vài tờ báo, vài tách trà và vài điều thuốc.

Bây giờ Thu Phong mới để ý tại sao căn phòng lại tối om do chủ nhân của nơi đây đang ngủ, trong căn phòng này có hai cây đèn. Thu Phong với tay bật công tắc lên thì chủ nhân nơi đây đã ngồi dậy từ lúc nào.

Một giọng nói khàn khàn phát ra “Cậu là ai?”. Nghe thấy giọng nói Thu Phong quay người sang phía chiếc giường thì thấy người đã ngủ đã ngồi dậy từ lúc nào. Là một ông lão với tóc đốm đốm bạc cùng thân hình khá là béo tròn của mình ông cẩn thận đứng dậy lại phía bàn ghế ở giữa phòng ngồi xuống.

Thu Phong vẫn đứng ở gần cửa nơi có công tắc đèn. Thấy vậy anh tiến lại lễ phép nói “Chào chú. Cháu là Phong hôm nay cháu tới tìm chú vì muốn mua mảnh đất cạnh nhà”.

Rót hai ly trà người trung niên tên Nghĩa đưa tay ra hiệu cho Thu Phong ngồi xuống, anh cũng chẳng khách khí trực tiếp đặt mông xuống. Thấy Thu Phong ngồi xuống ông ta bắt đầu nói “Tôi không tin là một kẻ tới đây tìm tôi chỉ để mua đất thôi đấy?”.

Thời ông còn chưa bị bắt vào đây thì bên ngoài ông là một doanh nhân kinh doanh đủ loại hàng mục trong đó có cả nhà đất.

Mảnh đất sau nhà Thu Phong là do ông mua về tính khi nào ông về hưu sẽ xây một căn biệt thự trên đó vì nó sát chân núi rất mát mẻ dù cho là mùa hè. Vì vậy ông đã thuê một tên lang thang người Hoa canh chừng nơi đó cho ông. Nhưng chưa kịp như ước nguyện thì đã bị tổng vô đây. Vì thế về sau tên người hoa đó cưới cô vợ làm ve chai rồi sinh con đẻ cái sống ở đó canh đất cho ông đến khi nào ông ra tù thì thôi.

Thu Phong vẫn chưa hiểu vì sao ông Nghĩa lại kêu cậu tới đây không chỉ với lý do mua đất. Thấy sắc mặt Thu Phong lão liền nói “Làm sao cậu vào được đây?” “À! Cháu nhờ một người quen. Thật tình cháu chỉ đến đây mua mảnh đất ở Vũng Tàu của chú chứ chả có ý gì khác.” Thu Phong thản nhiên nói.

Hữu Nghĩa là một tù nhân đặc biệt, cơ bản không phải ai thích gặp là gặp ông được. Vì những người gặp ông chỉ có những người có chức có quyền hoặc nếu là người thân trong nhà thì mọi nhất cử nhất động của ông sẽ được ghi âm lại, thậm chí có cả quản giáo đứng sau lưng để nghe nhưng với Thu Phong thì quản giáo lại đứng ngoài nên ông nghĩ Thu Phong là người của chính phủ muốn đến nghe ngóng một số thông tin từ ông.

Thật tình Thu Phong chỉ đến đây để mua đất chứ chả có ý nghĩ gì khác, chỉ là anh làm quá lên, người ta vô tù rồi còn kiếm cho bằng được thì cũng chịu.

Hai người nói chuyện một hồi thì Hữu Nghĩa mới hiểu được Thu Phong vì sao lại gặp được ông, căn bản hẳn cũng là mật vụ cảnh sát nhưng đến đây chủ yếu để mua đất là thật.

“Mảnh đất ấy là nơi hưởng tuổi già của tôi, tôi không muốn bán cho cậu.” ông Nghĩa lạnh lùng nói. Thẳng ra là mảnh đất ấy đối với ông có cũng được không có cũng chả sao nhưng vấn đề ở đây ông muốn đưa ra điều kiện với Thu Phong, tiền không giải quyết được vấn đề.

Là một đặc công với chức vụ không nhỏ trong quân đội Thu Phong cũng từng tiếp xúc với rất nhiều người ở giới thượng lưu. Với ông Hữu Nghĩa trước mặt đây dù ông ấy đã bị giam hơn hai mươi năm nhưng vẫn không mất đi phong thái của nhà quyền quý có tiền.

Thừa biết ông ấy muốn làm khó Thu Phong bèn nói “Vậy điều kiện của chú là gì?” Câu nói thẳng thừng của Thu Phong được thốt ra làm cho lão Nghĩa cũng hơi ngạc nhiên ông cười ha ha nói “Không ngờ cậu thẳng thắn như vậy, theo tôi biết mật vụ cũng không thẳng thắn được như cậu, cậu từng là người trong quân đội phải không?”.

Thu Phong gật đầu ngầm công nhận lời nói của ông ta. Hữu Nghĩa liền nói “Chức vụ của cậu trong quân đội là gì?” “Thiếu tá”.

Ông Nghĩa lại kinh ngạc thêm một lần nữa. Nhìn sơ qua thì Thu Phong cũng lắm chỉ gần ba mươi tuổi mà lên được chức Thiếu tá trong quân đội đã vậy khi xuất ngũ còn làm trong mật vụ thì gia cảnh không thể coi thường được.

Nhưng lão đã nghĩ hơi quá, tất cả những gì Thu Phong đạt được đều do bản thân chứ chả có gia cảnh gì cả. Đến bản thân cậu cũng chỉ cố gắng trong việc huấn luyện bản thân thành một người lính giỏi, phải chăng bây giờ cậu được như vậy một phần cũng do may mắn không bị người ta dìm chết.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Xây Nhà .

Sau lời nói của Thu Phong thì lão Hữu Nghĩa im lặng một hồi rồi lên tiếng “Tôi không biết cậu ra sao nhưng tính cách của cậu nói chuyện với tôi từ nãy tới giờ tôi thấy cậu cũng được. Muốn tôi bán mảnh đất ấy cho cậu thì tôi có một điều kiện” “Chú nói đi!” Thu Phong thẳng thắn nói.

Cậu cũng biết lai lịch ông ta cũng như lão Đức Công kia nhưng nhân vật nào làm ông ta phải ngồi trong này thì cậu cũng chưa điều tra kỹ.

Hữu Nghĩa nhìn Thu Phong chằm chằm nói “Tôi có một thằng con trai bây giờ chắc cũng trạc tuổi cậu tên là Cao Xuân Dũng. Từ khi tôi vào đây thì nó mới được một hai tuổi nhưng vợ tôi bị cho là khác tôi nên tôi mới phải ngồi tù và họ lấy đó là lý do đuổi hai mẹ con họ đi. Tôi ngồi trong này cố mọi cách để giúp mẹ con họ nhưng bất lực. Tất cả tiền tài hay sự giúp đỡ của tôi đều bị người nhà chặn đứng hết, phải chăng tôi chỉ còn địa chỉ nhà của họ, nếu không tôi cũng chết trong này từ lâu rồi.”

Nói xong khòe mắt ông Hữu Nghĩa chọt chảy ra một dòng nước mắt, ông vội vàng lau đi và lấy từ trong tờ giấy ra viết một cái gì đó đưa cho Thu Phong rồi nói “Đây là địa chỉ của mẹ con họ, nếu cậu muốn mảnh đất kia tôi sẽ cho người sang tên cho cậu, cậu không phải mất một đồng nào. Nhưng với điều kiện cậu phải chăm sóc cho hai mẹ con họ đợi tới ngày tôi ra tù. Cậu đồng ý không?” Nói xong ông lại đưa tấm hình mới nhất của hai mẹ con họ cho Thu Phong.

Cầm tờ giấy với số địa chỉ trên tay Thu Phong cũng thầm thương cảm cho gia đình của ông Nghĩ. Bản thân cậu ông già mắt sớm, bên nội không nhận mẹ

con cậu, cậu cũng hiểu nỗi khổ của cậu bé kia nên không ngần ngại nói “Được. Cháu, Thu Phong này lấy danh dự của một người lính ra đảm bảo khi tìm được hai mẹ con họ sẽ không để ai tổn thương đến họ”.

Danh dự của một người lính rất thiêng liêng, dù cho Thu Phong không còn là lính nhưng trong thâm tâm cậu vẫn là một người lính của tổ quốc. Cậu lấy danh dự một người lính ra đối với lão Nghĩ hiểu hơn ai hết vì lúc trước ông cũng là một người lính.

Thấy Thu Phong hào nhoáng như vậy lão Nghĩ cũng nói “Được nếu vậy cậu phải giữ lời. Nhưng nếu tôi phát hiện ra cậu không tìm kiếm mẹ con họ hay đơn giản biết mà không làm gì thì tôi ngồi trong đây cũng đủ sức gây phiền phức không nhỏ cho cậu, hiểu chứ? Nhưng cậu yên tâm khi tôi ra ngoài tôi không để cậu thiệt đâu.” Nghe vậy Thu Phong gật đầu nhưng cũng không biểu cảm gì trên gương mặt. Lão Nghĩ lại nói “Còn vấn đề đất đai kia cậu cứ về đi. Để lại địa chỉ của cậu ngày mai tôi sẽ cho người cầm giấy tờ đến tận nơi để sang tên.”.

Thu Phong nghe vậy đứng lên gật đầu nói cảm ơn với lão Hữu Nghĩ.

Đã đạt được mục đích Thu Phong cũng không còn gì để nói liền đứng lên xin phép về. Hai bên trao đổi cũng vì lợi ích cho nhau Thu Phong cũng chẳng cần phải ở đây nịnh nọt.

Ngày hôm sau quả thật như lời Hữu Nghĩ nói. Một người tự nhận là thân tín của ông Nghĩ tới công ty của Thu Phong gặp anh. Hắn cầm theo đầy đủ giấy tờ và cả mảnh đất sang tên cho Thu Phong và cùng anh đi tới mảnh đất ấy nói chuyện với hai người vợ chồng bán ve chai.

Nếu nói về cặp vợ chồng bán ve chai thì đây cũng là một rắc rối không hề nhỏ. Hai vợ chồng ấy có hai đứa con, con gái lớn thì năm nay gần ba mươi không biết thế nào mà cặp kè từ thằng này đến thằng kia vẫn chưa lấy chồng. Còn đứa con trai út thì đi lính mới về hơn Thu Phong một tuổi.

Dù cố gắng mấy chục năm mà hai vợ chồng cũng không khá lên nổi cũng chẳng biết tại sao. Nhưng cũng là hàng

xóm với nhau hơn chục năm rồi, Thu Phong cũng không nỡ kêu họ đi, mà đây là đất này bây giờ thành của mình rồi họ ở lại thì cũng không đúng.

Buổi chiều Thu Phong cùng người của ông Nghĩa tới mảnh đất sau nhà Thu Phong nói chuyện với hai vợ chồng ve chai ấy.

Họ vẫn đồng ý chuyển đi vì bây giờ Thu Phong vừa có quyền vừa có tiền, thậm chí cả trong giới hắc đạo nữa nên họ cũng chẳng làm gì được. Nhưng vấn đề ở đây là họ kẻ khổ này nợ, tùm lum cả lên cuối cùng Thu Phong mềm lòng cho họ ở lại với mảnh đất bé xíu bên hông nhà. Thậm chí còn nói xây cho họ một căn nhà nhỏ cấp bốn.

Và với điều kiện không được gây ồn nữa, vì mỗi lần bà vợ bả chửi con bả toàn vào lúc sáng sớm. Bả như cái đồng hồ báo thức cho cả xóm vậy, chửi một phát ai ai cũng nghe. Thu Phong cũng tạo điều kiện cho ông chồng vô công rồi nghề nói lảm người Hoa là khi xây xong biệt thự sẽ thuê ông ta chăm sóc vườn cây cũng như quét sân này nợ mỗi ngày, một tháng tiền công của ông ấy sẽ được bốn triệu. Như vậy cũng tiện giúp đỡ họ cũng đỡ cho mình phải thuê người ngoài.

Cũng từ vấn đề xây nhà lại ra thêm một vấn đề khác là mảnh đất Thu Phong mua nằm giữa hai cái hẻm, mà hai cái hẻm này đều bé xíu. Về sau Thu Phong có mua oto thì chạy lên cũng khó khăn nên anh quyết định mua luôn con hẻm bên kia, còn con hẻm bên nhà anh thì để đó. Vì cơ bản con

hẻm bên kia Thu Phong chẳng quen ai, vả lại con hẻm kia cũng toàn phòng trọ, chỉ cần đưa ra một cái giá thích hợp có thể mua đứt cả con hẻm.

Một tuần sau con hẻm kia Thu Phong cũng mua lại hết của tám hộ dân với diện tích một ngàn hai trăm mét vuông với chiều dài là nhiều. Vì là đường núi nên đường đi của con hẻm cũng thuộc nhà nước, Thu Phong liên hệ với ông Đức Công mua luôn cả đường ấy vớt giá cũng khá rẻ, vì vậy diện tích mới nhiều như vậy.

Tổng cộng diện tích mảnh đất của Thu Phong hơn hai ngàn mét vuông. Cũng may đây là đất núi chứ là đất mặt tiền thì chắc cả mấy chục tỷ đồ lên chứ không ít.

Cùng hôm đó Thu Phong thuê kỹ sư đến xem xét mảnh đất rồi vẽ ra một bản thiết kế biệt thự theo ý anh.

Hiện tại Thu Phong cũng không có việc gì làm, bản thiết kế biệt thự vẽ cũng mất vài tuần.

Trong khoảng thời gian này Thu Phong cũng không cho Hắc Long bang làm động tĩnh gì thái quá. Chỉ đơn giản là mở thêm vài cái sòng bài ở con hẻm bên cạnh rồi thôi. Cũng may Phi Hùng là người ở đây nên Hắc Long bang cũng tuyển thêm được hơn một trăm thành viên mới. Ngoài ra Thu Phong còn chi tiền mua lại những mảnh đất ở con đường bình giả cạnh đường Lê Hồng Phong để mở những quán ăn, tạp hóa, quán karaoke, một nhà nghỉ sáu bảy tầng mở xuyên đêm.

Dự án của Thu Phong là muốn mở một khu phố đêm ở đây. Trước đó ở bãi trước và bãi sau có những con phố mở quán hàng này nọ xuyên đêm.

Phối hợp thêm quán bar của Thu Phong thì việc mở những gian hàng bán đêm cũng rất thuận lợi. Từ đó cũng bắt đầu sinh lời.

Chỉ tiêu những thứ đó tài sản trong tay Thu Phong cũng chỉ còn hơn hai mươi tỷ, nhưng tiền lời từ những hạng mục của công ty anh đang tuần về túi liên tục. Qua một đoạn thời gian con số một trăm tỷ sẽ lại như cũ.

Qua hai tháng bản vẽ căn biệt thự của Thu Phong cũng đã xong. Tổng thời gian hơn dự tính vì nó phải theo ý của anh và mẹ già cộng thêm thằng Thiên Long ở nhà nữa.

Tiền trả cho kỹ sư cũng lên tới chín trăm triệu, vì bản vẽ này tốn khá nhiều tinh lực và phải nói là bản vẽ cực kì hoàn hảo.

Theo như bản vẽ thì phía con hẻm mà Thu Phong mua lại sẽ là cổng chính của căn biệt thự. Đi vào cổng chính hai bên sẽ là những bãi cỏ hay hàng cây cảnh, đó cũng là cái vườn của căn biệt thự. Căn biệt thự sẽ nằm chính giữa mảnh đất, phía trước biệt thự sẽ là một hòn non bộ. Bên hông trái của biệt thự sẽ là một bể bơi năm mươi mét vuông, xung quanh bể bơi sẽ là những bộ ghế bố, những cái dù và bàn ghế.

Vẫn hông bên trái biệt thự nhưng xích xuống xíu nữa sẽ là một sân bóng rổ theo tiêu chuẩn người châu Á, cạnh sân bóng rổ là phía sau biệt thự sẽ có một sân tennis. Còn bên hông phải của biệt thự lần lượt là gara để xe, một nhà kho và một sân banh mini nhân tạo sau nhà kho ấy nối liền với cả sân tennis.

Cách nhà kho về bên phải năm mươi mét là một khu vườn khác dùng để trưng những cây cảnh đất tiền nhỏ nhắn hơn, thêm nữa ở đó cũng có một hòn non bộ nuôi cả cá bên trong công với mấy cái xích đu và bộ bàn ghế đá giả gỗ cùng cặp xà đơn xà kép cạnh đó. Cách xa tí nữa sẽ là một vườn cây ăn quả một trăm mét vuông với những cây như xoài, cóc, ổi, nhãn ... dùng trưng cho đa dạng.

Xuống dưới một tí là khu vực nhà cũ Thu Phong sẽ đập đi và xây một căn nhà cấp bốn hai tầng chừng bốn năm người ở dành cho hai vợ chồng ve chai và con cái của họ. Và tất nhiên đường lên nhà họ sẽ là đường hẻm bên kia chứ tuyệt đối không được đi cửa chính. Bên đó cũng có xây tường lên nhưng có cánh cổng để ông chồng đi qua làm việc còn ngoài ra không có việc gì thì họ cũng không được sang đây. Tất nhiên Thu Phong chỉ cho họ ở vô thời hạn chứ không cho họ mảnh đất ấy, dù gì Thu Phong cũng không tốt đến nỗi đi cho hàng xóm mảnh đất ấy. Họ có thể kiếm tiền Thu Phong chỉ giúp họ lúc này, nếu như đổi lại là hộ nhà khuyết tật thì Thu Phong sẽ cho họ cả mảnh đất nhỏ ấy.

Đây chỉ là sơ qua về bên ngoài của căn biệt thự, còn rất nhiều chi tiết bên trong căn biệt thự cũng không kém.

Trong hai tháng qua công ty cũng đã có lời rất nhiều, nhiều nhất là từ bất động sản. Hầu như công ty của Thu Phong dưới sự hỗ trợ của Đức Công và vài ông bạn già của Ông Hoàng giới thiệu tới công ty của anh, từ đó chỉ trong hai tháng anh kinh doanh được khá là nhiều. Tiếp theo là tới quán bar, quán bar kinh doanh những chai rượu xa xỉ từ nước ngoài về, đã vậy cũng chỉ toàn thuê các DJ nổi tiếng về quán để đánh. Thêm vật tư của quán không phải hạng xoàng. Đừng nói là Vũng Tàu dù quán bar này ở trên Sài Gòn cũng có chỗ đứng vững chắc.

Những khác du lịch khi về đây nếu muốn đi bar thì quán của Thu Phong là nơi thích hợp nhất vì giá của quán thích hợp với mọi đối tượng. Có khi một bàn lên tới mấy trăm triệu, cũng có bàn chỉ vài triệu. Nhờ vậy quán của Thu Phong không khi nào là không cháy bàn dù là ngày thường đi chăng nữa.

Hai tháng vừa qua với đủ loại hạng mục Thu Phong thu lời về cũng hơn mười tỷ.

Dù cho kinh phí xây căn biệt thự đắt đỏ nhưng xây xong cũng phải mất gần nửa năm, mà trong nửa năm số tiền trong tay Thu Phong cũng liên tục tăng lên, việc trả tiền xây nhà cũng dễ như trở bàn tay. Vì thế Thu Phong cho người đến xem bản thiết kế và bắt đầu xây dựng luôn từ bây giờ.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Trụ Sở Mật Vụ Pc0 .

Hai tháng vừa rồi Thu Phong cũng không ngồi chơi. Công tác trong mật vụ thông báo đến Thu Phong có nhiệm vụ đặc biệt cần bản thân anh phải đi.

"Này! Tới trụ sở chưa vậy?" Thu Phong đang ngồi trên một chiếc oto cần nhả với Nhược Y bên cạnh đang lái xe như bay ra khỏi trung tâm thành phố.

Thời gian qua Thu Phong đã quá quen với kiểu chạy xe ẩu của Nhược Y rồi. Ít nhất cô ta vẫn chưa gây ra tai nạn lần nào nên anh cũng yên tâm để cho Nhược Y lái xe.

Vừa lái xe Nhược Y vừa quay đầu sang với Thu Phong ở ghế lái phụ "Đối với các quốc gia lớn như Mỹ, mật vụ chả còn là gì bí mật nhưng với Việt Nam thì đây là điều bí mật".

Thu Phong chống cằm nhìn ra ngoài cửa xe nói "Sao lại cần bí mật thế? Công khai ra sẽ có ích hơn chứ, ít nhất đối với chuyện phá án này nó cũng có lợi".

"Con người Việt Nam sau chiến tranh sống trong yên bình quen rồi. Nhà nước cũng không muốn kinh động tới người dân nên mọi việc đều âm thầm xử lý. Và Việt Nam cũng không có loạn như các nước khác"

Nghe xong Thu Phong chỉ ừm một tiếng rồi lại tiếp tục nhìn ra ngoài.

Mười phút sau Nhược Y lái xe tới một toà nhà lớn. Thu Phong từ xa đã thấy trên đỉnh toà nhà có hàng chữ "Viện Nghiên Cứu Hải Sản Miền Nam".

Thu Phong cảm thấy khó hiểu, tại sao trụ sở mật vụ lại có hàng chữ kia. Định quay sang hỏi Nhược Y thì lúc này xe đã chạy ra phía sau toà nhà ấy từ lúc nào.

Từ trong bảng vi tính trong xe oto, Nhược Y bấm một dãy số gì đó.

Bỗng nhiên hai tiếng "cạch cạch" vang lên. Xe vẫn đứng yên nhưng Thu Phong cảm thấy mình giống như đang đi thang máy xuống dưới.

Sau khi Nhược Y bấm dãy số kỳ lạ trên máy, ở bên ngoài lấy chiếc xe oto làm trung tâm. Mặt đất nứt ra một hình tròn hoàn hảo.

Từ từ, từ từ hình tròn ấy đưa chiếc xe xuống dưới lòng đất.

Thu Phong mặc dù ở trong quân đội biết không ít bí mật nhưng chuyện này cũng làm anh ngạc nhiên không ít.

Xuống một đoạn thì dừng lại. Nhược Y bật đèn xe lên làm xuất hiện một đường hầm ở trước mặt hai người với chiều rộng bốn mét. Hai bên đường hầm có những bóng đèn vàng nhỏ nhắn trải dài trong đường hầm để chỉ đường cho xe.

Nhược Y lái xe thẳng vào trong khoảng một trăm mét thì xuất hiện ánh đèn màu trắng.

Đến nơi phát ra ánh đèn Thu Phong thấy phía trước là một cánh cổng bằng thép với ký hiệu PC0 màu đỏ giữa cánh cửa.

Bên hông tường xuất hiện một cái màn hình nhỏ đang tự động đưa về phía Nhược Y. Cô hạ cửa kính xuống thì tay ra bấm một dãy số rồi ịnh ngón

tay cái lên màn hình.

Lúc này âm thanh không biết từ đâu ra vang lên "Đã xác nhận. Mật vụ số 1334 xin mời vào".

Âm thanh vừa tắt cánh cửa thép tưởng chừng như nặng nề thì tự động mở ra một cách nhẹ nhàng.

Đi qua cánh cửa thép ấy Thu Phong mới thấy độ dày của cánh cửa lên đến hai mươi cm.

- Cái này còn dày hơn cả két sắt.

Thu Phong trầm nghĩ trong đầu.

Xe đi được một đoạn hai mươi mét lại có một cánh cửa. Nó tự động mở ra. Cứ như vậy cho đến khi qua mười cánh cổng.

"Cái này hình như cũng rườm rà quá?" Thu Phong không nhịn được nói với Nhược Y bên cạnh. Cô cười rồi đáp "Mật vụ giữ rất nhiều bí mật của quốc gia lẫn các nước khác. Nếu không như vậy thì người ta đánh vào đây lâu rồi".

Thu Phong gật đầu cho rằng cũng đúng. Anh im lặng tiếp tục quan sát.

Qua mười cánh cổng thép như vậy cuối cùng cũng tới nơi. Trước xe xuất hiện hai người mặc đồ giáp đen của mật vụ trang bị vũ trang trên người với chữ PC0 màu đỏ sau lưng.

Một trong hai người đó đứng ra chặn xe chào. Dừng xe lại Nhược Y đưa bàn tay ngọc ngà ra.

Trên tay Nhược Y có đeo một chiếc đồng hồ nhỏ. Người mặc đồ đen lại gần dùng một máy kỳ lạ gì đó quét một tia màu đỏ trên đồng hồ Nhược Y.

" Xin chào mật vụ 1334! Mời vào." Tên bảo vệ mặc đồ đen nhường ra một đường chào Nhược Y.

Khâu kiểm tra hoàn tất, tên bảo vệ còn lại bấm một dãy gì đó trên máy tính âm tường. Thêm một cánh cửa khác xuất hiện trong bức tường màu trắng trước mặt Thu Phong.

Xe lăn bánh chạy vào.

Tuy ngồi trong xe nhưng Thu Phong vẫn choáng ngợp với cảnh tượng ở đây.

PC0 hay còn được gọi là đội mật vụ đặc nhiệm bí mật. Thậm chí còn tinh nhuệ hơn cảnh sát đặc vụ 141 ở Thủ đô.

PC0 ở miền Nam và miền Bắc cả hai dù liên quan tới nhau nhưng lãnh đạo của hai miền lại là hai người hoàn toàn đối lập của hai gia tộc khác nhau.

Trụ sở mật vụ Miền Nam được đặt ở Vũng Tàu. Có độ sâu năm mươi mét dưới lòng đất.

Tổng diện tích lên đến mười ngàn mét vuông. Trừ đi hai ngàn mật vụ thì riêng cảnh sát bảo vệ trực thuộc PC0 miền Nam lên đến năm ngàn người.

Tuy nói vậy nhưng trụ sở PC0 rất ít khi nào tất cả các thành viên tụ hợp lại với nhau.

PC0 là tổ chức bí mật của chính phủ được đào tạo và đầu tư trên dưới một tỷ đô.

Các trang thiết bị được trang bị cho PC0 đều là hàng tốt nhất trên thế giới được nhập từ Mỹ hoặc Nhật.

Xung quanh trụ sở PC0 được bọc hoàn toàn bằng thép có khả năng chịu được sức công phá bằng một trái bom nguyên tử. Một phần do độ sâu quá sâu, một phần là do tấm thép bên ngoài khiến sức chịu đựng của trụ sở khủng khiếp tới vậy.

Bên trong PC ở đại sảnh trần nhà cao tới hai mươi mét.

Xung quanh đại sảnh có những căn phòng bằng thủy tinh có thể thấy cả bên trong người ta đang làm gì.

Hầu hết trong mỗi căn phòng đó đều có người tập bắn súng, đơn đấu, song đấu. Hay phức tạp hơn là luyện tập với những trang thiết bị Thu Phong nhìn vô không thể nào hiểu nổi.

Đi sâu hơn chút nữa sẽ thấy những căn phòng như những phòng làm việc bình thường.

Hạ Nhược Y dẫn Thu Phong đi ngang tới đâu những người đi ngang qua gật đầu chào tới đó.

Tới một căn phòng có chữ Tổng trưởng Nhược Y gõ nhẹ lên cánh cửa bằng gỗ hai cái.

Bên trong dường như nghe tiếng, một giọng nói Thu Phong nghe rất quen vang lên "Vào đi".

Nghe vậy Nhược Y liền nhấc tay vặn tay nắm của cửa bước vào. Thu Phong theo sau đó.

Bước vào, người trên bàn làm việc ấy không ai khác chính là Đức Công.

Thu Phong có hơi bất ngờ nhưng cũng chợt bình tĩnh lại. Chính bản thân mình đã quên lão này là người đứng đầu trong mật vụ.

Dù thất thố nhưng Thu Phong vẫn lấy lại bình tĩnh rất nhanh nói "Chào".

Đức Công thấy Thu Phong tới liền bỏ công việc đang dở trên bàn nói "Cậu đến rồi à?". Thu Phong gật đầu rồi tự ý ngồi xuống ghế sofa trong phòng.

Không tự nhiên như Thu Phong, Nhược Y cúi mình chào một cái rồi lấy một xấp tài liệu từ trong người ra đưa cho Đức Công.

Trước giờ người nào làm Thu Phong cảm thấy không có ý xấu với mình thì anh với xưng hô lễ phép coi trọng đối phương.

Nhưng với lão Đức Công, dù ông ta có hỗ trợ anh về tiền tài hay gì anh cũng không coi đó là thân thuộc được. Nên không phải người anh cần nể thì anh cũng không cần lễ phép với đối phương. Thu Phong chỉ lấy lễ đối lễ, hai bên là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Tiếp nhận giấy tờ trong tay Nhược Y, Đức Công cũng không quan tâm đến thái độ của Thu Phong. Ông xem xét một hồi rồi đặt trên bàn.

Đức Công ngồi đối diện với Thu Phong, Nhược Y sau đó cũng ngồi kế Thu Phong.

Lúc này mặt Đức Công có vẻ không vui vì gì đó nói "Cậu Phong!"

"Ông chú cứ nói đi!"

"Là vậy..." Đức Công cầm một xấp giấy Nhược Y vừa mới đưa cho đặt lên bàn nói.

Một năm với thân phận mật vụ của Thu Phong ít nhất phải hoàn thành một nhiệm vụ của tổ chức đưa ra mới có quyền tồn tại trong đây. Và với

Thu Phong một cái nhiệm vụ anh được nhận không nghi ngờ gì thì là nhiệm vụ khó ǎn nhất.

Cụ thể Đức Công gọi Thu Phong tới lần này là để có chuyện để nói.

Mấy năm nay Việt Nam có thịnh hành một đấu trường gọi là MMA của Việt Nam lấy theo phong cách MMA của châu Âu.

Điều đáng nói ở đây không phải là đấu trường của các võ sĩ MMA mà là có người lợi dụng danh tiếng của đấu trường này để mở một đấu trường ngầm ở Việt Nam. Mà người tham gia thường là các võ sĩ nhà nghèo hoặc những tên giang hồ đói khát đến kiếm chút tiền từ giải thưởng của đấu trường.

Người đứng ra tổ chức đấu trường này là một tay chơi đại gia trong nước nhưng từ cảnh sát đến mật vụ vẫn chưa điều tra ra lai lịch của hắn.

Đấu trường ngầm này được diễn ra trong một nhà máy xí nghiệp của Nhật Bản nên việc khám xét nhà máy Nhật Bản trên danh nghĩa công an là không thể.

Nhưng cho dù có bắt được tại trận thì cùng lắm chỉ có tội tổ chức đánh nhau, bị vài ba năm tù là hết. Thậm chí còn không có án.

Thà rằng đấu trường võ ngầm thôi công an cũng mắt nhắm mắt mở cho qua nhưng ở đây buôn bán ma túy với số lượng lớn thì không thể bỏ qua.

Những người tới đó thường là các ông trùm khét tiếng của đất Sài Gòn. Nên việc tiếp cận đấu trường ấy để điều tra là chuyện không thể. Những người đó đều rất tinh ranh, nhìn sơ qua là họ sẽ biết ai là cớ được cài vào. Và nếu có giao dịch ma túy trong đó họ cũng chỉ giao dịch với người chủ của đấu trường ngầm.

Thêm một đặc điểm nữa ở đấu trường đó là người chiến thắng tất cả võ sĩ sẽ được làm quyền vương và được đặc quyền gặp chủ tịch của đấu trường ngầm. Ngoài ra còn có cơ hội làm vệ sĩ của ông ta với mức lương không hề ít.

Và người thích hợp nhất để tham gia vào đó không ai khác ngoài Thu Phong. Nhiệm vụ của Thu Phong là tiến vào đó chiến thắng tất cả các võ sĩ rồi đi theo làm vệ sĩ cho tên chủ đấu trường. Từ đó điều tra nguồn cung cấp ma túy của hắn từ bên trong rồi tiến hành phá án.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thân Phận Giả .

Sài Gòn bảy giờ sáng tại quận bốn.

Quận nào cũng vậy, vào các giờ cao điểm luôn chật ních người qua lại bằng các phương tiện giao thông. Một chiếc xe khách dừng lại trên con đường tấp nập.

Từ trong xe có một người đàn ông ăn mặc như người nhà quê bước xuống. Trên vai người đàn ông ấy xách theo một cái ba lô trông khá cũ kĩ.

Trên cơ thể người đàn ông này toát ra một mùi hương của bùn đất không mấy dễ chịu, khi những ai đi ngang qua đều khẽ nhăn mặt một cái.

Người đàn ông này cao khoảng một mét tám, làn da hơi ngăm đen cùng với khuôn mặt chất phác thật thà.

Nhìn kỹ hơn ta sẽ thấy gương mặt hắc dù nhem nhuốc nhưng lại có vẻ rất quen thuộc. Và người đó chính là Thu Phong.

Hôm qua ở trụ sở PC0 Thu Phong đã tiếp nhận nhiệm vụ từ tay của Đức Công. Qua ngày hôm sau sáng sớm anh đã đến chỗ của Nhược Y để hoá trang một tí, xong xuôi anh bắt xe từ Vũng Tàu lên đây.

Nhiệm vụ này yêu cầu anh đóng giả làm một tên nhà quê sống lang thang ở khu ổ chuột.

Sau đó bên mật vụ sẽ sắp xếp anh tiếp cận với tên trọng tài của khu đấu trường ngầm. Bằng cách họ sẽ giả làm những người tấn công trọng tài gần nhà hắn và Thu Phong sẽ tới cứu ông ta, lấy được lòng tin của ông ta rồi tham gia đấu trường ngầm. Từ đó dành giải quyền vương tiếp xúc với người đứng ra tổ chức đấu trường này.

Thu Phong đặt chân xuống quận bốn, nhiệm vụ lần này chỉ có mình anh thực hiện. Bên mật vụ chỉ trao cho anh những thiết bị như máy ghi âm mini, tai nghe siêu nhỏ có thể đặt trong lỗ tai không ai biết và máy thu hình giả trang cúc áo. Thậm chí có cả súng hình cây bút chỉ có thể bắn được phát, nhưng món này đối với Thu Phong không có tác dụng mấy, anh thà cướp súng kẻ khác bắn còn nhanh hơn.

Lại gần một xe bán bánh mì, Thu Phong mua một ổ bánh vừa đi vừa gặm tiện thể móc từ trong túi quần ra một tờ giấy. Mắt nhìn xuống tờ giấy ấy, trong tờ giấy ghi địa chỉ của nhà tên trọng tài và lý lịch của hắn.

Người này tên Trần Minh Thuận, bốn mươi hai tuổi. Hắn ở cùng vợ và hai người con trai, đứa lớn năm nay mới học lớp sáu còn đứa nhỏ thì học lớp ba.

Vợ hắn là một người phụ nữ hiền lành năm nay ba mươi tám tuổi.

Vào những năm 90 của thế kỷ trước. Minh Thuận là một tên du côn du đảng đi theo những đại ca của đất Sài Gòn. Tuy vậy hắn cũng là người sống rất trọng nghĩa khí.

Đến những năm đầu thế kỷ hai mốt thì hắn hoàn lương sau khi đại ca của mình bị kẻ khác bắn chết.

Khoảng thời gian hoàn lương hắn thường làm những công việc như bốc vác, xe ôm để kiếm sống qua ngày.

Tới khi hắn gặp được người là vợ mình lúc này. Hai người gặp nhau, tình cảm đơm hoa kết trái rồi hai người kết hôn sau đó sinh con. Phải nói là cuộc sống dù không dư dả nhưng quả thật hạnh phúc đối với kẻ từng là một con người không có tương lai.

Cũng không có gì để nói cho đến khi hắn gặp được một đàn anh trong băng giang hồ khi xưa giới thiệu cho hắn một công việc ở đầu trường ngầm.

Việc chả những nhẹ mà lương cũng không thấp. Tính tới nay từ khi đầu trường này mở được hai năm hắn cũng đã làm trọng tài ở đó cũng từng ấy năm.

Đọc xong một mớ tư liệu Thu Phong cũng đã ăn xong ổ bánh mì.

Anh đi lại một góc ven đường ngồi xổm xuống lấy một điều thuốc và bật lửa ra châm lên, sẵn đó anh đốt luôn mớ tư liệu mình vừa đọc.

Lang thang cả buổi sáng cuối cùng Thu Phong cũng tìm được nhà của Minh Thuận.

Quận bốn là một trong những quận có trị an tệ nhất thành phố, vì ở nơi đây có rất nhiều các con hẻm lớn nhỏ như một mê cung nên rất khó để công an kiểm soát được.

Nhà của trọng tài Minh Thuận cũng nằm trong một con hẻm loằng ngoằng ấy, trị an cũng cực kì tệ. Những vụ ẩu đả, chém nhau đánh nhau, trừ khi có người báo lên còn không thì chẳng ai biết được.

Khu nhà của tên Thuận là một nơi có rất nhiều xưởng gỗ mọc lên.

Thu Phong vào trong một xưởng mộc đang làm việc.

"Anh gì ơi... Anh gì ơi... Cho em hỏi tí"

"Xoẹt xoẹt..."

Những âm thanh của máy cắt gỗ vang lên chói tai lẫn áp âm thanh của Thu Phong.

"Anh gì oi!!"

"Hả??"

Lần này Thu Phong nói to hơn khiến người đang cắt gỗ gật mình kêu lên.

Đây là một xưởng gỗ nhỏ, diện cũng cũng không to lắm, chỉ hơn năm mươi mét vuông.

Người thợ đang cắt gỗ thấy Thu Phong vào tưởng là khách tới liền dừng tay mặt mày niềm nở đón tiếp Thu Phong. Mặc cho quần áo trên người anh lấm la lấm nhem trông chả khác hơn họ bao nhiêu.

Khác với tầng lớp thượng lưu, nếu như Thu Phong ăn mặc kiểu này vào một cửa hàng sang trọng họ không đuổi anh ra thì cũng là may mắn rồi.

Vì căn bản trong khu này cũng toàn dân lao động, họ làm xưởng gỗ ở đây cũng chả mong các khách hàng cao quý vào được nơi này. Chỉ cần có khách là được, thời này có mấy ai mà chê tiền.

"Anh đến đặt cửa, bàn ghế hay khung gỗ ạ?" Người thợ mặt mày tươi cười hỏi Thu Phong.

Thấy người thợ quá nhiệt tình Thu Phong cũng cười hề hề gãi cái đầu nói "Dạ không phải. Anh cho em hỏi ở đây còn tuyển nhân công không anh?"

Nghe xong lời nói của Thu Phong người thợ liền xụ mặt xuống nói "Cứ tưởng chú tới mua hàng làm anh..." dù giọng điệu thay đổi nhưng người thợ vẫn cười hề hề kéo Thu Phong vào bên trong uống nước.

Nói là bên trong thực ra vẫn ở trong xưởng gỗ, có một cái bàn nhựa với mấy cái ghế gỗ. Trên bàn dính đầy bột gỗ, người thợ lấy khăn phủ qua một lượt rồi không biết từ đâu lấy ra một bình trà đá với vài cái ly thủy tinh đặt trên bàn rồi nói.

"Ngồi đi chú em"

Thu Phong dạ một tiếng rồi đặt mông ngồi xuống nhìn xung quanh xưởng gỗ một lượt thì mới biết ngoài người thợ này ra trong đây chẳng còn ai.

Người thợ rót cho Thu Phong một ly nước rồi nói "Chú em là người tỉnh khác xuống đúng không?" "Dạ! Ủa mà sao anh biết?" Thân phận Thu Phong bây giờ là một kẻ quê mùa ở dưới quê lên nên anh phải giả ngu và diễn theo những gì kế hoạch được đưa ra.

"Nhìn là tôi biết rồi, bản thân tôi cũng là người của tỉnh khác. Sống lâu rồi cũng thành dân Sài Gòn thôi mà "

"Dạ"

"Mà chú lên đây định kiếm sống đời à, khó lắm, ở cái đất này không cần thận là đi đời nhà ma"

Đang ngồi luyên thuyên thì người thợ chợt nhớ mình chưa giới thiệu gì cả nói tiếp."Ấy chết, nói nãy giờ mà anh quên giới thiệu bản thân. Anh tên là Minh, cái xưởng gỗ này là của anh. Nhìn bộ dạng với giọng nói của chú em chắc ở quê mới lên đúng không, người miền Tây à?"

"Dạ em tên Phúc, anh có thể nhận em vào làm được không?" Thu Phong báo tên giả của mình ra, tiện thể anh cũng giả một chút giọng của người miền tây. Trước khi đến đây bên mật vụ đã đưa cho Thu Phong một cái chứng minh giả nhưng đóng dấu của nó thì là thật.

Ông chủ xưởng gỗ uống một ngụm nước rồi lắc đầu ngao ngán nói "Chú tới đây cũng thấy rồi đấy. Khu này rất nhiều xưởng gỗ mà giờ chỉ còn mỗi xưởng gỗ của anh đây là còn mở. Đạo này làm ăn khó khăn, mấy xưởng gỗ lớn bây giờ cũng mọc lên như nấm, cái xưởng nhỏ này của anh cũng không chống đỡ nổi, nhân viên cũng nghỉ hết sang chỗ khác làm rồi "

Ngưng một tý Minh lại nói tiếp "Bây giờ chú có vào làm thì anh đây cũng chẳng có tiền đâu mà trả lương cho chú"

"Chả giấu gì anh, em vừa đặt chân xuống đây liền bị người ta móc hết tiền trong túi mà không hề biết. Bây giờ em đói lắm, anh chỉ cần cho em phụ giúp, việc gì em cũng làm được, chỉ cần cho em một bữa cơm là được" Vừa nói Thu Phong vừa phối hợp giả nhân giả nghĩa làm bộ mặt đáng thương, cũng không ngờ ngay lúc này cái bụng lại kêu lên ọt ọt biểu tình đòi ăn thì thật sự nhìn Thu Phong rất là tội nghiệp.

Thấy biểu hiện của Thu Phong, ông chủ Minh cũng không đành lòng, dù sao cũng là con người với nhau không tuyệt tình được liền nói "Thôi được. Bây giờ cũng đã trưa rồi, chú đợi tý anh gọi điện cho vợ đem cơm ra, ăn xong rồi phụ anh làm. Có gì chú cứ ở đây, khi nào kiếm được việc nơi khác rồi đi cũng được. Mà anh không trả lương đâu, cho chú ăn ngày ba bữa thì ok, đồng ý không?"

Ông chủ Minh vừa dứt lời Thu Phong ngay lập tức đứng lên cảm ơn rồi rút.

Không quan tâm tới Thu Phong, ông chủ Minh lấy điện thoại ra gọi cho vợ mình, dặn đem nhiều nhiều cơm với thức ăn một tí. Hắn thấy vóc người Thu Phong cũng to cao chắc chắn sẽ ăn nhiều.

Xưởng gỗ này cách nhà của tên trọng tài khoảng ba bốn mươi mét. Ở đây anh vừa làm vừa theo dõi tình hình của tên trọng tài.

Hơn mười hai giờ trưa, ông chủ Minh đang giải thích sơ qua về công việc cho Thu Phong. Trước anh đi lính cũng học qua nghề mộc trong đó nên cũng không khó khăn gì trong việc tiếp thu, thậm chí ông chủ Minh còn tưởng Thu Phong là thợ lành nghề.

Đang giảng giải cho Thu Phong thì vợ ông chủ Minh chạy xe máy tới đưa cơm cho hai người. Cùng lúc này, ngôi nhà Thu Phong đang để ý có người đi ra, và người đó chính là tên Minh Thuận, trọng tài đấu trường ngầm.

Ăn cơm xong Thu Phong bắt đầu làm công việc ở xưởng gỗ của mình. Năng lực làm việc của một mình Thu Phong phải nói là bằng cả ba người, ông chủ Minh rất hài lòng về chàng trai này. Không những thật thà chất phát mà làm việc cũng rất nhanh nhẹn.

Theo như kế hoạch sẽ bắt đầu vào ngày mai. Tên trọng tài Minh Thuận lịch trình hằng ngày của hắn là buổi trưa thường đi qua nhà các chiến hữu xưa để tán dóc đánh cờ, tới chiều trời mát mát sẽ đi cafe, hơn năm giờ hắn sẽ về nhà ăn cơm tắm rửa rồi tới đấu trường ngầm để làm.

Bên mặt vụ sẽ cho người thuê những kẻ côn đồ ở quận năm, vào lúc lão về nhà lúc năm giờ chiều sẽ cho họ đánh lão. Kế hoạch tiếp theo được hay không là do Thu Phong.

Lúc này cũng đã bốn rưỡi chiều, công việc ở xưởng gỗ của Thu Phong cũng đã xong. Hai người trong xưởng đang bắt đầu dọn dẹp lại.

"Tối nay chú ngủ ở đâu? Có phòng trọ gì không?" Đang dọn dẹp thì ông chủ Minh lên tiếng hỏi.

Qua tiếp xúc một buổi chiều với ông chủ Minh, Thu Phong cảm thấy người này thật thà chất phác.

Nghe Minh hỏi Thu Phong vừa một bên dọn dẹp một bên trả lời "Chắc hôm nay em ra công viên ngủ". "Ồ? Sao lại ngủ công viên? À quên mất chú bị ăn cắp hết tiền, vậy tối nay qua nhà anh ngủ, cho chú ngủ ở phòng khách. Tiện thể tắm rửa luôn đi, cái bộ dạng đó thật sự là hơi không gửi được."

Nghe vậy Thu Phong cũng không từ chối gật đầu cười hề hề "Vậy làm phiền anh quá". "Phiền hà gì, có sao đâu".

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Suýt Hỏng Chuyện !

Sáng hôm sau Thu Phong cùng ông chủ Minh đi đến xưởng gỗ để làm việc.

Dù hôm qua ở nhà ông chủ Minh, Thu Phong có tắm qua nhưng anh vẫn giữ lại vẻ nhếch nhác của mình.

Theo như thông tin Thu Phong nhận được tối hôm qua, bên mật vụ đã cho người tiếp xúc gây gỗ với tên trọng tài Minh Thuận nhưng hai bên vẫn chưa động tay động chân.

Và đó cũng chỉ là cái cớ cho cuộc phục kích hôm nay.

Vẫn giống như hôm qua, Thu Phong làm việc tới trưa thì vợ ông chủ Minh đem cơm đến cho hai người.

"Phúc này, chú làm tốt quá. Tiếc rằng tôi không có tiền thuê chú nếu không..." Đang ăn cơm ông chủ Minh bỗng nói với Thu Phong, sự thật là xưởng gỗ của hắn trước sau gì cũng phải đóng cửa, hắn chỉ muốn cầm cự để sống qua ngày mà thôi. Nếu không thì hắn cũng đã thuê Thu Phong vào làm việc rồi, ít nhất bây giờ hắn chỉ lo cho Thu Phong ăn uống được.

Nhưng ông chủ Minh không biết bản thân hoàn toàn đã sai. Thứ nhất Thu Phong có thân phận đặc biệt, dù được nhận vô thì chắc chỉ vài ba ngày xong việc là anh trốn đi mất tích. Thứ hai mật vụ cũng đã cho điều tra về những xưởng gỗ hay bất cứ nơi có việc làm lao động tay chân nào ở gần nơi của tên trọng tài Minh Thuận hết rồi.

Và xưởng gỗ của ông chủ Minh là nơi thích hợp nhất, chẳng những gần ngay nhà đối tượng mà ông chủ Minh cũng có một vài giao tình nhỏ với tên trọng tài. Lý do xưởng ông chủ Minh còn trụ lại được một phần cũng nhờ tên trọng tài ấy.

"Rầm rầm rầm"

"Mở cửa, mở cửa"

"Thằng con chó Thuận xuống đây tao bảo"

"Rầm rầm..."

Thu Phong đang định mở miệng nói lời khách sáo thì lúc này bỗng có rất nhiều giọng nói và tiếng ồn từ ngoài đường truyền vào tai anh và ông chủ Minh.

"Ra xem" "Ừm" Ông chủ Minh hiếu kì kêu Thu Phong cùng ra ngoài xem chuyện gì đang diễn ra. Nên biết bây giờ cũng hơn mười hai giờ trưa rồi, đa số mọi người đều đang ăn cơm hoặc đã nghỉ ngơi, mà giờ này còn có ai đếm tìm người, giọng điệu nghe như những tên du côn ngoài đường.

Thu Phong cùng ông chủ Minh đã ra trước cửa xưởng để xem coi chuyện gì đang diễn ra.

Lúc này bên kia đường đang tụ tập khoảng mười mấy gần hai chục người tuổi từ mười tám đến hai lăm đang đứng đập cửa một ngôi nhà. Nhìn bộ dạng của những tên này liền biết ngay bọn chúng không lương thiện gì cả.

Nhưng có một điều làm Thu Phong khẽ mỉm cười là ngôi nhà những tên đó đang đập cửa gọi người chính là nhà của tên trọng tài Minh Thuận.

"Ê ê. Giữa trưa nắng nóng thế này các anh tới đây gây ồn ào mất trật tự làm gì vậy?" Ông chủ Minh đi qua phía nhóm người đang đập cửa nói.

Dù gì ông chủ Minh lúc trước cũng là người trong giang hồ nên căn bản cũng chẳng sợ những thằng oắt đầu trâu mặt ngựa này. Vả lại đây cũng là nhà người quen của hắn nên hắn cũng phải đứng ra, nữ đầu chủ nhà không có ở đây thì bọn này giờ trò ăn cướp thì chẳng ai biết được.

Một tên đang đập cửa rầm rầm bỗng nghe được giọng nói của ông chủ Minh liền quay sang dùng gương mặt bậm trợn của mình nghênh mặt lên nói "Ông là thằng quái nào? Tôi đang kiểm thằng chủ nhà này không phải kiểm ông, biết đường thì tránh ra dùm".

"Mày..." "Thằng điên nào giữa trưa qua đập cửa nhà tao vậy?" ông chủ Minh tức giận định lên tiếng thì bên trong nhà tên trọng tài bỗng vang ra một tiếng nói.

"Lạch cạch" Tiếng mở khoá cổng vang lên, từ sau cánh cổng bước ra một người đàn ông cao chừng mét bảy mang vẻ mặt đầy sương gió cộng thêm mái tóc đã lốm đốm bạc.

Người đó chính là trọng tài Minh Thuận.

Hôm nay Minh Thuận đang đang quần áo để chuẩn bị đi sang nhà chiến hữu cũ đánh cờ uống trà như mọi khi. Nhưng không ngờ chưa kịp đi thì phiền phức lại kéo tới làm hắn thâm hô xui xẻo, hôm qua uống cafe đã gặp phải một thằng đáng tuổi cháu mình kiểem chuyện đã vậy hôm nay lại gặp lũ này làm hắn chẳng biết nói gì với lũ trẻ thời nay.

Thấy chủ nhà bước ra thì tên lúc nãy gây với ông chủ Minh liền không quan tâm tới hắn nữa, quay sang nói "Ông tên Thuận sẹ đúng không?". "Đúng thì sao?" Minh Thuận ngông nghênh trả lời.

Tùng là một tên xã hội đen Minh Thuận cũng có cái nông của mình, cho dù đã về hưu những không để cho lũ đi sau bố lão với những người đi trước như hắn được.

"Lên!" Trả lời cho câu nói của Minh Thuận chỉ là một lời ngắn gọn. Tên đứng đầu vừa dứt câu hắn liền rút trong túi quần ra một cây vũ "Roẹt... cạch".

Vung cho vây vũ dài ra ngay lập tức hắn liền xông lên đánh tên Minh Thuận, lần lượt phía sau tên đó mỗi tên đều rút trong người ra một cây tıp hay một cây vũ và hoàn toàn không mang theo đao kiếm.

Minh Thuận thấy đòn tới chỉ vừ kịp đưa cánh tay ra đỡ một cái. Hắn nhăn mặt chịu đau, bước chân hắn ra ngoài kéo cồng đóng lại. Làm gì thì làm hắn cũng không muốn liên lụy tới vợ con mình ở trong nhà và hắn cũng không ngờ mấy kẻ chơi chơi trước mắt này nói đánh liền đánh chẳng giải thích gì cả.

Minh Thuận đẩy tên vừa đánh mình ra rồi chạy về hướng khác, vô tình ngay hướng ông chủ Minh đang đứng. Trong ầu đả kị nhất là bị dồn vào góc tường, rất khó để xoay sở.

Thấy Minh Thuận ôm đầu từ trong đám người chạy ra, ông chủ Minh không biết từ khi nào trong tay đã cầm hai cây gỗ, vừa lúc Minh Thuận chạy lại ông chủ Minh liền đưa cho hắn.

Có vũ khí trong tay thì ngay lập tức Minh Thuận và ông chủ Minh hai người xông vào nhóm gần hai mươi thanh niên ầu đả. Riêng Thu Phong thì bị bỏ xó chả ai thèm ngó tới, vừa nãy để tránh phiền phức cho Thu Phong, ông chủ Minh có lòng tốt dẫn anh vào trong xưởng để tránh bị vạ lây.

Thấy ông chủ Minh tình nghĩa như vậy Thu Phong cũng không đành lòng muốn vào giúp nhưng rồi lại thôi, vì bây giờ chưa phải lúc thích hợp, cứu người lúc này cũng không có nghĩa lý gì.

Nhưng có một điều ông chủ Minh lẫn Minh Thuận không biết rằng gần hai mươi người trước mắt này hoàn toàn không dễ chơi như họ nghĩ. Mỗi người trong nhóm người kia đều là những học viên trong mật vụ, từng người trong đây thân thủ yếu nhất cũng có thể một địch ba.

Dù vậy đây cũng chỉ là nhiệm vụ, tới đây mục đích chính vẫn là để Thu Phong ra tay cứu người, họ cũng không làm quá tới mức đánh cho đôi phương nhập viện.

Khi Minh Thuận vừa lao lên đánh về phía một kẻ trước mặt thì bất ngờ hắn vừa vung cây lên lại bị một đập ngang hông làm ngã lăn đùng ra dưới đất.

Vừa ngã ra hắn ngay lập tức đập cây vào mắt cá chân của kẻ gần nhất. Tên bị đánh trúng mắt cá chân đau đớn ngã nhào về phía trước ngay đúng nơi Minh Thuận đang nằm, không chịu thiệt thòi hắn liền vung ống tít vào người Minh Thuận.

Thấy vậy Minh Thuận liền lăn sang chỗ khác nhưng vẫn không kịp, một gậy đó nằm trọn vẹn trên lưng hắn.

Minh Thuận cũng không ngờ những kẻ mà hắn cho là chưa đủ tuổi ra đời lại chơi ăn liêu tới vậy. Hắn gượng ép đứng dậy, dù sao một đòn đó vào lưng vẫn tiếp nhận được. Nếu không chịu được thì những năm tháng trước kia của hắn có mà rút cho chó gặm.

Nhưng vừa đứng lên thì Minh Thuận không biết mình đã bị bao vây từ lúc nào. Bảy tên bao vây Minh Thuận liên tục vụt cây vào người hắn. Vừa

chịu đòn Minh Thuận cũng liều chết xông lên đập một gậy vào đầu tên bên cạnh, nhưng không ngờ hắn cúi xuống né được, chưa kịp phản ứng Minh Thuận lại bị đập một cú vào bụng ngã lăn quay ra một lần nữa.

Bên kia ông chủ Minh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, hắn bị đánh cho tới nổi cả người toàn máu. Nếu nói mật vụ chỉ làm nhiệm vụ thôi tại sao đánh ác vậy? Nhưng cũng phải hiểu cho họ, nếu không làm vậy thì chả ai tin.

Nhưng Thu Phong đứng kia lại thấy ánh mắt của một tên trong nhóm người đó đầy vẻ độc ác. Cũng chính tên đó đập Minh Thuận ngã lăn ra thì hắn liên tục dùng cây vũ vút liên tục vào người Minh Thuận một cách điên cuồng.

Lần này Thu Phong không đứng nhìn nữa, ngay lập tức anh lao đến.

Minh Thuận bị đánh tới nổi không thể đứng lên, tên kia cứ đánh hắn liên tục vào người làm Minh Thuận chỉ biết vừa ôm đầu vừa chịu đau lẫn sang chỗ khác.

Khi lăn ra khỏi tầm đánh của tên đó, Minh Thuận chống hai tay xuống đất định ngồi dậy thì tên kia chạy lại sút một cú đến ngay mặt hắn.

"Bụp, bốp.."

Bàn chân gài đá tới mặt Minh Thuận thì lúc này lại bị một bàn chân khác đá văng ra. Không dừng ở đó, bàn chân ấy còn bồi thêm một cú ngay bụng đối phương.

Thu Phong ra chân cản đòn vừa rồi cũng thầm giật mình, lực của tên này không hề yếu, theo như Thu Phong thì đòn đá vừa rồi hắn dồn hết lực vào, nếu như Thu Phong không cản thì chỉ cú sút đó cũng khiến cho tên trọng tài Minh Thuận ít nhất là xuất huyết não.

Tên kia bị đá văng ra liền dừng lại cay độc nhìn Thu Phong, thấy vậy anh chỉ nhìn hẩn rồi lắc đầu nhè nhẹ ý rằng chuyện vừa rồi không nên quá tay. Bản thân Thu Phong cũng thâm bực mình, nếu như anh không cản kịp thì vụ này coi như vút.

Dường như tên đó không quan tâm đến hành động của Thu Phong, hẩn lao đến vung cây về phía anh. Nhận thấy ánh mắt của đối phương thì Thu Phong biết thằng này điên rồi, nó đánh về phía anh hoàn toàn dùng hết lực.

Thu Phong nghiêng người né, cùng lúc anh móc bàn chân trung ngay mặt đối phương. Dính đòn tên đó lùi ra nhưng vẫn không hề hấn lại tiếp tục lao đến.

Vừa rồi hoàn toàn Thu Phong không dùng lực, vì đây là người của mình, nếu anh quá tay sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lần này hẩn lại tới một đòn nữa, đòn này ngay thái dương Thu Phong. Anh hơi nhún người xuống làm cây vũ vút vào khoảng không, ngay lúc này Thu Phong lại thấy một cái đầu gối ngay trước mặt mình.

"Xoẹt..." Thu Phong vừa kịp nghiêng đầu qua một bên, nhưng vẫn bị xoẹt ngang ngay má. Ma sát làm một bên má của Thu Phong cảm thấy nóng ran.

Bây giờ Thu Phong thực sự điên rồi, nếu để cho thằng này tiếp tục đánh chắc chắn sẽ làm hỏng chuyện.

Nhưng tên đó lại không biết cú tưởng là mình hay, tiếp tục một cú đâm móc bằng tay trái ngay huyệt thái dương của Thu Phong.

Đấm vừa tới Thu Phong gạt phăng tay hẩn xuống "pắc". Anh hừ lạnh một tiếng, tay nắm thành nắm siết chặt lại thực một phát ngay bụng tên kia khiến cả người hẩn nhấc bổng lên, chân không chạm mặt đất.

Buông tay ra Thu Phong để tên kia gục xuống, miệng hắn bây giờ đầy nước miếng, và hiển nhiên hắn đã bất tỉnh do đòn vừa rồi.

Xử lý xong tên này Thu Phong lập tức đánh văng những tên khác. Gần hai mươi người bị Thu Phong đánh cho chạy toán loạn trong vòng một phút. Đó là do bản thân anh đã nương tay, nếu không chỉ với mười mấy tên nghiệp dư này sao chạy khỏi tay Thu Phong được.

Cũng có một việc Thu Phong không biết là sự điên cuồng vừa nãy của tên kia hoàn toàn có lý do.

Vừa rồi khi Minh Thuận lần đầu ngã xuống, hắn đã đánh một gậy vào mắt cá chân của một tên. Do không cẩn thận tên đó đã dính đòn và làm mắt cá chân của hắn nứt ra, máu chảy lênh láng, ít nhất cũng bó bột mấy tháng trời.

Trùng hợp tên đó chính là bạn thân của tên nổi điên vừa rồi, vì muốn trả thù cho bạn mình nên hắn cũng đã quên mất nhiệm vụ của mình.

Chuyện này khi xong nhiệm vụ thì Thu Phong mới biết được. Bây giờ anh chỉ biết là mình đã thuận lợi tiếp cận đối phương.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Dụ Dỗ .

Đâu đó ở một con hẻm nhỏ nằm trong một đô thị xa hoa lộng lẫy.

Chỉ mới cách đây vài phút thôi con hẻm này đã rất ồn ào, mà bây giờ cũng con hẻm ấy chỉ còn ba bóng người.

Ba bóng người ấy chỉ có một người cơ thể cường tráng còn đang đứng còn hai bóng người kia một đang nằm giữa hẻm một đang dựa vô góc tường.

"Anh Minh, anh Minh. Có sao không anh?" Bóng hình cường tráng ấy chính là Thu Phong, anh đang dùng sức lay ông chủ Minh nằm bất động dưới đất dậy.

Thật tình Thu Phong cũng không hiểu nổi đám người mà bên mật vụ đưa ra này, chỉ là gây gổ chút chuyện thôi mà đánh người khác đến bất tỉnh thế này.

Cảm giác có người gọi mình, ông chủ Minh từ trong đau đớn tỉnh dậy.

"Chú Phúc đây à? Cảm ơn chú, nếu chú không vô giúp chắc giờ anh cũng không xong với tụi nó" Vừa thấy gương mặt Thu Phong ông chủ Minh liền cố ngồi dậy gượng ép nói. Thấy vậy Thu Phong nhanh chóng đỡ ông chủ Minh đứng lên.

Ra là vừa nãy trước khi bất tỉnh ông chủ Minh đã thấy Thu Phong lao vô đánh người để cứu họ.

Thu Phong cẩn thận đỡ ông chủ Minh về phía trọng tài Minh Thuận đang ngồi ở góc tường. Khi vừa đỡ ông chủ Minh lên Thu Phong nhận thấy trên người ông chủ Minh tuy nhiều vết thương nhưng không có vết thương nào ảnh hưởng tới gân cốt hay nội thương, đa số chỉ toàn vết thương ngoài da, tình dưỡng một tuần là khoẻ hẳn.

Tên trọng tài Minh Thuận tính ra sức chịu đựng của hắn rất trâu bò, tuy bị đánh nhiều nhất nhưng hắn vẫn còn tỉnh táo. Thậm chí lúc Thu Phong lao vô cứu hắn, hắn còn đứng lên đánh được một tên để hỗ trợ Thu Phong.

Thấy Thu Phong dìu người bạn của mình về phía này, Minh Thuận không quan tâm đến đâu đón mỉm cười nói "Thật là ông bạn của tôi ơi..." "Hà hà" ông chủ Minh được Thu Phong dìu tới chỗ Minh Thuận đặt mông ngồi xuống liền cười hà hà.

Cả hai chơi chung với nhau đã lâu, dù sau này Minh Thuận có phát lên nhờ đấu trường ngầm cũng không bỏ mặc ông chủ Minh. Hôm nay gặp chuyện được người bạn già mình giúp đỡ thì thật sự Minh Thuận cũng không có lời lẽ gì để cảm ơn được. Tình nghĩa anh em của hai người tuy sau này có hơi nhạt nhưng vẫn là anh em, thốt ra câu cảm ơn cũng mất tự nhiên.

"Cậu trai trẻ tuổi này, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều, nếu hôm nay không có cậu có lẽ bản thân tôi cũng không xong rồi" Minh Thuận bỗng quay sang nói với Thu Phong.

Hắn nghĩ Thu Phong chắc là người làm công cho xưởng của người bạn mình, thấy ông chủ mình bị đánh nên mới ra mặt, chứ như bình thường với thân thủ của Thu Phong chưa chắc sẽ ra tay.

Thu Phong nở nụ cười chất phác nói "Không có gì đâu anh. Thấy chuyện không hay ở trước mắt em không đứng nhìn được".

"Lạch cạch"

"Anh..." "Ba ơi..."

Minh Thuận há mồm đang tính nói gì đó thì cửa công nhà hăn bỗng
dung mở ra, một người phụ nữ và hai đứa bé với vẻ mặt hốt hoảng chạy ra.

Người phụ nữ và hai đứa bé ấy chính là vợ con của tên trọng tài Minh
Thuận. Lúc này ba mẹ con họ rất hiểu chuyện không đi ra ngoài, thấy chồng
mình bị đánh mà người vợ không dám gọi công an. Vì chồng bà lúc trước
cũng dính líu khá nhiều tới giang hồ, nếu báo công an sợ rằng họ sẽ lôi ra
một đồng tội năm xưa để tống chồng mình vào tù.

Thấy vợ con chạy lại, Minh Thuận nở một nụ cười hạnh phúc. Hăn dựa
vào tường để đứng lên thì người vợ đã chạy đến đỡ được, gương mặt đầy lệ
nói "Mình, anh không sao chứ..." "Ừ, chỉ bị tí vết thương ngoài da thôi".

Minh Thuận đang nói chuyện với vợ thì quay sang nhìn Thu Phong
"Cũng may có anh bạn này tới giúp, không thì anh cũng không xong".

Nghe được lời của chồng mình người phụ nữ mới quay sang liên tục cúi
đầu cảm ơn Thu Phong.

Thấy cảnh này Thu Phong cũng không đành lòng, vì một tổ chức mà
khiến một gia đình phải khóc thê này anh thật sự không thích.

Dù Thu Phong ở trên chiến trường giết bao nhiêu địch đi chăng nữa
cũng không sao. Vì đó là kẻ thù của mình, và lại Thu Phong cũng không
chứng kiến cảnh gia đình người khác lâm than nên anh cũng không quan
tâm. Còn chứng kiến tận mắt lại là chuyện khác.

Lúc này ông chủ Minh cũng cố gắng đứng dậy, thấy vậy Thu Phong vội
vàng chạy lại đỡ hăn.

Cảm thấy đứng ngoài đây không tốt vì bây giờ xung quanh có những hộ gia đình bắt đầu đi ra ngoài bàn tán xôn xao. Hắn liền quay sang nói với ông chủ Minh "Vào nhà tôi đi, cả cậu trai kia nữa. Đứng đây hoài không tiện đâu".

Ông chủ Minh nghe vậy gật đầu rồi rút trong túi ra một cái chìa khoá đưa cho Thu Phong bảo "Phúc này, chú lại dắt xe anh vào xưởng rồi khoá cửa xưởng lại xong cầm chìa khoá qua nhà của anh Thuận luôn. Chắc hôm nay không làm tiếp được nữa rồi".

Thu Phong gật đầu cầm chìa khoá làm theo lời của ông chủ Minh.

Xong xuôi mọi việc, thu Phong khoá cửa xưởng rồi đi qua nhà Minh Thuận.

Bước vào cổng Thu Phong thấy đứa con lớn của Minh Thuận ngồi ở hành lang đang ôm đầu con chó Nhật nhà mình mà chửi "Nuôi mày thật là tốn cơm mà. Người ta tới đánh ba tao mà mày chỉ biết trốn trong nhà kêu ư ử, chả sủa nổi một tiếng. Đùng để tao gét là tao kêu mẹ bán mày cho tiệm thịt chó đây"

Nghe thấy lời của cậu bé nói với con chó làm Thu Phong cũng bật cười. Quả thật khi bọn người kia đến con chó này chỉ sủa được vài ba tiếng thì bị cả đám người dọa cho trốn ở một góc, sức đâu mà dám sủa bậy nữa. Với lại nó là loại chó kiểng, với thân hình bé tí tẹo kia thì sút một cái nó đủ chết rồi.

Cậu bé đang mắng con chó nhà mình thì thấy Thu Phong bước vào liền vội vàng bỏ con chó qua một bên đứng dậy chạy ra đóng cổng rồi đi theo sau Thu Phong.

Cậu bé vừa đi vừa luyên thuyên nói "Chú ơi, cháu cảm ơn chú cứu ba cháu. Chú đánh nhau giỏi thật á". Ra là vừa rồi đứng trong nhà cậu bé ở trên lầu có ngó ra, thấy Thu Phong một mình đấu mười mấy người.

Hình ảnh ấy khắc ghi sâu trong đầu cậu bé. Từ một đứa bé có ước mơ bình thường thì bây giờ nó đã hoàn toàn thay đổi. Có lẽ ước muốn cậu bé sau này sẽ trở thành một tên giang hồ thích đánh nhau, dù sao lúc trước ba cậu bé cũng là một tên máu mặt với một tá hình xăm khắp người.

Nghe cậu bé nói vậy Thu Phong chỉ biết xoa đầu nó rồi nói "Chú có học võ ở dưới quê nên mới giỏi như vậy. Mà cháu cũng đừng học theo nhá, đánh nhau với người khác là không tốt đâu".

Nói xong Thu Phong cảm thấy mình đang dụ một đứa con nít, mà thôi anh cũng kệ.

Vào trong nhà của tên Minh Thuận, anh thấy có mỗi đứa bé học lớp ba đang ngồi chơi đồ chơi ngoài phòng khách. Rồi từ phía sau nhà người vợ chạy lên, trên tay bung theo một đĩa trái cây với một bình trà.

Người vợ đặt lên trên bàn ở ngoài phòng khách rồi mở miệng khách sáo nói "Chú, chú ngồi đi. Ông chồng tôi với chú Minh đang tắm rửa với băng bó một tí rồi ra ngay". Nghe vậy Thu Phong gật đầu ngồi xuống ngắm xung quanh căn nhà.

Đây là ngôi nhà ba tầng bình thường, gia đình tên trọng tài cũng chỉ thuộc dạng khá giả. Phòng khách trừ bộ bàn ghế gỗ với cái tivi màn hình phẳng ra thì còn có một chiếc tủ kính để vài ba vật dụng trang trí bình thường.

Thu Phong ngồi uống trà một hồi thì hai người kia cũng đã tắm rửa rồi băng bó sơ qua vết thương để cầm máu đi ra.

Thấy Thu Phong đã ngồi đó từ bao giờ, tên trọng tài liền mặt mày niềm nở nói "Cậu Phúc này. Hôm nay thật sự cảm ơn cậu rất nhiều đấy". Chủ nhà đi ra Thu Phong liền vội vàng đứng lên thì lại bị nói "Ấy ấy, ngồi đi, đừng làm gì".

Lúc Thu Phong ngồi xuống thì hai người đó cũng đã ngồi xuống phía đối diện dường như có chuyện gì để nói. Cô vợ tên trọng tài biết ý liền kéo hai đứa con lên trên lầu để cánh đàn ông nói chuyện với nhau.

"Anh T... À anh không cần phải khách sáo vậy đâu mà. Dù gì em cũng chỉ là một thằng nông dân lên thành phố không hiểu chuyện mà thôi." Suýt tí nữa Thu Phong mở miệng ra nói hai chữ anh Thuận rồi, trong khi đối phương từ nãy tới giờ chưa giới thiệu tên.

Cảm thấy nụ cười Thu Phong thật thà chắc phát, Minh Thuận liền gật đầu nói "Cậu không cần phải khách sáo. Dù sao cậu cũng cứu tôi một mạng, tôi cũng không có gì nhiều đang không biết đền đáp cậu ra sao thì tình cờ anh Minh bạn tôi đây có nói giúp cậu là đang tìm việc làm".

Vừa nãy khi ông chủ Minh theo Minh Thuận vào trong nhà sơ cứu qua vết thương hai người có nói chuyện qua về Thu Phong.

Ông chủ Minh cũng không hề biết Thu Phong có thân thủ giỏi tới vậy. Chỉ biết hẳn là người nông thôn lên Sài Gòn lập nghiệp thì bị người ta trộm mất tiền. May thay còn giấy tờ tùy thân như chứng minh thư, ông chủ Minh đã xem cái chứng minh ấy là thật, và hình như chứng minh này mới làm lại nên địa chỉ nhà tuyệt đối cũng là thật.

Hỏi về sự gặp gỡ của ông chủ Minh và Thu Phong thì Minh Thuận mới biết Thu Phong chỉ mới xuất hiện ngày hôm qua với bộ dạng nhếch nhách đến đáng thương nên mới được ông chủ Minh cư mang một chút.

Tên trọng tài cũng không nghi ngờ gì nhiều, bây giờ Thu Phong đã cứu hần hần chỉ muốn giúp đỡ Thu Phong một tí để trả cái ơn này.

Nghe vậy Thu Phong làm bộ mặt xấu hổ nói "Dạ, thật ra em lên đây để kiếm một công việc nào đó lương cao một tí để phụ giúp mẹ già ở nhà lo cho em gái đang học đại học. Nhưng khổ nỗi em vừa lên đây lại bị trộm mất đồ, cũng chẳng quen ai trên đây nên em không biết làm sao".

Thu Phong nói xong chính bản thân cũng cảm thán với cái lời nói dối mà không chớp mắt của mình.

Thấy Thu Phong với bộ dạng thật thà còn mang thêm chút đáng thương, Minh Thuận cũng quyết tâm giúp người này, một phần vì trả ơn một phần tên trước mắt này cũng không tệ. Hần liền nói với Thu Phong "Nãy giờ quên giới thiệu. Anh tên là Thuận, cũng đã hơn bốn mươi rồi nên xưng hô anh em với cậu cho thuận tiện được không?"

"Em tên là Phúc" Nói xong hai người đứng lên bắt tay nhau rồi lại ngồi xuống.

Minh Thuận nắm vô bàn tay Thu Phong cảm thấy đôi bàn tay ấy đầy vết chai sạn, hẳn nghĩ do Thu Phong dưới quê làm nông nhiều nên gây ra vết chai này. Nhưng thực ra do Thu Phong từng là quân nhân tinh nhuệ, sử dụng súng ông lẫn binh khí rất nhiều nên gây ra vết chai đầy bàn tay như thế chứ không như tên Thuận nghĩ.

Tên trọng tài không có cảm thấy điều gì bất thường từ Thu Phong liền nói "Em đang cần một công việc có lương cao đúng không?" "Dạ" Thu Phong không ngần ngại mà trả lời.

Nếu câu nói này vào tai người ngoài thế nào cũng có người cười vào mặt Thu Phong mà khinh thường.

Đùa gì chứ? Một tên nông dân lên thành thị mà đòi kiếm việc lương cao thì trên đời này chả có một người nông dân nào rồi. Không có kinh nghiệm, không có tiền có quyền mà đòi kiếm việc lương cao ở cái xã hội thực dụng này thì dường như là không có.

Tuy nhiên lần này là ngoại lệ. Cảm thấy sự thật lòng trong lời nói của Thu Phong, Minh Thuận liền nói "Anh thấy Phúc hình như rất giỏi đánh nhau, ở dưới quê có học qua võ rồi phải không?" "Dạ. Quê em dưới miền tây, em học võ gia truyền ở nhà, lúc trước em thường theo mấy anh kiếm lâm bắt bọ lâm tặc nên cũng có chút kinh nghiệm đánh nhau thôi anh. Khoe ra thì thật ngại quá" Thu Phong mắt không nháy, mặt không đỏ, tự biên soạn ra cho bản thân thêm một câu chuyện không có thật nữa.

Nghe vậy tên trọng tài liền gật đầu nói "Anh có công việc này, nhưng phải đánh nhau với người khác mới có tiền, Phúc em có đồng ý không?".

Nghe vậy ngay lập tức Thu Phong liền chối bỏ "Không được anh ơi" "Sao vậy?" "Anh kêu em làm gì cũng được chứ đừng kêu em làm chuyện xấu đánh người cướp của em không làm được đâu!"

"Ha ha ha..." Bỗng nhiên Thu Phong vừa nói xong hai người Minh Thuận liền cười.

Thu Phong ngồi đó cũng giả bộ không biết gì nở một nụ cười gượng gạo "Ha....ha...."

Minh Thuận với ông chủ Minh cười hả hê một hồi rồi Minh Thuận đứng lên lại ngồi kế bên Thu Phong vỗ nhẹ lên vai anh rồi nói "Anh nói chú này. Không phải anh kêu Phúc đánh nhau giết người gì đâu, hiểu không? Anh chỉ kêu chú làm võ sĩ, đánh nhau trên võ đài, cũng không có cướp của ai. Nếu chú đánh thắng chú sẽ có tiền, rất nhiều tiền. Tới lúc đó em gái học đại học của chú sẽ không phải lo rồi"

Nghe xong Thu Phong hỏi một câu không thể ngu hơn "Thật không?"
"Thật" Tên trọng tài nói một câu như đinh đóng cột.

Hắn nhìn vẻ mặt Thu Phong dường như không tin liền bồi thêm một câu
"Chú vô đó chỉ cần đánh thắng mấy kẻ xoàng xoàng là có tiền rồi, không cần phải đánh nhiều đâu nên chú em đừng có lo. Ví dụ như vòng loại, Phúc cứ đánh thắng một người sẽ được một triệu, cứ vậy đánh thắng mười người sẽ được mười triệu. Nhưng vấn đề là phải thắng cả mười người mới được nhận tiền. Hiểu chứ?"

"Hiểu hiểu!!!" Thu Phong làm bộ mặt đàn độn gật đầu liên tục. Biết mình đã thành công dụ cho Thu Phong tin sái cổ tên Minh Thuận cũng thầm hài lòng.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đấu Trường Ngầm (1) !!!

Sau cuộc nói chuyện ấy, ông chủ Minh mặc dù hận không thể giữ Thu Phong lại làm ở xưởng gỗ mình vì một mình Thu Phong sức làm bằng ba người cộng lại.

Do bản thân cũng không có tiền không giúp ích được gì cho Thu Phong nên ông chủ Minh cũng đành từ bỏ.

Ba lô đựng quần áo của Thu Phong hiện đang để ở nhà ông chủ Minh. Sau khi qua đó lấy thì Thu Phong trở lại nhà của tên trọng tài Minh Thuận.

Tối ở nhà Minh Thuận, Thu Phong cùng cả nhà hắn ăn cơm xong cũng gần sáu giờ chiều.

Bản thân Thu Phong ăn xong dường như quá nhàn hạ đi giỡn với mấy đứa con của Minh Thuận. Thấy vậy Minh Thuận cười cười gọi Thu Phong lại "Phúc ơi, chuẩn bị quần áo đi anh dắt chú đi".

Nghe Minh Thuận nói, Thu Phong liền gạt đầu đứng dậy lấy từ trong ba lô mình ra một bộ đồ mà với thân phận của hắn cho rằng đẹp nhất.

Một chiếc quần tây màu nâu đất với vài đường kẻ sọc mờ màu đen, anh khoác thêm một cái áo sơ mi màu đỏ tía vào người.

Thu Phong mặc đồ xong từ trong nhà vệ sinh đi ra khiến hai vợ chồng nhà Minh Thuận bật cười.

Thấy thắc mắc Thu Phong liền hỏi "Hả? Hai người cười cái gì vậy ".
"Chú nhìn lại mình đi Phúc" Vợ Minh Thuận vừa dùng tay bịt miệng vừa cười nói.

Nhìn lại bản thân Thu Phong thì đến bản thân anh còn mắc cười. Bộ quần áo anh phối màu chẳng ăn nhập với nhau, đã vậy còn đóng thùng như những ông lão của thập niên 80 90.

Đã vậy da của Thu Phong cũng ngăm ngăm đen, nhìn vô màu phản màu không thích hợp chút nào.

Minh Thuận nhin cười làm vẻ mặt nghiêm túc rồi xoay ra ngoài nói
"Thôi đi đại đi, sắp trễ giờ rồi".

Thấy tên trọng tài đi ra ngoài Thu Phong liền đi theo vừa đi anh vừa nghĩ "Thôi kệ, dù sao cũng tự mình mặc mà".

-

Quận hai là một trong những quận ít người ở nhất Sài thành. Bởi vì quận hai đang được quy hoạch để mục đích trong tương lai quận hai sẽ là một đô thị xa hoa như đất nước Singapore khiến mọi người trên thế giới phải hướng về đây.

Và tất nhiên đó là chuyện của tương lai, còn bây giờ ta sẽ nói tới hiện tại. Quận hai lúc này ngoài những mảng đất trống ghê rợn trong quang cảnh tối tăm này ra thì chỉ có một vài nhà máy xí nghiệp nằm trong đây.

Men theo con đường đất đá ở quận hai, một chiếc xe máy đang chở hai con người đi vào một con đường gập ghềnh hơn cả con đường đất đá ấy.

Bỏ qua cảnh quang của đô thị, chiếc xe máy ấy dần dần biến mất hút trong một con đường tối tăm chỉ còn thấy ánh đèn xa nơi đó.

Hai con người ngồi trên chiếc xe ấy là Minh Thuận và Thu Phong.

Tên trọng tài chở Thu Phong đi một đoạn lại quẹo qua một con đường khác, con đường này ban hêm gần như không có bóng đèn đường.

Đi trên con đường miễn cưỡng có thể đi được, một hồi sau chừng hai phút Thu Phong thấy từ xa những ánh đèn màu đỏ. Anh nhận ra những ánh đèn ấy là đèn của đuôi xe oto.

Nhìn kỹ hơn sẽ thấy rất nhiều chiếc oto với đủ loại nhãn hiệu sang trọng đang từ từ rẽ vào một hướng nào đó.

Hơn mười giây sau, Minh Thuận chở Thu Phong với lợi thế là xe máy hai người thoải mái vượt qua những chiếc oto đang đứng xếp hàng ở nơi đó.

Lúc này Thu Phong mới thấy đầu dãy oto là một cánh cổng sát với một thanh xà ngang chắn ngang qua. Đứng trước cánh cổng sắt to lớn ấy là mười kẻ mặc đồ đen trông như bảo vệ đang đứng kiểm tra thẻ gì đó của những người ngồi trong chiếc xe oto.

Cứ mỗi một ai đưa một cái thẻ gì đó ra thì những tên bảo vệ ấy dùng đèn pin soi chừng vài giây rồi mở thanh xà ngang lên cho họ vào. Và nơi họ vào là một xưởng nhà máy xí nghiệp gì đó mà tối quá Thu Phong không thấy rõ được chữ.

Tới Minh Thuận chạy xe tới trước một tên bảo vệ đứng kế một cánh cổng nhỏ hơn chỉ đủ một chiếc xe máy lọt vào. Hắn lấy từ trong người một tấm thẻ gì đó quét lên chiếc máy được Thu Phong cho rằng để quét thẻ.

Quét xong đèn của máy hiện lên màu xanh thì lúc này tên bảo vệ mở cánh cổng ra và nói "Chú Thuận, lại kiểm thêm người mới nữa à?".

Nghe tên bảo vệ nói Minh Thuận nở một nụ cười trong đêm vỗ vai tên bảo vệ "Ừ, đây là thằng em ở dưới quê lên, đánh nhau khá giỏi nên anh cho nó vào đây kiếm ít tiền ấy mà".

Tên bảo vệ chỉ cười cười lắc đầu, Minh Thuận cũng không quan tâm nữa mà nổ máy lên chạy hút vào bên trong.

Thu Phong ngồi đằng sau này giờ yên phận không nói gì cũng làm tên trọng tài hơi ngạc nhiên.

Vì theo như hắn biết những người ở dưới quê mới lên như Thu Phong thì hầu như cái gì trên thành phố cũng không biết. Không những vậy nơi này dù là những người ở đây cả đời cũng chưa từng nghe nhắc đến chứ đừng nói là dân tỉnh khác, nếu như là người khác thấy cảnh tượng này thì ít nhất cũng hỏi vài câu, mà Thu Phong từ này đến giờ im lặng không nói gì làm hắn chẳng biết khoắc lác như thế nào.

Chạy thêm một đoạn nữa, Minh Thuận đỗ xe vào nơi có nhiều chiếc xe máy khác đang dựng sẵn ở đó.

Hắn và Thu Phong cùng xuống xe rồi tên Minh Thuận mở cốp xe ra lấy một bộ đồ của trọng tài màu trắng đen và một cái còi ra.

Minh Thuận cũng lôi ra một chiếc quần đùi trông khá mới rồi ném cho Thu Phong "Cầm lấy, về sau sẽ cần". Mặc dù không hiểu gì nhưng Thu Phong vẫn cứ cầm, anh nhìn trong cốp xe của tên trọng tài có một cái bịch nilon anh tiện tay cầm lấy nhét chiếc quần đùi vô rồi cầm trên tay.

Không quan tâm đến hành động đó của Thu Phong, Minh Thuận xoay người đi trước để Thu Phong đi theo.

Từ trong nhà xe đi ra một đoạn thì tới một toà nhà khá rộng. Thu Phong nhìn thấy nơi mình đang đứng có vẻ như là cổng sau của toà nhà ấy.

Minh Thuận đi lại một cánh cửa bằng thép có hai tên bảo vệ đang đứng khoanh tay ở đó.

Gần cánh cổng cũng có một máy quét thẻ, Minh Thuận lấy tấm thẻ trong người mình ra quét thêm một lần nữa, khi đèn của máy từ màu trắng hiện lên màu xanh thì hắn tự mở cánh cổng đi vào.

Hai tên bảo vệ đứng ở đó như hai bức tượng căn bản chẳng quan tâm đến hành động của Minh Thuận. Nhưng có một điều Thu Phong dám chắc rằng nếu tấm thẻ này quét vào mà hiện màu khác thì anh biết thẻ nào cũng không xong với hai tên đó.

Đi theo Minh Thuận, Thu Phong thuận lợi vào trong. Dù bên ngoài tối tăm thế nào nhưng khi bước chân vào trong lại hoàn toàn khác. Khắp nơi đều có bóng đèn trải dài nhau.

Nhưng bước vào Thu Phong thấy chẳng có gì khác ngoài hai con đường trái phải. Minh Thuận đi trước rẽ sang bên trái chừng hai mươi mét thì xuất hiện một căn phòng vệ sinh.

Dẫn Thu Phong đứng ở ngoài Minh Thuận vào trong đó thay đồ.

Khi đứng ngoài Thu Phong thấy từ xa có mấy bóng người đi tới.

Tổng cộng có bốn bóng người, đi đầu tiên là một kẻ có bộ mặt bị ôi mặc đồ vest, khắp tay chân hắn chỗ nào cũng có vàng. Đi theo sau hắn là một thanh niên mặc quần đùi cao một mét tám hơn, với thân thể cường tráng có xăm hình một con gấu trên ngực.

Nhưng có một đặc điểm làm Thu Phong chú ý hơn là quả đầu mào gà cạo sát hai bên của hắn, nhìn hài không thể nào tả nổi.

Phía sau đó là hai tên mặc đồ vest đen nghiêm túc đi theo sau. Thấy Thu Phong nhìn mình thì tên mặc quần đùi khế liếc qua một cái rồi không quan tâm đi ngang qua.

"Đi đi. Tôi dắt cậu tới văn phòng đăng ký thủ tục" Cửa nhà vệ sinh được đẩy ra xuất hiện thân hình của tên Minh Thuận trên bộ đồ trọng tài.

"A, ừm..." Thu Phong quay sang gật đầu rồi đi theo sau Minh Thuận.

Qua dãy hành lang dài hơn một trăm mét với vô số cánh cửa hai bên, Thu Phong đi ra ngoài một đại sảnh. Ở đại sảnh ấy có tổng cộng mười quầy đăng ký được đánh số từ một đến mười.

Minh Thuận mặc đồ trọng tài dắt theo Thu Phong cũng không được mấy ai chú ý. Vì căn bản trong đấu trường ngầm này có rất nhiều trọng tài, mà trọng tài hay người quản lý thì đều có thể dắt theo một võ sĩ đến để đăng kí, chuyện này rất bình thường cũng không có gì là lạ.

Ngoài ra người ngoài nếu có được giấy mời của đấu trường đều có thể dắt theo võ sĩ mình tới đăng kí đấu trường. Tuy nói là dễ dàng nhưng mỗi võ sĩ khi được đề cử lên hay người đề cử đều phải có thân phận sạch. Sạch ở đây là không có liên quan đến bên cảnh sát.

Và nếu trong nhà một võ sĩ hay người đề cử võ sĩ nào đó có quan hệ với bên cảnh sát thì tuyệt đối không được bước vào đây. Không những vậy trừ nhân viên của đấu trường ngầm ra, những người nào có giấy đề cử từ trong đấu trường ngầm tuôn ra mới được phép đăng kí cho võ sĩ.

Cái đó là đối với người đại diện cho võ sĩ hoặc người đề cử mới phải khắt khe như vậy. Còn đối với những người tới xem ở đây thì chỉ cần có quan hệ và tiền là sẽ được vào, thậm chí đôi khi còn có cả cảnh sát vào đây xem để mua vui.

Thu Phong quan sát thấy kẻ bên dãy quần đăng ký võ sĩ có một đường đi vào bên trong được trải thảm đỏ. Những người đi vào trong đó đều ăn mặc rất là sang trọng. Để khẳng định thân phận của mình thì những người đó đều dắt theo những cô gái nóng bỏng cùng mấy tên vệ sĩ theo sau.

Tuy trước đây Thu Phong chứng kiến qua vô số việc những người bình thường không bao giờ thấy được thì hôm nay là lần đầu tiên anh chứng kiến giới thượng lưu như thế này. Mặc dù hồi nhỏ nhà anh rất giàu có nhưng lúc đó anh rất vô tâm chẳng bao giờ để ý cái gì và cũng chẳng nhớ cái gì rõ ràng.

Minh Thuận dắt Thu Phong lại quầy đăng ký số một. Hắn nói gì đó với cô gái trong quầy rồi cầm cây bút với một tờ giấy đưa cho Thu Phong "Điền đầy đủ vào trong này hết đi Phúc".

Nhận lấy tờ giấy Thu Phong đọc sơ qua một lượt, bỗng anh thắc mắc quay sang hỏi "Ủa anh? Cái này có một tờ giấy sinh tử là sao vậy anh? Chẳng lẽ...".

Biết Thu Phong thắc mắc cái gì Minh Thuận liền cười một tiếng rồi giải thích "Giấy sinh tử này là khi đấu ở trên võ đài nếu chẳng may xảy ra tử vong thì người nhà cũng không được quyền kiện tụng gì hết" "Vậy chết thì..." "Đừng lo, anh là trọng tài mà để cho chú chết sao? Trừ khi bản thân quá yếu vừa vào người ta đánh một cái chết luôn thì anh chịu. Nếu cảm thấy sợ chết thì đừng đăng kí, coi như hôm nay đến đây chơi thôi, ngày mai anh sẽ kiếm việc khác cho chú"

Thu Phong chưa kịp nói gì thì lại bị chen ngang, anh cảm thấy bản thân mình khi tiếp xúc với Hạ Nhược Y thì sau này anh luôn luôn cảm thấy bản thân mình bị ngược đãi một cách đáng thương.

"Không, em kí" Dù là vô đây để điều tra nhưng Thu Phong rất ghét người khác khinh thường bản thân mình, anh chẳng ngần ngại mà kí vào. Anh cũng đủ tự tin cho rằng chưa kẻ nào có thể đủ khả năng tay không giết được anh.

Thấy Thu Phong gấp gấp ký vào tờ giấy thì Minh Thuận liền cười ha ha "Có ý chí thì tốt. Mà chú em đừng lo, anh đăng ký bảng yếu nhất cho chú mà, ở bảng này là bảng hạng kém, mấy tên trong đây chả tên nào ra hồn đâu yên tâm đi" "Ừ anh". Thu Phong gật đầu không nói gì, anh tiếp tục điền thông tin đầy đủ vào tờ giấy còn lại rồi đưa cho cô gái ở quầy.

Thấy Thu Phong xong mọi thủ tục, người kiểm tra cũng gật đầu thì Minh Thuận kéo Thu Phong qua tầng một.

Ở toà nhà này chia làm mười một tầng, mỗi tầng là một cấp độ đấu khác nhau và tất nhiên tiền thưởng cũng khác nhau.

Tầng một là thuộc hạng kém mà thắng mỗi trận đã được một triệu thì không biết các tầng khác sẽ như thế nào.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gầu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đấu Trường Ngâm (2)

Đấu trường ngâm không chia hạng cân như các giải đấu quốc tế khác mà chia thành bảy loại hạng:

- Hạng nhập hay còn gọi là nhập bảng. Thường người ta nói cấp độ này là cấp độ gửi xe, thắng mười lăm trên hai mươi ván sẽ được đăng ký ở cấp tiếp theo.

- Hạng yếu

- Hạng trung bình kém

- Hạng trung bình

- Hạng khá

- Hạng mạnh

- Hạng cuối cùng hạng cực mạnh hay còn gọi là đấu trường tử vong. Vì bình thường thì ở cấp độ cuối này không hề có trọng tài, tỉ lệ tử vong rất cao. Cứ hai ván sẽ có một người bị tàn tật và cứ năm ván sẽ có người tử vong. Vì tiền thưởng nó cũng nằm ở con số không thể tưởng tượng được rất hấp dẫn võ sĩ.

Câu hỏi được đặt ra là vì sao có tới mười quây đăng ký?

Bởi vì ba quây số tám, số chín và số mười là ba quây đăng ký đấu trường "Vương Quyền". Mỗi đấu trường Vương Quyền đều có một người

được gọi là quyền vương.

Mà để có danh hiệu quyền vương ấy thì phải chiến thắng tất cả các đối thủ ở vòng cực mạnh và đó cũng chỉ là điều kiện một. Điều kiện thứ hai phải khiêu chiến quyền vương đang tại vị tại võ đài của mình.

Cũng như những cấp độ khác, số thứ tự của quyền vương càng cao thì càng mạnh, đồng nghĩa với số tiền được trợ cấp hàng tháng lên đến con số cả tỷ bạc.

Lại một câu hỏi được đặt ra, đấu trường lấy tiền ở đâu để trả cho các quyền vương và vô số các võ sĩ thắng cuộc khác?

Tất nhiên trong mọi đấu trường nào cũng có vô số các vụ cá độ đặt cược vào các võ sĩ từ con số vài trăm ngàn cho đến con số mấy trăm triệu có khi lên tới vài tỷ bạc.

Những ngày đầu đất nước với độc lập ở khắp nơi trên các nước đều có một nơi gọi là Quyền Anh ngầm. Nói là Quyền Anh ngầm mọi người thường nghĩ đến bộ môn Boxing, nhưng ở đây luật đấu là tự do.

Thời đó các nước như Thái Lan, Lào, Campuchia và thậm chí là cả Trung Quốc, Nhật Bản đều có các võ sĩ của những quốc gia đó tới tham dự.

Thời đó sư phụ Thu Phong từng ba năm vô địch liên tiếp ở giải Quyền Anh ngầm từ tuổi hai lăm đến hai bảy, sau đó ông mới đi hành nghề sát thủ.

Bây giờ bản thân Thu Phong lại vô tình dấn xác vào con đường lúc trước của sư phụ mình. Nói đi cũng phải nói lại Thu Phong đây là làm việc nghĩa vì công dân chứ không phải vì cá nhân mình nên anh cũng chẳng cần rút lương tâm khi tham gia đấu trường này.

Sau khi Thu Phong hoàn thành thủ tục đăng kí ở hạng yếu xong Minh Thuận dẫn anh vào một phòng trong dãy hành lang vừa đi qua lúc nãy nói "Bây giờ em muốn đấu luôn hay đi tham quan một lượt rồi mai mới đấu?".

Nghe câu hỏi của Minh Thuận, Thu Phong trầm ngâm một hồi rồi mở miệng "Đấu luôn hôm nay đi, em cũng không muốn chờ đến ngày mai"

"Vây được. Em ngồi đây một lát, tí nữa thằng cháu anh tới sẽ dắt em đi tham quan. Đây là sổ báo danh của em, theo sổ này thì khoảng đến tám giờ mới tới lượt em đấu. Khi đó cứ đi theo cháu anh là được, nó sẽ dắt em đi. Bây giờ anh phải vào làm việc rồi không tiện đi với em được" Minh Thuận lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy ghi sổ báo danh của Thu Phong là 0213 đưa cho anh rồi quay người đi ra ngoài.

Thu Phong cầm tờ giấy sổ báo danh tiện tay nhét vào túi rồi từ trong chiếc túi khác anh móc ra một chiếc điện thoại đập đá.

Từ trong đế giày của mình Thu Phong kéo một tấm thẻ sim ra, anh tháo pin điện thoại gắn sim vào xong mở máy lên.

Điện thoại vừa lên nguồn Thu Phong liền bấm một dãy số gì đó rồi ấn gọi đi.

"Tút... Tút... Tình hình thế nào rồi?" trong điện thoại vang lên một giọng nói trong trẻo của Hạ Nhược Y.

"Này nói gì đi chứ? Ủa đúng số rồi mà ta? Này..." Đầu dây bên kia Hạ Nhược Y nhìn vô điện thoại mà mắng, bởi vì khi Thu Phong gọi cho nàng, anh chả nói năng gì cứ thế im lìm cả nửa phút đồng hồ làm Nhược Y không chịu được phải thốt lên.

Cố tình trêu chọc Nhược Y nên Thu Phong chẳng nói gì, lúc này đầu dây bên kia lại lên tiếng "Không nghe thì tôi cúp máy nhá!" "Rụp" Quả thật

nói là làm cúp máy dứt khoát.

Thu Phong nhìn vào màn hình điện thoại bật cười một hồi rồi lại bấm vào dãy số đó gọi lại.

Vừa kết nói giọng nói Nhược Y lại vang lên "Anh cũng rảnh tiền quá ha?" "Đây đâu phải sim của tôi mà sợ tốn tiền?" Thu Phong vừa cười vừa trả treo.

Thật ra sim Thu Phong đang dùng là sim của mật vụ được kết nối với vệ tinh, khả năng bị nghe lén gần như là con số không. Nhiệm vụ lần này khá bí mật nên bên mật vụ cũng phải đầu tư cho nhân viên của mình.

Bây giờ đang thực hiện công việc nên Thu Phong cũng lười chọc ghẹo Nhược Y nữa mà vào thẳng vấn đề chính nghiêm túc nói "Tôi thành công tiếp cận đầu trường rồi, lát nữa sẽ tới lượt tôi đấu. Khi nào có kết quả tôi sẽ điện lại sau, à mà nhớ trông chừng thằng em tôi với nhóm người Hắc Long nhé. Vậy đi bai" "Tút tut..."

Thu Phong nói một lèo một không cần biết bên kia Nhược Y có nghe kịp không liền cúp máy tháo sim ra nhét vô đế giày.

Ở phía bên kia Nhược Y đang trong phòng làm việc chưa kịp nói gì liền bị cúp máy, cô tức giận ném cái điện thoại bay vô bộ ghế salon mà mắng "Tên khốn khiếp, chưa kịp nói cái gì đã tắt máy, lần sau về bà cho chết".

Tuy miệng thì chửi nhưng hành động lại khác. Cô ném cái điện thoại cho đã rồi chạy lại nhặt ngồi suýt xoa "Ôi cái điện thoại mới mua của tôi, cũng chỉ tại tên kia. Bực cả mình"

Thu Phong phía bên này quả thật oan uổng, lúc này là do anh nghe thấy tiếng bước chân dừng ở trước cửa phòng nên mới phải cúp má vội như vậy.

Cánh cửa phòng được đẩy ra, bên ngoài một thanh niên tuổi hơn hai mươi mặc một bộ đồ quần tây áo thun bình dị bước vào.

Người thanh niên này cao một mét sáu tám, lùn hơn Thu Phong cả đoạn. Gương mặt của hắn phải nói là thuộc dạng đại trà, nhìn qua một cái là quên ngay, hắn bước vào phòng thấy trong đó có mỗi mình Thu Phong liền hỏi "Xin lỗi anh tên Phúc phải không ạ?"

Có người hỏi mình Thu Phong liền trả lời "Ừ, mình tên Phúc. Bạn có phải là...". Thấy mình kiếm đúng người thanh niên kia liền nói "Em là Xuân Khoa, này chú Thuận có gọi cho em nói dẫn anh đi tham quan xung quanh đây mà".

Thu Phong gật đầu đứng lên nói "À ời, vậy giờ đi được chưa?". Thấy Thu Phong đứng lên người thanh niên tên Khoa liền chìa tay ra nói "Em năm nay mới hai mốt, anh gọi em bằng em được rồi".

Thu Phong thấy vậy lịch sự bắt tay với Xuân Khoa một cái rồi hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Men theo một con đường khác Xuân Khoa dẫn theo Thu Phong đi tới nơi tổ chức đấu trường tầng một. Vừa tới đấu trường tầng một Xuân Khoa liền luyên thoắng không ngừng giới thiệu về đấu trường cho Thu Phong nghe.

Đập vào mắt Thu Phong là một cảnh tượng ồn ào đang diễn ra. Một quang cảnh hơn ba ngàn mét vuông, xung quanh các góc tường là hàng dãy ghế xếp dài.

Ở chính giữa đấu trường tầng một này là một cái võ đài hình lục giác được bao chùng bằng một cái lồng sắt như đấu trường MMA.

Xung quanh võ đài chính ấy là hơn mười sàn đấu bao bọc xung quanh, các sàn đấu này chỉ có những sợi dây thừng ngăn cách ngoài ra bình thường không có gì khác.

Điều đáng chú ý là ở trên trần nhà có treo tám cái tivi to đùng được xếp thành vòng tròn. Ở trên màn hình tivi lúc này hiện ra thông tin của từng võ sĩ tham gia như họ tên, chiều cao, cân nặng, môn võ ngoài ra không còn gì khác.

Vì đây là hạng yếu nên cũng không có nhiều thông tin chi tiết, mà một khi đã lên tới hạng trung bình phải có đầy đủ thông tin chi tiết về tốc độ hay kỹ xảo. Tất nhiên những thứ này đều do ban tổ chức đấu trường đưa ra. Còn một điều nữa chưa nói là hạng loại với hạng yếu đều tổ chức dưới tầng một này.

Thu Phong đảo mắt nhìn xung quanh một hồi thì ở đây có rất ít người ăn mặc sang trọng, thường là những con người mặc đồ bình thường đến đây cá cược để kiếm vận may. Bởi vì cứ cách một dãy ghế sẽ có một quầy các cược tiền, số tiền ít nhất là mười ngàn, số tiền cá cược sẽ dựa trên số người cá cược với nhau.

Ví dụ như mười người đặt cho Thu Phong, mà một người đặt cho đối thủ của anh. Nếu đối thủ của Thu Phong thắng thì một người đặt cho tên kia sẽ ăn tiền của mười người đặt cho Thu Phong còn Thu Phong thắng thì số tiền của người đặt kia chia cho đều cho mười người còn lại tỉ lệ là 1:10. Tất nhiên đấu trường sẽ ăn một tỉ lệ phần trăm nhất định từ con số này, người nào ăn càng nhiều tiền đấu trường càng có lợi vậy thôi.

Trên dãy ghế bây giờ cũng có khá nhiều người đang ngồi tại đây thì thảo luận cái gì đó. Cũng có vài người mặc đồ vest ngồi sẵn ở trên ghế như đang quan sát cái xung quanh với bộ dạng rất nghiêm túc, chẳng ai biết họ đang làm gì.

Trận đấu đầu tiên sẽ bắt đầu trong mười phút nữa, lúc này mọi người đang nháo nhào tìm kiếm chỗ để ngồi.

Khác với Thu Phong tưởng tượng, các quầy đặt cược bây giờ dường như không có ai dòm ngó tới. Cảm thấy thắc mắc về điều này Thu Phong liền quay sang hỏi Xuân Khoa "Khoa, không phải em nói mọi người tới đây mua vui là ít đặt cược thì nhiều mà anh nhìn các quầy đặt cược sao chẳng có ai ngó tới vậy... À mà sao những người ăn mặc sang trọng ở đây ít vậy nhỉ?"

Xuân Khoa biết đây là câu hỏi thường gặp nhất nên cũng vui vẻ trả lời "À anh không biết đó thôi. Ở hạng loại này thường có những người nhà nghèo muốn đến đây kiếm ít tiền. Mà những người này không có tư cách lên tầng trên nên họ phải ở đây. Bây giờ họ không phải không đặt là lát nữa mới đặt, bình thường các võ sĩ vòng này thay đổi như chong chóng, không có thông tin chẳng ai dám đặt cược đâu, thường thì võ sĩ nào đấu tới vòng hai trở lên mới có người đặt cược."

Nghe xong Thu Phong cũng lăm bắm một câu "Thì ra còn trò này à". Bản thân anh cũng chưa từng tiếp xúc với dạng đấu trường ngầm thế này nên bản thân cũng còn khá là ngỡ ngàng, dù sao anh cũng nhanh chóng tiếp thu rồi lại quay sang hỏi Xuân Khoa.

"Mà Khoa này, em lên mấy tầng trên bao giờ chưa?", Xuân Khoa cũng không khó chịu khi Thu Phong hỏi nhiều liền vỗ ngực tự hào đáp "Em đã từng lên tới trên tầng bốn rồi đấy, ở đó tổ chức hạng khá, trên đó toàn mấy thằng quái thai thôi. Đánh nhau ác lắm, đã vậy mấy ông chủ trên đó ông nào cũng máu mặt, đụng vào một cái là đi đời nhà ma. Vả lại chú em cũng có tiếng nói trong này, ông làm trọng tài trên tầng năm lận".

Thu Phong nghe xong rồi gật đầu đi xung quanh một hồi. Thân là người dẫn Thu Phong đi tham quan mà anh chỉ hỏi mấy câu rồi im bặt xong đi

lòng vòng làm Xuân Khoa phải đi theo phía sau cũng chán nản theo.

---- Cả tháng nay ta bị hư laptop, bây giờ nó đi đời nhà ma luôn rồi. Phi shop luôn rồi, mất hết mấy chương ta tích cả mấy tuần luôn rồi T.T. Nên bây giờ ta viết bằng điện thoại khổ lắm, các bác ráng đợi tháng sau ta mua máy mới sẽ viết nhiều hơn nhé:*

P/s: Nếu thấy truyện hay hãy để dành nguyệt phiếu tháng sau lì xì cho ta:v cảm ơn ạ

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Khinh Thường !

"Trận đấu bắt đầu"

"Hãy..." "Ya.."

"Bụp... chát... pặc pặc pặc..."

Một người vừa hô lên hai chữ bắt đầu thì ngay lập tức có hai người liền lao lên tấn công lẫn nhau.

Những tiếng va chạm giữa da thịt vang lên, những tiếng hô tiếng hò hét xung quanh được diễn ra ở một nơi gọi là đấu trường ngầm.

Lúc này xung quanh không chỉ có hai người lao lên đối kháng mà xung quanh ấy còn tới chín nơi nữa.

Chín nơi ấy với nơi vừa rồi là mười võ đài hạng loại của đấu trường ngầm.

Ở hạng mục loại cứ mỗi một lần là mười cặp võ sĩ đấu với nhau để loại đối thủ. Mười cặp ấy tổng cộng hai mươi người đấu xoay quanh, ai thắng 15/20 trận sẽ được thăng cấp lên hạng yếu và sẽ được đấu ở võ đài chính giữa có lồng sắt bao quanh.

Thu Phong bây giờ đang ngồi ở ghế khán giả để quan sát các võ sĩ đang chiến đấu với nhau.

Ở đây mỗi người sẽ đấu hai mươi trận trong vòng bảng của mình với hai mươi người. Mỗi một trận là mười phút, nghỉ mười phút sẽ đấu với đối thủ tiếp theo.

Một ngày các võ sĩ chỉ được đấu ba trận. Tức là qua năm ngày từ thứ hai đến thứ sáu sẽ là hai mươi trận, riêng vào thứ bảy chủ nhật sẽ đấu hạng kém cho những người đủ tiêu chuẩn.

Tuần này có ba trăm người đăng ký thi đấu và chứ mỗi tuần sẽ làm mới số báo danh lại một lần, số của Thu Phong là 0213 tức là tám giờ tối mới tới lượt đánh của anh.

Thường thì ở hạng loại bây giờ ấy ít xuất hiện những kẻ được gọi là mạnh.

Vì một năm trước giải loại này đã không còn xuất hiện những ai gọi là tuyệt thế cao thủ, những người xuất hiện trước đó đều ở loại hạng mạnh và cực mạnh hết rồi.

Thu Phong đang thầm than vì những võ sĩ này thực sự là quá kém, đánh đấm kiêu gì mà toàn nhún nhún nhảy nhảy đấm được một cái rồi lại tách ra, thật sự quá nhàm.

Bỗng lúc này hai mắt Thu Phong sáng lên nhìn vào một võ đài cuối cùng trong mười võ đài.

"Ọc..." "Loại... đấu thủ số 0014 đã bị nốc out, số 0013 chiến thắng"

Tiếng của trọng tài trong một sàn đấu vang lên làm mọi người ngồi trên khán đài thầm than hấn xui xẻo.

Bởi vì khi một võ sĩ bị nốc out trong trận đấu đầu tiên đồng nghĩa với việc hai trận sau bị xử thua nếu không tỉnh dậy kịp. Hoặc cho dù có tỉnh

được cũng chưa chắc có sức đấu.

Nhiều người thường nói võ sĩ trong một đêm phải đánh với ba người khác nhau có hơi không công bằng. Không! Ngược lại là khác.

Tất cả võ sĩ đều đấu xoay tua, nếu bạn đấu trận thứ ba mới một người khác thì người đấu với bạn cũng đã đấu hai trận trước đó cũng không bạn, rất công bằng.

Thu Phong thầm hô may mắn, thật sự anh tới đây chứng kiến những cảnh tượng này rất ngứa ngáy tay chân mà tiếc thay võ sĩ vòng này quá là kém quá là yếu làm anh không buồn liếc nhìn.

Nhưng người vừa chiến thắng vừa rồi làm anh khá chú ý "Số 13 à? Đúng con số mình thích" Nhìn vào người mang số 0013 Thu Phong thầm nhủ.

Người này cao ngang với Thu Phong, cơ thể so với anh hơi nhỏ bé một tí nhưng lại cực kỳ nhanh nhẹn.

Vừa rồi hắn đấu với võ sĩ số 0014 hoàn toàn chỉ dùng một đấm ngay cầm đối phương làm hắn bất tỉnh nhân sự, nhưng trước đó số 14 đánh liên tục vào người hắn mà tên đó chỉ đứng một chỗ mà né được tất cả các đòn.

Căn bản người phấn khích nhất không phải là Thu Phong mà là những khán giả ngồi trên khán đài.

Hễ ai mà quan sát trận đấu vừa rồi đều thầm ghi nhớ số báo danh 0013 để đến giải lao mười phút của các võ sĩ họ sẽ là những người đi đặt cược vận may.

Ngược lại với mấy người đó thì những kẻ mặc âu phục ngồi đó vẫn chưa có động tĩnh gì lớn.

Hôm nay chỉ mới là thứ hai thôi, trận đấu như thế này chỉ mới bắt đầu, ai hơn ai còn phải quan sát nhiều.

Thời gian thấm thoát trôi đi chẳng mấy chốc đến tám giờ tối.

Loa thông báo bắt đầu vang lên "Xin mời những võ sĩ có số báo danh từ 200 cho đến 220 bước xuống võ đài, khi đi nhớ cầm theo số báo danh của mình để trọng tài sắp xếp"

Thu Phong bây giờ không còn ngồi ở sảnh đấu nữa mà đang đứng thay đồ ở phòng thay đồ.

Bây giờ anh đã biết tại sao tên Minh Thuận lại đưa cho anh cái quần đùi rồi, trên cơ bản các võ sĩ ở đây đều phải mặc quần đùi và cởi trần để tránh mang hung khí giấu trong người khi thi đấu.

Tuy vậy vẫn có vài trường hợp sử dụng những tiểu xảo để thắng đối thủ, tất nhiên bị phát hiện sẽ ngay lập tức bị cấm quyền thi đấu.

Đợi mòn cả mông cuối cùng cũng tới số của mình, Thu Phong đi theo Xuân Khoa ra sảnh của tầng một để nhập số báo danh.

Lượt đầu sẽ đấu theo từng cặp số chẵn đấu lẻ, lẻ đấu chẵn, rồi ngược lại chẵn chẵn, lẻ lẻ. Tất nhiên các số sẽ liên nhau.

Nhập số báo danh hoàn tất, Thu Phong được xếp cho đối thủ mang số 0214.

"Ba mươi giây nữa trận đấu bắt đầu, hai người muốn nói gì nói đi"

Trọng tài của trận đấu Thu Phong lên tiếng.

Võ sĩ trận này đấu với Thu Phong là một thanh niên gần ba mươi tuổi cao to lực lưỡng một mét chín.

Trên người của tên này khắp nơi đều là sẹo do vết đao kiếm chém vào duy nhất vết sẹo trên mặt hằn làm Thu Phong chú ý.

Vết sẹo ấy nhìn như con rết hằn ở trên cằm trông rất gớm giếc. Nếu nhìn kỹ hơn vết sẹo ấy là do một cán súng đánh vào mặt tạo thành nên mới làm Thu Phong chú ý

Tuy khắp nơi là sẹo nhưng trên người hắn chỉ có xăm một dòng chữ trên vai trái với nội dung "Ở đời chơi được tao nể".

Nghe trọng tài nói vậy Thu Phong chủ động bước về phía tên to con đó chìa tay ra nói "Tôi tên Phúc, hân hạnh được làm quen"

Không như anh tưởng tượng hắn chỉ nhìn anh khinh thường nói một câu "Cút!!".

Con mắt trái Thu Phong giật giật lên "Cái thằng ôn này..." câu nói hiện ra trong đầu anh.

Ra vẻ không quan tâm Thu Phong xoay người đứng cách tên đó ba mét.

Lúc này ba mươi giây đã hết, trọng tài tắt cả các võ đài khác kể cả võ đài của Thu Phong đồng thanh hô "Trận đấu bắt đầu.." "keng keng"

Hai mươi con người, mỗi người một đôi thủ lao vào đánh nhau.

Về phần Thu Phong với đôi thủ mình bây giờ đang nhìn nhau.

Vừa nãy trước khi bắt đầu trận đấu, tất cả võ sĩ ai cũng khởi động, riêng Thu Phong quá kiêu ngạo đứng đó quan sát từng người.

Bởi thế trong vòng loại của anh chả thằng nào ưa cái bản mặt của anh cả. Kể cả tên đối thủ của anh bây giờ.

Đôi thủ của Thu Phong bây giờ hai tay đã thủ sẵn hai bên thái dương, hấn đi từ từ về phía Thu Phong.

Tuy vậy Thu Phong vẫn không nhúc nhích nhưng rồi anh nghĩ lại.

Nếu anh một đòn đánh gục tên này mà không thềm nhìn thì quá phô trương rồi, sẽ bị người ta để ý nên anh cuối cùng anh cũng lắc đầu mà thủ thế.

Thu Phong cả thân đứng thẳng tắp, tay phải nắm thành nắm đặt ra sau lưng, tay trái làm một tư thế ngoắc ngoắc khiêu khích đối phương.

Lúc này nhìn gương mặt Thu Phong cực kì tiêu sái. Anh nở một nụ cười thật sâu nhìn chăm chăm vào đôi thủ.

"Lên đi thẳng ôn" Thu Phong mở miệng.

Thật sự thì anh không thích tên trước mắt này, bản thân có lòng tốt làm quen với nó mà nó còn đuổi đi thì quá là nhục mặt đối với một cựu quân nhân như anh.

Như được tiêm liều thuốc kích thích, tên số 214 dậm chân một phát tung người lên nắm một quyền vào mặt Thu Phong.

Hôm nay Thu Phong muốn cho thằng này biết thế nào là thực lực nên cũng không vội đánh hấn mà chơi chết hấn trước đã.

Một quyền đi tới Thu Phong nhẹ nhàng nghiêng đầu qua phải rồi cùng lúc dùng tay trái gạt nhẹ ra.

Một nắm bị huyệt số 214 nhanh chóng rút tay về, nhưng không kịp.

Vừa rồi hấn nhảy lên nắm vào Thu Phong, lúc nắm ra hấn còn một chân chưa chạm đất.

Đúng ngay lúc Thu Phong vừa né đòn đâm, anh liền thò chân ra gạt nhé chân của tên 214.

Mất trụ, hắn ngã người về phía Thu Phong.

Thu Phong nhẹ nhàng di chuyển qua một bên, khi người tên 214 té được nửa vòng thì Thu Phong thân đứng thẳng lên gối một cái vào người hắn.

"Bụp... Ặc" số 214 ặc một tiếng rồi cả người quỵ xuống mà ôm bụng.

Thấy vậy Thu Phong cũng không vội vàng tấn công, thời gian tới mười phút mà này giờ chỉ qua mới một phút thôi.

Dù vậy tên số 214 cũng nhanh chóng đứng dậy kéo dài khoảng cách với Thu Phong.

Thế giới hiện đại bây giờ cũng ít thằng nào tàn nói lắm rồi. Đa số những người trong giang hồ rất ít khi mở miệng chửi một kẻ không quen biết cho lắm.

Dù vậy số 214 cũng tự nhủ bản thân vừa rồi quá bất cẩn khinh thường đối phương và hắn cũng nhận ra rằng lực của Thu Phong không mạnh.

Thật ra là Thu Phong nương tay à không nương gối nên hắn còn đứng lên được. Nếu anh dùng hết lực thì ruột của tên đó cũng đập hết và coi như giải đấu này rút cho chó gặm.

Nhìn đối thủ của mình Thu Phong lại mở miệng khiêu khích "Sao? Thích khinh nhau thì lên đây!".

Số 214 nghe Thu Phong nói vậy, hắn tức giận tới đỏ cả mặt. Tay nắm thành quyền xông lên phía Thu Phong.

Vừa tiếp cận Thu Phong hắn liền tung một đòn trên đỉnh đầu anh.

"ping... pắc".

Khi quyền vừa tới Thu Phong hơi nhún hai chân xuống, anh nghiêng người dùng cùi chỏ thốc ngược lên nắm đấm đối phương.

Cũng tay trái ấy khi hất văng nắm đấm, ngay lập tức Thu Phong đấm một đấm vào lực đối phương.

Có lẽ đấm không nhanh nên số 214 đã gạt được tay Thu Phong ra.

Đòn vừa rồi thất thủ hấn cũng không quan tâm liền giang hai tay ra ôm cả người Thu Phong lại.

"Siếtttt..."

Cả người Thu Phong bị ôm lại, hấn dùng lực siết cả người anh lại hòng cho anh khó thở mà bỏ cuộc.

Chỉ qua vài đòn người thanh niên trước mặt biết rõ nếu so kỹ thuật thì bản thân mình không thể nào lại Thu Phong.

Bởi vậy phòng lúc Thu Phong còn khinh địch sơ hở liền dùng đòn ôm đối phương lại để làm hấn khó thở.

Nếu so về lực thì có lẽ ở đây số 214 tự tin không ai khoẻ bằng hấn. Vì nhìn sơ qua thôi cơ thể hấn như một cỗ xe tăng di động, cơ khắp người nổi lên như nhân vật chính trong phim "Kẻ Huỷ Diệt".

Số 214 dùng lực siết Thu Phong lại đến nỗi cả những cộng gân trên tay hấn đều đã nổi lên hết.

Người chịu ảnh hưởng là Thu Phong đây anh biết rõ lực của kẻ đứng trước mặt này là bao nhiêu.

Một phút sau, số 214 vẫn giữ nguyên lực siết đó.

Chỉ có một việc không như hấn tưởng tượng là hơi thở của Thu Phong vẫn đồng đều, phải biết rằng chính hấn là người rõ hơn cả Thu Phong.

Lực tay của hấn có thể bẻ cong một chiếc chảo một cách nhẹ nhàng, và lực ôm của hấn lên tới bảy trăm kí.

Tức là gần bằng lực táng của một con gấu rừng. Vậy Thu Phong mặt mày không những vẫn bình thường mà hơi thở vẫn vậy.

Lúc này Thu Phong với sức khoẻ trâu bò vẫn mở miệng ra nói được một câu "Ôm xong chưa?".

Trái lại với Thu Phong, số 214 do phải dùng sức để siết Thu Phong lại không thể mở mồm nói, mở mồm một cái là đứt hơi không thể tiếp tục siết như vậy được.

Thấy đối phương không trả lời mình Thu Phong lắc lắc cái đầu.

Sau đó anh làm một hành động khó thể hình dung được.

Thu Phong hơi gập người lại một tí, anh co một chân lên, bàn chân đặt trên hông của số 214.

Từ từ dùng lực đẩy dần dần Thu Phong tách ra được một khoảng cách nhỏ giữa cơ thể mình với đối phương.

Ngay lúc này chân còn lại của Thu Phong co lên.

Cả hai chân của anh đều đặt lên phần hông dưới bụng của số 214.

Dưới lực ôm hơn bảy trăm kí, khoảng cách giữa người Thu Phong và số 214 dần dần kéo ra.

Số 214 mặt đỏ tía tai không thể tin được hành động đang diễn ra trước mắt.

Dù cho hấn dồn bao nhiêu lực cũng không thể siết Thu Phong hơn được nữa.

"Păng..." Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Thu Phong dồn lực vào hai chân đạp thẳng một phát, cả người anh bung ra trước đòn siết của tên số 214.

Anh tung cả người trên không xong lộn nhào một cú hoàn mỹ, hai chân anh chạm đất an toàn.

Nói cho dễ nghe vậy chứ người không thể tin được là số 214.

Hai cánh tay của hấn bây giờ run lên bần bần vì đòn bung ra vừa rồi của Thu Phong.

Bây giờ hấn cảm giác như hai tay mình không còn lực nữa. Hấn trở hai con mắt ra nhìn Thu Phong như một kẻ quái thai.

Tính ra cơ thể hấn to gấp đôi Thu Phong thì đồng nghĩa với việc hấn khoẻ hơn anh, mà không ngờ bây giờ cảnh tượng này lại diễn ra trước mắt mình.

Hấn chưa kịp nói gì thì vừa mới chớp mắt một cái đã thấy Thu Phong động.

"Rầm..." "Out... Số 0214 ra ngoài, số 0213 chiến thắng".

Số 0214 nằm ngoài vòng sàן đấu thất thần tiêu hoá những gì vừa diễn ra.

Vừa rồi Thu Phong bất thành lình xuất hiện trước mặt hấn nói một câu "Mày làm tao chán quá!", rồi bất ngờ đẩy hấn một cái, do bất ngờ hấn không chế được bản thân.

Khi hấn vừa nghiêng người té xuống thì Thu Phong bồi cho một đạp làm hấn văng ra khỏi ra trong tình trạng không biết gì.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Giải Đấu Hạng Yếu .

Chiến thắng số 0214, Thu Phong tiếp tục đấu với hai đối thủ khác và thắng trong vòng năm phút. Tất nhiên là bản thân anh câu giờ để tránh người khác chú ý mà thôi.

Còn riêng số 0214, hẳn mặc dù thua Thu Phong nhưng bản thân anh cũng không thể phủ nhận sức mạnh của tên đó.

Số 0214 chỉ thiếu kỹ thuật giỏi mà thôi, chứ ba cái công phu mèo cào trên tay hẳn cùng lắm đấu lên được hạng khá mà thôi.

Đúng như những gì Thu Phong nghĩ, số 0214 đã thắng liên tiếp hai ván mà không gặp trở ngại gì, nhanh gọn lẹ, giải quyết đối thủ trong vài đòn.

Vì đây là đấu trường ngầm, ai cũng có thể tham gia vì vậy hạng cân nặng hay nhẹ cũng không quan trọng, có trách thì trách tại sao bản thân lại ốm đói khi đấu với những tên to như con voi.

Kết thúc lượt đấu cuối cùng của mình trong ngày. Thu Phong từ trong võ đài bước xuống.

"Like, em không ngờ anh đánh nhau giỏi vậy luôn á anh Phúc" Thu Phong vừa bước xuống, Xuân Khoa đã đứng sẵn ở dưới từ lúc nào.

Thấy Thu Phong hẳn vội vàng lấy nào là khăn ướt, nào là nước lạnh đưa cho Thu Phong rồi khẽ đưa ngón cái lên khen tới tấp.

"Cám ơn. Em không cần quá khen anh đâu" Thu Phong tiếp nhận nước từ tay Xuân Khoa còn khăn thì không cần. Căn bản anh cũng chẳng đổ một giọt mồ hôi nào, huống chi trong đây còn có cả máy lạnh.

Hai người Thu Phong đi về phòng thay đồ.

Thu Phong mặc lại bộ đồ chẳng vô tông màu của mình lên rồi cùng Xuân Khoa đi ra.

Thu Phong rất muốn lên các tầng trên để xem những người đó thi đấu như thế nào nhưng Xuân Khoa dội một gáo nước lạnh lên người anh "Với thân phận của em thì lên được còn dắt anh đi thì không thể rồi".

"Vậy chả lẽ đứng đây đợi đến hết ngày à?" Thu Phong cảm thấy không vui hỏi, nếu đứng đây đợi Minh Thuận xong việc đi ra cũng đến hết này.

Nghe Thu Phong nói vậy Minh Thuận trầm ngâm một hồi rồi nói "Vậy đi. Em dắt anh đi tham quan Sài Gòn, còn chú em thì hơn mười hai giờ mới xong việc, ông cũng dặn em khi nào anh đấu xong dẫn anh đi chơi"

"Cũng được, dù sao tới đây được mấy ngày rồi anh chưa đi đâu hết" Thu Phong gật đầu đồng ý.

Đứng ở cổng nhà máy đợi một hồi, từ bên trong Xuân Khoa chạy một chiếc Dream ra đón Thu Phong đi tới quận một.

Quận một chắc cũng không xa lạ với những người ở Sài Gòn. Vì đây là trung tâm thành phố, luôn luôn náo nhiệt hết hai mươi bốn giờ.

Ngồi trên xe máy Xuân Khoa hỏi Thu Phong đang ngắm cảnh thành phố nhận nhịp ở phía sau "Giờ anh muốn đi chỗ nào?".

"Anh có biết gì về chỗ này đâu mà đi, em chở anh đi đâu thì anh đi đó thôi".

Xuân Khoa gật đầu một tiếng rồi tiếp tục lái xe.

Khi gần vào trong quận một thì Thu Phong cũng vứt luôn cái tâm tư ngấm thành phố đêm rồi. Cái quái gì mà kẹt xe cả nửa tiếng đồng hồ không lết nổi.

Để tiết kiệm xăng Thu Phong hai người xuống xe dắt bộ còn nhanh hơn là nổ máy cho tốn xăng giữa chốn không thể đi này.

Mãi đến mười phút sau hai người mới đi tới trung tâm thành phố. Ở đây mặc dù đông nhưng đường rộng cả hai miễn cưỡng vẫn có thể đi được.

Biết Thu Phong là người dưới quê lên nên Xuân Khoa quay qua nói "Sài Gòn thì lúc nào cũng kẹt xe như vậy hết đó anh. Chuyện thường xảy ra mỗi ngày"

"Vậy mà em sống ở đây được à?"

"Em sống đây từ nhỏ quen rồi. Chẳng phải anh lên đây cũng chỉ để kiếm sống sao? Anh tập làm quen đi"

Thu Phong gật đầu cũng cho là đúng "Cũng phải. Giờ đi đâu đây?"

Nghe Thu Phong hỏi Xuân Khoa vừa dừng đèn đỏ liền quay sang nói "Đi chợ bên thành đi. Ban đêm ở đó vui lắm, ngắm được mấy em gái nước ngoài xinh tươi nữa". Thu Phong cũng gật đầu đồng ý không nói gì.

Xuân Khoa lái xe tới nơi giữ xe của Chợ Bến Thành bên kia đường.

"Dạ anh cho em xin tiền giữ xe trước được không?" "À đây".

Một người giữ xe lại nói với Xuân Khoa, nghe vậy hắn móc một tờ mệnh giá mười ngàn ra đưa cho tên đó rồi quay mặt đi về hướng chợ.

Nhưng có điều Thu Phong lại cảm thấy thắc mắc liền hỏi Xuân Khoa "Ừa không lấy tiền thôi à?"

"Em đưa đủ mà?" Xuân Khoa làm một vẻ mặt đương nhiên nhìn Thu Phong hỏi lại anh.

"Nhưng em đưa tờ mười ngàn..."

"À ở đây giá gửi xe vậy là bình thường mà anh, chỗ quái nào cũng mắc hết "

"..."

Thu Phong cứng họng không biết nói gì. Anh nhớ không nhầm lúc trước còn ở Vũng Tàu gửi xe một lần quá lăm là bốn ngàn, còn mấy nơi khác chỉ hai ngàn thôi.

Vậy mà khi lên Sài Thành dùng một phát mười ngàn, như vậy há chẳng phải cướp rồi sao?

Đẹp chuyện đó sang một bên, Thu Phong được Xuân Khoa kéo đi khắp nơi ở chợ đêm bến thành này.

Ban đêm chợ bến thành mở những sạp lưu niệm nhiều vô số kể, thậm chí có cả quây ăn vặt, ăn nhẹ, ăn chính đủ mọi loại thứ hình thức buôn bán.

Điều làm anh ngạc nhiên hơn là những người bán hàng ở đây đều có thể mời khách bằng các tiếng nước ngoài như Anh, Nhật, Trung Quốc, Thái Lan...

Đến bản thân anh cũng không ngờ tới cả người bán ở chợ cũng hiện đại tới mức này.

Xem ra bản thân anh ngây ngốc bảy năm trời trong quân đội hoàn toàn ngoài đánh đấm ra anh biết rất ít về các hình thức như thế này.

Cả một đêm theo chân Xuân Khoa, Thu Phong được hấn dắt đi kha khá nơi ở Sài Gòn này. Đã thế Xuân Khoa còn nói thêm nếu Thu Phong chiến thắng một ván ở giải hạng yếu thì hẳn sẽ đứng ra làm địa chủ dắt Thu Phong đi hết những nơi vui chơi của Sài Thành vào ban ngày.

Bốn ngày sau. Thu Phong đấu tổng cộng 20 trận, thắng 15/20. Anh được nhận số tiền thưởng là mười lăm triệu.

Và tất nhiên kết quả trên do Thu Phong cố tình để suýt soát.

Thứ bảy và chủ nhật là hai ngày tổ chức giải yếu.

Cơ cấu và giải thưởng của hạng yếu như sau.

Thắng mỗi ván sẽ không tính tiền thưởng mà thay vào đó tính số tiền thưởng theo hạng đạt được.

Từ top 20 đến top 10 sẽ nhận được mức giải thưởng mặc định là mười triệu đồng.

Còn khi lọt vào top mười sẽ được tính như sau:

- Top 10: Ba mươi triệu đồng
- Top 9: Bốn mươi triệu đồng
- Top 8: Năm mươi triệu đồng

- Top 7: Sáu mươi triệu đồng
- Top 6: Bảy mươi triệu đồng
- Top 5: Tám mươi triệu đồng
- Top 4: Một trăm triệu đồng
- Top 3: Hai trăm triệu đồng
- Top 2: Bốn trăm triệu đồng
- Top 1: Tám trăm triệu đồng

Mức thưởng như vậy sẽ làm rất nhiều người đam đầu vào tham gia. Và tất nhiên những ai ngoài top 10 trong vòng một năm sẽ không được tham gia đấu trường nữa.

Còn những người nằm trong top mười không những có giải thưởng mà được thăng cấp lên đấu trường hạng trung bình yếu.

Đấu trường hạng yếu được chia làm hai bảng A và B.

Sau đợt lọc hôm qua thì hôm nay còn khoảng một trăm người tham gia đấu trường. Con số chính xác là một trăm năm người.

Chia làm hai bảng mỗi bảng năm mươi hai người, và người nào nằm trong con số lẻ sẽ được bốc thăm may mắn tiến vào trận sau mà không cần đấu.

Đúng hôm nay là ngày thứ bảy, từ sáu giờ tối Thu Phong đã có mặt ở tầng một võ đài hạng yếu.

Lúc này trên loa thông báo vang lên "Xin mời các đôi thủ vượt qua vòng gửi xe tiến lên võ đài để bốc thăm số báo danh của mình".

Khi loa thông báo vừa dứt, xung quanh một trăm võ sĩ còn sót lại xếp thành hàng tiến lên bên trong võ đài.

Trong võ đài hạng yếu có một thùng giấy, trong đó có số thứ tự mà mỗi người bốc được, số thứ tự sẽ từ một tới một trăm lẻ năm.

Như lần trước ai bốc trúng số người sát số mình sẽ phải đấu với người đó.

Thời gian cứ trôi dần đến lượt Thu Phong bốc số.

Trên tay anh tờ giấy ghi một con số 33.

Lúc này cô gái giữ hộp giấy liền nói trong mic "Võ sĩ Nguyễn Vạn Phúc bốc trúng số 33 - Bảng A".

Ngay lập tức bên phòng máy nhập tên Thu Phong vào bảng đấu hiện trên màn hình trần nhà đấu trường.

"Bảng A à? Vậy là đấu trước rồi" Thu Phong nhìn sơ đồ đấu giải thầm nhủ. Bản thân anh muốn đấu ở bảng B, càng ít người biết thực lực mình càng tốt.

Và hiện tại cũng chưa có danh tính của người đấu với anh.

Bốc xong số Thu Phong đưa tờ giấy lại cho cô gái giữ hộp số rồi đi xuống.

Trước khi xuống anh đảo mắt nhìn lên màn hình lần nữa.

Anh phát hiện tên số 0013 lúc trước tên là Phạm Nguyên, số mà hắn bốc trúng là số 67, tức nằm ở bảng B, trong khi Thu Phong thuộc bảng A.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Quái Vật !!!

Sau khi tất cả võ sĩ bốc thăm số và bảng thi đấu của mình thì trên võ đài từ lúc nào đã có một vị MC đứng đó.

MC là một người đàn ông khoác lên trên mình một bộ âu phục màu đỏ trông rất bắt mắt. Không giống như ở hạng loại, từ hạng yếu trở lên luôn luôn có một người MC đứng nói để tăng phần kịch tính cho trận đấu giữa các võ sĩ với nhau.

Cũng vì thế ngày hôm nay giải đấu hạng yếu quy tụ nhiều người xem nhất trong tất cả các giải.

Một tầng đấu trường này có sức chứa lên tới bốn ngàn người, vậy mà hôm nay cả tầng một đấu trường chật cứng người, thậm chí có vài người không có chỗ ngồi nên họ đành phải đứng xem.

Đấu trường hạng yếu là nơi không kén khán giả. Những ai muốn vào đấu trường ngàm hạng yếu chỉ cần nộp số tiền là một trăm ngàn mỗi người thì họ sẽ đến được đây. Còn những tầng trên ít nhất phải có thân phận hoặc thật nhiều tiền.

MC nhìn xung quanh một lượt, thấy tất cả khán giả đã tề tụ đông đủ, hẳn liền hét lên "Chào mừng quý vị khán giả và các võ sĩ hôm nay đã đến với đấu trường ngàm của chúng ta hôm nay."

Ngừng một chút tên MC lại tiếp tục nói "Giải hạng yếu sẽ bắt đầu ngay trong ít phút nữa. Và còn một việc xin quý vị tới đây hôm nay tuyệt đối

không được lấy điện thoại ra quay phim, nếu không chúng tôi sẽ tịch thu điện thoại và mời quý vị rời khỏi đây".

"Trước khi bắt đầu trận đấu hạng yếu thì tôi xin thông báo cho quý vị khán giả một tin vui. Hôm nay là ngày mừng hai năm thành lập đấu trường này, vì thế những người có mặt nơi đây hôm nay nếu ai cá cược thắng thì có tiền thắng được sẽ nâng lên gấp hai lần. Quý vị đồng ý không ạ??"

Tên MC vừa dứt lời xong ngay lập tức phía dưới khán đài đồng thanh hét lên "Đồng ý, đồng ý" "Ha ha, hôm nay ta mà thắng là đổi đời rồi" "Hay lắm, đừng để hôm nay ta thắng haha"...

MC nhìn tất cả khán giả phía dưới hài lòng gật đầu nhẹ.

Thật ra đây cũng là một chiêu bài của đấu trường ngầm, tất nhiên nếu thắng thì họ sẽ được nhân đôi tiền, còn nếu thua thì họ chỉ thua số tiền của họ đặt ra mà thôi.

Nhưng đấu trường lại đánh vào tâm lý cờ bạc của họ, nếu đấu trường làm vậy thì họ sẽ càng đánh cược nhiều, mà càng đánh cược nhiều thì đấu trường càng có lợi.

Thêm một việc nữa khi tiền làm lay động nhân tâm thì bản thân những người này sẽ không sáng suốt mà cá cược được và không sáng suốt họ sẽ thua, mà thua thì tiền về tay đấu trường.

Không theo như thường lệ, cuối năm nay có quá nhiều người đăng kí thi đấu đấu trường ngầm.

Vào mọi khi hạng loại cũng chỉ từ vài chục người cho đến chưa tới một trăm người. Vậy mà lần này đến lên gần ba trăm người.

Giải hạng yếu cũng quá khoa trương đi, có tới một trăm người đủ điều kiện tham gia.

Nhưng càng vị vậy càng cho thấy mức độ phổ biến của đấu trường ngầm đang ngày càng lan rộng.

Ở đấu trường ngầm này những người nước ngoài lúc nào cũng có, từ các nước lân cận như Thái Lan, Cam, Lào, Myanma, Trung Quốc hay Nhật Bản đều có.

Thậm chí các nước châu âu cũng có vài võ sĩ tham gia. Cũng có một điều rằng không ai biết người đứng ra tổ chức đấu trường ngầm này là ai, phải chăng bên cảnh sát cũng chỉ biết người đại diện cho hắn. Mà người đại diện cho hắn thôi cũng có thân phận cực kì kinh người rồi.

Và năm nay đấu trường cũng đã phát hiện ra một vài kẻ có tiềm năng cực kì, những tên đó sẽ là những mối câu tiền cho đấu trường.

"Tôi tuyên bố giải đấu tuần này. BẮT ĐẦU!!!!!" Giọng nói của tên MC ngân vang lên khắp đấu trường, âm thanh ấy khiến mọi người có mặt ở đây đều có tâm trạng phấn khởi hét theo tên MC.

Bảng A có tổng cộng hai mươi sáu cặp đấu. Vòng đầu tiên là vòng loại.

Sau vòng này chỉ còn mười ba cặp đấu. Mười ba cặp này sẽ được chọn ra mười người từ top mười một đến top hai mươi của bảng A.

Tương tự như vậy bảng B cũng được chọn ra mười người dưới top mười.

Sau đó mười người dưới top mười của hai bảng sẽ đấu với nhau để dành hạng dưới top mười của hạng yếu.

Riêng những người nằm trong top 10 của mỗi bảng sẽ được gộp thành mười cặp đấu.

Sau đó sẽ có những trận như tứ kết, bán kết và chung kết.

Trận đấu đầu tiên được diễn ra một cách êm đẹp. Luật ở đây đấu ba hiệp, mỗi hiệp năm phút. Dựa vào thành tích của võ sĩ trong trận đấu sẽ đưa ra kết quả người đó thắng hay thua.

Thời gian trôi như chó chạy, đến chín giờ cuối cùng cũng đến trận đấu của Thu Phong.

Cũng trong khoảng thời gian vừa này đấu trường có một thông báo mới ngoài dự kiến rằng trận đấu hạng yếu sẽ diễn ra ít nhất là năm ngày thay vì hai ngày như lúc trước bởi vì số lượng võ sĩ quá đông trong tuần này, cũng vì lý do đó các võ sĩ đăng kí vào tuần sau sẽ dời qua tuần sau nữa.

Trận đấu của Thu Phong sắp bắt đầu.

Thu Phong từ lúc nào đã mặc sẵn đồ thi đấu là cái quần đùi bước lên võ đài lòng sắt.

Theo như anh được biết võ sĩ đấu với anh hôm nay là một tên người Thái Lan, ở hạng loại tên đó đã thắng hai mươi trên hai mươi trận.

Những võ sĩ thi đấu với tên người Thái Lan đó đều bị gãy tay gãy chân và mất cả khả năng thi đấu.

Trên võ đài thi đấu tên võ sĩ người Thái Lan đã đứng ở đó từ lúc nào, khi thấy Thu Phong với thân hình cường tráng bước lên, ánh mắt hấn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

"Thật tội nghiệp cho thằng này, trận đầu đã gặp phải ngay tên súc vật người Thái Lan rồi"

"Ôi trận này coi như vớt, tên kia ở hạng loại chỉ thắng đúng mười lăm trận. Chẳng có khí phách gì cả"

"Đúng thật, tướng tá thì ngon thế kia mà yếu xiu"

"Bây giờ có cuộc cho tên Thái Lan thắng cũng chẳng được nhiều tiền. Kệ có còn hơn không"

Lúc này ở phía dưới khán đài, những con người dèm pha chê bai Thu Phong.

Có lẽ những người ở đây không ai xem trận đấu đầu tiên của Thu Phong, phải chăng có thì chỉ có một số ít người vô tình lướt qua và xem như Thu Phong gặp may mắn mới thắng được.

Họ có suy nghĩ như vậy là do số 0214 là kẻ thắng liên tiếp mười chín trận sau trận đầu với Thu Phong, tên đó chiến thắng mà thắng một cách tàn bạo giống như tên người Thái Lan trước mặt Thu Phong lúc này.

Khác với những con người thiếu hiểu biết kia, võ sĩ người Thái Lan không dám xem thường Thu Phong.

Võ sĩ người Thái Lan tên là Nichkhun, lần này hấn sang Việt Nam tham gia đấu trường ngầm này cũng do một lần tình cờ qua đây chơi với một người bạn ở Việt Nam.

Người bạn Việt Nam đó của hấn giới thiệu đấu trường ngầm này cho hấn. Thế là hấn cảm thấy hứng thú liền chạy về nước gia hạn Visa để qua lại Việt Nam tham gia đấu trường ngầm này.

Mục đích của hắn tới đây cũng vì tiền mà thôi. Và lại đấu trường ngầm cũng không giới hạn võ sĩ quốc gia mình tham gia, mà tất cả các quốc gia, nhất là người nước ngoài càng được chào đón không phải như người Việt Nam phải chứng minh này nọ mới được tham gia.

Nichkhun là một cao thủ Quyền Thái ở chính trên đất nước của hắn.

Thái Lan cũng có rất nhiều đấu trường ngầm nhưng không có đấu trường nào quy mô lớn và tiền thưởng nhiều như ở đây, nên đó cũng là lý do Nichkhun muốn qua đây.

Là một cao thủ, Nichkhun chỉ cần nhìn vào cơ thể rắn chắc của Thu Phong là biết anh không phải là một người có vài võ công mèo cào ở ngoài đời rồi.

Nichkhun là một võ sĩ chân chính, hắn tập Quyền Thái từ năm lên ba tuổi đến giờ cũng hơn hai mươi năm tập luyện. Bản thân hắn cũng là người thích đánh nhau với một kẻ mạnh.

Và không nghi ngờ gì kẻ được Nichkhun liệt vào những kẻ mạnh lại là Thu Phong.

Cảm thấy đối thủ mình gặp lần đầu trong ánh mắt hắn tràn ngập chiến ý. Bản thân Thu Phong khi tham gia đấu trường này, anh tự tin mười phần nắm chắc mình sẽ nắm giữ được ngôi vị quyền vương nhưng xem ra mới ở hạng yếu thôi đã gặp đối thủ loại này rồi.

Thu Phong cũng là một thiên tài võ học, anh nhìn cơ thể của Nichkhun cũng thầm giật mình.

"Cơ thể bọn tập Quyền Thái cứng cỡ nào nhỉ?" Câu hỏi hiện ra trong đầu Thu Phong.

Các võ sĩ Quyền Thái mang tiếng là những con người có thân thể cứng như thép.

Ba sườn là bộ phận dễ bị tổn thương nhất trên cơ thể con người. Ấy vậy mà lúc còn là quân nhân Thu Phong cũng đã từng đấu giao hữu với một quân nhân bên Thái Lan, tất nhiên võ người quân nhân ấy học là võ Quyền Thái.

Lần giao hữu ấy Thu Phong vô tình đá một cước ngay ba sườn đối phương khiến hắn văng ra.

Tuy vậy người quân nhân người Thái đó không hề cảm thấy đau đớn dù Thu Phong chỉ dùng nửa lực chân mà thôi. Nửa lực chân ấy của Thu Phong cũng đủ đá bể một tảng đá dày hơn mười centimet mà đối phương lại không hề hấn gì.

Đẹp những suy nghĩ của quá khứ, Thu Phong tập trung vào hiện tại.

Anh lên võ đài bước dần tới Nichkhun chào hỏi bằng tiếng Anh "Xin chào, chào mừng bạn tới với võ đài Việt Nam".

"Chào anh. Tôi nói được tiếng Việt, cứ giao tiếp bằng tiếng Việt đi cho dễ" Nichkhun thu lại ánh mắt đầy chiến ý của mình đi tới bắt tay nói với Thu Phong bằng tiếng Việt.

Thu Phong cũng không ngạc nhiên gì khi người Thái nói được vài câu tiếng Việt liền nói "À vậy tốt quá, tôi cũng không giỏi tiếng Anh cho lắm. Tôi tên là Phúc hân hạnh được đấu với anh trận này"

"Nichkhun" Tên người Thái trả lời một câu ngắn gọn.

Không phải vì hắn thất lễ mà vì khi bắt tay Thu Phong bỗng tăng lực bóp vào bàn tay của hắn.

"Siếtttt siếtttt...." "rắc rắc..."

Thu Phong cùng Nichkhun gia tăng lực bóp của mình lên đến mức có thể bóp nát một viên gạch bốn lỗ. Những tiếng kêu giữa các khớp xương vang lên khinh người.

Tên trọng tài tưởng chừng hai người muốn đánh nhau khi chưa bắt đầu liền chạy lại can.

Lúc trọng tài bước lại thì Thu Phong lẫn Nichkhun đều buông tay nhau ra quay lưng đi về hai hướng khác nhau.

Bây giờ trong đầu hai người liền hiện lên suy nghĩ "Khá mạnh".

Trận đấu còn một phút nữa sẽ bắt đầu, màn chào hỏi của Thu Phong cũng đã xong, anh nhàm chán nhìn xung quanh một lượt.

Mắt anh để ý tới quầy cá cược rồi bỗng hưng phấn lên "Khoa khoa, lại đây... Nhanh".

Xuân Khoa đứng dưới võ đài với tư cách là người bảo hộ của Thu Phong. Thấy Thu Phong kêu mình Xuân Khoa liền lật đật chạy lại "Sao anh?"

Xuân Khoa đi tới liền bị Thu Phong kéo sát tai lại nói "Em đi đặt cược cho anh thắng mười lăm triệu đi. Có tiền đó không, nếu có thì đặt trước lát nữa anh trả"

"Anh không đùa chứ, tên người Thái kia mạnh lắm đấy nỡ thua thì sao?" Khoa ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào người thanh niên trước mặt mình thốt lên.

Cảm thấy Xuân Khoa kích động thái quá Thu Phong liền cười lắc đầu nói "Cứ đặt cho anh đi, anh thua chứ có phải chú thua đâu mà sợ?"

Nghe xong vẻ mặt Xuân Khoa liền khó xử nói "Anh tự tin vào thực lực mình là tốt, nhưng nữ...."

"Bây, đi đặt anh thắng đi, rồi yên tâm chờ kết quả của anh"

"ừ.."

Xuân Khoa mang vẻ mặt như bánh bao chiều hướng phía quầy cá cược đi ra đặt cược cho Thu Phong mười lăm triệu.

Không phải vừa rồi Xuân Khoa sợ Thu Phong thua rồi không trả tiền cho mình, mà căn bản sợ Thu Phong thua mất tiền. Nếu Thu Phong thua rồi bỏ chạy hăn cũng chả sợ, chỉ cần tới đòi tiền ông chú mình là được thôi, dù sao người cũng là của ông ta.

Lúc đặt cược xong trận đấu sắp bắt đầu, Xuân Khoa sau khi đặt tiền xong nhanh chóng len lỏi trong đám người đi về phía sân võ đài để quan sát tình hình.

Lúc này trọng tài trên võ đài hô lên cho hai tuyển thủ nghe "Trận đấu sắp bắt đầu. Mời hai võ sĩ bước lên chào nhau".

Nghe lệnh trọng tài, Thu Phong bước lên cúi người xuống chào một cái. Nichkhun thì chấp hai tay lại chào Thu Phong.

"Trận đấu bắt đầu..."

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Triệt Quyền Đạo Vs Muay Thái !!!

Thành phố lên đèn là lúc con người lên đồ.

Họ mặc những bộ đồ bánh bao, đi xe mắc tiền, trai xinh gái đẹp.

Họ đi tới những quán ăn, quán nước, khu vui chơi. Tiêu tốn tiền một cách hoang phí, có lẽ đó là tiền của họ làm ra, họ chỉ đang hưởng thụ sau những ngày làm việc vất vả mà thôi, không thể trách được.

Tiền tài danh vọng làm thay đổi bản chất con người. Đồng tiền mang đến sự chết chóc cho con người, lòng tham mang đến sự biến chất cho nhân loại.

Đâu đó trong một khu nhà máy xí nghiệp đang rất là náo nhiệt.

Mặc dù sự náo nhiệt ấy nằm ở bên trong, nhưng độ lan toả của nó lại khiến cả một bầu không khí tối tăm ở quận hai được xua tan đi.

"Đánh đánh đánh..."

"Đánh hay lắm, đập chết nó"

"Hay hay, tốt..."

"Ôi trời ơi..."

Tiếng hoan hô, tiếng cổ vũ vang lên trong một đấu trường ngầm, trong những tiếng hoan hỉ ấy đan xen là những tiếng thở dài.

Tâm điểm của sự chú ý đẩy dồn vào hai con người, hai con người đang lao vào đánh nhau mặc cho cái ồn ào bên ngoài đấy.

"Hay lắm, tiếp..."

"Tiếp..."

Hai bóng người tách ra hô lên một tiếng rồi lại nhập vô nhau.

Hai người đó chính là Thu Phong và Nichkhun.

Vừa rồi khi bắt đầu trận đấu, Nichkhun muốn nhanh chóng lao lên tấn công Thu Phong trước.

Nhưng gần như mỗi đòn hấn đánh đều bị Thu Phong triệt hạ một cách nhẹ nhàng.

Còn Thu Phong cũng không hơn gì, cứ mỗi đòn anh đánh tới đối thủ cứng rắn không né tránh không sợ hở cứ thể nhận đòn.

Lần này Thu Phong lao đến tấn công trước.

Hai chân dẫm mạnh lên sàn đấu, Thu Phong nhún một phát nhảy cả người lên húc vào người Nichkhun.

Cứng đối cứng Nichkhun dùng bả vai húc lại vào người Thu Phong.

"Kinggg..."

Lực lượng cả hai ngang nhau không ai nhúc nhích một phân nào.

Cả hai không dừng lại ở đó, cảm thấy lực hoà lực mỗi người đều tung một đấm vào mặt đối phương.

Thu Phong vừa tung ra một đấm, lại cùng lúc thấy đấm của Nichkhun tới anh liền nghiêng đầu cúi người sang một bên những quyền vẫn tới ngay mặt Nichkhun.

Nichkhun không như Thu Phong, hấn không kịp né liền đưa tay ra đỡ.

"Vụt"

"Bụp"

Nếu nói về độ nhanh nhẹn thì Thu Phong tuyệt đối hơn Nichkhun, còn nếu về độ khoẻ lẫn cứng cáp của cả hai thì họ ngang nhau.

Trận này Thu Phong đang chiếm ưu thế dần dần.

Thấy đòn bị vô hiệu hoá Thu Phong liền lấy lại thăng bằng đập vào đùi đôi thủ một cái, cùng lúc đó Nichkhun đưa đầu gối lên đỡ.

Cứng đối cứng nhưng Nichkhun vẫn bị Thu Phong đá văng ra nhưng bản thân hấn cũng chẳng hề hấn gì.

"Chân làm bằng cái giống gì mà cứng như đá thế..."

Thu Phong chửi thề một câu, vừa rồi anh đập Nichkhun ra liền cảm giác như mình đang đập vô cục đá vậy.

"Lên..." Cả hai đều nhẹ nhàng nói một câu rồi lại lao lên.

Lần này Nichkhun tấn công trước, hấn liên tục đấm ra kéo gần khoảng cách với Thu Phong lại.

Thu Phong vừa né tránh vừa đỡ nhip nhàng lùi lại.

Tấn công quá dày đặc làm anh không thể đánh trả nhưng bản thân cũng chẳng hề hấn gì.

Dần dần Thu Phong bị dồn vào góc võ đài.

Đúng ngay lúc này khoảng cách cả hai cực kì ngắn, không thể tung những cú đấm thẳng nữa mà thay vào đó là những cú đấm móc và trò vào người Thu Phong.

Cho dù vậy Nichkhun vẫn không tổn thương được một cộng lông của Thu Phong.

Ngay lúc này, Nichkhun bỗng ngừng tấn công. Hai tay hắn chụp lấy đầu Thu Phong kéo xuống lên gối liên tục.

"Bóp... bóp... bóp... bóp... bóp... bóp"

"Bụp. Tạch.."

Nichkhun lên gối được mấy cái liền bị Thu Phong gạt chân ngay lúc một chân của hắn vừa rời khỏi mặt đất tiến vào thân mật với gương mặt của Thu Phong.

Khi Nichkhun vừa ngã nhào ra sau Thu Phong liền tung người lên đập một cú cực mạnh vào bụng Nichkhun khiến hắn văng ra xa đến nỗi đập cả người vào góc sàn bên kia.

"Khiếp... Lực đá kinh thế"

"Tên này giấu kỹ thật"

"Đùa à?"

Bên dưới khán đài bắt đầu ồn ào náo nhiệt hẳn lên khi Nichkhun bị đá văng ra.

Theo như họ nghĩ Thu Phong dính vào thế bị ôm đầu lên gối kiểu đó thì rất khó để thoát ra, kinh nghiệm xem ở đấu trường ngầm này mách bảo họ biết là vậy.

Nhưng có một điều họ không biết rằng, vừa rồi khi Thu Phong bị lên gối vào mặt thì người tổn thương không phải là anh mà chính là Nichkhun. Khuôn mặt anh bây giờ hoàn toàn hoàn hảo không bị bất cứ vết tích gì.

Vừa rồi cứ mỗi gối mà Nichkhun đưa lên là mỗi một cú trở từ tay Thu Phong đi xuống đùi Nichkhun.

Trở đánh vào bắp đùi thì chắc mọi người cũng biết mùi vị nos như thế nào rồi.

Không phụ lòng mọi người, khi Nichkhun bị đánh văng ra nằm trên sàn chưa tới ba giây sau hắn đã đứng dậy nhìn Thu Phong trừng trừng.

Có điều không như mọi người nghĩ rằng hắn sẽ ôm bụng, sự thật rằng chân hắn đang đi cà nhắc.

Vừa rồi Nichkhun ném quả đấm, do quá nóng vội mà thiệt thòi.

Hắn không ngờ bộ môn Muay Thái của hắn nổi tiếng khắp thế giới mà khi đến Việt Nam lại bị ăn hành bởi kỹ thuật võ của con người nơi đây.

Mỗi trở mà Thu Phong tặng vào đùi Nichkhun không hề yếu chút nào. Nếu nhìn kỹ hơn trong làn da đen của Nichkhun sẽ thấy đùi hắn đã ửng đỏ cả lên.

Nichkhun nhăn mặt lại đưa lên bị Thu Phong đánh lên không

"Vụt.. Bùm bụp "

Nichkhun đá một cái vào không khí khiến đùi bị thương của hắn kêu lên hai tiếng của cơ bắp.

Vừa rồi tên người Thái làm như vậy để giã các cơ đang dồn ép vô nhau vì bị tông thương ra. Hắn làm vậy để giảm bớt đau đớn.

Thu Phong tán thưởng nói "Còn có trò đó nữa à?"

Hành động vừa rồi của Nichkhun rất khó để thực hiện, và cho dù có làm được cũng chỉ đỡ phần nào mà thôi.

Nhưng không, hành động của Nichkhun làm Thu Phong phải nghĩ lại.

Vì giờ này hắn đang nhảy nhảy bằng cái chân bị thương khi này.

Thu Phong đỏ mặt nói "Thằng súc vật này. Vậy mà còn nhảy được".

Nichkhun thấy Thu Phong ngạc nhiên hắn cũng mãn nguyện.

Nhưng chưa kịp mãn nguyện thì ngay lập tức Thu Phong bắn người về phía hắn.

"Rầm" "Reng reng"

Tiếng chuông kết thúc hiệp một vang lên.

"Kết thúc hiệp một. Mời hai võ sĩ bước xuống nghỉ ngơi một phút sau tiếp tục"

Trọng tài cất tiếng nói với Thu Phong đang trong tư thế tay nắm thành đấm còn cách mặt của Nichkhun năm bệt dưới sàn chưa đến năm centimet.

Vừa rồi khi Nichkhun đang nhún nhảy thì nhanh như chớp Thu Phong bắt người tới gạt ngã hắn.

Nichkhun không hề nghĩ khoảng cách hơn mười mét mà Thu Phong dùng một cái xuất hiện trước mặt hét quát ngã hắn xuống. Bản thân không kịp phản ứng thì nắm đấm của Thu Phong cũng đã dừng trước mặt hắn cùng với tiếng chuông kết thúc hiệp một.

"Đánh hay lắm"

"Hay lắm. Tưởng quyền Thái như thế nào vẫn thua võ Việt nước ta"

"Hay lắm. Đừng để thua nha anh bạn "

"Đánh cho nó gãy chân đi. Những trận trước nó đánh người chúng ta gãy cả tay chân không thương xót"

Hiệp một vừa kết thúc. Thu Phong bước xuống sàn liền nhận được những tiếng cổ vũ từ phía khán đàn.

Thực ra Việt Nam với Thái Lan cũng không có mâu thuẫn gì cả. Chỉ là do những ván trước Nichkhun đánh người quá độc ác mà thôi. Ván nào hắn đánh người ta cũng đều gãy tay gãy chân hoặc gãy vài cái xương khác.

Mặc dù có nhiều người tiếc hận đặt cược cho Nichkhun, những người đó im lặng không nói gì.

Dù vậy trận đấu vẫn chưa kết thúc những người đặt cược cho Nichkhun luôn mong hắn sẽ chiến thắng, dù là thắng thảm cũng được.

"Đánh hay lắm anh Phúc. Ha ha" Xuân Khoa đã đứng sẵn dưới võ đài cầm một chai nước lạnh lên đưa cho Thu Phong, mồm hắn liên tục khen ngợi Thu Phong thế này thế kia.

Phải biết rằng những màn trình diễn vừa rồi của Thu Phong dù trên hạng khá cũng rất là khó gặp chứ đừng nói hạng yếu hay trung bình.

Thu Phong nhận lấy chai nước mặc dù không khát mấy nhưng anh vẫn uống một ngụm cho có.

Sau đó quay sang nói với Xuân Khoa "Anh đánh chứ cậu có đánh đâu mà sung dữ thế?".

"Hi hi. Chẳng giấu gì anh, em cũng lên đặt cho anh ba triệu rồi. Nửa tháng lương làm ở đây của em đó."

Xuân Khoa làm vẻ mặt ti tiện nhìn Thu Phong nói. Thật ra hắn cũng vô tình đặt cho Thu Phong thôi, tại vì hắn nhìn trên bảng đặt cược là một ăn mười hai.

Dù nói là ba triệu là nửa tháng lương của hắn nhưng thực ra là tiền hắn thắng cá độ về nên không quan tâm mấy mới phóng vào người Thu Phong.

Nếu như Thu Phong thắng thì hắn ăn tới ba mươi sáu triệu. Nhân hai lên sẽ là bảy mươi hai triệu. Con số không hề nhỏ với kẻ bình thường như hắn đó nha.

Thấy Thu Phong tỏ vẻ không quan tâm hắn liền quan tâm ân cần hỏi Thu Phong cần thêm gì không. Tất nhiên chuyện này mang tới lợi nhuận cho hắn nên hắn phải ân cần hơn bình thường.

Một phút nhanh chóng trôi qua, Thu Phong cùng Nichkhun bước lên võ đài.

Phía dưới Xuân Khoa liên tục căn dặn Thu Phong nhất định phải chiến thắng khiến anh đau cả đầu.

Bản thân Thu Phong không biết Nichkhun dùng bao nhiêu thực lực nhưng anh chỉ mới dùng khoảng sáu phần.

Từ tốc độ cho đến lực đạo anh đều giảm xuống tránh gây phiền toái.

Anh cũng tin nếu mình tung toàn lực ngay từ đầu thì đảm bảo với sức của Nichkhun không cầm cự nổi một phút.

Cả hai người cùng lên sàn đấu. Thu Phong cùng Nichkhun chạm găng vào nhau một cái rồi tách ra.

"Hiệp hai. Bắt đầu"

Trọng tài vừa hô lên.

Ngay lập tức Nichkhun bay tới dùng gối tấn công vào Thu Phong. Chính cái chân bị thương vừa rồi của hắn đang tới.

Thu Phong cũng lắc đầu về độ trâu bò của bọn người Thái này.

Thấy đòn tới Thu Phong liền hạ thấp người đâm một quyền vào bên má gối của Nichkhun, tiếng đó anh thực một quyền vào bụng hắn.

Nichkhun không thêm đỡ mà căng cơ bụng lên cứng rắn hứng đòn, liền ngay lúc đó trở xuống đầu Thu Phong.

Một tay còn thừa lại Thu Phong đưa lên đỡ, ngay lúc đó một trở khác lại rơi vào đỉnh đầu Thu Phong.

Thu Phong không kịp rút tay về, anh chỉ kịp nghiêng đầu qua né tránh.

"Bụp"

Trở rơi vào bả vai Thu Phong, anh chưa kịp định hình đứng thẳng lên thì thấy chân của Nichkhun quét tới.

Ngay lập tức anh hụp đầu xuống né tránh một đòn.

Khi chân của Nichkhun vụt qua đầu Thu Phong được một khắc, ngay lúc đó anh ngóc đầu dậy bắt lấy chân Nichkhun hất hấn lên không.

Nichkhun không ngờ một thế vừa rồi xảy ra, hấn mất chỗ trụ liền ngã người thêm một lần nữa.

Tất nhiên Thu Phong cũng không có tốt bụng tới nỗi để hấn đứng lên.

Khi vừa hất hấn ra Thu Phong lập tức bồi một đòn bằng đầu gối vào bụng Nichkhun.

Dù vậy Nichkhun vẫn đỡ được nhưng hấn lại văng ra ngoài.

Có kinh nghiệm lần trước, vừa ngã ra Nichkhun nhanh chóng đứng lên cảnh giác nhìn Thu Phong.

Tay chân của các võ sĩ Muay Thái phải nói là cực kỳ cứng, đối với một cao thủ như Nichkhun thì còn cứng hơn ở một cấp độ khác.

Ấy thế mà giờ đây cánh tay hấn đỡ đòn vừa rồi đang run lên liên tục. Các bó cơ của hấn đang giật giật liên hồi, gần như hấn không cảm nhận được cánh tay của mình nữa.

Bình thường đòn gối không bao giờ đủ khoảng không để đá văng đối, cùng lắm chỉ làm đối phương nhích ra một tí, nhưng dù vật lực sát thương vẫn lớn hơn đòn đá gấp mấy lần.

Ấy vậy mà đòn gối của đối phương khiến Nichkhun văng xa cả ba bốn mét.

Điều đó cũng đương nhiên khi vừa rồi Thu Phong dồn toàn lực vào đòn đó để kết thúc trận đấu.

Nhưng xem ra đối phương cũng có bản lĩnh. Vừa rồi Thu Phong xem như may mắn tay hấn không gãy đi.

Nichkhun nhìn chăm chắm Thu Phong một hồi, cuối cùng hấn cũng mở miệng "Võ anh sử dụng là loại võ gì? Trước giờ tôi chưa từng gặp?"

Biết đối phương đang thắc mắc nhưng Thu Phong cũng không tiện trả lời ở đây, mất công sẽ lộ thân phận.

"Xong trận này tôi sẽ nói"

Tại vì Triệt Quyền Đạo là môn võ bắt nguồn từ Thiếu Lâm, rất ít người biết tới.

Sư phụ Thu Phong lúc trước là một võ sư lĩnh hội những tinh hoa của Triệt Quyền Đạo nhiều nhất trong những người học Triệt Quyền Đạo ở Việt Nam.

Như đã nói ở trước, sau khi làm thầy giáo dạy võ được vài năm theo trường lớp ông liền bỏ đi làm sát thủ, rồi tham gia quyền Anh ngầm. Dù thứ chuyện của hắc đạo cái nào ông cũng đều trải qua rồi.

Sau đó ông thu nhận nhưng môn đệ, rồi dạy ở trên núi. Ông chỉ mất hai tháng để truyền hết võ nghệ của mình cho các đồ đệ, sau đó để chúng rèn luyện.

Bởi vì chuyện này liên quan tới quá nhiều lĩnh vực khác nên Thu Phong không muốn nói ra. Và lại ở Việt Nam còn dạy Triệt Quyền hay không Thu Phong cũng không biết để mà nói ra.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thua Tâm Phục Khẩu Phục .

"Cố lên, cố lên, cố lên, cố lên"

Đấu trường tầng một đang vang lên nhưng tiếng hò hét vang trời.

Trận đấu của Thu Phong với Nichkhun đã kéo sang tới hiệp thứ ba.

Trận đấu bây giờ đang được tất cả mọi người trong đấu trường theo dõi.

Những người có thể lực ở các tầng Trung Bình, Trung Bình Khá, Khá, Mạnh và cuối cùng là cực mạnh đang quan sát bằng tivi.

Trận đấu này lần đầu tiên trong lịch sử khi tạo ra đấu trường ngầm cho đến nay được quay chiếu trực tiếp trên tất cả các tầng.

Điều đó cho thấy sự nổi tiếng của trận đấu này lên tới mức cao trào như thế nào rồi.

Dường như sàn đấu không đủ dùng cho Thu Phong lẫn Nichkhun, mặc dù nó rộng tới ba mươi mét.

Các khung sắt bao quanh sàn đấu gần như đã sập gần hết do trận đấu này.

Lồng sắt của võ đài rơi từng cái ra ngoài mỗi khi hai người đứng gần đó.

Đơn giản là khi Thu Phong đánh hụt vào góc võ đài, anh đâm gãy luôn cả thanh sắt là khung của lồng sắt cong vào một khúc muốn gãy đôi.

Nichkhun cũng vậy, tấn công Thu Phong, anh né được và hiển nhiên đòn tấn công trúng vào lồng sắt làm nó đổ ra ngoài.

Những thanh sắt cũng chẳng còn nguyên vẹn.

Và giờ họ cũng hiểu tại sao các võ sĩ trước đó đấu với Nichkhun lại gãy tay gãy chân dễ dàng như thế.

Họ nghĩ chân họ cứng như sắt sao? Không có cứng như sắt thì cũng gãy.

Nichkhun nghĩ xương mình cứng hơn sắt sao? Tất nhiên là vậy, nhìn những lồng sắt là dưới thì sẽ hiểu.

Có điều làm mọi người không hiểu nổi là bản thân Thu Phong hiện tại không có bất cứ một vết thương nào.

Trong khi hai người luôn tấn công lẫn nhau mà Nichkhun gần như bầm tím cả người mà Thu Phong lại vẫn bình thường.

Đơn giản các đòn đánh của Nichkhun bị Thu Phong triệt thoái một cách từ nhẹ nhàng cho đến cứng rắn.

Mỗi đòn Thu Phong triệt đi đều phải chính xác tuyệt đối ở từng vị trí. Chỉ cần lệch đi một tý dù cho triệt được thì bản thân anh cũng bị thương.

Đó cũng là cái hay của Triệt Quyền Đạo, nếu gặp đối thủ ngang cơ thì cứ đánh từ từ cho đến phút cuối sẽ thắng.

Mà Thu Phong lại không nghĩ vậy, hơi thở của Nichkhun bắt đầu rối loạn, tuy vậy đòn tấn công vẫn không hề giảm lực chút nào.

Những vết bầm tím trên người Nichkhun chỉ là những vết thương ngoài da, không ảnh hưởng đến gân cốt chút nào nên hắn cũng không lo ngại mà đấu hết mình.

Hôm nay gặp đối thủ mạnh như vậy hẳn thật sự sung sướng, chưa bao giờ hẳn thích đánh nhau như bây giờ.

Lúc hẳn ở Thái Lan khi thành danh dường như chẳng ai muốn đấu với hẳn, từ những võ sĩ nổi tiếng cho đến quân nhân trong quân đội cũng không thèm ngó tới hẳn.

Vì hẳn là một thiên tài ở nước mình, ai cũng ganh gét hẳn và ai cũng công nhận hẳn là võ sĩ mạnh nhất Thái Lan.

Từ đó cũng hình thành lên một thứ gọi là ác cảm lên người hẳn. Khiến cho những ai đấu với hẳn hẳn đều ra tay không thương tiếc.

Nhưng hôm nay khác rồi. Hẳn dùng toàn lực vẫn chỉ đụng vô người trước mặt này đúng một lần.

Cũng từ lần đó các đòn tấn công của người trước mặt này trở nên thay đổi. Từ tốc độ đến sức mạnh đều tăng lên gấp đôi.

Nếu hẳn không có cơ thể cứng cáp, phản xạ cung kinh nghiệm chiến đấu lâu năm thì bây giờ hẳn đã gục rồi.

Thực ra Thu Phong cũng rất khâm phục tên người Thái này.

Thu Phong đã lòi ra tới tám phần thực lực vẫn không thể khiến tên trước mặt này thua. Hai phần kia anh không sử dụng tới đó chính là tốc độ, chỉ cần anh đá hết lực cộng tốc độ một lần thôi thì đảm bảo Nichkhun sẽ gãy hết xương.

Bởi vậy anh không dám.

Nichkhun cũng không phải hạng vừa khi không bị Thu Phong đánh gục.

Những đòn hiểm từ Thu Phong, Nichkhun đều hi sinh tránh được hết những đòn hiểm đó nên mới còn đứng tới giờ này.

Lúc này Thu Phong không tấn công nữa, cơ thể đang thủ thế Triệt Quyền Đạo từ từ đứng thẳng người lên nói "Anh dùng Quyền Thái đúng không?"

Nichkhun nghe vậy tuy không hiểu ý của Thu Phong nhưng vẫn gật đầu.

Thu Phong bắt đầu nở một nụ cười ma quái.

Cơ thể anh từ từ đưa hai tay lên qua mặt, chân trái hơi co lên một góc chín mươi độ.

"Cái gì?" Nichkhun ngạc nhiên.

Tư thế thủ của Thu Phong bây giờ là thế thủ của Muay Thái, khác hoàn toàn thế thủ trời đất không sợ vừa rồi.

Đùa cái gì chứ? Sử dụng chính Muay Thái học được để chống lại Muya Thái chính tông.

Thế thủ vừa rồi của Thu Phong như muốn nói "Tao sẽ dùng chính môn võ của mày đánh bại mày".

Đây hoàn toàn là sỉ nhục đối với một võ sĩ chân chính luôn luôn khiêu chiến những môn phái khác như Nichkhun.

Nichkhun lần này bắt đầu nổi giận. Nhưng Thu Phong đã nóng máu từ trước.

Khi hiệp hai kết thúc anh đã được nghe Xuân Khoa kể về sự tích "trầu cau" của tên người Thái này. Hắn đánh người hoàn toàn không nương tay, tất cả đều bị gãy xương mất khả năng thi đấu.

Nếu tên trước mặt này là người Việt, anh cũng chẳng buồn đi trả thù cho mấy tên không quen biết làm gì.

Nhưng vấn đề ở đây hẳn là người nước ngoài, làm vậy không khác nào chê bai đất nước mình không có võ học rồi.

Không để Nichkhun ngạc nhiên quá lâu Thu Phong liền lao tới tấn công.

Quyền cương với quyền, trở cương với trở, chân cương chân, gối cương gối.

Hai người hoàn toàn ra những đòn y đúc nhau.

Mỗi đòn va chạm vô đều vang tên tiếng da thịt với xương vang lên ghê rợn.

Tiếng trầm đục của xương với xương va chạm vào nhau khiến dưới khán đài gần như im lặng.

So về độ cứng cáp của xương và cơ thể, Thu Phong từ một đặc công bước ra có cách huấn luyện riêng. Hoàn toàn không thua gì Nichkhun.

Thu Phong vẫn cứ thể sử dụng Muay Thái đấu với kẻ được cho là mạnh nhất trong bộ môn này mà không thua thiệt một chút nào.

Nhưng tới đây tình hình hoàn toàn thay đổi, các đòn đánh của Thu Phong vẫn vậy nhưng từ từ hiểm càng thêm hiểm hơn lúc trước.

Bởi vì Thu Phong toàn nhắm vào những huyệt vị gây tê liệt trên người Nichkhun.

Dần dần thế đánh của Thu Phong lại chuyển biến nhỏ, nhưng những người xem ở dưới kia lại không biết.

Tuy một người lại biết rất rõ.

"Rầm..."

Thu Phong bị Nichkhun đập cùi chỏ vào giữa trán. Nhưng Nichkhun còn bị hơn thế, lúc đó Thu Phong đã kịp đá một gối và đâm vào người Nichkhun lần lượt ở hai bộ vị là giữa ngực và vùng dưới rốn.

Nichkhun văng ra bảy tám mét, cả thân thể hấn nặng nề tiếp đất.

Hắn vẫn còn ý thức nhưng không thể nào đứng lên được.

Đòn đâm vừa rồi Thu Phong gây chấn động mạnh tới chấn thủy của hắn làm hắn không tài nào thở nổi.

Nếu đòn này dính vào kẻ khác không phải hắn thì kẻ đó đảm bảo sẽ tắt thở mà chết.

Nichkhun khó khăn ngửa mặt ra đút hơi nói

"Hộc.... hộc... Vừa rồi có phải... là... là Muay Thái cổ?"

"Đúng vậy!!"

Thu Phong thẳng thắn trả lời câu hỏi của Nichkhun.

Muay Thái chính tông bây giờ là sự cải biến từ Muay Thái cổ mà ra.

Muay Thái cổ ra đòn cực kì hiểm độc và không có một gì gọi là phòng thủ như Muay Thái hiện đại.

Vì Muay Thái cổ quá mức hiểm độc cho kẻ thù lẫn người sử dụng nên đã bị cấm và cải tiến thành Muay Thái bây giờ.

Những năm tháng trước Công Nguyên. Muya Thái cổ được đưa vào cung điện hoàng gia để huấn luyện cho binh sĩ hoàng gia.

Mà nó quá mức độc ác lẫn nguy hiểm, có điều khi luyện thành thạo rồi không cần phải thủ, chỉ cần tấn công và tấn công khiến cho đối phương không thể nào đỡ được rồi dứt điểm.

Thu Phong mặc dù chưa luyện được Muya Thái cổ tới mức như vậy nhưng vẫn đủ để đánh bại Nichkhun trước mặt này đây.

Nichkhun nghe được câu trả lời của Thu Phong liền thả lỏng cả cơ thể nằm trên mặt đất thở một hơi. Trọng tài cũng không can thiệp hay hỏi là tiếp tục được không mà cứ để mặc vậy.

Một hồi sau Nichkhun từ từ đứng dậy chấp tay cúi đầu với Thu Phong thật sâu một cái rồi đứng thẳng người dậy nói "Tôi nhận thua. Một kẻ như tôi còn quá non nớt để ra ngoài thế giới rộng lớn này rồi, nhưng tôi cũng không ngờ sẽ bị người nước bạn dùng chính môn võ của mình đánh bại chính mình. Tôi thua tâm phục khẩu phục"

"Xin thưa với quý vị. Võ sĩ người Thái đã tuyên bố nhận thua. Người chiến thắng là võ sĩ Nguyễn Vạn Phúc"

Trọng tài đi lại cầm tay Thu Phong đưa lên trời. Bỗng những tiếng hoan hoa hò hét chói tai vang lên inh ỏi.

Giờ đây Thu Phong cũng nhẹ thở ra một hơi, vừa rồi nếu tên người Thái kia không nhận thua thì thật sự anh phải dùng tới mười phần thực lực mới đánh bại được hần nhanh chóng.

Trọng tài bỏ tay Thu Phong xuống tránh sang một bên, vì hần đã thấy Nichkhun đang bước tới đây.

Thấy Nichkhun đi tới Thu Phong cũng nở nụ cười nói "Không sao chứ?"

"Ừ không sao"

Sau đó hai người cùng bắt tay rồi ôm nhau một cái xong buông ra.

"Hôm nay tôi sẽ về nước luyện tập thêm, sau này nếu có gặp lại tôi nhất định sẽ khiêu chiến với anh. Tới lúc đó tôi không thua đâu"

Nichkhun nhìn Thu Phong với ánh mắt tràn ngập chiến ý của kẻ không chịu thua.

Thu Phong nghe vậy cũng cười gật đầu một cái "Tôi chờ".

Sau đó cả hai người cùng bước xuống võ đài.

Lúc này Nichkhun lấy một tờ giấy gì đó ra lại đưa cho Thu Phong nói "Đây là địa chỉ của tôi bên Thái Lan. Hai nước gần nhau, nếu anh có dịp sang đó thì tìm tôi. Có lẽ vài năm nữa tôi sẽ không qua đây".

Thu Phong gật đầu tiếp nhận tờ giấy của Nichkhun, có lẽ có cơ hội anh sẽ qua Thái Lan một lần nữa. Ở đó cũng khá giống Việt Nam.

Trận đấu hôm nay quả thật mãn nhãn người xem. Có người vui có người buồn.

Người vui có lẽ là những người được cho là ngu ngốc đặt cược vô Thu Phong, những người buồn chắc hẳn là những người đã đặt cho tên người Thái kia.

Con số chênh lệch lên đến 1:12 thì cũng đủ hiểu người đặt cho Nichkhun nhiều đến cỡ nào.

Cũng có vài người sau hôm nay phá sản, lại cũng có vài người sau hôm nay lên đời mà vênh váo.

Mà người vui nhất chắc có lẽ là Xuân Khoa rồi, một tên nghèo như hắn may mắn cá độ ăn được ba triệu, bây giờ liền chết thêm một lần ăn được hơn bảy mươi triệu.

Bây giờ hắn đang ước mơ xem nên đi mua xe gì để chở gái đi chơi.

Thu Phong bước xuống đài liền được mọi người xung quanh hỏi thăm như chưa từng được hỏi.

Nhiều người thậm chí còn muốn gả con gái cho anh nữa là.

Hôm nay anh cũng rất vui, bởi vì con số mười lăm triệu của anh dùng phát lên tới vài trăm rồi.

Dù anh có một công ty ở Vũng Tàu nhưng chẳng ai chê tiền nhiều đâu.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đối Lập .

Sau khi Thu Phong chiến thắng Nichkhun thì thực lực của anh gần như bại lộ ra hết.

Vì thế những trận tiếp theo các đấu thủ đều đầu hàng khi trận đấu chưa bắt đầu.

Phải chăng cũng chỉ có vài người mê võ thật sự muốn đấu với anh để biết thực lực của mình cách đối phương bao xa.

Ở bảng A có Thu Phong vào được giải chung kết bảng A đấu với võ sĩ số năm.

Võ sĩ số năm trùng hợp thay chính là kẻ to con đấu với Thu Phong ngay lần đầu tiên ở hạng loại.

"Tôi xin rút lui"

Khi vừa lên võ đài Thu Phong còn tưởng được đánh với tên này. Nhưng không! Hắn đã lên tiếng đầu hàng ngay lập tức.

Tên võ sĩ ấy là người miền Nam, trước hắn là dân tỉnh khác về sau lên thành phố làm một tên côn đồ bình thường và rồi vô tình tham gia đấu trường ngầm này.

Tên của hắn là Trần Đại Khải, một kẻ to con thô tục nhưng cũng rất kín đáo.

Thấy Đại Khải tự động nhận thua xong bước xuống võ đài Thu Phong liền vội vàng kêu lại.

"Ê!"

Đại Khải dừng chân quay đầu lạnh lùng nói

"Chuyện gì?"

Cảm thấy giọng điệu đối phương khá lạnh lùng Thu Phong cười hề hề

"Tôi thấy anh cũng mạnh mà? Sao lại không đánh, biết đâu thắng được tôi?"

"Thôi đừng giả vờ nữa. Chính tao là người rõ thực lực của mày nhất, luận về mọi mặt tao chẳng có chỗ nào là bằng mày. Đánh với mày chả khác nào sỉ nhục tao."

Nói xong Đại Khải không quan tâm đến phản ứng của Thu Phong, hần nhanh chân bước xuống võ đài đi mất hút trong đám người đông đúc phía dưới.

Hai con mắt Thu Phong giật giật liên hồi, anh cười thầm "Thằng này khá thật".

Cứ thế những trận đấu của bảng A trở nên nhàm chán. Những người đã từng xem trận đấu của Thu Phong với tên người Thái thì còn tốt.

Còn đối với những kẻ nghe danh Thu Phong mà không được chứng kiến bản thân anh ra tay họ cũng thầm tiếc hận bản thân sao hôm đó lại không đi.

Mà thôi cái gì qua cũng đã qua rồi, cái mà khán giả mong chờ bây giờ chính là giải chung kết hạng B.

Phạm Nguyên đấu với Văn Sơn.

Văn Sơn là một võ sĩ hạng trung đi ra từ đấu trường MMA của Việt Nam, là một võ sĩ cho chính Liên Phong đào tạo.

Liên Phong thực ra chỉ là tên một võ đường. Có điều võ đường ấy có một kẻ đứng đầu đó chính là Jonny Trí Hạo.

Jonny Trí Hạo chính là trưởng môn đời thứ tám của Liên Phong, hẳn là một người trẻ tuổi đầy tiềm năng, là một Việt Kiều từ nước Mỹ trở về Việt Nam thành danh.

Hắn là một kẻ đi đầu trong việc phát triển võ thuật ở Việt Nam hiện tại, đấu trường tự do MMA của Việt Nam bây giờ là chính do hắn đem về.

Cũng chính hắn là người đứng ra tổ chức đấu trường MMA và đưa nó lên một tầm cao mới tại Việt Nam.

Cũng song song đó đấu trường ngầm cũng được tạo ra.

Khác với đấu trường MMA chính quy thì đấu trường ngầm gần như không có luật lệ mà thôi.

Quay về vấn đề chính, Văn Sơn tuy là một võ sĩ đi ra từ đấu trường MMA và cũng là kẻ mà Jonny Trí Hạo đào tạo nhiều nhất.

Nhưng cuối cùng hắn đã không nghe lời vị sư phụ trẻ tuổi của mình mà đi tham gia vào đấu trường ngầm đầy rẫy nguy hiểm này chỉ vì tiền.

Về phần Phạm Nguyên, là võ sĩ mà Thu Phong để ý ngay từ đầu.

Phong cách võ thuật của tên này thật sự quái đản không giống ai, nhưng mang trong đó mà một sự thanh tao khó nói.

Nếu nói đúng ra Thu Phong phải xấu hổ trước võ sĩ tên là Phạm Nguyên này.

Cái kịch bản người dưới quê lên đây để làm giàu được Thu Phong biên soạn lần diễn xuất là thuộc về Phạm Nguyên.

Hắn mới thật sự là một nông dân từ quê lên, hiển nhiên nhà của hắn có luyện võ gia truyền.

Phạm Nguyên tham gia đấu trường lần này là để kiếm tiền lo cho gia đình vì ba hắn dưới quê nhà vừa mới mất do tai nạn, tiền bạn khan hiếm nên hắn mới phải đánh liều lên thành phố kiếm tiền.

Những trời không cho hắn cái gì ngoài thân võ nghệ, cũng may võ có đất dùng, hắn đi làm bốc vác vô tình nghe được nên mới tới đây tham gia.

"Không để mọi người chờ lâu. Chung kết bảng B. BẮT ĐẦU!!!!"

Lúc này tên MC bình luận viên đứng giữa sàn đấu hét lên, sau đó hắn nhanh chóng rời khỏi sàn đấu.

MC vừa xuống võ đài, trọng tài bắt đầu hô

"Chào"

"Bắt đầu"

Văn Sơn, một võ sĩ chuyên tấn công dồn dập đối phương đang đi vòng quanh đối thủ của mình thăm dò.

Ngược lại với đối thủ của mình, Phạm Nguyên cả người không nhúc nhích, hắn chỉ đứng đó và quan sát nhất cử nhất động.

Cảm thấy đối thủ của mình không có vẻ gì là tấn công trước, Văn Sơn vắn cổ kêu rắc rắc hai cái rồi từ từ tiến sát lại đối thủ của mình.

Tới tận bây giờ Văn Sơn vẫn rất kiêu ngạo khi chiến thắng liên tiếp các đấu thủ khác mà không thua một ván nào.

Do tâm lý chiến thắng hấn cũng chẳng xem Phạm Nguyên vào đâu, phải chăng hấn chỉ đang coi trọng Thu Phong ở bảng A, kẻ mà chưa chắc sự phụ hấn có thể chiến thắng.

"Đùng..."

Văn Sơn tiến lại gần Phạm Nguyên khi khoảng cách còn chưa tới ba mét hấn liền đạp chân mạnh một cái xuống sàn gây ra tiếng vang cực lớn tấn công về phía Phạm Nguyên.

Một đám như một đám thật đám vào mặt Phạm Nguyên.

Như những trận trước, khi bắt gặp đối thủ kiểu này Phạm Nguyên cả người trơn như lươn, mượt như nước luồn lách qua hai nắm đấm của Văn Sơn tới trước mặt hấn.

Râm một cái Văn Sơn té văng ra ngoài mà không biết lý do tại sao.

"Đùa chắc?"

Văn Sơn hét lớn một tiếng bật cả người dậy, vừa rồi hấn không hoàn toàn nhìn ra Phạm Nguyên tấn công kiểu gì mà làm hấn văng ra, thậm chí hấn còn không cảm thấy đau đớn.

Lên tiếp một đám về phía Phạm Nguyên.

"Râm..."

Nhưng đám vừa đi được một nửa hắt lại vắng ra.

Vừa rồi hắt chỉ biết khi hắt vừa ra quyền thì Phạm Nguyên từ lúc nào đã đứng trước mặt hắt.

Tay trái Phạm Nguyên quơ qua như lượn sóng trước mặt hắt, khi hắt chưa kịp định thần thì tay phải của Phạm Nguyên đã chưởng hắt bay ra.

Văn Sơn đang nghĩ tên Phạm Nguyên trước mặt này sử dụng võ công gì.

Vừa giống Thái Cực Quyền vừa giống Vịnh Xuân Quyền.

Trong đòn đánh của Phạm Nguyên mang một thứ gì đó như nước chảy mây trôi không thể cản được, cũng không thể nắm bắt.

Cứ như thế kéo dài tới tận hiệp thứ năm Văn Sơn cũng không động được vào một góc áo của Phạm Nguyên, mà bản thân hắt cũng chẳng bị thương gì.

Cứ mỗi lần hắt đánh về phía đối thủ của mình liền bị đánh cho vắng ra giống như là đang diễn vậy.

Đến hiệp thứ bảy võ sĩ Văn Sơn đã không còn sức và bị xử thua.

Cứ như vậy trái hoàn toàn với hình tượng Thu Phong uy vũ là một hình tượng hiền hoà Phạm Nguyên.

Và ngày mai, ngày thứ năm diễn ra giải đấu hạng yếu. Trận chung kết của hai tuyển thủ mạnh nhất hai bảng sẽ được bắt đầu vào ngày mai.

"Liệu hai hình tượng một thư sinh một quái thú sẽ đấu với nhau như thế nào? Mong quý vị khán giả xin chờ đến ngày mai để xem trận chung kết giữa hai bảng A và B. Bây giờ xin tạm biệt mọi người".

Tên MC lên giữa võ đài hét to lên làm khích thích tất cả khán giả nơi đây. Đấu trường ngằm thật biết làm ăn, căn bản bây giờ còn nhiều thời gian, họ không cho Thu Phong cùng Phạm Nguyên đấu luôn mà đợi tới ngày mai.

Việc của ngày hôm nay kết thúc, Thu Phong cùng Xuân Khoa đi ra bãi đỗ xe chuẩn bị đi về thì bắt gặp nhóm người mặt âu phục tiến lại phía hai người họ.

Xuân Khoa thấy người tiến lại phía này hấn liền huých tay Thu Phong vài cái nói nhỏ "Hôm nay anh giàu to rồi đấy"

"Hả? Ý gì?" Bỗng Xuân Khoa nói một câu Thu Phong cảm thấy khó hiểu.

Lúc này thì Thu Phong mới để ý có người tiến về phía mình.

Những người mặc âu phục đó khi còn cách Thu Phong vài bước bỗng dừng lại nói "Xin lỗi anh là võ sĩ Nguyễn Vạn Phúc?"

"Đúng vậy! Các anh có chuyện gì sao?" Thu Phong thấy người đến hỏi tên giả của mình thì cũng lịch sự đáp.

Anh tin chắc rằng bên mặt vụ làm ăn rất chắc chắn, không thể nào vừa mới đánh vài trận mà để bị lộ ngay được.

Xác nhận đúng người, một tên mặc âu phục trong mấy người đó mở cái cặp mà hấn đem theo lấy một tờ giấy từ bên trong ra đưa cho Thu Phong nói.

"Đây là bản hợp đồng ký kết giữa võ sĩ với công ty. Ông chủ công ty chúng tôi muốn làm người đại diện cho anh trong đấu trường ngằm. Mời anh đọc xong kí vào đây".

Thu Phong không phải là thằng ngu, anh vừa nghe xong liền biết chuyện gì xảy ra.

Ra là có ông chủ lớn chú ý tới mình nên họ muốn làm người đại diện để bắt mình nghe theo họ sắp xếp ở những trận đấu đỉnh cao.

Nói nghe có vẻ khó hiểu nhưng chỉ cần lấy một ví dụ là sẽ rõ.

Giả sử như Thu Phong gặp một đấu thủ yếu và tất cả mọi người đều đặt cược cho Thu Phong thắng, nhưng người đại diện Thu Phong lại đặt cho anh thua.

Trận đấu diễn ra và Thu Phong phải làm theo người đại diện của mình là phải thua.

Vì thế bên phía người đại diện sẽ ăn tiền và Thu Phong sẽ mất danh dự nhưng bù lại anh được tiền.

Cầm tờ giấy trên tay Thu Phong nhìn những tên mặc âu phục cười một cái nói

"Tụi mày đừng có mà ra lệnh với tao. Cút"

"Xoẹt..."

Dứt câu Thu Phong thẳng thừng xé tờ giấy trước mặt những tên đó.

Thà như bọn chúng nói chuyện tử tế Thu Phong còn có thể từ chối khéo.

Nhưng vừa gặp những tên này xả một loạt câu loạn ngôn như bố đời người ta làm Thu Phong ứa gan không thể nào mà chấp nhận được.

Thấy hành động của Thu Phong không chỉ những tên mặc âu phục mà tới cả Xuân Khoa đứng cạnh bên cũng bất ngờ.

Phải biết rằng những kẻ được những người này chào đón phải là những kẻ cực kỳ may mắn và lấy đó làm vinh dự cho bản thân mình.

Vì khi được họ nhận làm người đại diện thì anh chỉ việc ngồi chơi xơi nước thôi, không phải tham gia đấu đá nhiều mà vẫn có tiền.

Tiền còn nhiều hơn cả giải thưởng mà đấu trường đưa ra.

Như vậy thì có thằng ngu nào mà không thích chứ?

Mà thằng ngu lại có thằng ngu hơn. Những người chứng kiến hành động của Thu Phong đều cho là vậy.

Mấy tên mặc đồ đen bỗng nhiên trở nên lạnh lùng. Vốn bọn chúng đã kiêu ngạo sẵn nay trở nên kiêu ngạo hơn nói

"Anh sẽ hối hận vì hành động của mình"

Sau đó những kẻ đó xoay người đi mất hút trong bóng đêm tại nhà xe.

"Anh bị điên rồi anh Phúc"

Lúc này Xuân Khoa bỗng thốt lên một câu.

Thu Phong cảm thấy khó hiểu quay sang hỏi

"Em nói cái gì vậy Khoa? Sao nói anh điên là sao?"

"Điên chính là điên"

"Hả?"

"Anh biết những kẻ đó là ai không?"

Nếu nhìn kĩ Thu Phong sẽ thấy gương mặt Xuân Khoa bây giờ đang cực kì nghiêm trọng. Mặc dù trong nhà xe không có đèn, chỉ có vài ánh sáng mờ mờ mà thôi.

Thu Phong cũng cảm thấy khó hiểu về hành động của Xuân Khoa liền nói

"Từ chối thì từ chối thôi. Cần gì phải biết bọn nó là bọn nào. Anh là một công dân lương thiện bọn nó dám làm gì anh sao?"

Lúc này Xuân Khoa đang cảm thấy tiếc hận cho Thu Phong, hần chằm chằm giải thích

"Định nghĩa đó của anh chỉ đúng với người bình thường thôi. Còn đối với bọn chúng là vô nghĩa."

"Vì sao?"

"Những người đó là một tổ chức của một gia tộc nào đó. Em nghe là vậy, cũng từng có một võ sĩ từ chối giống như anh. Kết cục của hắn rất thảm, qua ngày hôm sau võ sĩ đó mất tích. Em cũng nghe nói đâu bị người ta chém chết, tới gia đình ở xa cũng bị liên lụy theo."

"Có cả chuyện như vậy à?" Thu Phong giả bộ ngạc nhiên. Dù có anh cũng chả sợ, rừng nào cọp nó, nếu hắn bị phát hiện thân phận thật cùng lắm trốn về Vũng Tàu, anh không tin bọn này có thể vươn tay tới đất của anh thần không biết quỷ không hay giết chết anh.

"Chứ sao. Hôm nay anh trốn về quê thu dọn rồi cùng gia đình di chuyển sang tỉnh nào đó ở đi. Còn tiền thưởng của anh vài trăm triệu đủ mở một cái gì đó buôn bán sống qua ngày rồi"

"Em không sợ bị liên lụy à?"

Thu Phong không quan tâm đến bản thân mình lắm, phải chăng anh không muốn người vì mình là liên lụy. Ít nhất Xuân Khoa cũng không có bỏ chạy mà tuyệt giao với anh vào lúc này.

Xuân Khoa nghe vậy xua tay nói

"Không có việc gì, những người đó chỉ nhằm tới anh thôi, còn những người như bạn bè mấy người đó không quan tâm đâu. Còn thời gian tối nay anh mau chóng đi đi."

Thu Phong lắc đầu "Không cần thiết, anh cũng chẳng sợ. Dưới quê anh gần biên giới, súng anh cũng gặp qua rồi. Bọn này thích gây thì anh gây, cùng lắm trốn về quê vô rừng ở là xong. Vấn đề là anh muốn đấu trận ngày mai thôi"

"Nhưng..."

"Kệ mẹ đời. Về thôi"

Thu Phong khoát tay kéo Xuân Khoa lấy xe rồi cùng về.

Bây giờ anh đã hoàn toàn đứng về phía đối lập của một thế lực không biết tên.

Nhưng điều anh đang lo rằng chuyện này sẽ khiến thân phận mình bị lộ. Vừa rồi bản thân anh quá nóng vội, nếu bình tĩnh suy xét một tí thì có lẽ không việc gì rồi.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tổ Chức Bí Mật !!!

"Chú bị điên hay sao làm như vậy. Thôi không xong rồi mau trốn khỏi đây đi"

Trong một căn nhà ba tầng ngoài phòng khách. Một người đàn ông có vẻ là chừng chạc đang đứng lên mắng một người thanh niên trước mặt mình.

Người thanh niên đó chính là Thu Phong.

Sau khi về nhà của Minh Thuận, Xuân Khoa gọi điện báo cho chú mình biết. Ngay lập tức tên Minh Thuận xin về sớm để chạy về nhà.

Hắn gấp gáp như vậy cũng có lý do, Thu Phong đã gây nên chuyện động trời mất rồi.

Tuy Xuân Khoa cũng biết mức độ nguy hiểm của chuyện này nhưng thân là một trọng tài có quan hệ sâu trong đấu trường ngầm này chính Minh Thuận là người rõ hơn ai hết.

Vừa khi về nhà hắn có lòng tốt muốn Thu Phong đi khỏi thành phố trong đêm nay mà lại bị chối từ khiến hắn tức giận.

Thu Phong tuy biết Minh Thuận là có ý tốt cho mình nhưng chính bản thân anh chưa hoàn thành nhiệm vụ không thể xách mông rời đi như thế này được.

Hết cách anh bèn đứng lên trấn tĩnh Minh Thuận lại

"Anh không phải lo cho em đâu. Tuy em người nhà quê nhưng những chuyện nguy hiểm đến tính mạng thế này em chưa phải chưa từng trải qua"

Minh Thuận cất lực lắc đầu không cho là đúng

"Chú không biết mối nguy hiểm của tổ chức này đâu, nghe anh, đi ngay trong đêm còn kịp. Anh sẽ sắp xếp cho chú một chiếc xe để đi, chú chỉ cần đặt mông xuống ngủ một giấc rồi thức dậy là an toàn rồi"

Thu Phong há mồm định nói gì đó thì bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa.

"Rầm rầm. Mở cửa mở cửa, nhanh lên"

"Không phải nhanh như vậy chứ?"

Minh Thuận mặt biến sắc nói thảm, ông biết tổ chức này sẽ không liên lụy tới mình nhưng như vậy quá nhanh đi?

"Ra ngay ra ngay!" Dù không biết người tới là ai Minh Thuận vẫn chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa Minh Thuận thấy đứng trước mặt mình là bốn tên thân hình to lớn mặc âu phục.

Chưa kịp hỏi mấy người này tới đây làm gì thì một tên đứng ra nói

"Có phải Nguyễn Vạn Phúc ở chỗ này?"

"Đúng... đúng vậy"

Minh Thuận nghe vậy liền biết không xong rồi, bản thân cũng thận trọng trả lời không dám nói dối câu nào.

Những kẻ như thế này nằm ở đẳng cấp hoàn toàn khác những côn đồ thường như hắn nên hắn cũng không dám đối nghịch bao che trước mặt những kẻ này.

"Kéo hắn ra, cần thiết thì dùng vũ lực"

"Dạ!!!"

Tên mặc âu phục có vẻ là kẻ cầm đầu nhóm người này ra lệnh cho ba tên khác.

Thu Phong mặc dù ở bên trong nhưng lỗ tai anh khá thính vẫn nghe rõ cuộc trò chuyện bên ngoài.

Bản thân anh cũng biết điều liền đi ra để những người này không gây khó dễ cho Minh Thuận.

Bắt gặp Thu Phong đang đi ra, ba tên mặc âu phục đang xộc xộc xông vào bỗng dừng lại.

Thu Phong thấy vậy cũng không dừng bước mà tiếp tục đi tới, thấy vậy hai tên đứng lên hai bên kẹp Thu Phong lại chính giữa nói.

"Vui lòng anh hợp tác đi với chúng tôi tới gặp boss, nếu chống cự sẽ tự gánh hậu quả"

Tới nước này Thu Phong cũng chẳng thêm quan tâm đến cái nhiệm vụ được giao nữa bèn thờ ơ nói

"Rồi rồi, đi thì đi"

Ngay lập tức hai tên mặc âu phục đứng hai bên kẹp tay Thu Phong lại, tên còn lại thì đi ở đằng sau. Cả bốn người đều đi ra cổng.

Tên mặc âu phục có vẻ là chỉ huy đứng đó cũng lạnh nhạt nhìn Thu Phong như một người chết.

Hắn quay người đi trước, Thu Phong bị dắt đi theo được mấy bước thì bỗng anh đứng cứng người lại khiến hai người đang kẹp Thu Phong cũng không kéo nổi.

Tên đi phía trước dừng chân quay đầu lại nói "Chuyện gì?"

Thu Phong nhún vai đáp "Không có gì, chỉ là khi tôi đi các anh cũng không được làm khó anh Thuận được chứ?"

"Tất nhiên, luật này xưa giờ chúng tôi không tái phạm"

"Ok"

Nhận được lời chắc chắn của đối phương, Thu Phong tiếp tục để họ áp giải đi.

Con hẻm ở nhà Minh Thuận khá nhỏ, tuy oto có thể vào được nhưng rất mất thời gian nên nhóm người áp giải Thu Phong phải để xe ở ngoài đường chính.

Áp giải Thu Phong lên chiếc xe, anh được họ chiếu cố ngồi ở chính giữa, còn hai kẻ kia ngồi ở bên ngoài. Tay anh từ lúc nào đã bị dây thừng trói lại cực kì chắc chắn.

Xe lăn bánh rời khỏi quận Bình Thạnh.

Ngồi trên xe nhìn qua cửa sổ, Thu Phong thấy hình như đã đi ra khỏi thành phố, hướng đi này chắc có lẽ ở Bình Dương.

Bình Dương...

Nói theo một cách khác lúc trước Thu Phong đóng quân ở Bình Dương, xem như bản thân anh quen thuộc nơi này.

Thu Phong cũng không phải kẻ hiền mà dễ bị bắt đi dễ dàng như vậy, chỉ là anh muốn xem coi xe này có đi ra ngoài khu dân cư hay không.

Đúng như ý anh, hướng đi dần ra ngoại ô tới Bình Dương.

"Xin lỗi nhé"

Bỗng trong xe đang im lặng Thu Phong nói ba từ khiến người ta sởn gai ốc.

"Phăng"

Thu Phong dứt câu bỗng đưa hai tay đang bị trói chặt lên.

Bung một phát sọt dây thừng đứt phăng dưới sự khinh ngạc của những tên trong xe.

Chưa kịp định hình thì hai tên bên cạnh đã bị Thu Phong dùng cánh tay đập thẳng vào mặt gây bất tỉnh nhân sự.

Ghế lại phụ còn một tên đang ngồi vừa kịp rút súng ra đã bị Thu Phong vịn gãy cổ.

Cầm của hấn lộn ngược lên trời, máu từ mi mắt, từ mũi từ tai bắt đầu tràn ra trông rất ghê rợn.

"Kétttttttt"

Tên còn lại đang lái xe gấp gấp đạp phanh lại giữa đường nhưng chưa kịp quay đầu lại hắn đã cảm nhận được hơi ấm bàn tay đặt lên cổ mình.

"Bái bai..."

"Rộppp rộppp..."

Âm thanh cổ họng bị bóp nát vang lên, câu cuối cùng của đời hắn nghe được là tiếng tạm biệt nhẹ nhàng đến từ quý.

Giải quyết xong bốn tên, Thu Phong tổng cổ tên ngài trên ghế lái ra phía sau ghế.

Bản thân anh ngồi vào ghế lái đánh xe tới khu đất trống trên con đường ngoại ô.

Lập lại trò cũ, từ trong tay Thu Phong đã cầm sẵn cái điện thoại đập đá, anh lấy sim từ trong đế giày ra gọi vào dãy số của Hạ Nhược Y.

Tút tut.

Điện thoại đổ chuông một hồi lâu chưa có ai bắt máy.

Thu Phong lại phải gọi thêm một lần nữa thì dây dây bên kia mới lên tiếng trả lời

"Alo"

"Cô đi chơi với anh nào mà để tôi gọi mấy cuộc không nghe máy vậy?"

"Này nhá vừa gọi là muốn kiếm chuyện là sao?"

"Không phải à?"

"Người ta đang tắm thì anh gọi tôi mới phải quần khăn chạy ra đây này. Mà gọi có chuyện gì vậy? Tôi nhớ ngày mai anh đấu trận chung kết mà?"

Nhược Y nói xong một hồi lâu vẫn chưa nghe Thu Phong đáp lại. Cô chỉ nghe được tiếng của bật lửa vang lên, tiếp đó đến tiếng rút thuốc dài của Thu Phong.

"Này chẳng lẽ..."

"Ừ, nhiệm vụ thất bại rồi. Mém tí bị thủ tiêu đây này"

"Anh đang ở đâu?"

"Vùng ngoại ô thành phố, địa chỉ xxx. Cho người tới đó đi"

"Rồi anh đợi mười phút sẽ có xe tới đón, nhớ cẩn thận"

Thật ra chuyện này cũng không thể trách Thu Phong được.

Trách là trách bên phía mật vụ không đưa ra đủ nội tình, cũng không ai tính đến chuyện sớm như vậy Thu Phong đã bại lộ thực lực khiến người ta mời chào.

Dù sao nhiệm vụ lần này cũng thất bại, Thu Phong phải đành quay về.

Thu Phong kéo một hơi thuốc rồi bước đi.

Anh vừa đi được vài bước bỗng nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

"Ring ring..."

"Ủa, à trong xe"

Nhận ra tiếng chuông phát ra từ chiếc xe oto kia.

Bên chân cửa oto lúc này đang rỉ ra từng giọt máu rớt xuống mặt đất.

Thu Phong mở cánh cửa ra một mùi máu tanh sộc lên mũi anh, dường như anh đã quen với mùi vị này nên chẳng quan tâm mấy.

Lục lọi trong xác của một tên mặc âu phục, Thu Phong lấy từ túi trong áo hần ra một chiếc điện thoại cảm ứng.

Một dãy số hiện lên, nhìn vô dãy số này Thu Phong biết ngay đây là dãy số ma.

"Alo"

"Alo, bắt được thằng võ sĩ chưa, sao không thấy báo cáo gì vậy?"

Thì ra là tổ chức của nhóm người này gọi.

Thu Phong mang giọng điệu kiêu ngạo nói

"Thằng võ sĩ đó đây này"

"Mày..."

"Mày cái con *** "

"Người tao đâu?"

"Bị tao vắn cổ hết rồi"

"Thằng chó!"

"Nói với ông chủ tội mày, rửa cổ đến đờn tao. Có ngày..."

"Rộp"

Thu Phong nói đến hai chữ có ngày bỗng tay gia tăng lực đạo bóp nát chiếc điện thoại.

Chính cái tổ chức, hay cái gia tộc chó đẻ gì đó Thu Phong không biết tên đã làm công cốc mấy ngày anh nằm vùng.

Món nợ này Thu Phong sẽ không dễ dàng mà bỏ qua được.

Nếu có cơ hội anh muốn bóp chết tên đứng sau vụ này, khinh người quá đáng.

Đẹp chuyện đó sang một bên, Thu Phong vừa đi vừa huýt sáo đi ra ngoài đường chính.

Còn chuyện chiếc xe với vài các xác kia cũng không phải chuyện anh phải quan tâm nữa.

Tính ra anh đã đi tới Sài Gòn được hai tuần rồi, ở đây khí hậu quả thật quá ô nhiễm.

Mà nhiều đây vẫn chưa là gì so với bên Trung Đông, chiến trường Thu Phong từng tham gia bên đó.

"Uỳnh...."

Một tiếng nổ vang lên inh trời, Thu Phong phản xạ cực nhanh cả người nằm sát đất từ lúc nào.

Một hồi sau cảm thấy vụ nổ đã im lìm, anh mới từ từ đứng dậy nhìn ra hướng vụ nổ xảy ra mà mắng

"Lũ này điên rồi. Cái tổ chức này bí mật kiểu quái gì cho tự phát nổ cả xe"

Vừa rồi khi Thu Phong vừa đi được vài chục mét thì chiếc xe được cài chip nổ từ xa cho nổ banh cả chiếc xe.

Phi tang tất cả chứng cứ. May mắn thay vừa nãy Thu Phong lười lục soát chiếc xe xem có gì trong đó, căn bản anh nghĩ chẳng có gì đáng quan tâm.

Nhưng bây giờ anh thấy sự việc dường như không chỉ vậy, cái tổ chức này không đơn giản là bắt võ sĩ theo mình, còn có gì đằng sau đó nữa.

Cũng may nơi này cách khá xa đường lộ, nếu có người nhìn thấy đám cháy này cũng chỉ nghĩ rằng ai đang đốt cái gì đó mà thôi.

Thu Phong lại móc điện thoại ra gọi vào số Nhược Y một lần nữa.

"Alo! Chuyện này nên để cảnh sát đứng ra hứng, cái tổ chức này có vấn đề, chúng ta cũng không nên bị lộ ra ngoài"

"Được!"

Đầu dây bên kia trả lời ngắn gọn, Thu Phong tiếp tục công việc vừa đi vừa huýt sáo của mình. Mặc cho ngọn lửa cháy ngút trời phía sau.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Huấn Luyện Thiên Long .

Tại một vùng ngoại ô phía bắc thành phố Vũng Tàu.

Dưới mặt đất có một nơi được xây dựng gọi là trụ sở mật vụ PC0.

Tại văn phòng thủ trưởng PC0.

"Báo cáo. Nhiệm vụ lần này thất bại. Hết!!"

Giọng nói trầm ồm của một thanh niên tên là Thu Phong vang lên.

Hai tuần vừa rồi anh nằm vùng tại đấu trường ngầm hoàn toàn thất bại.

Thất bại bởi một lý do hết sức vô lý vì quá mạnh mà người ta để ý. Cũng may những kẻ đó chưa điều tra ra được thân phận thật sự của Thu Phong.

Phải chăng họ chỉ biết Thu Phong là một kẻ nào đó giả danh để tham đấu trường ngầm.

Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng, vì hằng năm luôn có kẻ vì muốn tham gia đấu trường ngầm mà làm giả thân phận của mình, cái họ quan tâm chỉ là sức mạnh của Thu Phong có mà thôi.

Trong phòng thủ trưởng vang lên một tiếng thở dài.

"Cậu báo cáo cũng ngắn gọn quá đấy. Mà thôi chuyện này cũng do chúng tôi có nội tình không sâu trong đó. Chuyện này cứ để sang năm rồi tính, tôi sẽ cài một mật vụ vào trong đó vậy"

Người vừa thở dài không ai khác chính là lão Nguyễn Đức Công.

Lão cũng không thể trách Thu Phong được, ai bảo hấn xui xẻo ngay vòng đầu gặp phải tên biến thái bên Thái Lan.

Nếu để Thu Phong từ từ bộc lộ sức mạnh thì có nhiều thế lực nhúng tay vào việc mời Thu Phong về. Cũng từ đó tránh được nhiều rắc rối hơn.

Đức Công khoát tay ý bảo Thu Phong lui xuống, ông đang nghĩ lần này Thu Phong hoàn thành không được việc này thì phải kiếm việc khác cho hấn làm.

Thấy bản thân đã bảo Thu Phong lui xuống nhưng lão vẫn thấy anh đứng đó liền nói

"Sao có chuyện gì cần nói nữa à?"

Thu Phong trầm ngâm một hồi rồi cất tiếng

"Mấy người của ông lần trước đánh thắng trọng tài mém tí là không xong. Ông muốn mấy tên đó làm hỏng chuyện à? Mà thôi cũng không có gì tôi đi đây"

Nói giữa chừng thì Thu Phong bỗng lui xuống, chuyện mất tên lính mới của mật vụ mém làm hỏng chuyện khiến lúc đó anh cũng không vui, mà bản thân cũng không thể bao che được. Nỡ về sau có chuyện gì lớn hơn thì hỏng hết.

Kết quả sau lời nói của Thu Phong những tên có mặt hôm đó đều bị triệu tập một lần, kết quả những tên nào quá tay đều bị kiểm điểm một phen nhớ đời.

Kẻ gây ra chuyện đó là Thu Phong bây giờ đang vì vu trên đường về nhà cùng với Hạ Nhược Y.

Trên xe đang yên tĩnh bỗng Nhược Y mở miệng châm chọc nói:

"Anh có vẻ vui khi không hoàn thành được nhiệm vụ quá nhỉ?"

Thu Phong đang kéo dờ điều thuốc nghe vậy liền quăng đi bình thản nói

"Tất nhiên, dù sao chuyện này quá mức tốn thời gian. Tôi cứ tưởng nhiệm vụ lão ấy giao một hai ngày là xong, ai dè phải nằm vùng, cũng không thể trách tôi được"

Ngừng một tí Thu Phong lại nói tiếp

"À mấy bữa nay Hắc Long sao rồi? Có bọn nào tới phá không?"

Nghe Thu Phong bàn về chuyện chính, Nhược Y cũng bỏ thái độ không đứng đắn mà đáp

"Không có việc gì, phải chăng có mấy thằng tào lao nhậu xỉn xong phá phách, đề bị tổng đi hết rồi"

"Ừm. Vậy tốt, còn thằng em tôi viết thư nó hết chưa?"

Thu Phong lại hỏi thêm một câu nữa.

Khi đi anh đã giao hết toàn quyền xử lý cho Nhược Y, đến cả chuyện trong nhà anh cũng giao cho cô. Qua chuyện này cho thấy anh cũng không xem Nhược Y là người ngoài, điều đó khiến cô rất vui.

"Em anh không vấn đề gì, mấy vết thương đó không sâu, chắc do thị nó dày quá nên cũng gần khỏi hết rồi. Cơ mà tôi phải tốn tiền mua hủ thuốc trị sẹo từ Nhật qua đưa cho nó bôi ấy"

"Vậy à?"

Thu Phong nói đúng hai câu ngắn gọn xong không nói gì nữa.

Thật ra Thu Phong giao mọi chuyện cho cô nàng này xử lý cũng chẳng có gì. Bởi vì bản thân hai người mang đến lợi ích cho nhau, anh cũng tin rằng lợi ích còn thì sự an toàn cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhược Y lại không nghĩ như vậy, ngày qua ngày tiếp xúc với con người lười biếng như Thu Phong càng làm cô có cảm tình với hắn.

Với cô, tên này ngoài đánh nhau ra chuyện gì cũng dở khiến cô cũng đau đầu.

Khoảng thời gian này hầu như cô chưa thực hiện một nhiệm vụ nào bên mặt vụ giao ra cả, khôn phải không làm mà không có để làm.

Lão Đức Công hoàn toàn sắp xếp cô bên cạnh Thu Phong từ lúc nào mất rồi.

Nhược Y đánh xe một vòng quanh thành phố rồi lái tới một toà cao ốc.

Căn biệt thự Thu Phong đang xây chắc phải qua tết mới xong nên hiện tại anh và thằng em trai mình ở đỡ trong căn hộ còn trống của Nhược Y.

Thu Phong vừa mở cửa bước vào bỗng nhiên trước mặt anh xuất hiện một bàn chân đánh tới.

"Soạttt"

Theo phản xạ Thu Phong nghiêng người qua một bên tránh né, tay phải anh theo đó chụp lấy cổ kéo ra phía trước cho đối phương soạt cả chân xuống.

Không chỉ dừng tại đó Thu Phong ngay lập tức bồi một đấm vào ngực đối phương.

"Bụp..."

"Ay da... Anh hai..."

Một tiếng nói quen thuộc với Thu Phong vang lên.

Là giọng nói của Thiên Long vang lên, cả người cậu bây giờ nhìn rất buồn cười, chân thì vất lên cổ cả thân dính sát vào tường không thể nhúc nhích.

Thu Phong đứng ngoài cửa thu tay lại cười.

"May mà vừa rồi anh nhìn kịp ra mày không thôi là ăn đấm rồi đấy"

Vừa rồi khi Thu Phong định đấm vào người Thiên Long thì phát hiện ra đó là em mình nên thay vì đấm anh đổi thay chương, đẩy Thiên Long văng ra dính vách tường.

Thiên Long khổ sở loay hoay một hồi mới tháo chân xuống cổ mà đứng lên được. Cậu loì chơi nói

"Anh thấy em thế nào, dù bị thương võ nghệ vẫn không suy giảm, ghê không?"

Thu Phong đi lại gõ đầu thằng em trai mình cười nói

"Võ nghệ con khi, lo mà luyện lại đi. Mày sắp nghỉ tết chưa?"

Nói mới nhớ bây giờ đã là tháng mười hai, còn hơn tháng nữa sẽ tới tết, mà khoảng thời gian này Thu Phong cũng chẳng muốn thằng em mình ngồi chơi.

Thiên Long đang trong giai đoạn phát triển phải huấn luyện nó ngay lúc này để mai sau anh có chuyện gì cũng đỡ lo hơn.

"Em thi cuối kì một xong mới được nghỉ, mà có chuyện gì vậy hai? Tập tiếp hả"

Nghe Thiên Long hỏi Thu Phong gật đầu nhẹ một cái nói

"Ừ. Giờ còn thi học kì thì tập nhẹ nhẹ trước, nghỉ tết rồi tao dắt mày đi Đà Lạt một chuyến"

Tự dưng nghe tết được đi Đà Lạt Thiên Long bỗng phần chấn hấn lên gật đầu cực mạnh nói

"Anh hai cứ yên tâm ở em hehe"

Nói xong Thiên Long quay người đi vào phòng, vừa đi vừa lẩm nhẩm hai chữ Đà Lạt.

Thiên Long còn không biết chuyến đi Đà Lạt này căn bản không phải là du lịch mà là đi hành xác.

Qua ngày hôm sau mặc dù Thu Phong nói là sẽ tập nhẹ nhẹ cho Thiên Long trước mà bốn giờ sáng đã lòi đầu thẳng nhỏ dậy đi chạy biển.

Chạy bộ liên tục đến năm giờ anh bắt thẳng bé tắm biển, nói là tắm biển cho nhẹ nhàng nhưng thực chất bắt thẳng bé bơi liên tục cho đến năm rưỡi mới chạy bộ về tới chung cư tắm rửa sạch sẽ.

Đến giờ đi học nhìn Thiên Long hoàn toàn không có sức sống của một con người tí nào.

Cả người cậu mệt lử, tay chân không nhấc nên nổi.

Cứ thế cho đến lúc thi xong học kì, ngày nào Thiên Long cũng bị Thu Phong hành hạ.

Khoảng thời gian trước đó khi Thiên Long đụng chuyện với Hải Bánh ở trong trường, sau sự việc đó Thiên Long không còn thấy Hải Bánh đi học.

Nghe đâu đã rút học bạ khỏi trường và nghỉ học hẳn, còn thằng Thiên Vương kẻ đầu sỏ gây ra việc này cũng chẳng còn mặt mũi nào.

Lần nào trên trường hắn bắt gặp Thiên Long đều tự động đi đường vòng, thậm chí vài tên đi theo hắn thấy vậy muốn trả thù dùm đều bị hắn phủ nhận lòng tốt và bị đập cho một trận.

Sự kiện đó ngoài những người trong cuộc ra thì chẳng ai biết tới, Thiên Long vẫn cứ đi học bình thường.

Bây giờ lại nhắc đến bang Hắc Long của Thu Phong. Hơn ba tháng kể từ khi thành lập địa bàn của Hắc Long đã trở nên vững chắc.

Con số năm trăm người giờ đây đã lên tới chín trăm.

Nhược Y còn có thêm ý kiến rằng sẽ mở các sòng bạc chính quy, nhờ lợi thế là người của mật vụ nên chuyện đó cũng chẳng khó khăn khi làm.

Hơn nữa thành phố này đang dần dần xuất hiện rất nhiều đại gia, mà những kẻ đại gia ấy ai chả có máu cò bạc.

Một sòng bạc được mở ra ở một thành phố đang phát triển thế này đảm bảo là một món hời lớn cho Hắc Long.

Tuy vậy mở sòng bạc rất dễ bị các thế lực khác dòm ngó, nên hiện giờ Thu Phong muốn củng cố lại sức mạnh của bang hội mình.

Còn về phía công ty đang phát triển cũng không phải là việc Thu Phong phải lo, dù sao cũng có Hạ Nhược Y đứng ra điều hành rồi.

Vả lại tiền cũng không phải của mình mà là của đối phương nên Thu Phong tin chắc Nhược Y không dám để công ty hao hụt.

Dù sao Thu Phong cũng quá là vô tâm, công ty thành lập ra từ đó là nguồn vốn để duy trì bang hội mà bản thân anh chẳng thêm ngó ngàng tới cứ ném hết cho người ta là xong.

"Chà tính ra còn nhiều việc phải làm quá, chả biết sau này sẽ đi tới đâu đây"

Ngoài ban công chung cư, Thu Phong ngồi trên ghế gác chân lên lan can ngả người ra phía sau rít một hơi thuốc rồi thở dài.

(Qua chương sau sẽ tới sự kiện mới các bạn đừng nóng lòng hí hí, mà không nóng lòng cũng không sao. Cảm ơn đã đọc ạ, mình sẽ rặn chương mới trong hai tiếng nữa:v, xin chào thân ái và quyết thắng)

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ý Tưởng Mới ...

Sáng sớm sau khi chạy biển một vòng với Thiên Long về Thu Phong cầm điện thoại lên gọi cho Minh Con.

Hôm qua về nhà anh cũng chưa liên lạc gì với bang hội nên giờ phải gọi nói một tiếng.

"Alo, đại ca về rồi à?"

"Ừ, giờ đang ở đâu tao qua"

"Dạ tụi em ở Bình Giã"

"Ok"

Trụ sở bang phái của Thu Phong bây giờ dời về đường Bình Giã, khu này tuy đông dân cư nhưng vẫn có đất trống, thích hợp để tụ tập, chỉ cần không gây ồn là được.

Không biết phong thủy hôm nay của Thu Phong làm sao mà vừa bước ra đường đi được một đoạn thì chiếc xe máy huyền thoại của anh bị hết xăng.

Buồn bực một chập Thu Phong dắt bộ tới cây xăng gần đó để đổ.

"Đầy bình đi anh"

Câu nói mà bao người đổ xăng muốn nghe nhất từ miệng Thu Phong.

"Chị ơi cho em xin ít tiền, em đói quá"

"Nè em"

"Nhìn ăn mặc sang trọng vậy mà cho có năm ngàn vậy"

"Này em, ăn nói cẩn thận..."

"Có tờ năm chục kia, đưa đây"

"Bốp" "Trả đây..."

Thu Phong vừa đồ xăng xong định đề xe lên đi thì chứng kiến một cảnh tượng kì cục.

Chuyện là một thằng nhóc vào cây xăng xin tiền người khác.

Thằng nhóc này tiếp cận cô gái đi chiếc SH một mình để xin tiền, thì cô gái này có lòng tốt cho cu cậu năm ngàn, cu cậu cầm lấy chê ít.

Thế là cô này khó chịu, mà chưa kịp làm gì lại bị thằng nhóc giật tờ năm mươi ngàn trên tay chạy đi. Cô nàng này cũng không vừa, túm áo thằng nhóc lại vả cho nó một cái.

Thu Phong chứng kiến cảnh tượng trên cũng há hốc mồm, xã hội bây giờ ăn xin còn chê tiền ít nữa thì cũng chịu.

Anh cũng chẳng quan tâm chuyện này lắm định đi luôn thì lại nghe thấy vài tiếng xôn xao.

"Này sao mà đánh em tao"

"Nó giật tiền của bà mà thì bà mà đánh nó"

Lúc này không biết từ lúc nào xuất hiện ba bốn tên thanh niên trông rất giống côn đồ đang đứng đôi co với cô gái vừa rồi.

Thằng nhóc giật tiền của cô gái nghe cô gái kia nói vậy liền nhẩy cẳng lên nói.

"Con đĩ, mày cho tiền rồi mày còn đánh tao. Giờ kêu tao ăn cắp tiền mày. Thấy tao còn nhỏ ăn hiếp à. Anh trai nó đánh em đó"

Thằng nhóc này quả thật bá đạo, rõ ràng Thu Phong thấy nó sò sò giật tiền người ta xong chạy, giờ lại kêu người ta cho.

Với kinh nghiệm tham gia qua vài vụ án từ trong đến ngoài nước Thu Phong chỉ cần liếc mắt qua là biết đám người này đi lừa đảo tiền người khác để kiếm sống.

Nhưng với tập tính tò mò Thu Phong cũng muốn xem bọn này làm gì tiếp theo.

Một tên côn đồ tự nhận là anh của thằng nhóc ăn mày đứng ra nói

"Đó, em nghe rồi chứ em gái xinh đẹp. Biết đường thì đưa ra năm trăm ngàn coi như tiền bồi thường, tụi anh sẽ không làm gì em"

Cô gái kia nghe vậy liền nổi máu lên, nàng cũng không phải hạng gái hiền từ gì liền quát

"Đưa quần què, mọi người ở đây ai chả thấy thằng nhóc này giật tiền tôi, không tin hỏi anh bán xăng xem"

Tên côn đồ kia lắc đầu cười không quan tâm đến cô gái mà lại khoác vai người bán xăng cười đều nói

"Anh xem, nãy anh có thấy thằng em tôi giật tiền em gái này không?"

Người bán xăng không biết vì lý do gì mà lắc đầu như chưa từng được lắc, hần lắc đầu lia lịa mà chẳng nói câu gì, vẻ mặt hần mang theo vẻ sợ sệt thấy rõ.

Vì lúc này sau lưng hần tên côn đồ kia đang đặt một con dao nhọn hoắt nơi đó.

Cô gái xinh đẹp kia thấy vậy liền trợn mắt lên cứng họng

"Mấy người..."

Cô quay sang nhìn những người đang đồ xăng xung quanh, ai đây cũng đều vội tránh mặt nhưng cũng không rời đi.

Bản tính những người đó sợ chuyện mà lại muốn nhiều chuyện, chả ai vào giúp cô gái này cả.

Cảm thấy không ai giúp mình cô gái tức tối rút điện thoại ra định gọi cho ai đó.

"Con đĩ này..."

Tên côn đồ khác thấy cô gái rút điện thoại ra liền chạy lên giật lấy quất một tiếng vào mặt cô gái.

Còn tên côn đồ được cho là anh chàng nhóc ăn mày đi lại vuốt mặt cô gái một cái cười hắc hắc nói.

"Cô em, tính gọi cho người thân à? Tôi tịch thu điện thoại này của cô, coi như tiền bồi dưỡng thương tật cho thằng em tôi vậy"

Nói xong hần cùng đồng bọn quay người đi.

Cô gái xinh đẹp ấy đứng chết chân tại chỗ chỉ biết oà to lên mà khóc, cô cảm thấy trên thế giới này con người thật là xấu xa.

Đúng ngay lúc cô gái cảm thấy tuyệt vọng nhất thì cái tên đang cầm điện thoại của cô tự nhiên biết bay, theo cô thấy thì hẳn bay được, cả người của hắn không còn trên mặt đất nữa.

Cô thấy tên đó đang bay, mà trùng hợp lại bay về phía cô.

"Rầm..."

Tên côn đồ không biết vì lý do gì mà cả người bay lên đập vào chiếc xe SH của cô gái.

"Á á á á á á á á..."

Cô gái hét lên một tiếng sợ hãi, bởi vì lúc này cô thấy miệng tên côn đồ toàn máu, hai mắt hắn nhắm nghiền chả biết còn sống hay chết.

"A..."

"A..."

"A..."

"Buông tao ra..."

Ba tiếng kêu và một tiếng chửi lần lượt vang lên.

Tất nhiên người gây ra tất cả sự kiện vui vẻ này không ai khác chính là Thu Phong.

Trên tay Thu Phong bây giờ đang cầm một chiếc điện thoại và... thằng bé ăn mày lúc nãy.

"Câm mồm, lão lếu tao bóp chết mày giờ"

"Hức..."

Thu Phong mắng chửi thằng nhóc ăn mày tên tay mình một trận rồi lôi đầu nó tới cô gái đang ngồi khóc nước mắt nước mũi tèm nhem, nhưng Thu Phong nhìn vào kiểu gì vẫn thấy đẹp.

Cô gái thấy Thu Phong đi lại phía mình liền ngừng khóc, cô biết người đàn ông trước mắt này không phải là kẻ xấu.

Thu Phong bước tới ngồi chồm hổm trước mặt cô gái nhẹ nhàng đưa điện thoại trước mặt cô ta rồi nói

"Điện thoại của cô..."

Nhận lại điện thoại của mình cô gái hai tay run run một hồi lâu thốt lên được hai chữ

"Cám ơn..."

Thu Phong đang nhìn cô gái bằng ánh mắt bình thường bỗng khí thế thay đổi, giọng nói cũng trở nên sắc bén.

Anh ấn đầu thằng nhóc trên tay mình xuống đất quát

"Xin lỗi người ta mau"

Bỗng nhiên thằng nhóc bị ấn đầu xuống đất bắt xin lỗi, tất nhiên nó không chịu mà la lên.

"Không, không, buông tao ra..."

"Buông à?"

Thu Phong bỗng nhiên vạch quần thẳng nhóc lòi cái mông đen thui ra, anh dùng tay đánh thật mạnh một phát vào mông thẳng bé.

"Bóp..."

Những thẳng nhóc như thế này ra đời quá sớm, bản thân bọn chúng bị người ta lợi dụng, bị dạy hư hết rồi.

Lần này Thu Phong chỉ muốn dạy dỗ thẳng nhóc này một phen cho nó biết xin lỗi là cái gì rồi tống vô trại cải tạo thanh thiếu niên.

Dù vậy thẳng nhóc vẫn mặc sức nói không.

Thẳng nhóc ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi bàn tay như kim kẹp sắt của Thu Phong.

Chừng nửa phút sau khi mông thẳng nhóc bắt đầu sưng vù lên rĩa ra từng tia máu, nó cũng bắt đầu khóc rống lên.

"Xin lỗi không?"

"Không.. hu hu, không xin lỗi đâu mà... huhu"

Thu Phong ra tay độc ác đến nỗi những người xung quanh nhìn vào cũng không đành lòng, tuy thẳng nhóc này có mất dạy nhưng mất dạy thì trách những kẻ không dạy thẳng nhóc đàng hoàng, không thể trách một thẳng nhóc mới hơn mười tuổi như nó được.

Cô gái xinh đẹp bị hại vừa rồi đứng bên cạnh Thu Phong cũng không đành lòng chạy lại giữ bàn tay Thu Phong lên tiếng.

"Thôi anh gì ơi đừng đánh nó nữa, dù sao nó cũng còn con nít mà..."

Được gái xinh giữ tay lại Thu Phong cũng không đánh nữa mà lạnh giọng nói

"Nó gây cho cô đông rắc rối này đây "

Cô gái nghe vậy lập tức xua tay liên tục

"Không, không, tôi không sao, anh đừng đánh nó nữa tội nghiệp"

Thu Phong nghe vậy thật không biết nói gì, anh đứng lên, bản thân cũng chẳng buồn đánh thằng nhóc cứng đầu này nữa. Có đánh chết nó cũng chưa chắc gì nó xin lỗi được một tếng, anh cũng chẳng hiểu cô gái trước mặt này nghĩ gì lại đi xin cho thằng nhóc này.

Vài phút trước cô ta còn khóc lên khóc xuống vì bị ức hiếp, giờ lại đi xin cho người khác không bị đánh.

Rõ ràng Thu Phong giúp người mà chẳng được đền ơn.

Bực bội Thu Phong rút điện thoại ra gọi vào một dãy số.

"Alo?"

"Lão Mạnh à?"

"Tôi đây... xin hỏi ai vậy?"

"Thu Phong đây, ông cho người đến cây xăng XXX, ở đây có vài thằng côn đồ tôi mới tóm được. Nhanh đi"

"Được được"

Vừa rồi Thu Phong gọi vào số của vị trưởng phòng công an khu vực này, thân phận Thu Phong bây giờ các vị trưởng phòng công an không ai

là không biết, do bản thân anh gây ra mấy vụ ẩu đả lớn nhỏ trong thời gian xuất hiện đúng ba tháng tại Vũng Tàu này.

Công an làm việc quả thật nhanh, Thu Phong vừa dựng xe cho cô gái lên thì lúc này bọn họ đã tới.

Khác với những gì họ tưởng tượng, Thu Phong nói là bắt người mà thực chất là đánh người, trừ thằng nhóc ăn mày ra thì tất cả bất tỉnh hết.

Đúng lúc thằng nhóc ăn mày đang được dắt đi thì nó khựng lại nước mắt tèm nhem quay qua hét lớn với cô gái xinh đẹp vừa rồi.

"Em xin lỗi chị..."

Xong thằng nhóc bị dắt lên xe, hiển nhiên là về đồn uống trà.

Một vị công an sau khi xử lý xong xuôi mọi việc liền chạy lại chào Thu Phong giọng nghiêm túc nói

"Xin chào anh. Chú Mạnh nói anh cần gì nữa không ạ?"

Thu Phong gãi gãi đầu một cái rồi bảo

"Thằng nhóc ăn mày nhỏ nhỏ vừa rồi ấy, cho nó đi trại cải tạo đi, khi nào nó cải tạo tốt rồi gửi đến chỗ tôi"

Thu Phong nảy ra ý tưởng muốn huấn luyện những thằng nhóc như thế này.

Không! Phải nói là anh có cả một ý tưởng mới, nhìn thằng nhóc này anh muốn huấn luyện ra một nhóm người dưới sự quản lý của mình.

Anh sẽ đi tìm những đứa trẻ mồ côi và nhận nuôi chúng, anh dạy chúng, đào tạo chúng để chúng sau này có thể làm việc cho anh, vì anh mà sống.

Thu Phong đang suy nghĩ có nên nói với Nhược Y không, bởi vì huấn luyện những đứa trẻ thật sự tốt khi hoàn thành xong, nhưng lại rất mất thời gian khi đợi chúng lớn.

Nhưng có điều Thu Phong không biết nhờ những ý định nông nổi bản thân lúc này về sau lại giúp được anh rất nhiều.

Sau khi giải quyết xong chuyện này Thu Phong định lấy xe đi thì lại bị cô gái xinh đẹp kêu lại.

"Anh gì ơi"

Hơi khựng lại một chút Thu Phong liền trả lời

"Có chuyện gì sao?"

"À không không..." Cô gái thấy Thu Phong nhìn chằm chằm mình bỗng mặt cô đỏ bừng lên lắc đầu liên tục.

"VẬY...?"

"Tôi muốn hỏi anh rảnh không... Tôi muốn cảm ơn"

Cô gái càng nói giọng càng ngày càng nhỏ, phải nói là cô đang rất ngại. Thu Phong bất thành linh xuất hiện giúp cô trong lúc cô tuyệt vọng nhất, cô rất muốn cảm ơn Thu Phong nhưng cô không biết nên cảm ơn như thế nào vì trường hợp thế này là lần đầu cô trải qua.

"Hả?" Dường như Thu Phong nghe không rõ mà hả lên một tiếng nghe rất là vô duyên.

Lúc này cô gái đi lại gần hơn phía anh nhẹ giọng nói

"Anh có rảnh không, tôi muốn cảm ơn anh..."

Lần này thì Thu Phong nghe rõ nhưng lại mở miệng trêu chọc

"Cô tính lấy thân báo đáp à?"

"Cũng được... Ấy, anh đùa hả?"

Cô gái theo quán tính trả lời đại thì chợt nhận ra không đúng trùng mắt nhìn Thu Phong.

Thấy cảnh tượng vậy Thu Phong nhìn không được ngắt má đang phụng phịu vì bức mình lên của cô gái một cái.

Thật sự cô gái này quá đáng yêu, nhưng đối với Thu Phong chỉ để nhìn thôi không ăn được.

Anh khề từ chối khéo

"Xin lỗi để lần khác có duyên thì gặp, giờ tôi gấp lắm, tạm biệt"

Nói xong Thu Phong đề máy lên phi mất dạng, để cô gái chết chân đứng ở đó.

Thậm chí cô còn chưa kịp hỏi tên anh ta.

Có lẽ Thu Phong không biết chỉ vì lần gặp vô tình này mà Thu Phong khiến cả một đời người con gái phải ở giá.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Người Anh Máu Lạnh !

Thu Phong đi mất để lại một cô gái chờ mong.

Sáng sớm gần bảy giờ, nhờ vụ việc chẳng đâu vào đâu xảy ra ở cây xăng mà giờ đây một đại ca như Thu Phong phải ngồi trong nhà của Minh Con mà ăn bánh mì chấm sữa.

"Anh Phong, nghe nói hai tuần trước anh đi thành phố để thi đấu trong đấu trường ngầm hả?"

Thu Phong đang ăn thì Minh Con không biết từ lúc nào đã ngồi kế bên anh thân mật hỏi chuyện.

Từ khi đầu quân cho Thu Phong, tính cách của Minh Con không còn ngang ngược như trước mà hiền lành an phận hơn hẳn.

Lúc rảnh rỗi hắn thường đi đây đó nghe ngóng tình hình cùng với Ngọc Bảo, phải chăng cuộc sống quá thoải mái hay sao mà khi Phi Hùng khiêu chiến với hắn, hắn rất khó khăn để cầm hoà.

Ít nhất cũng không mất mặt đến nỗi thua người vào sau.

"Vui con khi gì, suýt nữa bỏ mạng tại đó rồi"

Nghe Thu Phong nói Minh Con hứng thú hẳn lên.

Cũng không phải hắn chưa từng đi Sài Gòn, mà cơ bản hắn vừa lên đó quen thói kiêu ngạo bị mấy lão đại ở đó đánh cho chạy trốn chết về.

Từ đó hắn cũng chẳng dám vác xác lên Sài Gòn chơi nữa, chẳng may đụng phải người lúc trước thì có mà khóc không xong.

Thu Phong đang ăn bị làm phiền bản thân bực mình nói

"Biết vậy được rồi, chỉ cần viết về sau cái đất Sài Gòn đó cũng là của mình, vậy thôi"

Biết đại ca mình khó chịu Minh Con cũng biết điều không dám làm phiền nữa.

Hiện tại cuộc sống của hắn cùng huynh đệ trong bang thật sự nhàn hạ, ai ai cũng có việc làm, chẳng phải đi đe dọa hay cho vay người khác để kiếm sống từng đồng.

Hắn cảm thấy lúc đầu đi theo vị đại ca này thật sự là đúng đắn.

Thu Phong dường như nhớ ra được chuyện gì bỗng nói lên cho mấy anh em Hắc Long có mặt trong này nghe.

"À đúng rồi, có chuyện này..."

Ra là chuyện hồi sáng ở cây xăng, Thu Phong kể ra cho mọi người nghe để xem ai biết cuối cùng chuyện này là sao.

Sau khi Thu Phong nói xong thì một đàn em trong Hắc Long lên tiếng nói

"Em biết mấy thằng này, bọn này chắc người của bang Bảy Lùn "

"Bảy Lùn?"

Tên này Thu Phong chưa từng nghe qua, lúc này tên đàn em lại nói tiếp

"Dạ, băng Bảy Lùn này thế lực cũng nhỏ, chỉ vài trăm người thôi. Nhưng cái nghề kiếm sống chủ yếu của bọn này là bắt người già, trẻ em, bà mẹ có con nhỏ.... Đi ăn xin. Bọn này thú tính lắm, nếu ai trong ngày không đủ chỉ tiêu sẽ bị bọn này đánh cho lên bờ xuống ruộng"

"Có chuyện như vậy sao?"

Thu Phong kinh ngạc hỏi, thấy thằng tiểu đệ im cho mình nói thì anh lại khoát tay ý bảo nói tiếp

"Anh thấy nhiều ăn xin trong thành phố đều từ bọn này mà ra, người ta đã nghèo khổ phải đi xin ăn mà bọn chúng lại thất đức như vậy. Dù là dân trong giang hồ như bọn em cũng không chấp nhận được"

Thu Phong nghe xong vẻ mặt tỏ vẻ không quan tâm nhưng những từ thốt ra từ trong miệng anh lại làm người khác lạnh gáy.

"Dệt hết bọn này đi, coi như xẻo một khối u cho thành phố xinh đẹp này"

"Rítttt... hà..."

Nói xong Thu Phong rút một điều thuốc ra kéo một hơi dài rồi gác chân lên bàn.

Anh cũng chẳng phải người tốt gì nhưng kẻ như vậy tồn tại ở đây xã hội này làm cho mọi thứ rất là kém phát triển.

Đêm hôm đó trên địa bàn của băng Bảy Lùn xảy ra một trận tàn sát vô tội vạ.

"Đại đại đại đại ca, tha cho em"

"Bóp"

"Tha con ***, cái lũ súc sinh chúng mày chết hết đi"

Thu Phong cùng thành viên Hắc Long bang tới địa bàn của băng Bảy Lùn, tại đó anh chứng kiến một cảnh tượng không thể nào chấp nhận được.

Chính những tên thanh niên trẻ tuổi lực lưỡng lại đi đánh đập mấy cụ già, trẻ con, phụ nữ không có sức chống trả lại chung.

Thế là Thu Phong không cần nói nhiều mà cho hơn hai trăm thành viên Hắc Long bang chia ra bao vây địa bàn Bảy Lùn lại và đánh đập chúng.

Tên đại ca của băng Bảy Lùn còn trụ lại cuối cùng đã bị Thu Phong đánh cho ra mã, mặt mũi máu me nhìn không ra thành hình người.

Tuy những tệ nạn khác Thu Phong không quan tâm cho lắm nhưng những thứ tệ nạn bóc lột sức lao động người dân thì chẳng nào khác bọn phát xít, thân từng là một quân nhân Thu Phong không thể nào chấp nhận được cảnh tượng này.

Lúc Thu Phong giải quyết xong tên cuối cùng thì cũng là lúc bên ngoài những tiếng còi của cảnh sát vang lên.

"Ồ e, ồ e..."

"Đại ca đại ca, cảnh sát tới làm sao bây giờ"

Bỗng một thành viên của Hắc Long bang chạy tới báo với Thu Phong, anh nghe vậy liền cười mà không biết nói gì.

"Thằng ngu này, mình có làm việc xấu đâu mà phải sợ? Mày quên thân phận đại ca rồi à"

Một tên tiểu đệ khác đi tới gõ đầu tên vừa rồi, thật hấn chả biết nói gì với tên này, rõ ràng đại ca mình đang làm việc tốt thì việc gì phải sợ chứ.

Cùng lúc đó cảnh sát bắt đầu ập vô

"Bắt hết lại trừ những người áo đen..."

Những người áo đen mà cảnh sát nói chính là thành viên Hắc Long bang, bình thường thì không sao nhưng khi ẩu đả đánh nhau có quy mô thì tất cả các thành viên phải thống nhất một màu áo để đỡ phải đánh nhầm, chính Thu Phong cũng phải mặc một chiếc áo thun màu đen.

Khi tất cả bị áp giải đi thì một vị đội trưởng cảnh sát của tổ phòng chống tội phạm lại gần bắt tay Thu Phong giọng điệu hơi châm chọc nói.

"Nghe danh anh đã lâu giờ mới được gặp, không ngờ xã hội đen như anh cũng làm việc thiện nhỉ?"

Thu Phong bắt tay với tên đội trưởng tỏ vẻ không quan tâm nói

"Những kẻ sống dưới đáy xã hội như tôi cũng có cái kiêu của mình chứ, những loại bại hoại như thế này tôi không chấp nhận được. Phải chăng cảnh sát các vị làm việc thất trách quá mới tới tay tôi?"

Tên đội trưởng cảnh sát nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng quay mình đi mất hút, hẳn cũng biết Thu Phong là kẻ không dễ chọc nên chẳng dám nói nhiều.

Khi về đến trụ sở của Hắc Long bang thì Minh Con, Phi Hùng và Ngọc Bảo nói có chuyện cần bàn.

Trong một căn phòng đầy khói thuốc, giọng của Ngọc Bảo vang lên

"Bên mình hiện kinh doanh đủ loại hình đều phát đạt nhưng em vẫn cảm thấy chưa đủ, bọn em tính hỏi đại ca xem có nhập ma túy từ thành phố về bán coi được không?"

"Ma túy?"

Thu Phong đang ngồi ngửa ra bỗng bật người dậy trầm ngâm.

"Đúng vậy..."

Ngọc Bảo nói tới đây thì im bật, hẳn không dám nói tiếp vì vẫn còn lo Thu Phong là người của cảnh sát.

Không chỉ Ngọc Bảo mà ngay cả Phi Hùng và Minh Con cũng vậy, từ khi gia nhập Hắc Long bang bọn họ cũng ít đánh nhau hẳn đi, điều đó tuy nhiên tốt nhưng đối với những kẻ dùng nắm đấm để sống lại không thích hợp.

Thu Phong cảm thấy điều đó từ vẻ mặt của các thành viên trong bang mình mà ra.

Ra vẻ trầm tư một hồi Thu Phong mới khẽ nói

"Được rồi cứ nhập đi. Nhưng có một điều kiện, tuyệt đối đừng nhập ma túy tổng hợp. Ma túy trắng với ma túy đá thì được. Chuyện buôn bán này thì giao cho thằng Bảo với thằng Hùng phụ trách không vấn đề gì chứ?"

Ngọc Bảo và Phi Hùng đồng thanh trả lời "Không thành vấn đề"

Xong Thu Phong lại tiếp tục nói

"Còn về Minh Con sẽ quản lý các anh em trong bang, tuyệt đối không cho thằng nào đụng vô ma túy, thằng nào đụng vào tao đánh chết. Còn nữa, cũng không được đem thuốc vào quán bar để bán, như vậy rất ảnh hưởng không tốt. Nếu cỏ thì có thể bán trong bar được"

Minh Con nghe xong gật đầu mạnh một cái, ít ra đại ca vẫn còn nhớ tới hẳn.

Lúc này Thu Phong cầm bật lửa lên mỗi một điếu thuốc, anh rít một hơi dài rồi từ từ nói:

"Bây giờ tao cũng có chuyện cần nói."

"Vâng đại ca?"

"Thế này, mấy tháng qua bang mình cũng tích góp được kha khá thành viên rồi, cũng tới lúc chiếm mấy địa bàn của mấy bang yếu trước, sau đó từ khuếch trương thế lực lên, cảm thấy thế nào cho ý kiến đi?"

Thu Phong vừa dứt lời thì kẻ luôn im lặng nhất từ trước tới giờ là Phi Hùng lên tiếng:

"Theo như em biết thì căn cơ của ta mấy tháng qua đã đủ vững, có thể gây chiến được rồi. Nhưng cũng phải kiếm một cái cớ trước đã"

Thu Phong gật đầu đáp

"Tuý tiện cho người qua đó gây chuyện kiếm một cái cớ được rồi, lần này tao sẽ không ra mặt, thay vào đó là thằng Long"

"Long?"

Cả ba người khó hiểu hỏi Thu Phong

Thấy mình chưa giải thích rõ ràng Thu Phong cười khỏ một tiếng rồi trả lời

"Thằng Thiên Long, ba đứa mày cũng từng gặp rồi"

"Anh đang nói em trai anh?"

Ngọc Bảo ngạc nhiên nói, theo như hắn biết lần trước gặp mặt Thiên Long thì thằng bé đang trong tình trạng bị chém đến khắp thân toàn máu.

Nhưng có một điều không thể phủ nhận được rằng nó bị gần hai mươi người bao vây chặt chém mà vẫn hỏ hỏ còn sống thì không thể nào lấy sự may mắn để hình dung.

"Ừ, tao muốn cho nó va chạm sớm"

Lúc này lại đến Minh Con lên tiếng

"Nó còn nhỏ quá, như vậy có sớm quá không?"

Thu Phong nở một nụ cười hỏi ngược lại Minh Con

"Mày ra đời lúc mấy tuổi?"

"Đi lính giải ngũ xong mới..."

"Đẹp mày sang bên tao hỏi thằng Bảo"

Ngọc Bảo nghe nhắc đến mình liền đáp

"Hình như là năm mười hai tuổi"

"Đó thấy chưa, nó mười hai mà thằng Long giờ mười lăm"

Thu Phong làm vẻ mặt mình như là người chiến thắng nói.

Khác với đại ca mình, Ngọc Bảo tỏ vẻ lo lắng hơn nói

"Nhưng tại em sợ không chiêu cố được em anh, nữ như nó có vấn đề gì thì bọn em..."

Đó là chính là điều Ngọc Bảo lo lắng, đao kiếm không có mắt nếu chẳng may Thiên Long bị người ta chém chết thì đám người Ngọc Bảo làm sao ăn nói với Thu Phong đại ca của mình được.

Thà như Thu Phong cùng đi bọn họ không lo lắng đến chuyện này, thân thủ của đại ca mình trong bang Hắc Long này ai ai cũng biết, chiếu cố một em trai mình trong lúc loạn ầu cũng là điều rất dễ dàng.

Đó là nếu như, giờ đây chính miệng Thu Phong nói sẽ không tham gia mà để em trai mình tham gia thay làm mọi người có hơi lo lắng.

Biết nỗi lo của anh em mình, Thu Phong khoát tay nói

"Không có việc gì, nó chết thì do nó quá kém, tao cũng không cần một thằng vô dụng như nó nữa. Yên tâm đi, dù nó có chết tao cũng không trách ai đâu"

Thu Phong vừa dứt lời thì mấy người Ngọc Bảo tim bỗng đập nhanh hơn một nhịp.

Lời nói của Thu Phong phải chăng quá tuyệt tình, đến em trai mình chết cũng không quan tâm.

Nhưng ngược lại với bọn người Ngọc Bảo nghĩ, Thu Phong rất thương em trai của mình nên mới muốn nó va chạm sớm như thế này.

Anh cũng tin nếu không phải bị một trăm thằng bao vây thì Thiên Long vẫn có thể liều chết mà chạy về được.

Cái Thiên Long còn thiếu bây giờ chính là sự thực chiến và can đảm.

Cái đó Thu Phong không thể dạy cho em trai mình mà phải để nó tự trải nghiệm.

Nếu Thiên Long chẳng may mà chết thì Thu Phong cũng không còn cách nào khác là trả thù cho em trai mình.

Như lời của Thu Phong, Thiên Long mà chết ở những trận như thế này thì càng về sau nó càng không có khả năng tồn tại, chỉ là chết trước hay chết sau mà thôi.

Đây cũng là một cách dạy em trai mình của Thu Phong, cách làm không giống ai.

Thu Phong đã nói vậy nhóm người Ngọc Bảo cũng không biết làm sao.

Cảm thấy người của mình khó xử Thu Phong bèn bồi thêm một câu

"Nếu nói về sức chiến đấu có thể bây giờ nó cũng không dễ bị bại dưới tay Phi Hùng hay Minh Con đâu"

"Ríttttt"

Nghe đến câu cuối cùng Phi Hùng bỗng rít vô một hơi hưng phấn.

Phi Hùng được mệnh danh là một con trâu điên cuồng đánh nhau, khi hấn gia nhập Hắc Long bang ngày nào hấn cũng kiếm Minh Con để đánh nhau.

Còn không thì hấn kêu những anh em của mình dùng cây gậy đánh nhau với hấn, tất nhiên hấn dùng tay không.

Và có một điều hiển nhiên rằng Phi Hùng chưa từng có võ, hấn cũng không có khái niệm võ thuật là cái dạng gì.

Phải chăng hấn chỉ biết kẻ mạnh kẻ yếu, qua nhiều năm đánh nhau khiến hấn có kinh nghiệm chiến đấu không thua bất cứ một quân nhân nào.

Cuối cùng sau nghi nghe xong lời nói của Thu Phong, Phi Hùng rất muốn tìm thằng nhóc lớp mười này đánh một trận với nó.

Tất nhiên chuyện này hấn cũng phải được Thu Phong đồng ý đã, dù sao hấn cũng không đánh lại Thu Phong, không thể muốn làm gì thì làm được.

Thấy thái độ phản kích của Phi Hùng, Thu Phong liếc mắt một cái cũng nhận ra. Anh nghĩ nếu thằng này được huấn luyện đầy đủ thì không biết sẽ tới đâu nữa.

Thu Phong vỗ tay vài cái trấn tĩnh những người trước mặt rồi nói.

"Được rồi, chuyện đó để sau. Bây giờ tập trung vô việc gây hấn với người ta trước đã"

.....

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Quyết Tâm Của Thiên Long .

Chính xác bây giờ là hai giờ ba mươi phút sáng.

Thành phố có một nơi được gọi là Bàu Trũng, cái nơi được gọi là Bàu Trũng ấy cũng nằm trên con đường Bình Giã thuộc địa bàn của Hắc Long.

Có điều riêng khu vực Bàu Trũng thì không phải.

Cơ bản đường Bình Giã rất dài, địa bàn của Thu Phong trên con đường này chỉ là một phần phía trên mà thôi, phía dưới thuộc một thế lực hắc đạo khác.

Bàu Trũng là một nơi dân cư du nhập về sinh sống nơi đây, chủ yếu người dân ở Bàu Trũng không phải là cư dân đầu tiên của Vũng Tàu.

Bàu Trũng tập dân của tứ xứ về sinh sống, Bắc có, Trung có, Nam cũng có.

Nhưng chủ yếu là người dân Thanh Hoá là chủ yếu.

Cũng từ đó khu Bàu Trũng cũng là nơi tập hợp các tệ nạn như ma tuý, đá gà, cá độ đá banh... vân vân và vân...

Trong vô số con hẻm lớn nhỏ ở khu Bàu Trũng lúc này đang tập hợp rất nhiều người áo đen đứng đó, cứ một đường hẻm nối với nhau như tổ kiến là có một nhóm người.

Từ trên nhìn xuống nhóm người ấy tưởng chừng như vô tổ chức chạy loạn trên các con hẻm thì dần dần, dần dần những con người ấy đang thu về một chỗ.

Mà chính chỗ họ tập trung lại bao vây một nhóm mấy trăm người vào một chỗ.

"Tụi mày là ai, biết đây là chỗ nào không mà dám kéo người tới?"

Trong đám người bị bao vây ấy có một tên đứng ra với chất giọng người Thanh Hoá hỏi nhóm người áo đen.

Từ trong đám người áo đen lại đi ra một kẻ khá trẻ tuổi, kẻ trẻ tuổi ấy chỉ vào vết bầm trên mặt mình nói

"Mày nhớ tao chứ?"

"Mày là..."

"Cái thằng hồi sáng nay bị mày đánh, sao mau quên vậy nhỉ?"

"Vậy mày kéo người tới đây muốn trả thù?"

"Tất nhiên! Sao mày lớn rồi mà hỏi ngu vậy?"

"Có chuyện gì từ từ nói, đừng manh động..."

"Manh cái mả bố mày à? Cái đờ mờ sáng mày đánh bố mày mày có từ từ nói chuyện không?"

Người thuộc bên nhóm người áo đen không ai khác chính là Hà Hải.

Hà Hải bây giờ thật sự đã là người của Hắc Long bang, và cũng là tên trẻ tuổi mà bố lão nhất trong bang.

Từ sau vụ sống chết với Thiên Long một phen ở bãi cái vàng, Hà Hải liền được Thu Phong lệnh cho Ngọc Bảo thu vô mà đào tạo.

Nhờ vậy hôm nay Hà Hải mới có thể đứng đây, Thu Phong khổ tâm đào tạo Hà Hải như vậy cũng do anh muốn sau này em trai mình có một người đắc lực đi theo.

Nói về vấn đề chính, sáng nay Hà Hải được giao nhiệm vụ đến khu đá gà của băng ở Bàu Trũng để quây.

Nói về chuyện gây hấn kiếm chuyện không ai giỏi bằng thằng Hà Hải này.

Nó đi xem đá gà, khi người ta đá gà xong phân ra thắng bại thì cậu nhóc này lại đi tới chỗ con gà đá thua cầm lên bẻ cổ con gà một cách rất ngon lành.

Đã vậy còn bồi thêm một câu "Đá đá như cái quần mà mấy thằng ngu này cũng xem được"

Bố lão!

Đúng hai chữ đó dùng để hình dung thái độ Hà Hải lúc này, tới khu người ta mà sẵn sàng không sợ bố con thằng nào, từ già trẻ lớn bé đứng chính giữa nói lên một câu đó.

Đã vậy khúc cuối cậu còn hỏi người ta nhìn cái gì, thích nhìn không.

Kết quả vừa dứt câu Hà Hải ăn một đấm ngay giữa mắt trái, sau đó cậu dùng môn võ được gia truyền lại là võ "Bảy Chọc" để tẩu thoát khỏi đó.

Lấy đó làm cái cớ ngay trong đêm hôm đó Hắc Long bang tập trung người để thanh toán một lần.

"Mày..."

"Bốp... rầm..."

Tên đứng ra nói chuyện vừa rồi tính chửi cái gì đó thì không biết từ đâu lao ra một bóng người đập hấn một cái bay hấn vào đám người đứng sau.

Lực bay khiến cả mấy người đứng sau đỡ hấn mà cũng phải ngã theo.

Bóng hình làm nên việc đó quay qua nhìn Hà Hải nở một nụ cười nói

"Mày nói nhiều làm gì, đánh đi"

Nhân vật đó chính là Thiên Long, người được Thu Phong cho rằng sau này sẽ nhường lại ngôi vị đại ca băng Hắc Long.

Hà Hải thấy thẳng bạn chí cốt mình ngày nào xuất hiện liền tươi cười nói

"Đừng tỏ vẻ ngầu nữa..."

Hà Hải chưa kịp nói xong thì lúc này tất cả thành viên bang Hắc Long đã ùa lên ẩu đả.

Hôm nay Hắc Long bang tổng cộng kéo đi hơn năm trăm người, năm trăm người bao vây ba trăm người, kết quả như thế nào thì cũng dễ hiểu.

Trong mắt người thường thì có lẽ đây là một vụ ẩu đả cực kì lớn, những anh chị đàn lớn thanh toán lẫn nhau.

Nhưng đối với những người nằm trong ba thế lực hắc đạo mạnh nhất thành phố lại là chuyện cón con mà thôi, bọn họ cũng chẳng quan tâm mấy đến việc thanh toán lẫn nhau này.

Đối với ba băng đảng lớn việc thu thập mấy băng nhai nhép chỉ là việc một nốt nhạc, nên họ không nhất thiết phải đi làm như vậy.

Nhưng Thu Phong lại khác, thế lực của anh nhỏ bé nên anh cần phải khuếch đại nó lên.

Thiên Long quả không khổ công Thu Phong đào tạo, trên tay cậu hiện đang cầm hai cây song đao lao vô solo với bảy tám người cùng lúc.

Thiên Long sử dụng hai cây cánh bướm, một tay trái cầm ngược lại dùng để đỡ, một tay phải cầm theo hướng chém người.

Cứ thế một đỡ một chém toàn thân Thiên Long không hở một chỗ nào.

Lao vào nhóm bảy người Thiên Long vung một đao là một cánh tay rớt ra, tiếp đó một kẻ xông lên chém một đao vào lưng Thiên Long.

"Kengg..."

Keng một tiếng, âm thanh kim loại vang lên, cây cánh bướm mà Thiên Long cầm từ lúc nào đã đặt sẵn trên lưng, tên kia chém hoàn hảo vào thanh đao, Thiên Long hoàn toàn không sút mẻ gì.

Tiếp đó Thiên Long xoay người lại hất văng thanh đao của tên chém lên vừa rồi. Cùng lúc đó Thiên Long thực hiện hai nhát chém hoàn hảo lên người đối phương.

Đám người Hà Hải, Ngọc Bảo ban đầu tính vào giúp thì sau khi chứng kiến cảnh tượng trên họ cũng chả buồn quan tâm nữa.

Về phần Phi Hùng, không biết có phải hắn ăn được liều thuốc kích thích gì không mà một mình nhảy vào đội hình đối phương chém loạn xạ khiến

hơn mười kẻ nằm gục trên mặt đất, máu chảy lênh láng nhuộm đỏ cả một mảng.

Trái ngược với những tên biến thái này thì Hà Hải không biết do xui xẻo hay sao mà lại gặp một tên biến thái chém tới tấp.

Cùng một loại đao chém vào nhau mà Hà Hải đao của hắn sút mẻ đến đang thương.

Đúng lúc Hà Hải sắp không chịu nổi thì Thiên Long bất thành linh xuất hiện đập văng tên kia.

Hà Hải trút ra một hơi ngồi bệt xuống đất thở hộc hộc nói

"Cám ơn, mày trễ tí nữa tao lên gặp ông bà rồi"

Không quan tâm đến Hà Hải ra sao, Thiên Long đang tập trung vào tên được cho là biến thái phía trước nhàn nhạt nói

"Thằng này để tao, mày sang giúp anh Bảo đi"

"Ok..."

Hà Hải gạt đầu một tiếng nhanh chóng kiếm một thanh đao khác chạy lại phía Ngọc Bảo.

Bây giờ Thiên Long nhìn kĩ kẻ trước mắt, hắn trái ngược lại với vẻ đẹp trai của Thiên Long, làn da hắn hơi ngăm đen, thân thể gầy gò, cao khoảng chừng một mét bảy thôi.

Nhưng vấn đề với cơ thể đó lực lượng của hắn thật không thể xem thường, thân Hà Hải cũng không yếu mà lại bị áp đảo đến ngóc đầu lên không được.

Thiên Long cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều bởi vì lúc này tên đó đã lao đến tấn công.

Một đao bổ về phía Thiên Long kèm theo tiếng rít gió ghê rợn.

"Ooonggggg..."

Hai thanh đao va chạm vào nhau vang lên một tiếng oong của kim loại trầm đục thay cho tiếng keeng thanh thủy.

Điều đó cho thấy lực lượng của tên kia cực kì mạnh, lúc này tay trái của Thiên Long gần như không còn cảm giác mất rồi.

Tuy vậy Thiên Long vẫn kịp đạp đối phương một cái khiến cả hai tách ra.

Ngay lập tức hai người lại nhập vô, Thiên Long hai tay bây giờ đã chuyển hoàn toàn thế tấn công thay vì một công một thủ như trước.

Thiên Long cùng tên kia quét ngang một đao vào nhau.

"Keng..."

Một tiếng kim loại nữa vang lên, thanh đao của Thiên Long lúc này bị chấn văng ra.

Nhưng cũng không phụ công sức đào tạo của Thu Phong, một tay còn lại của Thiên Long đã chém gần tới eo của đối phương.

"Xoẹt.."

May mắn tên kia phản xạ kịp thời cả người lui lại một chập nhưng vẫn bị xước một miếng. Thiên Long thấy vậy cũng không vội tấn công, bởi vì tên này cậu cảm thấy bản thân mình ăn không tiêu.

Thanh đao bên tay phải của Thiên Long lúc này bị văng đi, cậu cũng không có thời gian mà đi nhặt lại liền đổi đao bên tay trái sang tay phải.

Tiếp tục cả hai lại lao lên, những tiếng va chạm vang lên liên tục. Nhưng tình hình lúc này Thiên Long đang hoàn toàn rơi vào thế phòng thủ, nhờ phản xạ và khả năng phán đoán của dân nhà võ Thiên Long vẫn hoàn hảo chưa sút mẻ gì.

Ngay lúc Thiên Long gần như chống đỡ không nổi thì không biết từ đâu bay ra một người bỏ đao về phía hắn.

"ôngggg..."

Tiếng kim loại trầm đục vang lên, tên biến thái kia đỡ được đòn đó nhưng hắn lại lùi lại mấy bước.

Thiên Long đang ngỡ thì một giọng nói vang lên

"Đập nhau như mày mà cứ dùng võ như này kiểu nào cũng chết sớm, tao thấy đại ca đoán sai về thực lực mày rồi"

Giọng nói đó chính là của Phi Hùng, vừa rồi hắn nhằm chán chém mấy tên tép riu thì phát hiện Thiên Long đang đánh với một tên khá mạnh.

Vốn là Phi Hùng cũng không xen vào, muốn để Thiên Long tự thân vận động nhưng xem ra mặc dù kỹ thuật khá tốt nhưng kinh nghiệm cùng lực lượng quá yếu.

Phi Hùng tính xong trận này sẽ thử đánh với thằng em của đại ca mình nhưng xem ra Thiên Long vẫn chưa đủ khả năng đối kháng với hắn.

Gạt Thiên Long qua một bên Phi Hùng lao vào tấn công tên vừa rồi như một kẻ điên.

Thiên Long chứng kiến cảnh tượng ấy mà há hốc mồm, Phi Hùng không hề có cái gì gọi là võ thuật cả, hấn một đao đi xuống một đao chết, tên kia bây giờ trong tình huống y chang Thiên Long lúc nãy.

Không phải nói là thảm hơn, hấn hoàn toàn bị áp đảo.

Chứng kiến cảnh tượng này càng làm Thiên Long thêm rung động, cậu cứ tưởng được Thu Phong dạy cho vài đường võ đã trở thành kẻ hay ho, nhưng khi thấy cảnh này thì hoàn toàn thất vọng về bản thân.

Sau hôm nay có lẽ Thiên Long sẽ lao đầu vào luyện tập nhiều hơn nữa, ước mơ sau này của cậu là có thể đánh bại được anh hai mình.

Nửa tiếng sau cuộc thanh toán đẫm máu dần dần kết thúc, Hắc Long bang chiến thắng hoàn toàn, duy nhất chỉ có vài chục thành viên Hắc Long là bị thương nhẹ không đáng kể mà thôi.

Khi xong xuôi mọi chuyện Thiên Long cùng Hà Hải lại có một phen bất ngờ.

"Hấn... hấn... hấn..."

Hà Hải đang đi chung với Thiên Long chuẩn bị rút về thì tay chân lấp bấp chỉ vào một người sau lưng Thiên Long nói.

Thấy hành động khó hiểu của bạn mình Thiên Long quay ra sau coi có chuyện gì thì tên biến thái vừa rồi đánh với cậu đang sừng sững đứng đó.

Hấn đang tiến lại về phía Thiên Long...

"Cẩn thận"

Thiên Long quát một tiếng lao lên tấn công kẻ đó, nhưng tay cậu đã bị ai đó bắt lại.

Cảm thấy là người của mình giữ tay lại thì Thiên Long khó hiểu quay sang nhìn.

"Sao anh giữ em lại??"

"Giờ nó là người của mình rồi"

Âm thanh của Phi Hùng vang lên.

Nghe xong hai người Thiên Long há hốc mồm, chuyện đùa như thật.

"Anh nói thật à?"

"Không tin hỏi nó đi"

Nghe Phi Hùng nói Thiên Long lại quay sang nhìn tên biến thái vừa rồi thì thấy hắn gật đầu rồi im lặng không nói gì.

Cũng quá nghịch lý đi.

Thiên Long cũng khâm phục sát đất người anh hai của mình, thủ hạ không những mạnh mà còn có khả năng thu phục kẻ khác vào tay thì thật quá bá đạo.

Thâm hạ quyết tâm Thiên Long phải thật mạnh, thật mạnh lên để được như những người trước mắt này.

Nhưng có điều Thiên Long không biết, ở cái tuổi mười lăm đã mạnh như vậy là cũng quá biến thái rồi. Tuổi mười lăm chưa phát triển hết, con đường còn dài, Thiên Long chỉ mới trong quá trình được Thu Phong huấn luyện căn bản mà thôi chưa là gì cả.

Đúng lúc này khi Hắc Long bang thu dọn chiến trường xong định rút về thì lại nghe một tiếng ồn ào vang lên.

"Mày là thằng nào?"

"Không thấy bọn tao đang bận à, rút ra..."

"Bóp... Bóp"

"Hự... aa"

...

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Kẻ Được Cho Là Mạnh Hơn Thu Phong !!!

"Chuyện gì xảy ra vậy???"

Minh Con đang cho người lấy xe chuẩn bị rút về thì bỗng vang lên tiếng kêu đau đớn của vài người.

Bên dưới, Thiên Long, Hà Hải, Ngọc Bảo cùng Phi Hùng cũng phát hiện ra chuyện không ổn liền đẩy những thành viên bang Hắc Long đứng trước mặt ra chạy lên xem xét tình hình.

Lúc này mọi việc hiện ra trước mắt năm người bọn họ là cảnh tượng hơn mười thành viên bang Hắc Long đang nằm quăng quại đau đớn ở dưới đất.

Kẻ gây ra chuyện là một thanh niên to lớn cao hơn một mét chín đang đứng đó dưới sự bao vây của các thành viên Hắc Long bang.

Từ lúc xảy ra tiếng hét cho lúc nhóm người Thiên Long xuất hiện chưa tới mười lăm giây mà hơn mười người đã bị đánh tới mất khả năng chiến đấu.

Lúc này các thành viên Hắc Long thấy mấy anh lớn đã tới liền không ngần ngại mà xông lên tấn công người thanh niên to lớn tay không tác sát.

Hơn hai mươi người cầm vũ khí lao vào đánh một người tay không.

Không cần nói thì mọi người nơi đây cũng dự đoán được kết quả, phải chăng họ chỉ tội nghiệp cho người thanh niên kia.

"Bụp bụp bụp bụp bụp bụp bụp.... "

"Người này..."

Một thành viên Hắc Long bang lấp bắp kinh hãi, bởi vì cảnh tượng trước mắt không như hắn nghĩ.

Tên thanh niên được cho rằng sẽ ngấp hành dưới vùng trời đầy đao kiếm kia đã hoàn hảo đánh gục hơn hai mươi người trong vòng ba mươi giây.

Thậm chí một vài thành viên trong Hắc Long bang còn cho rằng kẻ trước mặt này còn lợi hại hơn cả đại ca bọn hắn.

"Đập chết nó..." Minh Con thấy cảnh tượng vậy liền xung phong hét lớn, hắn không tin với mấy người ở đây không đánh được một thằng nhãi to con trước mặt này.

Lúc này Thiên Long, Ngọc Bảo, Hà Hải, Minh Con cùng các thành viên trong bang hội đang ủa lên thì từ lúc nào Phi Hùng đã đứng trước mặt hét lên.

"Dừng lại..."

"Cái gì vậy?"

Minh Con khó hiểu nhìn Phi Hùng nói, thấy mọi người cũng không lên tấn công nữa Phi Hùng mới mở miệng ra từ từ nói

"Là người quen của tao, lui xuống hết đi, hiểu làm, hiểu làm..."

Minh Con cùng các thành viên trong bang hội nghe vậy cũng không tiến lên nữa.

Dù sao Phi Hùng cũng là một trong các đầu não của bang hội, vẫn có tiếng nói nhất định trong bang, không thể nào dám người Minh Con không nể mặt được.

Thấy mọi chuyện ổn thoả Phi Hùng mới quay sang người thanh niên sau lưng mình cười cười nói

"Nam! Mà đi đâu đây?"

Người thanh niên ấy tên là Nam, đúng hơn thì là Giang Nam, con ông trùm đất cảng thời xưa con ông Ba Việt. Và cũng là đại sư huynh của Thu Phong.

Giang Nam thấy trước mặt là người quen liền bỏ đi bộ mặt muốn giết người ban nãy khó hiểu nói

"Người của mày à Hùng?"

"Ừ, mà có chuyện gì sao mà đánh nhau vậy?"

Phi Hùng cũng cảm thấy khó hiểu hỏi ngược lại Giang Nam. Hắn hỏi vậy cũng có lý do bởi vì trước giờ Giang Nam chưa bao giờ chủ động đánh người trước, vả lại Giang Nam cũng không thuộc bất cứ thế lực nào nên chuyện khi không đánh người của Hắc Long cũng cảm thấy khó hiểu.

Nghe vậy Giang Nam mới chỉ vào một tên đang nằm bất tỉnh dưới chân nói một cách như chuyện này không liên quan tới mình:

"Nhà tao trong này, mà khi tao đi vô gặp bọn này đứng cản, tao kêu bọn nó tránh ra mà bọn nó chửi tao đòi đập tao thì tao đập lại thôi"

"Hả?"

Chỉ đơn giản vậy thôi? Phi Hùng cũng ngạc nhiên, thì ra mất thăng này thấy người ta đi một mình nên kiếm chuyện.

Biết là bên mình sai nên Phi Hùng gọi một tiểu đệ của mình đang đỡ mấy tên bất tỉnh dậy qua đây nói

"Mày kiếm nước tạt cho thăng này tỉnh rồi lôi nó lại đây"

"Dạ..."

Tên tiểu đệ nghe vậy lập tức làm theo.

Tầm năm phút sau tên kia được làm cho tỉnh lại liền bị lôi lại trước mặt Giang Nam.

Tên đó vẫn trong mơ mơ màng màng chưa biết chuyện gì xảy ra mà bị lôi tới đây thì đã bị Phi Hùng thực cho một đấm vào bụng.

"Anh... Hùng...?"

Tên đó đau đớn đi đứng siêu vẹo ôm bụng mà thốt lên hai chữ anh Hùng.

Hắn không biết tại sao mình bị đánh thì lúc này đã thấy một bàn chân đang đá tới sát mặt

"Bụp"

"Thôi được rồi nó không biết chuyện đánh nó làm gì"

Từ lúc nào Giang Nam đã dùng một tay bắt lấy cổ chân của Phi Hùng lại.

Phi Hùng cố nhúc nhích cái chân nhưng không thể được, tay của Giang Nam túm lấy chân hắn như gọng kìm.

Cảm thấy Phi Hùng muốn rút chân về Giang Nam liền buông nhẹ ra.

Lúc này Phi Hùng mới quất lên

"Còn mau không xin lỗi anh Nam?"

"Dạ dạ, em xin lỗi anh Nam, xin lỗi anh Nam, em sai rồi, em sai rồi... Em xin lỗi..."

Dù không biết chuyện gì đang xảy ra tên tiểu đệ đó vẫn cứ xin lỗi liên tục.

Lúc sau khi về hắn mới được vài thành viên khác kể cho thì mới há hốc mồm, cũng may lúc đó hắn kịp xin lỗi, nếu cứng rắn không biết gì cho mình là đúng có lẽ sẽ nằm viện mấy tháng mất.

Giải quyết mọi chuyện ổn thoả Phi Hùng kêu anh em trong bang cứ về trước, riêng hắn thì đi theo Giang Nam về nhà hắn trò chuyện.

Giang Nam cũng không hỏi tại sao lại kéo nhiều người đi đêm hôm khuya khoắt thế này, căn bản anh chẳng quan tâm đến mấy chuyện này.

Giang Nam mặc dù giỏi võ nhưng gia cảnh rất bình thường, từ năm lớp mười anh đã vừa học vừa làm, đến giữa năm đó anh không có khả năng học nữa nên đành nghỉ ra đời để kiếm sống.

Lúc tuổi chưa tới hai mươi Giang Nam được các dân anh chị quanh Vũng Tàu chứa chấp nuôi sống qua ngày, vì khoảng thời gian đó là khoảng thời gian ông Ba Việt, ba của Giang Nam đang còn trong tù.

Mẹ anh lúc đó ở dưới Long An nên cũng không thể lo cho thằng con mình được.

Khoảng thời gian sau này anh đi làm và đi làm, cứ thế sống qua ngày cho tới tận bây giờ.

Nhà của Giang Nam cũng chỉ là một căn nhà cấp bốn bình thường ở trong khu Bàu Trũng này.

Trước sân nhà Giang Nam có một bộ bàn ghế đá, giờ đã khuya nên Phi Hùng cũng không tiện vào nhà bạn mình vì anh ta còn có người yêu ở chung không lâu trong đó.

Từ trong nhà Giang Nam mang ra một ấm trà mới pha đặt lên bàn đá, sau đó anh đặt mông xuống nói.

"Dạo này mày sao rồi, khoẻ không?"

Phi Hùng tự rót trà cho mình nhàn nhạt nói

"Tao theo khiếp giang hồ cũng mệt mỏi quá, mà vào rồi không dứt ra được nên chịu thôi. Ít nhất cuộc sống tao bây giờ cũng khá hơn trước."

Nghe Phi Hùng tự chế giễu bản thân, Giang Nam cũng cười trừ lắc lắc cái đầu nói

"Mày cũng biết khổ cơ à? Mà dạo này thấy mày chơi lớn quá ha, kéo một lần mấy trăm mạng đi đánh bọn Bảy Lùn à?"

Biết người bạn lâu năm của mình chỉ nói đùa cho vui nên Phi Hùng cũng nói đùa lại

"Chơi lớn gì đâu, khoảng thời gian trước tao có theo người ta nên giờ tao cũng chỉ là thuộc hạ mà thôi"

"Chuyện của mày tao cũng nghe rồi, nghe đâu thằng đó tên Phong cũng giỏi lắm nhỉ"

Nhắc tới đại ca mình, Phi Hùng như nhớ ra chuyện gì liền nói:

"À phải rồi, đại ca tao tên Thu Phong"

"Ừ, có vấn đề gì sao?"

"Tất nhiên là có, tao thấy thế đánh của hắn rất giống mày"

"Thế đánh??"

Phi Hùng gật đầu rồi kể ra tất cả mọi chuyện từ lúc mình kéo người đánh với bang Hắc Long cho tới lúc Thu Phong đánh bại hắn và thu hắn là thuộc hạ dưới trướng.

Phi Hùng còn kể thêm rành mạch điểm giống nhau giữa các thế võ của Thu Phong cho Giang Nam nghe.

Nghe xong Giang Nam trầm ngâm một hồi lâu mới cất tiếng:

"Theo như mày nói thì rất có thể nó cùng phái Triệt Quyền Đạo với tao. Mà Triệt Quyền đâu phải chỉ mình tao học được mày lo làm gì?"

Giang Nam nói rất đúng, nếu tính ra những người lúc trước học võ chung với hắn tổng cộng có tới hơn mười người.

Trong đó hắn là người học đầu tiên cũng là người sư phụ tâm đắc nhất, tiếp theo là lão nhị được mệnh danh là con trâu điên tên Hoàng Anh.

Tiếp đó là lão tam mệnh danh người sắt tên Nguyên, hiện đang làm lái tàu cho hàng hải gì đó Giang Nam cũng không rõ, thì thoảng có thể gặp được.

Còn lão tứ mệnh danh bò tót tên Gia Huy, lão ấy cũng là một đại ca xã hội đen nắm một vùng ở đất Vũng Tàu này, Giang Nam hiếm lắm mới bắt gặp cũng chỉ nó qua loa vài câu mà thôi.

Sau đó nữa mới là lão ngũ cũng là bạn thân Giang Nam được mệnh danh là siêu tốc, tên Vinh Phú. Người này là bạn thân Giang Nam, cả hai vẫn thường đi chơi chung nhiều.

Người còn lại là lão lục tên Thu Phong, lúc học võ tên đó chả giỏi cái gì ngoài sao chép kỹ năng và thực hiện một cách hoàn hảo, cũng là bạn học của Giang Nam. Kẻ này sau khi học xong thì đi quân đội, tới giờ cũng bảy tám năm không thấy liên lạc gì.

Tiếp đó nữa là lão thất tên Thiên, giờ đang ở nước Nhật, tư chất cũng bình thường.

Lão bát tên Lập Thành, từng là võ sư Vovinam đai vàng, học hơn chục năm nhưng khi lên khiêu chiến võ đường tự phát của đám người Giang Nam thì bị lão nhị đánh cho suýt lộn núi trong vòng ba mươi giây.

Còn lão cửu, lão thất Giang Nam cũng không nhớ rõ là ai vì lúc đó anh đã rời võ đường từ lúc nào rồi.

Nghe Giang Nam nói xong Phi Hùng trầm ngâm một hồi, mới bắt đầu mở miệng ra nói.

" Có lẽ mày nói đúng, tại tao thấy hấn cũng sử dụng nhiều loại võ khác nhau chứ không phải mỗi Triệt Quyền không. Mà theo mày, mày với nó đánh nhau ai thắng?"

Đây là câu hỏi mà Phi Hùng tò mò nhất, thật sự hấn muốn thấy cảnh tượng Thu Phong bị đánh bại, dù không phải là hấn hấn cũng cam lòng.

Không phải hẳn có ý đồ phản Thu Phong mà suy nghĩ như vậy, chỉ là hẳn muốn xem coi ai mạnh hơn mà thôi.

Nghe vậy Giang Nam cười ha ha

"Mày khùng quá, khi không đang rảnh đi kiếm chuyện đánh nhau làm gì, dù gì nó cũng đại ca mày, tao rảnh hơi quá đi kiếm chuyện"

Phi Hùng nghe vậy không cho là đúng liền bác bỏ

"Đánh giao hữu thôi mà, biết đâu đại ca tao đánh không lại mày thì sao?"

"Thôi khi nào tao rảnh tao tìm nó đánh nhau cũng được. Lâu rồi cũng không gặp thằng nào mạnh mạnh"

Phi Hùng vốn đã thất vọng nhưng khi nghe xong câu đó bỗng phần khích hẳn lên.

"Hắt xì... hắt xì... hắt xì..."

Trong một căn hộ, Thu Phong đang ngồi xem ti vi đang sục sục lỗ mũi của mình thậm mắng "Đêm hôm mà thằng khốn nạn nào còn nhắc bố mày vậy?".

Lúc này Phi Hùng cũng không làm phiền Giang Nam nữa mà tạm biệt đi về.

Thật ra mà nói người Thu Phong muốn phân thắng bại nhất chính là Giang Nam.

Giang Nam vừa là đại sư huynh của Thu Phong cũng vừa là người Thu Phong ngưỡng mộ nhất.

Khi Thu Phong gia nhập đặc công, được huấn luyện bài bản thì mới biết trong đặc công trừ những binh lính được gọi là đặc chủng ra thì không có mấy người trong đó có khả năng đánh lại Giang Nam lúc mười sáu tuổi.

Qua thời gian luyện tập trong đó, Thu Phong không ngừng gia tăng giới hạn của bản thân, đến nỗi anh được mệnh danh là đặc công mạnh nhất miền Nam nhưng vẫn không dám chắc đánh lại Giang Nam đại sư huynh của mình hay không.

Có lẽ đây là cái bóng ám ảnh Thu Phong cả đời nếu anh không đối mặt đánh một trận với Giang Nam.

Lắm lúc khi đang luyện võ Thu Phong cũng không biết bản thân đã mạnh tới đâu rồi, luôn luôn muốn tìm kiếm Giang Nam nhưng do khoảng thời gian này anh quá bận vẫn chưa hồi được tung tích của người đó.

Nhưng chắc chắn một điều rằng Phi Hùng bằng mọi cách sẽ cho hai con súc vật Thu Phong và Giang Nam chiến đấu một lần với nhau để phân thắng bại.

Bây giờ Phi Hùng cho rằng chỉ có Giang Nam là đánh bại được Thu Phong.

Mà hẳn không hề biết ngoài cái thế giới bao la kia hàng tá người mạnh hơn Thu Phong lúc này gấp cả trăm lần...

(Bác nào hóng hai thằng ôn này đánh nhau không:v)

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thu Hương Ngại Ngùng .

"Ting tong... Ting tong..."

"Ra ngay ra ngay..."

Sáng sớm mới hơn sáu giờ tại căn hộ của Thu Phong đã có người bấm chuông.

Nghe có người bấm chuông cửa Thiên Long ngáp ngáp dài đi ra mở cửa. Tối qua Thiên Long tham gia vào vụ thanh toán của Hắc Long nên hôm nay Thu Phong cho phép cậu dậy muộn không phải luyện tập một ngày.

Còn Thu Phong sáng sớm đã đi chạy bộ quanh thành phố tới giờ vẫn chưa về.

"cạch"

"Ủa Hải?"

Mở cửa ra phát hiện đồng chí bạn thân Hà Hải đang đứng trước cửa với bộ dạng ngáp ngáp dài chả khác gì cậu.

Thấy Thiên Long ra mở cửa Hà Hải chỉ thốt lên được một câu "Chào..." xong lao đầu thẳng vào phòng khách của căn hộ đập mặt thẳng vào bộ ghế salon gáy khò khò.

"Ồ cái thằng này??"

Hành động của Hà Hải làm Thiên Long há mồm chả biết nói gì, sáng sớm đến đập cửa nhà người ta xong tự tiện lao vào phòng khác ngủ như đúng rồi.

"Ừa chị Hương?"

Đang định đóng cửa lại thì Thiên Long phát hiện thêm một người nữa là Thu Hương đang đứng trước cửa ngó nghiêng ngó dọc vào trong căn hộ.

Thiên Long xua tay liên tục trước mặt Thu Hương đang ngó nghiêng cái gì đó

"Chị Hương... Chị, chị"

"Hả hả, ừ??"

Bị Thiên Long kêu Thu Hương giật mình thót lên một câu, nhưng về mặt của cô như vẫn đang tìm kiếm cái gì đó.

Dường như cảm thấy thứ mình cần kiếm không có Thu Hương liền quay sang hỏi Thiên Long đang đứng trước mặt

"Anh... anh hai em đâu?"

Nghe vậy Thiên Long cũng không nghĩ gì mà hồn nhiên trả lời

"Sáng anh đi chạy bộ rồi hay sao ấy, em không thấy trong phòng"

Thiên Long nói vậy chứ thật ra cậu cũng không rảnh mà xem anh hai mình có nhà không, căn bản sáng nào Thu Phong cũng đi tập thể dục nên đó là điều chắc chắn xảy ra.

"Thôi chị vào nhà đi"

Thiên Long vừa há mồm nói xong tính nói gì nữa thì phát hiện anh hai mình đã xuất hiện thù lù sau lưng bà chị Thu Hương từ lúc nào.

"Á"

"Á.."

"Gì?"

Thiên Long giật mình thốt lên làm Thu Hương cũng giật mình theo, cô vừa giật mình vì Thiên Long bỗng hét lên và cũng giật mình vì phát hiện có người sau lưng.

Thu Phong đứng sau lưng Thu Hương dần mặt ra nói một câu "Gì" làm Thu Hương hú hồn thêm phát nữa.

"Anh làm gì mà xuất hiện ở đây làm tôi giật cả mình..."

"Hả? Cô ngộ nhỉ, nhà tôi tôi không đứng đây thì đứng đâu?"

Thu Phong bị hỏi một câu mà chẳng biết đáp làm sao, sáng sớm anh đã đi chạy bộ về, lúc về gần tới chung cư thì thấy hai chị em Hà Hải đang đi vào chung cư.

Thu Phong cũng không nghĩ hai người này lại lên nhà mình.

Bị Thu Phong hỏi lại một câu Thu Hương đỏ mặt cũng không biết nói làm sao.

Không quan tâm đến Thu Hương tại sao đến đây Thu Phong liền nói

"Sao không vào đi đứng đây làm gì?"

"Anh vào trước đi..."

"Vào thì vào"

Đi vô nhà Thu Phong vừa đi vừa lắc đầu khó hiểu, anh chẳng nghĩ gì nữa mà nhảy luôn vào phòng tắm vì bây giờ người anh toàn mồ hôi.

Lúc này không phải Thu Hương không muốn vào mà là khi nhìn thấy Thu Phong cơ thể đầy mồ hôi, những giọt mồ hôi thấm lên áo dính chặt vào da thịt đầy cơ bắp của Thu Phong làm cô không thể nào rời mắt nổi.

Thực sự cũng không thể nói là Thu Hương mê trai, mà căn bản cô thích Thu Phong từ lúc nào rồi, cô chỉ muốn nhìn ngắm tất cả những gì từ anh mà thôi.

Tính tới từ lần gặp Thu Phong lần cuối ở khu vui chơi tới giờ cũng đã hai tháng cô không thấy được hình bóng của Thu Phong rồi.

Thấy bà chị của Hà Hải cũng đã đi vô Thiên Long uể oải đóng cửa rầm một cái rồi đi vào phòng khách đập mặt vào dây ghế salon còn lại ngủ y chang Hà Hải.

Trên tay Thu Hương lúc này có xách theo một bịch đồ gì đó khá nặng, cô vào phòng khác đặt nhẹ nhàng lên bàn rồi đi lại ngó nghiêng xung quanh phòng khách.

Bởi vì trong phòng chỉ có hai dây ghế salon đã bị hai thằng ôn con nhà họ "Ngủ" dành mất rồi nên Thu Hương không có chỗ ngồi đành đi lại xung quanh.

Ngắm nghía căn hộ dễ thương một hồi lâu Thu Hương phát hiện vẫn chưa thấy Thu Phong đâu.

Đúng lúc này cô đang đi lại thì bỗng nghe thấy tiếng nước chảy, nghe theo tiếng nước Thu Hương dần dần đi đến nhà vệ sinh ở cuối góc hành

lang.

"Ai đang trong đó... Có phải..."

Thu Hương thấy cửa nhà vệ sinh đang đóng và có vẻ như có ai đang tắm trong đó, cô thềm nhủ một câu bỗng cả mặt đỏ lên như gấc.

Tuy vậy cô lại rón rén lại cửa nhà vệ sinh dí sát tai vào nghe những âm thanh nước chảy.

"rào.... rào... rào... kít..."

"Ủa sao không nghe thấy gì nữa?"

Bỗng tiếng nước chảy tự nhiên biến mất, Thu Hương thấy khó hiểu liền tự hỏi.

Lúc này Thu Hương đang dí sát tai vào cánh cửa thì cánh cửa bỗng được mở ra.

Cô bất ngờ không kịp phản xạ cả người liền nhắm mắt ngã vào bên trong phòng tắm.

"A..."

Đang đà té xuống Thu Hương cảm giác được người đỡ lại liền từ từ mở mắt ra.

Thấy trước mặt không ai khác chính là Thu Phong, cô liền không ngần ngại hét lên một tiếng nữa.

"A... ummm..."

Thu Hương vừa há mồm ra hét lên liền bị Thu Phong mạnh mẽ dùng tay chặn đứng mồm lại gần giọng nói

"Cô hét cái quái gì vậy? Mẹ tôi đang ngủ đấy. Im mồm biết chưa?"

Trố hai con mắt to to đen nhánh ra Thu Hương nhìn Thu Phong chớp chớp hai cái rồi liên tục gật đầu. Bộ dạng nhìn trông rất là đáng yêu.

Nhận được cú gật đầu chắc chắn của Thu Hương, Thu Phong cũng không tin cho lắm liền hỏi thêm một lần nữa

"Chắc chắn là im lặng?"

Thu Hương tiếp tục gật đầu thì lúc này Thu Phong mới từ từ buông tay ra nhưng tay kia vẫn giữ cứng người Thu Hương lại.

Cuối cùng cảm thấy cô nàng trước mặt không hét lên thêm một lần nào Thu Phong mới buông hẳn người cô nàng ra.

Vừa được Thu Phong giải thoát hoàn toàn khỏi cảnh tượng xấu hổ vừa rồi Thu Hương liền không ngần ngại ôm mặt chạy đi.

"Áy..."

"Râm..."

"Coi chừng..."

"Ui..."

"Tạch tạch tạch tạch..."

Lúc này Thu Phong vừa thả cô nàng ra thì cô ta ôm mặt chạy mất, không biết là do vô tình hay cố ý mà cô ta vừa chạy vừa ôm mặt dậm đầu hẳn vào

tường.

Thu Phong chưa kịp nói gì thì đầu cô đã tiếp xúc với cái tường, tuy vậy Thu Hương vẫn tiếp tục đứng lên chạy ra ngoài phòng khách.

Lắc lắc cái đầu của mình Thu Phong không quan tâm nữa mà đi vào phòng mình thay đồ, bởi vì lúc này trên người anh ngoài cái khăn quần lại che bộ phận nhạy cảm ra thì toàn thân đã bị Thu Hương thấy hết.

Ngoài phòng khách lúc này Thu Hương trốn ở một bên góc tường ngồi khoanh chân úp mặt vào đó, cái cổ trắng nõn của cô lúc này hoàn toàn đỏ lên tới mang tai.

Vừa ngồi Thu Hương vừa lẩm nhẩm

"Chết mất chết mất... trời ơi xấu hổ chết mất, hử hử... Chết tui rồi huhu, sao bây giờ..."

Mặc cho Thu Hương ngồi một góc tự kỉ gì đó thì hai thằng mặt giặc Hà Hải với Thiên Long vẫn cứ gáy khò khò chả biết trời trăng mây gió là cái thể loại gì cả.

Một lát sau Thu Phong thay đồ xong đi ra, anh khoác trên mình một cái áo thun với chiếc quần dài qua đầu gối đơn giản.

Hôm nay là chủ nhật, công ty của Thu Phong chỉ làm trong giờ hành chính nên hầu như được nghỉ, chỉ còn mỗi nhà hàng và khu vui chơi là còn hoạt động.

Bước ra phòng khách Thu Phong thấy hai thằng ôn con kia đang ngủ liền đi tới đánh thức chúng dậy thì lúc này anh thấy trong góc phòng Thu Hương đang ôm gối ngồi một góc ở đó.

Thấy vậy Thu Phong liền nở nụ cười đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Thu Hương.

Dường như Thu Hương vẫn chưa nhận ra có người tới cạnh mình mà mồm vẫn cứ lảm nhảm

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. Ngại chết mất... Có khi nào anh ấy nghĩ mình là hạng con gái không ra gì không?... Hu hu nếu vậy chắc mình nhảy sông cũng không trôi hết tội... Bây giờ làm..."

"Cô tính ngồi đây tới bao giờ đây?"

Bất thành linh có giọng nói vang lên bên tai, có vẻ Thu Hương cũng không để ý liền thuận miệng đáp.

"Ngồi đây bao lâu kể tôi..."

Cảm thấy có điều gì đó không đúng, Thu Hương lập tức ngẩng đầu lên nhìn, trùng hợp bắt gặp gương mặt Thu Phong chỉ cách mình vài centimet cô liền ngạc nhiên

"Hả... hả... HẢ??? Anh... anh... tôi.. tôi.... Tránh ra..."

"rầm..."

Bỗng Thu Hương đẩy Thu Phong ngã ra, cô đứng dậy chạy đi thì vô tình vấp phải chân Thu Phong té nhào lên người anh.

Cảnh tượng hiện có lúc này hiện ra đôi nam thanh nữ tú nằm đè lên nhau, nữ trên nam dưới nhìn vô cùng rất là mập mờ.

Lúc này gương mặt của Thu Hương và Thu Phong chỉ cách nhau hơn một centimet, thậm chí Thu Hương còn cảm nhận được hơi thở đều đều mà mạnh mẽ của Thu Phong.

"Chát..."

Trên mặt Thu Phong lúc này im dấu năm ngón tay đẹp đẽ, anh đang không biết làm sao thì Thu Hương tát anh một phát say sẩm mặt mày xong đứng dậy chạy mất dép đi đâu không biết.

"Rầm"

Rầm thêm một phát nữa, Thu Phong nghe rõ ràng là tiếng cửa phòng đóng lại.

Từ từ đứng dậy Thu Phong ôm cái má bị tát mà cười.

"Thom thật, bị tát vậy cũng sướng..."

Vừa nói Thu Phong vừa đi về phía ghế salon đánh thức hai thằng ôn con đang ngủ.

"Dậy... bình bình"

"A ui"

"Ui da"

Hai âm thanh bất mãn vang lên.

Thiên Long với Hà Hải đang ngủ ngon lành thì không biết từ đâu ra ăn một cú cốc đầu đau điếng.

Hai đứa cùng mở mắt ra tìm hung thủ gây ra chuyện thì thấy Thu Phong đứng đó lập tức im bật.

Thấy hai đứa nó đã dậy Thu Phong liền quát

"Muôn ngủ thì lăn vô trong, ngủ ngoài đây lát tao ném xuống hết bây giờ"

"Dạ... dạ..."

Hai tiếng nói ỉu xìu thiếu sức sống vang lên, Thiên Long đi về phía phòng mình mở cửa phòng đi vô, Hà Hải cũng theo sau đó.

Nhìn vậy Thu Phong cũng lắc đầu, chắc hẳn hai thằng này đi ngủ tiếp rồi. Hôm qua mới đánh có trận con con đã thế này thì sau này làm ăn gì được nữa.

Chả bù cho Thu Phong lúc ở rừng nhiệt đới tập luyện anh thức trắng năm ngày liền mà khi về chả vấn đề gì. Tuổi trẻ bây giờ thật sự quá kém.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hẹn Hò ...

"Phong ơi, mua cái gì ăn sáng đi con"

Tiếng mẹ Thu Phong vang lên, lúc này bà vừa mới dậy chưa kịp đánh răng rửa mặt thì vào phòng con trai mình kêu nó đi mua đồ.

"Phong... ủa?"

Mẹ Thu Phong vừa mở cửa phòng ra thấy một bóng đen ngồi trong đó cứ tưởng là con mình cho đến khi bà bật đèn lên mới thấy là không phải.

"Cô... cô..."

Bóng đen ấy trùng hợp lại chính là Thu Hương, vừa nãy cô làm hành động mập mờ kia với Thu Phong đến đã ngại quá trốn đại vào một phòng trong này, ai ngờ phòng cô ngồi lại là phòng của Thu Phong.

Hôm nay không biết do phong thủy không hợp hay sao Thu Hương từ lúc đến đây liên tiếp gặp trường hợp xấu hổ như thế này.

Mẹ Thu Phong thấy trong phòng con trai là một đứa con gái, mà đứa con gái này bà cũng biết nên liền hỏi

"Ủa thằng Phong đâu cháu?"

Thu Hương nghe vậy tưởng mẹ Thu Phong hiểu lầm là mình thế này thế nọ với anh ta liền ấp a ấp úng nói.

"Cháu... cháu..."

" Huych huych..."

Lúc này Thu Hương bỗng tông cửa chạy ra ngoài mà chẳng nói lời nào. Mẹ Thu Phong này giờ còn cứ tưởng hai đứa làm chuyện kia nên mới đóng cửa bà liền nhìn vô trong một lượt không thấy bóng dáng Thu Phong đâu cả.

Chuyện là Thu Phong cũng lớn rồi nên mẹ anh nghĩ như vậy cũng là rất bình thường, nếu đổi lại là Thiên Long thì giờ này chắc đang ngủ ngoài đường rồi.

Thu Hương chạy oành oạch ra ngoài phòng khách, bắt gặp Thu Phong ngồi đó cô cũng không quan tâm mà đặt mông ngồi phía đối diện nhưng có điều cô cúi mặt gần như sát mặt đất.

"Trời oiiii, ngày gì vậy nè... chết mất...."

Giọng Thu Hương nhỏ nhẹ vang lên chỉ đủ mình cô nghe nhưng do căn chung cư khá yên tĩnh nên anh vẫn nghe thấy hết.

Thu Phong xì cười ra một tiếng nói

"Làm gì mà chạy ra chạy vô rầm rầm vậy?"

"Giật bắn"

Bỗng Thu Hương giật bắn cả người lên, đầu cô lúc này như muốn bốc khói, mặt đã đỏ không thể nào đỏ hơn được nữa rồi.

Mặc kệ Thu Phong nói gì cô vẫn nhất quyết không trả lời.

Lúc này mẹ Thu Phong từ bên trong đi ra nói

"Con đứng đây à? Mua cái gì ăn sáng đi con. À cháu gái ăn gì chưa?"

Mẹ Thu Phong lại quay sang hỏi Thu Hương ngồi đó, lần trước bà cũng có hảo cảm với con bé này nhưng hôm nay bà thấy nó có vẻ kì kì, bà nghĩ chắc do lần đầu con bé làm chuyện đó nên ngại cũng phải.

Nếu mà Thu Hương biết được những dòng suy nghĩ này của mẹ Thu Phong thì đánh chết cô phải tự tử cho bằng được.

Thậm chí tay con trai cô còn chưa được nắm qua chứ đừng nói đến chuyện kia.

Nhà của Thu Hương rất gia giáo, lúc cô còn học luôn cấm cản cô yêu đương nên tới tận giờ cô vẫn chưa có mối tình nào vắt vai.

Cho đến khi cô ra trường đi làm được hơn một năm rồi thì gia đình mới hỏi sao không thấy cô ra mắt bạn gái, khi nhắc đến chuyện đó Thu Hương mặt đỏ tía tai không biết phản ứng như thế nào cho phù hợp.

Bởi vì ba mẹ cô hỏi mới đây thôi, lúc đó cô đã thích Thu Phong nhưng chưa thể hiện ra cho anh ta biết.

Nghe mẹ Thu Phong hỏi tới mình Thu Hương bỗng nhiên gật đầu lia lịa rồi bỗng chốc cũng lại lắc đầu lia lịa làm hai mẹ con Thu Phong cảm thấy khó hiểu.

Biết hành động của mình không thích đang, nhưng chỉ sợ thông minh của Thu Hương khi đối mặt với Thu Phong gần như bằng không, cô gần như chẳng nói được lời nào.

Lúc này cô mới lấy hết can đảm cầm bịch đồ trên của mình để trên bàn vừa nãy đưa tới tay Thu Phong rồi lại ngồi xuống mà không nói tiếng nào.

Cầm bịch đồ trên tay cảm thấy khá nặng Thu Phong mở ra nhìn thì mới thấy trong đó toàn là đồ ăn, đồ ăn nhiều đến ngập mặt.

Từ kimbap cho đến trứng cuộn, cơm rong biển, cơm cá, đủ mọi thứ, thậm chí còn có cả bún bò và phở bò.

Nếu tính sơ sơ bịch đồ ăn này phải tới mười người ăn mới đủ, Thu Phong nhìn Thu Hương rồi lại quay sang nhìn mẹ.

Anh không biết cô nàng này mua nhiều đồ ăn như vậy để làm gì.

Chẳng qua Thu Hương không biết mua cái gì để làm đồ ăn sáng cho Thu Phong, thế là cái gì cô làm ở nhà được cô làm hết, rồi cô đi ra ngoài mua thêm bún với phở ở quán cầm đi luôn.

Đúng là con gái khi tương tự một người thật ngốc, mà Thu Phong cũng ngố, vẫn không biết tình cảm của Thu Hương.

Mẹ Thu Phong gạt lấy bịch đồ ăn trên tay anh rồi nói

"Được rồi có đồ ăn rồi để mẹ đem xuống bếp chuẩn bị"

Nói xong bà xoay người đi xuống bếp, lúc này giọng Thu Hương bỗng vang lên "Đề... đề cháu xuống phụ cô" Thế là cô tò tò đi theo mẹ Thu Phong xuống bếp.

Còn mình Thu Phong ở ngoài phòng khách anh cũng nhàn chán không có chuyện gì lắm lại vào phòng Thiên Long gọi hai thằng ôn con trong đó dậy.

Ở dưới bếp Thu Hương cùng mẹ Thu Phong đang chuẩn bị đồ ăn để đem lên thì nghe thấy những tiếng thét thê lương từ phòng của Thiên Long phát ra.

"Dậy chưa?"

"Ọc ọc ọc ọc ọc ọc"

"Ọc ọc ọc ọc"

"Chưa chịu mở mắt hả hai thằng ôn này?"

Thu Phong nắm đầu hai thằng mê ngủ trong nhà ra nhà vệ sinh nhân đầu vô bồn tắm.

"Đừng đừng, em dậy..."

"Em cũng tỉnh rồi "

"Á ọc ọc"

"Ọc ọc"

Mới đầu Thiên Long rất sung sướng vì mình chọn được căn phòng bên trong có phòng tắm, còn hai phòng của của anh hai và mẹ không có.

Nhưng thời thế thay đổi, Thiên Long đang rất hận cái nhà tắm của phòng mình.

Hành hạ hai thằng nhỏ một hồi Thu Phong mới buông tha cho và nói

"Năm phút nữa tao không thấy hai thằng mày đi ra tao cho ăn đập"

Quảng câu đó cho hai đứa còn đang mê ngủ nghe xong bỗng chúng như ăn được liều thuốc kích thích liền nhanh chóng tỉnh ngủ.

Hôm nay không biết sao tâm trạng Thu Phong khá vui nên mới giỡn với hai thằng ôn con trong nhà, chứ như bình thường Thu Phong cũng chả buồn

kêu dậy làm gì.

Chộc phá hai thằng cu kia xong Thu Phong nhàm chán không có chuyện gì làm nên đi ra phòng khách bật ti vi lên coi mấy cái bản tin tào lai trên đó.

Một lát sau mẹ Thu Phong gọi vang lên

"Mấy đứa xuống ăn sáng này"

"Dạ"

"Dạ"

Thu Phong chưa kịp trả lời thì hai thằng mặt giắt vừa rồi mới trong phòng đi ra liền bắn nhanh như chớp xuống dưới bếp.

Hà Hải thì không nói nhưng Thiên Long nhìn một bàn đồ ăn phong phú được đặt trên bàn hai con mắt liền sáng lên vội vàng ngồi xuống bàn.

Dù vậy thằng bé vẫn không động đũa vì phải đợi anh hai mình xuống nữa.

Đúng như Thu Phong nghĩ, khi anh đi xuống bếp nhìn bàn thức ăn muốn ngập cả mặt. Anh cũng thắc mắc sao mà Thu Hương thân con gái lại đủ sức vác theo nhiều đồ ăn thế.

"Ọt ọt"

Không quan tâm đến vấn đề về sau, bụng Thu Phong đang đánh trống khuya chiêng báo động khẩn cần bổ sung thực phẩm gấp.

Thu Phong đặt mông xuống bàn thì mọi người cũng bắt đầu động đũa.

Một lúc sau Thu Phong đang ăn thì dừng lại ngắm Thu Hương.

Bởi vì từ nãy đến giờ Thu Hương chưa động vô bất cứ thứ gì trên bàn, thấy vậy Thu Phong liền gấp một miếng trứng cuộn bỏ vào chén Thu Hương nói

"Sao không ăn đi? Đồ là do cô mang tới mà còn ngại à?"

Quả thật Thu Hương đang rất là ngại bởi mấy chuyện vừa rồi, tuy lúc nãy có nói sơ qua về sự việc xấu hổ đấy cho mẹ Thu Phong nhưng bà vẫn không hiểu vì cô nói quá mập mờ.

Thấy Thu Phong lúc này bỗng gấp đồ ăn cho mình, lòng Thu Hương bỗng ngọt ngào hẳn lên. Cô nhỏ nhẹ nói "Cảm ơn" một tiếng rồi bắt đầu ăn.

Sau bữa ăn Thu Phong đứng dậy giúp mẹ dọn dẹp chén đĩa. Ngược lại hai thằng ôn con kia tiêu sái đứng dậy phúi mông đi ra phòng khách tán dóc.

Thu Phong dọn dẹp xong cũng đi lên phòng khách ngồi tiện tay cốc đầu hai thằng heo lười ở đó một cái.

Thu Hương thì đang ở dưới bếp phụ mẹ Thu Phong rửa chén.

"Hôm nay sao rảnh rồi dất chị mày tới đây vậy?" Thu Phong mở miệng hỏi Hà Hải đang nghịch mấy con cá kiểng trong hồ cá.

Nghe Thu Phong hỏi Hà Hải liền quay sang nói

"Em có biết đâu, tự nhiên tối hôm qua chị em về đây cái sáng sớm nay bà chuẩn bị đồ ăn rồi lôi đầu em dậy đi sang đây"

Hà Hải nói xong Thu Phong cũng không nói gì mà im lặng gật đầu.

Anh cũng có từng nghĩ có khi nào cô nàng này thích mình, chính mình cũng có thể tán tỉnh cô ta một phen.

Nhưng nghĩ đi rồi nghĩ lại Thu Phong dẹp cái suy nghĩ đó. Bởi vì nghe Thiên Long nói Thu Hương là một cô gái gia giáo hiền lành, lại còn quá đảm đang, tuy cô gái như vậy khiến cánh đàn ông rất muốn lấy làm vợ nhưng Thu Phong lại không.

Bây giờ Thu Phong đang đi trên con đường hắc đạo, anh lỡ dẫn thân vô rồi không thể nào thoát ra dễ dàng được.

Vì thế anh cũng không muốn có vợ có con, như vậy khi mình làm việc ác đâm chém giết người sẽ không tốt khi về nhà.

Thậm chí anh còn nghĩ đến việc không quen ai, sống độc thân vậy để hướng tới đỉnh cao trong giới hắc đạo.

Việc một cô gái đáng yêu như Thu Hương đi theo anh sẽ chỉ hỏng một đời người thôi, Thu Phong không muốn chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Một hồi sau Thu Hương cùng mẹ anh từ dưới bếp đi lên bưng theo một đĩa trái cây đặt lên bàn.

Vừa đặt đĩa xuống Hà Hải không ngần ngại bốc ngay một miếng ổi bỏ vào mồm.

Mẹ Thu Phong thấy vậy liền cười nói

"Thằng này ăn từ từ thôi chưa đường cho người khác ăn nữa"

Bị mắng Hà Hải lè lưỡi cười dối trá rồi lại bốc thêm một miếng nữa.

Cậu chơi với Thiên Long đã lâu cũng xem mẹ Thiên Long như mẹ của mình, Thiên Long cũng vậy khi qua nhà Hà Hải cũng rất được chào đón.

Vì Thiên Long là một cậu bé vừa học giỏi vừa dễ mến, con trai hư hỏng của họ chơi với người như Thiên Long thì không có việc gì phải cấm cản.

Để cảm ơn bữa ăn của Thu Hương, Thu Phong liền mở miệng nói với nàng

"Để cảm ơn bữa sáng của cô hôm nay cô muốn đi đâu tôi chở cô đi đó. Sao? Đi không?"

Anh vừa dứt lời thì bị mẹ anh chen vào

"Cái thằng này, sao gọi là cô? Mà bị điên à?"

Thu Phong ngạc nhiên đáp lại

"Chứ con có biết tuổi người ta đâu không gọi bằng cô chứ bằng gì?"

"Không biết tuổi?"

Thu Phong gật đầu vài cái rồi bóc một miếng trái cây lên ăn.

Chưa kịp ăn thì mẹ Thu Phong vươn tay ra gõ vào đầu anh một cái

"Hương nó nhỏ hơn con phải gọi bằng em hoặc bằng tên rõ chưa?"

"Dạ..."

Xoa xoa cái đầu to của mình Thu Phong dạ một tiếng.

Lúc này mẹ Thu Phong lại quay sang nói với Thu Hương

"Cô nghe nói con làm trên y tá trên thành phố lâu lâu mới về một lần hả?"

Thu Hương nghe nói vậy im lặng gật đầu

"Vậy thì con muốn đi đâu cứ bắt nó chở đi. Lâu lâu mới có dịp mà, nó không chở con đi con về nói cô cô xử nó"

Vừa nói bà vừa liếc xéo Thu Phong một cái, thấy ánh mắt của mẹ Thu Phong cũng không biết nói gì hơn.

Bà làm vậy chả khác nào đang tác hợp cho hấn và cô nàng kia, Thu Phong cũng không biết thế nào, anh nửa vừa muốn nửa lại không, rất khó nói.

Thấy hai đứa vẫn im lặng không nói gì bà liền đứng lên kéo hai đứa ra ngoài cửa.

Từ trong tay bà lúc nào đã cầm sẵn chìa khoá xe của Thu Phong đặt lên tay cậu rồi nói

"Ra ngoài chơi đi, nhìn mặt hai đứa bay cứ im re chả vui gì cả. Đi đi"

"Em đi với"

"Em nữa..."

Hai đứa Thiên Long từ lúc nào đã xuất hiện sau cửa đòi đi chung, mẹ Thu Phong thấy vậy liền gằn giọng.

"Hai thằng bay cút đi chỗ khác đừng làm phiền người lớn..."

Sau đó Thu Phong lại bồi thêm một câu

"Hai thằng mày cũng đi gặp thằng Bảo đi, giờ không phải lúc đi chơi đâu"

Thu Phong bỗng nói đến việc liên quan tới Hắc Long bang khiến hai đứa Thiên Long liền gật đầu.

Trong hai ngày Thu Phong dọn dẹp hai băng đảng khác nhau, địa bàn tuy thu vào tay nhưng vẫn chưa trật tự đầy đủ.

Việc đó phải cần người đi trấn áp, Thiên Long Hà Hải cũng phải đi vì đây là lúc thích hợp để gia tăng kinh nghiệm cho bọn chúng.

Thu Phong cùng Thu Hương xuống dưới tầng hầm để xe, lúc này Thu Hương đi theo sau lưng anh bỗng đứng lại lên tiếng.

"Hình như chúng ta chuẩn bị hẹn hò..."

Càng nói giọng Thu Hương càng nhỏ xuống, mặt cô bắt đầu lại đỏ lên, cô không biết sao mình lại đi nói câu này.

Tuy vậy Thu Phong vẫn nghe được, chân anh vẫn tiếp tục đi mồm thì lại nói

"Cứ cho là vậy đi, đi thôi"

Không biết tại sao khi nghe câu này Thu Hương lại cảm thấy rất vui liền nhanh chóng đi tới bên cạnh Thu Phong.

Phụ nữ khi yêu thật ngốc mà...

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thứ Gì Đó Gọi Là Yêu

Ngồi trên xe Thu Phong đèo Thu Hương đi ra khỏi chung cư.

Dù ngốc nhưng qua câu nói vừa rồi của Thu Hương lúc ở nhà xe thì Thu Phong cũng đã biết cô nàng này đang có cảm tình với mình.

Tuy vậy Thu Phong lại đang băn khoăn không biết làm cách nào để nói chuyện tử tế được với Thu Hương.

Biết so với không biết nó hoàn toàn khác nhau.

Thu Phong không muốn cô nàng này đi theo mình chịu khổ, anh biết cái thế giới này nó rộng lớn lắm, còn nhiều việc con người cả đời cũng chưa chứng kiến qua.

Chẳng hạn như sự tồn tại của người dị năng qua lời nói của thằng Đạt bạn anh.

Anh tin chắc rằng thằng bạn mình nó không nói dối mình để làm gì, không những vậy trong quân đội cũng có một tổ đặc biệt tồn tại những con người có sức mạnh phi vật lý trong đó.

Thu Phong dần thân vào xã hội đen cũng tương ứng với việc sau này càng lớn mạnh càng có khả năng đối đầu với những con người đó.

Và Thu Phong cũng không chắc rằng lúc đó còn giữ được mạng mình không, nếu bản thân yêu Thu Hương thì khi anh mất đi ai sẽ chiều cổ cho

nàng.

Suy nghĩ miên man một hồi Thu Phong không biết mình đã đi hết một vòng thành phố mà chẳng tấp vào đâu.

Cứ như thế xe vẫn cứ lăn bánh, Thu Hương ngồi phía sau an phận không nói gì, nàng rất thích cảm giác ngồi sau xe Thu Phong thế này.

Bất giác cơ thể nàng ngồi sát vào người Thu Phong hơn.

Cảm nhận được nhiệt độ của người phụ nữ đằng sau lưng mình, Thu Phong cũng dần tỉnh táo hẳn lên, anh cũng không thể tránh mặt nàng ta mãi được.

Lúc trước anh cứ nghĩ mấy tháng trước Thu Hương tới nhà mình chỉ để cảm ơn rồi thôi, dù cho có sau này ngẫu nhiên gặp lại thì cũng chào hỏi vài câu qua loa.

Hiện Thu Phong đang đi vòng ngoài biển, anh kiếm một quán nước mía ven đường sau đó tấp vô mua hai ly nước mía đem đi.

Một cho anh và một cho Thu Hương.

Thu Hương vừa nhận ly nước thì Thu Phong nhẹ nhàng nói

"Đi lên núi ngọn Hải Đăng ngắm cảnh nha?"

Trả lời Thu Phong là một cái gật đầu nhẹ nhẹ của Thu Hương, lúc này không biết tại sao Thu Phong lại đưa tay ra xoa đầu nàng một cái rồi bước lên xe đèo nàng đi tới hướng núi nơi có đèn hải đăng.

Quanh co trên con đường núi lên ngọn Hải Đăng, đi một đoạn thì Thu Phong dừng xe lại bên mép vách núi.

Tuy chưa lên hết độ cao của ngọn núi tới Hải Đăng nhưng chỗ anh dừng xe cũng đủ để ngắm cảnh thành phố buổi sáng sớm.

Thu Phong bước xuống xe rồi dựa người vào xe đứng đó nhìn cảnh thành phố, ánh nắng dịu nhẹ của buổi sáng ban mai chiếu rọi vào khuôn mặt sắc sảo của Thu Phong.

Theo đó Thu Hương cũng bước xuống xe đứng lại gần chỗ anh.

Những ánh nắng rọi lên khuôn mặt Thu Phong có một nét hấp dẫn gì đó khiến Thu Hương nhìn chăm chăm vào anh.

Tuy Thu Phong không phải gọi là đẹp trai nhưng khuôn mặt anh cũng được gọi là dễ nhìn, khi cười nụ cười của Thu Phong rất ấm áp, cũng có chút duyên của một người con trai trong đó.

Cầm ly nước mía lên hút một hơi dài, Thu Hương từ từ thở ra một cách nhẹ nhàng.

Cô cũng bắt đầu nhìn cảnh thành phố phía dưới.

Đứng trên đây thành phố biển này dường như thu nhỏ lại biết bao, những ngôi nhà, những khu chung cư cứ lấp ló dưới ánh nắng của sáng sớm.

Bên trái thành phố thì là một cảnh biển đầy thơ mộng, một con đường tuyệt đẹp trải dài khắp biển, những chiếc xe trên tàu, những con thuyền ngoài biển. Hay đơn giản là hàng dừa trồng sát bờ biển trên công viên bãi trước lúc này nhìn tất cả chúng Thu Hương lại cảm thấy rất đáng yêu.

Dường như lòng cô đang nhẹ hẫng đi.

Đây không phải là lần đầu tiên cô lên đây, trước đó cô có đi cùng với gia đình lên đây mấy lần rồi, cảnh tuy đẹp nhưng cảm giác lúc này của cô khác hoàn toàn với lúc đó.

Từ từ, từ từ cô tiến sát lại người Thu Phong hơn.

Thu Phong cũng nhận ra tâm trạng của Thu Hương nên cũng im lặng không nói gì.

Cứ thế hai người đứng đó cả tiếng đồng hồ, đến khi chân của Thu Hương bắt đầu tê đi thì nàng mới động đậy một tí, nhưng nàng không muốn rời bỏ cái cảm giác này của mình tí nào.

Là một người rõ về thân thể con người, Thu Phong biết một đứa con gái đứng cả tiếng đồng hồ như thế này căn bản sẽ chịu không nổi.

"Đi xuống thôi, đứng đây hoài cũng không tốt đâu"

Bỗng Thu Phong lên tiếng phá vỡ không gian đầy yên tĩnh giữa hai người.

Nghe vậy Thu Hương gật đầu rồi leo lên xe để Thu Phong chở xuống.

Dưới đường bây giờ cũng đã gần tám giờ sáng, con người cũng trở nên tấp nập hơn.

Khách du lịch hay người dân ở đây đều góp phần vô làm con đường biển trở nên sinh động.

Tiếng sóng vỗ nhẹ nhẹ trong dòng người tấp nập. Cũng không biết từ lúc nào Thu Hương lại thích biển đến vậy.

Từ nãy đến giờ cô vẫn cứ im lặng thế thôi, không nói gì cả.

Thu Phong chở Thu Hương rời khỏi con đường biển, anh lái xe đi về phía trung tâm thành phố.

Kiểm một quán cafe khá là sang trọng, có cả ghế sofa ngồi rất thoải mái, có điều hoà có wifi, xung quanh cũng yên tĩnh.

Thu Phong đánh xe vào một quán như vậy.

Kiểm một bàn trống trên lầu, một góc quán khá vắng vẻ, Thu Phong đặt mông ngồi xuống.

Anh gọi cho mình một phần nước ngọt, tiếp đó tự ý gọi cho Thu Hương một ly cam vắt cũng không cần hỏi cô.

Thu Hương thấy vậy cũng không nói gì, vì căn bản sợ có hỏi cô cũng nhúu nhúu nói không nên lời.

Nhìn Thu Hương cứ mang vẻ hạnh phúc nhưng đan xen trong đó Thu Phong thấy một con người cô đơn sâu trong cô.

Là một đứa con gái con nhà gia giáo, cô không có quyền chọn cuộc sống vui tươi của riêng mình, đến cả cuộc đời sinh viên của cô cũng bị gia đình quản lý.

Đến khi cô đi làm thì sự quản lý đó của gia đình cô mới từ từ vơi đi, đó cũng là lúc cô biết thương biết nhớ một người là gì.

Cứ thế cho đến lúc nước được đem lên cho đến khi vơi đi phân nửa hai người vẫn im lặng không nói gì.

Thấy vậy Thu Phong mở mồm lên tiếng

"Cô..."

"Anh..."

"À ừ, em nói trước đi..."

"Không, anh nói trước đi"

Cứ như vậy bầu không khí tiếp tục trở nên yên tĩnh.

Thấy Thu Hương không nói Thu Phong lại lên tiếng

"Gọi cô bằng em không có vấn đề gì chứ?"

Thu Hương không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Lần này Thu Phong nở một nụ cười ấm áp nói

"Lần này em nghỉ phép đến bao lâu thì đi làm lại?"

Thu Phong bắt chuyện trước, câu nói anh thốt lên không kịp nuốt lại. Anh cảm thấy mình ngu không thể tả, hết chuyện để nói hay sao lại đi hỏi không đâu vào đâu.

Khác với Thu Phong, Thu Hương lại không nghĩ ngợi gì nhiều, cô mở miệng ra đáp

"Lần này em nghỉ phép hai tháng cho đến qua tết thì đi công tác lại"

Nghe xong Thu Phong ngạc nhiên nói

"Anh nhớ không lầm em làm ở bệnh viện, mà sao được nghỉ nhiều vậy?"

"Do em dồn lại nghỉ một lần"

"Là sao?"

Thu Phong khó hiểu tiếp tục hỏi.

"Cơ quan em có cho nghỉ phép bốn ngày trong một tháng, từ khi đi làm tới giờ em công tác hơn một năm không nghỉ ngày nào kể cả tết nên mới dồn lại nghỉ một lần hai tháng. Có lần trước em nghỉ một ngày để đi sinh nhật thằng Hải rồi em tiếp tục lên đó đi làm."

Thu Hương nói một lèo không ngừng nghỉ ra sau đó lấy li nước lên uống một ngụm.

Nghe xong Thu Phong gãi gãi đầu cười nói

"Còn có chuyện như vậy nữa sao. Mà sao lần này em quyết định nghỉ một lần vậy, tính đi đâu chơi à?"

Thu Phong vô tình nói một câu nhưng không biết tại sao Thu Hương lại đỏ hết cả mặt.

Giọng cô bắt đầu bé như muỗi lại

"Còn vì ai em mới nghỉ..."

Thật sự giọng nhỏ tới nỗi cứ như là nói thầm, Thu Phong tai mặc dù thính nhưng câu được câu mất.

Anh chỉ biết nội dung sơ sơ hình như vì mình, mà anh cũng không dám chắc chắn.

Tuy vậy Thu Phong cũng không bóc mẽ ra làm gì, anh sợ mất công Thu Hương lại ngại thêm. Việc hồi sáng nay xảy ra đối với Thu Hương cũng là chết người rồi.

Thấy cô nàng không nói gì nữa Thu Phong lại tiếp tục lên tiếng:

"Vậy giờ em tính đi đâu du lịch với bạn bè hay gì không?"

"Bạn em có vài đứa, mà đứa nào cũng đi với người yêu hoặc chồng đi du lịch hết rồi. Nên em cũng chưa biết đi đâu"

Thu Phong trầm ngâm suy nghĩ một hồi.

Đoạn thời gian này anh cũng khá rảnh, vừa qua băng Hắc Long vừa mới tận diệt hai băng khác nên cần phải có thời gian nghỉ ngơi để ổn định.

Phía công ty thì đã có Nhược Y và Lan Nhi đứng ra đề lo, về phần địa bàn có Ngọc Bảo quản lý gần như êm đẹp.

Ngọc Bảo tuy đánh nhau không giỏi bằng mấy người Minh Con hay Phi Hùng, nhưng được cái hắn có bản lĩnh quản lý lẫn lầy lòng người.

Điều đó rất thích hợp với tình hình hiện giờ.

Một bang hội muốn mạnh mà luôn có những kẻ đầu đất luôn thích gây chuyện thì không thể nào khá lên nổi.

Phải có những con người như Ngọc Bảo đây mới làm Thu Phong yên tâm được.

Suy đi tính lại Thu Phong cũng không có chuyện gì để làm nên quyết định đi chơi một chuyến với Thu Hương vậy.

"Được rồi, vậy tôi với cô cùng đi du lịch, dù sao trước giờ tôi cũng chưa đi đâu cả "

Thu Hương không biết đang nghĩ gì nhưng khi nghe thấy câu nói của Thu Phong bỗng tinh thần phấn chấn hẳn lên vui mừng nói

"Thật chứ?"

"Thật..."

Thu Phong gật đầu mạnh một cái coi như xác nhận cho cô nàng biết.

Cơ mà dường như Thu Hương phát hiện ra gì đó khác khác liền nói lại

"Hình như vừa rồi anh kêu em bằng cô nữa nhỉ?"

Nghe vậy Thu Phong cũng giật mình, cười trừ một cái rồi nói

"Được rồi cô nàng, em, em đó được chưa?"

"Ừm"

Thu Hương gật đầu một cái nở một nụ cười tươi như hoa, đôi mắt cô khi cười hiện lên hình lưỡi liềm trông thật đẹp.

Tuy Thu Hương không đẹp bằng Diệu Linh, cũng không nóng bỏng hay gợi cảm bằng Nhược Y nhưng Thu Phong lại thích cô gái đơn giản mà xinh đẹp trước mặt này hơn.

Ngắm nhìn nụ cười của Thu Hương, Thu Phong cứ như đắm chìm vào thế giới khác.

Lòng ngực anh lúc này cứ nhẹ bẫng đi, cảm giác này đã từ lâu anh không được biết đến.

Khoảng thời gian ở cùng Thu Hương lúc này Thu Phong chợt nhận ra bản thân mình đánh đánh chém chém giết giết lúc trước đã đi đâu mất rồi.

Chỉ còn một thứ gọi là êm đẹp Thu Phong không thể nói bằng lời.

Thu Hương cười mỗi miệng rồi cũng thôi.

Cô phát hiện từ nãy đến giờ Thu Phong cứ mãi ngắm nhìn mình, không biết từ đâu mà sự rụt rè của cô biến mất, thay vào đó cô mạnh dạn tiến tới cốc đầu Thu Phong một cái.

Đang ngắm bị chủ nhân đánh cho tỉnh mộng thì Thu Phong mới giật mình.

Thấy vậy Thu Hương lè lưỡi nói

"Anh nhìn cái gì mà nhìn hoài vậy?"

Cảm thấy mình bị thất thố Thu Phong liền mặt dày không phủ nhận hành động của mình liền nói

"Nhìn cô... à không nhìn em chứ nhìn ai?"

Vừa nói anh vừa đưa tay lên xoa nhẹ đầu Thu Hương một cái.

Con gái khi được người mình thích xoa đầu cảm giác rất là thích, Thu Hương cũng vậy, cô rất thích Thu Phong xoa đầu mình lúc này.

Bất giác khoảng cách hai người từ con số không đang dần tiến lại gần nhau hơn.

Bất giác một người cố gắng đã trở thành hai người cùng cố gắng.

Không có bất cứ lời tỏ tình nào, không có bất cứ lời nói ngọt ngào nào. Cứ thế hai người dần dần đến với nhau.

Một con người luôn lấy năm đảm là tất cả, cùng lắm ngoài bản thân chỉ có gia đình.

Nhưng giờ đây con người ấy đã biết thế nào là rung động.

Một con tim đã chết từ lâu khi chứng kiến quá nhiều mặt trái của xã hội đang dần dần sống lại.

Một đứa con chỉ mới hai lăm tuổi mà giết người không chớp mắt trong thời đại hoà bình này đang được một con người khác xoa dịu trái tim đi.

Giờ đây con người ấy có thể mặc cho mọi rủi ro cứ thế mà tiến tới.

Câu chuyện cũng không biết đúng hay là sai, tốt hay là xấu đối với một kẻ như Thu Phong.

(Có một điều tác ta muốn nói với các vị. Thật ra ta không tính cho hai đứa này tới với nhau đâu, mà càng viết ta càng thích con Thu Hương, bất giác hai đứa nói tới với nhau ta cũng không biết. Nói chung ta vô tội T.T)

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bị Đuổi !

Ngày hôm sau trước công nhà Thu Hương.

Hôm nay Thu Phong đến đón nàng đi du lịch, à không, đúng hơn là đi phượt. Bởi vì hai người không đi xe đồ hay máy bay gì cả mà đi bằng xe máy.

Sáng sớm Thu Phong đã vác một cái ba lô quần áo tới trước công nhà Thu Hương.

Gọi điện thoại cho nàng xong, thấy từ bên trong Hà Hải chạy ra mở cửa

"Yo! Chào anh rê"

Hà Hải thấy Thu Phong liền hô lên một tiếng đùa giỡn.

"Cút!!"

Thu Phong chửi cho một câu làm Hà Hải xách mông chạy vào trong rồi đi ra vác theo một cái ba lô còn to hơn cả nó.

Thấy thắc mắc Thu Phong liền hỏi

"Mày vác cái của nợ này đi đâu đây?"

Đặt cái ba lô quá khổ xuống trước xe Thu Phong, Hà Hải thở ra một hơi rồi nói

"Cái này của chị em, chị em xách không nổi nên kêu em đem ra đây để lên xe anh"

Nói xong Hà Hải liền chạy tuồn vào trong liền bị Thu Phong túm cổ áo kéo lại

"Này này đứng lại, chị mày đâu?"

"Kìa!"

Hà Hải chỉ tay vào trong nhà, lúc này Thu Phong mới thấy nàng mặc một bộ đồ quần jean áo thun đơn giản từ bên trong đi ra.

Với mái tóc xoã ra hơn vai của nàng bây giờ đã được cột lại thành đuôi gà, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nàng lúc này được trang điểm nhạt nhạt.

Lúc bước ra thấy Thu Phong, Thu Hương liền nở một nụ cười xinh đẹp, khi cười đôi mắt híp vô cong hình lưỡi liềm.

Đôi mắt biết cười ấy làm Thu Phong khi nhìn vô thật sự nhẹ lòng biết bao.

Nhưng khi nàng đi ra Thu Phong liền nói một câu rất phũ phàng

"Em xách cái của nợ to tướng này chi vậy, mang theo không sợ hết chỗ ngồi à?"

Nghe Thu Phong nói, cô còn đang tưởng anh sẽ khen mình đẹp, nhưng sau khi nghe lại thì hoàn toàn không phải.

Lúc này nàng mới để ý cái ba lô to chà bá của mình đang đặt dưới xe của Thu Phong.

Sau đó Thu Hương lại nhìn lên chiếc xe của anh, nhìn lên nhìn xuống một hồi, so sánh giữa không gian và diện tích thì nàng mới biết chỉ cần cho cái ba lô này lên tuyệt đối nàng không có chỗ ngồi.

Phát hiện ra sai lầm của mình nàng mới giương hai con mắt to tròn của mình nhìn lên Thu Phong chớp chớp hai cái tỏ vẻ em đây vô tội.

Nhìn hành động của cô nàng Thu Phong cũng không biết nói gì, đừng tỏ vẻ mình vô tội như thế chứ? Anh đây cũng không đành lòng.

"Em tổng những cái gì trong này vậy?"

Nghe Thu Phong hỏi, Thu Hương mới đứng suy nghĩ một hồi rồi nói ra.

"Trong này có hơn hai mươi bộ đồ của em, rồi có mỹ phẩm linh tinh, máy sấy tóc, dầu gội, bàn chải, kem đánh răng. À hôm qua em có đi siêu thị mua một ít đồ ăn vặt để ăn trên đường thôi, ngoài ra không có gì nữa."

Nói xong nàng nhìn Thu Phong tỏ vẻ có nhiều đó thôi, hết rồi.

Dường như không tin lời cô nàng Thu Phong liền nói

"Anh mở ra xem nhé?"

"Dạ"

Được sự đồng ý ngay lập tức Thu Phong bạo cái ba lô ra, vừa kéo khoá ba lô xuống thì ngay lập tức có vô số đồ đạc rơi ra.

Nhìn kỹ lại Thu Phong mới thấy số đồ đạc rơi ra toàn là bánh kẹo đủ thứ loại.

Song anh tiếp tục nhìn vô cái ba lô. Ôi thôi rồi, một thiên đường bánh kẹo kẹo trong đó, đến nỗi Thu Phong không thấy một bộ quần áo nào

của nàng.

Lúc này Thu Phong mới quay qua trừng mắt nhìn nàng nói

"Em nói mua một ít bánh của em đây hả? Anh thấy nó muốn nuốt luôn cái cặp em rồi. Để ở nhà hết đi, mang theo quần áo thôi, đi tới đâu thì tới đó mua đồ ăn. Em đem theo như kiểu mình vào rừng sống không bằng"

Bị Thu Phong mắng cho một trận té tát, lúc này mặt giọng Thu Hương bỗng nhỏ xíu như muỗi lại nói

"Nhưng em lỡ mua rồi..."

"Để ở nhà đi, em đem theo chỗ đâu mà chứa?"

"Dạ..."

Mặt Thu Hương ỉu xiu xuống, nàng khều khều thằng em trai mình ý bảo nó vác vô bên trong.

Một lát sau nàng mới mang theo một cái ba lô nhỏ hơn, tuy Thu Phong nhìn thấy nó vẫn hơi to nhưng vẫn tạm chấp nhận được.

Còn số bánh kẹo kia nàng bỏ ra gần một triệu đi khắp cái siêu thị để mua, cuối cùng lại không đem theo được.

Số bánh kẹo đó đành phải để lại cho Hà Hải, ngay lập tức Hà Hải gọi điện cho Thiên Long tới nhà vừa chơi game vừa giải quyết số bánh kẹo đó. Con chị mua mà thằng em được hưởng quả không gì tốt bằng.

Lúc này trong lòng Hà Hải, Thu Phong vốn đã đứng vị trí số một liên lên tới mức tín ngưỡng.

Khác với hồi nãy, Thu Phong giờ mới để ý đến Thu Hương, khi đi vào rồi đi ra cô nàng trùm kín mình từ trên xuống dưới.

Từ bao tay, áo khoác, tất, khẩu trang rồi tới cả cặp kính râm che hết cả nửa khuôn mặt.

Thấy vậy Thu Phong mới quay sang chọc

"Em tính đi khủng bố đấy à?"

Nghe vậy Thu Hương chỉ lên trời

"Anh biết nắng không, anh đen rồi không nói, nhưng em trắng em có quyền dưỡng da"

Nói xong nàng lè lưỡi leo lên yên sau xe ngồi, nhưng chợt phát hiện ra mình đang đeo khẩu trang có lè lưỡi ra Thu Phong cũng không thấy.

Thu Phong thấy Thu Hương đã leo lên xe anh liền đề máy chạy đi.

Hôm nay hai người sẽ đi từ các vùng lân cận cho đến Đà Lạt rồi quay về.

Đầu tiên sẽ đi ăn gà ở Long Sơn, tiếp theo đó tới Suối Đá, rồi suối nước nóng Bình Châu, tiếp đó lên Sài Gòn lượn lơ ở đó một ngày rồi mới đi đến Đà Lạt.

Dự kiến vừa đi vừa chơi thế này Thu Phong nghĩ phải mất hơn một tuần.

"Thật lòng em mơ mơ cùng anh đi đến tận cùng

Tận cùng chân mây vượt núi cao hay biển sâu

Biết mấy là yêu cho vừa giết mấy thời gian cho vừa

Khi yêu ta mơ về nhau....

...."

"Em hát cái gì vậy?"

Ngồi sau xe, Thu Hương cứ ngân nga một câu hát gì đó, giọng nàng rất trong nghe cũng rất hay.

Khiến một kẻ không thích nghe nhạc như Thu Phong cũng thích nghe, nghe nàng hát một hồi thì Thu Phong mới quay sang hỏi.

Tuy vẫn nghe thấy lời của Thu Phong, nhưng Thu Hương vẫn hát thêm một đoạn nữa thì mới ngừng.

Nàng cúi người lên đặt cằm vào vai Thu Phong khẽ ôm nhẹ lấy eo anh rồi nói

"Em hát bài "Đưa nhau đi trốn" "

"Không biết"

Thu Phong tự nhiên trả lời một câu cộc lốc khiến Thu Hương mất hứng. Bất quá nàng đã ngất vào eo Thu Phong một cái.

Từ hôm qua nàng đã xác nhận mối tình cảm của mình, nàng thấy Thu Phong cũng có cảm tình với mình nên hôm nay không biết nàng lấy đâu ra can đảm mà ôm Thu Phong tới vậy, nàng nghĩ có lẽ là vì yêu.

Cứ thế thời gian trôi qua từ từ, Thu Phong quên hết mọi thứ bên ngoài chỉ có đi chơi và đi chơi với Thu Hương.

Một tuần trôi qua, trên một con đường dài hướng về phía thành phố biển Vũng Tàu.

Vào gần tới trung tâm thành phố Thu Phong mới quay qua hỏi Thu Hương đang ôm mình chặt cứng ngồi đằng sau

"Giờ về nhà cất đồ rồi đi ăn gì nha? Hay em muốn đi ăn luôn?"

"Anh làm gì thì cứ làm đi, em nghe theo anh"

Giọng nói trong trẻo của Thu Hương vang lên. Bây giờ Thu Phong có nói cái gì nàng cũng nghe theo hết.

Hơn một tuần vừa qua Thu Hương rất hạnh phúc, Thu Phong cùng nàng đi khắp mọi nơi nàng muốn.

Tình cảm giữa hai người phát triển cực kì tốt đẹp, đến nỗi chỉ có cái kia là chưa làm.

Hai người cũng có ngủ cùng khách sạn nhưng hai giường, buổi tối Thu Phong không có làm gì nàng cả, không như những gì người ta nói nam nữ ngủ chung sẽ làm chuyện kia, nhưng anh chàng đại ca nhà ta quả thật đúng đắn, cả đêm còn chả thèm qua giường Thu Hương ôm nàng ngủ.

Thậm chí Thu Phong có qua đòi làm chuyện kia Thu Hương có lẽ cũng sẽ cho.

Tuy hơi hụt hẫng vì cả tuần qua ngoài hôn ra Thu Phong chưa làm gì nàng cả.

Có lẽ đây là tâm lý chung của phụ nữ các nàng, làm cũng bị trách mà không làm cũng bị trách.

Thu Phong kẻ vô tội ấy đang lái xe hướng tới nhà của nàng.

Sau khi cất hết đồ đạc của Thu Hương vào nhà tiếp đó anh lại chạy đến chung cư của mình cất đồ.

Nửa tiếng sau hai người có mặt tại một nhà hàng khá sang trọng trong thành phố, có điều nhà hàng này lại là của Thu Phong.

Có vẻ như hôm nay là ngày chủ nhật nên nhà hàng khá đông chỉ còn duy nhất vài bàn còn trống. Thu Phong được nhân viên phục vụ đưa đến một bàn trống, Thu Phong hai người vừa ngồi xuống nhân viên liền đưa menu lên.

Chọn đại vài món gọi lên rồi cả hai cùng ngồi chờ.

Lúc này Thu Hương liền nói với anh

"Sao lúc này không ở nhà đi, em ra ngoài mua vài thứ rồi về nấu cho anh ăn đỡ phải tốn kém"

Thu Hương bỗng nói ra câu như vậy làm Thu Phong hơi bất ngờ.

Thật ra nàng không hề biết Thu Phong có hẳn một công ti lớn kinh doanh đủ mọi thứ vì chẳng ai kể cho nàng cả, Hà Hải em nàng cũng không nói gì.

Phải chăng nàng chỉ biết Thu Phong là một chiến sĩ công an giỏi võ mà thôi.

Với nàng Thu Phong làm gì cũng được nàng không quan trọng, miễn là hai người hạnh phúc là được, dù cho Thu Phong không có việc làm nàng cũng chấp nhận đi làm để nuôi anh.

Nếu Thu Phong biết được suy nghĩ này của Thu Hương đánh chết Thu Phong cũng phải chứng minh được mình không vô dụng đến nỗi phải để

một người phụ nữ phải đi làm vất vả nuôi mình.

Một lát sau nhân viên phục vụ bắt đầu đẩy một xe đầy thức ăn lên.

Nhân viên phục vụ này là một sinh viên đang đi làm thêm buổi tối ở đây, mỗi lần nàng thấy cặp đôi nào đưa nhau vào đây ăn trong lòng liền nổi lên một mùi vị hâm mộ.

Tuy vậy chỉ là suy nghĩ trong đầu chứ không biểu lộ ra, hiện tại cứ lo học trước đã.

Đúng lúc nàng đang cầm một đĩa thức ăn đặt lên bàn thì có một người mặc đồ vest đen trên người có gắn một bộ đàm liền chạy lại nói

"Khoan đã..."

Cô nàng phụ vụ nghe vậy bỗng chốc dừng tay lại quay sang hỏi người mặc đồ vest kia.

"Sao vậy quản lý?"

Dường như không quan tâm đến cô nhân viên phục vụ, người quản lý chạy lại bàn Thu Phong làm vẻ mặt khó xử nói

"Xin lỗi anh, anh có thể nhường lại bàn này được không ạ. Trước đó đã có người đặt bàn rồi do nhân viên chúng tôi không biết nên mong anh thứ lỗi"

Thu Phong nghe vậy cũng thâm nhú mày nhưng giọng nói vẫn bình thường đáp.

"Ừ không sao, chúng tôi đi nơi khác cũng được"

Thu Phong nói vậy một phần đây cũng là nơi của anh, anh không muốn làm khó nhân viên mình làm chi cho mệt.

Nói xong Thu Phong lập tức đứng lên, Thu Hương thấy vậy cũng vội vã cầm theo cái giỏ của mình đi theo.

Với nàng nàng không suy nghĩ gì hết chỉ cần đi chung với Thu Phong là nàng vui rồi.

Hai người Thu Phong vừa bước đi được một đoạn thì bắt gặp Minh Con với Ngọc Bảo đang đi cùng với một tên nào đó nhìn trông có vẻ dân anh chị tai to mặt lớn với cái đầu trọc lóc.

Lúc này Ngọc Bảo cùng Minh Con cũng đã phát hiện ra Thu Phong.

Minh Con lập tức kêu lên

"Đại..."

Vừa thốt ra một chữ đại Minh Con bỗng im bặt, bởi vì Thu Phong đang trừng mắt nhìn hấn.

Đi lại gần hơn chút nữa Minh Con biết ý phát hiện một người con gái thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp đang đi kế bên Thu Phong liền nói

"Anh Phong, hôm nay anh đi đâu vậy?"

"Đi ăn"

Thu Phong trả lời ngắn gọn, nơi này là nơi công chúng qua lại không thích hợp bàn chuyện khác nên Thu Phong phải nói như vậy.

Lúc này Minh Con lại hỏi tiếp

"Anh ăn xong rồi hả, nếu chưa thì..."

"Thôi tao đi trước"

Thu Phong ngắt lời của Minh Con rồi kéo Thu Hương đi mất.

Minh Con thất vọng không biết nói gì, đại ca này của hắn đi chơi cả một tuần rồi khi xuất hiện cũng không ăn một bữa, trùng hợp hôm nay hắn dắt đối tác buôn lậu ma túy tới đây bàn việc làm ăn, chưa kịp nói thì anh ta đã đi mất.

Chán nản đi tới bàn đã đặt trước, nhưng hắn nào biết vì hắn mà Thu Phong mới phải rời khỏi đây.

Tên đầu trục có vẻ không thích cách cư xử của Thu Phong liền nói

"Người quen của anh đấy à? Tôi thấy hắn có vẻ không thích nói chuyện với anh nhỉ?"

Tên đầu trục nói như vậy là vì không biết Thu Phong là ai, hơn nữa hắn biết Minh Con là một tên đại ca khét tiếng năm đất Long Xuyên sau đó đi theo một anh đại nào đó tiến vào Vũng Tàu gia nhập vào hắc đạo ở đây.

Tuy trước mặt Thu Phong, Minh Con chả là cái đinh gì nhưng trước mặt kẻ khác Minh Con tuyệt đối là một kẻ không dễ chọc.

Lúc này Minh Con mới quay qua hồn nhiên nói

"Ông đừng nói vậy, người vừa rồi là đại ca tôi đấy"

"Hả đại ca anh?"

Tên đầu trục ngạc nhiên.

Ngọc Bảo đứng phía sau bây giờ lại nói chen vô

"Đại ca tụi này hôm nay đi tình tứ với người đẹp nên không muốn để lộ ra thôi. Khi nào có dịp sẽ giới thiệu đại ca với anh"

Nghe vậy tên đầu trọc gật đầu một cái rồi cùng mấy người bang Hắc Long ngồi vào bàn ăn nói chuyện sinh ý.

Danh tiếng cá nhân Thu Phong thật sự phải nói là vượt qua cả bang Hắc Long.

Sau lần đầu giải quyết băng của Phi Hùng và thu hấn vào tay.

Thu Phong bị điều tra tới cả dòng họ gần xa.

Mới đầu họ chỉ biết Thu Phong là một lính đặc công xuất ngũ mà thôi.

Nhưng càng về sau càng điều tra về Thu Phong họ càng kinh hãi.

Họ kinh hãi là vì thân phận của Thu Phong là con của ông trùm xã hội đen khét tiếng Nhất Phương.

Tuy rằng Nhất Phương bị tàn dư của Năm Cam hại chết nhưng họ phải nên biết rằng trước đó Năm Cam bị bắt vô tù hoàn toàn là do một tay Nhất Phương làm.

Nhất Phương từng có một thời là anh em cùng chiến đấu với Dung Hà, một chị đại đứng đầu ngoài Bắc thời đó.

Sau này hai người tách nhau ra mỗi người một phương, tiếp đó ba Thu Phong là ông Nhất Phương bị chính Năm Cam hại chết.

Mà lại chết dưới tay của Hải Bính một thuộc hạ cực kì trung thành của bà Dung Hà.

Người chị năm xưa của mình bị hại nên ông mới tính kế hại lại Năm Cam cho hắn chết một cách thích đáng.

Từ đó càng ngày Nhất Phương càng phát lên, danh tiếng cũng lớn.

Ông có một đứa con lớn tên là Thu Phong, và đứa con đó chính là Thu Phong bây giờ đây.

Những người biết chuyện này đã điều tra được ngọn ngành nhưng vẫn không điều tra được mối quan hệ của Thu Phong và ông Tuấn của bang Nhất Hồ.

Nhiều người sau khi biết chuyện này cũng không dám manh động chạm vào Thu Phong.

Căn bản bản thân Thu Phong cũng không dễ giết là một, thứ hai khi Thu Phong đứng lên, tuy không lấy danh nghĩa của ba mình nhưng ai cũng biết.

Những đàn em năm xưa của ông Nhất Phương chắc chắn sẽ tìm đến Thu Phong và hỗ trợ hắn.

Mà mỗi đàn em của ông Nhất Phương lúc xưa khi ông chết họ tách ra mỗi người một nơi, và mỗi người đó cũng có thực lực không hề yếu giống như lão Tuấn kia.

Từ đó Thu Phong vô tình là một bóng ma trong lòng cái thế lực hắc đạo ở Vũng Tàu này.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Phát Triển !

Sau khi ăn xong ở một quán bình thường khác cho nhanh thì Thu Phong đưa cô người yêu về nhà.

Trước khi về anh tặng cho Thu Hương một nụ hôn vào trán, nàng vui vẻ hôn lại một cái vào má Thu Phong rồi biến mất vào trong nhà.

Thu Phong sờ lên má một cái rồi lái xe đi.

Bây giờ có lẽ đám người Minh Con bàn chuyện xong rồi nên anh lái xe tới trụ sở Hắc Long bang luôn.

Nói là trụ sở chứ thực ra nơi này chỉ là nơi cất chứa vũ khí thôi.

Từ đao, kiếm, côn nhị khúc, trường côn, súng điện, đồ chích điện, baton, gậy cao su cho đến những cây vũ tất cả đều nằm lê lét trên sàn nhà.

Cũng có vài cái được treo trên tường, sâu bên trong nữa là một căn phòng dành cho mấy người như Thu Phong ở trong đó.

Vào bên trong phòng mù mịt khói thuốc, Thu Phong vừa lúc bắt gặp Thiên Long đang chuẩn bị đưa điếu thuốc lên mồm.

"Cóp..."

"Bà mẹ mày chưa đủ tuổi mà hút à?"

"Ha ha ha ha ha ha ha"

Thiên Long bỗng bị cốc một cái đầu đổng vào đầu, ức chế quay sang thấy Thu Phong liền im bất không dám hó hé một câu.

Mấy người Ngọc Bảo, Phi Hùng hay Minh Con đều bật cười. Mà cái thằng cười to nhất chính là Hà Hải.

Thật ra từ năm mười lăm tuổi Thu Phong đã hút thuốc rồi, nên có cấm anh cũng không cấm thằng em mình được nên để cho nó đủ tuổi rồi hút sau.

Bây giờ nó cũng đã gia nhập cái tầng lớp này rồi, những thứ như vậy là xã giao cơ bản của một thằng hắc đạo.

Tuy không ai nói gì nhưng những thứ này còn không dám đụng vô thì ai coi ra gì nữa.

Thật sự thì cả tuần qua đi với Thu Hương, Thu Phong chưa động vô điều thuốc nào.

Thấy trong phòng mù mịt khói thuốc anh cũng thấy thèm liền lấy một điếu.

Hà Hải thấy vậy nhanh chóng đứng lên mời cho anh, làm Ngọc Bảo ngồi gần nhất vừa mới rút quẹt ra chưa kịp làm gì.

Thu Phong ngồi xuống kéo một hơi thuốc dài, thở ra một chập rồi nói

"Vừa nãy bàn vụ làm ăn hàng trắng hàng xanh à?"

"Dạ, tụi em vừa mới bàn xong với bên kia, ngày mai sẽ nhập về trước hai kí trắng ba kí xanh"

Nghe Ngọc Bảo nói Thu Phong liền gật đầu. Sau đó nghĩ ngợi một cái gì đó lại nói tiếp.

"Như tao đã nói lúc trước, cấm tuyệt đối thằng nào trong bang mình đụng vô mấy cái này, tao mà thấy thằng nào hút hút hay ngáo đá tao đập chết. Rõ chưa"

Vừa nói Thu Phong vừa nhìn trừng trừng vào Thiên Long.

Thấy ánh mắt của anh hai nhìn mình cậu liền lạnh tóc gáy một hồi.

Tuy gia nhập vào bang Hắc Long nhưng Thiên Long vẫn giữ vững thành tích học tập hệ số cao của mình, điều đó cũng làm Thu Phong khá hài lòng.

Lúc này Thu Phong ngồi thẳng người dậy vẻ mặt nghiêm túc gọi tất cả mọi người trong đây cùng chú ý.

Trong phòng này có Thiên Long, Hà Hải, Minh Con, Phi Hùng, Phúc cá chép, Bo nhỏ và cuối cùng là anh tất cả là bảy người.

"Tất cả lại đây nghe nói cái này..."

"Sao anh... có chuyện gì hả..."

Thấy tất cả đông đủ lại một thể Thu Phong liền nói.

"Là vậy. Hiện tại ở đây mình đã cấm rồi được rồi, trước tiên cứ vậy đã từ từ rồi chiếm hết chỗ này sau"

Nói một tí Thu Phong ngưng lại nhìn tất cả, thấy tất cả vẫn đang nghe liền nói tiếp

"Qua tết này anh muốn lên Sài Gòn tạo một thế lực trên đó phát triển từ từ, bây giờ trên đó các thế lực lớn bé nhiều vô số kể. Khi lên trên đó sẽ dắt theo khoảng ba mươi người thôi, ở đây anh sẽ cho hai người đi. Ai muốn đi ai muốn ở lại lên tiếng"

Lúc Thu Phong nói xong thì tất cả vẫn chưa ai lên tiếng.

Một hồi sau Ngọc Bảo mới nói

"Có cần phải lên đó sớm vậy không đại ca? Em thấy ở đây cũng chưa ổn lắm, nỡ mấy người kia phát hiện anh không có ở đây tới gây chuyện thì phiền lắm"

Nghe vậy Thu Phong lắc đầu không cho là đúng

"Từ Sài Gòn với Vũng Tàu bao xa?"

"Khoảng một trăm mấy cây"

Ngọc Bảo thuận miệng trả lời.

Thu Phong lại gật đầu

"Chỉ cần anh mầy phi xe từ đó xuống đây năm chục phút, sợ không cứu nổi sao? Mày nghĩ bang Hắc Long yếu tới nỗi năm mươi phút cũng không cầm được?"

Ngọc Bảo nghe thế liền xua tay

"Em không có ý đó"

Cười một cái Thu Phong lại nói

"Vậy thì tốt, cho dù lúc đó tao không về kịp vẫn có người giúp, không phải sợ cái gì cả"

Lời nói Thu Phong mập mờ khiến mọi người khó hiểu nhưng cũng chẳng ai hỏi thêm gì nữa.

Một lát sau Phi Hùng lên tiếng

"Để tôi theo anh lên đó..."

Thấy Phi Hùng xung phong Thu Phong gật đầu một cái, ở đây toàn những con người từ lực bản thân mà đi lên ngoại trừ Thiên Long với Hà Hải ra thì ở đây ai cũng có kinh nghiệm để làm một người xấu.

Thấy Phi Hùng lên tiếng đi theo thì một cánh tay nữa đang đưa lên

"Mày đẹp, ở nhà"

Chưa kịp đưa lên Thu Phong trừng mắt lên tiếng, kẻ đó không ai khác là Thiên Long, thằng bé cũng muốn theo anh mình lên Sài Gòn sống thử xem sao.

Mới đầu Thu Phong cũng có ý cho nó đi nhưng Sài Gòn phức tạp, không những vậy còn mẹ ở nhà, nữa mẹ có chuyện gì ít nhất còn có thằng Long nó ở nhà nên anh không thể cho nó đi được.

Vừa đưa lên Thiên Long bị chửi phải ngậm đắng rút tay về.

"Sao còn ai nữa không?"

Thu Phong nhìn một lượt rồi hỏi những người ở đây.

Ngoài trừ đám người Ngọc Bảo Minh Con phải ở đây trông coi nên cũng không có ý muốn đi thì những người theo Phi Hùng lúc trước cũng không muốn đi.

Phúc Cá Chép vẫn còn anh em ở đây không thể nói đi là đi được, thằng Bo nhỏ cũng thế, dù ra ngoài ăn chơi làm sao nhưng nó vẫn còn mẹ già ở nhà cần lo toan này nọ.

Duy nhất còn mỗi Hà Hải.

Không biết do ai đưa đẩy Hà Hải bỗng đưa tay lên

"Em theo, chị hai cũng ở trên thành phố nên em nghĩ lên đó vừa học vừa... vẫn được"

Thấy vậy Thu Phong gật đầu nói

"Được, về xin ông bà già mày đi được thì đi"

Sau đó anh quay sang nói với Minh Con.

"Kiếm thêm ba mươi thằng nữa lên trên đó. Từ giờ tao sẽ mở một tiệm bida trên đó, trá hình trong đó là sòng bài nhỏ. Sẽ kinh doanh đủ mọi hạng mục để lấy số. Cứ vậy đi, cụ thể qua tết sẽ làm. Không có chuyện gì tao đi trước đây"

Nói xong Thu Phong xách đít đi về.

Lúc này anh đánh xe qua quán cafe gần đó rồi lấy điện thoại ra gọi cho Nhược Y

Bên kia Nhược Y vừa tắm xong thì điện thoại đổ chuông, thấy số của Thu Phong gọi tới nàng liền vui vẻ bốc máy nói

"Alo, đi chơi cả tuần sướng ha đi với cô nào à?"

"Đi với người yêu tôi cô hỏi làm gì? Tới quán cafe xxx đi tôi có chuyện cần nói"

Nói xong Thu Phong cúp máy cái rụp.

Tới tận bây giờ Nhược Y vẫn chưa biết Thu Phong đang tiến tới với cô nàng khác không phải cô.

Nên lời nói vừa rồi của Thu Phong cô cho là đùa giỡn nên không để trong lòng.

Sửa soạn một tí Nhược Y liền đánh xe tới quán cafe mà Thu Phong nói.

Cô nàng này có tật chỉ đi thích oto, mặc cho kẹt xe cỡ nào cũng vậy.

Nàng không thích ngồi xe máy, vì khi kẹt xe hay chờ đèn đỏ rất ô nhiễm, không thể nào nàng chịu được cái không khí ô nhiễm đó.

Xuống xe Nhược Y bắt gặp hình bóng Thu Phong đang ngồi ở một góc quán cafe.

Có điều Thu Phong lại xoay người lại hướng cô.

Từ từ Nhược Y tới gần Thu Phong với bước chân rón rén.

Khi đứng sát sau lưng Thu Phong rồi, Nhược Y nhìn qua nhìn lại thấy anh ta không phát hiện ra mình.

Ngay lập tức nàng đưa tay lên che mắt Thu Phong.

"Đứng sau lưng này giờ làm gì vậy?"

"A..."

Nược Y chưa kịp làm gì thì giọng nói của Thu Phong vang lên, tay nàng vừa đưa ra được một nửa đành phải rút về.

Vòng ra đằng trước Nhược Y bực bội ngồi xuống trước mặt Thu Phong.

Thấy vẻ mặt phụng phịu của Nhược Y trông khá mắc cở Thu Phong liền nói

"Làm cái gì mà mới gặp tôi thôi mà mặt một đồng vậy?"

"Không có gì..."

Lúc này nhân viên phục vụ tới bên bàn của Thu Phong hỏi Nhược Y dùng gì.

Cầm menu trên tay Nhược Y chỉ tay vào một món rồi đặt menu lại trên tay nhân viên phục vụ.

Sau đó Nhược Y bắt chéo hai chân lại quay sang hỏi Thu Phong.

"Sao có chuyện gì mà giờ này gọi tôi ra?"

Nhìn vào Nhược Y, hôm nay nàng mặc một bộ đồ đơn giản là chiếc đầm đen bó sát người lộ ra những đường cong sắc bén.

Cặp ngực size D+ của cô nàng nhô lên như muốn rời khỏi sự gò bó của chiếc đầm.

Tuy vậy Thu Phong nhìn Nhược Y nhiều đến nỗi phát ngáy nên anh cũng không quan tâm lắm liền nói

"Công ty hoạt động sao rồi?"

"Không có anh vẫn hoạt động chán, doanh thu tháng này đang cao, tôi cũng đang tính mở thêm một cái khách sạn ba sao cạnh bên. Nhưng phải đợi sang năm mới đủ tiền tính sau đã. Tiền tháng này cũng chuyển vô tài khoản anh rồi"

Giọng điệu Nhược Y tuy có mang vài phần châm chọc trong đó nhưng cách làm việc vẫn rất đàng hoàng.

Thu Phong nghe vậy liền gật đầu một cái, lúc này phần nước Nhược Y gọi cũng đã đem lên.

Nàng uống một ngụm rồi hỏi lại Thu Phong

"Anh kêu tôi tới đây chả nhẽ chỉ có chuyện này thôi sao?"

"Đương nhiên có chuyện, công ty thì một thân cô lo liệu được rồi, qua tết tôi lên thành phố làm chút chuyện"

"Chuyện gì?"

Nhược Y hơi ngạc nhiên hỏi, phải nói là mấy ngày này Thu Phong xách đít đi liên tục, mặc dù chuyện công ty cô lo hết nhưng thân Thu Phong là người thành lập ra lại chẳng ngó ngang gì tới.

Nhược Y thầm oán trong lòng là vậy thôi, chứ thật sự nàng càng muốn Thu Phong càng ngày càng phát triển để sau này có thể giúp nàng phục hưng gia tộc.

Vì để Thu Phong hết lòng gia tăng lực lượng hắc đạo nên những việc liên quan đến ngoài sáng một mình Nhược Y lo hết, cô cũng chả than vãn một lời nào.

Thậm chí cô còn mong Thu Phong kiếm chuyện nhiều nhiều lên để mau chóng đứng lên, chuyện công ty cô không cần anh phải nhúng tay vào.

Trầm ngâm một hồi Thu Phong mới nói

"Tôi tính lên Sài Gòn một chuyến lập một thế lực nhỏ, lấy đó làm căn cơ phát triển từ từ. Nếu như dón vào hết cái thành phố nhỏ này thì căn bản

không đủ khả năng vươn lên Sài Gòn"

Ngừng một lúc anh lại nói tiếp.

"Nếu để khi nắm toàn bộ Vũng Tàu rồi mới lên trên Sài Gòn thì quá muộn, bây giờ trên đó đang loạn thích hợp để phát triển. Cô thấy sao?"

Nghe Thu Phong nói xong một loạt Nhược Y mới trầm ngâm một hồi.

Cuối cùng nàng mới mở đôi môi đỏ mọng của mình ra nói

"Được rồi, anh cứ lên trên đó đi, chuyện ở đây cứ để tôi lo, không có việc gì. Mà anh tính lên đó bao lâu, chả lẽ ở đó tới khi thể lực lớn mạnh sao?"

Thu Phong lắc đầu vài cái rồi nói

"Không, đến khi nào cảm thấy không có tôi trên đó vẫn ổn thì tôi về lại đây thanh toán mấy bang kia luôn một thể. Hiện tại cứ vậy trước, Bình Dương hay Đồng Nai thì khi nào nắm được ở đây rồi tính"

Nghe xong Nhược Y gật đầu từ chối cho ý kiến.

Với cô việc Thu Phong phát triển thể lực là chuyện tốt, về mặt tài lực cô dặn lòng hết mình phù trợ cho Thu Phong.

Thật ra ban đầu Thu Phong sẽ không nghĩ đến chuyện đi Sài Gòn nhanh tới vậy, vì ở đó đang có vài kẻ lắm le giết anh.

Cái tổ chức gì đó trong đấu trường ngầm đang ngắm mũi tên về phía Thu Phong từ khi anh mở miệng ra đòi giết tên trùm đó.

Tính đến chuyện lên Sài Gòn phát triển thể lực một phần Thu Phong muốn gần Thu Hương hơn mà thôi, tiện cả đôi đường.

Nếu ở dưới Vũng Tàu mà ổn định Thu Phong sẽ kêu Thu Hương nghỉ trên đó về đây mà làm an toàn hơn, đỡ phức tạp hơn cái thành phố vừa xoa hoa đó.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đà Lạt ...

Vào một ngày đẹp trời không có mưa nắng không gát.

Sáng sớm Thu Phong từ lúc nào đã vác ba lô to tướng trên người. Nếu so sánh chiếc ba lô này còn to gấp đôi thân hình Thu Phong.

Nhìn chiếc ba lô to như vậy mọi người chắc cũng chỉ đoán nó nặng vài chục kí là cùng.

Nhưng chiếc ba lô rắn chắc của quân đội này trên vai Thu Phong cân nặng thực của nó hơn một ngàn kí lô.

Bởi vì trên này anh để vô số đồ cần thiết trong đó, thực ra nó nặng như vậy là do bộ đồ đặc chế của anh lấy từ trong quân đội ra.

Tổng trọng lượng cả áo quần là đã một ngàn kí.

Chuyến đi lần này Thu Phong hướng tới Đà Lạt, lúc này Thiên Long từ trong nhà đi ra.

Trên vai cậu cũng vác theo một cái ba lô nhưng chỉ nhỏ bằng một phần ba cái ba lô của Thu Phong, trong đó cũng chỉ toàn là quần áo thể thao bình thường Thu Phong bắt cậu mang đi.

"Oáp..."

Sáng sớm Thiên Long đứng trước chung cư ngáp một cái thật dài.

Thấy vậy Thu Phong quay sang xoa đầu nó cười nói

"Hôm qua không ngủ được hay sao mà ngáp vậy?"

Lúc này Thiên Long mới dụi dụi hai còn mắt còn tí ghèn của mình, bộ dạng trông rất uể oải nhưng giọng nói lại mang vẻ hưng phấn:

"Dạ... Hôm qua em vui quá ngủ không được..."

Thu Phong vỗ vai Thiên Long hai cái cười hà hà nói

"Cứ sung đi, tới đó mày than một cái chết với tao"

Nói xong hai người tiếp tục đợi, hai người đang đứng đợi xe khách từ đây lên Đà Lạt tới đón.

Từ tuần trước Thu Phong đã ép Thiên Long nghỉ học trước một tuần trước khi được nghỉ tết.

Lần đi Đà Lạt này vốn không phải là đi chơi mà là để huấn luyện Thiên Long.

Thu Phong chọn Đà Lạt làm nơi huấn luyện cũng vì nơi này gần với Vũng Tàu.

Đà Lạt vốn là một nơi hoang sơ, đến bây giờ con người vẫn chưa khám phá hết nơi hoang sơ này của Đà Lạt.

Chỉ tính riêng con đường đèo lên tới Đà Lạt, nhìn ở phía dưới là cả một rừng núi.

Vả lại Đà Lạt cũng không có thú dữ gì nhiều, là nơi rất thích hợp để Thiên Long thể lực lẫn độ nhạy bén trong di chuyển.

Một lát sau xe tới đón hai anh em Thu Phong đã tới.

Lúc này một người mặc áo xanh có vẻ nhà nhân viên công ty của xe du lịch này.

Thấy Thu Phong mang theo một chiếc ba lô to tướng hắn liền nói

"Cái ba lô này của anh có thể đem cân được không, nếu nó quá hai trăm kí thì chắc phải tính phí, mong anh thông cảm"

Nghe vậy Thu Phong tháo ba lô xuống dùng một tay đặt chiếc ba lô nhẹ nhàng xuống dưới.

Tên nhân viên thấy vậy liền chạy lại kéo chiếc ba lô đi. Một hồi sau hắn cảm thấy có gì đó không đúng liền nhăn mặt quay qua nhìn một tên nhân viên khác nói:

"Tới đây phụ một tay đem cái ba lô này lên cân cái nặng quá!"

Một tên nhân viên khác nhìn thấy ba lô to tướng của Thu Phong hắn cũng chú ý đến, nghe vậy liền chạy lại phụ bê lên.

Sau ba mươi giây cực khổ hai tên nhân viên ấy cố hết sức vẫn không lay nổi chiếc ba lô dù chỉ một chút.

Lúc này hai tên đó liền giương hai con mắt lên nhìn Thu Phong khó hiểu nói

"Anh để cái gì trong ba lô này vậy?"

Lúc này Thu Phong đang nói chuyện phiếm với Thiên Long bỗng chú ý tới liền chạy qua cười khỏ nói:

"Xin lỗi tôi quên mất cái này mấy anh không bê nổi."

Tuy câu nói Thu Phong không có ý xem thường mấy người này nhưng nội dung nó là coi thường người khác.

Thật ra cho thêm hai người nữa cũng chưa chắc bê nổi cái của nợ này lên bởi vì nó nặng tới cả ngàn kí, nếu Thu Phong không phải là con quái thai thì đừng mong ai đem được cái ba lô này đi.

Thu Phong bước tới cầm cái ba lô mình lên đặt lên cái cân gần đó, nhưng anh không dám buông tay ra vì cái cân này chỉ cân có một trăm kí mà thôi nếu anh thả ra một phát có khi cái ba lô này bị ép bẹp dí.

Nhìn vào đồng hồ đo của chiếc cân hai tên nhân viên tròn to mắt lên, kim đo đang chỉ đến mức cao nhất nhưng họ thất Thu Phong vẫn chưa buông tay ra.

Dù không có cái cân họ cũng đoán chừng cái ba lô này nặng hơn cả trăm kí.

Chuyện này họ chưa bao giờ gặp qua. Hai người bàn nhau một tí rồi một tên chạy lên xe nói với lão tài xế cái gì đó rồi lại chạy xuống nói với Thu Phong.

" Cái đồ này của anh có thể mở ra cho chúng tôi kiểm tra được không?"

Nghe vậy Thu Phong cũng thoải mái gật đầu banh cái ba lô mình ra.

Lúc này hai tên nhân viên cúi đầu vào nhìn, ngoài những dụng cụ bình thường như nổi niêu hay quần áo ra thì họ không thấy cái gì khác.

Một tên cho tay vào mò mò cái gì đó, sau đấy hấn cảm thấy mình đụng phải một vật cứng gì đó liền đẩy mớ quần áo qua một bên.

Tiếp đó hắn nhìn thấy một bộ quần áo với những cái túi kì dị, mở một cái túi ra hắn lấy từ bên trong ra một thứ kim loại gì đó.

Cầm miếng kim loại trên tay, tay hắn dường như mún sụ xuống bởi vì miếng này quá nặng đi.

Ném đại miếng kim loại vô trong ba lô một cách vô ý thức hắn chống nạnh nhìn Thu Phong có vẻ không vui nói.

"Những thứ này của anh không nên đem theo, nó quá cồng kềnh quá nặng tôi không thể nào chở nó đi được"

"Bao nhiêu tiền?"

Thu Phong lạnh lùng nói một câu, vô tình áp lực của anh khiến tên nhân viên trước mặt lùi lại một bước.

Lúc này hắn mới cẩn thận nói lại

"Thực xin lỗi nhưng cái này của anh quá nặng tôi không tính giá được..."

"Tôi trả hai vé cho cái ba lô này được chứ?"

Thu Phong bồi thêm một câu khiến tên nhân viên sáng mắt ra liền lập tức gật đầu.

Thật ra hắn chỉ đang làm khó Thu Phong mà thôi, bình thường họ cũng có nhận vận chuyển xe máy lên đó, giá cũng tính theo giá tiền hơi mắc hơn vé một người chút xíu.

Tên này nghĩ rằng ba lô của Thu Phong chưa chắc nặng bằng một chiếc xe máy mà anh ta trả tiền tới hai vé tương đương với số tiền dư họ sẽ giữ rồi chia đều nhau.

Thấy tên nhân viên đồng ý, Thu Phong liền móc tiền tương đương hai vé ra đặt vào tay tên nhân viên, tiếp đó anh cầm ba lô lên đặt vào một bên góc hầm xe.

Lúc Thu Phong thả ba lô ra, tuy khó nhận biết nhưng chiếc xe bỗng nghiêng đi một chút. Dù vậy vẫn không ảnh hưởng đến cuộc hành trình của xe khách hai tầng giường nằm này..

Xong việc với chiếc ba lô quá khổ của mình, Thu Phong leo lên xe uể oải nằm xuống. Thiên Long theo đó nằm xuống giường kế bên.

Xe cũng đã bắt đầu lăn bánh.

Hơn bảy tiếng vật lộn trên chiếc xe cuối cùng xe cũng đã đi tới bến xe Đà Lạt.

Bước xuống xe, từ trong gầm Thu Phong lôi chiếc ba lô ra, thật sự thì ngoài anh chẳng ai kéo nổi chiếc ba lô này ra.

Để Thiên Long ở một mình ngoài bến xe giữ chiếc ba lô của mình, Thu Phong lên taxi đi tới siêu thị mua vài món đồ ăn thức uống cho hôm nay rồi đi qua lại bến xe cùng với Thiên Long.

Trên người Thu Phong lúc này vác theo một bao tải đồ ăn như gà, vịt, thị heo đóng gói. Còn có vài loại bánh kẹo giàu chất dinh dưỡng.

Một tay cầm ba lô kia lên Thu Phong đi về hướng khác kêu Thiên Long đi theo.

Hôm nay Thu Phong quyết định sống trong rừng ngày hôm nay.

Một tiếng sau Thu Phong đi ngược lại hướng đèo vừa nãy lên đây.

Thu Phong nhún người một cái nhảy lên thành lan can ngăn cách đường với vực.

Dù Thu Phong có đáp nhẹ nhàng và vững chắc trên đó nhưng vẫn làm thanh chắn bằng sắt lồm xuống một khúc gần sát tới mặt đất.

Nhìn qua nhìn lại một hồi Thu Phong lại đứng xuống đường mở cái ba lô của mình ra lấy từ trong một đôi giày quân đội bảo vệ lên tới cổ chân đưa cho Thiên Long nói:

"Mang cho chắc vào"

Thiên Long mơ hồ đoán ra được vấn đề liền mang đôi giày vào một cách chần chẫn.

Lúc này Thu Phong lại ném một bộ đồ quân đội cực kì dày cho Thiên Long.

Thiên Long không hỏi nhiều cũng nhanh chóng mặc vô.

Bộ đồ này của Thu Phong đưa cho cậu khá dày, dù cho có dùng dao đâm vào cũng chưa chắc xuyên sâu qua được bộ quần áo này.

Thấy Thiên Long đã xong xuôi tất cả Thu Phong liền nói.

"Theo anh mày đi"

Thu Phong đi bộ trên đường tầm năm phút nữa thì bất ngờ nhảy xuống vực núi.

Những người đi trên đường đang nhìn ngó Thu Phong bởi anh đang vác một cái ba lô to khiếp đi trên đường thì bỗng nhiên họ thấy Thu Phong nhảy xuống dưới ngay lập tức có vài người dừng xe lại bên đường chạy lại nhìn xuống xem Thu Phong thế nào.

Khi nhìn xuống họ thấy một điều không thể tưởng tượng được, Thu Phong đang đứng trên một cành cây ngoắc tay với Thiên Long hô to lên.

"Xuống dưới này đi, từ từ thôi"

Thiên Long thấy anh hai mình đã xuống dưới, liền lập tức xuống theo.

Không giống như Thu Phong, Thiên Long men theo một đường khá dễ đi đập từng vào tảng đá xuống dần dần dưới vực.

Riêng Thu Phong lúc này đã ném cái ba lô xuống dưới đất khiến chiếc ba lô lồm xuống dưới một khúc.

Anh đứng trên cành cây chỉ vác theo một bọc đồ ăn mà thôi.

Lúc này những người trên đường kia thấy hai kẻ điên bỗng đi xuống dưới này liền lấy điện thoại ra quay phim chụp choẹt các kiểu.

Và ngày mai sẽ có một bản tin được đưa lên với muôn vàn kiểu nói như hai nhà thám hiểm đi xuống vực Đà Lạt, hay lính quân đội thách thức bản thân.... Bla bla, nói chung tràn ngập trên facebook về hình ảnh của hai anh em Thu Phong.

Tuy chính quyền cũng có đề ý đến chuyện này, họ cũng có ý tìm hai anh em họ để đưa lên nhưng có điều núi này rất khó đi. Và cũng chả ai lên thông báo cần tìm người nên họ cũng lười quan tâm đến chuyện này và coi như đây là hai nhà thám hiểm.

Gác chuyện kia qua một bên, lúc này Thiên Long sau một hồi vất vả cũng xuống được mặt đất.

Toàn thân toàn mồ hôi đan xen với không khí lạnh ở Đà Lạt, Thiên Long thâm rùng mình một cái rồi nói:

"Đừng nói là hai cho em luyện tập ở đây nha?"

Thu Phong nhảy từ trên cành cây cao sáu mét xuống dưới mặt đất, anh cầm cái ba lô lên rồi nói

"Tất nhiên. Đi thôi, men theo đường này đi kiếm một con suối hoang không nằm trong vùng du lịch"

Nghe vậy Thiên Long cũng không dám nói nhiều lẻo đẻo đi trên đường núi gập gềnh đầy đá theo sau Thu Phong.

Thế nhưng thời gian trôi dần, một tiếng qua đi, Thiên Long bắt đầu chống tay vào cây thở như trâu.

Vừa thở Thiên Long vừa khó khăn nói vang lên Thu Phong cách mình hơn hai mươi mét

"Anh... hai... đợi em... em mệt quá..."

Thiên Long thật sự sợ độ trâu bò của anh mình, thân xách theo cái ba lô nặng cả ngàn kí mà có thể di chuyển dễ dàng trong đường núi dốc thế này.

Dù cho thể lực Thiên Long có kinh người nhưng khi đi trên đường núi lại khác, thật sự quá khó đi.

Chỉ cần đi ở đây một tiếng thôi cứ như Thiên Long đã chạy bộ hơn năm tiếng đồng hồ, thật sự cậu ăn không tiêu.

Thu Phong thật sự đã giảm tối đa tốc độ của mình chỉ có bảy tám kilomet trên giờ khi đi ở đây. Vậy mà Thiên Long vẫn không theo nổi.

Tuy vậy Thu Phong vẫn chiều em mình, anh đặt ba lô xuống rồi nói

"Đi lên đây nghỉ mười lăm phút rồi đi tiếp"

Sau đó Thu Phong trèo như khỉ lên ngọn cây.

Đứng trên đó Thu Phong quan sát phương hướng một hồi.

Ở gần đây có một con suối nhỏ, nơi này khá sâu trong núi nên bên đầu tư du lịch không chú ý tới, dù chú ý tới thì con suối này quá nhỏ, đường lại khó đi, có làm du lịch cũng chỉ lỗ mà thôi.

Như vậy đối với Thu Phong càng tốt. Vì có suốt chứng tỏ có thú rừng, dù chỉ vài con gà hay con thỏ nhỏ nhỏ mà thôi. Phải chăng có rắn Thu Phong cũng được một nồi canh rắn.

Dù Thu Phong có đem theo bao tải đồ ăn nhưng anh vẫn thích thức ăn rừng tự săn hơn.

Tính toán khoảng cách từ giờ Thu Phong thăm nghĩ với tốc độ này tới tới may ra tới con suối nhỏ đó.

Nghỉ một chút, hai anh em Thu Phong đi tới gần sáu giờ chiều mới tới con suối nhỏ.

Đặt ba lô xuống Thu Phong đi tới con suối nhẹ nhàng chạm vào dòng nước mát lạnh.

Dùng nước suối rửa mặt một tí cho tỉnh táo, Thu Phong quay sang nhìn Thiên Long đang nằm bệt hẳn xuống đất.

Giờ này thằng bé chẳng quan tâm tới cái gì là dơ nữa

"Mệt chết người, lạnh quá hai ơi..."

Vừa than Thiên Long vừa bật người dậy run cầm cập.

Bây giờ chỉ mới qua Noel, vẫn còn trong khoảng thời gian cuối mùa đông nên khí trời trên Đà Lạt vẫn khá lạnh đối với những người mới tới đây.

Nhiệt độ ban đêm có thể xuống tới mười bốn mười lăm độ.

Thu Phong đi lại gần Thiên Long đá đá nó vài cái rồi nói

"Cầm lấy đèn pin đi kiếm củi nhanh lên, kiếm vòng vòng đây thôi cho đỡ lạc."

Nói xong Thu Phong cũng bỏ đi kiếm củi, Thiên Long thấy vậy mặt nhăn mày nhíu đi nhặt mấy cành cây nhỏ xung quanh.

Nửa tiếng sau sắc trời gần tối hẳn, Thu Phong lúc này đã vác trên người một núi củi cao hơn một mét trên vai.

Thiên Long nhìn đống củi đang ôm trên người liền xì mặt xuống.

Vốn cậu tưởng kiếm được nhiều đây củi đã là có mặt mũi lắm rồi.

Đặt bó củi xuống đất, Thu Phong xếp một phần lại rồi đốt lên.

Từ trong ba lô Thu Phong lấy ra hai cái nồi, cùng một bao gạo.

Xuống suối vo gạo một hồi, Thu Phong bắt bếp lên nấu cơm.

Sau khi cơm chín anh đem xuống rồi lại bắt một nồi nước lên.

Trời se lạnh, gió luồn vào từng cơn khiến Thiên Long tuy đang ngồi cạnh đống lửa vẫn thấy lạnh lạnh.

Trong khoảng thời gian đợi nước sôi, Thu Phong lại lấy từ trong ba lô mà Thiên Long xem nó như cái túi thần kì của Doremon ra một cái gì đó.

"Long qua đây phụ anh tí!"

Đang ẩm áp với đồng lửa Thiên Long không đành lòng xách mông đứng đây.

Khi Thu Phong banh cái thứ trong tay ra Thiên Long mới biết đây là một cái lều.

Thiên Long phụ anh cắm trại xong thì lúc này nước cũng đã sôi.

Thu Phong thấy vậy liền chạy lại xé bịch đùi gà đóng gói ra thả vào trong.

Từ bao tải đồ ăn anh lại lấy thêm một trái bí.

Sau khi gọt vỏ rửa sạch sẽ Thu Phong sắt nhỏ bí ra, đọt một lát khi thịt gà chín Thu Phong lấy thịt gà ra.

Từ lúc nào Thu Phong đã đem sẵn một cái đĩa với hai cái chén ra.

Đặt đùi gà lên đĩa Thu Phong mới cho bí xanh vào nấu.

Thiên Long ngửi thấy mùi cơm mùi thịt gà thơm phức, lúc này bụng thằng bé đã kêu ọt ọt chống đối từ lâu.

Tất cả mọi thứ xong xuôi, hai anh em bắt đầu lao vào ăn dồn dập.

Vừa ăn Thu Phong vừa nói

"Cho mày ăn ngon mấy ngày đầu thôi, cả bao thức ăn đó ăn trong hai tuần đấy. Nếu trong này không có heo rừng hay con động vật nào thì mày chỉ có mà cặp rễ cây ăn thôi"

Nói xong Thu Phong ăn tiếp mặc kệ lời nói vừa rồi của anh làn thẳng bé ăn mất ngon.

Ăn xong Thu Phong cầm đèn pin thiết lập vài bẫy rập xung quanh lều, bởi vì anh không biết trong này có rắn độc hay thú hoang đêm đêm hay qua lại hay không nên cứ làm bẫy cho chắc.

Vừa an toàn lại vừa có đồ ăn.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cường Độ Luyện Tập .

Sáng hôm sau, Thu Phong từ trong lều đi ra. Khí trời se se lạnh với anh thể này thật là sảng khoái.

Thu Phong thích nhất là trời lạnh, bởi vì nó gây cho anh cảm giác lười nhác, dù nói là vậy thói quen mỗi sáng dậy sớm của Thu Phong vẫn không bỏ được.

Bây giờ chỉ mới hơn năm rưỡi sáng, nhìn vô đồng hồ một lát song Thu Phong nhìn lên trời.

Sáng sớm Đà Lạt luôn có sương mù và bây giờ cũng vậy, sương mù hôm nay có lẽ khá đặc. Tính toán thời gian chắc phải đợi đến bảy giờ mới thấy đường đi.

Lúc này bỗng Thu Phong nghe một tiếng thở phì phì yếu ớt.

Nghe theo tiếng thở Thu Phong liền nhìn sang thì bắt gặp một con heo rừng bụng đã bị đâm xuyên bởi bẫy rập của Thu Phong.

Máu chảy ra lênh láng tỏ ra mùi tanh hôi, tuy nhiên sức sống của chú heo rừng này thật mãnh liệt.

Hôm qua Thu Phong cũng có nghe tiếng sập bẫy nhưng anh lại lười ra xem, nghĩ rằng cũng chỉ một con thỏ đập phải mà thôi, đến sáng ra xem vẫn được.

Núi Đà Lạt từ lâu đã không còn thú dữ nên Thu Phong mới dám lười nhác như vậy, nếu không hôm qua vừa nghe bầy rập anh đã ra xem xét cho chắc ăn rồi.

Lại gần con heo rừng đang hấp hối, nó thấy Thu Phong đi tới liền dùng con mắt cay độc nhìn anh.

Ngồi xồm trước con heo rừng, Thu Phong vỗ vỗ lên đầu nó vài cái rồi nhẹ giọng nói

"Cám ơn mày đã tới đây làm thức ăn cho tao, coi như hôm nay mày xui đi."

Nói xong Thu Phong dùng tay bóp nát yết hầu của con heo, thậm chí thằng nhỏ không kịp kêu lên một tiếng đã về trời.

"Chúc mày sớm siêu thoát..."

Thu Phong chấp hai tay lại trước con heo nói một câu, sau đó anh tháo bầy rập ra vác xác con heo tới dãy suối.

Cẩn thận lột da con heo bằng con dao quân đội của mình, Thu Phong mới từ từ rửa sạch thịt heo một lần.

Anh chia con heo rừng ra làm từng phần đuôi, thân, ba sườn và phần mông. Sau đó anh rửa lại một lần nữa, đem một phần chuẩn bị cho bữa sáng các phần con lại Thu Phong đóng bọc cột lại thật chắc bằng mấy lớp ni lon.

Tiếp đó anh cắm một cành cây xuống dưới suối, rồi cho bịch thịt heo xuống dưới đó dùng một tảng đá đè lên.

Vì bây giờ anh đang ở trong rừng rú không thể bảo quản những thứ này được nên đành đóng kín lại tống vào trong nước.

Như vậy tránh vài con động vật nghịch ngợm phá hư cũng vừa giữ cho thịt tươi hơn một ít trong nước lạnh.

Hôm nay Thu Phong không dùng tới bịch thức ăn đóng gói mua trong siêu thị kia mà sẽ nướng một đùi heo bảy tám kí.

Nhiều đây dư sức cho hai anh em Thu Phong dùng cho buổi sáng no nê rồi.

Mùi thịt nước dần bốc lên, lúc này Thu Phong đang rắc gia vị lên thị heo.

Ngửi được mùi hương hấp dẫn Thiên Long từ trong lều ngáp một cái đi ra.

Đi được vài bước rùng mình một cái, sau đó Thiên Long sáng mắt lên nhìn chiếc đùi heo trước mặt.

"Quoa, anh hai kiếm đâu cái đùi đã vậy, em nhớ hôm qua trong bịch đồ ăn đâu có đùi heo nào to vậy đâu?"

Thấy em trai mình vừa thức dậy Thu Phong đang thêm vài miếng củi vào trong đồng lửa không quay mặt lại vẫn nói

"Đi rửa mặt đánh răng đi rồi lại ăn. Bảy giờ đợi sương tan thì bắt đầu luyện tập"

"Tuân lệnh anh hai..."

Thiên Long bắt chước chào kiểu quân đội liền chạy đi rửa mặt, mùi thịt heo bốc lên làm cậu bé quên cả cái lạnh sáng sớm của Đà Lạt.

Sau khi hai anh em ăn xong, Thu Phong thu dọn lều lại để một góc, tiếp đó anh cũng thiết lập bẫy xung quanh đó cho cả người và động vật.

Nếu không có anh gỡ những bẫy rập này ra thì đừng mong có ai đụng vào được đồ của anh, trừ khi là bay.

Mặc dù nơi này không có dấu hiệu người qua lại nhiều, nhưng để chắc ăn Thu Phong vẫn phải làm vậy.

Tiếp đó anh mặc một bộ đồ thun thể thao đơn giản và mỏng dính lên người làm lộ ra những bó cơ chắc khỏe.

Đứng trước mặt Thiên Long đang co ro vì lạnh Thu Phong bỗng quát lớn.

"Đứng thẳng lên!!!"

"Dạ!!"

Ngay lập tức Thiên Long trong bộ quân phục đứng thẳng tắp người lên.

Hôm nay Thu Phong muốn cho Thiên Long chạy bộ trong núi này, vì thế anh đã trang bị từ đầu tới đuôi cho thẳng bé.

Từ đôi ủng chống đinh sắt cho đến bộ đồ cực dày trên người.

Dù chẳng may có té cũng không xây xước gì nhiều.

Thiên Long dạ một tiếng đứng thẳng người dậy nhưng cơ thể cậu bé vẫn cứ run lên cầm cập vì lạnh.

Thấy vậy Thu Phong liền nói

"Khởi động năm phút làm nóng các cơ rồi theo sau anh"

Nghe vậy Thiên Long liền khởi động tất cả bộ phận trên cơ thể.

Một lát sau cảm thấy tất cả bài khởi động đã xong, cơ thể Thiên Long cũng đang nóng lên, từ lúc nào cậu đã không còn run cầm cập nữa.

Thu Phong gật đầu nhẹ một cái liền nói

"Chạy theo anh, đi nhớ cẩn thận nhìn xuống dưới chân, đạp lấy đá mà nhảy. Cũng đừng cố gắng chạy quá nhanh, cứ từ từ sẽ quen"

Nói xong Thu Phong quay người đi trước.

Bài tập này dành cho Thiên Long không những tập luyện sự chịu đựng mà cả thể lực lẫn tinh mắt nhạy bén.

Chỉ cần Thiên Long chạy trong núi với tốc độ trung bình là hơn mười kilomet trên giờ thôi, nếu thằng bé không phán đoán địa hình kịp mà vội đặt chân lên rất dễ đập mặt xuống đất trượt té.

Cứ thế Thiên Long vật lộn với địa hình của núi trong một ngày, ngày hôm sau cậu đã bắt đầu tăng tốc độ lên.

Đến ngày thứ ba Thu Phong đặt kí hiệu trên các cành cây và đặt mức giới hạn cho Thiên Long là một ngọn núi nhỏ.

Sau đó anh để thằng bé lên núi một mình, còn Thu Phong lo chuyện khác.

Tới ngày thứ tư Thiên Long đã quen dần tốc độ cũng đạt tới cực kì nhanh có thể theo bắt kịp tốc độ bình thường của Thu Phong lúc trước.

Đến ngày thứ năm Thiên Long phát hiện trên các cành cây lúc nào đã treo hàng tá bao cát lớn nhỏ.

Tất cả việc này là do một tay Thu Phong bày ra.

Tiếp đó Thu Phong sử dụng cái bao cát đó tự di chuyển gây trên con đường mà Thiên Long hay đi lên núi.

Cứ như vậy Thu phong tăng độ khó cho quá trình luyện tập của Thiên Long.

Ngày đầu tiên khi luyện tập với mớ bao cát này Thiên Long đã không kịp né và bị chấn cho một phát bay dính vào cành cây.

May thay Thu Phong có đi theo nên đỡ thăng bé kịp nếu không ít nhất nó cũng bị đập nội tạng nhẹ.

Nếu vậy quá trình này coi như vớt đi.

Đến ngày thứ bảy cũng là tuần đầu tiên Thiên Long ở trong núi này luyện tập.

Không phụ lòng Thu Phong, Thiên Long quả là một thiên tài.

Chỉ với hai ngày nó đã né hết những bao cát Thu Phong làm ra.

Sáng ngày hôm thứ tám, Thu Phong ném cho Thiên Long một bộ đồ khác.

Bộ đồ này chính là bộ đồ nặng cả tấn Thu Phong dùng để luyện tập.

Tuy nhiên anh đã tháo bớt trong đó ra trọng lượng tổng thể chỉ còn ba mươi kí.

Ngày đầu tiên Thiên Long di chuyển còn khó khăn, nhưng qua tới ngày tiếp theo cậu đã di chuyển thuần thục hơn.

Cho đến ngày thứ mười một Thiên Long đã vác trên người bộ đồ nặng một trăm kí.

Đến ngày thứ mười bốn tổng trọng lượng Thiên Long mang trên người đã lên tới một trăm sáu mươi kí.

Tính tới giờ Thiên Long chỉ còn một ngày nữa để luyện tập.

Ngày cuối cùng này nhìn bộ dạng hai anh em Thu Phong giống như dã thú, toàn người bốc mùi hôi thối không chịu được, do lạnh quá cả hai toàn lười tắm rửa mà ngủ.

Lúc này Thu Phong yêu cầu Thiên Long tháo bộ đồ nặng vài trăm kí xuống, thời gian không đủ nếu không Thu Phong cũng ép Thiên Long tới cực hạn một tấn rồi.

Bây giờ đã ráp tết nên hai anh em phải có mặt ở nhà, cũng không thể ngây ngốc trong rừng mãi được.

"Bây giờ mày thử chạy theo anh coi đuổi kịp không?"

Dứt lời Thu Phong lao người đi mất, Thiên Long thấy vậy nở một nụ cười tự tin chạy theo.

Khoảng thời gian trước kể cả khi ngủ Thiên Long vẫn mặc bộ đồ này để mà ngủ, nên bây giờ khi tháo ra cậu nhẹ hẫng người.

Bản thân cũng tự tin hẳn lên.

Tốc độ Thiên Long trong rừng lúc này phải nói là cực nhanh so với người bình thường, dù ở trong rừng cậu vẫn đang phi tới tốc độ ba mươi kilomet trên giờ.

Thấy khoảng cách giữa mình và anh hai đang rút dần, Thiên Long liền nhảy mạnh một phát bắt kịp Thu Phong.

Thấy Thiên Long đang chạy song song với mình, Thu Phong mỉm cười một cái

"Tốt, ráng theo được thì theo đi"

"Vụt...."

Vèo một phát Thu Phong bỗng tăng nhanh tốc độ gần như gấp đôi bỏ xa Thiên Long tí mù khơi.

Thấy vậy Thiên Long vẫn dốc hết tốc lực đuổi theo.

Nhưng khi lên tới đỉnh núi cậu bé mới há hốc mồm vì bây giờ Thu Phong đang hút được nửa liều thuốc.

Thấy Thiên Long lên tới nơi Thu Phong dụi dụi liều thuốc vào tảng đá rồi đứng lên nói

"Tốt rồi, nửa tháng mà được như vậy là quá giỏi, giỏi hơn anh mày lúc trước"

Dường như không chấp nhận lời khen ngợi của Thu Phong, Thiên Long liền bấu môi nói

"Nhưng em vẫn không theo kịp anh.."

"Bốp..."

Thu Phong tiến tới cốc đầu Thiên Long một cái rõ đau.

Ôm cái đầu sưng lên một cục của mình Thiên Long nhìn sang anh hai mình đang mở miệng nói

"Anh mày tự tập bảy tám năm trời mới được trình độ như thế này, mày mới tập có vài tháng đòi theo kịp tao thì thế giới này có mà loạn à?"

Nghe vậy Thiên Long nghĩ lại cũng thấy đúng, Thu Phong trong mắt cậu là một thần tượng.

Mà thần tượng của mình lại dễ dàng bằng như vậy thì còn gì gọi là thần tượng nữa.

Không nói nhiều với Thiên Long, Thu Phong liền chạy xuống núi vừa chạy vừa nói vọng lại.

"Về thôi, ăn tết....."

Thiên Long nghe toi từ tết liền vui vẻ hồi hả chạy theo.

Hai anh em vừa chạy vừa cười, đùa giỡn với nhau rất vui.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Giấc Mơ !!!

"Con trai út của ta, con quá yếu. Ta sẽ gửi con đến thế giới khác..."

"Cha! Cha! Đừng, đừng mà.... đừng gửi con đi đâu hết....
aaaaaaaaaaaaa!!!"

"Học học..."

Trong cơn mơ Thu Phong bỗng giật bắn người dậy thở hồng hộc. Lưng anh ướt đầm mồ hôi, hai tay ôm lấy đầu không ngừng tự nói:

"Lại là nó... lại là nó... giấc mơ quái quỷ này ám ảnh mình suốt bao năm... KHÔN KHIẾP!!!"

"Rầm..."

Thu Phong tức giận đứng dậy đâm một quyền trên tường.

Bức tường dưới lực lượng của Thu Phong nứt ra một khe hở, bột tường liên tục rơi xuống.

Tuy đây chỉ là một đám do tức giận không toàn lực của anh nhưng thật sự nó quá kinh người.

Hai tay chống vào tường Thu Phong liên tục thở dốc. Cái ác mộng kia nó ám ảnh anh suốt năm năm kể từ khi anh lên hai mươi tuổi.

"Cạch... Cạch...."

"Anh hai, anh hai, có chuyện gì vậy?"

Bên ngoài cửa phòng Thu Phong, Thiên Long đang đập cửa ầm ầm gọi.

Vừa nãy Thiên Long đang ngủ thì nghe rầm một cái làm nó giật mình tỉnh dậy. Cả mẹ Thu Phong lúc này cũng đã đi ra trước cửa phòng đứng cạnh Thiên Long.

Thu Phong trong phòng vẫn thờ hồng học mặc cho tiếng kêu gọi ngoài cửa.

Lúc này Thiên Long mặt khó xử quay sang nhìn mẹ mình.

Bắt gặp ánh mắt của con trai út bà mang giọng lo lắng nói:

"Đập cửa vào xem anh con thế nào?"

Nghe được lời mẹ, Thiên Long gật đầu đáp:

"Mẹ, mẹ tránh ra xa tí..."

Mẹ Thu Phong nghe vậy liền đứng xích ra một tí chừa cho Thiên Long khoảng trống đập cửa.

Thủ thế một cái Thiên Long tung cước đập vào cửa.

Đúng ngay lúc này cánh cửa lại mở ra, Thiên Long đập hụt vào khoảng không một đoạn thì bị tay Thu Phong bắt được.

"Pặc.."

Bắt lấy bàn chân Thiên Long, Thu Phong mở miệng nói

"Có chuyện gì vậy?"

Đứng trong tư thế chân bị bắt lấy mà không thể nào rút lại được Thiên Long mới cười khỏ nói:

"Em với mẹ tưởng anh gặp chuyện gì, mẹ kêu em đập cửa xông vào..."

"Ừ, không có gì đâu... ngủ gặp ác một thôi..."

Vừa nói Thu Phong vừa buông chân Thiên Long ra.

Anh quay người đi ra phòng khác, mẹ con Thiên Long thấy vậy đi theo.

Bật bóng đèn ở phòng khách lên Thu Phong lấy một chai nước lạnh trong tủ ra nốc một ngụm, ruột cuộc mẹ Thu Phong không nhịn được lên tiếng.

"Không có chuyện gì chứ con? Mẹ thấy hôm nay con kì lắm, có chuyện gì sao?"

Bà lo lắng như vậy cũng đúng, vì lúc mười tám tuổi Thu Phong đã nhập ngũ rồi, mà tới khi hai mươi anh mới có triệu chứng này.

Khi còn trong quân ngũ, Thu Phong gặp giấc mơ này liên tục, cho đến khi xuất ngũ mấy tháng nay anh mới mơ lại nó.

Thu Phong thấy mẹ lo lắng cho mình, không đành lòng lên tiếng:

"Quả thật không có gì đâu mẹ, con gặp ác mộng thật mà..."

Có vẻ như mẹ Thu Phong không tin lắm bà liền nói lại ;

"Có thật không? Tao mẹ mày tao biết tính mày, đừng có mà xạo nghe chưa?"

Nói xong bà quay người đi về phòng. Thật sự bà lo lắng cũng vô ích, con trai bà cũng lớn rồi, nó tự biết mọi chuyện nó làm ra sao.

Thấy mẹ quay vào phòng, lúc này trong phòng còn mỗi Thiên Long.

"Vào phòng lấy gói thuốc ra cho anh"

Sai Thiên Long đi lấy thuốc, sau đó Thu Phong xoay người hướng ra phía ban công.

Một lát sau Thiên Long đem gói thuốc với bật lửa đưa cho Thu Phong nói:

"Đây anh hai..."

"Tích tích..."

"Phù..."

Nhận lấy gói thuốc, Thu Phong châm lên một điếu rồi kéo một hơi rồi đưa cho Thiên Long nói:

"Hút không?"

Nghe anh mình nói Thiên Long bỗng há hốc mồm đáp:

"Dạ không..."

"Cầm lấy, hôm nay cho mày hút"

Dụi gói thuốc vào tay Thiên Long, mồm vừa ngậm điếu thuốc vừa nói.

Thật sự bình thường anh không cho thằng Long hút thuốc, nhưng nó hút sau lưng anh, anh vẫn biết, tuy vậy mấy ngày nó mới hút một điếu cũng

không ảnh hưởng lắm.

Cầm gói thuốc trên tay, do dự một hồi Thiên Long mới châm điều thuốc lên. Có điều vừa châm lên thằng bé vừa ngó vô trong nhà coi mẹ có ra không.

Xác định mẹ mình không đi ra Thiên Long mới tiến đến cạnh anh mình hai tay đặt lên lan can.

Từ từ Thiên Long kéo một hơi thuốc rất ra vẻ người lớn giống anh mình nhưng cái bộ mặt lại non choẹt.

Hôm nay cảm thấy anh mình có gì đó khác bình thường, nhưng một hồi lâu vẫn không thấy anh hai nói gì. Cứ như vậy Thiên Long cũng im lặng theo.

Nửa điều thuốc đã tàn đi thì lúc này Thu Phong lên tiếng với giọng trầm trầm:

"Long này!"

"Dạ?"

Thiên Long quay sang trả lời.

Nghe tiếng trả lời của em trai mình Thu Phong lại tiếp tục lên tiếng:

"Mày lo tập đi, chẳng may anh có chuyện gì thì còn có thể lo cho mẹ được nghe chưa?"

"Anh hai nói gì vậy em không hiểu?"

"Cứ biết là vậy đi, nhớ sau này anh hai có chuyện gì thì hãy cố mà đứng lên đừng để ai chà đạp mà hãy đạp hết người ta xuống!!"

Lần này Thu Phong lại nói câu khó hiểu, Thiên Long cảm thấy có vấn đề gì trong này liền quay sang nhìn mặt hỏi:

"Anh hai! Có chuyện gì thì cứ nói em đi, em cũng lớn rồi, em có thể hiểu được mà..."

Đáp lại lời nói của Thiên Long là sự im lặng đến đáng sợ từ Thu Phong.

Một lát sau, thuốc trên tay Thu Phong đã tàn hết, lại lấy một điếu thuốc ra Thu Phong châm lên hút tiếp.

Thiên Long thấy vậy vẫn đứng đó không nói gì, dù bây giờ đã ba giờ sáng Thiên Long vẫn không muốn đi ngủ.

Dấu sao cũng đang trong kì nghỉ tết, mấy ngày nữa cũng đã tết tới nơi rồi.

Chung cư của Thu Phong trên tầng mười cũng khá cao để Thu Phong có thể ngắm cảnh toàn thành phố.

Ánh mắt Thu Phong cứ nhìn xa xăm mãi, đến nửa tiếng sau, Thu Phong vẫn thấy Thiên Long đứng đó ngắm cảnh cùng mình thì lúc này anh mới mở miệng.

"Anh có cảm giác anh sẽ không tồn tại được lâu nữa..."

Thu Phong bỗng mở miệng lại nói một câu khiến Thiên Long khó hiểu.

Thiên Long biết Thu Phong anh trai mình rất ít khi xưng hô anh em, chỉ toàn mày tao với cậu. Mà hôm nay mấy lần liên tiếp Thu Phong xưng hô bằng anh khiến Thiên Long cảm thấy không được quen liền nói:

"Có chuyện gì anh hai cứ nói đi, em ở đây nghe nè..."

Lúc này Thu Phong mới gật đầu, dù sao cũng là anh em Thu Phong cũng không giấu nó nữa mới nói ra.

"Thế này, giấc mơ của anh..."

Thực ra giấc mơ Thu Phong hay gặp không phải là cơn ác mộng bình thường, nó như nằm trong tâm trí anh, anh thấy rất rõ cũng cảm giác rất là chân thực.

Trong giấc mơ đó anh thấy mình đang nói chuyện với một người to lớn, nếu so ra người này phải to gấp bốn năm lần anh.

Người đó ngồi trên một cái ghế hình đầu lâu, không phải đầu lâu con người mà là đầu lâu của những con dê với cái sừng cong sắc bén.

Trong giấc mơ anh còn thấy xung quanh anh đứng rất nhiều người. Rõ nhất là mười hai người đứng xung quanh anh với đủ loại ánh mắt từ chán ghét, thương hại cho đến sát xà cầu xin.

Phía dưới nữa anh thấy hàng ngàn bóng người, không nói đúng hơn những thứ đó chỉ có hình người còn khuôn mặt đến da dẻ đều là những thứ kì dị đến đáng sợ.

Lúc đó anh mơ thấy cuộc trò chuyện của mình với người ngồi trên chiếc ghế, người đó nói anh quá yếu rồi tông anh vào một hồ nước toàn máu.

Giấc mơ như vậy cứ lặp đi lặp lại liên tục không theo bất cứ một chu kì nào.

Ban đầu giấc mơ đó đối với anh như cơn ác mộng bình thường, cảnh tượng đó cũng mờ nhạt.

Đến khi anh mơ thấy quá nhiều, cảnh tượng càng lúc càng rõ điều đó làm anh cảm thấy lo sợ.

Không phải do bản thân anh nghĩ nhiều, nhưng anh có cảm giác mình không phải ở đây, theo anh nghĩ là vậy, chính bản thân anh cũng không rõ cái cảm giác này.

Cứ như vậy Thu Phong kể ra hết cho Thiên Long nghe, kể cả cảm nghĩ của mình ra cho Thiên Long.

Dù anh biết chuyện này rất khó tin, dù có nói ra cho Thiên Long nghe cũng không nghĩ nó sẽ hiểu được.

Anh nói ra chỉ để nhẹ lòng mà thôi.

Có lẽ đúng như Thu Phong nghĩ, sau khi nghe xong Thiên Long vẫn cứ im lặng không nói gì.

Cứ thế cho đến bốn giờ sáng, Thu Phong cày hết một gói thuốc thì mới đi vào ngủ.

Riêng Thiên Long vẫn còn đứng đó đang không biết nghĩ cái gì.

Có lẽ không ai biết rằng chính lời nói của Thu Phong ngày hôm nay, những lời nói mơ hồ cùng tất cả trọng trách Thu Phong giao cho cậu trước đó.

Chính những việc đó đã tạo ra một con người còn mạnh mẽ hơn cả Thu Phong lúc này, thậm chí còn máu lạnh hơn cả anh trai mình.

Chuyện đó như thế nào thì để sau này hãy nói.

.....

Cuối cùng tết cũng đã tới, khắp nơi mọi người về với gia đình mình.

Tuy nhiên vẫn có vài người không có gia đình để về và tới ăn trực nhà người khác.

Kẻ đó không ai khác chính là Nhược Y, khuya mừng một tết Thu Phong vừa mới xong đất xong thì đã thấy Nhược Y xách theo gói quà to đùng đồ chót bên người.

Bình thường Nhược Y đến kiêu này chắc chắn Thu Phong không ngần ngại mà đuổi về, nhưng đây lại là căn hộ của nàng, mẹ con Thu Phong chỉ tới ở đỡ vài tháng mà thôi.

Thế là từ mừng một đến mừng hai Nhược Y cắm rễ cả ngày ở chỗ Thu Phong, dù sao tết cũng không có gì làm, nàng liền cắm mông ở đây cũng không có vấn đề gì.

"Này trả đây... tết nhất đừng để tôi chửi nhá..."

Thu Phong hét lên với Nhược Y đang đứng trên ghế salon dành lon bia của anh, hôm nay là sáng sớm mừng hai có lẽ sẽ có nhiều người tới đây chơi.

Nói thì nói vậy thực chất người tới chơi cũng chỉ là năm trăm anh em nhà Hắc Long bang mà thôi.

Đang mãi dành giết lon bia với Nhược Y, cô nàng lè lưỡi khoái chí vì chọc được Thu Phong thì lúc này ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

"Ting tong... ting tong..."

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Sài Gòn

"Ủa Hải, chị Hương?"

Thiên Long từ trong nhà chạy ra mở cửa liền bắt gặp hình ảnh của Hà Hải và chị nó.

Bên trong căn hộ Thu Phong đang dành giết lon bia với Nhược Y thì nghe được hai chữ "chị Hương".

Ngay lập tức anh dừng việc đùa giỡn với Nhược Y lại chạy ra cửa đón Thu Hương tới.

"Anh Phong..."

Vừa thấy Thu Phong đi ra, Thu Hương liền kêu lên một tiếng, thấy vậy anh gật đầu cười nhẹ nhàng nói:

"Vào đi em"

"Dạ"

Dạ một tiếng Thu Hương xách bịch hoa quả lên, thấy vậy Thu Phong liền nhanh tay xách dùm

"Đưa anh"

Nói xong Thu Phong xoay người đi vô trước.

Lúc này Nhược Y cũng tò mò xem coi ai tới thì bắt gặp một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp đang đi theo sau Thu Phong.

Đúng lúc Nhược Y bắt gặp ánh mắt của Thu Hương đang nhìn mình.

Hai người nhìn nhau chưa đến hai giây thì Thu Hương cúi đầu chào Nhược Y một cái.

Bộ dạng Nhược Y lúc này ăn mặc hờ hang mang lấm phong trần, trên tay còn cầm thêm một lon bia, thấy Thu Hương chào mình Nhược Y cũng gật đầu chào lại một tiếng.

Song Nhược Y quay đầu chạy thẳng vô phòng lúc trước cô ở. Căn hộ này có tới bốn phòng, ba mẹ con Thu Phong ở ba phòng khác, phòng trước của Nhược T vẫn giữ nguyên.

Thấy Nhược Y chả nói chả rằng liên tuồn một phát vào phòng, Thu Phong còn tưởng cô nàng này chắc đang nghĩ cái gì đó.

Thật ra không phải như Thu Phong nghĩ, lúc này Nhược Y mặc mỗi quần thun màu đen sát háng, với chiếc áo dây cũng màu đen, cơ thể cô lúc đó gần như lộ ra hết.

Cô cố tình mặc vậy để quyến rũ Thu Phong, nhưng bây giờ có người ngoài tới làm cô phải ăn mặc đàng hoàng lại.

Đặt đồ xuống dưới bếp xong xuôi, Thu Phong đi lên bắt gặp Thu Hương đang lì xì cho thằng em mình.

"Chị lì xì em nè Long"

"Dạ em cảm ơn chị"

Thiên Long nhận bao lì xì xong tuồn thẳng vào phòng mẹ mình gọi bà ra chơi với chị dâu tương lai của nó. Hà Hải thấy Thiên Long cũng chạy đi, nó cũng muốn tiền lì xì từ mẹ Thiên Long, nhưng Thu Phong nó lại không mong chờ gì lắm.

Thấy mặt mày Thiên Long hớn hở Thu Phong liền cười kéo Thu Hương vào lòng nói

"Nó lớn rồi em lì xì nó làm gì?"

Có vẻ một đoạn thời gian hơn nửa tháng không gặp, Thu Hương có cảm giác không quen khi bị Thu Phong ôm như vậy.

Nàng gõ vào ngực anh một cái rồi nói:

"Ở đây là nhà anh đó, mẹ anh thấy là chết. Buông em ra đi..."

Nghe vậy Thu Phong cũng không miết cưỡng mà thả Thu Hương ra.

"Mà em lì xì lấy lộc thôi mà, cũng lì xì cho em anh chứ cho anh đâu. Plè"

Nói xong Thu Hương lè cái lưỡi nhỏ nhả ra trên Thu Phong một cái rồi chạy tuồn vào bếp lấy nước.

Đoạn thời gian Thu Phong đi Đà Lạt luyện tập cho Thiên Long, lúc đó Thu Hương cũng thường hay lên đây nói chuyện phiếm rồi cùng ăn cơm với mẹ của anh cho đỡ buồn.

Bởi vậy giờ cô cũng quá quen thuộc với căn hộ này.

Khoảng thời gian đó Nhược Y cũng hay lên nhưng có điều cả hai cô nàng dường như không hẹn mà thay phiên nhau đến.

Lúc đó mẹ Thu Phong ở nhà cũng hết ý với thằng con trai mình, bà cũng không quan tâm chuyện yêu đương của nó nhưng quen ai thì dứt khoát một người thôi.

Dù vậy mẹ anh vẫn chưa có thời gian ngồi lại tâm sự với anh.

Một lát sau Thu Hương làm một ca nước ngọt đem lên.

Lúc này Nhược Y cũng mặc lại một bộ váy bó sát người màu trắng từ trong đi ra.

Thấy Thu Phong ngồi cùng một chỗ với Thu Hương.

Dù bình thường Nhược Y mặt rất dày nhưng cô vẫn không biết quan hệ giữa hai người này như thế nào, nếu chọc nhàm chỉ tổ rước họa.

Thế là Nhược Y an phận ngồi phía đối diện.

Thấy Nhược Y ngồi xuống Thu Phong liền quay sang giới thiệu.

"Đây là Nhược Y đồng nghiệp ở công ty anh, cũng là bạn anh, căn hộ này anh ở nhờ nhà cô ấy"

"Còn đây là Hương, bạn gái tôi. Hai người làm quen đi"

Thu Phong vừa giới thiệu xong câu cuối cùng liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Dường như không nghe câu cuối của Thu Phong, hai cô nàng ngồi đối diện nhau ánh mắt bắt đầu xoẹt ra những tia điện.

Lúc này không khí tết đang âm ập bỗng giảm xuống vài độ.

Thu Phong cảm thấy mình đã sai khi giới thiệu hai cô nàng này với nhau, anh định đứng lên nói chuyện thì lúc này Nhược Y đã đứng lên trước chồm người về phía trước ra dấu bắt tay với Thu Hương:

"Chào em, chị là người làm công cho công ty anh ấy. Hân hạnh được gặp em."

Bỗng Nhược Y thay đổi thái độ làm Thu Hương không biết thế nào cho phải liền đứng lên bối rối bắt tay với Nhược Y đáp:

"Dạ chào chị, em tên Hương."

"A..."

Bỗng Thu Hương a nhẹ lên một tiếng, vì bây giờ Nhược Y đang vịn vào bàn tay của nàng với ánh mắt cực kì dâm đãng.

Thấy vậy Thu Phong liền cầm tay hai người đó gạt ra rồi nói:

"Được rồi mẹ ra kia..."

Nghe Thu Phong nói hai cô gái cũng đã nhìn thấy mẹ Thu Phong đi tới.

Thừa dịp đó Nhược Y nói khế một câu với Thu Hương:

"Tay em mịn lắm, chị còn thích nữa huống chi anh chàng ngốc này. Em chưa được hấn là hay đấy"

Nghe một câu khó hiểu từ miệng Nhược Y, Thu Hương thâm nghĩ không phải hai người là kẻ địch sao? Tại sao cô ta lại nói tốt mình?

Dò khó hiểu nhưng mẹ Thu Phong cũng tới rồi. Thu Hương quay qua chào một tiếng rồi cùng bà ngồi xuống cạnh Thu Phong.

Mẹ Thu Phong xuất hiện làm cục diện khó xử vừa nãy cũng nguôi ngoai đi phần nào.

"Hương tới chơi đây à? Năm mới công danh sự nghiệp thành công nha cháu"

"Dạ, chúc cô năm mới tiền lộc đầy nhà an khang thịnh vượng ạ"

Mẹ Thu Phong thấy Thu Hương liền nói một câu chúc mừng năm mới, Thu Hương theo đó lễ phép chúc lại.

Lúc này tất cả mọi người cũng đã ngồi xuống, mẹ Thu Phong sai anh xuống lấy đồ ăn vặt tết lên tiếp khách.

Thấy vậy Nhược Y với Thu Hương cùng đi theo.

Lúc này ánh mắt hai cô nàng nhìn nhau vẫn mang vẻ dè chừng, Thu Phong đứng cạnh đó cũng lắc đầu.

Bây giờ anh chỉ thầm mong Nhược Y có chuyện đi thì quá tốt.

Không phụ lòng Thu Phong, ngoài cửa bây giờ lại vang lên tiếng chuông.

Ngay lập tức mặt mày anh hớn hờ ra mở cửa, không cần biết ai tới chỉ cần có người là được.

"Tụi mày thấy tao đẹp trai không?"

"Đẹp con khi!!"

"Tết nhất thích chửi nhau à, khen tao tiếng chết ai?"

"Sự thật..."

"Thôi thôi, tới nhà đại ca bớt gây chuyện"

Vừa mở cửa ra Thu Phong đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

"A! Đại ca ra rồi kìa"

Thu Phong vừa mở cửa chưa kịp phản ứng đã bắt gặp hình ảnh Ngọc Bảo xuất hiện trước mặt mình.

Nhìn ra sau Ngọc Bảo, Thu Phong mới thấy các đầu xỏ Hắc Long đã xuất hiện đầy đủ trước mặt.

Lúc này tất cả bỗng đồng thanh nói to:

"Chúc đại ca năm mới phát tài..."

"Ha ha ha ha ha... vào thôi anh em"

Chúc xong cả đám hớn hờ cười hô hô song tự ý đi qua Thu Phong bước vào căn hộ.

Mặt Thu Phong đang cứng đờ không biết phản ứng như thế nào bỗng cả đám đã đi vào trong, ngay lập tức anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra căn, nhả mặt gằn giọng nói:

"Đi vào trong giữ mồm giữ miệng, có mẹ tao trong đó, thằng nào xưng hô bậy bạ tao vả chết. Rõ chưa?!"

Năm mới gương mặt Thu Phong lúc này bỗng trở nên khó coi, thấy vậy cả đám tuy miệng vẫn cười nhưng lại nghiêm túc gật đầu.

Thấy vậy Thu Phong mới an tâm đóng cửa đi theo.

"Chào bác..."

"Chào cô..."

Các hợp âm không đồng đều vang lên bên tai mẹ Thu Phong.

Tưởng là bạn con trai tới chơi, bà cũng đứng dậy mặt mày niềm nở đón tiếp.

Cũng may trong quá trình những tên đầu xỏ này tới chơi không gây ra chuyện làm Thu Phong cũng thâm thở phào.

Vì vụ Thu Phong làm đại ca hắc đạo mẹ anh chưa hề hay biết chuyện này. Và bà cũng không thích Thu Phong dính líu vào, do có cái gương của ba anh lúc trước.

Chẳng may thằng nào nói một tiếng "Đại ca" thì Thu Phong không ngần ngại ném thẳng đó từ tầng mười phá không mà bay.

Sau khi đám vô tích sự này về, thì những nhân vật to lớn như ông Hoàng, Đức Công, Văn Mạnh, thậm chí có vài nhân viên công ty của anh tới thăm chúc tết.

Cứ vậy thời gian mấy ngày tết lần lượt trôi đi.

Đây cũng là lúc anh hành động, như đã nói ở trước, qua tết Thu Phong sẽ cài thế lực vào hắc đạo Sài Gòn để phát triển dần dần.

Cái gì tới rồi cũng sẽ tới.

Quận bốn Sài Gòn.

Đây là cái nơi "Long tranh Hổ đấu" giữa các thế lực ngầm lớn nhỏ liên tục xảy ra tại đây.

Bước chân xuống quận bốn, Thu Phong xách theo chiếc ba lô quân đội vừa phải.

Theo sau anh hơn ba mươi người cùng bước xuống.

Đứng bên cạnh Thu Phong lúc này lần lượt là Hà Hải và Phi Hùng.

Tiếp đó là ba mươi tiểu đệ Hắc Long bang được sàng lọc mà ra.

Mỗi người trong số ba mươi người này đều có nghĩa khí cực tốt, cộng với mỗi người trong đây một đều có thể cân hai.

Tạm biệt bác tài xế xe, Thu Phong dắt theo hơn ba mươi người đi đến một mảnh đất vừa được xây lên gần chợ Xóm chiều Quận bốn.

Mảnh đất này được Thu Phong mua lại trước tết, ở đây gần khu dân cư cũng như gần những thẳng trời ời đất hơi thích kiếm chuyện.

Trước tết Thu Phong cũng đã cho xây vài gian phòng trọ đơn giản và vài cửa hàng bi da.

Thậm chí phía sau gian phòng trọ còn có sân đá gà, bi sắt. Tiếp đó là một quán cafe sân vườn nhỏ, nơi này Thu Phong dùng để thu thập thông tin tạm thời. Bởi vì ở đây anh không quen biết ai, chỉ có thể moi thông tin từ những kẻ nhiều chuyện mà thôi.

Sâu tí nữa là một nơi Thu Phong dùng để dành mở sòng bài.

Tất nhiên mọi thứ Thu Phong đã cho người chuẩn bị từ trước, bây giờ chỉ có việc tới và sắp xếp người mình đi làm.

Thu Phong cũng phân chia ra cho từng người đi theo.

Người thì tiếp quản quán bida, người thì làm cò kiếm khách chơi đá gà, đánh bài, người cai quản khu phòng trọ, thậm chí Thu Phong còn tính thuê người mở một quán nhậu lề đường để dân quanh đây tới tụ tập nhậu nhẹ để dễ sinh sự.

Mục đích lần này Thu Phong tới là làm quen với dân cư nơi đây, hoặc đơn giản sinh sự rồi lôi kéo những thanh niên trai tráng chưa thuộc bất cứ phe lớn nhỏ nào.

Từ từ anh sẽ khuếch trương thế lực bản thân ở đây lên.

Nói thì sơ sài dễ dãi như vậy nhưng thực chất công việc này cũng mất tới mấy năm mới có gót chân đứng trên đất Sài thành.

Trong một tuần Thu Phong đã đưa mọi thứ vào quỹ đạo kinh doanh.

Tuy là lỗ nặng nhưng Thu Phong chẳng quan tâm, cái anh cần là cái phía sau chứ không phải tiền tài phía trước.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Kẻ Bị Chém !

"Đá đá đá! Cố lên, cố lên..."

"Đá chết mẹ nó... mày thua bố làm thịt mày"

"Bạch bạch, bạch bạch bạch..."

"Đá nó, hay... thắng. Tao thắng rồi ha ha ha"

"Mẹ nó lại thua!!"

Giữa cái trưa nắng gắt ở quận bốn. Trong một con hẻm nhỏ, nơi đó có khá nhiều người tụ tập xoay quanh lại với nhau trên một mảnh đất trống.

Dường như cái ánh nắng buổi trưa này không làm con người ta mất nhiệt huyết. Con người vẫn cứ xoay quanh hò hét cổ vũ cái gì đó.

Đi lại gần thì ta mới thấy những người đó đang tổ chức đá gà.

Và hiển nhiên nơi tổ chức đá gà này là địa bàn của Thu Phong.

Lúc này giữa sân có hai con gà, một con nằm bẹp xuống thở những hơi thở yếu ớt. Còn con còn lại ngửa cổ lên trời gáy to một tiếng thị uy cho chiến thắng của mình vừa nãy.

Thắng bại đã rõ, hai kẻ lấy gà mình ra đá nhau bước ra ôm lấy gà của riêng mình về.

Kẻ thắng thì cười toe toét nói:

"Nào chung tiền thắng đi"

Kẻ thua mặt như mất mấy miếng thịt đau đớn ỏi tiền ra.

Phi Hùng đang đứng ở một góc thấy cảnh này cũng cười vui vẻ một hồi. Hắn lúc trước là một người cọc tính, nhưng từ khi đi theo Thu Phong làm việc cho anh khiến hắn tiếp xúc được nhiều anh em xương máu hơn. Tính tình cũng dần dần thay đổi.

Tính tới nay đã được một tháng nhóm người Thu Phong có mặt tại Sài thành này.

Một tháng qua công việc làm ăn dường như quá suông sẻ. Hầu như họ không gặp ai đến sinh sự kiếm chuyện.

Phải chăng cũng chỉ có vài thằng cha nhậu nhẹt vô rảnh hơi đi đấm nhau song cũng bị Hắc Long bang đập cho một trận nhừ tử.

Tuy vậy mấy chả ngày hôm sau vẫn xách mông tới nhậu như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy chuyện nhỏ nhặt này Thu Phong cũng biết nhưng không đáng quan tâm.

Lúc này anh đang đi với Thu Hương tới một quán ăn bình dân.

Tuần trước Thu Hương đã kết thúc kì nghỉ phép của mình và đã lên thành phố tiếp tục công tác. Trên đây cô ở một căn hộ nằm trong quận Bình Thạnh.

Tất nhiên Hà Hải cũng đã chuyển tới ở căn hộ của cô, có điều thằng bé mặc dù chuyển học bạ lên đây nhưng vẫn thường xuyên lui tới chỗ Thu

Phong.

Trong quán ăn, Thu Phong kêu vài món lên cùng Thu Hương ăn cơm trưa.

Thật sự Thu Hương nàng rất bất ngờ khi biết Thu Phong chuyển lên đây công tác. Mặc dù nàng chả biết anh làm gì cả và cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ biết Thu Phong ở đây với nàng là nàng vui rồi.

Lúc cả hai ăn cơm xong gọi tính tiền:

"Anh ơi tính tiền dùm em cái..."

"Tới ngay tới ngay..."

Chủ quán nghe Thu Phong gọi liền chạy lại.

Nhìn qua phiếu đã ghi một hồi ông chủ quán nói:

"Của hai em hết một trăm sáu"

Một trăm sáu cũng không tính là mắc, bởi vì Thu Phong gọi khá nhiều món ăn gia đình, từ canh, thịt, cá đều có đủ cả.

Thu Phong đang móc bóp ra thì bàn bên cạnh kêu lên với khẩu âm người Bắc:

"Tính tiền bàn này luôn đi anh"

Ông chủ quán nghe vậy vẫn đứng đó nhìn qua một vài giây rồi lên tiếng:

"Ba trăm hai!"

"Ừ ba trăm.... Cái quái gì ba trăm? Món tao gọi cũng giống món bàn này mà sao lại ba trăm hai, mày đùa tao à?"

Vị khách người Bắc bỗng đứng lên mắng vào mặt ông chủ quán cơm. Tên này có thân hình khá béo, lúc hắn đứng lên làm mỡ trên cơ thể rung động như một con sóng nhìn rất hài hoà.

Vị khách này vốn là người Hà Nội, từ ngoài đó vào trong đây du lịch, không ngờ vừa ăn một bữa cơm đã bị chém gấp hai lần làm hắn không thể nào im lặng được.

Ông chủ nghe vậy cũng không nóng mà nhẹ nhàng nói một câu:

"Tất nhiên, mày người Bắc thì tao tính mày gấp hai lần thôi. Ở đây tao đâu ghi giá, thích thì lên phường"

Tên khách mập mạp nghe vậy liền giận run lên nói:

"Thời đại nào rồi còn phân biệt Bắc Nam?"

Lúc này ông chủ lại nói thêm một câu:

"Gớm, bố nói thì hay lắm, lần trước tao đi ra Hà Nội chơi ngắm hồ Gươm ở đó. Đi ăn dân mày chém tao gấp ba lần, tao chém mày hai lần là nhân từ lắm rồi. Trả tiền hay không nói một tiếng?"

Tên khách nhân mập mạp nghe vậy mới im bặt, quả thật thế kỉ hai mốt rồi không còn phân biệt vùng miền nữa nhưng người ta bị tính gấp ba khi tới chỗ mình, mình tới chỗ người ta bị tính gấp hai cũng là lẽ đương nhiên.

Tên mập tuy bực mình nhưng không dám hó hé liền móc tiền bóp ra trả xong quay người bỏ đi.

Thật ra trùng hợp ông chủ quán cũng gặp dân kinh doanh, tên mập đó buôn bán ở chỗ hần cũng hay chém khách ngoại tỉnh với giá cắt cổ, bởi vậy nên hần mới an phận trả tiền.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi Thu Phong cũng lắc đầu cười trừ. Quan hệ Bắc Nam chưa bao giờ gọi là hết.

Giải quyết xong vị khách kia ông chủ quán lại quay đi vào trong quán.

Thấy vậy Thu Phong liền kêu lên:

"Anh ơi bàn em chưa tính tiền..."

Vừa nói Thu Phong liền cầm tiền ra đưa về phía ông chủ quán, thấy vậy ông chủ quán quay lại đi về phía Thu Phong.

"Hai đứa em cầm lấy đi, coi như thằng mập vừa rồi trả cho tụi em, anh không lấy đâu"

Thu Phong lại đẩy tiền về phía chủ quán nói:

"Anh cầm đi, bọn em ăn không trả ngại lắm"

Ông chủ lại xua tay nói

"Không việc gì phải ngại, coi như bọn em được lộc đi"

Vừa nói ông chủ vừa xách ghế lại ngồi chung bàn với Thu Phong.

Biết ý ông chủ quán muốn kể chuyện cho mình nghe Thu Phong liền hỏi:

"Chuyện vừa rồi là sao vậy anh?"

"Thấy hai đứa cũng dễ thương nên anh mới không tính tiền thôi. Là vậy, lúc trước anh cùng vợ con đi lên Hà Nội chơi, rồi ghé quán cơm ở gần Hồ Gươm. Lúc tính tiền nó thấy anh người Nam tính tiền gấp ba lần người khác. Anh hỏi sao thì thằng chủ quán đó nói mày người Nam nên bố mày thích lấy giá gấp ba thì mà làm gì bố mày"

Nghe xong Thu Phong cũng lắc đầu cười ha ha.

Tính ra Thu Phong cũng là người Bắc, do từ khi sinh anh sống ở trong Nam nên nói giọng Nam tới giờ, chứ lúc còn nhỏ anh vẫn nói đặc giọng Bắc.

Ngồi trò chuyện với anh chủ quán một hồi, Thu Phong nhìn đồng hồ thấy cũng khá trễ nên xin phép đưa Thu Hương về trước.

Chở Thu Hương về tới chung cư của nàng Thu Phong liền quành xe về lại quận bốn.

Đánh xe một hồi Thu Phong đi tới gần chợ Xóm Chiếu.

"Đứng lại thằng chó"

"Đứng lại..."

"Đứng lại cho tao..."

"Chém chết con mẹ nó!!!"

Lúc này ở trước cổng chợ có một đám người trong chợ chạy ra.

Kẻ chạy đầu tiên là một thanh niên to lớn cao mét chín người toàn máu me, theo sau hẵn gần ba mươi con người cầm đao kiếm bóng loáng dí theo hô lên một câu vô dụng nhất hệ mặt trời "Đứng lại".

Người thanh niên to con vừa chạy vừa tông vô các sạp hàng bày bán lề đường, hấn cũng tiện tay cầm đủ thứ nhặt được trên đường ném về phía sau.

Chứng kiến cảnh tượng trên Thu Phong vốn không quan tâm đang định đi tiếp thì mới sực nhớ ra tự anh tới đây là để kiếm chuyện mà.

Thế là Thu Phong dùng xe chạy theo đám người đó.

Do ngược đường nên Thu Phong quành xe chạy ngược chiều luôn cho nhanh.

Khổ nỗi đường quá đông, Thu Phong lại đi ngược chiều nên tốc độ cũng chỉ bằng lũ người chạy bộ kia.

Lúc này tên thanh niên người toàn máu lại chạy thộc mạng vô một con hẻm, thấy vậy Thu Phong liền mỉm cười một cái dùng xe lại rút điện thoại ra.

"Alo, Hùng à?"

"Em nghe đại ca?"

"Có một thằng đang bị dí chém chạy vào hẻm mình, cứu nó!"

Nói xong Thu Phong tắt máy, sau đó anh làm một điều hết sức buồn cười.

Anh nhấc bổng cả chiếc xe máy lên bước qua làn đường chắn ngang, sau đó anh đặt xe xuống chạy tò tò vào trong hẻm.

Chạy được một đoạn tới khu của mình Thu Phong thấy mấy chục người cầm dao kiếm đứng đó.

Cẩn thận đậu xe sát mép tường rồi Thu Phong đi bộ tới sau lưng những tên cầm hàng.

Đa số những người này toàn dưới mét tám nên Thu Phong nhón chân lên một tí thấy được Phi Hùng tay đang cầm một thanh đao đứng trước mặt tên thanh niên to con người toàn máu.

Trong hẻm bắt đầu ủa ra hơn ba mươi người, cộng thêm vài thanh niên đang đá gà, thực bida hay đánh bài cũng chạy ra ngóng tình hình.

Dù đứng sau lưng đám người dí chém tên kia nhưng dường như bọn chúng không quan tâm đến Thu Phong, thấy người của mình cũng ra đông đủ Thu Phong cũng không buồn quan tâm mà mở cửa sắt của dãy phòng trọ ra sau đó dẫn xe vào trong phòng mình.

Đóng cửa sắt lại Thu Phong ngồi chồm hổm từ trong dày phòng trọ chống cằm nhìn ra ngoài.

Coi như hôm nay anh là kẻ hóng chuyện.

Lúc này quay tới Phi Hùng đang cầm đao đứng đối diện đám người kia.

"Nghe nói tụi mày mới tới không biết gì thì cắt chỗ khác cho bọn tao lòi thằng này về"

"Đ**"

Phi Hùng trưng khuôn mặt của mình ra chửi một câu.

"Con mẹ mày..."

"Bựp..."

Tên đứng nói chuyện với Phi Hùng bỗng chửi lên một câu liền lao lên chém nhưng ngay lập tức bị Phi Hùng đập ngược trở lại.

Nhìn dấu giày in trên áo tên thanh niên kia tức mình đứng dậy quát:

"Lên đi sợ con mẹ gì bọn chó đẻ này"

Dứt câu hơn ba mươi người ủa lên, bên phía bang Hắc Long cũng ủa lên theo.

Lúc này cảnh tượng chém nhau diễn ra loạn xạ ngẫu, thậm chí có vài chiếc ghế nhựa phá không mà bay, gạch bốn lỗ, li nước, bàn ghế cũng bay tứ tung theo.

Những thứ đang bay vèo vèo ấy chính là do những người không thuộc thành viên bang Hắc Long, bọn họ chỉ tới đây để chơi cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng dù sao đây cũng là nơi ăn chơi của họ nên họ cũng giúp một tay và hiển nhiên vẫn không lao vào đánh giúp.

Phải chăng có vài kẻ lợi dụng chạy vào đập một phát rồi lại chạy ra cho hết chuyện.

Lúc này tên thanh niên người toàn máu me trên tay cũng đã cầm một thanh đao do Phi Hùng vừa đưa lúc nãy nhảy vào tham chiến.

Một mình Phi Hùng đã có thể đánh một lúc năm sáu người, vậy mà tên kia toàn thân bị thương vẫn còn sức một cân năm không hề thua kém Phi Hùng.

Lúc này cuộc ẩu đả nghiêng về một phía, các thành viên Hắc Long bang mang theo lên đây tên nào cũng thuộc loại máu mặt nên dễ dàng giải quyết bọn tạp nham trước mặt này đây.

Thấy bên mình đã gần một nửa người gục xuống, một tên có vẻ là đứng đầu hô lên:

"Rút..."

Ngay lập tức kẻ đỡ người diu thi nhau chạy ra khỏi hẻm.

Cảnh tượng ngược lại diễn ra, ban đầu những tên này hùng hổ xách đao chém người, bây giờ cũng hùng nhưng hùng cầu cong đuôi chạy nhanh hơn cả chó.

Dí được một đoạn mười mét Phi Hùng bắt gặp Thu Phong đang ngồi chống cằm ngó nghiêng ra ngoài liền hô một tiếng:

"Đừng đuổi nữa, kệ bọn nó!"

Lúc này một tiểu đệ Hắc Long nghe vậy quay đầu lại nói:

"Không dí bọn nó nữa bọn nó kéo người lại thì sao anh Hùng?"

"Mày tính chém chết bọn nó à?"

"Em em..."

Bị Phi Hùng chửi cho một câu tên tiểu đệ im bặt.

-Lời bé tác: Cái vụ Bắc Nam ở trên là có thật, mình thấy vui nên cho vào chứ k có phân biệt vùng miền đâu, đừng chửi tác tội tác. Tác cũng nửa Nam nửa Bắc T.T

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Trọng Nghĩa

Sau khi đám người kia bị các anh em Hắc Long đuổi đánh thì lúc này Thu Phong mới từ trong dãy phòng trọ đi ra.

"Leng keng.."

Đúng lúc này tên được Thu Phong cứu bất thành lình lẩn ra té ngất xỉu đánh rơi cây hàng trên tay xuống.

Thu Phong bước ra nhìn xuống hắn, từ trên mặt cho xuống đến chân chỗ nào cũng toàn là máu, áo cũng rách tươm không biết là bị bao nhiêu vết chém trên người.

Thấy vậy Phi Hùng liền quay qua hỏi Thu Phong

"Giờ làm gì thằng này đây anh Phong?"

"Giờ đưa đi bệnh viện cũng không được..."

Thu Phong nghĩ trong đầu một lúc lâu sau mới mở miệng nói:

"Được rồi cứ đưa nó vào trong cầm máu vết thương trước đi, để tao đi kiếm người khâu vết thương lại"

Nói xong Thu Phong móc điện thoại ra gọi cho ai đó.

Nửa tiếng sau Thu Phong tới một căn phòng có vết máu kéo dài từ bên ngoài vào tới trong.

Đạp lên vết máu anh đẩy cửa bước vào.

Lúc này có ba bốn người đang ở trong phòng đứng lên chào Thu Phong một cái rồi tiếp tục công việc của mình.

Bên trong phòng khắp nơi toàn nước pha lẫn với máu. Trên chiếc giường duy nhất đang nằm một người vót đầy vết thương hở miệng cực kì kinh người, có vài chỗ thậm chí lũng không thấy được điểm nông.

Tên nằm trên giường đó chính là tên Thu Phong vừa cứu lúc nãy.

Nhìn mớ vết thương trên người kẻ này Thu Phong cũng thâm gật đầu tán thưởng, bị thương như vậy mà vẫn còn sức đánh lại năm sáu người thì quả thật kinh khủng.

Lúc này điện thoại Thu Phong bỗng reo lên:

"Alo?"

"Alo, anh Phong đúng không ạ?"

"Ừ!"

"Bên em cho đã cho người tới chỗ anh, họ đang đứng bên ngoài, anh có thể ra dẫn họ vào"

Nói xong đôi phương cúp máy.

Một lát sau khi nghe điện thoại Thu Phong đi ra ngoài song đi vào lại dắt theo ba người mặc đồ trắng.

Ba người mặc đồ trắng ấy chính là một vị bác sĩ và hai cô y tá trẻ.

Vị bác sĩ dường như đã quen với cảnh tượng này, vừa thấy bệnh nhân nằm trên giường liền lên tiếng đuổi hai thành viên Hắc Long đang chăm sóc người:

"Hai anh tránh ra để tôi xem tình hình hấn"

Nói xong hấn tiến tới ngồi trên giường quan sát các vết chém trên người bệnh nhân mà âm thầm tặc lưỡi.

Lúc này hấn quay qua nói với hai cô y tá còn không dám đi vào cửa đang đứng run cầm cập ở ngoài.

"Hai cô kia đi vào đây nhanh lên, muốn bị thôi việc à?"

"Dạ"

"Dạ"

Ngay lập tức hai cô y tá liền nhanh chân xách hai giỏ cứu hộ chạy vào.

Lúc này họ đang nghĩ bản thân mình đến hang ổ xã hội đen và đang chữa bệnh cho thành viên của nhóm người này nên mới run như vậy.

Sau đó bác sĩ lại nói:

"Hai cô chuẩn bị đồ nghề cần thiết đi, chuẩn bị phẫu thuật"

Nói xong vị bác sĩ đứng lên nói với Thu Phong bằng giọng cung kính:

"Tôi có thể phẫu thuật cho bạn của anh được không, anh ta có vài phần thịt bị nát cần cắt bỏ, nếu không sẽ rất nguy hiểm"

Nghe vậy Thu Phong liền gật đầu nhẹ một cái, thấy thế bác sĩ liền bắt tay vào việc.

Thậm chí ông còn không kêu mấy người hiện đang đứng trong phòng ra ngoài.

Khi này Thu Phong gọi điện thoại là gọi trực tiếp cho lão Đức Công, hỏi lão có quen bác sĩ nào trên đây không có người bên anh bị chém không tiện đưa ra bệnh viện.

Tuy Thu Phong cũng bị chửi một câu việc nhỏ vậy cũng nhờ lão, nhưng lão tự thân gọi điện cho viện trưởng một bệnh viện cao cấp nằm trên quân một.

Lão viện trưởng đó còn phải xu nịnh ông Đức Công, nên lão viện trưởng trực tiếp gọi bác sĩ thân cận nhất dẫn theo hai y tá đến tận nơi Thu Phong, còn dặn là không được làm trái ý Thu Phong dù chỉ một chi tiết nhỏ.

Về phần Thu Phong anh cũng không để ý chi tiết này lắm.

Nhưng thấy mấy tên đàn em mình đang tò mò nhìn bác sĩ phẫu thuật liền nói:

"Tụi mày ra ngoài hết đi, đừng làm phiền bác sĩ"

"Dạ"

Những tiếng dạ không đồng đều vang lên, mấy tên đàn em liền lần lượt ra ngoài.

Thu Phong cũng đi ra và đóng cửa lại.

Tới quán cafe đối diện dãy phòng trọ Thu Phong lấy ra một chai nước suối ngồi xuống làm một hơi thuốc chờ đợi.

"Thằng kia sao rồi anh?"

Phi Hùng từ đâu xuất hiện đặt mông xuống ngồi cạnh Thu Phong nói một câu.

Dường như không quan tâm đến lời nói của Phi Hùng, Thu Phong kéo thêm vài ngao thuốc nữa mới nói:

"Không biết, nhìn nó vậy chắc cũng ổn, thằng này mà khoẻ lại theo bên mình thì cực kì có lợi"

Nghe vậy Phi Hùng cũng gật đầu nói:

"Em cũng nghĩ vậy... Mà tối nay anh tính sao?"

Phi Hùng hỏi như vậy là do tối nay thể nào bọn vừa bị dí chém vừa rồi sẽ quay lại.

Tối đó không biết bọn nó sẽ kéo tới bao nhiêu người, Phi Hùng đang lo số lượng ba mươi người bên mình không thể nào đủ.

Đối với Thu Phong chuyện này anh lại không để vào lòng, anh mở miệng tùy ý nói một câu:

"Đến bao nhiêu cho về bấy nhiêu"

Nói xong anh bỏ mặc Phi Hùng ở đó âm thầm lắc đầu.

Trong đầu Phi Hùng lúc này âm thầm nghĩ Thu Phong thật sự là biến thái. Hắn cũng đang nghĩ có nên học võ thử xem, nhưng rồi lại thôi.

Có bao nhiêu người học võ mà lại được như Thu Phong, không biết Thu Phong phải bỏ ra bao nhiêu cái giá để được như ngày hôm nay.

Nhưng như vậy đối với anh dường như chưa thoả mãn được. Thậm chí bản thân anh không ngừng luyện tập mà vẫn thấy mình quá kém cỏi, cũng

không biết vì sao.

Gần một tiếng sau Thu Phong đang đắm được vài quyền trên bao cát thì có một tên đàn em chạy tới báo:

"Đại ca, bác sĩ bảo thằng kia tỉnh rồi kìa..."

"Ờ biết rồi!"

"Uỳnh..."

Nói xong Thu Phong nện một quyền vào bao cát, khiến bao cát chứa toàn cát xây dựng bên trong gập lại làm đôi bay văng lên trời hơn nửa vòng. Sau đó mới quay người đi.

Tên đàn em thấy vậy trợn má há hốc mồm.

Cái bao cát này trong số đàn em bang Hắc Long không ai là không biết.

Bao cát dài một mét hai, nặng hơn một trăm kí. Không như những bao cát khác độn vải hoặc bột gỗ mà là độn cát xây dựng. Phần đáy bao cát phải nói là cứng còn hơn cả bê tông, dù dùng búa tạ nện vào cũng không ăn thua.

Bình thường các tiểu đệ cũng ra đắm thử vài cái cho vui, nhưng đa số không ai luyện võ, chỉ đắm một hai cái là đau hết cả tay.

Bởi vậy khi chứng kiến cảnh này của Thu Phong tên đàn em mới há mồm.

Hắn đang nghĩ quyền kia mà nằm trên người mình chắc cũng nhập viện mấy tháng.

Nhưng không như hắn nghĩ, đòn vừa rồi nếu thực sự nằm trên người hắn thì Thu Phong đảm bảo trăm phần trăm tên tiểu đệ nát hết ngực, dẫn đến nội

thương, xương gãy đâm vào cả nội tạng dẫn đến tử vong.

Cũng căn phòng vừa này, khi Thu Phong bước vào thấy phòng đã được lau dọn sạch sẽ không còn vết máu nữa.

Trên giường cũng con người đó nhưng toàn thân bây giờ khắp nơi đều là vải trắng. Có một số chỗ vết máu loang lổ ra nhưng cũng không đáng kể.

Lúc này trong phòng cũng ngập mùi thuốc đến khó chịu.

Từ lúc nào trong đây cũng chỉ còn một cô y tá, vị bác sĩ và cô y tá kia đi đâu không biết, ngoài cô y tá cũng có Phi Hùng đứng sẵn trong này.

Dường như tên băng bó khắp người kia vẫn còn sức ngồi dậy nói chuyện với Phi Hùng cái gì đó.

Đang mãi nói chuyện thì Thu Phong đi tới, Phi Hùng thất vật gạt đầu một tiếng:

"Anh Phong..."

"Ừ!"

Lúc này không hiểu sao khi Thu Phong nhìn vào mặt tên bị băng bó thấy hắn lại mở to mắt ngạc nhiên.

Thấy vậy Thu Phong nhìn hắn nói:

"Có chuyện gì à?"

"Mày... mày..."

"Hả"

"Này mày nói chuyện đàng hoàng đi, chính anh Phong đã cứu mày đó"

Phi Hùng thấy tên kia tự nhiên gặp Thu Phong là ngạc nhiên rồi nói năng linh tinh, nên bực mình hấn nhắc nhở tên đó một câu.

Lúc này tên đó nén đau ngồi thẳng người dậy:

"Mày... à không, anh... anh có phải là anh Phúc trong đấu trường ngầm không?"

Lần này tới Thu Phong ngạc nhiên, nếu tên trước mặt này không nói Thu Phong còn quên bản thân lúc trước còn vác mặt này với cái tên giả là Phúc đi quẩy tung cái đấu trường ngầm hồi trước tết.

Sau đó Thu Phong nhìn kĩ lại tên trước mắt thấy hấn rất quen mà không thể nào nhớ được là gặp ở đâu liền nói:

"Tùng gặp rồi sao?"

Tên đó liền gật đầu liên tục nói:

"Không những từng gặp mà còn đánh với anh rồi, ở ngay trận đầu tiên, em lúc đó siết chặt lấy người anh rồi bị anh phá ra rồi đánh gục em, anh nhớ không"

Nghe vậy Thu Phong suy nghĩ một hồi lâu, lúc này mặt tên đó xám xịt như mây đen, hấn đang nghĩ bản thân mình hấn phải để lại ấn tượng cho đối phương, ít nhất mình cũng không tới mức quá yếu.

Một hồi sau như nhớ ra được gì đó Thu Phong liền vỗ tay một cái nói:

"Rồi nhớ rồi, cái thằng to to có xăm chữ trên vai đúng không?"

"Dạ là em..."

Không biết sao tên này bỗng ăn nói lễ phép, sau đó hấn vạch vai mình ra có hình xăm trên đó. May mắn vết dao chém không trúng dòng chữ "Ở đời chơi được tao nể".

Thấy vậy Thu Phong liền vỗ vai hấn một cái cười ha ha nói:

"Tốt, thật sự là mày..."

"A ui... đau"

"Áy chết xin lỗi"

Bỗng Thu Phong vỗ trúng vai hấn một cái, trúng ngay miệng viết thương làm hấn la lên một tiếng.

Cô y tá trẻ bên cạnh thấy vậy liền há mồm ra tính nói gì đó rồi lại thôi, bởi vì lúc này trước khi bác sĩ đi đã dặn người ta không hỏi thì cũng không được nói gì bậy bạ không là rước họa chả ai cứu được.

Thấy Thu Phong cũng không chấp nhất chuyện hỏi trước mình vô lễ hấn liền cười ha ha lên khiến khuôn mặt hấn có một vết sẹo dưới cằm trở nên vắn vẹo.

Cười xong hấn mới mở miệng nói:

"Em là Trọng Nghĩa, năm nay hai chín tuổi xin được báo tên với anh"

Nghe vậy Thu Phong cũng cười rồi châm một điếu thuốc đưa cho hấn nói:

"Cầm đi, thật ra tôi đây cũng trẻ hơn cậu chỉ hai lăm hai sáu, nhưng không phải tên Phúc, tôi tên Phong, cái tên trước đó là giả thôi"

"Không, nhờ ơn cứu mạng của anh, em đây nhận anh làm anh, không phân biệt tuổi tác hơn thua..."

Trọng Nghĩa đang nói chuyện thì một đàn em Hắc Long chạy vào trên tay lăm lăm thanh đao bóng loáng còn vết máu đã khô lại kêu lên với giọng gấp gáp:

"Đại ca! Anh Hùng! Bọn kia kéo tới rồi!"

"Ok!"

Phi Hùng đang dựa lưng vào tường ok một tiếng rồi đi ra quay người lại nói với Thu Phong:

"Em ra trước xem sao..."

Nói xong hắn đi mất hút ra ngoài, trừ cô y tá đang run cầm cập xanh hết cả mặt ra lấy điện thoại bấm bấm cái gì đó.

Thì lúc này Thu Phong giật lấy điện thoại trực tiếp tháo pin ra lấy thẻ sim cất rồi trả điện thoại cho cô y tá nói:

"Xin lỗi nhưng cô không được gọi cảnh sát, sim của cô tôi giữ lát nữa sẽ trả lại"

Nói xong anh cất sim vào túi quần trong rồi đi ra ngoài, lúc này bỗng sau lưng vang lên tiếng rầm. "Á..." Cộng thêm tiếng thét của cô y tá.

Quay lại đằng sau Thu Phong thấy Trọng Nghĩa đang ngã xuống giường bò lồm cồm lại phía Thu Phong mặc cho cô y tá đang hết sức kéo hắn lại.

"Anh Phong, chuyện này em gây ra, để em giải quyết, ơn cứu mạng này nếu có cơ hội em sẽ trả. Anh hãy để em đi ra..."

Tâm trạng vui vẻ vừa nãy của Thu Phong bỗng thay đổi, lúc này ánh mắt anh trở nên sắc lạnh nói:

"Đứng lên!"

"Dạ?"

"Hả?"

Cô y tá lần Trọng Nghĩa bỗng dạ hả một tiếng, sau đó cô y tá cũng biết ý đỡ Trọng Nghĩa từ từ đứng dậy.

Thấy Trọng Nghĩa đã đứng dậy Thu Phong liền mở miệng nói:

"Bây giờ mày muốn sống hay muốn chết?"

Nghe được một câu khó hiểu từ Thu Phong, tuy vậy Trọng Nghĩa vẫn trả lời:

"Tất nhiên em muốn sống, nhưng không muốn liên lụy..."

"Muốn sống thì đi theo tao, không phải lo gì cả"

"Hả?"

"Đồng ý thì bằng mọi giá tao không để mày chết"

Dường như lúc này Trọng Nghĩa đã hiểu được ý Thu Phong, tuy không biết vì sao nhưng Trọng Nghĩa là được Thu Phong cứu, lời Thu Phong nói hẳn cũng gắt cốt ghi tâm.

Rầm một tiếng, Trọng Nghĩa quỳ rạp xuống đất mặc cho vết thương đang hở miệng hẳn bỗng nói lớn:

"Đời này em thề sẽ sống chết làm việc cho anh"

Nói xong hắn cúi đầu xuống đập đầu một cái thật mạnh.

Thấy vậy Thu Phong chỉ cười một tiếng rồi quay người đi, mặc cho Trọng Nghĩa vẫn còn quỳ.

Tuy không biết vì sao nhưng cô y tá chứng kiến cảnh tượng vừa rồi bỗng bật khóc. Có lẽ cô cảm động trước lời nói chân thành của một con người bước vào đường cùng thề sống chết.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Biết Thế Nào Là Ăn Hành ?

Lúc này trong con hẻm gần chợ Xóm chiều đang tụ tập hơn một trăm người cầm đao kiếm bóng loáng đứng trước một dãy phòng trọ.

Đứng đối diện đám người đó chỉ là một con số vồn vẹ ba mươi lăm người, trong đó có Thu Phong đứng đầu.

Trong đám người đó có một tên đứng đầu tướng ta to ngang ngựa Thu Phong với chiều cao một mét tám hai.

Lúc này kẻ đó đứng ra vác một thanh đại đao dài hơn một mét đứng ra dùng vẻ mặt ngênh ngang nói chuyện với Thu Phong:

"Mày là thằng trùm khu này à?"

"Ờ, rồi sao?"

Thu Phong gật gật nhẹ đầu híp mắt khinh thường nói.

Tên to con kia thấy vậy mặt mày trở nên dữ tợn nói:

"Ra xã hội ai cũng là anh em, tao biết mày người mới tới đây nên không đi kiếm chuyện vậy mà mày vô cớ đánh đàn em tao. Liệu hồn đưa thằng kia ra nếu không..."

"Không thì sao?"

Bỗng Thu Phong nói chen ngang vô lời hấn.

Tức giận bản thân bị coi thường tên to con bỗng hét lên một tiếng bất ngờ quệt một đao ngang mặt Thu Phong.

"Con đĩ mẹ mày..."

"Xoẹt"

Đao vừa tạt gần tới mặt Thu Phong còn cách chừng hai phân, bất ngờ Thu Phong đưa tay thẳng lên trời xong anh nhảy lên chân đá vào mặt hắn, tay thành trở thực xuống cây trường đao.

Lúc này cả người Thu Phong tung hất lên trời, đường đi của đao bị Thu Phong nện xuống ngay máng đao gãy làm đôi, tên đó thì lại bị anh đá một phát ngay cổ văng đi năm sáu mét.

"Keng... Rầm..."

"Đại ca"

"Đại ca..."

Đám đàn em của tên đó thấy đại ca mình bị đá văng ra đến cả cây trường đao nặng ha ba chục cân cũng bị gãy ngay lập tức ra đờ.

"Đại ca không sao chứ?"

Một tên chạy vừa tới đỡ tên to con lên, dù bị Thu Phong đá như vậy nhưng hắn vẫn chưa gãy cổ, tuy nhiên đầu có bị trẹo sang một bên.

Hắn im lặng không nói gì đẩy tên đàn em ra, sau đó hắn đứng lên dùng hai tay giữ lấy đầu mình "C-rắc..." Rắc lên một tiếng, hắn bẻ lại cái đầu bị nghiêng của mình nguyên vẹn lại.

Không như mọi người nghĩ, hấn sau khi đứng lên không hề nóng giận mà tấn công Thu Phong, ngược lại mặt hấn trở nên bình tĩnh nói:

"Mày là dân luyện võ?"

Nghe câu hỏi của tên trước mặt Thu Phong chỉ gật đầu nhẹ một cái coi như hấn nói đúng.

Thấy vậy tên to con lại mở miệng nói tiếp:

"Mày thuộc trường phái nào?"

Lúc này Thu Phong mới mở miệng châm chọc:

"Hỏi người ta thì ít nhất phải giới thiệu trước nhỉ?"

Tên to con cũng không cảm thấy khó chịu trước lời nói này của Thu Phong nên hấn cũng đáp:

"Đức Hữu, võ sinh Tây Sơn Bình Định"

"Thu Phong, võ tạp nham..."

"Phì...."

Thu Phong vừa nói xong bỗng bọn đàn em Hắc Long phía sau anh bỗng phì cười ra một tiếng rồi vội bịt miệng lại.

Quả thật Thu Phong rất biết trêu người, người ta đã nói chuyện đàng hoàng mà còn không nể mặt.

Lý do mà tên Đức Hữu bỗng đứng lên nói chuyện với Thu Phong là vì võ của anh rất giống võ Triệt Quyền Đạo bắt nguồn từ Thiếu Lâm.

Bởi vì khi hắn chưa làm một tên lưu manh, lúc đó còn là một con người đam mê võ thuật, đặc biệt là võ Tây Sơn Bình Định.

Thì lúc đó sư phụ hắn có nói một câu "Các con ra ngoài khi gặp các môn sinh Triệt Quyền thì tốt nhất nên làm bạn không nên sinh thù".

Khi hỏi ra thì sư phụ hắn nói cái đáng sợ của Triệt Quyền cũng như cái tên của nó, triệt mọi đòn tấn công của đối phương. Đáng sợ hơn là Triệt Quyền có thể học thêm các môn võ khác để thêm vào cũng như nâng cấp.

Khi một môn sinh phái Triệt Quyền học thêm một loại võ như Karate thì các môn sinh Karate không bao giờ đánh thắng được môn sinh phái Triệt Quyền.

Lúc đó hắn không hiểu lời nói của sư phụ mình, cho đến khi hắn gặp một môn sinh phái Triệt Quyền Đạo.

Khi đánh với người đó, cái đáng sợ không phải là võ Triệt Quyền mà cái trong cái võ của kẻ đó có mang đường nét của Tây Sơn Bình Định, tức là kẻ đó có học võ môn phái hắn.

Do đó Đức Hữu dù mạnh và nhanh hơn nhưng tất cả đòn đánh đều bị triệt toán lại vô tác dụng, thành ra kết quả trận đó hắn thua đậm.

Hắn nghi ngờ Thu Phong thuộc phái Triệt Quyền không phải vì cách đánh của anh mà là vì bước chân của anh, bước chân của phái Triệt Quyền không quá rộng.

Lần này bỗng nhiên Đức Hữu lao lên tấn công Thu Phong mà không nói trước, Thu Phong không nói ra thì hắn sẽ tự mình ép Thu Phong nói ra.

Không như Đức Hữu, Thu Phong dường như biết được ý tên này muốn hỏi ra thân thể của mình, tuy không biết vì sao nhưng Thu Phong không

dùng thế đánh Triệt Quyền nữa.

Đức Hữu chạy tới trước mặt Thu Phong liền đưa một chân lên thực hiện đòn đá cao ngay mặt anh.

Theo phản xạ bản thân Thu Phong bỗng tiến tới một bước sát người Đức Hữu làm đòn đá của hắn vô tác dụng.

Đồng khi tiến vào Thu Phong dùng chân gạt ngang qua chân trụ của Đức Hữu.

"Quẹt..."

"Bình..."

Mất chân trụ Đức Hữu bị ngã ngửa ra sau, nhưng hắn cũng không buông tha Thu Phong liền một bị gạt đó hắn vặn eo trên không sút một cú vào mặt Thu Phong.

Ngay lập tức thấy đòn Thu Phong nghiêng người qua trái né tránh, cùng lúc đưa chân lên gối vào đùi Đức Hữu "Bụp" Một tiếng Đức Hữu văng ra khi cả người còn chưa kịp ngã xuống đất.

"Ràmmmm"

Cả cơ thể Đức Hữu nặng nề ngã xuống đất, vừa ngã xuống ngay lập tức hắn đứng lên lao về phía Thu Phong.

"Khựng~~~"

"Rầm"

Dường như chỉ đi được vài ba bước Đức Hữu bỗng té đập mặt xuống. Thấy vậy đàn em của hắn liền chạy tới đỡ dậy, thêm vào đó có vài tên cầm

đao đứng trước mặt Thu Phong không cho anh tiến tới. Và dĩ nhiên bọn nó cũng không dám lao lên.

Tất cả việc vừa rồi diễn ra chưa tới ba giây, khoảng thời gian Đức Hữu ngã xuống chưa tới hai giây. Nói thì nhiều nhưng thời gian cũng chỉ như vậy.

Bỗng giọng Đức Hữu hét lên:

"Tụi mày tránh ra chỗ khác coi!!!"

Đám đàn em nghe lệnh lập tức tránh sang một bên, hình ảnh Thu Phong đứng hiên ngang xuất hiện trước mặt Đức Hữu đang nằm la liệt.

"Xoẹttt..."

Bất ngờ Đức Hữu xé rách cái quần mình lộ ra phần đùi trái bị Thu Phong lên gối lúc nãy.

Lúc này hiện ra trước mắt mọi người một vết bầm tím loang lổ gần hết cả đùi, thậm chí ngay trung tâm còn rỉ ra vài tia máu màu đen.

Nhìn vào ai cũng dám chắc một câu rằng phải mất vài tuần Đức Hữu mới đi lại cả nhắc được chứ đừng nói là đi lại bình thường.

Nhìn vào vết thương của Đức Hữu, Thu Phong thở than không đủ lực, theo tính toán của ăn đòn vừa rồi đảm bảo hẳn sẽ nát xương đùi nhưng xem ra chỉ bầm tím bên ngoài thôi.

"Đỡ tao dậy!"

Đức Hữu quay qua nói với một đàn em đứng cạnh mình, nghe vậy tên đàn em lật đật đỡ hắn dậy.

Lúc này hắn nhìn Thu Phong bằng ánh mắt khó hiểu nói:

"Tại sao mày biết võ Cổ Truyền Bình Định?"

Theo như hắn biết những đòn đánh vừa rồi của Thu Phong là chỉ những người trong làng mới được dạy, còn người ngoài không hề được dạy.

Nghe vậy Thu Phong nhàn nhạt nói ;

"Thấy người ta đánh qua rồi học hỏi một chút"

Lời Thu Phong nói là sự thật, dù anh có trí nhớ rất bình thường nhưng đặc biệt khi xem người khác đánh nhau anh nhớ rất kĩ đòn đánh của họ, nên vừa rồi tính ra Thu Phong chỉ áp dụng thế đánh đó chứ chả biết võ Bình Định ra làm sao cả.

Nghe xong lời Thu Phong, Đức Hữu cũng âm thầm lắc đầu.

Thật ra khi Thu Phong chuyển tới đây hắn đã từng đến quan sát, cũng là một dân võ, hắn chỉ cần nhìn bước chân và cách đi đứng của Thu Phong là biết anh có luyện võ.

Không chỉ như vậy, hắn còn quan sát cả vết chai từ nắm đấm, cùi trỏ và cả cánh tay của anh. Nhìn hết tổng thể hắn dám chắc một câu Thu Phong không hề yếu.

Thế lực của hắn cũng nhỏ, chỉ một hai trăm người mà thôi. Mà đừng nói Thu Phong, cho dù mình hắn cân bốn năm mươi người còn có thể thắng, trong khi hắn không nắm chắc đánh lại Thu Phong nên mới không đi gây chuyện.

Chả là hôm nay bất đắc dĩ hắn mới kiếm chuyện với Thu Phong mà thôi.

Trầm ngâm vài giây ruốt cuộc Đức Hữu mới mở miệng nói:

"Về!"

Sau đó hắn quay lưng đi để lại một câu:

"Tôi một mình tao sẽ đến..."

"Muốn ăn hành tiếp à?"

Lần này Thu Phong lại mở miệng châm chọc một câu.

Tuy vậy Đức Hữu dường như không để ý lắm liền rời đi.

Về phía đàn em của hắn cũng không dám dị nghị gì, đại ca của bọn hắn thực lực ra sao chính bọn hắn là người biết rõ nhất.

Đã có lúc đại ca bọn hắn cân một lần hơn năm mươi người trước mặt bọn hắn.

Vậy là người bọn chúng cho là cực kì mạnh lại thua một kẻ mới tới này đây một cách nhẹ nhàng.

Và bây giờ bọn chúng cũng đã biết tại sao khi Thu Phong chuyển tới làm một mớ động tĩnh cướp miếng ăn của họ mà đại ca lại không cho người sang kiểm chuyện.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Hội Nhập ...

Đúng ngay đêm hôm đó Đức Hữu xuất hiện trước quán café cóc ở địa bàn Thu Phong, đúng như hấn nói là sẽ đi một mình nhưng có điều lần này hấn lại xách theo cặp nặng để đi.

Tuy nhiên vẫn có một việc khác chính là một tên đàn em trung thành với Đức Hữu, hấn đang trốn ở một góc theo dõi đại ca mình. Điều này không những Thu Phong biết mà Đức Hữu cũng biết, nhưng chả ai nói gì. Vì căn bản Thu Phong cũng không muốn làm hại Đức Hữu, và hấn cũng tin tưởng vào một người như Thu Phong.

Bây giờ cũng chỉ mới bảy giờ tối thôi, lúc này Thu Phong vừa mới ăn cơm xong hiện đang ở trong phòng mới dành cho Trọng Nghĩa dưỡng sức.

Tuy nhiên từ lúc anh tới đến giờ đã được nửa tiếng đồng hồ, thằng này vẫn cứ ăn điên dại, vừa ăn vừa nói lại còn thêm cả cảm xúc đa sắc màu trên mặt hấn nữa. Thu Phong cũng thật khâm phục người anh em mới này, thân bị thương gần như sắp chết mà vẫn còn sức ăn kinh khủng như thế, không tính đồ ăn chỉ tính riêng cơm mình hấn đã ăn hơn ba kg gạo rồi.

“Ngoằm ngoằm ... Em không sao cả, anh tính sao thì tính em theo anh hết, mỗi thù giữa em và bọn nó nếu được em cũng bỏ qua hết!”

“Được! Nếu vậy thì tốt”

Trước đó Thu Phong có đến hỏi Trọng Nghĩa gây rắc rối gì mà dẫn đến họa vào người.

Mới đầu Trọng Nghĩa quả thật ậm ừ không muốn nói, nhưng cuối cùng hẳn lại xác nhận bản thân sẽ sống chết theo Thu Phong nên mới từ từ nói ra.

Chả là tháng trước, khi hẳn ngồi nhậu cùng người em kết nghĩa lúc đó có xích mích với một nhóm người nhưng không ai làm gì nhau cả.

Có điều khi hẳn vừa đi vệ sinh xong, lúc ra đã thấy em kết nghĩa của mình bị đâm chết từ lúc nào, toàn thân đầy máu nằm gục xuống bàn. Những tên gây ra án mạng đã trốn từ khiếp nào, và cũng không thể điều tra ra.

Mãi cho đến tuần trước hẳn phát hiện ra nhóm người giết chết em mình nên cho ra quyết định ngày hôm nay một mình vào giải quyết tất cả mà không cần tới bất cứ sự trợ giúp của ai.

Kết quả khi vào chợ Xóm Chiếu, Trọng Nghĩa một đầu sáu mươi, tuy bản thân đâm chết năm thằng, chém gục hai mươi mấy thằng, coi như có lời nhưng trả giá cũng không nhỏ.

Nếu hôm nay không có người của Thu Phong ra mặt giúp có lẽ hẳn cũng bỏ mạng nơi đây.

Sau khi nghe Trọng Nghĩa nói xong Thu Phong có hỏi, nếu như kết hợp lại với bọn Xóm Chiếu thì sao, ân oán của cả hai sẽ được giải quyết rõ ràng.

Cái Thu Phong muốn ở đây là một thu bọn đó vào tay, hai là diệt sạch. Nếu chọn phương án diệt sạch sẽ rất phiền phức vì làm như vậy sẽ gây động tĩnh rất lớn, rất là không thích hợp.

Mà nếu chọn cách đầu tiên Thu Phong sợ không giải quyết rõ ràng thì sẽ tạo nên hiềm khích giữa hai bên, Vì thế cũng rất là không có lợi.

Do vậy Thu Phong mới hỏi ý kiến của Trọng Nghĩa như thế nào, anh không muốn khi nhập bọn rồi sẽ gây ra thương vong không cần thiết.

Cuối cùng nhận được câu nói kia của Trọng Nghĩa, Thu Phong mới yên long. Chẳng qua bản thân anh cũng không ở lại đây quá lâu nên mới cần chuẩn bị kĩ càng đến như vậy.

Trò chuyện với Trọng Nghĩa một hồi Thu Phong nhìn đồng hồ cũng đã tám giờ tối, lúc này bảy giờ có người tới báo với anh Đức Hữu đã tới và đợi ở quán nước, nhưng Thu Phong lại cố tình không ra mà ngồi tán dóc ở trong này.

Nhìn đồng hồ xong Thu Phong mới quay sang nói Trọng Nghĩa:

“Ra được rồi, mày còn đi được không?”

Bây giờ Thu Phong cũng đã đổi cách xưng hô với Trọng Nghĩa, hẳn nhất quyết kêu mình là anh Thu Phong cũng không ép nữa mà cứ để vậy. Mà thân mình kêu người lớn tuổi hơn bằng em cũng kì nên gọi Trọng Nghĩa bằng mày cho dễ xưng hô.

Nghe Thu Phong nói Trọng Nghĩa liền đứng lên mà không cần ai đỡ, liền cười hì hì nói:

“Đây, anh xem? Tôi trông giống không đi được sao? Chút vết thương này nhằm nhò gì”

Nói xong Trọng Nghĩa tự mình đi ra trước, Thu Phong thấy vậy cũng thầm lắc đầu. Nếu là người bình thường thì chắc cả tháng mới có thể đứng lên đi lại bình thường được, vậy mà thằng biến thái này sau khi băng bó xong dường như không có chuyện gì, không chừng hẳn còn có thể đánh người.

Trọng Nghĩa đi ra trước thấy Trọng Nghĩa ngồi sẵn ở quán kèm theo cặp nàng ở kế bên, hẳn thấy vậy cũng không thêm quan tâm mà kiểm bàn bên cạnh đặt mông xuống.

Lúc chiều khi Thu Phong đánh với Đức Hữu, thì tên lầy Trọng Nghĩa đã nhờ cô y tá xinh đẹp đi ra một góc xem xét tình hình, tất nhiên hẳn biết chắc kẻ này là thằng cầm đầu băng Xóm Chiếu.

Sau đó vài giây bóng hình Thu Phong xuất hiện, anh cố tình xuất hiện trễ như vậy là vì muốn xem coi long kiên nhẫn của Đức Hữu như thế nào.

Nếu hẳn đủ kiên nhẫn thì là người Thu Phong có thể dung, nếu không lật hẳn xuống kiếm một kẻ khác đối nghịch với hẳn trong bang của hẳn mà đề bạt lên làm tay sai của mình. Nói thì nói vậy, thực ra Thu Phong cũng rõ tính cách của Đức Hữu qua lần gặp gỡ đầy thân mật lúc chiều rồi.

Thấy Thu Phong bước ra Đức Hữu liền cố gắng đứng lên nhưng cuối cùng lại không đứng được. Thấy vậy Thu Phong liền mở miệng:

“Cứ ngồi đi không sao cả”

Nói xong Thu Phong đặt mông ngồi cạnh Đức Hữu chìa tay ra về phía hẳn.

Thấy lạ Đức Hữu liền hỏi:

“Như vậy là ý gì?”

“Hồi sang tôi có đánh cậu nên bây giờ xin lỗi, anh em trong giang hồ nên bạn không nên thù”.

Nói xong Thu Phong bắt lấy tay Đức Hữu rồi tiếp tục nói:

“Cậu đồng ý chứ?”

Hành động của Thu Phong lúc này bỗng làm cho Đức Hữu cảm thấy ngượng ngùng. Khi chiều hẳn từ chỗ Thu Phong trở về có cho người hỏi nguyên nhân thì mới biết ngay từ đầu là do bên mình sai, nói đi cũng phải

nói lại cũng do hấn lỗ mãng không hỏi chuyện gì mà cứ thế kéo người tới kiểm chuyện chỉ vì người mình bị đánh.

Giọng nói Đức Hữu trở nên ngượng ngịu nói:

“Thật ra chuyện hôm nay là do bên tôi sai, thành thật xin lỗi với anh”

Đức Hữu vừa dứt lời một cái Thu Phong liền cười ha ha lên vỗ vai hấn:

“Ha ha ... Tốt tốt”

Xong Thu Phong lại quay sang nói với Trọng Nghĩa ngồi bên kia:

“Mày! Sang đây”

Được Thu Phong gọi đến tên mình, Trọng Nghĩa liền chuyển thân thể to cao một mét chín của mình đứng dậy đi đến trước mặt Thu Phong.

Lúc này Thu Phong mới quay sang nói tiếp với Đức Hữu:

“Người của anh giết người anh em của chúng tôi, nên thằng này nó manh động đến trả thù. Cái này anh cũng biết, bây giờ nó đã nhận lỗi rồi anh muốn làm thế nào đây?”

“Là do tôi không đúng, xin lỗi anh Hữu!”

Phối hợp với lời nói của Thu Phong, Trọng Nghĩa mở miệng xin lỗi trước mặt Đức Hữu.

Thấy vậy Đức Hữu cảm nặng chống mà đứng lên, cả thân anh cả nhắc tiến lại gần Trọng Nghĩa.

“Bốp!”

Trọng Nghĩa vùng quyền đấm một cú thẳng vào mặt Đức Hữu, thấy đối phương đánh mình Trọng Nghĩa cũng không né tránh mà đưa mặt ra đỡ.

Lãnh trọn một cú cơ thể Trọng Nghĩa lao đảo lùi ra sau vài bước nhưng không té, một tia máu trên miệng hắt chảy ra. Tuy nhiên không như mọi người nghĩ, vẻ mặt Trọng Nghĩa lúc này cực kì thoải mái và cả Đức Hữu cũng vậy.

Một lần nữa hai người này lại mắc bệnh đại giống như Thu Phong cùng nhau cười to lên “Ha ha ha ha ha ...”

Sau đó cả hai cùng nhào vô ôm nhau, mặc cho cả hai người ai cũng bị thương:

“Anh em tốt!!”

“Anh em tốt!!!”

Có lẽ người bình thường nhìn vô sẽ thấy đây là hai kẻ điên, một tên đấm người ta xong còn cười, một tên bị người ta đấm vẫn cười. Rồi cả hai tên cùng ôm nhau cười hô hố.

Nhưng có điều mọi người không biết, người trong giới hắc đạo này là vậy. Mâu thuẫn sinh ta từ nắm đấm và cũng kết thúc bằng nắm đấm.

Cứ như vậy ân oán giữa hai người họ chấm dứt, cả hai bên đều có kẻ chết kẻ bị thương, nếu một thù này không giải quyết cứ kéo dài mãi, dài mãi thì cũng không hay.

Như người xưa có câu “Oan oan tương báo bao giờ mới dứt”. Không nghi ngờ gì hành động của hai người hôm nay hoàn toàn kết thúc mối thù lúc trước, dù gì mọi chuyện cũng đã qua rồi chả ai muốn nhắc lại làm gì.

Đó cũng là lý do tại sao Thu Phong biết người của Đức Hữu lén theo dõi mà vẫn dễ yên như vậy, cũng như suy nghĩ của Đức Hữu vẫn là như vậy.

Nếu như để một mình Đức Hữu tới đây rồi trở về nói mọi chuyện hòa giải tất nhiên người của hắn sẽ không đồng ý. Kẻ chứng kiến ngoài kia chính là bằng chứng thuyết phục nhất để bang xóm chiếu kết thúc cuộc chiến với băng của Thu Phong.

Hai tên to con ôm nhau một hồi song trở lại chỗ ngồi của mình, lúc này Trọng Nghĩa cũng đã kéo ghế đến ngồi cùng bàn với Thu Phong.

Trên bàn từ lúc nào đã xuất hiện hai ly café đen, cầm ly café uống một ngụm cảm nhận vị đắng nhẹ dịu của café xong Thu Phong mới từ từ nói:

“Cũng như bao người khác, tôi đến Sài Gòn này lập nghiệp cũng muốn yên ổn nên thôi vào vấn đề chính luôn. Tôi muốn bang của anh hợp với bang của tôi vào làm một ý anh sao?”

Giọng nói tưởng chừng như nhẹ nhàng được truyền vào tai Đức Hữu lại trở nên nặng nề. Bây giờ trong đầu Đức Hữu chỉ có một chữ “Gan” dành cho Thu Phong.

Đúng! Thu PHong quả thật quá gan lì, một thể lực nhỏ bé như của Thu Phong lại yêu cầu thể lực lớn hơn nhập vào làm một, đúng hơn địa bàn của Thu Phong không phải gọi là thể lực, có ba mươi người thì làm ăn gì được ở cái đất này?

Nhưng đó là đối với người khác, nơi này còn có Thu Phong, một mình hắn thôi cũng đủ sức đập đổ cái thể lực ở chợ hắn bằng vũ lực rồi.

Một thân Thu Phong có sức chiến đấu bằng mấy trăm người, những người như anh chỉ cần nằm trong một bang nhỏ bé thì bang đó cũng trở nên khỏe mạnh không ai địch lại.

Và những chuyện như thế chưa phải chưa từng xảy ra, xảy ra rất nhiều là khác, nhất là ở trên cái đất này.

Dường như không cần suy nghĩ quá lâu Đức Hữu liền mở miệng nói:

“Vậy khi gặp lại anh muốn ai làm chỉ huy?”

“Anh nghĩ thử xem?”

Thu Phong nở một nụ cười thật sâu ...

“Là anh?”

Đức Hữu tuy biết nhưng vẫn cố hỏi, tuy nhiên Thu Phong lại không nói gì mà vẫn giữ im lặng.

Biết rõ không thể hỏi ý chắc chắn từ Thu Phong, Đức Hữu liền nói:

“Hôm nay tôi xin về trước hỏi ý kiến anh em, ngài mai tôi sẽ quay lại..”

Nói xong không đợi Thu Phong trả lời, Đức Hữu tự thân đứng dậy cà nhắc mà đi. Thấy thế Thu Phong cũng không ngăn cản.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Minh Anh Cân Hết !!!

Sáng sớm ngày hôm sau, trời chỉ mới tờ mờ sáng chưa đến sáu giờ.

Không biết từ đâu xuất hiện gần một trăm con người đứng trước hẻm nơi ở của Thu Phong.

Giống như bình thường, từ lúc bốn giờ Thu Phong đã dậy luyện tập đến tận bây giờ.

Đang đắm bao cát thì phát hiện có rất nhiều người tới, Thu Phong liền dừng lại đi từ sân sau phòng trọ ra phía trước chỗ con hẻm.

Lúc này các thành viên bang Hắc Long không biết chuyện gì xảy ra, bỗng thấy có người tụ tập đông ở địa bàn mình họ liền dừng mọi công việc buổi sáng lại lấy hang hùng ra đứng đối diện với gần hai trăm người.

“Tụi mày thích cái con c** gì?”

Một thành viên bang Hắc Long đứng ra phía trước hỏi. Nếu người ngoài nhìn vào cảnh tượng ba mươi người đứng nghênh mặt với gần hai trăm người thì chắc chắn ai ai cũng sẽ trầm trồ khen ba mươi người kia quá bản lĩnh.

Ba mươi người Thu Phong đem theo lần này tất cả đều được chọn ra từ một ngàn người của bang Hắc Long, ba mươi kẻ này không kẻ này sợ chết, trong đầu lúc nào chỉ có tiến không có lùi.

Không phải vì hai trăm người trước mắt khiến cho ba mươi người này sợ được.

Khác với suy nghĩ của anh em Hắc Long, băng chợ Xóm Chiều lại không phản ứng gì, chỉ đứng im lặng nơi đó như đang đợi một ai tới.

Thấy mình hỏi mà đối phương không trả lời tên vừa đứng ra hỏi không nói hai lời liền lao lên chém chứng minh đây là địa bàn của bố không phải thích đến là đến.

“Khinh tao à ...”

“Vụt”

“Konggg...”

Đúng lúc hấn vừa vung đao xuống bị Thu Phong xuất hiện từ lúc nào trước mặt hấn dùng hai con tay chụp phần thân đao lại. Tiếng kim loại ngân lên một hồi khiến người ta lạnh xương sống.

“Đại ... đại ca ...”

“Tụi mày chơi ầu quá đây, không có lệnh thì lui xuống đi”

Thu Phong chưa kịp nói thì Phi Hùng xuất hiện kế bên tên đó kéo cả người hấn lại phía sau.

Thấy vậy Thu Phong cũng không quan tâm nữa mà quay mặt đứng đối diện với hai trăm người.

Đứng đối diện Thu Phong lúc này là Đức Hữu, vẫn như tối hôm qua, hôm nay hấn vẫn chống nạng mà đi. Thật sự lúc đó Thu Phong ra tay hơi nặng lòng bây giờ cũng khá bồi rồi, thôi kệ dù sao mình cũng là kẻ làm việc lớn không chấp nhặt những thứ này.

Thấy Thu Phong bước ra, Đức Hữu mới bắt đầu lên tiếng:

“Hôm qua tôi đã về nói tất cả mọi chuyện với anh em và hôm nay họ nói muốn gặp anh”

Nói xong hắn đứng vào một góc như nhường đường cho huynh đệ của mình, lúc này bỗng dung gần hai trăm người không nói một câu “Xoẹt xoẹt xoẹt ...” những âm thanh rút vũ khí vang lên.

“Tụi mày ...”

“Dừng!!”

Thành viên Hắc Long bang vừa thấy đối phương rút vũ khí liền vội vàng tính xông lên thì bị Thu Phong đưa tay ra ngăn lại.

Sau đó anh quay qua nói với hai trăm người đứng trước “Thích chơi kiểu bá đạo vậy à?”

Nói xong Thu Phong bẻ đầu hai cái “Rắc Rắc!!”

“Lui xuống hết đi, thằng nào lên đừng gọi tao là anh”

Thu Phong cười một nụ cười tự tin quay ra nói với anh em phía sau mình một tiếng, vờn vai một cái Thu Phong đứng thẳng người đưa một ngón tay ra ngoắc ngoắc phía trước.

“Lên đi”

“Anh em ... Chiénnnn”

Gần hai trăm người hét lên hòa về phía Thu Phong, chưa đến mười giây Thu Phong bị hai trăm con người bao vây không một kẻ hở.

Vẫn tư thế đó một tay đưa lên cả người thẳng tắp. Thu Phong như một bức tượng đứng giữa một bầy sói trang bị vũ khí.

“Yaa ...”

Một tên hét lên dung cây vũ tấn công sau lưng Thu Phong, không cần quay lại bản thân chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy động tác đối phương, khi đối phương còn cách anh nửa mét thì vung vũ khí nện xuống.

“Bụp”

Thu Phong cứng rắn chụp cây vũ lại cùng lúc đó chân anh đã đạp ra sau trúng ngay chân đối phương khiến hắn mất thăng bằng ngã người ra phía trước. Tiện tay anh cũng giật luôn vũ khí đối phương, tay còn lại anh chặt vào gáy hắn khiến hắn ngã xuống bất tỉnh tại chỗ.

Đồng đội bị bất tỉnh cũng không khiến đám người kia chùn bước, ngược lại như liều thuốc kích thích họ. Một người gục, hai người lên, hai người gục bốn người lên, bốn người gục tám người lên.

Cứ thế cho đến khi Thu Phong một lúc đối chiến với hơn năm mươi người cùng lúc.

Đây không phải là họ coi thường Thu Phong mà là hôm qua bọn họ đã xác định theo Thu Phong nếu như anh đánh thắng mấy trăm người bọn họ.

Nhưng dù sao Thu Phong vẫn còn là con người, một lúc đấu với gần hai trăm người có vũ khí là chuyện không thể nào.

Nhưng họ đã làm, số người bị đánh gục bây giờ đã quá năm mươi phần trăm từ lâu.

Mà cuộc chiến chỉ vừa mới bắt đầu được hai phút.

Lúc này Thu Phong cứ như “Kiều Phong” trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung.

Một mình Thu Phong đang dùng chân kẹp lấy bảy thanh đao của bảy người khác nhau vừa chém về phía anh.

Bảy người đó đang dùng hết sức rút vũ khí ra, nhưng dù cố gắng tới đâu cũng bằng thừa, lực kẹp của Thu Phong lên tới cả tấn, đâu phải con người bình thường muốn rút là rút được.

“Phăng” Một tiếng Thu Phong giật đao của bảy kẻ đó khiến những tên cố gắng rút thanh đao ra bàn tay sung phòng lên do Thu Phong rút đao bất ngờ.

Nhanh cắt, trong vòng một giây Thu Phong tung ra bảy cước đá văng bảy tên bay ra sáu bảy mét.

Mỗi đạp đều chính xác mé bên ngực sát chân thủy khiến bảy kẻ đó té ra khó thở không thể đứng lên trong thời gian ngắn.

Không để Thu Phong chứng kiến cảnh người ta té, lúc này một đao đang quẹt ngang đầu anh từ sau tiến tới.

Nghe thấy tiếng gió rit sau đầu ngay lập tức Thu Phong toạc chân ra cả người thấp xuống né tránh đòn đó.

Một đao hệt, kẻ đó chưa kịp làm gì thì bị Thu Phong chụp lấy chân giật ngược lại. Kéo về phía mình anh liền cho một đấm vào ngực.

Giải quyết xong tên đó Thu Phong lại đứng lên mặc cho hấn đau đón ôm ngực.

Tiếp đó mười người vung đao cùng lúc từ tứ phương về phía anh, không thể đưa tay ra đỡ cũng không kịp thoát do vừa mới đứng lên, ngay lập tức dùng tốc độ không thể tin được Thu Phong giật lấy đao của một tên trong mười kẻ đang chém anh.

Lúc này đao đã chém tới sát đầu anh, cầm thanh đao Thu Phong để ngược ra sau lưng đỡ chín thanh đao chặt xuống.

“Keng keng keng”

Âm thanh kim loại không đồng đều vang lên, chín thanh đao nằm trọn vẹn trên lưng Thu Phong nhưng đã bị thanh đao khác nằm trên đó chặn lại. Bản thân Thu Phong hoàn toàn không thương tổn gì.

Đứng thẳng người lên Thu Phong hất tung chín thanh đao ra khỏi người, tiếp đó anh liên tục chém vào chín thanh đao đó.

“Keng keng ... leng leng ... leng keng ...”

Cùng một chất liệu nhưng chín thanh đao kia lại bị chính thanh đao mà Thu Phong cướp được chém gãy làm đôi.

Để làm được điều này phải dùng được lực vừa nhanh vừa mạnh vừa dứt khoát mới có thể làm như vậy.

Nhìn thanh đao của mình bị đứt đoạn, chín con người kia bỗng chốc buông đao xuống đứng như chết chân tại đó. Thu Phong thấy vậy cũng không buồn đánh những kẻ này liền trực tiếp nhảy qua đầu họ tấn công những kẻ khác.

Cứ thế mười phút sau cuộc chiến kết thúc.

Quang cảnh bây giờ thật sự là điên cuồng khi đập vào mắt người khác.

Gần hai trăm con người bây giờ chỉ còn vài người đứng, nhưng đứng cũng siêu siêu vẹo vẹo, còn nhiều đầu đều là những con người nằm la liệt lẫn lộn dưới đất.

Đứng trong trung tâm của sự điên cuồng đó chính là Thu Phong, rải rác dưới chân anh là những kẻ băng Xóm Chiếu đang gục xuống không biết sống chết.

Nhìn thì là vậy nhưng Thu Phong chỉ đánh bất tỉnh chứ chưa hề làm bị thương một ai, cùng lắm có vài tên xui xẻo bị trật tay hay trật chân mà thôi.

Lúc này Thu Phong mới quay sang nói với ba mươi con người của băng mình:

“Tụi mày ra đỡ mấy đứa này đi, sau hôm nay tất cả đều là an hem, mọi hiểu lầm lúc trước sau hôm nay bỏ qua hết”

Nói xong Thu Phong lại tiếp tục tới sân sau dãy phòng trọ luyện tập, Đức Hữu thấy vậy cũng chống nạng mà theo.

“Bụp bụp bụp bụp ... rầm ... rắc ... leng keng ...”

“Bà mẹ lại gãy rồi ...”

Thu Phong đang đâm liên tục vào bao cát thì thanh sắt dày cả tấc bị gãy thành hai ba đoạn rớt xuống mặt đất xi măng vang lên thanh âm thanh thúy.

Tính tới bây giờ hơn một tháng thôi mà Thu Phong đã thay tới cây trụ thứ sáu. Lần nào anh đi đặt cây sắt mới thì đám làm cắt hàn kê chắc chắn làm mà cũng gãy như thế này làm Thu Phong cảm thấy bức mình.

Cái đó cũng không trách người ta, có trách thì trách lực Thu Phong quá mạnh, mỗi lần đâm của anh đều làm thanh sắt treo bao cát xệ xuống một ít,

do chịu không đủ lực đánh của anh nên mới xảy ra hiện tượng gãy đoạn như vậy.

Đá nhẹ vào bao cát hai cái Thu Phong tháo dải băng trắng bao quanh tay mình ra đi về phía Đức Hữu đang ngồi ở góc sân có bàn ghế đá.

Trên bàn có sẵn một thùng trà đá, Thu Phong trực tiếp mở nắp ra tu lên mà uống.

Một hơi Thu Phong uống hết nửa thùng nước bốn năm lít. Đặt thùng nước xuống, Thu Phong dùng tay quạt nước trên miệng rồi mới ngồi lại cạnh Đức Hữu.

Im lặng quan sát Thu Phong này giờ Đức Hữu mới mở miệng nói:

“Bây giờ tôi có thể gọi anh là đại ca chứ đại ca?”

“Hừ ...”

Thu Phong hừ cười một tiếng, nụ cười trên miệng anh hiện ra nói:

“Thì cậu đã kêu tôi là đại ca rồi đấy thầy?”

“Đức Hữu ra mắt đại ca!!!”

Thu Phong vừa dứt lời Đức Hữu lập tức đứng lên bằng một chân cúi người xuống chào Thu Phong.

Chưa kịp đỡ Đức Hữu dậy thì bên ngoài từ lúc nào đã tụ tập mấy trăm con người đồng thanh hét to:

“Băng Xóm Chiều ra mắt đại ca!!!”

Chứng kiến cảnh tượng trên bồng Thu Phong cười ha ha “Tốt, quá tốt. Thu Phong này xin ra mắt mọi người ... Ha ha ha ...”

Thu Phong vừa cười vừa bắt lấy hai vai Đức Hữu cười ha hả, rồi lại chạy đến giữ lấy vai tất cả anh em bằng xóm chiếu cười ha hả.

Giới Hắc đạo đối với Thu Phong quả thật quá mới mẻ, anh không ngờ những con người dưới đáy xã hội bị chính xã hội khinh rẻ lại làm ra hành động như vậy.

Tối hôm qua khi Đức Hữu về nói tất cả mọi chuyện cho băng của mình, lúc đầu gần như tất cả đều phản đối chuyện này nhưng sau một ít thời gian thuyết phục họ đưa ra những cái lợi và cái hại nếu chống lại Thu Phong và Đức Hữu đã được đưa ra một điều kiện đó chính là cho Thu Phong đối chiến với tất cả băng của họ.

Nhưng lại không được nói trước cho Thu Phong, vì họ muốn Thu Phong sẽ xử lý ra sao đánh bại họ hay đánh chết họ.

Đánh bại khác hoàn toàn đánh sống chết, nếu Thu Phong có lòng muốn thu họ vào thì anh sẽ không làm tổn thương tới họ, nếu anh làm tổn thương tới một người trong số họ thì những người này thề chết không theo kẻ tàn bạo như Thu Phong.

Kết quả vẫn làm cho những con người này hài lòng, hoàn hảo Thu Phong chỉ đánh ngất.

Chấp nhận điều kiện đó, Đức Hữu hoàn toàn chứng kiến một chuyện không thể tin được. Minh Thu Phong đấu hai trăm người mà không hề mệt, không hề bị thương.

Là một dân võ đường như Đức Hữu cảm thấy Thu Phong vẫn chưa đánh hết sức, không những Đức Hữu mà tất cả mọi người từng tiếp xúc với Thu

Phong họ chưa bao giờ thấy Thu Phong đánh hết sức bao giờ, phải chăng họ cũng chỉ làm tưởng Thu Phong đã đánh hết sức mà thôi.

Cứ vậy bước đi đầu tiên của Thu Phong đã hoàn thành một cách tuyệt vời, điều này đối với anh cũng là một phần may mắn.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Las Vegas !

Ở một nơi nào đó. Nơi có những thứ tồn tại giống hệt nhau nhưng không hề biết tới nhau.

Trong một tòa nhà rộng lớn ... À không phải nói là một tòa dinh thự với tổng diện tích lên tới hai mươi ngàn mét vuông.

Từ ngoài nhìn vào khoảng sân rộng ngút ngàn, đập vào mắt là tòa dinh thự ấy cao tới hai mươi ba mét. Kiến trúc của tòa lâu đài này được xây theo phong cách của đế quốc Pháp. Nhưng thực chất tòa dinh thự này được xây theo phong cách của nước Frenca một cái tên chưa từng biết tới.

Dinh thự này gồm hàng chục căn phòng, trong đó có hai mươi phòng ngủ, phòng spa, hầm rượu, quầy bar, phòng tập thể dục, phòng thay đồ, phòng ăn, bể bơi, sân tennis, ... Thậm chí có tới sáu gara để xe ô tô, mô tô phân khối lớn

Bước vào dinh thự đầu tiên là một sảnh lớn với trần nhà cao đến mười ba mét, bên trên bao bọc một loại đá tuyệt đẹp sáng lấp lánh phối hợp với bộ đèn trùm với bán kính mười mét được thấp sáng lên làm nên vẻ đẹp lấp lánh của sảnh dinh thự.

Trong dinh thự có cầu thang đi lên chia ra làm hai phía, và đứng giữa cầu thang ấy là một người đàn ông mặc âu phục với thần thái uy nghiêm làm thay đổi cả một không khí tuyệt đẹp như đây.

Trước mặt người đàn ông đó là một người khác đang trong tư thế quỳ một chân xuống, cả cơ thể người này khoác đúng bộ đồ bó màu đen duy nhất bọc hết toàn thân từ chân đến tay chỉ chừa lại khuôn mặt cùng mái tóc màu trắng của mình.

Gương mặt người đàn ông đang quỳ khá trẻ, đoán chừng chỉ tầm mười tám đến hai mươi, đã vậy khuôn mặt này lại thập phần đẹp trai.

Tuy nhiên vẻ đẹp trai ấy đã biết mất từ lúc nào thay vào đó gương mặt người thanh niên trẻ khắp nơi đều là mồ hôi nhễ nhại, không phải vì hấn mệt mà là vì hấn sợ. Hấn sợ người đàn ông trung niên mặc âu phục trước mặt mình.

Bầu không khí lúc này chỉ có hai người đang cực kì yên tĩnh thì lúc này người đàn ông trung niên quát to lên:

“Tao hỏi một lần nữa!! THIẾU GIA CỦA MÀY ĐÂU????”

Tiếng quát vang vọng khắp đại sảnh dinh thự nó to đến nỗi làm người thanh niên mặc đồ bó giật bắn cả người, tiếp đó toàn thân hắn run bần bật nói:

“Dạ thưa ... con ... con chưa tìm thấy thừa dưỡng phụ ...”

Người thanh niên này gọi người đàn ông kia một tiếng dưỡng phụ, dưỡng phụ có nghĩa là cha nuôi, người đàn ông trước mặt này là cha nuôi của thanh niên mặc áo đen.

Còn về thiếu gia người đàn ông trung niên nhắc đến chính là con trai ruột của lão.

Một lần nữa người đàn ông trung niên lại gằn giọng lên:

“Dù phải lục tung cả thế giới này lên phải tìm được thiếu gia của mày, không thì đừng vác mặt về đây. Nó đã cho mày mạng sống thì mày phải biết đường mà làm!! Hừ!”

Nói xong người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng quay người đi lên cầu thang. Còn riêng người thanh niên mặc đồ bó vẫn đang trong tư thế quỳ một chân.

Cả người hắn lúc này run lên bần bật vì sợ nhưng gương mặt lại đỏ lên vì giận.

Người mà hắn gọi là thiếu gia chính là người đã cứu hắn, đưa hắn về đây, cho hắn một cuộc sống được gọi người vừa rồi một tiếng cha.

Hết thảy là do thiếu gia hắn mang lại, nhưng vừa qua thiếu gia hắn, một thiên tài bị mất tích trong trận chiến ở Trung Đông, đến giờ đã một tuần hắn vẫn chưa tìm được thiếu gia của mình.

Thanh niên mặt đồ bó cơ thể từ từ đứng lên, hai tay hắn siết chặt thành hình nắm đấm.

Bất ngờ hắn chạy, chạy với một tốc độ không thể tưởng tượng được, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ còn dãy bóng đen trải dài đằng sau.

Hắn chạy về phía bức tường, nhưng không, hắn không đâm đầu vào tường như mọi người nghĩ mà lúc này cơ thể hắn lại chạy xuyên qua bức tường.

“Xíu”

Âm thanh xé gió vang lên, hắn bắt đầu chạy ra ngoài đường với vận tốc xấp xỉ một ngàn kilomet trên giờ. Nơi hắn đi qua bão tố vang lên khắp nơi.

Bỗng cả người thanh niên áo đen chúi lên phía trước, toàn thân hấn gần như phần ngực chỉ cách mặt đất năm mươi cm.

“Đùng ùng ùng ùng”

Những âm thanh to hơn cả boom nổ vang lên, một giây trước gió táp nổi lên, người thanh niên lúc này có những quần hơi nước ngưng tụ xung quanh, hay còn gọi là sonic boom – Phá vỡ bức tường âm thanh.

Đúng! Người thanh niên ấy đã bắn tốc độ và đây cũng không phải là con người mà là người đột biến, một đứa trẻ mang dị năng Speed.

Vừa chạy người thanh niên vừa khóc:

“Thiếu chủ, nhất định anh đừng chết.”

.....

Quay về với Thu Phong, lúc này đã qua hai tháng kể từ khi Thu Phong lên Sài Gòn. Nhờ có băng Xóm chiếu gia nhập vào khiến lực lượng Thu Phong khuếch đại, thêm vào việc trong băng có ba con mãnh thú Phi Hùng, Đức Hữu và Trọng Nghĩa.

Thật sự ba kẻ này chung một phe thì chẳng việc gì phải ngàn ngăm các bang cõn con khác, thêm vào việc Thu Phong có tài chính, anh đang tuyển thêm thành viên cho bang Hắc Long của mình, lúc này từ con số ba mươi thành viên đã lên tới con số sắp xỉ bốn trăm người.

Từ buôn lậu thuốc phiện, bài bạc, cá độ, đá gà, đâm thuê chém mướn tất cả đều được băng Hắc Long điều hành ở địa bàn này.

Thời thế đang dần thay đổi, qua tin tức của mật vụ CP0 Thu Phong biết chỉ chừng vài năm nữa quốc gia sẽ loạn thế, thời đại hắc đạo lên ngôi.

Vì điều đó Thu Phong bất chấp cái gì tán tận lương tâm, tất cả đều làm hết chỉ chờ không giết người vô tội.

Lúc này thế lực đã ổn định, chỉ cần không đụng tới vài con quái vật của ngũ đại bang hội ở đây thì Thu Phong chẳng phải sợ việc gì.

Tinh thần vốn muốn nghỉ ngơi nhưng cuộc đời không cho phép.

Hiện tại Thu Phong đang đứng trên một đất nước kinh tế phát triển bậc nhất thế giới – Mỹ.

.....

Las Vegas – Mỹ ngày 15 tháng 3 năm 20xx.

Thành phố Las Vegas là nơi có sòng bài lớn nhất, nhiều nhất trên thế giới.

Trên một con đường ở thành phố Las Vegas, trong một chiếc Roll Royce Phantom màu đen sang trọng – Thu Phong mặc một bộ vest đen ngồi ghế sau, cạnh anh là một người đàn ông tuổi trung niên khoảng bốn mươi với mái tóc chải ngược ra đằng sau, hắn khoác lên mình một bộ vest màu cafe sữa trong cực kì sang trọng.

Ngồi ở bên ghế lái phụ là một cô nương tuyệt sắc giai nhân, cô nàng này khoác lên mình một bộ váy đỏ trễ ngực khiến bộ ngực của cô được tôn vinh lên hết mức và tất nhiên cô nàng này không ai khác là Nhược Y với vẻ đẹp quyền rũ cánh mày râu.

Lần này Thu Phong được CP0 giao nhiệm vụ bảo vệ một kẻ, kẻ đó được mệnh danh là thần bài gốc Việt, tên Mens Nguyễn.

Mens Nguyễn thực chất cũng là một thành viên danh dự của CP0, người này có tài đánh bạc lâu năm được đưa qua Mỹ để đào tạo.

Trong vòng ba năm Mens Nguyễn đã thắng vô số trận lớn nhỏ của tất cả sòng bài trên thành phố casino Las Vegas này.

Do đó danh tiếng của hắn từ từ đi lên, trong năm năm hắn được mệnh danh là thần bài phương Đông được sáng ngang với thần bài của Macau, thần bài phương Tây và thần bài phương Đông. Bộ ba thần bài giỏi nhất thế giới.

Lý do Thu Phong được điều đến đây là vì một sự kiện giữa bộ ba thần bài tái chiến nhau, không như những lần trước chỉ vì danh tiếng vì tiền, nhưng lần này là vì một bản thảo và cái bản thảo chế tạo boom hạt nhân.

Tất nhiên việc này chỉ có những người đứng sau ba thần bài kia và thần bài mới biết.

Rất nhiều quốc gia không có boom hạt nhân và nếu chiến tranh xảy ra sẽ là điều bất lợi cho những quốc gia đó.

Và cái bản thảo này chỉ cần đem bán ra cho một quốc gia nào đó chưa có công nghệ hạt nhân thì đảm bảo tiền sẽ rất nhiều, tất nhiên cũng có người muốn lấy bản thảo dành riêng cho quốc gia của mình.

Lý do tại sao bản thảo này được tung ra? Là vì kẻ giữ bản thảo ấy có ý đồ gì đó, có thể là một cuộc chiến, có thể là vì vui cũng không biết tại sao nhưng hắn kẻ giấu mặt ấy muốn lấy bản thảo này ra làm phần thưởng cho kẻ thắng cuộc.

Tin tức này thực chất đã rò rỉ ra rất nhiều, dù thắng hay thua những kẻ có mặt tại sòng bài lúc đó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Không chỉ riêng Mens Nguyễn được một mình Thu Phong bảo vệ mà còn một nhóm người âm thầm bảo vệ trong bóng tối cũng như cướp lấy bản thảo khi cần.

Và người ngồi kế Thu Phong lúc này là vị thần bài Mens Nguyễn, hai người ngồi trên xe thảo luận về thứ gì đó cho đến khi xe dừng lại ở một Resort năm sao.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Sòng Bellagio !!

Từ xưa đến nay Las Vegas ngoài việc được biết đến là một thiên đường nghỉ dưỡng sang trọng với thế giới ẩm thực cao cấp thì còn nổi tiếng bởi danh tiếng là một kinh đô cờ bạc quyến rũ và làm mê hoặc nhiều tay chơi nhất trên trái đất.

Vì là một thành phố mơ ước của bao con bạc trên thế giới, không những vậy đồ ăn phải nói là cực kì ngon ở đây.

Bởi thế sau khi cất hành lý lên khách sạn Thu Phong cùng Mesn Nguyễn với Nhược Y đang ăn cơm dưới nhà hàng của khách sạn năm sao.

Mặc dù nhiệm vụ Thu Phong tới đây là để bảo vệ Mens Nguyễn nhưng thân phận của anh chẳng thua Mens Nguyễn là bao, thậm chí cả Nhược Y thân phận còn hơn cả Mens Nguyễn và điều đó khiến Thu Phong ngồi ăn chung cũng là điều hiển nhiên.

“Cậu Phong lần đầu tiên tới Las Vegas nhỉ?”

Đang tập trung thưởng thức thức ăn ở đây thì bỗng Thu Phong được tên Mens Nguyễn bắt chuyện. Một lát sau khi nhai xong thức ăn đang dở trong miệng Thu Phong mới đặt nĩa xuống gật đầu đáp:

“Lần đầu!”

“Ra vậy, thế tối nay cậu muốn đi dạo quanh thành phố xa hoa này một lần không. Ở đây tôi coi như thổ địa rồi!”

Giọng tiếng Việt không chuẩn của Mens Nguyễn lại vang lên bên tai Thu Phong. Ở nước ngoài quá lâu Mens Nguyễn thật sự nói tiếng mẹ đẻ đã bị ngọng, tuy nhiên vẫn dễ nghe hơn những người tây nói tiếng Việt, quá khó nghe.

Đáp lại lời mời của Mens Nguyễn là cái lắc đầu của Thu Phong, dùng giấy lau miệng còn dính mỡ của mình Thu Phong từ từ đặt miếng giấy xuống trông rất thanh lịch nói:

“Thay vì ông đưa tôi đi vòng vòng vô vị thì nên đưa tôi đến nơi tổ chức sự kiện vào ngày mốt, tôi muốn tới đó quan sát địa hình xung quanh để dễ dàng bảo vệ mạng sống ông hơn”

Không nghi ngờ gì câu nói vừa rồi của Thu Phong thật sự chuyên nghiệp, đối với con người nhất là cánh mày râu khi đặt chân đến Las Vegas cái họ nghĩ đến ngay ở thành phố xa hoa này là đánh bạc hoặc đơn giản đi tham quan những sông bạc nổi tiếng ở đây.

Thu Phong cũng vậy, nhưng đó là khi anh tới đây chơi, còn bây giờ anh tới đây để làm nhiệm vụ không phải để chơi.

Nói đến mạng sống của mình Mens Nguyễn lập tức gật đầu, coi như hẳn không công chẳng mời được Thu Phong.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Mens Nguyễn cho gọi tài xế xe mình tới chở nhóm người Thu Phong, Nhược Y đến sông bài.

Tám giờ tối tại sông bài bậc nhất Las Vegas - Bellagio, Bellagio thuộc sở hữu của tập đoàn MGM Resorts. Sông bạc này có một đài phun nước nổi tiếng đã từng xuất hiện trong nhiều bộ phim nổi tiếng như Ocean's 11 (11 tên cướp thế kỷ), The Hangover (Ba chàng ngự lâm) và 21. Gamblers.

Được mở từ ngày 15 tháng 10 năm 1998 tại Las Vegas, Casino Bellagio có khu giải trí sang trọng với diện tích lên tới 10.800 mét vuông. Vừa là sòng bài vừa là khách sạn nhà hàng nổi tiếng bậc nhất thế giới.

Không dừng lại ở đó, sòng bạc Bellagio thường xuyên tổ chức những canh bạc lớn, con tiền thưởng với tiền cá cược được tính theo con số hàng triệu đô.

Chiếc Rolls Royce chở Thu Phong dừng bánh trước một đài phun nước khổng lồ, sau đài phun nước ấy chính sòng bài Bellagio.

Thu Phong bước xuống xe đầu tiên, người anh lúc này khoác một bộ âu phục màu đen cực kì sang trọng. Tuy nhiên bộ âu phục dường như muốn bung ra bởi cơ thể quá mức đồ con của anh.

Sau đó Thu Phong đưa tay vào trong nắm lấy tay Nhược Y đỡ cô đi ra, lần này Nhược Y lại khoác lên mình bộ cánh đen bó dính đá lấp lánh bó sát cơ thể làm tôn vinh lên những đường cong chết người trên cơ thể cô. Cùng với đôi môi được sơn màu khá đậm tuy nhiên không kém phần quyến rũ, cùng theo đó là kiểu tóc uốn cổ điển của cô trông cực kì quyến rũ ở bộ dạng này.

Phong tình, thoáng đắn đo chứ không dâm dăng.

Theo sau đó Mens Nguyễn mở cửa trước từ ghế lái phụ bước xuống, giống Thu Phong, hắn cũng mặc bộ âu phục đen cực kì sang trọng với mái tóc chải ngược ra đằng sau.

Vừa xuống xe bắt gặp Nhược Y khoác lấy tay Thu Phong cả hai người cùng bước đi, thấy vậy Mens Nguyễn liền hô lên:

“Này hai người, có thật là tới đây dò xét tình hình không thế? Nhìn hai người giống cặp tình nhân hơn đấy!”

Nghe thấy mùi vị ghen tị từ lời nói của Mens Nguyễn, Thu Phong liền quay đầu lại nói:

“Ngài cũng gọi cho mình một cô đi? Thân phận bên ngoài của tôi là bạn ông anh mà, không làm vậy người ta nghi ngờ sao?”

Nói xong Thu Phong khoác tay Nhược Y cả hai không cần Mens Nguyễn dẫn đường liền đi trước, bởi vì Nhược Y đã từng đến đây rất nhiều lần rồi.

Bước vào đại sảnh Bellagio đập vào mắt Thu Phong là một cảnh tượng xa hoa tráng lệ còn hơn cả bên ngoài gấp nhiều lần.

Loại bỏ hàng trăm người khoác trên mình hàng tá bộ đồ sang trọng đủ loại nhãn hiệu ra thì Thu Phong thấy giữa đại sảnh Bellagio là một con ngựa đang co một chân lên được làm bằng đá và được đính lên trên mình những loại đá lấp lánh mà Thu Phong không biết tên.

Ngoài ánh sáng vàng lấp lánh của đại sảnh ra thì phía trên trần nhà có những hình tròn đủ kiểu đa loại màu sắc trông rất bắt mắt, còn có những thứ lặt vặt như ghế salon hay quầy tiếp tân cũng đặt ngay trong đại sảnh.

Thu Phong dắt theo Nhược Y cả hai cùng bước vào. Vẻ đẹp của Nhược Y phải nói hiếm có khó tìm nhưng chung quy ở một nơi sang trọng như thế này dù châu Á hay châu Âu cũng không thiếu cô gái đẹp nên những người trong đại sảnh chỉ nhìn lướt qua Nhược Y rồi thôi, chứ không phải những kẻ mê đắm một cách bất lịch sự.

Lúc này Mens Nguyễn lại lên dẫn trước, hắn ta dắt Thu Phong và Nhược Y đi vào một con đường riêng biệt dành cho sòng bạc.

Vừa đi Mens Nguyễn vừa dẫn Thu Phong tới một nơi khá đông người, mỗi bốn người tụ lại làm một bàn đánh bài trực tiếp:

“Đây là khu dành cho những khách du lịch hay những ai tới thử vận may cũng đại loại như đánh vài ván cho vui. Cậu có muốn đánh thử không?”

Thu Phong lắc đầu từ chối lời mời của Mens Nguyễn:

“Đi tiếp thôi!”

Nói xong anh kéo Nhược Y đi chỗ khác.

Trong sòng bài này chia ra rất nhiều khu, các kiểu đánh bài từ phương đông đến phương tây đều có cả, ví dụ như bài Baccarat, Pai Gow Tiles của Trung Hoa, Pai Gow Poker, máy kéo, đơn giản và thịnh hành nhất vẫn là Poker.

Mỗi một loại đánh bạc khác nhau đều nằm ở một khu riêng biệt. Tất nhiên đây chỉ là nơi dành cho dân đen mới có tiền mà thôi.

Các khu đánh bạc ngoài cùng gọi là cấp bạc ngoại, tiến vào bên trong sẽ là cấp silver, cao cấp hơn nữa sẽ là các sòng thuộc cấp gold.

Và cuối cùng là khu dành cho khách VIP – Diamond. Ở khu cuối cùng chỉ dành cho những vị khách nào đã thắng hoặc thua trên con số mười triệu đô la Mỹ ra mới được đặc cách vào khu Vip.

Ở khu này mỗi trò cá cược không trò nào dưới tám ngàn đô một lần cược, và phần thưởng ở đây lớn nhất cũng là một triệu đô, không tính những người tổ chức đánh cá cược với nhau. Số tiền trên cũng chỉ tượng trưng, thậm chí ở sòng bạc có nhiều nhà cái thắng một lần cả mấy chục triệu, ngược lại nhà cái cũng thua con số như vậy.

Mất gần một tiếng đồng hồ tham quan từ khu bình dân cho đến khu VIP của sòng bài, Thu Phong thầm ghi nhớ tất cả mọi ngõ ngách của sòng bài. Thậm chí tất cả nhà vệ sinh ở đây đều được anh nhìn qua một lần.

Đến khu VIP phải được sự bảo lãnh của Mens Nguyễn, Thu Phong và Nhược Y mới có quyền đi vào.

Không như những sảnh bậc phía dưới, ở sảnh VIP được trang bị rất nhiều thiết bị cao cấp, đến cả bảo vệ nơi đây cũng cự kì nhiều. Khi vào Thu Phong còn phải đưa người ra để kiểm tra cho chắc chắn không mang hung khí tới đây thì mới được vào.

Tuy nhiên anh cũng không thể nào đi lung tung ở sảnh VIP được. Mens Nguyễn lấy cớ cho Thu Phong đi tham quan xung quanh nhưng cũng chỉ được bên ngoài, vì ở sảnh VIP có hàng tá những căn phòng riêng biệt với nhau và một trong những phòng đó sẽ là nơi Mens Nguyễn đấu với hai vị thần bài kia.

Đứng chết chân giữa sảnh VIP năm phút, Thu Phong đã tự tưởng tượng ra đường đi lối đánh ở trong này. Chỉ vài ngày nữa thôi cuộc nổi loạn sẽ nổi ra ở đây, trách cũng trách mấy thằng khốn nạn nào đó đi chọn đây là nơi tổ chức đánh cuộc.

-

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Bản Thảo Boom Hạt Nhân ?

Sáu giờ ba mươi tối tại sòng Vip Bellagio.

Theo như thời gian tổ chức cuộc đánh bạc giữa ba thần bài là vào bảy giờ tối. Và nếu như một trong ba người không tới tính từ thời gian bắt đầu quá nửa tiếng sẽ tự động hủy tư cách tham gia.

Trước sảnh Vip của sòng Bellagio, Thu Phong đang giang ngang hai tay ra để bảo vệ sòng bài khám người, kể cả Nhược Y cũng bị khám.

Duy nhất ngày hôm nay sảnh VIP của sòng này không tiếp ngoại nhân khác trừ những người quyền lực từ các quốc gia đến tham gia thì ngoài ra không có một ai nữa.

Tính sơ sơ lần này số người xem ba thần bài đánh bạc lên tới một trăm ba mươi sáu người trong đó trừ những vệ sĩ ra thì có hơn hai mươi người là quan chức cao cấp từ các quốc gia khác nhau.

“Tít tít ...”

Âm thanh từ máy dò kim loại vang lên khi đang dò trên người Thu Phong.

Nhìn xuống dưới Thu Phong mới quên phần nút thắt lưng mình làm bằng kim loại liền tháo ra đưa cho bảo vệ đặt lên bàn.

Phía bên kia Nhược Y cũng đã tháo hết trang sức trên người mình xuống và đặt lên bàn cạnh đó.

Một lát sau khi kiểm tra sau Thu Phong hai người nhận lại đồ của mình và đi vào trong sảnh.

Theo như thông tin mới nhất ngày hôm qua do có quá nhiều người tới tham gia để xem cuộc so tài giữa ba thần bài nên đã đổi cuộc đấu từ trong một phòng Vip thành đấu ở ngoài sảnh lớn.

Hình thức được chia ra bằng các trận đấu may rủi như bài Poker và Xi tố. Sau hai trận đó người nào có tổng số xẻng thắng nhiều nhất sẽ là người được phần thưởng cuối cùng trong kia.

Hôm nay không chỉ mình Thu Phong đến bảo vệ Mens Nguyễn mà còn hai tên nước ngoài người da đen khác, hai tên đó một kẻ cao một mét chín và một kẻ cao hai mét muốn hơn Thu Phong cả cái đầu.

Vào trong sảnh chờ đợi Thu Phong cùng hai tên da đen kia đứng lần lượt sau lưng Mens Nguyễn. Lúc này Mens Nguyễn đã ngồi vào bàn đánh bạc. Riêng Nhược Y không đứng cùng Thu Phong mà bản thân nàng lại đi tới quầy bar trong sảnh ngồi nhâm nhi ly rượu vang của mình, gương mặt nàng mang vẻ đẹp đầy khiêu tình.

Mười phút sau một nhóm người nữa từ bên ngoài bước vào trong đại sảnh, trong nhóm người này đa số là người phương tây và có tên thần bài phương tây trong đó.

“Yo! Chào ngài Mens!”

Vừa bước vào tên thần bài phương tây liền đi tới chìa tay ra với Mens Nguyễn, theo lễ Mens Nguyễn liền đứng lên bắt tay lại đáp:

“Chào ngài Dempsey, hân hạnh được đấu với anh ra trò!”

Sau khi bắt tay vài câu giao hữu thì Mens Nguyễn cùng Dempsey cùng về vị trí ngồi của mình được cố định sẵn. Cũng giống như Mens Nguyễn, Dempsey cũng có vệ sĩ cho riêng mình.

Vệ sĩ của Dempsey chỉ có hai người tuy vậy hai kẻ này tên nào cũng tướng tá to con rắn chắc, đều trên một mét chín với cặp kính râm đeo che một phần ba khuôn mặt.

Mặc dù chỉ có hai người nhưng hai kẻ vệ sĩ này Dempsey tuyển từ trong trang Deep web một trang chuyên về đủ mọi thứ trên đời từ bắt cóc, giết người, buôn bán nội tạng, phản động, hay thuê dong binh khủng bố tất cả đều có ở trong trang web phi chính phủ đó.

Kẻ đứng sau Dempsey là một kẻ tài phiệt không lộ mặt, hẳn thuê Dempsey và cả hai tên vệ sĩ kia được tuyển ra để bảo vệ hắn.

Khi thời gian trận đấu còn đúng năm phút nữa bắt đầu, lúc này trong sảnh đã có rất đông người tới, nhưng ba thần bài cũng chỉ có hai còn thần bài Macau chưa thấy xuất hiện.

Còn một phút nữa đúng bảy giờ tối, cũng là lúc mọi người đang bàn tán xôn xao về thần bài Macau thì hẳn bất ngờ xuất hiện.

Châu Nhuận Đức – thần bài Macau hay còn gọi là đồ vương của thế giới casino, cực kì kiêu ngạo.

Châu Nhuận Đức không những giỏi đánh bạc mà thân thủ cũng không hề tầm thường, bản thân hắn từ trước tới giờ đánh qua không biết bao nhiêu ván bài sinh tử dù chỉ đi một mình nhưng hắn vẫn còn sống trong cái thế giới đen tối này thì đủ hiểu hắn có thân thủ tốt như thế nào.

Cái tài luôn đi đôi với cái kiêu mặc dù hẳn tên Đức, Nhuận Đức là một người Hồng Kong chính thống. Thuở nhỏ đã sống nhờ lừa đảo, bài bạc thậm chí đánh nhau để sinh tồn.

Và cũng có tin đồn rằng hẳn là người của Hội Tam Hoàng, một tổ chức xã hội đen quy mô cực kì lớn ở Hồng Kong vào thế kỉ trước.

Tuy bề ngoài Hội Tam Hoàng từ lâu đã tan rã nhưng không, ngược lại như vậy dù về số lượng Hội Tam Hoàng có giảm nhưng chất lượng trong đó không thua bất cứ băng Mafia nào của phương Tây.

Và đó cũng là một phần lý do tại sao Châu Nhuận Đức trở nên kiêu ngạo như vậy.

Như trước, Châu Nhuận Đức vẫn một thân một mình tới. Không có bất cứ câu chào hỏi ai, Nhuận Đức tự nhiên đi đến chỗ ngồi của mình đặt mông xuống trong im lặng, riêng khuôn mặt hẳn từ đầu đã mang vẻ tự tin ngút trời.

Dường như Mens Nguyễn và Dempsey cũng không ưa gì tên Nhuận Đức cho lắm nên cũng không lên tiếng chào hỏi.

“Trước khi bắt đầu trò chơi tôi muốn ba vị thần bài đây đi với chúng tôi kiểm chứng món đồ thưởng!”

Một giọng trầm ồm vang lên, người vừa nói chính là ông chủ của tập đoàn Las Vegas Sands một huyền thoại về sự thành công trên thế giới.

Ông chủ của tập đoàn Las Vegas là người đứng ra cầm phần thưởng trao cho kẻ thắng cuộc ngày hôm nay, ông ta được một kẻ nào đó giấu mặt giấu tên đứng phía sau ủy thác đưa bản thảo này cho ông ta và tất nhiên ông ta nhận được một số tiền lớn mới không ngại nguy hiểm khi giữ bản thảo boom hạt nhân này.

Jackson - ông chủ Las Vegas là một con người mất mười một năm để kiếm ra một tỷ đô và khi đạt mốc một tỷ đô ông chỉ mất hai tháng để kiếm lại số tiền đó. Do đó một con người như ông dám giữ bản thảo boom hạt nhân là một chuyện hết sức bình thường đối với con người có máu kinh doanh như ông.

Theo chân Jackson ba vị thần bài lần lượt đi theo ông ta vào một căn phòng kín, không camera không thiết bị theo dõi và chỉ có bốn người bọn họ.

Bên trong phòng được bao bọc hoàn toàn bằng thép, ngay chính giữa căn phòng khoảng hai mươi mét vuông chỉ có duy nhất một cái bàn.

Chạm tay vào một vùng trống trên bức tường, bỗng có một ánh sáng màu xanh quét lấy tay Jackson sau đó trong bức tường thép hiện ra một hộp số.

Jackson nhập một dãy kí tự trên bàn phím rồi ấn ngón cái mình vô màn hình để lấy dấu vân tay, tiếp đó ông lại banh con mắt mình ra để thiết bị nhận diện đồng tử mắt. Cuối cùng ông ta nói một tiếng “Jackson”.

Sau một loạt hành động phức tạp trên thì màn hình mới hiện lên dòng chữ “Xác nhận Boss”.

“Xì ...”

Xì lên một tiếng bức tường từ từ mở ra làm lộ diện một chiếc cặp xách màu trắng được bọc kim loại trong đó.

Cầm lấy chiếc cặp đem ra đặt lên trên bàn, bên trên cặp xách có một hộp số dùng để nhập mật mã. Jackson bấm một dãy số trước mặt ba thần bài.

“Cạch” một tiếng chiếc cặp được mở ra. Lúc này bên trong cặp xuất hiện một số xấp tài liệu cùng hơn chục bản vẽ khác nhau được cuộn tròn lại.

“Ba người có thể xem xét số tài liệu này trong vòng năm phút, sau năm phút tôi sẽ cất nó về chỗ cũ và căn phòng này tuyệt đối không có ai bước vào cho đến khi tìm ra người thắng cuộc.”

Ba người mỗi người một phần tư liệu chia nhau ra xem một cách thần tốc, những bản vẽ chế tạo, nguyên liệu, kim loại, số đo, các thành phần nên ... vân vân ...

Dù ba kẻ thần bài này có trí nhớ tốt đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nhớ được tư liệu của bản vẽ này, một loại trí óc dùng không biết bao nhiêu năm, biết bao nhiêu công sức mới làm ra được bản thảo boom hạt nhân thì không lý nào con người chỉ dùng năm phút mà nhớ hết được nó.

Cuối cùng năm phút cũng qua đi Jackson đưa bản thảo vào trong cặp rồi cất lại trong vị trí cũ.

Lúc này ba tên thần bài từ bên trong đi ra, nhìn vẻ mặt của ba người ai ai cũng mang vẻ ngạc nhiên. Bản thảo là đồ thật tất nhiên là vậy nhưng cái ba người bọn họ đọc được trong đó là cái hậu quả của việc xảy ra chiến tranh hạt nhân, sức công phá của một quả có thể phá nửa một quốc gia với hàng tá cái hại khi nằm trong vùng ảnh hưởng của nó.

Cây cối, động vật, con người chả là cái nghĩa lý gì nữa.

Mens Nguyễn đi ngang qua Thu Phong, hấn ngược mặt lên nhìn anh rồi khẽ gật đầu một cái coi như xác nhận đồ là thật.

Thấy vậy Thu Phong cũng âm thầm gật đầu lại rồi đứng phía sau Mens Nguyễn khi hắn đặt mông ngồi xuống vị trí của mình.

Lúc này một người mặc đồng phục waiter vest của sòng Bellagio từ lúc nào đã đứng ở vị trí giữa bàn nhìn ba người trong bàn nói to một cách khiếm nhã:

“Trận đấu đầu tiên sẽ là bài xì tố, ở đây mỗi người sẽ được phát xẻng với tổng số giá trị là mười triệu đô. Bao gồm hai trăm thẻ mười ngàn, hai mươi thẻ một trăm ngàn, và sáu thẻ một triệu. Luật xì tố mọi người ở đây đã biết nên tôi xin phép không nói thêm, với số tiền mười triệu nếu hai người nào hết bạc sớm nhất sẽ bị loại”.

Tổng cộng sẽ có năm trận bạc được đưa ra, sau năm trận người nào thắng tổng số trận nhiều nhất người đó sẽ là kẻ chiến thắng và dành được bản thảo về phía mình.

Tất nhiên sau khi ra khỏi sòng Bellagio thì kẻ thắng phải tự bảo vệ lấy bản thảo của mình nếu không mất cũng chẳng trách được ai.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thắng Cuộc !!

Cách đánh xì tố như sau:

Bắt đầu: Mỗi người sẽ bỏ ra số xu bằng 1 cược.

Vòng đánh: Theo ngược chiều kim đồng hồ

Ban đầu mỗi người được chia 2 lá bài, một úp và một ngửa cho đối phương biết.

Tổ đầu: Mỗi vòng đánh sẽ có người "Tổ" đầu, là người có các lá bài ngửa tạo liên kết mạnh nhất. Người này sẽ tố một số xu theo quy định:

+ Tổ: Người chơi đặt cược số xu lớn hơn 1 cược và suy ra giới hạn tố

Những người chơi tiếp theo sẽ lần lượt "theo" hoặc "Tổ thêm" hoặc "Úp bài" cho đến hết 1 vòng.

+ Theo: Chấp nhận cược số xu giống người Tổ

+ Tổ thêm: Người chơi đặt cược thêm xu lớn hơn 1 cược và suy ra Giới hạn tố

+ Úp bài: Không chấp nhận cược của người tố, coi như bỏ ván chơi. Sau 30 giây người chơi không đánh bài cũng coi như "Bỏ" ván chơi.

Sau một vòng, nếu vẫn còn người chơi Theo hoặc Tổ thêm, thì mỗi người chơi sẽ được chia thêm một lá bài.

Nếu sau một vòng, mọi người đều "ÚP bài" thì người tổ sẽ thắng.

Khi mỗi người chơi đã đủ 5 lá bài. Lúc này người chơi sẽ so sánh bộ bài liên kết của mình với bộ bài liên kết của đối phương. Dự đoán lá bài úp của đối phương để Tổ hoặc Theo hoặc Úp bài.

Khi tất cả đều Theo hoặc Úp bài, ván chơi kết thúc. Người có liên kết mạnh nhất sẽ thắng.

Xì tổ mỗi một lần cược không ít hơn mười ngàn.

“Xin mời ba vị đặt cược xẻng của mình lên”

Bồi bài cất tiếng lên nói với ba người trên bàn, nghe vậy cả ba người cùng lúc đẩy một xẻng trị giá mười ngàn lên xem như cược.

Lúc này bồi bài mở chiếc hộp bài nhựa mới cóng ra, sau đó hất trải dài tất cả lá bài ra làm một hàng ngang rồi lật ngửa nó lại để chứng minh bài này đủ lá không thiếu một lá hay trùng một lá nào.

Tiếp đó hất hất một cái úp cả bộ bài đang trải dài lại trông rất đều liệu.

Bồi bài bắt đầu xào bài lên:

“Xoạc xoạc ...”

Chỉ hai mươi giây sau hất mới dừng xào bài, ba người mỗi người được hất chia cho hai lá.

Theo bài ngửa lớn nhất thì người tổ trước là Mens Nguyễn. Lá bài ngửa Mens Nguyễn được chia là con J bích, lá úp là một con Q bích.

Hai lá chưa nói lên được điều gì, đặc biệt bài ngửa của Mens Nguyễn chỉ là con J không biết sẽ ra đôi hay thùng nếu chẳng may ra con nhỏ hơn cũng

một nên lúc đầu chỉ mười ngàn là ổn.

“Tổ mười ngàn!”

Mens Nguyễn vừa nói vừa ném xẻng mười ngàn ra giữa bàn.

Tiếp theo tới vòng của Dempsey, bài ngựa của hắn là một con 9 chuồn. Lúc này hắn mới từ từ nặn bài của mình ra, là một con J rô. Bài khá xấu nên hắn cũng chỉ tổ mười ngàn.

“Theo! Tổ mười ngàn”

“Mười ngàn?”

Giọng nói khinh bỉ của Nhuận Đức vang lên, hắn cười khẩy một tiếng rồi cầm năm xẻng trị giá mười ngàn quăng lên:

“Theo! Tổ năm mươi ngàn! Bài hai người rút đi là vừa”

Lá bài ngựa của Nhuận Đức là một con 8 cơ, còn lá bài úp của hắn lại là một con K cơ, bài của hắn phải nói cực kì lớn, nhưng đây chỉ là ván đầu cũng không thể hù chết đối thủ được.

Mặc dù hai người kia đều là thần bài không thể nào dễ bị đòn tâm lý như vậy được.

Một bộ bài năm mươi hai lá con người bình thường không thể nào nhớ hết vị trí của bài được nhưng qua luyện tập lâu dài thì có thể, ba kẻ ngồi trên bàn này đây không ai là không nhớ số thứ tự lá bài được phát ra, tuy không thể đoán chắc đối phương cầm rô hay cơ nhưng K hay Q vẫn biết được. Huống chi xì tố chỉ có hai mươi tám lá chỉ tính từ 8 bích trở đi.

Cả hai người kia dường như lờ đi sự khiêu khích của Nhuận Đức, họ không quan tâm hắn nói gì hay khích gì.

Lá bài thứ ba được chia ra cho mỗi người. Lần lượt Mens Nguyễn nặn bài mình ra 10 bích.

“Tổ mười ngàn!”

“Theo! Tổ thêm hai mươi ngàn”

Dempsey cầm ba xẻng mười ngàn ném lên trên bàn, bởi vì lá này của hắn là K bích.

Tới phiên Nhuận Đức hắn cầm hắn xẻng một trăm ngàn ra nghênh ngang nói:

“Theo! Tổ hắn một trăm ngàn ... Sao mấy người cương nổi không, không thì úp xuống?”

Nghênh ngang cũng có cái lý của mình, lá này của hắn phải nói quá may mắn đi một con Q cơ. Tính tới giờ hắn đã có 3 con cơ, chỉ cần thêm hai con cơ bất kì nữa thôi sẽ ra Thùng Phá Sảnh. Bài hắn tới tận bây giờ gần như là lớn nhất.

Dù vậy vẻ mặt của Mens Nguyễn và Dempsey vẫn không thay đổi, hai kẻ này như là cáo đã thành tinh rồi chỉ vài lời của Nhuận Đức làm sao mà khiến họ biến sắc được.

Lá bài thứ tư được phát ra. Mens Nguyễn K bích, lần này hắn đã được bốn con bích chỉ cần thêm một lá bích nữa sẽ là Sảnh.

Có bài cao hắn ném hắn hai xẻng một trăm ngàn ra:

“Hai trăm ngàn!”

Một chiêu dứt khoát, số tiền không nhiều không ít cũng không nói lên được bài mình tốt hay xấu, vấn đề ở chỗ bốn lá chỉ cần bài mình tốt có thể

tung tiền cao để dọa nạt đối phương.

Dempsey về phần hấn lá này thật sự quá xấu một con 10 rô, bản thân hấn đang phân vân không biết nên theo hay không.

Suy nghĩ một hồi cuối cùng Dempsey úp bài xuống:

“Không theo, úp!”

Thấy hành động của Dempsey, Nhuận Đức cười khinh bỉ một cái sau đó hấn ném hấn ba xẻng một trăm ngàn lên:

“Theo! Tôi thêm một trăm ngàn”

Lá bài này của hấn phải nói không hề thua kém Mens Nguyễn, con 10 cơ, tính tới giờ hấn đã có bốn lá cơ, chỉ cần thêm một lá mười nữa là Thùng Phá Sảnh, hơn hấn sảnh của Mens Nguyễn.

“Cơ?”

Mens Nguyễn thăm nhủ một câu trong đầu, hấn nghi ngờ bài của Nhuận Đức sẽ ra Thùng Phá Sảnh, vậy nên cho dù hấn ra Sảnh cũng chắc chắn là thua.

Lá bài cuối cùng được phát ra.

“Tôi ba trăm ngàn!”

Mens Nguyễn cầm ba xẻng ném ra giữa bàn mặt không đổi sắc và hấn cũng không cần nhìn vào lá cuối cùng của mình.

Đây chỉ mới là ván đầu, nên thua gần một triệu cũng chẳng làm vấn đề, đã vậy chỉ là trò đầu tiên dù thua trò này cũng chẳng sao. Suy nghĩ trong

đầu Mens Nguyễn thoải mái đến như thế, đó cũng là lý do tại sao hắn được mệnh danh là thần bài phương Đông.

Cùng tâm lý với Mens Nguyễn, Nhuận Đức không hề xem bài cuối cùng mà ném thẳng năm xẻng một trăm lên giữa bàn.

“Theo, tổ thêm hai trăm ngàn!”

Bài của cả hai cũng đã phát xong và họ như nhau không hề xem bài của mình.

Lúc này bồi bài mới lên tiếng:

“Mời cả hai vị cùng lật bài mình lên!!”

“Mậu thầu Sảnh ...”

“Cám ơn nhé!”

Người nói câu vừa rồi là Mens Nguyễn, bài của hắn lần lượt theo một liên kết là 8 bích, 9 bích, 10 bích, J bích và cuối cùng là Q bích bài ăn sảnh. Còn về Nhuận Đức là Mậu thầu, tức bài không có một mối liên kết vào với nhau.

Bài của Nhuận Đức là 8 cơ, 10 cơ, Q cơ, K cơ, Át chuẩn. Bài hoàn toàn hỏng.

Ván đầu tiên Mens Nguyễn thắng.

Trận xì tổ vẫn cứ diễn ra cho đến cuối cùng Mens Nguyễn là người chiến thắng, trận đầu tiên loại xì tổ Mens Nguyễn thắng nhất.

Trận thứ hai kéo Xì Dách, Nhuận Đức người chiến thắng cuối cùng

Trận thứ ba lắc xí ngầu, Nhuận Đức là người thắng cuối cùng.

Trận thứ tư Bài cào, Dempsey là người chiến thắng cuối cùng.

Trận thứ năm Poker Mens Nguyễn là người chiến thắng cuối cùng.

Vậy là qua năm trận Mens Nguyễn và Nhuận Đức có hai trận thắng ngang nhau, trong trường hợp này cả hai sẽ đánh một trận cuối cùng. Đó là bài tiến lên, vâng tiến lên bài rất quen thuộc với nước Việt.

Kết quả không cần nghi ngờ Mens Nguyễn vẫn là người chiến thắng cuối cùng.

“Mời ngài Mens Nguyễn đi theo tôi!”

Lúc này ông chủ Las Vegas – Jackson đi tới trước mặt Mens Nguyễn cúi đầu chào một cái theo phong cách cổ xưa của phương Tây để biểu hiện sự tôn trọng cho người thắng cuộc cuối cùng.

Dù là người nước nào đi nữa chỉ cần tài giỏi thì ở phương Tây họ sẽ tôn trọng bạn.

Lần này thì Thu Phong cùng hai tên vệ sĩ da đen đi theo bảo vệ Mens Nguyễn đi cùng với hắn.

Tới trước căn phòng hồi nãy, căn phòng này được đặt ở đại sảnh nơi bắt mắt nhất nhưng có điều có tới mười tên bảo vệ mặc đồ đen đứng nghiêm trang phía trước canh chừng, chỉ sợ một con muỗi cũng không thể bay lọt qua được.

Không giống với lúc nãy lần này Thu Phong được đi cùng với Mens Nguyễn vào căn phòng.

Lắp lại một dãy hành động vừa rồi ông chủ Las Vegas cầm lấy chiếc vali đưa cho Mens Nguyễn cười chúc mừng nói:

“Chúc mừng ngài lần nữa ngài Mens Nguyễn, đây là phần thưởng cho sự kì công của ngài, xin ngài hãy giữ thật kĩ lấy. Sau khi ra khỏi Bellagio chúng tôi sẽ không thể bảo vệ ngài được nữa. Còn mật khẩu trong này là 161093”

Cầm vali trên tay Mens Nguyễn thử mở ra, quả thật mật khẩu là như vậy. Sau đó hắn cầm bản thảo lên vào xem xét xem có bị đổi tráo hay không.

Thấy vậy Thu Phong cũng tiến lên xem, mười phút sau Thu Phong mới từ từ trong sức hút của bản thảo tỉnh lại.

Quốc gia Thu Phong đang sống là một nước yếu, luôn bị các quốc gia khác chèn ép vô tội vạ, nếu nước mình có thứ này Thu Phong tin chắc một ngày không xa đất nước sẽ phát triển vượt bậc và chẳng sợ mẹ con thằng nào.

Về phía Mens Nguyễn hắn cũng đã xem xong, xác nhận đây là bản thảo ngay lúc đầu hắn xem chắc chắn chưa bị đổi tráo là hàng thật.

Mens Nguyễn quay sang nhìn Thu Phong rồi cả hai cùng gật đầu một cái sau đó cùng nhau xấp xếp tư liệu lại để vào trong vali và chốt khóa lại.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đại Chiến Las Vegas !!! (1)

Ban đêm, gần mười giờ tối tại sòng Bellagio Las Vegas.

Trong sảnh sòng VIP lúc này đang tụ tập rất nhiều người, sắc mặt mỗi người một vẻ, có người cười, có người âm trầm, còn có những người ánh mắt sắc lạnh như muốn làm một thứ gì đó mờ ám.

“Cạch”

Tiếng cửa mở kêu vang lên, từ trong Thu Phong sát cánh đi song song với Mens Nguyễn. Trên tay Thu Phong lúc này xách theo chiếc vali màu trắng đựng bản thảo hạt nhân bên trong.

Nhược Y thấy Thu Phong đã đi ra nàng ta cười phong tình một cái rồi lắc cặp lông mày xinh đẹp của mình vắn vẹo đi tới cạnh Thu Phong.

Thấy Nhược Y đi tới Thu Phong liền nói khẽ một câu:

“Chuẩn bị đi!”

“Vâng!”

Đáp một tiếng gật đầu Nhược Y tiếp tục đi theo Thu Phong ra ngoài sảnh Vip.

Lúc này Thu Phong nói như vậy bởi vì khi anh vừa đặt chân ra khỏi căn phòng vừa rồi anh cảm thấy không khí trong sảnh thay đổi hẳn. Như lúc

trước không khí ở đây rất náo nhiệt, con người ham vui cười liên tục thay vì như vậy bây giờ là một bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

Khi nhóm người Thu Phong đi tới giữa sảnh đang hướng ra ngoài thì bất ngờ có một người đàn ông trung niên ăn mặc rất lịch sự chắn trước mặt anh.

Thấy vậy Thu Phong liền đứng lại dùng tiếng Anh hỏi:

“ Xin lỗi ngài có thể tránh ra cho chúng tôi đi được không?”

Người đàn ông trung niên dường như không quan tâm câu hỏi của Thu Phong, hắn nghĩ Thu Phong chỉ là một tên vệ sĩ không có quyền lên tiếng nên hắn liền quay ra trực tiếp cười lịch sự đưa ra yêu cầu với Mens Nguyễn:

“Xin hỏi ngài Mens Nguyễn đây có thể cho chúng tôi những người ở đây xem bản thảo trên tay ngài được không? Ở đây ai cũng biết món đồ trong đây là gì nên dù chỉ một lần trong đời chúng tôi muốn được chiêm ngưỡng thứ này, xin hỏi ngài đồng ý không?”

Bỗng chốc Mens Nguyễn khựng lại bởi vì hắn nhận ra người trung niên trước mặt này, hắn là một tên trùm Mafia của nước Ý.

Dạo gần đây tổ chức Mafia Ý đang dần mất đi phong độ vốn có của mình, doanh thu hao hụt, bị chính phủ đàn áp. Và đó cũng là lý do tại sao hắn mặt dày tới yêu cầu Mens Nguyễn cho xem bản thảo hạt nhân, tất nhiên hắn không vì quốc gia mà là vì tiền.

Nhưng có điều Mens Nguyễn là một người yêu nước chắc chắn hắn sẽ không đồng ý. Mens Nguyễn liền lắc đầu nói:

“Thứ lỗi vật này tôi không thể cho bất kì ai đụng vào được!”

Nói xong hắn quay sang gạt đầu với Thu Phong ý bảo rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Không cần Mens Nguyễn phải nhắc Thu Phong liền nhanh chóng lách sang người của kẻ trước mặt. Đúng lúc này Thu Phong định đi tiếp thì bất ngờ người đàn ông trung niên vươn tay tới bắt lấy chiếc vali Thu Phong đang cầm.

Theo phản xạ Thu Phong không để ai đụng vào vật anh đang cầm, thấy tay tên kia vừa vươn tới Thu Phong liền mạnh mẽ dùng tay mình gạt ngang tay đối phương ra.

“Phăng” Một tiếng Thu Phong lạnh lùng nhìn kẻ trung niên nói:

“Ông muốn làm gì?”

Không trả lời câu hỏi của Thu Phong tên đó lại tiếp tục bắt lấy vali trên tay anh, hết cách anh liền dùng chân đạp đối phương một phát văng ra ba bốn mét.

“Rầm!!!”

Bị Thu Phong đá văng ra người đàn ông trung niên cả người nặng nề đập xuống đất, miệng trong máu hắn ọc ra một tia nhỏ.

“Chết tiệt!”

Người đàn ông trung niên không ngờ Thu Phong sẽ ra tay nhanh như vậy, hắn nằm vật xuống dưới đất hô lên một tiếng chửi thề sau đó quay sang nhìn mấy tên mặc đồ đen được cho là người của hắn ra hiệu bằng hành động.

Về phía Thu Phong anh cũng đã đứng lại và đưa vali cho Mens Nguyễn giữ, anh, Nhược Y và hai tên vệ sĩ da đen đứng bao bọc Mens Nguyễn ở chính giữa.

Nụ cười kiêu mỹ hiện ra trên môi Nhược Y, cô quay sang nhìn Thu Phong khẽ nói:

“Vừa rồi anh hấp tấp quá, tốt nhất nên để hấn đánh mình trước”

“Trước sau cũng lật mặt, lật trước cho nhanh”

Đáp lại Nhược Y là câu nói bất cần của Thu Phong, sau đó Nhược Y cũng không nói gì tiếp bởi lúc này đã có hơn mười kẻ to con đang lao tới hướng họ.

“Bảo vệ tên Mens và chiếc vali đi”

Thu Phong bỏ lại một tiếng với nhóm người Nhược Y rồi tự thân anh lao lên đối chiến với mười người phía trước.

Khác với những tên tạp nham ngoài đường phố, mười kẻ trước mặt Thu Phong lúc này đều là lính hoặc dong binh từ chiến trường đi ra, thân thủ từng người không thể coi thường.

Tuy nhiên bàn về sức Thu Phong không hề thua kẻ nào trong đây, bàn về võ chưa chắc mấy thằng tây này có kỹ thuật bằng anh.

Trong sảnh Vip này hầu hết không có ai có được phép đem theo súng hay vũ khí, tất cả đều dùng bằng tay không.

Lao lên đối chiến mười người, Thu Phong chủ động đánh người trước tiên.

Vừa chạy tới Thu Phong liền đập vào ngực một tên trước mặt khiến hắn văng ra, nhưng tên đó cũng không hề hấn gì. Bỏ lại ba người đánh với Thu Phong bảy người kia vòng ra chạy về phía Mens Nguyễn.

“Ồ! Ba thằng mày? Đủ không?”

Hiên ngang đứng giữa vòng vây của ba binh chủng bậc nhất thế giới, Thu Phong kiêu ngạo nói.

“Mình tao là đủ!”

Cái thằng vừa bị Thu Phong đập văng ra lúc nãy bỗng lên tiếng rồi lao lên tấn công sắp mặt Thu Phong. Vừa rồi hắn ăn một đập của Thu Phong hoàn toàn không hề hấn, một phần do hắn có thực lực một phần do Thu Phong ra đòn quá nhanh không thể nào hết lực nên đòn đó Thu Phong chỉ dùng sức ba phần.

Tên này cao khoảng một mét chín, hai tay hắn thủ thế kiểu boxing lao tới đâm về phía Thu Phong.

Nhếch miệng coi thường, Thu Phong thậm chí không thèm né liền dùng quyền đối quyền với hắn.

“ Kingggg!!! ”

“ Rắc.. “

Quyền chạm nhau cả hai cùng văng ra, có điều tiếng rắc vừa rồi vang lên từ tay tên kia. Năm nắm của hắn lúc này hoàn toàn biến dạng, vừa rồi khi hai quyền chạm nhau tay Thu Phong phải nói cứng như thép mặc dù lực cả hai ngang nhau nhưng tay hắn lại không cứng bằng tay Thu Phong.

Không dừng lại ở đó ngay lập tức Thu Phong lao đến tung người hướng cổ hấn đá tới, cắn răng chịu đau tên binh chủng liền đưa cánh tay đang bị thương lên đỡ “ Uỳnh ... rầm ... “ “ C-Rắc “

Một đá, đúng một đá của Thu Phong làm tên kia văng xa hơi mười mét lăn ra bất tỉnh. Cứ thế một con người nặng hơn trăm kí bị Thu Phong dùng đúng hai đòn kết thúc, không chỉ thế cánh tay tên kia hoàn toàn bị gập đôi lại, xương hấn gãy lòi ra đâm rách da thịt khiến máu chảy đầy khắp sàn.

Còn lại hai tên kia dường như không quan tâm đến đồng đội bị thương liền một tên lao đến từ phía sau ôm lấy người Thu Phong.

Tên còn lại thấy vậy liền lao đến đâm vào bụng Thu Phong, kinh nghiệm chiến đấu Thu Phong cực kì phong phú, tuy anh không thể ngay lập tức thoát khỏi đòn khóa của những tên binh chủng này nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ bị thương.

Đám tới Thu Phong đưa chân lên dùng gối gạt ngang nắm đấm của tên trước mặt, tiếp đó anh dậm chân mạnh xuống dưới đất lấy đó làm tấn công cả người Thu Phong hạ thấp xuống một chút.

“ Rầm “ Lách cả cơ thể một cái Thu Phong quật ngã kẻ đang ôm lấy người mình bằng lưng, anh sử dụng cơ thể làm đòn bẩy để quật.

Lúc này cả người Thu Phong nằm hấn lên người hấn, cả người Thu Phong tuy đều té theo nhưng trong khoảng thời gian đó anh rút được một tay ra.

Thu Phong ngay lập tức dùng tay đó chỏ liên tục vào đầu đối phương, đau đớn từ đòn đánh liên tục từ Thu Phong tên binh chủng đang siết chặt người hấn liền buông ra sau đó lăn sang chỗ khác.

Lấy thế Thu Phong liên bạt người dậy, đúng lúc này tên còn lại liền lao đến đâm vào mặt Thu Phong. Phản xạ anh nhanh chóng lách mặt qua một bên để né.

“ Bụp, bụp “

Vừa né tránh Thu Phong vừa thực hai quyền nhanh như chớp vào bụng đối phương.

Lúc này mỗi quyền Thu Phong đâm ra đều không dưới ba trăm kí lô, tên binh chủng dính đòn đau đớn lùi liên tục lại phía sau.

Tiếp đó tên vừa siết người Thu Phong lúc này lao lên giúp đỡ đồng đội, thay vì đâm tên này nhảy tới đá một cước vào eo Thu Phong. Cứng rắn bắt lấy chân đối phương Thu Phong kẹp chân hắn vào người như kìm gọng.

Ngay lúc này anh nhảy lên một đoạn nhỏ khi đang còn giữ lấy chân đối phương “ Bốp ... răng rắc “ một gối đi xuống, Thu Phong vừa rồi nhảy lên dùng đòn gối nện thẳng xuống phần đầu gối đối phương khiến cả chân bị gập ngược lại.

Tiếp Thu Phong lại tung người đập vào tên kia khi hắn vừa lao tới.

Giải quyết xong hai tên còn tên cuối cùng vừa lao tới đánh Thu Phong thì bị anh đập văng ra. Không dừng tại đó cả người Thu Phong lướt theo hắn, nhập sát người Thu Phong liên tục thực hiện những đòn đánh nội vào đối phương.

Trong vòng mười giây Thu Phong liên tục ra quyền. Ăn tổng cộng năm mươi sáu cú đâm từ các phần yếu hại như huyết thái dương, ba sườn, chân thủy, vùng chữ T giữa trán và đòn cuối cùng vào ngay yết hầu.

“ Oành ... rầm! “

Quyền cuối nằm ngay yết hầu Thu Phong chấn đối phương vắng ra và hiển nhiên yết hầu của hắn cũng hoàn toàn bị chấn nát.

Thu Phong đứng sừng sững tại đó chĩa ngón cái xuống dưới về phía ba tên bị anh giải quyết, sau đó anh khẽ nói một câu:

“ Quá yếu! ”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Đại Chiến Las Vegas (2)

Trong sảnh VIP Bellagio.

Thu Phong sau khi giải quyết ba tên kia liền chạy qua hỗ trợ nhóm người Nhược Y.

Tuy là phụ nữ chân yếu tay mềm nhưng đối với Nhược Y lại là chuyện khác, trừ hai tên da đen kia mỗi tên đang chận vật đối phó với người khác thì Nhược Y một mình cô đầu với ba tên.

Vừa nãy khi Nhược Y thấy bảy thằng trâu điên chạy về phía này cô liền lao lên trước bắt lấy vai tên gần nhất sau đó Nhược Y đu cả người lên thân kẻ đó rồi dùng hai chân đạp thẳng vào kẻ sau hấn.

Chưa dừng lại ở đấy khi đạp tên kia văng ra Nhược Y đang đu trên người tên lúc nãy bỗng cô đu ngược cả người lên dùng hai chân kẹp lấy cổ hấn song ngay tức khắc cô mượn lực lộn người xuống vật tên đó giật ngược xuống sàn.

Cơ thể phụ nữ luôn yếu hơn đàn ông bởi vì họ là phái yếu mà, nhưng để bù lại việc đó Nhược Y chiến đấu theo phong cách dùng đà làm lực.

Khi kẹp cổ vật tên kia xuống thì cổ hấn gần như gãy gập sang một bên, bỏ qua tên đã nằm gục dưới sàn Nhược Y tiếp tục lao đến chiến với tên khác.

Một kẻ khác lao lên đâm móc về phía Nhược Y, ngay lập tức cô hụp người xuống để né song theo đó Nhược Y đâm liên tục gần mười phát vào bụng hắn. Tuy nhiên tên kia là lính đặc chủng được lôi từ chiến trường mà ra tất nhiên không hề hấn trước đòn đánh của Nhược Y.

Lúc này tên đó bỗng giang hai tay nhằm bắt Nhược Y lại, thấy vậy Nhược Y lập tức né sang một bên tiện thể cô sút một phát vào hạ bộ kẻ đó, hiển nhiên nhằm vào thứ sinh sản của con người.

Dính một đòn hiểm tên đó đau đớn ôm chầm lấy hạ bộ của mình, tuy vậy Nhược Y cũng không để thằng này được yên, cả người cô lúc này nhảy lên người hắn rồi không biết từ đâu ra cô lấy hai vật hình tròn.

“ Xoẹt “

Là dây cước, vật tròn với cả dây cước làm bằng nhựa nên khi vào sảnh cô không hề bị phát hiện khi đem cái này theo.

Hai vật tròn ấy nối sợi dây cước lại với nhau, hai ngón tay Nhược Y xỏ vào hai vật tròn tròn cô kéo sợi dây cước từ bên trong ra. Khi bản thân đang ngồi trên cổ tên đó Nhược Y liền dùng cộng dây cước siết vào cổ tên đó.

Dù vậy vẫn không kịp, thân là một binh chủng hấn liền nén đau đưa hai tay lên che chắn trước mặt. Sợi dây cước của Nhược Y liền siết trúng hai tay to khỏe của hắn.

Tuy nhiên Nhược Y là người chủ động, nàng không quan tâm hắn có đưa tay lên đỡ hay không nhưng lúc này cả người nàng đứng hấn lên trên vai hắn. Ngay lúc đó cả người Nhược Y ngã ra say, hai tay giữ vật hình tròn của sợi cước bỗng giật một phát lên trên đầu.

“ Phung ... “

“ Phụt!!!”

“ Tạch tạch “

Hai tiếng tạch trầm đục vang lên, hai tay của tên đó hoàn toàn bị đứt rời, máu bắt đầu chảy ra lênh láng khắp sàn. Không như mọi người tưởng tượng đầu hắn không hề đứt bởi vì lúc này khi sợi dây đâm xuyên da thịt hắn chạm vào xương hắn đã kịp cứng rỗng đưa hai tay lên đầu nên vừa rồi hắn chỉ mất hai cánh tay còn mạng sống may mắn vẫn giữ được.

Dù vậy trận này hắn coi như hết tác dụng.

“ Kịch “ nhẹ một tiếng Nhược Y thu sợi dây cước lại, lúc này cô co chân lên tháo guốc ra rồi ngay tức thì chạy tới nắm tên đang chạy hướng Mens Nguyễn.

Bắt kịp một tên chậm nhất Nhược Y giữ vai hắn lại, cảm giác có người chạm vai mình tên đó liền quay người đâm ngược một cú vào Nhược Y. Phản xạ cả người cô ngay lập tức cúi xuống, tiếp đó cô lại sử dụng bài cũ đã một phát vào hạ bộ đối phương làm hắn đau đớn chưa kịp ôm hạ bộ Nhược Y lại tiếp tục bồi thêm mười mấy cú đá vào thẳng chỗ yếu của ta.

Và sau chuyện này coi như chỗ sinh con của hắn sẽ trở thành vô sinh luôn.

Nhược Y dùng chiêu này cũng không thường xuyên cho lắm, chỉ là khi cô đối đầu với mấy thằng trâu bò kiểu này thì đây là cách tốt nhất để cô kết thúc mà thôi.

Thậm chí số thời gian Nhược Y giải quyết ba tên này còn nhanh gấp đôi thời gian Thu Phong giải quyết ba kẻ kia.

Vừa chạy lẹ Thu Phong chứng kiến cảnh tượng vừa rồi làm bản thân âm thầm ôm hạ bộ của mình, vậy mà vừa này khi anh đang đánh với ba thằng kia mà có ý đồ muốn qua giúp nhưng nghĩ lại thôi bỏ đi.

Nhược Y dường như không thấy ánh mắt của Thu Phong lúc này cô đang chạy tới trợ giúp hai tên da đen kia.

Dù rơi vào thế một đánh hai nhưng hai tên da đen kia vẫn hoàn hảo bảo vệ tốt Mens Nguyễn.

“ Pằng “

Khi cả Thu Phong lẫn Nhược Y định lao vào trợ giúp thì một tiếng súng vang lên.

Bất ngờ cả sảnh nhìn ra nơi phát ra tiếng súng, hình ảnh các nhân viên bảo vệ của sòng Bellagio hiện ra. Dẫn đầu là ông chủ Las Vegas – Jackson.

“Đây là địa bàn của tôi, các người tính nổi loạn tại chỗ này sao?”

Giọng của Jackson vang lên, thân hình tuy không có gì khiến người ta sợ nhưng tiếng nói của ông dù nhỏ nhưng không ai dám nói lời nào.

Jackson là một doanh nhân với đầu óc kinh tế cực kì nhạy bén, bất cứ ai hay bất cứ tổ chức nào chưa ai dám gọi là đối đầu trực tiếp với người có nhiều quan hệ như ông.

Lúc này nhóm người Thu Phong cũng đã dừng đánh nhau. Chẳng nói chẳng rằng Thu Phong đi kè kè bên cạnh Mens Nguyễn kéo hắn đi về phía Jackson.

Thấy Mens Nguyễn đang đi về phía mình Jackson liền gật đầu một cái rồi cho nhân viên của mình đi theo sau Mens Nguyễn để bảo vệ hắn đi ra

khỏi sông bài.

Và khi ra khỏi sông bài này mọi sự an toàn của Mens Nguyễn, Jackson không liên can nữa, đơn giản ông làm như vậy để giữ lấy danh tiếng mình mà thôi.

Không ai nói câu nào, không ai dị nghị một tiếng gì cứ thế nhóm người Thu Phong – Mens Nguyễn an toàn đi xuống dưới sảnh lớn của Bellagio sau hơn mười phút.

Sau khi tới trước cổng sông Bellagio thì Jackson mới nói với Mens Nguyễn:

“Sau khi rời khỏi chỗ này sẽ có rất nhiều người ám toán anh nên khi đi hãy cẩn thận. Thử lỗi tôi không thể tiến thêm được nữa”

Nói xong Jackson dẫn người đi vào trong khách sạn – sông bài Bellagio.

Không quan tâm đến ông chủ Bellagio nói gì Thu Phong lúc này đã leo lên một chiếc xe màu đen tự lúc nào, ngồi chung cùng anh là Nhượng Y.

Mens Nguyễn thấy vậy cũng xách vali đi lên theo lại bị Thu Phong đuổi xuống, bởi vì lúc này có tận hai chiếc xe. Thế là Mens Nguyễn lại phải xách vali ngồi vào chiếc xe khác.

Bây giờ có tận hai chiếc xe màu đen được bọc thép. Một xe đi đầu là xe chở Mens Nguyễn và hai tên vệ sĩ da đen, còn xe phía sau là nơi Thu Phong cùng Nhượng Y ngồi đó.

Nếu không có chuyện gì xảy ra thì Thu Phong chỉ cần hộ tống Mens Nguyễn đem cái vali này trở về nước là hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy nhiên trên đời chẳng có cái chữ gì gọi là “nếu” cả.

Không biết từ lúc nào theo sau xe của Thu Phong là hơn mười chiếc xe oto đủ loại đang âm thầm bám theo sau.

Trên con đường của thành phố Las Vegas có đủ mọi loại xe từ xe tải, xe benz, xe chở khách hay xe oto gia đình ...

Tất cả đều đang lưu thông rất bình thường. Thì bất ngờ:

“ Dừng ... “

“ Chiuu ... rầm ... kinh kinh “

Từ một cái nắp cống trên đường bỗng văng thẳng lên trời kéo theo đó là một vụ nổ kinh thiên động địa xảy ra trước hai xe đang hộ tống Mens Nguyễn và Thu Phong đang ngồi trong đó.

Những chiếc xe tải do vụ nổ bất ngờ ngã rầm xuống đường, chiếc xe tải dài cả mười mét mét đổ xuống nằm ngang chắn hết mặt đường làm tắt nghẽn giao thông và hiển nhiên nhóm người Thu Phong cũng không thể nào đi tiếp được nữa.

Ngay lập tức tài xế dừng xe lại Thu Phong liền bước xuống đường, lúc này trên tay anh đã trang bị đầy đủ dụng cụ từ dao găm gài ở chân cho đến giáp trên người và trên tay anh hiện đang cầm hai khẩu súng lục cùng băng đạn gắn khắp đai quần.

Không cần biết ai với ai, Thu Phong như cứ một vị thần vừa thấy những kẻ mặc đồ vest hay những tên lính mặc đồ trang bị khắp người anh liền xả đạn liên tục vào những kẻ anh thấy.

“ Pằng pằng ... chiuu ... ”

Trong ba giây Thu Phong giải quyết hơn mười tên vừa lộ đầu ra, thậm chí anh còn bắn nhầm vào một người thường nhưng đây không phải là lúc anh quan tâm chuyện đó.

Núp vào một chiếc xe gần nhất Thu Phong vừa trốn vừa bắn rồi liên tục hô lên cho nhóm người Mens Nguyễn nghe:

“ Khi nào tôi kêu chạy thì chạy!!! ”

Sau đó anh không quan tâm đến nữa, lúc này Nhược Y cũng đã bước từ trong xe bước ra. Thay vì bộ đầm cô mặc trong sòng bài lúc nãy thì ở trong xe cô đã thay một bộ đồ bó đen sát người bóng loáng.

Thay đồ ngay ở trong xe khi Thu Phong vẫn ở đó, thấy cảnh tượng đó anh cũng mắt nhắm mắt mở nhưng không nói gì, thậm chí Nhược Y còn quyến rũ anh ngay lúc đó. Nếu không phải đang làm nhiệm vụ thì thật sự Thu Phong không biết có kiềm chế không nổi mà đè Nhược Y ra hay không.

Trên tay Nhược Y bây giờ vác theo hai khẩu tiểu liên mini uzi. Cùng đó sau lưng cô là hai cây kiếm Nhật dài một mét hai được bắt chéo.

Vừa bước xuống xe Nhược Y đã xả đạn liên tục vào xe của những tên đang nằm gục bởi vì trong xe nào cũng có người, và thậm chí vài tên lao ra bị nòng cho mấy chục lỗ đạn trên người.

Thấy vậy Thu Phong âm thầm đưa ngón cái với Nhược Y, theo đó Nhược Y liền chạy lại phía Thu Phong đang núp.

Vừa chạy lại Nhược Y nói:

“ Anh xem mấy người kia tới chưa? “

Vẫn chưa trả lời câu hỏi của Nhược Y, Thu Phong kéo tay áo ra nhìn vào đồng hồ rồi nói:

“ Bây giờ tôi lên trước, cô phía sau bắn yểm trợ. “

Vừa nói xong Thu Phong cất một khẩu súng đi song đó anh rút cây kiếm từ sau lưng Nhược Y ra rồi ngay lập tức một tay cầm súng một tay cầm kiếm nhảy thẳng lên nóc xe oto.

Thu Phong làm vậy quá gấp gáp nhưng thời gian không cho phép anh không làm vậy bởi vì bây giờ chỉ có mấy chục tên theo sau thôi chừng một phút nữa sẽ có người tiếp viện cho bọn này nên Thu Phong phải làm nhanh gọn lẹ.

Không nghĩ rằng sẽ có người nhảy lên trên nóc oto nơi dễ làm bia ngắm nhất, cả đám người theo sau khi chưa kịp định hình thì đã thấy bóng hình Thu Phong đứng trên đó.

“ Pằng! “

Vừa đứng lên Thu Phong chuẩn xác dùng một viên đạn bắn tét sọ một tên, tiện thể tay phải anh phóng thẳng cây kiếm đâm giữa ngực một tên vừa bất ngờ lao ra phía bên trái anh.

“ Phập “

“ Uỳnh ... Xoảng “

Chân phát lực Thu Phong đạp mạnh một cái vào nóc xe khiến cả vỏ chiếc xe biến dạng do tác dụng lực từ trên xuống làm vỡ tất cả kính của xe.

Cả người Thu Phong bắn đi nhanh như chớp khi tên bị kiếm cắm trên ngực chưa kịp ngã xuống thì anh đã chạy tới mà rút kiếm ra, động tác anh

cực kì nhanh không có một chút gì gọi là khựng lại.

“ Pằng pằng pằng pằng “

Hàng loạt tiếng súng nổ sau, đạn găm vào những nơi Thu Phong vừa đi qua. Hoàn hảo Thu Phong núp vào một chiếc xe khác khi cả người anh không bị một vết đạn nào.

Lúc này Thu Phong lại nhìn về phía Nhược Y đang núp, vừa đúng lúc cô ta ló đầu ra nhìn anh rồi cả hai cùng gật đầu một cái.

Tiếp đó Nhược Y bắt đầu đứng lên dùng hai khẩu tiểu liên vừa mới thay đạn nả điên cuồng về phía những tên kia.

Được yểm trợ ngay tức thì Thu Phong ló đầu lên quan sát số lượng người trong vòng nửa giây, đầu anh lúc này xoay chuyển cực nhanh rồi. Trong nửa giây Thu Phong thấy còn gần hai mươi người còn sống đứng ở vô số vị trí khác nhau.

Cúi đầu xuống Thu Phong suy nghĩ đúng một giây thì bắt ngờ anh tay cầm súng tay cầm kiếm lao thẳng ra ngoài.

Dùng tốc độ nhanh nhất Thu Phong vừa một tay bắn được một tên thì cả người anh bỗng nhào lộn trên không một cái để né đạn, nói chung là né sảng còn hơn đứng ăn đạn.

Khi vừa nhảy lên thì vị trí đáp của Thu Phong lại đúng gần một tên chỉ cách anh nửa mét, khi chân chưa tiếp đất thì Thu Phong đã một kiếm chém xuống từ bả vai hấn.

Lực xoay, lực tay của Thu Phong mạnh đến nỗi tổng đòn chém lên tới tám trăm kí khiến cả người tên kia đứt lìa.

Tuy vậy cả người anh vẫn chưa tiếp đất, khi cơ thể còn quay mặt lại với nhóm người kia. Trên không Thu Phong làm một động tác không thể tưởng được đó là vặn eo quay mặt lại bắn hai phát đạn vào hai tên khác.

Mỗi viên đạn chính xác vào giữa trán đối phương.

Trừ đi Nhược Y bắn sáng chết được một tên thì Thu Phong lúc này đã giết được bốn tên. Số lượng lúc này chỉ còn mười ba mười.

Khi cả người Thu Phong chưa kịp tiếp đất thì anh đưa chân ra đạp mạnh một phát nữa trên mặt đất khiến cả người anh quay vòng trên không trung không biết bao nhiêu vòng.

Trong khoảng thời gian quay vòng chóng mặt đầy Thu Phong đã bắn được ba viên đạn giải quyết ba tên khác, lúc này vừa tiếp đất thì lại nhanh như cắt ném thanh kiếm tà xuống đất chém đứt chân một tên.

Đạn Thu Phong bây giờ vừa kịp hết anh ném luôn cả khẩu súng vào một tên khác rồi lăn người trốn sau một chiếc oto.

Tiếp tục rút một khẩu súng còn lại ra Thu Phong ngồi núp sau một chiếc xe, tổng thời gian lúc này xảy ra chưa đến mười giây đã gần mười người bị hạ.

“ Ừn ừn ừnnnnnnnnnnnn ... “

Khi cuộc chiến còn đang diễn ra thì Thu Phong nghe thấy tiếng động cơ khỏe khoắn của mấy chiếc oto phát ra.

Quay đầu lại anh mới thấy hơn năm chiếc xe độ đủ loại từ Lambo, Ferrari, Hyundai ... đang đậu bên kia đường.

Thấy vậy Thu Phong liền hô lên:

“ Nhược Y bắn yểm trợ, Mens chạy ngay lên một chiếc xe nào đó ngay “

Vừa nói Thu Phong vừa chỉ vào một trong năm chiếc xe đang đậu bên kia đường, bởi vì đây là người của anh. Không phải nói là bạn của anh, những người trong mấy chiếc xe kia đều là những tay đua kiệt xuất từ thành phố New Your được Thu Phong mời quan giúp đỡ.

Mens Nguyễn và Nhược Y nghe thấy lời Thu Phong liền đứng lên phối hợp.

Hai tên da đen từ đầu đến giờ không chui ra ngoài cũng chạy ra trước vác súng bảo vệ cho Mens Nguyễn. Nhược Y bắn yểm trợ ở sau, Thu Phong thì lại chạy ra cầm một khẩu súng lao vào đội hình đối phương.

Cho đến khi Mens Nguyễn đã lên một chiếc xe hẳn Thu Phong mới lại trốn vào một góc.

Lúc này bên đối phương còn năm người mà Thu Phong với Nhược Y cũng đã hết đạn.

Về phần Mens Nguyễn hẳn đã được năm chiếc xe kia hộ tống chạy mất tiêu, bây giờ chỗ này chỉ còn lại Nhược Y và Thu Phong cố thủ mà thôi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chạy Trốn !

Trên một con đường nhộn nhịp tại thành phố xa hoa Las Vegas. Thay vì nhộn nhịp vì đường đông, người tấp nập thì cảnh tượng lúc này lại ngược lại.

Toàn bộ con đường vang lên liên tục những tiếng súng ống, và tất nhiên người tham gia cái sự nhộn nhịp ấy chính là Thu Phong.

Cầm bộ đàm từ áo ra Thu Phong bật lên rồi nói vào trong đó:

“ Kevin đưa Mens rời khỏi đây càng nhanh càng tốt! “

“ Tít tít, rõ! “

“ Tít ... hai phút nữa sẽ có xe cho anh! “

“ OK! ”

Bây giờ số người sống sót tính luôn cả Thu Phong và Nhược Y chỉ còn khoảng bảy người, tuy nhiên Thu Phong cũng không thể dlay đưa ở đây lâu hơn được nữa anh liền quay sang nhìn Nhược Y gật đầu một cái.

Dường như hiểu ý Thu Phong, Nhược Y không biết lôi từ đâu ra một dây lựu đạn mười trái. Cầm một mạch mười trái boom Nhược Y rút hết chốt ra ném hết về phía những tên kia.

Thấy boom bay về phía mình mấy kẻ mặc đồ đen đó liền núp xuống, thừa cơ hội để chạy Thu Phong liền chạy về phía Nhược Y kéo tay nàng lao

vào xe oto vừa nẩy chở hai người.

“ Bùmmmmmmmm “

Vừa nhảy vào xe thì hàng loạt tiếng nổ từ phía sau vang lên, Thu Phong thấy vậy cũng không quan tâm, thân ngồi ghế lái Thu Phong đề máy lên lao thẳng qua bên kia đường ngược chiều mà chạy.

“ Brùm! “

Tới tận bây giờ Thu Phong mới trở ra cái tài lượn lách của mình. Cuộc đấu súng xảy ra ở làn đường bên kia không liên quan tới làn đường bên này nên đường này vẫn còn xe cộ lưu thông, Thu Phong đâm ngược chiều mà lái với vận tốc hơn một trăm kilomet trên một giờ.

Khi ra khỏi phần đường này Thu Phong lái xe chạy lên trên đường bắt ngang qua một con đường khác trong thành phố. Nhưng lúc này Thu Phong lại nghe thấy tiếng máy bay trên đầu cùng với phía trước có sáu chiếc oto chắn ngang đường hòng chặn Thu Phong lại. Quan sát xung quanh Thu Phong nhìn xuống dưới đường phía dưới thấy có vài người đang chạy moto chuẩn bị đi ngang qua đường này.

Dù bị chặn phía trước Thu Phong vẫn không dừng xe ngược lại anh đạp mạnh ga hơn. Một nụ cười tự tin hiện ra trên môi Thu Phong, về phía Nhược Y trên người nàng lúc này đã đeo sẵn một cái ba lô nhỏ gọn trên lưng.

“ Pằng pằng pằng ... “

Hàng tá viên đạn đang được nả về phía xe Thu Phong, tất nhiên có kính chống đạn thì không sợ gì cả nhưng có điều hứng nhiều đạn quá sợ rằng kính cũng không chịu nổi.

Xe vẫn cứ lao điên dại về phía trước. Cùng lúc Thu Phong đạp ga. Nhược Y đã leo lên người Thu Phong ngồi sẵn trên đó, tư thế rất là mờ ám.

“ Ùn Rầm!!! “

“ Vút “” “

Xe Thu Phong húc thẳng vào giữa một chiếc xe khiến cả xe anh nhổng đít lộn nhào trên không trung.

Khi còn đang xoay vòng trên không trung tất cả mọi người xung quanh đang ngó người liền bất ngờ thêm một lần nữa.

“ Phung.. “

Cánh cửa xe bị Thu Phong ở bên trong đạp bay ra, trong xe Thu Phong ló đầu ra ngoài bản thân anh hiện đang bế Nhược Y trên tay.

Dường như những kẻ phía dưới vẫn chưa tiêu hóa cảnh tượng trước mắt nên bọn họ vẫn không kịp đưa súng lên mà bắn.

Gia tăng lực lượng vào chân Thu Phong đạp mạnh một phát lao thẳng người về phía trước.

“ Vút!!! Rắc! ”

Lực đạp Thu Phong mạnh tới nỗi hướng bay của chiếc xe đang là đường thẳng thì bị Thu Phong tác động lực ngang làm chiếc xe văng ra hướng ngược lại với Thu Phong, thành xe nơi Thu Phong phát lực cũng móp méo mà biến dạng.

Tuy nhiên có một điều mọi người nói Thu Phong quả thật liều lĩnh đó là hướng anh đang rơi xuống lại là đường bên dưới, đường trên Thu Phong vừa đi nó bắt ngang qua con đường này và chiều cao lên tới hơn mười mét.

Bế theo một người mà dám từ độ cao này nhảy xuống thì quả thật Thu Phong quá lỳ.

“ Rú!!! “

Hàng chục chiếc xe moto rồ ga lên ở phía dưới, đúng ngay nơi Thu Phong chuẩn bị rơi xuống.

Bất ngờ khi còn cách mặt đất khoảng ba mét thì Thu Phong lại ném Nhược Y lên trên không, bản thân anh thì rơi xuống dưới, dùng tư thế chân vừa chạm đất Thu Phong đã lấy đà lăn người xuống.

Trùng hợp, à không phải nói là chính xác khi Thu Phong vừa đứng dậy thì Nhược Y lại rơi đúng ngay trên tay anh.

Được Thu Phong bế trên tay Nhược Y cười duyên một tiếng vừa định nói gì thì “ Rầm “ một tiếng Thu Phong chột thả nàng rơi cái tạch xuống đất.

“ B-Rùm “

Dừng lại bên cạnh Thu Phong là một chiếc moto đua phân khối lớn cực đẹp, người lái xe là một kẻ mặc đồ bó mang giáp bảo hộ trùm kín mít từ trên xuống dưới, đầu hấn thì đội một chiếc nón bảo hiểm che hết cả phần đầu.

Tuy nhiên hấn dừng kế bên Thu Phong chẳng nói chẳng rằng liền đâm nhẹ vào ngực Thu Phong một tiếng nói:

“ Đi thôi!! “

Nói xong hấn bước xuống xe chạy bộ lên phía trước cùng theo hấn là một chiếc moto khác là đồng bạn của hấn đang chạy ngang, thấy vậy hấn

liền nhảy lên rồi quay đầu lại ngoắc Thu Phong chạy theo.

Nhược Y ôm cái mông đứng lên định chửi Thu Phong một trận thì không biết từ lúc nào Thu Phong đã ngồi lên một chiếc moto phân khối lớn.

“ Nhanh lên! “

Thu Phong lên tiếng hỏi Nhược Y vừa nói anh vừa kéo cả người cô bay thẳng lên yên sau xe.

“ Ûn!!!! “

Bóp côn đạp số, Thu Phong vừa đề máy bốc đầu lên một cái rồi chạy vèo đi mất. Vừa đúng lúc Thu Phong chạy chưa tới nửa giây đã vang lên tiếng súng.

Móc số lên Thu Phong vừa chạy vừa lạng lách qua các xe oto phía trước liên tục. Ngồi phía sau Nhược Y ôm chặt lấy Thu Phong đến nỗi bộ ngực của nàng dán vào lưng Thu Phong đến biến dạng.

Mười giây sau Thu Phong nhập vào đoàn xe mười của mười người kia, vừa chạy Thu Phong vừa đưa ngón cái với tên vừa đưa xe cho mình, sau đó anh rồ ga chạy lên trước.

Khi chạy hơn một trăm mét thì phía sau đoàn xe moto Thu Phong đã xuất hiện tiếng máy bay cùng tiếng của những chiếc moto khác.

Máy bay đang bay lại gần phía Thu Phong khi khoảng cách vừa đủ trên máy bay bắt đầu xuất hiện ra một khẩu sáu nòng ở đầu máy bay:

“ Tịch tịch tịch tịch tịch tịch ... chiu chiu chiu ... “

Hàng loạt viên đạn xả về phía Thu Phong, dường như chuẩn bị trước có chuyện này mấy tên đi mô tô cùng với Thu Phong lấy ra một cây Bazoka

nhắm thẳng vào máy bay mà nổ.

“ Xi, vút “

Trong máy bay không kịp thấy cảnh tên lửa từ súng Bazoka bắn tới nên không kịp né “ Đùng “ Một tiếng, máy bay nổ tan phần đuôi.

Mất điều khiển máy bay trực thăng quay vòng vòng mấy chục vòng trên không trung rồi từ từ rơi xuống mặt đất.

Những chiếc cánh bằng kim loại của chiếc trực thăng cắm liên tục vào mặt đất, đã hạ được một chiếc máy bay.

Tuy nhiên vẫn còn tới không biết bao nhiêu chiếc moto của những kẻ khác đang bám theo đoàn người Thu Phong.

Thậm chí ở phía trước Thu Phong còn nghe thoang thoảng hình như có vài chiếc đi ngược chiều về hướng này.

Cả nhóm xe Thu Phong rồ ga lên tăng tốc, từ từ phía trước xuất hiện hàng chục chiếc xe moto khác những kẻ này đồng nhất mặc những bộ đồ màu đen khác với đoàn xe Thu Phong mặc tùm lum màu.

Trên tay những kẻ mặc đồ đen đó tên nào cũng cầm sẵn một khẩu súng nhắm về phía Thu Phong mà nả đạn.

Vừa chạy vừa né tránh Thu Phong phải nói vô cùng cực khổ, tuy nhiên Nhược Y phía sau trên tay cũng đã cầm sẵn khẩu song lục bắn ngược trở lại, thậm chí đoàn xe đi cùng Thu Phong cũng rút súng ra bắn yểm trợ.

Hai bên vẫn cứ lao tới như vậy, bên Thu Phong cũng có vài kẻ bị bắn gục ngã ra đó. Dù thế Thu Phong vẫn không quan tâm mấy bởi vì anh bản thân còn lo chưa xong hướng gì lo cho những kẻ được thuê mà nhận tiền.

Hai đoàn xe cứ thế lao vào nhau. Khi còn cách chiếc xe của những kẻ chặn đầu tầm hai mươi mét thì Thu Phong quay sang nói với Nhược Y:

“ Chuẩn bị cầm lái! “

Nói xong cả người anh đứng thẳng lên xe, chiếc xe này giữ thăng bằng rất tốt nên Thu Phong mới đứng vững được.

Khi Thu Phong vừa đứng lên Nhược Y liền ngồi xích lên vươn tay ra cầm lấy tay lái.

Thấy Nhược Y vừa cầm tay lái Thu Phong liền nhảy lên nóc một chiếc oto bên cạnh, anh rút từ sau lưng ra một thanh kiếm Nhật cùng bên hông rút ra một khẩu súng lần nữa.

Lúc này hai đoàn xe bắt đầu nhập vào nhau, Thu Phong di chuyển liên tục từ chiếc oto này nhảy sang chiếc oto khác.

Vừa chạy trên những nóc oto khác nhau Thu Phong vừa quan sát, nhắm tới ba tên đang lao xe về phía Nhược Y, Thu Phong liền gia tốc chân đạp mạnh tốc độ của anh lúc này lên tới gần hai trăm km/h thậm chí còn hơn cả lúc anh mới ra quân đội tốc độ tối đa chỉ đạt tới một trăm sáu mươi.

Tuy nhiên anh giữ được tốc độ này chỉ trong vài giây mà thôi, nhưng nửa giây đủ lấy mạng sống một người rồi.

Trong vòng ba giây Thu Phong như một thần chết trong chớp nhoáng anh gạt đầu ba kẻ đang lao về phía Nhược Y.

“ Kịch rầm ... Đùng!!! “

Ba cái đầu rớt từ trên không xuống trong tình trạng còn nón bảo hiểm, ba chiếc xe do kẻ điều khiển mất đầu lần lượt tông vào những chiếc xe oto

trên đường gây ra vụ nổ.

Nhược Y lái xe vẫn giữ tốc độ trung bình, nàng vừa chạy vừa bắn khí thế, riêng về Thu Phong đang tiếp tục nhảy liên tục trên những nóc xe để xử lý mấy thằng đang lao tới.

Khi chạy lại gần một tên nữa Thu Phong tung người lên không xoay mấy vòng trên đầu hắn, kiếm vung ra Thu Phong bổ đôi đầu tên đó.

Giải quyết thêm một tên nữa thì lúc này bản thân Thu Phong lại đang rơi xuống mặt đường không vào bất cứ một nóc của chiếc oto nào cả.

Đúng lúc Thu Phong đang rơi xuống thì Nhược Y chạy vụt tới nơi Thu Phong rơi xuống, trùng khớp Thu Phong ngồi hoàn hảo ở yên sau.

“ Xoẹt.. “

Nhét kiếm lại vào vỏ sau lưng Thu Phong nói lên với Nhược Y:

“ Ra phía sau đi! “

Xe vẫn đang lái Thu Phong lại đứng thẳng lên một lần nữa, Nhược Y thì lại buông hai tay ra. Ngay lúc này Thu Phong nhảy lên phía trước Nhược Y lại tuồn qua háng Thu Phong về lại yên sau.

“ Rồ ... “

Thu Phong bóp côn móc số lao thẳng đi.

“ Tản ra “

Bây giờ phía trước có một cái ngã tư, đoàn xe đi chung với Thu Phong chia ra làm ba đường thì nhau mà chạy.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Biến Cố !

Thành phố Las Vegas từ trên cao nhìn xuống.

Một mớ hoang tàn, giao thông đình trệ xảy ra tại thành phố này.

Thu Phong đang chở theo Nhược Y trên chiếc mô tô phân khối lớn, lạng lách xuyên suốt qua các xe oto.

Lúc này Thu Phong quay sang dùng hành động nói với Nhược Y với nội dung:

“ Lấy máy định vị xem tọa độ của Mens Nguyễn “

Hiểu được ý của Thu Phong, Nhược Y liền gạt đầu thò tay ra phía sau ba lô lấy một cái máy tính bảng ra. Bởi vì lúc này Thu Phong đang lái xe với tốc độ rất nhanh cho nên có nói chuyện cũng không thể nào nghe rõ được vì tiếng gió quá ồn.

Trên máy tính bảng hiện lên bản đồ màu xanh lá với hàng tá thông số phức tạp nằm trên đó, ở trong máy hiện lên hai chấm một màu đỏ một màu vàng có mũi tên.

Màu vàng là nơi vị trí của Thu Phong và cô, còn màu đỏ chính là vị trí của Mens Nguyễn. Lúc này khi vừa ra khỏi sảnh Bellagio thì Nhược Y đã lên cái con chip này lên người Mens Nguyễn từ lâu rồi.

Việc này Nhược Y không nói cho Mens Nguyễn cũng có lý do là cô không tin được hắn ta nên mới không nói ra việc cài chip, nếu không hắn theo phe mình thì không sao còn nếu tạo phản sẽ rất rắc rối.

Hiển nhiên thông số hiện lên trên máy tính chấm màu đỏ vẫn còn đang di chuyển, nhìn vào vị trí chừng mười giây Nhược Y liền kéo lấy vai Thu Phong đang lái xe nói:

“Chạy theo hướng đông nam thành phố, nhanh lên hắn đang bị đuổi theo”

“ Rồ ... ”

Nghe xong lời Nhược Y, Thu Phong liền vặn ga chuyển hướng khác. Về phần Nhược Y cô lại tiếp tục nhìn vào máy tính bảng.

Lúc này trên máy tính lại hiện lên một dòng chữ “ Phát hiện nhiều mục tiêu khả nghi trong bán kính năm trăm mét!! ”

Vừa thấy vậy Nhược Y lại nói to lên:

“ Rẽ hướng kia, chạy vào trong đó có con hẻm, hết hẻm rẽ phải, nhanh nhanh ”

Thu Phong nghe vậy im lặng làm theo lời Nhược Y, đi thêm một đoạn nữa Nhược Y lại chỉ Thu Phong chạy hướng khác.

Cứ như vậy vừa chạy vừa cắt đuôi những kẻ đuổi theo sau, phải đến gần một tiếng sau sự cố gắng của cả hai người Thu Phong – Nhược Y mới xong.

Trước mắt Thu Phong dần dần hiện ra ba chiếc xe ô tô độ phía trước, thay vì năm trước như lúc đầu. Nhìn vào Thu Phong cũng đủ hiểu hai xe kia đã hi sinh để ba chiếc này tẩu thoát.

Từ trong người Thu Phong lấy ra một chiếc bộ đàm nói vào trong đó:

“ Phong đây! Phong đây! Mens Nguyễn vẫn an toàn chứ? “

“ Roẹt roẹt!! “

Âm thanh bộ đàm bị nhiễu sóng vang lên, chừng năm giây sau mới có tiếng người đáp lại:

“ Vẫn ổn! “

Nghe giọng trên bộ đàm xác nhận đúng là giọng người bên mình thì Thu Phong mới vặn ga chạy lên đi song song với chiếc Lambo chở Mens Nguyễn.

Biết kẻ tới là Thu Phong, người ngồi trong ghế lái liền hạ cửa kính xuống hiện ra khuôn mặt cực kì điển trai với chùm râu quai nón cuốn hút các cô gái cộng thêm đôi mắt xanh lam đi vào lòng cười.

Thấy Thu Phong hấn liền nở một nụ cười với anh rồi đưa nắm đấm ra ngoài cửa sổ xe, thấy vậy Thu Phong liền đưa tay ra nắm nhẹ vào nắm đấm của hắn.

Anthony một cựu lính đặc chủng của Mỹ, anh ta là bạn chiến đấu vào sinh ra tử cùng Thu Phong trong một thời gian dài ở Trung Đông.

Hiển nhiên Anthony cũng là một đại đội trưởng như Thu Phong vậy, kinh nghiệm lẫn tinh thần chiến đấu không thua gì Thu Phong.

Lúc hai người ở cùng nhau trong những ngày chiến trận, Anthony có nói với Thu Phong rằng anh từng là một tay đua khét tiếng tại Mỹ, nhưng sau cùng lại đi nhập ngũ vì thích thú cái cảm giác chiến đấu.

Nhưng rồi sau này khi cùng chiến đấu với Thu Phong, cùng giết người thật sự, và rồi chứng kiến những con người mạng sống còn không bằng rác. Thì từ từ hẳn mới thấm hiểu thế nào là đau khổ, một người lính khổ nhất không phải là bị đánh hay bị giết mà chính là được giết.

Giết những con người vô tội, giết những đứa bé chỉ bằng tuổi con mình, giết những người phụ nữ bằng tuổi mẹ mình và giết những con người nghèo khổ không sức chống cự.

Điều đó chính là một lí do làm Anthony rời khỏi quân đội liên hợp quốc Hoa Kỳ.

Anthony rời khỏi quân trước Thu Phong một năm, trong một năm đó anh ta hay rủ Thu Phong tới Mỹ chơi nhưng Thu Phong vẫn chưa đi được. Và lần này cũng như là một dịp để hai người gặp nhau sau gần hai năm xa cách.

Khi Thu Phong ở Las Vegas có gọi điện cho Anthony nhờ anh ta giúp đỡ, tất nhiên sự tin tưởng của Thu Phong dành cho người bạn này là tuyệt đối.

Những người bạn đã đặt cược mạng sống cho nhau thì chẳng có chuyện gì có thể dấy lên lòng nghi ngờ của họ được.

Gọi cho Anthony, Thu Phong kể ra hết nhiệm vụ tới Las Vegas lần này của mình và hướng sự trợ giúp tới Anthony.

Lúc đó Thu Phong chưa nói đến sẽ có tiền thù lao từ phía mật vụ CP0 thì Anthony đã lập tức đồng ý và cùng bạn của anh ta chạy đến Las Vegas ngay trong đêm.

Điều đó đủ cho thấy tình bạn sâu xa giữa hai người to lớn như thế nào. Thu Phong tin tưởng Anthony, Anthony ngược lại cũng chứng minh bản

thân mình đáng để Thu Phong tin tưởng liền chạy đến ngay trong đêm.

Lúc này hướng mà đoàn người Thu Phong đang đi là ngoại thành. Căn bản lúc này đoàn người Thu Phong không thể nào đến sân bay để mua vé rồi xách đít cầm theo cái vali này mà đi được.

Đừng nói tới việc trên máy bay có gài boom chỉ cần nghĩ đến việc từ đây ra sân bay không có biết bao nhiêu chốt, bao nhiêu vũ khí đang đứng chờ để xả đạn vào người mình nữa.

Nên cách tốt nhất Thu Phong nhắm ngoại thành mà chạy, từ đó cắt đuôi sự theo dõi của lũ người này rồi chuyển tài liệu về nước sau.

Nhưng cách nghĩ của Thu Phong không phải là không có người nghĩ tới, chỉ là họ đặt một chốt ở đường ra ngoại thành quá lỏng lẻo.

Chưa đến hai phút nhóm người Thu Phong đã giải quyết một chốt gồm hai mươi người phục sẵn của

đường cao tốc hướng ra ngoại thành.

Hiện giờ Thu Phong đang ngồi ở ghế lái phụ trong xe của Anthony, về phía Mens Nguyễn thì bị tổng bên vào xe kia cùng hai tên da đen. Còn cô nàng xinh đẹp Nhược Y lại ngồi một mình cùng xe mới một tay đua là phụ nữ duy nhất trong nhóm.

Từ lúc gọi cho Anthony, Thu Phong cùng anh ta đã chuẩn bị tất cả từ máy chống thiết bị dò tìm vệ tinh cho đến súng ống đạn dược ...

Và thêm một việc làm Thu Phong muốn chạy đường cao tốc chính là xe, xe của nhóm người Anthony chính là xe độ, dù cho mấy tên muốn lấy món hàng trên tay Thu Phong đây cũng phải dí theo đoàn xe này nhưng dí kịp không?

Vận tốc đề ba, mã lực, xăng, tốc độ lẫn trình độ điều khiển xe thì không có bất cứ một tổ chức nào có thể đuổi kịp đám người này khi mà họ muốn chạy.

Trời bây giờ cũng bắt đầu khuya, nhóm người Anthony đang dần dần tăng vận tốc lên vào khoảng hai trăm năm mươi cho đến ba trăm kilomet trên giờ.

Theo tính toán của Anthony thì với vận tốc này chỉ cần hai tiếng sẽ tới thành phố khác.

Tuy nhiên người tính không bằng trời tính. Bởi vì trong lòng Thu Phong lúc này đang nóng như lửa đốt, không biết lý do vì sao và không biết thế nào mà Thu Phong cứ có cảm giác bất an.

Thường thì rất ít khi Thu Phong có cảm giác này, lúc trước chỉ khi nào anh làm nhiệm vụ cực kì nguy hiểm đến tính mạng lẫn đồng đội thì mới có cái cảm giác anh cho rằng chết tiệt này, nhưng nhờ nó mà anh được cứu vãn mạng.

Nhưng lần này lại thực sự kì quái, trên màn hình máy tính trong xe của Anthony không hề hiện lên một chiếc xe nào bám theo, kể cả trên trời cũng không có trực thăng.

Về phần phía trước anh có một chiếc đi trước cả hai ba kilomet rồi, và cũng không gặp bất kì trắc trở gì.

Không chỉ Thu Phong mà cả Nhược Y cũng vậy, trong chiếc xe đi sau cùng thì Nhược Y ngồi trong đó, ngược lại người cầm chiếc vali không phải là Mens Nguyễn đang đi đầu mà lại là Thu Phong.

Cảm giác Nhược Y lúc này không khác gì Thu Phong, thậm chí cả gương mặt nàng đang bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Chừng một phút sau Nhược Y mới bắt đầu phát hoảng khi nhìn vào bản đồ màu xanh trên máy tính bảng trên tay mình. Gương mặt cô lúc này hoàn toàn tái nhợt, họng cô tính nói cái gì nhưng cứ ú ớ không nên lời.

Phát hiện ra hành động bất thường của Nhược Y, cô gái quái xe đang lái xe liền để ý tới nhìn vào màn hình máy tính của Nhược Y.

Lúc này trên máy tính Nhược Y hiện lên một chấm màu đen đang di chuyển với tốc độ chóng mặt hướng về phía này, thông số hiện lên trên máy tính cho thấy tốc độ của chấm đen ấy lên tới ba ngàn kilomet. Cứ tưởng là máy bay chiến đấu được cử ra để đuổi theo họ, cô nàng liền thì thào.

“ Máy bay sao? “

Câu hỏi nhỏ nhẹ phát ra từ miệng cô nàng quái xế làm Nhược Y bưng tỉnh trong nỗi sợ hãi. ngay lập tức Nhược Y liền với tay lên bộ đàm liên kết với bộ đàm trên xe Thu Phong nói to:

“ Phong Phong Phong, chạy ngay đi, chạy ngay “

“ Sao? Bình tĩnh có chuyện gì vậy? “

Giọng nói khó hiểu của Thu Phong vang lên, đầu bộ đàm bên kia gương mặt của Nhược Y vẫn không ngừng gấp gáp.

Hít một hơi sâu Nhược Y lấy lại bình tĩnh chuẩn bị giải thích những gì trong đầu mình cho Thu Phong nghe:

“ Có một kẻ ... “

“ Khỏi báo đi, có chạy cũng không kịp đâu! “

Đúng lúc này có một giọng nói không phải của người vang lên từ ghế sau lưng Nhược Y làm cô giật bắn cả người.

Sau đó Nhược Y mới từ từ quay đầu lại liền thấy một kẻ đeo mặt nạ với bộ đồ bó màu xám trùm khắp người đang ngồi dang hai tay ra dựa vào ghế kênh kênh gương mặt nhìn Nhược Y cười một tiếng.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Master Speed !!

Lúc này gương mặt Nhược Y hoàn toàn trắng bệch, miệng nàng lắp ba lắp bắp nói không nên lời:

“ M ... m ... m ... Master S ... Speed? “

“ Ủ hử? “

Kẻ mặc đeo mặt nạ mặc đồ đen dùng giọng nói song âm trả lời câu hỏi của Nhược Y. (Song âm tức là hai giọng nói khác nhau lồng vào nhau).

Master Speed là một kẻ mang sức mạnh dị năng đột biến, sức mạng của hắn là chạy nhanh.

Hiện nay trên thế giới có rất nhiều các dị năng giả mang các loại sức mạnh khác nhau. Ví dụ như dị năng điều khiển lửa, gió, nước, băng, dung nham, ... Hoặc có những người làm dài cơ thể, biết bay, nói chung rất nhiều loại dị năng khác nhau.

Nhưng hiếm nhất vẫn là dị năng tốc độ. Loại dị năng này là loại dị năng thuộc thể loại biến thái, ví dụ như một kẻ mang dị năng lửa cấp năm sẽ chẳng bao giờ đánh lại tên dị năng tốc độ yếu nhất là cấp một.

Bởi vì mọi sức mạnh trên đời này đều vô nghĩa nếu như không động vào người kẻ mang dị năng tốc độ.

Dân số trên thế giới này chỉ có bảy tỷ người và trong bảy tỷ người ấy chỉ có hơn mười ngàn người mang dị năng trong cơ thể. Và trong mười ngàn người ấy chỉ có đúng năm dị năng giả mang sức mạnh Speed hay còn gọi là tốc độ.

Và năm kẻ đó thuộc năm quốc gia có nền kinh tế mạnh nhất thế giới. Hiển nhiên tên Master Speed sau lưng Nhược Y đây chính là một trong năm kẻ mang dị năng tốc độ.

Nhược Y không ngờ nhiệm vụ lần này lại kéo tới một dị năng giả, vì căn bản các quốc gia lớn mạnh đều có boom hạt nhân hết rồi họ không cần thiết phải đi cướp cái bản thảo này trong tay nhóm người Thu Phong.

Cho dù có dị năng giả tham gia, Nhược Y nghĩ cùng lắm chỉ vài tên tép riu vẫn có thể xử lý được nhưng đây lại là dị năng tốc độ.

Tỷ lệ những tên mang dị năng tốc độ đi làm nhiệm vụ cướp giết gần như là một trăm phần trăm thành công, đó cũng là lý do tại sao gương mặt Nhược Y cho tới giờ vẫn tái mét.

Tuy nhiên là một mật vụ chuyên nghiệp lâu năm Nhược Y liền hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

Từ bên hông Nhược Y rút một khẩu súng ra nhắm thẳng vào Master Speed mà bắn.

“ Pằng pằng pằng pằng ... “

Bốn phát đạn liên tiếp nổ ra “ Phụp phụp phụp phụp! “

Bốn thanh âm kim loại va vào miếng đệm gây ra những tiếng bụp bụp dễ nghe. Và hiển nhiên Nhược Y đã bắn hụt mà cũng không phải là nòng ta

bắn hụt mà cơ bản là cả bốn viên đạn đều xuyên qua người tên Master Speed.

Trong tích tắc khi Nhược Y nỏ súng viên đạn bay tới sát người Master Speed khi đó đối với hắn những viên đạn này thậm chí còn chậm hơn cả một con ốc sên đang bò với tốc độ chậm nhất nữa.

Thân thể Master Speed di động một khoảng để viên đạn vừa bay qua cắm thẳng vào ghế dựa phía sau hắn rồi hắn lại ngồi lại vị trí cũ. Tàn ảnh hắn để lại làm mắt con người không theo kịp nên khi nhìn vào sẽ giống như mấy viên đạn ấy xuyên qua người hắn.

Dù vậy Nhược Y vẫn cứ nả đạn trong vô vọng: “ Pằng pằng pằng ... cách cách ... “

Hai tiếng cách cách vang lên, Nhược Y nhìn vào khẩu súng mình nó đã hết đạn tự lúc nào.

Tên Master Speed thấy vậy hắn liền âm trầm nói một câu:

“ Xem ra cô em không cầm thứ đó rồi, vậy anh đi nhé! “

Nói xong gương mặt hắn xuất hiện sát mặt Nhược Y, bỗng hắn hôn Nhược Y một cái ngay má qua lớp mặt nạ của hắn rồi hắn biến mất.

Quay chậm lại ta sẽ thấy cơ thể của Master Speed run lên liên tục tạo thành một hình ảnh mờ, và nhờ vậy hắn có thể đi xuyên qua vật chất, đi xuyên mọi phần tử. Cách này cũng chỉ những ai có dị năng tốc độ mới có thể làm được.

Tưởng chừng như tên Master Speed đã rời khỏi, Nhược Y lấy bộ đàm ra gấp gấp định nói cho Thu Phong thì không biết từ đâu ở bên cánh cửa gần

nữ quái xế xuất hiện một cánh tay thò xuyên qua cánh cửa nắm lấy vô lăng của ô tô bẻ lái vô lăng qua một bên.

Hành động trên quá bất ngờ khiến cô nàng nữ quái xế không giữ được vô lăng xe liền mất lái khiến xe đang chạy với vận tốc hai trăm kilomet trên giờ đột ngột chuyển hướng đâm thẳng vào lan can bên đường cao tốc.

“ Rầm ... Chiu ... Uỳnh “

Chiếc xe va vào lan can bên đường do tốc độ quá nhanh nên chiếc xe vẫn chưa dừng lại vẫn còn đà lao tiếp khiến chiếc xe văng lên trời lộn mấy vòng trên không rồi mới đáp ngược đầu xe xuống mảnh đất trống bên ngoài rìa đường.

Cả chiếc xe gần như biến dạng hoàn toàn do vụ va chạm vừa rồi, Nhược Y và cô nàng quái xế vẫn chưa biết sống chết ra sao. Lúc này trong chiếc xe đang bốc cháy nghi ngút, Nhược Y toàn thân đầy máu đang bất dần dần tỉnh lại.

Cảm thấy bản thân vẫn còn sống, Nhược Y liền tìm cách thoát ra khỏi xe càng nhanh càng tốt bởi vì lúc này nàng ngửi thấy mùi xăng lẫn hơi nóng của lửa.

Vội vàng tháo dây an toàn trên người mình ra “ Cạch ... “

“ Hự ... “

Một tiếng rên khẽ từ cô nàng quái xế, thấy vậy ngay lập tức Nhược Y giúp cô ta tháo dây an toàn ra sau đó Nhược Y liên tục lay động cơ thể cô nàng quái xế:

“ Mia Mia! Mia tỉnh dậy đi, Mia! “

Cô nàng quái xế tên Mia được Nhược Y lay động một hồi cô nàng từ trong bất tỉnh bắt đầu miên man mở mắt ra, không khá hơn Nhược Y là bao cả đầu Mia cũng toàn là máu.

Thấy Mia đã tỉnh Nhược Y liền gấp gấp nói:

“ Rời khỏi đây nhanh lên, xe sắp nổ rồi! “

Mia nghe vậy liên tục gật đầu, cả hai cùng nén đau quay người lại dựa lưng vào nhau mà đạp cửa xe.

Bên phía Thu Phong lúc này đang ngồi trong xe chưa biết chuyện gì xảy ra.

Xe mà Thu Phong đang ngồi là chiếc Lamborghini tuy chỉ có hai chỗ như dường như Thu Phong vẫn có cảm giác có một ai đó nữa đang xuất hiện trên chiếc xe này.

Lúc này trên đầu Thu Phong đang dần dần xuất hiện một bàn tay, mà cả Thu Phong lẫn Anthony đều không hay biết. Cho đến khi bàn tay ấy gần đụng trúng vali bên cạnh Thu Phong thì bất ngờ Thu Phong đang trong tư thế ngồi liền đạp thẳng một cước lên hần nóc xe khiến cả nóc xe lủng nguyên một lỗ.

“ Rầm “

Tự nhiên Thu Phong đá một lỗ rõ to trên chiếc xe yêu quý của mình làm Anthony giật bắn cả mình liền quay sang hỏi, tuy nhiên khi thấy gương mặt đang căng cứng của Thu Phong, Anthony liền im bật.

Từng là đồng bạn chiến đấu với Thu Phong một thời gian dài, Anthony hiểu rõ khuôn mặt của Thu Phong lúc này nghiêm trọng hơn bao giờ hết. Điều đó chứng tỏ họ đang bị nguy hiểm rình rập.

“ Pắc! “

Bỗng nhiên Thu Phong bắt lấy cánh tay Anthony sau đó anh gằn giọng nói:

“ Dừng xe lại ngay! “

“ Tại sao? “

“ Nếu chạy nữa cả hai thằng đều chết! “

Nghe Thu Phong nói vậy Anthony ngay lập tức đạp phanh xe.

“ Két! “

Đang lao với vận tốc xấp xỉ ba trăm kilomet trên giờ ngay lập tức chiếc xe với hàng tá hàng tốt liền dừng lại giữa đường chỉ sau ba giây, kim đồng hồ đang dần dần trở về con số không.

“ Cạch! “

“ Lộp cộp “.

Đường về khuya cũng ít xe lưu thông hơn, Thu Phong xách theo chiếc vali rồi mở cửa xe bước xuống.

Theo như bản thân Thu Phong suy nghĩ thì chắc chắn anh đã gặp phải mấy thằng dị năng, từ trước tới nay dù ở trong quân đội nhưng Thu Phong chưa hề nghe tới con người dị năng chứ đừng nói gặp phải họ.

Theo bản năng Thu Phong nhìn vào một gốc cây bên đường hô to lên:

“ Lăn ra đây đi mấy con chó! “

Quả thật như cảm giác của Thu Phong, tên Master Speed đang đứng sau gốc cây. Dưới lớp mặt nạ Master Speed cười thầm một tiếng.

Hắn bắt đầu động!

Chưa đến 0,1 giây Master Speed đã đứng sau lưng Thu Phong, dù rất khó nhìn nhưng Thu Phong vẫn thấy một bóng mờ xoẹt về phía mình.

Tốc độ của Master Speed nhanh đến nỗi gió cũng không tác động lên được, tuy nhiên khi hắn vừa đứng sau lưng Thu Phong liền thấy một cùi cho sang ngang tới thẳng mặt hắn.

Rất bất ngờ nhưng vô dụng với những kẻ xem mọi thứ gần như bất động như Master Speed này.

Chỗ của Thu Phong chưa kịp dụng người Master Speed thì hắn liền vòng ra đứng trước mặt anh kinh bị nói:

“ Quá chậm! “

Nói xong hắn liền tung đấm vào mặt Thu Phong.

“ Bốp! “

Nắm đấm ngay giữa mặt tuy nhanh nhưng chỉ làm Thu Phong xê dịch khuôn mặt một tí. Lúc này lại tới phiên Thu Phong cười thâm, anh bẻ cô răng rắc hai cái rồi cười khà khà nói:

“ Mày là mấy thằng dị năng đúng không? “

“ Đúng! Thì sao? “

Tên Master Speed nói chưa dứt câu liền lao lên đấm liên tục gồm năm mươi sáu đấm vào bụng Thu Phong trong vòng một giây.

Lĩnh trọn năm mươi sáu đấm cả cơ thể Thu Phong bị đẩy lùi hơn hai mét, tuy nhiên Thu Phong không gục xuống như Master Speed nghĩ.

Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn Master Speed nói:

“ May quá t gặp phải thằng cùi bắp! “

“ Mà ... “

Câu nói của Thu Phong vào tai Master Speed hoàn toàn là một sự sỉ nhục, theo như những gì mọi người tôn sùng hắn thì dị năng tốc độ của hắn thuộc dạng mỗi quốc gia ai ai cũng muốn sở hữu, vậy mà lúc này hắn lại bị một thằng không biết tên chê bai là yếu kém.

Nhưng cái gì cũng có cái lý của nó, mặc dù Master Speed nhanh thì nhanh thật nhưng bản thân hắn lại không có lực. Không phải nói là Master Speed nhanh nhưng đòn đánh của hắn chỉ mạnh bằng người trưởng thành bình thường.

Và nếu là người bình thường thì có đánh Thu Phong từ giờ đến tết thì chưa chắc anh bị tổn thương nào mạnh mẽ được.

Bị xỉ nhục khiến Master Speed không thể nào nhịn hơn được, hắn biến bản thân hắn không thể dùng lực bản thân mà đánh gục Thu Phong được.

Nên ngay lập tức Master Speed chạy đi.

Thu Phong thấy vậy cảm thấy khó hiểu liền tự hỏi: “ Chạy đi đâu vậy? Mà công nhận nó chạy nhanh thật! “

Chưa kịp quay người đi thì Thu Phong lại thấy một bóng đen xoẹt tới

“ Hự! “

“ Rầm ... “

Là Master Speed quay lại, hấn lấy đà dùng tốc độ làm lực lao tới đâm một phát vào bụng Thu Phong khiến anh văng lên trời ba bốn mét rồi ngã đau đốn xuống đường.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cổng Thời Gian !!!

Trên một con đường cao tốc gần thành phố Las Vegas. Bình thường ở con đường này dù tối hay sáng, đêm hay ngày luôn luôn có xe qua lại vậy mà hôm nay con đường cao tốc này chỉ xuất hiện ba chiếc xe nằm lần lượt mỗi xe cách nhau một đến hai ngàn mét.

Lần lượt ba vị trí đầu tiên là nơi Mens Nguyễn đang tại nơi đó và hắn đang bị chặn lại bởi lực lượng mang vũ trang áo đen. Kế tiếp đến phiên Thu Phong đụng phải dị năng giả Master Speed, cuối cùng là Nhược Y đang chật vật thoát khỏi chiếc xe sắp phát nổ.

...

Thu Phong bị Master Speed lấy đà đâm một phát khiến anh văng lên trời ba bốn mét rồi rớt một cách nặng nề xuống đất.

“ Khụ Khụ!! “

Thu Phong lều khều đứng lên ôm lấy bụng mình ho liên tục. Tuy vậy từ đầu đến giờ Thu Phong vẫn giữ chặt chiếc vali trên tay mình.

Ho khan một trận đã đời sau đó Thu Phong mới đứng thẳng người lại nhìn Master Speed nói:

“ Mà cũng có trò hay đấy nhỉ? Liệu được lần hai? “

Thu Phong vừa dứt lời thì thấy hắn lại chạy đi rồi quay lại đâm một cú rõ đau vào mặt anh, làm cả người anh văng xa hơn mười mét.

“ Rầm ... “

Một lần nữa Thu Phong lại đứng lên, miệng anh bắt đầu thét to:

“ Mày chỉ được vậy thôi à? “

Đáp lại lời nói của Thu Phong là những cú đâm như trời giáng vào khắp người Thu Phong từ Master Speed lấy đà mà ra.

Sau khi ăn hơn hai mươi đòn như vậy khắp người Thu Phong chỉ chút vết máu.

Đau! Quả thật đau!

Lần đầu tiên kể từ ra khỏi quân đội cho đến nay, lần đầu tiên Thu Phong một kẻ chưa từng biết bại trận là gì lại bị đánh cho không nhận dạng được.

Về phần Anthony vừa xuất hiện thì đã bị Master Speed chụp lấy người kéo chạy ra xa mười ngàn mét sau đó hắn quay lại chỗ Thu Phong.

Lúc này Thu Phong không còn đứng được nữa mà hoàn toàn nằm bẹp xuống dưới đường, nhưng tay anh vẫn nắm chặt chiếc vali.

Thu Phong thề cả mạng sống để bảo vệ vật trong chiếc vali này bởi vì nó không chỉ là nhiệm vụ của anh mà còn là mạng sống của toàn con người nước Việt.

Nếu có thứ này trong tay Thu Phong đảm bảo trong tương lai nước Việt sẽ không phải sợ bất cứ quốc gia nào trên thế giới uy hiếp cả và nó cũng là bùa hộ mệnh cho con người nước Việt nên Thu Phong phải bảo vệ thứ này bằng cả mạng sống của mình.

Là một quân nhân Thu Phong biết tầm quan trọng của một đầu đạn hạt nhân trên thế giới.

Master Speed thấy Thu Phong đã gục hần liền cười khinh bỉ một tiếng, vừa đi từ từ lại Thu Phong, Master Speed vừa nói:

“ Mày rất mạnh! Là kẻ bình thường chỉ cần lãnh một đòn với tốc độ Mach 3 (tức 3675,132 km/h) của tao đủ để tan xương nát thịt mà mày lãnh hơn hai mươi đấm mà vẫn còn sống. “

Nói xong hần bước lại cạnh Thu Phong cúi xuống tính lấy chiếc vali từ trên tay anh ra, Master Speed cũng chắc chắn rằng Thu Phong sẽ không còn sức mà chống cự nữa.

“ Mày rất mạnh nên tao để mày sống! “

Nói xong hần cầm lấy chiếc vali.

“ Hử? “

Nhưng có điều hần xô nhích cỡ nào vali cũng không rời khỏi tay Thu Phong, tức mình Master Speed đập liên tục vào tay Thu Phong.

“ Bộp bộp bộp bộp – Buông ra thằng chó, sao mày phải cố gắng như vậy? “

Đúng lúc hần đưa chân lên định đập xuống tay Thu Phong một lần nữa thì lúc này gương mặt toàn máu của Thu Phong bỗng nở một nụ cười.

“ Pắc “

“ Caught it – Bỏ bắt được mày rồi “

Trong tình huống bất ngờ Master Speed không phòng thủ Thu Phong đã nhanh chóng được chân Master Speed.

Ngay lúc bắt được Thu Phong dùng chân mình đạp vào chân Master Speed, nhưng một kẻ có dị năng nào có thể để Thu Phong dễ dàng bắt bài như vậy được.

Khi Thu Phong đưa chân mình ra ngay tức thì Master Speed biết ý định Thu Phong hòng đạp gãy chân mình nên hắn liền rút chân mình lên bằng tốc độ nhanh nhất để làm tay Thu Phong vượt ra.

Không như Master Speed nghĩ, khi hắn co chân lên liền kéo theo cả người Thu Phong tung lên trời. Cả hắn cũng bị Thu Phong kéo lên trời, tay Thu Phong như gọng kìm không hề buông tay ra khỏi cổ chân hắn.

Mơ hồ Master Speed nghe thấy tiếng chân mình kêu rắc một tiếng nhẹ, nhưng là một dị năng tốc độ Master Speed có đôi chân cứng hơn ai hết không phải một con người bình thường như Thu Phong có thể bóp nát là nát được.

Khi cả hai tung lên trời Thu Phong thừa cơ hội đó chuyển sang dùng tay siết chặt lấy cổ Master Speed lại.

“ Rầm! “

Lúc này cả hai cùng rơi xuống đất, Thu Phong hai tay kẹp lấy cổ Master Speed còn hai chân anh kẹp vòng lại bụng hắn. Thu Phong dùng đòn này như đòn ôm của gấu trúc, nhất quyết không buông.

Master Speed có cơ thể rắn chắc lẫn oxy trong phổi nhiều gấp nhiều lần người bình thường, tuy bị Thu Phong siết chặt lấy cổ họng khiến hắn không thể thở được nhưng hắn vẫn chưa thể thiếu oxy ngay lúc này.

Cố gắng cựa quậy, rung mình hết thể nhưng Master Speed không thể nào thoát khỏi Thu Phong.

Cố gắng, cố gắng. Master Speed cố gắng đứng thẳng dậy kéo theo Thu Phong ôm chặt hắn sau lưng như một khối u.

Chạy!

Suy nghĩ trong đầu Master Speed lúc này chỉ có chạy chạy và chạy.

Hắn nghĩ chỉ có chạy mới có thể làm tên biến thái Thu Phong buông hắn ra được, con người bình thường khi đạt tới vận tốc Mach một sẽ không thể nào chịu được lực ma sát lẫn áp suất không khí do chạy quá nhanh.

Từ đó Master Speed nghĩ Thu Phong sẽ tự động buông hắn ra.

Chạy! Master Speed bắt đầu chạy, bản thân bị Thu Phong siết chặt Master Speed không thể tăng nhanh tốc độ một cách lập tức được.

Hai giây đầu hắn tăng tốc được hai trăm kilomet trên giờ, sau đó cứ mỗi giây hắn tăng tốc độ thêm năm trăm.

Sau lưng hắn Thu Phong bắt đầu gào thét những âm thanh đau đớn:

“ A aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! “

“ Đùng đùng đùng ... “

Ba âm thanh xé rách tường âm thanh vang lên, cả người Master Speed lẫn Thu Phong đều bao bọc một tầng sương mù mờ, tiếp đó vận tốc của Master Speed đạt tới 1,5 Mach.

Những âm thanh la hét của Thu Phong biến mất hẵn, không phải là biến mất mà Thu Phong vẫn hét nhưng âm thanh không theo kịp tốc độ chạy của

Master Speed.

Dần dần cơ thể Thu Phong bắt đầu nứt toác ra, quần áo của anh dần dần bốc cháy, máu từ lỗ tai, mí mắt, miệng và khắp nơi trên cơ thể bắt đầu chảy ra ngoài.

Tuy vậy Thu Phong vẫn không buông bỏ, anh vẫn cứ siết chặt lấy cổ Master Speed hòng siết hấn nghẹt thở.

Nhưng anh nào biết dù hấn nín thở một tuần hấn vẫn có thể hoạt động được bình thường, lần này phải nói Thu Phong quá xui xẻo đụng phải kẻ dị năng không hề biết một cách đối phó đặc biệt nào.

Thu Phong cứ dùng cách đánh của một con người thì hoàn toàn thất bại.

Không biết lấy từ đâu thêm sức lực Thu Phong từ từ buông một tay ra nắm lại thành nắm.

Âm thanh hoàn toàn mất hấn, chỉ còn lại hình ảnh Thu Phong đâm móc liên tục vào đầu Master Speed.

Cổ nén đau Master Speed vẫn cứ chạy cho đến khi tốc độ hấn đại tới tối đa ở Mach 3, lúc này da thịt Thu Phong hoàn toàn nát nát ra, nội tạng anh không còn một cái gì hoàn hảo.

Lúc này vali Thu Phong nắm trên tay đã lỏng ra và rơi xuống, chiếc vali bị Master Speed chạy bỏ xa xa đằng sau.

Dần dần hai cánh tay Thu Phong rã rời, từ từ anh buông lỏng Master Speed ra. Khuôn mặt Thu Phong lúc này hoàn toàn là máu, toét khắp nơi trên cơ thể khiến anh không còn là hình người.

Duy nhất có xương cốt của Thu Phong là hoàn hảo không bị tổn thương do áp suất của tốc độ.

Dần dần Master Speed cảm thấy mình đã thở lại được, hắn liền biết Thu Phong có lẽ đã gục rồi.

Một lần nữa Master Speed tăng tốc độ đến cực hạn, hắn hít một hơi sâu cả người hắn lúc này bắt đầu xuất hiện những tia điện màu trắng quanh người.

“ Vụt!! “

Trong màn đêm tia điện tuy mờ nhạt nhưng vẫn thấp sáng trong bóng tối, những nơi Master Speed chạy qua đều để lại một màn bóng mờ dài hàng ngàn mét phía sau.

Tia điện càng lúc xuất hiện càng nhiều đến khi Master Speed hét lên một tiếng:

“ Chết đi thằng chó!!!!!!!!!!!!!! “

Hắn vừa nói vừa vươn tay ra sau tóm lấy cổ áo Thu Phong, lúc này Thu Phong đã không còn tỉnh táo, bản thân cứ mặc cho Master Speed nắm lấy.

Bắt được Thu Phong, Master Speed ném anh mạnh lên phía trước.

Lúc này tốc độ của Master Speed là Mach 5, khi hắn ném Thu Phong lên phía trước thì tốc độ bay tức thì cao nhất của Thu Phong lúc này xấp xỉ Mach 7.

Đạt tới Mach 7 cộng thêm cảm xúc bất khuất của Thu Phong vô tình tạo ra một lỗ hồng màu xanh, mà theo như những gì các nhà khoa học biết thì lỗ hồng màu xanh xuất hiện giữa không khí này chính là lỗ hồng thời gian.

Khác với hố đen ngoài vũ trụ nuốt chửng tất cả thì lỗ hồng thời gian này sẽ đưa người ta tới một chiều không gian khác với thời gian và không gian hiện tại.

Là một kẻ mang trong người dị năng tốc độ Master Speed rõ thứ này hơn ai hết. Hắn quyết định cho Thu Phong biến mất khỏi thế giới này bằng cách tống anh vào lỗ hồng không gian.

Thu Phong đâm thẳng người vào lỗ hồng màu xanh ấy, cả người anh biến mất giữa không khí. Sau khi người Thu Phong lao qua lỗ hồng ấy thì chưa đến nửa khắc cánh cổng ấy biến mất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thấy Thu Phong biến mất Master Speed dần dần hạ tốc độ rồi đứng hẳn lại, hắn cứ đứng đó năm phút đồng hồ nhìn vào một điểm nào đó không tồn tại.

Thở dài một tiếng Master Speed thủ thủ:

“ Xin lỗi Thu Phong, tôi không muốn giết anh. Đây là cách tốt nhất để tôi cứu anh! “

Để lại một câu chính Thu Phong nếu nghe được cũng không hiểu.

Sau khi đứng đực ở đó một chút nữa Master Speed mới bắt đầu chạy ngược lại hướng chiếc vali Thu Phong làm rớt và nhặt nó lên.

Cầm vali trên tay Master Speed bắt đầu chạy, hắn hướng ra biển mà chạy bỏ mặc mọi thứ.

Những bước chân của hắn khi chạy trên mặt biển tạo thành những cột nước cao hàng chục mét, nếu nhìn qua lớp mặt nà lúc này sẽ thấy khuôn mặt của hắn rất đau đớn, đau đớn tột cùng.

Đau không phải vì thể xác mà là đau vì tâm hồn.

Cứ vậy cho đến khi hẫng biến mất ở cuối chân trời.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thu Phong Chết ???

“ Roẹt roẹt “

“ Nghe rõ trả lời! Nghe rõ trả lời! “

“ Anthony đang nghe! Anthony đang nghe! “

“ Nhược Y đây. Thu Phong không sao chứ? “

“ Anthony ... Anthony ... anh đâu rồi??? “

Bên trong bộ đàm giọng nói Nhược Y đang trở nên cực kì gấp gáp.

Cách đây ít phút Nhược Y cùng Mia đã thoát ra khỏi chiếc xe trước khi nó phát nổ. Việc đầu tiên Nhược Y nghĩ tới sau khi thoát ra được là liên lạc cho Thu Phong mà mãi đến một tiếng sau Nhược Y mới liên lạc được với Anthony mà không phải là Thu Phong.

Master Speed phải nói là một huyền thoại dị năng giả trên thế giới, trước giờ hắn làm nhiệm vụ chưa bao giờ thất bại và kẻ đối đầu với hắn luôn có một con đường đó là chết.

Bây giờ đối với Nhược Y nàng không lo lắng đến cái thứ tài liệu chó má kia nữa mà cái nàng lo lắng lại chính là Thu Phong.

Nàng sợ Thu Phong sống chết bảo vệ vật đó rồi bị Master Speed giết chết, nếu Thu Phong chết cũng có nghĩa là ước mơ phục hưng gia tộc của nàng tan vỡ.

Thêm một điều nữa qua gần nửa năm tiếp xúc với Thu Phong dần dần trong đầu Nhược Y lúc nào cũng nghĩ tới Thu Phong, Nhược Y cũng không biết đây là tình cảm ngộ nhận hay chân thật nàng bây giờ chỉ cần biết Thu Phong còn sống là đủ.

Khoảng năm phút sau dưới sự lo lắng của Nhược Y thì bộ đàm lại kết nối được, không đợi bên kia lên tiếng Nhược Y liền hỏi chen:

“ Thu Phong! Thu Phong anh ấy không sao chứ? “

“ Thu Phong cậu ta biến mất rồi ... “

Giọng nói của Anthony vang lên từ bộ đàm làm gương mặt Nhược Y cứng đơ. Sau một hồi lâu Nhược Y cố gắng trấn tĩnh lại bản thân rồi gần giọng hỏi vào trong bộ đàm:

“ Anh đang ở đâu? “

“ Đang chạy về hướng của cô với Mia “

Anthony vừa dứt lời chưa được mười giây thì Nhược Y thấy từ xa đã có bóng đèn pha của một chiếc oto đi ngược chiều lại đây.

Dừng xe lại kế bên Nhược Y và Mia, Anthony mở một bên cửa ra. Lần lượt Mia và Nhược Y leo lên xe.

Tuy rằng đây là xe thể thao chỉ có hai chỗ nhưng ghế khác rộng thừa sức chứa một lúc hai cô nàng có thân hình nhỏ nhắn này.

Với vận tốc tối đa 300km/h của chiếc siêu xe, chẳng mấy chốc quãng đường một ngàn mét được đi qua.

Anthony dừng xe lại đúng ngay nơi vừa rời Thu Phong và anh gặp tên Master Speed. Lúc này hắn bị tổng đi một nơi khác cách đây mười kilomet

nên hẳn phải chạy bộ tới lại nơi này.

Tùng là một binh chủng khét tiếng của quân đội Hoa Kỳ, quãng đường mười km chẳng là vấn đề gì với anh.

Ngoài dấu xe còn sót lại của chiếc Lambo thì cả đoạn đường nơi nào cũng toàn là vết máu.

Nhược Y bước xuống xe nhìn xuống đường, mặt nàng ngo ngác nhìn những vết máu trải dài dứt quãng, hầu như hai bên đường nơi nào cũng có vết máu.

Sau đó nàng lại quay sang nhìn Anthony thấy anh ta hoàn toàn không tổn thương tí gì ngoài bộ đồ rách nát do chạy hàng giờ trong rừng để đến đây.

Nhược Y bước từng bước lững thững đến giữa đường, gương mặt xinh đẹp của nàng không vì vết máu hay vết dơ mà xấu đi nhưng trong vẻ đẹp ấy cái vẻ ngo ngác như không tin vào mắt mình.

Dần dần Nhược Y lại trở nên hốt hoảng nói không nên lời. Là một mật vụ cũng có khả năng suy luận, Nhược Y nhìn theo vết máu nơi xa nhất, cứ cách hàng trăm mét là một giọt máu tuy khó thấy nhưng Nhược Y vẫn căng mắt ra nhìn cho bằng được.

Dường như Nhược Y trở nên điên cuồng, nàng chạy tới xe của Anthony lôi anh ra khỏi xe rồi tự động lên xe ngồi.

Xe của Anthony có một chế độ bật đèn pha cực kì sáng chói trong đêm, Nhược Y bật công tắc đèn ấy lên, con đường vốn đã sáng nhờ đèn đường nay lại tắt bởi ánh đèn xe.

Cứ thế Nhược Y đạp ga xe mà phóng đi, nàng biết Thu Phong có lẽ khó sống nhưng nàng muốn kiếm một hi vọng nào đó. Một hi vọng cả cho nàng và cả cho những người mong chờ vào sức mạnh quật khởi của Thu Phong.

Lần theo vết máu của Thu Phong thì gương mặt Nhược Y càng trở nên nghiêm trọng, ban đầu khoảng cách vết máu cách nhau cũng chỉ một hai ngàn mét, nhưng càng lúc vết máu càng cách nhau tới mười ngàn mét.

Sau gần mười hai tiếng tìm kiếm Nhược Y hoàn toàn vô vọng, nàng gục ngã bên cạnh xe cứ thế mà òa khóc:

“ Thu Phong Thu Phong Thu Phong, anh đừng đi mà ... “

Thời gian mười hai tiếng qua Nhược Y hoàn toàn mất dấu của Thu Phong, các giọt máu rơi xuống đường cũng đọng lại rồi bốc hơi rất khó để tiếp tục tìm kiếm.

Với lại Nhược Y lúc này cũng chỉ đang động viên bản thân mình mà thôi, nàng tính toán được tốc độ của Master Speed kéo Thu Phong đi là cực kì lớn căn bản người bình thường không chịu nổi áp suất không khí cao như vậy được.

Nhưng đối với nàng Thu Phong lại là một người đặc biệt, theo nàng biết dù có tiếp xúc gần với Thu Phong nhưng nàng vẫn tin tưởng vào điều kì diệu nào đó. Nhất là nụ cười tự tin từ đôi môi của Thu Phong.

Cứ thế Nhược Y khóc cả tiếng đồng hồ, khóc đã đời rồi tự nàng chạy xe về nơi hẹn gặp Anthony với Mens Nguyễn.

Anthony khi thấy Nhược Y trở về liền gấp gáp chạy lại hỏi:

“ Y! Phong sao rồi? Có tìm được tung tích cậu ấy không? “

Đáp lại Anthony là sự im lặng của Nhược Y, dường như không quan tâm đến câu hỏi của Anthony, Nhược Y cứ thế bước vào trong khách sạn.

Thấy vậy Anthony há mồm định nói gì nữa thì lại bị Mia chụp lấy vai. Anthony khó hiểu quay sang nhìn Mia thì thấy cô lắc đầu rồi kéo anh đi chỗ khác.

“ Sao em lại không cho anh hỏi Nhược Y? “

Mia kéo Anthony đến một nơi vắng người, khi cô chưa kịp nói gì thì Anthony đã lên tiếng chất vấn.

Nghe vậy Mia liền bình tĩnh nói:

“ Anh bình tĩnh lại đi! Anh nghĩ Nhược Y tìm được Phong rồi à? Anh không thấy sắc mặt cô ấy sao còn cố hỏi? “

“ Nhưng ... “

Anthony á khẩu không nói được gì, đúng là hấn mất bình tĩnh đến ngu rồi. Lúc trước ở Trung Đông Anthony với Thu Phong là cộng sự của nhau nhưng Thu Phong từng cứu anh rất nhiều lần ngược lại anh chẳng giúp được gì cho Thu Phong.

Cứ ngỡ lần này được Thu Phong gọi tới giúp đỡ anh liền nghĩ mình trả được một phần nhân tình của Thu Phong nhưng bản thân anh lại vô dụng không làm được gì đến bạn mình cũng mất tích không tìm thấy.

Mia với Anthony là cặp tình nhân nên Mia rõ Anthony hơn ai hết, cô cũng biết mối liên kết giữa Anthony với Thu Phong. Và cô cũng hiểu tâm trạng Anthony lúc này.

“ Anh thề sẽ đi tìm thằng khốn đó và giết chết hấn!!! “

Đúng như Mia nghĩ, hai con mắt Anthony đỏ ngầu, nắm đấm anh siết lại đến chảy cả máu. Dù biết trước nhưng Mia vẫn lo lắng ôm lấy bàn tay của anh mà vuốt ve nói:

“ Anh đừng nghĩ vậy, đến bạn anh còn đánh không lại thì anh nghĩ anh trả thù được cho anh ta sao? “

Anthony nghe vậy tức giận nói:

“ Đánh không lại cũng phải đánh! “

“ Bốp “

Anthony vừa dứt câu liền nhận một cú tát trời đánh từ Mia. Anthony ôm mặt quay qua tính mắng Mia thì lại thấy cô khóc, hai hàng nước mắt Mia chảy dài.

Mia vừa sờ má Anthony vừa khóc nói:

“ Anh suy nghĩ lại đi, nếu anh đi anh chết rồi em để cho ai? “

“ Thu Phong từng nói với anh, chữ nghĩa nó còn hơn cả chữ tình, anh nguyện chết vì anh em chứ không thể nào để anh em chết mà đứng nhìn được! “

Nói xong Anthony quay người đi, nhưng lại bị Mia kéo lại. Nước mắt cô vẫn cứ chảy dài, giọng nghẹn ngào nói:

“ Anh chết rồi em cũng chết theo, con trong bụng em để cho ai? “

Đang tính nói gì đó nhưng khi nghe xong câu cuối cùng của Mia, Anthony liền cứng lắp ba lắp bắp không biết nên vui hay buồn:

“ Em nói em có con rồi? “

“ Vâng! “

Mia cười trong nước mắt gật đầu mạnh một cái, thấy thế Anthony liền chạy lại ôm cô thật chặt. Tay anh vuốt tóc Mia nói:

“ Em thật ngốc, nếu có thai tại sao không nói anh, tham gia nhiệm vụ lần này khiến em suýt chết đấy! “

“ Em chỉ mới biết hôm qua thôi! “

Nghe vậy Anthony không nói gì nữa mà cứ ôm Mia như vậy một hồi lâu rồi buông cô ra nói:

“ Anh xin lỗi, em hãy cố sống! Chuyện anh đã quyết tâm thì ... “

“ Anh điên rồi! “

Mia chen vào lời Anthony, sau đó cô nói tiếp:

“ Anh có biết là anh đi chết một cách vô ích không? Anh chết rồi ai trả thù cho Thu Phong bạn anh? Anh phải sống, sống để cùng em tìm cách trả thù cho anh Phong, anh cứ đâm đầu chết như vậy bạn anh sẽ vui sao? “

Nói xong Mia bụm mặt khóc nức nở, lần này cô đã nói hết lời, nếu Anthony còn muốn đi nữa thì cô cũng đành đi theo anh ấy mà thôi. Nhưng cái cô quan tâm là đứa con trong bụng của cô và anh.

Đứng chết chân một hồi Anthony mới đưa ra quyết định:

“ Thu Phong xin lỗi tôi không trả thù ngay cho anh được!! “

“ Rầm!! “

Dứt câu Anthony đâm mạnh vào cây nhỏ gần đó khiến cả khúc cây đổ rạp xuống đất, không quan tâm đến cái cây vô tội Anthony đi tới bế Mia vào lòng. Sau đó hai người cùng rời đi khỏi.

...

Việt Nam bây giờ đang là buổi tối.

Trong một tòa biệt thự tráng lệ.

“ Xoảng ... “

Một ly trà bằng sứ với hoa văn tuyệt đẹp bỗng chốc bị con người làm rơi xuống mà vỡ ra từng mảnh.

“ Cái gì? Thăng Phong mất tích rồi? “

Gương mặt bất ngờ đến khó tin của Đức Công hiện ra. Tối sau khi lão vừa ăn cơm xong thì được người báo có điện thoại của Nhược Y từ Mỹ về.

Mấy hôm nay Đức Công linh cảm có chuyện không lành cho đến khi nghe được nội dung câu thoại Nhược Y dành cho mình “ Thu Phong đã mất tích! “

Dường như không tin được sự thật ấy Đức Công gặng hỏi thêm một lần nữa:

“ Tại sao! Tại sao Thăng Phong lại mất tích? “

Đầu dây bên kia Nhược Y hít một hơi sâu sau đó mới từ từ dùng chất giọng đã khàn do khóc quá nhiều của mình mà nói ra.

Sau một hồi Nhược Y tường thuật lại tất cả mọi chuyện khi đó kể cả việc nàng lần theo vết máu và đưa ra dẫn chứng của riêng mình về sự mất

tích của Thu Phong.

Đức Công nghe xong liền âm thầm lắc đầu. Master Speed là ai thì lão là người rõ nhất, hẳn là một dị năng giả của Xô Viết là một trong hai kẻ mang sức mạnh tốc độ mạnh nhất thế giới vượt qua ba kẻ mang sức mạnh tốc độ kia một quãng xa.

Một người không có sức mạnh dị năng hay nội công như Thu Phong mà đối đầu với những kẻ như Master Speed thì tỉ lệ sống gần như là không phần trăm.

Nhưng Nhược Y lại không nghĩ vậy, nàng vẫn cứ tin tưởng rằng Thu Phong sẽ sống.

Về phần Đức Công lão ấy bây giờ đang tự trách bản thân để Thu Phong qua nước ngoài thực hiện nhiệm vụ quan trọng như thế.

Nếu suy đi tính lại lỗi hoàn toàn cũng không phải ở Đức Công mà lỗi ở cấp trên của lão, bên trên họ biết Đức Công có tâm tư muốn phát triển Thu Phong nên đâm ra họ muốn thử giới hạn của Thu Phong ở nhiệm vụ lần này.

Ban đầu Đức Công phản đối vì nó quá nguy hiểm nhưng khi nghĩ lại lão biết Thu Phong là một kẻ không hề bình thường những kẻ dị năng tép riu chưa chắc tổn thương được Thu Phong nhưng lão lại không ngờ Thu Phong đụng ngay Master Speed thì hết đường sống.

“ Tôi sẽ ở đây tìm cho bằng được Thu Phong! “

Từ nãy đến giờ Nhược Y vẫn chưa cúp máy, trong khoảng không yên tĩnh Nhược Y bỗng bỏ lại một câu rồi tắt máy.

Đức Công cười khỏ một tiếng, bây giờ việc lão đau đầu là làm thế nào để giấu nhem chuyện này không cho cấp trên biết và cái thứ hai là làm sao ăn nói với gia đình của Thu Phong chẳng lẽ giấu cả họ.

Còn một việc đau đầu hơn đó chính là ông bác nuôi của Thu Phong là ông Hoàng. Thiếu Tướng khiêm tổng tư lệnh sư đoàn đặc công. Là một người có chức cao như vậy việc giấu ông Hoàng về việc Thu Phong mất tích là việc cực kì khó.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thế Giới Khác !

Ở một nơi nào đó mà sự tồn tại giữa nơi này với một nơi khác không hề biết tới nhau.

Trong khoảng sân của một tòa dinh thự kiểu Frenca. Nếu không nhầm nơi này là một nơi rất quen thuộc với Thu Phong thuở nhỏ.

Trong khoảng sân ấy có một người trung niên cao khoảng một mét bảy lăm đi ra từ tòa dinh thự. Trên người của đàn ông trung niên này khoác lên một bộ áo choàng lông thú màu đen, sau bộ áo choàng ấy là bộ vest đen cực kì sang trọng. Và theo sau ông ta là hai kẻ mặc đồ đen cao gần hai mét có vẻ là vệ sĩ của ông ta.

Người trung niên tản bộ từ từ tới trước cánh cổng dinh của hấn. Có điều ngay trước cổng nhà hấn trừ bốn kẻ canh cửa mặc áo đen chia ra đứng ngoài hai và bên trong hai thì ở chính giữa bên trong cửa lại xuất hiện một cục thịt to đùng nằm giữa cổng.

Lại gần hơn sẽ thấy đây là một con Pit Bull khổng lồ. Đó là khi nó nằm xuống hình thể đã to lớn như vậy. Nhưng khi nó phát hiện có người đi lại gần mình thì ngay lập tức con Pit Bull to kệch ấy đứng phắt dậy.

Người trung niên dường như không quan tâm đến thái độ của con chó mà cứ thế đi lại gần, đó là hấn ta không sợ mà thôi riêng hai tên vệ sĩ luôn đi như hình với bóng theo hấn từ đầu đến giờ lại đứng yên không dám đi tiếp.

Con Pit Bull khi đứng lên cơ thể nó cao tới một mét hai gần một mét ba, đây là một giống Pit Bull khổng lồ cực kì mắc tiền.

Dường như con Pit Bull biết người tới là ai nó liền không quan tâm nữa mà quay mặt ra phía cửa nằm xuống, lúc này tuy khó nhận biết cảm xúc của loài chó nhưng khi nhìn vô gương mặt của nó ta có cảm giác gợn buồn, giống như nó đang đợi một thứ gì đó.

Người đàn ông trung niên mang theo vẻ mặt nghiêm nghị nhưng khi hần tiến lại gần con chó gương mặt hần hài hòa hơn đôi chút. Quỳ một chân bên cạnh con Pit Bull người đàn ông đưa tay ra vuốt vuốt quả đầu khổng lồ của nó.

Lúc này con Pit Bull dường như không quan tâm đến hành động của người trung niên, nó chẳng hưởng thụ sự sủng ái và cũng chẳng chống cự, nó cứ để vậy. Gương mặt nó lúc này cứ nhìn về một thứ xa xăm nào đó bất tận.

Người đàn ông trung niên im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng lên tiếng:

“ Max à, riêng chỉ có mày là mong đợi cậu chủ mà thôi, ngoan đi ăn đi mày nhịn đói cả tuần rồi khi cậu chủ mày về nó lại nổi điên lên bây giờ! “

Không sai người đàn ông trung niên này đã từng nhắc qua một lần rồi, hần ta đang làm một chuyện đó là tìm kiếm thằng con trai đã mất tích của mình.

Con trai hần ta là một kiện tướng, một thiên tài binh pháp của quân đội. Ngược lại hần lại là một ông trùm xã hội đen.

Nói thì nực cười. Cha là một tên trùm xã hội đen con thì lại là thiếu tướng trẻ tuổi của quân đội. Dù vậy việc làm của hai cha con nhà này lại

không dính líu tới nhau.

Những việc người cha làm không dính líu tới đất nước hay quốc gia, ngược lại những điều người con làm không dính líu tới xã hội đen.

Tuy nhiên con trai yêu quý của hắn khi đi Trung Đông một chuyến lại một đi không trở về, tới giờ đã gần một tháng không liên lạc được.

Đáng ra chuyện con trai hắn mất tích không thể nào đến tai hắn nhanh như vậy được, thường thì con trai lão hay ở trong quân đội hoặc đi làm nhiệm vụ có khi cả tháng không về nhà cũng là lẽ thường tình.

Hắn biết chuyện cũng một phần là do thái độ thất thường của con Pit Bull tên Max này, bỗng nhiên nó bỏ ăn rồi cứ ra cửa đứng chờ. Từ đó hắn sinh nghi nên mới cho người điều tra về con trai mình hiện đang ở đâu và biết được nó đã mất tích cả tháng trời.

Tức giận hắn liền tìm tới một kẻ dị năng, đúng hơn là người của con trai lão một kẻ đầu tiên hắn nhận làm con nuôi và kẻ đó cũng mang trong người dị năng tốc độ giống như tên đã đánh Thu Phong.

...

Quay ra với tình hình của Thu Phong lúc này.

Ở một nơi nào đó cực kì hoang dã, đúng hơn là ở trong rừng rú không ai biết tới. Thu Phong toàn thân đầy máu, cơ thể anh lúc này đã bầy nát ra trong rất kinh dị.

Nói là máu nhưng máu anh đã không còn chảy nữa mà nó đã cô đọng chuyển thành màu đen lại. Tính tới giờ Thu Phong đã nằm đây được hai mươi tiếng, không một ai biết tới.

Sống? Thu Phong vẫn còn sống nhưng hơi thở anh rất yếu, nếu không dí sát tai lại nghe từng hơi thở của anh thì chắc chẳng ai nghĩ anh còn sống cả.

Lúc này Thu Phong đã hoàn toàn mất ý thức, và bản thân anh chẳng biết mình còn sống hay đã chết.

Trong rừng các loài côn trùng các loại bò sát đang dần dần bò đến chỗ anh, đến cả những con ruồi cũng bay quanh xác anh.

Nhìn vô Thu Phong như một cái xác đang thối rữa.

Quay sang một nơi khác, một kẻ mang trên mình bộ đồ bó sát người duy nhất lộ ra khuôn mặt với mái tóc. Hắn đang chạy, chạy với một tốc độ khủng khiếp Mach 6 là Mach 6 tức tốc độ của hắn được tính ra là 7350,264 km/h.

Những nơi hắn đi qua đều để lại một tàn ảnh dài khủng khiếp, nhưng tàn ảnh này phải nhìn kĩ thật kĩ thì mới thấy.

Tốc độ của hắn chạy nhanh đến nỗi gió không còn là lực cản, người đi đường chẳng ai biết rằng hắn đã chạy ngang qua mình cả.

“ Thiếu chủ, anh ở đâu. Em đã lục tung cái thế giới này lên vẫn không tìm thấy anh, anh đang ở đâu “

Giọng nói thê lương trong đầu của hắn hiện ra, lòng hắn bây giờ cực kì rối bời, thiếu chủ của hắn một kẻ mang hắn về từ cõi chết. Cho hắn ăn cho hắn mặc, cho hắn cuộc sống.

Nhưng kể từ khi hắn biết tin thiếu chủ mình mất tích hắn đã chạy liên tục cả tuần rồi. Hắn lục tung mọi góc ngách trên thế giới này từ những nơi không ai biết tới hắn cũng tìm, kể cả nơi khó sống như bắc cực hắn cũng

tìm, thậm chí nơi đang xảy ra chiến tranh hắn cũng lao thẳng vào chiến trường để nhìn từng cái xác xem có ai là thiếu chủ của hắn không.

Hầu như từ centimet diện tích trên cái thế giới này không nơi nào là hắn không tìm kiếm nhưng hiển nhiên vẫn không tìm thấy tung tích của thiếu chủ hắn.

Bây giờ sức của hắn chẳng kéo dài được bao lâu nữa, số calo trong cơ thể hắn từ tám mươi triệu tỷ calo mà bây giờ chỉ còn khoảng năm trăm tỷ calo còn sót lại. Tức là hắn không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.

Năm trăm triệu calo chỉ giúp hắn duy trì ở tốc độ Mach 2 mà thôi và hắn cũng chỉ có thể chạy liên tục ở tốc độ Mach 2 thêm một tiếng nữa, nếu không bản thân hắn sẽ cực kì khó mà sống sót.

Đúng như vậy, từ giờ hắn đã giảm tốc độ xuống còn Mach 2. Hướng của hắn chạy bây giờ là đang chạy về Vương Quốc Xích Quỷ.

Muốn tới vương quốc này hắn phải chạy qua một cánh rừng và trùng hợp thay ...

“ Vụt ... “

Một bóng mờ khó nhận thấy trải dài ngang qua Thu Phong, tuy nhiên vị trí giữa nơi Thu Phong đang ngất với bóng mờ đến hơn một trăm mét.

Lúc này bỗng nhiên kẻ áo đen trợn to mắt, trong đầu hắn dường như đang nghĩ bản thân vừa thấy xác một ai đó.

Nhưng rồi hắn lại suy nghĩ:

“ Chắc kẻ nào chết bị phi tang ở trong rừng thôi! “

Và rồi hắn cứ tiếp tục chạy, hắn cần phải về lại dinh thự để bổ sung calo cho bản thân để tiếp tục tìm kiếm thiếu chủ nếu hắn gục bây giờ thì chẳng còn ai kiếm được cậu chủ của hắn cả.

Dù là ai cũng có sự tò mò của riêng mình, khi hắn còn cách cái xác ấy hay còn gọi là Thu Phong một trăm kilomet thì hắn bỗng quay ngược lại.

“ Hình như nó chưa chết, nếu đã gặp thì cứu một phen vậy coi như tích đức để sớm tìm được thiếu chủ! “

Vừa dứt câu thì hắn đã chạy tới bên cạnh cái xác. Cái xác đó chính là Thu Phong đang nằm hấp hối, hơi thở của anh đang rất mỏng có thể tắt bất cứ lúc nào.

Là một kẻ mang trong mình dị năng tốc độ hắn miễn cảm với sự sống và sự thay đổi nhỏ nhất xung quanh mình nên vừa nhìn thấy Thu Phong hắn liền xác định kẻ trước mặt này vẫn còn sống nhưng tình hình lại rất khó cứu.

Lúc này gương mặt Thu Phong toàn máu hoàn toàn không nhận dạng được nữa, nhưng hơi thở thì vẫn còn, thấy vậy tên mặc đồ đen liền tiến lại gần Thu Phong.

Tay hắn đặt lên ngực anh một hồi lâu.

Nếu nhìn kĩ vào bàn tay hắn sẽ thấy nó đang rung động với tần xuất rất khó nhìn. Là một dị năng tốc độ hắn đang đặt rung lấy lồng ngực Thu Phong ngay vị trí tim để giúp tim anh đập bình thường trở lại, để máu lưu thông dễ hơn.

Sau đó từ từ bàn tay hắn rung nhanh hơn và bắt đầu xuyên qua lồng ngực Thu Phong. Tay hắn bắt đầu chạm tới tim Thu Phong, dùng một tốc độ

không nhìn thấy được hắn không hề gây tổn thương Thu Phong mà giúp tim của Thu Phong đập khỏe trở lại.

Tiếp đó hắn tác động đến phổi khiến phổi anh thở khỏe để có nhiều oxy hơn.

Sau mười phút khiến nhịp tim và hơi thở của Thu Phong ổn định trở lại thì kẻ mặc áo đen này mới dừng lại.

Cứu giúp Thu Phong xong hắn đứng thẳng người lên chuẩn bị rời đi thì lại nghĩ:

“ Nơi này cách thành phố quá xa, lại không có vết xe ở khu rừng này, bán kính một trăm kilomet cũng vậy. Vậy tại sao tên này lại xuất hiện ở đây? “

Một dòng suy nghĩ không thích hợp nổi ra trong đầu kẻ áo đen.

“ Chẳng lẽ? “

Thốt lên một câu hắn quay đầu lại nhìn kĩ tất cả vết thương của Thu Phong rồi lầm bầm:

“ Vết thương này ... Không giống thả từ trên trời xuống, cũng không giống bị ai đó cắn xé mà do ... áp xuất không khí, còn vết cháy này là do ma sát ... “

Nhìn một hồi hắn liền nghi ngờ về tất cả vết thương trên người Thu Phong. Vết thương của Thu Phong không thể nào do bị một ai đánh, không đơn giản như vậy.

Là một dị năng tốc độ hắn cũng đã từng giết người bằng cách kéo người chạy bằng tốc độ của mình và tất nhiên những kẻ đó không thể chịu nổi áp

xuất hay ma sát từ không khí được, chưa kể là không thể nào mà thở với tốc độ như vậy.

Nhìn vào vết thương của Thu Phong hẳn chắc chắn Thu Phong đã bị một kẻ có sức mạnh như hẳn đánh cho ra nông nỗi này. Mà những kẻ mang sức mạnh như hẳn trên thế giới cũng chỉ chiếm đầu ngón tay, thậm chí bản thân hẳn ở Xích Quỷ Quốc cũng chỉ có mình hẳn mang sức mạnh này và kẻ đang nằm dưới đây bị giết người như hẳn giết quả lai lịch không tầm thường được.

Suy nghĩ một hồi hẳn quyết định cứu Thu Phong tới cùng, dù không biết kẻ này là ai nhưng không thể để một người có lai lịch bất minh bị chết trên biên giới Xích Quỷ Quốc được.

Nhưng hẳn lại suy nghĩ làm sao để đưa Thu Phong đi, bây giờ cơ thể Thu Phong không thể chịu được tốc độ cao. Mà nếu vác Thu Phong đi với tốc độ một hai trăm kilomet trên giờ thì không biết bao giờ mới tới nơi. Cơ bản khu rừng này dài tới hàng ngàn kilomet chứ không phải ít.

Mà nếu lôi được Thu Phong đi thì cũng không thể nào vác hẳn chạy bang bang trên đường được, gọi người tới lại càng không. Trong gia tộc hiện giờ đang nháo nhào lên tìm tung tích thiếu chủ không ai rảnh hơi đi huy động người cứu một kẻ không quen biết.

“ Chắc phải băng bó cho hẳn trước vậy! “

Cuối cùng kẻ mặc áo đen đưa ra quyết định sẽ băng bó giúp Thu Phong và đem đồ ăn tới cho hẳn sống qua ngày, đến khi nào hẳn có thể tự đi lại được thì rời khỏi đây sau.

Nói xong hẳn chạy một mạch chưa đầy mười phút với tốc độ Mach 2 hẳn chạy tới trạm xá gia tộc đem theo một tủ thuốc đầy đủ dụng cụ rửa vết

thương cho đến băng bó cơ thể.

Tuy hấn không thể phẫu thuật sẽ để lại biến chứng cho Thu Phong nhưng đành chịu hấn chỉ biết giúp Thu Phong đến như vậy mà thôi.

Đặt tủ thuốc xuống dưới kẻ mặc đồ đen lại chạy đi xách một xô nước ở con suối gần đó. Với tốc độ của hấn việc đi lấy nước mất chưa tới một giây.

Nhúng miếng khăn trắng vào nước sau đó hấn vắt khô nó đi rồi bắt đầu lau vết máu đã đông cứng lại trên mặt Thu Phong.

Gương mặt ngăm đen của Thu Phong từ từ xuất hiện, càng lau thì hấn càng kinh hãi, miệng hấn bắt đầu lắp ba lắp bắp.

Một điều kinh ngạc nữa là nước mắt hấn bắt đầu tuôn ra, gương mặt hấn mếu máo thốt lên hai chữ:

“.. Th.. th ... thi ... Thiếu chủ!!!!!!! “

“ Thiếu chủ, tỉnh dậy đi thiếu chủ, thiếu chủ!!!! Anh tỉnh dậy đi, oa “

Bỗng kẻ áo đen khóc rống lên. Không biết vì lý do gì mà Thu Phong lại trở thành thiếu chủ của kẻ mặc đồ đen.

Tuy vậy Thu Phong vẫn không tỉnh lại, vết thương anh quá nặng ảnh hưởng cả nội tạng bên trong, nếu bây giờ Thu Phong có tỉnh được thì cũng đau quá mà lại ngất đi.

“ Thiếu chủ!! Sonic tìm anh rất lâu rồi ... hu hu cuối cùng Sonic cũng tìm được anh ... Ông trời ơi.. Con cảm ơn ông đã cho con lòng tốt để con tìm được thiếu chủ ... Dưỡng phụ ơi con tìm được thiếu chủ rồi ... “

Lảm nhảm khóc rống một hồi cuối cùng kẻ áo đen tên là Sonic bỗng ngừng lại:

“ Đứng rồi! Phải thông báo cho Dưỡng Phụ!! “

“ Thiếu chủ ngài hãy đợi em ở đây! “

Nói xong gương mặt Sonic nước mắt nước mũi tèm nhem bỗng chạy đi mất, chắc là do cảm xúc tốc độ của hắn lúc này lên tới Mach 10 tạo ra vô số tia sét màu trắng phía sau.

Chưa đến nửa phút hắn đã có xuất hiện trước mặt Dưỡng Phụ của hắn.

Dưỡng Phụ của hắn chính là người đàn ông trung niên lúc nãy, bây giờ thì hắn đang vuốt ve con chó Pit Bull của mình.

Bình thường Sonic rất sợ con Pit Bull này nhưng hôm nay hắn không sợ nữa mà tiến lại gần người đàn ông hắn gọi là Dưỡng phụ hưng phấn nói:

“ Dưỡng phụ! Dưỡng phụ con đã tìm được thiếu chủ rồi! Là thiếu chủ!!! “

“ Ừ! “

Người đàn ông trung niên chỉ ừ một tiếng không quan tâm nhưng sau đó hắn lại trợn to mắt lên trông rất dữ tợn quát:

“ Cái gì? Mày nói cái gì? Tìm thấy thằng Phong rồi! “

Trả lời câu hỏi của hắn là những cú gật đầu đầy vui mừng của Sonic, thấy thế người đàn ông trung niên mới cười ha ha nói:

“ Tốt tốt!! Nó đâu? Nó đâu rồi?? “

“ Thiếu gia đang trong tình trạng nguy kịch, con không thể đưa anh ấy về đây được nên mới chạy về báo ngài cho trực thăng đến đón anh ấy! “

Nói xong Sonic cúi sát người như muốn cầu sự giúp đỡ từ người trung niên, thấy vậy người trung niên mới vỗ trán một cái nói:

“ Đứng lên đứng lên! Cầm cái này chạy tới bên cạnh thiếu chủ ngay lập tức, ta sẽ cho người tới đó ngay. Nhanh lên! “

Đặt vào trong tay Sonic một chiếc điện thoại vệ tinh, người trung niên dặn dò một câu rồi quay hắt người đi.

Về phần Sonic hắn làm theo lời dưỡng phụ của mình liền chạy tới chỗ Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thế Giới Song Song – Quốc Phong !!

“ Vù “

Một chiếc máy bay mang động cơ phản lực cực kì hiện đại từ bộ Cửu Châu trung tâm thành phố phía nam của nước Xích Quỷ đang bay hướng tới cánh rừng nơi biên giới Thu Phong đang bị bắt tĩnh ở đó.

Đứng bên cạnh Thu Phong lúc này là Sonic một kẻ tự gọi Thu Phong là ‘thiếu chủ’.

Sonic đứng nhìn vào đồng hồ, tính đến giờ hắn đã đứng cạnh thiếu chủ của mình được mười phút rồi mà không thấy dưỡng phụ hắn đưa người tới đón thiếu chủ.

Lúc này tâm trạng Sonic cực kì gấp gáp:

“ Dưỡng phụ ngài nhanh lên đi ... thiếu chủ sắp chịu không nổi rồi!!! “

Vừa nói hắn vừa liên tục quan sát chằm chằm người Thu Phong để xem bộ phận nào dừng hoạt động hắn sẽ giúp các cơ quan đó sống lại.

Chừng năm phút sau, hơi thở Thu Phong lại tiếp tục suy yếu. Sonic gần như lo lắng chịu không nổi tính chạy đi hỏi thúc nhưng đúng lúc này hắn lại nghe thấy tiếng động cơ máy bay quen thuộc.

Chừng mười giây sau bóng dáng máy bay dần xuất hiện ở đường chân trời, thấy vậy Sonic vui mừng nhảy cẫng lên ra hiệu với máy bay ở xa:

“ Đây này đây này!! Thiếu chủ ở đây ... “

Bên trong máy bay người trung niên được Sonic gọi là dưỡng phụ đang ngồi quan sát màn hình bên trong, từ màn hình chiếu lại hắn thấy hình ảnh của Sonic đang liên tục vẫy tay về phía này.

Tiếp đó hắn lại thấy phía sau Sonic là một người được băng bó toàn thân bằng vải trắng chỉ lộ mỗi cái đầu, thấy vậy hắn liền ra lệnh cho thuộc hạ đang đứng gần màn hình quan sát nhất:

“ Phóng to hình ảnh người đang nằm đằng sau nhanh lên! “

Nghe vậy tên thuộc hạ liền dạ một tiếng rồi dùng một dây kìm tự gò đó phóng to màn hình lên. Mới đầu khi phóng to hình ảnh còn bẽ nét chưa rõ, sau hai giây hình ảnh liền từ từ rõ nét. Lúc này gương mặt đầy vết thương của Thu Phong hiện ra.

Tuy gương mặt Thu Phong bị thương khó phát hiện nhưng người đàn ông trung niên này dường như vẫn nhận ra nên tức giận nói:

“ Con trai ta ... Ai làm con ra nông nổi như vậy ... “

“ C-rắc ... “

Chưa dứt câu hắn đã vô tình tức giận bẻ gãy cả thành ghế bằng kim loại mà hắn đang ngồi.

Lúc này máy bay dần xuất hiện phía trên Thu Phong, lại gần mới thấy chiếc máy bay phản lực hiện đại này dài hơn năm mươi mét to cực kì.

Bên trong máy bay người đàn ông trung niên vẫn khoác trên mình bộ áo choàng lông thú màu đen đứng lên ra lệnh cho hai tên mặc đồ vest đen phía sau hắn:

“ Xuống dưới dọn dẹp hết cây cối! “

“ Dạ! “

Cả hai tên phía sau liền dạ một tiếng rồi đi ra từ khoang máy bay nhảy thẳng xuống cánh rừng khi đang ở độ cao năm mươi mét trên trời.

“ Rầm rầm! “

Hải kè đó đáp thẳng xuống dưới đất cách Thu Phong mười mét tạo ra vô số vết nứt khiến bụi đất bay mù mịt.

Trong đám bụi một tên vung tay lên khiến gió nổi lên xua tan hết bụi mù xung quanh hắn, tiếp theo tên bên cạnh lại làm một điều cực kì kì dị.

Hai cánh tay hắn đang bình thường bỗng nhiên biến thành hai lưỡi dao. Khi thấy tên bên cạnh hai cánh tay thành lưỡi dao thì tên còn lại liền nhảy lên không một khoảng nhỏ.

Lúc hắn vừa nhảy lên thì tên có hai cánh tay hình lưỡi dao bỗng quay hàng chục vòng sát mặt đất, hàng trăm thứ gọi là kiếm khí hiện ra chém bay hết những gốc cây quanh phạm vi một trăm mét. Riêng có một điều kì lạ là dù tất cả kiếm khí ấy bay loạn xạ ngẫu nhưng hiển nhiên không trúng Thu Phong và Sonic một miếng nào.

Khi những cái cây bị chém đứt thì tên nhảy lên lúc này bỗng vung tay một cái gió nổi lên khiến cây cối bị chặt đứt bay hết sang chỗ khác.

Dường như hai kẻ này làm xong xuôi mọi chuyện của mình thì ở trên trời chiếc máy bay phản lực mới từ từ đáp xuống.

“ Xì ... “

Từ trên máy bay lúc này xuất hiện một cánh cửa được mở ra tạo thành vô số cầu thang dẫn xuống dưới mặt đất.

Bên trong dần dần xuất hiện hình bóng của một người đàn ông trung niên khá điển trai mang trên mình bộ đồ vest màu đen và áo choàng lông thú cũng màu đen đang từ từ đi xuống.

Thời khắc người trung niên đi được vài bước chợt từ bên trong máy bay chạy ra hơn mười người mặc đồ trắng có hình chữ thập đỏ vác theo hàng tá đồ cứu hộ chạy vượt mặt hấn hướng về phía Thu Phong đang bất tỉnh.

Bọn họ là những y tá bác sĩ tư nhân của người trung niên gọi tới để cứu con trai mình. Thấy vậy người đàn ông trung niên vẫn cứ đi chậm chậm xuống dưới cầu thang.

Một lúc sau những người mặc đồ trắng chạy tới bên cạnh Thu Phong, một trong số những người đó lên tiếng nói với Sonic:

“ Anh vui lòng tránh ra để chúng tôi cứu thiếu gia được không? “

Nói xong hấn liền không khách khí đẩy Sonic qua một bên. Tuy tức giận nhưng Sonic cũng im lặng không nói gì, tất cả đều vì thiếu chủ của hấn.

Quay ra phía người đàn ông trung niên, từ trong túi áo hấn lấy ra một điều xì gà màu nâu. Hai tên cận vệ của hấn khi nãy nhảy xuống dọn dẹp cây cối thấy vậy liền chạy lại cả hai cùng nhau lấy bật lửa ra mời thuốc cho hấn.

Chọn đại một tên để lấy lửa sau đó người đàn ông trung niên phẩy phẩy tay ý đuổi hai kẻ đó đi.

“ Lần này là tao mời được thuốc cho ông chủ nhá! “

“ Kệ mẹ mày! Lần sau đừng hòng nhanh hơn tao.”

Sau lưng hai tên cận sát lại với nhau thủ thi tranh đua những câu vô nghĩ mà chỉ hai tên đó nghe được.

“ Mau mau truyền nước biển!! Tình hình này phải phẫu thuật sơ qua, nhanh mang máy điện tâm đồ tới đây. Chuẩn bị tất cả dụng cụ để phẫu thuật cắt bỏ những thứ không cần thiết nhanh lên ... “

Xung quanh Thu Phong lúc này đang có hàng chục người loay hoay qua lại liên tục. Dường như những người này rất tập trung vào việc chữa trị cho Thu Phong cho đến khi người đàn ông trung niên đi tới.

“ Thiếu gia sao rồi? “

Người đàn ông trung niên lại gần một người bác sĩ tuổi đã qua ngũ tuần hỏi.

Thấy sắp lớn tới vị bác sĩ liền không dám chậm trễ chạy lại khom đầu xuống nói:

“ Dạ ông chủ! Thiếu gia cậu ấy bị thương quá nặng, bây giờ chúng tôi cần phải phẫu thuật những vết thương nhiễm trùng của thiếu gia trước! “

Nghe vậy người đàn ông trung niên gật đầu ừ nhẹ một tiếng:

“ Vậy nhanh lên đi! Nhất định phải cứu được nó một cách lành lặn nhất. “

Nói xong người đàn ông trung niên không làm phiền tới cứu hộ y nữa mà tránh qua một bên. Hắn tuy nóng lòng muốn cứu con trai mình nhưng là một người làm việc lớn hắn không thể nào không nói lý đi ép thúc bác sĩ được. Như vậy sẽ khiến cho bọn họ tâm lý nặng sẽ khó khăn trong việc cứu con trai hắn hơn.

“ Dưỡng phụ! “

Sonic lại gần người đàn ông trung niên ấy quỳ một chân xuống chào.

“ Đứng lên đi! “

“ Dạ thưa dưỡng phụ! “

Người đàn ông trung niên mời Sonic đứng lên, nghe vậy Sonic liền đi lại đứng trước mặt người đàn ông trung niên ấy.

Nơi mà Thu Phong đang ở hiện tại không phải là nơi anh thuộc về mà đây là một hành tinh Trái Đất thứ hai.

Vì sao gọi là thứ hai? Bởi vì nơi này nằm ở một dòng thời gian khác, khi Thu Phong bị Master Speed ném vào cánh cổng thời gian, thứ đó đã tổng Thu Phong tới đây.

Một thế giới được gọi là thế giới song song. Một nơi các nhà khoa học ở thế giới Thu Phong không thể nào chứng minh được nó có tồn tại hay không.

Ở thế giới này hay còn gọi là Trái Đất 2. Nó! Nó không tồn tại một quốc gia được gọi là Việt Nam, cũng không tồn tại bất cứ các quốc gia nào khác từng biết ở thế giới kia.

Từ Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Trung Quốc, Việt Nam, Thái Lan hay Ấn Độ tất cả đều không tồn tại ở thế giới này.

Chỉ giống ở một điểm rằng thế giới này có Châu Âu – Châu Á – Châu Mỹ - Châu Phi – Châu Đại Dương.

Chỉ tồn tại năm châu đó là tên gọi giống nơi Thu Phong đang ở.

Và các bản đồ các quốc gia cũng hoàn toàn khác nhau. Xích Quỷ là một quốc gia có lãnh thổ rộng lớn được tính từ sông Âm Tử ở phía nam nước Hoa Lương kéo dài đến Đông Nam Á. Với diện tích tổng của quốc gia Xích Quỷ lên tới hai triệu chín trăm ngàn kilomet vuông (2.900.000 km²).

Hiển nhiên Xích Quỷ là quốc gia con người nói tiếng Việt giống Việt Nam ở thế giới song song.

Nước Xích Quỷ có diện tích gần như gấp mười lần tổng diện tích Việt Nam bên kia (Tổng diện tích Việt Nam là 332.698 km²).

Về phần biển Đông nước Xích Quỷ không nằm trong vùng quản lý song Xích Quỷ là một quốc gia cực kì lớn mạnh với nền kinh tế đứng thứ ba thế giới và đối thủ cạnh tranh của quốc gia này lại là nước láng giềng nằm ở phía bắc Xích Quỷ - Quốc gia Hoa Lương.

Ở thế giới này cũng tồn tại một con người giống như Thu Phong nhưng cậu ta hoàn toàn khác với Thu Phong chúng ta biết.

Thu Phong mà chúng ta biết là một quân nhân mạnh mẽ luôn luôn chiến đấu mạnh mẽ. Ngược lại Thu Phong ở thế giới này hẳn tên là Quốc Phong.

Quốc Phong không hề giỏi võ như Thu Phong, võ công của cậu ta cũng chỉ thuộc dạng đặc công bình thường tuy nhiên cậu ta ở đây lại được mệnh danh là thiên tài binh pháp.

Là một thiên tài về chiến lược, Quốc Phong tinh thông về binh pháp từ xa xưa cho đến hiện đại là một kiện tướng mà các quốc gia phương đông dùng mọi cách để lôi kéo cậu ta về.

Từ nhỏ Quốc Phong đã giỏi môn cờ tướng, cờ vua, cờ vây ... Tuy không mấy giỏi võ nhưng cậu ấy lại có một cái đầu cực kì thông minh và nhạy bén

cộng thêm miệng lưỡi không xương của mình nên Quốc Phong được lòng rất nhiều người.

Nhất Phương là ba của Quốc Phong, không những cùng tên mà diện mạo ông ta giống y hệt ba Thu Phong ở thế giới kia.

Ba của Quốc Phong là một đại ca xã hội đen, ông trùm thế giới ngầm phương Nam của Xích Quỷ. Theo lý lẽ đó Quốc Phong không thể nào được quyền đi lính.

Nhưng do một lần cậu ta tham gia kì học quân sự tại trường đại học của mình và lần đó có cho sinh viên đấu trận giả với nhau. Ban đầu được chia ra năm nhất đấu với năm nhất, năm hai với năm hai và năm ba với năm ba.

Tiếp đó năm nhất đấu năm hai, năm hai đấu năm ba, sau đó nữa nếu năm nhất thắng năm hai sẽ được đấu với năm ba.

Và dưới sự chỉ huy của Quốc Phong bằng một cách kì diệu nào đó mà toàn bộ quân lính bên Quốc Phong không tổn thất một người mà vẫn có thể đánh toàn thắng từ năm nhất cho đến năm ba.

Sự kì tích của Quốc Phong dẫn đến sự chú ý của một quân nhân mang chức Thiếu Tướng, và quân nhân đó sau này chính là một Đại Tướng – Tổng tư lệnh quân đội Xích Quỷ. Chính người đó không ngại thân phận Quốc Phong mà mời cậu ta gia nhập quân đội.

Nhất Phương tuy khá buồn vì con trai không thể nối nghiệp hắc đạo như mình, tuy vậy phục vụ cho quốc gia cũng là điều Nhất Phương có thể chấp nhận được bởi vì ông cũng là một con người yêu nước.

Sau khi gia nhập quân đội Quốc Phong nhanh chóng thể hiện tài cầm binh của mình qua vô số trận đấu tập trong quân. Quốc Phong không hề

tham gia tổ đặc công giống như Thu Phong mà cậu ta tham gia tổ cầm binh tức là người chỉ huy đằng sau của vô số quân nhân.

Ở thế giới này cực kì loạn lạc không hòa bình như thế giới của Thu Phong.

Ở đây chiến tranh xảy ra liên tục ở các nước nhỏ từ châu Âu qua tới châu Á đều có và giống một điều ở thế giới kia rằng Trung Đông là cái nôi của chiến tranh.

Quốc Phong ở thế giới này được cử đi cứu viện cầm binh ở vô số các quốc gia nhỏ, từ đó cậu ta lập rất nhiều công trạng nên chỉ trong khoảng thời gian tám năm nhập ngũ Quốc Phong đã lên được chức thiếu tướng ở cái tuổi hai mươi bảy.

Và lần đầu tiên trong lịch sử đế quốc Xích Quỷ xuất hiện một vị tướng trẻ tuổi nhất và cả trên thế giới từ xưa tới nay chỉ xuất hiện đúng năm người ở độ tuổi dưới ba mươi được lên làm tướng.

Cái tài cũng đi chung với cái mệnh, Quốc Phong quá giỏi nên một lần qua Trung Đông dắt theo quân của mình từ Xích Quỷ qua. Chính cậu ta bị người của mình ám toán, tuy Quốc Phong lúc đó chạy trốn được nhưng gặp một biến cố bản thân cậu ta cũng bị tống vào cánh cổng thời gian.

Và đó cũng là lý do Sonic không thể nào tìm thấy Quốc Phong thiếu chủ của mình.

Cuối cùng Sonic lại tìm thấy Thu Phong từ thế giới song song khác qua bên đây và cho rằng đây chính là Quốc Phong.

Suy đi tính lại thì hai người cũng là một tính cách hai người tuy khác nhau đôi chút nhưng Thu Phong với Quốc Phong đều là một người.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đại Tướng Minh Quân !!

Trong một tòa dinh thự xa hoa lộng lẫy nằm trong thành phố Cửu Chân của nước Xích Quỷ.

Thu Phong hiện vẫn đang bất tỉnh.

Hiện tại ở một căn phòng xa hoa tráng lệ với hàng tá thiết kế cổ kính từ bàn ghế cho đến rèm cửa hay những bộ tách trà trên bàn gỗ mọi thứ tạo lên một hơi thở cổ xưa.

Trong căn phòng này có một dãy kính có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh vườn hoa bên ngoài dinh thự, đứng bên trong ấy là Nhất Phương ba của Thu Phong ở thế giới này.

Ông ta vẫn khoác trên mình bộ áo choàng lông thú màu đen.

Trời bây giờ đã là xế chiều, bóng của Nhất Phương in dài trên mặt đất cộng thêm dáng đứng uy nghiêm của ông ta khiến cho người ta khó mà thờ ơ được.

Lúc này bên ngoài phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa:

“ Cốc cốc.. “

“ Vào đi! “

Giọng nói uy nghiêm của Nhất Phương vang lên. Năm nay lão cũng đã gần năm mươi, tuổi tuy không còn trẻ nhưng gương mặt lão lại cực kì đẹp

traí và không có nét gì gọi là tuổi già làm lão hóa da thịt. Nếu những ai không biết tuổi thật của Nhất Phương khi nhìn vào ông ta nhiều người còn nghĩ người đàn ông này cùng lắm chỉ ba mươi tuổi, điều đó cũng cho thấy Nhất Phương tuy tuổi đã lớn nhưng vẫn còn trẻ trung a.

Được sự đồng ý của chủ nhân căn phòng, từ bên ngoài một bị y sĩ mặc đồ trắng tuổi đã qua ngũ tuần đẩy cửa bước vô.

Với làn da nhăn nheo cộng thêm cặp kính cùng gương mặt phúc hậu của mình lão y sĩ này nhìn sơ qua khiến ai cũng cho rằng đây là một vị bác sĩ tốt. Mà thật sự là vậy.

Lão y sĩ đi lại gần Nhất Phương đứng sau lưng ông ta khom mình lại cung kính nói:

“ Lão gia, thiếu gia cậu ấy ... “

“ Làm sao? “

Nhất Phương dường như không thích cái sự chậm chạp của lão y sĩ liền lên tiếng cắt ngang.

Thấy Nhất Phương nổi giận lão y sĩ giật bắn mình rồi gấp gáp nói:

“ Dạ thưa! Thiếu gia cậu ấy bị thương quá nặng, ảnh hưởng đến cả nội tạng bên trong. Gần như chín mươi phần trăm nội tạng của cậu ấy hỏng hết rồi. Cần phải kiếm ngay nội tạng mới để thay cho thiếu gia, nếu không sợ cậu ấy không qua khỏi ... “

Vừa nói lão y sĩ vừa đổ mồ hôi hột. Ở thế giới này việc thay nội tạng là một việc hết sức dễ dàng nhưng cũng là một việc cực kì thất đức bởi vì khi cần thay nội tạng đồng nghĩa với việc lấy nội tạng của người sống mà thay vào. Thu Phong là một người hoàn toàn có gia thế nên việc được hiến tặng

nội tạng từ các quỹ từ thiện là không thể nào, là một bác sĩ có tài có tâm lão y sĩ sau lưng Nhất Phương không hề muốn chiếm lấy nội tạng của một ai đó.

Nhưng mạng sống của thiếu gia lão vẫn quan trọng hơn hết, coi như hôm nay lão nhận bản thân làm chuyện thất đức mặc dù chuyện này chẳng mấy liên quan tới lão.

Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ của lão y sĩ mà thôi, đối với Nhất Phương thì việc kiếm nội tạng cho con trai mình còn dễ hơn uống nước.

“Được rồi lát nữa ta sẽ cho người đưa nội tạng cần thiết tới, đi về đi!”

Lão Nhất Phương phát tay với lão y sĩ sau lưng mình một tiếng. Thấy vậy lão y sĩ liền dạ một tiếng rồi quay người đi.

Sau khi lão y sĩ ra ngoài thì Nhất Phương gọi người khác vào dặn dò kẻ đó vài câu nhất định phải kiếm được nội tạng tốt nhất để thay cho con trai mình.

Quay về với Thu Phong, lúc này anh đang nằm trong một bồn nước màu xanh. Xung quanh khắp người anh có hàng tá dây rợ được nối vào cơ thể và cái dễ nhận biết nhất cũng chỉ là ống dẫn khí để tiếp tế ô xi cho Thu Phong.

Thế giới này khác với thế giới trước của Thu Phong một chỗ là công nghệ ở đây cực kì hiện đại. Cái dung dịch màu xanh mà Thu Phong đang ở trong đó nó có tác dụng hồi phục vết thương lẫn tái tạo cái mô cơ đã mất.

Tính từ lúc Thu Phong được chuyển từ trong rừng về đây thì cũng đã được hai ngày. Mấy thứ dung dịch màu xanh kia đã tái tạo lại hoàn toàn da thịt lẫn cơ bắp của Thu Phong tuy nhiên nội tạng thì không thể tái tạo được.

Nếu như cứ để Thu Phong như vậy thì anh vẫn sống tuy nhiên sống với cuộc sống thực vật không biết một thứ gì cả. Và kinh phí để duy trì Thu Phong ở trong cái bồn đó một ngày thôi cũng đủ để mua một chiếc ô tô hạng vừa.

...

Phải công nhận một điều hiệu suất làm việc của bố già nhà Thu Phong quả thật cao, chỉ mất đúng một tiếng đồng hồ lão y sĩ đã được nhận một rương bao gồm tất cả nội tạng của con người đang được đóng băng trong đó.

Tủ rương này được làm bằng thép cách chân không bên trong nên việc giữ nhiệt là cực kì hoàn hảo.

Lão y sĩ nhận hòm rương vào căn phòng nơi Thu Phong đang phục hồi ở đó. Xung quanh căn phòng này có hàng tá thiết bị công nghệ cực kì hiện đại, những loại máy móc để cứu mạng sống con người tất cả đều ở trong đây.

Nhận lấy hòm rương y sĩ liền mở nó ra. Một màn sương trắng lạnh toát người chui ra khi cái rương được mở, bên trong mỗi loại nội tạng như tim, gan, phổi, ruột đều được sắp xếp một cách gọn gàng và đang trong tình trạng đóng băng.

Lúc này lão y sĩ liền hô lên:

“ Ngay lập tức chuẩn bị phẫu thuật cho thiếu gia! “

“ Dạ! “

Xung quanh lão hơn năm mươi người nhìn vào rương nội tạng liền đồng thanh dạ một tiếng. Mỗi người một việc, người thì làm việc với máy móc

người thì đem giường xe đẩy đến gần bồn nước của Thu Phong, người thì bắt đầu ấn một loạt kí tự dưới bồn nước hòng xả hết nước ra để đem Thu Phong ra ngoài.

Đúng mười Thu Phong sau Thu Phong được đưa tới phòng phẫu thuật, tất cả mọi thứ đều chuẩn bị xong. Lão y sĩ cũng tự thân mình vào phẫu thuật cho Thu Phong.

“ Bắt đầu phẫu thuật! “

“ Dao! “

Trong phòng phẫu thuật Thu Phong bắt đầu bị cắt từng miếng thịt ra, tuy nhiên lão y sĩ càng mổ Thu Phong ra thì càng kinh hãi.

Bởi vì cơ thể Thu Phong quá cứng, lão gần như dùng hết sức nhưng cũng không dám quá tay sợ mổ quá sẽ tạo thêm vết thương cho Thu Phong.

Vừa mổ lão vừa thắc. ‘ Tại sao da thịt thiếu da lại rắn chắc tới vậy mà trong khi mới đưa thiếu gia về da thị cậu ấy lại mềm nhũn? ‘ Nhưng được một lúc lão lại nghĩ lại ‘ Đúng rồi thiếu gia bị một kẻ như Sonic lôi đi nên da thị bị nát ra hết ... ‘

Chẳng qua Thu Phong này không phải là Quốc Phong cũng chẳng phải thiếu gia gì cả nên tất nhiên cơ thể cũng hoàn toàn khác do luyện tập khác nhau mà thôi.

Phòng mổ này có một tấm gương một chiều, các bác sĩ bên trong khi nhìn vào tấm gương chỉ thấy bản thân mình trong đó còn những người bên ngoài khi nhìn vào có thể thấy hết mọi sự tình bên trong.

Đây cũng là một cái hay khi người khác muốn quan sát ca mổ mà không muốn làm phiền đến những người bên trong.

Dường như cơ thể Thu Phong phải thay hết tất cả nội tạng của mình. Nếu sau khi thay xong cơ thể Thu Phong hoàn toàn đổi mới và đó là điều hại hay điều tốt thì nói sau.

...

Trong một căn phòng mà ở trước cửa hiện lên một bảng chữ “ Phòng tổng tư lệnh “.

Đứng bên ngoài căn phòng ấy là một người mặc quân phục tuổi cũng chỉ ngang Thu Phong mang trên mình quân hàm Trung Tá.

Dáng đứng thẳng tắp người thanh niên mang quân phục này gõ nhẹ lên cánh cửa hai cái “ Cốc Cốc! “

Người ngồi bên trong dường như nghe thấy tiếng liền vang ra một chất giọng trầm ổn:

“ Vào đi! “

Thanh niên mặc quân phục đứng ngoài nghe vậy liền nhẹ nhàng mở cửa đi vào như sợ kinh động phải một con quái vật gì đó.

Bên trong căn phòng “ Tổng tư lệnh “ xuất hiện hình ảnh của một vị đại tướng tuổi chỉ qua tứ tuần nhưng mang trên mình một áp lực nặng nề đến khó chịu.

Người thanh niên đi đến trước bàn làm việc nơi vị đại tướng đang ngồi, hấn đứng người thẳng tắp đưa tay lên chào kiểu quân đội:

“ Xin Chào Tổng Tư Lệnh! Tôi có việc xin báo cáo! “

“ Trong đây chỉ có hai người chúng ta có việc gì cứ nói đi, dù sao cháu cũng là đệ tử ruột của thằng Phong mà ... Ài ... “

Vừa nói vị đại tướng vừa thở dài một tiếng, Quốc Phong là một kiện tướng tài giỏi một thiên tài một tay ông đào tạo. Vậy mà nó vừa đi một chuyến qua Trung Đông đã mất tích một mạch cả tháng nay không thấy đâu.

Dùng vào chức quyền của mình hắn cũng đã vận động hết tất cả lực lượng của mình tìm kiếm Quốc Phong, đến nỗi hắn bị cấp trên mắng cho một trận vì việc dùng tài nguyên nhà nước một cách hoang phí chỉ để đi tìm một viên thiếu tướng. Trong khi quốc gia có tới hàng trăm thiếu tướng.

Do vậy hắn cũng chỉ thảm trách lũ cấp trên ngu ngốc, Quốc Phong là một thiên tài trăm năm khó tìm, may mắn được cậu ta phục vụ cho nhà nước là phước mấy đời tổ tông rồi vậy mà mấy bên mập *** ngồi phía trên kia không biết điều gì cả.

Tuy người thanh niên mặc quân phục trước mặt đây nghe vị đại tướng nói không cần câu nệ nhưng hắn vẫn không dám:

“ Báo cáo tư lệnh! Theo thông tin mới nhận được từ gia đình thiếu tướng Quốc Phong họ nói rằng đã tìm thấy thiếu tướng! Hết! “

Lời nói mang theo vẻ kiêu căng của người thanh niên vang lên, nhưng trong đó lại mang một chút mùi vị hưng phấn lạ thường.

Hắn là một trung tá trẻ tuổi cũng chỉ thua Quốc Phong một tuổi mà thôi, nhưng người hắn ngưỡng mộ nhất chính là Quốc Phong. Và Quốc Phong cũng là người giúp hắn đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Một quốc gia lớn mạnh như Xích Quỷ, trong quân đội nếu như một ai đó muốn tấn chức phải làm nhiệm vụ lẫn hi sinh cho lợi ích quốc gia cực kì nhiều thì mới mong lên nỗi chức. Còn như người bình thường muốn lên chức thiếu tá mà hàng ngày cứ ở trong quân đội làm những việc được đề ra mà

thì phải mấy tới mấy chục năm mới lên được chức tá chứ đừng nói chức tướng như Quốc Phong.

Người thanh niên mặc quân phục này tên Hạo Thiên tên đầy đủ là Lê Hạo Thiên. Hạo Thiên được Quốc Phong đề bạt từ khi hắn vừa vào quân được hai năm, trong ba năm tiếp theo hắn từ một tên trung sĩ quèn mà lên được chức trung tá quân đội.

Việc này một phần là do Quốc Phong một phần là do Hạo Thiên có tài nên mới được trọng dụng như vậy.

Về phần người đại tướng kia hắn họ tên đầy đủ là Trần Minh Quân.

Minh Quân sau khi nghe tin tức tìm được Quốc Phong hắn ta ngay lập tức đập bàn đứng lên mắt trợn trắng nói:

“ Cái gì? Tìm được thiếu tướng Phong rồi? Thật chứ? “

“ Tin tức tôi nhận hoàn toàn sự thật! “

Hạo Thiên kìm chế lại sự hân phần của mình mà khẳng định với đại tướng Minh Quân.

Nghe được lời chắc chắn ngay lập tức Minh Quân đứng dậy khoác bộ vest màu xanh lá của quân đội của mình lên đi ra ngoài.

Vừa đi hắn vừa nói:

“ Thiên, con đi theo ta nhanh lên! “

Nói xong hắn ta quay người mở cửa đi ra ngoài, Hạo Thiên nghe vậy bản thân liền theo sát Minh Quân.

Khi đại tướng Minh Quân vừa ra ngoài thì ngay lập tức có hơn mười vị quân nhân khác được trang bị đầy đủ súng ống lập tức theo sát phía sau.

Hạo Thiên đi bên cạnh Minh Quân vừa đi vừa thủ thủ:

“ Thầy! Cuối cùng thầy cũng bình an trở về ... “

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Thu Phong Tỉnh Dậy !

Tổng cục chỉ huy quân đội nước Xích Quỷ nằm ở phía Bắc cũng chính là trung tâm thủ đô Xích Quỷ quốc.

Về phần Thu Phong bản thân anh đang ở phía Nam nên Minh Quân muốn tới thăm Thu Phong phải đi máy bay hết ít nhất là hai tiếng đồng hồ.

Quay lại với ca phẫu thuật của Thu Phong lúc này Thu Phong nằm trong phòng mổ đã qua năm tiếng liên tục.

Việc thay hết nội tạng cho Thu Phong quả thật là một việc không hề dễ dàng chút nào. Xuyên suốt năm tiếng cũng đã tới giai đoạn cuối cùng là khâu hết tất cả vết mổ trên người Thu Phong lại.

Tuy nhiên dù thay hết nội tạng cũng không thể để Thu Phong tỉnh ngay được mà phải để Thu Phong ở trong bồn dung dịch màu xanh lá kia thêm một ngày nữa để tất cả các vết mổ được lành lại cũng như để cho nội tạng hoạt động bình thường.

Năm tiếng vất vả đã trôi qua, Thu Phong đang được chuyển đến bồn dung dịch xanh để phục hồi hoàn toàn lại.

Lão y sĩ mang đầy vẻ mệt mỏi đi từ trong phòng mổ ra.

Nhất Phương thấy lão y sĩ đi ra cũng không vội hỏi. Đây là cách làm việc của Nhất Phương ông ta không hề nóng vội trong bất cứ một việc gì,

và đó cũng là điều khiến ông ta thành công đến tận bây giờ trong giới hắc đạo.

Lão y sĩ tiến đến trước mặt Nhất Phương, sau đó lão tháo khẩu trang màu trắng trên miệng xuống cúi đầu từ từ từ nói:

“ Chúc mừng lão gia! Thiếu gia đã qua cơn nguy hiểm, bây giờ chỉ cần chờ đợi thêm một ngày nữa thiếu gia sẽ tỉnh. “

“ Tốt! Hôm nay ông vất vả rồi, nên về nghỉ ngơi vài tuần đi. Ta sẽ cho người đem phần thưởng đến cho ông! “

Nói xong Nhất Phương quay người đi mất. Tuy tiền không phải là nhất, dù biết những kẻ này nguyện hiến mạng cho mình nhưng Nhất Phương không thể để người mình chết đói được.

Dường như lão y sĩ đã quen với cách thưởng của Nhất Phương nên lão cũng không nói gì nhiều liền quay người đi hướng ngược lại với Nhất Phương.

Hầu như những ai mà làm việc cho Nhất Phương tất cả bọn họ ai cũng nguyện trung thành vì Nhất Phương. Nắm được nhân tâm con người, giúp họ đúng thời điểm, không những thế gia đình của những ai theo ông trùm hắc đạo Nhất Phương cũng được yên ổn bởi cái thời thế loạn lạc này.

...

Ngày hôm sau, khi Thu Phong còn phải ở trong bồn dung dịch thêm hai tiếng nữa thì mới hoàn toàn hồi phục tất cả thì bây giờ trước cổng dinh thự nơi Thu Phong đang ở từ lúc nào đã xuất hiện hàng chục chiếc ô tô trải dài khắp cả đoạn đường dinh thự.

Bây giờ chỉ mới là bảy giờ sáng, thậm chí bên trong dinh thự còn chưa mở cửa. Chỉ có bên ngoài cổng là hơn mười tên bảo vệ mặc đồ đen uy nghiêm đứng tại đó như đang bảo vệ dinh thự.

Bên trong những chiếc ô tô đang đậu sát bên lề đường của dinh thự, trong mỗi một chiếc xe đều chở một nhân vật có tiếng từ hắc đạo cho đến bạch đạo.

Ba Thu Phong là một con người trong hắc đạo nên chuyện con trai lão mất tích ít nhiều những tên đó cũng biết, và hôm nay tin tức thiếu gia nhà lão Nhất Phương được tìm thấy cũng nhanh chóng được lan ra.

Mục đích của những kẻ này tới đây cũng chỉ để lấy lòng Nhất Phương mà thôi.

Trùng mấy kẻ trong giới hắc đạo ra thì còn lại đều là những công nhân viên chức làm cho nhà nước hoặc những vị quân nhân làm trong quân đội.

Dù vậy những kẻ này vẫn phải đứng đợi ở bên ngoài, riêng chỉ một trường hợp đó chính là đại tướng Minh Quân được chính Nhất Phương cho người mời vào trước.

Bởi ngoài ông ta ra thì Nhất Phương không tin tưởng những kẻ khác gặp con trai mình lúc này, Nhất Phương sợ một trong những kẻ đó gây ra việc mất tích cho con trai mình và nếu hắn thấy con trai mình còn sống thật sự thì sẽ rất mệt.

Lúc này Thu Phong vẫn chưa được đưa ra khỏi bồn dung dịch nên khi Minh Quân tới đây tuy gấp gáp nhưng giờ lại bình tĩnh ngồi ăn sáng cùng Nhất Phương sau khi thấy tình trạng của Thu Phong đang chuyển biến tốt đẹp.

Trên bàn ăn chỉ có duy nhất hai người đàn ông quyền lực số một số hai của quốc gia, một ông trùm hắc đạo và một ông trùm của giới bạch đạo.

Tuổi của hai người đàn ông này cũng ngang nhau nên khi nói chuyện chẳng câu nệ một tí gì cả.

“ Ông bạn tìm thấy thằng Phong như thế nào có thể kể đầu đuôi cho tôi nghe không? “

Đang ăn Nhất Phương nghe vậy liền dừng đĩa lại nhắm mắt kêu lên:

“ Sonic đâu? “

Nhất Phương vừa dứt câu thì vù một tiếng Sonic đứng bên cạnh Nhất Phương như đã lâu. Thấy Sonic tới Nhất Phương liền quay sang nói với Minh Quân:

“ Thằng này nó tìm được con trai nhà tôi, đầu đuôi sao ông cứ hỏi nó. Mấy bữa nay lu bu quá cũng quên hỏi nó tìm thấy thằng Phong như thế nào! “

Dừng một chút Nhất Phương lại quay sang nhìn Sonic nói tiếp:

“ Sonic con tường thuật lại hết chuyện cứu thiếu gia cho ta và anh Quân nghe đi! “

“ Dạ! “

Sonic dạ một tiếng sau đó dùng tốc độ mà cậu cho là chậm nhất kể từ từ ra cả quá trình cậu đi tìm kiếm Thu Phong, nhin ăn nhin uống ra sao, rồi chạy liên tục ra sao. Kể mãi cho đến khi hai người Nhất Phương và Minh Quân ăn xong hết thì Sonic mới kể tới đoạn vô tình gặp được Thu Phong trong rừng.

Nửa tiếng sau Sonic mới luyên thuyên hết chuyện của mình, và đó cũng là lý do Nhất Phương không hề muốn hỏi chuyện cái thằng ôn con này. Nó nói quá nhiều.

Nhưng chung quy thì Nhất Phương và Minh Quân cũng hiểu được cái quá trình mà Sonic tìm được Thu Phong.

Lúc này trong không gian im lặng Nhất Phương liền lên tiếng nói:

“ Theo ông nghĩ ai làm thằng Phong ra nông nổi này? Tôi phải kiếm được thằng đó để giết nó! “

Nghe Nhất Phương hỏi tới mình, Minh Quân suy nghĩ một hồi rồi nói ra quan điểm bản thân:

“ Như ông bạn biết đấy, thằng Phong chắc chắn bị kẻ mang sức mạnh như Sonic gây ra, vết thương trên người nó cũng đủ để chứng minh. Một điều nữa mấy kẻ mang sức mạnh tốc độ này không nhiều, muốn tìm bọn chúng cũng rất dễ nhưng bắt được hay không là một chuyện. Chưa kể phải tìm ra kẻ đứng sau lại là một chuyện khác. Rất rắc rối! “

Vừa nói Minh Quân vừa lắc đầu một cách ngao ngán.

Thật sự khi Thu Phong vừa mất tích hẳn đã cho người điều tra tất cả những ai có hiềm khích với Thu Phong hay còn gọi là Quốc Phong lúc trước mà hiển nhiên vẫn không ra tung tích.

...

Lúc này đã là giấc trưa, những người đứng đợi bên ngoài dinh thự từ lâu đã bỏ cuộc mà về hết. Căn bản thiếu gia nhà Nhất Phương còn chưa tỉnh mà bọn họ đã vác xác tới thăm thì chẳng ai rảnh đâu mà mở cửa cho vào.

Thu Phong đã xong phần tái tạo lại vết thương sau ca mổ được ba tiếng hơn rồi. Bây giờ anh đang nằm chính trong căn phòng của mình, à không căn phòng của anh ở thế giới này mà thôi.

Không xa hoa như phòng của lão Nhất Phương, căn phòng của Thu Phong lúc này là do Quốc Phong người chủ thật sự của căn phòng này trang trí. Xung quanh phòng đập vào mắt mọi người cũng chỉ sách và sách.

Diện tích phòng rộng tới một trăm mét vuông nhưng nội kệ đựng sách thôi đã chiếm hơn phân nửa căn phòng. Từ sử sách, kinh thư cho đến những binh pháp thời xưa những quyển nào hay đều được Quốc Phong thế giới này đặt trong đây hết. Không những thế bên cạnh căn phòng ngủ này lại là một phòng đọc sách rộng năm trăm mét vuông với hàng trăm ngàn loại sách khác nhau trên thế giới từ cận đại cho đến hiện tại.

Trong căn phòng nơi Thu Phong đang nằm lúc này bên cạnh anh có một người phụ nữ xinh đẹp tuổi đã trung niên đang ngồi đọc sách bên cạnh anh.

Bà không ai khác chính là mẹ Thu Phong ở thế giới này, với diện mạo y hệt mẹ Thu Phong ở thế giới bên kia có điều do cuộc sống xa hoa nên người mẹ này có phần trẻ trung lẫn xinh đẹp hơn.

Nhìn kĩ vào gương mặt mẹ Thu Phong lúc này thấy rằng bà đang rất tiêu tụy tuy nhiên bây giờ lại thập phần phần chấn. Khi nghe tin con trai mình mất tích bà đã ba ngày không ăn không uống đến độ ngất xỉu phải truyền nước biển.

Đúng ra Nhất Phương đã giấu chuyện này không cho bà biết nhưng thằng Sonic là một cái thằng siêu nhiều chuyện khi Nhất Phương vừa báo tin thiếu gia mất tích thì Sonic chẳng nói chẳng rằng chạy đi báo tin cho dưỡng mẫu biết. Nếu không phải vì thiếu gia nhà lão còn đang mất tích

Nhất Phương không có thời gian đi tính toán với Sonic nếu không với cái tật lạnh chanh của nó có ngày Nhất Phương sẽ cho một trận.

Lúc này mẹ Thu Phong khi biết tin đã tìm được con trai mình bà liền gấp gáp đi gặp con trai mình nhưng do Nhất Phương lão ta nhất quyết không cho sợ bà khi thấy tình trạng con trai sẽ không chịu được.

Phải mãi đến tận hôm nay mẹ Thu Phong mới có thể lại gần mà nhìn thấy anh. Suốt từ khi Thu Phong phẫu thuật xong được chuyển đến bồn dung dịch màu xanh thì từ lúc đó mẹ Thu Phong đã trực sẵn mà ngủ ở đó.

Tới khi Thu Phong chuyển về lại phòng mình nghỉ ngơi thì bà liền đi theo.

Đến bây giờ khi biết con trai mình bình an trở về thì bà mới bình tĩnh mà ngồi bên cạnh anh đọc sách uống trà.

“ Ừm ... đây là đâu vậy ...? “

Trong không gian yên tĩnh bỗng Thu Phong kêu lên một tiếng, anh mở mắt ra với toàn thân đầy mệt mỏi. Mắt Thu Phong nhìn lên trần nhà rồi tự thắc mắc cái trần nhà này chẳng quen thuộc chút nào.

Mẹ Thu Phong ngồi đọc sách bên cạnh bỗng thấy anh tỉnh dậy liền chạy tới ngồi lên giường cầm lấy tay anh ân cần nói:

“ Phong con tỉnh rồi nghỉ ngơi chút đi đừng vận động mạnh! “

Vừa nói bà vừa đỡ người Thu Phong dậy sau đó bà kiểm gối đặt vào thành giường cho Thu Phong dựa vào.

Lúc này Thu Phong vẫn còn mơ mơ màng màng chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chuyện duy nhất anh biết người phụ nữ trước mặt này là mẹ mình

nên anh liền kêu lên với giọng khàn khàn:

“ Mẹ? Con đang ở đâu đây? “

Nghe Thu Phong kêu tới mình bà liền đưa tay ra vuốt đầu con trai rồi ân cần nói:

“ Con đang ở nhà con trai của mẹ à!! mấy ngày qua vất vả cho con quá, con bình an là ... tốt.. rồi ... “

Càng nói về sau mẹ Thu Phong càng bật khóc bà khóc vì con trai mình bình an vô sự. Không như Nhất Phương bà luôn cho người của bà âm thầm để mắt đến bệnh tình con trai mình trong mấy ngày vừa qua. Chứ đừng tưởng chồng bà không cho bà gặp mặt con trai thì bà không biết gì.

Thu Phong thật sự lúc này không hiểu chuyện gì, anh thấy mẹ mình khóc liền vội đưa tay ra lau nước mắt cho bà:

“ Mẹ con vẫn mạnh khỏe mà ... “

“ Anh hai tỉnh rồi? “

Bỗng từ bên ngoài cửa phòng Thu Phong được đẩy ra, gương mặt kinh ngạc của Thiên Long xuất hiện. Nhưng Thu Phong chưa kịp nói gì thì thẳng béo lại chạy bành bạch đi.

Vừa chạy Thu Phong vừa hô lên:

“ Ba ba ... Anh hai tỉnh rồi ... Anh hai tỉnh rồi!! “

Thiên Long chạy ừ một phát từ tầng ba của tòa dinh thự chạy thẳng xuống dưới phòng khách nơi Nhất Phương và Minh Quân đang ngồi uống trà ở đó.

Nghe thấy tiếng Thiên Long vọng ra từ trên lầu, Nhất Phương nghe được nội dung con trai ông đã tỉnh liền quay qua nói với Minh Quân:

“ Thằng Phong nó tỉnh rồi kìa! Đi lên xem nó ra sao! “

“ Ừ đi thôi, tôi cũng có vài chuyện muốn hỏi nó ... “

Nói xong cả hai nhân vật lẩy lừng đứng lên hướng trên lầu ba mà đi, đúng lúc Thiên Long vừa chạy xuống mặt mày hớn hờ chưa kịp nói cái gì thì lại bị Nhất Phương đẩy đầu sang một bên.

“ A ui! “

Ôm cái đầu Thiên Long bất mãn than một tiếng nhưng không dám nói gì, đối với Thiên Long người ba này tồn tại như một người đàn ông xa lạ đối với cậu. Tuy ở chung nhà nhưng Thiên Long không bao giờ được Nhất Phương quan tâm tới.

Hầu như Nhất Phương chỉ quan tâm đến sự tồn tại của anh hai nó, bù lại Thiên Long lại được mẹ quan tâm hơn hết và người anh hai của nó cũng không khiến nó cảm thấy tủi thân khi là một người anh chuẩn mực của em mình.

Nếu nói trong nhà Thiên Long sợ ai nhất chắc chắn thằng bé trả lời rằng là Thu Phong chứ không phải là ba của cậu.

Một hồi sau căn phòng yên tĩnh của Thu Phong lúc này đã tụ tập mười mấy cô hầu gái. Họ thi nhau chuẩn bị khăn tắm, chậu nước rửa mặt, bàn chải đánh răng rồi tới quần áo giày dép cho ăn. Phải nói Thu Phong lúc này như một ông hoàng.

Nhìn cảnh tượng trên Thu Phong thật sự không biết nói gì, anh đang nghĩ bản thân mình đang ở đâu đây cho đến khi Nhất Phương bước vào

đứng trước mặt Thu Phong.

Nhìn thấy người cha đã chết của mình bỗng đứng thình lình trước mặt với dáng vẻ uy nghiêm năm xưa bất giác Thu Phong thốt nhẹ lên:

“ Ba? “

Cảm thấy hành động khó hiểu của con trai Nhất Phương liền cười nói:

“ Sao? Thấy ba mày lạ lắm hay sao mà nói năng kiêu gì thế kia? “

“ Ba còn sống sao? Thật hay mơ vậy? “

Đáp lại lời nói tươi cười của Nhất Phương là câu nói khiến mặt ông tối sầm lại. Bản thân còn đang sống sờ sờ đây mà thằng con yêu quý lại trù mình chết, tức giận Nhất Phương gõ một cái lên đầu Thu Phong.

“ Cốp! “

“ Tao chưa chết mày chù tao chết à? “

“ A! “

Bị gõ một cái vào đầu Thu Phong kêu lên một tiếng, mẹ Thu Phong thấy con trai bị đánh liền ngồi lại ôm đầu con trai sau đó trừng mắt nhìn Nhất Phương quát:

“ Cái ông già này! Con nó vừa mới tỉnh mà ông đi đánh nó là sao? Làm ba kiêu gì kì vậy! “

Dường như chẳng quan tâm đến lời nói của vợ mình, Nhất Phương nhìn sang bà nói:

“ Bà đi ra ngoài đi! Tôi với anh Quân có chuyện muốn nói với con! “

Mẹ Thu Phong không phải là người phụ nữ không hiểu chuyện, bà biết đàn ông họ luôn có những chuyện lớn không để phụ nữ nghe thấy nên bà liền đứng lên kêu hết người hầu đang làm việc ra ngoài. Cả bà cũng theo nhóm người hầu đi ra.

Vừa đi mẹ Thu Phong vừa thủ thỉ:

“ Nó mới khỏi bệnh mình phải đi làm nồi cháo gà cho nó ăn mới được! “

Nói xong bà lôi vài người hầu cùng nhau xuống bếp phụ giúp bà.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Khó Hiểu ???

Lúc này trong phòng của Thu Phong chỉ còn ba người đàn ông, anh và hai người đàn ông thành tựu khác là Nhất Phương và Minh Quân.

Trừ Nhất Phương ra Thu Phong không hề biết người đàn ông mặc bộ vest màu xanh lục có quân hàm kia là ai.

Tuy mới tỉnh lại nhưng Thu Phong vẫn có thể đi lại được, trong căn phòng này có một bàn dùng để tiếp khách.

Trên bộ bàn ghế sofa từ lúc nào đã có một ấm trà vừa pha. Dù không biết người đàn ông Minh Quân kia là ai nhưng theo lẽ Thu Phong vẫn rót trà cho ông ta.

Bấy giờ sau khi rót trà xong Minh Quân mới lên tiếng hỏi Thu Phong:

“ Phong! Con không nhớ chú là ai ư? “

Là người thẳng tính tất nhiên Thu Phong liền trả lời:

“ Dạ không! Con chưa bao giờ gặp qua chú! “

Nghe Thu Phong nói vậy thì hai người Nhất Phương và Minh Quân mới quay qua nhìn nhau bằng cặp mắt không thể tin được, tiếp đó Nhất Phương lại nói:

“ Vậy ba mày mày có nhớ không? Tao tên gì? “

“ Ba? Ba tên Phương, họ tên đầy đủ Nguyễn Nhất Phương, còn thằng em trai tên Thiên Long mẹ thì tên XXX “

“ Vậy thì thằng này nó đâu có mất trí mà sao nó không nhớ anh nhỉ? “

Thu Phong vừa nói xong Nhất Phương liền quay sang nhìn Minh Quân khó hiểu nói. Nó đâu có quên gia đình nó vậy chứng tỏ nó không mất trí nhớ.

Bỗng chốc căn phòng lại trở nên im lặng, cả Nhất Phương và Minh Quân đều trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu vẫn không nghĩ ra được vấn đề.

Cho đến khi Minh Quân chuẩn bị mở mồm gọi bác sĩ đến xem tình hình của Thu Phong thì Nhất Phương lại lên tiếng:

“ À đúng rồi! Phong, có phải khi nãy mày nói là ba còn sống đúng không? Tại sao mày nói vậy? “

Ra là Nhất Phương nhớ ra chuyện lúc nãy Thu Phong vừa thấy ông lại hỏi ông còn sống và rất là ngạc nhiên. Mới đầu lão cứ tưởng thằng con mình giỡn nhưng càng nói chuyện lão lại càng thấy không đúng.

Từ khi tỉnh dậy tới giờ Thu Phong vẫn chưa tiêu hóa hết mọi chuyện xảy ra và anh đang thắc mắc tại sao ba mình còn sống và đây là đâu.

Nghe tới câu nói của ba mình Thu Phong liền trả lời:

“ Con nhớ không lầm hồi lúc con còn nhỏ, khi đó thằng Long nó vừa mới đẻ thôi. Lúc ấy ba bị tai nạn ô tô mà chết! “

Sau khi Thu Phong nói xong Nhất Phương bỗng im lặng không nói gì, một hồi sau lão mới quay sang nói với Minh Quân:

“ Chẳng lẽ kí ức nó bị dừng tại thời điểm đó? “

“ Ý ông bạn là sao? “

Minh Quân khó hiểu hỏi lại Nhất Phương.

Nghe vậy Nhất Phương mới từ từ nói ra cho cả Thu Phong và Minh Quân cùng nghe:

“ Là thế này ... “

Hồi lúc mẹ Thu Phong mới vừa đẻ Thiên Long xong, Nhất Phương bị tàn dư của tên trùm đất Nam thời trước ám toán cắt đứt dây thừng xe của lão.

Lúc đó Nhất Phương không hề biết mà vẫn cứ đi như bình thường, cho đến khi lão đi vào một đường núi, lúc lên dốc thì thừng vẫn ổn định cho đến khi xuống dốc thì lại không dừng nữa đâm ra xe của lão mất đà lao thẳng xuống vực.

Khi ấy mọi người ai cũng nghĩ là lão đã chết, thật sự là vậy.

Lão bị thương rất nặng nhưng may mắn có người cứu giúp, lúc ấy lão không thể về nhà được bởi chỉ cần lão xuất hiện sẽ có người bắn chết lão.

Khi Nhất Phương có thể cử động đi lại được thì ngay lập tức lão đến ngân hàng bằng thân phận khác lão chuyển tất cả tài sản của mình vào một thẻ ngân hàng Thụy Sĩ để tránh việc chính phủ động tay vào khối tài sản của lão.

Lão vẫn sống nhưng âm thầm, và cũng từ đó lão biết được người ám toán mình là ai và lặng lẽ trừ khử kẻ đó bằng chính sức mình. Về phần vợ con lão, lão đau buồn khi biết được cả nhà của mình không ai giúp đỡ vợ con mình.

Trong khi cả cái gia tộc ấy đi lên bằng chính bàn tay trắng của lão.

Thế đấy! Sau khi trừ khử xong tên đứng phía sau màn thì lão mới từ từ xuất hiện sau hai năm ẩn trốn. Bằng tài lực và anh em chí cốt còn sót lại. Một lần nữa lão đứng lên lập nghiệp và đi lên làm ông trùm giới hắc đạo như bây giờ.

Sau cùng quay về lại với con trai lão, nó có lẽ bị mất trí nhớ ngay vào khoảng thời gian khi đó.

Xâu chuỗi việc khi xưa lại cuối cùng Nhất Phương đưa ra quyết định:

“ Có lẽ tao kêu người khám lại xem coi đầu mày bị cái gì! “

Nói xong Nhất Phương quay người đi, Minh Quân theo đó cũng khó hiểu đi ra.

Cả hai người cùng nhau đi ra sân vườn của tòa dinh thự, ở đó có một bộ bàn ghế đá. Sau khi cả hai cùng ngồi xuống Nhất Phương lại lên tiếng:

“ Tôi thấy thằng Phong nó có vẻ gì đó không đúng. Từ hình thể lẫn khí tức nó khác hoàn toàn với lúc trước. Tuy nhiên vẫn có nét quen thuộc trong đó! Tôi cũng chẳng biết nói sao nữa ... “

Minh Quân cũng nhận ra điều này liền tiếp lời:

“ Có phải là do nó mất trí nhớ không? “

“ Chắc không đâu, khi đưa nó về tôi đã cho người kiểm tra hết rồi. Đầu nó hoàn toàn không bị chấn động! “

“ Vậy thử xét nghiệm ADN, dấu vân tay với võng mạc mắt xem sao? “

“ Ừm, phải thử đề phòng ngừa vạn nhất! “

Theo như hai người đàn ông này nghĩ Thu Phong không phải là Quốc Phong, phải chăng họ nghi ngờ Thu Phong là do người khác cài vào nhưng chỉ có xét nghiệm hết cả cơ thể Thu Phong mới làm cho hai người họ yên tâm được.

Cái quan trọng đối với Nhất Phương không phải là việc con trai mình mất trí nhớ mà là việc đây có phải con trai mình hay không.

Nếu là những người bình thường thì chắc chắn họ sẽ nghĩ Thu Phong bị mất trí nhớ nhưng đối với hai kẻ cáo già này thì ngược lại. Trên đời này thứ gì cũng có thể xảy ra, đến cả sự tồn tại nghịch lý như người dị năng còn tồn tại thì chẳng có chuyện gì trên đời này là không thể cả.

...

Trong căn phòng bây giờ chỉ còn lại mình Thu Phong, lúc này anh mới từ từ suy xét lại mọi việc khó hiểu quanh mình.

Trước khi bất tỉnh anh có nhớ là mình đang đánh với một kẻ mang trong mình dị năng chạy nhanh. Đỉnh điểm Thu Phong nhớ được là tên đó ném anh ra phía trước và lao đầu vào một nơi có màu xanh.

Khi vào trong đó được nửa giây Thu Phong hoàn toàn không nhớ gì cả, lúc đó anh đã mất hoàn toàn ý thức và khi thức dậy thì mình lại ở đây.

Và khi tỉnh dậy anh luôn thắc mắc tại sao ba mình còn sống, và đây là nơi nào. Tại sao mẹ lại đẹp như vậy cuối cùng khi nhìn sơ qua anh thấy cuộc sống nơi này quá giống với lúc anh còn nhỏ.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây nên bản thân quyết định vác đít đi ra ngoài.

Mở cánh cửa phòng mình ra Thu Phong đặt chân ra ngoài hành lan. Đập vào mắt anh là hơi thở của tiền, dãy hành lang dài lê thê với vô số bức tranh treo hai bên tường, dưới đất hành lan được trải bằng thảm có hoa văn tuyệt đẹp. Bên cạnh đó ở mỗi góc tường đều có một chậu cây cảnh trang trí tại đó.

Bước qua dãy hành lang là một đường cầu thang kéo xuống dưới. Khi vừa đặt chân xuống một nấc thang đầu tiên Thu Phong đã ngửi thấy mùi cháo gà quen thuộc.

Món này mẹ anh thường hay nấu những khi anh bị bệnh.

“ Ơt ơt ... “

Vừa ngửi thấy mùi bụng Thu Phong liền kêu lên biểu tình, anh ôm lấy bụng mình rồi men theo mùi thơm của thức ăn đi xuống dưới bếp.

Càng đi Thu Phong càng kinh hãi trước sự xa hoa của nơi này, không tính những chiếc đèn chùm có giá hàng trăm triệu thì chỉ riêng thành cầu thang làm bằng gỗ này cũng giá tiền không nhỏ.

Là một quân nhân Thu Phong rất giỏi phân biệt được cây tốt với cây không tốt. Gỗ của thành này được làm từ một cây ít nhất cũng trên ngàn tuổi, tuy không rõ là cây gì nhưng chất liệu nó sợ cứng còn ngang cả kim loại chứ chẳng vừa.

Men theo đường cầu thang Thu Phong cuối cùng cũng xuống được bếp.

Vừa đi vào phòng bếp Thu Phong thấy rất nhiều người hầu tấp nập chuẩn bị đồ ăn, nhìn qua nhìn lại anh thấy bóng dáng của mẹ mình đang đứng ném đồ ăn nơi đó.

Thấy vậy anh liền đi vào. Khi Thu Phong đi tới đâu thì các người hầu chào anh tới đây kèm theo trên miệng họ là hai chữ “ Thiếu gia! “

“ Mẹ! “

Lại gần mẹ mình, Thu Phong kêu lên một tiếng rồi đứng bên cạnh bà. Thấy con trai của mình đi xuống mẹ Thu Phong liền múc một muỗng cháo lên thổi đưa đến trước mặt Thu Phong nói:

“ Con nếm thử coi vừa miệng chưa? Mẹ sợ con mới khỏi bệnh còn lạc miệng mẹ không dám cho nhiều gia vị! “

Nghe vậy Thu Phong liền đưa miệng húp thử một miếng cháo.

Từng giọt cháo tuôn vào trong miệng Thu Phong, anh cảm nhận trên đầu lưỡi mình một mùi vị quen thuộc. Tuy không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng anh biết người trước mắt này chính là mẹ của mình. Bởi món cháo của bà không ai có thể bắt chước được cả.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đây Là Đây ?

Trong phòng bếp của một căn dinh thị bậc nhất thế giới.

Lúc này Thu Phong đang ngồi húp những giọt cháo mà mẹ mình nấu, à không cũng không hẳn là bà mẹ thật sự của anh.

“ Ngon không con? “

Đang ăn thì mẹ Thu Phong bất ngờ vuốt lấy mái tóc đã cháy rém đi gần một nửa lúc anh đi qua lỗ hồng không gian.

Thật sự là đã rất lâu rồi Thu Phong chưa được ăn món cháo gà này của mẹ mình, ở thế giới bên kia từ khi anh trở về từ quân đội cho đến khi anh chiến đấu với kẻ mang dị năng speed cũng đã khá lâu rồi.

Lúc này suy nghĩ trong đầu Thu Phong hoàn toàn trống rỗng, anh vẫn tin tưởng người trước mặt này là mẹ mình nên liền thoải mái nói:

“ Cháo mẹ nấu vẫn như ngày nào, ngon quá ... “

Vừa nói Thu Phong vừa ăn ngấu nghiến như sợ có người dành của mình.

Trùng hợp thay ở thế giới bên này Quốc Phong cũng như Thu Phong do lo chuyện quân đội nên cũng mấy năm rồi cậu chưa được ăn món cháo gà này của mẹ mình. Coi như lần này Thu Phong qua đây hưởng phước từ Quốc Phong đi.

“ Cũng hơn năm năm rồi mẹ mới nấu lại món cháo này cho con. “

Thu Phong cũng không để ý đến con số năm năm mà mẹ mình nói chút nào, anh vẫn cứ tiếp tục ăn như thế.

Khi ăn gần xong chén cháo thì ba Thu Phong, lão Nhất Phương bước vào. Thấy hai mẹ con đang ân cần nói chuyện long Nhất Phương cũng nhẹ nhõm đôi chút tuy nhiên ông ta vẫn còn chút vướng mắc về Thu Phong.

Đợi khi Thu Phong ăn xong hết tô cháo thì Nhất Phương đi tới gần Thu Phong dung giọng uy nghiêm nói:

“ Đi theo ba lên phòng ba có chút chuyện muốn nói! “

Nghe ông già mình nói vậy Thu Phong liền vội vàng lấy giầu lau miệng, anh nói với mẹ mình một tiếng rồi theo sau Nhất Phương lên phòng.

Vào tới căn phòng của bố già mình, Thu Phong ngấm nhìn một lượt bỗng chốc anh kinh ngạc trước con mắt thâm mĩ của ba mình.

Trừ những dãy cửa sổ toàn là kính có thể nhìn ra ngoài thì khắp nơi trong phòng đều đặt những bức tượng sứ có giá lên đến trên trời, chưa kể một bức tượng sứ bằng thủy tinh hình một con dê dài hơn một mét đặt ở giữa phòng. Dù không cần bất cứ thiết bị ánh sáng nào bức tượng thủy tinh ấy vẫn cứ lấp lánh đến lạ thường.

Sau khi ngây ngốc một hồi Thu Phong mới chợt nhớ ra bản thân mình hình như đã mất ba từ lâu lắm rồi.

Trùng hợp thay khi Thu Phong định há mồm lên tiếng thì Nhất Phương lại quay sang lạnh lùng nói:

“ Cậu là ai? “

Câu hỏi ‘ Cậu là ai? ‘ bỗng khiến toàn thân Thu Phong lạnh sống lưng, cái đó có lẽ là cho khí phách từ ông già của mình nên Thu Phong liền lấy lại bình tĩnh mà nhàn nhạt trả lời:

“ Con không biết! “

Nghe vậy Nhất Phương tuy khó hiểu nhưng vẫn lạnh lùng nói:

“ Không biết? Cậu có thể nói ra tất cả những gì trong trí nhớ của mình nếu không ... “

Nhất Phương vừa dứt câu bỗng chốc Thu Phong cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm đi vài phần. Tuy nhiên thân là một quân nhật đã từng vô số lần nhuốm máu nơi sa trường Thu Phong chẳng còn sợ cái cảm giác này nữa. Cùng lắm thì chết thôi.

Khi nghe ông già mình nói như vậy thì Thu Phong mới bắt đầu nghĩ kĩ lại, bản thân anh đang tự hỏi “ Đây là đâu? “. Đối với Thu Phong lúc này mọi thứ vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ thật sự rất khó nói.

Thứ nhất trong trí nhớ Thu Phong thật sự ông già mình đã chết rồi. Thứ hai tại sao cái người đại tướng quân đội tên Minh Quân kia lại kêu bản thân anh là thiếu tướng của quân đội hẳn trong khi anh chỉ biết mình là quân nhân giải ngũ với chức thiếu tá mà thôi.

Và cuối cùng ngoài ba mẹ và em trai mình ra Thu Phong hoàn toàn không quen bất cứ ai ở đây cả.

Nhất Phương thấy Thu Phong đang suy nghĩ ông ta cũng không nói gì nhiều. Không biết là ai nhưng thật sự thì cho dù là ai muốn từ trong dinh thự của lão mà muốn chạy thoát thì phải nói là cực kì khó, cho dù là Sonic có tốc độ siêu thanh đi chẳng nữa việc chạy ra khỏi đây luôn là điều không tưởng.

Bởi thế Nhất Phương mới để cho Thu Phong thời gian suy nghĩ. Bản thân lão bây giờ đang nghi ngờ Thu Phong không phải là con trai mình.

Với hàng tá suy nghĩ rối loạn trong đầu cuối cùng sau mười phút suy nghĩ Thu Phong mở miệng ra nói:

“ Con sẽ nói những gì trong đầu con bây giờ ... “

Nửa tiếng sau, cuối cùng Thu Phong cũng nói hết tất tần tật những gì đang diễn ra trong đầu mình. Từ việc tên của anh là Thu Phong, cho đến việc ba anh tức là Nhất Phương mất như thế nào và rồi ba mẹ con nhà anh phải sống cực khổ ra sao khi không có ông.

Cho đến lúc anh mười tám tuổi gia nhập quân đội và đến năm hai mươi tuổi trở về, kể cả việc anh thành lập bang hắc đạo, tuy nhiên cốt lõi của việc Thu Phong thành lập bang hắc đạo không chỉ để trả thù cho Nhất Phương mà còn hướng tới con đường đứng đầu giới hắc đạo ở Việt Nam.

Nghe Thu Phong nói xong thì Nhất Phương mới ngạc nhiên thì thào:

“ Đây là con trai mình sao? Việt Nam là nước nào sao mình chưa từng nghe, còn trong kí ức nó nếu như theo lời nó mình chết đi mẹ con họ sống cực khổ đến vậy sao? “

Tuy Nhất Phương giọng thì thào chỉ có mình lão nghe thấy nhưng Thu Phong mơ hồ vẫn có thể nghe được sơ qua nội dung.

Lúc này khi Thu Phong còn đang định nói tiếp thì Nhất Phương lại mở miệng chan ngang:

“ Theo như con nói, con thật sự là con trai của ta. Nhưng! Kí ức của con nó từ đâu ra vậy? “

Nói xong Nhất Phương đi lại bàn làm việc của mình mở ngăn kéo tủ ra lấy một xấp giấy tờ đưa cho Thu Phong.

Nhận lấy xấp giấy tờ Thu Phong cũng chưa vội đọc mà nghe ông già mình nói tiếp:

“ Trong lời nói của con có quá nhiều điều khó hiểu, tí như ta còn sống mà sao con lại nghĩ ta chết? Trong khi giọng điệu trong từng câu chữ của con rất chân thật dường như con đã trải qua tất cả những chuyện đó rồi nhưng con là con ta con từng trải gia những gì ba đều biết hết. Chưa kể Việt Nam là nước nào, rồi Vũng Tàu hay Sài Gòn gì nữa?? Quá khó hiểu. “

Nhất Phương càng nói Thu Phong càng không hiểu cái gì:

“ Ý ba là sao? Con không hiểu? “

“ Con cứ đọc hết đồng giấy tờ trên tay con đi, đó là tất cả những gì ba biết về con. Đọc nó xem con nhớ được gì không? “

Nhất Phương chỉ vào đồng giấy tờ trên tay Thu Phong nói. Nghe vậy Thu Phong liền đi tới bộ bàn ghế gỗ trong phòng bắt đầu đặt mông xuống và đọc.

Lật miếng bì màu xanh trên tay ra, từ bên trong xuất hiện hàng tá chữ và chữ và dòng chữ đầu tiên Thu Phong đọc được là “ Quốc Phong! “

(Lưu ý tới phần này là sơ qua thông tin từ chính bản thân Thu Phong ở thế giới bên này mà Thu Phong đang đọc)

- Quốc Phong tên đầy đủ là Nguyễn Quốc Phong.

- 27 tuổi. Sinh năm 2167 tháng 6 ngày 24

- Quốc tịch: Xích Quỷ

- Công việc hiện tại là: Thiếu tướng khiêm chỉ huy sư đoàn lục chiến QV178.

- Chỉ số IQ: 191.

- Chiều cao: 1m80.

- Cân nặng: 85kg.

- Sở thích: Đọc sách.

- Thể chất: Bình thường.

- Gia đình gồm bốn người: Ba, mẹ và em trai tên Nguyễn Thiên Long 16 tuổi.

- Tính cách: Là một con người nói khá nhiều, vui tính, hòa đồng và cực kì thông minh khi ở mới 5 tuổi.

- Đã tốt nghiệp tại: Trường tiểu học xxx – Trường trung học xxx – Trường trung học phổ thông xxx – Trường đại học quân đội chính phủ xxx. Tất cả đều được loại xuất sắc với điểm tốt nghiệp tuyệt đối.

....

Đọc qua vô số những điều cơ bản về Quốc Phong, từ tính cách cho đến bạn bè, người yêu, rồi mối quan hệ. Tiếp đó Thu Phong lại đọc tới bảng công trạng của Quốc Phong.

- Năm 2191 cầm mười ngàn quân chiến thắng trận chiến với nước Hoa Lương năm mươi ngàn quân ở Quảng Hùng.

- Năm 2192 cầm quân giúp nước nhỏ Bắc Y Mo đánh tan quân xâm lược Hoa Lương tại biển Đông.

- Năm 2193 ...

- Năm 2194 Tham gia cầm quân ở Trung Đông. Mất Tích!!!

Khi đọc đến dòng chữ cuối cùng trong tập hồ sơ Thu Phong bỗng nổi da gà mà không biết tại sao.

Tiếp đó anh lật qua trang cuối cùng thì lại có những mảnh giấy như phô tô như chứng minh thư, cà vẹt xe, giấy quân nhân ...

Và mỗi một tờ giấy đó đều có gương mặt của anh trong đó.

Chỉ mất mười lăm phút để Thu Phong đọc xong hết số giấy tờ này. Gấp nó lại Thu Phong ngược lên nhìn ba mình Nhất Phương nói:

“ Ba cho con xem bản đồ nước Xích Quỷ được không? “

“ Đây! “

Nhất Phương lấy trong hộp tủ ra một tấm bản đồ quốc gia ném cho Thu Phong.

Nhận lấy Thu Phong mở tấm bản đồ ra nhìn từng chú thích trên đó. Xích Quỷ - một hình đất đai với hình như đầu người đội nón lưỡi trai.

Thông số diện tích hai trăm chín mươi triệu kilomet vuông.

Đọc tới thông số này Thu Phong thầm giật mình, gần như gấp mười diện tích của Việt Nam rồi.

Sau đó Thu Phong lại nhìn vào những nơi như thủ đô và các thành phố, cuối cùng mắt anh hướng vào một ô nhỏ ghi là bản đồ thế giới.

Anh thấy bên trong đó không có ghi chữ gì là Việt Nam cả, lúc này Thu Phong lại nhìn lên ba mình mở miệng nói:

“ Tại sao ... “

“ Cốc cốc “

Đúng lúc Thu Phong vừa mở miệng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Nghe vậy lão Nhất Phương liền nói ra:

“ Vào đi! “

“ Cạch! “

Người bên ngoài nghe được liền đẩy cửa bước vào.

Đi tới là một người mặc quần áo y sĩ màu trắng tuổi cũng tầm Thu Phong, trên tay hắn cầm theo một tập hồ sơ.

Hắn đóng cửa lại rồi cúi người chào:

“ Chào lão gia, chào thiếu gia. “

Nói xong hắn đi tới trước mặt Nhất Phương đặt lên trên bàn của lão một tập hồ sơ rồi nói:

“ Đây là kết quả xét nghiệm của thiếu gia thưa lão gia! “

Nhất Phương cầm tập hồ sơ trên bàn lên nhìn sơ qua một lượt rồi phát tay với người mặc đồ y sĩ:

“ Được rồi không có chuyện gì thì lui xuống đi! “

“ Dạ! “

Dạ một tiếng tên y sĩ lui xuống dưới lo chuyện của mình.

Lúc này lão Nhất Phương lại ném tập hồ sơ vừa rồi cho Thu Phong và nói:

“ Con cầm lấy mà đọc, đó là tất cả kết quả xét nghiệm từ máu cho đến đồng tử mắt lẫn độ thích hợp khung xương, vân tay, giọng nói, nhóm máu của con! “

Thu Phong im lặng không nói gì mà nhận tập hồ sơ đó và tiếp tục đọc. Trong đó ghi y chang những gì mà ông già anh nói.

Trong hồ sơ chia ra làm hai bản, bản xét nghiệm cách đây năm năm của Quốc Phong trước và bản mới này của anh. Và cả hai cái đều ghi độ tương thích một trăm phần trăm tức là cả xét nghiệm trước và sau đều là một người.

Đọc xong Thu Phong lại có suy nghĩ “ Chẳng lẽ tất cả những chuyện mình xảy ra là mơ ... KHÔNG! “

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thích Nghi Với Cuộc Sống Hiện Tại !

Một căn phòng hiện đại được bao bọc bằng cửa kính trong suốt có thể nhìn từ bên ngoài vào. Bên trong căn phòng ấy khắp nơi toàn là những thiết bị như máy tính và vô số những đồ dùng hiện đại không biết tên.

Nhất Phương ba của Thu Phong, ông ta đang ngồi trên một chiếc ghế xoay nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, bên cạnh ông ta lúc này là một người trung niên mặc áo y sĩ màu trắng.

Trên màn hình máy tính lúc này hiện lên những con số khó hiểu, nhảy liên tục không theo một quy tắc gì cả. Phía dưới những con số thì lại là những đường kẻ sóng lúc lên lúc xuống nhìn trông rất lộn xộn.

Một lúc sau người trung niên mặc áo trắng đứng phía sau Nhất Phương lên tiếng:

“ Lão gia! “

“ Ừm! “

Nhất Phương không mở miệng chỉ ừm nhẹ một tiếng bằng hơi mũi coi như đợi những gì lão y sĩ sắp nói.

Được Nhất Phương cho phép lão y sĩ lúc này tiếp tục lên tiếng:

“ Lão gia! Ngài cũng thấy sóng điện từ từ não thiếu gia rồi, rất bất thường. Sóng điện từ này căn bản là người sắp chết mới có được, vậy mà

thiếu gia vẫn khỏe mạnh “

“ Hử? “

Nghe tới đoạn này bỗng Nhất Phương hử nhẹ một tiếng khiến lão y sĩ đứng bên cạnh đó giật bắn mình. Cơ thể lão ta run lên cầm cập không dám nói tiếp. Thấy vậy Nhất Phương liền phát tay một tiếng ý bảo nói tiếp.

Lão y sĩ sợ như bản thân mình lỡ mồm nữa nên vẫn chưa nói tiếp mà cần thận suy nghĩ chừng một phút rồi mới mở miệng:

“ Căn bản thiếu gia cậu ấy hoàn toàn bình thường, chỉ có sóng điện từ của não cậu ấy có chút bất thường và đó ... có lẽ là nguyên nhân khiến trí nhớ thiếu gia bị xáo trộn. Tôi cũng có hỏi về hiện tượng của thiếu gia với những bạn học cũ hiện đang làm trưởng khoa viện tâm thần ở Bắc Long. Về lý thuyết có lẽ thiếu gia do bị tác động của những kẻ mang dị năng tốc độ nên khiến não tiếp xúc những luồng sóng không cần thiết mới dẫn đến nguyên nhân trên. “

Nhất Phương vẫn im lặng không nói gì, lúc này ông ta cho tay vào túi áo khoác lấy ra một gói xì gà. Không có hai tên vệ sĩ theo sau và lão y sĩ cũng không hút thuốc nên Nhất Phương tự lấy chiếc zippo ra tự mời cho mình.

“ Hít hà ... “

Kéo một hơi thuốc dài vào phổi, cơn say từ thuốc khiến đầu Nhất Phương hơi tê tê. Một khắc sau đó Nhất Phương mới từ từ nhả từng hơi thuốc lưu động trong phổi ra. Kẹp điều thuốc trên tay Nhất Phương chống cằm quay sang nhìn lão y sĩ nhẹ nhàng nói:

“ Chắc chứ? “

“ Chắc thừa lão gia! “

Tuy đã già nhưng sau lưng Nhất Phương thì lão y sĩ là một người cực kì thành đạt trong giới y học trên thế giới, nên với từng lời nói mà mình nói ra lão y sĩ luôn chắc chắn. Và cũng nhờ tài cán đó của lão nên Nhất Phương một ông trùm xã hội đen mới tìm mọi cách để đưa lão y sĩ về tay mình.

Nhận được lời chắc chắn của lão y sĩ trước mặt Nhất Phương thấy vậy cũng không nói gì. Đứng lên vỗ vai lão y sĩ một cái sau đó Nhất Phương mới quay người rời khỏi căn phòng đầy rẫy thiết bị máy móc.

Về phần Thu Phong, hôm qua anh với ba của mình là Nhất Phương đã ngồi cùng với nhau nói ra những suy nghĩ của bản thân. Thu Phong cũng nói ra hết tất cả chỉ duy nhất một việc anh không nói chính là người dị năng.

Bản thân anh sợ khi nói ra người dị năng sẽ bị nghĩ là khủng nên thôi im lặng không nói lên sự việc đó nhưng chính anh lại không biết đó mới là nguyên nhân.

Từ khi tỉnh dậy cho tới giờ được một ngày Thu Phong chưa hề bước chân ra khỏi nhà cũng không gặp được Sonic nên sự tồn tại về dị năng ở thế giới này Thu Phong cũng không hề biết.

Sau cuộc nói chuyện đó Thu Phong có làm một vài thủ tục kiểm tra, khác với những thiết bị anh đã cho là hiện đại trong trí nhớ của mình thì những thứ này hiện đại hơn những gì Thu Phong nhận biết được.

Hôm nay khi cẩn thận ngồi lại một mình trong căn phòng cổ kính của Quốc Phong cũng là của anh thế giới này thì Thu Phong mới dần dần xâu chuỗi các sự kiện lại.

Nhưng một quân nhân chứ không phải là một nhà bác học hay một thiên tài về kiến thức, đừng nói thế giới song song dù là dị năng đối với Thu Phong vẫn còn rất mờ nhạt. Kết quả sau bốn năm tiếng ngồi suy nghĩ, Thu Phong kết luận anh chẳng nghĩ ra được cái gì cả.

Sau một hồi Thu Phong mới chán nản mở cửa phòng mình đi ra ngoài, vừa đặt chân ra Thu Phong thấy hai cô hầu gái mặc váy hầu màu đen với cái tạp dề màu trắng đứng túc trực sẵn bên cửa.

Thấy Thu Phong vừa bước ra hai hầu gái liền nhún người xuống chào Thu Phong:

“ Chào thiếu gia ... “

“ À ... ờ ... “

Trong đầu Thu Phong thật sự vẫn chưa quen với kiểu như thế này, tuy hồi nhỏ anh cũng có một thân đái ngộ như vậy nhưng lúc đó còn quá nhỏ Thu Phong thật sự chẳng quan tâm. Về sau khi lớn anh đã quen với cách sống một mình cái gì cũng tự làm nên thật sự thấy mấy hầu gái như thế này Thu Phong muốn đuổi đi quách cho xong.

Đi được một đoạn Thu Phong lại quay trở lại bởi anh chợt nhớ mình vẫn mặc đồ ngủ mà lúc này anh lục tung cả căn phòng của mình chẳng thấy tủ quần áo nằm đâu, đang tính chạy đi hỏi mẹ nhưng Thu Phong lại không biết mẹ mình ở phòng nào nên phải quay lại hỏi mấy cô hầu.

“ À ... “

Thu Phong đứng trước mặt một cô hầu gái mở miệng ra tính hỏi gì đó nhưng lại chập chờn bởi anh chẳng biết xưng hô như thế nào cả. Xưng là em hay cô? Quả thật tất cả hầu gái trong dinh thự này của ông già Thu

Phong tất cả đều dưới hai mươi và cũng có những người mười tám mười chín tuổi nữa.

Cô hầu gái trước mặt Thu Phong đây tính ra rất là trẻ với dung mạo thuộc hàng khá xinh là thôi, tuy vậy Thu Phong cũng chẳng quan tâm, trong đầu anh lúc này thậm chí còn quên cả Thu Hương nữa là.

Thấy thiếu gia đi tới hỏi mình, cô hầu gái bỗng chốc ấp úng nói theo:

“ Thiếu gia ... ngài ngài cần gì ạ? “

Bản thân đang tính hỏi đối phương mà lại bị hỏi ngược lại, Thu Phong chán đời vỗ vào trán mình một cái rồi nói:

“ Chết thật! Đầu với chả óc ... Cô biết mẹ tôi ở đâu không, và quần áo nữa, tôi lục tung cả phòng chẳng thấy quần áo để thay đâu cả! “

“ Dạ ... Phu nhân ... tôi ... xin lỗi thiếu gia tôi mới tới làm ngày đầu nên không biết nơi ở của phu nhân mong thiếu gia tha lỗi ... “

Cô hầu gái ấp a ấp úng nói xong cúi đầu xuống xin lỗi Thu Phong. Đúng như cô ta nói hôm nay quả thật là ngày đầu tiên cô tới làm, khi tới đây cô mất cả tuần để học việc rồi khi thiếu gia nhà này trở về thì cô được giao tới chỗ Thu Phong để làm.

Thấy người trước mặt này hình như quá khoa trương, việc như vậy đâu cần tới mức phải xin lỗi. Biết không hỏi được người này Thu Phong liền quay qua nhìn cô hầu gái còn lại thấy cô ta cũng cúi đầu giọng nhú nhú nói:

“ Dạ xin lỗi thiếu gia tôi cũng mới tới làm ngày đầu ... Nhưng tủ đồ của thiếu gia nằm ở phòng bên cạnh tôi có thể tới lấy cho ngài ... “

Vừa nói cô hầu gái kia vừa chỉ vào căn phòng bên cạnh phòng anh.

Nhìn sang căn phòng bên cạnh Thu Phong à một tiếng đảo chân đi qua, như vậy cũng tốt đỡ mất công anh phải đi hỏi mẹ.

Thấy Thu Phong đi qua đó hai cô hầu gái nhìn nhau thở phào một tiếng rồi cùng nhau đi sau Thu Phong.

Đẩy cánh cửa bằng gỗ được trạm khắc một cách tinh xảo ra lúc này xuất hiện trước mắt Thu Phong là một căn phòng được sơn màu trắng làm chủ đạo. Khắp toàn bộ căn phòng là hàng trăm chiếc tủ kính lớn nhỏ.

Bên trong những chiếc tủ kính ấy là những chiếc giày hàng hiệu từ giày thể thao cho tới giày tây thanh lịch. Tuy nhiên giày cũng chỉ chiếm hai dãy tủ mà thôi, cạnh đó mà năm hộp tủ chứa thắt lưng được cuộn tròn lại.

Khi Thu Phong kéo từng ngăn tủ ra mới thật sự trầm trộ vì nó quá nhiều và quá đẹp. Tiếp đó Thu Phong đi đến những tủ kính được đặt hàng chục chiếc cà vạt đủ loại màu sắc, phối hợp với Thu Phong đi tới đâu là cái cô hầu gái đi lên trước mở những hộp tủ không nằm trong kính ra để Thu Phong nhìn vào.

Cầm đại một cái cà vạt nào đó lên nhìn thử. Thứ đầu tiên Thu Phong cảm nhận được là cái sự mịn màng từ chất liệu vải của nó, chưa kể đến hình dáng riêng chất liệu vải thôi cũng không biết bao nhiêu tiền rồi.

Trong trí nhớ của Thu Phong lúc anh đi mua một cái cà vạt mấy trăm ngàn thôi đã tiếc lên tiếc xuống, mà thứ đó xa xa vẫn không bằng một cái cà vạt anh cầm đại từ trong tủ ra.

Tiếp đó Thu Phong lại bước chân tới nơi treo quần áo, một tủ kính hai mươi mét chứa hàng trăm chiếc áo vest hiện ra trước mặt Thu Phong. Từ màu đen huyền bí cho đến màu nâu của cafe, màu đỏ, màu xanh, màu

tím. Tiếp tục Thu Phong lại nhìn sang tủ bên cạnh cũng dài như thế chứa hàng trăm chiếc quần tây đủ loại đủ màu khác nhau.

Hai cô hầu gái thấy Thu Phong nhìn tới liền nhanh chóng chạy lại ẩn một cái nút nhỏ ở bên tường.

Cạch một tiếng hai chiếc tủ được đẩy ra ngoài, từng bộ quần áo đưa chia ra làm từng phần khác nhau hiện ra trước mặt Thu Phong.

Tiếp đó một cô hầu gái đi vào một góc lấy một chiếc bộ đàm nhỏ cầm tay ra từ trong túi tạp dề nói vào trong:

“Cần gấp mười người tới phòng thay đồ của thiếu gia ngay! Cần gấp mười người tới phòng thay đồ của thiếu gia ngay! “

Nói liên tục hai lần vào bộ đàm, sau đó cô hầu gái lại tiếp tục theo sau Thu Phong.

Tất cả người làm trong dinh thự này quả thật rất nhanh chóng, khi vừa được thông báo trong bộ đàm chưa đến một phút thì từ bên ngoài có mười một người bước vào. Trong đó người đi đầu là một phụ nữ tuổi cũng gần sáu mươi mặc trên mình một bộ váy vest màu đen.

Người đàn bà này không cao lắm cũng chừng một mét năm hơn mà thôi, với gương mặt nghiêm khắc, da mặt có chút nhăn nheo. Bà ta đi lại đứng phía sau Thu Phong.

Hai cô hầu gái đi theo Thu Phong từ đầu đến giờ khi thấy người đàn bà lớn tuổi kia tới liền cúi đầu chào một tiếng.

Vừa rồi Thu Phong có nghe người hầu nói gọi mười người tới tuy không biết để làm gì nhưng Thu Phong cảm giác người đi vào hơn mười người.

Vì vậy Thu Phong liền quay đầu lại thấy người đứng sau mình là một phụ nữ đã lớn tuổi. Gương mặt này Thu Phong chưa bao giờ gặp qua tuy nhiên với anh không biết tại sao lại có cảm giác quen thuộc.

Thấy Thu Phong nhìn mình người nọ liền cười lộ ra nếp nhăn đã lão hóa theo tuổi tác, bà ta gõ vào đầu Thu Phong một cái nhẹ. Với thân thủ của Thu Phong thì việc né một cái cốc đầu quá dễ dàng nhưng không biết tại sao Thu Phong không cảm thấy nguy hiểm từ người này mà cứ thế để bà ta gõ một cái lên đầu.

“ Nhìn con có vẻ như không nhớ ra ta? “

“ Bà là ... “

Bị hỏi như vậy quả thật Thu Phong không biết trả lời làm sao, anh nhìn gương mặt này dù xa lạ nhưng lại quen thuộc. Anh cũng chẳng biết nói thế nào.

Thấy đúng như mình suy nghĩ người đàn bà lớn tuổi liền khẽ vuốt đầu Thu Phong nói:

“ Cái thằng này! Hồi con còn nhỏ ta là người chăm cho con còn hơn cả mẹ con mà con không nhớ bà lão này sao? “

“ Bà vú? “

Bỗng trong đầu Thu Phong xuất hiện hai chữ bà vú.

Kí ức quay về, nhớ rồi! Trong trí nhớ của Thu Phong quả thật xuất hiện hình ảnh của một người bảo mẫu vừa nghiêm khắc vừa ấm áp.

Tuy nhiên đầu óc Thu Phong còn rất mơ màng.

Hồi Thu Phong mới sinh ba của anh tức Nhất Phương đã là một ông trùm xã hội đen rồi, lúc đó nhà anh có một bảo mẫu. Từ khi anh lọt lòng vị bảo mẫu ấy đã chăm anh từng li từng tí từ cái ăn cái uống cho đến sức khỏe. Mãi cho đến khi anh lớn được mười tuổi thì không thấy bà ấy nữa.

Lúc anh mười tuổi bà vú phải bận việc quản lý người hầu, khi đó anh đã lớn nên bà không còn trách nhiệm phải chăm anh nữa. Về sau khi ba anh mất thì bà vú theo đó cũng đi về quê sống một mình, thì thoảng có lên thăm mẹ Thu Phong.

Còn ở đây thì bà vú vẫn làm cho dinh thự này, quản lý hết nhóm người hầu của toàn bộ dinh thự rộng hai mươi ngàn mét vuông.

Đối với Thu Phong ở thế giới này cũng như bên kia bà vú dù nghiêm khắc nhưng hết mực cung chiều anh. Cái gì đúng cái gì sai đều do bà vú dạy anh cả thể. Kể cả chuyện mất tích bà vú cũng là người có linh cảm không hay trước tiên.

Tuy nhiên do ba Thu Phong là một người rất cứng nhắc dù bà làm ở đây đã lâu nhưng vẫn không được phép gặp Thu Phong lúc anh còn trong quá trình phẫu thuật.

Bà vú tên là Trần Mỹ Dung, làm bà vú ở cái dinh thự này cũng được ba mươi năm rồi.

Thấy Thu Phong còn nhớ mình là bà vú của nó, bà Dung bỗng chốc như muốn khóc. Bà có nghe mẹ anh nói là ngoài ba mẹ và em trai ra thì thằng Phong hoàn toàn không nhớ ai cả, bà cứ ngỡ nó sẽ không nhớ đến mình.

Tuy nhiên lúc này Thu Phong lại lè lưỡi nói:

“ Hề hề! Vú tên gì con quên rồi! “

“ Cái thằng ... “

Bà vú tức giận đưa tay lên tính vỗ vào đầu Thu Phong nhưng không biết nghĩ gì lại rút tay lại.

Đổi chủ đề tên sang một bên Thu Phong liền kéo tay bà vú, cảm giác này đối với Thu Phong quá quen thuộc thật sự anh không biết diễn tả làm sao. Lúc này Thu Phong mở miệng nói:

“ Vú! Con giờ chả nhớ gì cả, nhìn đồng đồ này con chẳng biết chọn sao. Vú chọn giúp con đi! “

Vừa nói Thu Phong vừa chỉ vào đồng quần áo nhìn cứ như đang đi shopping.

Thấy vậy bà Dung liền đi tới lựa từng món đồ áp vào người Thu Phong để xem hợp không rồi chọn ra một món cho anh.

Những đồ nằm trong đây tất cả đều được mẹ Thu Phong đặt may từ tất cả các hãng nổi tiếng trên thế giới và tất nhiên size đồ đều vừa khít với Thu Phong.

Sau nửa tiếng đồng hồ cuối cùng Thu Phong cũng khoác trên mình một bộ vest màu nâu thanh lịch với cà vạt màu sọc đen.

Có một điều Thu Phong không quen chính là vừa nãy khi thay đồ thì không phải là anh thay mà là cái cô hầu gái làm giúp anh.

Vẫn như thường lệ trừ những người đã làm ở đây trước đó do nhìn quá nhiều nên đại khái cầm cự được khi chạm vào da thịt săn chắc bụng sáu múi cơ bắp rõ nét của anh thì những cô hầu gái mới vào thực sự là không thể nào chịu nổi.

Mới đầu Thu Phong định đuổi hết họ ra để tự mình thay đồ nhưng bà vú lại không cho phép nên Thu Phong đành làm tượng người để họ thay đồ.

Sau khi thay đồ xong Thu Phong liền mở cửa đi ra khỏi phòng thay đồ, lúc này bà vú đi đến trước mặt anh chỉnh lại đôi chút cổ áo rồi nói:

“ Con vừa mới khỏe lại tính đi đâu à? “

“ Con tính đi ra ngoài dạo quanh thành phố cho đỡ ngột ngạt, mấy hôm nay toàn ở trong nhà chán muốn chết rồi. “

Thu Phong nói một câu khiến bà vú hoàn toàn không tin vào tai mình, theo bà biết Phong của trước kia chỉ thích ở nhà đọc sách thi thoảng có đi với bạn bè để xã giao mà thôi. Và hầu như Phong kia thích ở trong nhà hơn.

Nghe vậy bà vú cũng nghĩ chắc do nó mất trí nhớ nên sinh ra cảm giác như thế, nên bà không nói gì mà theo nó đi ra tới sảnh của dinh thự.

Vừa bước xuống lầu thì Thu Phong thấy một người áo đen chạy tới trước mặt anh cúi người xuống chào:

“ Thiếu gia! Anh đi ra ngoài hãy để tôi chở! “

Nói xong người mặc áo đen vòng ra sau lưng đi theo Thu Phong, lúc này Thu Phong lại khó hiểu quay sang nhìn bà vú bên cạnh.

Biết thiếu gia nhà này còn nhiều điều không nhớ được nên bà vú liền nói:

“ Nó là tài xế riêng của con mỗi khi con về dinh thự này, nên đi đâu cứ để nó chở. Nêu không sợ với cái đầu dờ dờ ương ương của con có khi mà lạc đường! “

“ Dạ ... “

Nghe bà vú nói vậy Thu Phong chỉ biết dạ một tiếng rồi thôi.

Sau khi đi được một đoạn nữa thì bà vú chợt nói:

“ À quên mất! Đây cầm lấy! “

Bị kêu lại Thu Phong quay người ra nhìn bà vú thì thấy bà ấy lấy từ trong túi ra một cái điện thoại đưa cho Thu Phong rồi nói:

“ Đây là điện thoại của con lúc đi qua Trung Đông để ở quân đội. Lão Quân cho người đem tới trả cho con này. Mà đến cái điện thoại của mình con cũng không nhớ sao? “

Thu Phong gãi gãi cái đầu nhận lấy điện thoại từ tay bà vú sau đó tiện thể anh cho điện thoại vào túi rồi theo sau tên tài xế riêng ra chỗ gara để xe.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tứ Đại Thiếu Gia !!!

“ Xin chào thiếu gia!!! “

Hai mươi người mặc vest đen xếp thành hai hàng dài cúi đầu xuống chào Thu Phong khi anh vừa bước chân ra khỏi cổng dinh thự.

Hướng tới gara để xe, tên tài xế riêng chạy lên trước dùng điều khiển để mở cửa.

Tuy bây giờ là buổi sáng nhưng khi Thu Phong nhìn vào gara từ bên ngoài mơ hồ anh chỉ thấy rất nhiều xe trong đó. Lúc này tên tài xế đứng trước cửa đợi Thu Phong đi vào.

Đèn tự động được mở lên khi Thu Phong vừa đặt chân vào. Bây giờ hiện ra trước mắt Thu Phong là hơn ba mươi chiếc ô tô cộng với một dãy xe mô tô khác nhau. Tất cả được xếp một cách thẳng hàng ngăn nắp.

Hai cặp mắt Thu Phong bỗng chớp sáng trưng lên, đàn ông ai mà không thích xe? Nhất với những cánh đàn ông mạnh mẽ như Thu Phong đây. Lúc trước tuy Thu Phong đã từng đi rất nhiều loại xe khác nhau (đó là trong suy nghĩ anh như vậy, thực chất main vẫn không biết đây là thế giới song song) tuy nhiên nó không phải là xe của anh.

Lần này thì khác, khi này bà vú đã nói với anh rằng nhà này có tám cái gara, trong đó một cái gara là của anh và cái gara của anh cũng là lớn nhất.

Thu Phong rảo bước đi tới bên cạnh từng chiếc ô tô.

Tuy ở Thu Phong đang sống ở thế giới khác nhưng tất cả mọi thứ cũng tương đương với bên kia, chỉ là khoa học kỹ thuật phát triển ở một mức khác mà thôi.

Tất cả những hãng xe nổi bật như BMW, Mercedé-Benz, Ford, Huyndai, Bugati, Lamborghini, Ferrari, Rolls Royce ... Đường tất cả những hãng xe với mẫu xe nổi bật nhất của những hãng ấy đều nằm trong đây.

Trước mặt Thu Phong lúc này là một chiếc Rolls Royce Ghost Fenice Milano màu đỏ cổ kính, đường viền xung quanh chiếc xe này được bọc hoàn toàn bằng vàng với bánh xe hình cánh hoa trông vừa giản dị vừa thanh lịch. Tuy nhiên nếu tính theo tiền Việt thì một mình chiếc này có giá hơn tám mươi tỷ đồng.

Tiếp đó Thu Phong lại đảo mắt qua một chiếc Lamborghini Huracan màu xám bên cạnh. Đứng chất một con bò hầm hổ, xe được thiết kế sắc bén như một chiếc xe chiến nhưng kèm đó hình dáng chiếc xe cũng không kém phần mềm mại, gợi cảm.

Sờ nhẹ lên đầu xe Thu Phong cảm thấy thích thú vị sự mịn màng của nó. Tuy nhiên vẫn còn hàng chục chiếc xe khác còn hơn vậy đang chờ Thu Phong tới ngắm nhìn.

Bây giờ cũng mới gần bảy giờ sáng mà thôi. Thu Phong mất mười lăm phút trong gara chỉ để nhìn xe, điều đó khiến cho tài xế riêng của anh cảm thấy thắc mắc tại sao Thu Phong lại ngắm những chiếc mà chính tay mình mua thế kia.

Sau đó hẳn lại nhớ lại rằng Thu Phong được thông báo là bị mất trí nhớ về một số việc nên tên tài xế cũng dẹp cái suy nghĩ vẩn vơ trong đầu mình.

Lúc này một chiếc Rolls Royce Phantom màu đen đang lăn bánh từ từ ra khỏi cổng lớn của dinh thự.

Ngồi trong xe phía sau ghế chính là Thu Phong, ban đầu Thu Phong muốn tự mình lái một chiếc Ferrari ra ngoài nhưng bà vú đi cạnh anh lúc này nhất quyết không cho vì sợ bản thân anh chưa hết bệnh nữa bị chuyện gì không hay rất khó nói.

Thế là Thu Phong phải chọn một lấy một chiếc Rolls Royce Phantom này bởi không quan bên trong nó rất là rộng cực kì thích hợp với tâm trạng chán chường của anh lúc này.

Ngồi trong xe Thu Phong kêu tài xế tắt máy lạnh đi để bản thân anh hạ cửa sổ xuống mà nhìn ra ngoài.

Hai phút sau xe chạy ra khỏi dãy tường của dinh thự, lúc này đập vào mắt Thu Phong là vô số những cảnh tượng tuyệt đẹp đầy thơ mộng.

Diễn hình là những ngôi nhà cao tầng toát lên vẻ cổ kính của Châu Âu, ngoài những nét cổ kính ấy Thu Phong còn thấy các dãy nhà bình thường được lợp mái ngói theo kiểu các nhà quan lại thời xưa. Tiếp đó là những hàng cây được trồng hai bên đường, lá của những cái cây ấy hình thù trông rất đẹp nhưng có điều Thu Phong chẳng biết tên nó là gì.

Thêm một điều nữa Thu Phong cảm thấy đường xá ở đây quá rộng, tuy trên đường có rất nhiều xe qua lại nhưng một làn đường thôi cũng đủ cho bảy chiếc xe ô tô dàn hàng ngang rồi. Chưa đường dành cho xe mô tô cũng rất rộng đủ để chưa hai xe ô tô cùng chạy song song ở đó.

Hít một hơi dài Thu Phong cảm nhận được từng luồng không khí lùa vào trong phổi mình.

“ Có vẻ như không khí trong lành hơn thì phải? “

Không biết tại sao khi Thu Phong hít một hơi mạnh thể này anh mới biết không khí nó dịu mát trong lành đến thế nào.

Lúc này tài xế riêng của anh quay đầu ra sau hỏi:

“ Thiếu gia, anh muốn đi đâu? “

Thu Phong vẫn đang mãi ngấm nhìn quang cảnh xung quanh nhưng khi tài xế quay sang hỏi thì anh vẫn quay ra và nói:

“ Đã nói lúc này là cứ đi vòng vòng thôi. Thành phố này có bao nhiêu con đường cứ đi hết đi! “

Nghe xong lời này của Thu Phong thì tên tài xế liền cười khỏ nói:

“ Thiếu gia! Ngài cũng nên ăn sáng đi chứ? Nãy giờ chúng ta đi hơn một tiếng đồng hồ rồi, vả lại thành Châu Lang rộng lắm, đi cả nửa ngày cũng không hết nữa.”

Phối hợp với lời nói của hắn là cái bụng vừa kêu lên ọt ọt.

Đúng như lời hắn nói diện tích của thành Châu Lang là một trong những thành phố trung tâm phía Nam có diện tích lớn nhất nhì cả nước lên tới 20km vuông.

Với lạc việc Thu Phong chưa ăn sáng tên tài xế cũng biết là vì hắn đứng ngay bên cạnh phòng bếp, Thu Phong lại là ông chủ của hắn nên Thu Phong ăn hay chưa hắn đều biết.

Nghe tên tài xế nói vậy Thu Phong liền gật đầu:

“ Ừ vậy đi ăn. Ăn chỗ nào cũng được cậu chở đi đi chứ tôi không biết chỗ! “

“ Tuân lệnh sếp! “

Đùa giỡn một tiếng tên tài xế liền đánh xe hướng đông mà đi.

Quốc Phong thực chất là một ông chủ rất hiền rất được lòng những nhân viên trong dinh thự lẫn cấp dưới của mình trong quân đội nên việc tên tài xế đùa giỡn với Thu Phong thoải mái như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Chừng mười phút sau tên tài xế đánh xe tới một nhà hàng năm sao cổ điển Pháp. Lúc này tên tài xế đỗ xe lại bên đường rồi quay đầu ra nói với Thu Phong:

“ Thiếu gia vào đó ăn đi, trước khi thiếu gia hay ăn ở đây nên giờ anh chỉ cần vào người ta sẽ đưa món anh hay dùng lên. Còn xe sang quán bên kia đường ăn, ăn xong thiếu gia cứ đi ra là được không cần phải tính tiền vì đây là nhà hàng của phu nhân! “

Vừa nói hần vừa chỉ sang bên kia đường nơi đó có một quán phở bình dân.

Lúc này một nhân viên nhà hàng chạy tới mở cửa xe cho Thu Phong.

Thấy vậy Thu Phong liền đưa tay ra từ chối:

“ À xin lỗi hôm nay tôi không ăn ở đây. “

Nghe vậy nhân viên nhà hàng cũng không tỏ thái độ bất mãn mà liền mỉm cười nói:

“ Dạ không sao thưa thiếu gia! “

Nói xong hần tự động đóng cửa lại cho Thu Phong. Ngồi phía trước tên tài xế cảm thấy khó hiểu định nói gì đó thì Thu Phong lại lên tiếng:

“ Lâu lắm rồi chưa ăn phở cùng qua bên kia ăn đi! “

“ Nhưng bên trong nhà hàng cũng có mà thiếu gia ... “

“ Được rồi qua bên kia đi! “

Thu Phong phát tay lên ngắt lời tên tài xế. Thấy thiếu gia của mình đã nhất quyết nên tài xế xe cũng không dám nói nhiều liền mở cửa đi ra ngoài.

Hắn chạy lại định mở cửa cho Thu Phong thì anh đã mở cửa bước ra và chỉ sang bên kia đường.

Khu vực mà Thu Phong đỗ xe là của nhà hàng, nếu không phải khách nhân ăn bên trong nhà hàng thì không được quyền đỗ xe ở đây nếu đỗ thì phải đóng phí tiền là mười Xent (Tiền tiền nước Xích Quỷ) nhưng đây là nhà hàng của mẹ anh nên anh chẳng cần phải phí phiếc gì ở đây cả.

Vừa đi Thu Phong vừa quay sang hỏi tài xế:

“ À mà cậu tên gì nhỉ. Cậu cũng biết đấy tôi mất trí nhớ mà! “

“ Tôi tên Khắc Thuần thừa thiếu gia! “

“ Thuần à, năm nay cậu bao nhiêu? “

“ Vừa tròn ba mươi! “

“ Vậy tính ra tôi nhỏ hơn tuổi cậu nên gọi là anh Thuần được không? “

“ Được thừa thiếu gia, lúc trước anh cũng hay gọi như vậy! “

“ À ừ ... “

.....

Hai người ăn sáng cỡ chừng nửa tiếng thì Thu Phong lại tiếp tục ngồi lên xe đi vòng vòng thành phố, chừng mấy phút sau thì điện thoại trong túi anh reo lên:

“ Ring ring ... “

Nhìn vào màn hình điện thoại hai chữ Đạt nhỏ hiện lên.

“ Alo? “

“ Phong à? Mày có nhà không? “

“ Ủ, Đạt? Đang đi ngoài đường! “

Dầu dây bên kia tỏ vẻ hơi bất ngờ nói tiếp:

“ Tao Đạt bạn mày mà mày không nhớ à??? Nghe nói mày mất trí nhớ đừng nói cả tao cũng quên? “

“ Phải gặp mới biết được! “

“ Vậy ra quán cafe XXX đi, cả thằng Lâm với thằng Vũ cũng ở đây này, tụi tao tính đến thăm mày mà thấy mày khỏe rồi vậy chạy qua chỗ tụi tao đi! “

“ Rồi ok! “

Nói xong Thu Phong cúp máy. Lý do khiến anh nói chuyện thoải mái như vậy là vì giọng nói ấy rất giống giọng của Huỳnh Đạt bạn anh trong trí nhớ.

.....

Chừng nửa tiếng sau xe của Thu Phong dừng bánh trước một quán cafe sang trọng.

Bước chân vào cánh cửa quán cafe cái mà Thu Phong nghe được là một tiếng nhạc du dương bằng đàn piano. Đảo mắt nhìn xung quanh anh thấy cảnh tượng quán này được trang trí một tông màu vàng cổ rất là nhẹ nhàng khiến người ta khi nhìn vào có một cảm giác gì đó rất là yên bình.

Chính giữa quán cafe lúc này là một cây hoa anh đào trụi hết lá, nói mới nhớ trong kí ức Thu Phong hình như đã qua tết rồi mà hiện thực anh hiện tại dường như sắp tết.

Đi vòng qua cây hoa anh đào Thu Phong móc điện thoại ra gọi vào số của Đạt nhỏ vừa gọi mình lúc nãy.

“ Alo! “

“ Alo, thấy mày rồi, quay qua phải. Đây đây! Thấy chưa, rồi đi qua đi. “

Thấy Đạt nhỏ trong điện thoại chính là thằng Đạt bạn mình, vẫn gương mặt ấy, vẫn nụ cười ấy, chính nó không ai khác. Tìm được người quen ở cái chốn không quen ai này quả thật Thu Phong rất vui mình, kí ức của anh bây giờ rất lộn xộn anh chả hiểu mình đang mong muốn cái gì nữa.

“ Yo Phong! Lâu quá không gặp ông ... “

“ Chào ông ... “

Đi lại bàn của Huỳnh Đạt người đứng lên đầu tiên chính là Phi Vũ, trong trí nhớ của anh thì thằng bạn này cực kì nghèo nhưng bù lại cực kì đẹp trai.

Phi Vũ tên đầy đủ là Nguyễn Phi Vũ. Ở thế giới của Thu Phong cậu ta lớn hơn Thu Phong một tuổi. Từ nhỏ Phi Vũ đã bỏ học từ năm lớp 7 để đi

làm phụ tiền giúp gia đình nuôi ba đứa em nhỏ ở nhà.

Còn ở thế giới này Phi Vũ lại là một cậu đại thiếu gia cực kì tài giỏi, 28 tuổi đã là một giám đốc của công ty du lịch lớn nhất cả nước. Tất cả những nhà hàng khách sạn nổi tiếng trên toàn nước, những khu Resort du lịch gần như năm mươi phần trăm là nằm trong tay Phi Vũ. Còn bên nước ngoài Phi Vũ cũng không thiếu các nhà hàng 6 7 sao.

Bảng xếp hạng tỷ của cả nước Phi Vũ đứng thứ 5 là một tỷ phú trẻ tuổi nhất thế giới cũng như trong nước.

Thấy Thu Phong đi tới Huỳnh Đạt cũng đứng lên vỗ vai mừng rỡ nói:

“ Lâu quá không gặp mày, lần trước nghe tin mày mất tích tao lục tung cả cái Trung Đông lên vẫn không tìm ra mày. Mà bác Phương cũng kì, tao có lòng như vậy mà lúc tìm được mày bác không cho vô. Tính hôm nay tao với thằng Vũ, Lâm mập tính lên thăm mày ấy! “

Nghe thằng bạn thân quan tâm đến mình như vậy Thu Phong cũng cảm thấy có chút gì đó vui vẻ, anh liền kéo ghế ra ngồi xuống nói:

“ Tại nhà tao đang lo cho sức khỏe tao lúc đó thôi, giờ thì không sao rồi. “

Nói một câu khách sáo Thu Phong cũng không biết nói gì hơn, bởi cả trong trí nhớ lần trước mặt anh đây Huỳnh Đạt với anh quả thật rất lâu rồi không có nói chuyện nên nói có vẻ không thuận miệng một chút.

Ở thế giới kia Huỳnh Đạt là một quân nhân bảo vệ mạng quốc gia còn ở đây Huỳnh Đạt lại là một ông trùm nắm trong tay cả một trăm ngàn lính đánh thuê tinh nhuệ.

Cùng đó Huỳnh Đạt có sở hữu một trang web đen chuyên về các hạng mục cho thuê người bảo vệ các quan chức nhà nước trên khắp thế giới. Danh tiếng của Huỳnh Đạt ở giới đánh thuê không hề nhỏ một chút nào. Kèm theo đó cũng có vô số người muốn lấy mạng sống Huỳnh Đạt bởi anh đã đụng chạm vào không ít ông trùm máu mặt khác trên thế giới.

Về phần Lâm mập mà Huỳnh Đạt nhắc tới, tên thật của hắn ta là Trần Thanh Lâm. Thằng này thì đúng chất là một con nhà đại gia. Ba ruột của Thanh Lâm là một ông chủ của tập đoàn dầu khí lớn thứ hai thế giới sau tập đoàn Vadim của đế quốc Đông Salv (Quốc gia đứng thứ hai về kinh tế lẫn quân đội nằm ở phía tây bắc nước Xích Quỷ).

Gần như chín mươi phần trăm dầu mỏ của biển Đông nằm trong tay nhà Lâm mập, thậm chí ở Trung Đông các mỏ dầu của ông ta chiếm tới ba mươi phần trăm. Điều đó cho thấy khối tài sản nhà Lâm mập không hề ít, và ba hắn xếp thứ hai trên bảng danh sách tỷ phú nước Xích Quỷ.

Nhắc đến Lâm mập Thu Phong mới nhớ, từ khi vào tới giờ anh không thấy nó đâu cả. Phi Vũ và Huỳnh Đạt đều là người tồn tại trong trí nhớ của Thu Phong còn về phần Lâm mập Thu Phong không biết có phải là thằng mập vô dụng hay nỗ trong đầu anh không.

“ Ê thằng Lâm đ ... “

Thu Phong vừa há miệng hỏi coi thằng Lâm mập đâu thì bất ngờ từ sau lưng ai có một cánh tay to dùng siết lấy cổ anh.

Ngay lập tức Thu Phong không cần biết là ai, đang trong tư thế ngồi Thu Phong chụp lấy cánh tay ấy kéo lên phía trước khiến cả cơ thể của kẻ phía sau nhào lên. Theo đó Thu Phong cong người đứng dậy vật một phát cả cơ thể to béo phía sau tiếp xúc thân mật với cái bàn trước mặt.

“ Rằm... “

Cái bàn trước mặt Thu Phong gãy ra thành từng đoạn.

“ Ê cái gì vậy Phong? Sao đánh nó? “

Bất ngờ Huỳnh Đạt kêu lên một tiếng chạy lại đỡ kẻ mà Thu Phong mới vật xuống đứng lên, Phi Vũ theo đó cũng đỡ hấn đứng dậy.

Lúc này khi nhìn kỹ lại Thu Phong thấy kẻ trước mặt này nhìn quen quen...

“ Lâm? “

Đáp lại câu hỏi của Thu Phong là tiếng than oán trách:

“ Thăng chó... Sao tự nhiên mày đánh tao ... Má đau quá ... “

Vừa nói tên mập mập trước mặt Thu Phong vừa ôm cái lưng mà than vãn.

“ Ha ha, tao xin lỗi, cứ tưởng ai nhào vô siết cổ tao... Thôi lần sau đừng làm vậy nữa. Coi như châu này tao bao đi! “

Nói xong Thu Phong lại phúi mấy miếng gỗ trên người Lâm mập xuống.

“ Mày phải bao... “

Lâm mập chỉ vào người Thu Phong bồi thêm một câu coi như xác nhận châu này Thu Phong bao nó.

Cái này cũng không thể trách Thu Phong được, trách là trách thằng Lâm mập xuất hiện đằng hoàng không muốn mà cứ thích bất ngờ.

Lúc này Phi Vũ cũng nói một câu:

“ Ai biểu ông mập này lắm trò, thằng Phong nó là quân nhân nên phản xạ nó vậy là đúng rồi! Thôi chuyển sang bàn khác ngồi đi! “

“ Ừ qua kia đi... “

Huỳnh Đạt theo đó chỉ vào bàn bên cạnh nói.

Lúc này nhân viên phục vụ không biết chuyện gì nhưng vừa nghe tiếng động lớn hấn liền chạy đến trước mặt Huỳnh Đạt hỏi:

“ Thưa quý khách! Vừa nãy bàn chúng ta có chuyện gì ạ? “

Thấy vậy Thu Phong liền đi ra phía trước nói với nhân viên phục vụ:

“ À chuyện vừa nãy do hiểu lầm. Gây nên thiệt hại của quán rồi, có gì cứ tính hết vào bill cho tôi! “

“ Dạ dạ... “

Nhân viên phục vụ liên tục gật đầu rồi chạy đi kêu người dọn dẹp mớ hỗn độn vừa rồi.

Ở đây là quán của dân nhà giàu, việc đền một cái bàn vốn chả là gì với những người tới đây cả. Chưa kể quần áo của nhóm người Thu Phong không một bộ nào dưới giá vài trăm ngàn Xent(*).

Lúc này nhóm người Thu Phong đã chuyển sang bàn khác và bắt đầu gọi món. Đúng chất của một thằng mập, hôm nay hấn được Thu Phong bao chiều này nên kêu liền một mạch hai loại nước và một đĩa mười miếng bánh plăng.

Đặt menu xuống Thu Phong gọi đại một ly ca cao nóng, bởi thời tiết bây giờ cũng đã se se lạnh.

Vừa đặt menu xuống thì Thu Phong nghe một vài giọng nói khinh bỉ từ phía sau anh:

“Mấy thằng này thể hiện cái mẹ gì ở đây vậy?”

“Em thấy ngứa mắt bọn nhà giàu mới nổi này quá à...”

“Ừ kệ mẹ chúng nó, mấy thằng ăn bám tiền gia đình cứ thích thể hiện...”

“Nói nhỏ thôi anh, nói to vậy lỡ người ta nghe thì sao?”

“Nghe thì nghe mình anh sợ bốn thằng đó à?”

Quay sang nơi phát ra mấy giọng châm chọc Thu Phong thấy một cặp nam nữ khoảng chừng hai mươi hai hai tuổi ngồi ôm nhau nhìn về phía này bàn tán. Tuy rằng bọn họ nói không nhỏ nhưng hai bàn cách nhau cũng chừng mười mét, ngoại trừ Thu Phong nghe rõ ra thì ba người kia không ai nghe thấy rõ ràng cả. Tuy nhiên ngoại trừ Huỳnh Đạt vẫn nghe sơ sài rằng bên kia đang xía xói bạn anh.

Lúc này Thu Phong cũng chẳng quan tâm mấy kẻ đó lăm định bỏ qua thì Huỳnh Đạt lại nói:

“Mày nghe bọn nó nói gì không?”

“Ờ nghe!”

Thu Phong trả lời lại bằng một thái độ không quan tâm lắm, thấy vậy Huỳnh Đạt cảm thấy khó hiểu nói:

“Bỏ qua vậy sao?”

“ Chả lẽ muốn đánh nó à? Tao mới khỏe lại không muốn gây chuyện với mấy thằng nào trâu! “

“ Hà hà! “

Bỗng nhiên Huỳnh Đạt cười hà hà một tiếng rồi quay sang khều khều Lâm mập bên cạnh:

“ Lâm, Lâm, Lâm ... “

Gọi liên tục mấy lần mà Lâm mập vẫn cứ nhìn chăm chăm vào menu, tức mình Huỳnh Đạt gõ một cái vào đầu nó:

“ Mẹ cái thằng mập này ... “

“ Cái gì? “

Lâm mập tức giận quay sang nhìn Huỳnh Đạt khó chịu nói. Trong đám bốn người ngồi đây duy nhất chỉ có mỗi Thu Phong đánh nó là nó không dám ý kiến tuy nhiên những kẻ khác như Đạt hay Vũ lại là chuyện khác.

Thấy vậy Huỳnh Đạt cũng không quan tâm mà chỉ vào bàn cặp nam nữ đang ngồi bên kia nói:

“ Thấy thằng kia không? “

“ Ừ thấy? “

“ Nãy nó chửi mày với thằng Phong kia, không tin kêu nó lại hỏi đi! “

“ Cái gì nó chửi tao với thằng Phong? “

Gương mặt Lâm mập trở nên ngạc nhiên quay qua nhìn Thu Phong, thấy thằng Lâm nhìn mình Thu Phong cũng gật đầu một cái xem coi nó xử lý ra

sao.

Bởi trong trí nhớ của anh thằng Lâm mà anh biết chỉ tối ngày đi gây chuyện rồi để anh với thằng Đạt ra gánh giúp nó.

Di chuyển thân hình mập mạp của mình, Lâm mập đứng lên chỉ về bàn cặp nam nữ kia hô lên:

“ Thằng kia! “

Thấy có người gọi mình tên vừa nói xấu nhóm người Thu Phong lúc nãy bỗng giật mình nhìn sang hướng Lâm mập.

“ Anh kêu tôi? “

“ Ờ lẩn qua đây! “

Cái kiểu nói ra lệnh của Lâm mập khiến tên ra về thiếu gia kia tức mình quát lại:

“ Mày là cái đế* gì mà tao phải qua? “

Nghe vậy Lâm mập tức giận khiến cả tán mỡ trên người hấn trở nên rung động như sóng biển.

“ Mày mới nói xấu bố mày đúng không? “

Tuy vậy Lâm mập vẫn không xông lên mà đứng đó mắng chửi một câu.

Bên kia nghe thấy cũng coi như đồng ý:

“ Tao chửi mày thì sao? Thằng mập như mày làm gì được tao? “

“ À rồi cứ ngồi đó đi ha, để tao cho mày biết bố mày là ai! “

Lâm mập nói xong đặt mông ngồi xuống rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

Tên vừa bị Lâm mập chửi thấy vậy cũng không quan tâm, vả lại hắn cũng không dám qua kiểm chuyện bởi Lâm mập quá sức to lớn. Thân hắn cao tới 1m85 nặng hơn một trăm kg thì ai dám đi kiểm chuyện với thằng to con như vậy.

Thấy Lâm mập bỗng dừng thôi không kiểm chuyện nữa cảm thấy lạ nên Thu Phong liền hỏi:

“ Sao chửi mấy câu rồi thôi thế? “

Đáp lại lời Thu Phong là giọng nói kiêu ngạo của thằng Lâm:

“ Mày cứ đợi đi, chừng năm phút nữa thôi có trò để xem! “

Vừa đúng năm phút sau cánh cửa quán cafe được mở ra mười người mặc áo Vest đen bước vào trong quán trực tiếp đi đến bàn của kẻ vừa cãi nhau với Lâm mập.

Lúc này một tên áo đen đưa một tấm thẻ ADP trước mặt kẻ cãi nhau với Lâm mập nói:

“ Chúng tôi thuộc bộ phận cảnh sát ADP. Có người vừa báo rằng anh dùng ngôn ngữ lăng mạ sỉ nhục người khác, mời anh đi với chúng tôi một chuyến! “

“ Ồ... Tôi ... “

Tên cãi nhau với Lâm mập bỗng chốc quay sang nhìn hắn như hiểu ra được điều gì, nhưng hắn vẫn ú ớ chưa kịp nói cái gì thì đã bị giải đi.

Về phần Lâm mập lúc này dương dương tự đắc ngồi uống trà. Trong nhóm người mặc vest đen thì một người ở lại đi về phía Lâm mập cúi người

nói sát tai hắn:

“ Thiếu gia bây giờ xử lý hắn ra sao? “

“ Điều tra hết về nó, xem nhà nó thuộc công ty nào rồi kêu ba nó à không nó được rồi đập đầu xin lỗi, còn không tận diệt! “

“ Vâng thưa thiếu gia! “

Tuy cuộc trò chuyện rất nhỏ nhưng Thu Phong mơ hồ vẫn nghe thấy được liền nói:

“ Cần gì phải làm vậy tội nghiệp người ta, lôi ra đập một trận xong thả đi là được! “

“ Mày ngu lắm! “

Bỗng Lâm mập lờ lờ một câu khiến cả Huỳnh Đạt lẫn Phi Vũ liền trừng mắt nhìn hắn, xong hắn lại quay sang nhìn Thu Phong như muốn xin lỗi.

“ Tao đá chết mẹ mày giờ chứ ngu? “ Thu Phong cười cười nói giỡn lại một câu, thấy thế Lâm mập liền thở dài một cái.

Quốc Phong (đang nói tới th kia) là một con người tuy dễ gần nhưng bất cứ ai chửi anh ta ngu một câu chắc hẳn rằng sẽ có chuyện không may xảy ra. Và may cho Lâm mập đây là Thu Phong chứ không phải Quốc Phong.

Lúc này cả quán đã chứng kiến hết cảnh tượng vừa rồi, họ bắt đầu thi nhau bàn tán gì đó, tuy nhiên giọng họ vẫn nhỏ hết mức có thể.

“ Vừa rồi thấy thằng mập kia chứ? “

“ Ủ thấy rồi! Làm sao? “

“ Nó là con nhà tỷ phú xxx của tập đoàn dầu khí lớn nhất nước đó. Còn thằng đẹp trai kia cũng là một tỷ phú trẻ tuổi rất nổi tiếng! “

“ Thật không? “

“ Không sai đâu, mà hình như hai người kia cũng không tầm thường! “

“ À tao biết một người, cậu đen đen to cao kia là con trai của gia tộc họ Nguyễn, nghe đâu vừa mất tích trở về ... “

“ Chẳng lẽ ... “

“ Đúng rồi tứ đại thiếu gia thành Châu Lang. Ài thôi quên đi mất công rước họa vào thân! “

(Tỷ giá tiền Xent nước Xích Quỷ. 10 xu = 1 Xent. 5 xu mua được ổ bánh mì. Xây một căn nhà cấp bốn thì cần khoảng một trăm ngàn tính luôn tiền nội thất. Mua một chiếc ô tô bình thường thì cần trên năm mươi ngàn)

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Người Dị Năng Ở Thế Giới Song Song !

Thu Phong đang ngồi trong phòng mình đọc sách.

Tính tới giờ đã được một tuần từ khi Thu Phong ngồi uống cafe với đám bạn thiếu gia của mình, sau lần đó hầu như chỉ có mỗi Lâm mập là thường xuyên rủ Thu Phong tới mấy chỗ ăn chơi nhậu. Còn hai người kia ai ai cũng có công việc của mình không rảnh rồi như Lâm mập được.

Cộng thêm việc đọc những quyển sách lịch sử có sẵn trong phòng, qua một tuần Thu Phong mới biết những gì trong trí nhớ của anh không hề tồn tại. Từ những vị anh hùng dân tộc cho đến những cuộc chiến tranh thế giới.

Thế giới hiện tại này không phải trải qua hai trận chiến tranh thế giới mà là ba trận chiến tranh thế giới.

Chiến tranh thế giới thứ ba kết thúc cách đây ba mươi năm tức vào năm 2164 và ba năm sau là ngày Thu Phong ra đời.

Sau cuộc chiến tranh thế giới quy mô toàn cầu ấy nước Xích Quỷ từ một quốc gia kinh tế đứng thứ mười đã vươn lên đứng thứ ba và chèn ép nước Hoa Lương một quốc gia thời xưa từng đô hộ nước Xích Quỷ.

Đang mải mê đọc những quyển sách về lịch sử thế giới cận đại thì bỗng nhiên cửa phòng Thu Phong vang lên tiếng gõ.

“ Cốc cốc! “

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Thu Phong nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống bàn rồi đi ra mở cửa.

Xuất hiện trước mặt Thu Phong là một kẻ mặc đồ vest đen, Thu Phong nhận ra người này đây chính là một trong hai hộ vệ đi theo ba anh để bảo vệ sự an toàn của ông ta.

Thấy Thu Phong xuất hiện tên hộ vệ liền nói:

“ Chào thiếu gia! Lão gia có chuyện cần gặp anh! “

“ Ba à? À ờ ông đang ở đâu? “

Thu Phong nói chuyện với vẻ tùy tiện, bởi tính cách này tồn tại từ lâu trong anh nên khó mà nói chuyện lịch sự được.

Nghe giọng Thu Phong gọi lão gia mình có vẻ tùy tiện làm tên hộ vệ hơi bất ngờ nhưng chỉ thoáng chốc thôi vì hẳn nghĩ thiếu gia còn đang mất trí nhớ nên mới xưng hô một cách tùy tiện như vậy.

Tên hộ vệ đứng tránh ra một con đường làm thế mời:

“ Mời thiếu gia đi theo tôi! “

Nói xong hẳn quay người đi trước, theo đó Thu Phong cất bước đi.

Chỉ hai phút sau Thu Phong được dẫn tới phòng tiếp khách của ba mình Nhất Phương.

Bước chân vào phòng khách xa hoa Thu Phong thấy không chỉ có mỗi ba mình ở trong phòng mà còn một người khác nữa. Và người này chính là một trong những người đầu tiên Thu Phong gặp lúc mới tỉnh dậy Minh Quân – Đại tướng tổng tư lệnh quân đội nước Xích Quỷ.

“ Chào ba – Chào chú Quân! “

Thu Phong cúi đầu chào hai người đàn ông quyền lực trong phòng sau đó bản thân tự kéo ghế ra ngồi xuống.

Minh Quân đợi đúng lúc Thu Phong vừa ngồi xuống thì mở miệng nói:

“ Phong này! tình hình sức khỏe con cũng đã ổn định rồi, vậy định khi nào con quay về doanh trại? “

Đang cầm tách trà đưa lên miệng uống bỗng Thu Phong nghe được câu nói trên của Minh Quân thì bỗng chốc anh khựng lại một tí, không biết tại sao khi nghe câu này máu huyết trong người Thu Phong bỗng sôi trào lên. Bởi từng là một quân nhân vì một lý do bất khả thi mà rời khỏi quân đội đối với Thu Phong điều đó không muốn chút nào.

Nhưng tất cả những gì diễn ra trong trí nhớ của anh như là giấc mơ vậy, còn ở đây trước mắt anh đây mới là sự thật.

Lúc này Thu Phong mở miệng đáp lại:

“ Chú Quân! Thật tình con không nhớ mình từng là cái gì thiên tài binh pháp gì đó, con chỉ biết con một thân có khả năng ra trận hoặc cầm quân giết người được thôi chứ không thể nào ngồi một chỗ chỉ đạo được! “

“ Đánh nhau? “

Bất ngờ hai người Nhất Phương và Minh Quân đồng thanh thốt to lên khiến cả Thu Phong cũng giật mình, thấy vậy anh liền cười khổ nói:

“ Con nói sai cái gì sao? “

Nghe Thu Phong nói vậy Minh Quân lập tức xua tay nói:

“ Không không! Trí nhớ của con có vẻ không ổn nhưng trước đến giờ con đánh nhau rất kém, là người quan sát con từ khi mới vào quân đội nên ta biết! “

“ Kém? “

Thu Phong thì thảo một câu. Chuyện bình thường Thu Phong có thể bỏ qua nhưng về đánh nhau là lĩnh vực mà bản thân anh tự hào nhất mà người đại tướng trước mắt này đây lại kêu anh kém là một điều không thể nào chấp nhận được.

Sau khi nói xong câu đó bỗng nhiên không khí trong phòng thay đổi hẳn, một cái gì đó gọi là hào khí ngút trời bắt đầu hiện lên.

Lúc này Thu Phong cúi gầm mặt xuống không nói gì mà từ từ đứng lên. Nhất Phương và Minh Quân cảm nhận trên người Thu Phong không có một chút sát khí nào thay vào đó là một sự tự tin không gì bằng. Điều này khiến hai người đàn ông quyền lực thân thuộc với Thu Phong nhất cũng bất ngờ.

Tuy Quốc Phong trước cũng có sự tự tin như thế này nhưng đó là sự tự tin về đánh trận, muốn chiến thắng cả một trận chiến còn Thu Phong này là hào khí về một cuộc chiến.

Dù hơi khó hiểu nhưng Nhất Phương và Minh Quân nhận ra Thu Phong trước mặt này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Không khí trong phòng đang im lặng bỗng chốc Thu Phong mở miệng với đầy vẻ tự tin:

“ Ba! Ba cho gọi hai hộ vệ của ba đến thử so tài với con, mặc dù cả tuần con chưa luyện tập gì nhưng con tin chắc hai người họ không dễ ăn con đâu! “

Mặc dù mang trong người sự tự tin nhưng là một chiến binh từng chiến không biết bao nhiêu trận sinh tử như Thu Phong vẫn biết ai là kẻ tầm thường và ai là kẻ mạnh, ví dụ như hai tên hộ vệ của ba anh. Tuy anh không biết thực lực chính xác của hai người đó nhưng anh nắm chắc bản thân chưa hẳn đã bại dưới tay đôi phương.

“ Ha ha ha ha ha ha!!! “

Bất chợt cả hai người đàn ông quyền lực đều cười phá ra.

Thấy vậy Thu Phong khó hiểu nhưng vẫn không nói gì, anh đang đợi đợi cho bố già mình phê duyệt anh sẽ chứng minh cho ông ta thấy.

Hai người hộ vệ kia ai không biết chứ riêng Minh Quân và Nhất Phương là người biết rõ nhất. Hai hộ vệ mỗi người mang một dị năng khác nhau và hiển nhiên cũng là hai kẻ mạnh nhất dinh thự này cũng như hai người có trong bảng danh sách top năm mươi dị năng mạnh nhất nước.

Người đầu tiên phục vụ dưới trướng của Nhất Phương là kẻ sử dụng dị năng của gió, là một dị năng thuộc loại tự nhiên. Tên của hắn là Trần Đình Thu dị năng cấp bốn sơ kì. Người tiếp theo tên là Võ Thiện Nhân sử dụng dị năng kim loại – Tay hóa thành vũ khí (Đao) dị năng cấp bốn sơ kì.

Và đó cũng là lý do khiến hai người đàn ông quyền lực kia cười phá lên. Họ nghĩ Thu Phong trước mặt này mất trí nhớ có lẽ cũng quên luôn việc tồn tại người dị năng nên mới buông ra lời như vậy.

Có điều nếu thực sự Thu Phong giỏi chiến đấu thì vẫn có tác dụng rất lớn trên chiến trường bởi dị năng tồn tại ở thế giới này là một nghịch lý và sự nghịch lý ấy được tất cả quốc gia trên thế giới thống nhất tuyệt đối không được đưa người dị năng vào chiến trường. Và chỉ cần có một người dị năng xuất hiện ngoài chiến trường thôi thì tất cả các dị năng của các quốc

gia khác sẽ hợp lực tiêu diệt tất cả dị năng của quốc gia đưa người dị năng ra chiến trường.

Và hiển nhiên trong lịch sử thế giới từng có một quốc gia đưa người dị năng ra chiến trường và đã bị áp dụng điều luật trên nhưng sau đó lại có nhiều quốc gia khác đưa người dị năng ra.

Cuối cùng cuộc chiến của các dị năng xảy ra, những người bình thường được rút về, và một chiến trường chỉ có người dị năng đánh với nhau. Sau vụ việc đó tổn thất từ cuộc chiến của người dị năng lớn đến kinh khủng.

Những quốc gia lớn như Xích Quỷ có tài lực lớn thì không nói riêng những quốc gia nhỏ chịu thiệt hại nặng nề và phải phụ thuộc vào quốc gia lớn hơn. Đó là một sự sỉ nhục cũng như một bài học về việc thiếu suy nghĩ đưa người dị năng ra chiến trường là thế.

Sau đó việc đưa người dị năng ra chiến trường càng bị giám sát chặt chẽ. Anh có thể sử dụng dị năng của mình cứu người hoặc giết người nhưng sẽ có người ngăn cản anh và anh không đại diện cho một quốc gia nào cả.

Trong thế giới ngầm cũng vậy, người dị năng có thể tham gia vào một tổ chức nào đó như Mafia nhưng không được phép tham gia vào các cuộc chiến của người bình thường. Đừng tưởng bản thân có dị năng là hay, ông trời cho họ cái này nhưng lấy của họ cái kia. Ở thế giới này sự tồn tại của người dị năng là một chuyện bình thường nhưng kèm theo đó là một con mắt kinh bỉ họ như một quái vật vậy. Giống như nạn phân biệt chủng tộc da đen và da trắng của Châu Âu hồi xưa.

Còn ngày nay người dị năng chỉ được dùng trong việc bảo vệ các ông trùm xã hội đen hay những nhà tài phiệt, chính trị gia trên thế giới.

Tất cả mọi thứ tồn tại đều có quy luật của nó, người dị năng hay người bình thường cũng thế. Và lại thời đại công nghệ dù người dị năng có nổi dậy thì con người vẫn dư sức dẹp loạn người dị năng. Một điều cuối cùng nữa thế giới này không tồn tại người tu chân.

Hơn một trăm năm trước người tu chân đã bị tận diệt bởi thế chiến thứ hai từ rất lâu rồi.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Một Đám !!

“ Ha ha ha ha ha ha! “

Trong một căn phòng xa hoa liên tục vang lên những tiếng cười vang như sấm.

Và mục tiêu của sự gây cười ấy không ai khác chính là Thu Phong nhà ta.

Đối với anh việc thách đấu với hai hộ vệ của bố già mình chỉ là chuyện bình thường thôi mà, thua thì thôi chẳng có gì cả. Nhưng ngược lại đối với Nhất Phương và Minh Quân lại là chuyện khác, như đã biết ở trước là hai tên hộ vệ kia không một tên nào là yếu cả.

Và hiển nhiên trong trí nhớ của họ dù là mười thằng Phong cũng không thể nào động được vào dù chỉ là cộng lông của một trong số hai hộ vệ đó. Như vậy chẳng khác nào con nít đòi đánh nhau với người lớn, chuyện tấu hài sao?

Tuy là thế nhưng Thu Phong vẫn không bực mình, vì anh hiểu rõ bản thân mình hơn ai hết, trước giờ chỉ có một lần duy nhất anh bại trận từ khi gia nhập quân đội là trận với kẻ mang dị năng tốc độ kia.

Đã không phải là thiên tài binh pháp như mọi người nghĩ nên Thu Phong phải chứng minh được bản thân mình tuy không nhớ gì cả nhưng khả năng chiến đấu vẫn còn đó nên trận này anh nhất quyết phải được đấu để chứng minh cho ba mình thấy.

“ Hai người không tin con sao? “

Bỗng Thu Phong cất tiếng lên khiến âm thanh cười rộ của hai người đàn ông kia dần dần nhỏ lại.

Gương mặt của Nhất Phương đang vui vẻ lại trở nên nghiêm trọng nói:

“ Được nếu con muốn thì ta sẽ cho con thử một lần! “

Nói xong Nhất Phương quay qua nhìn một trong hai hộ vệ thân cận nhất của ông.

Biết ý của ông chủ mình người hộ vệ đó liền đi tới trước mặt Thu Phong cúi đầu chào:

“ Ra mắt thiếu gia! Tôi tên Trần Đình Thu theo ông chủ cũng gần ngưỡng mười năm. Có lẽ sau sự cố thiếu gia mất tích anh không hề nhớ tôi nữa nên tôi đành giới thiệu lại! “

Nghe đối phương nói về chuyện mình mất trí nhớ Thu Phong cũng chẳng biết nói sao liền ngượng ngừng gãi đầu nói:

“ Vậy anh Thu! Anh sẵn lòng thử một trận với em chứ? “

Lời Thu Phong vừa nói ra thì Đình Thu ngược mặt lên nhìn ông chủ mình Nhất Phương, thấy ông ta gật đầu nhẹ một cái Đình Thu liền quay sang cúi đầu hơi thấp đáp lại Thu Phong:

“ Sẵn lòng thưa thiếu gia! “

Nói xong Đình Thu làm thủ thế mời ý bảo hãy ra ngoài so tài.

Thấy vậy Thu Phong liền cất bước đi ra, Đình Thu cũng sau bước theo đó. Về phần hai người đàn ông Nhất Phương và Minh Quân kia cũng nhìn

nhau cười một cái rồi cùng nhau đi theo. Và hiển nhiên hộ vệ còn lại trong phòng là Thiện Nhân sử dụng dị năng dao cũng đi theo.

Thu Phong vừa bước xuống lầu thì giọng nói của Nhất Phương vang lên từ trên lầu xuống:

“ Tới phòng Boxing mà đánh, đừng đánh bên ngoài! “

“ Dạ thưa lão gia! “

“ Vâng thưa ba! “

Hai người Thu Phong và Đình Thu đồng thanh lên tiếng.

Đúng là trong dinh thự có một căn phòng khoảng ba trăm mét vuông trong đó có đầy đủ dụng cụ luyện tập như bao cát, dây thừng, bánh xe tải, vòng sắt, mộc nhân,... và cái điện hình nằm giữa phòng là một sàn đấu.

Thường thì nơi này là nơi Thiên Long luyện tập, thi thoảng Nhất Phương cũng tới.

Đằng sau dinh thự rộng lớn có một mảnh đất trống, mảnh đất trống ấy mọc lên một căn nhà giống như là nhà kho bởi vì bên ngoài là một cánh cửa kéo màu xanh lá cây.

Như mọi ngày cánh cửa ấy đang được mở ra và từ bên trong vang lên những tiếng đấm bốc bịch bịch bịch.

Bước vào trong Thu Phong thấy đầu tiên là hình ảnh Thiên Long đang đứng đánh đối kháng với một ai đó.

Nhìn sơ qua Thu Phong thấy người đang đấu với Thiên Long có vẻ lớn tuổi hơn thằng em mình rất nhiều.

Thiên Long mang găng tay màu đỏ còn người đàn ông kia mang màu xanh, họ đang lao vào đấm nhau một cách túi bụi.

Và hiển nhiên môn đấu là boxing không hề có một đòn chỏ gối hay đá nào cả.

Người mang găng tay màu xanh dường như đang áp đảo Thiên Long vào góc bằng những đòn đấm móc liên tục, lúc này Thiên Long chỉ biết lấy hai tay ôm mặt mà đỡ đòn.

“ Chuyển hình... “

Thu Phong thấy em mình bị vào thế góc, tính nhắc nhở nó chỉ cần dịch chuyển bước chân qua là lách được nhưng lại bị ba anh Nhất Phương đưa tay ra ngăn không cho nói:

“ Đề yên cho nó tự vận động! “

Chỉ nói duy nhất một câu này sau đó Nhất Phương rút tay về nhìn Thiên Long bị đánh túi bụi.

Thân là anh trai của nó Thu Phong thậm chí còn thương em mình hơn tất cả, nhà chỉ có hai anh em và Thu Phong thân làm anh hai đương nhiên phải quan tâm lo lắng cho em mình.

Trong trí nhớ anh, anh nhớ có lần Thiên Long một mình đi đánh nhau với người ta mém tí nữa bị chém chết. Cũng may khi đó anh tới kịp nên mọi chuyện còn cứu vãn được. Đời này của anh chỉ có một thằng em trai là nó, nó bị mệnh hệ gì anh thề dù là ai anh cũng phải giết bằng được kẻ đó.

Mặc dù xót xa cho em trai mình nhưng lời ba anh khó thể nào mà cãi lại được, vả lại người đang đấu với Thiên Long cũng nung tay không hề đánh hết sức.

Chỉ ba mươi giây sau Thiên Long không chịu nổi nữa liền gục xuống sàn nằm thở như trâu như bò.

Thấy vậy Thu Phong ngay tức khắc chạy lên kiểm tra em trai mình.

Nhìn khắp người Thiên Long cuối cùng Thu Phong chỉ thấy mặt và cơ thể nó chỉ đỏ lên chứ không hề có vết bầm tím nên mới yên lòng đỡ thẳng em mình dậy nói:

“ Sao lúc nãy không lách qua một cái là thoát rồi, em làm trò hề gì nãy giờ vậy? “

“ Em...! “

Bị Thu Phong nói Thiên Long chỉ gãi đầu không biết nói gì. Tới tận bây giờ Thu Phong vẫn cứ nghĩ là công sức mình rèn luyện dạy cho nó trở nên vô bổ sao?

Anh đang nghĩ đừng nói là kẻ đánh với Thiên Long lúc này dù là ba kẻ cùng lúc xông lên với thực lực của Thiên Long anh xác định trong trí nhớ mình có thể hoàn toàn đánh bại.

Nhưng anh lại không hề biết đây lại là thế giới khác.

Còn tên vừa đấu với Thiên Long là một huấn luyện viên boxing được phu nhân của nhà này tức mẹ anh thuê về để luyện tập cho Thiên Long. Hiển nhiên ngoài phu nhân nhà này và Thiên Long ra thì tên này chẳng biết ai nên vừa rồi hẳn thấy Thu Phong kiêu ngạo liền cất giọng trêu chọc nói:

“ Anh nghĩ thế đó dễ thoát sao? Luật boxing khác với những kẻ đánh tự do như anh nhé, đây là một môn thể thao dùng những loại võ bên ngoài vào là có thể được! “

“ Vậy sao? “

Bồng Thu Phong lạnh lùng nói một câu.

Không chỉ Thu Phong mà thậm chí hai tên hộ vệ của ông Nhất Phương cũng cảm thấy tức giận nhưng ở đây còn có lão gia và thiếu gia họ không có quyền đề liên tiếng.

“ Ô? Ý anh là sao? Muốn đánh à? “

“ Rắc rắc... “

Thu Phong đứng lên lắc đầu mình qua lại hai lần vang lên những tiếng xương vang giòn, sau đó anh nhìn kẻ trước mặt nói:

“ Thích thì làm một ván không? “

“ Sợ kẻ như anh không hiểu luật thôi.. Tôi chẳng chấp nhất! “

“ Ô vậy à? Nếu tôi sai luật hay thua thì đưa anh một triệu Xent! Đồng chứ? “

“ Ừc... “

Tên mang găng tay màu xanh bồng ực một tiếng. Là một vận động viên Boxing của quốc gia, hắn kiếm tiền bằng cái nghề này và cũng đã từng làm huấn luyện viên cho rất nhiều câu lạc bộ Boxing nổi tiếng trên cả nước nhưng tiền vẫn chỉ đủ sống cùng lắm là dư ra vài đồng.

Cách đây nửa năm hắn được phu nhân nhà này mời về làm huấn luyện viên riêng cho cậu quý tử nhà họ với mức lương hai mươi ngàn một tháng. Rất là hậu hĩnh, một người bình thường đi làm một tháng mức lương trung bình của họ cũng chỉ có bốn năm ngàn một tháng. Mà mức lương hắn được trả lên đến hai mươi ngàn là rất cao.

Làm ở đây được nửa năm hẳn tích góp được kha khá số tiền, nếu như thắng trận này hay làm đối phương phạm luật thôi là hẳn cũng đủ sống sung túc cả đời còn lại rồi.

Dường như bị tiền làm mù con mắt ngay lập tức hẳn không suy nghĩ gì nhiều mà gật đầu.

“ Được! “

Thu Phong cười đều một cái rồi quay sang đá đít thằng em mình đang ngồi thờ đốc ở dưới chân:

“ Tháo bao tay ra đưa anh, rồi rồi... Một cái thôi. Rồi xuống dưới đứng đi! “

Thu Phong kêu Thiên Long đưa cho anh một cái bao tay xong đuổi nó xuống võ đài. Cảm thấy khó hiểu tại sao anh mình lại sử dụng một cái bao tay thì lúc này Thu Phong lại lên tiếng với huấn luyện viên của cậu:

“ Tôi dùng một tay không sao chứ? Yên tâm không dùng tay kia làm anh bị thương đâu, nếu có thì tôi sai luật anh vẫn được nhận một triệu Xent! “

Mới đầu kẻ mang găng tay xanh tính nói gì đó nhưng lại bị câu nói tiếp theo của Thu Phong làm cho im bật, bây giờ trong đầu hẳn chỉ nghĩ đến tiền tiền và tiền ngoài ra không còn gì nữa.

“ Vậy bắt đầu được chưa? “

Thu Phong nhỏ nhẹ nói một câu với kẻ trước mặt, thấy vậy hẳn liền nói:

“ Vậy còn trọng tài? “

Thu Phong lắc đầu:

“ Không cần thiết! Anh là người rõ luật ở đây hơn ai hết, và sau trận này nếu anh nói sai một từ về luật tôi tin tưởng anh sẽ khá là mệt đấy! “

Ban đầu kẻ mang găng tay xanh suy tính sẽ cố tình bắt lỗi Thu Phong sẽ được tiền nhưng sau đó lại thôi, là vận động viên chuyên nghiệp, hẳn có hàng tá cách làm đối phương phạm luật một cách đường đường chính chính. Sống bởi cái nghề này gần hai mươi năm nên hẳn rất tự tin về nó và tuổi hẳn năm nay cũng tầm ba mươi.

“ Nhờ hô bắt đầu nha Long! “

“ Dạ! “

Lúc này trên sàn đấu Thu Phong đứng người thẳng tắp một tay đeo găng đưa lên trước, là tay tay. Thậm chí Thu Phong không thèm sửa dụng tay thuận của mình là tay phải đủ thấy anh khinh thường đối thủ trước mắt đến thế nào.

Thấy Thu Phong chẳng có gì gọi là thế đứng của một dân Boxing từ chân cho đến tay, kẻ áo xanh liền cười thầm khinh bỉ một tiếng, coi như lần này hẳn lấy tiền được từ mấy tay ăn chơi ngu học rồi.

“ Bắt đầu!!! “

Thiên Long thấy hai người đã vào thủ thế bất ngờ hô lên một tiếng.

Tiếng vang chưa dứt thì kẻ áo xanh đã lao lên tấn công Thu Phong.

Một quả đấm móc ngang thái dương Thu Phong rít gió mà tới, ít nhất là tuyển thủ quốc gia tên này cũng không phải chỉ có cái danh mà vẫn có thực lực. Tuy nhiên đòn của hắn lại rơi vào không khí. Thu Phong chỉ cần gấp nhẹ đầu xuống rồi ngược đầu lên đã né được một đấm của hắn.

Chưa dừng lại ở đó, hắn cũng không nghĩ rằng dùng một đòn sẽ hạ được một kẻ mạnh miệng ném thẳng một triệu nếu thua hay phạm luật.

Đón tiếp Thu Phong lúc này là hơn mười đấm liên tiếp từ hai tay trong chưa đến hai giây.

Hắn đã dùng hết mười phần thực lực để đấu với Thu Phong, không hề có ý định nương tay gì ở đây. Tưởng rằng sau đòn này Thu Phong ít nhất cũng dính được vài ba đấm.

Nhưng không anh ta né hết, chỉ duy nhất một đấm sát mặt do không kịp Thu Phong bị sượt ngang qua má một miếng. Đúng lúc này Thu Phong nở một nụ cười và thì thào rằng:

“ Không tệ! “

Tên mang gắng tay xanh tức mình lại lao lên đấm liên hoàn về phía Thu Phong.

Một hiện tượng không thể tin vào mắt mình dưới sự chứng kiến của Nhất Phương và cả Minh Quân, nhất là đối với Thiên Long một người anh chưa bao giờ đánh nhau trước mặt nó đang né đòn đánh liên hoàn cực kì nhanh của đối phương.

Mười giây trôi qua gần một trăm cú đấm được tung ra nhưng không hề có một cái nào đụng được vào mặt ngay người Thu Phong. Đúng một giây tiếp theo:

“ Biiiiiiiiiiiihhh... “

Trong vô vàn liên hoàn đấm của đối phương, Thu Phong chuẩn xác dùng tay trái đấm thẳng một phát trúng chuẩn xác giữa sống mũi kẻ mang găng tay xanh.

Lĩnh trọn một đám bảy phần lực của Thu Phong đầu tên kia gần như gập ngược ra đằng sau, lực đạo từ đòn đâm mạnh đến nỗi khiến hắn văng ra một quãng ngắn.

Lăn ngã xuống đất hắn liền bất tỉnh, máu từ mũi hắn ọc ra từ lúc nào không hay chảy đầy cả sàn. Thấy vậy Nhất Phương liền liếc mắt nhìn sang hai tên hộ vệ.

Biết ý ông chủ hai hộ vệ liền chạy lên khiêng xác tên kia xuống. Khiêng ra tới ngoài cổng, Thiện Nhân một trong hai hộ vệ nói vào trong bộ đàm:

“ Tới phòng tập của nhị thiếu gia nhanh lên! “

Sau đó Thiện Nhân cùng Đình Thu chạy vào hỏi ý Nhất Phương:

“ Lão gia! “

“ Lôi ra đập một trận, theo dõi một năm nó dám manh động thì giết! “

“ Dạ! “

Căn bản Nhất Phương cũng không quan tâm tên này sống chết ra sao, cũng là người thân có võ đạo tạo cũng rất khó, vả lại ở đây cũng có một đại tướng quân đội không thể không nể mặt mà giết người mang lại lợi ích quốc gia về thể vận hội như tên kia được.

Sợ rằng về sau tên này ra khỏi đây sẽ đi bêu rêu, nên phòng ngừa chuyện đó Nhất Phương mới có dặn dò như trên.

Giải quyết xong thằng ngu không biết trời cao đất dày kia thì cuộc chiến của Thu Phong với Đình Thu cũng tới hồi bắt đầu!

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Kinh KhửNg !!

“ Hãy cẩn thận thừa đại thiếu gia! “

“ Hết sức đi! ”

Trên võ đài Đình Thu đứng đối diện trước mặt Thu Phong với thủ thế tay trái để trước mặt tay phải nắm lại thành quyền đặt ngang bụng, hai chân hấn một chân trước một chân sau miệng buông lời nhắc nhở Thu Phong.

Mặc dù là một đệ năng giả nhưng trước khi thức tỉnh sức mạnh đệ năng Đình Thu đã từng là một lính đánh thuê với kỹ năng như một cường giả đỉnh cấp thế giới một địch trăm. Hiện tại Đình Thu suy nghĩ không cần dùng đến đệ năng hấn cũng có thể đánh thắng thiếu gia nhà mình một cách dễ dàng.

“ Trận đấu ... BẮT ĐẦU!!! “

Phía dưới võ đài Thiên Long hô to lên một tiếng. Tuy nhiên sau lệnh hô Thu Phong và Đình Thu vẫn cứ đứng đó trưng mắt nhìn nhau.

Phong cách đánh nhau xưa giờ của Thu Phong thường luôn để đối phương tấn công trước, từ đó anh phân tích thế đánh của đối phương một cách nhanh nhất.

Về phần Đình Thu vốn muốn để thiếu gia nhà mình ra tay trước, hấn nghĩ có thể sẽ nhường Thu Phong mấy chiêu để Thu Phong có chút mặt mũi rồi mới đánh bại.

... Một phút trôi qua Thu Phong vẫn cứ đứng im tại đấy, trên mặt anh mang theo một nụ cười tự tin. Nụ cười ấy khiến Đình Thu cảm giác như Thu Phong đang là kẻ chiến thắng trận chiến này.

“ Nếu thiếu gia khách khí như vậy thì hãy để tôi đây đánh trước ... “

Đình Thu bỗng hô lên một tiếng rồi bất chợt lao lên tấn công Thu Phong.

Lúc này khoảng cách của hai người là khoảng bốn mét nhưng chỉ cần nửa giây Đình Thu đã xuất hiện đám một quyền trước mặt Thu Phong.

Trong nửa giây trước, đầu óc Thu Phong hoạt động max công suất, chỉ cần từ thế đứng, xuất phát, lao tới, cử động tay, cơ bắp mắt. Trong vòng nửa giây ấy Thu Phong nhìn bao quát và tưởng tượng ra vô số đòn đánh kế tiếp của Đình Thu.

Một đám nhanh như chớp nện thẳng mặt Thu Phong.

“ Vụt ... “

Ngay tức thì Thu Phong hơi cúi người nghiêng qua một bên né tránh, chưa dừng tại đó một cú đâm móc bằng tay khác đang hướng từ dưới lên trên nhằm vào nơi cằm Thu Phong vừa né qua.

Hiển nhiên vài khắc trước đó Thu Phong cũng đã thấy cánh tay này chuẩn bị làm gì nên không hề khó khăn Thu Phong dùng tay trái bắt chính xác nắm đám đó lại. Cùng thời gian đó Thu Phong quay người trở móc một cú vào bả vai Đình Thu.

“ Cốp!!! “

Xương cùi chỏ của Thu Phong chạm vào xương quai xanh của Đình Thu vang lên một tiếng vang nghe rất là đau đớn.

Bàn vệ độ cứng của xương, trước đó xương của Thu Phong đã cực kì cứng cáp, có thể tay không đâm bể tường còn về sau Thu Phong bị thương lạc qua thế giới song song này xương lân da thịt cơ bắp của anh được tái tạo lại một lần nữa. Xương không gãy được gia cố canxi cực kì cứng cáp, da thịt bị nát được tái tạo lại cho cực kì rắn chắc. Hiển nhiên bàn vệ sức chịu đựng của Thu Phong bây giờ hơn hẳn lúc trước gấp mấy lần.

Sau tiếng vang kẻ đau đớn hơn chắc chắn là Đình Thu. Không dừng lại ở đó, chân Thu Phong không biết từ lúc nào đã đặt ra phía sau chân Đình Thu, tuy nhiên anh lại bồi thêm một cú chỏ nữa vào má phải Đình Thu.

Là một dị năng cấp cao tuy bị bắt ngờ nhưng đòn tiếp theo của Thu Phong bị Đình Thu bắt được, dù vậy do quá gấp gáp mà lực đạo Thu Phong mơ hồ còn lớn hơn Đình Thu nên dù đỡ được Đình Thu vẫn lĩnh hơn bảy mươi phần trăm lực đạo từ đòn trở của Thu Phong.

Đầu Đình Thu bị Thu Phong đánh bật nghiêng sang một bên, khi hấn chưa kịp làm gì thì không biết từ đâu ra bàn tay to lớn của Thu Phong xòe ra chụp thẳng vào mặt hấn. Dùng lực Thu Phong ấn mặt Đình Thu ra phía sau.

Lúc này Đình Thu mới cảm giác được không biết từ khi nào chân Thu Phong đã đặt phía sau hấn. Vướng chân sau của Thu Phong, Đình Thu bị nhấn thẳng mặt xuống sàn mà ngã ra.

“ Ràmmmmmmmm! “

Lúc này cả người của Đình Thu bị đập mạnh xuống sàn đầu, riêng đầu của Đình Thu bị Thu Phong ấn xuống lưng cả sàn.

“ Cọt kẹt cọt kẹt ... “

Một giây sau sàn đấu vẫn còn rung động kêu lên cọt kẹt do những lò xo ở dưới đáy sàn đã bị Thu Phong làm cho mất lực đàn hồi.

Đột cho sàn đấu ngừng rung động hẳn từ từ Thu Phong đứng lên một cách tiêu sái.

Lúc này toàn phòng tập ai ai cũng ngạc nhiên nhất là Thiên Long em trai của anh, miệng của nó bây giờ không thể nào ngậm vô được.

Tuy nhiên Thu Phong lại không cho đây là sự chiến thắng bởi anh thấy Đình Thu vừa rồi quá chủ quan khi đánh với anh, mà bản tính Thu Phong đối với anh khinh thường anh thì anh nhất quyết không nường nay.

Thu Phong hiện tại đang nhìn vào bàn tay mình bóp bóp nắm nắm vài cái song tự hỏi trong suy nghĩ:

“ Hình như lực của mình mạnh hơn lúc trước? Chuyện gì xảy ra vậy? “

Sau đó anh lại nhìn qua Đình Thu thấy hắn ta vẫn nằm bất động ở đấy không động vậy. Cuối cùng Thu Phong bèn đi tới tính kéo Đình Thu lên thì bỗng vang lên tiếng “ Cọt kẹt! “ Cực kì nhẹ nhàng, bản thân tại Thu Phong cực kì thính. Nhìn kĩ sẽ thấy lúc này đôi tai của Thu Phong giật giật nhẹ hai cái.

Thay vì theo suy nghĩ anh sẽ tiến tới kéo Đình Thu dậy thì anh lại nhảy bật một phát ra khỏi sàn, đúng lúc ấy một tiếng động kinh thiên vang lên:

“ Rầm ... ầm ầm ...! “

Bất ngờ sàn đấu bị nổ ra hàng trăm mảnh, cộng thêm gió nổi lên như bão, trên tường lúc này xuất hiện những rãnh sâu sắc bén. Nếu nhìn kĩ ta sẽ

thấy những ngọn gió hình lưỡi đao đang bay loạn xạ ngẫu với những tiếng rít gió kinh hồn.

Lúc này Thiên Nhân hộ vệ dị năng lưỡi đao đã đứng sẵn trước mặt ba người nt, Minh Quân và Thiên Long hồng bảo vệ họ khỏi những lưỡi gió sắc bén.

“ Không cần đâu ... “

Nhất Phương từ phía sau lên tiếng nói với Thiên Nhân, sau đó ông vịn đồng hồ trên tay khiến một tầng sóng âm xuất hiện ra bao bọc xung quanh bốn người.

Đúng lúc này có vài đường gió trong suốt bắn tới vị trí của nhóm người Nhất Phương “ Kong ... kong ... kong ... “ Vài tiếng vang vang lên, hiển nhiên những luồng gió này không thể nào xâm nhập vào được phạm vi của tầng sóng âm bao bọc xung quanh họ.

Lúc này Thu Phong bị gió thổi cho bay dính cả vào một góc tường, nhưng may mắn thay không có một tia gió sắc bén nào bay về phía Thu Phong.

Một hồi khoảng ba mươi giây sau gió to ngừng thổi, thay vào đó là những luồng gió nhẹ nhàng vang lên bên tai Thu Phong. Hiện tại Thu Phong đang đứng nhìn vào một con người ... đang bay ...

“ Cái quái gì vậy? “

Thu Phong thầm mắng một câu trong đầu, nếu anh không nhầm thì bản thân anh đang thấy một bóng người đang lơ lửng trên không mà không cần bất cứ một sợi giây hay thiết bị gì cả.

“ Lão qua, nguy rồi thằng Thu nó mất kiểm soát rồi. Thiếu gia sẽ gặp nguy mất!! “

Thiện Nhân nói lên trong lo lắng. Là bạn đồng hành cùng bảo vệ ông chủ gần mười năm trời nên Thiện Nhân rất rõ Đình Thu như thế nào.

Đình Thu có một đặc điểm cực kì bất ổn là khi hắn bị bất tỉnh hay nói nôm na là bị đánh bại thì một con người khác không kìm chế được cảm xúc trong hắn sẽ tuôn ra ngoài. Khi như vậy sức mạnh của Đình Thu đạt đến cấp bốn dị năng đỉnh phong. Và hoàn toàn mất kiểm soát.

Nhưng lời nói không theo kịp hành động, khi Thiên Nhân tính chạy ra can ngăn Đình Thu lại thì lúc này hắn đã không thấy bóng dáng Đình Thu đâu hết.

Lo sợ Thiện Nhân quay sang hướng của Thu Phong thì thấy Đình Thu từ lúc nào đã đứng sau lưng Thu Phong.

Về phần Thu Phong lúc này anh hoàn toàn không hề hay biết Đình Thu đứng sau mình, anh chỉ biết cái người đang bay trước mặt anh bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Đình Thu đưa tay lên bọc quanh cánh tay của hắn là vô số lưỡi gió vô hình sắc còn hơn cả dao, đúng lúc này hắn định đưa tay chặt xuống người Thu Phong thì bất ngờ Thiện Nhân từ phía xa hô tới:

“ Thiếu gia cẩn thận ... “

“ Xoẹt ~~ “

Nghe tiếng hô của Thiện Nhân, da đầu Thu Phong trở nên tê dại. Không cần biết là gì hiện tại Thu Phong đang cảm thấy nguy hiểm, bằng cách nhanh nhất Thu Phong đạp mạnh xuống sàn lao lên phía trước.

Đòn chặt xuống của Đình Thu rơi vào khoảng không, nhưng chưa dừng lại ở đó khi Thu Phong vừa quay đầu lại thấy gương mặt Đình Thu xuất hiện ngay vị trí anh vừa mới đứng.

“ Toác ... “

Tiếng sàn nứt toang ra vang lên dồn dập, lúc này Thu Phong chưa kịp thấy phía dưới sàn nhà đang nứt ra một cách bén nhọn.

Là kiếm khí ...

Tuy đòn đánh của Đình Thu rơi vào khoảng không nhưng dị năng gió của hắn cho phép đòn đánh xa hơn bất cứ vũ khí cận chiến nào, nếu nhìn kĩ sẽ thấy ngọn gió mang hình lưỡi đao đang bổ xuống đầu Thu Phong.

Phát hiện điều đó Thiện Nhân nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Thu Phong hô lên:

“ Thiếu gia coi chừng ... “

“ Keng ...! “

Vừa rồi nhanh như cắt Thiện Nhân xuất hiện trước mặt Thu Phong, một tay hóa thành đao đỡ lấy kiếm khí của Đình Thu, một tay đẩy Thu Phong sang một bên để tránh khi lỡ không đỡ được đòn cho Thu Phong.

Lúc này Thu Phong quay sang nhìn Thiện Nhân, đầu anh bắt đầu sôi lên, vô số những suy nghĩ khó hiểu trong đầu hiện ra. Thu Phong đứng đó như trời trồng không hề nhúc nhích vì ngạc nhiên.

Đình Thu bên kia nổi điên vì một đòn thất bại, hắn ta trực tiếp bỏ qua Thiện Nhân mà lao hẳn tới trước mặt Thu Phong trong tích tắc cánh tay

Đình Thu chặt xuống cổ Thu Phong còn cách một gang tay thì một tiếng nói vang lên:

“ Dừng lại! “

Cho dù là Thiện Nhân lúc này cũng không thể ngăn cản Đình Thu nhưng chỉ một tiếng nói vừa rồi Đình Thu bỗng chốc dừng tay lại sát ngay cổ Thu Phong.

Đình Thu liếc con mắt đỏ ngầu quay sang nhìn người vừa hô lên.

Là Nhất Phương, đúng chính là ông ta, ông chủ của Đình Thu. Thấy ông chủ mình Đình Thu bỗng khó hiểu nói:

“ Tại sao? “

“ Nhìn kĩ lại coi đó là ai? “

Con mắt đỏ ngầu của Đình Thu sau khi nghe lời đó của Nhất Phương liền quay sang nhìn sát vào mặt Thu Phong. Lúc này miệng hắn lẩm bầm ba chữ:

“ Đại thiếu gia ...? “

Lúc này cái đầu lạnh của Thu Phong vẫn chưa trở về, bản thân anh cũng khó hiểu quay sang nhìn Đình Thu.

Thấy vậy Nhất Phương đi tới vỗ lên vai Đình Thu nói:

“ Trở về đi! “

Nhất Phương vừa dứt câu bỗng hai con mắt đỏ ngầu của Đình Thu trở lại bình thường, sau đó hắn ta trực tiếp ngắt lăm ngã xuống. Thấy vậy Thiện Nhân vội chạy lại đỡ lấy Đình Thu.

Nhìn thấy con trai còn trong vẻ bàng hoàng Nhất Phương liền nói một câu:

“ Con rất mạnh, đi theo ba, có một vài điều ba muốn nói với con. “

Nói xong Nhất Phương quay người đi trước, theo đó Thiện Nhân cũng dìu Đình Thu mà đi.

Trong phòng tập bây giờ còn lại mỗi Thiên Long và Thu Phong, sẽ rất dễ thấy nếu như ta để ý tới áo của Thu Phong lúc này hoàn toàn ướt đầm.

Lần thứ hai, chính xác lần thứ hai trong đời Thu Phong cảm thấy bất lực như thế này.

Lấy lại bình tĩnh Thu Phong siết chặt hai quả đấm lại với nhau, sau đó anh cũng quay người đi.

Còn lại Thiên Long quay sang nhìn đồng hoang tàn của phòng tập mình liền than một tiếng:

“ Lại phải xây lại chập nữa ... “

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 97: CHIẾN ĐẤU XẢY RA Ở CAO NGUYÊN TUYẾT !!!

- Năm 2184, tháng 1, ngày 28, Tết âm lịch.

“ Lão gia! Ngài nên trở về đi thôi, tuyết bắt đầu rơi dày hơn rồi. “

“ Qua đoạn này là tới nơi ở của hần! “

Trong một ngọn núi cao nguyên phủ trắng bởi tuyết. Nơi đó có khoảng mười người mặc những chiếc áo khoác đen lông thú để chống lại cái lạnh của thời tiết này. Trong số mười người ấy, kẻ dẫn đầu là một người không mấy xa lạ – Nhất Phương.

Đi bên cạnh Nhất Phương kẻ vừa nói chuyện là một gương mặt khá là quen thuộc nhưng lại có vài phần trẻ trung – Thiện Nhân. Hiện tại cách với thực tại mười năm, Thiện Nhân lúc này cũng chỉ hai mươi mấy tuổi.

Lần này hần đi theo ông chủ của mình tức Nhất Phương đến vùng núi này để gặp một người, trên tay hần lúc này cũng cầm theo một chiếc hộp vuông được gói kĩ lại bằng vải.

Đoàn những người đi theo Nhất Phương tất cả đều là hộ vệ của ông, họ đi theo mục đích nhằm bảo đảm an toàn cho Nhất Phương.

.....

Tầm nửa tiếng sau trận mưa tuyết rơi dày đặc, gió nổi càng ngày càng mạnh nguy cơ sắp xảy ra bão tuyết.

“ Lão gia về đi thôi, tình hình như thế này không mấy khả quan nguy cơ sẽ xảy ra bão tuyết. Vả lại hôm nay cũng là sinh nhật của nhị thiếu gia nữa, ngài cũng nên đi về thôi! “

Đi được một đoạn dài cảm thấy thời tiết không ổn, trong tình trạng này nếu có ai muốn ám sát Nhất Phương sẽ rất khó phòng bị nên Thiện Nhân lấy lý do để Nhất Phương trở về nhằm bảo vệ sự an toàn của ông ta.

Tuy nhiên Nhất Phương không trả lời mà móc từ bên trong áo khoác ra một chiếc xì gà màu nâu, thấy vậy Thiện Nhân liền chạy lại dùng zippo môi lửa cho ông. Có lẽ do trời lạnh nên mất vài giây Nhất Phương mới môi được thuốc.

Kéo một hơi dài, vị thuốc khiến đầu óc Nhất Phương tê tê lên đôi chút. Thở một làn khói dày đặc trong phổi ra Nhất Phương mới thì thào nói:

“ Hôm nay nhất định phải gặp được kẻ đó, nếu không công sức ta bỏ ra đổ sông đổ biển! “

Nói xong Nhất Phương tiếp tục tiến lên phía trước.

Càng đi trời càng lúc nổi gió càng mạnh, đừng nói một người chỉ có thân thể bình thường như Nhất Phương mà đến ngay cả Thiện Nhân một dị năng giả đỉnh cấp cũng cảm thấy ăn không tiêu với cái thời tiết chết tiệt này.

Tầm mười lăm phút sau giông gió nổi lên đầy trời, tuyết bắt đầu bay mù mịt cả lên. Cảm thấy không ổn nhóm hộ vệ của Nhất Phương lúc này đã bao bọc ông vào chính giữa, tạo thành một vòng tròn mà đi tiếp.

“ Lão gia, thời tiết này không như bình thường. Chẳng lẽ.... “

Nhưng luồng gió cực kì mạnh này khiến người ta không thể nói chuyện bình thường được. Như Thiện Nhân phải hét lên cực kì to Nhất Phương

đứng bên cạnh mới có thể nghe thấy nếu không chỉ toàn nghe tiếng gió ù ù bên tai.

Nghe Thiện Nhân nói Nhất Phương gật đầu:

“ Ngay phía trước rồi, tình hình không chỉ riêng chúng ta có mặt ở đây đâu, kêu mọi người cảnh giác! “

Nhận lời cảnh báo của Nhất Phương, Thiện Nhân liền ra hiệu cho nhóm thuộc cấp của mình.

Được lệnh nhóm người kia ngay lập tức lấy những khẩu súng trường, súng lục, đủ các loại ra từ sau lưng cầm lên tay. Lúc này bọn họ có thể sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào bất cứ với ai.

“ Pằng pằng pằng ... Đùng ... “

“ Chúng mày cút hết khỏi đây cho taooooooooo.... Vù... Xoẹt xoẹt xoẹt... “

“ A a a a a a a a a a a. “

Đi được một chút nhóm người Nhất Phương bỗng nghe tiếng súng vang lên rầm trời, tiếng boom nổ, tiếng la hét và lớn hơn hết là gió lúc này mạnh như muốn thổi thay người khác.

Một lát sau xuất hiện trước tầm mắt của Nhất Phương là hàng chục người đang vây đánh một người, phía sau người đó có một căn nhà bằng gỗ đã bị thiêu rụi đến không còn là nhà.

Hàng chục người cầm súng bắn vào một người thậm chí còn ném cả boom nhưng có một điều kì lạ ở đây là rất nhiều người bắn nhưng hầu như

mỗi một viên đạn đều lệch đi cái tâm của nó không bao giờ bắn trúng được kẻ ấy.

Không chỉ riêng người bình thường mà thậm chí ở đây có tới hai dị năng giả, một kẻ sử dụng lửa đang liên tục đẩy những tia lửa to như gốc cây vào người đáng thương kia. Còn một tên người không ra người vật không ra vật. Kẻ đó cũng là một dị năng nhưng là dị năng hóa thú, hiện thân của hắn là một con sói đầy lông lá đang bật qua bật lại nhe năng múa vuốt.

Còn người bị tấn công chắc hắn cũng là một dị năng không hề tầm thường, bởi bây giờ hắn đang đứng lơ lửng trên không với hàng tầng tầng gió lốc trộn theo tuyết xoay vòng quanh hắn.

Thấy vậy Nhất Phương liền quay sang nhìn Thiện Nhân đang đứng nhìn ở đây:

“ Đứng đây làm gì nữa sang giúp hắn đi! “

“ Nhưng còn lão gia thì sao? “

“ Mấy thằng này đủ sức bảo vệ tao rồi, qua đó giúp hắn đi, nhanh đi còn về! “

Quyết tâm tới nơi này nhưng giọng điệu của Nhất Phương lại chẳng mấy quan tâm đến chuyện này khiến Thiện Nhân cũng cảm thấy vừa khó hiểu vừa bức bối, tại sao hắn lại đi giúp một kẻ không quen biết. Mặc dù khó chịu nhưng Thiện Nhân cũng nén lại không dám nói ra.

....

Vòng ra đằng sau nhóm người đang tấn công kẻ đang bay kia, Thiện Nhân đứng đó mà không một ai biết. Hắn hít một hơi sâu sau đó hét to lên:

“ Anh bạn!!!! “

Tiếng hét của Thiện Nhân to đến nỗi khiến lồng ngực của người ta cũng rung lên một chập, kẻ gây chú ý được chú ý tới. Không chỉ tên đang bay lơ lửng kia nhìn sang hẳn một kẻ mặc đồ đen từ trên xuống dưới mà còn cả những kẻ tấn công hẳn cũng dừng lại quay sang nhìn Thiện Nhân.

Không quan tâm đến những kẻ nhìn chăm chăm vào mình Thiện Nhân chỉ nhìn duy nhất kẻ đang bay lơ lửng kia.

Nhìn kỹ Thiện Nhân mới thấy hai con mắt của hắn lúc này đỏ ngầu lên, ngoại tử tròn đen chính giữa thì xung quanh mắt hắn chỉ còn một màu đỏ. Và khi nhìn xuống phía dưới chân hắn Thiện Nhân mới thấy hàng chục người mặc đồ khác nhau đang nằm đó với vô số vũng máu chảy ra nhuộm đỏ và màu trắng của tuyết.

Có kẻ kêu mình tưởng là kẻ thù tên bay lơ lửng trên không kia vẫn im lặng không đáp trả.

Thấy vậy Thiện Nhân liền hét lên tiếp:

“ Tôi tới đây để giúp anh.... “

Vừa dứt lời Thiện Nhân biến mất trước mặt bao nhiêu người, kèm theo hiệu ứng biến mất của Thiện Nhân là vô số con người gục xuống:

“ Hự... Hự... Pằng... pằng pằng pằng... “

Chưa đến mười giây bóng dáng Thiện Nhân xuất hiện một lần nữa với toàn thân đầy máu, hai cánh tay của hắn đã hóa thành hai thanh đao sắc bén từ lúc nào.

“ Tách tách tách.... “

Những giọt máu đọng lại trên thanh đao của Thiện Nhân đang rơi từng giọt từng giọt xuống dưới đất, đáng sợ sự đáng sợ đến kinh ngạc.

Không biết tại sao nhưng lúc này gió đã ngừng hẳn, tên bay lơ lửng kia cũng đã đáp xuống dưới đất. Trừ nhóm người Nhất Phương ra thì bây giờ chỉ còn ba người còn sống, hai kẻ dị năng kia và kẻ Thiện Nhân vừa nói chuyện lúc nãy.

Không còn gió, không còn tiếng súng lẫn tiếng la hét. Bây giờ yên tĩnh đến nỗi chỉ một hơi thở mạnh của người khác cũng khiến người ta nghe thấy rõ ràng.

“ Mày là thằng nào? “

Một giọng nói trầm trầm phát ra từ tên dị năng sử dụng lửa.

“ Grừ... “

Kèm theo đó là tiếng gầm gừ của con sói hình người.

Không quan tâm đến câu hỏi của tên kia, Thiện Nhân vẫn cứ nhìn tên phía sau nói:

“ Ông chủ của tôi muốn có món quà cho anh, nhưng trước tiên phải dọn dẹp lũ ruồi bọ này cái đã... “

Nói xong không để cho kẻ dị năng của với dị năng hóa thú kịp phản ứng Thiện Nhân thoáng chốc biến mất xuất hiện trước mặt tên người sói chặt ngang một đao ngay cổ hắn.

“ Keng.... “

Phản xạ của loài sói không phải là tầm thường, mặc dù không bắt kịp tốc độ của Thiện Nhân nhưng tên người sói kia vẫn đưa kịp móng vuốt lên chặn

được đòn của rồi của Thiện Nhân. Nhưng chưa kịp gầm gừ tiếng chó nào thì xuất hiện trước mặt tên người sói là hai bàn chân của Thiện Nhân.

“ Bốp! “

Vang lên một tiếng ai oán, gương mặt đầu chó của người sói bị Thiện Nhân đập một cái như muốn lõm vào trong.

Tên người sói văng ra một quãng xa, Thiện Nhân tung người đòn vừa rồi liền rớt xuống. Bất chợt một ngọn lửa nóng hổi bay về phía hắn.

Không đỡ không né, Thiện Nhân cầm hai thanh đao sâu vào trong tuyết chạm tới lòng đất “ Phập phập! “ Lấy hai thanh đao và cũng là tay mình làm điểm tựa, Thiện Nhân đẩy người một cái bắn nhanh như thiểm điện về phía ngọn lửa.

Khi gần tiếp xúc với ngọn lửa Thiện Nhân vung đao chém đôi ngọn lửa ra làm hai, một điều mà rất khó để làm được.

Hành động tách đôi ngọn lửa của Thiện Nhân khiến tên dị năng lửa ngỡ ngàng, chưa kịp phản ứng gì thì Thiện Nhân kẻ tách đôi ngọn xuất hiện trước mặt hắn vung đao chặt ngang cổ.

“ Phập.... “

“ Tạch! “

Vừa rồi Thiện Nhân vừa xuất hiện vung đao về hắn, khiến hắn phản xạ không kịp chỉ biết đưa tay lên đỡ. Kết quả một phần cánh tay của hắn bị Thiện Nhân chém đứt ra rơi xuống đất nhuộm đỏ cả tuyết dưới chân.

“ Chó má!!! “

Tên dị năng lửa chửi tục một câu.

Lúc này Thiện Nhân liền đứng đó chằm chọc nói:

“ Có rất nhiều lý do để mày bị vậy, mày biết tại sao không? “

“ Tại sao? “

“ Một trong số đó... “

Nói tới đây bỗng Thiện Nhân biến mất lần nữa trước mặt kẻ dị năng lửa. Thiện Nhân xuất hiện ra phía sau lưng hắn mà hắn không hề hay biết, bỗng hắn cảm giác có người đứng sau định quay đầu lại thì nghe thấy lời nói:

“ Tại vì mày ngu! “

Vừa nói Thiện Nhân vừa vung đao chặt về phía dị năng lửa.

“ Konggg!!! “ bỗng một âm thanh va chạm vang lên.

Tên người sói không biết xuất hiện từ lúc này với gương mặt đầy máu me dùng bàn tay chó với móng vuốt ấy chụp lấy thanh đao của Thiện Nhân lại.

Bị cản, Thiện Nhân nổi giận dùng tay đao còn lại chém về phía tên người sói. Một lần nữa tên người sói đưa tay ra chụp lấy thanh đao của Thiện Nhân. Máu từ hai bàn tay tên người sói rơi xuống.

Bằng chất giọng khó nghe tên người sói gào lên:

“ Chạy đi, mình không phải đối thủ đâu. Nhanh đi tao cản nó lại... Grừ... “

Vừa nói với đồng bạn của mình người sói vừa quay qua gầm gừ với Thiện Nhân, những giọt nước dãi trên miệng chó của hắn chảy tòn tèn xuống đất khiến Thiện Nhân cảm thấy phát ốm nói:

“ Tao tưởng thằng con chó không có thật, nhưng giờ tao tin rồi! “

Đá đều một câu Thiện Nhân liền tung người co hai chân lên đập lên ngực tên người sói:

“ Phăng! “ một tiếng Thiện Nhân đập người tên sói ra.

Tuy nhiên Thiện Nhân lại không tấn công hẳn và quay qua tấn công tên dị năng lửa, bởi anh muốn kết thúc xong tên này mới quay qua tên người sói.

“ Chạy đi!!! Gào ... “

Một lần nữa Thiện Nhân vung đao về phía tên người lửa thì lại bị tên người sói lao tới ôm chặt lấy. Dù bị thương lực siết của tên người sói không hề yếu, khiến Thiện Nhân cũng có đôi chút khó thở. Tên người lửa thấy vậy cũng không dám nói nhiều mà cầm đầu chạy trong đau đớn.

Biết không thể giết được tên kia Thiện Nhân liền nói:

“ Mày đã muốn chết tới thế thì tao ban phước cho mày! “

Nói xong tay đao của Thiện Nhân hóa lại thành bình thường, sau đó Thiện Nhân vòng tay ra đặt bàn tay anh ngay trước bụng tên người sói.

“ Phập!! “

Từ bình thường tay Thiện Nhân hóa thành đao dài ra đâm xuyên bụng tên người sói.

“ Gào!!! “

Hồng lên một tiếng đau đớn, tên người sói vẫn không buông Thiện Nhân ra, thậm chí còn siết chặt hơn.

Trong không gian hạn hẹp, một lần nữa Thiện Nhân hóa tay mình về bình thường rồi lại đặt sang chỗ khác cho tay hóa thành đao. Cứ như vậy bốn năm lần khiến trên người tên người sói xuất hiện bốn năm lỗ máu, nhưng hiển nhiên hắn không chịu buông thả Thiện Nhân ra.

Về tên người lửa khi hắn vừa chạy được một đoạn thấy đồng bạn của mình vì mình mà sắp phải hy sinh, lòng hắn đấu tranh muốn ở lại. Khi đang chậm chùng thì:

“ Đoàn đoàn đoàn...!!! “

Ba phát đạn liên tục vang lên.

Cơ thể tên người lửa xuất hiện thêm ba lỗ máu từ đầu cho tới bụng. Chết!. Trước khi ngã xuống hắn chỉ kịp quay sang nhìn người đã bắn mình là ai và kẻ đó lại là Nhất Phương.

“ Grừ ~~~~... “

“ Tại sao... “

Tên người sói gừ nhẹ một tiếng, than thở rồi gục xuống. Hắn tự động buông Thiện Nhân ra mà ngã xuống.

Nhìn tên người sói ngã xuống trong vũng máu nhuộm đỏ cả tuyết, Thiện Nhân chứng kiến hắn đang thở những hơi thở cuối cùng của đời mình.

Từ từ tên người sói hóa lại thành người, một vẻ mặt đại trà không làm Thiện Nhân nhớ tới. “ Phập! “ một tiếng Thiện Nhân chặt đứt đầu tên người sói!

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 98: ĐìNh Thu !

Trên một ngọn núi cao nguyên phủ trắng tuyết. Nơi đó có hàng chục cho tới cả trăm người chết, máu chả, nhuộm đỏ một vùng.

Duy nhất chỉ còn hơn mười người còn sống trong số đó.

“ Phụt! “

Một ngọn lửa hiện ra trong màn đêm. Tuyết tuy đã ngừng rơi nhưng mây vẫn che mất mặt trăng, thế nên đối với người bình thường rất khó để nhìn nhưng với những kẻ trang bị đầy đủ kính áp tròng hồng ngoại thì khác. Dù trong đêm họ vẫn có thể nhìn rõ như ban ngày.

Về những kẻ dị năng thì không cần cái thứ vương vịu đó.

Một lần nữa Nhất Phương châm điều xì gà lên đi về phía tên dị năng còn sót lại.

Lúc này Thiện Nhân cũng đã hóa hai tay lại bình thường mà đi đến bên cạnh Nhất Phương.

Kẻ bay lơ lửng kia được cho là một tên dị năng cực kì mạnh, hấn khoác trên người bộ áo thun trắng phong phanh trong cái thời tiết lạnh tới âm độ này. Trên người hấn khắp từ trên xuống dưới toàn máu và máu, máu của hấn cũng có của người khác cũng khó. Đầu tóc của hấn lúc này phải nói như một ổ quạ, nói chung nhìn tổng thể tên này như một tên ăn mày đáng thương.

Tuy nhiên đó là người ngoài sẽ nghĩ vậy, nếu những ai biết được sự thật một mình hắn chiến đấu với gần mười dị năng giả cấp cao cùng theo đó là một đại đội gồm vài trăm người được trang bị súng ống đầy đủ.

Vậy mà hắn vẫn sống! Chứng tỏ hắn không hề yếu chút nào.

Hai con mắt hắn đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Nhất Phương, không biết tại sao nhưng hắn có cảm giác Nhất Phương là một người hắn không thể nào chống đối được mặc dù ông ta là người bình thường. Một kẻ dị năng như hắn có thể dễ dàng bóp chết ông ta.

Thấy cái nhìn không mấy thân thiện của tên trước mặt về phía ông chủ mình, Thiện Nhân liền bực mình đứng ra hừ lạnh một tiếng:

“ Này! Anh bạn cũng nên cảm ơn ông chủ tôi đi chứ? Nhờ ngài ấy ra lệnh tôi mới giúp anh còn không chưa chắc anh sống được qua đêm nay đâu... Hừ! “

Tên kia dường như bỏ luôn lời nói nhảm của Thiện Nhân, hắn vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Nhất Phương.

Chừng một hồi ngắn sau hắn mới mở miệng nói:

“ Ông là ai và tới đây có mục đích gì? Nếu giống như những kẻ kia thì xin hãy về đi, tôi nhất quyết không phục tùng dưới trướng ai! “

“ Ê thằng mặt thộn, bố mày vừa cứu mày... à không ông chủ ra lệnh cho bố mày cứu mày mà mày nói chuyện bố đòi thế... “

Tức mình Thiện Nhân hô lên mắng chửi tên trước mặt, quả thật Thiện Nhân là một người tính tình thẳng thắn, có gì nói đó. Hắn quả thật không ưa cách nói chuyện của tên trước mặt này. Ông chủ của Thiện Nhân – Nhất Phương là một ông trùm khét tiếng ở miền nam. Dù là thị trưởng thành phố

Châu Lang gặp ông cũng phải nể bảy phần mặt mũi tuyệt đối không dám phật lòng Nhất Phương vậy mà tên trước mặt này đây dám mặt cau mày có với ông chủ của hắn là một điều không thể nào chấp nhận được.

Thiện Nhân đang buông miệng chửi thì Nhất Phương đưa tay lên ngăn lại:

“ Được rồi! “

Sau đó ông quay sang nhìn thuộc hạ bên cạnh. Tên thuộc hạ biết ý đưa cái hộp vừa nãy Thiện Nhân giao cho hắn đưa cho Nhất Phương. Xách cái hộp khá to được gói trong vải Nhất Phương từng bước từng bước tiến tới gần kẻ dị năng trước mặt.

Thiện Nhân phía sau thấy vậy tính chạy lên ngăn cản ông chủ mình thì lại bị ông đưa tay liếc mắt nhìn. Bị Nhất Phương hù một chập Thiện Nhân mới im lặng mà đứng đó.

Nhất Phương thân cao một mét bảy lăm tới trước mặt kẻ dị năng cao gần một mét chín, tuy thấp hơn nhưng tên dị năng kia có cảm giác như hắn mới là người phía dưới chứ không phải Nhất Phương.

Dừng lại trước mặt hắn Nhất Phương rít một hơi thuốc rồi từ từ mở miệng:

“ Đúng! Ý định của tôi giống những kẻ cậu vừa giết kia. Nhưng! Tôi lại khác bọn chúng, bọn chúng chỉ coi trọng sức mạnh của cậu, còn tôi coi trọng con người của cậu...! “

“ Dừng! Tôi không cần biết ông như thế nào. Hiện tại tôi còn một việc để làm, nếu không tôi không thể nào mà sống tốt được. Nếu hôm nay ông để tôi đi, sau này khi xong việc riêng tôi nguyện phục tùng dưới trướng của ông! “

Tên dị năng ấy lên tiếng cắt ngang lời nói của Nhất Phương.

Dù không biết tại sao nhưng hắn cảm thấy Nhất Phương mang đến cho hắn cảm giác an toàn, thật tình vừa rồi nếu không có người của Nhất Phương tới thật sự hắn sẽ không thể nào gượng nổi nữa.

Từ sáng sớm hôm nay hắn đã chiến đấu liên tục với hơn mười dị năng mạnh, lúc thấy Thiện Nhân xuất hiện hắn thật sự từ bỏ hi vọng vì tưởng Thiện Nhân cũng là một trong những kẻ truy hắn.

Cuộc đời thật nhiều cái không ngờ xảy ra, Thiện Nhân một kẻ mạnh ngang ngửa hắn lại giúp hắn vì ông chủ kia người đứng trước mặt hắn. Nhưng hắn còn một chuyện phải làm, đó là trả thù.

Trả thù cho kẻ đã giết chết cả nhà hắn, em gái hắn, mẹ hắn, ba hắn, anh trai hắn, thậm chí cả người tình duy nhất của hắn cũng bị cái băng đảng không rõ tên tuổi giết đến nỗi mất xác. Điều duy nhất hắn biết được băng đảng đó ở phía Bắc đất nước, mà gia đình hắn lại sống ở Nam, tại sao họ lại làm vậy. Đến giờ ngoài thông tin ít ỏi ấy hắn chẳng biết gì nữa.

Nhưng hắn biết một điều rằng kẻ đứng sau chắc chắn nhằm vào hắn, bởi gia đình hắn tất cả đều là người bình thường họ còn không biết hắn là người dị năng nên chuyện bỗng nhiên họ bị giết là chuyện không thể nào.

Có một lý do hắn cho là hợp lý nhất chính là hắn đã giết ai đó vô tình để lộ danh tính bản thân dẫn lên liên lụy gia đình. Bởi trước đó hắn nằm trong tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới, một năm không biết bao nhiêu nhà tài phiệt, lãnh đạo quốc gia trên khắp thế giới. Chắc chắn đó là một lý do hợp lý nhất hắn nghĩ ra.

Nhất Phương ông trùm xã hội đen đương nhiên biết điều này, thậm chí ông còn biết cả ẩn tình bên trong.

Đáp lại lời từ chối của hấn Nhất Phương tiến tới trước mặt hấn móc từ trong áo khoác ra cộc ảnh máu me rồi ném xuống đất trước mặt hấn.

Cảm thấy khó hiểu hành động của Nhất Phương, tuy vậy hấn vẫn không nghi ngờ Nhất Phương làm trò gì bởi chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng thì kẻ phía sau ông ta sẽ ngay lập tức giết hấn. Bây giờ hấn còn chưa tới hai phần sức mạnh, chạy cũng không chạy thoát được.

Cúi xuống nhặt cộc ảnh lên, đập vào mắt hấn là một gương mặt quen thuộc. Là mẹ hấn, đúng! Chính là mẹ hấn, tấm hình máu me chụp lại lúc bà bị treo cổ lên, trên người mẹ hấn khắp nơi toàn là máu, tay chân bầm tím mặt mũi thì tái xanh và trên hết mẹ hấn đã chết.

Hai tay hấn cầm tấm ảnh run run làm rớt hết những tấm ảnh còn lại, con mắt hấn từ đỏ ngầu dần dần trở lại bình thường, nhưng chỉ một con con mắt còn lại vẫn màu đỏ.

Nước mắt hấn chảy ra một tia ở con mắt bình thường, giọng nghẹn lại không nói được gì. Cổ họng hấn muốn phát ra âm thanh ‘Mẹ’ nhưng không thể.

Nhìn chăm chú vào tấm hình, tay hấn dùng quá lực nên đã làm biến dạng tấm hình. Tức giận, đau đớn, không cam tâm, đó là tất cả những cảm xúc của hấn lúc này.

Bỗng một luồng gió nhẹ thổi qua làm rớt tấm ảnh xuống đất, rơi đúng vị trí những tấm ảnh hấn làm rơi.

Thất vọng, hấn quỳ rạp hai chân xuống đất. Tìm tòi lục lọi, hấn nhìn từng bức ảnh, từng cái một, tất cả đều là người thân của hấn họ đều đã chết. Chết một cách đau đớn, chết không cam tâm, chết không nhắm mắt, thậm chí còn có cảnh người tình hấn bị hiếp dâm.

Và tám đó là tám cuối cùng, hấn ngựa mặt lên trời hai con mắt lại trở nên đỏ ngầu, hấn gào thét:

“ A a a a a a a a a a a a a a a a a a a!!!!!! “

Kèm theo sự tức giận của hắn là trận gió lớn nổi lên trong bầu trời yên tĩnh. Lốc xoáy quay quanh người hắn càng lúc càng lớn, lốc xoáy xoáy tận đến trời tách hết những đám mây đen ra.

Thấy tình hình không ổn Thiện Nhân liền chạy đến trước mặt ông chủ mình hét lớn:

“ Lão gia cẩn thận, tên này điên rồi.... “

Chưa nói xong thì Nhất Phương lại vồ vào vai Thiện Nhân nói:

“ Không sao đâu! “

Sau đó Nhất Phương tiến tới gần tên dị năng kia hơn mặc cho giông gió nổi lên cực kì khó đi nhưng bước chân của Nhất Phương cái nào lại chắc cái đó, dường như gió lốc không ảnh hưởng đến ông ta.

Khi đến trước mặt tên dị năng đang quỳ xuống, nơi hấn đứng là trung tâm của gió lốc không hề có một ngọn gió nào nổi lên. Nhất Phương cũng dễ thở hơn, tên dị năng mặc dù biết Nhất Phương đi tới nhưng hấn mặc kệ bây giờ cảm xúc của hấn đang rối bời.

“ Bich! “

Nhất Phương buông cái hộp trên tay xuống sau đó ông ta cùng quý hai chân xuống đối diện hẳn cởi bỏ lớp vải bọc chiếc hộp lại làm hiện ra một chiếc hộp bằng kim loại màu bạc.

Nhất Phương khẽ ấn nhẹ ngón tay vào cái nút màu xanh lục trên chiếc hộp.

Xì một tiếng, chiếc hộp bật ra, trong thời tiết lạnh như thế này mà chiếc hộp khi được mở ra lại xì thêm đám khói lạnh tới âm âm độ.

Tên dị năng vẫn không để ý đến chiếc hộp hắn vẫn cứ nhìn vào những tấm hình một cách vô hồn, thấy vậy Nhất Phương người giật đồng hình trong tay hắn rồi đẩy chiếc hộp đến trước mặt hắn.

Bị giật đồ hắn cứ ngơ ngác nhìn Nhất Phương một cách vô hồn, mọi chuyện đối với hắn lúc này chẳng còn gì. Sau đó hắn nhìn xuống chiếc hộp – là đầu người.

Đúng! Bên trong chiếc hộp là đầu của một người đàn ông đã đóng băng. Là một sát thủ hắn cũng từng lấy đầu người khác nên cảm thấy khó hiểu ngược đầu lên nhìn Nhất Phương.

Biết hắn không hiểu Nhất Phương liền tìm tòi trong đồng hình rồi lấy ra một tấm đưa đến trước mặt hắn.

Cầm lấy tấm hình trong đó là cảnh một căn phòng toàn diện, cảnh mẹ hắn bị treo cổ cùng năm sáu người đàn ông lực lưỡng đang cầm vô số đồ tra tấn trên tay. Đặc biệt nhất là hình ảnh một người mặc đồ vest sang trọng đang ép sát mặt hắn vào mặt người mẹ đã chết của hắn cười một cách điên dại.

Sau đó Nhất Phương lấy thêm một tấm ảnh nữa từ trong áo ra đưa đến trước mặt hắn, cầm tấm ảnh trên tay là hình chân dung của kẻ cười điên dại kia.

Nhìn tấm ảnh cảm thấy như đã thấy ở đâu, rồi hắn như phát hiện ra điều gì lại nhìn xuống chiếc hộp.

‘ Là là gương mặt của tên này? Là hắn... ‘

Một dòng suy nghĩ xoẹt ngang qua đầu hắn.

Sau tay hắn cầm chiếc hộp lên run rẩy, dường như muốn nhìn kĩ xem có phải hay không bắt chắp cái lạnh toát của cái đầu hắn lấy cái đầu ra.

Lúc này Nhất Phương cũng đã đứng lên, chỉ còn hắn vẫn quỳ xuống xem xét cái đầu ấy.

Một lát sau không biết vô tình hay cố ý hắn làm rơi chiếc đầu, nó rơi xuống đất rồi lăn đi ra rìa con lốc. Hình ảnh cái đầu bị lốc cuốn bay lên trời, Nhất Phương ngược đầu lên nhìn theo rồi thở dài.

Ông biết ai đã giết gia đình hắn, ai đứng sau chuyện này, nhưng tên đó lại là ông trùm phía Bắc ông không thể ra đó giết hắn và hắn cũng không thể xuống đây giết ông.

Khóc!

Một lần nữa người đàn ông lại khóc, tên dị năng lại khóc. Hai con mắt của hắn vẫn đỏ ngầu, nhưng nước mắt hắn lại rơi một cảm xúc mà khi ở dạng này hắn không có được.

Từng giọt nước mắt của hắn rơi xuống đất rồi đóng băng lại thành những viên bi đá trong suốt.

Nhất Phương nhìn xuống vồ nhẹ lên hai hắn, ông hơi hạ thấp người nhẹ nhàng nói bên tai hắn:

“ Sau hôm nay cậu được giải thoát rồi Thu “

Chỉ một lời nói của Nhất Phương khiến toàn bộ gió lốc bỗng chốc dừng lại. Thời tiết bình thường như chưa có gì xảy ra, mây đen trên trời đã tan

hắn nhờ con lóc.

Ánh trăng bắt đầu rơi xuống soi sáng một vùng.

Hắn không ai khác chính là Đình Thu, cận vệ của Nhất Phương mười năm trước.

Nước mắt Đình Thu ngừng rơi, hắn ngược đầu lên nhìn Nhất Phương.

Chuyện trả thù là lý lẽ sống duy nhất của hắn đã không còn, dù không tận tay nhưng hắn vẫn toại nguyện.

Nhưng lúc này Nhất Phương lại mở miệng:

“ Kẻ đứng sau chuyện này là ông hoàng phía Bắc, là kẻ thù của ta. Vì thèm muốn sức mạnh của cậu nên hắn ra tay làm nên việc này sau đó hắn cho cái lũ người kia (Nhất Phương chỉ vào đồng xác bị cuốn bay lộn xộn nằm rải rác) đến nói lý lẽ với ngươi hoặc dùng vũ lực. Dù giúp cậu giết được kẻ làm nên chuyện này nhưng còn kẻ chủ mưu ta không làm được. Nếu còn muốn trả thù hãy theo ta, một ngày không xa ta sẽ đạp hắn xuống bước lên con đường đỉnh cao ta sẽ cho chính tay cậu giết hắn! “

Nói xong Nhất Phương đưa tay đến trước mặt Đình Thu.

Bất ngờ, kinh ngạc, cắn phần sau đó lại phục tùng.

Đình Thu đập đầu thật mạnh xuống đất hét to:

“ Ông chủ! Hãy cho tôi theo ngài, trả ơn ngài, giúp ngài và giết kẻ đã làm tôi ra thế này. Xin ngài hãy nhận lấy kẻ bị ruồng bỏ này!!! “

“ Không chỉ cậu giúp tôi, tôi cũng sẽ giúp cậu và bảo vệ cậu! “

Nhất Phương đặt tay lên vai Đình Thu đang đập đầu nhẹ nhàng nói.

Lúc này nhóm người bảo vệ đi theo Nhất Phương đã bị gió thổi bay tới đâu, chỉ còn duy nhất Thiện Nhân tay hóa thành đao đứng chết chân đứng một chỗ. Sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi tay Thiện Nhân hóa lại bình thường rồi đi tới bên cạnh Nhất Phương nói với Đình Thu:

“ Anh bạn, tôi xin lỗi! Tôi không biết chuyện của anh nên từ giờ hãy cùng nhau bảo vệ ông chủ. “

Giống như Đình Thu, Thiện Nhân cũng từng là một kẻ như hấn vậy. Từng là một dị năng bị con người ruồng bỏ. Không như Đình Thu, từ khi sinh ra Thiện Nhân đã chẳng có gì. Ai ai cũng kì thị hấn, cho đến khi gặp được Nhất Phương cuộc đời hấn lật sang trang mới.

Đình Thu ngược lên nhìn bàn tay của Thiện Nhân đưa ra trước mặt mình, hai con mắt màu đỏ của hấn từ lúc nào đã trở lại bình thường. Bắt lấy tay Thiện Nhân, Đình Thu dùng sức đứng dậy.

Mệt mỏi, đau đớn, nhưng tinh thần hấn lại phấn chấn hơn bao giờ hết.

“ Xin được phục vụ ông chủ! “

Đồng thanh! Nhất Phương và Thiện Nhân cùng đồng thanh cúi đầu trước Nhất Phương một người đàn ông bình thường nhưng quyền lực.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 99: MẤT THỂ LỰC ?

Qua ngày hôm sau Đình Thu vác cái mặt như con gấu trúc đến trước cửa phòng Thu Phong.

Lúc này trước cửa phòng của Thu Phong có hai người hầu đứng canh sẵn ở đó thấy Đình Thu đi tới liền cúi đầu chào một cái.

Thấy vậy Đình Thu cũng gật đầu chào theo sau đó đưa tay lên chuẩn bị gõ cửa phòng thì cô người hầu kể bên ngăn lại nói:

“ Xin lỗi ngài, thiếu gia từ sớm đã ra ngoài tập thể dục rồi! Anh ấy dặn nếu có ai tới tìm thì cứ đi ra ngoài sân sau khu C sẽ gặp! “

“ À tôi biết rồi, cảm ơn cô! “

Nói một câu khách sáo xong Đình Thu liền quay người hướng sân sau mà đi.

Tòa dinh thự rộng hai mươi ngàn mét vuông này của bố già Thu Phong phải nói là như một cái mê cung được chia ra làm các khu như A B C D. Khu vực Thu Phong đang ở là khu C, mẹ và Thiên Long là khu A còn ba Thu Phong là khu B cuối cùng khu D dùng để tiếp khách.

Sân sau khu C là một mảnh diện tích nhỏ tầm năm trăm mét vuông, nơi này được trang trí đa số là cây cảnh và mấy bức tượng cổ xưa, bên cạnh đó còn có một chuồng ngựa gồm mười con tuấn mã tốt nhất cả nước.

Lúc này Thu Phong không biết từ đâu lấy ra những bánh xe tải khổng lồ chất thành mười tầng, mỗi bánh nặng trung bình cũng năm mươi kg, Thu Phong cột sợi dây thừng vào hai vai rồi nối với chồng lốp xe và chạy.

Tuy nhiên điều này là hết sức bình thường đối với Thu Phong, lúc trước anh có thể mặc bộ đồ nặng cả tấn mà vẫn hoạt động bình thường nhưng lần này chỉ năm trăm kg, không phải đeo lên người mà là kéo mà chưa đến một phút Thu Phong đã gục xuống thở hồng hộc.

Tiếng thở dốc dứt quãng của Thu Phong khá lớn, khiến Đình Thu vừa đặt chân tới đã nghe thấy.

Gương mặt Thu Phong bây giờ trông cực kì hung dữ, anh mệt lả người quỳ hai chân, tay chống xuống đất mà mắt nhắm nghiền:

“ Chuyện ... quái gì ... đang xảy ra vậy? Sao thể lực mình lại yếu thế này? Chết tiệt! Chó má!!! “

Tức mình Thu Phong đấm một lực hết sức xuống mặt đất bằng bê tông.

“ Rầm!!! “

Một đám mặt đất nứt toát ra, tay Thu Phong lún tới cùi chỏ xuống mặt đất. Sau đó anh đứng dậy nắm lấy sợi dây thừng trên người giật tung ra khiến chồng lốp xe nặng cả nửa tấn bay tủa tung.

“ Rầm ... rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm “

Đúng mười tiếng rầm vang lên Thu Phong đứng thẳng người lại một lần nữa ngã tự do nằm thẳng xuống đất mà thở.

Thu Phong không biết tại sao bản thân rõ ràng khỏe và mạnh hơn lúc trước nhưng thể lực lại rất yếu. Trước kia anh có thể chạy hàng chục giờ

liền mà không cảm thấy mệt nhưng giờ chỉ cần chạy mười mấy phút là đã thở không ra hơi.

Lần trước đánh nhau với Đình Thu, Thu Phong không hề nhận ra điều này bởi lúc đó anh đánh thắng quá nhanh quá dứt khoát nên không nhận ra chuyện thể lực bị tiêu hao. Cũng sau chuyện đó chứng kiến sức mạnh của Đình Thu, Thu Phong mới lao đầu vào luyện tập thì lại nhận ra cái điểm yếu chết người này của mình.

Vừa nằm thở vừa không cam tâm Thu Phong liên tục đập tay xuống mặt đất, thấy vậy Đình Thu liền đi tới trước mặt Thu Phong cúi đầu xuống chào:

“ Xin chào thiếu gia, Đình Thu tới đây nhận lỗi với cậu! “

Ánh nắng buổi sáng đang rọi vào mặt Thu Phong thì bị Đình Thu che mất, Thu Phong cũng chỉ thấy cái bóng đen đứng trước mặt mình nói chuyện. Thấy vậy Thu Phong liền cố gắng đứng lên mới nhận ra đây là Đình Thu kẻ hôm suýt nữa giết chết anh.

Thu Phong tính nói cái gì đó thì lại phát hiện mặt của Đình Thu bầm dập đến đáng thương, hai con mắt tím đen lại như gấu trúc, một bên má thì lại sưng lên đến nỗi cái mặt của hắn như bị phát phì.

Thấy thiếu gia nhà mình nhìn bản thân có vẻ ngạc nhiên Đình Thu liền cười phì chỉ vô mặt mình nói:

“ Cái mặt này là do hôm qua tôi tự làm để trừng phạt bản thân vì làm thiếu gia hoảng sợ. Tối qua tôi có đến phòng thiếu gia nhưng họ nói anh đang ngủ nên tôi trở về và tự làm ra như vậy, mong thiếu gia tha lỗi! “

Nói xong Đình Thu cúi đầu một góc chín mươi độ thành tâm thành ý với Thu Phong.

Quả thật ngày hôm qua tuy Thu Phong là người bình thường nhưng Đình Thu lại không sử dụng sức mạnh dị năng nên Thu Phong mới có thể dễ dàng đánh bại như vậy.

Các cấp độ dị năng được chia ra trên khả năng sử dụng dị năng của họ, điều đó cũng không chứng tỏ một người bình thường không thể đánh thắng họ.

Lấy một ví dụ cụ thể hơn người dị năng vẫn là con người như Thu Phong vậy, khác ở chỗ họ sử dụng được sức mạnh tự nhiên trong cơ thể, lấy cái đó để chiến thắng người khác. Về phần phòng thủ lẫn phản xạ thì vẫn là con người bình thường luyện tập mà ra, trừ dị năng tốc độ hoặc dị năng chuyên về phòng thủ.

Chẳng hạn như dị năng lửa có thể đứng trong lửa mà không hề bị gì, nhưng đứng trong gió của kẻ như Đình Thu thì sẽ không thở được. Tất cả con người đều ngang nhau cả, hơn nhau chỉ là kỹ năng sử dụng sức mạnh của họ như thế nào.

Ví dụ như Sonic mang dị năng tốc độ, dù cấp độ của hắn chỉ cấp ba nhưng lại nằm trong top hai mươi dị năng mạnh nhất thế giới cũng có cái lý do của nó. Bởi ngoài trừ những kẻ mang dị năng tốc độ như hắn ra thì những kẻ khác dù là dị năng cấp năm cũng rất khó chạm vào được người Sonic.

Và trên đời luôn luôn có tương khắc khác nhau, dị năng tốc độ vẫn không phải là vô đối, phòng thủ của dị năng tốc độ cực kỳ yếu, chỉ cần bắt được hay gặp dị năng sử dụng sóng âm sẽ vô dụng.

Cuối cùng về mặt thiệt hại giữa người thường và người dị năng thì người dị năng đập nhau vẫn gây thiệt hại lớn hơn về mặt vật lý.

Chuyện hôm qua không phải là Thu Phong trách cứ gì Đình Thu mà là bản thân anh không ngờ tới thế giới này thật sự tồn tại những con người dị năng, đã vậy còn ngay trong nhà mình và là cận vệ của ông già nhà mình.

Điều đó mới chính là điều làm anh kinh ngạc, bản thân anh trước giờ hầu như rất tự tin khi đánh nhau với người khác, duy nhất lần trước khi bị thương và sau khi bị thương hai lần ấy làm anh hoàn toàn suy sụp tinh thần. Nhưng đó cũng làm động lực để anh luyện tập cho bản thân mạnh hơn nữa.

Vốn sự phát triển của con người là vô hạn, Thu Phong tin điều đó.

“ Chuyện hôm qua cũng do tôi không biết nên làm anh mất kiểm soát, kẻ có lỗi là tôi, anh không cần nhận lỗi! “

Thu Phong buông lời ra như thể chuyện hôm qua chẳng liên quan tới mình. Đình Thu thấy thiếu gia nhà mình cũng rộng lượng không có ý trách cứ nên cũng thôi, là đàn ông con trai không nên nhiều lời nên Đình Thu liền nói sang chuyện khác:

“ Thiếu gia, vừa nãy anh tức giận chuyện gì sao? “

Bị hỏi tới nỗi đau Thu Phong liền cười khỏ một tiếng:

“ À! Chẳng qua sau khi khỏi bệnh tự nhiên thể lực giảm sút hẳn, thậm chí không bằng một góc lúc trước, mà cơ thể lại khỏe hơn. Cảm thấy khó hiểu nên mới cau có, để anh thấy rồi! “

Sau khi nghe Thu Phong nói thì Đình Thu trầm ngâm một hồi. Dù gì thiếu gia nhà này cũng là một nửa ông chủ của hắn, chưa kể trước khi mất trí nhớ cậu ta vẫn thường nói giúp anh với lão gia khó tính kia nên vấn đề của Thu Phong cũng là vấn đề của hắn.

Thấy Đình Thu như đang suy nghĩ cái gì Thu Phong cũng im lặng không làm phiền, từ này đến giờ nhịp thở của anh mới đều trở lại, quả thật quá đáng ghét với một người thể lực trâu bò lâu năm như anh.

Cứ tưởng tượng bạn đang đi lại bình thường, dùng một cái bị què rồi sẽ biết cái cảm giác của Thu Phong lúc này như thế nào.

Một lát sau Đình Thu như phát hiện ra điều gì liền nói:

“ Thiếu gia còn nhớ lúc trước khi bản thân tỉnh lại đã thay qua tất cả nội tạng một lần rồi chứ? “

“ Ừ nhớ! Có liên quan gì sao? “

Thu Phong hồn nhiên trả lời như chưa phát hiện ra được điều gì.

Thấy vậy Đình Thu lại nói tiếp:

“ Không những tim mà cả phổi của thiếu gia cũng được thay, có lẽ do phổi và tim mới không kè như lúc trước nên tim bơm máu không kịp, phổi không đủ sức chứa nhiều không khí nên bản thân thiếu gia mới thiếu thể lực. Còn về phần thiếu gia khỏe hơn trước là vì lúc còn trong bồn tái tạo lão gia đã cường hóa qua xương với cơ bắp của thiếu gia qua một lần. Bây giờ nếu cầm một khẩu súng lục bình thường chưa chắc có thể đâm thủng được thiếu gia đâu! “

Thu Phong ngạc nhiên:

“ Ra là có chuyện này nữa? Xem ra ngoại trừ tên người nhà ra tôi chẳng biết cái gì nhỉ... “

“ Không đâu thiếu gia, ngài rất mạnh đấy, cực kì mạnh! “

Đình Thu nói một câu khiêm nhường với Thu Phong. Cũng không hẳn là vậy, không chỉ hẳn mà tất cả những ai chứng kiến trận đấu hôm đó cũng đều bất ngờ, dù rằng hẳn không dùng dị năng nhưng bản thân chưa chắc người bình thường có thể đánh bại, dù là kiện tướng lục binh giỏi nhất trong quân đội muốn thắng hẳn không dùng dị năng chắc cũng mất ít nhất nửa tiếng thì may ra.

Vậy mà Thu Phong đại thiếu gia nhà hẳn lại có thể dễ dàng đánh bại hẳn trong vòng mất tròn như vậy đủ thấy sự chênh lệch về sức mạnh thuần túy của Thu Phong với hẳn đến cỡ nào rồi.

“ Thì ra là vậy, nhưng lại phải luyện tập lại từ đầu rồi! haizzz... “

Thu Phong chán nản thở dài một tiếng.

Đình Thu nhìn Thu Phong vậy cũng không biết nói gì, sau đó hẳn lại nhìn xung quanh khu vườn, gần như chỗ này thành một nơi hoang tàn bởi Thu Phong mất rồi.

Cây cối, chuồng ngựa, đất đai đều bị tanh bành hết, mấy cái lốp xe thì nằm lăn lóc mỗi nơi một bánh thật sự nhìn như vừa có chiến tranh vậy.

Dường như nhớ ra được cái gì nữa Đình Thu liền gọi Thu Phong lại nói:

“ Thiếu gia, ngài luyện tập như vậy không ăn thua đâu. Hay thiếu gia nghỉ dưỡng đến tuần sau đi, tôi về bẩm báo với lão gia chuẩn bị riêng một căn phòng luyện tập đặc biệt dành cho thiếu gia! “

Nói xong Đình Thu phi người chạy mất trông có vẻ rất vui, dù cảm thấy khó hiểu nhưng ít nhất Thu Phong cũng biết thời gian này chưa thích hợp để tập luyện.

Đình Thu vui cũng có lý do của hẳn, bởi những ngày đầu tiên khi Đình Thu theo Nhất Phương thì lúc đó Thu Phong cũng mới mười mấy tuổi, với trí thông minh của đại thiếu gia nhà này hứa rằng sẽ nối nghiệp cha giúp ông ấy một ngày nào đó đứng đầu hắc đạo nước Xích Quỷ.

Sau đó dần dần lớn lên lời hứa đó phai mờ khi thiếu gia nhà này tham gia quân đội, và từ đó hầu như thiếu gia chẳng màng tới chuyện hắc đạo nữa. Thậm chí đánh nhau cũng kém thì giúp được ai.

Nhưng lần này lại khác, sau khi mất trí nhớ Đình Thu cảm thấy thiếu gia nhà này rất khác, không những mạnh mà phong thái làm việc có đôi chút uy phong trong đó nữa.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Nhân Tâm Con Người ?

“ A! A! A! A!... “

Trong sân sau khu C liên tục vang lên những tiếng hét thảm thiết kèm theo đó là những tiếng thở dốc mạnh mẽ.

“ Học học... Đứng lên, đứng lên hết!!! Tiếp tục! “

Gương mặt nhăn nhó của Thu Phong hiện ra quát mắng.

Lúc này xung quanh Thu Phong là hơn năm mươi thanh niên trai tráng mặc vest đen nằm la liệt dưới đất, phải chăng cũng chỉ có vài người đứng được nhưng không còn sức.

Bảy ngày qua trong lúc chờ đợi phòng tập mà Đình Thu nhờ bố già mình kêu người làm ra cho riêng mình thì khoảng thời gian đó Thu Phong liên tục gọi vệ sĩ của tòa dinh thự này ra đánh nhau để tăng thể lực.

Bởi dù anh tập đến cỡ nào thì cũng không thể tăng thể lực nhanh chóng được, chỉ có cách ước thúc mới có thể.

Ngày đầu tiên Thu Phong đấu với khoảng mười người có kỹ năng thực chiến cũng cỡ đặc công bình thường, tất nhiên là Thu Phong ngập hành. Nhưng cũng trong ngày đó Thu Phong đánh bại được mười kẻ đó, cứ như thế số lượng tăng dần cho đến năm mươi người.

Cuối cùng thể lực của Thu Phong đối với người ngoài thì gọi là nhanh đấy, nhưng đối với anh thì lại chậm rì rì. Bản thân anh khi đánh bại hai mươi người đã thấy mệt rồi, cố gượng lắm mới chiến thắng nổi năm mươi người nhưng hết chín phần là do bản thân cải cách khỏe hơn lúc trước còn một phần là ở thể lực vì thế Thu Phong rất chi là tức giận.

Lần đầu tiên trong chuỗi ngày này các thành viên trong khu dinh thự thấy một thiếu gia điềm tĩnh lại nổi giận tới như vậy.

Tuy vậy vẫn không ai dám can nhiễu điều gì, thứ nhất Thu Phong là chủ thứ hai điều kiện Thu Phong đưa ra cho những người tập luyện với anh trong một tuần cũng không tồi. Họ được nghỉ phép một tháng mà vẫn được nhận lương.

Một tháng đối với vài người có vẻ ít nhưng với những kẻ làm việc cho dinh thự này nó như được ban phước vậy, hầu hết những người ở đây đều được Nhất Phương dùng mạng đổi mạng hoặc tiền mà đem về.

Tức mạng sống của họ phụ thuộc vào những người chủ của tòa dinh thự này, mỗi tháng thay phiên họ chỉ được một ngày để ra ngoài mà thôi, bởi họ không có người thân không có anh em bạn bè tất nhiên người yêu cũng không nốt.

Nếu muốn sống một cuộc sống tốt hơn có nhà cửa có con cái cũng được, ít nhất họ phải phục vụ cho Nhất Phương trên ba mươi năm, hoặc lập được công trạng hoặc trở thành phế vật không được việc thì sẽ được ra ngoài cấp tiền cấp nhà cho ở.

Tuy nhiên hai cái đãi ngộ trên nó cũng khác nhau, bởi một tháng Thu Phong cho họ ra ngoài chẳng khác nào ban phước cho họ. Dù vậy Nhất Phương vẫn cho người theo dõi những kẻ đó để tránh khi ra ngoài bị người khác mua chuộc lại trở về đây thành tai họa là không nên.

“ Yaaaaaaa!!!! “

Bất ngờ một trong số những người còn đứng vật vờng được hét lên lao về phía Thu Phong, bản thân anh lúc này cũng không hơn kiểu đó, cơ thể anh gần như không cử động nổi, tim co bóp không đủ gây thiếu máu lên não.

Thấy quyền tới Thu Phong cũng tung ra một quyền đuổi sức:

“ Bốp! Bốp! “

Hai tiếng bốp vang lên, tên vệ sĩ kia đâm trúng mặt Thu Phong và Thu Phong cũng vậy. Mặc dù thấy được đòn chắc chắn đâm trúng mặt mình nhưng Thu Phong cũng chẳng buồn thèm né, anh mệt lắm rồi, hết sức rồi.

“ Phịch! Phịch! “

Cả hai đồng thời đều ngã xuống thở hồng hộc.

Tên vệ sĩ kia vừa thở vừa cười nói:

“ Không ngờ thiếu gia... mạnh... thật đấy... học học, bọn tôi tất cả đều là những kẻ bán mạng cho lão gia, trên đời này xảy ra không biết bao nhiêu chuyện rồi. Nhưng chuyện bỗng dưng thiếu gia mạnh đến khủng khiếp như vậy sau tai nạn thật hiếm thấy! “

“ Hà hà... “

Thu Phong cũng nằm vật ra đó mà thở, nghe tên vệ sĩ nói liền cười không ra hơi hai tiếng.

Sau đó Thu Phong cố gắng ngồi dậy nhìn tên vệ sĩ vừa đâm một quả vào mặt mình, cười một cái rồi anh đưa tay về phía tên vệ sĩ.

Biết ý tên vệ sĩ bắt lấy tay Thu Phong sau đó anh kéo cả người hấn lẫn bản thân đều đứng lên. Thu Phong Đắm vào ngực tên vệ sĩ nhẹ một cái rồi nói:

“ Tôi nhớ không nhầm trong những người này cậu là kẻ sung sức nhất, tôi lĩnh đòn của cậu cũng nhiều nhất! Cậu tên gì nhỉ? “

“ Thừa thiếu gia tôi tên Abid! “

Abid là người Châu Phi, anh ta có một làn da đen bóng, và trong số những vệ sĩ đấu với Thu Phong hấn cũng là người nổi bật nhất.

Tất cả các hộ vệ hay vệ sĩ của tòa dinh thự này hay của ba Thu Phong và bất cứ ai cũng vậy, những kẻ đó là tất cả con người trên khắp thế giới được Nhất Phương nhận về hoặc thu phục dưới trướng.

Trong số những vệ sĩ đấu với Thu Phong hôm nay đa số toàn người Châu Âu và Châu Phi, người Châu Á cũng chỉ có vài ba người. Tất nhiên những vệ sĩ này khi về đây làm việc dưới trướng Nhất Phương đều phải học ngôn ngữ của nước Xích Quỷ cả rồi, nếu không thì cũng biết từ trước, bởi Xích Quỷ cũng là một trong ba nước kinh tế hàng đầu thế giới nên việc biết nói tiếng Xích Quỷ cũng là chuyện bình thường.

“ Abid à? Cậu làm cho ba tôi lâu chưa? “

“ Dạ cũng được ba năm rồi thưa thiếu gia! “

“ Ồ! Vậy cậu có nhã hứng đi theo tôi không? “

Abid bị Thu Phong hỏi một câu bỗng giật bắn người, sau đó im bất không dám nói gì. Thấy lạ Thu Phong liền hỏi tiếp:

“ Sao không có hứng thú à? “

“ Dạ không phải thừa thiếu gia... “

Abid bỗng trả lời nhỏ hản đi, tuy vậy Thu Phong vẫn nghe được. Bản thân Thu Phong lúc này cứ ngộ nhận mình bị mất trí nhớ nên hoàn toàn không suy nghĩ gì hết, anh chỉ đang nghĩ sau khi hồi phục lại thể lực chắc sẽ rời khỏi cái danh quân đội kia đi theo phụ giúp ông già của mình và anh đang cần những người thật sự có tài năng để đào tạo theo mình.

Nhưng có một điều Thu Phong không biết chính là sau khi anh vừa hỏi Abid có muốn đi theo anh không thì không những Abid mà tất cả vệ sĩ xung quanh gương mặt cũng trở nên khó xử dùm Abid.

“ Có gì cứ nói thẳng đi! “

Thấy Abid có vẻ gì đó khó xử nên Thu Phong mở lời giúp hản. Thấy vậy Abid liền nói:

“ Thiếu gia là người trong quân đội, là người của chính phủ. Còn những kẻ như tôi giết người trái phép, trong tay nhuộm không biết bao nhiêu là máu của những con người vô tội vì thế theo thiếu gia là một chuyện không thể! “

“ Ra là vậy... “

Thu Phong thì thảo một câu trong hòng, bản thân suy nghĩ một hồi rồi nói to lên:

“ Tất cả năm mươi người các ngươi lại đây! “

Năm mươi vệ sĩ vừa nghỉ xả hơi được một tí lại bị Thu Phong kêu lại, không cần chỉ thị không cần gì cả năm mươi người xếp thành năm hàng thẳng đứng đối diện trước mặt Thu Phong kể cả Abid cũng trong số người đó.

Khi tất cả tập hợp đầy đủ Thu Phong liền nói lên:

“ Trước tiên tôi đây, lấy tư cách là thiếu gia nhà này muốn năm mươi người trước mặt tôi hôm nay đi theo tôi làm việc cho tôi. Tôi sẽ huấn luyện các anh, cho các anh sống vinh chết vinh dưới trước tôi phục tùng mệnh lệnh của mình tôi! Nhưng trước tiên các anh đừng vội đưa ra ý kiến tôi muốn nói điều này được chứ? “

Thu Phong nói tới đây thì dừng lại hỏi năm mươi người trước mặt anh, bởi anh đã nói thẳng ra là muốn họ đi theo anh.

Sau một hồi xì xào bàn tán cuối cùng Abid đứng ra cúi đầu nói:

“ Xin mời thiếu gia nói! “

“ Ừ “

Thu Phong gật đầu ừ nhẹ một tiếng rồi cất lời:

“ Tôi sau khi bị mất trí nhớ thì không còn gì gọi là thiên tài binh pháp gì đó nữa mà bây giờ tôi chỉ là một kẻ vũ phu, ngoài kỹ năng bẩm nhiên mà có ra thì tôi chẳng còn gì. Nên ta sẽ rời khỏi quân đội và phụ giúp ba mình tức lão gia của các cậu lên làm người đứng đầu giới hắc đạo này. Chuyện này tôi vẫn chưa nói với ông già, các cậu là những người biết đầu tiên nên tôi muốn năm mươi người các cậu là những người đầu tiên đi theo tôi. Bây giờ hãy nói ý kiến của các cậu ra đi? “

Nói tới đây Thu Phong dừng lại để nghe ý kiến của mọi người.

Tòa dinh thự rộng hai mươi ngàn mét vuông này có ít nhất một ngàn vệ sĩ bảo vệ xung quanh đây, cứ hai giờ sẽ thay toàn bộ số người một lần tức con số vệ sĩ bảo vệ tòa dinh thự này cũng trên mười ngàn người.

Và đó cũng là một việc khiến năm mươi hộ vệ này khó xử, sau khi Thu Phong nói xong thì Abid đáp:

“ Thừa thiếu gia, chúng tôi thật sự rất vui khi ngài mở lời với chúng tôi như vậy. Nhưng có một chuyện ngài không biết, chúng tôi cũng không dám giấu diếm chuyện này mà hưởng phước được! “

“ Chuyện gì? “

Thu Phong nói chen vào lời nói của Abid. Anh không biết còn chuyện gì để họ không đồng ý, Thu Phong biết bản thân mình ít nhất cũng có tiếng nói với ông già nhà, chẳng lẽ chuyện xin năm mươi tên vệ sĩ này làm thuộc cấp lại không được? Không những thế anh còn giúp ông ta trên con đường hắc đạo nữa, hẳn là sẽ đồng ý.

Thấy mình hơi thất thố Thu Phong liền phát tay ý bảo Abid nói tiếp.

“ Có lẽ thiếu gia không nhớ, dưới trướng của lão gia có hàng trăm ngàn người tài giỏi hơn bọn tôi, họ đều được giao những công việc bên ngoài như đánh chiếm bảo vệ địa bàn. Hoặc những người tài năng hơn thì sẽ thực hiện những nhiệm vụ ở nước ngoài kiếm tiền về cho lão gia, còn bọn tôi chỉ là những tên thấp kém không có tài năng nên mới phải ở đây ngày qua ngày bảo vệ tòa dinh thự này, vĩnh viễn không thể bằng những người ngoài kia được. Vì thế xin thiếu gia hãy suy nghĩ lại để tránh lão gia trách phạt chúng tôi vô ích! “

Nói ra nỗi lòng còn bốn mươi chín con người còn lại Abid liền thở phào một hơi nhẹ.

Đúng như hắn nói, bên ngoài các thuộc hạ của Nhất Phương nhiều vô số kể và luôn luôn có một đội quân hiếu chiến sẵn sàng đi theo Thu Phong để phục vụ anh khi anh rời khỏi quân đội. Cách đây vài năm Nhất Phương vẫn

luôn mong con trai mình rời khỏi quân đội để nổi nghiệp nên đã thâm đào tạo ra một nhóm người đi theo phục vụ cho con trai mình, nhưng tiếc là thằng con ấy suốt ngày chỉ biết lo việc nước không lo việc nhà.

Tất nhiên những tên vệ sĩ trước mặt Thu Phong đây cũng đã nghe loáng thoáng thông tin đó nên mới nói với Thu Phong như vậy, bởi lẽ họ không tài giỏi không tự tin để được đại thiếu gia nhà này trọng dụng, phải chăng họ chỉ chờ đến thời của nhị thiếu gia tức Thiên Long đi lên thì mới trở tài để được nhị thiếu gia nhà này chú ý mà thôi.

Nghe xong Thu Phong không cần suy nghĩ gì liền lắc đầu nói:

“ Không cần thiết, năm mươi người các cậu đi theo tôi, tôi sẽ đào tạo các cậu. Coi như đây là duyên phận đi. Các cậu không có quyền phản đối, sau khi đi theo tôi nếu ai lười biếng hoặc nhát chết sẽ bị bỏ lại, từ từ sẽ tự động bị đào thải, nếu muốn sống cuộc sống khác thì đi theo tôi. Tôi thề danh dự sẽ không để các cậu thiệt thòi trừ khi tôi chết. Trong đầu tôi không còn gì ngoài kĩ năng, tôi sẽ truyền thụ, sẽ dạy cho các cậu cách chiến đấu, cách sống và cách chết... “

“ Ừc! “

Nuốt nước miếng cho cái cổ họng khô rang vì thiếu nước này giờ của mình Thu Phong lại nói tiếp:

“ Sau hôm nay dù nguyện ý hay không các cậu phải đi theo tôi, đó là lệnh. Còn nếu muốn từ bỏ thì khi ra ngoài các cậu có thể chạy có thể trốn, hoặc đơn giản là từ bỏ chết tại đó chấp nhận một cuộc sống không góc đầu lên được. Tôi chỉ cho các cậu một cơ hội làm ra sao như thế nào thì tùy các cậu! “

Nói xong Thu Phong quay người đi, anh dùng chiêu này chủ yếu để đánh tâm lý tìm những kẻ bán mạng cho mình. Dù rằng bố già nhà anh có thể điều người sang cho anh nhưng đó vẫn là người của ông ta, vẫn chỉ trung thành với ông ta. Bản thân anh đang muốn tìm những kẻ bán mạng cho mình. Hơn nửa tháng qua tỉnh dậy ở tòa dinh thự này Thu Phong thấy thế lực của ông già mình lớn khôn siết, bởi đó cũng là một trong số những lý do ông ta không cần mình rời khỏi quân đội để phụ giúp.

Nhưng trong đầu Thu Phong vốn giờ đã không thích quân nhân nữa rồi nên anh muốn ra ngoài như vậy sẽ tự do hơn, không phải ngại việc gì.

Lúc này khi Thu Phong đi được vài ba bước thì cảm nhận mặt đất liên tục rung lên (Đất cỏ nên không gây tiếng) liền quay đầu ra sau. Một cảnh tượng năm mươi con người đa sắc tộc quỳ rạp xuống đất dập đầu trước mặt Thu Phong.

Bỗng năm mươi con người ấy đồng thanh hô lên:

“ Chúng tôi nguyện thề chết bán mạng cho thiếu gia! “

Đúng một lời nói của năm mươi con người làm rung động lồng ngực của Thu Phong, tiếp đó năm mươi con người lại dập đầu thật mạnh ba cái xuống dưới mặt đất. Có lẽ Thu Phong không biết, nước Xích Quỷ thật ra cũng là một nước có chế độ gần như phong kiến bán tư bản. Một vài người giàu có phải đóng thuế một vài người nghèo khổ không cần đóng thuế. Nhưng phong tục ở đây vẫn có chủ tớ và chuyện bán mạng.

Đại loại như năm mươi con người vừa thề thốt dập đầu ba cái đó chính là phong tục của nước Xích Quỷ khi mà người ở đây muốn mạng sống của mình thuộc về ai đó. Chỉ cần lời nói không cần giấy tờ nó còn linh thiêng hơn tất cả mọi thức vật chất trên đời.

Có lẽ lời nói của Thu Phong đã khai sáng mở ra cho họ một con đường, bởi lẽ những người đã phải bảo vệ cho tòa dinh thự này thì không biết đến ngày tháng năm nào mới được ra khỏi đây, gặp được Thu Phong mỗi hôm nay thật sự họ rất thích nhưng không dám nhiều hơn. Cho đến khi Thu Phong dùng lời nói thuyết phục họ khiến cõi lòng tâm tối của họ được sáng ra nên họ sẽ nguyện chết vì Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 101: TẮM Thẻ Thông HàNh !

Trong tòa dinh thự của bố già Thu Phong - Khu F.

Khu F là một khu đặc biệt chuyên dùng để cất chứa vũ khí của nhà Bạch Lang (Bạch Lang tên của băng đảng Nhất Phương đứng đầu) cũng như của gia tộc nhà họ Nguyễn nổi tiếng nhất miền Nam.

Trong khu F có chứa hàng tá các loại vũ khí đời mới cũng như nghiên cứu vũ khí các loại, thậm chí trong tay Nhất Phương còn cầm cả bản thảo boom hạt nhân thứ mà khiến Thu Phong phải lưu lạc sang tận thế giới song song mà cứ nghĩ là mình đang bị mất trí nhớ.

Phòng tập mà Đình Thu yêu cầu cho Thu Phong là một phòng tập cực kì hiện đại với hàng tá công nghệ đời mới trên thế giới được lắp đặt tại khu F này.

Bên ngoài khu F đúng là chỉ chứa vũ khí mà thôi, còn dưới tầng hầm lại là chuyện khác. tính tổng cộng tầng hầm khu F có tới 20 tầng, và riêng một tầng 13 là phòng tập của riêng một mình Thu Phong.

Trước cửa cầu thang đi xuống tầng hầm Đình Thu và hơn hai mươi người khác đứng sau lưng Thu Phong, trên tay mỗi kẻ đó đều mang theo một xấp giấy tờ gì đó được kẹp trong miếng bìa màu xanh.

Hai mươi kẻ này chính là hai mươi chuyên gia và kĩ sư tạo ra phòng tập này của Thu Phong, đúng một tuần từ lên kế hoạch vẽ bản thảo vừa lắp ráp,

vận chuyển đồ đạc cho Thu Phong đúng trong vòng một tuần dưới sự thống nhất của hai mươi chuyên gia phòng tập của Thu Phong cuối cùng đã xong.

Lần này họ đi theo Thu Phong xuống tầng 13 nhằm hướng dẫn anh sử dụng những vật dụng luyện tập trong căn phòng đó.

“ Đing đong... “

Cánh cửa thang máy hiện tới số 13 màu xanh lá thì dừng lại. khoảng trong thang máy rộng đến độ hơn hai mươi người vẫn không chật chội khi đứng trong đó.

Thang máy mở ra hiện trước mắt Thu Phong là một cánh cổng bằng kim loại đặc chế. Trước cánh cổng kim loại sáng bóng ấy có hiện lên một bức tường à không nói đúng hơn là một hình ảnh 3D với hàng đồng chữ bay lơ lửng màu xanh chạy qua chạy lại như những cái code của những kẻ lập trình máy tính.

Lúc này một trong hai mươi chuyên gia đi ra một lão già đầu tóc đã bạc gần hết có vẻ là người đứng đầu cầm một tấm thẻ đưa cho Thu Phong rồi nói:

“ Đại thiếu gia đây là một trong hai tấm thẻ duy nhất có thể thông hành vào căn phòng này. Một cái đã đưa cho lão già, cái còn lại thuộc về thiếu gia! “

Thu Phong quay người nhận lấy tấm thẻ màu đen có đường kẻ màu xanh dương sáng trưng chạy ngang qua tấm thẻ. Chính giữa tấm thẻ ấy có một nút hình tam giác màu vàng kim, thấy ngứa tay Thu Phong liền ấn nhẹ vào một cái thì bỗng nhiên tấm thẻ tách ra làm đôi một màn hình màu xanh hiện ra với dòng chữ:

“ Mời thiếu gia sử dụng dấu vân tay! “

Thấy chữ ghi trên tấm thẻ Thu Phong lại quay sang nhìn kẻ đưa cho mình tấm thẻ này, thấy ông ta gật đầu nhẹ một cái Thu Phong liền dùng ngón tay ấn vào nơi được khoanh tròn trên cái màn hình nhỏ ấy.

Màn hình đang màu xanh sau khi Thu Phong ấn tay vào thì tít một tiếng nó hiện lên màu vàng song không biết tại sao tấm thẻ lại có thể chống được lực hút của trái đất mà bay khỏi tay Thu Phong lơ lửng trên không trung.

Một loạt tia la ze màu xanh lá cây hiện ra quét trên người Thu Phong từ trên xuống dưới hai ba lượt xong tấm thẻ bay về phía Thu Phong rồi rớt vào lòng bàn tay anh. Lúc này tấm thẻ không còn hiện ra màn hình nữa mà nó đóng lại, giống như một cái máy chiếu từ cái đường kẻ màu xanh dương hiện ra một cái màn hình mini với dòng chữ nhỏ:

“ Đây là mật mã lần này của thiếu gia, xin mời nhập! “

Dưới dòng chữ ấy là một loạt mật mã gồm mười kí tự không liên quan đến nhau. Mặc dù biết đây là mật mã để vào căn phòng luyện tập này nhưng Thu Phong cảm thấy dường như nó quá rắc rối và bản thân đến giờ vẫn chưa hiểu gì hết thì tên chuyên gia lớn tuổi đưa tấm thẻ cho Thu Phong lên tiếng giải thích:

“ Xin để tôi giải thích cho đại thiếu gia hiểu! Vừa rồi tấm thẻ này đã xác nhận đây chính là thiếu gia, tiếp đó nó quét qua người thiếu gia một lần để xác nhận cơ thể thiếu gia còn sống hay đã chết thì mới đưa mật mã ra được. Và một điều nữa nó có thể phân tích tình huống xung quanh thiếu gia có nguy hiểm hay không để đưa ra một cái bẫy cho những kẻ không biết. Tấm thẻ này của thiếu gia không những có thể vào căn phòng này mà tất cả hai mươi tầng của tầng hầm này thiếu gia đều có thể vào. Đây là điều lão gia dặn chúng tôi cũng chỉ có quyền nói tới đây mà thôi! “

Nói xong ông ta nhìn Thu Phong rồi mỉm cười.

Có lẽ Thu Phong không biết hồi trước Quốc Phong là người của quân đội tuy là con trai cưng của mình nhưng dù là vậy Nhất Phương vẫn không đưa tấm thẻ này cho con mình để làm lộ một số chuyện không nên biết.

Ở thế giới này bản thân Quốc Phong tất nhiên biết hết bí mật của ông bố mình nhưng cậu ta lại không hề quan tâm tới nó càng không hề quan tâm tới hai tấm thẻ đặc biệt duy nhất này.

Thân là cha mẹ ai mà không hiểu tính con mình, từ khi Thu Phong để lộ ra thực lực và cách cư xử không mấy hứng thú với quân đội thì Nhất Phương đã đưa ra quyết định kéo con mình trở về con đường hắc đạo giống như mình.

Dù hắc hay bạch cũng đều nguy hiểm đến tính mạng bản thân, lúc trước Nhất Phương cứ tưởng con trai mình vào quân đội sẽ an toàn hơn nhưng không ông đã lầm. Sau vụ việc lần trước thì ông đã có suy nghĩ không muốn con trai phục vụ cho quân đội nữa rồi.

Một lát sau đợi Thu Phong tiêu hóa ít thông tin mình vừa nói xong thì tên chuyên gia lớn tuổi đi lên phía trước Thu Phong tức gần cánh cửa ông đặt một chân vào một vị trí nào đó gần cánh cửa thì một màn hình nho nhỏ hiện ra từ màn hình to kia.

Một màn hình như máy tính bản hiện ra một khung mật khẩu và phía dưới là khung để ghi mật khẩu gồm bàn phím ảo.

Thấy vậy Thu Phong cũng lười hỏi nhiều, ít nhất anh nhìn cũng biết là phải nhập mật khẩu vào.

Thu Phong tiến tới nhập dãy mật khẩu hiện lên tấm thẻ. Sau khi nhập mật khẩu thì màn hình hiện lên chữ ‘ Unlcok ‘.

“ Kịch... Xì... “

Một tiếng kịch nhẹ vang lên, cánh cửa bằng thép đặc chế dày cả nửa mét được mở ra. Thấy vậy Thu Phong liền cất bước đi vào, theo sau anh là hai mươi chuyên gia cùng với Đình Thu...

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hệ Thống Luyện Tập Thực Ảo !

“ Chào mừng thiếu gia tới với phòng luyện tập! “

Cánh cửa bằng thép vừa mở ra Thu Phong đặt chân vào thì một giọng nói của một nữ robot không biết từ đâu vang vọng bên tai Thu Phong.

Có lẽ đối với những người ở đây chuyện này rất là bình thường nhưng với anh thì nó khá là mới mẻ. Cảm giác của Thu Phong lúc này giống như đang sống trong một thế giới viễn tưởng vậy.

Đập vào mắt Thu Phong lúc này không như tưởng tượng sẽ xuất hiện hàng tá máy móc luyện tập thay vào đó là một căn phòng màu trắng trơn trơ đến xơ xác.

“ Xin mời thiếu gia chọn chế độ luyện tập! “

Tiếng Robot lại phát ra một lần nữa sau đó một màn hình 3D hiện lên trước mặt Thu Phong với hàng tá chữ xếp theo hàng dọc.

Khó hiểu Thu Phong quay sang nhìn tên chuyên gia tóc bạc kia. Biết cậu chủ nhà mình mất trí nhớ cũng như mù tịt với mấy công nghệ hiện tại nên ông ta liền đi lên hướng dẫn:

“ Thiếu gia thấy đó, căn phòng này nhìn vào sẽ thấy nó rất nhỏ nhưng thực chất của nó rộng hơn thiếu gia tưởng nhiều! Còn mấy cái chữ trên màn hình là các chế độ luyện tập và các Map để thiếu gia lựa chọn, ví dụ như thiếu gia chọn vào hình này... “

Nói tới đây tên chuyên gia ấn vào chữ ‘ Chế độ chiến đấu vũ khí ‘ sau khi ấn vào chữ đó thì hàng trăm ô hình hiện ra tiếp đến ông ta ấn vào một ô hình thành phố có một dòng chữ nhỏ không đọc được cho tới khi nó phóng to lên ‘ Map Thành phố hoang – Chế độ luyện tập chiến đấu kỹ năng có vũ khí ‘.

Sau đó căn phòng màu trắng bỗng nhiên biến đổi từ một phòng bé tẹo bỗng trở thành một nơi hoang tàn không người ở rộng mênh mông. Lúc này hiện lên trước mắt Thu Phong một hàng chữ ‘ Chấp nhận thử thách – Hủy bỏ ‘

Tới đây thì tên chuyên gia quay sang nói với Thu Phong:

“ Thiếu gia nếu như ngài ấn vào chấp nhận thì sẽ chấp nhận luyện tập giống như này! “

Tên chuyên gia ấn vào chữ chấp nhận sau đó màn hình lại hiện ra hàng chữ ‘ Chọn số người tham gia ‘.

“ Khi ấn vào đây thiếu gia có thể chọn số người tham gia tập luyện, tất nhiên là sẽ tập luyện với máy móc chứ không phải đấu với nhau. Thiếu gia hãy thử đi chọn một người! “

Chuyên gia nói xong Thu Phong liền làm theo ấn vào chế độ tập một người. Khi anh vừa ấn vào bỗng tất cả những người phía sau anh biến mất, khó hiểu Thu Phong quay sang nhìn đảo đảo không thấy ai thì lúc này lại vang lên tiếng của tên chuyên gia hồi nãy:

“ Xin thiếu gia hãy chọn độ khó trên màn hình, sau đó sẽ hiện bảng nhiệm vụ lên thiếu gia sẽ phải hoàn thành nó mới có thể thoát ra khỏi Map. Hoặc chết cũng sẽ kết thúc Map. “

Nghe lời tên chuyên gia Thu Phong đảo mắt nhìn vào màn hình hiện lên ‘ Chọn độ khó A B C D F S ‘. Thấy vậy Thu Phong ấn đại vào chữ D.

Lúc này màn hình hiện lên chữ ‘ Đã xác nhận độ khó cấp D ‘.

‘ Nhiệm vụ – Chiến đấu để sống sót. Bạn phải giết ít nhất năm mươi người trên tổng số ba trăm người có trên bản đồ trong thời gian quy định ‘

‘ Thông tin bản đồ thành phố hoang – Rộng 30km vuông – Có nhiều tòa nhà cao tầng dùng để ẩn nấp và chiến đấu ‘

‘ Thời gian luyện tập 24 tiếng ‘

‘ Xin hãy chọn vũ khí của mình! ‘

Sau khi đọc dòng chữ cuối cùng Thu Phong liền nhìn xuống dưới đất xuất hiện hàng trăm khẩu súng khác nhau cũng như áo giáp, ba lô, đồ cải trang...

Có một điều làm Thu Phong chú ý tới là ngoài những khẩu súng bình thường có sẵn trong trí nhớ từ trước thì trong đó còn có những khẩu súng nhìn rất xa lạ ví như anh vừa cầm một cây súng trường màu bạc lên.

Cây súng này không hề có ô đạn cũng không có nơi để gài đạn. Ở phần trên chính giữa cây súng có một ống thủy tinh chứa dung dịch gì đó màu xanh dương lấp lánh, khi Thu Phong vừa chạm vào cây súng này thì cái thứ dung dịch ấy sáng lên.

Duy nhất trên cây súng chỉ có cò bắn. Lúc này Thu Phong cầm ngắm cây súng, ngón tay anh bắt đầu đặt lên cò súng ngắm vào một bức tường cách anh hai mươi mét.

“ oooooonnnnn Đùng!!!! “

Một tiếng nổ lớn vang lên khi Thu Phong vừa bóp cò súng, bức tường trước mặt anh trở thành tro bụi chỉ trong một phát bắn. Lúc này cây súng phản lực lại mạnh tới nỗi giật Thu Phong bật ngược ra đằng sau.

“ Má! Cây súng này đâu ra vậy trời? “

Thu Phong ngồi bệt ra đất chống hai tay ra mà trố mắt nhìn cây súng. Là một lính đặc công chuyên nghiệp Thu Phong lần nào cầm súng bắt kẻ súng gì cũng giữ rất vững mà không ngờ cây này độ giật của nó còn mạnh hơn cả cây Barret 50 Cal gấp nhiều lần.

“ Ầm ầm ầm ầm ầm... ầm ầm...!!! “

Đúng lúc Thu Phong đang ngạc nhiên về độ giật quá mạnh của cây súng thì bức tường à không nói đúng hơn là bức tường của tòa nhà anh vừa bắn bắt đầu đổ ầm ầm xuống khiến bụi đất bay ngập trời.

“ Khụ khụ... “

Chừng vài phút sau Thu Phong mới ho khan vài tiếng thì bụi bắt đầu xua tan bớt đi, quang cảnh lúc này cũng dễ nhìn hơn rồi.

Bấy giờ Thu Phong mới ngạc nhiên thêm một lần nữa vì không những mỗi tòa nhà anh vừa bắn vào đổ sập xuống mà theo một đường thẳng cả trăm mét tất cả tòa nhà đều như một đồng đồ nát.

Hai con mắt Thu Phong bắt đầu trợn to lên ‘ Cái trò khủng gì đây? ‘ một dòng suy nghĩ chợt chạy qua đầu Thu Phong.

Có lẽ Thu Phong không để ý cây súng anh vừa bắn cái ống thủy tinh chứa dung dịch màu xanh dương đã rơi đi phân nửa, tức chỉ cần một lần bắn nữa thôi cái dung dịch đó sẽ hết và sẽ không bắn được nữa.

Cây súng Thu Phong vừa cầm có tên MX1330 là một loại súng chống tăng của quân đội nhà nước Xích Quỷ sáng chế ra vào năm 2190 tức bốn năm trước. Khẩu súng này có sức công phá cực kì lớn và không ai ngu tới nỗi cầm trên tay bắn như Thu Phong cả.

Thường thì những khẩu súng chống tăng thời hiện đại tuy gọn nhẹ nhưng có độ giật khá lớn nên khi muốn sử dụng phải đặt xuống đất và có thiết bị chuyên dùng kèm theo để cố định khẩu súng ấy lại.

Nếu là người bình thường cầm bắn như Thu Phong hồi nãy thì cây súng nó đã giật cho gãy hết tay chứ đừng nói chỉ văng ra mà thôi, nhưng Thu Phong lại là thằng biến thái nói về độ khỏe thì gần như vô đối nên mới không hề hấn gì.

Khẩu MX1330 này chỉ bắn duy nhất được hai lần sau đó sẽ phải thay lọ dung dịch màu xanh trên thân súng ra mới có thể tiếp tục bắn. Hiển nhiên không ai dùng khẩu này đi bắn nhau cả. Thứ nhất nguyên liệu cây súng này rất khó kiếm, mỗi năm trên cả thế giới cũng chỉ ra khoảng một ngàn bình như thế này thôi, mỗi bình cũng chỉ có thể bắn được hai lần tuy nhiên năm nay vô tình tìm ra được mỏ nguyên liệu của dung dịch ấy nên năm nay làm ra được ba ngàn bình.

Còn nói về Thu Phong lúc này anh có thể sử dụng bắn thoải mái mà không sợ hết nguyên liệu.

Bởi thế giới mà Thu Phong đang ở chỉ là thế giới ảo, thế giới này dựa trên các game trò chơi thực tế ảo mà làm ra.

Điều khác duy nhất giữa game và nơi Thu Phong đang đứng chính là game thực tế ảo phải sử dụng cỗ máy gắn vào đầu. Cỗ máy ấy sẽ điều khiển não mình tới một thế giới khác và trong thế giới ấy bản thân có thể hoạt

động như người thật về phần bên ngoài cổ máy sẽ chặn xung thần kinh hoạt động ở vùng sau gáy để tránh tay chân vung lung tung khi chơi game.

Về phần nơi Thu Phong đang luyện tập tất nhiên là dựa theo game thực tế ảo nhưng hiện đại hơn gấp trăm lần là có thể đưa con người thật vào đây. Trong game bạn có thể chạy nhảy thoải mái không lo bị mệt trừ khi hết thanh thể lực trong game thì đứng phục hồi lại một chút đầy lại rồi chạy nhảy đánh nhau tiếp nhưng bản thân không thấy mệt.

Còn ở đây sử dụng bản thể, và thể lực lẫn sức khỏe đều là bản thân tất nhiên như vậy mới có thể khiến Thu Phong luyện tập được.

Ví như ở trong đây Thu Phong bị bắn một viên đạn vào chân thì thể giới này sẽ làm đau cái phần chân ấy của Thu Phong như thật, nhưng khi anh chết thì sẽ lập tức chuyển ra ngoài phòng chờ của khu luyện tập này và bản thân không hề nhận một tí tổn thương nào duy nhất chỉ có kinh nghiệm và thể lực tăng lên hoặc mệt mỏi cơ địa do hoạt động quá nhiều.

Khác với game cần trang bị đồ mạnh thì ở đây cần sức bản thân đồ mạnh vậy thôi. Nên thứ này là thứ tốt nhất để luyện tập cho Thu Phong mà bản thân vẫn an toàn, đây mới chính là chỗ lợi hại của thời đại công nghệ.

Có lẽ Thu Phong cũng không biết nhiều về cơ chế hoạt động của căn phòng luyện tập này nên anh cứ thử trước cái đã khi nào ra rồi hỏi sau.

Thu Phong đi lại đóng vật dụng cần thiết cho chiến đấu anh chỉ lấy những thứ như dao găm, áo giáp, hai cây súng lục, một cây súng trường và một cây súng bắn tia cuối cùng là thêm mười trái boom vắt ngang thắt lưng.

Anh cũng không nhặt cây súng vừa nảy lên mà bắn tiếp nữa và cũng không chọn những cây súng lạ hoặc đời mới kia bởi thà dùng thứ mình quen còn hơn dùng thứ tốt mà lạ.

Chuẩn bị xong những vật dụng cần thiết Thu Phong cũng không nán lại nơi này nữa bởi khi này hệ thống đã nói khóa luyện tập bắt đầu thì pha sủng nghịch ngu hồi này chắc chắn đã khiến người khác (ý là mấy tên trong hệ thống luyện tập) chú ý và lại ở đây ngoài vũ khí ra không có đồ ăn thức uống tức anh phải hoạt động liên tục hai mươi bốn giờ mà không có thức ăn đồ uống gì cả.

Nhưng đối với đặc công chiến đấu lão luyện như anh thì bảy ngày liên tục như vậy cũng được chứ đừng nói là một ngày ngắn ngủn.

Ít nhất cái hệ thống này cũng không đến nỗi tồi tệ nó quăng cho anh một tấm bản đồ của cái Map này cho anh. Bằng một cái nút nhỏ Thu Phong vừa bấm nó hiện ra một tấm bản đồ 3D trước mặt, Thu Phong vừa vác theo ba lô vừa nhìn vào tấm bản đồ mà chạy đi...

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Kỹ Năng Chiến Đấu !

“ Pằng pằng pằng...!! “

Trong một không gian yên tĩnh sắc mùi khói súng Thu Phong nằm sấp xuống trên một tòa nhà vừa bắn ra ba viên đạn bằng cây Cheytac – 408 Cal của Mỹ còn ở thế giới này thì nó thuộc nước Kim tức Kim Quốc.

Đây là một khẩu súng ngắm quân sự tầm xa có thể hạ chính xác mục tiêu ở khoảng cách 2 kilomet hơn tất cả các loại súng ngắm đời cũ ở thế giới này.

“ Đẹp đi, không phải chuyên môn của mình. Chuyển sang tập kích vậy!
“

Tuy nhiên bắn ba phát đạn Thu Phong chỉ hạ được đúng một tên đang đứng gác trước một tòa nhà và hiển nhiên anh đã bị phát hiện nên liền mắng chửi một câu. Bắn tĩa không phải sở trường của Thu Phong nhưng ít nhất trong lĩnh đặc công anh bắn cũng thuộc hạng tốt không phải bắn chục phát không được viên nào.

Lúc này phía dưới nhóm người đứng tụ lại trước cái xác vừa bị Thu Phong bắn hạ xong cả nhóm người nhìn quanh qua lại để xác định vị trí viên đạn vừa bắn ra, bởi khi tên đó bị hạ không ai kịp thấy đạn bắn ra từ đâu cả. Kể cả tiếng súng, cây Cheytac là loại súng có sẵn nòng giảm thanh nên khoảng cách xa như vậy tiếng cũng không thể rõ ràng được.

Dù đám người đó chỉ là hệ thống thôi nhưng được mô phỏng giống một trăm phần trăm người thật. Bởi chỉ cần Thu Phong bắt một tên trong số chúng rồi giả danh thành nếu đủ tinh vi sẽ không bị phát hiện. Tuy nhiên Thu Phong vẫn không biết điều đó, anh chỉ nghĩ đây là máy thì nó là máy và chỉ việc đi săn bọn nó thôi.

Thu Phong tạm thời bỏ lại số đồ không cần thiết trên người xuống. Lúc này anh chỉ đem theo một khẩu FAMAS FELIN và tầm chục băng đạn của nó.

Ở thế giới của Thu Phong khẩu FAMAS FELIN là mẫu súng trường tấn công bộ binh số hóa hiện đại nhất thế giới hiện nay. Mẫu súng này đưa Pháp trở thành quốc gia đầu tiên trên thế giới có đơn vị bộ binh số hóa hoàn toàn. FAMAS FELIN là sự kết hợp giữa súng trường tấn công FAMAS G2 và hệ thống chiến đấu bộ binh số hóa FELIN. FAMAS có thiết kế kiểu "bullpup", súng sử dụng hộp tiếp đạn 5,56x45 mm tiêu chuẩn NATO cơ số 30 viên. Súng hoạt động theo nguyên tắc blowback (nạp đạn bằng áp lực khí nén), với tốc độ bắn lên đến 1000 viên/phút. FAMAS FELIN được trang bị 1 kính ngắm quang-điện tử, máy đo khoảng cách laser kết nối vào một màn hình cầm tay hoặc gắn trên mũ bảo hiểm cho phép bắn mà không cần nhìn trực tiếp vào mục tiêu.

Do đó ngay từ đầu Thu Phong dùng khẩu này, bởi một mình anh phải chiến đấu với tất cả những người có mặt tại cái bản đồ này nên không thể trưng mặt ra mà bắn tay đôi được, mình thì có một mạng thôi người ta thì quân đông hùng hậu.

Khi này khoảng cách Thu Phong đứng ngắm bắn tên kia vào khoảng một ngàn năm trăm mét, đối với súng trường thì anh phải rút ngắn lại khoảng cách mới có thể bắn được.

Lúc này Thu Phong đang chạy băng băng trên mặt đất một cách nhịp nhàng, một thân một mình không hề có một thiết bị theo dõi đối phương nào cũng không có kế hoạch tác chiến cũng như số lượng chính xác của đối phương bao nhiêu và thực lực như thế nào.

Trên người Thu Phong ngoài mười băng đạn dắt chéo người ra thì còn hai khẩu súng lục sau hông, sáu quả boom nổ – hai quả Flash Bang – hai quả boom khói ngang thắt lưng cuối cùng là hai con dao găm được giấu dưới đế giày.

Tuy cây FAMAS FELIN cải tiến này có tầm bắn ổn định từ 600 – 1000 mét nhưng đây là địa hình thành phố ít nhất Thu Phong cũng phải cách bọn chúng khoảng tầm 50 – 100 mét mới khả dụng được.

Chạy được một đoạn thì Thu Phong dừng lại anh đo đạc khoảng cách bây giờ cách bọn chúng khoảng ba trăm mét, trong khu này ngoài con người ra không hề có chim chóc hay động vật gì nên tới đây Thu Phong quyết định dừng lại áp tai xuống mặt đất.

Nhẹ nhàng, hơi thở của Thu Phong hạ thấp đến mức có thể, có khi anh ngừng thở để nghe rõ hơn. Đúng vậy! Bản thân anh đang dùng cách cổ điển nhất của người thời xưa đó chính là nghe tiếng bước chân, dù khả dụng hay không vẫn nên làm, bởi lúc này cũng chỉ có cách này để xác định được vị trí của người khác.

Đời không như là mơ sau gần mười phút dù tự tin vào lỗ tai thính hơn người của mình nhưng Thu Phong vẫn không nghe ra được cái gì.

Hết cách Thu Phong đành phải đi xuyên qua các tòa nhà vừa đi vừa núp, tốc độ phải nói cực kì chậm để tránh bị phát hiện khi đang tiếp cận mục tiêu.

“ Oonngggg... “

Bỗng nhiên Thu Phong nghe thấy tiếng kì lạ vang lên, não anh vẫn chưa kịp suy nghĩ bản thân tự nhảy sang chỗ khác.

“ Đùng! “

Một tia sáng màu xanh xoẹt qua mặt Thu Phong bắn tới đúng ngay vị trí vừa nãy anh đứng. Lúc này đất đá bay lên tung tóe, biết rằng bản thân bị phát hiện nên Thu Phong liền nhanh chóng tìm chỗ nấp và tiện thể cũng xác định được bọn chúng ở đâu qua phát súng quang học vừa rồi.

Khói bụi chưa tan đi hết thì Thu Phong đã tìm được chỗ nấp cho mình đằng sau bức tường đổ nát. Tuy nhiên nơi Thu Phong trốn vào cách xa nơi đây khói bụi kia, mà lúc Thu Phong chạy đi đám người kia không hề hay biết về phía anh thì anh thấy toàn cảnh số người tại đây.

Gần hai mươi người ở các vị trí khác nhau, Thu Phong đảo mắt qua một lượt rồi ngồi xuống lưng dựa vào tường. Cây FAMAS FELIN được anh đặt lên trên bức tường, bởi trên đó có camera kết nối với màn hình trên tay Thu Phong.

Lúc này nhìn vào camera Thu Phong thấy hai người đang đi chậm chậm về phía đám khói, họ không nói chuyện với nhau một câu nào chỉ giao tiếp bằng tín hiệu của một người lính. Tuy cách ra hiệu mỗi nơi mỗi khác nhưng Thu Phong vẫn hiểu sơ sơ được rằng bọn họ nghĩ ít nhất anh cũng bị thương bởi phát đạn vừa rồi nên muốn kiểm tra thử phòng ngừa anh chạy trốn trong đám khói.

Khi hai kẻ đó tiến từ từ lại gần đám khói thay vì bắn thì Thu Phong nhẹ nhàng rút chốt một trái boom bên hông ra ném về phía hai tên đó, bởi nếu

bắn anh sẽ bị phát hiện còn ném trái boom không tiếng động đáp rồi mới nổ lại là chuyện khác.

“ Vụt...! “

Không theo đường vòng cung mà theo một đường thẳng. Thu Phong dựa vào sức biến thái của mình mà chọi trái boom bắn đi theo một đường thẳng như viên đạn.

“ Cốp! Á!... Bùmmmmmm! “

Trái boom trúng chính xác vào đầu một tên đi bên ngoài khiến đầu hắn móp vô một lỗ lớn hình trái boom, tên đồng bọn thấy hắn la lên chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một tiếng nổ vang lên hắn cũng banh xác theo đó.

Tất cả sự việc đều xảy ra trong đám khói bụi mịt mù kia.

Khi tiếng nổ vừa xảy ra thì tất cả con người đang trốn trực chờ mồi kia bỗng đứng dậy chạy ra xem xảy ra chuyện gì thì:

“ Pằng pằng pằng...!!! “

Ba kẻ vừa đứng lên bị Thu Phong nả mỗi thằng một viên vào người kết thúc mạng sống.

Hạ gục được ba tên ngay lập tức Thu Phong đổi vị trí sang chỗ khác. Đám người kia biết được vị trí Thu Phong vừa bắn ra liền bắn điên đại về phía bức tường nơi anh núp khi nãy.

Có điều do tiếng súng quá ồn mà họ không nhận ra có một trái boom đang nhẹ nhàng lăn tới chân họ.

“ Bùm...! “

Thêm ba mạng người chết một người mất khả năng chiến đấu tiện thể Thu Phong cho hất một viên ngay đầu nhanh gọn lẹ.

Quân địch từ mười mấy người chỉ còn trên dưới mười người nữa. Đúng lúc này một giọng nói vang lên:

“ Đứng yên! Đề nghị đưa hai tay lên đầu! “

“ Chà chủ quan rồi! “

Thu Phong nở một nụ cười nói thềm một câu.

Lúc này một tên không biết chui từ đâu ra đang cầm khẩu súng chia vào đầu anh cách đó chưa tới mười mét.

Bị yêu cầu đưa tay lên đầu Thu Phong đành phải làm theo, ở khoảng cách thế này thì chỉ có dị năng mới có thể cướp súng của tên kia được, rất tiếc Thu Phong không phải dị năng.

Gương mặt Thu Phong tối sầm lại nhưng vẫn giữ nụ cười ma quái kia anh từ từ đưa hai tay lên đầu rồi chậm chậm quay người lại.

“ Mà cười cái gì? Thứ gì trên tay mày vậy? “

Tên lính kia khó hiểu nụ cười trên mặt Thu Phong cộng thêm việc sau bàn tay của anh có thứ gì đó nhô ra.

Đúng ngay lúc này không thềm trả lời câu hỏi của hất sau tay Thu Phong là một quả Flash Bang – Boom gây choáng. Tay anh chỏ vào chột từ lúc nào sau đó ném nó lên trên trời, tên lính kia mặc dù thấy hành động của Thu Phong nhưng não bộ vẫn chưa kịp xử lý thì:

“ Phụp! “

Một ánh sáng cực kì mạnh đập thẳng vào mắt hắn:

“ A A A A A A!!! “

“ Thằng ngu! “

Thu Phong mở miệng mắng chửi một câu, mắt anh từ lúc nào đã nhắm chặt lại đến lúc này lại mở ra.

Co một chân lên Thu Phong nhanh chóng rút con dao dưới đế giày ném thẳng vào tên lính kia:

“ Phập! “ – Tiếng dao cắm vào thịt vang lên đến sường tai.

Không dừng lại ở đó khi dao anh chưa rời khỏi tay thì bản thân đã lao lên phía trước đâm một quyền vào bụng hắn, tiếp đó anh rút con dao đang dính trên người hắn ra rồi cứa cổ hắn một cách nhẹ nhàng.

“ Phụt phụt... “ từng tia máu bắn ra từ cổ hắn, mắt không thể mở miệng không thể nói hắn cứ ú ớ cái gì đó rồi gục đi.

Thu Phong cũng không rảnh mà đứng lại xem hắn chết, anh nhanh chóng cất lại con dao xuống đế giày rồi chạy lại chỗ mình khi nãy nhặt cây súng lên song chạy bán sống bán chết kiếm đường trốn.

- - - - -

Lúc này ở phòng quan sát không những Đình Thu mà tới những chuyên gia kia đều trầm trồ vì sự chiến đấu chuyên nghiệp của Thu Phong vừa nãy.

Một chuyên gia khoảng bốn mươi tuổi đi tới bên cạnh Đình Thu nói nhỏ:

“ Anh Thu, thiếu gia trước giờ mạnh như vậy sao? Không ngờ cậu ấy có thể dễ dàng giết người mà không có tí gì gọi là chập chùng cả! “

Nghe vậy Đình Thu cũng chỉ lắc đầu đáp lại:

“ Tôi cũng không rõ thiếu gia mình ra sao nữa, cậu ấy vẫn là cậu ấy nhưng khác quá! “

‘ Không biết kĩ thuật chiến đấu này của thiếu gia từ đâu ra? Trên thế giới người có kĩ năng như thiếu gia rất hiếm. Một người chỉ ngồi phòng sách như thiếu gia sao có thể có những kĩ năng này được?... ‘ – Một loạt suy nghĩ rối loạn hiện lên trong đầu Đình Thu, thật sự cậu không biết đây có phải là thiếu gia nhà mình không nữa. Nếu đúng vậy thì ở phương diện nào cậu ta cũng thuộc dạng thiên tài!

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Xong Nhiệm Vụ !!

“ Học... Học... Chó đẻ sao lại mệt như thế này! “

Lúc này Thu Phong đang chạy điên cuồng lên trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng bỏ hoang.

Tính tới thời điểm hiện tại đã qua ba tiếng đồng hồ Thu Phong giết chính xác được bốn mươi lăm người, chỉ còn năm tên nữa là hoàn thành nhiệm vụ nhưng nhất nỡ có mấy khẩu súng cây nào cũng hết đạn, thậm chí anh còn không có thời gian đi cướp súng kẻ khác nữa.

Dưới tòa nhà nhìn từ trên cao xuống một quang cảnh hùng vĩ với hàng trăm người đang chia súng và tập kích vào tòa nhà nơi Thu Phong trú ngụ.

Thu Phong hiện tại đang có ba cái xui mà một cái may. Xui là bản thân anh cạn thể lực, vũ khí tầm xa không còn đạn và bị hàng trăm người bao vây do giết phải đầu lĩnh đối phương. Còn cái may là anh nhặt được một cây đại đao trong lúc chạy trốn, đúng ra đây là hàng trưng bày của tên đầu lĩnh kia nhưng Thu Phong lại đập vỡ tủ kính để lấy nó ra vì nó đẹp.

Thật ra cái bản đồ mà đang Thu Phong đang ở là một căn cứ của một tổ chức tội phạm khủng bố được giả tưởng ra từ những tên chuyên gia. Chẳng cần biết lý do gì và tại sao Thu Phong lại vô tình giết được tên đầu lĩnh nhưng anh biết bản thân anh đang tình thế bị hàng trăm người bao vây mà không có lối thoát.

“ Có lẽ tới đây là hết chạy rồi... Học... Ngồi đây vậy! “

“ Cong...!!! “

Giữa sân thượng của tòa nhà Thu Phong cắm thẳng cây đại đao hình đầu rồng xuống dưới đất rồi buông ra.

Chuôi thanh đao lún sâu vào xi măng tới một tấc nó đứng sừng sững bên cạnh Thu Phong. Hiện giờ toàn cơ thể anh mồ hôi đầm đìa, anh bắt đầu cởi áo giáp rồi áo thun trong người ra. Chiếc áo thun của anh thấm mồ hôi đến độ có thể vắt ra hàng khối lít nước.

Từng thớ thịt rắn chắc của Thu Phong bắt đầu xuất hiện. Nếu ở đây có ai khác nữa nhất là phụ nữ thì không cần tới khuôn mặt đâu chỉ cần những đường nét rắn chắc vẽ lên một khung cơ thể hoàn hảo của Thu Phong cũng đủ làm khối người điêu đứng.

Nói về số đo trên cơ thể Thu Phong thì ngực 120 cm, bắp tay 41 cm, eo 80 (6 múi đều không lệch), hông 100 cm... Cuối cùng là cân nặng hiện tại của anh là 85kg với chiều cao 1m80. Từ trên xuống dưới ngoại trừ khuôn mặt có chút điển trai ra thôi thì Thu Phong hoàn hảo.

“ Phập phập phập phập phập phập phập phập...!!! “

Tiếng máy bay.

Lúc này trên đầu Thu Phong đang có hai chiếc trực thăng đang bay trên đầu anh, từ trên máy bay ồn ào kia truyền xuống một giọng nói bằng loa:

“ Người đứng đó biết điều mà đứng yên, người đã bị bao vây không còn lối thoát! Hãy đứng yên đấy rồi theo bọn ta về khu! “

Thu Phong ngược đầu nhìn lên máy bay cười khẩy một tiếng tỏ vẻ không quan tâm. Lúc này anh đang rất mệt rất cần phải để dành sức.

Không biết là do hiện đại hay sao mà căn nhà này dù bỏ hoang nhưng các cánh cửa đi lên cầu thang cực kì rắn chắc được làm từ thép dày cả nửa tấc. Khi chạy lên sân thượng Thu Phong đã chốt hết các cửa để những tên kia mất đôi chút thời gian khi chạy lên đây như vậy giúp ích được cho anh đôi chút thể lực.

Không quan tâm đến chiếc máy bay ngoài kia Thu Phong bắt đầu ngồi xuống khoanh chân lại, hai tay anh đặt nhẹ nhàng lên đùi lưng thẳng tắp.

“ Hít hà...! “

Thu Phong bắt đầu điều chỉnh lại nhịp thở, dù anh đang rất mệt cơ thể đang cần rất nhiều oxi để lưu thông nhưng càng thở mạnh thì lại càng mệt hơn không giúp ích được gì.

Một phút trôi qua, hai chiếc máy bay kia vẫn cứ bay vòng vòng trên đầu Thu Phong mà không một tên nào dám đu dây xuống. Bởi bọn hắn không thể giết Thu Phong mà phải bắt sống anh về giao cho cấp trên là một thứ hai bọn chúng không dám chắc vài người có thể bắt được anh dễ dàng như vậy.

Bởi khi đuổi theo Thu Phong thì số người bên họ tuy tử vong ít nhưng bị thương không thể chiến đấu thì con số lên tới trên một trăm mà tất cả chỉ do một kẻ đồ con đang ngồi dưới kia mà bản thân lại không hề bị thương hay bị xước dù chỉ mảy may.

Tầm ba mươi giây nữa trôi đi Thu Phong bắt đầu cảm nhận được sự rung chuyển của tòa nhà này.

Bên trong tòa nhà...

“ Đặt boom cho nổ hết mấy cánh cửa này nhanh lên... “

“ Nhanh nhanh nhanh... “

“ Đùng Đùng Đùng...! “

“ Đội C thay thế chạy lên tầng trên! “

Tòa nhà có tổng cộng hai mươi tầng nhưng hết mười chín tầng bị Thu Phong khóa chốt cửa và không có cách phá nào ngoài cách đánh boom mấy cánh cửa bằng thép này cả.

Nhưng do cách làm việc chuyên nghiệp mà trong vòng hai phút họ đã lên được tầng hai mươi.

“ Nhanh lên sau cánh cửa này là sẽ thấy hắn...! “

Một tên có vẻ là chỉ huy của nhóm người lên phục kích Thu Phong đang nói với vẻ dè chừng, đúng hơn là hắn không tự tin trước thực lực biến thái của Thu Phong.

Như đã nói ở trước dù là hệ thống nhưng chúng được trang bị mọi cảm xúc y hệt con người, biết sợ, biết vui, biết cười, biết khóc...

“ Ầm... cong cong... rítttttt...! “

Thu Phong đang nhắm mắt ngồi đó bỗng rầm một tiếng cánh cửa thép của sân thượng bung ra bay lại gần phía anh gần tới nơi thì hết đà.

“ Chúng tôi đề nghị anh hợp tác theo chúng tôi về khu nếu không sẽ đau đớn hơn anh tưởng đấy! “

“ Về khu? Ài... “

Thu Phong ngồi đó mở miệng đáp một câu rồi lấy sức đứng lên:

“ Tất nhiên rồi. Mệt quá chạy hết không nổi nữa! “

Nói xong Thu Phong đưa tay hay lên phía trước ý bảo còng tay lại.

‘ Dễ dàng vậy sao? ‘

Tên được cho là chỉ huy kia có vẻ không tin lắm về hành động quá phối hợp của Thu Phong, nhưng khi hắn nhìn khắp người Thu Phong thì thấy ngoài cây trường đao dài hai mét hai bên cạnh ra thì chẳng còn gì là vũ khí chưa kể thanh đao kia mặc dù bằng thép nhưng lưỡi của nó lại chưa mài qua nên không bén vì thế hắn nghĩ Thu Phong không thể nào đỡ trò được.

Xung quanh Thu Phong lúc này có gần năm mươi người năm mươi họng súng chia vào đầu anh chưa kể những tòa nhà bên cạnh còn có vài tay súng bắn tỉa trên đó đợi chờ này giờ, tất nhiên Thu Phong biết điều đó chứ.

“ Thông báo chốt mục tiêu trên toàn bộ cơ thể đối phương bắt thường ngay lập tức bắn!!! “

Tên chỉ huy kia bỗng chốc nói vào trong bộ đàm rồi cầm một khẩu súng quang học trên người chia thẳng vào Thu Phong.

“ Chúng tôi đề nghị anh không nên có bất cứ một hành động nào nếu không anh sẽ chết! “

“ Rồi rồi nhanh lên! “

Thu Phong uể oải đáp trả cứ như đây không phải là chuyện của mình.

Nghe Thu Phong nói vậy thì tên chỉ huy quay sang những tên bên cạnh ra hiệu một tiếng thì lúc này năm tên lần lượt đi từ từ tới trước mặt Thu Phong.

‘ Một... hai... ba, bốn, năm. Đủ rồi! ‘

Thu Phong đếm thầm năm tên, năm tên anh có thể giết được trong phạm vi mà không bị thương cho đến khi giết được tên thứ sáu. Cái ưu tiên tuyệt đối bây giờ của anh là phải giết được thêm năm thằng nữa để hoàn thành nhiệm vụ rồi tính đến các chuyện khác.

Khi năm người kia còn cách Thu Phong chừng hai mét thì dừng lại, họ vẫn chưa dám tiếp cận anh. Một hồi sau năm người đó cảm thấy Thu Phong không có chút động tĩnh gì thì bốn người kia mới bỏ súng treo lưng lẳng xuống bên người rồi lấy từ bên hông ra một cái còng tiếp cận lại gần anh.

Riêng còn một kẻ vẫn đứng đó chia súng vào anh đề phòng bất trắc.

Bây giờ một cái còng số tám màu trắng có sợi dây màu xanh nối giữa hai bên cái còng hiện ra trước mắt Thu Phong.

‘ Còng này... không được...! ‘

Kế hoạch ban đầu của Thu Phong là tính để bọng chúng còng anh lại nhưng với sức của bản thân anh vẫn tự tin bứt tung cái còng nhưng còng số tám trước mắt này thì anh lại không dám chắc bởi đây là lần đầu tiên anh thấy chúng.

Khi chiếc còng đã móc vào được một tay của Thu Phong thì tên còng anh bắt đầu thở phào một tiếng đang chuẩn bị còng nốt tay còn lại của Thu Phong thì bỗng nhiên hắn không thấy cái còng đâu nữa:

“ Bình! “

Bằng động tác nhanh nhất Thu Phong vung tay làm tên kia tuột mất cái còng sau đó một tay khác anh nắm lấy đầu hắn lên gối hết lực khiến cằm của tên đó bị chấn nát tử vong tại chỗ.

Chưa dừng ở đó khi hạ được tên kia trong nửa giây thì chỉ trong một cái chớp mắt Thu Phong quay sang vặn cổ tên bên cạnh rồi cầm lấy súng của hắn. Cây súng có sợi dây được tên đó đeo vào nên khi Thu Phong cầm súng liền kéo cả người hắn theo làm bia đỡ.

Cả sự việc diễn ra trong đúng một giây lúc này các tay súng bắn tỉa bắt đầu hoạt động với mục tiêu là Thu Phong. Bất chấp những tên lính bắn tỉa kia có bắn mình hay không Thu Phong chỉ cần một bên làm lá chắn và tìm điểm chết bởi những tên còn sống làm như vậy bọn chúng sẽ không ảu thả mà bán trúng đồng đội của mình được. Lúc này đối còn hai kẻ đối diện trước mặt anh không đủ bình tĩnh để sử dụng súng vì khoảng cách quá gần thay vào đó liền lao lên tấn công Thu Phong.

Đối với Thu Phong gần hay xa anh vẫn bắn được tuốt, trọng lượng cơ thể mấy chục kg của tên đã chết kia đối với anh cũng như không, khẩu súng kéo theo người hắn bị Thu Phong cầm lên chia thẳng vào đầu hai tên kia.

“ Pằng pằng...! “

Hai viên chuẩn xác chết hai tên.

‘ Còn một mạng! ‘

Không dừng lại ở đó Thu Phong liền thả cây súng xuống vì thể xác của tên kia theo đó ngã xuống, khi vừa buông súng xuống thì bỗng nhiên bằng một tốc độ không tưởng Thu Phong lao tới trước mặt tên kia thốc cho hắn một quyền mạnh đến nỗi một vài nội tạng trong đó bị nát ra. Hiển nhiên sẽ không sống được quá lâu.

‘ Hoàn thành nhiệm vụ! 5 giây nữa sẽ truyền tổng lại sảnh! Bắt đầu đếm ngược! 5... 4... ‘

Một dòng chữ của hệ thống luyện tập hiện ra trước mắt Thu Phong.

Tuy nhiên anh vẫn không dừng lại ở đó, khoảng cách của anh đến thanh đại đao kia là hai mét. Vươn người ra Thu Phong chụp lấy thanh trường đao nhắc nó lên khỏi mặt đất xi măng.

Tiếp đó mặc kệ hàng trăm tiếng súng bắt đầu xả vào người anh, anh tung người lên ném thanh trường đao nặng hai mươi kg về phía tên chỉ huy kia.

“ Phập! “

“ Rầm! “

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Con Đường Phía Trước !

“ Cong cong cong cong cong....! “

‘ Vô hiệu hóa sát thương. ‘

Ngay khi Thu Phong vừa phóng thanh trường đao lên thì chưa tới một khắc sau đó hàng trăm viên đao phá không hướng về phía anh nhưng kì lạ thay chúng chỉ bay tới cách anh nửa mét thì như đụng vào bức tường thép kiên cố thì nhau lả tả rơi xuống.

Quay lại cảnh Thu Phong ném thanh trường đao về phía tên chỉ huy, cơ bản mặt tên này rất là khó ưa nên trước khi rời khỏi đây Thu Phong phải giết hắn cho bằng được. Một cú ném vừa rồi khiến thanh trường đao găm thẳng vào ngực hắn lực đạo của Thu Phong mạnh đến nỗi sau khi đao găm trúng lực đạo đẩy cả người hắn dính sát vào tường.

Chết mà tên chỉ huy vẫn trố hai con mắt to tròn ra nhìn Thu Phong với vẻ không thể tin nổi, và có lẽ hắn cũng không biết hắn căn bản được hệ thống tạo ra.

‘ 1! Rời khỏi Maps, di chuyển đến phòng luyện tập ‘

Một dòng chữ nữa lại hiện ra trước mặt Thu Phong.

3 tiếng đồng hồ một mình giết năm mươi quân địch không hề trầy xước dù chỉ một vết nhỏ.

THIÊN TÀI!

“ Ông chủ ngài thấy rồi chứ? “

Lúc này ngoài căn phòng trắng tinh khi này Thu Phong đứng ra thì còn một căn phòng nữa là phòng quan sát, Thu Phong sau khi rời khỏi Maps luyện tập thì anh được dịch chuyển tới căn phòng màu trắng khi này và ở đây anh không thấy một ai cả.

Trong phòng quan sát ngoài mấy vị chuyên gia kia và Đình Thu thì ở đây xuất hiện thêm một nhân vật nữa, Nhất Phương bố già của Thu Phong.

Dường như phản kích với câu nói của Đình Thu mà ông ta cười toét mồm ra quên chưa trả lời.

“ Ông chủ! Ông chủ! “

Đình Thu thấy Nhất Phương không chú ý đến lời nói của mình nên hắn ta đành phải gọi thêm vài lần nữa.

Bị Đình Thu kêu Nhất Phương mới giật mình, gương mặt vẫn mang theo nét vui vẻ:

“ Hả! Nãy vừa nói gì vậy Thu? “

“ À không! Ông chủ! Ngài đang vui mừng? “

Đình Thu trực tiếp bỏ qua câu hỏi của mình mà hỏi về mặt vui mừng của ông chủ nhà mình, lý do khiến ông chủ hắn vui có lẽ hắn cũng đoán ra được bảy tám phần là do thiếu gia.

Nghe Đình Thu nói đúng nỗi lòng vui sướng của mình Nhất Phương vỗ vai Đình Thu cười ha ha nói:

“ Ha Ha! Ta nghĩ thằng Phong nó mất trí nhớ cũng là một chuyện tốt! Ha Ha Ha Ha! “

Vừa cười Nhất Phương vừa vung tay ra một màn hình cảm ứng bay lơ lửng xuất hiện trước mặt ông ta.

‘ Ra phòng chờ! ‘

Nhất Phương ấn vào dòng chữ phòng chờ. Tích tắc Thu Phong đang ngỡ ngàng không biết làm gì thì bất chợt thấy ông già mình xuất hiện trước mặt mình.

“ Ba? “

“ Ha Ha tốt lắm con trai! Đúng là con trai của ba!! Tốt! Con có yêu cầu gì cứ nói cho ba nghe lão già này sẽ thực hiện mọi yêu cầu của con. Ha Ha! “

Nói xong Nhất Phương vỗ vỗ vai Thu Phong rồi đi ra khỏi phòng luyện tập.

Lúc này Đình Thu cùng nhóm người chuyên gia xuất hiện. Thấy vẻ mặt Thu Phong ngỡ ngàng nhìn hắn như muốn hắn giải thích ông già mình đang bị gì vậy thì Đình Thu cũng lắc đầu nói:

“ Ngài đừng hỏi tôi thiếu gia, tôi cũng không hiểu ông chủ ngài ấy bị gì nữa! “

“ À ừ... “

Thấy Đình Thu cũng không muốn nói nhiều Thu Phong cũng không gặng hỏi.

“ Thiếu gia, tạm thời chúng tôi cần phải bảo trì lại phòng tập này nửa ngày để thêm chức năng khác vào! “

Tên chuyên gia già kia bỗng nhiên đi đến trước mặt nói một câu với Thu Phong.

“ Có lỗi gì sai sót sao? “

“ Vâng thưa thiếu gia, do hệ thống làm gấp gấp trong một tuần nên còn một vài lỗi chúng tôi chưa kiểm tra hết được. Và cái lỗi lớn nhất chính là lỗi khi bị thương. Đây thiếu gia hãy xem cái này! “

Vừa nói tên chuyên gia vừa lấy một màn hình đưa cho Thu Phong xem.

Trên màn hình chiếu lại cảnh vừa rồi khi Thu Phong chiến đấu. Trong lúc anh bị mấy trăm người bao vây trên sân thượng, sau khi anh giết được hai tên bằng đòn cận chiến thì chân anh đã bị một viên đạn bắn trúng.

Trong hệ thống luyện tập khi bị bắn trúng thì người bị thương sẽ bị tê liệt phần đó nhưng trên màn hình hiển thị Thu Phong không hề bị ảnh hưởng bởi viên đạn đó thậm chí anh còn không hề biết mình bị trúng đạn.

Cái này không phải do hệ thống làm tê liệt kém mà do Thu Phong quá khỏe để có thể bỏ qua cái mức độ tê liệt yếu như vậy.

Mức độ tê liệt để bị thương nhỏ sẽ yếu hơn mức làm tê liệt cả một cơ thể, nếu dùng tê liệt quá mạnh thì toàn thân Thu Phong chưa chắc có thể cử động. Bị một vết thương ngay chân mà không thể cử động thì hơi quá mà sử dụng mức tê liệt yếu quá lại không ảnh hưởng tới Thu Phong.

Thấy đoạn mình bị trúng đạn hiển thị trên màn hình Thu Phong liền chỉ vào nói:

“ Lúc này tôi bị trúng đạn à? Thật sự không cảm giác gì xảy ra hết, à có khi đó cứ tưởng cho chân bị căng quá nên đâm ra hơi tê nó không ảnh hưởng mấy nên không quan tâm. Vậy lỗi nằm ở đây? “

“ Đúng vậy thưa thiếu gia! Thay vào đó chúng tôi sẽ mô phỏng chức năng đau đớn, nhưng trước khi vậy chúng tôi muốn hỏi ngài có đồng ý không? Chức năng này sẽ đau giống như thật thậm chí có thể đau hơn nếu điều chỉnh mức độ! “

“ Cứ làm đi! Càng chân thật càng tốt. “

“ Vâng thưa thiếu gia! “

“ Vậy mấy người làm việc đi, tôi không làm phiền nữa! “

Nói xong Thu Phong quay người đi, phải nói khá lâu rồi Thu Phong chưa chiến đấu dạng như chiến trường kiểu này nên không những cơ thể mà cả thần kinh của anh cũng đang căng ra hết mức.

Hơn ai hết nếu một mình vào đại bản doanh đối tượng trước tiên cần là phải có cái đầu lạnh, sợ sệt chỉ tăng thêm khả năng bị giết mà thôi. Chưa kể còn phải tính toán đường đi nước bước cùng chuẩn bị cho hàng trăm tình huống bất ngờ để mà xử lý, loại chiến đấu một mình này chưa phải Thu Phong chưa từng trải qua nhưng có lẽ do tâm lý mình không thể chết trong phòng luyện tập này nên Thu Phong làm việc tốt hơn bao giờ hết.

Trên đường về khu D của mình thì Đình Thu đi cùng với Thu Phong lúc này hần mở miệng nói:

“ Mạn phép hỏi thiếu gia sau này anh có dự định gì giúp cho ông chủ không? “

Nghe Đình Thu nói Thu Phong bỗng dừng bước quay sang nhìn vào mắt hắn ta một hồi lâu.

Tự nhiên bị Thu Phong nhìn chằm chằm một hồi Đình Thu cảm thấy khó chịu tính nói gì đó thì Thu Phong phì cười một tiếng:

“ Chuyện này có liên quan tới anh sao? “

“ À không! Chỉ là tôi cảm thấy hơi tò mò về chuyện thiếu gia muốn rời khỏi quân đội, sau đó tôi không biết thiếu gia sẽ làm gì nên muốn hỏi... “

Bị Thu Phong hỏi một câu Đình Thu cũng phải ngượng ngùng. Quả thật chuyện Thu Phong có chịu giúp ông chủ hắn phát triển thế lực hay không thật sự liên quan rất nhiều tới hắn.

Cả nhà hắn lẫn người yêu của hắn đều bị tên trùm xã hội đen phía Bắc bản đồ giết chết, thân ông chủ hắn mặc dù là ông trùm phía Nam thực lực không hề thua kém tên phía Bắc kia nhưng Nhất Phương lại không có ai khiến ông ta đủ tin tưởng để bành trướng thực lực được.

Như trên trùm phía Bắc không phải là không có con trai không có người để tin tưởng mà là những thằng con của hắn ta không đủ thực lực để làm điều đó. Thậm chí nội gián của tên đó cài vào bên người Nhất Phương là ai Nhất Phương đều biết nhưng chưa tới lúc khiến ông ta ra tay, tên trùm phía Bắc cũng vậy, hắn biết nội gián của Nhất Phương là ai.

Nói chung hai người đang ở thế cân bằng, cả hai đều tận dụng hết những khả năng của mình riêng Nhất Phương còn con trai lão là chưa tận dụng bởi thằng con trời đánh này không chịu theo hắc đạo mà theo bạch đạo khiến ông phải đau đầu không thôi.

Và khi Thu Phong chịu giúp sức cho Nhất Phương thì đừng nói đến khả năng được lòng người chỉ cần kĩ năng của Thu Phong thôi thả ở bất cứ nơi

nào trên thế giới này đều có thể sống sót và phát triển.

Cuối cùng chuyện Thu Phong có thể đưa Nhất Phương lên con đường hắc đạo đỉnh cao hay không liên quan đến sự sống chết của tên trùm phía Bắc và cả mối thù trong lòng Đình Thu hơn mười năm nay.

Dù là Thu Phong hay Quốc Phong thì chỉ có thiếu gia nhà họ Nguyễn này mới có thể đứng đầu một phương được.

Tất nhiên Thu Phong biết rõ nỗi lòng của Đình Thu, sau đêm hôm đó cái hôm mà Đình Thu mất kiểm soát tất công anh thì Thiện Nhân một trong hai cận vệ của ba hắc đã tới và giải thích hết lý do và cuộc đời của Đình Thu để mong Thu Phong bỏ qua chuyện này.

Thấy vẻ mặt ngại ngùng của Đình Thu, Thu Phong lại phì cười thêm cái nữa rồi vỗ vai hắn nói:

“ Tôi biết chuyện của anh rồi, yên tâm! Tôi hứa sẽ có ngày cho anh chính tay giết kẻ đó, chỉ mong trong quá trình đó có gì khó khăn thì anh có thể trợ giúp tôi được chứ? “

Đang trong trạng thái ngượng ngùng sau khi nghe câu nói trên của Thu Phong, Đình Thu bỗng nhiên trở nên vui mừng liền nói:

“ Thiếu gia yên tâm, nếu anh cần chuyện gì chỉ cần trong phạm vi có thể tôi Đình Thu này hứa sẽ cố gắng hết sức không phụ lòng thiếu gia! “

“ Tốt! Biết vậy là tốt, thôi tôi về nghỉ ngơi trước đây. Khi nào phòng luyện tập xong thì nói tôi, tôi cần phải nhanh chóng lấy lại thể lực! “

“ Vâng xin mời thiếu gia! “

Thu Phong từ chối nói chuyện tiếp Đình Thu cũng không dám nói nhiều mà liền làm một thủ thế mời Thu Phong đi trước.

Nêu Nhất Phương có mặt ở đây lúc này thì nhất định ông ta sẽ sút cho Thu Phong một cái bất chấp tình cha con mấy chục năm. Thu Phong quá to gan khi dám trực tiếp đào mả quyền rũ cấp dưới của mình. Nói thì nói vậy chứ cho dù Thu Phong có mượn cả Thiện Nhân lẫn Đình Thu để phò trợ thì Nhất Phương sẵn lòng chiều con chứ chẳng đùa.

Đình Thu đứng nhìn bóng lưng Thu Phong biến mất sau hành lang dài thăm thẳm liền thở dài một tiếng:

“ Cuối cùng ngày này cũng đã tới! Thiếu gia con đường của anh phía trước còn dài lắm, hãy cố bảo vệ mạng sống của mình. Tôi sẽ cố hết sức có thể để giúp thiếu gia! “

Sau dòng suy nghĩ đó Đình Thu cũng quay người rẽ qua một dãy hành lang khác!

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Còn Một Đứa Em ?

Sáng ngày hôm sau khi Thu Phong đang ngủ thì bị đánh thức bởi cô hầu gái:

“ Thiếu gia! Thiếu gia!... “

“ Hử... hử... Có chuyện gì sao? “

Đang trong mộng đẹp thì bị đánh thức, Thu Phong trả lời bằng giọng ngái ngủ trông rất buồn cười.

“ Dạ! Lão gia và phu nhân cho gọi thiếu gia xuống dưới phòng ăn ạ! Khăn mặt, khăn tắm, quần áo và bàn chải đánh răng chúng tôi đã chuẩn bị sẵn hết cho thiếu gia rồi ạ! “

Cô hầu cái xinh đẹp đứng chụm chân cúi đầu lễ phép nói với Thu Phong.

Cuộc sống lúc này của Thu Phong là vậy anh đã quen với nó rồi, ban đầu anh không thích nghi với việc này mấy bởi mình cũng có tay có chân cũng tự làm được đâu cần người khác phải hầu hạ tới mức độ như vậy.

Có lần anh cãi nhau um xùm với mấy cô hầu gái vì chuẩn bị mọi thứ hết cho anh, quá phiền. Cuối cùng cả nhóm hầu gái bị anh mắng đều khóc nức nở lên đều nói cái gì là bọn họ vô dụng nên thiếu gia không cần bọn họ nữa nếu vậy bọn họ sẽ bị đuổi việc rồi van xin Thu Phong các kiểu. Hết cách anh mới phải để họ làm như vậy.

“ Rồi rồi! Cô đi ra đi, nói với ba mẹ tôi tôi xuống liền! “

Thu Phong phát tay bảo hầu gái lui xuống. Biết thiếu gia nhà mình không thích người khác quấy rầy buổi sáng thanh tịnh ít ỏi này nên cô ta biết điều lui ra.

“ Rắc rắc!! “

Ngồi dậy Thu Phong bẻ cổ hai cái cho cổ thoải mái hơn. Ngay hôm qua do hơi quá sức với anh trong một thời gian dài nên cơ thể anh lúc này vẫn còn hơi rã rời nên mới ngủ say đến như vậy, chứ như bình thường hoặc những lúc còn trong quân đội anh luôn luôn là người tuân thủ giờ giấc của bản thân mình.

Nhìn vào đồng hồ Thu Phong thấy lúc này cũng đã sáu giờ mười, thấy vậy anh liền nhanh chóng tắm rửa đánh răng rửa mặt rồi thay đồ xuống phòng ăn ở Khu A.

Nói là thay đồ chứ thực ra Thu Phong chỉ mặc một bộ đồ ngủ khác, tại những khi anh ở nhà thì căn bản chỉ toàn đồ ngủ hoặc áo phông quần đùi mà thôi.

Đi từ Khu D qua, Thu Phong đến Khu A sau đó xuống cầu thang tới phòng ăn của tòa dinh thự.

Vừa mở cửa bước vào anh đã thấy sẵn ba anh, mẹ và em trai ngồi sẵn ở đó đang chuẩn bị dùng bữa.

Thấy con trai mình xuống mẹ Thu Phong, bà liền gọi anh lại mau mau ngồi xuống. Hôm nay chính bà xuống bếp nấu cho anh những món anh thích.

“ Ơt ơt... “

Đang lúc Thu Phong chuẩn bị mời cả nhà ăn thì bụng Thiên Long kêu lên ọt ọt vì đói, anh quay sang nhìn thẳng em mình phì cười nói:

“ Sao này giờ không ăn đi, nhìn mặt mày ngó cái đĩa trông kìa... Ha Ha!
“

Mặt Thiên Long dần thối ra vì bị anh mình cười cho một trận, đâu phải là nó không muốn ăn đâu! Bình thường thì cả nhà ăn chẳng ai đợi ai, hôm nay nó cũng tưởng như mọi hôm tính ăn trước thì bị cả ba lần mẹ mắng cho một trận vì tội ăn không chờ ai. Thiên lý ở đâu?

“ Thôi hai đứa ăn nhanh đi! “

Mẹ Thu Phong biết hôm nay bà hơi chiều thằng con cả mình quá mức, do bình thường Thu Phong cũng chỉ ăn trên phòng một mình có lẽ là do thói quen kể cả Thu Phong hay Quốc Phong cũng thích ăn một mình không muốn ồn ào giống nhau.

Bởi thế chỉ mỗi ngày chủ nhật là bà rảnh có thể nấu những món mà hai thằng con mình thích và gọi chúng xuống ăn.

“ Dạ! Dạ! “

Thu Phong, Thiên Long đồng thanh rồi cả hai cùng bắt đầu ăn.

Lúc này mẹ Thu Phong lại nhìn qua phía Nhất Phương hàm hồ nói:

“ Cái ông này, không lúc nào là không đem theo vệ sĩ. Bảo chúng lui ra ngoài đi, nhìn mặt của hai đứa nó là tôi hết muốn ăn rồi! “

“ Bà thích kiểm chuyện nhỉ? Được rồi ra ngoài đợi đi! “

Nhất Phương liếc mẹ Thu Phong một cái rồi quay sang nói với hai người Đình Thu, Thiện Nhân.

Nghe lệnh ông chủ hai tên kia chỉ biết nhìn nhau cười khò rồi lui ra, thật sự thì ngày nào khi xuống đây dùng bữa thì phu nhân nhà này cũng yêu cầu họ đi ra tại nhìn bản mặt nhuốm đầy máu của họ là bà không ăn nổi rồi.

Nhưng lại không lần nào Nhất Phương quan tâm tới lời nói của bà, duy nhất có lần này ông ta lại nghe theo. Thấy lạ nên bà liền hỏi:

“ Ừa? Ông hôm nay cũng biết nghe lời tui hả! “

“ Ngày hôm nay tôi vui, bà để yên được không? “

Câu nói của mẹ Thu Phong làm Nhất Phương khá là bức mình khiến ông đập tay xuống bàn nhẹ một cái.

Thấy vậy mẹ Thu Phong liền lảng sang chuyện khác nói chuyện với Thiên Long.

Thu Phong đang ăn cũng cảm thấy sự sút mẻ này của ba mẹ mình kể cả tương lai hay quá khứ, nhưng anh lại không quan tâm mấy về vấn đề này. Họ đủ lớn để tự hiểu mình đang làm gì, và Thu Phong đủ hiểu mình xen vào chẳng có tác dụng gì thậm chí còn tệ hại hơn nên cuối cùng anh không quan tâm mấy về chuyện này.

Sự thật là dù ở đâu đi nữa Thu Phong sống cũng vì nghĩa vụ của người con, người mà anh quan tâm nhất trong cái nhà này chắc cũng chỉ mỗi Thiên Long. Điều đó không có nghĩa là anh không quan tâm đến mẹ mình nhưng cũng có thể nói anh vô cảm với mẹ mình, dù bà rất là vĩ đại khi có thể nuôi nấng anh trong hoàn cảnh khó khăn. Nhưng với Thu Phong thì dù ba hay mẹ đối với anh không hiểu sao nó có gì đó xa lạ (Dù bên thế giới song song hay thế giới của Thu Phong thì anh đều có cảm giác này).

Sau khi ăn xong, nhóm người hầu bắt đầu lên dọn dẹp tiếp đó dọn món ăn phụ lên. Mẹ Thu Phong và Thiên Long ăn được vài miếng thì Thiên

Long phải đi học còn bà phải lo cho mấy cái sản nghiệp của mình bên ngoài.

Trong phòng lúc này còn lại Nhất Phương và con trai ông ta Thu Phong.

“ Phong! Ăn xong chưa? Xong rồi thì tới phòng trà đi ba có chuyện muốn nói! “

“ Dạ! “

Thu Phong dạ một tiếng rồi nhét vội vàng miếng mận vào trong miệng sau đó xách đít đi qua phòng trà với ba mình.

Phải nói người hầu ở dinh thự này làm việc cực kì nhanh, không cần Nhất Phương nói là tới phòng trà chỉ cần hướng ông đi tới là ngay lập tức ở phòng trà họ đã cho người chuẩn bị sẵn tách trà thơm ngon để phục vụ. Tuy nhiên vẫn có đôi khi họ đoán sai nhưng thà giết thừa còn hơn bỏ sót, phật ý của lão gia nhà này thật sự còn đáng sợ hơn cả tội chết.

Sau khi vào phòng trà, các cô nàng hầu gái bắt đầu rót trà cho hai người đàn ông duy nhất trong phòng. Vì Nhất Phương có chuyện cần nói với Thu Phong nên Đình Thu lẫn Thiện Nhân cũng không được phép có mặt tại đây.

Sau khi cả hai nhấm nháp miếng trà cho tiêu hóa bớt bữa ăn vừa rồi thì lúc này Thu Phong lên tiếng hỏi ba mình:

“ Ba gọi con tới có chuyện gì vậy? “

Nghe Thu Phong hỏi Nhất Phương đặt ly trà xuống rồi từ từ nói:

“ Ta có vài chuyện muốn xác định rõ với con. Thứ nhất ta muốn hỏi con thật sự con muốn rời khỏi quân đội chứ? “

“ Tất nhiên, có lẽ bản thân con chán việc phải phục vụ cho nhà nước rồi, nghe theo lệnh một cách ngu xuẩn chẳng giúp ích được gì! “

Thu Phong đang mắng chính cái cấp trên trong suy nghĩ anh tức là ở thế giới anh sống hay còn gọi là vũ trụ 1. Nơi anh đang sống có thể là vũ trụ 2 3 hay 4 5 gì đó và nó nằm trong thuyết vũ trụ song song mà Thu Phong không hề biết.

Ngẫu nhiên điều Thu Phong nói chán trong việc phục vụ cho nhà nước cũng đúng với Quốc Phong anh nhận ra nhà nước Xích Quỷ cũng mục nát từ bên trong nhưng lý tưởng của Thu Phong và Quốc Phong khác nhau.

Có lẽ bây giờ Thu Phong chưa nhận ra nhưng sau này anh sẽ là người cầm lái vận mệnh của đất nước này.

Điều mà ta đang nói giữa cái lý tưởng của Thu Phong và Quốc Phong ở đây chính là Thu Phong muốn tự bản thân mình thay đổi cả quốc gia từ bên ngoài và không phụ thuộc vào nhà nước. Còn Quốc Phong muốn làm sạch quốc gia từ bên trong cả hai chung mục đích giống nhau nhưng cách thực hiện khác nhau.

Tất nhiên cái trên thì để sau này hẵng nói, quay về thực tại. Thu Phong nhất ý vẫn muốn rời khỏi quân đội để được tự do hơn.

Nhất Phương thấy con trai mình nói vậy liền gật đầu hài lòng nói:

“ Được! Điều thứ hai ở đây là con sẽ nổi nghiệp ta hay tự thân vận động ở một lĩnh vực nào đó? “

Ý của Nhất Phương là Thu Phong có cần sự giúp đỡ của ông trong giới hắc đạo hay tự bản thân cất lực!

Đáp lại ý của Nhất Phương lại là câu hỏi ngược lại của Thu Phong:

“ Vậy con hỏi ba! Ba muốn con giúp ba chiếm lấy miền Bắc hay tự bản thân con chiếm rồi nó sẽ là của con? “

Câu hỏi này của Thu Phong làm Nhất Phương không biết nói như thế nào. Căn bản dù Thu Phong giúp ông hay không giúp ông thì tất cả sự nghiệp sau này của ông đều nhường cho Thu Phong chứ không phải Thiên Long bởi Thiên Long quá yếu đuối không thích hợp mà lúc trước Thu Phong lại theo quân đội.

Rời khỏi quân đội là ý muốn lớn nhất của Nhất Phương.

“ Dù cho con có tự thân hay nhờ sự giúp đỡ của ba thì sau này tất cả cũng đều thuộc về con thôi con trai à! “

“ Vậy ba không cần lo ngại về vấn đề đó, khi nào con cần sự giúp đỡ của ba con sẽ nhờ! “

“ Tốt! Ba chỉ cần nhiều đó ở con thôi con trai, đừng làm ba thất vọng. “

“ Vâng thưa ba! “

Thu Phong đáp một tiếng rồi lại nhấc cái ly trà lên nhấp một ngụm. Lúc này Nhất Phương dường như nhớ tới cái gì đó lại nói tiếp:

“ Phải rồi! Chuyện con rời khỏi quân đội ba đã nói với tên Quân rồi, hẳn ta nói con đi thủ đô một chuyến để nói chuyện. Ta chỉ chuyển lời dùm. “

“ Dạ con biết rồi! “

“ À còn một chuyện này nữa! Sau này nếu gặp ai tên Quốc Thiên thì đó là thằng em trai của con, nếu được hãy tha cho nó một mạng! “

Nói xong câu này Nhất Phương đứng lên rời khỏi, để lại Thu Phong ngỡ ngàng chưa kịp hỏi gì.

Quốc Thiên?

‘ Em trai? Ngoài Thiên Long ra mình còn có một đứa em nữa? Chuyện gì xảy ra vậy, trí nhớ của mình bị gì thế này... ‘

Một loạt suy nghĩ xảy ra trong đầu Thu Phong, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thật sự cho dù Quốc Phong ở đây thì cậu ta thậm chí ngạc nhiên không kém Thu Phong lúc nào.

Chuyện Nhất Phương còn một đứa con trai nữa là một điều cấm kỵ cho dù người thân cận nhất của ông cũng không biết điều này.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Không Thể Rời Quân Đội .

Sáng ngày 2 tháng 2 năm 2194. Thời điểm hiện trại trời đã sang đông, chỉ còn khoảng một tuần nữa thì cả quốc gia Xích Quỷ sẽ đón giao thừa.

Thủ Đô Xích Quỷ – Thành Thượng Kinh.

Bộ chỉ huy quân sự thành phố Thượng Kinh.

Lúc này tại đây Thu Phong đã đặt chân tới thủ đô Thượng Kinh và đang hướng tới bộ chỉ huy quân sự để gặp mặt đại tướng quân Minh Quân!

“ Tút tut! “

Tiếng điện thoại vang lên.

Trong phòng làm việc của đại tướng Minh Quân, điện thoại riêng trong túi quần của ông ta vang lên. Là một người chức quyền cao trong nhà nước số riêng của Minh Quân thường rất ít người biết cho dù là lãnh đạo cấp cao cũng chỉ vài ba người là biết số này.

Mở điện thoại ra, người gọi tới là Thu Phong, Minh Quân liền bắt máy lên:

“ Chú nghe nè Phong! “

“ Dạ chú Quân, hiện cháu đang đứng trước công bộ chỉ huy quân sự mà họ không cho cháu vào. “

“ Sao như vậy được? Cháu là thiếu tướng làm việc tại nơi này cơ mà? Thẻ quân nhân của cháu đâu lấy lý do gì mà bọn canh cổng cản cháu? “

“ Ủa? À cháu quên cái thẻ! “

Đầu dây bên kia Thu Phong cầm cái bóp nhìn vào trong đó có cái thẻ quân nhân cấp cao của mình trong đó liền xấu hổ cười một tiếng. Thật sự anh chẳng nhớ là có cái thẻ này trong bóp mình nữa.

“ Được rồi, tới phòng làm việc của chú ngay đi! “

“ Vâng! “

Từ trong bóp Thu Phong cầm thẻ quân nhân màu xanh lục ngọc của mình ra đưa cho quân nhân canh cổng.

Tên lính canh cổng nhận lấy tấm thẻ của Thu Phong bằng ánh mắt không mấy quan tâm, căn bản hẳn nghĩ Thu Phong chỉ là mấy tên đại thiếu gia bá mồm hơi người trong gia đình làm chức vụ cao ở trong kia. Bởi hẳn dù là một tên lính quèn nhưng không hề có tâm tư xu nịnh bọn ăn hại dựa hơi này, không xu nịnh cũng không thái độ đó là cách làm việc của quân nhân.

Tuy nhiên tên quân nhân đó có suy nghĩ như vậy cũng đúng bởi lần này Thu Phong tới đây thứ nhất là đi máy bay riêng của gia đình điều đó tên lính không biết nhưng xe chở Thu Phong tới đây lại là một chiếc Roll Royce màu trắng mắc tiền, những chiếc này dù là quân nhân cũng rất ít người giàu như vậy mà có người giàu như vậy chắc chắn là ăn hối lộ, đó là suy nghĩ của những quân nhân như hắn.

Lúc này tên quân nhân canh cổng cầm trên tay tấm thẻ của Thu Phong nhìn bằng nửa con mắt hẳn cũng biết đây là đồ thật cho tới khi hắn lướt qua hai chữ ‘ Thiếu Tướng ‘

“ Thiếu... Hả Thiếu... thiếu tướng? Thiếu tướng Nguyễn Quốc Phong?... “

Tên quân nhân cầm tấm thẻ chứng minh thân phận của Thu Phong hai tay hần liền run lên cầm cập, hơn ai hết Quốc Phong ở thế giới này là một quân nhân nổi tiếng cả nước liên tục được lên ti vi trong những bản tin thời sự không những thế trên thế giới vị thế của Quốc Phong cũng có chỗ đứng khi có thể chỉ huy liên minh ba quốc gia ở Trung Đông tiêu diệt bọn khủng bố.

Còn đối với quân nhân Quốc Phong như một tượng đài sáng giá không thể nào với tới, là mọi động lực, mọi cố gắng mà các quân nhân dù già dù trẻ đều hướng tới.

Tên quân nhân quèn như tên canh cổng đây cũng là một trong số những người hâm mộ Quốc Phong. Nhưng lần này hần lại không nhận ra thần tượng trước mắt mình bởi Thu Phong có vẻ to hơn lúc trước.

Đúng vậy thật Thu Phong là dân luyện võ cơ thể anh thuộc dạng to cao chắc khỏe, còn Quốc Phong là quân nhân trong thư phòng nên không rèn luyện cơ thể nhiều. Có thể nói Thu Phong to hơn Quốc Phong một chút, một chút đó đủ tạo nên sự khác biệt chưa kể quả đầu của Thu Phong trước bị cháy xem phải cạo trọc tới bây giờ cũng chỉ mọc lên vài cọng ngắn tũn tũn.

Tên quân nhân canh cổng kia nhìn vào tấm thẻ rồi lại quay sang nhìn Thu Phong nhìn lên nhìn xuống một hồi cuối cùng hần lắp ba lắp bắp nói:

“ Chào... chào... chào thiếu tướng... Xin lỗi tôi... không biết là anh... tôi mở cửa ngay đây... “

“ Mở cửa... mở cửa cho thiếu tướng Quốc Phong vào, nhanh nhanh...! “

Tên quân nhân còn lại thấy hành động bất thường của đồng đội mình liền chạy ra xem tấm thẻ quân đội của Thu Phong, ngay lập tức hắn thấy hai chữ Quốc Phong liền hô lên cho người bên trong mở cổng.

Thu Phong đứng đó nhìn hành động của hai kẻ này liền cười khỏ không biết nói sao, chức thiếu tướng cũng đâu có gì quá to đâu. Là quân nhân đã phải học cách kiềm chế cảm xúc. Vô tình hai quân nhân đó đã làm mất hình tượng quân nhân trong mắt Thu Phong được cho là thiếu chuyên nghiệp.

Nhưng anh nào có biết dù là thiếu tướng nhưng tiếng nói của anh trong quân đội đối với những người lính trẻ thậm chí còn quan trọng hơn cả tiếng nói của Minh Quân đại tướng quân đội nữa là.

“ Xin Chào thiếu tướng! “

Lúc này bỗng hai quân nhân canh cổng đứng nghiêm người lưng thẳng tắp chào Thu Phong.

Thấy Thu Phong liền nói:

“ Các anh chào gì nữa vậy, ban nãy đã chào tôi rồi mà? “

“ Xin lỗi thiếu tướng! Ban nãy chúng tôi không nhận ra anh nên có đôi chút thất lễ mong anh tha lỗi! “

Tên quân nhân canh cổng vừa nãy đúng là có chào Thu Phong với phong thái quân đội nhưng là hời hợt chào cho có nên bây giờ bọn họ phải chào lại.

Không lộ thân phận thì bị không xem ra gì, Thu Phong thở dài một tiếng rồi nói:

“ Là một quân nhân, tôi nói cho các anh nghe. Dù là tôi không phải là quân nhân hay bất cứ người bình thường nào, một khi đã khoác trên người quân phục phải tuân thủ mọi quy định của quân đội đưa ra. Vừa nãy anh có thái độ hời hợt không quan tâm với những người như tôi cho tới khi biết thân phận của tôi? Sai rồi, anh nên nhớ dù là ai thân làm quân nhân cũng phải tôn trọng những người đó hiểu chứ? “

“ Đã rõ thưa thiếu tướng! “

Tên quân nhân bị Thu Phong chất vấn bỗng đỏ mặt hột, sau khi Thu Phong nói xong liền nghiêm giọng quân nhân đáp lại.

“ Được rồi! Anh biết vậy là tốt, bây giờ thử lại xem sao? “

“ Rõ! Xin chào thiếu tướng! “

Lúc này hai tên quân nhân lại đứng thẳng người chào một lần nữa, lần này thì Thu Phong mỉm cười một cái sau đó chắp hai chân lại cả người thẳng tắp tay phải xòe ra cái ngón tay chụm lại từ từ Thu Phong đưa lên đầu hô to:

“ Chào các đồng chí! “

Chào xong Thu Phong hạ tay xuống hai quân nhân kia cũng vậy, tư thế của họ bây giờ không dám thả lỏng thay vào đó là đứng nghiêm.

Thu Phong đi tới trước mặt tên quân nhân giữ thẻ quân đội của mình nói:

“ Đưa cho tôi tấm thẻ được chứ? “

“ Của thiếu tướng! “

....

Năm phút sau Thu Phong được người dẫn tới phòng tư lệnh, đứng ra nếu là Quốc Phong thì không cần ai dẫn tới nhưng đây là Thu Phong tới tận giờ anh vẫn không biết là mình căn bản không phải người ở đây.

“ Cốc cốc! “

“ Vào đi! “

Trong phòng làm việc của Minh Quân một cô gái mặc bộ váy vest đen công sở gõ cửa bước vào.

“ Tư lệnh! Thiếu tướng Quốc Phong tới gặp ngài. “

“ Ủ! Cho cậu ta vào đi. “

“ Dạ! “

Cô gái kia dạ một tiếng rồi quay sang nói với Thu Phong đang đứng chờ bên ngoài:

“ Thiếu tướng, anh có thể vào! “

“ Ủ cảm ơn cô. “

Thu Phong cảm ơn một tiếng rồi bước vào phòng làm việc của Minh Quân.

Anh đi đến trước mặt Minh Quân cả người thẳng tắp chào theo kiểu quân đội:

“ Xin chào Tổng tư lệnh! “

“ Rồi rồi! Ở đây có chú với cháu lễ nghĩa gì nữa? Qua kia ngồi đi hai chú cháu mình nói chuyện. “

Minh Quân đang ngồi trên bàn làm việc thấy Thu Phong bước vào chào liền mở lời không cần khách sáo rồi chỉ qua bên bàn tiếp khách kêu Thu Phong qua đó ngồi trước.

“ Dạ! “

Dạ một tiếng, Thu Phong đi tới ghé đặt mông ngồi xuống. Lúc này cô gái vừa rồi dẫn Thu Phong tới đây đang pha trà cho hai người.

Sau khi pha trà xong rót cho mỗi người một ly thì cô ta liền rời khỏi phòng làm việc của Minh Quân.

Chừng một phút sau, Minh Quân có vẻ đã tạm xử lý xong mớ giấy tờ trên bàn liền đi tới ngồi đối diện Thu Phong.

Không nóng vội Minh Quân cũng chưa vào hẳn vấn đề Thu Phong muốn rời khỏi quân đội mà ông ấy nhắc ly trà lên nhấm nháp một ngụm rồi nói:

“ Trà này ngon lắm đấy! Cháu uống thử đi, đây là loại trà không tên bởi nó không có tên. Cả nước cũng chỉ có tầm hai ba chục cây trà này mà nhất nổi không nhân giống được. Với cái chức tư lệnh quền này của chú mỗi tháng cũng chỉ được mấy gram thôi. “

“ Dạ để cháu thử! “

Nghe lời Minh Quân, Thu Phong nhắc chén trà lên uống thử một ngụm. Bản thân anh cũng không phải dân thích trà đạo cho lắm cùng quá thì anh thích uống trà đá.

Nhưng ít nhất Thu Phong vẫn biết cách uống trà. Uống trà phải uống ba ngụm nhỏ, ngụm đầu tiên sẽ thấy đắng ở đầu lưỡi, ngụm thứ hai cho ta cảm giác dịu nhẹ và tới ngụm thứ ba ta sẽ thấy được vị ngọt của trà xanh trộn lẫn trong vị đắng.

Tất nhiên biết thì biết Thu Phong vẫn thích uống theo cách của mình, anh cầm ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ lại đặt xuống sau đó mới từ từ nhắm mắt lại cảm nhận vị đắng tinh khiết của trà.

Sau một hồi Thu Phong đưa ra kết luận là nó đắng, ngoài ra chẳng có gì nữa.

Có lẽ Minh Quân nhìn ra được suy nghĩ của Thu Phong qua nét mặt nên liền nói:

“ Phong! Thật sự con chẳng nhớ gì nữa sao? “

Bỗng nhiên bị Minh Quân hỏi một câu Thu Phong chẳng biết trả lời như thế nào nên anh gãi đầu đáp:

“ Dạ! Thật sự như con đã nói lúc trước con chẳng nhớ gì cả? “

“ Thật sự? “

“ Thật! “

Minh Quân gặng hỏi liệu Thu Phong có thật thà không, Thu Phong cũng nhất quyết là mình chẳng nhớ cái gì cả.

Cuối cùng Minh Quân thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

“ Ài... Ta biết đất nước này có lỗi với cháu khi đã làm hại cháu đến như vậy! Công sức cháu cống hiến cho quốc gia này đất nước này nhiều vô số kể dù cho cháu chỉ mới xuất hiện gần đây, nhưng thực sự cháu là một thiên tài. Ta thay mặt quốc gia này xin lỗi cháu, mong cháu đừng rời khỏi quân đội! “

Nói xong câu này Minh Quân bỗng nhiên đứng lên cúi đầu một góc 90 độ trước mặt Thu Phong.

Võn Minh Quân tưởng Thu Phong trách quốc gia vì đã làm cậu rơi vào tình huống nguy hiểm suýt nữa bỏ mạng, thêm việc Thu Phong còn trẻ việc công hiến cả đời cho quốc gia là điều sớm nắng chiều mưa mặc dù Thu Phong rất thông minh (ý đây là nói th Quốc Phong nhưng gộp 2 thằng lại làm một cho đỡ rối).

Mà quốc gia nếu thiếu đi Thu Phong sẽ là một tổn thất cực kì lớn, chưa kể chuyện Thu Phong có mất trí nhớ thật sự hay không cũng chưa biết được. Nếu như không bị mất trí nhớ thật thì rất nghiêm trọng bởi anh giữ rất nhiều bí mật quốc gia trong tay.

Không cần tài liệu chỉ cần với bộ óc thiên tài ấy thực sự không mất trí nhớ thì có thể dễ dàng nắm thóp được quốc gia, đó là điều rất nguy hiểm, mặc dù chuyện phản nước đối với Thu Phong gần như không thể xảy ra nhưng phòng bệnh còn hơn chữa bệnh.

Vì thế Minh Quân thân là tổng tư lệnh của quân đội của quốc gia hùng mạnh số một số hai thế giới mà phải cúi đầu trước một thanh niên chưa đến ba mươi tuổi này đây quả là một chuyện không thể tưởng tượng được.

Đối với Thu Phong anh không muốn làm quân nhân nữa bởi vì anh không thích, chứ chẳng có ý nghĩ sâu xa như Minh Quân đã nghĩ.

Một tổng tư lệnh của quân đội cúi đầu trước mình dù có thân quen đi nữa Thu Phong cũng cảm thấy không được tự nhiên liền đứng dậy đỡ lấy Minh Quân:

“ Chú Quân? Chú làm gì vậy? Hình như chú hiểu sai ý cháu rồi, cháu có ý gì là trách quốc gia đâu, cháu chỉ thấy là bản thân không còn đủ sức lực để phục vụ quân đội nữa nên cháu mới xin rút! “

Thu Phong luyến thoảng nói vội vàng tìm đại ra cho mình một cái lý do để thoát.

Nhưng không! Minh Quân vẫn cúi đầu, dù Thu Phong có dùng lực cách mắt Minh Quân vẫn không ngẩng đầu lên, bản thân anh lại không dám dùng hết lực sợ sẽ tổn thương Minh Quân.

Hết cách Thu Phong buông tay ra khỏi vai Minh Quân thở dài một tiếng, sau tiếng thở dài của Thu Phong thì Minh Quân lại nói:

“ Chú biết thế này là không đúng, thế này là ích kỷ nhưng xin cháu đừng rời khỏi quân đội được không? Cháu rời khỏi quân đội sẽ mang đến rất nhiều ảnh hưởng về cả tinh thần và vật chất! “

“ Trước tiên chú hãy thôi làm như vậy và ngồi xuống nói chuyện với cháu, nếu chú cứ như vậy đừng trách cháu sẽ rời khỏi và không bao giờ quay lại đây thêm một lần nào nữa! “

Không trả lời câu hỏi của Minh Quân, Thu Phong tỏ thái độ cứng rắn sẽ rời khỏi đây. Hết cách Thu Phong mới phải làm như vậy nếu không cứ cái đà này thì anh không thể nào mà rời bỏ các danh quân nhân êm đẹp được.

Vừa nói Thu Phong vừa kết hợp với hành động đứng lên chuẩn bị đi ra cửa, đúng ngay lúc này Minh Quân ngẩng mặt lên giữ lấy vai Thu Phong lại nói:

“ Thôi chú thua cháu rồi, ngồi xuống đi hai chú cháu mình nói chuyện! “

“ Như vậy sẽ tốt hơn... “

Thu Phong nhẹ nhàng nói một câu rồi quay lại chỗ ngồi, Minh Quân theo đó cũng ngồi lại vị trí cũ.

Lúc này gương mặt của Minh Quân có đôi chút không được tự nhiên, bởi ông chơi bài mà lại bị Thu Phong bắt bài chơi lại. Ai nói thằng này bị mất trí nhớ cơ chứ? Vẫn khôn lanh ra phết!

Minh Quân tính mở miệng ra thì lại bị Thu Phong đưa tay lên ngăn lại nói:

“ Chú Quân! Khoan hãy nói, để cháu nói trước được chứ? “

Bị chen ngang Minh Quân cũng hết cách bèn phát tay:

“ Rồi cháu nói trước đi! “

“ Dạ! Cháu thực sự bị mất trí nhớ, từ khi cháu mới tỉnh người đầu tiên cháu nói chuyện là chú với ba cháu, tất cả cháu nói đều là sự thật. Và bây giờ cháu không còn cái gì gọi là thiên tài gì nữa, cả trí thông minh cũng không có đâu nên chú đừng nghĩ đến chuyện cháu sẽ có lại tất cả với chỉ số IQ cao. Lúc ở nhà cháu đã cho chuyên gia kiểm tra IQ rồi, kết quả nát tươm ra nên chú đừng cố gắng giữ cháu lại nữa không có ích lợi gì đâu. Mà cho dù có giấu đi nữa thì cây kim trong bọc có ngày cũng lòi ra, chú hiểu chuyện này hơn ai hết nên chú hãy nghĩ kĩ lại đi. Quốc Phong kia đã chết rồi, Quốc Phong này là mới không hề biết một tí gì của quá khứ nữa chú à! “

Phải nói Thu Phong nói xong một loạt là chặn hết tất cả những suy nghĩ trong đầu và các bước tiếp theo Minh Quân định nói ra. Thật sự hơn ai hết ông luôn luôn cập nhật tình hình của Thu Phong qua Nhất Phương, nhưng mù quáng ông không chấp nhận nó.

Kiểm được một vị tướng giỏi còn hơn được cả một quốc gia, cũng giống như bạn có tiền mà không có gì cho bạn mua. Hay đơn giản dễ hiểu hơn là

có nhà có đất mà không có chủ, giống như bỏ hoang vậy, từ từ nó cũng sẽ mục nát mà thôi.

Nói về sức mạnh và kỹ năng của Thu Phong điều này tất nhiên Minh Quân biết, ông cũng xem hẳn clip ghi lại cảnh Thu Phong một mình xông pha vào quân doanh đối phương mà không hề bị thương trở ra.

Chuyên nghiệp? Tất nhiên!

Giỏi giang? Tất nhiên!

Thiên tài về lĩnh vực chiến đấu? Tất nhiên!

Hiếm thấy? Hiếm nhiên!

Nhưng Minh Quân không cần một Thu Phong như vậy, cái ông cần là một thiên tài chỉ huy. Sau thế chiến Xích Quỷ đi lên về lĩnh vực quân đội đứng nhất nhì thế giới và có danh tiếng một phần cũng nhờ Thu Phong (Quốc Phong).

Lính giỏi thì có nhiều, họ có thể chết có thể hi sinh, coi như Thu Phong đặc biệt đi nhưng bị bao vây thì dù là người dị năng cũng chưa chắc sống sót bởi công nghệ hiện nay. Nhưng một người chỉ huy giỏi chỉ có một, có một mà thôi và đó là cái Minh Quân cần nhất.

“ Ài... Cháu làm khó ta quá Phong à... “

Minh Quân thở dài một tiếng nói với Thu Phong, anh đã nói tới như vậy thì ông cũng chẳng còn cách gì để nói nữa. Nhưng lòng tham con người là vô đáy.

Minh Quân lại tiếp tục nói:

“ Nhưng! Rời khỏi quân đội cháu sẽ chết... cho dù là ta cũng không thể bảo vệ được cháu! “

“ Tại sao? “

Giọng nói Thu Phong bỗng trở nên lạnh lùng, nói tới từ chết đối với anh rất bình thường nhưng rời khỏi quân đội chết thì có hơi quá đáng. Và lại trong trí nhớ của Thu Phong không hề tồn tại một người như Minh Quân nên anh không cần phải khách sáo.

Cảm giác được sự lạnh lẽo đầy sát khí của Thu Phong khác với bình thường, nhưng một lão già dày dặn kinh nghiệm như ông cũng miễn dịch với nó, giọng ông vẫn bình tĩnh nói ra:

“ Bởi vì khi cháu rời khỏi quân đội, thân cháu đem theo rất nhiều bí mật dù cho cháu có mất trí nhớ thật sự đi chăng nữa thì quốc gia họ vẫn không tin cháu. Và không tin họ sẽ trừ khử cháu. “

“ Vậy sao? “

Vẫn thái độ lạnh lùng ấy của Thu Phong như muốn thách thức chúng mày đến giết bố mày đi này!

Thấy thái độ ấy của Thu Phong, Minh Quân thở dài một cái rồi chậm chậm nói tiếp:

“ Cháu nên nghĩ đến hậu quả sau khi cháu chết, ba cháu sẽ nổi điên lên quay sang phản nước, mặc dù ông ta cũng chẳng tốt lành gì. Coi như ông ta sẽ trả thù được cho cháu đi, lúc đó quốc gia sẽ tìm mọi cách giết gia đình cháu, mẹ cháu, em trai cháu Thiên Long chưa kể ba cháu cố gắng chống cự sẽ khiến hàng trăm hàng ngàn người vô tội nữa chết. Chưa kể đến hệ lụy ông ấy tạo ra dân phản động, lúc đó lũ người ở trên sẽ làm mọi cách dù là giết dân vô tội để dẹp loạn. Cháu nghĩ một mình cháu chết là xong sao? “

“ Rầm!!! “

Minh Quân vừa nói xong thì rầm một tiếng Thu Phong tức giận chặt gãy đôi bàn gỗ rắn chắc có mặt kính cường lực ở trên ra làm hai.

Điều này làm Minh Quân thậm chí là giật mình, trong trí nhớ của ông Quốc Phong là một con người chưa bao giờ thể hiện sự nóng giận của mình ra ngoài cho dù là lúc nào đi nữa.

Lúc này bên ngoài bỗng vang lên vô số tiếng chân gấp gáp đập cửa xông vào:

“ Tư lệnh! “

“ Ngài tư lệnh... “

Hàng chục quân nhân được trang bị vũ trang kỹ càng xông thẳng vào phòng làm việc của Minh Quân, thấy vậy Minh Quân liền phát tay lên làm vẻ mặt khó chịu quát:

“ Không có chuyện gì! Đi ra ngoài hết đi, ta với thiếu tướng đang bàn chuyện! “

“ Rõ thưa tư lệnh! “

Dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng lệnh trên như lệnh vua các quân nhân chỉ việc nghe theo lệnh mặc cho cái thắc mắc tại sao thiếu tướng trong truyền thuyết kia lại có thể đập gãy cái bàn kia được.

Sau khi quân nhân cuối cùng đi ra hẳn ta tự động đóng cánh cửa bị gãy khóa lại.

Tầm mấy hơi thở, xác định các quân nhân kia đã rời khỏi thì mới tiếp tục nói:

“ Bình tĩnh đi Phong! “

Lúc này giọng Thu Phong hẳn học gần giọng nói:

“ Được! Như các người muốn. “

Nói xong câu này Thu Phong quay người hướng cửa mà đi.

Có lẽ Thu Phong đã hiểu nhầm ý mình, Minh Quân há mồm ra định kêu lại thì lại bị Thu Phong ném lại một câu:

“ Tôi sẽ giúp ông già nhà tôi, liệu đừng cản trở... Nếu không... “

Nói xong câu này Thu Phong giật tung cả cánh vôn đã sắp gãy mà đi ra.

“ Thôi rồi, tại sao nó lại nóng giận như vậy? “

Nhìn cánh cửa bị Thu Phong giật tung ra Minh Quân lắc đầu ngao ngán, có lẽ do quá nóng giận nên Thu Phong không hiểu hết được những lời mà Minh Quân thốt ra. Căn bản ông ta chỉ muốn tốt cho cậu.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Sonic GặP NạN .

Việt Nam!

Thủ đô Hà Nội.

Ở một nơi nào đó cách xa trung tâm thủ đô Hà Nội về phía Tây tầm năm mươi km.

Một vùng đất hoang sơ mang theo vẻ đẹp của thiên nhiên tại đất nước nhiệt đới.

Trong một không gian yên tĩnh chỉ tồn tại cây cỏ, chim chóc và một vài động vật bé nhỏ khác thì bỗng nhiên:

“ Vụt... “

Giữa không trung bỗng lung ra một lỗ màu xanh đầy khói trắng bên trong. Điều kì lạ thay khói trắng này lại không bay ra ngoài mà vẫn cứ tồn đọng xung quanh cái lỗ hồng ấy.

“ Vù! “

Chưa tới nửa giây khi lỗ thủng ấy xuất hiện thì từ bên trong đó vụt ra một thứ gì đấy màu đen với tốc độ không thể theo kịp.

Một phần mười giây sau khi vật thể lạ ấy đi qua lỗ thủng đó khép lại ngay lập tức rồi biến mất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“ Thôi bỏ mẹ rồi... “

Một giọng nói vang lên. Cách đây vài giây xung quanh nơi này thậm chí là không có người bởi đây là rừng quốc gia Ba Vì. Mặc dù là khu du lịch nhưng nơi này lại cách nơi tham quan khá xa bởi nó nằm sâu bên trong rừng nơi hiếm có người qua lại.

Nhìn kỹ hơn nơi vừa phát ra tiếng nói là bóng dáng một người đàn ông mặc bộ đồ bó màu đen. Lúc này nhìn tới khuôn mặt hắn, một khuôn mặt mang đôi chút gì đó gọi là ấn tượng mạnh cho độc giả.

- Sonic!

Đúng là Sonic, kẻ chính ra phải ở Xích Quỷ đúng hơn là ở vũ trụ 2 nơi Thu Phong hiện đang kẹt ở đó chứ không phải ở Việt Nam nơi mà Thu Phong bị rời khỏi.

Lý do chính xác Sonic xuất hiện ở đây là do chơi ngu.

Cấp độ dị năng của Sonic là vào khoảng cấp 3 trên thước đo dành cho người dị năng về mức độ sử dụng thuần thục dị năng của mình. Tức ở cấp 3 tốc độ tối đa của Sonic khi chạy là Mach 8 (Mach 8 = 9.800 km / h).

Nhưng dạo gần đây đúng lúc khi Thu Phong vừa khỏi bệnh Sonic chưa kịp đến thăm thì cậu bỗng nhiên cảm nhận được bản thân đang dần hòa vào với tự nhiên, đúng hơn là đang thăng hoa.

Đối với dị năng mang speed trong người khi gặp trường hợp như vậy là phải chạy chạy và chạy. Chạy với tốc độ tối đa.

Khi trong trạng thái này dị năng mang trong người hạt speed sẽ tạo ra hàng triệu năng lượng thừa và nếu không sử dụng nó thì cả cơ thể sẽ bị nổ

tung ra vì bị quá tải cách tốt nhất vừa hấp thu được năng lượng mà vừa không nguy hiểm là chạy.

Bình thường khi Sonic rơi vào trạng thái này thì cậu chỉ cần chạy liên tục trong vòng một tuần mà thôi, nhưng lần này cậu lại chạy tới nửa tháng mà năng lượng vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Điều kì lạ ở đây là khi càng chạy thì tốc độ của Sonic càng nhanh, cậu cảm thấy bản thân chạy chưa đến giới hạn đỉnh điểm là tốc độ của cậu đạt tới Mach 15 (18.375 km / h).

Đúng ngay khi Sonic đạt tốc độ cực đại ấy vào ngày thứ mười sáu thì sau đó bỗng nhiên bất thành linh xuất hiện một cánh cổng không gian màu xanh trước mặt cậu không kịp phản xạ và Sonic phải đi xuyên qua nó. Tiếp đó chưa đến một giây sau Sonic xuất hiện tại nơi này thế giới của Thu Phong.

Thật ra lần trước Thu Phong xuyên qua thế giới của Sonic là vì tên Master Speed hẳn là một chuyên gia về tốc độ, so về kinh nghiệm lẫn tốc độ Sonic thậm chí còn không đụng được một góc áo của Master Speed.

Lần trước Master Speed vẫn chưa dùng hẳn tốc độ thực sự với Thu Phong nên đâm ra anh còn sống.

Điều kiện kiên quyết để đi qua các vũ trụ song song là từ trường và tốc độ. Chỉ cần một tốc độ đủ nhanh không cần nhanh quá như Mach 15 của Sonic và một nơi có từ trường bất ổn định.

Một nơi xuất hiện từ trường bất ổn định không chỉ đơn giản là tạo là một khoảng vô sóng mà từ trường ấy nó làm suy giảm tính chất vật lý hẳn ra là phản vật lý.

Kiểu như bạn thả một viên bi xuống đất nó sẽ rơi xuống đất đó là định luật vật lý, nhưng những nơi xuất hiện từ trường để đi qua thế giới song song là viên bi đó sẽ đứng yên giữa không trung.

Chuyện này vẫn xảy ra hàng tỷ năm nay khi trái đất vừa mới hình thành bề mặt lục địa. Nhưng nơi từ trường này xuất hiện luôn luôn bất ổn định và chớp nhoáng nó xuất hiện mọi nơi trên thế giới và mỗi lần xuất hiện chưa đến nửa giây rồi lại xuất hiện nơi khác, có khi là trên mặt đất, dưới biển, trên trời hay bất cứ nơi đâu nằm trong trái đất.

Và Master Speed hẳn ta nắm bắt được nhất cử nhất động của từ trường ấy bằng cảm nhận của một chuyên gia về tốc độ. Ở vũ trụ này chỉ có duy nhất hẳn là kẻ có thể đi qua được thế giới song song cũng như việc hẳn là kẻ mạnh nhất trong ba dị năng speed duy nhất trên thế giới.

Lúc này cùng lúc với thời gian mà Sonic xuất hiện thì ở đâu đó tại Bắc Cực, vùng bị đóng băng đến vô hạn này không biết từ đâu ra xuất hiện một cánh cổng bằng thép nằm dưới mặt đất.

Trong cánh cổng ấy là một căn cứ của ai đó làm ra tuy nhiên nó không phải là căn cứ nghiên cứu hay quân sự gì của bất cứ quốc gia nào.

Trong căn hầm ấy tồn tại một không gian cực kì lớn, tại một căn phòng nơi này có duy nhất hai người. Một người đàn ông không thấy rõ gương mặt còn một người từ bộ đồ cho tới gương mặt rất là quen thuộc nếu Thu Phong xuất hiện ở đây – Master Speed.

Căn phòng Master Speed đang nói chuyện với người đối diện với vẻ cung kính thì bỗng nhiên hắn giật mình.

Người đối diện thấy hành động của Master Speed liền hỏi:

“ Có chuyện gì à? “

Master Speed gạt đầu rồi nói:

“ Cánh cổng không gian vừa được mở ra! “

“ Cái gì? Không thể nào? “

Người đàn ông kia đứng bật lên bằng giọng không tin nói với Master Speed.

“ Tôi phải đi kiểm tra ngay! “

Master Speed nói xong câu này thì hắn ta biến mất dạng để cho người đàn ông kia chưa kịp phản ứng.

.....

Quay lại với Sonic cậu ta đang đứng ngó người nhìn xung quanh, trên hết cậu ta đang cảm nhận từ trường xung quanh. Nó quá khác với từ trường cậu thường tiếp xúc.

“ Chơi ngu rồi! Nơi này có từ trường lạ quá... Phải rời khỏi đây... “

“ Vụt! “

Đúng lúc khi Sonic định rời khỏi thì không biết từ đâu ra một người đàn ông cũng mặc bộ đồ bó sát như hắn xuất hiện trước mặt.

Người đó chính là Master Speed, không biết tại sao khi Master Speed xuất hiện Sonic lại cảm thấy mùi nguy hiểm ngay lập tức Sonic quay lưng cắm đầu chạy.

“ Vèo... “

“ Biết ngay là có người qua mà! “

Master Speed đứng đó nhìn Sonic chạy mất hút liền lắc đầu ngao ngán một câu.

“ Rắc rắc! “

Master Speed bẻ tay vài cái, sau đó hắn mới nhún nhảy trên mặt đất kèm theo sự kiêu ngạo. Khi Sonic vừa chạy Master Speed biết cho dù để Sonic chạy trước nửa ngày đi nữa hắn ta vẫn đuổi kịp.

“ Về đây nào cậu nhóc! “

“ Vụt! “

Master Speed bắt đầu chạy.

“ Xoẹt xoẹt... “

So sánh tốc độ Sonic chạy khi này với Master Speed một trời một vực. Lúc này khi càng chạy nhanh xung quanh cơ thể Master Speed bắt đầu xuất hiện những tia điện màu trắng, nhanh đến nỗi trừ ánh điện màu trắng ra Master Speed thậm chí còn không để lại một cái bóng.

Còn về Sonic lúc này cậu ta chậm đến đáng thương, không biết bằng cách nào Sonic đã đạt được tốc độ Mach 10 điều đó hiển nhiên khiến Sonic vui mừng nhưng lúc này cậu không vui được nữa bởi khi cậu chạy được vài giây không thấy đối phương đâu thì chỉ vài giây sau thấy người ta lại chạy trước mặt mình.

Hết cách Sonic phải chạy theo hướng ngược lại và khi cậu quay đầu ra phía sau lại không thấy đối phương đâu nhưng nhìn lên phía trước lại thấy hắn ta ở trước mặt quay đầu ngược lại nhìn mình.

Dây dường như không phải là một cuộc chạy trốn mà là một sự sỉ nhục, nhưng Sonic không cảm thấy như vậy bản thân cậu lúc này đang run lên cầm cập.

“ Vèo... “

“ Vụt! “

Sonic lại quay ngược lại cầm đầu chạy vào trong thành phố, ở thành phố tốc độ sẽ bị giới hạn bởi vật cản. Lúc này Sonic đang thâm đánh cược vào sự may mắn của mình để trốn thoát.

Tốc độ của Sonic tuy chậm so với Master Speed nhưng tốc độ của cậu đủ nhanh để loại bỏ ma sát trong không khí bằng cách rung với tần số cực kì thấp. Master Speed cũng làm như vậy bởi nếu không chỉ cần hai người chạy thôi cũng đủ để phá nát cái bề mặt trái đất này bằng lực ma sát.

Trên đường, trên các tòa nhà thẳng đứng hay trên nước Sonic đều cầm đầu chạy như điên cứ mỗi lần Sonic rẽ hướng khác là bắt gặp Master Speed ngay trước mặt. Dường như lúc này Sonic đang thử dốc, thứ nhất là bởi tâm lý thứ hai ở tốc độ Mach 10 đối với cậu chưa quen nên cơ thể cậu đang gần kiệt sức.

“ Thôi đùa đủ rồi, còn chạy loạn ở đây nữa mày sẽ chết! “

Ngay lúc Sonic định bỏ cuộc thì bên tai cậu vang lên tiếng nói của Master Speed, khi cậu nói vừa kết thúc Sonic không còn cảm giác chân mình chạm đất nữa, mà thay vào đó là một tốc độ kinh khủng đến độ cậu không thể tưởng tượng được.

Trong mười giây từ Việt Nam, Sonic bị Master Speed kéo đi tới tận Bắc Cực.

“ Rầm! “

“ Nói! Mà là ai? “

Master Speed lôi cổ Sonic tới giữa Bắc Cực rồi ném cậu bay thẳng vào một núi băng.

Sonic ọc máu máu ra vì bị đập nội tạng ở bên trong.

“ Khụ khụ... “

Mỗi tiếng ho là một miếng máu ọc ra từ miệng Sonic.

Cắn răng Sonic ngược đầu lên nhìn Master Speed:

“ Tôi không biết, tôi không biết sao tôi lại ở đây... khụ... “

Thấy Sonic giống như giả vờ giả vệt Master Speed điên máu lên tính lại sút cho cậu một cú thì tai nghe nằm trong mặt nạ của Master Speed vang lên:

“ Khoan! Nó là người của ta, đem nó về đây! “

“ Rõ thừa thiếu chủ... “

Master Speed xưng hô một câu thiếu chủ xong lại trước mặt Sonic nắm lấy cổ áo của cậu lôi đi mà chạy.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Ý Đồ Của Nhược Y ?

Sài Gòn, Quận bốn.

Trong một quán bida đầy rẫy những tên đầu trâu mặt ngựa xăm trổ đầy mình trong đây.

Trong vô số những thành phần bất hảo ấy ta bắt gặp một hình bóng quen thuộc, một thanh niên với gương mặt tri thức nhưng mang trong đó vẻ ngông nghênh không sợ ai.

Phi Hùng đàn em của Thu Phong, đúng chính hắn.

Tính tới bây giờ đã được hai tháng hắn chưa thấy mặt đại ca mình đâu cũng chưa có tin tức gì ngoài việc người mà hắn cho là người tình của đại ca mình Nhược Y tới nói với hắn Thu Phong đang bận việc ở nước ngoài đoạn thời gian này sẽ không về được sau đó cô ta bỏ đi không để lại một lời giải thích nào thêm.

Lúc này một thanh niên ngỗ ngáo đầu tóc nhuộm màu xám tro trông rất cá tính cầm một chai nước ngọt tới chỗ Phi Hùng:

“ Anh Hùng uống miếng nước đi! “

“ Ừm. “

Phi Hùng ừm nhẹ một tiếng cầm lấy chai nước tu lên một ngụm. Hắn lắc đầu ngao ngán do ga của nước ngọt quá nhiều, thở phào ra một hơi rồi quay

sang tên vừa đem nước cho hắn nói:

“ Đại ca đi đâu cả hai tháng chẳng thấy tăm hơi, bây giờ khu này đã nắm gọn trong tay của chúng ta cũng đến lúc phải mở rộng địa bàn mà đại ca lại chẳng thấy đâu... “

“ Anh Hùng, em thử nói cái này nếu được thì mình cứ đi kiếm chuyện với băng Sáu Râu, đợi lúc anh Phong về rồi mình đánh chiếm luôn một thể! “

“ Bốp! “

Phi Hùng gõ vào đầu tên tóc nhuộm một cái:

“ Mày bị ngu à? Thích thì giờ qua gây sự với tụi nó còn kịp, vấn đề mày phải hiểu ở đây băng mình chỉ mới hoạt động gần ba tháng thôi, bên phía cảnh sát chưa quen ai kiếm chuyện bậy bạ để nó gõ cửa lên phường cả lũ à? “

Lúc này tên bị đánh xoa xoa cái đầu, gương mặt hắn mới từ từ hiện ra một gương mặt rất là quen thuộc đối với Thiên Long không ai khác là bạn nó Hà Hải.

Lên đây mới hai tháng Hà Hải bắt đầu bộc lộ bản tính ăn chơi của mình, học đã dứt còn thích đánh nhau tới Thu Hương cũng không nói nổi nó vả lại cô cũng đang lo chuyện Thu Phong mất tích hai tháng trời không liên lạc được nên cũng quên bèn đi chuyện của thằng em.

“ Ui! Thì em chỉ nói thôi mà... “

“ Thực lực băng mình đủ để dẹp mấy băng xung quanh đây nhưng đại ca là người chống lưng cho tụi mình lại không thấy xuất hiện thì làm ăn được

gì. Mà thử gọi thằng em ông coi biết tin tức gì không, dù gì hai đứa mà cũng bạn thân với nhau mà! “

“ Dạ để em gọi nó! “

Hà Hải dạ một tiếng rồi chạy ra ngoài móc đt ra gọi cho Thiên Long.

....

“ Rầm rầm rầm rầm... “

“ Mấy cái bao này mềm quá! “

Thiên Long đang đắm bao cát thì bỗng dừng lại vì nó quá mềm, cái bao cát này cậu mới đặt mua của người ta trên mạng bên trong chỉ độ toàn vải với bột gỗ không như bao của của Thu Phong toàn cát xây dựng nên Thiên Long đắm vào cứ có cảm giác như đắm vào gối vậy chẳng sướng tay gì cả.

Hai tháng kể từ khi Thu Phong đi nước ngoài nói đúng hơn là mất tích mà Thiên Long không biết thì lúc Thu Phong đi vắng Thiên Long vẫn chăm chỉ luyện tập thậm chí còn tự tăng thêm cường độ cho bản thân nhưng vẫn không làm sao những việc học.

Có một điều cậu hiểu anh trai mình đi đâu hai tháng trời không có một chút liên lạc, nhà cửa bên kia thì sắp xây xong nhưng không thấy anh mình đâu chỉ có chị Nhược Y là hay lui tới.

Nhưng có chuyện Thiên Long thấy không hiểu là chị Nhược Y thường ăn nói rất hoạt bát mà dạo gần đây cậu cứ thấy chị ta buồn buồn làm sao. Một hôm Thiên Long thấy Nhược Y đứng trước cửa phòng của anh hai mình khóc, lúc đó cậu chạy ra hỏi thì Nhược Y lau vội nước mắt đi không nói một lời.

“ Reng reng... “

Đang suy nghĩ về chuyện của anh hai mình thì bỗng điện thoại của cậu vang lên.

“ Hải à? “

Thiên Long nhìn vào điện thoại thấy số thẳng bạn thân lâu năm của mình gọi tới:

“ Alo tao nghe này! “

“ Long à? “

“ Ủ nghe? “

“ Tao hỏi chút, về chuyện của đại ca à không anh Phong ấy mày biết ảnh đi đâu không hai tháng rồi người trên Sài Gòn không liên lạc được với anh Phong. Trên này còn có nhiều chuyện cần anh Phong ra mặt giải quyết lắm. “

“ À, tao nghe chị Y nói anh hai tao qua Mỹ rồi. Công việc của mật vụ gì đấy không thể nói được, mày cứ yên tâm đi có gì để tao nói chị Y cho! “

“ Ủ, nhớ nhanh nhanh nha, trên này không có anh Phong là không xong đâu! “

“ Rồi biết rồi, hôm nào tao rảnh tao lên Sài Gòn chơi với mày. “

“ Ok vậy ha, lên rồi gọi tao! “

“ Ok! “

“ Tút tut... “

Đầu dây bên kia Hà Hải cúp máy xong sau đó quay sang nhìn Phi Hùng lắc đầu nói:

“ Thua rồi anh Hùng, thằng Long cũng chỉ biết anh Phong đi Mỹ thôi ngoài ra chẳng biết gì cả! “

“ Ừm! Bây giờ chắc mỗi bà Y là liên lạc được với ông Phong, tầm tuần sau nếu không gọi được cho đại ca thì gọi hỏi ý kiến bà Y, chứ thế này đám người kia không yên ổn đâu. “

“ Dạ... “

....

Quay về với Thiên Long, chuyện anh hai nó cứ tưởng mình nó không biết gì ai dè ai cũng như nó. Hết cách Thiên Long lắc đầu lao vào tập luyện tiếp, dù gì hôm nay cũng là chủ nhật mà!

....

Xong buổi luyện tập sáng, Thiên Long vào chung cư chuẩn bị ăn điểm tâm thì điện thoại cậu lại vang lên.

Là số của Nhược Y.

“ Alo, em nghe! “

“ Ừ Long à... “

Đầu dây bên kia giọng Nhược Y vang lên nghẹn ngào, giống như cô vừa mới khóc xong.

“ Dạ! “

“ Sáng nay em rảnh không? Đi ăn sáng với chị, chị có chuyện cần nói với em... “

Thiên Long hồn nhiên không nghĩ Nhược Y có chuyện gì cần nói với nó mà liền trả lời:

“ Dạ, em cũng đang tính ăn sáng... “

“ Vậy được rồi, thay đồ xuống dưới đi chị qua đón! “

“ Tút tut... “

Thiên Long chưa kịp nói câu đang tính ăn sáng ở nhà thì Nhược Y đã chen vô nói xong lại cúp máy ngang khiến cậu khó hiểu.

Lúc này mẹ Thu Phong đi từ trong phòng ra thấy Thiên Long vẫn chưa ăn sáng liền nói:

“ Long sao không ăn đi con? “

“ À dạ, chị Y nói đến chở con đi ăn sáng có chuyện gì ấy... “

“ Ủ vậy vô thay đồ đi đi, mà con tắm chưa thể sáng lại tập thể dục nữa à? “

“ Dạ con đi tắm đây! “

Nói vội vàng với mẹ mình vài câu Thiên Long liền bay thẳng vô nhà tắm.

- Mười lăm phút sau tính cả thời gian thay đồ thì Thiên Long đã có mặt trước cổng chung cư đợi Nhược Y tới đón.

“ B-Rùm... “

Tiếng động cơ khỏe mạnh của chiếc Ferrari quen thuộc vang lên bên tai Thiên Long. Đa số khoảng thời gian này Nhược Y hay đi lại bằng chiếc Ferrari này, đối với cô tuy ít nhưng nó mang chút gì đó gọi là hình bóng của Thu Phong trong này.

Trong xe Nhược Y hạ cửa kính xuống nhìn Thiên Long đứng ngoài đợi ngoài đường:

“ Vô đi đứng đó làm gì? “

“ À dạ... em đang nghĩ tới bao giờ mới sắm được chiếc này... “

“ Vào đi “

“ Dạ! “

Thiên Long thấy Nhược Y không muốn nói nhiều liền mở cửa sau của xe ra chui vào đặt mông ngồi xuống đó.

“ B-Rùm... “

Nhược Y đề máy lên chạy, lần này không giống như lần đi chung với Thu Phong hồi trước cô không hề chạy nhanh nữa mà đi rất từ tốn. Có lẽ vụ Thu Phong biến mất ít nhiều cũng tác động vô tâm lý của cô.

Không biết tại sao khi Thu Phong mất tích cô lại dành nhiều nước mắt để khóc cho anh ta như vậy, trong khi bản thân cô lúc trước chỉ xem anh ta là món đồ để lợi dụng mà thôi. Nhưng dù vậy Thu Phong vẫn không hề để ý tới cô dù chỉ một chút, thậm chí anh ta còn quen một người con gái bình thường đến độ không thể bình thường hơn được nữa, điều đó lại làm cho cô tức giận.

Vốn phụ nữ cũng có cái tính kiêu ngạo của mình, Nhược Y cũng vậy. Trước mặt cô ít nhiều đàn ông cũng phải siêu lòng trước cô, cô nói một thậm chí những tên đó không dám nói hai, cho dù là Đức Công đi nữa cũng không thể chịu nổi cái vẻ đẹp chết người này của Nhược Y.

Vậy mà Thu Phong chẳng thêm mảy may để ý tới, nhưng cô nào biết trong đầu Thu Phong ẩn tượng ban đầu anh nghĩ cô chỉ là gái qua tay của mấy tên đại gia mà thôi. Nếu Nhược Y biết Thu Phong suy nghĩ vậy thì cô băm anh ta ra từ lâu rồi chứ không phải yêu thương nhớ nhung như thế này.

Là phụ nữ cô thấy Thu Phong chẳng thêm để ý tới mình thì cô càng kiêu ngạo khiến anh ta phải yêu mình, từ đó dần dần cô yêu Thu Phong lúc nào chẳng hay. Đến khi Thu Phong mất tích cái thứ tình cảm cô cho là chết tiệt ấy nó mới bộc lộ ra, và giờ cô dặn lòng dù Thu Phong có sống hay chết cô cũng phải trả thù cho anh bằng cách lợi dụng Thiên Long.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Quyết Định Của Thiên Long .

Tại nhà hàng Café Lan Rừng.

Một trong sáu phòng VIP của nhà hàng Cafe này Thiên Long đang dùng điểm tâm với Nhược Y trong đó.

Nhìn vào menu Thiên Long chọn đại một món sau đó lại nhìn đông nhìn tây xung quanh căn phòng, bởi đây là lần đầu tiên cậu bước vào một nơi sang trọng như thế này một thằng học sinh cấp ba như cậu vẫn đem theo đầy cái hiếu kỳ từ mọi vật xung quanh.

Nhìn chán chê mê mải xong Thiên Long quay sang hồn nhiên nói với Nhược Y:

“ Chị Y, hôm nay sao chị rảnh rồi mời em đi ăn sáng vậy. Ủa mà chị có chuyện gì muốn nói với em sao? “

Nhược Y đang ngồi trầm tư nơi đó bị Thiên Long hỏi liền giật bắn mình một cái. Lấy lại bình tĩnh Nhược Y cười trừ nói với Thiên Long:

“ Em cứ ăn xong đi rồi chị em mình nói chuyện sau, ăn đi, ăn chưa no thì gọi tiếp hôm nay chị mời em! “

“ Dạ! “

Thiên Long cười hì hì dạ một tiếng ngon ơ mà hồn nhiên không biết sau hôm nay cậu sẽ phải gặp rất nhiều biến cố chỉ vì quyết định của mình.

....

Sau khi cùng Thiên Long ăn xong, Nhược Y có gọi lên hai phần nước cho cô và Thiên Long.

Lúc này đợi cho Thiên Long uống được một ít, khi thằng bé đang bấm điện thoại Nhược Y bỗng nói:

“ Long này, chị có chuyện này muốn nói với em... “

“ Dạ! Chị cứ nói đi. “

Thiên Long đặt cái điện thoại trên tay xuống quay qua nhìn Nhược Y ngồi phía đối diện trả lời.

“ Về chuyện của anh hai em. “

“ Anh hai? “

“ Ừm... “

Nhược Y ừm một tiếng nặng trĩu.

Dù có ngu đến đâu đi chăng nữa Thiên Long cũng biết có chuyện không ổn xảy ra với anh hai mình rồi.

“ Anh hai em... gặp chuyện gì sao? “

Hai con mắt Thiên Long tròn trố lên không kiềm chế được cảm xúc hỏi Nhược Y.

Thấy Thiên Long bắt đầu mất bình tĩnh đúng như những gì Nhược Y nghĩ, nhưng lúc này cô không cười được mà thay vào đó cô trấn tĩnh Thiên Long:

“ Em bình tĩnh đi, với trí thông minh của em thì chuyện anh hai em... sớm muộn em cũng biết nên chị không muốn giấu em... “

“ Vậy... “

Thiên Long tính nói gì đó rồi thôi, nghẹn lại trong họng để chờ Nhược Y nói ra tình hình của anh hai mình. Đối với cậu Thu Phong không chỉ như một người anh mà còn như một người cha từ khi ba cậu mất, anh hai cậu dạy cậu biết thế nào là đúng thế nào là sai. Chưa kể anh hai cậu còn cứu cậu một mạng sống, dạy võ cho cậu.

Những lúc anh hai đi quân đội tiền có bao nhiêu cũng đều gửi về lo cho cậu ăn học, ban đầu cậu còn nhỏ không hiểu chuyện nên không quan tâm mấy, nhưng càng về sau khi lớn lên cậu mới hiểu anh mình chẳng dành dụm được bao nhiêu mà sử dụng số tiền đó cho cậu ăn học cậu rất vui.

“ Anh hai em... khi sang Mỹ đã bị mất tích... chị... chị... chị rất xin lỗi... vì không thể làm gì được... hức... “

Nói tới đây giọng Nhược Y bắt đầu nghẹn lên, cô khóc. Những dòng nước mắt này là thực sự, cô hi vọng vào Thu Phong quá nhiều, cũng dành tình cảm cho anh rồi lại mất hết.

“ A... chị ơi, có gì từ từ nói không sao đâu mà... “

Thấy Nhược Y bắt đầu khóc tay chân Thiên Long luống cuống lên, đối với Thiên Long cũng giống như thằng anh nó thấy con gái khóc là bắt đầu rối tinh rối mù lên không biết làm gì nhất là đối với người phụ nữ xinh đẹp như Nhược Y đây.

“ Hức... Chị không sao đâu em, để chị một lúc được rồi! “

Nhược Y đưa tay lên nói với Thiên Long tỏ vẻ không sao, bởi Nhược Y cũng chẳng có ý định mè nheo với Thiên Long làm gì vả lại thằng bé cũng là em trai của người cô yêu nữa.

Nghe vậy Thiên Long cũng biết gật đầu rồi ngồi yên đó.

Một chập sau khi Nhược Y bắt đầu bình tĩnh lại được thì cô mới bắt đầu nói ra từng chữ ghi sâu vào trong não Thiên Long:

“ Anh trai em khi cùng chị đi sang Mỹ để cùng thực hiện một nhiệm vụ trong tổ chức mật vụ, tuy bọn chị đã hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp tất cả nhà nhờ anh hai của em. “

Nói tới đây Nhược Y dừng lại nhìn Thiên Long, thấy thằng bé không có dấu hiệu gì là nôn nóng nữa thì cô mới bắt đầu nói tiếp:

“ Em có từng xem mấy bộ phim giả tưởng về người dị năng hay gì chưa? “

Đang nói chuyện về anh hai mình bỗng Nhược Y chuyển sang chủ đề khác khiến Thiên Long cảm thấy khó hiểu tuy vậy cậu vẫn trả lời:

“ Dạ rồi chị, mà chuyện đó có liên quan gì đến anh hai em... “

“ Có liên quan! Những con người ấy thực sự tồn tại và họ đã bắt anh hai của em đi... “

Nhược Y nói tới đây hai con mắt Thiên Long mở to ra với vẻ không thể tin được. Tuy nhiên cậu vẫn không nói gì mà im lặng đợi cho Nhược Y nói tiếp.

Hai tay Nhược Y ôm lấy vai mình đôi mắt buồn rười rượi nhìn xuống mặt đất:

“ Anh Phong là một người đàn ông mạnh mẽ, căn bản những tên dị năng thông thường không thể nào làm gì được anh ấy. Không may thay anh ấy lại gặp phải một trong những tên mạnh nhất và rồi một mình anh ấy... chiến đấu với hắn ta, trước đó chị cũng mém bị hắn ta giết. Sau khi tỉnh dậy chị ngay lập tức đi tìm anh hai em anh Phong nhưng không được... Chị rất xin lỗi em, mong em hãy tha thứ cho chị... “

Nói tới đây Nhược Y không dám nhìn vào mắt Thiên Long mà quay hẳn mặt sang hướng khác, cô rất muốn khóc nhưng phải kìm nén bởi nếu cô khóc thì không thể nào khuyên Thiên Long được.

“ Em... em... em... “

Thiên Long lấp bắp ba từ em, cậu tính nói gì đó mà ghen lại không nói được.

Đối với Nhược Y đột qua Mỹ vừa rồi cô đúng hơn là si tình anh kẻ từ lúc đó, một người đàn ông có phong thái chiến đấu mạnh mẽ không run sợ trước bất cứ một thứ gì. Cô là người trực tiếp chứng kiến điều đó, bởi vậy nên cô không tin một kẻ dị năng bình thường có thể dễ dàng đánh bại anh. Lúc đó hi vọng phụ hưng gia tộc của cô càng to hơn cho đến khi tên Master Speed xuất hiện đập tắt nó đi.

Sự thật lời của Nhược Y có vài phần giả dối trong đó, nói giả dối cũng không phải cô không dám nói là Thu Phong đã chết rồi sự thật là cô không dám tin vào điều đó. Trước giờ chưa một ai đối đầu với Master Speed mà còn sống cả tuy thế cô vẫn nghĩ Thu Phong còn sống và đang lẫn trốn ở đâu đó hoặc như lời cô nói là anh bị họ bắt giam. Nhưng để làm gì tới cô vẫn không biết.

Hai tháng qua từ khi Thu Phong mất tích cô đã vận dụng hết tất cả mọi quan hệ mà cô có để tìm cho ra được Thu Phong, thậm chí cô còn uy hiếp

cả lão Đức Công kia. Nhưng không, ông ta không còn thấy Thu Phong nữa liền cắt đứt mọi liên quan với anh cho dù là tìm kiếm. Thu Phong còn sống thì ông ta có thể để cho Thu Phong phát triển rồi dựa vào nhưng số người tài giỏi đều chết sớm bây giờ ông ta đang hướng vào một kẻ khác nên mặc kệ Thu Phong còn sống hay chết, về phần Nhược Y ông ta cũng chỉ lắc đầu vì con đàn bà si tình.

“ Chuyện này xin em đừng kể với mẹ em, chị sẽ tìm mọi cách để đưa anh hai em trở về. Chỉ cần em đừng nói gì với bác là được rồi! “

Nói tới đây thì Nhược Y im lặng không nói nữa, cô không muốn nói nhiều để rồi tăng thêm sự sợ hãi cho Thiên Long.

Đối với Thiên Long, Thu Phong là một con người không thể đánh bại trong mắt nó vậy mà lần này anh hai nó thật sự thất bại rồi.

‘ Người dị năng tồn tại sao? Anh hai mình mà bị đánh sao? Cái gì đang diễn ra vậy? Vậy còn bang Hắc Long thì sao, còn các anh mới lên Sài Gòn ngóng tin tức của anh hai nữa... Làm sao đây, làm sao đây... ‘

Một mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu Thiên Long lúc này, tức mình Thiên Long vò đầu bứt tóc liên tục. Anh hai cậu biến mất chuyện này nếu lộ ra sẽ dẫn tới không biết bao nhiêu là hệ lụy. Cậu đủ lớn để hiểu chuyện này không thể nói ra và ít nhất phải tìm cách giải quyết cho tới khi anh cậu trở lại.

“ Vậy chuyện anh hai em mất tích ngoài em ra còn ai biết nữa không chị... “

Có vẻ như Thiên Long cũng đã dọn dẹp xong cái mớ hỗn độn trong đầu mình rồi đưa ra quyết định gì đó nên mới hỏi Nhược Y.

Nghe Thiên Long hỏi vậy nội tâm Nhược Y trở nên vui mừng nói:

“ Không! Ngoài các bạn của anh em ở Mỹ ra thì ở trong nước không ai biết ngoài chị... Chị xin em đừng nói với những người khác được không? “

“ Chị không cần phải lo lắng em tự biết thế nào. “

“ Ừ chị thật lòng cảm ơn em! “

Nói tới đây thì Nhược Y im lặng, theo đó Thiên Long cũng im lặng theo.

Thiên Long là một cậu bé thông minh, nhưng thông minh ách bị thông minh trị đôi khi quá thông minh cũng không tốt.

Nhược Y trong đoạn thời gian ngắn mấy ngày đã tìm hiểu kỹ về tính cách lẫn cách ứng xử của Thiên Long nên hôm nay cô mới quyết định nói ra chuyện này.

Câu nói tiếp theo của Thiên Long lúc này đúng với suy nghĩ trong đầu của Nhược Y hiện tại:

“ Hiện tại có cách nào để cứu anh em không? “

“ Tới giờ chị vẫn chưa tìm ra được tin tức của anh hai em, nhưng cho dù có tìm được thì chắc chị đã chết... bởi chị không có khả năng đó. “

Ý của Nhược Y ở đây bản thân cô không đủ khả năng để làm một chuyện không tưởng cứu Thu Phong ra khỏi một kẻ nhanh nhất thế giới được.

Nghe tới đây mặt Thiên Long xụ xuống không biết nói gì, nó rất muốn cứu anh nó, dù giờ nó vẫn là người chưa hiểu được nhiều chuyện nhưng nó biết nó không thể để anh nó mất tích mãi được nữa đâu một ngày họ giết anh nó thì sao?

“ Vậy làm sao để cứu anh hai em... Em có thể làm gì được không chị?... “

“ Em nghĩ mình có thể đánh thắng một kẻ với tốc độ chạy được tính bằng Mach sao? “

“ Em... em... “

Bị Nhược Y nói Thiên Long ấp a ấp úng, cậu không ngờ kẻ đánh bại anh mình lại là kẻ mang dị năng biến thái như vậy.

Nhưng không để Thiên Long thấy vọng được bao lâu Nhược Y tiếp tục nói:

“ Vẫn còn một cách duy nhất... “

“ Cách gì chị? “

Thiên Long hốt hoảng đứng lên nhìn chăm chăm vào Nhược Y.

“ Cách duy nhất là em phải đóng thành vai anh em... “

“ Đóng vai anh em? Em với anh hai tuy giống nhau nhưng không phải tới mức như sinh đôi chỉ có vài nét tương đồng mà thôi... “

Nhược Y lắc đầu nói tiếp:

“ Cái đó chị biết, ý của chị là em sẽ trở thành anh em, bước đi trên con đường của anh em đang đi giang dõ. Em phải giết người, em phải đánh nhau, em phải hèn hạ thậm chí phạm nhiều tội ác hơn. Khi em có đủ thực lực thì không cần bản thân em ra tay chỉ cần thể lực em tích được trong người sẽ cứu được anh em ra. Em có chấp nhận không? “

Nói tới đây Nhược Y dừng lại không nói nữa cô để cho Thiên Long suy nghĩ, bởi con đường cô bắt nó đi khác hoàn toàn với Thu Phong cùng một hướng nhưng cách làm khác. Cô muốn nó bằng cách nhanh nhất để điều tra được tin tức của Thu Phong.

Nghe xong Thiên Long cũng thoáng giật mình, thật sự cậu rất ngưỡng mộ anh cậu, một người anh trai mạnh mẽ giỏi võ lại còn ngẫu lòi.

Cuối cùng Thiên Long cũng phải đưa ra quyết định so với việc cậu trở nên tệ hại thì việc anh cậu không bao giờ quay về nữa lại là chuyện đáng sợ hơn rất nhiều. Cậu không muốn chứng kiến cảnh mẹ mình phải khóc khi biết tin anh mình như vậy thêm một lần nào nữa.

Hai tay Thiên Long siết chặt lại với nhau trong đầu thầm nhủ ‘ Con xin lỗi mẹ ‘:

“ Xin chị hãy chỉ em cách trở thành người như anh em... “

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Quá Dễ Đà Ng

“Được chị sẽ giúp em!”

Nhược Y mỉm cười như một thiên thần đáp lời Thiên Long.

.....

Trụ sở mật vụ CP0.

Ngồi trên xe oto Nhược Y đưa cho Thiên Long một tấm thẻ thông hành của nhân viên mật vụ dạng như một tấm thẻ dành cho khách tham quan.

“Em cầm lấy tấm thẻ này đi. Đây là nơi anh hai em làm việc, chị dẫn em vô đây để test thẻ lực cùng phản xạ lúc chiến đấu của em bằng những thiết bị trong này.”

“Dạ!”

Thiên Long cầm lấy tấm thẻ ghi chữ ‘Khách’ treo lên trước ngực rồi theo Nhược Y đi vào trong tầng hầm trụ sở.

Trước đó khi trên đường đến đây Nhược Y có nói với Thiên Long một số chuyện.

Thứ nhất Nhược Y bắt cậu phải hoàn thành việc tốt nghiệp trong vòng hai tháng tới, hiển nhiên đó là điều không thể vì Thiên Long chưa đủ tuổi cộng thêm kiến thức. Nhưng với khả năng của một người làm mật vụ cô có cách để Thiên Long thi được tốt nghiệp bằng cách đưa ra một cái lý do

quốc gia cần cậu để thực hiện những nhiệm vụ khó khăn bên nước ngoài nhưng trước hết Thiên Long phải qua được bài test trong trụ sở mật vụ đã.

Mấy tháng trời Thu Phong huấn luyện cho Thiên Long cuối cùng cũng có đất dùng không đơn giản chỉ để đánh nhau vô bổ.

Giờ với thể lực cộng sự tiếp thu cực kì mạnh của Thiên Long thì năm tháng luyện tập của Thiên Long mạnh hơn gấp đôi những đặc công bình thường tuy nhiên kinh nghiệm chiến đấu của Thiên Long vẫn rất non nớt.

Các bài test nằm trong mật vụ cơ bản gồm có:

Bài thứ nhất: Thể lực – Chạy bền ba mươi phút

Bài thứ hai: Chạy nhanh một trăm mét trong vòng 20 giây.

Bài thứ ba: Hít đất liên tục một trăm cái...

.... Vân vân...

Trong tất cả các bài thử nghiệm thể lực thì trong đó còn có test phản xạ, khả năng chiến đấu cận chiến, thậm chí tới cả khả năng bắn súng cái này Nhược Y sẽ tìm cách để Thiên Long thử sau tại thẳng bé sợ tới cây súng thật còn chưa được nhìn qua.

Có tổng cộng một trăm bài test được chia thành một trăm điểm. Trừ những bài test đặc biệt nêu ở trên như khả năng chiến đấu cận chiến hoặc khả năng xử lý tình huống trong một cuộc đấu súng cái đó sẽ kiểm tra riêng. Mỗi bài kiểm tra sẽ chia ra các mức trung bình, chỉ cần trên mức trung bình sẽ tính một điểm, tuy nhiên khả năng đó vẫn được ghi lại để nâng cao tiêu chuẩn của một mật vụ.

Một trăm bài test thể lực dành cho Thiên Long.

....

Hai tháng kể từ khi Thu Phong mất tích như đã nói ở trước Thiên Long luyện tập cực kì nhiều, nhiều hơn những gì Thu Phong đưa ra thậm chí bộ quần áo nặng cả tấn của Thu Phong, Thiên Long gần như mặc được trọng lượng sáu trăm kí. Cân nặng bộ quần áo càng nhiều càng khó lên tiếp, với một học sinh lớp mười như vậy là quá kinh khủng, tuy vậy Thiên Long mặc trọng lượng sáu trăm kí cơ hội chỉ nhấc tay nhấc chân đi lại được thôi vẫn rất khó khăn trong việc di chuyển.

Mỗi lần Thiên Long khoác bộ đồ này lên cậu mới thấy anh hai cậu kinh khủng đến nhường nào.

“ Được rồi em vào đây! “

Thiên Long đang đứng nhìn ngơ nhìn ngác bởi cái vẻ đẹp hùng vĩ của trụ sở mật vụ này, nó thậm chí còn đẹp hơn tất cả những bộ phim giả tưởng mà cậu thấy trước đây, đẹp đẹp đến nỗi cả gia gà.

Đang mãi ngẩn thì Nhược Y đứng từ xa ngoắc ngoắc Thiên Long lại.

“ Dạ! “

Thiên Long gật đầu một tiếng rồi chạy sang chỗ Nhược Y.

Lúc này đứng cạnh Nhược Y là một người đàn ông to cao thậm chí cao hơn Thiên Long một cái đầu, Thiên Long ước chừng suy nghĩ trong đầu chắc người đàn ông này cao hơn một mét tám gần một mét chín.

Người đàn ông to cao mặc đồ vest cầm quyền sở trên tay chỉ vào Thiên Long nói:

“ Thằng nhóc này à? Cô nói nó mới lớp mười sao? Mặt non choẹt trông yếu ớt thế này thì test được mấy bài trong đây! “

Trong ánh mắt trên kia đầy vẻ coi thường Thiên Long, căn bản thì chẳng ai coi trọng một thằng nhóc lớp mười cả cho dù Thiên Long có lớn hơn đi chăng nữa với vẻ bề ngoài đẹp trai thư sinh kia thì chẳng ai tin nó luyện tập bất cứ một thứ gì cả. Thậm chí hẳn ta thấy cơ thể Thiên Long chẳng có gì là to con.

Lúc này Thiên Long đang mặc một cái oác khoác dày cộm vẫn chưa thềm cởi ra, cơ thể của Thiên Long không phải gọi là nhỏ mà là gọn. Toàn thân của cậu bé cũng có đầy đủ các bộ cơ thậm chí còn khỏe hơn vài động viên thể hình cùng hạng cân.

Thấy vẻ mặt khinh người của tên kia khiến Nhược Y khó chịu làm cô liền nói một câu:

“ Nó là em trai của Thu Phong bên đội mật vụ số một, là đội trưởng đã mất tích cách đây không lâu! “

“ Ô? Của tên quái thai đó à? Nói đến hẳn cũng tiếc nhỉ giỏi như vậy lại gặp phải những kẻ không phải người, trách ai bây giờ? “

Vẻ mặt của tên kia khi nghe nhắc đến tên Thu Phong liền ngạc nhiên kèm theo vẻ tiếc hận giả tạo khiến Thiên Long không thể nào ưa nổi.

Bản thân cậu thậm chí dù cho những bài test này có như thế nào đi nữa cậu phải vượt qua một cách hoàn hảo nhất có thể để những kẻ chống mắt lên coi thường anh mình sẽ phải ngược lên xem anh mình đào tạo ra một người như thế nào.

Thấy ánh mắt bất thiện của Thiên Long, tên mặc đồ vest kia cũng biết mình hơi quá nhiều chuyện nên cũng không nói nữa và hẳn cũng chẳng sợ

cái suy nghĩ gì trong đầu của Thiên Long đâu mà ngại nói bậy nói bạ bị bà Nhược Y bắt được gáy thì khổ.

Hắn quay sang nhìn Thiên Long vẫn ánh mắt khinh thường nói:

“ Em trai của ông Phong à? Cố lên nhé, anh Phong của nhóc trước vượt qua tất cả bài kiểm tra này với con điểm tuyệt đối đấy! Để xem thằng em làm được gì! “

“ Ừm! Ông anh cứ xem... “

Giọng Thiên Long kiêu ngạo đáp lại lời tên kia mà không thèm nhìn hắn.

“ Thằng em giống thằng anh nhỉ? “

Tên đó quay sang nhìn Nhược Y nói, Nhược Y hừ một tiếng không thèm quan tâm:

“ Nhanh cho thằng nhóc test mấy bài đó đi, xong tôi còn có việc! “

.....

Hơn ba tiếng sau.

“ Leng keng... “

Tên to con vừa nãy cầm quyển sổ với cây bút trên tay bỗng nhiên rơi xuống sau khi test bài thể lực và sức khỏe cuối cùng của Thiên Long.

“ Điểm... điểm tôi đa... không... không... sao thằng nhóc đó có thể khỏe đến như vậy được? Nó mới lớp mười mà...? “

Thiên Long từ bên trong phòng tập bước ra với toàn thân đầy mồ hôi nhễ nhãi nhưng hồn nhiên không có một hơi thở gấp nào.

Từ đầu đến giờ khi đến đây Thiên Long chưa hề cởi áo khoác của mình ra, nó cũng khá dày nhưng cậu không muốn cởi nó ra cho đến khi hoàn thành xong tất cả bài tập.

Lúc này Thiên Long đang bước đi về phía Nhược Y vừa đi cậu vừa cởi áo khoác của mình ra bên trong cậu mặc áo ba lỗ màu trắng. Mồ hôi thấm lên từng thớ vải dán sát vào da thịt Thiên Long, cả cơ thể cậu tràn đầy cơ bắp một cách hoàn mỹ không to quá cũng không bé quá cũng không phải vì gầy mà mới có cơ.

Khi đi ngang qua tên to con mặc bộ vest Thiên Long ghé sát vào người hắn mang theo cái vẻ đẹp trai vốn có của mình cậu nhếch mép nói:

“ Quá dễ dàng ông anh ạ! Anh hai tôi dạy tôi đây. “

Nói xong Thiên Long đứng thẳng người đi từng bước về phía Nhược Y.

Nhược Y thậm chí ngạc nhiên cũng không kém gì tên kia, mắt cô cũng không thể tin được nhìn Thiên Long, cô biết rằng Thu Phong có huấn luyện cho thằng em mình nhưng không ngờ nó lại được quá mức cần thiết.

Thiên Long sẽ là một phiên bản thứ hai hoàn hảo hơn cả Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Chẳng Muốn ĐỐI MẶT ?

Xích Quỷ ngày 2 tháng 2.

Vẫn là cái ngày mà Thu Phong điên tiết xông ra từ phòng tổng tư lệnh.

“ Rầm! “

Thu Phong đóng cửa chiếc Roll Ryce rầm một tiếng mạnh khiến cho tài xế của anh ngồi trong xe cũng phải giật bắn mình.

“ Ở đây có chỗ nào uống rượu không? Chờ tôi tới đó! “

Bằng giọng học hần Thu Phong nói tài xế chở anh đến một chỗ nào đó có thể uống chút chất còn để giải tỏa căng thẳng.

Thấy Thu Phong đang bức bối tên tài xế cũng không nói nhiều liền gật đầu đáp:

“ Vâng thưa thiếu gia! “

Là một tài xế tất nhiên phải thuộc mọi nẻo đường trên đất nước bởi tài xế chỉ có công việc là chở ông chủ của mình, thời gian rảnh thì người tài xế tất nhiên phải tìm hiểu tư liệu về đường xá lẫn các quán ăn quán uống ở khắp mọi nơi song phải ghi nhớ nó.

Nói như vậy cho nó phức tạp chơi vậy thôi chứ thực ra ở thế giới này công nghệ hiện đại chỉ cần nói nơi bạn muốn đến vào chiếc điện thoại rồi hệ

thống sẽ định vị GPS đưa ra các địa điểm cần thiếu bằng giọng nói song sẽ đến được nơi bạn đến bằng nó.

“ Quán Bar! “

‘ Xác định thuật ngữ Quán Bar. Trong phạm vi mười km có hai mươi hai quán Bar, xin hãy chọn địa điểm cần tới! ‘

Tài xế lấy điện thoại ra nói vào trong đó, sau khi xác nhận lời nói của tên tài xế điện thoại đưa ra một số địa điểm để chọn. Quyết định cuối cùng vẫn nằm vào sự chọn lựa của tài xế, hẳn ta chọn đại một địa điểm nào đó sau khi xác nhận được khoảng cách hẳn liền đánh xe đi.

Tâm trạng của Thu Phong lúc này phải nói là cực kì không ổn, dù ở thế nào đi chăng nữa chính phủ vẫn là thứ không thể hiểu nổi.

“ Kì lạ? Có thật là mình bị mất trí nhớ? “

Bỗng tự nhiên Thu Phong thì thảo hỏi bản thân một câu sau đó anh lại phẩy phẩy tay:

“ Thôi quên đi, nhức đầu! “

Cuối cùng anh lại quyết định không nghĩ gì nữa, bởi chuyện một đồng kí ức lộn xộn trong đầu anh anh chẳng thể nào hiểu nổi nó. Dù cố tới đâu nhưng sự hiểu biết của anh vẫn có giới hạn.

Thủ đô Thượng Kinh một thành phố xa hoa không kém gì thành phố Châu Lang ở miền Nam. Các quán Bar thường có hai thể loại một là hộp đêm mở nhạc xập xình chỉ hoạt động vào buổi tối, hai là các quán Bar nhẹ nhàng có quầy Bar, có những chai rệu nổi tiếng có những bản nhạc du dương, không gian yên tĩnh rất thích hợp để giải sầu muộn phiền.

Tài xế vừa cho xe tự động chạy vừa bật màn hình trên oto lên để xem cách trang trí của các quán Bar nào trông đẹp nhất để chở Thu Phong đến đó, quả thật hẳn ta là một nhân viên biết nghĩ cho ông chủ.

Bước vào trong quán Bar khá lớn nhưng lại cực kì yên tĩnh, khi đặt chân vào trong Thu Phong như bước vào một không gian khác. Mọi ánh sáng, âm thanh bên ngoài xã hội xô bồ kia đều bị chặn lại thay vào đó là ánh sáng đèn vàng mờ nhạt của quán, âm thanh du dương êm tai từ cái dàn loa trang trí giả cổ.

Thu Phong đi tới quầy Bar kéo một chiếc ghế ra ngồi vươn tay ngoắc ngoắc nhân viên pha chế:

“ Rượu ấy! Lấy cho tôi loại nào được nhất ra đây. “

“ Vâng thưa quý khách... “

Tên pha chế cúi đầu với Thu Phong xong hẳn đi làm ly rượu mà Thu Phong yêu cầu.

“ Thật sự chẳng hiểu nổi mấy ông tướng này nghĩ cái gì nữa, uy hiếp mình à? Chó thật...! “

Tuy đã vào quán Bar tâm trạng Thu Phong có ổn hơn đôi chút nhưng anh vẫn tức đến nỗi phải mắng chửi một câu. Nói gì thì nói bản thân anh dù từng giết người không chớp mắt nhưng cũng vẫn chỉ là một cậu thanh niên hai sáu hai bảy tuổi mà thôi.

“ Của quý khách yêu cầu! “

Giọng một người con gái cực kì dễ nghe vang bên tai Thu Phong.

Gọi nước từ nhân viên nam đưa nước lại là nhân viên nữ, cảm thấy khó hiểu Thu Phong liền quay đầu sang nhìn.

“ Dạ nước của quý khách ạ! “

Một thân hình nhỏ nhắn đập vào mắt Thu Phong, một hình ảnh quen thuộc, mọi kí ức anh đang cố chôn nó đi vì tưởng nó là ảo ảnh thì lại chợt ủa về.

“ Hương? Thu Hương? “

Hai con mắt Thu Phong mở to ra để gần từng chữ trong họng.

“ Sao quý khách lại biết tên tôi? “

Cô gái mà Thu Phong gọi là Thu Hương kia lại chính là Thu Hương ở thế giới Thu Phong, người con gái mà anh đã yêu, quyết định để yêu.

Người có dung mạo giống Thu Hương kia chính là kẻ sung trùng của Thu Hương người yêu Thu Phong ở thế giới này.

“ Em có phải là Hương không? Đúng phải không? “

Đôi mắt Thu Phong rung rung nhìn chăm chăm vào Thu Hương mà hỏi.

Có lẽ bị ánh nhìn của Thu Phong làm cho hoảng sợ mà cô gái tên Thu Hương kia không nói gì mà chạy đi thẳng, dáng vóc chạy giống y hệt trong trí nhớ của Thu Phong từng nhớ.

“ Tại sao em lại chạy? “

Thu Phong thở dài một tiếng cũng chả buồn đuổi theo, anh không biết Thu Hương trong trí nhớ của mình có thực sự tồn tại không nữa. Anh chỉ

biết là anh yêu một cô gái, cô gái ngay trước mặt anh vừa rồi mà cô ta lại chạy đi mất.

Thần thờ Thu Phong thờ dài một tiếng rồi cầm ly rượu được ra lên nóc từng ngụm nhỏ. Anh chẳng thèm cảm nhận vị ngon vị ngọt hay vị đắng của rượu, cứ thế mà uống xong anh lại kêu thêm một ly nữa nhưng lần này không phải là cô gái mang khuôn mặt của Thu Phong trong trí nhớ của anh mà lại là tên pha chế vừa nãy Thu Phong kêu nước.

“ Dạ nước của quý khách! “

Căn bản vì Thu Phong là khách còn ở đây hẳn là nhân viên dù rất bức vì Thu Phong thất lễ với một nhân viên khác nhưng hẳn cũng không được phép tỏ thái độ mà thay vào đó là tươi cười.

Nửa tiếng sau đầu óc của Thu Phong bắt đầu quay quay nhè nhẹ do đã ngấm rượu, nửa tiếng anh uống ít nhất cũng hai chục ly. Tử lượng của Thu Phong cũng không phải là ngàn chén không say như trong các tiểu thuyết kiếm hiệp gì, bản thân tử lượng của anh cũng thuộc dạng trung bình mà thôi, nói chung uống được nhưng không quá nhiều là được.

Dù cho xin đến cỡ nào đi chăng nữa Thu Phong vẫn giữ được bình tĩnh có điều đi thì có chút không vững mà thôi.

Anh rút thẻ ra quét vào máy tính tiền rồi lão đảo hướng cửa quán bar mà đi ra.

“ Xoảng! “

Một tiếng vỡ thủy tinh vang lên kèm theo đó là một tiếng quát mắng:

“ Con đĩ này, mày tới bao giờ mới có tiền trả cho tao? “

“ Á! “

Tiếng động lớn gây nên sự chú ý của tất cả mọi người trong quán kể cả Thu Phong cũng không ngoại lệ.

Cô gái mang dung mạo giống Thu Hương trong trí nhớ Thu Phong đang bị một tên đàn ông nắm lấy tóc một cách thô bạo.

“ Cô em... cũng thơm đấy? Nợ còn thiếu không trả được hay lấy thân báo đáp nhỉ? “

Tên đang nắm tóc Thu Hương có dáng vóc to cao cỡ chừng Thu Phong đang hít lấy hít để mái tóc bị làm cho rối bời của nàng.

Thấy cảnh tượng ấy không biết tại sao Thu Phong tỉnh rệu hẳn, máu huyết anh sôi trào lên. Tức!

Một chữ tức, ngay lúc này Thu Phong quay người lại chân bước nhanh về phía Thu Hương và người đàn ông kia.

“ Dừng lại! “

Bỗng một giọng nói khác vang lên, là của tên pha chế vừa rồi đưa rượu cho Thu Phong. Hắn ta với gương mặt gấp gấp chạy lại chỗ tên đàn ông đang nắm tóc Thu Hương xô hắn ra.

Thấy có người can ngăn Thu Phong cũng dừng lại không tiến tới nữa, bởi anh đang chứng kiến cảnh tượng thân mật của Thu Hương với tên pha chế kia.

“ Em không sao chứ? “ Tên pha chế nói.

Người đàn ông mặt bậm trợn kia bị tên pha chế đẩy ra sau mấy bước, gương mặt hắn vốn đã hung tợn xấu xí càng trở nên xấu thậm tệ hơn.

Hắn cười khẩy nhìn tên pha chế quát:

“ Hừ! Mà thích cái con mẹ gì? Nợ cóc trả tính kiếm chuyện à? “

Không sợ về hung tợn của tên kia, hắn ôm Thu Hương mà gần giọng nói:

“ Nợ từ từ chúng tôi sẽ trả, các anh cứ như vậy không cho chúng tôi làm thì lấy đâu ra tiền mà chúng tôi trả cho anh... “

“ Mà... Thằng chó này dám cãi bướng à? “

“ Bốp... rầm...! “

Tên mặt bọm tròn kia lao đến đập một phát vào giữa ngực tên pha chế khiến hắn văng ra cả người đập thẳng vào quầy Bar.

Chứng kiến cảnh tượng ấy Thu Phong vẫn chẳng động đậy gì, bây giờ đầu óc anh đang rất bế tắc chẳng nghĩ được chuyện gì nữa.

Đúng lúc này tên tài xế của Thu Phong nghe thấy tiếng động lớn trong đây liền chạy vào với gương mặt gấp gáp:

“ Thiếu gia, thiếu gia ngài không xảy ra chuyện gì chứ? “

“ Ừ không sao! “

Thu Phong quay đầu lại đáp lời tài xế một tiếng, thấy vậy tên tài xế liền nói nhỏ bên tai Thu Phong:

“ Thiếu gia! Đây là đất Bắc chúng ta không nên xen vào chuyện người khác nếu để lộ ra thân phận của thiếu gia sẽ rất phức tạp. “

“ Ừm đi thôi. “

Nghe theo lời tài xế Thu Phong nói xong liền quay người đi, căn bản những kí ức lộn xộn trong đầu anh anh không muốn nhớ tới nó nữa, quá nhức đầu quá vô lý. Anh đang nghĩ bản thân mình sao không mất trí thật luôn cho đỡ phải mệt.

“ Thu Hương à?... Đi thôi! “

Thu Phong tự lằm bằm một mình rồi quay sang nói với tài xế.

“ Dạ thưa thiếu gia! “

Tài xế thấy Thu Phong không có vẻ gì là xen vào chuyện người khác liền đi ra trước mở cửa cho Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 113: CẢM XÚC BẤT ỔN ĐỊNH .

“ Chát! “

“ Con đi này buồn bỏ mày ra! “

Thu Phong vừa đặt một chân ra khỏi cửa quán Bar thì nghe thấy tiếng tát, tuy không quan tâm nữa nhưng Thu Phong vẫn ngoái đầu lại.

Anh thấy cảnh tượng Thu Hương đang ôm chân người đàn ông hung tợn kia còn bản thân cô thì lại liên tục bị hấn tát vào mặt một cách không thương xót.

Không biết tại sao khi chứng kiến cảnh tượng này lại một lần nữa cái đầu của Thu Phong nóng lên.

Lần này không phải đi nữa mà là chạy, Thu Phong nhanh như chớp với khoảng cách hơn chục mét bị rút ngắn trong phút chốc:

“ Buông tay! “

“ Pắc! Bụp bụp bốp!... Rầm... “

Thu Phong hét lên một tiếng giật cả người Thu Hương ra khỏi người tên kia một cách thô bạo, tiếp đó anh quay sang thốc hai cú vào hai bên ba sườn tên đó kèm theo một đạp khuyến mãi cho hấn vang mót mùa về phía cuối quán lôi theo mấy cái bàn đang đứng vững chãi ở đó.

“ Phù! “

Giải quyết một người đàn ông to cao trong một nốt nhạc, Thu Phong đứng thẳng người lại sửa hai bên vành áo vest của mình.

Có lẽ Thu Phong không nhận ra nhưng hành động vừa rồi của anh khiến cả quán Bar nhìn anh như một sinh vật lạ.

Đối với một thế giới cực kì hiện đại như thế này học võ chỉ là một hình thức tập luyện thể dục thể thao, trừ những người lính hoặc những tên tội phạm mới có thân thủ tốt. Diễn hình như Thu Phong bọn họ sẽ nghĩ anh là một trong hai loại người kia, mà hai loại người kia thực sự không nên xuất hiện ở một nơi như thế này.

Dù thế giới này có hiện đại cách mấy đi chăng nữa thì giữa con người với con người vẫn có sự bất công. Dù hiện đại nhưng vẫn có mặt tốt và mặt xấu, cuộc sống của con người vẫn phân chia tầng lớp cũng chẳng khác hơn thế giới của Thu Phong là mấy.

Ngoài tên vừa nãy bị Thu Phong đập bay ra thì đi theo hắn còn hai tên nữa nhưng vấn đề là hai tên này lại không dám xông lên đánh Thu Phong mà chạy lại đỡ tên cô hồn kia.

“ Anh Huy! Anh Huy, có sao không... “

“ Ơc... khụ khụ... “

Tên to con được hai tên kia gọi là Huy liên tục ngã ngực xuống sàn ho ra máu. Quả thật cú đá lần hai cú thúc vào sườn kia của Thu Phong không hề nhẹ tí nào.

Ánh mắt anh âm trầm nhìn xuống tên Huy đang nằm ho ra máu dưới sàn song sau đó anh quay sang nhìn Thu Hương đang đỡ lấy tên pha chế bằng ánh mắt quan tâm lo lắng. Không biết tại sao lòng Thu Phong như đau quắt lại, anh chẳng suy nghĩ gì được mọi thứ trong đầu anh bây giờ trở nên trống

rỗng. Một người con gái anh yêu trong trí nhớ giờ lại quan tâm một người ai khác.

Thu Phong lạnh lùng đi tới trước mặt tên Huy chân anh nhẹ nhàng đưa lên xong hạ xuống...

“ Cờ – Rắc... “

“ A A A A A A A!!!! “

“ Sao đau lắm à? Tao cũng đau lắm đấy! “ – Thu Phong cười khẩy một tiếng

‘ Nhưng là đau trong lòng... ‘ Một dòng suy nghĩ của anh chạy ngang qua, anh lại quay đầu nhìn về phía Thu Hương. Lại một hình ảnh anh không mong muốn đập vào mắt – hai người đó ôm nhau dìu nhau mà đứng lên.

Thu Phong đảo mắt nhìn xuống dưới chân mình. Tên Huy bị anh đạp gãy tay đau đến gần như bất tỉnh, hai tên đồng bọn đi theo hắn chỉ biết giương mắt lên nhìn Thu Phong một cách sợ sệt.

Bọn chúng rất muốn gọi người tới nhưng bọn chúng cũng không có ngu, một kẻ thực lực đầy mình như người Thu Phong đây chắc hẳn phía sau lớn hơn bọn hắn gấp cả ngàn lần bây giờ có gọi người tới kiếm chuyện chỉ tổ rước thêm họa mà thôi.

“ Đại ca! Đại ca... Anh tha cho tụi em được không? “

Một tên quỳ lạy lết bằng đầu gối tới ôm chân Thu Phong cầu khẩn. Đối với bọn hắn hôm nay quả là ngày xui xẻo, sáng sớm vốn tính đi theo anh Huy của bọn hắn vô đây kiếm mấy em đào làm nhẹ nhẽ vài ván mà chưa gì người đã nằm một đống không rõ lý do.

“ Tha?... Tao có đánh tụi mày à? “

Bằng giọng âm trầm Thu Phong híp mắt lại nhìn tên đang quỳ gối trước mặt mình.

“ Dạ dạ... À không không, anh tha cho anh của tụi em được không, tụi em chỉ đến đòi nợ thôi mà... “

Thấy người trước mắt có vẻ không thuận mắt hấn, hấn liền ập a ập úng chẳng biết nói làm sai thì lúc này Thu Phong lên tiếng.

“ Họ! “ anh chỉ tay về hai người Thu Hương và tên pha chế rồi quay sang nhìn tên quỳ gối trước mặt mình “ Nợ bao nhiêu? “

“ Dạ dạ, nợ nợ...? “

Hấn thực ra cũng chẳng biết nợ bao nhiêu căn bản chỉ đi theo đàn anh đang nằm như sắp chết ở kia, hấn gãi đầu quay sang nhìn đồng bạn sau lưng mình thì thấy tên kia cũng lắc đầu theo.

“ Dạ... “

Hết cách hấn quay qua nhìn Thu Phong rồi gãi đầu với ánh mắt xin anh bỏ qua cho em lần này em chót đại.

Thấy vậy Thu Phong nhếch mồm lên:

“ Mắc cười! Đi đòi nợ mà không biết nợ bao nhiêu? Tin tao lôi tụi bay lên đồn hết không? “

Nghe tới lên đồn hai tên kia ngay lập tức dập đầu lia lịa trước mặt Thu Phong:

“ Đại ca rộng lượng, đại ca rộng lượng xin đừng làm thế với tụi em... “

“ M... một... một trăm ngàn... hự... “

Ngay lúc hai tên kia cầu xin Thu Phong thì tên Huy bị đánh cho không thể tỉnh được ngóc đầu lên nói được một câu rồi lại đập mặt xuống bất tỉnh.

Nghe được mệnh giá Thu Phong liền móc trong người ra một tấm thẻ ngân hàng rồi nói:

“ Có máy quét thẻ chứ? “

“ Dạ dạ để em tìm... “

Tên quỳ trước mặt Thu Phong dạ dạ vài tiếng rồi lục trong người tên huy lấy ra một máy gì đó nhỏ nhỏ xinh xinh màu trắng. Hắn cầm chiếc máy đó đưa bằng hai tay lên trước mặt cho Thu Phong cẩn thận nói:

“ Dạ đây thưa đại ca... “

“ Tít tít tít tít tít... “

Chiếc máy đó chính là máy thường dùng để giao dịch tiền bằng thẻ ngân hàng, thời thế hiện đại này cho dù là nông dân cũng có một chiếc chỉ có vài thành phần bất hảo là không cần tới cái này mà thôi. Hiển nhiên tiền mặt vẫn có thể giao dịch một cách bình thường.

“ Bắt lấy! “

Thu Phong chuyển tiền cho tên kia xong liền ném cái máy về phía kẻ đứng trước mặt anh.

“ Dạ dạ cảm ơn đại ca! “

Tên kia bắt lấy cái máy liền lật đật cảm ơn Thu Phong rồi đỡ tên Huy kia đứng dậy hòng rời khỏi.

Thấy vậy Thu Phong lại đi đến trước mặt bọn chúng nhẹ giọng nói:

“ Đã cho đi chưa? “

“ Dạ... tụi em... “

Bị Thu Phong hỏi cho một câu hai tên kia liền xanh mặt không dám trả lời.

“ Được rồi! Nhớ kĩ tiền cũng đã lấy lần sau nhớ đừng làm phiền người khác nữa nghe chưa? “

“ Dạ dạ... “

Lần này thì Thu Phong thả bọn chúng đi thật, hiển nhiên bọn hắn mừng rớt nước mắt ra chỉ có một tên bị đập còn hai tên lạnh lặn. Bởi ta nói kiếm tiền bằng cách nào đi chẳng nữa cũng đều có cái khó khăn của nó điển hình như tên Huy đi đòi nợ rồi bị một kẻ không đâu như Thu Phong đập cho nhập viện một cách khó hiểu.

Đợi cho bọn tạp nham kia đi mất Thu Phong liền quay đầu lại thấy Thu Hương và tên pha chế từ lúc nào đã đứng phía sau anh.

“ Rầm rầm... “

Bỗng nhiên hai người đồng thời quỳ rạp xuống trước mặt Thu Phong, tình hình có chút mất tự nhiên Thu Phong liền chạy lại đỡ hai người họ lên mà không được.

“ Cảm ơn anh đã cứu tụi em lần này... “

Nói tới đây hai người cùng lúc dập đầu xuống đất. Bằng tốc độ nhanh nhất hai tay anh đỡ lấy trán của hai người không cho chạm đất rồi hất đầu họ lên quát:

“ Bị điên à? Có gì thì nói chuyện sau, tự nhiên quỳ xuống đập đầu muốn thằng này tổn thọ à? “

“ Trời ơi! Quán làm sao thế này... Hương? “

Đúng ngay lúc này thì quản lý của quán Bar chạy vào thấy một cảnh tượng hỗn độn bàn ghế gãy tùm lum, ly bể mỗi nơi một miếng thủy tinh. Nói chung khắp nơi này là một mớ hỗn độn không hơn không kém.

“ Này! “

Thu Phong kéo tên tài xế của mình lại nói khẽ:

“ Anh giải quyết mớ hỗn độn này đi, đền bù được nhiều thì đền cho người ta xong việc gọi cho ông già nhà tôi! Vậy đi tôi gặp người quen có chút chuyện. “

“ Thiếu gia... “

Nói xong Thu Phong kéo hai người kia đi ra khỏi quán để lại tay quản lý và tay tài xế đứng đó ngơ ngác.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Mục Tiêu

“ Sao hai người là anh em ruột à? “

Hai mắt Thu Phong mở to ra nhìn vào tên pha chế nói với vẻ giọng bất ngờ.

Sau khi rời khỏi quán Bar kia Thu Phong cùng với hai người Thu Hương đi bộ đến một quán café gần đó. Ở đây khi hỏi chuyện ra Thu Phong mới biết người pha chế kia tên Minh Đức anh trai của Thu Hương.

Hai anh em họ mắc nợ tên đầu trâu kia tất cả là vì trả tiền viện phí điều trị cho mẹ của họ. Một trăm ngàn không lớn nhưng nó đủ mua nhà mua xe là cả một mục tiêu mà người bình thường khi lớn lên nhất thiết họ phải làm được.

Nhưng đối với người nghèo lại khác, một trăm ngàn Xent với họ như cả một gia tài vậy điển hình đối với anh em nhà Thu Hương là vậy.

“ Dạ... dù sao hai đứa em cũng cảm ơn anh! “

Minh Đức gật đầu cảm ơn Thu Phong vì đã cứu hai anh em họ.

“ Ừm, không có gì đâu! Tiền hai người cũng không cần trả. “

Thu Phong gật đầu tỏ vẻ không quan tâm lời nói của Minh Đức bởi lúc này mắt anh đang nhìn chăm chăm vào Thu Hương ngồi xép nép cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên vì ngại ánh mắt của anh.

Thực ra Minh Đức tuổi lớn hơn Thu Phong nhưng vì phép lịch sự anh ta vẫn kêu Thu Phong bằng anh. Với tuổi đời lớn hơn Thu Phong ánh mắt của Minh Đức nhìn sơ biểu cảm trên gương mặt Thu Phong là biết anh đang có tâm tư thích em gái của hắn.

Dù muốn dù không Minh Đức vẫn huých vai Thu Hương một cái để em gái nói chuyện với Thu Phong.

“ Dạ? “

Thu Hương giật mình quay sang nhìn anh trai mình, thấy ánh mắt anh trai mình ám chỉ hãy nói chuyện đi.

“ Dạ! “

Dạ một tiếng Thu Hương cố gắng ngẩng đầu lên nhìn Thu Phong bằng ánh mắt dè chừng:

“ Tại sao anh lại giúp... “

“ Không cần phải hỏi! Tôi giúp cô vì trong trí nhớ của tôi tôi yêu một người có diện mạo cho đến tên họ đều giống cô. Đơn giản chỉ vậy thôi. “

Thu Hương chưa kịp nói xong đã bị Thu Phong chen ngang vào.

Bản thân anh nói như vậy cũng đều có lý do của mình. Thứ nhất tương lai cuộc sống của anh chắc chắn phải vào sinh ra tử với gia đình thì không sao bởi đã có hàng ngàn bảo vệ xung quanh dinh thự anh không cần phải lo điều đó nên chuyện anh yêu một ai đó anh không dám chắc sẽ bảo vệ được người ta.

Thứ hai đối với Thu Hương anh không chắc trí nhớ trong đầu này có phải của anh không, đúng là anh có tình cảm với người con gái này ấy

nhưng liệu với gia thế của anh người con gái kia có chịu đựng được? Và lại đây cũng là đất Bắc một nơi hang hùm miệng cọp đối với một đứa con trai ông trùm đất Nam như anh.

Vốn lúc trước với thân phận thiên tài quân sự xung quanh anh luôn có quân nhân lẫn dị năng ẩn mình bảo vệ nhưng từ khi tin tức anh muốn rời khỏi quân đội thì điều đó không còn nữa bản thân anh phải tự lực gắng sinh nếu không muốn bị chết oan ở đất Bắc này.

“ Dạ... Vậy người con gái ấy thực sự giống em sao... “

Thu Hương ngượng ngùng ngược mặt lên hỏi Thu Phong với hai đầu ngón tay đang liên tục chạm vào nhau.

Thấy hành động dễ thương cực kì này của Thu Hương. Thứ đó cũng nằm trong kí ức của anh và anh cũng chỉ biết cười trừ rồi nói:

“ Ủ! Rất giống nhưng không chắc là cô ấy còn tồn tại hay không... “

Dường như Thu Hương hiểu lầm ý của Thu Phong sau khi nghe câu đó mắt cô trở nên gợn buồn rồi khó xử nói:

“ Em xin lỗi... vì đã chạm vào nỗi đau của anh... “

“ Ài không có gì đâu! Thôi tôi có chuyện phải về trước chắc sau này cũng không có dịp gặp lại đâu, số tiền đó cứ coi như ta có duyên đi... “

Thu Phong thở dài một tiếng rồi đứng dậy quay người đi, anh cũng quên luôn việc trả tiền café. Mà cho dù trả thì Minh Đức cũng không dám để một người vừa bỏ cả trăm ngàn ra cho mình lại đi trả châu nước mấy chục đồng như thế này được.

“ Anh có thể cho hai anh em tôi biết tên anh được không? “

Thấy Thu Phong chuẩn bị rời đi Minh Đức bỗng đứng bật người dậy nói với lên Thu Phong vừa mới quay lưng.

“ Nguyễn Quốc Phong! Năm nay 27 tuổi... “

Cái tên của mình Thu Phong cũng chẳng giấu diếm làm gì anh nghiêng đầu qua đáp lời Minh Đức sau đó biến mất khỏi cánh cửa quán.

Lúc này sau khi nghe rõ được họ tên của Thu Phong, Minh Đức chợt trầm nghĩ:

“ Quốc Phong? Quốc Phong? Thiếu gia... Chẳng lẽ Quốc Phong thiên tài vừa mới mất tích... “

Thực sự Quốc Phong là một thanh niên cực kì nổi tiếng dù cho tầng lớp hạ lưu có không quan tâm đến thời sự hay chính trị đi chăng nữa thì cái tên Quốc Phong nó vang danh khắp cả nước từ rất lâu rồi.

Sau khi nghi hoặc một hồi Minh Đức móc điện thoại ra lên Google ghi tên Nguyễn Quốc Phong ra.

Lúc này gương mặt của Thu Phong hiện ra người vừa nãy nói chuyện với bọn họ...

Hai mắt Minh Đức mở to ra vì ngạc nhiên sau đó anh đưa điện thoại cho Thu Hương, lướt qua một lượt đến cả Thu Hương mồm cũng mở to ra. Cứ thế hai anh em nhìn nhau kinh ngạc không nói được lời.

.....

Lúc này nhân vật chính của câu chuyện vừa rồi đang ngồi chuyến bay tư nhân để bay về Nam về lại thành phố Châu Lang một đô thị xa hoa lộng lẫy không kém gì thủ đô.

.....

Trong thư phòng của Nhất Phương.

“ Tình hình sao rồi con trai? “

Nhất Phương đang đứng quay lưng lại với Thu Phong, mắt ông hướng về đường chân trời bên ngoài tấm cửa kính trong phòng nơi mặt trời đang lặn mà hỏi Thu Phong.

Ai giữ ý tứ với Nhất Phương đối với Thu Phong thì không cần bản cha con với nhau cũng không thể sống bằng gương mặt giả tạo được.

Ngồi cái bịch xuống ghế salon Thu Phong tự rót cho mình một ngụm trà rồi nói:

“ Đám người đó không cho con rời khỏi quân đội! “

“ Ừm... Chuyện này ta cũng đoán trước được. Muốn rời khỏi cái nơi đây cũng không phải một sớm một chiều! “

Nhất Phương ừm nhẹ một tiếng coi như đây là sự hiển nhiên. Với ông ông là người rõ con trai ông tài giỏi đến mức nào để nhà nước không thể nào mà thiếu được cậu.

Đó là đối với lúc trước. Thực sự ông cần con trai mình của bây giờ nhiều hơn là một thằng con biết chỉ huynh đánh trận ở thời hòa bình này.

“ Rột rột! “

Thu Phong nhăn mặt gãi đầu hai cái song quay sang nheo mắt nhìn bố già nói:

“ Không sao! Con đã đưa ra yêu cầu với họ tuyệt đối không được can thiệp những chuyện con làm bên ngoài, trợ giúp thì được. Về phía họ con đã nói trước rồi khi nào có chuyện hãy gọi con cũng chẳng muộn suốt ngày ở trong quân doanh đâu vừa phiền phức vừa nhức đầu. Bây giờ con chuyển sang lĩnh chiến đấu chứ không phải là lính chỉ huy như hồi trước nữa, về phần quân hàm chắc chắn sẽ bị tước và con sẽ được cử hoạt động ngầm chứ không công khai. Thật là! Càng nói càng tức... “

Nói xong Thu Phong nhắc ly trà lên uống một gục cho đỡ bực tức.

Nghe Thu Phong nói Nhất Phương liền quay người đi tới ngồi phía đối diện anh, hai chân ông bắt chéo lại.

“ Xoẹt xoẹt! Phụt... Tách tách... “

Tự mời cho bản thân điều thuốc, sau khi kéo một hơi dài thở rồi thở ra khiến căn phòng tràn ngập mùi xì gà sữa thì ông mới bắt đầu nói:

“ Được rồi! Tình hình của con đại khái ba cũng nắm rõ đôi chút. Bây giờ về phần của ba, trước tiên con hãy đi theo ba một tháng làm quen với tất cả anh em trong băng một lượt. “

Nói tới đây Nhất Phương lại kéo thêm một ngao thuốc nữa rồi nói tiếp:

“ Sau một tháng con hãy bắt đầu quá trình đánh chiếm miền Bắc cho ba và trong một tháng ấy bản thân con cố gắng mà luyện tập lấy lại cái thể lực của mình đi! “

Nghe xong Thu Phong gật gật cái đầu rồi đứng lên nói:

“ Rõ rồi thưa ba! Thôi con về phòng trước đây. “

....

Cuộc hành trình mới lại sắp sửa diễn ra ở một thế giới mới.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 115: MỘT LẦN NỮA NHƯỢC Y XUẤT HIỆN .

Một kẻ có sức mạnh tuyệt đối không thể đánh bại. Kẻ đó hẳn chẳng biết thú vui của việc đánh nhau. Bạn cứ thử nghĩ bản thân bóp chết một con kiến sẽ có hứng thú sao?

Bởi thế một kẻ được tạo ra đã có sức mạnh tuyệt đối của một con người qua mấy năm luyện tập thì chẳng có hứng thú gì để đánh với một kẻ yếu hơn mình.

Nhưng một điều xảy ra khiến anh cảm thấy bản thân vẫn chưa đủ mạnh, mạnh so với con người nhưng chẳng là gì so với một vài kẻ nằm ngoài phạm trù con người.

Do đó Thu Phong lao đầu vào luyện tập, con người vốn không có giới hạn. Thu Phong tin điều đó bản thân anh vẫn chưa biết giới hạn của mình là tới đâu, anh vẫn cố luyện tập không ngừng nghỉ ít nhất lúc này anh vẫn duy trì tập luyện ở cường độ cao.

....

Trong phòng luyện tập.

Tiếng quát tháo rầm trời liên tục vang lên:

“ Đứng hết lên! Năm mươi người mà bây giờ gục gần một nửa? Nếu đang trong một trận chiến thực sự các người còn có thời gian mà thở sao? Đứng dậy! “

Giương mặt hung tợn của Thu Phong hiện ra.

Lúc này đây anh đang bắt năm mươi vệ sĩ lần trước quyết tâm đi theo anh. Anh cho họ vào phòng luyện tập này để luyện tập tăng sức chiến đấu để phục vụ cho anh sau này, đó là một điều tất yếu.

“ Vâng thưa thiếu gia! “

Toàn bộ vệ sĩ đồng thanh hét lớn.

Thu Phong cảm thấy vẫn chưa hài lòng về độ luyện tập của họ anh liền quát thêm một lần nữa:

“ Chưa đủ lớn! “

“ VÂNG THƯA THIẾU GIA! “

“ Tốt! Tiếp tục chạy... “

Thu Phong hét lên một tiếng rồi dẫn đầu chạy trước.

Trong phòng luyện tập đang là một sân vận động lớn Thu Phong ép họ phải chạy liên tục như vậy trong vòng bốn tiếng đồng hồ liên tục, nhiều người chịu không nổi đã phải ngất xỉu vì kiệt sức Thu Phong cũng quan tâm mà vẫn kêu những người còn có thể chạy tiếp tục.

Đây là một chế độ luyện tập của Thu Phong lấy từ trong quân đội ra. Bình thường anh có thể hiền có thể nói năng nhẹ nhàng với cấp dưới nhưng một khi luyện tập anh giống như một con quỷ không biết sót xa, anh phải như vậy phải nghiêm khắc thì mới hiệu quả được.

Đây chỉ là khởi đầu về sau họ còn phải vác thêm đồ để mà chạy nhưng cái này thì không cần thiết bởi căn phòng luyện tập này có chế độ tăng lực hút của trái đất lên tới gấp một ngàn lần.

Thu Phong không hề biết ở thế giới ngầm này con người ra sao nhưng luyện tập như vậy vẫn là thứ thiết yếu nếu bắt buộc phải rơi vào một hoàn cảnh nào đó, nếu không đủ thể lực thì mọi kỹ năng có tốt đến mấy cũng vô dụng khi ta mệt.

.....

Một tiếng sau Thu Phong mới kết thúc buổi tập luyện ngày hôm nay của nhóm vệ sĩ.

Sau khi Thu Phong rời khỏi năm mươi tên vệ sĩ bắt đầu ngồi bệt xuống đất mà thở.

Một tên da trắng mắt xanh quay qua nói với tên da đen:

“ Phù... học học... Thiếu... gia... có cần phải... ép chúng ta chạy đến mức này không? Quả thật... chân tao nó muốn rụng ra hết rồi, mệt như chó vậy. Chúng ta là xã hội đen chứ có phải quân nhân đâu... như vậy dài dài chắc tao chịu không nổi quá! “

Tên da đen đang mệt bỗng nghe thấy tên da trắng nói vậy liền sôi máu đứng dậy xách lấy cổ áo của tên da trắng lên gần giọng nói:

“ Mà mày muốn rời khỏi đây? “

Mặt tên da đen khi nổi nóng lên đúng thật rất là đáng sợ, tên da trắng nghe hỏi vậy chỉ biết gật đầu lia lịa.

“ Mày không biết rằng bên ngoài kia biết bao nhiêu vấn đề? Thiếu gia không làm vậy mà để mày mặc sức ra ngoài thì chẳng biết được mấy ngày mày đã bỏ xác ngoài đó! Mày nghĩ cuộc sống này đơn giản à? Hãy biết ơn thiếu gia vì đã chọn mày đi! Trả ơn thiếu gia bằng cách phục vụ thiếu gia chứ không phải là ngồi đó mà than đâu thằng ngu. “

“ Bịch! “

Nói xong câu cuối cùng tên da đen đẩy mạnh tên da trắng ngã xuống đất rồi hất hông đi. Tên da đen này không ai khác chính là tên cố gắng dấn vào mặt Thu Phong tuần trước Abid.

Đối với Abid Thu Phong không chỉ là một ân nhân của hắn mà là còn thiếu gia, là mục tiêu hắn cần phải vượt qua tất nhiên không phải tạo phản mà là mạnh hơn Thu Phong.

.....

Một nơi nào đó không thuộc bất cứ một vũ trụ nào, nơi này dù ngày hay đêm vẫn chỉ là một mảng tối om không thấy ánh sáng. Dù có cũng chỉ là thứ ánh sáng màu đỏ lập lòe trong bóng tối.

Nơi này mặc dù không thuộc bất cứ một vũ trụ nào nhưng nó lại liên kết với tất cả các vũ trụ khác, bởi chính nó chứa vô số các linh hồn tội lỗi.

Một vùng đất khắp nơi đều là đầu lâu xương người chất thành từng đống như ngọn núi nhỏ.

Sâu tận bên trong vùng đất ấy là một tòa cung điện hình đầu dê to khủng khiếp.

Chính giữa tòa cung điện có một chiếc ghế dành cho người đứng đầu cung điện này một hình ảnh đã từng xuất hiện trước đây.

Chiếc ghế này không hề nhỏ mà từ chiều cao đến bán kính của nó chỉ dành cho người khổng lồ. Hiển nhiên người ngồi trên đó là một bóng người màu đen có thân hình với hai chiếc sừng dê, chiều cao khi ngồi của hắn tới tận ba mét. Ngoài cặp sừng tiêu biểu ấy ra con mắt màu đỏ sắc bén như đèn xuất hiện giữa bóng đêm một khung cảnh sắc mùi tanh tươi.

“ Rầm! “

Rầm một tiếng cái bóng khổng lồ kia đập tay lên thành ngai của hắn.

“ Trong cái con ai ai ai! Ai đưa thằng út qua một nơi không phải của nó... Hả!!!! Nói ngay cho ta. “

Trước mặt bóng hình to lớn ấy là mười hai bóng hình nhỏ bé hơn đang quỳ một chân dưới đó.

Lúc này kẻ có vẻ là đứng đầu trong mười hai người đang quỳ kia đứng lên một bước cúi thấp người nói với giọng kính sợ:

“ Thừa quốc vương tui con không hề biết chuyện cậu út bị đưa đi, tới tận giờ tui con vẫn đang tìm hiểu nguyên nhân tại sao cậu út lại sang được bên đó... “

“ Câm mồm cho ta! “

Bóng hình to lớn bỗng quát lên một tiếng rầm trời, tiếng hét ấy như mang theo một nguồn lực khủng khiếp khiến tất cả mười hai người con kia bỗng chốc ọc máu. Nhưng hiển nhiên mười hai đứa con ấy vẫn y nguyên không nhúc nhích nửa bước.

“ Thằng út bị ta đẩy đi các con thấy chưa vừa lòng? Nếu để cho ta biết một trong số các con đứng sau chuyện này dù chủ mưu hay kẻ bao che ta nhất quyết không nương tay... “

.....

“ Con trai. Con nhất quyết phải chọn năm mươi tên phé vật kia để huấn luyện sao? “

Trong thư phòng của Nhất Phương ông đang ngồi nhâm nhi điều xì gà rồi cùng trò chuyện với Thu Phong.

Nghe bố già mình nhắc đến năm mươi vệ sĩ anh đang huấn luyện Thu Phong lắc đầu không cho là đúng đáp:

“ Ba sai rồi! Ba cứ chờ xem, con chỉ cần ba tháng! Đúng ba tháng con sẽ cho ba thấy thành quả của năm mươi con người mà ba cho là phé vật. “

“ Ủ hửm? “

Nhất Phương hử một tiếng cùng lúc ông búng miếng thuốc đã tàn được một nửa nhìn thẳng vào mặt con trai mình cười thật sâu nói:

“ Ta trước đó chuẩn bị cho con hàng trăm dong binh tinh nhuệ vậy mà con không cần, vậy ta sẽ xem con làm được gì với năm mươi con người ấy. So về ánh mắt chưa chắc con đã hơn ông già này đâu... “

“ Ừm...yaaaaa... “

Thu Phong đứng dậy vươn vai một cái, sáng hôm nay anh mới luyện tập xong vậy mà trưa bố già đã gọi tới nói toàn chuyện gì đâu khiến anh cảm thấy muốn đi ngủ.

Anh quay người hướng ra cửa để lại một câu nói:

“ Ba cứ đợi đi, điều ngạc nhiên còn nhiều lắm. “

.....

“ Thiếu gia! “

Trong phòng quần áo của Thu Phong một hầu gái chạy vội vàng vào cúi thấp đầu lễ phép kêu anh.

“ Chuyện gì? “

Thu Phong đang nhìn vào gương chỉnh sửa lại chiếc cà vạt màu nâu sọc ca rô của mình vừa nói chuyện với cô hầu gái.

“ Bạn bè và tất cả các khách mời đã tới đông đủ rồi thưa thiếu gia. Phụ nhân cho tôi lên gọi thiếu gia! “

“ Nói với mẹ tôi tôi xuống liền! “

“ Vâng thưa thiếu gia... “

Hầu gái cúi đầu chào Thu Phong một tiếng rồi đi mất.

Tuần trước đúng như lời ba anh nói anh bỏ ra mấy ngày đi gặp các thành viên cấp cao trong bang của ba mình và mấy người đó bày ra trò muốn mời anh đi ăn này nọ để thêm thân thiết với nhau hơn.

Do quá nhiều người mời anh đi ăn uống riêng nên anh quyết định mời tất cả tới dinh thự của mình bày tiệc với lý do mừng anh khỏi bệnh.

Chưa kể những bạn bè khi trước biết tin anh mất tích đều tìm đến và muốn tham dự buổi tiệc. Tất cả bọn họ đều con cháu của các nhà tài phiệt hoặc con cán bộ, cũng có một vài người có mối quan hệ thâm sâu với Thu Phong như...

“ Nhân vật chính hôm nay của chúng ta đã xuất hiện, một trong tứ đại thiếu gia của thành Châu Lang cũng như thiên tài quân sự trẻ tuổi bậc nhất thế giới! Hôm nay là ngày mừng anh ấy tai qua nạn khỏi, tất cả các vị khách quý có mặt tại nơi đây hãy cùng chúc mừng anh ấy cũng như thưởng thức buổi tiệc ngoài trời ngày hôm nay!!!! “

Thu Phong vừa xuất hiện tại sân vườn khu A của tòa dinh thự thì tên MC không biết do ai thuê đến liền nói một lèo rồi lặn mất tăm chẳng thấy mặt mũi đâu. Dù cho tên kia nói không đổ mặt nhưng Thu Phong thật sự chẳng còn lỗ nào để mà chui cho vừa.

Lúc này khi thấy Thu Phong tất cả các con cháu đại thiếu gia lẫn các ông bạn già hay những người trong quân đội muốn kéo quan hệ với anh liền liên tục tới trước mặt anh hỏi han chúc mừng.

Trong số đó anh thấy một bóng mình quen thuộc, cực kì quen thuộc đang bị đám người kia xô bỏ không có chỗ đi.

“Nhược Y?”

.....

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Nhược Y Thích Tao ?

“ Nhược Y? “

Thu Phong trầm nghĩ trong đầu.

Lúc này trước mặt anh các con cháu đại thế gia liên tục mang rượu đến chúc mừng anh khỏi bệnh mà anh chẳng nhận ra tên nào cả phải chăng chỉ vài người nhưng kí ức về họ sai lệch hoàn toàn với hiện tại trước mắt.

.....

“ Phong à mày thật là không nhớ bọn họ à? “

Trong một góc bàn nào đó Huỳnh Đạt cầm ly rượu lên vừa nhâm nhi vừa trò chuyện với Thu Phong.

Nghe vậy anh cũng lắc đầu đáp:

“ Tới mày tao còn không nhớ, tao chẳng nhớ gì ngoài cái tên với ký ức hoàn toàn sai bét về mày... “

“ Hử? “

Nghe Thu Phong nói hai từ ký ức khác Huỳnh Đạt liền dừng lại mở to mắt ra nhìn Thu Phong với vẻ hứng thú:

“ Mày nói ký ức khác về tao? “

“ Ừm! “ Thu Phong ừm nhẹ bằng hơi mũi một tiếng coi như chuyện đó không quan trọng.

Đối với Huỳnh Đạt thì lại khác, anh ta rất có hứng thú về chuyện của mình nhất là đối với một người tài giỏi như Thu Phong đây kể về anh ta:

“ Ê ê... Nhìn đâu đấy, kể cho tao nghe về những gì mày nhớ về tao xem!
“

Đang mãi nhìn theo hình bóng của Nhược Y, Thu Phong quên mất rằng đang nói chuyện với Huỳnh Đạt đến nỗi bị cậu qua huých cho cái vào người mới tỉnh ra, nghe Huỳnh Đạt nói thì Thu Phong mới bắt đầu kể.

“ Kiểu như trong trí nhớ tao mày là một con người trầm cảm, ít nói, lạnh lùng với gái... ừm còn rất tốt với bạn bè, à cái đáng nói nhất mày rất giỏi IT. Theo như tao biết lúc đó mày hack được cả vào trụ sở Nasa gì đó và mày phục vụ cho quân đội nữa, à đáng nói nhất là mày nghèo xơ nghèo xác ra chứ không phải rủng rỉnh như tao thấy. “

“... Ừm... “

Huỳnh Đạt nghe Thu Phong kể xong liền trầm ngâm một hồi...

“ Hà? “

Sau đó anh ta hả một tiếng quay sang tính nói gì với Thu Phong thì không thấy anh đâu nữa.

“ Oi... Cái thằng quỷ này... Nhưng tại sao tồn tại một ký ức như vậy trong đầu thằng Phong nhỉ, kể ra mình cũng tài giỏi trong đầu nó phết... Có khi nào thuyết vũ trụ song song không ta? Mà thôi dẹp đi trên đời làm gì có chuyện đó.! “

Huỳnh Đạt ngồi tự thì thầm một mình, bản thân anh dù là một ông chủ nắm đầu cả một tổ chức sát thủ đi chăng nữa nhưng sở thích của anh khi rảnh rỗi là đọc ba cái truyện tiểu thuyết của các nhà văn chuyên nghiệp cho đến nghiệp dư. Bởi thế tính cách này của Huỳnh Đạt ở song vũ trụ có chút trái ngược lại với Huỳnh Đạt ở vũ trụ Thu Phong sống.

.....

Lúc này Thu Phong đang đi về phía Nhược Y.

Hình tượng Nhược Y trong đầu Thu Phong với Nhược Y trước mắt anh đây hoàn toàn khác.

Cô Nhược Y ở trong suy nghĩ anh là một cô gái cả gia tộc bị hủy diệt, một cô gái người Hoa gốc Việt mất cả mẹ lẫn cha. Một mật vụ tài giỏi với phong cách ăn mặc hở hang cực kì táo bạo.

Nhưng cô Nhược Y trước mắt đây hoàn toàn trái ngược. Từ quần áo tóc tai cho đến vẻ mặt ngai ngùng hoàn toàn khác.

Thay vì tông màu đen màu đỏ hay thấy thì Nhược Y này lại mặc một bộ váy màu hồng phấn, đẹp lộng lẫy mà không hở hang một chút nào. Tóc cô ấy ngắn ngang vai phát phơ trong gió khiến Thu Phong nhìn vào thật sự không kìm lòng được với vẻ đẹp ấy một vẻ đẹp thánh thiện đến đáng sợ.

Nhược Y lúc này đang bị vây quanh bởi mười tên đại thiếu gia lịch lãm ăn mặc sang trọng, thấy vậy Thu Phong vẫn muốn tiến tới bắt chuyện bởi khi này có quá nhiều người tới hỏi thăm anh trong đó cũng có Nhược Y nhưng cô ta vừa lại gần thì lại thôi quay mặt đi chỗ khác.

Bởi ánh mắt đó Thu Phong mới tìm tới nói chuyện với Nhược Y, bởi trước đến giờ những người trong ký ức của anh tồn tại trước mắt thật sự quá

ít hầu hết những người đó không đúng như trong ký ức của anh bởi nên một trong số lý do anh muốn nói chuyện với Nhược Y là vì vậy.

“ Tiểu thư xinh đẹp à... Em thật sự không thể đi ăn cùng ăn một bữa được sao? “

“ Nay ông tránh ra nào, bố già của ông chỉ là trưởng cục cảnh sát thành phố này thôi nhỏ hơn ông già tôi đấy. Tư cách gì mà mời tiểu thư này đây đi ăn? “

“ Nay mày nói chuyện cho đảng hoàng, đừng tưởng con trai chủ tịch công ty Thiên Phú thì thích làm gì thì làm. Mày tin chỉ cần tao nói một tiếng trong đêm nay hàng đồng lỗi của công ty nhà mày bị đưa ra không? “

“ Thử nếu ông anh dám làm, tôi tin ngày hôm sau cái chức cục trưởng đó không còn đâu... “

“ Mày... “

“ Em thấy đấy, tên này từ lời nói đến cử chỉ giống như một tên ức hiếp người dân. Như nhà anh làm ăn chân chính em có thể đi ăn cùng ăn một buổi được chứ? Địa điểm em thích bất cứ nhà hàng nào trong thành phố này cũng được! “

Hai tên đại thiếu gia nhà nào đó khoe khoang về thân phận của bản thân liên tục tự mãn trước mặt Nhược Y với mục đích mời được người đẹp đi ăn.

Về phần Nhược Y cô không hề tỏ ra khó chịu cũng như hứng thú bản thân cô thấy rất là ngại vì không thể tách được đám người này ra. Tính tới giờ đã nửa tiếng đồng hồ liên tục có kẻ đến mời cô đi ăn đi uống nước.

Trong nhóm đại thiếu gia lại có thêm một người lên tiếng:

“ Cái lũ ngu này tránh ra hết xem nào... “

“ A... Anh Sương... “

Lúc này một thanh niên cao 1m87 với làn da ngăm đen tách đám người ra bước tới trước mặt Nhược Y, sau đó anh ta quay lưng lại nhìn về phía đám con cháu nhà thế gia.

Lý Hoài Sương, 27 tuổi, cao 1m87, con trai thứ hai của tập đoàn Đế Quốc, một tập toàn đứng đầu cả nước về xây dựng. Từ trước đến nay tập toàn Đế Quốc từng xây hàng chục công trình được lưu vào sử sách lẫn kì quang thế giới.

Là con trai thứ hai Hoài Sương thực chất là một đứa con riêng, anh mang trong mình hai dòng máu Xích Quỷ và Camphang (Camphang là một đất nước nhỏ cạnh bên nước Xích Quỷ).

Mang trong mình hai dòng máu khi lớn lên Hoài Sương sở hữu được hai nét đẹp của hai quốc gia này, làn da ngăm đen bẩm sinh từ quốc gia Camphang cùng với sống mũi cao ráo và cùng với vẻ điển trai của quốc gia có dòng máu Châu Á sinh ra nhiều người đẹp nhất thế giới – Xích Quỷ.

Và cuối cùng Hoài Sương cũng là một trong số bạn thân của Thu Phong. Hai người thân với nhau từ hồi lớp bảy cho tới khi Thu Phong đi quân đội cho đến khi trở về cả hai dần dần không còn liên lạc với nhau nữa và bây giờ cũng vậy. Quan hệ cả hai cuối cùng trở thành những người bạn xã giao chí cốt.

“ Sương đúng không? “

“ Ừ chính hần đây... “

“ Sao nó lại xuất hiện ở đây? Một đứa con của nhà tài phiệt lại đi giao du với xã... “

“ Ngậm mồm mày lại, muốn chết hay sao ở trong đây nhắc đến ba từ đó? “

“ Ừm... “

Về độ giàu có nhà tập đoàn Đế Quốc không hề thua bố già nhà Thu Phong một chút nào, còn về độ nổi tiếng của Hoài Sương chắc hẳn các con nhà thiếu gia còn biết Hoài Sương nhiều hơn là biết đến Thu Phong.

Lúc này giọng của Hoài Sương cất lên:

“ Chúng mày thôi làm phiền con nhà người ta đi, biết đây là tiểu thư của Hạ gia không mà chúng mày cứ bu lại vậy? Một trong những thằng mày thằng nào đủ can đảm làm con rể nhà Hạ gia đứng ra tao xem? “

Nghe Hoài Sương nói xong mấy tên nhị đại thế gia gì đó bỗng im bặt. Hạ gia! Ai mà không biết hạ gia chứ.

Hạ gia là một gia tộc cực kì lâu đời của đất Hoa Lương, gia tộc này có mối liên kết thâm sâu với các thế lực ngầm của Xích Quỷ. Dù là hai nước đối đầu với nhau về mặt chính trị nhưng kinh tế thì lại không, hai bên luôn mở cửa để qua lại với nhau về mọi mặt tất nhiên hai bên cũng măm me mà chiến lấy đối phương.

Hạ gia là gia tộc đi đầu về phương diện hắc đạo của Hoa Lương và cả gia tộc ấy có một nguồn kinh tế không thua gì hai ông trùm Bắc Nam của Xích Quỷ, chỉ thua khi cả hai hợp lại mà điều đó lại càng không thể xảy ra.

Trong không gian yên tĩnh, Hoài Sương như đã nắm chắc đuôi được đám người này đi bởi chính nhà anh cũng cần nguồn hỗ trợ từ gia tộc của

Nhược Y nhưng lúc này một giọng nói quen thuộc với hắn lại vang lên:

“ Thế tao làm con rể nhà Hạ gia mày cần tao được không? “

Từ trong đám người tách ra làm hai bên thành một con đường, Thu Phong bước trên con đường đó từ từ bước đến.

“ Phong? “

Hoài Sương thấy bạn cũ năm nào của mình xuất hiện liền cười niềm nở, nụ cười thật sự không hề giả tạo như những kẻ kia.

“ Sao? Từ khi nào mày chiếm được tiêu thư xinh đẹp đứng kia vậy? “

Thu Phong cười nói rất là hồn nhiên nhưng không biết rằng sau câu nói của anh Hoài Sương bỗng nhăn mặt.

Bản thân anh đang cảm thấy khó hiểu thì Hoài Sương chạy tới thì thầm vô tai anh:

“ Tao biết mày mất trí nhớ nhưng tới cô ấy mày cũng không nhớ hay sao? Thằng ngu này... con bé thích mày từ nhỏ đến lớn đây, mày nghĩ sao mày nói câu đó vậy, chạy lại xin lỗi đi... “

“ Hà? “

Bỗng Thu Phong hả to một tiếng quay mặt tròn mắt nhìn chăm chăm vào thằng bạn cũ của mình.

“ Mày nói... “

“ Suyt! “

Hoài Sương bịt mồm Thu Phong lại rồi quay sang nhìn đám con đại thế gia kia quát:

“ Ở đây có chuyện của bọn mày à? “

“ Đi đi... đi thôi... đúng là ý mình... “

Mấy người kia bị Hoài Sương đuổi đi liền lằm bằm tự chửi tự nghe không dám nói lớn mà di tản hết.

Sau đó Hoài Sương quay qua vặn đầu Thu Phong về hướng Nhược Y đang đứng:

“ Đây! Mày nhìn đi... Con người ta sắp khóc đến nơi rồi kia, chạy lại giải thích trước đi rồi tao kể sau... “

“ Tại sao? “

“ Bảo mày đi thì mày đi đi! “

Thu Phong chưa kịp hỏi gì thì bị Hoài Sương đẩy về phía Nhược Y. Một thiên thần đang đứng trước mặt Thu Phong.

‘ Thực sự mình chẳng biết gì cả sao? ‘

Dòng suy nghĩ tự hỏi lại chạy ngang qua đầu Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 116+2: Chương Đặc Biệt: Lý Do Rời Quân Đội

(Đây vốn là chương đầu nhưng Nó liên quan đến chính trị nhiều quá nên mình sửa lại tên của nước có liên quan và chỉnh sửa đôi chút để đăng lại Nếu những ai đọc rồi có thể trực tiếp bỏ qua a)

Một năm trước tại thế giới Thu Phong đang sống, lúc bản thân anh còn là một quân nhân.

3h sáng dưới cơn mưa giông của tháng 7 có hai bóng người điên cuồng lao vào đánh nhau, xung quanh đó có gần 300 trăm người vây quanh hai bóng đang ở trung tâm. Lại gần hơn trong cơn mưa ta thấy rõ những người đó mang trang phục của quân đội lần lượt là binh chủng của nước Xxx (Một quốc gia láng giềng với Việt Nam) và binh chủng quốc gia Việt Nam chia làm hai phe lảng lảng đứng đó quan sát hai người đang cận chiến phía trước.

Hai bóng đang ấy một là đại đội trưởng đại đội đặc chủng Việt Nam, một là đại đội trưởng đại đội đặc công nước Xxx, cả hai đều mang quân hàm thiếu tá lao vào nhau như những con sói. Chenla đại đội trưởng Xxx một quyền đánh tới Thu Phong đại đội trưởng Việt Nam.

Thấy một cú đấm tới Thu Phong không hoảng loạn liền dùng tay trái gạt nắm đấm qua một bên đồng thời cả tay phải và chân phải tiến tới, một đấm thẳng mặt Chenla chân đạp vào bụng với tư thế lưng thẳng hạ thấp trọng tâm bằng chân trái là một thế của Vịnh Xuân Quyền. Cả ba động tác gạt đấm và đá được sử dụng dường như cùng một lúc.

Chenla theo phải xạ giờ đầu gối chấn ở bụng và một chỗ cứng đối cứng với quyền của Thu Phong, đó là thế võ Bokator của Campuchia khá giống với Muay Thái. Cả hai bật ra thủ thế, Chenla thủ thế giống như muay Thái, Thu Phong thủ thế Vịnh Xuân Quyền.

Thả lỏng cơ thể ngay lập tức cả hai lại lao lên. Lần này Thu Phong tấn công trước ba cú đấm nhanh như chớp được tung ra chỉ để hù dọa đối phương, Thu Phong xoay người thực hiện hai cú móc bằng cùi chỏ cực nhanh ở hai bên thái dương đối thủ. Chenla giờ hai tay che chắn hai bên thái dương rồi dùng chân đạp vào hông Thu Phong để tách ra.

Không buông tha đối thủ Chenla lao lên ngay lập tức với cú tại bằng chân phải rồi lại chân trái, rất tiếc Thu Phong chỉ dùng một chân đạp ra rồi một cước thẳng bụng khiến Chenla bay ra xa hai mét. “rầm” hấn ngã xuống đất trong đau đớn. Cứ chiến đấu như vậy gần nửa tiếng mà cả hai đại đội trưởng đều đã tung hết sức nhưng tới tận giờ vẫn chưa phân ra ai thắng thua.

Không cho phép đối thủ nghỉ ngơi, Thu Phong lao tới tung người lên dùng đầu gối tiếp thẳng vào tên Chenla đang nằm. Chenla thấy vậy liền lăn sang một bên né tránh. “Bụp..” mặt đất rung lên nhẹ nhẹ, đầu gối Thu Phong nện xuống đất gây ra hai cái lỗ sâu.

Ngay lập tức cả hai đứng lên nhìn nhau, tuy trong trời mưa buổi tối rất lạnh nhưng cả hai đều đã chảy mồ hôi khó nhận biết. Cả hai lại lao tới như những con sói, người đấm ta đá, kẻ triệt, tên đỡ. Thu Phong là một đại đội trưởng đặc công hấn không chỉ rèn luyện võ đặc công mà còn tầm sư học nghệ như Triệt Quyền Đạo của Thiếu Lâm, Vịnh Xuân Quyền, teawondo, Nam Huỳnh Đạo.

Đặc biệt nhất là Triệt Quyền Đạo bắt nguồn từ Thiếu Lâm (khác với Triệt Quyền Đạo của Lý Tiểu Long, đây là Triệt Quyền môn võ cổ truyền bắt

nguồn từ Thiếu Lâm TQ) cho phép a triệt mọi quyền thế của tất cả các môn võ khác nếu như nắm bắt được môn võ này tới cấp võ sư. Chenla cũng thế, ngoài võ đặc công của quân đội hán cũng học thêm môn võ cổ truyền là Bokator. Bokator có cương có nhu, là môn võ dùng để đánh sư tử theo lời kể của dân Campuchia đã có từ rất lâu đời.

.....

Trước đó một tiếng. 2h sáng trời mưa tầm tã ở ngoài biên giới Việt Nam – Cam là 2 tỉnh Svay Rieng của Cam và Long An của Việt Nam

Từ trên nhìn xuống những giọt mưa to bằng hạt đậu đang rơi như trút nước, phía dưới là khoảng đất trống với cây cỏ um tùm, nơi đó hơn 100 người đang mặc quân phục với lá cờ đỏ sao vàng trên vai đang lặng yên đợi một thứ gì đó đang tới.”Đã mai phục nơi này hơn một tiếng rồi, cả đội cũng không còn chỗ nào trên người là không ướt. Thông tin tình báo có đúng không vậy sếp?”

Một bóng người khề lên tiếng nói với kẻ bên cạnh. Đó là đội phó đại đội đặc chủng Phạm Hoàng Thái, người mà hán nói chuyện chính là đại đội trưởng Nguyễn Thu Phong với thân hình rắn chắc cao 1m8 thì Thu Phong cũng khề nhăn mặt nói “Đội tình báo không sai đâu! Theo như thông tin của đội tình báo thì tầm 1h30 sáng thì bọn chúng sẽ tới đây, có lẽ do thời tiết mưa lớn thất thường nên việc chưa xuất hiện cũng là lẽ đương nhiên. Vậy cũng tốt, trời mưa cũng là một lợi thế cho đội chúng ta đỡ phải mất công lội tên nào!”

Truyen Cv. com

Thu Phong vừa dứt lời thì mặt đất có sự rung chuyển nhẹ nhẹ. Do trời mưa quá to nên phạm vi nhìn rất là hạn hẹp cộng thêm trời tối nữa nên cho dù đi xe có đèn pha đi chẳng nữa thì chỉ trong vòng bán kính 10m là còn

nhìn thấy. Dựa vào những kinh nghiệm của một đội trưởng Thu Phong liền biết phía trước rất gần là những chiếc xe tải và bản tải đang tiến tới một cách chậm chạp.

“Tới rồi!” Thu Phong nhẹ giọng nói, liền sau đó để tay lên tai ở đó có một bộ đàm nghiêm giọng nói “Toàn đội vào vị trí đã chỉ định. Nhắc lại toàn đội vào vị trí đã chỉ định, nhắc lại toàn đội vào vị trí đã chỉ định. Ngay lập tức!”

Dứt lời Thu Phong đi lên phía trước 10m với một khẩu ak47 cầm trên tay nghiêm túc đứng đó. Theo sau Thu Phong là đội phó Hoàng Thái cùng hơn hai mươi người lính đặc chủng trang bị tới tận răng lẳng lẳng đứng đó. Những người còn lại gồm 140 quân nhân chia ra làm năm đội, mỗi đội 28 người gồm một tiểu đội trưởng dẫn đầu liền nằm úp xuống sau những bụi cỏ gần đó.

Năm phút sau. Dẫn đầu là năm chiếc xe Humvee tiếp đó là một dãy xe tải và bản tải chậm rãi tiến tới gồm tám chiếc xe tải và hai mươi xe bán tải, tất cả phần sau của xe tải đều được bọc bằng vải dù đen kín đáo và không ai biết trong đó chở những thứ gì.

“Kétttt...” Tiếng những chiếc xe thắng lại một cách trật tự không rối loạn. Bỗng chiếc Humvee dẫn đầu có một người mở cửa đi ra. Bước xuống là một trung niên với bộ quân phục đặc thù của quân đội Campuchia kèm theo nón Beret mang quân hàm trung tá.

Với nụ cười trên mặt có chút ghê rợn trong cơn mưa tầm tã người trung niên bước về phía Thu Phong tới khoảng cách mười mét thì dừng lại. Người trung niên cười nói bằng tiếng Anh “Hello! Xin lỗi vì sự chậm trễ, do cái thời tiết chết tiệt này nên chúng tôi mới đến trễ thật ngại quá.”

Thu Phong nhíu mày giọng cũng dùng bằng tiếng Anh để đáp nói “Ông coi đây là trò đùa à? Chúng tôi đứng ở đây chờ hơn nửa tiếng rồi đây! “
Những quân nhân đặc chủng việc biết nói tiếng nước ngoài là điều tất yếu của mỗi cá nhân đặc chủng. Thường thì mỗi người lính đặc chủng sẽ phải thông thạo ít nhất ba bốn loại ngôn ngữ khác nhau để tiện cho nhiệm vụ của mỗi người được giao.

Người trung niên nghe vậy liền nói “Thôi vậy, tôi sẽ giảm cho cậu năm phần trăm số tiền coi như nể mặt cậu đã giao dịch với chúng tôi nhiều lần!”

Thu Phong phát tay “Thôi sao cũng được, cho chúng tôi xem hàng nhanh lên. Trễ quá rồi cả đội tôi ai cũng mệt mỏi trước cơn mưa này rồi”

Người trung niên liền không nhiều lời quay lưng lại ra hiệu cho những kẻ trong chiếc Humvee. Tiếp đó những kẻ trong xe bước xuống cầm lấy bộ đàm nói gì đó bằng tiếng Campuchia Thu Phong nghe không hiểu.

Làm xong nhiệm vụ của mình tên vừa bước xuống xe chạy lại gần người trung niên thì thầm cái gì đó rồi hẩn lại đứng qua một bên.

Người trung niên nhìn qua Thu Phong liền nói “Ồn thỏa rồi, mời cậu cho người kiểm tra”

Thu Phong nghe vậy liền phát tay lên ý bảo những người lính ở sau kiểm tra những chiếc xe tải như thường lệ. Hơn hai mươi người thấy Thu Phong ra hiệu liền nối đuôi nhau cẩn thận kiểm tra từng chiếc xe một, chỉ có đội phó Hoàng Thái vẫn đứng im bên cạnh Thu Phong như một pho tượng.

Mười phút sau hơn hai mươi quân lính đều chạy lại báo cáo. Một tên dẫn đầu lại gần Thu Phong nói nhỏ vào tai hẩn “Vẫn như bình thường thưa đội trưởng! Tiếp theo chúng ta nên làm gì? “ Thu Phong liền nhàn nhạt nói

khẽ “Đội! Khi nào có lệnh của ta mới được lên! “. Nghe vậy tên lính lập tức đứng về hàng ngũ.

“Hàng không có vấn đề gì chứ ngài thiếu tá?” Người trung niên nhìn Thu Phong nói lớn. Thật sự thì trong cơn mưa lớn như vậy nói lớn còn chưa chắc đã nghe thấy huống gì người trung niên đứng cách Thu Phong tới tận mười mét như vậy. Thu Phong mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng khó thấy “Vẫn như cũ! Tiền giao dịch lần này không thay đổi chứ?”

Nhắc đến tiền thì người trung niên liền sáng mắt lên nhưng trong ánh mắt ấy lại mang chút bối rối, sau đó không thấy nữa. Hắn nói với ánh mắt đầy khó xử kèm theo một tia gian xảo “Xin lỗi anh! Thật ra lần này kho vũ khí bị giám sát quá chặt chẽ, những cấp trên có liên quan đến vụ này đều bị bắt gần hết. Số hàng lần này để có đủ số lượng tôi phải mua khắp ở các chợ đen trên cả nước, thật sự rất khó khăn nên lần này mong thiếu tá thông cảm ...” “Dừng ... Dừng..” Thu Phong giơ bàn tay lên ra vẻ mất kiên nhẫn nói “Vấn đề chính! Tiền lần này bao nhiêu?”.

Thấy Thu Phong dứt khoát người trung niên cũng vui vẻ vì hắn không làm khó mình liền đưa 5 ngón tay ra và nói “Ba trăm chín mươi ngàn đô! Đó là giá đã làm tròn, vì trễ hẹn nên tôi giảm cho cậu mười hai mươi ngàn coi như tiền cáo lỗi do tôi tới trễ”.

Giá này cao gần như gấp đôi, hắn tính moi tiền mình à? Thu Phong đang tự hỏi nhưng bản thân anh căn bản cũng chẳng quan tâm, vì đây là cái bẫy do Thu Phong tạo ra nên có tiền hay không cũng vô nghĩa. Đồng vũ khí này là số vũ khí của Hoa Kỳ bán ra cho các nước Châu Á mỗi năm với số lượng nhất định, phần vũ khí trước mắt này trừ đạn dược thì chỉ có mấy ngàn khẩu chả bằng một góc trong mỗi lần giao dịch súng ống giữa chính phủ Hoa Kỳ với các quốc gia này. Thực ra Thu Phong nhận được lệnh là tên trung niên trước mắt này đã bị lộ, nước Xxx đã liên lạc với Việt Nam sẽ cùng vây bắt tên này trong khi giao dịch, còn chuyện giao dịch trước đó của quân đội

Việt Nam với hắn thì chính phủ Xxx sẽ không truy cứu nếu bắt được tên này kèm theo đó một điều kiện bắt buộc đó là Nguyễn Thu Phong đại đội trưởng đội đặc công của đội 13 trực thuộc Lữ đoàn 167 của quân đội nhân dân Việt Nam tỉnh Bình Dương là phải rời khỏi quân đội.

Vì vậy xong việc này Thu Phong sẽ phải rời khỏi quân đội, đến việc này cả đội của Thu Phong không một ai biết nên ai cũng cật lực hoàn thành nhiệm vụ của đội trưởng mình giao. Riêng bản thân Thu Phong hắn có cảm giác bất cần đời vì nhiều lý do.

Còn với tên trung niên đang đứng kia thậm chí hắn còn buồn lậu vũ khí qua cả các nước lân cận như Lào, Thái Lan thậm chí một ít còn sang cả Trung Quốc. Một tên bán nước đều giả

Thu Phong mỉm cười “Được! Thành giao” vừa nói Thu Phong vừa phát tay lên, năm tên lính phía sau Thu Phong xách theo mười cái va ly màu bạc chạy lên đặt phía trước mặt người trung niên sau đó tất cả đều lui lại phía sau Thu Phong.

Bất chợt Thu Phong lảng lạng lùi về sau hơn năm mét nữa rồi dừng lại. Bất quá tên trung niên không quan tâm nhiều như vậy, cái hắn quan tâm là những cái vali trước mắt.

Người trung niên không quan tâm nhưng những tên đứng cạnh hắn thì lại không, họ không phải là quân nhân, bọn họ là tâm phúc được người trung niên bỏ tiền ra đào tạo phụ trách bảo vệ an toàn cho bản thân hắn.

Tên đứng bên phải của người trung niên là đội trưởng bảo vệ của người trung niên, hắn cảm thấy việc này có chút bất thường và mùi nguy hiểm đâu đây liền nói nhỏ với người trung niên đang lại gần mười chiếc vali “Xin ngài dừng lại. Tôi cảm thấy có điều bất thường nào đó trong đây, để chắc ăn

hãy để tôi cho người kiểm tra giúp ngài vì đây là thời điểm nhạy cảm, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra! “

Người trung niên nghe vậy liền rút tay lại gật đầu đồng ý, hần quý cái mạng của mình hơn là đồng tiền này. Tên thuộc hạ thấy vậy liền sai người đi kiểm tra các vali tiền ... vali đầu tiên không vấn đề, tất cả đều là tiền đô, từ một trăm đô xếp từng cọc từng cọc mới cứng. Tới cái thứ hai cũng vậy, cái thứ ba, cái thứ tư, đến cái thứ năm thì người trung niên không đợi được nữa, hần muốn ôm tiền.

Nhưng vừa lao lên thì cái vali thứ năm đang mở “Tít tít Tít.....” “Cẩn thận”“ĐỪNGGGGGGGGGGGGGGGG... âm âm..” hai tiếng nổ thanh thúy vang lên trong cơn mưa. Bùn đất bắn tung tóe lên trời tận bốn năm mét.

Truyện được đăng tại T r u y e n C v (.) com

“Khốn khiếp! Thằng chó, mày chơi tao à” Người trung niên gào lên. May mắn thoát chết trước vụ nổ, tên bảo vệ đứng gần hần lúc này khi vừa nghe tiếng tít tít liền lôi người hần lại rồi nằm đè lên mặt đất che chắn hết cả vụ nổ cho hần. Dư chấn của vụ nổ khiến năm người bị thương, hai người chết.

“Cạch cạch” người trung niên chửi Thu Phong xong liền thấy có gì đó không ổn. một vòng tròn hơn một trăm người bao vây đám người tên trung niên lại, từ những tên tài xế hay những tên áo đen bên trong xe đều là mục tiêu ngắm bắn của đội đặc công “ Bỏ súng xuống” Phó đội trưởng Hoàng Thái quát lên.

Tất cả im lặng làm theo lời, người trung niên biết mình đã bị tính kế nên hần cũng chỉ lẳng lẳng nhìn Thu Phong bằng ánh mắt giết người. Những tên khác thấy ông chủ im lặng bọn chúng cũng chẳng dám hó hé. “Trời hết lại”

Năm phút trôi qua. Không khí càng trở nên căng thẳng hơn thì bỗng Thu Phong lên tiếng “ Sao? Ngài trung tá có điều gì muốn nói không? Hay để ta nói luôn?” với giọng điệu cợt cả Thu Phong liếc nhìn người trung niên trước mắt bằng con mắt coi thường. Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv\[.\]com](http://TruyenCv[.]com)

“Là vậy! Chuyện ông bị nghi ngờ chúng tôi đã biết từ lâu, thậm chí chính phủ bên nước của ông còn liên lạc với chúng tôi để bắt ông lại cũng như không muốn làm lớn chuyện này vì tình hữu nghị của hai nước anh em. Kẽ được lợi tất nhiên vẫn là chúng tôi, ông đang tự hại nhà nước của chính mình đấy ngài trung tá à!”

Thu Phong nhàn nhạt giải thích cho người trung niên nghe. “Vậy cho ta hỏi một câu. Người dẫn đầu chiến dịch này bên phía nước ta là ai?” Người trung niên cẩn thận nhìn Thu Phong hỏi. “Chenla” Vẫn giọng nói hời hợt của Thu Phong. Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv\(.\)com](http://TruyenCv(.)com)

“Chết tiệt! Thì ra là nó, ta đã quá tin hắn rồi” Người trung niên đang gằn giọng nói với bản thân thì bỗng dưới chân có sự rung động nhẹ nhẹ. “Có vẻ như hắn tới đón ông đó lão già, chúc ông vui vẻ với tuổi đời còn lại nhé! “ Thu Phong cười nhẹ nói với người trung niên.

Một phút sau, xa xa xuất hiện những ánh đèn xe. Dẫn đầu vẫn là một chiếc Humvee đặc trưng của quân đội, sau đó tám chiếc xe tải cỡ nhỏ nối đuôi nhau. Đoàn xe dừng lại, bước xuống xe đầu tiên là một quân nhân Campuchia tầm tuổi hai mươi lăm mang hàm Thiếu tá với thân cao 1m85 làn da ngăm đen cùng ánh mắt sắc bén như điều hâu. Theo sau hắn có hơn hai trăm quân lính lần lượt đi xuống từ những chiếc xe tải, hơn hai trăm người lính bước xuống xe liền xếp thành mười hàng dài ngăn ngắn trật tự không chút rối loạn.

Người lính đặc công đi đầu bước lại gần Thu Phong thân đứng thẳng dùng nghi lễ của quân đội chào Thu Phong “Xin chào đồng chí nước bạn! Tôi là thiếu tá Chenla được đặc cách chỉ huy chiến dịch này, xin vui lòng các đồng chí hợp tác với chúng tôi “.

“Ồ!Hợp tác hả? Đương nhiên, chúng ta đã được lệnh rồi mà! “ Thu Phong trả lời đầy khinh bỉ. Hắn không cần biết tên trước mắt này là ai, mạnh như thế nào. Nhưng vừa gặp nhau đã ra vẻ như hắn là người chủ trì ở đây, Thu Phong không thích những kẻ tự cao như vậy.

“Ý anh là sao Thiếu tá?” Chenla thắc mắc bởi giọng điệu của Thu Phong. “À! Tôi chỉ nói vậy thôi thưa Thiếu tá” Thu Phong trả lời bằng ánh mắt lạnh như băng.

Nghĩ lại Chenla cũng chả sợ Thu Phong có hành động gì bất thường vì bên sai trong vụ này vẫn là bên Việt Nam và hắn cũng là một tinh anh trong quân đội đặc chủng của Campuchia. Trước giờ hắn chưa thua một ai trong cận chiến lẫn chiến đấu tầm xa, hắn có đủ điều kiện để kiêu ngạo nhất là đối với người của quốc gia khác, như là để thể hiện thị uy của nước mình. “Vậy chúng tôi sẽ giải người này đi “ Chenla chỉ vào người trung niên đang đứng trừng mắt nhìn răng nghiến lợi ở đó.

Người trung niên chuẩn bị hi sinh đám người của mình để bản thân bỏ chạy, nhưng xem ra hắn không thể với hơn ba trăm quân nhân đặc chủng đứng đây. “Trời tất cả lại” Chenla ra lệnh, lập tức những quân nhân Campuchia đồng thành “ Rõ “.

“ Ông chủ! Chạy đi, chúng tôi sẽ mở đường máu. Xin ngài sau khi trốn thoát hãy lo cho gia đình chúng tôi “ Bỗng tên áo đen đứng kế người trung niên không biết đã tháo dây trời từ lúc nào, hét lên sau đó rút cây súng lục bên hông ra bắn, tất cả những tên đang bị khống chế như được tiêm thuốc

kích thích. Bọn chúng dù bị trời vẫn dùng thân thể húc người khác rồi tất cả ùa về chắn phía trước người trung niên.

“Tất cả chạy về phía chiếc xe để hộ tống ông chủ! Mau lên! Ta sẽ bắn yểm trợ” vừa nói hắn dùng dao cửa đứt sợi dây trời của người trung niên, những tên thuộc hạ nghe vậy tất cả đều làm theo lời tên áo đen.

“Này, tụi mày tưởng tao bị mù à? “ Tên áo đen đang nhìn về phía Thu Phong để bắn thì bỗng bên tai vang lên tiếng nói làm hắn cảm thấy rùng mình. Đúng, là Thu Phong. Không biết là làm cách gì và như thế nào Thu Phong đã đứng sau lưng tên áo đen đó. “Cờ-Rắcccccc...” một tiếng gãy xương thanh thủy vang lên trong cơn mưa. Thu Phong đã bẻ gãy cổ của tên áo đen.

“Rác thì nên đào thải” Thu Phong bẻ bẻ lại cổ tay của mình. “Đoàng đoàng đoàng đoàng ...” những tiếng súng vang lên, tất cả những tên áo đen cầm súng chạy xung quanh người trung niên đã được bắn hạ. Đó là tiếng súng của đội bắn tỉa Thu Phong đã cho nấp sẵn từ trước, tới tận bây giờ họ mới lộ ra ngoài do những tiếng súng.

Từ lúc sự việc xảy ra tổng cộng chưa tới hai mươi giây. Tất cả còn lại bây giờ chỉ còn là tiếng mưa rơi, Thu Phong đứng đó nhìn về phía tên đội trưởng của Xxx cười khẩy sau đó Thu Phong đưa tay phải lên trời hét “Toàn đội! TẬP HỢP” Tiếng hét át cả tiếng mưa, tiếng thét ấy đầy thị uy của một người dẫn đầu đến nỗi khiến lòng ngực người ta phải ép lại rất khó chịu.

Cả đội Thu Phong nghe hiệu lệnh tất cả ngấn nấp xếp hàng phía sau Thu Phong, kể cả những tay bắn tỉa núp ở bụi hay trên cây tất cả đều tập trung. “Điểm danh! 1 2 3” “Thưa đội trưởng.

Tôi Phạm Hoàng Thái phó đại đội xin báo cáo. Toàn đội đủ một trăm sáu mươi sáu thành viên. Báo cáo hết “ Phó đội trưởng chạy lại phía Thu Phong hai chân khép lại, tay chào theo kiểu quân đội. Thu Phong cũng chào theo cách quân đội nói “Tốt! Về vị trí” “Vâng thưa đội trưởng “. Đúng! Đây là phong cách quân đội nhưng một điều là không phải đội nào cũng có khí thế như thế này. Phải có những đồng đội hết mực tin tưởng nhau và người đội trưởng vừa phải có uy vừa phải có nhu cũng vừa phải là một thành viên trong đội. Cùng nhau bước đi chứ không chỉ đạo mà không làm gì, rất ít các đội trưởng đội khác được như đội của Thu Phong. Thu Phong được lòng kính trọng của mỗi thành viên trong đội, đó là cách Thu Phong điều hành.

“Được rồi. Người các anh có thể mang đi tự mà giải quyết với nhau “ Thu Phong khinh thường nhìn Chenla. Nhục, nhục, quá nhục. Chenla cảm thấy một sự nhục nhã không thể hơn được từ Thu Phong. Hắn xuất hiện với ánh mắt coi thường Thu Phong nhưng việc vừa rồi hắn còn chưa kịp phản ứng thì Thu Phong đã giải quyết một cách êm đẹp.

“Đi” Thu Phong quay đầu lại nói với cả đội. “Khoan hẵng đi đã anh Thiếu tá” Chenla trầm giọng nói. Thu Phong biết là tên này kiểu gì cũng tự ái, bị mất mặt trước cả đội như thế thì có thánh nhân mới không tức. “Có việc gì sao? Thiếu tá bên kia?” Thu Phong mỉm cười quay người lại hỏi.

Chenla thấy Thu Phong cười thì hắn càng tức, Chenla gân cổ lên nói “ Anh có coi tình hữu nghị giữa hai nước ra cái gì không hả? Dám giết người của nước tôi ngay trước mắt chúng tôi, anh có coi nước chúng tôi ra gì không? Quá đáng, anh phải chịu trách nhiệm cho chuyện này ‘. Thu Phong nghe vậy bỗng dừng cười to “Ha ha ha ... Cậu nói người của nước cậu? Xem lại đi anh bạn! Những tên mà tôi đã giết đều là những tên tội phạm xuyên quốc gia được phép giết chết tại chỗ nếu bắt gặp. Đừng nói bọn chúng là người của anh đấy nhé, vả lại đây là biên giới chẳng thuộc lãnh thổ

của ai cả, anh cũng không có cái quyền áp đặt luật nước anh lên tôi chứ nhỉ? “

Chenla nghe xong cảm thấy mình quá nóng vội, dù sao tên trước mắt này cũng bị buộc rời khỏi quân đội, hấn tính nói thì lại bị Thu Phong chen ngang. “Theo như lời anh nói thì anh đang vu khống tội danh chống đối cho tôi nhỉ? Theo lệnh thì chúng ta hợp tác với nhau, mà vừa gặp anh đã ra lệnh cho tôi phải hợp tác với anh mà không phải là tôi với anh cùng hợp tác. Như vậy là anh đang khinh thường nước chúng tôi và chúng tôi có quyền báo cáo với cấp trên hoặc giải quyết ngay tại đây.”

Theo như luật ngầm của quân đội các nước Asean thì các quân nhân giữa các nước nếu có thái độ xem thường những quân nhân của các quốc gia trong hiệp hội thì chỉ cần có bằng chứng đầy đủ có thể sử dụng hai phương án sau để giải quyết.

- Thứ nhất là báo cáo với cấp trên giữa các quốc gia có liên quan. Những ai vi phạm sẽ bị trừng phạt một cách thích đáng. Nếu có ý bôi nhọ các quân nhân cấp cao nặng thì sẽ bị tước quân hàm. Nhẹ thì bị gửi sang quốc gia mà mình khinh thường làm bất cứ nhiệm vụ gì mà họ giao. Trừ việc trái với lương tâm chẳng hạn như giết người vô tội hoặc ám sát thủ tướng hay tổng thống các quốc gia khác ngoài Asean

- Thứ hai sẽ nhẹ nhàng hơn là tự giải quyết với nhau bằng cách cận chiến. Dù ai sai hay đúng chỉ cần cả hai đồng ý thì người thua kẻ đúng sai đều phải cúi đầu nhận lỗi.

“ Rắc rắc..” Tiếng Thu Phong lắc đầu mạnh, tạo ra những âm thanh của xương phát ra từ cổ anh ta. Thu Phong một tay ôm gáy ngược lên nhìn cười nói với cái đầu nghiêng qua một bên nhìn trông rất quỷ dị “ Vậy giải quyết bằng cách đấu tay đôi chứ? Lâu rồi cũng chưa có ai đánh một trận hết sức với ta, nghe nói anh cũng là một trong các quân nhân tinh anh nhất nhỉ? “

Chenla rùng mình, không phải vì cái lạnh của cơn mưa trong đêm này. Mà là vì câu nói kia của Thu Phong. Hắn không còn đường nào để chối bỏ cuộc chiến này. Hắn cũng biết danh tiếng Thu Phong nhưng căn bản hắn không tin khi chưa được gặp. Và giờ, một quân nhân thiên tài về chiến đấu như Chenla đã phải tin.

Thu Phong là hiện thân của ác ma, hắn luôn giết những tên được phép giết mà chưa bao giờ tha chết cho một ai. Có những tên không cần thiết phải chết cũng không cần thiết phải sống, Thu Phong cũng giết. Miễn là được phép thì việc giết người đối với Thu Phong là chuyện đương nhiên. Đây cũng chính là một trong các lý do Xxx ra điều kiện là Thu Phong phải rời khỏi quân đội Việt Nam, không chỉ Campuchia mà các quốc gia Asean khác cũng thế. Ngăn chặn khi Thu Phong còn chưa trưởng thành.

Một con người bình thường có sức chiến đấu sánh ngang với các cường giả tu chân thì quả thật biến thái, hết sức biến thái.

Chenla biết mình không thể làm gì hơn là chấp nhận lời thách đấu của Thu Phong, dù hắn sẽ bị ly khai khỏi quân đội sau sự việc này nhưng bây giờ hắn vẫn còn là một quân nhân. Chenla thở dài “Thôi được, đấu thì đấu vậy. Nhưng trước tiên giải quyết lũ chuột này đã “.

Thu Phong gật đầu sau đó Chenla ra lệnh cho cả đội của mình áp giải những tên buôn lậu súng và người trung niên lên xe. Sau khi xử lý xong xuôi Chenla nhìn Thu Phong nói “Bắt đầu được rồi “. Thu Phong gật đầu cười, đây có lẽ là cuộc đấu cuối cùng của Thu Phong với tư cách là một quân nhân. Thu Phong quay người lại nói với các thành viên trong đội

“ Hết hôm nay! Ta, Thu Phong này sẽ không còn là đội trưởng của mọi người nữa và đây cũng là trận đấu cuối cùng của ta. Những ai muốn xem ta đấu thì hãy đứng thành vòng tròn.”

Thu Phong vừa dứt lời toàn đội bỗng chết đứng, như không tin vào tai mình. Tại sao? Đó là câu hỏi đặt ra cho mỗi thành viên. Thu Phong là một cấp trên tốt nhất mà bọn hắn từng gặp, có nghiêm khắc, có dạy bảo rồi bảo vệ họ trước những tên lính khác dù họ vô dụng. Thu Phong cũng đã huấn luyện cho từng người, từng cá nhân. Thu Phong chưa bao giờ trách họ sai một chuyện gì, trong tâm can mỗi người ai cũng coi Thu Phong là một người sếp hết lòng vì cấp dưới.

Không chỉ vậy bản thân Thu Phong cũng rất mạnh, Thu Phong là một trong ba người mạnh nhất trong đặc chủng. Ngoài Thu Phong thì hai người kia thuộc phân khu miền Bắc, miền Nam có Thu Phong nên mỗi lần đại hội quân đội diễn ra Thu Phong luôn là người lấy lại mặt mũi cho miền Nam. Từ trong ra ngoài Thu Phong là một nhân vật hoàn hảo trong mắt tất cả các quân nhân ở miền Nam, thậm chí có người còn thần tượng anh. Vì vậy là thành viên trong đội của Thu Phong chẳng những có niềm vinh hạnh mà còn có niềm kiêu hãnh có một đội trưởng hết lòng vì cấp dưới.

“Đội trưởng ... Anh không đùa đấy chứ?” “Tại sao anh lại rời bỏ chúng tôi, chúng tôi đã làm gì sai sao?” “Đội trưởng như vậy là sao? Xin anh cho chúng tôi một lời giải thích..” “Đội trưởng” “Đội trưởng ...” Bỗng mọi người trong đội Thu Phong nháo nhào cả lên, họ đều muốn biết lý do mà Thu Phong rời khỏi đội. Có người tự trách bản thân đã làm gì sai liên lụy tới đội trưởng ...

Website truyện convert [T.r.u.y.e.n.C.v\(.\)c.o.m](http://T.r.u.y.e.n.C.v(.)c.o.m)

“Im lặng!!!” Thu Phong quát to lên trừng mắt hét “Từ khi nào đã mất trật tự như vậy! Tôi đã cho các anh nói chưa mà các anh tự tiện nói! Im lặng để tôi nói hết” Thu Phong quát lên làm tất cả im bật. Họ đã biết mình đã quá phạm, không ai dám hó hé, bọn họ im lặng chờ Thu Phong lên tiếng.

Thu Phong nhìn cả đội thở dài.. Đây là thành quả 7 năm trong quân đội của Thu Phong. Những gì Thu Phong gầy dựng trong 7 năm qua thì hết hôm nay sẽ phải từ bỏ tất cả, Thu Phong cũng không muốn nhưng đây là lệnh.

Thu Phong lòng nặng trĩu giải thích “Hết hôm nay Thu Phong ta không làm quân nhân nữa. Đây là ý của riêng ta, ta thấy bản thân mình không thích hợp làm một quân nhân nên sẽ từ bỏ. Ta còn sự nghiệp bên ngoài, còn gia đình, mẹ già, em nhỏ. Đồng lương quân đội không đủ để lo cho gia đình nên ta cần ra ngoài lập nghiệp. Xin lỗi các đồng chí của ta, ta đã phụ lòng mọi người. Sau hôm nay đội trưởng sẽ là Hoàng Thái, cậu ta sẽ tiếp tục dắt mọi người đi trên con đường của một quân nhân chuyên nghiệp. Ta xin lỗi vì không thể tiếp tục dẫn dắt mọi người, thành thật xin lỗi “ Nói xong Thu Phong cúi người xuống một góc chín mươi độ trước toàn đội, khi cúi xuống một giọt nước mắt của anh chảy ra, một quân nhân không thể khóc cho dù đồng đội có chết trước mặt, nhưng lần này là lần đầu tiên Thu Phong khóc kể từ khi anh gia nhập quân đội đến đây. Anh cũng giấu việc mình bị ép phải rời khỏi quân đội, anh không muốn bọn họ căm thù chính phủ, điều đó chỉ gây nên bất lợi cho họ.

“Đội trưởng ...” Cả đội ai cũng cắn răng kìm chế cảm xúc. Mỗi người bọn họ ai cũng có một kỉ niệm khắc nghiệt với Thu Phong. Họ là một đại gia đình, cảm xúc sống cùng nhau không thể nói là ít được. “Được rồi, đây là việc riêng của đội trưởng. Mọi người nên tôn trọng anh ấy, đừng có ích kỷ như vậy, ai cũng có gia đình để lo. Nên nhớ chúng ta đang làm nhiệm vụ. NGHE RÕ CHƯA “ Đội phó Hoàng Thái lên tiếng nói. Cả đội kìm lòng đồng thanh “Rõ”.

Người mà Thu Phong hết lòng đào tạo nhất là Hoàng Thái. Thu Phong biết với bản tính thần thẳng của mình thì quân đội sẽ tìm mọi lý do để anh rời khỏi quân đội nên Thu Phong đã đào tạo Hoàng Thái sẽ trở thành người

đội trưởng tiếp theo của đội. Hoàng Thái cũng biết lý do Thu Phong rời khỏi quân đội không đơn giản như vậy, một người chỉ lạnh lùng với người ngoài, còn với cả đội anh như những người thân của họ, toàn tâm toàn ý. Lý do Thu Phong nói ra chắc cũng chỉ là một phần.

“Đội phó nói đúng ý của ta đó. Nên ta mong mọi người hiểu cho ta “ Phong nhìn cả đội nở một nụ cười ấm áp trong mưa nói. Bỗng mắt Thu Phong trở nên sắc bén “Nào! ai muốn xem ta đấu lần cuối hãy bước lên thành một vòng tròn. Đây là trận cuối của ta nên hãy xem cho kỹ.” “Rõ! Thưa đội trưởng “ Tất cả một trăm sáu mươi sáu thành viên đều xếp thành một nửa vòng tròn. Nửa vòng tròn bên kia đội của Chenla cũng đã xếp hàng ngay đó tạo thành một vòng tròn như một cái đấu trường dành riêng cho hai người.

Chenla nhìn Thu Phong mỉm cười nói “Xem ra anh đã giải quyết xong việc với đội của anh rồi nhỉ? Mặc dù không hiểu anh nói gì nhưng tôi thấy anh được lòng cấp dưới quá đó!” Thay vì lo lắng như lúc này thì Chenla lại cảm thấy hưng phấn. Chiến đấu, đó là cách mỗi quân nhân tồn tại, bản năng đã thú của họ sẽ được bộc phát qua chiến đấu. “Cũng thường thôi!” Thu Phong hơi hốt trả lời. Dù vậy ánh mắt của anh đã trở nên sắc bén, cả hai chuẩn bị lao vào cuộc chiến 1 vs 1.

“Xoẹt Xoẹt ...” Cả Thu Phong và Chenla đều bắt đầu tháo súng và băng đạn, dao găm ... Tất cả những thứ có thể gây sát thương ngoài nắm đấm đều được tháo xuống. “Cạch Cạch ... Ràmmmmmm...” Thu Phong vừa cởi một lớp quần ngoài xuống, cái quần vừa chạm đất gây ra chấn động cả mặt đất. Quần mà Thu Phong mặc bên trong nó có hàng tá cái túi nhỏ, bên trong những túi nhỏ đó là hợp kim osmi. Hợp kim được cho là nặng nhất thế giới với 22,48g/cm³. Tổng trọng lượng chiếc quần của Thu Phong là 200kg, chiếc quần này được nhà nước thiết kế cho riêng Thu Phong, hiện nay trong quân đội vẫn chưa ai mặc được nó mà di chuyển bình thường

thậm nhí nhanh nhạy như Thu Phong. Thu Phong thường mặc chiếc quần đó mà vẫn hoạt động bình thường. Thu Phong chỉ cởi chiếc quần đó ra khi gặp đối thủ thực sự.

Truyện được copy tại [http://TruyenCv\[.\]Com](http://TruyenCv[.]Com)

“ Nhẹ cả người “ Thu Phong nhún nhún vài cái rồi nhìn Chenla, dù cởi quần đặc biệt đó ra thì bên trong Thu Phong vẫn mặc chiếc quần quân đội bình thường. Chenla cũng giật mình với cái quần đó của Thu Phong. Việc này đủ thấy Thu Phong không tầm thường. Chenla bình tĩnh không có nghĩa cả đội của anh ta cũng vậy.

“Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu thôi!” Thu Phong nói. Chenla im lặng khẽ gật đầu. “Đoàng ...” một phát súng chỉ thiên ra hiệu cho trận đấu bắt đầu. Cả hai nghe tiếng súng liền lao vào nhau như một con sói trong màn mưa.

“Ràooooo....” “Bụp, Chát chát ...” Những cú đấm, những cú đá liên tiếp đối chọi nhau gây ra tiếng trầm đục trong cơn mưa giông của tháng bảy này.

Một tạt ngang bằng chân trái của Chenla lướt qua chân của Thu Phong. Thu Phong nhát một chân lên rồi dậm mạnh xuống đất lấy đó làm điểm tựa áp sát vào Chenla, vừa sát vào nhau Thu Phong lên đòn bằng cùi chỏ ngay vị trí cằm của đối thủ. Chenla ngửa đầu lên trời để né đòn của Thu Phong, Thu Phong thấy vậy liền móc một cú chỏ khác vào ngay giữa ngực Chenla. Do không kịp thấy nên Chenla bị dính đòn trong đau đớn.

Cơ thể Chenla văng ra phía sau, không dừng lại đó Thu Phong đập một cú cực nhanh ở bụng Chenla. Chenla chỉ kịp chắn hai tay trước bụng để giảm sát thương của đòn đập.

Bị văng ra Chenla cũng nhanh chóng lộn người lại đứng nhìn Thu Phong với ánh mắt đỏ ngầu. Vừa bắt đầu trận đấu được năm phút đã bị dính đòn nặng.

Cú chỏ vừa rồi của Thu Phong không phải yếu. Hấn đòn hai lực cánh tay lại trên một đòn, lúc thực hiện cú chỏ đẩy Thu Phong một tay dùng để đỡ đánh còn tay kia thêm lực bằng cách đẩy vào nắm đấm của cú chỏ tay trái. Cú chỏ vừa rồi của Thu Phong không phải yếu. Hấn đòn hai lực cánh tay lại trên một đòn, lúc thực hiện cú chỏ đẩy Thu Phong một tay dùng để đỡ đánh còn tay kia thêm lực bằng cách đẩy vào nắm đấm của cú chỏ tay trái.

Lực chân của Thu Phong cũng không thua kém gì thậm chí còn lớn hơn đòn trở gấp mấy lần, đòn vừa rồi hoàn toàn Thu Phong đã bán hành cho Chenla. L

ần này Chenla lao tới tấn công trước, hấn quay người thực hiện một cú móc chân 360 độ. Khi Chenla quay người được nửa vòng Thu Phong lại tiến tới cách Chenla nửa mét vừa lúc đó cú đá của Chenla gần tới Thu Phong đập vào cẳng chân Chenla.

Chân bị văng ngược trở lại Chenla liền hạ thấp trọng tâm để không mất đà, cùng lúc đó một cú đấm móc ngược nhắm thẳng vào thái dương Thu Phong. Thu Phong đỡ rồi ôm lấy cánh tay của Chenla, anh quay người lại vật Chenla, là một đòn đánh của Judo. Chenla mất thế trong tích tắc, cả người bị nhấc bổng lên. Không để bản thân bị quật ngã Chenla quay người dùng hai chân kẹp lấy bụng Thu Phong.

Kinh nghiệm phong phú trong chiến đấu của Thu Phong đã gặp qua trường hợp này. Thu Phong liền lộn cả người lại cùng với Chenla “Rầm...” Chenla trên lưng Thu Phong bị đè bởi đòn vừa rồi. Chenla chịu đau hai tay liền siết lấy cổ Thu Phong, Thu Phong vô thế của Chenla không thể thoát ra được. Cả người bị chân lẫn tay Chenla kẹp chặt cứng.

Thu Phong dùng lực cỡ nào cũng không thoát ra được, anh bèn bung người quay ngược người lại vẫn không được.

Đường cùng Thu Phong dùng hai tay chưa bị khóa chỗ ngược liên tục tạt vào sườn Chenla. Đau đớn truyền tới Chenla buông bỏ kẹp Thu Phong lại liền lăn người ta chỗ khác. Thu Phong cũng lăn ra chỗ khác rồi đứng lên. Cả hai đều thở hồng hộc. Căn bản Chenla cũng không thể nào siết cổ Thu Phong cho đến ngộp được. Lúc bị kẹp Thu Phong đã gồng cả cổ lên, những thứ cơ nổi lên đã che mất yết hầu nên việc làm cho Thu Phong nghẹt thở cũng không thể ngay lập tức thực hiện được.

Nhóm người hai bên nhìn cảnh vừa rồi đều nín thở, lúc này nếu xử lý không nhanh thì Thu Phong sẽ là người thua. Không ngờ vào thế rồi mà vẫn thoát ra được, không hổ kẻ có biệt danh là ác ma, kinh nghiệm phong phú.

Con mắt Chenla giật giật, hắn đã bỏ qua cơ hội vừa rồi, muốn có lại cũng khó. “Yaaa ... “

Cả hai cùng hét lên rồi tiếp tục lao vào nhau. Lần này đến phiên Thu Phong ra tay trước. Thu Phong nhá một đòn ở mặt Chenla rồi hạ thấp trọng tâm đâm vào bụng. Chenla liền gạt đi rồi tiện chân lên gối thẳng mặt Thu Phong. Nghiêng đầu một bên né tránh Thu Phong móc lấy chân Chenla hất Chenla bay ra, Chenla cũng không vừa, lấy đà đó Chenla búng người lên dùng chân còn lại đá vào đầu Thu Phong. Thu Phong buông chân Chenla ra để né tránh.

Cả hai lại đứng lên nhìn nhau. Đòn vừa rồi không ai ăn ai. Có lẽ do bất ngờ nên trước đó mới đánh trúng Chenla đờng, những đội trưởng cùng thực lực rất khó để phân thắng bại trong vài đòn được.

Để chiến thắng một trận đấu không chỉ dùng mỗi kỹ thuật, còn phải dựa trên các yếu tố như: Phản xạ, thể lực, kinh nghiệm chiến đấu và cái cần thiết

nhất là phải can đảm. Không hi sinh chịu đòn thì không thể nào bắt được đối thủ, vừa nãy Chenla đã cố tình chịu đòn để khóa Thu Phong lại. Nhưng hẳn quá nóng vội, trái ngược với Thu Phong hoàn toàn bình tĩnh cho dù đây là trận cuối cùng của Thu Phong.

Trận đấu vẫn tiếp tục như vậy kéo dài đến một tiếng sau. Con mưa cũng đã ngớt dần,, chỉ còn lại những hạt mưa lất phất nhưng mấy ngọn gió vẫn cứ lùa vào cơ thể làm người ta phát rét vì lạnh.

Quay lại cuộc chiến. Cả hai vị quân nhân vẫn tiếp tục quần vào nhau như những con trâu. Cả hai dường như chẳng biết mệt là gì, cả hai người ai cũng dính đầy bùn đất trông rất kì dị. Những mọi người ở đây chẳng ai dám cười, tất cả đều nín thở xem trận đấu. Tách ra cả hai nhìn nhau. Không còn ai thủ thế nữa, Chenla đứng đó sừng sững như một bức tượng nhìn Thu Phong nói “Anh tên Thu Phong đúng không nhỉ. Xin lỗi vì lúc đầu đã coi thường anh, dường như anh vẫn chưa đấu hết sức với tôi, từ nãy tới giờ tôi như con rối cho anh điều khiển. Thậm chí tới giờ hơi thở của anh vẫn chưa rối loạn, còn tôi thì tự nhận bản thân đã có chút mệt rồi. Bây giờ tôi đã biết tại sao người ta gọi anh là quái vật.”

Thu Phong nghe vậy cũng thả lỏng cơ thể, lắc lắc lại cái cổ của mình rồi ôm gáy ngược lên nhìn Chenla. Đây là thói quen của Thu Phong từ trước đến giờ. Thu Phong cười kì dị rồi nói “ Khà khà ... Ta tưởng không biết ai dễ nhận ra rồi à. không hổ danh thiên tài quân nhân nước bạn nhỉ. Ta chỉ muốn đánh cho vui thôi, dù gì sau hôm nay ta khó có cơ hội được đánh nhau thực thụ như thế này.”

Chenla nghiêng răng, đúng như hắn nghĩ, hắn đang bị coi thường. Đúng hơn Thu Phong có tư cách để xem thường hắn. Chenla quyết tâm “Anh đánh hết sức được không, để tôi biết giới hạn của tôi tới đâu. Tôi là một quân nhân chân chính, anh đấu với tôi mà không dùng hết sức đó là sự sỉ nhục với tôi, dù thua tôi cũng cam tâm chứ tôi không muốn anh coi thường

bản thân tôi như vậy.” Nói xong Chenla chấp hai tay lại thi lễ với Thu Phong

Thấy vậy Thu Phong cũng giật mình, không ngờ cái thằng kiêu ngạo lúc này cũng có lúc thế này, xem ra Thu Phong phải đấu hết sức cũng như tôn trọng đối thủ.”Được thôi, để biết chúng ta cách xa đến cỡ nào, tôi chỉ dùng chân. Cho phép cậu tấn công trong một phút, tôi chỉ né tránh và dùng chân để đỡ. Nếu trong vòng một phút cậu đánh ngã được tôi thì cậu thắng, còn qua một phút cậu không đứng nổi quá mười giây đâu. LÊN ĐI!” Truyện được đăng tại [T r u y ệ n C v. C o m](#)

Chenla không nói gì, ánh mắt của hắn bây giờ nghiêm túc hơn bao giờ hết. Dù trong quân đội nước hắn trừ những lão già sức vật trong đó ra thì hắn chưa bao giờ thua ai trong thế hệ của mình, chỉ bốn người ngang cơ hắn nhưng họ hơn Chenla đến gần mười tuổi. Chenla bây giờ 24 tuổi, nhờ tài lực của gia tộc và quan hệ nên hắn mới lên làm chức đội trưởng nhanh đến vậy. Thu Phong thì 25 tuổi, hoàn toàn đứng lên bằng sức bản thân. Nói như vậy không có nghĩa Chenla vô dụng, hắn được đào tạo từ nhỏ nên thực lực có thừa, cũng từ đó hắn mới có tính kiêu ngạo, chứ bản thân Chenla cũng không có ý xem thường người khác như vậy. Lần này hắn cảm thấy sự nhục nhã từ người khác.

Truyện được đăng tại [TruyệnCv\[.\]com](#)

Châm dứt dòng suy nghĩ phức tạp trong đầu của bản thân Chenla lao thẳng vào đối thủ. Đấm, đá, Chenla sử dụng hết sức bình sinh vào cuộc chiến với một phút cuối cùng. Nhưng vô dụng, một khi Thu Phong nghiêm túc thì rất khó để đánh trúng được. Chenla thậm chí dùng những đòn giả để thực hiện cú đánh trúng mục tiêu nhưng những đòn giả đó đều bị triệt bằng chân hoặc Thu Phong né tránh một cách nhẹ nhàng.

Chenla hét lên, tung người thực hiện một cú đá ngang hông Thu Phong, hẳn biết bây giờ có dùng các đòn đánh giả hay gì đều bị Thu Phong triệt để chặn đứng nên hắn dồn sức tấn công tới tấp không phòng thủ, chỉ đánh và đánh, lộ rất nhiều sơ hở nhưng Thu Phong cũng không làm trái lời của mình mà tấn công trong một phút đó.

Thời gian một phút dành cho Chenla sắp hết. Còn mười giây, cú đá cuối cùng của Chenla dồn hết lực vào những giây cuối cùng này. Thu Phong đứng trước cú đá đầy uy lực đẩy vẫn nhàn nhạt đứng đó, như thường lệ Thu Phong co một chân lên để đạp bay cú đá đó. Cước tới, chân Thu Phong cũng đã đạp ra “Vụt...” bỗng chân của Chenla đứng yên. Thu Phong đã đạp hụt, đúng hơn là không tới. “Không thể nào. Với tốc độ và lực như vậy sao hắn có thể dừng lại ngay lập tức như vậy được “. Dòng suy nghĩ như điện xẹt lướt qua trong đầu Thu Phong.

Chưa kịp suy nghĩ thì Chenla đã dùng cả chân còn lại đạp thẳng bụng Thu Phong. Có hơi bất ngờ nhưng Thu Phong vẫn bình tĩnh dù chân kia của hắn vẫn chưa rút về kịp. Thu Phong co chân còn lại lên che chắn ngang bụng ngay lập tức. “Oành...” Thu Phong văng ra, bàn chân Chenla đạp trúng ngay đầu gối của Thu Phong. Lực đạp đó khiến cả Chenla cũng văng ra ba bốn mét. Nói thì lâu nhưng tất cả cảnh vừa rồi diễn ra trong vòng một giây.

Một phút vừa rồi Chenla hoàn toàn không đánh trúng được Thu Phong, tất cả đòn đánh đều bị Thu Phong triệt lại hoặc né tránh. Cuối cùng Thu Phong cũng phải co chân lên đỡ. Những để thực hiện cú đá vừa nhanh vừa mạnh lúc nãy bỗng dừng nó ngay lập tức đã làm Chenla đứng lên không nổi. Vừa rồi Chenla phải gồng hết cả phần chân từ hông cho đến đùi, căng chân để dừng nó lại ngay lập tức, đòn giả vừa rồi để làm Thu Phong tin là thật. Dầu vậy vẫn thất bại, việc dừng đột ngột đòn đá như vậy làm tất cả cơ chân của Chenla căng lên gây ra tê chân và đau cơ ngay lập tức.

Thu Phong đứng lên nhìn Chenla với ánh mắt tán thưởng nói “ Khá lắm, không ngờ trẻ như cậu mà cũng có thể dùng tới đòn này. Ta hơi bất ngờ vì người có thể dùng được nó đấy “ Chenla khó khăn đứng lên bằng một chân nhìn Thu Phong. Chân kia của hắn tạm thời không thể cử động trong một tiếng, đây là chiêu các lão già trong gia tộc chỉ hắn. Hắn cũng chỉ mới biết đòn này hôm kia thôi. không ngờ sử dụng lại khó tới vậy. Việc làm căng các bó cơ để cơ thể cứng đờ ngay lập tức rất gây hại cho cơ bắp lẫn mạch máu khi lưu thông mà bị các bó cơ ép cho nghẽn lại.

Chenla khó khăn nhìn Thu Phong nói “ Ta thua rồi, hi sinh tê liệt cả một chân để ra đòn bất ngờ cũng vô dụng. Phản xạ của người thật kinh khủng “. Thu Phong nhìn Chenla cười khà khà, bỗng Thu Phong lao đến. “Vù ... “ Thu Phong đá Chenla, cú đá như vừa nãy Chenla thực hiện để gài bẫy Thu Phong. Thậm chí đòn đá của Thu Phong còn nhanh và mạnh hơn, thậm chí nghe thấy cả tiếng rít gió rợn người phát ra từ chân Thu Phong “Khựng” Đột ngột Thu Phong dừng lại khi chân còn cách ngang cổ Chenla 1cm.

Thu Phong thu chân lại híp mắt nhìn Chenla. Con mưa lúc này cũng đã tạnh hẳn. Thu Phong nói “Người là một nhân tài, nhưng quá kiêu ngạo, tốt nhất hãy bỏ cái tính đó. Sẽ tốt cho con đường của người sau này. Đòn này thực chất vẫn có thể luyện tập, cố gắng lên “ Nói xong Thu Phong vỗ vai Chenla rồi quay lưng đi. Chenla như bất động đứng đó nhìn bóng lưng của Thu Phong. Toàn bộ đều im lặng, Thu Phong quá kinh khủng. Ai cũng thấy Thu Phong quá kinh khủng. Mặc dù đội của Thu Phong đã chứng kiến qua thực lực của cậu rất nhiều lần rồi nhưng chưa ai biết nó kinh khủng đến mức này.

Đùa gì chứ? Một đòn đá uy lực như vậy đến họ còn không chắc có thể đá được như vậy mà Thu Phong chỉ những đá một đòn đầy uy lực mà thích cho nó dừng thì dừng như thế. Kinh sợ nhất vẫn là các quân nhân của Campuchia. Điều quan trọng không phải là Chenla thua, mà là sự kinh

khủng của Thu Phong. Bọn họ tự nhận ở đây, cho dù hai mươi người lên cùng lúc cũng không thể đánh thắng Chenla, thậm chí còn bị thua thảm bại. Mà Thu Phong, đội trưởng đội đặc công của Việt Nam khi đấu thực sự lại đánh bại Chenla dễ dàng như vậy.

Đối với Chenla đó không phải là bi kịch, ngược lại điều này càng làm hắn kích thích. Sự kích thích đó chính là ý chí chiến đấu. Từ giờ hắn dặn lòng phải vượt qua Thu Phong, cái bóng ấy quá lớn sợ đến hắn cũng không chắc vượt qua được. Cú đá ấy thậm chí so về kỹ xảo lẫn uy lực chỉ thua các trưởng lão trong gia tộc hắn một chút. Nếu tính cú đá của trưởng lão trong gia tộc hắn là mười thì của Thu Phong đã là bảy phần. Trong khi trưởng lão gia tộc hắn ông trẻ nhất cũng hơn sáu mươi tuổi, Thu Phong cũng chỉ ngang tuổi hắn mà cách xa đến vậy sao? Đúng, Chenla không cam lòng, nhưng cũng không còn thù ghét Thu Phong mà thay vào đó là sự kính trọng tuyệt đối.

Chenla đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình bỗng Thu Phong dừng lại, quay người nở một nụ cười âm áp nói “Đó chưa phải là hết sức của ta đâu! Không phải lo, cậu đã làm rất tốt, hãy chứng minh cho mọi người thấy là cậu mạnh như thế nào.” Nói xong Thu Phong lại bước đi tiếp về phía đội của mình. “Không thể nào?” Chenla thủ thỉ nói. Như vậy thì Thu Phong còn mạnh đến đâu. Câu nói vừa rồi làm mọi người chấn động tập hai. Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv \[.\] com](http://TruyenCv.com)

Thu Phong vừa đi vừa nhin cười nghĩ “ Tao chém đây. Thế cũng tin “. Nhưng mà Thu Phong nhin cười không nổi khiến mặt hắn trông rất kì dị (do nhin cười đấy:))). Điều chỉnh lại cảm xúc Thu Phong bước lại gần đội của mình quát “ Nhìn cái gì!! Còn không mau tập hợp!” “Rõ”

“Thành thật xin lỗi anh Thu Phong. Xin lỗi vì đã có thái độ không tốt với anh. Nếu sau này anh có khó khăn gì chỉ cần tới gia tộc của em báo tên dù ở đâu thì em cũng lập tức chạy về.” Chenla dưới sự dìu dắt của đội mình

đã tới trước mặt Thu Phong cúi đầu nhận lỗi. Thu Phong quay sang cười nói “Nếu chú đã vậy anh không khách sáo. Cố gắng luyện tập, chỉ cần đủ cố gắng chú sẽ không thua ai đâu. À trừ ta “ “Em nhất định sẽ vượt qua anh” Chenla chắc nịch nói. Thu Phong thấy vậy chỉ cười khặc khặc rồi lên xe. “Đi thôi Thái! “ Thu Phong lên xe nói với Hoàng Thái. “Vâng thưa đội trưởng! “

Trên đường về Thu Phong nhìn Hoàng Thái cảm xúc phức tạp nói “Xong hôm nay chúc mừng cậu lên làm đội trưởng nhé. Đến lúc ta phải đi rồi “. Hoàng Thái ngồi phía trước quay đầu lại với vẻ mặt bình tĩnh nói “Đội trưởng! Trong lòng chúng tôi, không ai thay thế được anh đâu, anh vẫn mãi là đội trưởng của chúng tôi thưa sếp lớn.

Chúng tôi sẽ không bao giờ nghe ai khác ngoài anh đâu “ “Đúng vậy thưa đội trưởng” “Đúng vậy... Đúng vậy, chúng tôi không nghe ai khác ngoài anh đâu “ Hơn mười người trong xe gật đầu với lời nói của Hoàng Thái. Thu Phong nghe vậy thì quyết tâm không nói ra sự thật càng lớn hơn. Anh gào lên nói “Câm mồm!!!! Các cậu nghĩ gì khi nói ra câu đó? Các cậu phục vụ cho đất nước hay cho tôi? Các cậu hãy nghĩ đến cái lý do mà các cậu đứng đây. Những người ở đây đều ăn của nhà nước, uống của nhà nước, phục vụ cho chính phủ chứ không phải phục vụ cho tôi. Tôi lấy tư cách gì để bảo các cậu nghe theo tôi tất cả? Tôi kêu các cậu bán nước các cậu nghe theo à? Tôi biết ở đây có những người lớn tuổi hơn tôi, có những người không có gia đình để về. Có những người vì lý tưởng yêu nước tham gia quân đội để chống bọn Trung Quốc sau này đang măm me nước ta. Các cậu hãy nghĩ đến lý do khi các cậu mơi vào quân đội. Linh hồn của một quân nhân chỉ có yêu nước, không được nghĩ đến chuyện cá nhân khác, nghe rõ chưa. Các cậu nên nghe lệnh của chính phủ, của nhà nước. Đó không phải tôi hiểu chứ?” “Khụ Khụ... “ Thu Phong ho khan hai tiếng rồi tiếp tục nói

“Tất cả các cậu nếu coi tôi là đội trưởng thì đây là mệnh lệnh cuối cùng của tôi! Hãy truyền lại những lời này cho những người còn lại, sau khi về quân khu thì tôi phải lập tức đi rồi!”

Thu Phong nhìn xung quanh tất cả mọi người rồi hít một hơi nói: “Là một quân nhân các cậu phải có một linh hồn yêu nước không hơn không kém. Phục vụ đất nước hết mình, không được cảm xúc chi phối khi làm nhiệm vụ. Không được phản nước, không bán nước, không hại dân bằng bất cứ giá nào các cậu phải một mực yêu nước như chính bản thân các cậu. Ta chỉ là một con người bình thường, dù sau này có chuyện gì xảy ra với ta các cậu cũng không được làm gì quá phận rõ chưa! “ “Rõ... Rõ ... Rõ...” “Hức...” những âm thanh không đồng đều vang lên, giọng nói lại nghẹn ngào không nên lời. Có ngu thì họ cũng mơ hồ nhận ra Thu Phong là bị chính phủ ép rời khỏi quân đội.

Thu Phong nhìn mọi người, hắn cũng muốn khóc nhưng không thể. Nếu hắn để cảm xúc lộ ra thì những người ở đây cũng không thể kìm được cảm xúc. Lý do hắn kêu mọi người truyền đạt lại là vì hắn không muốn đối mặt với cả đội, nếu vậy hắn sẽ không kìm lòng được. Dù được các quốc gia mệnh danh là con quý của quân đội, điều đó chỉ đúng với kẻ thù. Còn những người như gia đình của hắn, thì hắn đối xử với họ rất tốt. Chưa bao giờ phụ lòng ai, dù người hắn tin tưởng phụ lòng hắn hắn cũng cười trừ rồi bỏ qua. Vì vậy những người biết Thu Phong không biết anh là ác ma hay là thiên thần.

.....

Lời tác: Đây là một trong các lý do sơ sài khiến Thu Phong rời quân đội:3Hướng dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: ๕Gấu๕ lúc 19:35:48 - 09/03/2017.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Chuyện Tình Ta Từ Đây Mà Bắt Đầu

“Nhược Y?”

“A!...”

Thu Phong vừa đi tới trước mặt Nhược Y kêu khẽ tên cô một tiếng thì bỗng nhiên cô ấy lại giật bản mình. Một hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp đang ngại ngùng hiện ra trước mắt Thu Phong.

Bởi trước đó trong ký ức của Thu Phong, Nhược Y là một cô nàng cá tính táo bạo, ăn mặc hở hang chẳng biết cái gì là ngại ngùng. Vậy là cái vẻ mặt ửng đỏ trước mắt anh là sao? Nó có hư cấu không vậy?

Thấy Thu Phong vừa bước tới Nhược Y liền giật mình quay mặt sang chỗ khác không dám nói chuyện.

“Tiểu thư tôi xin lỗi, nếu như vừa rồi tôi có gì không đúng xin tiểu thư đừng trách...”

“Gọi em là Nhược Y...”

Thu Phong đang nói bỗng Nhược Y xen vào bằng giọng điệu khó chịu đến đáng yêu. Không biết tại sao khi anh nghe giọng nói của Nhược Y bản thân anh như muốn tan chảy ra, bởi nó quá nhẹ đi, khác xa với giọng điệu chanh chua từng tồn tại trong ký ức của anh.

“ À... ừm Nhược Y, tôi xin lỗi, khoảng thời gian vừa rồi tôi bị mất trí nhớ nên tôi không nhớ về cô, đến cả ba mẹ tôi cũng vậy. Nên vừa này tôi có lỗi giữa cô với thằng Sương thì tôi xin lỗi... “

Nghe xong lời này của Thu Phong bỗng gương mặt Nhược Y buồn đi trông thấy, thời gian qua khi nghe tin Thu Phong mất tích cô đã có lần uy hiếp đến ba của mình để kêu ông ta truy tìm tung tích của anh nhưng không được.

Thậm chí khi cô vừa hay tin Thu Phong hồi phục liền ngay tức tốc bay từ nước Hoa Lương đến Xích Quỷ xong một đêm cô đã có mặt tại thành Châu Lang, buồn thay lúc đó bất cứ ai cũng không được phép vào thăm Thu Phong cho dù đó là cô.

Sau đó cô trở về nhà và bị ba cô cấm cửa cả tháng trời không cho ra khỏi nhà vì tự ý đi ra nước ngoài mà không có bất cứ một sự bảo vệ nào thỏa đáng.

Khi bị cấm cửa cô ở nhà khóc sưng hết cả mắt mà không giải quyết được chuyện gì.

Lúc này Nhược Y ngẩng mặt lên nhìn Thu Phong bậm môi nói:

“ Sao anh xưng hô với em như người xa lạ vậy? Anh có biết em với anh thân với nhau từ hồi bé tí rồi không? Anh có biết lời nói vô tình của anh làm tổn thương em như thế nào không?... Em biết anh không có thích em... nhưng em vẫn... “

Nói tới đây hai mắt Nhược Y đỏ hoe sau đó cô quay mặt chạy thẳng vào trong dinh thự, mẹ Thu Phong lúc này đang đứng trò chuyện với mấy bà lão khác liền thấy Nhược Y chạy ngang qua mặt mình. Bà khó hiểu quay sang

nhìn Thu Phong, thấy mặt thẳng con mình cứ ngơ ngơ là bà biết nó chẳng biết cái gì rồi.

“ Xin lỗi! Tôi có chút chuyện cần vào trong một tí, mọi người cứ tiếp tục nói chuyện đi... “

“ Phu nhân không cần phải khách sáo, đây là nhà bà mà bà cứ đi đi... “

Mẹ Thu Phong quay sang nói với mấy người kia một câu rồi chạy vào trong cùng với Nhược Y.

Hai nhà họ Nguyễn và họ Hạ đã biết nhau từ thời còn thể chiến thứ ba đến tận bây giờ. Vốn ban đầu hai nhà Nguyễn Hạ đã có hôn ước với nhau, trùng hợp thay khi Nhược Y đến nhà Thu Phong chơi hồi bé đã thích cậu vì sự thông minh chính chắn, có điều Thu Phong lại không để ý đến chuyện ấy.

Nhưng cũng không quan trọng vì khi đó hai đứa còn nhỏ, Nhược Y biết sau này lớn lên sẽ được gả cho Thu Phong liền vui mừng khôn siết, thích Thu Phong cho đến tận bây giờ.

Sau đó lại có một biến cố, Thu Phong gia nhập quân đội đã vây cậu ấy còn trở thành một kiện tướng tài ba. Mà vấn đề ở chỗ tình hình chính trị giữa hai nước không mấy khả quan, luật quân đội chính phủ nhà nước Xích Quỷ cấm quân nhân của mình lấy vợ hoặc chồng của nước Hoa Lương. Chỉ duy nhất một điều luật ấy thôi đã khiến hai nhà Nguyễn Hạ xích mích với nhau bởi sự ngang bướng không rời quân đội của Thu Phong.

Là con trai, lại là con cả nên nhà Thu Phong không có suy nghĩ độc tài bắt con phải theo ý mình, thế là hôn ước bị hủy bỏ và Nhược Y là người khóc nhiều nhất. Hiên nhiên Thu Phong đó cũng không quan tâm Nhược Y khóc ra sao.

Biết tin Thu Phong có ý muốn rời khỏi quân đội Nhược Y là người vui mừng nhất, người thứ hai chắc chắn chính là mẹ anh bởi bà muốn con trai mình kết hôn với Nhược Y hơn ai hết.

.....

Đứng ngoài Thu Phong ngơ ngác nhìn theo bóng hình Nhược Y mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc này trong đầu anh chỉ hiện lên dòng chữ ‘ Sao mà đáng yêu vậy trời... ‘

Lắc lắc cái đầu Thu Phong dẹp bỏ cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình, sau đó anh quay sang nhìn Hoài Sương cười khỏ nói:

“ Thật sự tao không biết tao làm sai cái gì? “

“ Mà... “

Sương đứng lắc lắc ngón tay chỉ vào Thu Phong cười cười mà lắc đầu, đến thua với thằng bạn này của hần.

“ Đi theo tao, tao kể mày nghe. “

Hoài Sương ngoắc tay kêu Thu Phong đi theo cậu ta.

“ Ừm... Lên sân thượng khu D đi! “

“ Ok! “

.....

Tránh xa bữa tiệc xa hoa toàn những con người mang hàng trăm bộ mặt giả tạo trò chuyện với nhau thì lúc này trong phòng bếp của nhà Thu Phong ở khu A Nhược Y đang ngồi một góc khóc thút thít.

“ Cạch... phụt... “

Trong bóng đêm giữa phòng bếp, mẹ Thu Phong đẩy cửa bước vào. Thấy một mảng tối ôm lẫn tiếng khóc quen thuộc bà biết ngay Nhược Y trốn ở trong này nên bèn bật đèn lên.

Nhìn quanh một hồi bà thấy Nhược Y dưới bộ váy màu hồng phấn tuyệt đẹp đang ngồi chụm chân lại khóc như một nàng công chúa.

“ Y à... Lại đây với bác nào... “

Mẹ Thu Phong ngồi nhẹ nhàng bên cạnh Nhược Y, bà vươn tay ra ôm lấy cô nhẹ giọng nói.

“ Bác... hức hức... anh Phong... anh ấy không nhớ gì về con... hức... còn... còn... còn nói chuyện với con như người xa lạ nữa... Con biết rằng anh ấy không thích con nhưng đến cỡ vậy... (Bla bla, nói chung ghi hết lời của đảng phụ nữ ra thì dài lắm nên tới đây thôi:v)... “

Nhược Y vừa khóc sục sịt vừa ngồi kể nể tùm lum chuyện, những gì đã hi sinh cho Thu Phong rồi thế này thế nọ. Tính tình của cô rất chi là con nít trông rất đáng yêu.

Mẹ Thu Phong thừa biết tính cách này của Nhược Y nên bà chỉ ôm cô chặt hơn nói:

“ Con gái à... con phải hiểu cho thằng Phong, nó vừa mới được cứu về từ cõi chết. Nếu không nhờ thằng Sonic thì chưa chắc có thể tìm thấy được xác thằng Phong. Sau sự việc đó thằng Phong nó mất trí nhớ, cả ký ức của nó chỉ dừng lại và bị xáo trộn vào mười năm trước thôi... “

Nghe tới đây bỗng Nhược Y dừng khóc ngẩng mặt lên nhìn mẹ Thu Phong nói:

“ Vậy anh ấy phải nhớ đến con chứ, con xuất hiện từ khi anh ấy mới được hai tuổi... “

“ Việc này cô cũng không biết, bác đã nói ký ức nó bị xáo trộn mà, cháu nên hiểu và đi nói chuyện với nó đi. Đừng để thằng Phong nó lo lắng. “

“ Uhm, dạ cháu biết rồi bác... “

Nhược Y gật đầu mạnh một cái xong trả lời với nụ cười tươi hơn hơn, sau đó cô đứng lên tung tăng chạy ra ngoài như chưa hề xảy ra chuyện gì. Quả thật như một đứa con nít dễ khóc cũng dễ nín.

.....

“ Mày đùa à? Nhược Y nó thích tao từ hồi bé tí thế này á? “

Thu Phong ngạc nhiên vung tay vung chân dùng cử chỉ hành động há mồm nhìn thẳng vào mặt Hoài Sương mà nói.

Vẻ mặt Hoài Sương nhìn Thu Phong lúc này cứ như nhìn người ngoài hành tinh, như người trên trời rơi xuống chẳng biết một chuyện gì cả. Không biết lúc này Hoài Sương nên nói Thu Phong là ngu thật hay ngu giả nữa.

“ Mày, mày... Tao cạn lời với mày rồi! “

“ Tao cũng chịu tao... “

Thu Phong thở dài ra một tiếng tạo ra một làn khói hơi nước do cái thời tiết se se lạnh này.

Đúng lúc này Thu Phong lại nghe thấy tiếng guốc đang đi lại chậm chậm về phía anh.

Quay đầu sang Thu Phong lại bắt gặp hình ảnh ấy, hình ảnh một công chúa với chiếc váy màu hồng phấn.

Đang định nói cái gì với Thu Phong, Hoài Sương quay sang thấy Nhược Y đang đi đến cũng cười thầm một tiếng dùng chỗ huých vào tay Thu Phong nói khẽ:

“ Ê! Nàng tới rồi kìa, liệu lựa lời mà nói, tao kể mày hết rồi đây. Lúc trước mày không thích ẻm còn giờ mày thử xem sao, tao té đây... “

Nói xong Hoài Sương quay lưng đi. Khi đi đến trước mặt Nhược Y, Hoài Sương gật đầu chào cô một cái, Nhược Y theo lễ cúi đầu chào theo. Sau đó bóng dáng cao ráo của Hoài Sương biến mất trong bóng đêm.

Nhược Y cất bước đi đến trước mặt Thu Phong nhìn thẳng vào mặt anh nở một nụ cười mỉm tựa như thiên thần.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Đỏ Mặt .

Lắm lúc tôi tự hỏi... bạn biết bao nhiêu về thế giới này?

Bạn nói bạn biết tất cả ư? Không!

Một nửa thôi à? Cũng không!

Hay một phần nhỏ về nó? Đáp án vẫn là không!

Thế giới này nó không được tạo ra bằng vụ nổ Big Bang như bạn nghĩ mà nó được xấp đặt được tạo hóa bằng một bàn tay của ai đó.

Bạn tưởng các nhà khoa học chứng minh được tại sao lại có sự sống ư? Không không không! Chắc chắn bạn đã nhầm. Chẳng có gì gọi là tự nhiên ở đây cả, tự nhiên tồn tại vi khuẩn, tự nhiên có sự sống và tự nhiên tiến hóa. Xùy! Các định luật đó đâu ra vậy, con người mà chứng minh được ư?

Bạn thử nghĩ xem, tại sao bạn cần thở cần ăn uống để có thể được sống mà trong khi đó có một loại sinh vật có thể sống được thậm chí sinh sôi nảy nở ở môi trường không có sự sống như ngoài vũ trụ?

Định luật vật lý ư, khoa học ư? Tất cả đều vô lý trong khi chính tôi lại dùng ngôn ngữ của sự vô lý đó để nói cho các bạn hiểu.

Chắc hẳn các bạn đang nghĩ trên đời này đang tồn tại một đấng được gọi là thần, thần đấy. Một vài nơi lại gọi là Chúa, còn một vài nơi lại gọi là thánh.

Nhưng không, họ không phải thần cũng chẳng phải thánh mà họ là đấng sáng tạo ra chúng ta, chúng ta gọi họ bằng nhiều tên như vậy bởi họ đã phân chia chúng ta và họ không phải là đấng mà chúng ta có quyền để gọi.

.....

Tại một nơi nào đó đầy ánh sáng, một loại ánh sáng khi đứng trong đó chúng ta cảm nhận được sự thanh tịnh, sự tẩy trần gột rửa, ở đó con người chúng ta như đang trầm trồ phơi bày mọi sự thật mà chúng ta cất giấu sâu trong lòng thậm chí là quên đi.

Trong một cung điện toàn màu trắng và màu vàng của sự cai trị, một nơi không con người không bao giờ có thể đặt chân tới.

Chính giữa tòa cung điện tráng lệ mà không cầu kì ấy có hàng trăm con người mặc bộ giáp màu vàng kim kì lạ đang quỳ một gối tại đó. Kì lạ không phải do những bộ giáp mà là do cặp cánh chim sau lưng họ. Những cặp cánh màu trắng như tuyết đang khép lại sau lưng những con người kì lạ ấy.

Phía trên nơi họ đang quỳ gối là một ngai vàng màu trắng khổng lồ, một gương mặt mang phong cách phương Tây hiện ra. Người đàn ông ngồi trên ngai vàng có một thân hình khổng lồ khi ngồi đã cao tới tận bốn năm mét.

Gương mặt của người đàn ông này khi nhìn vào ta trông thấy rất hiền hòa nhưng kèm theo đó là một uy nghi, một sự áp lực đè nặng lên đôi vai của những người đang ngồi kia.

“ Các con của ta, hãy thông báo tình hình đi nào! “ – Người đàn ông ngồi trên ngai vàng bỗng cất tiếng.

Nghe lệnh của người được gọi là đấng tạo hóa một thiên sứ theo cách gọi của con người bước ra chấp tay lễ phép tấu:

“ Thừa cha! Con trai thứ mười ba của kẻ đó hiện đang ở một thế giới phụ khác, nơi đó có từ trường không ổn định nên con vẫn chưa thể qua đó để mà kiểm tra được. “

“ Ủm! Sắp tới hãy cho một thiên sứ cấp thấp tới đó do thám để tránh gây mất ổn định giữa các thế giới, dù sao chuyện này vẫn cần phải theo dõi thời gian dài. “ – Người ngồi trên ngai vàng híp mắt lại nhẹ giọng nói một cách rất chậm.

“ Vâng thưa cha! “

.....

Xích Quỷ ngày 10 tháng 3 năm 2194.

Thành Châu Lang 6 giờ sáng.

Trước cửa phòng của Thu Phong, Nhược Y đang đứng trước cửa chỉnh chu lại tóc tai quần áo của mình để chuẩn bị gọi Thu Phong dậy.

Không còn mặc bộ váy màu hồng phấn cầu kì ngày hôm qua nữa mà thay vào đó Nhược Y đã khoác lên mình một chiếc áo phong đơn giản màu trắng và cái quần thun short giả váy màu đen. Một bộ đồ đơn giản nhưng khi Nhược Y mặc vào khiến cả người cô như toát nên một vẻ đẹp của sự thanh khiết.

Với gương mặt trang điểm nhẹ không quá đậm cũng không quá nhạt, đôi môi của cô như mọng nước khiến người khác nhìn vào chỉ muốn ngậm lấy nó. Chưa kể đến dù mặc chiếc áo phong rộng thùng thình nhưng lớp đó đâu đó vòng eo 60 chest người của cô cùng với hai ngọn nút căng tròn cao ngất ngưỡng.

Chiếc quần thun tuy rộng nhưng chẳng thể che giấu nổi vòng ba căng vênh lên của cô, mọi thứ kết hợp lại cùng gương mặt ngây thơ đến vô tội của mình dù trong bộ đồ nào Nhược Y cũng khiến cho bao chàng trai say đắm vì tình.

Có lẽ Thu Phong của ta cũng không ngoại lệ.

“ Cốc cốc...! “

Nhược Y đứng cách xa cửa tầm một mét, nàng vương người tới lấy tay gõ nhẹ nhàng hai tiếng lên cánh cửa gỗ.

Hai hầu gái nhà Thu Phong từ lúc nào đã túc trực hai bên thấy hành động của Nhược Y liền nhắc khẽ:

“ Thừa tiểu thư... “

Nghe cô hầu gái gọi nhỏ Nhược Y vuốt mái tóc ngắn óng mượt của mình sang một bên nhìn cô hầu gái.

Thấy Nhược Y không có vẻ gì là khó chịu như các cô đại tiểu thư họ nghe kể nên cô hầu gái có can đảm hơn liền nói:

“ Dạ thừa tiểu thư! Căn phòng của thiếu gia khá rộng, khi anh ấy đang ngủ khó có thể nghe được tiếng gõ cửa. Nên có thể tiểu thư hãy mở cửa vào trong luôn ạ... “

“ Ừm... Như vậy có ổn không? Nếu anh ấy đang ngủ thì thôi vậy, đợi khi nào anh Phong thức gọi cho tôi cũng được... “ – Nhược Y nghe thấy Thu Phong còn đang ngủ liền nhẹ giọng nói nhỏ.

“ Đúng năm phút nữa thiếu gia sẽ dậy thừa tiểu thư, xin tiểu thư vui lòng nán lại đôi chút. Sáng sớm thiếu gia nhà chúng tôi khi gặp được người xinh

đẹp như tiểu thư đây chắc hẳn sẽ rất vui. “ – Cô hầu gái không ganh tị vì sắc đẹp của Nhược Y thay vào đó hâm mộ và coi Nhược Y như là người yêu của Thu Phong vậy.

“ Tại sao cô chắc rằng anh Phong sẽ dậy sau năm phút... thói quen của anh ấy hay sao? “ – Nhược Y khá có hứng thú về tất cả chuyện của Thu Phong cho dù là thói quen nhỏ nhặt nhất của anh cô cũng cần phải nắm được nên liền bắt chuyện với mấy cô hầu gái những người thường phục vụ cho Thu Phong.

Được một đại tiểu thư danh giá đề ý tới bất chuyện hiển nhiên thân phận người hầu của mấy cô nàng này phải rất vui.

“ Thiếu gia thường ngủ vào hai khung giờ 10 hoặc 11 giờ. Nếu thiếu gia ngủ vào lúc 10 giờ thì đúng 5 giờ 5 phút thiếu gia sẽ thức và đi luyện tập, còn nếu vào lúc 11 giờ thì đúng 6 giờ 5 phút thiếu gia sẽ thức dậy và luyện tập vào khung giờ buổi chiều. Hôm qua có khách tới nên thiếu gia ngủ khá trễ nên đúng 6 giờ năm phút thiếu gia sẽ dậy thưa tiểu thư! “ – cô hầu gái không ngần ngại mà nói ra thói quen của Thu Phong cho Nhược Y nghe.

Hôm qua cô hầu gái này cũng có nghe phong phanh rằng có một vị đại tiểu thư gia thế không thua kém gì thiếu gia nhà này ngủ lại đây. Một đồn mười, mười đồn trăm, cứ mỗi lần qua một miệng người là thêm mắm thêm muối vào một ít. Khi tới tai cô hầu gái này thì Nhược Y trở thành vị hôn thê của đại thiếu gia nhà này.

Nhược Y đang tính nói gì nữa thì thấy cô hầu gái nhìn vô đồng hồ.

“ Thiếu gia thức giấc rồi! “ – Cô hầu gái quay sang nói với một hầu gái khác.

Sau đó cô hầu gái trước mặt Nhược Y cúi đầu chào Nhược Y:

“ Tiểu thư chị có thể trực tiếp vào trong. Thiếu gia đã thức rồi, chúng tôi đi chuẩn bị vật dụng cho thiếu gia! “

Nói xong cô hầu gái bước chân nhanh đi theo một hướng khác.

Thấy hai hầu gái đã đi Nhược Y đứng đó không biết nghĩ cái gì mà mặt mày đỏ hết cả lên. Tầm vài khắc sau dường như lấy được can đảm gì đó Nhược Y vươn tay ra gõ cửa:

“ Cốc cốc... “

“ Anh Phong, em Nhược Y đây... Em vào nha... “

“ Két... “

Nói xong Nhược Y khẽ vận tay cầm đẩy nhẹ cánh cửa phòng Thu Phong bước vào.

Lúc này đúng như cô hầu gái nói Thu Phong vừa mới thức dậy, anh vẫn còn đang ngồi trên giường gãi gãi cái đầu thì nghe thấy giọng Nhược Y.

Ngẩng đầu lên Thu Phong thấy thân hình mỏng manh của Nhược Y xuất hiện trước mắt mình, ngạc nhiên anh liền hỏi:

“ Cô... à không em. Sao mới sáng sớm đã tới phòng anh vậy? “

“ Em... em... em... “ – Nhược Y ấp a ấp úng không nói được gì.

Bởi lúc này trước mắt cô Thu Phong hoàn toàn cởi trần không mặc áo, cộng thêm chiếc quần đùi của anh bị lệch loạc gần như lộ ra cả thân thể. Một người đàn ông mình thích với một cơ thể quyến rũ, Nhược Y hoàn toàn không chịu nổi cảnh này lên liền quay mặt đi chỗ khác.

Thấy hành động kì lạ của Nhược Y, Thu Phong cũng hiểu được đôi chút. Lúc trước không phải anh không gặp trường hợp này, nhưng đó lại với một cô gái khác tên Thu Hương...

“ Rắc rắc... “

Thu Phong vặn đầu mình hai cái vang lên những tiếng kêu giòn tan sau đó anh đứng dậy nhìn Nhược Y đang quay mặt sang chỗ khác ho khan hai tiếng:

“ E hèm... Em sang chỗ kia ngồi đỡ đi, ở đó có ly nước để sẵn ấy. Anh đi vệ sinh buổi sáng cái! “

Nói xong Thu Phong quay người trực tiếp bước vào nhà tắm.

“ Ào ào... “

Tiếng nước từ vòi hoa sen bắt đầu vang lên, Thu Phong đang tắm rửa.

Lúc này Nhược Y ngồi ở ghế mà Thu Phong chỉ vẫn không thôi đỏ mặt, khi nghĩ đến cảnh Thu Phong đang tắm gương mặt nàng lại đỏ càng thêm đỏ.

Bình thường khi Thu Phong chuẩn bị thức giấc các hầu gái đã chuẩn bị sẵn các vận dụng cần thiết cho anh từ lâu rồi, chỉ là vừa này cô hầu gái kia nói như vậy để tránh mặt đi để cho Nhược Y có một không gian riêng với thiếu gia nhà họ.

Nhược Y cũng không phải là một cô gái kém thông minh, cô nhìn xung quanh phòng ngủ anh một lượt thấy tất cả mọi thứ như đã được chuẩn bị sẵn cô liền hiểu ra vấn đề gì đó.

.....

Sau khi Thu Phong tắm rửa đánh răng rửa mặt thay đồ xong xuôi liền bước ra với mái tóc còn chưa khô hết.

Khoác trên mình một chiếc quần bó màu đen với chiếc áo sơ mi trắng mỏng, cùng một chiếc khăn vắt ngang cổ đi ra ngoài.

Chiếc áo sơ mi mỏng dính ấy dán sát vào người Thu Phong, bởi vừa rồi mặc dù anh đã lau người nhưng vẫn tồn đọng lại một ít hơi ước khiến chiếc áo bám vào người anh làm lộ ra từng thớ cơ quyến rũ phái nữ. Cộng thêm mái tóc của anh từ ngắn cũng thành đủ độ dài theo thời gian, từng cọng tóc tồn đọng lại vài giọt nước rơi tí tách trên vai anh.

Nhược Y khi nhìn vào cảnh đó cả người cô gần như nóng lên như muốn xịt cả máu mũi.

Thấy mặt Nhược Y càng lúc càng đỏ Thu Phong cứ tưởng cô nàng bệnh liền hỏi một cách ngây thơ:

“ Mặt em sao đỏ vậy? Bị cảm sao... “

Thu Phong lại gần Nhược Y đặt tay lên trán cô rồi lắc đầu nói:

“ Thời tiết dạo này kì quái, tới mùa này rồi mà vẫn lạnh... em phải cẩn thận đấy! “

“ Gần... gần quá “ – giọng Nhược Y bé như kiến thủ thủ.

Lúc này cơ thể Thu Phong do vừa tắm nước nóng xong, từ mùi hương của dầu gội cho đến hơi thở của anh đều phả hết cả vào người Nhược Y khiến cô không thể nào mà bình tĩnh được.

Hết cách Nhược Y liền đứng dậy quay người đi chỉ để lại một câu:

“ Lát... lát lát...gặp anh dưới phòng ăn... “

“ Rầm! “

Nhược Y đóng cửa phòng rầm một tiếng rồi nhanh chóng chạy về phòng của mình.

Vừa về tới phòng cô nhảy thẳng lên giường đập mặt vào gối hai chân giãy đành đạch lên mà hét:

“ A.... “

Về phần Thu Phong tội anh chàng chẳng biết mình làm gì sai mà để người đẹp vừa tới lại chạy mất.

Mặt tình cảm phải nói Thu Phong dốt số một a!

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Hẹn Hò !

Sau khi thay lại bộ đồ áo thun quần thể thao Thu Phong bước xuống dưới phòng ăn ở khu A của tòa dinh thự.

Nhược Y từ lâu đã ngồi sẵn đợi Thu Phong, ngoài ra còn có mẹ anh, Thiên Long và bố già anh Nhất Phương.

“ Anh hai! “

Thấy Thu Phong tới Thiên Long đứng lên kêu một tiếng.

“ Ủ! Sáng nay có đi tập không? “ – Thu Phong xoa đầu em trai mình hỏi han một cách ân cần.

Trong trí nhớ của anh hai anh em anh rất là thân thiết với nhau bởi vì hoàn cảnh không được giàu sang như hiện thực. Nhưng sao lúc này cũng cảnh giàu sang ấy khoảng cách giữa anh và em trai mình cảm thấy nó xa vời quá.

Thiên Long lúc nào cũng thần tượng anh, lúc nào cũng giữ phép với anh, lúc nào cũng tỏ ra kính trọng anh và luôn luôn không dám lại gần anh quá lâu. Điều đó khiến Thu Phong nghĩ Thiên Long coi mình là một trưởng bối hơn là một thằng anh ruột của nó.

Do đó cứ mỗi lần anh tiếp cận dạy võ cho nó thì nó luôn luôn sợ làm phiền anh, anh không thể mắng nó được vì gương mặt nó quá tội nghiệp. Có lẽ nó như vậy là do áp lực của một gia đình quyền thế này, cái bóng của

một người cha vẫn chưa đủ đối với nó mà nó còn phải đối diện với cái bóng của một người anh.

Thu Phong mới nhận thức thế giới mới này nên anh không thể nào hiểu được cái áp lực mà Thiên Long đang phải gánh. Thằng bé chẳng phải tài cán gì mà có thể chịu được cái áp lực này được cả, nếu Thu Phong nhìn ra sớm thì có thể cứu rồi được chính em trai mình nếu không sẽ rất khó nói.

“ Anh Phong... “ – Nhược Y đứng lên ngượng ngùng chào Thu Phong.

“ Con ngồi xuống, việc gì phải đứng lên. Ngồi đi Nhược Y, còn thằng kia ngồi xuống cho mẹ! “

Mẹ Thu Phong thấy Nhược Y quá lễ phép với con trai mình điều đó bà thật sự rất vui nhưng thận phận của hai đứa ngang nhau Nhược Y không cần phải có thái độ như vậy.

“ Dạ mẹ... “ – Thu Phong dạ một tiếng rồi ngồi xuống.

Anh thật sự không hiểu được suy nghĩ của phụ nữ, cả mẹ anh hay bất cứ cô gái nào cũng vậy.

Trong bữa ăn mẹ Thu Phong liên tục gấp đồ ăn cho Nhược Y, còn Nhược Y lại liên tục gấp đồ ăn cho Thu Phong.

Mặc dù anh là thằng được hưởng nhưng cũng là thằng bị chửi vì tội không gấp đồ ăn cho con gái nhà người ta mà cứ để cho con gái nhà người ta gấp cho mình. Hết cách anh phải làm theo ý mẫu hậu nương nương nhà mình.

“ Em ăn món này đi, mẹ anh nấu ngon lắm đấy! “ – Thu Phong đặt một miếng gà vào chén của Nhược Y mà nói.

‘ Gật gật... ‘ – Nhược Y không nói gì mà gật đầu hai cái song cầm đầu ăn một cách ngượng ngùng.

Thấy vẻ mặt ngại ngùng của Nhược Y, thân là người mẹ nên bà liền nói nhẹ nhàng một câu:

“ Phong này! Ăn xong con dẫn Nhược Y đi ra ngoài đi, có những chỗ nào vui vui dẫn con bé đi, chi phí tính hết vào thẻ mẹ. Xong trưa ghé nhà hàng của mẹ dùng bữa cũng được, lâu lâu cái Y nó mới qua Xích Quỷ một lần, chưa có dịp nào con dẫn nó đi chơi, lần này nghe mẹ dẫn nó đi đi bỏ một ngày tập có sao đâu! “

“ Dạ? “ – Thu Phong nghe mẹ nói liền ngạc nhiên nhìn mẹ mình. Cái này giống như tạo điều kiện cho con cái tán gái a.

“ Phụt! Dạ? “ – Nhược Y đang ăn cũng phụt ra một miếng cơm, may mắn thay chén của cô cầm cao nên không bị văng ra ngoài.

Đối với Nhược Y cô cầu như vậy còn không được nhưng bây giờ chưa phải lúc, đối diện với một Thu Phong mang cho cô một cảm giác hoàn toàn khác này khiến cô không thể nào thích nghi được chứ đừng nói là được dắt đi chơi.

Lúc trước Nhược Y được lẽo đẽo theo Thu Phong xem anh làm việc là cô vui lắm rồi, cô chưa bao giờ dám nghĩ đến việc Thu Phong sẽ đi chơi đi ăn với mình này nọ.

Hắn ra là cô quá hiền để nghĩ tới như vậy.

Được đi với người đẹp hiền nhiên Thu Phong cũng không sĩ diện đến nỗi mà từ chối. Anh mở điện thoại ra nhìn vào ngày tháng rồi tự mình lầm bầm: “ Hôm nay thứ hai à... không có bài tập tăng cường, vậy tối về sẽ tập tăng cường vậy. “

Sau đó Thu Phong quay sang nhìn Nhược Y rồi lại mình mẹ mình gật đầu nói:

“ Được vậy hôm nay để con dẫn Nhược Y đi “ – Thu Phong quay sang nhìn Nhược Y một lần nữa cười nói: “ Vậy hôm nay làm phiền em rồi... “

“ Dạ không không! Em làm phiền anh mới đúng... nếu không cần thiết thì hôm sau cũng được. “

Vừa rồi Nhược Y thấy Thu Phong nhìn vào điện thoại tự lẩm bẩm, cô cứ cho là anh bận việc mà vì mình phải sắp xếp lại thời gian. Như vậy làm Nhược Y cảm thấy không mấy thoải mái nên mới nói như vậy.

“ Không sao đâu, cho anh nửa tiếng anh đi xử lý chút công chuyện. Ăn xong em đợi anh ngoài phòng khách... “ – Nói xong Thu Phong quay người đi, sau đó dường như quên cái gì liền quay đầu lại: “ À mặc đồ như vậy được rồi, khỏi cần thay mặc vậy đi cho thoải mái! “

.....

“ Hôm nay tôi có việc cần ra ngoài nên không thể canh chừng các anh được. Chế độ luyện tập tôi đã đề ra sẵn ở phòng luyện tập. Khi về tôi sẽ xem lại camera nếu ai không đủ chỉ tiêu tôi nhện đói! “

Thu Phong đứng trước năm mươi vệ sĩ dặn dò hôm nay họ phải luyện tập.

Từ lâu anh đã đưa cái phong thái quân nhân vào năm mươi con người này, cứ không đủ chỉ tiêu là nhện đói. Mà tập mệt lại nhện đói là cả một cực hình, chưa kể họ không thể chôm đồ ăn ở nhà bếp hay lấy từ bên ngoài được bởi Thu Phong đã cho người canh chừng kỹ lưỡng. Cách duy nhất để được ăn là chỉ có tập và tập.

Mục đích Thu Phong hướng tới ở năm mươi con người này là đào tạo ra được một đội binh chủng tinh nhuệ hơn cả đặc công quốc gia. Thử nghĩ xem năm mươi người có sức chiến đấu một chọi mười, một chọi trăm dưới trướng mình thì cảm giác nó sẽ như thế nào.

“ Rõ thừa thiếu gia! “ – năm mươi người đồng thanh hô to.

“ Tốt! “ Đáp lại một tiếng Thu Phong liền xoay người hướng phòng khách khu A mà bước.

.....

Lúc này Nhược Y đang đứng nhón lên nhón xuống đợi Thu Phong đi ra, tâm trạng cô giờ này đang rất vui rất muốn nhún nhảy nhưng lại phải kiềm chế lại nếu không cô sẽ thất lễ trước mặt Thu Phong.

“ Sao anh ấy lâu ra vậy... Hay là anh Phong không muốn đi với mình... mình cũng nghe lời đâu có mặc đồ khác đâu chứ? Sao vậy nhỉ?... “ – Nhược Y tự đứng tự lẩm bẩm một mình.

Không biết từ khi nào Thu Phong đã đi tới bên cạnh Nhược Y mà cô không hề hay biết, thậm chí cô đứng lẩm bẩm cái gì Thu Phong cũng nghe hết. Anh cười một tiếng song liền thì thảo vào tai cô:

“ Đi chưa? “

“ Á “ Nhược Y la lên một tiếng thấy gương mặt Thu Phong hiện ra – “ Anh làm em giật cả mình! “

‘ thịch! ‘

Nhược Y vươn tay đánh nhẹ vào bờ vai săn chắc của Thu Phong một cái.

Bị Nhược Y đánh Thu Phong nhìn vào cái vai của mình xong lại nhìn sang Nhược Y. Thấy ánh mắt của Thu Phong cô nàng Nhược Y cứ tưởng mình đã phạm vô sai lầm nghiêm trọng gì nên liền há mồm ra năn nỉ Thu Phong:

“ Anh... “ – Mặt Nhược Y nhăn lại trông rất đáng yêu, cô tính mở miệng xin lỗi Thu Phong thì lại nghe anh la toáng lên “ Ui da! Đau quá... em tính giết người à? “

Thu Phong làm mặt khổ vừa nhìn Nhược Y vừa suýt xoa bờ vai của mình. Thấy hành động này của anh, Nhược Y liền biết tên này giả dối liền đánh thêm vài cái nữa sau đó giả bộ giận hờn nói:

“ Anh dám lừa em! “ – Dứt câu Nhược Y quay người hướng cửa dinh thự mà ra.

Bị Nhược Y đánh nhẹ thêm vài cái vào người khiến Thu Phong chỉ nói lên được một từ “ Sướng! “. Thật là sướng, dù qua một lớp áo nhưng Thu Phong vẫn cảm nhận được bàn tay mịn màng như không xương đó của Nhược Y. Tay cô ấy như muốn tan chảy ra trên người anh vậy khiến anh không thể nào mà chịu đựng được.

Về phần Nhược Y trong suy nghĩ Thu Phong lúc nước là một cô nàng tuy xinh đẹp nhưng bàn tay không còn mềm mại như trước mà thay vào đó là một số vết chai nhỏ do sử dụng súng hoặc đơn giản là nó thô thiển không mềm mại như những gì đang hiện ra trước mắt Thu Phong đây.

“ Khoan! Đợi anh chút nào, đi cẩn thận coi chừng té ấy... “ – Thấy Nhược Y chạy đi trước Thu Phong liền đuổi theo sau đùa giỡn cô nàng.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Chạy Trốn !

Yêu người không yêu mình... là sai sao?

Không có gì sai cả.

Vậy là đúng ư?

Cũng không nốt!

Vậy là sao?

Là NGU.

.....

Dù biết là ngu nhưng Nhược Y cô gái ấy vẫn đắm đầu vào. Một thiên kim đại tiểu thư thì có thể thích ai chứ? Một tên nhà nghèo? Liệu nhà cô ấy cho phép? Hay là yêu một doanh nhân thành đạt? Liệu cô ấy có hạnh phúc chăng? Hay đối với mọi tên đại thiếu gia khác cũng vậy.

Từ nhỏ lẽo đẽo theo một bóng hình, đi theo tìm tòi học hỏi biết được nhiều thứ mới cũng là một bóng hình. Khi lớn cũng lẽo đẽo theo một bóng hình, nhưng càng lúc cái bóng ấy càng biến mất bởi một sự hào nhoáng khác. Một sự hoàng nhoáng mà với thân phận thiên kim đại tiểu thư cũng không thể với tới.

Nỗi lòng của Nhược Y mấy ai thấu đây? Với gia đình cô như một món đồ dùng để trao đổi. Số phận đàn bà từ xưa đến nay vẫn khổ như vậy, nghèo

khổ thì vật chất, giàu có thì tình cảm. Dù giàu hay nghèo ai cũng có cái khổ của mình.

May mắn thay người Nhược Y yêu lại là một anh chàng tài giỏi môn đăng hộ đối thậm chí từng có cả hôn ước với nhau nếu như không xảy ra cái biến cố kia. Vốn cô tưởng biến cố ấy khiến cô mãi mãi mất đi người mình thích, nhưng giờ lại một biến cố khác xảy ra.

Người cô thích mất trí nhớ, tuy không hẳn là tốt với mọi người nhưng với một đại tiểu thư như Nhược Y cô nàng đã dành một đêm để suy nghĩ. Cô nghĩ bản thân nên ích kỷ một lần, thừa cơ hội ký ức của Thu Phong chưa phục hồi mà dành lấy anh ấy. Liệu... một thiên kim tiểu thư xinh đẹp như cô sẽ làm được?

Nhược Y không biết, cô không hề biết, cô chỉ biết mình sẽ cố gắng hết sức mà thôi.

Ngược lại Thu Phong mặc dù thấy Nhược Y xinh đẹp đến động lòng, thân phận cũng không thua kém mình, nữ có chuyện gì xảy ra gia thế của cô ấy vẫn bảo vệ được chính cô ấy.

Một con người chọn một con đường nguy hiểm, chọn một con đường đầy gai thây vì một con đường lát đầy gạch thì có hàng trăm hàng ngàn mối nguy đề lo. Dù vậy ở cái tuổi 27 tuy đã qua cái độ nông nổi rồi nhưng vẫn chưa đủ chín chắn để suy nghĩ làm sao, làm thế nào mới là tốt. Đến thân còn sai sót đừng nói đến con người.

.....

Ngoại thành Châu Lang ở phía tây có một khu sở thú cực kì lớn. Nơi này có hàng ngàn loại động vật được bảo tồn trong sở đồ như sư tử, gấu

trúc, cộp, beo, hồ, tê giác, đại bàng,... thậm chí còn có tất cả loài động vật được lai tạp như sư hổ hoặc hổ sư....

Ở vũ trụ song song này tất cả những loài động vật bạn thấy chúng chạy nhong nhong ở ngoài rừng kia thì ở đây chúng đều ở trong sách đỏ. Dù khoa học tiên tiến họ có thể nhân bản vô tính được cả trăm loại động vật nhưng điều đó làm mất đi bản năng hoang dã của chúng, cho dù thả chúng về rừng thì cuộc sống của những con động vật được nhân bản ấy chỉ bằng một phần ba của những con tự nhiên.

Vì vậy mọi thứ do con người tạo ra có giúp ích gấp ngàn lần đi nữa vẫn không bằng khả năng phá hoại của họ.

.....

“ Anh anh... ở đây có con gấu trúc nè... a a a a... nhìn nó ngộ quá, dễ thương quá chừng... “ – Nhược Y vừa kéo tay Thu Phong vừa chạy đến chuồng mấy con gấu trúc con đang chơi trượt ống như người ở phía trước.

Bàn tay không xương của Nhược Y nắm lấy tay anh khiến cho anh cảm thấy cả người như bị điện giật nhẹ nhẹ. Lấy lại bình tĩnh bản thân không thể để mất hình tượng trước mặt mỹ nữ Thu Phong liền chủ động nắm chặt lấy tay Nhược Y hơn.

Dù đang hứng thú với mấy con gấu trúc nhưng Nhược Y vẫn nhận ra được sự biến hóa nhỏ ở cánh tay của mình khiến mặt cô đỏ bừng lên trông thấy, Thu Phong đứng phía sau hiển nhiên sẽ không thấy được mặt nàng ấy đỏ lên thay vào đó anh thấy phần mang tai của nàng ấy đỏ lên trông thấy.

Giờ khắc này Thu Phong vẫn cứ nghĩ là Nhược Y chỉ bị dị ứng thôi nên không quan tâm mấy mà kéo nàng ta lại phía mình nói:

“ Em cẩn thận chút, ở đây cũng đừng nên tùy tiện chạy loạn... “

“ Anh lại giống như ba em, lúc nào cũng kêu em cẩn thận thế này thế kia rồi cho cả một đồng vệ sĩ lẻo đẻo theo sau. Sang tận đây vẫn vậy, lúc nào em cũng có cảm giác như mình là động vật phạm tội vậy chẳng được tự nhiên chút nào! “

Thu Phong đang nói giữa chừng thì bị cô nàng Nhược Y chen vô. Bị nói cho một chập anh mới biết mình nói sai nói ngu đến cỡ nào. Cơ bản anh chỉ sợ vẻ đẹp của Nhược Y khiến vài kẻ không chịu đựng được mà rờ mó thì chỉ khổ con người ta bị cả đám vệ sĩ theo đằng sau kia dân cho một trận.

Biết mình sai Thu Phong im lặng không dám nói gì nữa, gương mặt Nhược Y lúc này cũng đã mất hứng đi hẳn, gương mặt nàng buồn hiu bỏ tay Thu Phong ra sau đó đi tới lan can chống cằm nhìn mấy con gấu trúc đang đùa giỡn với nhau.

“ Haizzz... “ – Nhược Y thở dài một tiếng,

“ Bộp bộp... “

Bỗng Nhược Y cảm giác được vai mình đang có ai khều khều lấy, quay sang nàng thấy Thu Phong dí sát mặt vào mặt mình khiến mặt nàng trở nên đỏ ửng.

“ Anh... anh... “

“ Trốn không? “ – giọng trầm thấp của Thu Phong vang lên bên tai Nhược Y.

“ Trốn? “ – Nhược Y chau mày lại nhìn Thu Phong bằng vẻ mặt khó hiểu.

“ Đi theo anh... “

Dứt câu Thu Phong nắm lấy tay nàng kéo đi mà chạy.

“ Ô ơ... chạy... chạy đi đâu? “ – Nhược Y vừa chạy theo Thu Phong vừa hỏi bằng con mắt kinh ngạc trông rất đáng yêu.

“ Cứ chạy theo anh đi! “ – Thu Phong đi phía trước quay đầu lại cười nói với Nhược Y khiến cô nàng khó hiểu.

Giờ khắc này vệ sĩ đi theo bảo vệ Nhược Y núp ở một phương đường cảm thấy có gì đó không ổn ngay lập tức nói gì đó vô bộ đàm rồi đuổi theo Thu Phong.

Thu Phong cũng vậy, anh không phải dắt Nhược Y chạy đi mà không tính toán.

“ Alo! Thực hiện như kế hoạch! “ – Thu Phong móc điện thoại ra cười thật sâu nói.

“ Rõ thưa thiếu gia! “

Dầu dây bên kia là người của Thu Phong đi theo để bảo vệ anh hô tuân lệnh một tiếng.

Vốn tốc độ tối đa của Thu Phong khi chạy phải nói trừu những kẻ dị năng ra thì rất khó để ai mà có thể đuổi kịp anh nhưng dắt theo Nhược Y lại khác, điều này khiến anh chỉ có thể chạy với tốc độ tối đa của cô nàng mà thôi.

Điều Thu Phong đang lo lắng cuối cùng cũng đã tới. Trước mặt Thu Phong lúc này xuất hiện hơn mười tên bảo vệ mặc vest đen cao to lực lưỡng đứng chặn ở đó.

Một trong các tên vệ sĩ hô lên:

“ Thiếu gia xin anh đừng bước... Anh không được phép dẫm tiểu thư chúng tôi... Hức “

“ Nói nhiều quá! “

“ Rầm. “

Đúng lúc tên vệ sĩ kia đang nói thì bất chợt từ đâu lao ra hàng chục vệ sĩ mặc vest như bọn hắc lao tới cản.

“ Thiếu gia... vui vẻ... “

Một tên vệ sĩ của Thu Phong đang vật lộn với vệ sĩ của Nhược Y bỗng ló cái đầu lên vẫy vẫy với Thu Phong.

Thấy hành động hài hước đó của tên vệ sĩ Thu Phong cũng cười vẫy tay lại với hắn rồi hét lớn:

“ Làm việc tốt a! “

.....

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Quyết Định Ra Bắc !

Ngày hôm sau.

“ Reng reng... ” – Tiếng chuông điện thoại của Thu Phong vang lên.

Thu Phong nhìn vào điện thoại thấy một dãy số lạ gọi đến đồng thời cũng là số nước ngoài.

“ Alo? ” – Thu Phong bắt máy.

“ Cháu là Phong? ”

“ Đúng rồi! Xin hỏi... ”

“ Bác là ba của Nhược Y đây. Ngày hôm qua cháu hành động lỗ mãng như vậy mà không nghĩ đến hậu quả sao? Cháu có đủ khả năng bảo vệ con gái bác sao? Cháu có biết nó đi với cháu thôi đã là rất nguy hiểm, tại sao cháu lại làm như vậy? ”

Đầu dây bên kia tự xưng là ba của Nhược Y, giọng nói tiếng Xích Quỷ không chuẩn của ông ta xả cho Thu Phong một tràng vì tội hôm qua dẫn con gái lão bỏ trốn khỏi đám vệ sĩ.

Đương nhiên Thu Phong nghĩ đến hậu quả sẽ bị ông già nhà Nhược Y gọi đến chất vấn từ lâu rồi. Ngày hôm qua sau khi chạy trốn Thu Phong cuối cùng cũng thực sự hẹn hò với cô nàng.

“ Bác nghĩ cháu không có khả năng bảo vệ một người con gái trên chính mảnh đất của mình sao? “

Giọng nói không mấy kiên nhẫn thốt ra từ miệng Thu Phong.

“ Tất nhiên! Đừng tưởng bác không biết chuyện cháu không thể rời khỏi quân đội, cháu là quân nhân người hiểu tình hình chính trị hai nước hơn ai hết. Tốt nhất cháu không nên dính líu gì với con gái bác nữa, bác không muốn nó chết vì quốc gia đâu. “

“ Rập! “ – Tiếng đập máy “ Tút tut... “

“ Ài... “ – Thu Phong thở dài một tiếng.

Anh biết chứ! Anh biết là bản thân sẽ mang lại nguy hiểm cho Nhược Y chứ. Nhưng rồi sao? Anh thà làm như vậy để Nhược Y được vui chứ anh không muốn thấy cảnh cô đau lòng nữa, hiện tại bây giờ chưa chắc Thu Phong đã có cái gì gọi là yêu với cô nàng nhưng thích thì lại có...

.....

“ Cốc cốc “ – Tiếng gõ cửa vang lên.

“ Cạch! “

Thu Phong mở cửa ra thấy Nhược Y khoác trên mình một bộ váy đen bó sát tôn vinh lên những đường cong xinh đẹp đang đứng trước mặt anh.

“ Em chuẩn bị đi à? “ – Thu Phong hỏi.

Sau đó anh nhìn phía sau Nhược Y đi theo hai vệ sĩ đang kéo vali cho nàng. Ngày hôm qua trốn đi chơi biệt tích đến tận tối khuya, mẹ Thu Phong thì vui mừng, ba anh thì nóng máu nhưng cũng chẳng làm gì được. Hôm

nay từ sớm Nhược Y đã bị người nhà ép về nước lại nên cô cũng không thể ở lâu được.

Thấy vậy Thu Phong vòng ra đằng sau Nhược Y nói với hai tên vệ sĩ:

“ Hai anh có thể đưa hành lý ra sân bay trước được không? Nhược Y tôi sẽ chờ cô ấy đến sân bay! “

“ Không được thưa thiếu gia! “ Một tên vệ sĩ ngay lập tức đáp lại lời Thu Phong.

“ Lão gia nhà chúng tôi đã dặn không được phép rời mắt khỏi tiểu thư thêm một lần nào nữa. Mong thiếu gia hãy hiểu cho bọn tôi! “ – Tên vệ sĩ khác với vẻ mặt đau khổ cầu xin Thu Phong đừng làm khó bọn hắn.

Thấy vậy anh cũng không đành lòng liền nói:

“ Được rồi, hai anh cất hành lý lên xe chạy sau xe tôi. Tôi sẽ chờ Nhược Y đi trước! “ – Nói xong Thu Phong trực tiếp kéo tay Nhược Y lôi nàng đi “ Cạch cạch... “ Tiếng guốc.

Bỗng nhiên thấy Thu Phong kéo Nhược Y đi hai tên vệ sĩ liền vác vali chạy theo hô:

“ Thiếu gia! Thiếu gia... “

.....

Trong chiếc Roll Rocyte màu đen của Thu Phong.

Nhược Y ngồi bên cạnh ghế lái phụ với vẻ mặt buồn không thể buồn hơn được, thậm chí chỉ cần chạm nhẹ vào một cái sẽ khiến cô nàng khóc như cha chết ngay lập tức.

Thu Phong đang lái xe quay sang thấy cái vẻ mặt đó của Nhược Y đáng yêu không chịu được. Hết sức anh liền đưa một tay ra ngắt lấy cặp má trắng phúng phính của cô nàng.

Bị người mình thích ngắt má Nhược Y không hề phản đối, ngược lại còn chu đôi môi đỏ mọng nhắm mắt nhìn Thu Phong.

“ Này! Đáng yêu vừa thôi chứ? “ – Thu Phong nhìn hành động của Nhược Y mà tức cười.

“ Đừng ngắt má em như vậy... Ậu! “ – Nhược Y chu cái mỗ tỏ vẻ đáng yêu ra trước mặt Thu Phong.

Không biết nghĩ gì mà anh lại đưa tay lên xoa lấy đầu Nhược Y sau đó nhẹ nhàng nói:

“ Em đừng lo, cứ về nước đi. Anh còn công việc ở bên đây nhiều lắm, mình sẽ liên lạc qua mạng thường xuyên được mà. Đợi khi việc anh ổn định thì thoảng anh sẽ bay sang Hoa Lương với em. Về chuyện của ba em anh sẽ có cách đừng lo lắng quá “

“ Dạ... “ – Nhược Y ngoan ngoãn dạ nhẹ một tiếng.

Coi như có câu nói này của Thu Phong cô cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Đầu óc Nhược Y cũng đơn là giản lắm, yêu là yêu cô chẳng biết gì cả. Cô chỉ không biết tại sao ba mình lại đi cấm cản hai đứa trong khi từng có hôn ước, cũng chẳng ai nói với cô lý do rõ ràng là vì sao. Đoán già đoán non Nhược Y cũng không thể nào đoán ra được bộ luật ngầm của quân đội Xích Quỷ được.

Tất nhiên Nhược Y cũng không có ý trách móc ba mình, cô nghĩ ông ấy cấm hai người qua lại chắc hẳn cũng có lý do nào đó. Có câu nói ‘ Mọi việc

để anh lo ‘ của Thu Phong là cô cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Cùng lắm khi về nước nếu cảm thấy nhớ anh qua cô sẽ năn nỉ qua thăm anh cho bằng được. Về chuyện mè nheo với ba ba của mình Nhược Y phải nói là số 2 không ai dám số 1 a.

Một chốc sau Thu Phong chạy xe thẳng vào trong sân bay, lúc này hai tên vệ sĩ chạy theo sau cũng đã xách hành lý xuống.

Gia tộc Nhược Y giàu cũng không kém bố già nhà Thu Phong nên cũng có phi cơ riêng dành cho con gái rựu nhà họ. Có máy bay riêng Nhược Y không cần phải làm bất cứ một thủ tục xuất cảnh rườm rà nào cả, cứ việc xách mông lên và đi.

Tiền Nhược Y tới trước khoang máy bay Thu Phong khẽ kéo Nhược Y lại thơm nhẹ nhàng lên trán cô một cái song nhẹ nhàng nói:

“ Em đừng lo lắng gì nữa... Về nước rồi gọi cho anh! “

“ Dạ... “ – Nhược Y đỏ mặt dạ khẽ một tiếng rồi xoay người bước lên máy bay chào tạm biệt Thu Phong.

Phía dưới các vệ sĩ của Nhược Y cũng cúi đầu chào Thu Phong một lượt rồi mới cùng nhau lên máy bay.

Bên trong Nhược Y nhìn ra cửa sổ thấy hình ảnh Thu Phong vẫy tay chào mình. Cô nhẹ nhàng mỉm cười với anh và thầm nghĩ cuối cùng cô cũng có một cơ hội với anh.

.....

Trên đường về lại dinh thự điện thoại của Thu Phong lại một lần nữa vang lên:

“ Alo, con nghe! “

“ Đưa con bé lên máy bay chưa? “ – Giọng trầm ồm của Nhất Phương vang lên ở đầu dây bên kia.

“ Dạ rồi ba! “

“ Ủ! Xong rồi về qua phòng trà đi va có chuyện cần bàn. “

.....

Trong phòng trà Thu Phong đang ngồi đối diện trực tiếp với ba mình. Thời hạn một tháng anh ở miền Nam cuối cùng cũng kết thúc. Hiện tại anh sẽ phải ngay lập tức đi ra Bắc để bắt đầu công cuộc chiếm đóng địa bàn ngầm ở miền Bắc.

Giờ khắc này sẽ có hai lựa chọn cho Thu Phong. Một là anh nghe theo tất cả sự sắp xếp của Nhất Phương. Một con đường tươi đẹp bông lùa sẽ được trải ra cho anh, anh chỉ có việc dùng thực lực và tiếng nói của đứa con ông trùm miền Nam để đi lên tại đất Bắc. Nhưng như vậy lại quá nguy hiểm vì để lộ thân phận cũng như Thu Phong không thích dựa hơi ông già nhà mình.

Cách thứ hai là anh sẽ đi lên hoàn toàn từ bàn tay trắng. Không địa vị không thế lực, tự gây dựng cho mình một thế lực để đi lên. Còn đi lên như thế nào là do Thu Phong, cho dù bám víu hay vượt mông lão đạo nào ở miền Bắc đi nữa cũng không phải là việc Nhất Phương có quyền can thiệp nữa.

Cũng như việc hỗ trợ bắt con mình đi săn, nó không săn được thì nhin đôi. Ý của Nhất Phương là vậy cũng hợp với ý của Thu Phong.

Tuy nhiên làm xã hộ đen đất Bắc không phải dễ. Ở miền Nam bạn có thể là một đại ca người Bắc nhưng ở miền Bắc đại ca chắc chắn phải là người miền Bắc. Bởi ở Bắc chẳng ai phục người Nam, người Nam cũng vậy nhưng họ lại dễ tính hơn.

Về phần này Thu Phong cũng không lo tại bản thân anh cũng nửa Nam nửa Bắc. Khi ở Bắc chắc hẳn anh sẽ đổi khẩu âm của mình sang giọng Bắc để tránh việc gây thêm phiền toái. Chưa kể khẩu âm Bắc của Thu Phong rất giống với người Hải Căn (Một thành phố gần với thủ đô).

Hải Căn là một thành phố có tiếng người dân khó tính nhất cả nước cũng như về độ máu mặt của người Hải Căn. Trùm đất Bắc cũng là một người gốc Hải Căn. Dân Hải Căn luôn có máu thiện chiến, dù bản thân phạm tội nhưng gặp cảnh sát đánh luôn cả cảnh sát chẳng sợ bố con nhà thằng nào. Nói hẳn ra là cực kì bố láo. Nhưng ở đâu cũng có người này người kia.

“ Vậy con quyết định tự lực sao? “ – Nhất Phương vừa rít một ngao thuốc vừa nói với Thu Phong.

Nhìn quả mồm đầy khói thuốc mùi xì gà sữa khiến Thu Phong khó chịu do ngửi quá nhiều. Anh phẩy phẩy tay vài cái cho bớt khói rồi nói:

“ Tự lực! Con chỉ cần năm mươi người kia là đủ, tiền thì trong tài khoản của con vẫn còn vẫn có thể làm chút gì đó để nuôi mấy chục miệng người... “

“ Được rồi! Vậy tùy con, có gì không hiểu thì hỏi ba. “ – Nhất Phương vừa dí điều thuốc cháy đang dở vào gạt tàn vừa nói.

“ Rồi con biết rồi! “ – Thu Phong gật gật cái đầu cho có tỏ vẻ không quan tâm mấy.

Đúng là cảm giác được một người cha vốn tưởng đã chết quan tâm khiến anh thấy không quen một chút nào. Dù cố tỏ ra tự nhiên nhưng anh không biết tại sao anh luôn có cảm giác tất cả người nhà anh đều rất xa lạ tính luôn cả ba anh Nhất Phương trước mắt.

Thấy con trai mình tỏ vẻ không quan tâm Nhất Phương liền nghiêng răng trên chọc:

“ Này thằng bất hiếu! Ba mày ra đời từ khi mười hai tuổi rồi, dám khinh thường ba mày à? “

“ Dạ đâu có... “ – Thu Phong trả lời băng khuâng rồi chuồn nhanh ra khỏi phòng để cho ông già khỏi kiểm thêm chuyện.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thuê Trọ .

Phía Bắc bản đồ Xích Quỷ.

Thành phố đô thị Quảng Phúc.

Quảng Phúc là một thành phố đang đà phát triển, một vùng đồng bằng nổi liền với sông Cửu Thiên.

Tuy là vùng phía Bắc nhưng giọng nói của người Quảng Phúc rất khó nghe so với những thành phố nằm ở khu vực trên cùng bản đồ.

Lúc này Thu Phong cùng năm mươi vệ sĩ đã có mặt tại sân bay thành phố Quảng Phúc. Năm mươi tên vệ sĩ phải rút ngắn thời gian tập ba tháng xuống còn một tháng, Thu Phong sẽ vẫn tiếp tục huấn luyện họ bằng cách tạo ra từng bài tập riêng biệt cho từng người.

Không còn khoác trên người những bộ vest đen sang chảnh nữa mà tất cả năm mươi vệ sĩ lẫn Thu Phong đều thay trên mình một bộ thường phục.

Đi ra khỏi sân bay Thu Phong lần đầu tiên thấy tất cả đều tách ra mỗi người bắt một chiếc taxi hoặc người đi bộ, người đi tàu điện ngầm.

Trước đó khi còn ở Châu Lang Thu Phong đã căn dặn với từng người là phải như vậy.

.....

“ Tất cả nghe đây! “

Giọng nói đồng đặc của Thu Phong vang lên trước mặt năm mươi vệ sĩ trước mặt anh.

“ Sau khi đến Quảng Phúc từng người sẽ chỉ thành hai nhóm tự kiểm chỗ ở cho mình, càng rẻ càng tốt. Sau khi kiểm được phòng trọ xong số tiền trong tay các anh đủ để sống trong một tháng và trong vòng một tháng đó nhất định phải kiếm được việc làm, dù bất cứ là công việc gì! “

Nói tới đây Thu Phong ngưng lại một chút thì lại có một vệ sĩ khác đứng trong hàng ngũ đưa tay lên hỏi:

“ Tại sao lại phải kiếm việc làm và ở riêng vậy thiếu gia? Mục đích chúng ta ra bắc chỉ để vậy thôi sao... “

“ Mục đích vẫn như cũ nhưng vấn đề tôi không có nhờ sự giúp đỡ của ông già mà tự thân vận động. Cái tôi nói lúc nãy là muốn các anh thăm dò tình hình xã hội ngầm của thành phố này. Phải nắm rõ tình hình thì mới có thể tiến tới được, các anh nghĩ mình chẳng biết cái gì rồi đâm đầu vào đánh nhau để bị giết cho chết sao? “ – Thu Phong nhìn thẳng vào mặt tên vệ sĩ vừa hỏi.

Tên vệ sĩ kia thấy Thu Phong nói như vậy nhưng hắn còn có gì tính nói nữa rồi lại thôi.

“ Được rồi! Tất cả nghe đây. Ra Bắc trong vòng hai tháng... “

Lúc này Thu Phong bắt đầu nói ra từng đường đi nước bước tính toán trong đầu cho năm mươi người thân cận nhất nghe.

Trong vòng hai tháng năm mươi vệ sĩ phải kiếm được chỗ trọ, việc làm và hơn hết phải đi nghe ngóng tình hình xã hội ngầm của thành phố này. Nếu ai tốt hơn nữa thì kết giao hoặc vào các băng đảng nhỏ lôi kéo từng

người, thậm chí lật đổ cả những tên cầm đầu của các băng nhỏ đó để gây dựng thế lực cho mình.

Sau hai tháng Thu Phong sẽ tự động liên lạc với họ để nắm rõ tình hình hơn. Hiện nhiên anh cũng không phải ăn không ngồi rồi mà cũng như năm mươi người kia anh sẽ tự đi kiếm việc kiếm chỗ trọ cho bản thân một mình, khác với năm mươi vệ sĩ được chia nhóm hai người ra.

Kế này của Thu Phong có chút giống như kế hoạch tác chiến gì đó của quân đội nhưng không thể phủ nhận cách này cực kì hiệu quả nếu đi theo đúng hướng của nó.

“Được rồi! Điều cuối cùng sau khi rời khỏi dinh thự này tất cả đừng gọi tôi là thiếu gia nữa. Hãy xưng hô anh em như ngoài đường, tôi nhỏ hơn ai tôi sẽ gọi người đó bằng anh, ai nhỏ hơn tôi phải gọi tôi bằng anh. Không thì mày tao cho dễ chia cơm cũng được. Tất cả rõ chưa?”

“Dạ rõ thưa thiếu gia... anh Phong...” – Mọi tiếng hô lên không đồng đều

“Hả?” – Thu Phong nhón lông mày lên nhìn năm mươi vệ sĩ với vẻ mặt hài hài.

Bị thất thố nên năm mươi vệ sĩ thống nhất đồng thanh hô một lần nữa:

“Rõ rồi thưa anh... thưa em...”

“Thôi thôi bỏ đi, cái chuyện xưng hô tính sau vậy...” – Một lần nữa nhóm người kia lại hô sai tùm lum Thu Phong đành phẩy phẩy cái tay coi như bỏ qua chuyện này đi.

Về sau có ra Bắc thì vụ hô như trong quân thể này cũng khó a.

.....

“ Cho hỏi ở đây còn phòng trọ nào trống không cô? “

Trong một khu ổ chuột cách khá xa các quận trung tâm thành phố, Thu Phong đứng trước một dãy nhà có bảng hiệu viết tay ‘ Ở đây cho thuê trọ ‘.

Một ba cô mập mạp bụng phệ đang ngồi trước dãy nhà trọ tám truyện bao đồng gì đấy với mấy bà cô khác nghe Thu Phong hỏi liền quay sang miệng đang vừa xía răng vừa nói:

“ Ô! Anh chàng cao to muốn đến thuê phòng trọ hả? Vào đây vào đây! “

Bà cô kia mang theo vẻ nhiệt tình dắt Thu Phong vào bên trong dãy phòng trọ.

Bước vô một căn phòng trong dãy này có lẽ là to nhất bà ta mời Thu Phong ngồi xuống sau đó đi ra sau bếp lấy nước và bánh kẹo đặt lên trên bàn.

“ Chàng trai này... cao to thật nha, ôi trời ôi da thịt chắc nịch thế này không cơ chứ! “ – Bà cô nhìn Thu Phong từ trên xuống dưới rồi vỗ vỗ cánh tay cơ bắp của anh rồi ngồi xuýt xoa mãi.

“ Dạ cô cho cháu hỏi... “

Thấy bà cô này nhiệt tình quá đáng Thu Phong có chút nghi ngờ về sở thích của bà ta nên liền hỏi sang chuyện thuê phòng.

“ Ày! Nôn nóng làm gì! Cô là chủ dãy trọ này đây... “ – Bà cô kia dường như không hiểu ý Thu Phong mà phẩy phẩy cái tay coi như chuyện đó để sau.

“ Dạ mục đích cháu tới đây để thuê trọ, nếu không có cháu xin phép! “

Cảm giác bà cô này quá lằng nhằng Thu Phong không muốn tiếp chuyện nữa liền trực tiếp vác ba lô đứng lên.

“Chàng trai trẻ thật nóng nảy. Rồi rồi ngồi xuống cô lấy giấy tờ ra cho cháu ghi, ghẹo có một tí đã không kiên nhẫn được rồi. Thật là...”

Bà cô tính chọc tiếp Thu Phong nhưng thấy anh có ý định rời đi liền lắc lắc cái đầu không chọc nữa.

Từ trong tủ đựng tài liệu bà cô lấy ra một tờ giấy hợp đồng thuê trọ kèm theo một cây viết đưa cho Thu Phong.

Nhận lấy tờ giấy Thu Phong nhìn sơ qua một lượt rồi bắt đầu điền thông tin cá nhân vào trong đó, tất nhiên tất cả đều là thông tin ma không có thật đến cái tên anh cũng lấy tên Thu Phong tên trong trí mà anh cho rằng đó là tên thật của mình.

“Tiền thuê hàng tháng là 300 xent, cháu cần đặt cọc trước ba tháng tiền nhà là 900 xent vì dễ thương nên cô lấy 800 thôi.”

Đang chăm chú ngồi viết nghe câu nói của bà cô kia khiến Thu Phong nổi hết cả da gà da vịt lên.

“Dạ thôi cô, cô làm vậy cháu ngại lắm...”

Thu Phong đặt chín tờ tiền một trăm Xent lên trên bàn rồi đứng lên.

Lúc này bà cô kia lại rút ra tờ một trăm nhét vào tay Thu Phong cười khỏ nói:

“Cháu cầm đi, thấy cháu cũng là dân lao động nên cô thương. Ở cái khu này chẳng ai dám thuê phòng trọ nhiều cả, có chăng cũng chỉ mấy người

cực khổ lớn lớn như cô thôi. Tới sinh viên còn chẳng dám thuê, cô sợ cháu không ở đây được quá một tháng đi rồi đi mất như vậy thiệt cho cháu cực! “

“ Vì sao cháu không thể ở quá một tháng? Có vấn đề gì sao cô? “

Thấy khá hứng thú từ lời nói của bà cô già kia Thu Phong liền dừng lại hỏi, dù sao bà ta cũng nhiệt tình chắc cũng chỉ chọc anh như lời của bà.

“ Ngồi xuống đây đi cô kể cho nghe! Là vậy... “

Máu nhiều chuyện của mấy bà cô xồn xồn lại bắt đầu nổi lên, Thu Phong mới đến đây còn phải tìm hiểu thông tin nhiều. Nghe chuyện kể từ mấy bà này giống như quyển toàn thư di động vậy khỏi đi đâu xa cho mệt.

Quanh khu này vốn là khu ổ chuột cực kì phức tạp, chính quyền hay cảnh sát cũng chẳng lưu tâm đến khu này lắm. Đúng hơn ở đây là khu tự trị, dân sống chết mặc bay.

Đa số những thanh niên chơi chơi đâm lộn chém lộn tập trung ở khu ổ chuột này khá nhiều. Bình thường không ai đụng vô bọn chúng thì không sao nhưng khi bọn chúng nhậu xỉn rồi lại rất du côn kiếm các thanh niên khác trong mắt bọn hấn để gây sự. Được cái đám này lại không gây gổ với người già trẻ em hay phụ nữ.

Gái thì dễ tán, người già với trẻ em ăn hiếp họ bọn chúng cảm thấy không có hứng thú gì mấy. Nên đàn ông trai tráng lỡ có đến khu này thì một trở thành đám tệ nạn như bọn hấn, hai là chịu không nổi bọn hấn mà rời đi.

Ít nhất tuy là du côn bọn chúng vẫn không làm chuyện gì tán tận lương tâm cho lắm, cũng là người ở đời cả. Có lần chúng đánh người ta gần chết rồi cũng quay ra xin lỗi, nhưng kẻ bị chúng đánh về sau không dám ở đây thêm chút nào nữa.

Đó là đối với khu tự trị này thôi còn vô số khu khác còn phức tạp hơn ở đây rất nhiều. Ruốt cuộc khoa học công nghệ phát triển cho cố để làm gì, đất nước phát triển cho phồn vinh hơn để làm gì cuối cùng vẫn có người khổ người sướng. Dân trí thức trở thành một thằng vô học, dân lưu manh chỉ sợ còn có tình cảm hơn lũ trí thức tự nhận mình là giỏi kia.

Dân trí cao cũng chẳng được gì, vẫn luôn xuất hiện cận bã của xã hội. Tệ nạn lòng tham luôn là điểm yếu của con người. Hãy lo cho dân thay vì chạy đua với các nước khác thì trên đời này chẳng có xã hội ngấm, chẳng có cận bã cũng chẳng có lưu manh.

Thậm chí một quốc gia giàu nạn cướp bóc càng xảy ra nhiều, những cuộc khủng bố, các vụ cướp ngân hàng xảy ra liên miên ở Xích Quỷ. Thu Phong trước mắt xã hội này thật phát triển nhưng sâu trong đó anh còn phải trải rất dài.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Việc Làm

“ Kịch... kết...! “

Thu Phong khẽ đẩy cánh cửa khá cũ kĩ của phòng trọ anh ra, bên trong mạng nhện giăng kín lối do phòng lâu quá không ai ở, mùi nấm mốc xộc lên tới mũi của anh.

Vung tay kéo ba cái mạng nhện xuống Thu Phong đi cả giày bước vào trong mở cửa sổ ra cho thoáng khí. Nhìn xung quanh căn phòng một lượt anh thăm đánh giá.

Phòng trọ này cũng khá rộng, khoảng 20 mét vuông, có gác lửng, có nhà vệ sinh, có cả bếp và một cái tủ gỗ sắp mục đến nơi. Nhiều đây cũng đủ một thằng đàn ông như anh sống rồi, đồ đạc anh cũng không nhiều lắm vài bộ quần áo cũ kĩ và một số vật dụng cần thiết để luyện tập mà thôi.

Đặt ba lô sang một bên Thu Phong khóa cửa phòng lại rồi bật điện thoại lên Google map tìm cái chợ gần nhất để mua vài thứ gia dụng.

“ Cô lấy cháu cái này... cái này... cái này... “ – Thu Phong đi tới một quầy hàng gia dụng ở chợ chỉ vào từng món đồ cần mua.

Sau nửa tiếng ngồi taxi về lại dãy nhà trọ Thu Phong từ đi tay không vác về một đồng đồ.

“ Rắc rắc... “ – Thu Phong bẻ cổ hai cái “ Chiến thôi! “

Lao vào căn phòng đầy bụi bặm mắt thì đeo khẩu trang tay đeo găng, tay cầm chổi điên cuồng dọn dẹp.

.....

Sau ba tiếng đồng hồ lau chùi sạch sẽ căn phòng Thu Phong lại tiếp tục ra khỏi phòng kiểm cái gì đó ăn sẵn tiện hỏi xem quanh đây có việc nào cần làm không.

“ Lấy cho cháu một đĩa sườn trứng đi chú! “

Ngồi trong một quán cơm vỉa hè Thu Phong hô lên với ông bác già bán cơm.

“ Có ngay ngay! “ – Giọng ông bác trong xe cơm hô ra.

Một lát sau ông bác đem món mà Thu Phong gọi đặt lên trước mặt anh rồi nói:

“ Của cháu đây! “

Song ông bác vừa quay người đi Thu Phong liền lao vào ăn, chuyện hỏi việc để sau đi từ sáng đến giờ anh chỉ gặm mỗi ổ bánh mì sắp không đủ calo để duy trì rồi. Chưa kể khí hậu ngoài Bắc thật sự anh không thể thích nghi nổi.

Mà đó là những khi lười Thu Phong mới có cái suy nghĩ cái gì cũng khó chịu khó thích nghi nhưng khi xảy ra chuyện gì đó thì mọi hoàn cảnh đối với anh đều như nhau không có gì gọi là khó thích nghi ở cái chốn này được.

Mười phút sau ăn xong Thu Phong đưa tiền cho bác bán cơm rồi hỏi:

“ À chú ơi! Quanh đây có chỗ nào cần tuyển công nhân lao động chân tay không chú, cháu tỉnh khác sang đây để lập nghiệp, chú biết chỗ nào chỉ giúp cháu được không ạ? “

Thấy chàng thanh niên trước mắt khá lễ phép ông bác bán com cũng hiền hậu mà trả lời:

“ Cháu đến đây lâu chưa? “

“ Dạ mới chuyển đến hôm nay thôi chú, cháu vừa mới kiếm được phòng trọ ở gần đây ạ! “ – Thu Phong đáp.

“ Ừm... tương tá cháu thế này chắc làm mấy công việc nặng không sao, được rồi. Cháu đi hết con đường này rồi rẽ phải đi thêm tẹo nữa tầm mấy căn nhà ở đó có một xưởng hàng hóa, dạo này họ đang thiếu công nhân cháu có thể vào đó hỏi. Còn không có thì lại đây chú chỉ cho chỗ khác. “

Ông bác bán com vừa chỉ đường vừa quay sang nhìn Thu Phong.

“ Dạ cháu cảm ơn chú, tối chú có bán không tối cháu ghé ăn nữa! “ – Thu Phong cúi đầu cảm ơn rồi hỏi chuyện linh tinh với ông bác bán com một tí rồi đi tới chỗ ông bác chỉ để xin việc làm.

.....

“ Nhanh cái chân lên! Không đủ người rồi các anh còn lè mề thế này đến bao giờ mới xong việc? “

Trong một nhà kho đầy hàng hóa như bột giặt, nước xả, kem đánh răng, xà phòng... nói chung là những vật dụng của mấy bà tạp hóa hay bán trừ mấy thứ ăn được thôi thì cái nhà kho này cái gì cũng có.

Vừa bước tới trước cổng nhà kho Thu Phong thấy gần mười người đàn ông liên tục chuyển thùng hàng cho nhau để chất lên xe tải. Bên cạnh đó có một bà chị hơi béo khoảng 40 tuổi nói đặc giọng thủ đô liên tục thúc giục mấy công nhân kia.

Trên tay bà ta có cầm theo một quyển sổ ghi ghi chép chép cái gì đó, lúc thì thúc giục mấy người kia lúc thì tự mình ngồi xuống kiểm mấy đơn hàng lẻ.

Chừng hơn một tiếng sau khi họ xong việc, xe tải cũng bắt đầu công cuộc vận chuyển hàng hóa của mình cho cả thành phố thì lúc này Thu Phong mới bước vào hỏi thăm.

“ Chị ơi cho em hỏi ở đây còn tuyển công nhân không chị? “

“ Xong việc rồi, tất cả ngồi nghỉ tí đi lát nữa dọn dẹp nốt mấy thùng hàng rồi về cũng chiều rồi... Hả? “

Bà chị kia đang nói chuyện với mấy công nhân khác thì lại nghe Thu Phong hỏi.

Thân hình của người phụ nữ hơi béo này cũng chỉ 1 m 50 khi quay sang thấy thân hình cao 1 m 80 của Thu Phong liền giật mình.

“ Ôi trời ơi! “ – Quay sang thấy một chàng trai vừa cao vừa to đô bà chị kia bị giật mình la lên một tiếng.

Với thân hình của người Châu Á thì cái chiều cao 1 m 80 là hiếm khi gặp lắm.

Thấy vẻ mặt giật mình của bà chị kia, Thu Phong không hiểu gì mặt đàn thối ra chẳng nói được câu nào mà cứ nhìn chằm chằm bà ta.

“ Mém tí mày hù chết tao rồi! “

Bà chị kia thấy gương mặt Thu Phong cũng hiền hậu liền nói giỡn đánh nhẹ một cái lên vai anh. Khi đánh bà ta cảm nhận được từng tảng thịt săn chắc trên vai anh tồn đọng lại trên bàn tay của mình.

“ Dạ... em tới xin việc làm chị ạ... “

“ Chu choa má ơi! Tướng tá ngon lành thế này... Em có tập tạ không vậy cậu bé? “

Bà chị béo kia đánh giá Thu Phong từ trên xuống dưới sau đó mở miệng khen chê các kiểu.

Bị người khác đánh giá như vậy Thu Phong không ngại nhưng với bà chị này thì có, từ khi anh xác định mục đích với Nhược Y thì khi mà gặp mấy bà chị như thế này anh luôn có cảm giác không an toàn.

“ Dạ thi thoảng chị, em hay tập thể thao khi rảnh rỗi... “

Dù đâm chém giết người không sợ thằng con mẹ nào nhưng Thu Phong vẫn luôn bó tay với mấy suy nghĩ điên loạn của các bà phái yếu này, chẳng hạn như chuyện anh sợ nhất bà chị này sắp nói ra:

“ Được rồi, bên chị cũng đang thiếu người... em cởi áo ra cho chị xem, đủ tiêu chuẩn chị nhận vào luôn... Còn hồ sơ thì nộp sau... “

“ Dạ? “ – Thu Phong lò hai con mắt ra ngạc nhiên nhìn bà chị trước mặt mình.

Đáng sợ... quá đáng sợ a.

Lúc này mấy anh công nhân kia đang nhìn Thu Phong bằng ánh mắt đáng thương, họ đang cố nhịn cười lắm mà không được. Cuối cùng vẫn có

người phì cười ra một tiếng.

Tình huống ngược ngùng này Thu Phong chẳng biết nói thế nào mà cứ thế im lặng, một hồi sau có một ông chú tầm năm mươi tuổi tiến đến vỗ vai Thu Phong cười nói:

“Chị giỡn với mày thôi làm gì mà mặt mày như sắp chết vậy cháu?”

‘cứu tinh đây rồi...’

Thu Phong quay sang nhìn ông chú đang cười thân thiện với mình bằng vẻ mặt cảm kích không thể nói được bằng lời.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Y rằng một lát sau cả kho hàng cười ầm lên khiến Thu Phong khó hiểu.

Căn bản là bà chị này rất vui tính, mỗi khi mà ai đến xin việc đều chọc người ta như vậy để khi họ vào làm rồi thì mang trong mình tâm tình thoải mái để mà làm việc tốt hơn.

“Chị giỡn với mày chút thôi... Giờ cũng sắp hết giờ làm rồi, muốn làm quen công việc chút cũng không được... ngày mai đi, em có thể đến thử việc một ngày đến được thì chị sẽ nhận vào làm luôn. Hồ sơ để sau...”

“Dạ dạ... em cảm ơn chị!”

Như được đặc xá cho một tội lỗi lớn lao Thu Phong liên tục nói lời cảm ơn nhìn mặt trông rất tội lỗi. Nhưng họ nào biết tất cả chỉ là vẻ bề ngoài đóng kịch sau một cái bản chất làm việc lớn của một con người.

“Được rồi, còn chút thời gian... rảnh thì đi theo chú Phương, chú chỉ cho em một chút về công việc trước để ngày mai đỡ bỡ ngỡ!”

Chú Phương mà bà chị kia nói là ông chú năm mươi tuổi vừa rồi vỗ vai cười với Thu Phong.

Đi theo ông chú Phương nghe ông ta hướng dẫn cho nơi để đồ, nơi bốc đồ và xách xếp thùng khi hàng về, cách lấy thùng khi hàng đi... Được một hồi sau khi chỉ sơ qua một lượt Thu Phong mới bắt đầu bắt chuyện với ông chú có tên giống với ông già nhà mình này:

“ Chú Phương... chú làm ở đây lâu chưa? “

“ Ở đây thì chú mới làm có hơn một năm thôi... Còn cái nghề bốc vác này theo chú cũng hơn ba mươi năm rồi... Từ cái tời chiến tranh bọn nước Hoa nó sang gây chiến với mình... “

Ông chú bắt đầu thở dài kể về chuyện hồi xưa trong khi Thu Phong chỉ hỏi có một câu là làm ở đây lâu chưa...

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tay Nhanh Hơn Não .

Bốn giờ ba mươi sáng ngày hôm sau...

“ Reng reng reng... “ – Tiếng chuông báo thức

Vừa nghe tiếng chuông Thu Phong liền với tay ra chụp lấy cái điện thoại rồi tắt nó đi.

Bỏ cái mền sang một bên Thu Phong bật người dậy đi đánh răng rửa mặt xong xuôi hai việc đó anh thay đồ.

Khoác lên trên mình bộ đồ thể thao anh bắt đầu chạy bộ buổi sáng.

Hơn một tháng kể từ khi biết mình mất thể lực cuối cùng Thu Phong cũng lấy lại số thể lực vốn có của mình qua tập ép. Mất một tháng để lấy lại phong độ đỉnh cao thì có hơi quá lâu đối với anh.

Khi chọn khu phòng trọ này Thu Phong cũng đã tính toán hết rồi, tuy là khu ổ chuột nhưng cách đây khoảng năm cây có một công viên sáng sớm anh có thể chạy tới đó rồi dùng những dụng cụ tập thể dục buổi sáng ở đó để duy trì chế độ tập sức khỏe cho mình.

Bốn giờ rưỡi sáng trời vẫn còn đen khịt, một số nơi đèn đường bắt đầu tắt bớt đi và khu ổ chuột này nằm trong số đó.

“ Két... “

Mở cánh cửa sắt của dãy phòng trọ sau đó Thu Phong nhẹ nhàng bước ra ngoài rồi đóng lại.

Ngoài đường trừ một bóng đêm tĩnh mịch không tiếng động ra thì Thu Phong không còn nghe tiếng gì nữa. Một sự yên tĩnh đến nhẹ nhàng, có lẽ sống trên đời này đây là cảm giác anh thích nhất.

“ Hời... “

Thở ra một hơi dài, cảm nhận cái se se lạnh của buổi sáng sớm. Sương lúc này vẫn còn chưa tan hẳn vẫn còn cái gì đó mờ mờ ảo ảo nhưng cũng không ảnh hưởng đến Thu Phong là mấy.

Anh bắt đầu chạy bộ hướng ra công viên, trên đường đi thi thoảng có tiếng chó sủa inh ỏi. Khi anh chạy được thêm một đoạn nữa thì bỗng thấy có mấy bóng người ở xa xa. Do được ánh trăng mờ nhạt rọi xuống Thu Phong thấy được mấy chục mạng người đang dìu nhau đi về hướng này.

Dù vậy anh vẫn không dừng lại mà vẫn tiếp tục chạy về hướng đó.

Lại gần thêm chút nữa Thu Phong mới thấy mấy chục người kia trên tay ai cũng lăm lăm theo một cây hàng, trên thân hình của mấy kẻ đó tên nào cũng bết máu.

Lúc này Thu Phong lại chạy ngang qua đám người đó thì đồng thời trong đám người đó cũng có mấy người nhìn về phía anh.

“ Ê thằng kia! “

Chạy qua đám người đó chưa được vài giây Thu Phong nghe thấy tiếng gọi lại.

“ Bịch bịch... “ – Đang đà chạy Thu Phong dừng bước phải mất hai nhịp.

Quay đầu lại nhìn đám người vừa gọi anh chỉ tay vào mặt mình rồi hỏi:

“ Kêu tôi à? “

“ Ồ nói mày đây! “ – Trong đám người không rõ là ai phát ra tiếng nói với Thu Phong.

“ Mấy anh gọi tôi có chuyện gì không? “

Cơ bản Thu Phong cũng chẳng sợ đám người này, cái sợ là anh sợ phiền toái vừa chuyển đến đây đã gặp chuyện là không nên.

“ Mới sáng sớm mày đi đâu vậy? “ – Vẫn là tiếng nói của ai đó trong đám người Thu Phong không xác định được là ai.

“ Thề dục... “ – Anh vẫn hồn nhiên trả lời như chẳng biết sợ.

“ Quay lại đi... để mai rồi tập sau... mày mà đi thêm tí nữa gặp bọn kia nó không biết tưởng mày là người trong khu này bọn nó chém mày chết... quay về nhà mà ngủ đi, tới sáng không sao nữa! “

Ai đó trong đám người nói xong câu này rồi thôi không nói nữa, đám người đó lại tiếp tục đi về phía khu ổ chuột.

“ Đám này... cũng có tình người đấy nhỉ? “

Trong bóng đêm Thu Phong nở một nụ cười thật sâu thẳm khen bọn người vừa rồi.

Dù đã có người cảnh báo nhưng Thu Phong vẫn không quan tâm, buổi tập luyện của anh ngoại trừ Nhược Y cô nương ra thì đừng ai mong anh bỏ nó giữa chừng được.

....

Đúng như những gì đám người đi vào trong khu ổ chuột vừa nãy nói, khi chạy được một đoạn Thu Phong bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân rối loạn của rất nhiều người.

“ Bây giờ sao? Để bọn nó chạy kịp về khu rồi có sao không? “

Cách Thu Phong chừng năm mươi mét cũng có một nhóm người vác theo đao kiếm tụ tập lại với nhau bàn chuyện gì đó.

“ Thôi rút về đi... Dù sao cũng là khu tụi nó lạng quạng vào trong không biết đường bị úp là chết cả lũ, vả lại đây cũng do nhóm mình làm thôi... liên lụy tới đàn anh là mấy ông giết cả lũ... “

“ Nghe mày lần này... mẹ nó mấy thằng con chó này... đợi này cho tụi nó bót nông lại, không phải người trong khu đó tao chém cho ba má nó nhận đ*o ra nó! “

“ Về thôi mấy đứa... “

Lúc này đám người ồn ào kia bắt đầu rời khỏi.

Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Thu Phong lại đâm đầu vào.

“ Ê khoan! “

Một tên trong đám đó bỗng giữ vai một tên khác lại.

“ Gì? “

“ Nhìn kia! “

“ Ai vậy? “

“ Ai biết... Tao thấy nó đi từ trong khu đó ra... “

“ Có khi nào thằng này nó bị lạc không? Trời tối quá tưởng đám mình là đám của nó? “

“ Có thể... “

“ Đi! Ra nắm đầu nó lại... “

Trời quá tối dù là Thu Phong cũng chỉ thấy được mờ mờ trong đám sương sớm này. Tuy tai anh rất thính nhưng khoảng cách như vậy khá xa mà bọn chúng lại xì xào xì xào ồn hết cả lên khiến anh chẳng nghe rõ được từ nào.

Vốn anh không muốn dính vô rắc rối định đợi cho tụi nó đi rồi chạy bộ tiếp thì lại có cảm giác như bọn chúng đang chạy về phía này.

“ Chạy qua đây thật à? “ – Thu Phong tự hỏi.

Sau đó anh thở dài một tiếng, giờ muốn chạy cũng không được. Khu này anh không biết rõ đường lại chẳng mang theo điện thoại để dò đường nữa. Giờ mà chạy loạn là lạc cái chắc, chạy theo hướng ngược lại anh sợ sẽ dắt đám này phát hiện ra nhóm người vừa rồi. Dù gì nhóm người vừa nãy cũng có ý tốt với anh anh không thể nào hại họ được.

Thu Phong nghĩ vậy cũng do anh không rành về khu này cho lắm, dù hai bên tiểu đệ có đâm chém nhau đến cỡ nào đi chẳng nữa thì cũng đâm chém chỗ khác tuyệt đối không được bén mảng đến khu của kẻ khác. Thứ nhất là dễ bị phục kích, thứ hai là làm vậy sẽ dẫn đến mấy trận đánh lớn không nên có.

“ Nhanh lên dừng để nó chạy... “

Giờ khắc này có một tên hô lên khiến Thu Phong nghe rất rõ.

“... “ – Thu Phong cũng đến bó tay với lũ này chẳng biết nói gì...

“ Rập rạp rạp... “

Chẳng mấy chốc trong bóng đêm tĩnh mịch lại trở nên ồn ào.

Lúc này Thu Phong bị bao vây theo hình bán nguyệt... Trừ ba tên bố lão nhất dám đứng trước mặt anh ra thì đằng sau anh không còn đường lui do hơn ba mươi người bao vây.

Một trong ba tên đứng trước mặt Thu Phong hỏi anh bằng giọng điệu hắc dịch:

“ Ê bạn... Có phải bạn từ trong khu kia đi ra đúng không? “ – Hắc chỉ vào khu ổ chuột vừa nãy Thu Phong vừa mới chạy ra.

“ Phải! “

Biết trước sau gì cũng phải dây với bọn này nên Thu Phong nói chuyện một cách trực tiếp cho nhanh.

“ Bạn cũng cứng quá nhỉ? “

Hắc ngông cái mặt của hắc lên trợn mắt nhìn Thu Phong.

“ Vụt... “

Bỗng nhiên hai mắt hắc vốn đã trợn to trông rất xấu xí nay càng trợn to hơn xấu xí hơn, chẳng nói chẳng rằng thêm câu nào một tiếng gió rít điên cuồng lao về phía Thu Phong.

Dù tới nhưng khoảng cách này đủ để Thu Phong đập chết hết cái lũ mất dạy đứng đây còn kịp.

Một đao của tên trước mặt vừa cách cánh tay anh chừng nửa mét bất ngờ anh dùng cùi chỏ quất chuẩn xác vào tay cầm cán của tên đó, liền khi trở của anh vừa trúng mục tiêu thì một đấm khác đã nằm nguyên vẹn trên mặt tên đó.

“ Bụp... Bốp!... Rắc “

Chu choa... Một tiếng kêu do xương gãy mà thành, nghe thật sảng tai a.

Kèm theo hiệu ứng âm thanh sống động là cái cầm của tên xui xẻo kia bị lệch hoàn toàn khỏi bộ hàm kèm thêm khuyến mãi là một tiếng hét chói tai.

“ A a a a a a a a a a a a.... “

Cũng trong khoảng thời gian đó khi tên kia vừa làm rơi cây đao thì tay trái của Thu Phong đã chụp kịp.

Ấn đầu cái tên đang la hét xuống Thu Phong dùng lực quay người bổ một đao vào tên kia khiến hắn không kịp phản ứng, tiện chân anh đập một cú bằng năm phần lực khiến tên kia bay cũng ba bốn mét ra đằng sau.

“ Hự... Bịch... “

“ Tóc... “

Một giọt máu rơi khẽ xuống mặt đất, một đồng máu chảy ra từ kẻ đang gục. Hai kẻ khác thì nằm im rên rĩ...

Trong bóng đêm tĩnh mịch, tiếng chó sủa lại một lần nữa ‘ Gâu gâu ‘ lên.

Hơn hai mươi con người kia không dám nhúc nhích. Tất cả sự việc bọn hấn chứng kiến chỉ xảy ra trong năm giây, năm giây, năm giây hai người không đứng lên được một người không biết sống chết.

“ Tao đang chạy bộ! Còn ý kiến gì nữa không? “

Giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên, anh không sợ tụi này nhớ được mặt mình bởi bây giờ phải dí sát mặt vào nhau hoặc dùng đèn thì mới thấy rõ mặt được còn không thì chỉ thấy những cái bóng mờ mờ đang đứng giữa dòng sương dày đặc này.

Dù không rõ mấy nhưng Thu Phong thấy được đầu của đám kia đang lắc lắc liên tục.

“ Leng keng... “ – Thu Phong ném thanh đao trên tay xuống đất.

“ Không có chuyện gì vậy tao đi trước! “

Giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên sau đó anh quay người chạy bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đôi khi nam tử hán đại trượng phu nên động khẩu trước động thủ sau, tay nhanh hơn não chỉ có kết cục như ba thằng kia mà thôi.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Suýt Nữa Bị Phát Hiện !

Năm giờ hai mươi sáng hình ảnh một thanh niên lực lưỡng đang hít xà bằng một tay trông rất đẹp đẽ trong buổi sớm mặt trời sắp lên.

“ 198... 199... 200... Hự... phù... ” – Thu Phong thở dài ra một hơi.

Sáng sớm đã gặp chuyện không may Thu Phong cũng chẳng muốn tập nhiều nữa liền bắt đầu chạy bộ về lại phòng trọ để tắm rửa xong đi ăn sáng rồi chuẩn bị đi làm luôn.

“ Két.... ”

Hơn năm rưỡi sáng Thu Phong chạy về tới dãy phòng trọ anh khẽ kéo cái cửa sắt gần như muốn rụng ra.

Lúc này trời cũng tờ mờ sáng bác bán cơm ở đầu hẻm cũng đã dọn hàng xong ra xong xuôi, bên cạnh còn có mấy xe hủ tiếu hay bún riêu của mấy bà cô khác. Buổi sáng ở đây thật là yên bình không ồn ào lại thanh tịnh đến lạ.

Khi Thu Phong vừa bước vào trong nhà trọ thì vô tình có một ánh mắt lướt sang dãy phòng trọ của anh.

.....

“ Chú! Lấy cháu đĩa sườn chả đi... không cho bì nha chú. ”

Ngồi xuống quán cơm lề đường của ông bác bán cơm hôm qua Thu Phong ăn anh đưa tay lên hô một món.

Chốc lát sau một đĩa sườn chả không bì như yêu cầu của anh được mang tới trong tình trạng nóng hổi khói bốc lên không ngừng.

“ Sao sáng sớm cháu không ăn mấy món nước cho dễ tiêu rồi đi làm, ăn cơm khô khan quá... sáng chú đâu kịp nấu canh đâu! “

Ông bác bán cơm thấy Thu Phong đang hì hục ăn để chuẩn bị đi làm thì nảy sinh lòng thương mà nhắc nhở.

“ Chú... ực... chú thấy mấy bà cô bên kia còn bà nào có ghé trông nữa đâu, vả lại ăn cơm chắc bụng hơn ăn ba cái bún hủ tiếu gì đây... “ – Thu Phong vừa ăn vừa nói trong họng trông rất ra dáng dân lao động.

“ Ài... Cái thằng này... thôi ăn đi, mai chú nấu canh sớm anh cho dễ. Do chú bán buổi sáng ít người ăn lắm nên canh chú mới nấu trễ thôi ăn nhanh nhanh rồi đi làm đi. “

Ông bác phát tay bảo Thu Phong ăn tiếp rồi lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Cuộc sống này là vậy, người nghèo với nhau họ luôn dành tình thương cho nhau dù là cái nhỏ nhặt nhất. Bản thân Thu Phong là người cảm nhận nó gần gũi nó với mình hơn hết. Nhưng những con người từng có đầy tình thương như thế này chỉ cần có một chút tiền tài thôi họ sẽ quay ngoắt mặt đi, trong tương lai Thu Phong sẽ chứng kiến cảnh đó rất nhiều.

.....

Buổi chiều ngày hôm đó.

“ Ya... cuối cùng cũng xong việc... “

Ông chú tên Phương hôm qua hướng dẫn cho Thu Phong làm việc sau khi đặt một thùng hàng lên trên cao thì đứng lên duỗi lưng ra một cái than thở.

Thấy vậy Thu Phong múc một ca nước lạnh đem tới đưa cho ông chú Phương:

“ Uống miếng đi chú...! “

“ Rồi tao cảm ơn! “

Nhận lấy ca nước của Thu Phong ông ta cảm ơn một tiếng rồi nốc ừng ực hết ca nước một cách sảng khoái.

“ A... Đã thật, mà này hôm này nhờ có mây đỡ mệt hơn một chút. Đúng là mây khỏe như con trâu vậy! “

Đưa ly nước lại cho Thu Phong ông chú vỗ vai khen Thu Phong một tiếng vui vẻ.

“ Công việc của cháu mà chú... “

Thu Phong khách sáo một tiếng với ông chú.

“ Tôi nay nhậu không? Coi như chào đón mây vào làm... “ – Ông chú Phương nói với Thu Phong một tiếng rồi quay sang nói với mấy công nhân khác “ Ê tụi bay, tôi nay nhậu đi... sẵn tiện anh em chúng mày làm quen người mới! “

“ Ok ok! “

“ Tới luôn đi bố Phương! “

“ Triển... “

“ Ok chỗ cũ... “

...

Thu Phong chưa kịp nói đồng ý thì ông chú kia đã tự quyết định thay, giờ anh muốn trốn cũng không được nữa.

“ Mà ở phòng trọ gần đây đúng không cháu? “

Ông Phương quay sang hỏi Thu Phong.

“ Dạ đúng rồi, phòng trọ của bà Dung ấy! “

“ Rồi tôi tao qua dẫn mày đi, thôi tao về trước mắt công con vợ già ở nhà lại chửi... ha ha! “

Ông chú Phương cười ha ha một tiếng với Thu Phong rồi xách chiếc xe đạp cà tăn của mình rời khỏi.

.....

“ Ừm... Vậy em ăn đi rồi tôi nhắn tin cho anh, anh có công chuyện chút!
“ – Thu Phong đang nói chuyện điện thoại.

“ Dạ! Vậy em đi ăn đây... “

Dầu dây bên kia Nhược Y đang quần khăn tắm nói chuyện với Thu Phong. Từng hơi nước nóng bốc lên từ người cô khiến người ngoài nhìn vào chỉ muốn điên đảo.

Từ khi Nhược Y đi về nước đến nay hai người ngái nào cũng gọi điện thoại cho nhau, những câu nói không thể nói đều được diễn đạt qua thứ công nghệ hiện đại này. Vô số những hành động không thể làm trước mặt nhau đều làm cho nhau xem qua điện thoại, phải nói Thu Phong bây giờ

trông giống như một chàng trai mới lớn vậy. Tình yêu luôn khiến người ta trở thành một đứa trẻ con...

“ Phong ơi! Mà ở phòng nào thế... “

Trước đây phòng trọ của bà Dung nơi Thu Phong đang ở ông Phương đứng bên ngoài la lên một tiếng.

“ Hú... chú Phương! “

Nghe thấy ông chú ở chỗ làm kêu mình Thu Phong liền nói vội vàng tiếng với Nhượng Y rồi cúp máy lộ cái đầu mình ra vẫy vẫy tay cho ông ta thấy.

“ Ài, cái thằng này sao ở tuốt bên trong thế... Nhanh lên tao đứng đây đợi! “

“ Dạ dạ! “ – Gấp gáp dạ vài tiếng Thu Phong mặc đại cái áo phông vào rồi đi ra với ông Phương.

Thấy Thu Phong bước ra với các xác không ông chú Phương thấy vậy liền hỏi:

“ Mà không có xe đạp à? “

“ Dạ không? “ – Thu Phong hồn nhiên trả lời.

Ở Xích Quỷ từ lâu đã cấm tiệt di chuyển bằng phương tiện xe máy, nếu người dân ai nghèo không đủ tiền mua xe oto thì có thể đi tàu điện ngầm phương tiện chủ yếu để người dân đi lại hoặc đi bằng xe đạp a. Hoặc những xe trên 170 phân khối tức xe moto còn xe máy bình thường đã cấm tiệt.

“ Vậy thôi tao đi bộ với mà, mở phòng mà ra đi tao cất xe vào! Chú cái xe này chở mà là hư luôn... “

Ông chú Phương vỗ vỗ hai cái vào cái yên xe cà tăn của mình mà than thở nhờ Thu Phong cất xe dùm.

Một hồi sau hai chú cháu dân lao động bắt đầu đi bộ sâu vô khu ổ chuột.

“ Nói mày nghe... quán bà Hai trong xóm này là quán nhậu có mỗi ngon nhất khu đây, phước mày lớn lắm mới tới đây đã được đi ăn! “

Vừa đi ông chú Phương vừa luyên thuyên đủ mọi thứ chuyện cho Thu Phong nghe nhưng hiển nhiên không thấy nhắc đến vụ băng đảng gì đó ở khu ổ chuột này.

Mới tới đây thì hôm nay là lần đầu tiên Thu Phong được bước chân sâu vào khu ổ chuột. Khu ổ chuột này khắp nơi đều là nhà cửa lụp xụp, đừng nói đến đi bộ dù đi xe đạp cũng khó khăn do đường gồ ghề ổ gà ổ vịt khắp nơi. Thậm chí trong đây còn không có hệ thống thoát nước như cống mà người dân phải tự đào mấy cái rãnh nhỏ để lúc mưa nó có thể chảy ra ngoài đường lớn ở đó có cống thoát nước.

Thu Phong không hiểu tại sao đất nước phát triển đến mức thế này rồi mà một số nơi vẫn có cảnh sống nghèo nàn như thập niên hồi đó được.

Thật sự là càng đi anh càng thấy cái hẻm này phức tạp nhưng cũng phải ráng nhớ cũng may trí nhớ anh khá tốt nên ít nhất đi từ từ thế này vẫn biết đường ra. Thay vào đó nếu như sáng nay để anh chạy loạn trong khu này thì có đánh chết cũng không tìm được đường ra.

“ Tới rồi... “

Ông chú Phương quay sang nói với Thu Phong.

Lúc này trong mắt Thu Phong hiện ra một khoảng đất trống, trên mảnh đất trống ấy có một cái lều lụp xụp được dựng tạm bợ lên. Dưới cái lều là

một số bộ bàn ghế và một xe đồ ăn gì đó Thu Phong cũng không rõ, anh chỉ thấy được mấy chai rượu cùng với một số đồ ăn thôi.

Nơi đó cũng đã ngồi sẵn một số người có vài vết băng bó đang ngồi nhậu cùng nhau.

Ông chú Phương hình như cũng thấy đám người này nhưng ông không quan tâm cho mấy. Thay vào đó ông quay sang nói khẽ với Thu Phong:

“Cứ ngồi xuống trước đi chú gọi bọn ở kho hàng ra rồi mấy chú cháu mình nhậu... À đừng gây chuyện với bọn này, yên tâm mày đi với chú bọn nó không dám làm gì đâu...”

“Dạ cháu biết rồi chú...”

Thu Phong gật đầu coi như hiểu lòng nhắc nhở của ông Phương.

“Ừm chú đi gọi tụi thằng Hiếu đây, nhà thằng Hiếu cũng gần đây!”

“Chú đi đi...!”

Sau khi ông Phương đi Thu Phong đặt mông ngồi xuống một bàn trống, sẵn tiện anh lấy thêm một cái bàn khác ghép lại với nhau bởi công nhân ở kho hàng cũng tầm mười người một bàn thôi thì không đủ.

“Rầm!” – Tiếng đập bàn.

“Mẹ nó!”

Tiếng động làm Thu Phong chú ý quay sang thấy một tên đội nón đen cả người hấn cởi trần do bị băng bó, phía sau lưng hấn có một vết máu đỏ hiện lên sau bông băng khiến Thu Phong đề ý.

“Làm đám hồi sáng à?” – Thu Phong thì thảo tự nói với mình.

Lúc này không biết một tên loi chơi nào đó tự nhiên chạy tới lấy ghế ngồi xuống bàn của bọn đó.

“ Học... học... anh anh... má mệt quá... “

Hắn thở học học nói không ra hơi, mặt thì nhăn miêng thì thở.

“ Bóp! “

“ Làm cái quái gì rớt lên thế thằng con lợn này! “

Tên đội nón kết màu đen vỗ lên đầu thằng vừa chạy tới quát một tiếng.

“ Có... có tin mới... em mới nghe được của thằng bạn ngoài khu... “

Tên kia vừa thở vừa ráng nói.

“ Uống miếng đi rồi nói! “

Tên đội nón rót một miếng rượu cho tên đó nói.

“ Ừc... phà... “ – Hắn nhận lấy lưu rượu nốc một hơi rồi nhăn mặt thở ra một luồng khí dài.

“ Tách tách “ – Hắn vỗ tay lên đùi “ Đã thật! “

“ Rồi xong chưa? “

Tên đội nón hỏi.

“ Dạ rồi! “

“ Rồi nói đi... “

Lúc này hắn cũng đã thôi gấp gấp mà bắt đầu từ từ kể ra.

“ Cái bọn hồi khuya mình đùng chuyện ấy... “

“ Rồi sao? “ – Giọng nói tên đội nói bắt đầu trở nên khó chịu khi nghe thằng cu trước mặt nhắc đến chuyện này.

“ Ba thằng! “ Hấn đưa ba ngón tay lên “ Thằng Lục, thằng Tèo với thằng Hai què nhập viện rồi... “

“ Hà? “

Tên đội nón như được nghe một chuyện không thể tin được.

“ Má hay lắm... Cho chết bà tui nó... “ – Một tên khác xen vào nói.

Còn tên đội nón vuốt chòm râu lồm chồm mấy cộng của mình một hồi rồi nhìn thằng cu trước mặt thắc mắc hỏi:

“ Tao nhớ tui mình chỉ chém được vài thằng thôi mà, ba thằng đó là ba thằng chẳng hề bị gì... chắc chắn bọn nó nhập viện chứ? “

“ Em chắc mà! “ – Tên kia gật đầu rồi nói tiếp “ Nhưng chắc chắn không phải do tui mình, em nghe thằng bạn em nói nó gặp phải ai trong khu mình hồi gần năm giờ sáng ấy... Chắc khoảng đó... Đó em nghe đâu là bị thằng nào trong khu mình đập cho ba thằng đó nhập viện trong một nốt nhạc! “

“ Phụt! “ – Thu Phong đang ngồi uống ly trà đá bỗng ọc nhẹ ra.

Bây giờ Thu Phong đang hối hận vì hồi sáng không né bọn mặt giặc kia sớm sớm hơn giờ lại bị nghi ngờ.

“ Màý chắc chứ? “

Tên đội nón có vẻ không tin lắm vào lời thằng cu trước mặt mình.

“ Không tin anh đi nghe ngóng thử đi! “

Tên kia cảm thấy tên đội nón không tin mình liền nói một câu.

“ Rồi để tao hỏi... “

Tên đội nón trả lại một lời cho tên kia rồi móc điện thoại ra gọi cho ai đó.

“ Alo! Mày xem xem thằng Hai què, thằng Lục, thằng Tèo nhập viện thật à? “

“ Đúng rồi ăn, em vừa mới biết... bị người trong khu anh đánh mà anh không biết sao? “ – Đầu dây bên kia nói.

“ Tao biết tao hỏi mày làm gì? “

Tên đội nón mắng thằng trong điện thoại một câu.

“ Không biết thằng nào ấy bọn thằng Lục bảo là người trong khu anh đánh... lúc đám anh chạy về khu tụi nó thằng Lục tính rút về thì gặp thằng nào đi từ trong khu anh ra. Bọn nó cứ tưởng là người của anh nên bắt thằng đó lại... Kết quả... “

“ Kết quả làm sao? “

Tên đội nón nói không kiên nhẫn hỏi.

“ Thì mình thằng đó tay không đập ba thằng kia nhập viện... “

“ Cái địt... thằng nào liêu vậy? “

Tên đội nón kinh ngạc tự hỏi.

“ Em đang tính hỏi anh đây ai ngờ anh cũng không biết... “

“ Rồi hết chuyện tao cúp máy đây... “

Tên đội nón tắt điện thoại rồi quay sang nhìn mấy tên cùng bàn gặt đầu nói:

“ Y như thằng này nói... không biết thằng nào trong khu mình đánh ba thằng đó nhập viện... đúng vào sáng nay lúc tụi mình chạy về khu thì đám nó gặp ai trong khu mình xong kiểm chuyện rồi bị thằng đó đập cho trận. “

“ Một mình nó đánh ba thằng đó sao? “ – Một tên khác hỏi.

Tên đội nón gặt đầu:

“ Tay không bị bao vây, đập ba thằng rồi đám tụi nó không dám lên đề thằng đó đi... “

“ Ai vậy trời... “

“ Mày nghĩ ra ai không? “

“ Bỏ mày chịu... “

....

Nguyên một đám ngồi xì xào không nghĩ ra được ai đủ khả năng một mình khiến đám kia không dám làm gì. Trong khi bọn chúng không hề biết kẻ làm chuyện đó đang đồ mồ hôi hột ngồi kể bên bàn tụi nó.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Nghi Ngờ ?

“ Ê Phong... ngồi lâu chưa? “

Lúc này Thu Phong đang ngồi im lặng hóng chuyện bàn kế bên thì một công nhân làm chung với anh chạy tới vỗ vai cười nói.

“ Trung à... mới ngồi thôi... à mà mấy người kia đâu? “

Thu Phong quay sang hỏi người tên là Trung làm chung với anh.

“ Nãy gặp ông bố Phương đi qua kêu thằng Hiếu rồi, mấy thằng kia lát tới bây giờ. “ – tên Trung trả lời.

“ Ừm... “

Thu Phong ậm ừ một tiếng rồi im lặng.

“ Gọi món chưa? “

Tên Trung hỏi Thu Phong.

Thấy anh lắc đầu thì tên Trung lại nói tiếp:

“ Vậy đợi đến đủ rồi gọi luôn, dù gì hôm nay cũng là thứ 7 nha... nhậu hết mình đi anh bạn... ha ha! “

Vừa nói hăng vừa cười cười vỗ vai Thu Phong ra vẻ thân thiết.

Vô tình hắn lại nhìn ra đằng sau thấy bàn phía sau cũng là người quen liền đứng lên nói với Thu Phong:

“ Ngồi đây chút nha, có người quen bên kia qua hỏi chút chuyện cái... “

“ Ừ anh qua đó đi! “ – Thu Phong gật đầu ra vẻ không bận tâm.

Nói xong tên Trung đi qua bàn bên kia đưa tay lên chào mấy người trong bàn.

“ Chào mấy anh em... hôm qua có chuyện gì sao mà thương tích đầy mình thế này?? “

Tên đội nón thấy Trung đi tới cả hai liền bắt tay với nhau một cái, sau đó tên Trung lại bắt tay với từng người trong bàn rồi đặt mông ngồi xuống hỏi tiếp:

“ Sao? Có chuyện gì mà mặt thằng nào cũng bí xì vậy? “

“ Thì đừng chuyện với đám thằng Hai què thằng Lục ở khu xóm chùa... “

Tên đội nón đang khó chịu chuyện ai đã đập cho ba thằng kia một trận nên cũng nói chuyện qua loa cho có với tên Trung.

Thấy tên đội nón nói không có ý muốn kể tên Trung liền quay sang nhìn thằng cu vừa tới báo chuyện với tên đội nón khi nãy.

“ Ê Cường, chuyện sao mà mặt thằng nào cũng một đồng vậy? “

Tên Cường kia nghe hỏi đến mình liền trở nên háo hức lên hắn liền kể ra mọi chuyện.

“ Thì hồi sớm 3 giờ sáng mấy anh em tụi em có đụng với bọn Lục... “

Chừng mấy phút sau tên Trung cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện. Ra là từ đầu ở khu đá gà bọn chúng có gây nhau với đám thằng Lục sau đó vội vàng chạy về khu ổ chuột này gom người nhưng lại không đủ hàng nên mới thất thế đành rút về.

Sau đó tên đường về bọn họ có gặp một thằng điên nào đấy đang đi tập thể dục, cái phần này là do thằng Cường nói thêm chứ tên đội nón cũng quên mất...

Bỗng nghĩ đến đây tên Cường hai mắt tròn to lên nhìn tên đội nón với tên Cường nói:

“ Có khi nào cái thằng mà bọn mày gặp nó tập thể dục nó đập bọn đó không? “

Nghe xong câu này của tên Trung bỗng cả đám đang uể oải liền ngồi bật dậy.

“ Có thể không? Có thể không? “ – Tên Trung nhìn qua từng đứa hỏi có thể không?

“ Biết đâu là nó... Lúc đám mình kêu nó quay lại cũng đâu thấy nó quay lại đâu... “

“ Đúng rồi có khi nào là nó? “

“ Chắc nó chứ ai nữa, khu mình làm quái gì có ai rảnh rỗi đến nỗi dậy sớm đi tập thể dục... Dân lao động làm mệt thấy mẹ lấy gì còn sức mà tập thể dục như thằng đó... Mà chắc gì nó đã ở khu mình nữa tối quá lạc thì sao? “

“ Mày ngu lắm! “ – tên đội nón gõ một cái vào đầu thằng Cường một cái rồi nói tiếp “ Có thằng điên nào đi vào khu mình để tập thể dục không thằng

ngu, mà càng nói càng ngu... cút mẹ mày ra chỗ khác đi! “

Nói đến đây tên đội nón đập nhẹ một cái vào tên Cường khiến hắn ngã nhào ra đằng sau:

“ Rầm! Ui da... anh ác với em thế... “

“ Ha ha ha ha ha ha ha... “ – Cả bàn bắt đầu cười ồ lên một lượt.

Riêng Thu Phong thì chả cười nổi. Vốn anh không sợ bọn này phát hiện sẽ làm gì được anh nhưng như vậy sẽ khiến kế hoạch không đi theo đúng quy trình.

‘ Tùy cơ vậy ‘ Thu Phong thầm nghĩ. Cứ tới đâu hay tới đó, cho dù bọn chúng có phát hiện ra được anh là thằng đánh bọn kia thì cũng không sao, có khi như vậy càng tốt để tiếp cận với đám người này hơn.

“ Thôi ngồi dậy đi! “

Tên đội nón đưa tay ra với tên Cường đang nằm lăn lộn dưới đất.

Không cần đến tay của tên đội nón, Cường hắn tự đứng lên được sau đó dắt ghế ngồi lại vị trí cũ với vẻ mặt như cút ngâm vì bị ăn hiếp.

“ Cát bà mày cái vẻ mặt đó đi à! “ - Tên đội nón cười cười vỗ vai tên Cường.

“ Xùy... “

Tên Cường xùy nhẹ một tiếng giả bộ giận dữ.

“ Thôi được rồi! Chuyện không đơn giản như mày đâu... Nếu thằng đó là người trong khu mình thì sớm muộn cũng tìm ra... “ – Tên đội nón vừa vỗ vai tên Cường vừa quay sang nói với anh em trong bàn của mình.

Nghe tên đội nón nói thì lúc này một tên khác lại chen vào hỏi:

“ Tìm được thằng đó rồi làm gì nó? “

“ Làm gì à?... “

Nghe tới đây tên đội nón tự hỏi bản thân, chuyện này tạm thời hẳn vẫn chưa nghĩ ra.

“ Thì trước tiên cứ tìm thằng đó đã, dù gì nó cũng giúp anh em mình đập được tụi thằng Lục... Dù sao cũng vì đám mình mà nó mang họa cũng không nên, hiểu chứ? “

Tên đội nón cũng lấy ra được một cái lý do để nói với anh em của mình.

Nghe tên đội nón nói thì mấy kẻ trong bàn cũng liên tục gật đầu.

“ Để rút ngắn phạm vi hơn thì mai chạy đi hỏi mấy bà cho thuê trọ ấy xem có ai mới tới thuê không... một thằng giỏi như nó không thể nào ở đây lâu rồi mà không ló đầu ra được. “

“ Tính có ý đồ gì với nó sao? “

Một tên khác quay sang hỏi tên đội nón.

Nghe hỏi hẳn gật đầu đáp:

“ Ừm, nhưng đừng vội trước tiên xem tính tình nó ra sao đã...! “

Khu ổ chuột này tuy rộng nhưng nhà nhà cửa cửa ai ai cũng là dân lao động họ luôn giúp đỡ cho nhau tận tình nên hầu hết những người sống được ở khu này đều quen biết nhau cả.

Bởi tìm ra một người mới tới khu này là chuyện hết sức dễ dàng.

Dù nghe vậy nhưng tên Trung vẫn không thể nào nghĩ ngay tới người đó là Thu Phong được.

Đúng lúc này nhóm công nhân làm chung với Thu Phong bắt đầu kéo tới ngồi vào bàn của anh.

“ Phong à... đợi lâu chưa? “

“ Hú tới rồi đây... “

“ Chú Phương kì quá sao không để thằng Phong nó tới sau bắt nó đợi thế này không cơ chứ? “

....

Sau một hồi tất cả đều tới đông đủ tên Trung cũng xin phép nhóm của tên đội nón để sang bàn của Thu Phong ngồi.

Tên đội nón cũng không quan tâm đến tên Trung nữa liền mặc cho hân qua đó.

Một hồi sau nhóm người của Thu Phong bắt đầu nhậu nhẹt.

“ Khè... Đã quá... Rượu của bà Hai là ngon nhất đó bà Hai à! “

Một người trong bàn nhậu của Thu Phong đưa cái ly rượu chút xíu lên khen lấy khen để bà chủ quán.

“ Ừm! Rượu của bà mày không ngon chứ còn của ai ngon... “

Bà chủ quán bà Hai vừa cười vừa mắng vui. Song quay sang nhìn Thu Phong thắc mắc hỏi:

“ Thằng này bạn mới tụi bay hay sao giờ tao mới thấy bay? “

Nghe hỏi đến mình Thu Phong thăm hô thôi xong. Vốn anh chưa kịp trả lời thì một tên khác trong bàn nhậu đã có hơi men trong người ngồi nói nhảm:

“ Thằng này nó mới chuyển tới đây làm chung kho hàng với tụi con nè bà... Hức... nó... ” – Nói tới đây hắn lại quay qua hỏi Thu Phong “ Ông bạn ở phòng trọ của bà nào ấy nhỉ... ”

“ Bà Dung... ” – Một tên khác nhớ chuyện lại trả lời dùm Thu Phong.

“ À bà Dung... ” – Tên kia được nhắc rồi lại quay sang nhìn bà Hai bán rượu nói.

...

“ Bà dung... mới chuyển đến...? ”

Một kẻ khác ngồi bên bàn của tên đội nón bắt đầu tự thì thào. Kẻ này hẳn tên là Nhật Huy còn tên đội nón tên là Chí Khải...

Nhật Huy cảm thấy như phát hiện chuyện gì đó liền quay sang nói với Chí Khải:

“ Anh Khải... ”

“ Chuyện gì? ” – Tên Khải quay sang trả lời.

“ Hồi lúc tụi mình về lại khu ấy, vào lúc khoảng năm giờ mấy em đi mua đồ ở tiệm thuốc gần đầu đường em thấy thằng mà đi tập thể dục nó trở về. ”

“ Mà biết chỗ nó ở à? ”

Tên Khải hỏi.

Nhật Huy gật đầu một cái đáp:

“ Nó ở phòng trọ của bà Dung! “

“ Bà Dung? “

Tên Khải lại hỏi thêm một lần nữa lại thấy tên Nhật Huy tiếp tục gật đầu.

Sau đó cả hai cùng lúc quay sang nhìn Thu Phong.

Lúc này Thu Phong đang mải nhậu nhẹt với đám người làm chung của mình nên cũng chẳng để ý đến sự bất thường của bàn bên cạnh.

Nhưng đám người Chí Khải, Nhật Huy vẫn chưa nóng vội đến nỗi thất thố hỏi Thu Phong tại đây.

“ Ê Cường! “

“ Dạ? “ – Tên Cường đang ngồi phá mỗi một cách điên dại bỗng nghe Chí Khải gọi đến tên mình liền trả lời.

“ Mà qua kêu thằng Trung qua đây tao hỏi nó chút chuyện... nhanh lên... “

Chí Khải không mấy kiên nhẫn nói với tên Cường.

“ Dạ dạ... “

Dạ vài tiếng tên Cường lập tức qua bàn bên cạnh.

Lúc này Chí Khải đang thầm đánh giá Thu Phong từ trên xuống dưới. Lúc này khi Thu Phong tới hắn cũng đã thấy được thân hình đồ sộ của anh và gương mặt của anh hắn cũng chưa bao giờ gặp.

Nếu so sánh với hình dáng của tên chạy bộ sáng nay với Thu Phong thì quả thật rất giống. Đó là điều Chí Khải nghĩ nhưng hắn phải hỏi từng người cho chắc chắn rồi mới tới bắt chuyện với Thu Phong được.

“ Có chuyện gì sao? “

Tên Trung bị tên Cường kêu qua bàn của Chí Khải liền hỏi.

“ Cái thằng mới làm chỗ mày ấy... Nó tên gì vậy? “

“ Ê! Nhìn nó vậy chứ nó hiền khô à... Đừng kiếm chuyện với con người ta chứ bay? “

Tên Trung tưởng Chí Khải hỏi Thu Phong là muốn kiếm chuyện với anh nên hắn liền nói trước một câu.

“ Đâu có, trước giờ mày thấy tao đánh ai vô lý bao giờ chưa? “ – Chí Khải vô tình bị đổ oan cho tiếng người xấu liền không vui.

“ Mày thì chưa mà mấy thằng kia thì có! “

Tên Cường nhậu xỉn đỏ cả mặt nghênh nghênh lên nhìn mấy kẻ khác trong bàn nhậu của Chí Khải.

“ Rồi rồi! Tại tao thấy quen nên tao hỏi thôi, anh em làm chung của mày tao không rảnh đâu mà kiếm chuyện. “

Chí Khải thấy tên Trung nói đúng quá nên liền thanh minh lại cho bản thân. Quả thật Chí Khải không hề kiếm chuyện đánh nhảm người nhưng anh em của hắn thì có, đã từng có rất nhiều vụ anh em của hắn vì nhậu xỉn mà đánh các sinh viên tới đây thuê trọ rất nhiều lần rồi.

“ Mày nhớ đấy! “ – Tên Trung chỉ tay vào mặt Chí Khải với vẻ xin xỏ của mình rồi nói tiếp “ Nó... Hức... tên Phong ấy mà... nó mới chuyển tới

đây hôm qua, còn làm ở chỗ tao mới được một ngày hôm nay thôi... Sáng mới đi làm xong đẩy thây, thằng này khỏe lắm, mình nó làm bằng ba thằng người... “

“ Ừm, cảm ơn mày... Rồi thôi cụng mày một ly! “

Chí Khải rót một ly rượu cho tên Trung rồi cùng với hắn uống một ly coi như cảm ơn sau đó tên Trung lại về ngồi lại bàn của Thu Phong tiếp tục công cuộc chém gió.

Lúc này ánh mắt Thu Phong khẽ liếc qua bàn của tên Chí Khải, ban đầu anh quên bèn đi mất tụi này có thể sẽ nghe chuyện thì tỷ lệ anh bị phát hiện sớm càng cao...

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 127: BƯỚC ĐẦU ...

“ Anh có nghĩ là thằng đó không anh Khải? “

Trên bàn nhậu Nhật Huy mang vẻ mặt nghiêm trọng hỏi tên đội nón Chì Khải.

Không chỉ riêng Nhật Huy mà bất cứ ai trong bàn nhậu của bọn hấn cũng vậy, người mà bọn hấn muốn tìm lại ngồi ngay bên cạnh... Có khi những gì bọn hấn nói này giờ tên đó đều đã nghe thấu hết.

.....

Gần mười một giờ đêm cuối cùng bàn nhậu của Thu Phong đã tới lúc tàn tiệc, quan hệ của các công nhân trong xưởng kho chung với anh lại thân thiết thêm một chút. Về phần nhóm nhậu của tên đội nón bên cạnh bàn của anh đã về từ lúc nào.

Sau khi chia nhau ra toán chầu nhậu xong nhóm người công nhân cũng chia nhau ra ai về nhà nấy.

“ Cộp cộp... “ – Tiếng bước chân không vững của Thu Phong vang lên.

Đi bên cạnh anh lúc này là ông chú Phương mặt mày cũng đã hơi xin xắn rồi.

Đến trước dãy phòng trọ của bà Dung, ông chú Phương vỗ vai Thu Phong một cái cười ha ha nói:

“ Vô lấy giùm chú cái xe đi, giờ cũng trễ rồi... không về sớm bà vợ ở nhà bà cạo đầu chết... ha ha “

“ Cạch cạch... xịch “ – tiếng động Thu Phong dắt chiếc xe đạp cà tòn.

“ Chú về cẩn thận... “ – Thu Phong đưa tay lên chào tạm biệt ông chú Phương.

Sau khi tiễn ông chú Phương về Thu Phong vẫn đứng ở trước dãy phòng trọ của bà Dung.

“ Ra đây hết đi! “

Nhìn vào một khoảng không tối mịt trước mặt mình anh mở miệng nói.

Đáp lại lời nói của Thu Phong là một sự tĩnh mịch đến đáng sợ. Khu ổ chuột này hầu hết thành phần đều là dân lao động, trừ những tên chơi chơi hay đi sớm về khuya ra thì đa số người dân nơi đây đã đóng cửa tắt đèn từ lúc tám giờ tối hết rồi.

Vả lại khu này ngoài đèn nhà người dân ra thì chẳng có cái gì gọi là đèn đường cùng lắm chỉ có một vài hộ thừa tiền được một tí mới gắn một cây đèn.

Trong bóng đêm giờ khắc này có hơn mười thanh niên phân tán ra lần lượt, người trốn sau cây đại thụ người thì lại trốn sau một bức tường, còn có người thậm chí còn đứng sau cây cột điện chỉ cách Thu Phong đúng năm mét.

Thấy bọn này vẫn cứng đầu không chịu ra Thu Phong liền nó băng quơ thêm một lần nữa:

“ Thôi đi vào đây... “

Nói xong Thu Phong liền quay mặt đi mở cánh cửa sắt bước vào thì đúng lúc này có một tiếng nói phát ra từ phía sau anh.

“ Khoan đã! “

“ Két... ẹt... “

Nghe thấy tiếng gọi Thu Phong liền quay đầu nhìn ra phía sau mình.

Quay đầu lại anh bắt gặp hàng chục người đi ra từ khắp nơi xung quanh anh, người đi lại gần phía anh nhất chính là tên đội nón cối trần băng bó viết thương khi nãy ở quán nhau. Thay vì cối trần lúc này hắn đã mặc lên trên mình một chiếc áo màu đen.

Thu Phong đang trầm nghĩ tên đội nón này chắc hẳn rất thích tông màu đen a. Bởi nên cái số nó cũng đen như cái màu nó thích.

“ Ê mấy thằng kia lại tính đánh con người ta nữa à... “

Không biết từ khi nào bà Dung chủ phòng trọ đứng phía sau Thu Phong chống nạnh chỉ vào mấy kẻ đang đi về hướng phòng trọ của bà ta.

“ Hà? “

Thấy bà Dung xuất hiện thằng cu Cường bỗng hả một tiếng tỏ ra vẻ vô tội.

“ Mà đây, mà đây là cái thằng hay kiếm chuyện nhất đây thằng ranh con kia... bố nhà mày tụi mày đến trước dãy trọ của bà làm cái gì? “ – Bà Dung tức giận ra vẻ chanh chua chỉ vào thằng Cường quát một tiếng sau đó lại quay qua khều khều Thu Phong vài cái “ Này... mày đi vào trong phòng nhanh đi, tụi nó không dám vào tận trong phòng trọ của tao đánh mày đâu... nhanh đi... “

Được một người xa lạ ở một nơi xa xứ quan tâm thực sự khiến Thu Phong cảm thấy rất ấm áp. Nhưng có vẻ bà Dung nghĩ mọi chuyện hơi quá rồi nên anh liền bước tới giữ lấy vai bà ta cười hề hề nói:

“ Không phải đâu cô Dung, mấy người này nãy khi nhậu có nhậu chung với con ấy mà... Tụi con vừa mới đi về xong mà... “ – Thu Phong đẩy bà Dung vào trong nhà “ Cô ngủ sớm đi cô trẻ rồi ạ... “

“ Ê ê... khoan đã thằng này tự nhiên đẩy tao vào trong nhà... “

Bà Dung mặc cười với hành động của Thu Phong nên liền gạt tay nó ra nhảy dựng lên nói. Sau đó bà ta lại quay sang nhìn đám người Chí Khải, Nhật Huy nói:

“ Mấy thằng mày... tụi bay lo mà làm ăn đàng hoàng đi, suốt ngày đánh lộn đánh lạo đi ha! “

Tuy tính tình bà Dung có hơi nhiều chuyện một tí nhưng ít nhất cũng có ý tốt trong từng lời nói của mình, dù gì sống chung một khu với nhau cùng là dân lao động với nhau chẳng ai muốn những người như vậy đi trên một con đường xấu xa. Nhất là đối với những người lớn tuổi như bà Dung, người chứng kiến những thằng mà bà cho là thằng nhóc trước mặt này lớn lên từ nhỏ.

“ Dạ dạ chúng cháu biết mà hì hì... “ – Thằng Cường nó cười hì hì lại gần vỗ cái bụng béo của bà Dung một cái rồi đẩy bà ta lại vào trong phòng của mình.

“ Rầm! “ – Tiếng đóng cửa.

Sau khi xác định bà Dung đã vào trong nhà thì đám người kia mới thở phào một tiếng, bản thân Thu Phong cũng đứng cười khỏ mũi không thôi.

“ Vào phòng tôi nói chuyện chứ? “

Thu Phong quay sang nói với đám người đang đứng ngoài kia, ít nhất thì phải vào nói chuyện cho nó thoải mái chứ đứng bên ngoài này cũng không nên. Căn bản anh cũng không có ý định dấu diếm chuyện hồi sáng nay chỉ tổ thêm phiền phức.

“ Được không? “

Chí Khải bước tới trước mặt hỏi ngược lại Thu Phong.

Không trả lời Chí Khải mà thay vào đó anh quay đầu trực tiếp bước vào trong. Thấy vậy đám người Chí Khải lại quay sang nhìn nhau một hồi song cuối cùng thay nhau bước vào phòng trọ của Thu Phong ở cuối dãy.

Căn phòng trọ chật chội nên lúc này Chí Khải chỉ dắt theo Nhật Huy, Cường cùng hai tên khác theo vào, còn những tên khác phải đứng ở ngoài.

Căn phòng đơn sơ chỉ có mỗi cái nệm ở trên gác, vài bộ đồ treo bừa bộn cùng một ấm nước nóng ngoài ra không còn gì khác.

Thấy mấy tên kia vào trong phòng mình Thu Phong cũng không thềm dâng trà mời nước gì như trong tưởng tượng thay vào đó anh đứng khoanh tay lưng dựa tường nhìn đám người Chí Khải.

Một sau thấy bọn này vẫn không nói năng gì Thu Phong liền đưa tay ra nói:

“ Thôi ngồi đi “

Sau đó anh tự động khoanh chân ngồi xuống trước, đám người Chí Khải theo đó cũng ngồi xuống theo.

“ Chuyện sáng nay có phải do cậu làm... “ – Chí Khải mở miệng nói.

“ Là tôi! “

Thần thần nhận đó là mình làm không hề có chút che giấu.

~~~~ im ắng...

Chí Khải vốn tưởng Thu Phong sẽ chối nhưng anh lại tự nhận thì hẳn chẳng biết nói thế nào ra lẽ.

“ Ngoài chuyện đó ra các anh có chuyện gì nói nữa không? “

Thu Phong lên tiếng phá tan không gian yên tĩnh này. Căn bản lúc này anh cũng chưa biết nói cái gì, vốn anh tính xem tình hình bọn này ra sao rồi mới tính tiếp mà bọn chúng cũng yên lặng thì thôi anh cũng có ý tiễn khách.

Đám người Chí Khải cũng không ngờ Thu Phong lại tự nhận nhanh đến vậy, nhưng cái ý của hắn tới đây chủ yếu để chứng thực danh tính của tên chạy thể dục lúc sáng có phải là Thu Phong trước mặt hắn hay không.

“ Tụi mình chủ yếu tới đây để chứng thực xem cậu có phải là cái người hôi sáng đập bọn Lục hay không thôi. Để biết đường tụi mình cảm ơn một tiếng chứ không có ý gì cả... “

Chí Khải nhìn thẳng vào mặt Thu Phong không ngượng ngùng không ngượng ép mà trực tiếp nói thẳng với phép lịch sự của một thằng đầu đường xó chợ như hắn.

“ À quên chưa giới thiệu... tôi tên Khải... gọi tôi là Khải Beo hai tám tuổi, người Tiền Bắc. “

Chí Khải vừa giới thiệu bản thân mình vừa vươn người tới đưa tay ra ý muốn bắt tay với Thu Phong.

Do phép lịch sự và đây cũng đi đúng theo những gì Thu Phong cần làm nên anh không ngần ngại đưa tay ra bắt tay với Chí Khải đáp lễ:

“ Thu Phong hai bảy tuổi, người Hải Căn... “

“ Em em... em tên Cường, hai mươi tuổi... người Vĩnh Châu! “

Thấy đàn anh mình bắt tay với Thu Phong thẳng cu Cường cũng lanh canh bò tới vươn người ra bắt tay ké.

Lúc này Nhật Huy cũng vươn người tới bắt tay với Thu Phong cười nói:

“ Nhật Huy, hai lăm tuổi... người Yên Phúc. “

“ .... Hai bốn tuổi... “

“ ... “

Lần lượt trong phòng có năm người lần lượt bắt tay giới thiệu hết với Thu Phong. Sau đó tên Chí Khải lại nói:

“ Vụ sáng nay thật sự cảm ơn cậu, bọn mình cũng đang tính ngày mai tìm bọn nó để trả thù thì cậu vô tình đánh tụi nó giúp mình... một lần nữa dám mình xin cảm ơn! Sáng ngày mai nếu rảnh có thể để mình mời cậu một châu café được chứ? “

Lời mời của Chí Khải đúng với ý của Thu Phong, vốn anh cũng không muốn nói chuyện ngay bây giờ do còn hơi men trong người. Vả lại anh cũng chưa nghĩ xem làm gì tiếp theo, nên đẩy nhanh tiến trình hay nên từ từ... Bây giờ cái anh phải đối mặt là phải sống như một người bình thường để hòa nhập vào đám người này, nếu không chỉ một sơ suất nhỏ tuy có người không để ý nhưng anh chưa dám chắc nơi đất Bắc này không ai để ý anh.

Phận là đứa con của trù mạt Nam cộng thêm một thiên tài quân sự của quốc gia thì gương mặt của anh nếu không cẩn thận thái quá sẽ bị nhận ra thì hỏng hết chuyện.

“ Sáng mai chủ nhật bên kho hàng không có xuất nên chắc được... vậy hẹn mấy anh ngày mai... “

Gật đầu Thu Phong nói với Chí Khải một cách tự nhiên.

“ Ừm... “

Chí Khải đẩy người đứng lên một cách khó khăn do vết thương trên lưng, thấy vậy Nhật Huy liền đỡ lấy hắn. Gật đầu tỏ vẻ cảm ơn với Nhật Huy một cái rồi Chí Khải quay sang nhìn Thu Phong nói:

“ Vậy sáng mai tám giờ có gì tụi mình sang phòng trọ kiểm bạn... Cũng trễ rồi tụi mình về trước cho bạn nghỉ ngơi! “

Cách nói chuyện bạn bạn tôi tôi một cách giả tạo này khiến Thu Phong không thể nghe được nhưng anh đành phải chấp nhận. Ra xã hội là phải như vậy, bạn không thể thay đổi nó mà nó thay đổi chính bạn.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thực Sự Cố Gắng Nhiều Đó Đã Đủ ?

Giấc mơ mà mình hay mơ hằng đêm, trong chính những giấc mơ ấy chúng ta... chúng ta chính là nhân vật chính. Mọi lỗi lầm, mọi thành công chúng ta vấp phải đó chính là giấc mơ mà khi chúng ta giật mình tỉnh dậy thì “ Ôi... mơ à? “ “ May quá thì ra là mơ... “ “ Muốn mơ lại giấc mơ đó thật! “

Cuộc sống con người cũng như giấc mơ nhưng khác nhau ở một điểm, giấc mơ có thể chối bỏ còn hiện thực thì không!

Khi mơ một giấc mơ đẹp thì bạn muốn mơ tiếp nó... Còn khi gặp một cơn ác mộng bạn lại không muốn mơ tiếp nó. Nhưng hiện thực lại khác, dù hiện thực có đẹp hay xấu xa thì chúng ta vẫn phải luôn chấp nhận sự thật ấy và đối diện với nó.

Đối với Thiên Long cũng vậy... việc một người anh trai, một người thân của nó mất tích là một điều khiến nó không thể nào mà chấp nhận được. Nhưng! Nó phải chấp nhận để đối mặt với chính hiện thực đó.

Việt Nam ngày 15 tháng 3 năm xxxx...

Sài Gòn – quận 4.

Hơn một tháng qua đối với Thiên Long có một sự thay đổi cực lớn trong con người cậu. Một đứa bé chỉ mười tuổi vị thành niên, chưa biết hết vị đắng cay chua mặn ngọt của thế giới này mà đã phải vác trên mình một trọng trách tự bản thân nó tự cho là lớn lao, tìm ra người anh trai của mình.

Một tháng đối với một vài người nhưng đối với Thiên Long nó là cả một quá trình. Trong hơn một tháng này Thiên Long quyết định bỏ học, thay vào đó Nhờc Y cho Thiên Long chuyển trường và thuê một người khác đi học thế Thiên Long như vậy sẽ tiện hơn là nhờ vả bên mặt vụ.

Do đó trong một tháng Thiên Long đã chuyển lên Sài Gòn cùng với Nhờc Y.

Số vốn từ công ty của Thu Phong kiếm được đủ để Nhờc Y mở thêm một công ty con trách nhiệm hữu hạn khác trên đất Sài Gòn này.

Về phần nhóm người Phi Hùng, Trọng Nghĩa, Đức Hữu (Ai quên mấy thằng này thì mò lại lâu cũng đã chuyển sang khu tầng hầm ở một công ty con Nhờc Y mới thuê.

Trên danh nghĩa là em trai của Thu Phong, Thiên Long phải đứng ra giải quyết cũng như chịu tất cả trách nhiệm về mọi việc. Và hiển nhiên cậu cũng không có lòng tin trong lòng mọi người, một thằng nhóc mười lăm mười sáu tuổi có tư cách gì để những kẻ đầu đường xó chợ như bọn họ phải nghe theo?

Cách đây một tháng...

Khi Thiên Long vừa đặt chân lên đất Sài Gòn việc đầu tiên cậu làm cũng như việc ngu ngốc nhất cậu tự làm rằng tự nhận bản thân sẽ thay thế anh trai mình tức Thu Phong trong khoảng thời gian này.

Ngay lập tức kẻ không đồng ý đầu tiên chính là Phi Hùng.

“ Mày nghĩ mày có cái quyền thay thế được thằng anh mày sao? Mày đủ đảm lượng để làm vậy à thằng nhóc? “

Gương mặt tức giận của Phi Hùng hiện ra.

Thu Phong mất tích hai tháng trời hẳn là cái thằng điên nhất trong đây, khi không mất tích không một lời nói rồi để thằng em lộ diện nói một câu thay thế là thay thế được sao? Thậm chí cũng không có một cuộc gọi điều đó giống như Thu Phong không tín nhiệm bọn hắn mà phải đưa một thằng nhóc ra làm thay.

Bị mắng cho một câu Thiên Long chỉ biết lặng thinh không dám nói tiếng nào, cậu biết bản thân mình quá nóng vội rồi, nhưng cậu lại không biết làm sao cho phải cho đúng do lời nói mình vừa buông ra lúc nãy.

Giờ khắc này khi Thiên Long không biết mở miệng làm sao thì Nhược Y không biết từ đâu ra xuất hiện sau lưng Thiên Long. Với chiều cao 1 m 70 vốn có của mình Nhược Y mang thêm đôi guốc mười phân cộng tổng lại cô còn cao hơn Thiên Long cả một nửa cái đầu.

“ Ra đằng sau đi! “

Nhược Y đưa tay lên gõ nhẹ một cái lên đầu Thiên Long bảo cu cậu ra phía sau cô mà đứng.

Lúc này hai tay Nhược Y khoanh lại ngang eo nhìn trực tiếp vào đám người Phi Hùng. Khoác trên người bộ váy ôm màu đỏ ưa thích của mình, mái tóc dài xõa đến ngang lưng cùng đôi bông tai hình tròn màu vàng trông Nhược Y thật là cá tính.

“ Bây giờ anh Phong không có mặt ở đây nên tôi thay mặt anh ấy nhường toàn quyền quyết định cho Phi Hùng, vừa nãy Thiên Long nó không biết nên mới nói sảng. Anh là người lớn ít ra cũng đừng ích kỷ như vậy được chứ? “

Nhược Y nhìn thẳng vào mắt Phi Hùng chật vắn. Vốn cô chưa kịp nói gì với Thiên Long nó đã tự quyết định mà chạy tới đây làm loạn làm cô trở tay

suýt nữa không kịp.

Vấn đề này là một vấn đề nhạy cảm về mặt lòng tin giữa con người với nhau, Thiên Long một thằng nhóc chưa làm được gì thì không có cái quyền gì để khiến những con người này nghe theo nó được. Thay vào đó Nhược Y phải tạo ra lòng tin từ những người trong băng với nhau trước.

Việc Thu Phong mất tích cũng đủ làm cô nhức đầu huống chi còn cả một mối quan hệ đằng sau lưng anh làm cô phải đứng ra giải quyết từng vấn đề một. Tuy rằng bản thân thừa nhận thích Thu Phong nhưng cô vẫn có thể bỏ mặc tất cả để mà đi không nhất thiết phải ở lại giải quyết những cái đồng lộn xộn này.

Chắc có lẽ trong thâm tâm cô cô không muốn chứng kiến những gì cô và người đó gây dựng lại sụp đổ trước mắt cô, đó là yếu tố khiến cô còn cố gắng giữ lại mọi thứ còn nguyên vẹn.

Nghe tới đây Phi Hùng cũng không quan tâm lắm mà ngênh mặt dí sát gương mặt tri thức đến bọm trợn của mình vào Nhược Y nói:

“ Tôi không muốn nghe bất cứ lý do nào nữa... Ông nội kia lo cái chuyện gì ở bên ngoài tôi không quan tâm, anh em ở đây thằng nào cũng nhịn nhục đối như một con chó cô có biết không? Hả? “ – Phi Hùng lại trợn mắt nhìn sang Thiên Long quát “ Còn mày nữa? Mày nghĩ muốn ăn cú là ăn được à? Cái thế giới này có phải là cái trò chơi dành cho một thằng nhóc như mày, muốn đến là đến muốn đi là đi đâu... “

“ Giết người tôi sẽ giết, cướp của tôi sẽ cướp, tôi sẽ làm mọi thứ để anh công nhận tôi... “

Một giọng nói non choẹt, một sự quyết tâm chẳng ai màn tới, một sự cố gắng chẳng đáng được quan tâm phát ra từ họng Thiên Long.

Vốn Phi Hùng tính quay đầu đi nhưng sau khi nghe câu này của Thiên Long bỗng hấn nghiêng đầu lại trợn mắt lên nhìn thẳng vào mặt Thiên Long:

“ Hả? “ – Phi Hùng nghiêng cái đầu qua một bên khác nói tiếp “ Mày nói mày làm mọi thứ? Vậy đánh thẳng tao thử xem? “

Dứt câu Phi Hùng đã động tay.

“ Vụt... “

Một cú bát tay vụt ngang qua mặt Thiên Long, may mắn là cậu né kịp thời. Chưa dừng lại đó Phi Hùng lại tiếp tục đưa chân ra ý định đạp thẳng vào bụng Thiên Long.

Lúc này đám người trong băng bắt đầu nháo nhào cả lên, nhất là Hà Hải thẳng bé la toáng lên:

“ Anh Hùng, anh Hùng đừng mong đánh... á chết mẹ! Đừng mạnh động... “

Nhược Y đứng gần nhất cũng không thềm can, cô biết rõ thực lực của Thiên Long lúc này hơn ai hết.

Thấy Phi Hùng vừa đưa chân lên Thiên Long liền chuyển hình sang bên cạnh Phi Hùng trong nháy mắt, tiện tay Thiên Long chưởng nhẹ một cái vào eo Phi Hùng khiến hắn lùi lại ra hai ba bước.

Lấy lại thăng bằng Phi Hùng lại trợn mắt lên thêm một lần nữa gần giọng nói:

“ Tao nói với mày rồi! Đạp nhau nó khác với võ thuật, đừng lòi cái thứ võ mèo cào thẳng anh mày dạy cho mày ra trước mặt tao... “

‘ Giật giật... ‘ – Nghe câu này hai con mắt Thiên Long giật giật lên trông thấy.

Rõ ràng cậu đã tức giận.

“ Má... “

Chỉ thề một câu Thiên Long nhanh như cắt lao tới dùng sức húc một phát khiến Phi Hùng văng ra hơn ba mét.

“ Rầm...! “

Phi Hùng đau đón tiếp xúc với sàn chưa kịp ngồi dậy đã thấy Thiên Long ngồi trên người hắn.

“ Bốp... Bốp...! “

Từng đám từng đám tức giận nện từng cái từng cái một lên thẳng cái bản mặt bố lão của Phi Hùng, đến nỗi cặp mắt kính của hắn đã rơi ra gãy từ khi nào cũng không biết.

Mỗi một đám như vậy là kèm thêm một sự tức giận, một sự giận dữ của Thiên Long. Cứ mỗi một đám như vậy của Thiên Long khi đám vào mặt Phi Hùng thì hắn lại không đánh trả mà thay vào đó gồng mặt lên cho Thiên Long đánh rồi lại hét lên sau mỗi đám của Thiên Long:

“ Đúng rồi! Đúng rồi... “

“ Bốp! “

“ Con mẹ mày đánh đúng lắm... “

“ Bốp! “

“ Túc lên đi.... “

“ Bốp! “

“ Đánh hay lắm... “

“ Bốp! “

“ Mặt bồ mày còn nhiều máu lắm... “

“ Bốp! “

“ Tiếp đi... “

“ Bốp! “

“ Cứ tức như thế đi! “

“ Bốp! Bốp bốp bốp... “

Từng đám từng đám một của Thiên Long càng lúc càng nhiều, theo thời gian lại càng lúc càng giảm. Cứ như vậy hơn một phút ngoài tiếng đánh bốp bốp ra thì còn lại là tiếng thở dốc của Thu Phong, tiếng la hét quát mắng của Phi Hùng.

Cứ như thế tay Thiên Long nhuộm đầy máu, mặt Phi Hùng cũng đã biến dạng đến nổi sưng lên như mặt heo. Lúc này anh em trong băng Hắc Long cảm thấy không ổn cả đám liền chạy lại ôm người Thiên Long mà kéo ra.

Giống như đứa trẻ bị giật đi bình sữa, khi bị kéo ra Thiên Long trở nên tức giận vung tay vung chân một cách điên cuồng không xác định. Cuối cùng phải ba bốn người cùng lúc giữ tay giữ chân Thiên Long mới khiến cậu cố định lại một chỗ được.

Khi này đám người trong băng mới phát hiện ra Thiên Long khỏe như một con thú vậy. Cơ bản bốn người giữ còn thấy mệt lên mệt xuống giữ không vững.

Về phần Hà Hải thắng cu vừa chạy qua ôm người Thiên Long lại vừa chạy qua đỡ Phi Hùng đứng dậy mặt mày khó xử nói:

“ Anh Hùng sao anh lại làm... “

“ Buông tao ra! “

Phi Hùng vung tay đẩy Hà Hải văng ra sau đó hấn lết từng bước chập chững đến trước mặt Thiên Long.

Gương mặt máu me be bét đến độ hai hắt của Phi Hùng mờ mờ không nhìn thấy rõ ràng. Dùng hết sức lực còn lại Phi Hùng hét lên một tiếng.

“ Hự a a a a... “

“ BÓP!!! “

Một cú đấm móc cực kì đau đớn từ Phi Hùng dành cho Thiên Long.

Lãnh trọn một cú đấm hết lực của Phi Hùng, hàm của Thiên Long gần như muốn rụng ra. Đau đớn đến nỗi khiến tuyến nước mắt của cậu bé tự động chảy ra, cậu không còn chút sức lực nào để mà đứng.

Thiên Long ôm một bên má bị đánh của mình mà trừng hai con mắt liếc nhìn Phi Hùng.

Thấy hành động đó của Thiên Long khiến Phi Hùng không thể nhịn được hấn liền quát lên một tiếng:

“ Con mẹ mày... thế này mà mày gọi là đánh nhau à, cái lý tưởng chó đẻ gì ở đây vậy?... Đánh nhau? Nực cười... Thay thế anh mày? Nực cười?... Mày nghĩ đơn giản quá đấy? “

“ Tôi sẽ cố gắng... “ – Giọng nói yếu ớt của Thiên Long vang.

“ Ừ! Cố gắng... Cố con mẹ mày lên! Đứng lên cho tao chứ đ*o phải ngồi đó mà than thở... “

Từng câu mắng chửi của Phi Hùng như rút ốt vào vết thương của Thiên Long.

Nó đã cố gắng đến vậy rồi mà, sự nỗ lực sự cố gắng của nó anh hai nó đều công nhận mà. Nhưng tại sao người ta lại không công nhận nó?

Mà nó đâu biết rằng dù nó cố gắng bao nhiêu cũng không thỏa mãn được con người, cuộc đời là phải luôn luôn cố gắng luôn luôn phấn đấu, đó mới là mục đích mà Thu Phong dạy nó. Nhưng bây giờ nó chưa hiểu thì người khác sẽ dạy nó. Chẳng bao giờ sự cố gắng của nó thỏa mãn tất cả mọi người được.

Đáp lại kỳ vọng của mọi người bằng cách không ngừng cố gắng, nó sẽ cố để hiểu như vậy. Một đứa bé rồi sẽ được xã hội mài dũa rồi mới trở thành người lớn.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Quân Đội Là Một Thứ Gì Đó Không Còn Nữa ...

Sáng sớm tầm 7 giờ hơn một nhóm khoảng bốn người đứng trước cửa phòng của Thu Phong.

“ Cốc Cốc...! “ – tiếng gõ cửa.

Gương mặt của Chí Khải hiện ra, dù sáng hay tối hắn vẫn đeo nhất đội một chiếc nón màu đen. Với chiều cao chỉ khoảng 1 m 70 thân hình khá ốm nhưng đầy hình xăm bít cả một bên tay trông rất giống với kẻ bụi bặm thời nay.

“ Phong cậu ơi!... “ – “ Cốc Cốc “

Dù đã gõ cửa mấy lần Chí Khải vẫn không nghe thấy động tĩnh gì trong phòng của Thu Phong. Tưởng rằng Thu Phong đang còn ngủ nên hắn định lát nữa sẽ quay lại thì thấy Thu Phong đang quấn một chiếc khăn quanh cổ bước đi tới với cơ thể đầy mồ hôi.

“ Ủa? “

Chí Khải ngạc nhiên chỉ vào Thu Phong rồi lại chỉ vào trong phòng sau đó như chợt nhớ ra cái gì anh vỗ đầu mình cười nói:

“ Chết! Mình quên mất cậu sáng hay đi tập thể dục... “

Gặp một nụ cười không biết là thật hay giả tạo của Chí Khải khiến Thu Phong cảm thấy không mấy thoải mái cho lắm.

Không hẳn Chí Khải giống như Thu Phong nghĩ, chỉ là hắn chỉ muốn kéo gần quan hệ với một kẻ như anh mà thôi nên mới có những hành động thân thiết mà lại không thân thiết như thế.

Lúc này ba tên đi cùng Chí Khải thấy Thu Phong đi tới cũng gật đầu chào một cái. Đáp lễ Thu Phong cũng gật đầu chào lại.

“ Xin lỗi, tại hôm nay ngày rảnh nên có tập hơi quá quên mất thời gian... Để tôi vào tắm cái rồi đi cùng mấy ông! “

Giữ lễ Thu Phong cũng không thể nào mặt dày thân thiết như bọn này được, anh nói khách sáo vài câu rồi mở cửa đi vào trong phòng mình.

Thấy thế nhóm người Chí Khải cũng theo đó vào trong.

“ Vậy cậu tắm đi, mình ngồi đây đợi rồi đi chung luôn! “

“ Ừm! Cũng được... “

Thu Phong gật đầu một tiếng sau đó chui thẳng vào nhà tắm.

“ Ba thằng mày ra quán café trước đi! Lát tao với thằng Phong ra... “

Chí Khải quay qua nói với ba người đứng phía sau mình.

Đợi sau khi ba tên kia đi Chí Khải đặt mông ngồi xuống ngắm nhìn xung quanh phòng. Chợt anh thấy một bộ đồ quân đội nằm lê lết trên sàn nhà.

Chí Khải lại gần tính nhặt bộ đồ để treo lên sào thì chợt nhận ra hắn không hề nhắc nổi bộ đồ dù chỉ là một góc áo.

“ Cái này là đá à?... Cũng có kiểu trang trí hay thật! “

Chí Khải ngồi tự làm bấm một câu.

Căn bản anh không đẩy được chiếc áo, cho đến một miếng vải nhỏ nhất cũng không nhúc nhích, lại còn cứng nữa nên hẳn cứ tưởng đây là một tảng đã hình quần áo quân nhân mà thôi.

.....

Một hồi sau Thu Phong tắm xong bước ra ngoài.

Lau cái đầu còn vài giọt nước thêm vài lần sau đó anh bước tới chỗ bộ quần áo quân nhân cúi xuống nhặt nó lên rồi gấp gọn gàng lại xong xuôi để nó vào một bên góc phòng một cách rất là ngăn nắp.

Lúc này Chí Khải dõi theo từng hành động của Thu Phong liền há hốc mồm không thôi. Dường như không tin vào mắt mình Chí Khải không cần sự cho phép của Thu Phong mà bò tới chỗ bộ quần áo thử cố nhắc nó lên một lần nữa.

Nhưng hi vọng để rồi thất vọng, dù hẳn cố gắng đến đâu cũng không nhắc nổi bộ quần áo đấy dù chỉ là một milimet nào, đến nỗi vết thương trên người ngấn miếng hở miệng ra. Đau đớn do vết thương cũ nên Chí Khải mới từ bỏ thôi không động vô bộ đồ quái quỷ đó nữa.

Thấy vậy Thu Phong phì cười nói:

“ Thôi đừng cố nữa, đó là đồ trong quân đội... Trọng lượng của kim loại nặng nhất thế giới được ép ở mức nhỏ nhất để tạo ra bộ đồ đó. Người thường như anh bạn không nhắc nổi đâu! “

“ Anh là người trong quân đội à? “

Chí Khải vừa ngạc nhiên vừa hơi e dè trong lời nói.

“ Đã từng thôi... “

Thu Phong nói một chuyện như thể không liên quan với mình cho Chí Khải nghe nhưng anh lại không biết quân đội đối với những kẻ đầu đường xó chợ như hắn là một thứ gì đó không thể đụng tới.

Bọn hắn có thể đùa giỡn với cảnh sát, giỡn mặt với cảnh sát nhưng quân đội thì không.

Đã từng có một băng đảng nổi tiếng nhất Xích Quỷ, băng đảng này khét tiếng đến nỗi cảnh sát quốc tế còn phải sợ vì những hành vi quấy phá và tinh vi của chúng.

Vào những tập niên thứ mười của hơn bảy tám mươi trước, một băng đảng thống trị cả thế giới ngầm của Xích Quỷ tên là Thiên Vương.

Một băng đảng khét tiếng không sợ trời không sợ đất, đến độ dám bắt cóc cả con trai của một vị đại tướng quân đội.

Kết quả quân đội trước giờ không bao giờ nhúng tay vào hắc đạo trong nước đã làm một cuộc thanh tẩy đầm máu. Bất cứ ai không có công ăn việc làm, lêu lổng đều bị giết. Dù người vô tội cũng giết, cả quốc gia lúc đó chết không biết bao nhiêu người vì sự điên rồ của tên đại tướng ấy. Và từ đây ai ai cũng căm phẫn hắc đạo, căm phẫn quân đội chính phủ nhà nước.

Một quốc gia gần một tỷ người, mà hơn một trăm ngàn người bị lạm sát, dù có tội hay không có tội. Đến tất cả tù nhân đang tạm giam hay án mấy chục năm cho đến vài tháng đều bị xử tử một cách vô căn cứ.

Điều đó cho thấy cái độ bá đạo của chính phủ Xích Quỷ xưa.

Toàn dân khi đó căm phẫn khắp nơi trở nên bạo loạn, cũng từ đó các nước Châu Âu lợi dụng sự bạo loạn này gây chiến với nước ta.

Rồi từ cái nhỏ nó lớn dần lớn dần, một cuộc chiến thế giới thứ ba nổ ra sau vài năm của sự việc thảm sát đó.

Hàng chục chế độ khác do dân vì dân lập lên để chiến đấu chống quân xâm lược. Thời đó không chỉ có một quân đội tự phong mà có tới hàng chục quân đội với sức mạnh và số quân chênh lệch nhau cực kì nhiều.

Sau đó khi chiến tranh thế giới kết thúc thì một quân đội khác một chế độ khác chiến thắng và đứng lên cầm quyền cái quốc gia Xích Quỷ này.

Sau cùng quân đội vẫn không thể xóa bỏ đi cái lỗi lầm hơn bảy tám mươi năm trước dù bây giờ người lẫn vật đều là khác, nhưng chỉ cần có mác quân đội thì luôn luôn khắc sâu trong tâm trí người dân suốt bao thế hệ cho đến tận ngày nay.

.....

“ Ê! Sao vậy? “

Thu Phong quơ quơ cái tay qua lại trước mặt Chí Khải, bởi lúc này hắn đang thất thần nghĩ cái gì đó không biết.

“ À không có gì... bạn thật là rời quân đội rồi à? “

“ Ừm! “ – Thu Phong gật đầu không phủ nhận. Bởi việc anh còn trong đó hay không cũng không có ý nghĩ gì quá nhiều đối với anh.

“ Lý do vì sao?... “

“ Vì không chấp nhận được cái chế độ giả tạo của quân đội thôi...! “

Thu Phong một lần nữa thẳng thắn trả lời nhưng sau đó anh mặc áo vô rồi đi ra ngoài cửa nhìn Chí Khải dường như đang thất thần nói:

“ Mà thôi đừng nhắc chuyện đó nữa... tôi không còn dính líu gì đến bên đó nữa... không đi à? “

“ À! Đi đi... “

Gạt bỏ suy nghĩ vẫn vơ trong đầu Chí Khải ngượng người đứng dậy bước ra khỏi phòng trọ của Thu Phong.

Vốn Chí Khải tưởng Thu Phong mang bộ quần áo quân nhân cho vui thôi vì thứ đó bán đầy ngoài chợ, ở nhà hắn cũng có một bộ mặc cho đỡ chán khi ra ngoài. Nhưng hắn lại không ngờ Thu Phong lại là quân nhân thật, nhưng với độ tuổi của Thu Phong mới rời quân đội với một lý do không thể nói thì có thể là một chuyện gì đó rất hệ trọng đối với Thu Phong.

.....

“ Một lần nữa anh em tụi mình cảm ơn bạn rất nhiều... “

Đâu đó tại một quán café cóc vỉa hè nằm trong khu ổ chuột, Thu Phong cùng đám người Chí Khải đang ngồi xôm tụm lại với nhau.

Những câu nói vừa chân thành vừa giả tạo phát ra từ miệng Chí Khải khiến Thu Phong khá là khó chịu.

Ý định của Chí Khải vốn từ đầu muốn Thu Phong nhập bọn nhưng không thể nào mà mở lời được, có chơi chung thì mới biết tính tình nhau ra sao, dù gì Thu Phong cũng ở trong khu bọn hắn không thể nào cứ bơ nhau mà sống được.

“ Anh Phong, anh Phong... “ – Thằng cu Cường hớn hờ cầm gói thuốc tới mời Thu Phong.

Nhìn vào gói thuốc khiến Thu Phong chợt nhớ, đã bao lâu từ khi tỉnh lại tới giờ anh chưa đựng vô một điếu thuốc nào.

“ Ừm cảm ơn! “

Nhận lấy điếu thuốc từ tay thằng cu Cường, sau đó thằng cu thấy anh tỉnh mướt quệt thì lại tự động châm thuốc cho anh.

“ Cũng bỏ khá lâu rồi chưa hút... “

Thu Phong tự lẩm bẩm một tiếng đủ cho đám người Chí Khải nghe được.

“ Rít... “

Kéo một hơi thật sâu, không biết do quá lâu không hút hay sao mà từng hơi thuốc khi luồng vào trong phổi khiến anh bị say nhẹ.

Cảm nhận từng vị tê của khói thuốc Thu Phong có cảm giác muốn ói ra nhưng cũng may nhin được.

Lúc này anh đã quên mất một chuyện tất cả nội tạng của anh đều bị thay mới, cái lá phổi nát vì thuốc lá lúc trước của anh cũng đã thay bằng một lá phổi mới nên khi kéo thuốc giống như đưa con nít lần đầu ăn phải ớt vậy. Khó chịu vô cùng.

“ Ya... Bỏ lâu quá thứ này thật sự hút không quen, thôi không hút nữa. Dù sao tôi cũng tập thể dục không đựng vô mấy thứ hại cho sức khỏe này nữa... “

Nói dối không gượng mồm Thu Phong trả điếu thuốc lại cho thằng cu Cường thì thấy nó mặt nhăn mày nhíu.

Sau đó như nhớ ra được cái gì Thu Phong lại cho điều thuốc vào mồm hút tiếp.

Nếu muốn trở thành người như bọn hắn, ít nhất với thứ này Thu Phong cũng không nên chối bỏ vì đây là cách giao tiếp giữa con người đầy xã hội dễ nhất với nhau. Như với rượu chè cũng vậy.

Sẽ ít nhưng Thu Phong dặn lòng là hút ít, thứ này anh cố lắm mà không bỏ được.

Lúc này thằng cu Cường lại cười hề hề như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiếp tục mọi người lại giới thiệu thân phận lẫn quá khứ cho Thu Phong nghe, việc mà anh không hề hỏi. Cảm giác như bọn họ đang muốn kết thân với anh.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Khó Khăn Sao ?

“ Có chuyện gì cứ gọi anh em tụi mình... “ – Chí Khải nói.

....

Đó là câu nói Thu Phong nhớ nhất cho đến tận bây giờ, vừa mắc cười mà vừa thấy tội tội.

“ Có chuyện gì cứ gọi anh em tụi mình... “

Tháng này đã là cuối tháng ba tức gần một tháng Thu Phong quen biết đám người Chí Khải. Từ khi quen biết đám người ấy hầu như một tuần ba bữa Thu Phong đi đánh nhau giúp bọn hắn.

Không thằng này trong nhóm kiếm chuyện với người ta thì cũng thằng khác kiếm chuyện với người ta. Đến khi không thằng nào trong nhóm kiếm chuyện nữa thì bọn khác lại kiếm chuyện với nhóm này.

Mà từ đầu tới đuôi Thu Phong chả liên quan tới thằng nào mà cứ thằng nào đụng chuyện là có cái bản mặt anh xuất hiện tại đó. Hiển nhiên gần cả tháng chẳng ai muốn kiếm chuyện với Thu Phong cũng như với đám người Chí Khải nữa.

Tuy vậy đây cũng chỉ là mẩu vụ ẩu đả cón con mà thôi, không gây thương tích gì nhiều, cùng lắm là nhập viện chứ tuyệt đối không có án mạng.

Cũng từ đó lão đại của khu ổ chuột cũng đã cho gọi Thu Phong tới.

.....

Lúc này sâu tận bên trong khu ổ chuột, một tầng hầm ẩm thấp nằm dưới lòng đất khu ổ chuột hiện ra.

Bên trong tầng hầm khắp nơi đều có vũng nước cũng như vũ khí đao kiếm nằm lênh lảng giữa đường tầng hầm.

“ Cạch... cạch... “ – Tiếng bước chân.

Tiếng bước chân của một người đàn ông cao 1 m 80 đang đi xuống tầng hầm. Sau lưng hắn ta lần lượt là những gương mặt đang sợ sệt... Chí Khải, Cường, Nhật Huy...

Không biết có phải do dạo này bọn chúng quậy phá lắm hay không mà đại ca khu ổ chuột lại gọi đám bọn hắn tới.

Thằng bị gọi đầu tiên là Chí Khải, sau đó tới thằng Cường và một vài thằng khác nữa tổng cộng tám đứa bị gọi, lúc có người tới báo người ta bảo Chí Khải là phải mang tên to con cao cao tới cho bọn họ. Vốn Chí Khải tưởng Thu Phong không bị gọi liền mừng khôn xiết nhưng lại nghe tới câu cao cao to to thì bỏ mẹ cuộc đời hắn rồi.

Từ khi quen biết Thu Phong tới giờ toàn đám hắn gây chuyện xong để Thu Phong đứng ra giải quyết tất cả mọi chuyện bằng nắm đấm.

Có lẽ đối với bọn hắn Thu Phong giống như một thứ gì đó không thể đánh bại, đi chém nhau đánh nhau không biết bao nhiêu lần. Bọn hắn có người bị thương có người lành lặn nhưng tuyệt nhiên không có ai mà đánh nhau cả tháng trời không một vết thương như Thu Phong.

Có lần bọn chúng đánh không lại tụi kia vì quân số quá chênh lệch, không phải đánh không lại mà đám người Chí Khải đi có hơn mười mạng tính luôn cả Thu Phong trong đó nữa. Còn quân địch thì ôi mẹ ời, Chí Khải than... gần năm chục thằng vác trường đao cứ như Quán Vũ của Trung Cầu bên vũ trụ của Thu Phong vậy.

Cũng may lúc đó Thu Phong thân thủ cao kê bọn hắc chạy trước, sống chết Chí Khải không dám bỏ Thu Phong lại nhưng sau khi thấy sau vài giây anh đánh gục gần chục đứa thì Chí Khải mới xác định lo cho mình hay hơn là lo cho Thu Phong chỉ tổ vướng chân.

Hàng loạt sự kiện nào có mặt Thu Phong là sự kiện đó đám người Chí Khải được hưởng lây. Không ai biết tới Thu Phong mà họ chỉ biết tới trong đám bọn Chí Khải có một tên cao một mét tám gập hắc thì một là đánh hội đồng hai là chạy nhất quyết không thể một đánh một hay hai đánh một với tên to con đó.

Nhưng những kẻ đứng sau lại khác, cái bọn họ cần điều tra chính là Thu Phong. Giống như thời chiến vậy, thế giới hắc đạo dùng nắm đám để nói chuyện thì hiển nhiên cần những kẻ đánh nhau giỏi.

Là lợi thế nguồn gốc xuất phát từ khu của mình nên tên lão đại khu ổ chuột khi nắm được thông tin đã ngay lập tức cho gọi đám người Chí Khải tới.

“ Beoooo....! “

Một giọng nói trung niên ngân dài một tiếng.

Nghe đến tên mình Chí Khải bỗng giật mình đồ mồ hôi hột.

Lúc này ở trước mặt hắc không ai khác chính là lão đại – dân lớn của khu ổ chuột này.

Ngũ Tý là tên của ông ta.

Ngũ Tý lão đại của khu ổ chuột này từ nhỏ sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Vừa là đứa con út trong nhà vừa kém may mắn vì suy dinh dưỡng.

Khi lớn lên ông ta cũng không được may mắn đi học như bao người, phải đi bán vé số, lao động cực khổ với cái thân thể bị còi xương. Xong cực quá lại phải đi ăn cắp, qua hàng chục thành phố khác nhau ở miền Bắc để sinh sống.

Tệ nạn phóng hỏa giết người hắn đều làm, trước khi trở thành một đại ca thì hắn là một đàn em cho vô số tên đại ca khác. Cuộc sống khiến hắn được như thế này tất cả là đều nhờ vào sự cố gắng tà đạo của hắn.

Ngũ Tý đúng chất là một tên lùn đầy vẻ tính toán. Cả chiều cao của hắn chỉ có 1 m 57, so với Thu Phong một thanh niên cao 1 m 80 thì lão Ngũ Tý giống như một đứa con nít với vẻ gầy guộc vậy.

Đó là đối với Thu Phong thì anh có cái suy nghĩ đó nhưng Chí Khải thì ngược lại.

Khi đứng trước mặt lão Ngũ Tý, Chí Khải cảm giác như mình chỉ bé nhỏ như con kiến vậy. Chỉ cần hắn lỡ một lời thôi thì chắc ngày mai xác hắn trôi đâu đó ngoài sông rồi.

Thậm chí Chí Khải còn không biết mình sai chỗ nào, bây giờ đến thờ mệnh hắn cũng không dám.

Bình thường trong khu ổ chuột này bất cứ ai cũng có quyền tự gây chuyện tự xử lý chuyện, miễn sao không dính líu sâu đến băng nhóm là được.

Hắn vẫn đang làm công việc phá hoại của hắn, dù rặn óc hắn cũng chẳng nghĩ ra lý do gì bị gọi tới đây.

“ Beo...? Sao tao gọi mày... mày không trả lời?... “

Chí Khải hay còn gọi là Khải Beo gương mặt từ lúc nào đã trở nên xanh ngắt.

Hắn run bần bật quỳ hai chân xuống đất gào thét:

“ Đại... đại ca... em... em không biết lỗi của mình mong đại ca tha lỗi! “

“ Mong đại ca bỏ qua cho tui em... “

Lúc này mấy tên đi chung với Chí Khải cũng run lấy bầy mà quỳ xuống duy nhất chỉ có Thu Phong là đứng vững đó.

Tuy run sợ nhưng lý trí của Chí Khải vẫn mách bảo hắn phải kéo Thu Phong cùng quỳ xuống không là có chuyện lớn xảy ra.

Nhưng thôi rồi... gương mặt của Chí Khải vốn đã trắng bệch nay còn trắng hơn do mặt hắn không còn giọt máu nào chạy lên để tuần hoàn nữa.

Hắn đã kéo đến độ mảnh vải ở áo của Thu Phong bung cả chỉ ra mà hiển nhiên Thu Phong vẫn không nhúc nhích.

Sự việc diễn ra trước mắt hắn lúc này là lão Ngũ Tý đang tiến lại gần Thu Phong. Mang theo gương mặt như có thể giết chết người bất cứ lúc nào, đằng đằng sát khí nhìn thẳng vào Thu Phong.

Dù cho lão Ngũ Tý này có là tổng thống đi nữa Thu Phong cũng không sợ chứ đừng nói dùng bản mặt hầm hờ của hắn để hù dọa Thu Phong.

Một hồi lâu sau cảm thấy gương mặt của hắn chẳng có tác dụng gì với Thu Phong nên liền quay mặt đi. Hắn ta nhìn sang mấy tên du côn khác đang cầm gậy bóng chày đập tách tách lên bàn tay.

Mấy tên côn đồ kia như hiểu ý của Ngũ Tý liền nghênh ngang cái mặt cầm cây gậy bóng chày liên tục vỗ lên tay bước tới kênh mặt với Thu Phong.

Đám này khoảng mười thằng, trong mười thằng này có một thằng miễn cưỡng thua Thu Phong nửa cái đầu.

Hình ảnh một mình Thu Phong đứng với đám này giống như người khổng lồ đứng chơi với người tí hon vậy.

Nhưng Chí Khải lại không nghĩ vậy, hắn thấy tình hình không ổn liền ngay lập tức lê đầu gối từng bước đến ôm lấy ống quần Ngũ Tý mà năn nỉ:

“ Đại ca đại ca...thằng Phong nó không biết gì cả, dù không biết lỗi gì nhưng cứ phạt tội em được rồi... nó nó nó... nó người ngoài mới tới còn chưa vào băng của mình, đại ca đừng nên như vậy... “

“ Bóp! “...

Ngũ Tý đập một phát giữa ngực Chí Khải khiến hắn văng ra.

“ Tao đã bảo mày sửa chưa? “ – Ngũ Tý tức giận chửi Chí Khải.

Hành động vừa rồi của Ngũ Tý khiến Thu Phong nóng máu lên.

“ Bóp bóp bóp! “

Thu Phong vung tay đâm gục hai tên trước mắt, chưa dừng lại đó nhanh như cắt anh lao tới trước mặt Ngũ Tý thì đúng lúc này anh có cảm giác có người ôm anh lại.

“ Đứng đứng đứng... đứng Phong, mày đừng làm điều gì dại dột... mau mau quỳ xuống xin lỗi đại ca đi... nhanh nhanh... “

Chí Khải vừa ôm người Thu Phong lại vừa sợ sệt kéo người anh xuống.

Chứng kiến cảnh này khiến Thu Phong không biết nên vui hay buồn, vui vì có một tình anh em dù sợ cách mấy vẫn lo cho mình. Buồn vì anh đang gấn một lớp mặt nạ giả tạo để sống với họ.

Tất cả mọi hành động của anh, từng bước từng cảm xúc anh thể hiện ra ngoài tất cả đều có mục đích. Dù là hiện tại bây giờ anh giả bộ nổi nóng cũng là có chủ đích của mình.

“ Mày là thằng Phong Đen mà chúng nó hay nói đúng không? “

Ngũ Tý dường như không sợ sệt Thu Phong ngược lại vênh cái mặt lên thách đố anh giống như kiểu ‘ Này này! Mặt bố mày đây có con lại dám bố mày một cái xem nào? ‘

Nhìn quả mặt không sợ trời không sợ đất của Ngũ Tý quả thực khiến Thu Phong suýt chút nữa đâm cho hắn một đâm cho hắn chết ngay tức khắc.

Cũng may anh vẫn kìm được và không quan tâm đến quả mặt gợn đòn kia của hắn.

“ Mày rất giỏi đánh nhau đúng không?... Nếu mày lòi được bốn thằng này ra khỏi đây thì coi như bọn này vô tội còn mày sẽ trở thành thằng đệ đắc lực nhất của tao... Thế nào? “ – Gương mặt của Ngũ Tý nghênh nghênh lên thách thức Thu Phong.

Kèm theo đó căn hầm chứa tầm vài trăm người từ lúc nào đã trở nên đông đúc.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đỡ Đòn !

Trong một căn hầm với sức chứa được vài trăm người giờ đây gần như chật ních do con người.

Lúc này đám người Chí Khải mặt mày xanh mét, đầu óc choáng váng do quá sợ hãi. Nhất là thằng cu Cường, nó mới hai mươi tuổi thôi. Dù ra đời đâm chém nhiều nhưng khi gặp đàn anh lớn nó luôn có tâm lý sợ hãi.

Ngoài người của lão Ngũ Tý ra thì trong căn hầm chỉ có năm người, Thu Phong, Chí Khải, Nhật Huy, Cường và một tên khác có gương mặt đại trà không thể đại trà hơn khiến người khác chỉ cần nhìn hắt qua một lần sẽ quên ngay hắt tên Minh Sang.

Chiều cao lẫn sức chiến đấu của từng tên ngoại trừ Thu Phong ra như sau:

+ Cường tên Phan Nhật Cường – Biệt Danh: chưa có – 20 tuổi – Cao 1 m 68 – thân hình ốm.

+ Chí Khải tên thật Trần Chí Khải – biệt Danh: Khải Beo – 28 tuổi – Cao 1 m 70 – thân hình bình thường.

+ Nhật Huy tên thật Lưu Nhật Huy – Biệt Danh: Huy Rùa - 25 tuổi – Cao 1 m 72 – thân hình hơi ốm.

+ Minh Sang tên thật Trần Hữu Minh Sang – Biệt Danh: Sang Lân – 26 tuổi – Cao 1 m 75 – thân hình to mập.

Tính theo sức khỏe khi đánh nhau của một người bình thường:

+ Cường: Đánh một chọi một => thắng. Một đánh hai => thua.

+ Huy: Cùng lúc đánh được ba người.

+ Chí Khải: Cùng lúc đánh được bốn người.

+ Minh Sang: Cùng lúc đánh được bốn người.

Tổng bốn tên đó cộng lại tối đa chỉ đánh thắng được mười hai người, nhưng đó chỉ dựa vô số liệu cụ thể cũng chẳng chính xác mấy khi đánh thực tế.

Nhưng con số mười hai so với con số hai trăm thì nó quá xa vời đi.

Lúc này ngoại trừ Minh Sang cái mặt còn tỉnh bơ ra thì ba người Nhật Huy, Chí Khải, Cường đều tái mét.

Kẻ chẳng có chút sợ sệt nào chắc hẳn có mỗi mình Thu Phong.

“ Ông tính dùng số lượng áp đảo tôi sao? “

Giọng khinh miệt của Thu Phong vang lên rơi vào tai Ngũ Tý khiến lão bắt đầu khó chịu.

Lão nói: “ Mày là quân nhân tao không biết mày giỏi tới đâu, nhưng mày nhắm lời nổi bốn thằng sau lưng mày ra ngoài sao? “

“ Tôi có thể bỏ bọn nó để ra khỏi đây cũng được vậy? “

Thu Phong thản nhiên nói.

Lời nói của anh khiến đám người Chí Khải không biết nói làm sao cho đúng. Bọn hắn đã sai khi lôi Thu Phong vào chuyện này, nhưng ít ra cả tháng qua đối với bọn hắn Thu Phong cũng là anh em vào sinh ra tử dù là Thu Phong toàn cứu bọn hắn.

‘ Cũng phải thôi, mình toàn gây rắc rối cho thằng Phong ‘ Suy nghĩ chung của bốn người Chí Khải, Nhật Huy, Cường và Minh Sang hiện lên trong não họ.

Tuyệt vọng, rắc rối. Thứ duy nhất họ hiểu được khi lôi Thu Phong một con người vốn bình dị trong cuộc sống, đi làm, đi chơi chẳng sinh sự với ai.

Trong suy nghĩ bọn họ Thu Phong là một người dễ bọn họ hâm mộ, một người giỏi võ, giỏi đánh nhau lại chẳng bao giờ đi sinh sự với ai. Còn bọn hắn thì sao? Mấy tên ăn không ngồi rồi thu tiền nợ tiền bảo kê cho sường đã rồi đi gây chuyện linh tinh, không lo làm ăn chính đáng.

Trong số bọn hắn ai cũng có gia đình của mình, mẹ già, bà ngoại bà nội... Gia đình của bọn hắn ai cũng cấm bọn hắn chơi với nhau, dù vậy riết cũng thành quen, chẳng ai muốn con cái mình trở nên xấu xa cả nhưng rồi đâu cũng vào đó không nói được, bất trị.

Nhưng từ khi bọn hắn chơi với Thu Phong thì trong mỗi người Chí Khải, Nhật Huy, Cường, Minh Sang hay bất cứ ai trong nhóm đều có cảm giác ganh tị với Thu Phong. Là vì Thu Phong là một con người quá tốt, luôn luôn chào hỏi người lớn tuổi, thậm chí còn giúp đỡ gia đình bọn hắn làm một số việc vặt như sửa này sửa nọ. Chưa kể gia đình của từng người ai cũng khen Thu Phong lo làm, không đi kiếm chuyện.

Có vài gia đình của mấy tên trong nhóm còn bảo “ Tụi mày chơi với nhau thì chơi, đừng lôi thằng Phong nó đi đánh nhau rồi nó bị gì tội nó. Tụi

mày còn có gia đình ở bên nó có một mình, lỡ có chuyện tụi bay có lo cho nó được không? “

Điều đó cũng đủ thấy người già ở khu ổ chuột này quý mến Thu Phong tới cỡ nào.

Đến độ có vài bà cô còn hăm he gạ gả con gái rựu của họ cho Thu Phong nữa cơ. Những lúc như vậy Thu Phong lại khoe ra ảnh của cô người yêu mình là Nhược Y thì tất cả lại tịt ngòi. Họ nghĩ con gái họ đẹp sao? Đúng! Mà không đẹp bằng Nhược Y.

Liên man sang câu chuyện khác đủ rồi. Giờ quay lại vấn đề chính.

Lúc này đám người Chí Khải thôi không quỳ nữa, bởi dù bọn hắn có cầu xin như thế nào chẳng nữa thì lão Ngũ Tý chắc chắn vẫn không để bọn hắn lành lặn mà ra khỏi đây. Trước đó chưa phải là chưa có trường hợp này xảy ra.

Đã từng có một nhóm vốn cũng người của Ngũ Tý không biết đã làm sai chuyện gì mà đã ra một điều luật nhóm mười người đó nếu sống sót được để ra khỏi tầng hầm này dưới sự vây quanh của hai trăm người thì tất cả lỗi lầm của bọn họ được bỏ qua.

Cuối cùng mặc dù mười người đó lết được ra khỏi tầng hầm nhưng sau này tất cả mười người đó đều mất đi khả năng đi lại, hoặc bị tật cả đời. Điều đó cho thấy Ngũ Tý là một thằng điên không hơn không kém nhưng có điều hắn lại chịu trách nhiệm nuôi mười người đó cả đời.

Đầu của hắn nghĩ gì, mục đích của hắn là gì chẳng ai biết cả.

“ Tao hỏi tụi mày một câu... Đủ can đảm để ra khỏi đây không? “

Thu Phong quay lưng lại với Ngũ Tỷ, anh đối diện nói với đám người Chí Khải trước mặt mình.

Dù đã đứng lên đám người Chí Khải vẫn mang theo vẻ sợ sệt run rẩy thấy rõ ngoại trừ Minh Sang.

“ Này! Này... Tao nói mấy thằng bay có nghe không vậy? “

Tức mình Thu Phong bắt đầu lớn tiếng với đám người Chí Khải.

Vốn anh muốn lôi hết đám này ra khỏi đây để cho bọn chúng vì anh mà trung thành không dám phản bội, nói vậy thì hơi quá nhưng cái đó là sau này. Nhưng trước mắt anh phải cứ làm vậy đã, dù sao anh cũng cảm ơn lão Ngũ Tỷ đã làm ra cái trò mèo này để giúp anh bớt được một bước quan trọng.

Khả năng của con người không phải thứ mà có thể tự tin bất cứ lúc nào được, Ngũ Tỷ chưa chứng kiến được điều đó nhưng hôm nay lão ta sẽ được chứng kiến.

“ Tao hỏi lần nữa có nghe không? “

Thu Phong quát lên một lần nữa.

“ nghe... “

Lúc này mỗi giọng nói nhỏ xíu của Minh Sang là vang lên còn ba tên kia lại im ru không nói gì.

Thể hiện sự tức giận ra ngoài Thu Phong bước tới đập hấn một cú vào người Chí Khải.

“ Bụp... Rầm... “

Ăn một đạp đầy của Thu Phong, Chí Khải văng ra ngã lộn nhào một vòng xuống dưới đất. Chưa dừng lại đó Thu Phong lại bước tiếp đến trước mặt Nhật Huy cho hắn một đấm, rồi lại tới trước mặt thằng Cường cho nó một đấm. Cuối cùng anh tới trước mặt Minh Sang định đưa nắm đấm lên thì lại thấy gương mặt bất kham của nó nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Thấy vậy Thu Phong hạ tay xuống thôi không đánh nữa.

“ Ba thằng mày đứng lên đi! “

Thu Phong nhìn ba thằng Chí Khải, Nhược Y, Cường bị anh đánh cho nằm xuống đất không thèm đứng lên. Vừa rồi anh biết lực tay của mình ra sao, nói hắn ra anh đấm cho văng ra như vậy chứ chẳng tổn thương bao nhiêu cả, vấn đề ba thằng ôn này vẫn nằm lì không chịu đứng lên.

“ Ô, chưa chi lục đục rồi à? “

Giọng nói đầy khinh bỉ của Ngũ Tý vang lên.

Nghe vậy Thu Phong quay sang đá đều lại:

“ Thế ông có nghĩ mấy thằng này là người của ông không? “

“ Chưa hề... tao không quan tâm đến mấy con kiến! “

“ Ô, vậy sao? Mấy con kiến đó sẽ có ngày tụ hợp lại để cắn chết ông đấy... “

“ Mày... “ – Ngũ Tý tức giận chỉ ngón tay trở vào Thu Phong sau đó lại hét lên “ Đạp mấy thằng chó đẻ này một trận cho bố mày đi!!!! “

Lão ta vừa dứt lời hai trăm con người ủa lên trong cái tầng hầm vốn đã chật chội này.

“ Bốp! Bốp! Bốp... “

Liên tục tiếng da thịt va chạm nhau, tiếng gãy xương vang lên.

Không màu mè không hoa mỹ, cứ mỗi một đám Thu Phong chằm dứt một thằng, cứ một một đập một thằng không thể đứng lên nhưng dù vậy chỉ mỗi bản thân anh thì không sao nhưng đám người Chí Khải thì có sao.

Quay sang lúc này Thu Phong thấy đám người Chí Khải đã đứng lên nhưng bị đánh lại không hề đánh trả, chỉ ngoại trừ Minh Sang khốn đốn vừa đánh vừa đỡ đòn dùm ba thằng kia.

Thấy cảnh đó ngay lập tức Thu Phong lao tới chỗ bọn chúng mặc cho mấy thằng khác liên tục vụt gậy bóng chày lên người anh.

Có điều cứ mỗi thằng nào nện trúng người anh thì thằng đó cũng nhập viện, đến độ chỉ khoảng cách năm mét từ chỗ Thu Phong đến chỗ bọn Chí Khải mà đám kia chỉ dám dùng gậy quơ quơ bên ngoài không dám tiến sâu hơn.

Có vài thằng không biết vẫn lao lên kết quả là gục.

“ Cong! Cong!... “

Hai gậy sắt nện thẳng vào đầu hai người Chí Khải và thằng Cường đều bị Thu Phong cứng rắng đưa tay ra chặn lại trước mặt họ.

Lúc này ánh mắt của hai người Chí Khải, Cường đều mở to ra vì ngạc nhiên. Bọn hần chứng kiến cảnh tượng Thu Phong cắn chặt răng, hai tay thì run run lên đỡ đòn cho bọn họ. Giờ khắc này không hiểu tại sao trong lòng bọn họ nổi lên một mùi vị sung sướng.

“ Phong... “ – “ Cong... “

Một âm thanh khác vang lên làm ba người đồng thời quay sang.

Một cảnh tượng máu me xuất hiện. Minh Sang vì đỡ một đòn chí mạng cho Nhật Huy mà ăn hấn một gậy vào đầu lẫn ra bất tỉnh.

“ Sang! “

Cả bốn người bọn họ đồng loạt kêu lên, lúc này Nhật Huy cũng đã thức tỉnh. Hấn ta gào lên cướp lấy cây gậy điên cuồng vung vào đám người.

“ A a a a a a a.... “

“ Lũ chó chết mày dám đánh bạn tao... “

“ Sang! “

“ Ra khỏi đây ngay đi... “

Đến phút giây này cả bốn người Chí Khải, Nhật Huy, Cường và cả Thu Phong đều điên cuồng lao vào đánh nhau.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Toàn TíNh ...

Tại nơi đó, nơi mà người ta gọi là khu ổ chuột. Một nơi mà ẩm thấp đến cống thoát nước còn không có, một nơi mà đèn đường không thể chiếu tới. Một nơi tối tăm không có một ánh đèn nào ngoài ánh đèn của dân cho tới tám giờ tối.

“ Bụp bụp bụp... “

“ Lôi thằng Sang ra khỏi đây ngay! “

Giọng hét của Thu Phong vang lên.

Lúc này trong tầng hầm thằng Cường đang cõng các xác không biết còn sống hay đã chết đầy máu me của Minh Sang.

Thu Phong, Nhật Huy, Chí Khải giờ khắc này trên tay mỗi người đều cầm một cây gậy bóng chày đứng thành một vòng tròn bọc thằng cu Cường chính giữa.

Trong đây chỉ có thằng Cường là sức chiến đấu yếu nhất nên nó được giao nhiệm vụ cõng cái thằng sống chết không rõ Minh Sang trên người, còn nhiệm vụ của ba người bọn họ là mở đường máu để chạy ra.

Bây giờ Thu Phong đang phân vân làm cách nào để thoát khỏi cái nơi quỷ quái này đây. Nếu anh không làm bị thương đám người này thì rất khó để đi ra, còn nếu đánh thật sự thì rất dễ bị lộ khả năng. Cơ bản dù không để lộ khả năng hay không thì cũng vậy, tính từ lúc bắt đầu đến giờ Thu Phong

không biết đã đỡ dùm đám người Chí Khải bao nhiêu đòn. Đòn nào cũng đỡ trực diện bằng tay mà nhìn kỹ tay của anh lại chẳng có tí gì gọi là đỏ lên hay run lẩy bẩy cả.

Ngũ Tý người đứng ngoài quan sát rõ nhất điều này, hẳn ta đang âm thầm gặt đầu đánh giá Thu Phong. Chỉ với sức của Thu Phong nhiều đây thôi cũng đủ để Ngũ Tý làm mưa làm gió ở cái đất này rồi.

Thời gian không cho phép Thu Phong nghĩ nhiều. Đánh liều anh chấp nhận ăn thêm nhiều đòn để không bộc lộ sức chiến đấu của mình vậy, cùng lắm giả bộ vào bệnh viện băng vái chỗ là xong phim khỏi lằng nhằng chi cho mệt.

“ Ya... “

Thu Phong hét lớn một tiếng một mình hướng cửa ra của tầng hầm mà xông lên trước.

Không né tránh, không màu mè, không đỡ đòn Thu Phong như một con thú hoang lao vào cắn xé người khác.

Anh đâm, đá, đập, vụt, giật chỗ người ta. Mỗi một đòn anh khiến một tên bất tỉnh. Cứ như vậy gần năm phút trôi qua không ai dám lại gần Thu Phong thêm một bước nào nữa.

Lúc này con số hai trăm người cũng giảm đi gần một nửa, chỉ còn hơn một trăm mạng còn yên lành đứng đó.

Một khắc sau mọi thứ trở nên im ắng, ngoài những tiếng thở dốc, tiếng rên ra thì không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Bởi đã không ai dám tiến tới gần Thu Phong thêm một bước nào nữa, họ cứ đứng đó, đứng như trời trồng mà nhìn Thu Phong như một con quái vật.

“ Phì phì... phì phì... “

Thu Phong thở, anh thở như một con trâu, mồ hôi anh nhễ nhại ra khắp áp khiến chiếc áo thun dính sát cả vào lưng anh. Nhưng thở cũng chỉ là diễn mà thôi, thực sự thể lực anh đã lấy lại thậm chí còn trâu chó hơn trước, hai trăm người này hoàn toàn không làm khó được một kẻ gần như phá vỡ giới hạn của con người như anh.

“ Bịch... bịch... “

Hai tiếng động vang lên khiến Thu Phong quay sang nhìn. Cảnh tượng đập vào mắt anh giờ khắc này là hình ảnh Chí Khải cùng Nhật Huy toàn thân be bét máu còn thằng Cường nước mắt của nó lúc này đã trải dài hai mắt.

Nó khóc không phải vì sợ, nó khóc vì anh em nó gục trước mặt nó để bảo vệ nó mà nó không thể làm gì được.

Thằng Cường nó muốn hét lên nhưng không thể hét, nó muốn đỡ hai người kia ngồi dậy nhưng không thể.

Chí Khải cùng Nhật Huy toàn thân từ trên xuống dưới máu chảy khắp nơi, chỗ lõm chỗ lõm trông còn tàn tạ hơn cả Minh Sang đang được thằng Cường cõng trên vai.

Thấy cảnh tượng ấy Thu Phong chợt cảm thấy có lỗi, anh buông cây gậy bóng chày trên tay mình xuống “ Leng keng... “ Sau đó bước từng bước trầm nhẹ tới trước Chí Khải, Nhật Huy.

Khẽ quỳ một gối xuống Thu Phong đỡ Chí Khải lên vai trái của mình trước sau đó anh dùng tay còn lại xách cổ áo của Nhật Huy lên rồi ném lên vai còn lại của mình.

Hình ảnh một người đàn ông vác trên vai hai người khác đầy máu me, một hình ảnh một người đàn ông mạnh mẽ một tay vác lấy hai đồng bạn của mình hiện lên trên mắt một trăm con người kia.

Thu Phong không có ý định đánh nhau nữa, nhưng anh muốn rời khỏi đây. Lúc này đây gương mặt của Thu Phong thật sự đã trở nên lạnh lùng một cách âm trầm, như thể anh có thể giết người bất cứ lúc nào.

Bước từng bước Thu Phong hướng tới cửa tầng hầm mà đi, nơi mà bị cả trăm con người che hết lối ra.

Thằng cu Cường lúc này ngơ ngác nhìn Thu Phong không biết nói gì, mặt nó cứ ngơ ngơ như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó đang tự hỏi “ Tại sao không đánh nhau nữa? Tại sao bọn kia lại để yên cho anh Phong? Tại sao anh Phong lại có thể bình tĩnh vác người đi ra như vậy? “.

Thu Phong càng bước đi thì đám người kia lại càng lùi lại, đến nỗi không lùi được nữa thì họ lại tách ra, hiển nhiên không ai dám làm gì Thu Phong, không ai dám xông lên hay cũng không ai dám thái độ gì khiến thằng cu Cường càng ngạc nhiên hơn nữa.

Vốn trong đầu nó có vô số chữ tại sao thì bây giờ lại thêm một chữ tại sao bao la rộng lớn nữa.

Cảm giác như nó nhìn thấy một chuyện không thể tin được, nó cũng có cảm giác như đám người kia đang sợ Thu Phong. Nhưng nó lại không để ý dưới chân anh không biết có bao nhiêu người nằm gục xuống dưới đó, bò lê bò cang không thể nào đứng lên được.

Giờ khắc này đám người kia đã tách ra hẳn một con đường cho Thu Phong, không ai dám tiến tới thêm một bước nào nữa.

“ Tội mày để nó đi như vậy sao? “

Giọng nói khó ưa của Ngũ Tỷ vang lên.

Thực sự là lần này Thu Phong cảm thấy đúng là khó chịu với thằng lùn tên Ngũ Tỷ này. Vẫn vác hai người Chí Khải, Nhật Huy trên vai Thu Phong không quay đầu lại được nhưng vẫn nói:

“ Thử can thêm một lần nữa xem? Hậu quả ông gánh nổi không? “

Một giọng nói lạnh lùng sắc mùi thách thức của Thu Phong rơi vào tai từng người từng người ở đây nhưng hiển nhiên không ai dám phản bác. Dù chỉ một chút thôi họ cũng đã thấy Thu Phong kinh khủng đến thế nào, không phải vài người vài chục người mà tới vài trăm người cũng không làm gì được.

“ ... “.

Im lặng, Ngũ Tỷ chỉ biết im lặng, nói đúng hơn là câm mồm không biết nói gì.

Cũng không phải là không biết nói nhưng lão ta biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm. Chọc giận một con mãnh thú là một điều ngu ngốc nhất của một lão thợ săn, tất nhiên lão ta coi lão ta là một lão thợ săn già dặn.

Nhưng đối với Thu Phong một con mãnh thú thông minh thì vừa mạnh vừa thông minh cũng không dễ để một lão già không có sức mạnh mà chỉ có sự thông minh tóm gọn được.

Đối với ông già nhà Thu Phong thì lão Ngũ Tỷ này chỉ khiến Nhất Phương búng tay một cái đủ bóp chết hẳn cả trăm ngàn lần. Nhưng đối với Thu Phong thì đây là những bước đi đầu tiên của anh nên có, nếu mỗi thằng

già này anh không đối phó được thì chẳng bao giờ anh làm được việc gì nên hồn ngoài đánh nhau ra.

Thấy lão già kia im lặng Thu Phong lại tiếp tục cất bước đi. Được hai ba bước thì anh quay hẳn người lại nhìn vào thằng cu Cường vẫn đứng như trời chông ở đó nói:

“ Mày có tính ra khỏi đây không? “

“ Dạ? “ – Cường ngạc nhiên “ Được không? “

“ Đi hay ở đây? “

Không trả lời câu hỏi của thằng Cường mà Thu Phong lạnh nhạt hỏi lại thêm lần nữa.

Như được tiêm thuốc kích thích, chẳng nói chẳng rằng câu nào dùng một cái thằng Cường chạy lạch đạch đến bên cạnh Thu Phong trong chớp mắt.

Thấy vậy anh quay người hướng cửa tầng hầm mà đi ra một cách bình thản, trái ngược lại với anh, thằng Cường lại luôn luôn lo lắng đi sát bên cạnh anh. Thằng cu vừa ngó đông ngó tây nhìn xung quay coi có ai lao lên đánh mình nữa không.

Một hồi sau lên khỏi tầng hầm thằng Cường mới thở dài ra một hơi.

“ Phù... “

Nó một tay bợ đít Minh Sang trên vai mình một tay vừa lau mồ hôi trên trán. Nhưng do Minh Sang quá nặng nên nó mất thăng bằng làm ngã cả Minh Sang và nó.

“ Rầm... “

“ A ui... “

Cường than lên một tiếng.

Thấy vậy Thu Phong lại gần đá nhẹ vài cái vào mông nó nói:

“ Đứng lên đi... Này! Công thằng Huy đi, để thằng Sang tao vác nó cho.
“

Vừa nói Thu Phong vừa đặt người Nhật Huy xuống dưới đất rồi lại nắm cổ áo Minh Sang hất hấn lên vai mình một cách nhẹ nhàng.

Cường thấy vậy cũng trầm trồ vì cái độ khỏe đến trâu bò của ông anh mới quen biết này của nó.

Sau đó Thu Phong lại cất bước rời khỏi đây, thấy vậy thằng Cường lật đật vác người Nhật Huy lên lưng mà chạy theo.

Cuộc chiến năm đầu hai trăm tới giờ có thể nói là tạm thời kết thúc mà cũng có thể nói là nó chưa kết thúc hoặc cũng có thể nói là nó chưa từng xảy ra tại khu ổ chuột này.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 133: TrọNg DụNg .

Một tuần sau cuộc chiến ngoài ý muốn kia.

Tại một bệnh viện tư nhân nhỏ của thành phố Quảng Phúc.

“ Tọt tọt tọt... tọt tọt... “

Trong phòng dưỡng bệnh thẳng cu Nhật Cường liên tục đứng bên cạnh Thu Phong chọt vào vai anh hết bên này đến bên kia, sau hồi với vẻ mặt suy tư say đắm như đắm chìm vào cả một triết lý của nhà bác học Nhật Cường mới vỗ đầu mình một cái than vãn:

“ Quái thật... Thế quỷ nào mà anh khỏi nhanh vậy anh Phong... đại ca à... “

Thu Phong đang ngồi khoanh tay lại trên ghế chợp mắt thì cứ bị thẳng cu Nhật Cường chọc phá liên tục khiến anh muốn phát điên lên.

Hai con mắt anh giật lên liên hồi sau đó anh vươn tay ra nắm lấy đầu Nhật Cường ấn xuống rồi bẻ cái đầu nó quay đối diện với mặt anh.

“ Mày có dễ yên cho bố mày không vậy thằng nhóc con này! “ – Thu Phong gằn từng chữ dữ tợn với Nhật Cường.

“ Đau đau đau đau đau... anh Phong, anh Phong đẹp trai anh tha em đi mà, hu hu... em chót đại lần này nữa thôi! “

Bị Thu Phong bóp đầu thẳng cu Nhật Cường đau quá rên la liên tục xin tha mạng.

Một tuần trôi qua kể từ khi cuộc chiến ngoài ý muốn trong căn hầm ấy. Chí Khải, Nhật Huy, Minh Sang tất cả đều bị trọng thương, nặng nhất vẫn là hai người Chí Khải, Nhật Huy.

Chí Khải bị nứt xương quai xanh và bầm nhiều chỗ, còn Nhật Huy thì cũng bị nứt xương vai và tay, sây sát nhiều chỗ, cả hai cùng đưa tới kết luận là bị kết sức quá nên cần phải tĩnh dưỡng một tuần. Hôm nay là ngày cuối cùng hai tên này ở trong đây.

Về phần Minh Sang chỉ bị một gậy vào đầu lăn ra bất tỉnh, chấn thương não nhẹ chỉ cần tĩnh dưỡng không hoạt động mạnh một tháng ở nhà là ổn cả.

Sang tới Thu Phong bác sĩ đưa đến kết luận rằng anh chẳng bị thương tích chỗ nào, kể cả tâm thần cũng ổn định. Nhưng anh lại nhét tiền vào họng đám bác sĩ đưa ra vài chuẩn đoán bị thương nhẹ cho anh để che mắt đám người Chí Khải.

Nhưng mới ba ngày ngoài vết trầy xước Thu Phong tự tạo ra bằng cách tự dùng cây đánh vào người mình, anh điều khiển lực khiến cho vết thương vừa đủ bầm trong ba bốn ngày sẽ hết. Tuy đau đớn nhưng nó chẳng là gì với một kẻ như anh.

Tuy vậy gần như một mình Thu Phong cân gần hết hai trăm người, nếu không có Thu Phong thật sự thì có đánh đến chết đám người Chí Khải chưa chắc bước được nửa bước khỏi vị trí đang đứng lúc đó.

Nhưng đánh nhau đến mức độ như thế mà Thu Phong chỉ bị thương ngoài da thì quá là kinh khủng đối với bọn hắn. Nhiều khi Thu Phong đến

bệnh viện thăm bọn Chí Khải đám người này cứ coi anh như người ngoài hành tinh, lúc vào cũng bắt anh show body ra để bọn chúng xem coi còn vết thương nào không.

Dạng như không tin vào mắt mình vậy, tới bây giờ bọn hắn vẫn nghĩ Thu Phong độn cái gì vào trong quần áo cho đến khi anh cầm con dao gọt trái cây trong bệnh viện cửa ngang bụng mình qua lại mấy lần mà không để lại một vết xước gì.

Tới mức như vậy đám người Chí Khải càng ngạc nhiên hơn nữa, nhưng nếu Thu Phong dùng hết lực của bản thân thì chắc chắn anh sẽ bị xước ngoài da thật.

Thân làm lính đặc công vốn ở trong trường đặc công anh đã được huấn luyện cực kì khắc nghiệt mà bản thân anh luôn đưa thêm mấy bài tập hơn vậy cho chính anh vào những thời gian rảnh hoặc cũng bài tập dành cho đặc công ấy Thu Phong tập nó với cường độ cao gấp ba bốn lần người khác.

Hồi ở trong trường đặc công từ trưởng khu cho đến lính quen ai cũng chửi anh bị điên, tập như vậy chỉ phản tác dụng chứ chẳng được lợi ích gì.

Nhưng bằng sự cố gắng của bản thân anh đã chứng minh cho tất cả quân khu thấy anh là quân nhân có sức chiến đấu cận chiến vô địch ở miền Nam.

Họ luôn nghĩ những gì mình không làm được thì chắc chắn người khác sẽ không làm được và ép đặt họ phải theo một cái khuôn đó.

Giống như một kẻ vô danh chứng kiến một huyền thoại võ thuật và cho đó chỉ là biểu diễn chẳng có gì là thực tế. Dù vậy vẫn có một sự thật hiển nhiên là một người đã mệnh danh là huyền thoại thì chẳng bao giờ để ý tới lời của một con kiến cả.

“ Lần sau mày đừng vô người anh nữa anh thiên cả nhà mày nghe chưa?
“

Thu Phong hồ báo chỉ vào mặt thằng cu Nhật Cường cười cười đùa
giỡn.

“ Dạ dạ, em thề em hứa em đảm bảo đây là lần duy nhất! “

Nhật Cường vừa giỡn lấy tay Thu Phong bằng hai tay vừa lại buông ra
vái lại anh tha cho nó.

Thật sự Thu Phong quá khỏe, dù nó dùng cả hai tay để đẩy tay của anh
ra nhưng bằng mọi cách dù có cầu luôn cũng chẳng ăn thua gì.

“ Lần cuối nha! “

Thu Phong chỉ vào mặt Nhật Cường gằn giọng nói.

Sau đó anh chỉ thấy nó gật đầu liên tục với ánh mắt đáng thương.

Một hồi sau Thu Phong chắc chắn thằng này để mình yên bằng ánh mắt
tội lỗi của nó thì anh mới từ từ buông quả đầu vàng của nó ra.

Xác định thằng cu Nhật Cường không càn quấy nữa Thu Phong vỗ vai
cái lên đầu nó nói:

“ Biết điều anh thương! “

“ Ok đại ca. “

Một hồi sau Thu Phong lại chìm vào giấc ngủ, dù gì chỗ kia anh cũng
ngủ làm rồi bởi lão Ngũ Tỷ kia chẳng để yên cho anh làm chút nào.

Từ sau vụ việc hôm đó lão Ngũ Tỷ đích thân tới phòng trọ của anh, khi lão ta vừa đặt chân vào suýt nữa bị anh cho một đấm vào mặt vì tội gây ra thương tích cho đám người Chí Khải xong còn vác xác tới.

Lão ta tới cũng có mục đích của lão ta. Thứ nhất lão tới cúi đầu xin lỗi Thu Phong, anh biết đó là diễn nhưng chẳng ai lại đi đánh người cười bao giờ cả nên Thu Phong bỏ qua. Và lại tất cả tiền viện phí của đám người Chí Khải đều được lão ta lo cho, thậm chí còn đưa thêm tiền và cho vài chân làm bảo kê của quán karaoke ôm của lão.

Thế là mọi chuyện riêng đám người Chí Khải chẳng dám có ý kiến gì thậm chí còn cảm thấy may mắn khi được như vậy. Nhưng chuyện đó cũng dẫn tới một hệ lụy rằng sự trung thành của họ dành cho Ngũ Tỷ hoàn toàn không còn thay vào đó là tin tưởng tuyệt đối Thu Phong.

Nếu lựa chọn giữa Thu Phong và lão ta thì đám người Chí Khải chắc chắn sẽ đi theo Thu Phong.

Điều thứ hai cũng là mục đích chính của lão ta là Thu Phong chính thức là người của lão ta, đàn em cánh tay của Ngũ Tỷ. Điều này anh cũng không từ chối, bởi nó cũng là ý định của anh, càng như vậy Thu Phong càng có khả năng lật đổ lão một cách dễ dàng.

Vừa chấp nhận theo lão ta Thu Phong được giao nhiệm vụ quản lý đám đàn em gần một ngàn người bao hàm đám người Chí Khải trong đó. Tất cả quán bar cỡ nhỏ, quán bida, quán karaoke ôm hay quán café ôm đều dưới sự quản lý của Thu Phong nhưng lại được chia đều ra bởi trước đó Ngũ Tỷ cũng có một cánh tay đắc lực.

Trong tương lai chắc chắn nếu Thu Phong làm tốt thì tên kia sẽ bị Thu Phong thay thế hoàn toàn.

Kẻ đó là Hà Trung Tín, ba mươi tuổi, cao 1 m 72. Trung Tín là một thằng đúng bản chất giả nhân giả nghĩa một cách số một à không hẳn ra cũng không phải giả nhân giả nghĩa mà hẳn ta là một thằng nào tàn.

Lúc nào hẳn cũng nghĩ mình là trung tâm, cái gì cũng biết, biết một nỗ lên mười, quan hệ thì rộng nhưng lại không biết cách tận dụng. Không có đầu óc cũng như sự phán đoán, nói rất hay nhưng thẳng ra là một thằng vô dụng nhờ vào sự quan hệ.

Ngoài cái mồm dẻo nói rất hay để lấy lòng Ngũ Tỷ ra thì hẳn chẳng có gì, cũng chẳng can đảm, ngược lại rất nhát gan.

Mặc dù hẳn rất tức giận vì Thu Phong được trọng dụng nhưng tới giờ hẳn vẫn chưa dám đụng vào một công lông của anh dù chỉ một câu đá đều. Dùng vũ lực? Chắc chắn hẳn không làm được, hai trăm người còn không làm gì được Thu Phong thì một thằng như hẳn kêu gọi được vài người đánh Thu Phong.

Nếu tính kẻ thì một thằng đầu óc chỉ biết nỗ như hẳn lại chưa thể nghĩ ra ngay lúc này, nếu hẳn tính sai một bước có thể Thu Phong lấy đó làm cơ hội trực tiếp đạp hẳn xuống.

“ Thu Phong à Thu Phong... mày cứ đợi đấy... ăn bát cơm của tao không dễ đâu, tao không ăn được thì tao cũng sẽ đạp đổ... Mày đừng tưởng giỏi đánh nhau là hay! “

Trong một căn phòng tối tăm, một thằng 30 tuổi để quả đầu kiểu undercut cột ngược ra đằng sau đang cười đều tăm tắp gì đó một mình.

Gương mặt của tên này mặc dù dễ nhìn nhưng khiến những thằng con trai khác nhìn vào thật sự rất là muốn đánh.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 134: MẤY THẺ Ng Em .

Trong địa bàn thuộc phạm vi quản lý tự trị của khu ổ chuột. Nói là tự trị chứ thực ra nhà nước chẳng quan tâm cũng như đoái hoài đến một khu vực kém phát triển ở xung quanh khu ổ chuột này.

Quốc Phong tuy mệnh danh là thành phố nhưng thực chất vẫn chưa tới mức thành phố mà chỉ dừng lại ở cấp đô thị trực thuộc tỉnh. Tức vẫn là vùng đang phát triển.

Mà vùng đang phát triển hiển nhiên phải phát triển từ trong ra ngoài, nơi mà khu ổ chuột nằm ngoài rìa thành phố nên cũng không được chú ý cho lắm. Dù vậy xung quanh khu ổ chuột vẫn thường là nơi tiêu tiền của mấy kẻ tham ô việc nước lấy tiền đút túi.

.....

Tại đâu đó một con đường bình thường với những ánh đèn chớp chớp bất ổn định.

Cả một con đường ấy tồn tại hai loại hình kinh doanh karaoke và café. Hiển nhiên tại một con đường tồn tại cùng lúc mấy chục quán kara cho đến mấy chục quán café thì hiển nhiên lượng khách sẽ chẳng bao giờ mà đông đủ cho mỗi quán nếu chia đều trung bình quân mỗi người đến đây.

Nhưng ở con đường này những loại quán ấy không dành cho phụ nữ, mà là dành cho độc nhất đàn ông. Khỏi phải nói chắc cũng biết là gì.

Tại một quán Karaoke khá sầm uất tại con đường này. Đứng trước cửa quán có mấy thanh niên tụm ba tụm bảy lại ngồi tán dóc với nhau, nhìn mặt bọn chúng trông tên nào cũng cực kì đáng sợ chắc hẳn không phải là người tốt.

Lúc này cánh cửa thủy tinh của quán karaoke tự động mở sang hai bên, một thanh niên với vóc dáng cao to cường tráng bước ra. Thanh niên này không ai khác chính là Thu Phong.

Mấy tên tụm ba tụm bảy kia thấy Thu Phong vừa xuất hiện thì nguyên cả đám từ lúc nào đã đứng sang hai bên cúi đầu chào đồng thanh:

“ Chào anh Phong! “

Gương mặt Thu Phong thay vì thỏa mãn vì được đối xử như vậy thì ngược lại anh nhăn mặt nói:

“ Anh em với nhau cả, mọi người không cần phải lễ nghĩa như vậy đâu... “

“ Dạ như vậy không được anh à, thân bọn em là đàn em của anh tụi em phải tôn trọng anh, nếu không người ngoài nhìn vào họ bảo anh không biết dạy dỗ! “

Lúc này một tên đàn em khác đứng gần Thu Phong nhất liền mở miệng giải thích.

Cũng đã được một tuần kể từ lúc Thu Phong lên nắm các công việc ở mấy quán karaoke xung quanh này, doanh thu thì anh không quan tâm mấy vì việc đó có người khác lo, việc của anh chỉ là đảm bảo an toàn và không để thằng ngu nào làm loạn ở đây.

Những tên đang đứng trước mặt anh lúc này đây là một trong số các đàn em được giao dưới quyền cho anh.

“ Ở đây có người ngoài không? “

Thu Phong nhìn chăm chăm vào tên đàn em dưới trướng mình nói một cách rất nhẹ nhàng.

Nhưng đối với tên đó lại mang theo một áp lực khá lớn, bởi hắn cũng là một trong hai trăm người có mặt trong căn hầm hôm đó. Được chứng kiến toàn bộ thực lực của Thu Phong cũng như những lời nói nhẹ nhàng mà mang hàng tấn sát thương trong đó.

“ Dạ... dạ không... “

Bị Thu Phong hỏi khiến hắn đồ mồ hôi hột lấp bắp nói không nên lời.

Thu Phong nghe vậy liền tiến lại gần hơn vỗ vai hắn nói:

“ Được rồi! Ở đây không có người ngoài, không cần phải làm vậy, tụi bay chỉ cần hết lòng là được... còn khi nào có người ngoài làm vậy thì không sao. Anh em tất cả ai đi theo tao tao không để thằng nào bị uất ức bị mang tiếng đâu yên tâm. “

Ngừng một chút Thu Phong lại nói tiếp:

“ Tuy thằng Phong này là người mới nhưng cái gì ra cái đó, thằng này không thích làm gì không thoải mái. Nên anh em cứ thoải mái mà đối xử ngang hàng với tôi đi. Mới tới còn nhiều điều chưa biết cũng mong anh em hiểu cho mà chỉ bảo. “

Nói xong Thu Phong cúi đầu mỗi bên một cái.

Tuy về tài anh nói anh có chút vụng về nhưng ít nhất cũng biểu đạt được ý của mình, với những kẻ thô tục chỉ biết lấy nắm đấm làm lời nói như vậy thôi cũng đủ hiểu Thu Phong nói những gì. Không cần màu mè, không cần phức tạp.

Nghe Thu Phong nói xong lúc này đám đàn em của anh ai ai cũng quay qua nhìn nhau một hồi sau đó cả đám mỗi người một lời thi nhau nói:

“ Tụi em hiểu rồi anh Phong! “

“ Từ nay tụi em không như thế nữa. “

“ Mong anh Phong cũng chỉ bảo tụi em! “

“ Có gì dạy em đánh nhau nữa nha đại ca... “

“ Mày tào lao, đánh đấm gì, anh Phong dạy mày học được không? “

.....

Hôm nay ta mệt quá nên tạm thời chương này tới đây thôi:(tăng ca làm tới gần 11h mới về mong đồng bào thông cảm:V

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 135: SỐNG VÀ TỒN TẠI .

Tính đến thời điểm này chính xác đã được hai tháng kể từ lúc Thu Phong chia tay với đám vệ sĩ của mình.

“ Ừm ừm... “

Trong một căn phòng tối tăm không có cửa sổ.

Độc nhất trong căn phòng chỉ có một cái bóng đèn không đủ sức soi sáng cả căn phòng tối tăm. Phía dưới ánh đèn ấy có một người đàn ông bị trói từ trên xuống dưới, một hình ảnh khá quen thuộc với Thu Phong, hẳn ta bị ai đó dùng một miếng vải cột ngang miệng im im không nói thành lời.

Ngoài tên đang bị trói ra thì trong phòng còn ít nhất ba kẻ khác đang đứng trước mặt hắn, những kẻ còn lại đứng trong bóng đêm nên cũng không thể biết chính xác được số lượng là bao nhiêu.

Giờ khắc này trên tay ba kẻ kia tên nào cũng cầm lăm lăm một cây tít sắt trên tay với đầy vết máu loang lổ trên đó.

“ Tao hỏi mày lần cuối! Ai? Ai đưa mày đến đây để mày lôi kéo người phản bội chúng tao? “

Một kẻ đứng gần người đang bị trói nhất mở miệng quát mắng.

Tên bị trói không ai khác chính là một trong năm mươi người theo Thu Phong ra Bắc lần này. Hắn tên là Vũ Xuân Tiến, một kẻ khá có tài năng

trong việc ăn nói.

Khi được Thu Phong giao cho trọng trách kiểm việc làm và tìm hiểu thông tin của thành phố này, hơn ai hết hẳn cùng một đồng bạn khác cũng là người của Thu Phong tên Lý Quang Định cùng nhau vào một băng đảng khác nằm ở sát vùng ngoại ô phía Nam thành phố.

Tuy nhiên trong quá trình nhập băng mặc dù bọn họ thể hiện rất tốt, Xuân Tiến lại cực kì dẻo miệng nên chẳng mấy chốc lấy được lòng tin của các anh lớn trong băng này. Tuy nhiên khi ở đây Xuân Tiến và Quang Định lại tách ra, hai người đi theo hai đàn anh khác nhau trong băng.

Xuân Tiến càng tiến xa bao nhiêu thì Quang Định vẫn cứ dậm chân tại chỗ, nhưng như vậy Quang Định lại an toàn hơn Xuân Tiến với tình hình lúc này.

Xuân Tiến khi vào đây do được lòng mấy anh lớn nên rất được trọng dụng, đánh nhau lại giỏi nữa thì không có gì có thể khiến hẳn ngang hàng với mấy tên tép riu kia. Nhưng có điều danh vọng đến quá nhanh rồi cũng tuột quá nhanh, hẳn khi vào trong băng này hơn một tháng thì đã có trong tay trên dưới bốn năm chục đàn em thân tín.

Không biết do nóng vội hay suy nghĩ nông cạn mà hẳn lại dám kêu gọi người của mấy tên đàn anh khác theo mình, kết quả dù kêu gọi được người nhưng chỉ được mấy ngày thì bị mấy tên đàn anh khác để ý và cho người điều tra.

Lòng tin nhất thời của những kẻ theo Xuân Tiến lại không bằng sức mạnh của đồng tiền, kết quả những gì Xuân Tiến âm mưu với kẻ thân cận nhất cũng là kẻ hẳn tin tưởng nhất khi vào băng lại nói ra hết chỉ vì tiền.

Lấy được bằng chứng, nói hẵn ra cũng không phải bằng chứng mà là lý do để bọn đàn anh kia có thể đường đường chính chính bắt Xuân Tiến tại chính địa bàn của hẵn được giao.

Lão đại của băng này hiện vẫn chưa chú ý về Xuân Tiến cho lắm, lão ta chỉ biết bên dưới nổi bật lên một vài tên có khả năng đang được trọng dụng. Nhưng chưa làm được thành tích gì to lớn khiến lão đại chú ý nên chuyện này ngoài đám đàn anh liên quan đến vụ bắt cóc Xuân Tiến ra thì những người có quan hệ mật thiết với Xuân Tiến trong băng hoàn toàn không biết.

Về phần Quang Định với Xuân Tiến vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, nhưng hôm nay lại tìm nát cả nửa cái địa bàn nơi Xuân Tiến hay lui tới Quang Định vẫn không tìm ra hẵn ta nên liền lo lắng không biết làm sao.

Trong phòng trọ của Quang Định, hẵn đang đi qua đi lại liên tục vì tìm không được Xuân Tiến. Hỏi những người liên quan thì hẵn chỉ biết Xuân Tiến bị nhóm người nào bắt đi một cách bất ngờ chẳng kịp trở tay.

Nhưng Quang Định cũng không phải là kẻ ngốc, ai có thể ngang nhiên vào địa bàn của kẻ khác bắt người đi một cách ngang nhiên mà không ai biết được. Chắc chắn có nội gián, hoặc người của mình làm.

Dù có suy nghĩ như vậy nhưng Quang Định vẫn không xác định được là ai làm. Bởi vì băng đảng này nói nhỏ không phải nhỏ, mà lớn không phải lớn, tuy vẫn có vài anh em theo chân thiếu gia ra Bắc cũng ở trong băng này mà vẫn không tiện liên lạc được.

Tình hình trước mắt Quang Định hẵn cần phải xác định được là ai đã làm trò này, bắt cóc Xuân Tiến đi với mục đích gì.

Sau khi suy nghĩ cả tiếng đồng hồ cuối cùng Quang Định vẫn không nghĩ ra được cái gì. Một chập sau dường như hẵn nhớ ra một điều gì đó liền

tức tốc bước ra khỏi phòng trọ để đi ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng ra Quang Định phát hiện có một bóng hình to lớn đứng lù lù sẵn trước cửa. Vốn giật mình tưởng rằng ai đó sẽ tới bắt cóc hắn như làm với Xuân Tiến nên hắn liền tung một quyền thẳng vào mặt đối phương.

“ Pặc! “

Tuy nhiên khi quyền hắn vừa tung ra được một nửa lại bị bắt lại một cách cứng rắn.

Lúc này Quang Định mới định thần lại nhìn kỹ lại người đứng trước mặt mình lại là một hình bóng quen thuộc:

“ Thiếu... à không anh Phong...? “

Là Thu Phong, đúng là anh.

Thời hạn anh giao cho mấy tên vệ sĩ theo mình từ trong Nam ra tới đây là ngày cuối cùng và anh phải nắm rõ tung tích của từng người trong khoảng thời gian hai tháng qua.

Vốn Thu Phong định nhờ bố già mình chuyện này nhưng thôi, anh có cách để tìm ra người của mình theo cách của mình.

“ Em em... em đang đi tìm anh đây! Thăng Tiến đi cùng em nó gặp chuyện mất tích rồi... “

Thấy Thu Phong vốn Quang Định chưa kịp vui mừng lại chợt nhớ đến Xuân Tiến nên ngay lập tức báo cáo tình hình cho Thu Phong nghe để anh kịp thời giải quyết.

Đáp lại nỗi hốt hoảng của Quang Định lại là vẻ mặt bình thản của Thu Phong.

Không nói không rằng một câu nào Thu Phong trực tiếp bước vào trong phòng trọ của Quang Định, lúc này Quang Định cũng không để ý trên tay Thu Phong có xách theo một cái bọc màu đen mà hắn ta đang để ý đến vẻ bình tĩnh đến đáng sợ của Thu Phong.

Giờ khắc này trong đầu Quang Định nghĩ bản thân có phải đã theo nhầm người rồi không? Bọn hắn xác định rời khỏi căn biệt thự ấy để được tự do cũng như bản thân phải luôn luôn trung thành và bán mạng cho Thu Phong.

Nhưng ít nhất trong đầu Quang Định cũng nghĩ mặc dù chết nhưng cũng phải hưởng thụ cái gì gọi là cuộc sống của một con người rồi hẵng chết, nhưng chết là chết vì một người hết lòng vì bọn hắn chứ không phải là một người coi thường tính mạng của bọn hắn.

Quang Định bắt đầu mất kiên nhẫn liền gọi to:

“Thiếu gia? Thiếu gia?”

“Bình tĩnh đi!” – giọng nói lạnh lùng của Thu Phong cất lên.

Vốn Quang Định chuẩn bị tức giận vì câu nói quá tuyệt tình của Thu Phong thì lại thấy anh ném một thứ gì đó về phía hắn.

Tiện tay Quang Định bắt lấy. Một miếng vải màu đen, vội vàng mở miếng vải ra Quang Định phát hiện là một bộ quần áo dính liền với nhau từ trên xuống dưới.

Thấy thắc mắc Quang Định đưa bộ đồ về phía Thu Phong ý hỏi dùng để làm gì.

“ Đây là bộ áo giáp bó! Mặc vào đi, xong chồng đồ bình thường vào để che nó đi rồi đi theo tôi. Nhanh lên không có thời gian đâu. “

Nói xong Thu Phong đi ra ngoài gọi điện thoại cho ai đó để mặc cho Quang Định ngỡ ngàng không biết làm gì.

Một hồi sau khi nói chuyện điện thoại xong Thu Phong quay sang vẫn thấy hấn đứng chưa chịu thay đồ thì anh liền nói một tiếng:

“ Tính không mặc à? “

“ Thế còn thằng Tiến thiếu gia tính làm sao với nó đây... nó... nó mất tích rồi...! “

Lúc này giọng của Quang Định vốn đang cứng rắn lại run run lên trông thấy, hấn run lên vì tức chứ không phải vì cảm xúc khác.

Thấy vậy Thu Phong liền lắc đầu nói:

“ Mặc vào nhanh lên, tính để nó bị đánh chết rồi mới đi sao? “

“ Nó? Ai?... Thiếu... à không anh biết nó ở đâu sao anh Phong? “

Mới đầu Quang Định không hiểu ý của Thu Phong nên ấp a ấp úng, cuối cùng tự suy luận hấn mới đưa ra kết quả rằng từ lâu thiếu gia của bọn hấn đã theo dõi bọn hấn rồi. Nên việc ai làm gì hay không làm gì tất nhiên với thân phận thế kia sao thể nào mà qua mắt thiếu gia của bọn hấn được.

Sau khi thông suốt rồi lại thêm cái gật đầu của Thu Phong thì Quang Định mới vội vàng mặc bộ áo giáp mà Thu Phong đưa cho hấn.

Là một người đào tạo năm mươi vệ sĩ này để theo mình lâu dài, Thu Phong chắc chắn sẽ không bỏ sót một ai phải chết một cách oan uổng bên

ngoài được. Nhất là ở đây vào ngay lúc này, lúc mà anh bắt đầu sự nghiệp trên chính bàn tay của mình thì càng không thể.

Tuy nhiên việc cứu Xuân Tiến đối với Thu Phong cũng là một vấn đề khá nan giải, nếu không cẩn thận anh sẽ bị bại lộ ra thân phận là người của băng bên xóm ổ chuột.

Tệ hơn là sẽ có người của tên trùm đất Bắc trà trộn vào phát hiện được thân phận của anh thì càng rắc rối.

Dù cho bị phát hiện Thu Phong cũng không sợ, anh tin với sức của mình thì rời Bắc là chuyện đương nhiên nhưng sau khi rời Bắc trở về Nam chắc chắn anh phải phụ thuộc ông già của mình để chiếm lấy đất Bắc này.

Điều đó làm Thu Phong không hề thích một chút nào, vốn anh có thể làm vậy nhưng quá nhàm chán, vừa sĩ diện vừa để cho vui đó mới là mục đích của anh.

Dù vậy Thu Phong vẫn không nhận ra rằng tới tận bây giờ anh sống không có mục đích. Ngược lại cách anh sống lúc này là đang tồn tại chứ không phải là sống.

Thu Phong đang sống không đúng chỗ, đang sống lố, lố một cách anh không hề nhận ra rằng mình sống lố.

Sống và tồn tại là hai định nghĩa khác nhau.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 136: CứU Người Dễ VậY Sao ?

Vẫn trong căn phòng tối tăm không có cửa sổ ấy.

Vẫn ba bốn thanh niên đập đánh một người đang bị trói một cách vô tội vạ.

Nhưng có một điều đáng nói ở đây là, dù bị đánh đến máu me vãi khắp sàn nhưng kẻ đó – Xuân Tiến vẫn nhìn những kẻ trước mắt mình bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

“ Mà nhìn cái gì? “

Kẻ nào đó nâng gương mặt toàn máu của Xuân Tiến lên mà nói. Ánh mắt của hắn như thể muốn bóp chết Xuân Tiến ngay lập tức.

“ Mà đừng để tao ra khỏi đây... tao phi “ – Xuân Tiến nhô một bãi nước bọt trộn lẫn màu đỏ của máu xuống đất, song hắn lại nghiêng đầu nói tiếp “ Giết tao ngay khi còn có thể đi, mấy thằng nhóc! “

Không biết lấy đâu ra khi Xuân Tiến nghĩ đến Thu Phong thiếu chủ của hắn thì hắn lại trở nên tự tin hơn bao giờ hết. Thiếu gia của hắn là một người không có gì là không thể làm, trước khi mất trí nhớ thì là thiên tài quân đội, sau khi mất trí nhớ lại trở thành một cao thủ không ai đánh lại.

Dường như đi cùng với một người luôn tạo ra khả năng không tưởng như Thu Phong, Xuân Tiến tuyệt đối tin tưởng thiếu gia của hắn sẽ đến cứu

hắn. Chưa kể hắn mới ra ngoài Bắc theo thiếu gia chưa được bao lâu mà lại bỏ mạng thì điều đó tuyệt đối không thể xảy ra.

Dù thiếu gia của hắn không cứu hắn thì nhất quyết hắn phải tự cứu lấy bản thân mình.

“ Bà mẹ mày! “ – “ Binh...! “

Bị sỉ nhục kẻ trước mặt Xuân Tiến liền cho thẳng một gậy vào đầu hắn.

Ăn một gậy toàn lực của tên kia, Xuân Tiến bị văng ngã ra xuống đất. Đầu óc hắn bắt đầu quay cuồng không nghĩ được gì.

Trong thâm tâm Xuân Tiến lúc này liên tục động viên bản thân hãy gượng lên! Gượng lên. Nếu không gượng dậy hắn sẽ chết, mà chết thì mọi thứ coi như xong. Tâm nguyện của hắn, tâm nguyện của thiếu gia hắn sẽ không thực hiện được. Mà cho dù có thực hiện được hắn cũng không chứng kiến được. Không cam tâm, chắc chắn hắn sẽ không cam tâm.

“ Phụt! “ – Xuân Tiến lại phun ra một bãi nước bọt toàn máu “ Tao không cam tâm! “

Xuân Tiến vừa hét lên một tiếng thì tên kia nóng máu bước nhanh tới chỗ hắn, tuy nhiên đúng ngay lúc này...

“ Rầm! “

Một tiếng rầm vang lên, cánh cửa bằng sắt khá dày của căn phòng bị đập bung ra.

“ Ya ya ya... hình như mình đi lộn chỗ rồi thì phải... “

Gương mặt cùng giọng nói ngông nghênh của Thu Phong hiện ra.

Lúc này Xuân Tiến gần như tính nổi điên lên thêm lần nữa thì lại thấy Thu Phong tới, thiếu gia của hắn. Cảm xúc trong lòng Xuân Tiến giờ khắc này không biết nói nên lời.

Tuy ngoài miệng là không cam tâm, không chịu khuất phục nhưng trong lòng hắn cũng có phần nào nghĩ mình sẽ bỏ mạng ở đây rồi. Tuy hơi mâu thuẫn nhưng sự thật nó là vậy, Xuân Tiến thực sự đang rất vui khi thấy Thu Phong xuất hiện.

“ Ô, đang có việc à... xin lỗi nhé, đi liền đi liền! “

Thu Phong nhìn về hướng mấy tên đang cầm cây tít chào một tiếng song anh tiếp tục diễn kịch quay người rời đi.

“ Ê thằng kia đứng lại! “ – Tên nào đó hét lên một tiếng với Thu Phong rồi tiện tay ném thẳng cái ống tít về phía anh.

“ Vù “

“ Pắc! “

Vừa quay đầu lại Thu Phong thấy một ống tít bay tới, anh nhẹ nhàng bắt lấy nó một cách hoàn hảo sau đó âm trầm nhìn vào đám người trong căn phòng.

“ Nhầm chỗ thôi mà? “

Giọng nói đầy phong cách ngông của Thu Phong vang lên như thể mình bố cóc sợ đám tép riu chúng mày.

“ Mày là thằng nào? “

Một kẻ khác có vẻ không ưa Thu Phong lên tiếng.

Bọn chúng không cần biết Thu Phong là ai, chỉ cần biết đây là địa bàn của bọn hắn chứ không phải là chỗ để bọn khác chạy loạn mà có thể vào nhằm được.

“ Cong! “

Tên đó vừa dứt lời thì thấy một cây tít bay thẳng về phía hắn, póc một phát vào đầu lẫn ra bất tỉnh.

Tất nhiên kẻ ném là Thu Phong rồi.

“ Đám thằng mày ruồi bu quá! “

Giọng nói lười nhác của Thu Phong vang lên, anh ôm cái cổ mình vặn vẹo vài cái rồi một thân tay không tác sát nhảy xuống dưới chỗ bọn kia.

“ Đập nó! “

Một tên nào đó hét lên.

Song trong phòng có bao nhiêu người đứng trong bóng đêm tất cả đều cầm vũ khí trong tay lao vào Thu Phong.

Trong bóng đèn mờ, một nụ cười nham hiểm nở ra trên miệng Thu Phong.

“ Thiếu... “

Xuân Tiến lo sợ Thu Phong bị chuyện gì liền mở miệng hô lên thì ngậm tịt lại vì hắn thấy bạn hắn Quang Định đứng ngay cánh cửa vừa bị Thu Phong đập bung ra.

Trong bóng đêm Quang Định đứng đó không ai thấy bởi vì bây giờ họ đang tập trung vào Thu Phong.

Gần hai mươi con người lao vào tấn công Thu Phong. Như một con rắn, tất cả đòn đánh khi vụt vào anh đều bị trơn trượt vào khoảng không.

“ Bụp! “

Một chặt vào gáy tên đứng bên trái anh, sau đó anh lại tiếp tục nắm tóc một tên khác kéo xuống chặt ngang gáy tên đó.

Thu Phong làm vậy cũng có lý do của mình, thay vì đánh cho bọn này mất sức chiến đấu thì đánh cho chúng bất tỉnh sẽ nhanh hơn, dù gì đây cũng là địa bàn của người khác. Bản thân anh thì không lo ngại gì nhưng nếu để chậm trễ sẽ không hay cho hai người Quang Định, Xuân Tiến chút nào.

Nhưng lăm lăm vào một vị trí trên cơ thể trong tình hình bị vây ở căn phòng chật hẹp này có chút khó khăn nên thay vì đánh vào một bộ phận Thu Phong lại nhanh như chớp đâm vào mặt mỗi thằng xung quanh anh một cái để cho chúng tản ra.

“ Bình bình bình bình bình... “

Hình như do dùng lực quá mạnh hay sao mà sau khi bị Thu Phong cho một quyền thì cả đám này cứ ôm mặt không thể đứng lên được.

Nhìn vào nắm đấm của mình Thu Phong tự thắc mắc:

“ Càng ngày càng không kìm được lực... kiểu này không ổn... “

Song sau đó anh mới chợt nhớ ra mình còn việc để làm.

Thu Phong chạy lại phía Xuân Tiến đang bị trói ở đó, từ bên hông Thu Phong rút ra một con dao bấm sắc bén để cắt dây thừng cho Xuân Tiến.

“ Soạt soạt! “

“ Nhanh lên công nó ra khỏi đây... “

Thu Phong quay sang nói với Quang Định người từ lúc nào đã ngồi xuống đỡ Xuân Tiến dậy.

Giúp Quang Định đỡ Xuân Tiến lên lưng hắn, sau đó Thu Phong chạy ngoài cửa quan sát tình hình bên ngoài.

Dù là địa bàn của kẻ địch nhưng cũng là nơi của dân sinh sống chứ không phải căn cứ quân sự hay gì gì đó quan trọng cho lắm nên tạm thời ba người Thu Phong vẫn chưa bị phát hiện, dù sao cẩn thận vẫn trên hết.

Trong bóng đêm hai bóng người đang chạy thục mạng trên đường quốc lộ. Lúc này ở đường quốc lộ có một chiếc ô tô đã đậu sẵn.

Thu Phong liền chạy lại mở cánh cửa sau của ô tô ra cho Xuân Tiến cùng Quang Định chui vào.

“ Rầm rầm! “

Thu Phong mạnh mẽ đóng cửa ô tô lại.

Lúc này ai đó ngồi ở ghế lái cũng đã rô ga chạy đi.

“ Phù... cứ tưởng đông lắm làm chuẩn bị đủ thứ... ai dè toàn bọn gì đâu!
“

Lúc này ngồi trong xe Thu Phong thầm than. vốn anh tưởng đi cứu Xuân Tiến chắc chắn phải có đồ máu, không phải ăn mà là Quang Định nên anh mới chuẩn bị sẵn bộ áo giáp bó cho hắn. Mà cuối cùng bọn này hình như quá khinh địch hay sao chẳng chú ý đến chuyện này.

Mà như vậy cũng đúng, Xuân Tiến mới vô chẳng là cái gì quan trọng cả mà phải cần nhiều người canh gác. Căn bản đám người kia chỉ muốn dạy

cho Xuân Tiến một bài học để hấn ngoan hơn mà thôi chứ không có ý định giết chóc gì ở đây, chỉ có Thu Phong với Quang Định là làm quá lên mà thôi.

Thu Phong vốn là một người lính nên lúc nào anh nghĩ mọi chuyện cũng phức tạp lên rồi tính toán tùm lum, cái đó cũng tốt nhưng cũng là một tật xấu nếu để một kẻ thông minh khác biết được sẽ lấy đó là điểm yếu để tấn công anh.

Trong giới hắc đạo, nói phức tạp thì nó có thể phức tạp, nói đơn giản thì nó có thể đơn giản. Nhưng đối với chính trị hay quân đội quốc gia thì khác, phức tạp là phức tạp chẳng có gì đơn giản ở đây cả.

Đó là lý vì sao tầng lớp thượng lưu luôn sống khác tầng lớp hạ lưu như chúng ta. Chúng ta không thể có những suy nghĩ như đám nhà giàu, mà đám nhà giàu cũng không thể có đám suy nghĩ như chúng ta.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Tập Hợp !

“ Khụ khụ... thiếu gia! “

Xuân Tiến nằm dài ở ghế sau ráng gượng đầu dậy kêu Thu Phong.

“ Đã nói là bỏ từ thiếu gia đi... Ở đây không có thiếu gia của cậu! “

Giọng nói khó chịu không mấy thân thiện của Thu Phong vang lên bên tai Xuân Tiến.

Biết mình sai Xuân Tiến liền sửa lại cách xưng hô:

“ Anh Phong! Cảm ơn anh lần này đã cứu em... nếu không... “

“ Không có ơn nghĩa gì ở đây cả... cậu là anh em đi theo tôi, chỉ cần tận tụy với tôi thì thằng Phong này hứa sẽ không để ai bị chết từ bây giờ cho đến sau này... “

Một lời hứa nặng nề đặt lên vai Thu Phong, đối với người khác có lẽ nghe đây là một câu hứa suông nhưng họ nào biết Thu Phong đặt nặng vấn đề này cực gì. Trên đường đời sau này của anh với năm mươi con người kia đi theo anh không biết ai sống ai chết.

Anh biết cái thế giới này cay nghiệt lắm nên anh mới làm vậy, tự đặt lời thề cho bản thân, ép bản thân phải thực hiện nó. Lời hứa này thốt ra không chỉ ép buộc bản thân anh càng trở nên mạnh hơn để bảo vệ tất cả mà còn khiến những người đi theo anh tận trung tận tụy một cách thành tâm nhất.

“ Thiếu... anh Phong, anh cả! Xin phép cho em gọi anh là anh cả...! “

Không biết lấy đâu ra sức lực Xuân Tiến bật cả người ngồi dậy cúi đầu về phía Thu Phong.

Ngồi phía trước Thu Phong không cần quay đầu lại anh chỉ cần nhìn vào tấm kính ô tô trước mắt đã thấy được hình phản chiếu của Xuân Tiến rọi lại trong mắt anh.

Một hồi sau Thu Phong vẫn im lặng như đợi Xuân Tiến nói tiếp điều gì đó.

Đúng như anh nghĩ, một hồi sau thấy Thu Phong không có phản ứng gì thì Xuân Tiến bắt đầu mở miệng ra nói với chất giọng buồn thẳm:

“ Từ bé em đã là đứa mồ côi cha, mồ côi mẹ, cũng không có anh em ruột. Người nuôi em là một lão bà ăn xin, em gọi bà ấy bằng mẹ. Về sau do sức khỏe nên bà cũng không sống được lâu, tám tuổi em đã tự sống mà không cần ai... Dù vậy ước mơ từ bé của em rất muốn có một người anh, một người để em gọi là anh, đúng nghĩa với từ anh... Anh Phong, như em đã hứa cả đời này em sẽ không phản bội anh, em chỉ xin anh cho phép em gọi anh một tiếng anh cả... được không? “

Chẳng biết là thật hay giả nhưng khi nghe xong Thu Phong cũng có chút động tâm. Dù gì Xuân Tiến nói dối anh cũng chẳng được tích sự gì, nếu muốn điều tra chỉ cần một phút ba mươi giây Thu Phong thậm chí có thể tìm ra được mẹ ruột của Xuân Tiến còn được.

“ Thích gọi gì thì gọi...! “

Giọng nói lạnh lùng pha chút bận tâm của Thu Phong vang lên.

“ Thật chứ thiếu... à anh cả... Cả đời này em sẽ vì anh làm trâu làm chó cho anh cả! “

Vừa nói Xuân Tiến vừa hung phấn mặc kệ vết thương mà đứng bật dậy.

“ Cốp! “ – Không may đây là trong ô tô nên quả đầu của Xuân Tiến vốn đã đầy máu lại bị tét thêm đường nữa vì cái trần ô tô.

“ Ha ha! “

Quang Định ngồi bên cạnh nhìn hành động của Xuân Tiến cũng không nhịn được mà cười lên thành tiếng.

Lúc này đi theo con đường của Xuân Tiến đã đi trước đó, Quang Định cũng hô lên:

“ Anh Phong... Xin anh cũng cho phép em gọi anh là anh cả, sau này mong anh hãy coi tụi em như người nhà... tụi em sẽ hết lòng hết dạ vì anh mà phát triển thừa anh cả! “

....

Trong xe Thu Phong nở một nụ cười mỉm, anh đang vui, thực sự kiếm được những người hết lòng vì mình là một chuyện cực kì khó khăn. Ân có thể báo oán, oán cũng có thể báo ân. Hiện giờ dù rằng anh rất vui vì những lời tận tụy kia nhưng sâu trong thâm tâm Thu Phong chẳng tin ai cả.

Có lẽ chưa một người nào khiến Thu Phong có thể hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối mà không suy nghĩ, nhưng dù không tin tưởng tuyệt đối Thu Phong vẫn có thể đặt cược tính mạng mình vào tính mạng.

Không có sự tin tưởng tuyệt đối là không làm việc được, điều đó không áp dụng trên người Thu Phong một người đàn ông đặc biệt. Với anh dù

trong mọi hoàn cảnh nào khả năng sống sót của anh phải cực kì phong phú, nếu một ai đó muốn hại anh coi bộ cũng khó.

Đó cũng chỉ là một phần tự tin không sợ trời không sợ đất của Thu Phong mà thôi, tự tin là thế thôi nhưng anh cũng chưa nếm hết tất cả mùi đời nó cay nghiệt như thế nào.

Lúc này người lái xe ngồi bên cạnh Thu Phong nở một nụ cười thật lớn, thậm chí người đó có tâm trạng còn vui hơn cả Thu Phong.

“ Này Thu... anh cười cái gì vậy? “

Thu Phong liếc sang ghế lái bên cạnh mình nói với hấn ta.

Mà hấn ta không ai khác lại là Đình Thu cận vệ thân tín của bố già anh.

Dù lòng có nói không muốn nhờ bố già nhưng tất cả những gì Thu Phong đang lấy và sử dụng đều là của bố già mình, chỉ có điều vốn ông ta đưa anh ít anh sẽ làm nó thành nhiều. Chứ anh không cần vốn nhiều mà cuối cùng chẳng được bao nhiêu.

Mọi thứ tồn tại trên đời này đều có cách của nó cả. Thu Phong có cách của Thu Phong, bố già của anh có cách của ông ta. Chỉ cần mục đích cuối cùng đạt được là được.

Thực ra khi Thu Phong vừa ra Bắc, bố già Nhất Phương của anh cũng đã âm thầm cho người vào các thành phố lớn để phát triển từ từ. Sau đó chỉ cần Thu Phong phát triển tới mức nhất định sẽ sang tới các thành phố lớn thì lúc đó những thế lực Nhất Phương tạo dựng sẵn rất có ích cho Thu Phong.

Là một người cha nói gì thì nói Nhất Phương mặc dù để Thu Phong tự ý hoạt động nhưng ông vẫn rất thương con, muốn âm thầm tạo ra một con

đường êm đẹp cho con mình.

.....

Xích Quỷ là một quốc gia có nhiều người nhập cư lớn số một số hai thế giới, từ châu Âu cho đến các quốc gia lân cận có thể là công dân Xích Quỷ một cách dễ dàng. Thậm chí nhiều người còn vượt biên đến ở quốc gia này một cách vô pháp.

Tuy rằng quân đội Xích Quỷ cự kì hung tợn nhưng cho nhập cư một cách đại trà như vậy cũng có lý do của nó. Muốn phát triển quân đội phải có kinh tế, muốn có kinh tế thì dân phải đông, mà dân đông thì mỗi người trong nước không đủ nên nhập cư trái phép mới xảy ra. Chính phủ cố tình mắt nhắm mắt mở để như vậy cho gia tăng kinh tế trong nước.

Thuế vẫn phải đóng theo nhiều hình thức khác nhau dù bạn là một người nhập cư trái phép.

Dù loạn như vậy nhưng vẫn không chế được, từ cấm vận vũ khí cho đến hắc đạo.

Hắc đạo ở quốc gia này thậm chí có cả một tổ chức hắc đạo toàn người châu Âu, da đen da trắng tự trị với nhau. Nhưng hiển nhiên người nắm Bắc Nam vẫn là người trong nước không phải là thứ để một kẻ ngoại quốc có thể nắm giữ được.

Abid một cận vệ mà Thu Phong chú ý nhất, hẳn ta là người Châu Phi.

Quảng Phúc thành phố có một tổ chức hoàn toàn là người phía bên kia trái đất, tức tập trung các thành phần bất hảo của Châu Âu, Châu Phi... Trừ những người Châu Á ra thì tổ chức đó chuyên thu nạp những người ngoại quốc nhập tịch Xích Quỷ.

.....

Phía Nam thành phố Quảng Phúc có một nơi dành riêng cho những người nhập cư mà không phải dân xứ Xích Quỷ sinh sống.

Mặc dù họ được mang quốc tịch nước Xích Quỷ nhưng thân phận của họ vẫn luôn bị hạ thấp ở quốc gia tự do này.

Mặc dù đã có một khoảng thời gian khủng hoảng phân biệt người da trắng người da đen, sau đó lại đến nạn người da vàng khinh bỉ những kẻ thô tục da trắng da đen.

Cơ bản cơ thể của người Châu Á hoàn hảo hơn người Châu Âu gấp nhiều lần. Chưa kể phụ nữ Châu Âu lại thích đàn ông Châu Á bởi vì một số người đàn ông Châu Âu cơ thể rất là nhiều lông, nhất là phần ngực trong khi đàn ông Châu Á cơ thể lại ít lông và mịn màng hơn người Châu Âu rất nhiều.

Nói chung là nhiều vấn nạn bla bla bla...

.....

Tại một quán bar nào đó ở phía Nam thành phố.

Một quán bar nhỏ có những tiếng nhạc du dương vang lên làm tĩnh tâm lòng người. Loại nhạc không lời ấy có thể khiến tâm hồn người ta thanh thản cũng có thể mang đến sự buồn phiền cho họ, hay đơn giản những tiếng nhạc ấy đem lại một chút gì đó cảm giác nhẹ nhàng.

Abid tên da đen Thu Phong chú ý nhất lúc này đang ngồi trong quán Bar ấy. Abid với thân hình hơn 1 m 90 cao ráo nhưng về cơ bắp lại thua hẳn Thu Phong, mặc dù có cơ nhưng không to dạng nhỏ nhắn như Thiên Long vậy.

Trong nhóm năm mươi người đi theo Thu Phong hầu hết đều là người Châu Âu với Châu Phi nên chỉ có đám người Xuân Tiến Quang Định, cùng hai kẻ khác nữa là người Xích Quỷ còn nhiều đâu những kẻ khác đều tập trung ở băng này dưới nhiều hình thức khác nhau.

“ Tới hôm nay kì hạn hai tháng thiếu gia hẹn gặp chúng ta... mà gần hết ngày rồi vẫn không thấy tăm hơi thiếu gia đâu! “

Abid chống cằm chán nản quay sang nói với vài tên da đen khác.

Với người Châu Á thì việc phân biệt người Châu Phi và Bắc Mỹ đen là một việc cực kì khó, nhưng với những người Châu Phi hay người Bắc Mỹ thì luôn có đặc điểm nhận dạng riêng của họ.

Người mà Abid đang nói chuyện chính là một tên Mỹ đen.

Kẻ này cũng chính là trong năm mươi người đi theo Thu Phong.

Trong quán bar con con này có tổng cộng mười mấy người tất cả đều là người của Thu Phong, nhưng thân phận của bọn họ ở đây như chỉ mới quen biết nhau mà thôi. Những kẻ lính mới tụ tập lại với nhau chẳng khiến ai chú ý cả.

Dù là băng đảng của những kẻ nhập cư nhưng vẫn có người Xích Quỷ lẫn người Châu Á khác trộn lẫn trong đây.

Lúc này một tên da trắng khác cũng thở dài nói:

“ Chắc thiếu gia bận tập hợp người nên mới lâu, mà ngoài mấy thằng da vàng kia thì chúng ta hầu hết tụ hợp ở đây cho thiếu gia dễ tìm hơn mà... “

“ Còn vài thằng nữa bọn nó lẩn đi đâu rồi, chắc thiếu gia tìm mấy thằng đó trước! “

Abid chống cằm quay sang nói đỡ giúp Thu Phong với mấy tên này một tiếng.

Mang tiếng là đi theo Thu Phong chứ thực ra lòng trung thành của những kẻ này vẫn chỉ mập mờ, bọn chúng có thể bị lay động bởi thế lực bên ngoài bất cứ lúc nào. Nhưng thân phận Thu Phong là gì bọn chúng rõ hơn ai hết, chọn bên nào có lợi hơn cho bọn chúng nên vấn đề này tạm thời cũng không lo nghĩ tới.

Abid cơ bản muốn tận trung với Thu Phong nên lo hơi quá mà thôi.

Đúng lúc này đám người đang bắt đầu than thở thì một chiếc ô tô chạy tới. Theo đó Thu Phong một người đàn ông lực lưỡng cao 1 m 80 nhưng khi xuất hiện ngoài sự sẵn chắc ra thì chiều cao của anh hoàn toàn bị lu mờ bởi những kẻ nhập cư ngoại quốc này.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Con Chó Mực !

Trước cửa một quán bar nhỏ, nơi đó tụ tập mấy chục thanh niên to lớn trai tráng lai láng. Từ Châu Âu đến Châu Á, Châu Phi đến Bắc Mỹ tất cả đều có.

Abid kẻ người Châu Phi mà Thu Phong chú ý nhất đang đứng sừng sững trước mặt Thu Phong như đang chờ gì đó.

Chỉ mới hai tháng không gặp Thu Phong cảm nhận được sự ôn trọng hơn hẳn trong con người của Abid, một người suốt ngày ở trong một cái dinh thự để làm một tên bảo vệ quèn thì chẳng bao giờ có thể khá hơn nổi.

Không ra ngoài không tiếp xúc thì cuộc sống cứ như cầm tù vậy, chẳng ngộ ra được thứ gì, không vươn trải cũng chẳng nhận ra được cái gì.

.....

“ Mục đích sống của tôi là gì? Tôi đang làm cái gì đây? Cứu rồi quốc gia này sao? Cứu rồi những con người cùng cực này sao?

Đây là đang sống sao? Một thế giới tôi chẳng biết rõ về nó... tôi đang cố làm cái gì vậy?

Tạo ra chết chóc để giải quyết mọi thứ sao? Tôi... tôi... tôi giết hết tất cả họ rồi... A A A A A A A A A A A A A A A A A A A A A A “

Một tiếng hét lớn vang lên giữa một đêm trăng máu.

Một hình ảnh, một con người quỳ gối trước hàng đồng xác chết hiện lên.

Một người mặc một bộ giáp kì quái màu đen trên tay cầm một thanh trường kiếm dài hơn một mét hình đầu lâu.

Quay lại kỹ hơn để nhìn thì gương mặt hắn ta toàn vết máu nhưng hiển nhiên lại không có một vết thương nào. Gương mặt ấy thập phần thân quen với chúng ta, một gương mặt khôi ngô nhưng không đẹp trai mà lại mang cho người nhìn một cảm giác mạnh mẽ khó tả.

Gương mặt ấy chính là gương mặt của Thu Phong.

Lúc này Thu Phong không biết tại sao anh lại ở đây, anh không biết mình đang làm cái gì. Trên tay anh có máu, trên tay anh có kiếm, trước mặt anh là vô số xác chết còn nóng hổi.

Ở đây ngoài anh ra dường như chẳng còn ai sống. Vậy? Ai giết những người này?

“ Tại sao? Tại sao? Tôi đã làm gì? Tôi làm gì họ... “

Ánh mắt Thu Phong lúc này trở nên điên dại, hai tròng trắng của anh từ lúc nào đã giăng đầy tơ máu. Gương mặt anh không biết là khóc hay cười mà trở nên quái dị, đó không phải là biểu cảm của anh.

Giờ khắc này Thu Phong cầm thanh kiếm nhuốm đầy máu lên nhìn chăm chăm vào nó.

Một thanh kiếm cực kì bén, vẻ bóng loáng của nó không thể bị giấu đi bởi những vết máu loang lổ trên thân kiếm.

Khẽ lau nhẹ vết máu trên thanh kiếm đi, nhìn vào nó Thu Phong thấy hình ảnh gương mặt của mình phản chiếu trong đó.

“ He he he he he he he...! “

Một giọng cười ma quái vang lên, mà người cười không ai khác chính là Thu Phong. Mà anh lại không hề cười, anh không có cười.

Gương mặt trong thanh kiếm kia là gương mặt anh đúng mà? Mà sao nó lại ma quái thế kia?

Nụ cười rộng toác ra đến mang tai, đôi mắt thì trợn to lên toàn tơ máu. Anh hoàn toàn không nhận ra đây là mình.

Nhưng anh không hiểu sao anh lại cứ cười.

“ He he he he he... chó chết... he he he...dừng lại đi... he he he he... A A A A A... he he he he... “

Tiếng cười lẫn tiếng la hét của Thu Phong vang lên tận bầu trời đêm.

“ A a a a a a... Hực... phì phì phì phì... “

Bỗng Thu Phong bật người dậy thở hồng hộc. Khắp người anh lúc này toàn là mồ hôi, quang cảnh máu me khi nãy đã hoàn toàn biến mất.

Nhìn vào tay mình Thu Phong mới chợt nhận ra vừa rồi là mơ:

“ phù... mơ, thì ra là mơ... “

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu Thu Phong mơ những giấc mơ toàn máu me thế này rồi.

Người đời thường bảo giấc mơ có máu là giấc mơ xui xẻo, nhưng với anh dù gặp giấc mơ có máu hay không thì mọi chuyện vẫn bình thường. Vốn với anh từ xưa tới giờ anh chưa bao giờ xui xẻo, cũng chưa bao giờ may mắn.

Anh không tin vào sự hên xui may rủi, cũng không tin vào số phận. Bởi chính anh nắm giữ số phận của anh mà không phải là người khác.

Những giấc mơ kì quái khiến Thu Phong không thể ngủ tiếp được, anh bắt đầu rời giường bước xuống căn gác nhỏ của mình. Với tay lấy gói thuốc ở bếp cùng chiếc áo khoác sau đó Thu Phong mở cửa đi ra khỏi phòng trọ.

Lúc này nhìn vào đồng hồ kim mới chỉ đến ba giờ sáng.

“ Thôi đi bộ vòng vòng một tí rồi tập sau vậy... “

“ Tách tách! “ – tiếng bật lửa.

Thủ thi một câu Thu Phong khẽ châm lửa đốt thuốc lên.

Khi anh gặp những trường hợp giống kiểu giấc mơ khi nãy nó khiến anh mệt mỏi, mà một khi mệt mỏi thì chỉ có thuốc lá mới có thể giải bày được sự mệt mỏi này của anh.

“ Cóp cops cops... “

Tiếng giày của Thu Phong vang đều đều lên trong bóng đêm.

Khu ổ chuột vốn chẳng có đèn, nhưng được cái hôm nay trăng tròn lại chẳng có sương nên Thu Phong thoải mái đi vòng vòng khắp nơi.

“ Cuộc đời này sẽ đi về đâu đây?... Haizzzz! “

Kéo một hơi thuốc Thu Phong ngẩng đầu lên trời than vãn về cuộc sống của mình.

“ Anh Phong? “

Bỗng trong đêm một tiếng hô vang lên.

Thấy giờ này còn có người gọi mình Thu Phong vẫn không trả lời mà quay lại đằng sau coi có ai không. Bởi cho dù không tin vào số phận nhưng vẫn tin ma a, đi đêm hôm mà có ai gọi tên mình người thì không sao gặp ma gọi là đi mút mùa.

“ Tạch tạch tạch tạch... “

Thu Phong vừa quay đầu lại liền nghe tiếng bước chân chạy tạch tạch về phía anh.

Lúc này xuất hiện trước mặt anh là một thằng tiểu đệ dưới trướng anh lúc anh trở thành kẻ dưới trướng một mình Ngũ Tỷ.

“ Chào anh Phong! Giờ này anh chưa ngủ sao mà đứng ở đây vậy? “

Tên tiểu đệ kia ngó nghiêng xung quanh Thu Phong coi có ai nữa không để chào luôn một thể. Điều đó cho thấy thằng cu này cũng khá biết điều khi nói chuyện với đàn anh của mình.

“ Bốp! “ – Thu Phong vỗ một cái vào đầu tên tiểu đệ một cái nói – “ Nhìn cái gì vậy? “

“ Dạ không gì... “

Tên tiểu đệ xoa xoa cái đầu, nói chuyện với Thu Phong mà mắt nó cứ nhìn ra phía sau.

“ Ê thằng này... đừng làm tao sợ mày? “

Mặt Thu Phong bắt đầu tối xầm lại, tay anh lay lay thằng cu trước mặt mình liên hồi.

Mặc dù anh không sợ ma nhưng hành động của thằng này khiến anh cảm thấy ghê ghê, nói chung là hiệu ứng quần chúng ấy. Khi một thằng sợ

cả đám sợ theo.

“ Soạt... “

Một tiếng động vang lên Thu Phong giật mình quay ra đằng sau thì thấy một con chó lông liếc ghê ngợm chắc hẳn là chó hoang đang chạy bán sống bán chết về phía này.

“ Gâu Gâu! “

“ Chó... má... anh Phong anh Phong... “

Tên tiểu đệ hoảng sợ núp sau lưng Thu Phong run lên bần bật.

“ Mà sợ chó à? “

Thu Phong quay sang cười cười nhìn thẳng tiểu đệ núp sau lưng nói.

Là một con chó bình thường, nó mặc dù có bộ lông màu đen nhưng rồi bởi.

Con chó bỗng chạy lại phía Thu Phong mà không làm gì cả, nó chỉ ngửi ngửi mũi giày anh rồi một hồi sau phe phẩy cái đuôi cụt của nó mà lè lưỡi ra liếm liếm vào chân Thu Phong.

“ Chó ngoan... lại đây... “

“ Ừm ừm “

Thu Phong cúi xuống rờ nhẹ vào đầu con chó đen, nó cảm nhận khẽ rên lên một tiếng hưởng thụ.

Sờ vào đầu nó Thu Phong mới thấy lông nó sần sùi kết lại với nhau, khỏi cần nhìn kỹ Thu Phong cũng biết cái này là vết máu cô đọng lại khiến

lông nó bết như thế.

Sờ soạng lung tung người con chó một hồi Thu Phong mới thấy nó có một vết thương ở đầu, ở lưng và một đường ở má đùi.

“ Súc vật...! “

Thu Phong mở miệng mắng chửi một tiếng.

Chửi cái bọn gây ra cho con chó nên nông nổi này. Trước giờ Thu Phong hồi bé có ngu ngu bị dụ ăn thịt chó một lần, lần đó anh ới hết cả ra. Rồi sau này vào quân đội có huấn luyện chó, anh coi chó như anh em bạn bè vậy.

Đời anh ghét nhất mấy thằng trộm chó hoặc bọn ăn thịt chó không gớm mồm. Đừng có nói anh giả tạo mà thực sự là vậy.

Chó sinh ra để làm bạn với con người, là bề tôi tớ trung thành nhất của con người chứ không như trâu bò heo lợn sinh ra cuộc sống vốn đã ấn định cho nó làm thực phẩm cho người.

Động vật sinh ra luôn có vai trò khác nhau, dù có nói Thu Phong giả tạo cũng được. Căn bản con người tồn tại đã là một phần sai lầm của đấng tạo hóa.

Chẳng giúp ích gì được cho sự sống ngoài việc tàn phá nó, đứng đầu chuỗi thức ăn mà lại hủy đi vô số chuỗi thức ăn khác.

“ Ầng... “

Bực dọc Thu Phong bế hẫng con chó lên, anh không ngại bản cũng chẳng sợ nó cắn. Dù nó cắn lực hàm của nó chưa chấn đủ làm anh bị thương.

“ Anh... anh Phong? Anh tính thịt con chó hả... đừng? “

“Ủa mày sợ chó mà cũng sợ nó bị thịt à?... Đùa thôi chứ tao đem về nuôi, nó đang bị thương...”

Thu Phong quay ra sau cười nói với thằng tiểu đệ của mình.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Sắp Có Biến . . .

“ Ngoan nào ăn đi... “

Sáng sớm tại căn phòng trọ của Thu Phong.

Hôm nay anh không đi tập nữa mà khi bế con cẩu mực kia về nhà thì anh liền nấu nước lên tắm cho nó cả tiếng đồng hồ để cho người nó sạch sẽ.

Một hồi sau tắm nó xong thì anh lại chạy ra chợ mua ba thứ linh tinh như tông đơ hớt tóc để hớt trụi bộ lông của con chó, tiện thể anh ghé tiệm thuốc mua vài thứ sát trùng về.

Cuối cùng cạo sạch bộ lông đen thui của con cẩu Thu Phong thấy vết thương của nó từ lâu đã đóng vảy đen lại, giờ có sát trùng băng bó hay gì cũng vô dụng thế là anh để yên như vậy. Chỉ tội con chó khi không bị cạo trụi lông nhìn trông rất buồn cười.

Lúc này Thu Phong lạt lạt đặt chạy ra xe côm của ông bác đầu ngõ mua về hai hộp côm, một cho anh và một cho con mực kia.

“ Này... không ăn à? Hay giận tao cạo lông mày? “

Nghe Thu Phong nói đến bộ lông của mình con chó liền nhìn anh bằng ánh mắt chẳng mấy thiện cảm.

“ Gì? Tao lôi mày về rồi mày tính phản à? Thế có ăn không? “

Có lẽ do ở một mình quá nhàm chán mà lại tỏ vẻ với những kẻ xung quanh, ngoài Nhược Y hay gọi điện cho anh ra thì anh dường như gắn một bộ mặt khác để nói chuyện với những kẻ xung quanh anh.

“ Xoạt! “

Như hiểu được Thu Phong nói con cầu mực kia dùng chân trước đẩy hộp cơm về phía Thu Phong xong nó làm một hành động như có linh tính vậy. Nó dùng cái mõm chó của nó đẩy đẩy hộp cơm sau đó ngẩng ngẩng cái mồm nó về phía Thu Phong ý bảo anh ăn đi.

“ Bảo tao ăn à? “

Thu Phong từ tay chỉ vào mặt mình nói.

Anh cảm thấy con chó này cũng lanh áy chứ mà sao người ta lại bỏ nó nhỉ. Khi kiểm tra mấy vết thương trên người nó anh thấy vết thương đó không phải do người đánh mà do con gì đó có móng vuốt sắc bén cào lấy nó.

Mà ở thành phố này làm gì có con gì ngoài con mèo có móng sắc chưa kể ở đây còn không có rừng quốc gia thì lấy đâu ra bị động vật khác cào cho. Mà nó là chó hoang thì thường hay lang thang chỗ nào nó cảm thấy an toàn và có thức ăn, tới đây được hai tháng Thu Phong chưa thấy một con chó hoang nào chứ đừng nói đến con mực trước mặt này.

“ Ăn đi, tao ăn rồi mày không thấy à? “

Vuốt cái đầu nơi duy nhất còn lông của con chó Thu Phong nhẹ nhàng nói.

Mà nói đi nói lại anh vẫn không thể nhịn cười được cái bộ dạng này của nó. Không biết tại sao mà mặt con chó này lại có những biểu cảm sắc thái

mà chỉ có duy nhất một loại chó có nhiều biểu cảm, Husky loại chó có gương mặt biểu cảm bố đời nhất thế giới.

Sau khi nghe Thu Phong nói xong thì y như rằng mặt con chó liền nghiêm lại, nhìn trông rất ngầu lòi như thể muốn nói mày ăn hồi nào sao bố không thấy làm bố nhường cho mày ăn.

“ Nhìn cái gì? Ăn đi... à thôi để tao cắt nhỏ thịt ra cho mày, mất công ăn thịt rồi thừa cơm vứt đi phí! “

Nói xong Thu Phong cầm hộp cơm đi ra sau bếp, cầm lên ngay đúng lúc con chó quyết định há mồm ra định ăn.

Thế là nó đi lẻo đẻo sau lưng Thu Phong. Một hồi sau anh cắt thịt bỏ ra như cho em bé rồi trộn đều nó lên xong xuôi mới đặt xuống đất cho con cầu.

Hôm trước sau cái vụ tập hợp kia Thu Phong cũng đã xác định rõ tình hình ai làm những gì và ai không làm những gì.

Tổng cộng năm mươi vệ sĩ trong đó có bốn mươi lăm người tham gia được vào các tổ chức hắc đạo của thành phố. Trong bốn mươi lăm người thì chỉ có hai người đáng chú ý nhất là vào được một trong hai băng lớn nhất thành phố là Tiger và Brody Jenner.

Tiger và Brody Jenner là hai người gốc Châu Âu, ngoài Abid ra thì hai kẻ này có sức chiến đấu ngang ngửa Abid. Sau khi được Thu Phong huấn luyện cho cả tháng lúc còn ở miền Nam thì trừ những người tư chất bình thường ra có tổng cộng sáu người khiến Thu Phong chú ý nhất có ba người Abid, Tiger, Brody Jenner trong đó.

Về phần Tiger và Brody Jenner có máu liều hơn hẳn Abid.

Hai thằng ôn này ngày đầu ra Bắc tức ở thành phố Quảng Phúc này đã tới quán Bar địa bàn của băng đầu trâu nhất thành phố để gây sự.

Nói hẵn ra cũng không phải là gây sự mà là trực tiếp xin nhập vào băng của bọn chúng, kẻ cầm đầu băng này là một người gốc Xích Quỷ chứ không phải là người nhập tịch.

Vốn băng này cũng rất kiêu ngạo, tự nhiên hai tên không biết từ đâu ra cũng không phải là người Xích Quỷ chính gốc tự tiện xin vào băng đòi trực tiếp gặp mặt kẻ đứng đầu của quán Bar lúc đó để nói chuyện.

Nói đi cũng phải nói lại hai thằng này cũng là vô tình tới đúng ngay địa bàn của băng mạnh nhất mà thôi đó cũng là một phần may mắn.

Khi đó đám người của băng ấy tất nhiên sẽ không cho chấp nhận những kẻ ngạo mạn không biết trời cao đất dày tự nhiên trên trời rơi xuống đòi nhập băng mà không có chút quan hệ với bất cứ người nào trong băng điều đó tất nhiên là không được.

Thế là sau đó xảy ra một cuộc cãi vã, đỉnh điểm dẫn đến đánh nhau. Hai người Tiger và Brody Jenner bị tất cả côn đồ trong quán Bar lẫn xung quanh đó tổng cộng gần sáu mươi người vây đánh.

Do được Thu Phong huấn luyện cộng với trước đó cũng được đào tạo bài bản từ tay của người bố già Nhất Phương nên Tiger và Brody Jenner đầu trâu không biết sợ là gì cũng ở lại choảng nhau với người ta.

Vả lại quán Bar cũng nhỏ, cùng lúc chỉ có khoảng năm sáu người lao lên đánh. Đâu cứ phải đông là có lợi, cho dù một trăm người thì chen chúc ở nơi rộng rãi thì cùng lúc chỉ lên được hơn mười thằng là cùng.

Mà cái Thu Phong huấn luyện cho đám vệ sĩ của mình là lấy thiểu số đánh đại số. Mỗi một đòn đánh ra đều dứt điểm dứt khoát, cộng thêm ánh

mắt quan sát và cả phản xạ nữa.

Tính ra nếu để từ người lên đánh, thằng này gục xong đến thằng khác lên thì chắc chắn Tiger và Brody Jenner sẽ không chịu được lâu.

Dù được Thu Phong huấn luyện như vậy nhưng sức vẫn có hạn, khi đánh gục được hai mươi tên thì cả hai người bắt đầu có dấu hiệu bị thương. Đúng ngay lúc đó tên đại ca được giao cho quản lý địa bàn xung quanh khu quán Bar đó liền xuất hiện bảo tất cả dừng tay.

Sau đó hẳn ta cho gọi Brody Jenner và Tiger vào phòng tiếp khách để nói chuyện riêng.

Cũng không biết nói những thứ gì mà sau khi trở ra Brody Jenner và Tiger cúi đầu xin lỗi các anh em đánh nhau khi này cũng như chính thức trở thành người của băng đảng mạnh nhất Quảng Phúc.

Tuy nhiên có một vài lý do khó nói nên Thu Phong chỉ có thể gặp riêng hai người đó. Anh cũng không rõ tường tận lý do tại sao hai người đó có thể dễ dàng nhập băng được, dù là máu liều đi chăng nữa.

Nếu chuyện này để lan rộng ra thì chắc đây đưa tới kiểm chuyện rồi xin vào băng thì rất khó mà kiểm soát được.

Mà nó cũng đã xảy ra rồi. Vài thằng trẻ trâu vì muốn được tiếng làm người của băng mạnh nhất liền lao vào địa bàn của băng đó kiểm chuyện, kết quả chưa kịp hó hé đã bị đập một trận như tử.

Tính luôn khoảng thời gian hai tháng thì khoảng trên dưới bảy chục thằng bị đập vì cái tội đánh liều như vậy. Không có khả năng thì đừng làm những chuyện như kẻ khác, đó là bài học rút ra cho những kẻ ăn theo con đường đi trước.

Không phải cứ bắt chước jAHsRM8 người đi trước sẽ thành công.

.....

Ban đêm Thu Phong tới địa bàn trên tay mình. Phải nói là đêm nào anh cũng phải có mặt ở đây để duy trì trật tự ngầm.

Trong băng ổ chuột này, mọi người có thể không sợ Trung Tín nhưng Thu Phong thì khác. Năm đầu hai trăm bị đồn thành một mình Thu Phong đầu hai trăm người.

Sự khủng bố của anh vô tình tạo ra một hình ảnh người đàn ông không thể đánh bại trong băng. Dù là lục nát cả thành phố chưa chắc ai có khả năng đánh nhau giỏi như Thu Phong.

Chuyện của Thu Phong sớm muộn cũng truyền ra ngoài, và nó cũng bị truyền ra ngoài rồi. Các băng đảng lân cận khác thay phiên nhau cho người lén gặp Thu Phong để mời anh về băng của họ với hàng tá lợi tức khiến người khác đỏ mắt.

Nhưng không là không, nếu Thu Phong là người khác chắc chắn anh sẽ đồng ý, nhưng mục đích của anh là khác. Một mục đích có người biết có người không mà chắc chắn mục đích ấy sẽ không bao giờ bị lộ.

Ngũ Tý con chuột già ấy tất nhiên theo dõi mọi nhất cử nhất động của Thu Phong, Thu Phong cũng biết nhưng anh vẫn cố tình như không biết gì cứ để lão theo dõi.

Tất nhiên sau khi theo dõi Thu Phong một thời gian thì ngoài việc anh tới địa bàn của băng khác gặp mấy thằng lo Choi nước ngoài để tám chuyện ra thì những lời mời mọc kia đều bị Thu Phong từ chối tất. Điều đó khiến lão Ngũ Tý rất là hài lòng.

Nhưng hài lòng không có nghĩa là tin tưởng, cái từ nhưng này nhắc rất nhiều mà nó quan trọng là “ nhưng “.

Nhưng ở chỗ lão không hiểu tại sao Thu Phong lại trung thành đến vậy, lão không tìm ra được lý do. Đáng lý ra Thu Phong phải hận lão và ngay lập tức đồng ý khi có lời mời khác thơm hơn chứ.

Mà nghĩ đi nghĩ lại lão ta vẫn không tìm ra nguyên nhân. Sức của lão ta chưa đủ lớn đến nỗi mò ra tất tần tật lai lịch của Thu Phong, nhưng ít nhất giấy tờ lẫn thân phận của anh đều là thật... lão ta cho là vậy.

Và cái lý do mà lão ta nghĩ khiến Thu Phong không rời đi là vì đám người Chí Khải, Nhật Huy. Theo lão đoán được tính cách của Thu Phong chắc hẳn là một người trung nghĩa chính trực luôn bảo vệ anh em.

Khoảng thời gian Thu Phong gia nhập băng cũng là khoảng thời gian băng của lão phát lên nhiều nhất. Tất cả các vụ kiếm chuyện lật vật của băng khác đều giảm hẳn kể từ khi Thu Phong tiếp nhận một nửa địa bàn dưới trướng lão.

Không, phải nói là gần như không có một vụ nổi loạn nào trên địa bàn mà Thu Phong được giao. Trong khi đó địa bàn của Trung Tín lại bạo loạn rất khó kiểm soát.

Điều này đối với Ngũ Tý cũng là một việc tốt nhưng với Trung Tín lại là một chuyện không thể chấp nhận được.

Anh em dưới tay hẳn càng lúc càng bị thương nhiều, dù là chỉ có vài bọn kiếm chuyện lật vật nhưng con số đó càng lúc càng nhiều khiến hẳn khó lòng mà kiểm soát.

“ Phong Đen ơi là Phong Đen... Tao không đụng mày thì thôi... mày lại đụng tới tao... được rồi... Tao sẽ cho mày xem thằng nào là chủ cái đất này!

“

Trong một căn phòng đèn mờ, gương mặt đều giả của Trung Tín hiện lên. Hắn vừa lầm bầm nói gì đó, mà kẻ hắn nói tới lại chính là Thu Phong.

Trên tay hắn lúc này cầm một con dao găm đang tung qua tung lại trên không. Dường như bức tức chuyện gì đó, ánh mắt hắn trở nên điên dại:

“ Rầm! Phập...! Rung~~~~~ “

Con dao bị Trung Tín phóng thẳng vào miếng hồng tâm gỗ treo trên tường. Tác động mạnh khiến miếng gỗ rớt xuống. Con dao thì liên tục rung lên với tần xuất cao.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Người Đó Không Phải Anh !

Vũ trụ 1 – Địa Cầu.

Bắc Cực một nơi có vai trò như bộ máy giữ nhiệt cho địa cầu. Theo luật quốc tế, không nước nào hiện sở hữu Bắc Cực hay vùng Bắc Băng Dương bao quanh nó. Năm nước quanh Bắc Cực, Nga, Canada, Na Uy, Đan Mạch (qua Greenland), và Hoa Kỳ (qua Alaska), bị hạn chế bởi một Vùng đặc quyền kinh tế 200 hải lý từ bờ biển nước mình, và vùng bên ngoài giới hạn này thuộc quyền quản lý hành chính của Cơ quan Quản lý Đáy biển Thế giới.

Từ khi phê chuẩn Thỏa ước Liên hiệp quốc về Luật Biển, một quốc gia có thời hạn mười năm để ra tuyên bố chủ quyền với vùng 200 hải lý. Na Uy (phê chuẩn thỏa ước năm 1996), Nga (phê chuẩn năm 1997), Canada (phê chuẩn năm 2003) và Đan Mạch (phê chuẩn năm 2004) đều đã đưa ra các dự án dựa trên các tuyên bố của họ rằng một số khu vực của Bắc Cực phải thuộc lãnh thổ của họ.

Bởi lẽ vậy Bắc Cực chỉ có thể sở hữu vùng 200 hải lý đó ngoài ra chính bên trong Bắc Cực thì lại không có quyền sở hữu.

Chính cái lý do đó mà các nước có vũ trang mạnh như Nga hay Mỹ đều lập một căn cứ quân sự hay đơn giản là những phòng nghiên cứu dưới lớp băng dày hàng trăm mét ở đó. Phức tạp hơn là những phòng nghiên cứu về người ngoài hành tinh, các vật thể lạ, thậm chí một số phòng nghiên cứu còn có cả xác những con quái vật dài hàng trăm mét bị đóng băng ở đó.

Không chỉ Nga và Mỹ mà thậm chí Trung Quốc cũng tự cho mình cái quyền thiết lập căn cứ quân sự ở Bắc Cực.

Giống như Trung Đông vậy, Bắc Cực tuy ít người ở nhưng nó lại rất loạn. Không luật lệ, không cấm cản bất cứ điều gì. Có điều những quốc gia đó khi ở Bắc Cực nếu không có vấn đề gì thì quân nhân của họ luôn tránh xảy ra xung đột.

.....

Sonic cậu bé siêu tốc độ này đang bị giam ở chính Bắc Cực đây, quên nói, ngoài các quốc gia ra thì những kẻ nhiều tiền có khả năng cũng có thể mở cái gì đó dưới lòng băng Bắc Cực này.

Diễn hình là kẻ mà Master Speed đi theo đây.

“ Thiếu gia... ngài nói tên kia chính là người anh em của ngài khi trước sao? “

Trong căn phòng có lò sưởi bằng điện, Master Speed đang quỳ một chân xuống trước mặt một người đàn ông khoác trên mình bộ áo lông thú màu trắng.

Một giọng nói thập phần quen thuộc với chúng ta, là anh ta nhưng cũng không phải là anh ta.

“ Ừm! Là một cậu nhóc ta đã cứu ở vũ trụ kia. Mà việc gì phải quỳ vậy, ta có trách người đánh nó đâu... Đứng lên đi! “

“ Vâng thưa thiếu gia! “

Lúc này Master Speed dường như trở thành một kẻ dưới ngoan ngoãn vâng lời và sợ sệt kèm theo đó là một tia kính phục chứ không đơn thuần

chỉ sợ rồi khi hết sợ sẽ tạo phản.

Sau khi đứng lên Master Speed đi tới một chiếc ghế nệm đặt mông ngồi xuống rồi từ từ nói ra những thắc mắc trong đầu hắn.

“ Thiếu gia quả thật có duyên với những kẻ sở hữu trong mình chất tốc độ nhỉ! “

Lời nói tuy có chút là thiếu tôn trọng nhưng giọng điệu lại thập phần kính nể.

Vị được gọi là thiếu gia kia tới tận giờ vẫn không thấy rõ khuôn mặt mà chỉ thấy được môi dưới của anh ta đang nhấm nháp ly cacao nóng hổi trên tay.

“ Chà... thật là thích cái lạnh ở đây mà, cả ngày lười chẳng muốn làm gì!
“ – Người thanh niên kia thở ra một ngụm hơi nóng sau đó hắn đặt nhẹ ly cacao xuống bàn thủy tinh – “ Ạch! “

Lúc này một gương mặt, gương mặt cực kì thân quen, quen đến lạ... Thu Phong. Là gương mặt của anh. Nhưng? Anh đang ở vũ trụ khác mà?

Người thanh niên mang khuôn mặt của Thu Phong kia ngòai dựa người ra thành ghế, một gương mặt một biểu cảm mà trước đây Thu Phong chưa từng có. Biểu cảm của hắn ta một biểu cảm của sự coi thường, coi thường mọi vật trên thế giới này.

Gương mặt mang nét tự tin trộn lẫn vẻ coi thường thế giới, kẻ mang gương mặt của Thu Phong ấy bắt chéo chân lại với nhau rồi mở miệng nói:

“ Ta!... Làm việc xưa giờ chưa bao giờ không có mục đích. Mỗi việc ta làm, mỗi hành động của ta đều có mục đích của nó. “

Giọng nói cũng mang đặc khuôn giọng nói của Thu Phong vang lên.

Lúc này khi nghe người đó nói gương mặt của Master Speed bỗng nhiên đỏ mề hôi hột. Thấy vậy kẻ mang gương mặt của Thu Phong nói tiếp với giọng điệu tự tin lẫn coi thường ấy.

“ Mà ngươi yên tâm. Có mục đích không có nghĩa ta lợi dụng những kẻ đi theo ta, ta sẽ dùng cái này... “ – Hắn chỉ vào đầu mình – “ Để khiến các ngươi trung thành và cũng để khiến ta bảo vệ được các ngươi. Tất cả những ai theo ta chỉ cần không cãi lời ta đều sống, dù cho ta chết thì kẻ đó vẫn sống... nhưng chỉ cần làm ta cảm thấy mình bị phản bội thôi... dù chỉ một chút... “

“ Xoảng! “

Kẻ mang gương mặt giống Thu Phong kia bỗng đưa chân ra hất ly cacao trên bàn rơi xuống dưới đất.

Một hành động đơn giản nhưng mang theo nhiều ý nghĩa.

Kẻ ấy, một kẻ mang đầu óc xuyên việt, một quả óc của thiên tài, một người từng là quân nhân khiến cả một thế giới kính ngưỡng... chàng thanh niên ấy tên Quốc Phong.

.....

“ Thả tao ra... thả tao ra... “

“ Rung~~~~~ “

Trong một căn phòng nhỏ xíu dw2ngZC bằng thủy tinh. Nơi đó Sonic đang bị nhốt.

Liên tục la hét liên tục rung người để đi xuyên qua tấm kính thủy tinh mỏng lét kia nhưng tuyệt nhiên Sonic không thể nào đi xuyên qua được.

“ Rầm rầm rầm!... “

Tính đến giờ cũng hơn một ngày Sonic cố gắng ra khỏi cái lồng thủy tinh này rồi, nhưng tuyệt nhiên ngoài những tiếng động lớn tỏ vẻ như tấm kính sắp bị vỡ ra thì tuyệt nhiên không có dấu hiệu gì cho thấy cái phòng thủy tinh này bị nứt nẻ.

Chán nản Sonic tựa người vào tường, xong dần dần tuột xuống.

Thằng bé bắt đầu chán nản, cái đầu nó vật vọ qua vật vọ lại.

“ Thiếu gia... thiếu gia... em còn chưa nói chuyện với anh mà... đây là đâu... tại sao lại bắt tôi... Các người thả tôi ra... “

Lảm nhảm, la hét, điên cuồng.

Hôm nay ngày thứ ba Sonic bị nhốt trong đây không ăn không uống cũng không hề ngủ.

Thằng cu cứ lảm nhảm như thế, cứ lảm nhảm thiếu gia này thiếu gia nọ. Xong cuối cùng nó không chịu được nữa liền ngủ thiếp đi.

Trong giấc ngủ nó mơ thấy ai đó đã mở cửa căn phòng bằng thủy tinh ấy, bế nó ra, bế nó đi đâu đó. Xong đặt nó vào một căn phòng ấm áp... nơi đó có người chữa trị hồi phục lại cho nó, trong cơn mơ nó thấy mặt thiếu gia của nó Quốc Phong.

“ Thiếu gia! “

Bất chợt Sonic bật người dậy, bao nhiêu là dây rợ gắn vào người nó bị giật tung ra.

“ Thiếu gia... thiếu gia... “

Không biết mê sảng hay cô ý, bỗng nhiên Sonic bật người dậy chạy khắp phòng tìm tìm tìm thứ gì đó gọi là thiếu gia.

Nó tìm khắp nơi không thấy rồi lại mở cửa ra, phát hiện cửa mở không được nó lại dùng cách rung người để đi xuyên qua... một lần nữa nó không đi xuyên qua được mà lại bị văng trở lại.

“ Cạch...! “

Lúc Sonic vừa bị văng ra thì cánh cửa cùng lúc lại được mở.

Nhìn theo cánh cửa Sonic thấy một bóng hình quen thuộc xuất hiện, một thân hình cao 1 m 80 một thân hình mang trên gương mặt một nụ cười coi khinh vạn vật – Quốc Phong.

Giờ khắc này môi miệng Sonic bắt đầu run lên bần bật, không biết do nhốt lại trong căn phòng kia gây ra tâm lý sợ hãi hay do niềm mong muốn gặp người thân duy nhất của nó trên đời.

“ Thiếu... thiếu... thiếu chủ... “

Bằng với tốc độ nhanh nhất bỗng chốc Sonic lao thẳng vô ôm chầm lấy Quốc Phong.

“ Hu hu hu... thiếu chủ thiếu chủ thiếu chủ... em sợ lắm, sợ sợ lắm... hu hu hu... “

Bị Sonic ôm đến ná thở mà Quốc Phong vẫn không dám đẩy ra bởi vì anh có lỗi, lỗi ở chỗ anh quên bèn đi mất cái vụ nhốt Sonic lại trong căn phòng kia. Mà người nhốt cũng không phải anh, anh chỉ kêu Master Speed đem về thôi mà thằng đó lại tổng Sonic vào trong phòng nhốt dị năng.

Đến hôm nay anh mới nhớ tới liền hỏi Master Speed, Sonic ở đâu thì mới nhớ ra được. Kể ra thông minh cũng mệt, nhớ nhiều chuyện quan trọng lại quên đi chuyện tầm thường.

“ Rồi rồi... Anh đây... ngoan nào... nín đi! “

Giọng nói âm âm quen thuộc mang theo chút kiêu ngạo ngày nào đã trở về bên tai Sonic.

Lần trước khi Thu Phong kia nó tưởng là Quốc Phong vừa tỉnh nó liền chưa có dịp gặp nên cũng chưa tiếp xúc chưa biết cảm giác đó như thế nào.

“ sịt sịt... “

Sonic hít sâu vào hơi do nước mũi chảy tề le hết ra ngoài, sau đó nó liền nói:

“ Thiếu chủ... thiếu gia... xin lỗi anh, khi anh tỉnh lại em không gặp được anh mà tới bây giờ em mới gặp được... lúc đó cơ thể em trở nên thanh hoa, tốc độ tiến thêm một bước nữa... ủa...? “

Nói tới đây Sonic cảm thấy mình bị sai sai chỗ nào đó liền dừng lại gõ gõ cái đầu để cố nhớ ra sự việc.

Một lát sau Sonic mới chỉ vào Quốc Phong nói:

“ Ủa? Ủa? Em nhớ là em bị xuyên... “

“ Người em cứu không phải anh... “

Giọng nói chậm rãi đầy vẻ tươi cười của Quốc Phong vang lên.

“ Hả?... Hả?... “

Chỉ một câu nói Sonic như không thể tin vào tai mình.

“ không... không phải anh???? “

Sonic bắt đầu cảm thấy khó hiểu, nó bắt đầu không tin vào mắt mình. Nó bắt đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó chỉ nhớ là bản thân nó đang chạy thì bị lạc trôi vào thế giới nào đó. Vừa xuất hiện chưa định hình thì bị một kẻ mang sức mạnh như nó mà lại mạnh hơn nó nhanh hơn nó gấp hàng tỉ lần bán hành cho nó.

Nó chỉ biết nó bị lôi tới một nơi nào đó băng giá, rồi bị đánh cho một trận.

Xong bị bắt nhốt... nhốt?

Nhốt?

Nhớ rồi, nó nhớ rồi. Nó bị nhốt trong một căn phòng thủy tinh, cả giấc mơ kia nữa, nó mơ mơ màng màng nhưng lại nhớ rồi, nhớ rõ rồi.

“ Vù... “

Bỗng nhiên Sonic biết mất trước mặt Quốc Phong, sau đó năm giây nó quay trở lại với cái người nhún nhún nhảy nhảy.

Nó bắt đầu nói:

“ Thiếu gia... à không thiếu chủ... thế này là sao? Tại sao em lại ở đây??? Đây là nơi nào, mà người anh nói không phải anh là sao, là sao em không hiểu gì hết vậy? “

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Tên Sát Nhân Tâm Thần

Thủ đô Xích Quỷ về phía Đông.

Đảo Giang Nam.

Một đảo cực kì rộng lớn nổi tiếng nhất thế giới bởi vì một thứ.

Nhà tù trên đảo IUI (Inviolable Up Island).

Nhà tù IUI là một nhà tù bất khả xâm phạm liên quốc gia dưới quyền sở hữu của Xích Quỷ.

Trên thế giới có tổng cộng ba nhà tù xuyên quốc gia dùng để cầm tù những tên tội phạm khét tiếng nhất thế giới.

Trong ba nhà tù ấy IUI là một trong số đó. Tuy nằm vào quyền sở hữu nhà tù là của Xích Quỷ nhưng quyền sở hữu tù nhân lại của liên minh quốc gia thế giới. Liên minh quốc gia thế giới bao gồm 197 thành viên.

Ngoài ra nhà tù IUI còn được mệnh danh là nhà tù bất khả xâm phạm trên thế giới bởi nó nằm trên đảo. Cả một hòn đảo rộng 20.000 km² (Rộng gấp 10 lần Sài Gòn với diện tích 2.096 km²) là một cái nhà tù.

Đúng hơn là nhà tù trên đảo hay đảo nhà tù, đại loại vậy.

Đảo Quảng Nam là đảo trực thuộc thành phố Quảng Phúc, đảo này cách đất liền khoảng 49 hải lý tức bằng 90km.

Một khoảng cách như vậy chưa kể đảo Quảng Nam là nơi thường xuyên xảy ra các trận dông bão lốc xoáy ngoài biển. Các tàu bè cực kì khó khăn trong việc di chuyển tới đảo nên thường chuyển tù nhân đến đảo này đều đi bằng tàu ngầm. Tuy hơi tốn kém nhưng lại cực kì an toàn.

Giang Nam... cũng là Giang Nam nhưng lại là tên người. Mà người là ai chắc độc giả cũng biết.

Sư huynh của Thu Phong ở vũ trụ 1.

Một kẻ mà Thu Phong cho rằng chưa nắm chắc đánh lại, một bóng ma trong lòng anh suốt từ năm anh 14 15 tuổi cho đến tận bây giờ. Thi thoảng có nhớ nhưng lại chẳng gặp được để chấm dứt cái bóng ma, cái bức tường thành cao ráo ấy đi.

Cách đây vài năm... chính xác vào năm 2189 (5 năm trước). Một nhà tù tên là Carandiru của quốc gia được mệnh danh là cha đẻ của bóng đá thế giới Balza.

Nhà tù này khét tiếng với cuộc thảm sát năm 2189, hay còn gọi là cuộc thảm sát Carandiru. Các giám ngục là người trực tiếp thi hành cuộc hành hình trên diện rộng này. Trong lịch sử 90 năm của mình, nhà tù này đã hành hình tổng cộng 2.300 tù nhân.

Trong đó có Giang Nam một trong số kẻ bị hành hình.

Là một kẻ song trùng giống sư huynh của Thu Phong bên vũ trụ 1, Giang Nam vũ trụ 2 cũng một thân tuyệt học không thua kém gì, thậm chí còn hơn rất nhiều. Bởi!

Bởi Giang Nam này là một tên sát thủ chuẩn mực. Dựa vào một thân sức chiến đấu vô hạn Giang Nam là một sát thủ được săn đón nhiều nhất trên thế giới hắc đạo cũng như bạch đạo.

Đám người thượng lưu thường lưu truyền nhau một câu cửa miệng rằng “ Một cốc tiền một mạng sống! Hai bóng hình một nghệ danh Nam Hải “.

Nghe như còn một kẻ nữa như Giang Nam, thật sự vậy. Giang Nam được ví như một kẻ sát nhân máu lạnh, mang theo mình một phong cách hung bạo lẫn lạnh lùng thì kẻ mang tên Hải tức Thụy Hải.

Thụy Hải một sát thủ luôn đi kè kè sau lưng Giang Nam như một cái bóng, đúng hơn là một cái bóng nghệ thuật.

Giang Nam là một người máu lạnh giết người không gớm tay nhưng cái đó là vì tiền hay đơn giản vì điều đó không làm hắn cảm thấy có lỗi.

Còn với Thụy Hải lại khác hoàn toàn, kẻ này là một tên tội phạm tâm thần, kẻ tin rằng sát nhân là một nghệ thuật còn hắn là một nghệ nhân. Từng bị giam trong ngục tối của nhà tù IUI, sau đó hắn được một vài thành phần hắc ám trong hội đồng cai ngục phóng thích.

Giờ, tên sát nhân hoàng loạt này lại trở thành tên sát thủ riêng của chúng. Sở trường của hắn là sử dụng súng bắn tỉa, Thụy Hải tạo nên những tác phẩm nghệ thuật tàn nhẫn, làm kinh hoàng cả nạn nhân lẫn những ai chứng kiến. Đạt được niềm khoái trá ác độc khi biểu diễn trên sân khấu tử thần do chính mình dựng lên, hắn là lựa chọn hoàn hảo để truyền đạt thông điệp quyền lực nhất: sự khủng bố.

Quay lại về với kẻ đang được nhắc tới Giang Nam. Cặp bài trùng luôn song hành với Giang Nam đương nhiên là Thụy Hải.

Hai kẻ sát nhân, hai tính cách khác nhau.

Sau sự kiện vào năm 2189 kia Giang Nam không bị giết mà ngược lại chỉ có một mình anh còn sống trong số 2.300 người bị giết, tức chỉ có 2.299

người bị giết còn sót lại một mình anh, một mình anh khi đó giết hơn hai trăm giám ngục tại đó bằng tay không để trốn chạy khỏi đất nước Balza.

Sau đó trại giam Carandiru bị buộc phải đóng cửa bởi tổ chức Ân xá Quốc Tế vào hai năm sau (năm 2191). Trong khoảng thời gian đó khi vừa thoát ngục Giang Nam tiếp tục cùng Thụy Hải đi trên con đường sát thủ, một kẻ giết người lấy tiền còn một kẻ giết người vì thú vui tao nhã.

Hai năm sau đó nữa tức vào năm 2193 Giang Nam bị chính Thu Phong hay chính xác là Quốc Phong gài bẫy trong một cuộc ám sát người lãnh đạo quốc gia Xích Quỷ. chính vào năm đó Giang Nam bị bắt, còn Thụy Hải không tham gia vào vụ nó nên may mắn thoát chết.

Vào đúng năm nay 2194 Thụy Hải một lần nữa trở lại nhà tù IUI để giải cứu Giang Nam.

.....

“ Há há há... loạn đi loạn đi... “

“ Đoàn... cách cách... Đoàn... “

Tại đảo Giang Nam nhà tù IUI lúc này nhà tù được mệnh danh là một trong ba nhà tù lớn nhất thế giới, nhà tù bất khả xâm phạm của thế giới lại một lần nữa trong lịch sử bị bạo loạn.

Lần thứ nhất là do Thụy Hải tên sát nhân tâm thần trốn thoát, một lần này nữa cũng là hấn. Riêng chỉ một mình hấn lại thêm lần nữa làm nhà tù này nổi loạn.

Không biết bằng cách nào và không biết bằng thứ gì mà Thụy Hải có thể đột nhập được vào nhà tù IUI một nơi có chế độ quan sát lẫn phòng vệ bậc nhất thế giới với những thiết bị cực kì tiên tiến.

Diễn hình như máy ra đa của nhà tù, trong phạm vi một hải lý chỉ cần có một vật thể kim loại nào hướng về phía này đều bị phát hiện. Hoặc ít nhất khi các tàu vận chuyển tới đảo Giang Nam khi phát hiện trên sóng ra đa đều phải báo danh ngay tức khắc nếu không sẽ bị pháo đài trên đảo bắn bỏ.

Cũng có rất nhiều vụ người lái tàu chậm trễ không kịp khai báo thân phận đã bị nhà tù IUI bắn chết bỏ xác ở dưới đáy đại dương không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng cũng chẳng ai có thể làm gì cái nhà tù hay cái đảo này cả.

“ Hú hú hú hú... “ – tiếng chuông cảnh báo của nhà tù vang lên, những ánh đèn màu đỏ liên tục hiện ra mất đi với tầng số cao.

Trong văn phòng của Cai Ngục Trưởng.

Một người đàn ông ngồi trong một căn phòng tối tăm với hàng đồng màn hình máy tính trên bàn, gương mặt hắn ta đang trở nên bặm trợn hơn bao giờ hết đến độ khiến người ngoài nhìn vào đều phải run sợ.

Lúc này một tên mặc đồ màu đen với dòng băng rôn trên tay có hai chữ “ Giám ngục “ đang bước đều tới trước bàn của cai ngục trưởng.

“ Báo cáo cai ngục! Bên ngoài nhà tù đang có biến cố... kẻ gây ra chuyện này là kẻ trước đây từng trốn thoát – Thụy Hải tên sát nhân tâm thần. “

“ Có một thằng mà không làm gì được hay sao mà phải chạy đến đây báo cáo? “

Giọng nói ồn ồn đến rùng rợn của Cai Ngục Trưởng kia vang lên khiến tên giám ngục cảm thấy dựng hết cả tóc gáy.

Nghe vậy hắn liền mở mồm nói:

“ Dạ thưa cai ngục... “

“ Rầm! “ – tiếng cửa đóng.

“ Cai ngục cai ngục... không xong rồi... tất cả các tù nhân không biết tại sao lại bị thả ra, cả nhà tù đang trở nên bạo loạn... “

Tên giám ngục kia chưa kịp nói thì một tên khác đeo băng 5qcWLlv rôn bảo vệ chạy vào cấp báo một cách nhanh chóng.

Lúc này không chỉ mặt giám ngục tái xanh cả lên mà cả tên Cai Ngục Trưởng đều trở nên giận tím.

Thân là Cai Ngục Trưởng nhà tù IUI hắn luôn tự hào nhà tù của hắn bất khả xâm phạm nhưng giờ thì khác, sau vụ việc của Thụy Hải hắn đã đủ muối mặt mà lần này lại bị thêm một lần nữa cũng là tên điên Thụy Hải kia.

“ Ngay lập tức huy động tất cả bảo vệ, phó giám ngục, giám ngục và cả thằng lười phó cai ngục kia tập hợp tại sảnh ngay cho ta. Trong vòng năm phút... năm phút... “

Tên Cai Ngục Trưởng cắn răng cắn lợi gần từng chữ trong sự tức giận, điều đó cho thấy hắn đã điên lên rồi, thật sự rất điên rồi.

Bên ngoài kia Thụy Hải như chẳng quan tâm đến sự điên loạn của Cai Ngục Trưởng mà hắn đang cười ha ha khoái trí vì gây náo loạn cái nhà tù đáng ghét này.

“ Cháy lên đi, quây lên đi các anh em... tao sẽ cho thấy chúng mày chết thế nào là nghệ thuật... bởi tao là kẻ tạo ra nó, tao là một nghệ nhân... ha ha ha ha ha ha... “

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 142+1: Thoát Ngục (1) (A)

Trong tầng ngục cuối cùng của nhà tù IUI. Tầng ngục tối tăm nhất nơi đây, một nơi đến ánh sáng cũng không thể lọt vào được.

“ Cạch... hự... cạch... hự... cạch... hự... cạch “

Đâu đó tại một căn phòng biệt giam tối tăm không thấy ánh sáng này luôn luôn có một tiếng động vang lên. Điều đó dường như đối với các tù nhân ở cái tầng này đã trở nên quá đổi là quen thuộc.

Trong bóng đêm năm ngón tay nhìn không rõ, một con người nào đó trong một phòng ngục tối tăm đang liên tục làm những hành động gì đó khiến rào sắt của căn phòng trở nên rung động.

Ngục tối IUI thiết kế từng căn phòng ngục đều có một đặc trưng là bóng bệ xung quanh là một bức tường, duy nhất chỉ có phía bên trên đầu là một khung sắt tầm hơn mét vuông.

Khung sắt ấy có rất nhiều chức năng như là nơi để cho tù nhân vào, là nơi để truyền thức ăn từ trên xuống cũng như là nơi các giám ngục đi qua đi lại rọi đèn kiểm tra.

Tại phòng giam số 16. Lúc này một tên bảo vệ đang cầm một cây gậy cao su đi chậm rãi chậm rãi tới phòng giam số 16.

“ Cong cong... “

Tên bảo vệ kia liên tục gõ cây gậy cao su lên trên khung sắt phòng giam 16 bằng một nhịp điệu nhẹ nhàng.

“ Hửm? “

Phòng giam 16 tất nhiên là có người, khi vừa nghe tiếng động thì một tiếng hử lạnh lùng của kẻ trong phòng giam đó vang lên.

“ Cong cong cong... cong cong... cong... cong... cong cong cong... “

Như một mật hiệu tên bảo vệ kia liên tục gõ vào thanh sắt một cách nhịp nhàng.

Đáp lại một tiếng gõ đồng loạt ấy kẻ trong phòng giam 16 như hiểu được chuyện gì thì ngay lập tức nhảy đu lên thanh sắt cách đầu hấn ba mét.

“ Pắc pắc! “

Kẻ đó hay tay bám vững chắc vào hai thanh sắt của khung sắt ấy. Dù trong đêm tối nhưng hấn bắt không hề có chút nào gọi là lỗi, ngược lại quá hoàn hảo như thể đây là chuyện hấn hay làm.

Lúc này khi nghe đích xác được tiếng động tên bảo vệ mới rút từ bên hông ra một chai nước sau đó hấn dùng đèn rọi thẳng vào mặt tên trong phòng giam số 16 kia.

Thường thì những ai ở trong bóng tối quá lâu khi tiếp xúc với một ánh sáng trực tiếp thì mắt của họ sẽ bị lóa. Nhưng không đối với kẻ phòng giam số 16 này lại khác, bị tên bảo vệ rọi đèn trực tiếp vào mặt mà mắt hấn không hề híp lại hay có bất kì dấu hiệu nào cho thấy bị lóa choáng gì cả. Như thể không có gì diễn ra vậy.

Lúc này đèn rơi vào ta mới thấy kỹ một gương mặt đối với Thu Phong khá quen thuộc cũng như là một gương mặt vừa là bạn vừa là một bóng ma 0S4UP4B khó vượt trong sâu thẳm tâm hồn anh.

Kẻ đó là Giang Nam.

Sau một hồi tên bảo vệ kia rơi đèn thẳng mặt Giang Nam thì hắn mới đưa một chai nước về phía Giang Nam. Đưa xuyên qua rào chắn bằng sắt.

Nhận lấy chai nước Giang Nam buông tay rơi xuống lại mặt đất, trong ánh đèn không đủ sáng kia của tên bảo vệ Giang Nam mở nắp chai ra tu nước ừng ực.

“Chà...”

Thở ra một ngụm dài Giang Nam lau cái miệng còn dính nước của mình sau đó bóp méo cái chai bằng nhựa kia.

Ngước mặt lên khung sắt Giang Nam hất hất cái đầu với tên bảo vệ kia ý bảo hắn tránh ra.

Hiểu ý của Giang Nam tên bảo vệ không những tránh ra mà là tránh xa mút mùa miên Tây Nam Bộ chỗ nào đó trong góc tầng giam này.

Giờ khắc này trong chính phòng giam số 16 kia bỗng nhiên Giang Nam chống ngược hai tay xuống đất. Từ từ, từ từ anh co hai tay lại:

“Bình... Cong cong cong cong cong...”

Đẩy hai tay lên, một hành động không tưởng diễn ra. Giang Nam đẩy cả người anh bắn một phát lên phía trần của buồng giam.

Hai chân của anh đạp thẳng vào khung sắt ấy, lực đạo mạnh đến nỗi khiến cả miếng sắt ấy bung hết cả trăm con ốc đến nỗi văng ra rớt xuống

mặt đất bên trên. Theo đó Giang Nam an toàn đứng được trên mặt đất rời khỏi phòng giam số 16 kia.

Nhưng chưa dừng lại đó, khi hai chân Giang Nam vừa tiếp đất thì không biết từ đâu ra trên nóc tầng giam bỗng có bốn bức tường điện màu đỏ đâm thẳng xuống bọc Giang Nam lại trong đó.

“ Phụt phụt phụt phụt.! “

Phải nói là chưa tới một khắc Giang Nam lại tiếp tục bị giam một lần nữa, nhưng không sao vấn đề là chỉ cần anh lên được đây là xong cả.

Giang Nam liếc mắt nhìn đáo đác bức tường đỏ bằng điện quang này, tuy có thể nhìn xuyên qua bên kia nhưng dòng điện của nó tới 20.000 vôn.

Với dòng điện 20.000 vôn này nếu để chạm vô thịt thịt sẽ nát như tương. Từng có một clip trên mạng thử về dòng điện 20.000 vôn này, nó khủng khiếp đến thế nào, nó có thể làm nát một trái dưa hấu chỉ bằng một dòng điện, làm lủng một tảng thịt to đùng cũng chỉ bằng một tia điện mỏng như đầu bút chì.

Vậy mà đây trước mặt Giang Nam đây là cả một bức tường bốn góc được chạy hoàn toàn bằng dòng điện ấy.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 142+2: Thoát Ngục (1) (B)

Chưa vội!

Giang Nam chưa vội ra khỏi cái lồng này, bởi dòng điện nó quá cao đi. Cũng không phải vì vậy mà anh đứng trong này rồi lại bị tống vào trong ngục thêm lần nữa.

“ Hự... ”

Khẽ gồng mình.

Giang Nam khẽ gồng cơ thể đầy cơ bắp, so với Thu Phong cái độ cơ bắp rắn chắc của Giang Nam chỉ có hơn chứ không kém. Với chiều cao 1 m 92 Giang Nam đứng với Thu Phong như thể không cân xứng vậy.

Càng gồng cơ bắp Giang Nam càng to hơn bao giờ hết, bộ quần áo tù màu cam cũng đứt gần hết cúc áo.

“ Xèo... xèo... xèo ”

Mấy chiếc cúc áo đáng thương ấy bay ra va vào bức tường điện bị bốc hơi một cách nhẹ nhàng.

“ Rung~~~~ ”

Sau khi gồng lên một hồi Giang Nam dần dần chuyển sang gồng một tay phải. Do gồng đến mức độ giới hạn của bản thân hay sao mà cánh tay của Giang Nam run lên liên tục.

Đúng lúc này gân trên cánh tay phải Giang Nam nổi lên hàng đông cái, trải dài khắp cả cánh tay.

“ Đung! “

“ Vụt! “

Một hành động nhanh như cắt diễn ra.

Vừa rồi khi gông lên Giang Nam bất chợt đâm một quyền cực kì mạnh vào bức tường điện kia, không hiểu cái định luật vật lý quái quỷ gì đang diễn ra mà một con người có thể trực tiếp tách một dòng điện 20.00 vôn ra thành một lỗ thủng to chà bá.

Khi lỗ thủng vừa xuất hiện Giang Nam ngay lập tức nhảy ra, sau đó nửa khắc bức tường điện kia trở lại như vẻ ban đầu.

“ Phiền phức... “

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ miệng Giang Nam.

Trong bóng đêm cặp mắt hí của anh như soi sáng hết mọi thứ, anh quay sang nhìn tên bảo vệ đang núp trong góc. Với góc nhìn của anh thì ngoài bức tường nơi tập trung ánh sáng ra thì không thể nào mà thấy được nơi tên bảo vệ đang đứng được, nhưng anh vẫn thấy là vẫn thấy.

‘ Ngoắc ngoắc ‘

Giang Nam ngoắc nhẹ ngón tay về phía mình, tên bảo vệ kia thấy thế liền lật đật chạy ra cúi đầu trước mặt Giang Nam.

“ Còn nước không? “

Bị hỏi tên bảo vệ gật đầu liên tục, không biết từ đâu ra tên bảo vệ lấy ba bốn chai nước từ sau lưng đưa lên bằng hai tay cho Giang Nam.

Nhận lấy hết Giang Nam tu một lượt sạch sành sanh không còn giọt nước nào.

Đối với người khác nốc nước khi đang khát sẽ hại nhưng đối với Giang Nam lại không hại mà ngược lại.

Giang Nam một cơ thể với mức độ dinh dưỡng thuộc hàng đầu thế giới, một con người bình thường như Giang Nam lại có một sức chứa calo kinh khủng 1.200.000 calo. Một cơ thể tối thượng phá vỡ mọi định luật của người bình thường.

Trong khi một người bình thường chỉ cần một lượng calo khoảng 2.000 - 4.000 để hoạt động trong một ngày tùy tạng người tùy người lao động nhiều hay người làm việc FLMWquOP bình thường.

Tuy với lượng calo khủng khiếp như vậy Giang Nam vẫn không chịu nổi nhiệt, suốt khoảng thời gian anh bị nhốt trong cái ngục này cứ một tháng anh mới được ăn một lần, nước cũng nửa tháng mới được uống một lần.

Tuy vậy lần này dường như họ nhận ra cơ thể anh quá khỏe mạnh, quá thừa calo lẫn sự trữ nước trong cơ thể nên hai tháng mới được ăn, một tháng mới được uống.

Nhiều thì nhiều, nếu không ăn uống gì như vậy mà lặp đi lặp lại liên tục Giang Nam cơ hồ cũng chịu không nổi.

Nói là kinh khủng so với một con người bình thường, cho dù là dị năng cũng vậy. Đó là đối với dị năng bình thường thôi...

Dị năng tốc độ, một dị năng siêu nhiên nhất thế giới. Một cơ thể của kẻ mang trong người hạt tốc độ một ngày phải tiêu hao ít nhất 60 tỷ calo để duy trì sức chạy.

Đương nhiên không một thực phẩm nào trên thế giới có thể cung cấp đủ lượng calo ấy, đó là tính trên sức người lẫn mức tính calo mà thôi. Thực tế sự tồn tại của dị năng đã là một nghịch lý nên chẳng thể dùng cái gì gọi là khoa học ra để chứng minh được do đó sức ăn của kẻ mang trong mình hạt tốc độ cũng chỉ gấp một trăm người bình thường tức gấp bốn lần sức ăn của Giang Nam.

“ Phì... “

Tu xong mấy chai nước Giang Nam chẳng thèm quan tâm nữa, không nói năng gì anh đi trực tiếp lên cầu thang tầng trên.

Lúc này tầng tới những phòng giam kế bên dù không có ánh đèn nhưng cũng đoán được có người được thả ra.

“ Thằng nào được thả vậy? “

“ Hình như phòng 16... “

“ Nó trốn ngục đấy... “

“ 16 mở cho tao ra với... “

“ 16...16... “

Vô số tiếng la hét của các tù nhân tội thiên cổ bị giam cầm cả mấy trăm năm có chết cũng không hết tội này liên tục la ó um xùm.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 143+1: Thoát Ngục (2) (A)

Khi một kẻ nào đó đánh bại một vị thần, hắn không còn là một người bình thường nữa. Số phận đó sẽ cắn chặt không buông tha và chèo lái hắn...
Kẻ Diệt Thần – Giang Nam.

Tầng ngục thứ 7 của nhà tù IUI.

Nơi Giang Nam ở là tầng tối cuối cùng tầng 8.

Trên thêm bậc cầu thang sâu thẳm dẫn xuống tầng 8. Lúc này ngoại trừ tầng 8 ra thì tất cả các tù nhân từ tầng bảy trở lên đều được thả chạy loạn khắp nhà tù.

Trong khung cảnh rối loạn ấy nếu để ý kỹ ta sẽ nghe thấy tiếng bước chân đều đều, bước nhịp nhàng trên những bậc cầu thang dẫn lên tầng 7.

Từ bảo vệ cho đến giám ngục lúc này ở tầng 7 tụ lại hàng trăm người mặc giáp bảo hộ, đầu đội nón bảo hiểm tay cầm khiên màu đen còn tay khác lại cầm một cái dùi cui cao su.

“ Chặn! Chặn hết tụi nó lại. Tuyệt đối không sử dụng súng, đánh đập thoải mái! “

Đứng trước đám người đó là một tên trưởng cai ngục tầng này. Hắn cao 1 m 7 cơ thể thô kệch, mồm miệng hơi thối mở miệng ra lệnh cho đám bảo vệ sau lưng mình.

Sau khi hắn vừa dứt câu đảm bảo vệ trang bị vũ trang đầy đủ liền lao lên xông vào đám tù nhân.

“ Póc póc póc.... “

Hàng FlkEu04J chục quả boom hơi cay được ném ra.

“ Xì xì xì... “

Lúc này đám tù nhân đang nổi loạn bỗng cởi hết áo ra bịt mặt lại sau đó chúng vẫn không dừng lại mà lao thẳng vào đám bảo vệ được trang bị vũ trang kia.

“ Rời khỏi cái ngục quái quỷ này thôi anh em... “

“ ô ô ô ô ô.... “

Bảo vệ có tới hàng trăm người thì tù nhân có tới hàng ngàn người, mà hàng ngàn tù nhân này tên nào cũng to cao đen hôi, cơ bắp cuộn cuộn. Nhiều tên một con chuột của nó thôi đập vô mặt kẻ khác cũng đủ ná thở rồi khỏi cần đâm đá chi cho mệt.

Vì sao? Vì đây là tầng 7, đa số những tên tội phạm truy nã cấp quốc gia đề bị giam nơi này. Còn tầng 8 tầng tối cuối cùng liên quan đến sự tồn vong của nhiều chính trị gia trên thế giới thì không nói.

.....

“ Xong lên anh em! “

“ Vụt vụt vụt... “

“ Bụp bụp bụp... “

“ Đánh bổ mày à? “

“ Bốp “

Một tên to con nào đó cao hơn hai mét, một mình hấn lao thẳng vào trong đội hình đối phương đội hình của đám bảo vệ mà càn quét.

“ Hây! “

“ Rầm rầm rầm... “

Như một cỗ xe tăng khổng lồ lao vào một bức tường mỏng manh. Với sức khỏe của tên đó, hấn làm tan rã cả một đội hình của đám bảo vệ.

Không chịu thua, khi nhóm bảo vệ này vừa bị rã ra liền có nhóm khác lên thay thế.

“ Tách tách tách... “

Giờ khắc này không còn là dùi cui cao su nữa mà là cây chích điện, bởi với bọn trâu bò này có đánh chúng cũng không đau phải dùng tới súng chích điện và gây chích điện thì may ra.

“ Á á á... “

“ Tách tách tách “

Hàng chục tù nhân bị giật cho đến ngất xỉu, tuy nhiên có vài tên lại chẳng bị ảnh hưởng bởi dòng điện này.

Quay về phía cầu thang dẫn lên tầng 7. Từ trong bóng đêm một thân hình cao to lù lù xuất hiện. Từ gương mặt cho đến ánh mắt của hấn ta cực kì lạnh lùng, nếu những ai đủ khả năng có thể cảm nhận được cơ thể kẻ đó sặc mùi máu. Còn những ai yếu vía khi đứng gần hấn đều có cảm giác sợ hãi.

Lọc hết các âm thanh rồi loạn ngoài kia đi. Tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhịp điệu vang lên đều đều từ chân Giang Nam.

Đối với người bình thường thì tiếng chân chính là tiếng chân thôi chẳng có sự khác biệt gì cả. Nhưng đối với một cao thủ như cõ Thu Phong thì lại khác.

Nếu anh ở đây ngay lúc này mà nghe được tiếng bước chân kia của Giang Nam thì chắc hẳn Thu Phong không động thủ, tuyệt đối không động thủ mà ngược lại đợi đối phương động thủ.

Dù dáng đi của Giang Nam rất chi là bình thường, nhưng thực ra đây là một dạng phòng thủ tuyệt đối. Giang Nam đang cảm nhận tất cả mọi thứ xung quanh bằng giác quan thứ 6 của mình, dù một con ruồi bay qua thôi anh vẫn biết hướng nó đi và bắt chính xác bằng hai ngón tay mà không cần nhìn.

“ Ừa... “

Trời xui đất khiến thế nào một tên bảo vệ nào đó bị tù nhân túm cổ ném về phía sau, đúng ngay hướng Giang Nam đang bước tới.

“ Phụt... “

Không một tiếng la, không một tiếng hét, không một cảm nhận gì. Cứ thế tên bảo vệ kia bị Giang Nam dùng một tay đâm từ sau lưng lòi hẳn quả tim hẳn ra ngoài.

“ Thành thịch... thành thịch... “

Quả tim đầy máu, đang còn co bóp nằm gọn trên tay Giang Nam. Máu từ ngực tên kia chảy xuống, tay của Giang Nam đang xuyên qua người hẳn. Tất thở...

“ Siết ~~~~ “

“ Toẹt! “

Trái tim mỏng manh ấy bị Giang Nam bóp một cách nhẹ nhàng.

Như một chuyện chẳng liên quan, Giang Nam vuốt xác tên bảo vệ ra khỏi tay mình sau đó anh ném hắt đi một cách nhẹ nhàng.

Cảnh tượng này dường như chỉ một vài tù nhân là thấy, bọn chúng chứng kiến sau đó lảng lảng tránh xa Giang Nam bởi anh ta gây cho bọn chúng một cảm giác đáng sợ hơn bao giờ hết.

Chuyện vừa rồi xảy ra không hề gián đoạn một bước chân nào của Giang Nam dù chỉ là một nửa. Cảnh tượng náo loạn vẫn tiếp tục diễn ra.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 143+2: Thoát Ngục (2) (A)

Chân vẫn cứ bước Giang Nam không hề dừng. Càng ngày Giang Nam càng hướng lại gần phía đám người đang náo loạn kia.

Có vài tù nhân tự quay sang đánh nhau như muốn giải quyết những mối thù khi chung trại, còn một vài kẻ muốn rời khỏi đây thì lao lên xông pha với đám bảo vệ được trang bị vũ trang.

Lúc này dường như đã có người chú ý đến Giang Nam rồi. Bởi anh đi tới đây chỉ cần có một kẻ lỡ, ờ, lỡ va vào anh thôi đều mất mạng. KHÔNG! Phải nói là chưa va vào chỉ là sắp va vào thôi đã bị anh một tay bóp chết.

Theo một đường thẳng, nơi nào mà Giang Nam đi qua là có một xác chết. Thừa dần thừa dần cho đến khi không còn tên nào dám lại gần anh nữa.

“ Lũ chúng mày tránh hết ra cho tao... “

Giờ khắc này tên to con nhất tầng 7 cao hơn hai mét đang liên tục lao vào đám bảo vệ đâm đá đủ thứ. Hấn như con mãnh thú không ai có thể ngăn cản.

“ Ya... “ – tên to con kia đúng nghĩa là một con thú hình người, hấn nhấc bổng hai tên bảo vệ lên chỉ bằng một tay rồi ném – “ Rầm... rầm! “

Một việc rất là nhẹ nhàng.

Giang Nam lúc này đi đến chỉ cách hắn đúng năm mét. Kẻ đó bỗng nhiên cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Tên to con không ai có thể ngăn cản như hắn bỗng nhiên dừng lại quay đầu ra đằng sau. Giờ khắc này đảm bảo vệ cũng như biết sợ thấy tên điên kia dừng tay bọn chúng cũng chẳng dám tiến lên mà thay vào đó tránh hắn ra để bắt những tên khác.

Kẻ to con quay đầu lại nhìn Giang Nam, hắn không biết Giang Nam là ai nhưng Giang Nam làm cho hắn có cảm giác sợ hãi.

“ Mày làm tao rợn tóc gáy quá... “

Tên to con lạnh lùng nói một tiếng, hắn thật sự không chịu nổi ánh mắt vô thần của Giang Nam một chút nào.

Dứt câu hắn lao về phía Giang Nam tung một quyền hết sức.

“ Vụt... póc! “

Đúng ngay lúc hắn vừa nhảy lên để đâm vào mặt Giang Nam thì không biết từ đâu ra một kim tiêm bay tới găm sâu vào cổ hắn.

Ngay lập tức ánh mắt hắn trở nên mờ mịt, cơ thể mất hết sức.

Trong đầu hắn lúc này chỉ kịp hiện lên hai chữ ‘ thuốc mê ‘.

Dù vậy cơ thể hắn vẫn đang đà lao về phía Giang Nam.

Vẫn ánh mắt lạnh lùng đến vô hồn ấy, Giang Nam khẽ đưa tay lên.
BÔNG!

“ Vụt “

Vụt nhẹ một tiếng Giang Nam thu tay về.

Sau tiếng vụt ấy tên kia cũng rơi xuống đất, mỗi tội cơ thể hấn một nơi, đầu hấn một nơi.

Cứ đơn giản như vậy một tên mạnh nhất tầng 7 này chết đi.

Toàn thể những ai chứng kiến cảnh tượng kia đều chết lặng, nhất là những ai biết rõ kẻ vừa bị chặt đầu kia. Ở tầng này hấn là vô đối, thậm chí đến giám ngục còn phải sợ hấn vài phần, nhưng tuyệt nhiên một kẻ như vậy lại không có sức chống cự trước mặt một tên nhỏ bé hơn mình.

Chỉ là nhỏ bé hơn so với kẻ cao hơn hai mét thôi. Giang Nam cao 1 m 92 ai dám nói là lùn?

Lúc này giám ngục trưởng tầng 7 sợ tái xanh cả mặt, bởi hấn nhận ra kẻ trước mắt kia là ai.

Tên giám ngục hai môi lắp ba lắp bắp lại với nhau:

“ Sắt... sắt... sắt thân Giang Nam? Làm thế nào... mà hấn lên được đây?
“

Bất cứ một tù nhân nào giam dưới ngục tối của nhà tù IUI đều có một khả năng lẫn sức mạnh cực kì khủng khiếp mà những kẻ đó đều là con người chứ không phải dị năng. Huống chi Giang Nam là kẻ mạnh nhất trong tầng số 8 đó.

“ Póc! “

Đúng lúc này tên vừa sử dụng súng gây mê bắn tên to con kia lại một lần nữa không biết sợ bắn về phía Giang Nam.

“ Pặc! “

Nhẹ nhàng như hoa anh đào, Giang Nam chuẩn xác bắt được cây kim bằng hai ngón tay khi vừa cách mắt anh khoảng 2cm.

Cầm cây kim mê trên tay Giang Nam nhìn chăm chăm vào nó sau đây anh nghiêng đầu nhìn thẳng vào kẻ vừa bắn cây kim này ra bằng ánh mắt vô hồn.

“ Chạy đi! “

Giám ngục trưởng hét lên.

“ Phập! “

Một tiếng nhẹ nhàng vang lên, kẻ vừa bắn Giang Nam bị chính mũi kim của hắn xuyên qua đầu. Bất giác tất cả im lặng, phải chăng xa xa ngoài kia có vài thằng lao vào đánh nhau không biết trời trăng mây gió gì.

Rõ hơn ai hết, giám ngục biết cho dù tất cả tù nhân lẫn bảo vệ cả hắn và cả giám ngục phó lao vào tấn công chưa chắc sẽ cản được tên sát thần Giang Nam.

Không một tiếng nói Giang Nam vẫn cứ bước tiếp.

“ Rút lui! Tất cả rút lui hết, nhanh lên... tao bảo chúng mày nhanh lên! “

Mặc sức cho giám ngục la hét mấy tên bảo vệ vẫn không nhúc nhích, bọn chúng vẫn cứ đứng như trời trồng cho đến khi Giang Nam bước tới và cắt đầu bọn chúng xuống.

Cứ như vậy tất cả bảo vệ bị gọt đầu xuống không sót một ai, không ai có thể bước đi, không ai có thể la hét bởi vì một thứ gọi là nỗi sợ.

Lúc này đây, là lúc này đây chỉ còn sót lại mỗi giám ngục trưởng và phó giám ngục. Cả hai đều chết lặng. Bọn họ ra lệnh cho người của mình mà

chẳng ai nghe, thậm chí đến họ ra lệnh cho chân của họ phải nhúc nhích cũng không được.

Nỗi sợ này còn lớn hơn cả hi vọng muốn sống của con người. Không biết làm cách nào hay làm sao mà tiếp tục phó giám ngục đầu bị rơi xuống đất. Tiếp đó đến giám ngục trưởng đầu cũng chẳng còn.

Cứ im lặng không một tiếng hét như vậy mà hàng trăm con người đã chết đi. Giờ khắc này tất cả tội nhân ở tầng 7 thực sự đã thôi không còn ồn ào.

Một mảng im ắng đến đáng sợ.

“ Tồm tồm tồm... “

Chân Giang Nam bước lên trên những vũng máu gây ra tiếng động tồm tồm.

Tất cả bảo vệ bị giải quyết đứng ra đám tù nhân này nên vui mừng, nhưng không chẳng ai nói với ai một lời mà cứ nhìn theo bóng lưng của Giang Nam cho đến khi anh bước lên lầu 6.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Chẳng Có Cái Quái Gì Sau Lưng Tao Cả!

Trong sân lớn của nhà tù IUI lúc này.

Hàng trăm người, hàng trăm bảo vệ lẫn giám ngục của nơi này xếp thành hàng lên con số lên tới vài ngàn người một số lượng không hề nhỏ.

Cai ngục trưởng là một người đàn ông khá lớn tuổi, cũng xấp xỉ 50 chứ cũng chả ít. Tuy nhiên thân hình lão ta lại cực kì cường tráng, thân cao hơn 1 m 90 ngang ngửa Giang Nam, tóc vuốt ngược ra sau kèm theo đó là vài điểm tóc bạc.

Bộ mặt uy nghiêm đầy gân guốc nổi lên khiến người khác khi nhìn vào lão đều có cảm giác sợ sệt.

Đứng trước toàn thể tất cả người của mình Cai Ngục trưởng khoác trên thân một bộ áo choàng dài tới tận chân đằng sau có hai chữ thư pháp “Cai Ngục” to tướng.

“Tất cả chia ra thành một trăm tiểu đội tìm bằng được người trong hình!” – Cai Ngục trưởng đưa tấm hình một thanh niên cực kì đẹp trai có một điều lạ trong tấm hình là tên đó hất cằm ngón tay của mình đến chảy cả máu mà vẫn nở một nụ cười quyến rũ chết người với phái nữ. Sau đó Cai Ngục nói tiếp – “Thụy Hải! Kẻ này đã từng là tù nhân ở đây và đã trốn thoát. Hắn là một tên sát nhân tâm thần. Lưu ý đừng để hắn thấy trước nếu không sẽ chết. Mỗi một giám ngục dẫn đầu một tiểu đội ngay lập tức thi hành nhiệm vụ!”

“Rõ!”

Cả mấy ngàn con người cùng nhau đồng thanh lên sau đó tự phân chia tự tản ra.

...

“Cầm cập ~~~~ cầm cập ~~~~”

Trong bóng đêm của tầng số 4. Nơi này các tù nhân đã xông ra hết mà chạy loạn lên tầng số 3 còn những tầng dưới không biết sao vẫn chưa có ai chạy lên chắc là do bị chặn hết lại.

Ở tầng 4 ấy tiếng răng va đập vào nhau liên tục, như thể ai đó đang rất lo sợ điều gì đó đến nỗi hàm răng cứ liên tục va vào nhau gây lên những tiếng động rợn người.

Thi thoảng giữa tiếng động ấy lại nghe thêm một tiếng:

“Poet!”

Một tiếng thịch bị thứ gì đó kẹp lại vang lên.

Lúc này gương mặt điên trai của Thụy Hải hiện lên. Đẹp, đẹp chết người nhưng con mắt hắn như thể điên dại, ngón tay trở của hắn bị chính hắn cắn ra cho nát tươm, máu me chảy tồn tồn xuống dưới sàn nhà.

Một cảnh tượng trông thật điên khùng, cũng phải thôi, hắn mệnh danh là tên sát nhân tâm thần mà. Khi không có chuyện gì làm hoặc bối rối cái gì đó là hắn luôn cắn ngón tay của mình, không biết cái ngón tay tội lỗi ấy bị hắn cắn chảy máu bao nhiêu lần rồi. Khắp ngón tay không chỗ nào lành lặn, sẹo và sẹo.

“Anh Nam... Anh Nam đâu rồi... Sao ở đây yên tĩnh vậy... Không có ai à?”

Thụy Hải bắt đầu trở nên điên dại, hắn vác trên mình không biết bao nhiêu là súng mà không cảm thấy nặng. Hắn không to lớn chi đâu, chỉ cao 1 m 76 mà thôi, cơ thể lại mỏng manh không to con như Giang Nam hay Thu Phong mà với đồng súng trên người hắn ít nhất cũng vài trăm kg.

Đúng lúc này:

“Đằng kia có người, nhanh!”

Một giọng nói hô lên. Là đám người bảo vệ, những kẻ này đang đi tìm Thụy Hải chính xác là hắn.

“Há há... Có người có người...”

Không chỉ đám bảo vệ kia chạy lại phía này mà Thụy Hải cũng vui mừng chạy lại. Hắn muốn giết người tới điên rồi.

“Pằng!” – “Cạch cạch!” “A a a a a a a a...”

“Là lá la... Bay một cái chân nè... Tới một cái chân khác nè...” – “Pằng!”

“A a a a a a...”

Trong bóng đêm Thụy Hải không biết làm cách nào mà có thể đứng ngược lên trần nhà, hắn ta ngồi xuống trần nhà mà nhắm bắn những kẻ đang chạy lại phía này.

Hắn bắn người ta không phải một viên bắn chết mà là một viên bắn nát từng bộ phận đối đương như tay chân hoặc eo, kinh tởm hơn nữa là bắn nát bộ phận sinh dục đối phương.

Đối với hắc máu là một nghệ thuật, âm thanh đau đớn của người khác cũng là một nghệ thuật. Và hành hạ người khác tất nhiên cũng nằm trong cái nghệ thuật ấy, cuối cùng vẫn là giết chết người ta mới là nghệ thuật chân chính.

Chẳng mấy chốc một tiểu đội hơn năm mươi người bị Thụy Hải dùng đúng hai băng đạn của khẩu nhắm không biết tên có sức công phá khủng khiếp.

Một viên vào người không xuyên qua mà nó chần nát cái phần đó. Kiểu như vậy, khi ta bắn một viên đạn bình thường vô tường thì nó sẽ tạo ra một cái lỗ vừa với viên đạn còn khẩu súng này của Thụy Hải khi bắn vào tường thì cả bức tường ấy nát thành tương.

“A... Đau quá...”

“Giết tao đi thằng khốn...”

“... Cái... Cái chân của tôi...”

“Tay tay tay tao đau rồi...”

Lúc này hàng chục kiểu tiếng rên rỉ rên la, có chửi mắng có khóc lóc có van xin. Nhưng tất cả đều vô dụng, ai cũng mất cái này cái kia, có tên đau quá mà ngất đi. Có tên đỉnh hơn nữa mất luôn cảm giác đau mà cứ nhìn vào cánh tay hay chân bị mất của mình trong vô vọng.

“Hắc hắc... Các tác phẩm của ta ơi... Đẹp lắm đẹp lắm...” – Thụy Hải vỗ tay “Bộp bộp bộp!”

Sau đó hắc đi tới đám người vừa mới tàn phế kia.

Thụy Hải với một đồng súng trên người chạy lon ton đến trước mặt một tên bị cụt chân xoa lấy đầu kẻ đó, vuốt ve kẻ đó nhẹ nhàng nói:

“Khóc đi! Ngoan khóc đi, khóc lên trông mày thật đẹp... Há há há há...”

Như một thằng điên, Thụy Hải bỗng cười phá lên xong ton ton đi vào giữa đồng người cụt tay cụt chân mà nhảy.

Máu chảy, chân tay nát bấy ra khắp sàn. Chạy được một đoạn bỗng Thụy Hải quỳ xuống, theo đà hấn lướt đi trong vũng máu. Lúc này Thụy Hải giang hay tay ra ngửa mặt lên trời hít lấy một hơi, một không khí sắc mùi máu như thể tận hưởng bức tranh nghệ thuật mà hấn tự tạo ra vậy.

“Phù...”

Thở ra một tiếng Thụy Hải hải đứng lên từ ánh mắt gương mặt hưởng thụ bỗng trở nên nghiêm túc.

Hắn bước đi, bước đi được một đoạn thì bỗng:

“Bùm!”

Đám tàn tật kia bị nổ tung, một vụ nổ làm banh xác tất cả bọn chúng.

Không biết từ lúc nào mà Thụy Hải đặt boom trên đám người đó, những âm thanh nổ inh ỏi đỉnh tai nhức óc vang lên. Tầng này cũng rung chuyển theo tiếng nổ ấy, tất nhiên những tầng khác cũng cảm nhận được.

Bỗng Thụy Hải quay người lại nhún một chân, một tay để trước ngực một tay giang ra chào theo phong thái mời nhảy một cách nghệ thuật.

Sau đó hắn lại quay người đi với gương mặt nghiêm túc. Phải nói là khi nghiêm túc đúng hơn là khi bình thường gương mặt của Thụy Hải sắc sảo, cực kì đẹp trai, khiến mọi cô gái nhìn vô phải điêu đứng. Cho đến cả đàn

ông khi nhìn vào gương mặt điên hình kia thậm chí còn lầm tưởng bản thân có phải Gay không.

“Anh Nam!”

Đứng trước lối dẫn lên tầng này Thụy Hải nhìn vào bóng đêm khẽ hô một tiếng.

Đáp lại lời của Thụy Hải là tiếng bước chân đều đặn mà trầm ổn. Dần dần dưới sự đợi chờ kiên nhẫn của Thụy Hải cuối cùng bóng dáng của Giang Nam xuất hiện.

Thật sự là nhìn bước chân từ tốn kia của Giang Nam, Thụy Hải chịu không nổi. Đang trốn ngục mà, có ai trốn ngục mà từ tốn như Giang Nam bao giờ chưa? Mà giờ thì có rồi.

Nó nhớ lúc trước nó trốn ngục phải trốn chui trốn lủi né đông né tây để vừa tránh camera vừa tránh người khác phát hiện rất cực khổ chứ chẳng siêu tái như Giang Nam trước mặt này đây.

“Cộp cộp cộp...”

Lần đầu tiên Giang Nam dừng chân lại, suốt từ lúc ra khỏi phòng giam của mình tới giờ chưa ai có thể làm Giang Nam dừng bước. Lần này anh lại dừng bước trước người của mình.

Vẫn ánh mắt vô hồn đến đáng sợ ấy. Chẳng biết thế nào mà khi Thụy Hải đứng với Giang Nam nó mất hết cái vẻ gì gọi là điên khùng muốn giết người ban nãy, thay vào đó là một sự bình thường đến ngạc nhiên. Bởi từ trước đến giờ ngoài Giang Nam ra chưa ai thấy vẻ mặt lúc bình thường của Thụy Hải cả.

Duy nhất chỉ có lúc này có mỗi Giang Nam và hắn thì hắn không nổi điên nữa, thay vào đó là sự ân cần hỏi han:

“Anh Nam... Không có ai theo sau anh chứ? Có ai trốn tù như anh không? Không lo chạy khỏi đây cho nhanh đi... Kẻ đó...”

“Mày thấy chứ? Chẳng có cái quái gì sau lưng tao cả!”

Câu nói đầu tiên của Giang Nam suốt từ lúc xuất hiện tới giờ. Đúng! Chẳng có cái quái gì ở sau lưng anh cả, bởi những kẻ sau lưng anh đều là các linh hồn đã chết.

Một câu nói cửa miệng của Giang Nam khi đối mặt với những thứ rác rưởi là vậy, Thụy Hải biết sẽ nghe câu này khi hỏi như vậy nhưng hắn vẫn hỏi bởi vì hắn thích thế.

Một kẻ mạnh đi với một kẻ điên, kẻ điên hâm mộ kẻ mạnh. Từ trước đến giờ kẻ đứng sau lưng Giang Nam chỉ có duy nhất Thụy Hải ngoài ra không có ai đủ can đảm đứng sau lưng Giang Nam cả.

Với Giang Nam anh sẽ giết mọi kẻ thù trước mặt mình và để chúng lại sau lưng, với anh từ trước đến nay chưa biết sợ là gì. Chỉ có lần duy nhất anh cảm thấy nhục nhã trong đời, lần đầu tiên anh bị gài bẫy, bị những thiết bị khoa học kia bắt nhốt. Anh thề khi ra khỏi đây việc đầu tiên phải giết kẻ tên Quốc Phong kia, mặc dù anh chẳng biết mặt hắn.

Sau khi nói với Thụy Hải câu đó Giang Nam lại tiếp tục bước chậm rãi lên tầng trên. Khi đi ngang qua đồng xác chết vừa bị nổ kia anh còn chẳng buồn thắc mắc là ai đã giết bọn chúng, đó cũng không phải việc của anh.

Nhưng Thụy Hải lại khác hắn vốn tính khoe thành tích với Giang Nam nhưng lại thôi, biết thân biết phận mà im mồm.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Nghệ Thuật Vẫn Là Nghệ Thuật!

“Ầm ầm... Tách tách tách tách... Rào ràooooooooooo...”

Ngoài trời bây giờ mưa giông bắt đầu nổi lên, sóng biển vỗ ầm ầm vào nhà tù khiến bọt biển bắn tung tóe. Trên trời sét đánh liên tục một cảnh tượng tối mịt khiến ai cũng cảm thấy sợ về sức mạnh thiên nhiên này.

Giông bão chuyện thường xuyên xảy ra ở cái đảo Giang Nam này. Khí hậu thời tiết khắc nghiệt như vậy ít có tàu thuyền nào mà có thể tới được đây một cách nhẹ nhàng, giông rồi sẽ tới bão thế đấy! Cái khu vực này các chuyên viên khí tượng cũng chẳng thể nào mà dự đoán được, nó thích thì nó có thôi chẳng có bất cứ dấu hiệu báo trước nào cả.

Dưới mưa lão cai ngục trưởng một mình đứng đó, bộ áo choàng vốn đang bay phất phơ trong gió thì giờ đã bị mưa làm cho ướt đến nặng trĩu rũ rượi xuống đất.

Một người đã bước một chân sang nửa bên kia cuộc đời mà giờ đây phải lo lắng, lo lắng một chuyện gì đó đến lão cũng không biết. Lão chỉ biết sâu trong lão đang cảm thấy bất an, bất an đến sợ.

Không phải vì tên sát nhân tâm thần kia, lão không hề bất an về hấn ta mà lão bất an về một chuyện khác lão cũng không rõ là chuyện gì.

Lúc này trên tầng 2 của nhà tù IUI.

Chính xác mười tiểu đội đang tập trung nơi này, tập trung vì một thứ à không vì hai thứ, hai thứ đó là hai người Giang Nam – Thụy Hải.

Súng! Không được phép bắn tù nhân... Nhưng Thụy Hải thì có thể vì hắn không còn là tù nhân ở đây nữa.

Lúc này tất cả mười tiểu đội gồm mấy trăm người đang đứng xếp thành hàng lại chỉ súng về hai nhân vật kia.

Lần này thì Giang Nam phải thật sự dừng bước bởi đồng súng ống kia, tuy nhiên gương mặt anh vẫn lạnh như thường, không sợ hãi, không run rẩy vẫn đôi mắt vô hồn ấy.

Giang Nam không quay đầu lại mà đưa tay về phía Thụy Hải, dường như biết được ý của Giang Nam, Thụy Hải liền lấy sau lưng ra một khẩu súng liên thanh băng đạn tròn đưa cho Giang Nam.

Vừa đưa cho Giang Nam khẩu súng xong bỗng biên Thụy Hải biến mất, đúng nghĩa sát thủ bắn tỉa Thụy Hải đang ẩn mình trong một góc nào đó để chuẩn bị tạo ra một bức tranh nghệ thuật.

Riêng Giang Nam vẫn đứng yên lặng nơi đó, anh không nhìn vào đám người trước mắt kia mà lại nhìn vào khẩu súng trên tay.

“Cạch... Cạch... Xoẹt... Cạch... Pắc!”

Anh tháo hết cây súng ra kiểm tra từng bộ phận bằng tốc độ không thể tin được sau đó hoàn hảo gắn nó lại như bình thường.

“Tù nhân phía trước bỏ súng xuống, nếu không...”

Một tên giám ngục nào đó dùng loa hô lên về phía Giang Nam nhưng chưa hết câu thì hắn bỗng nhiên không thấy Giang Nam đâu nữa.

Trên đời này có tồn tại thuận di?

Mà thuận di là gì là tốc độ nhanh hơn vận tốc của mắt sao? Sai lầm. Chẳng có cái gì gọi là thuận di và cũng chẳng có cái gì gọi là vận tốc của mắt. Vốn mắt con người mỗi giây chỉ lưu được 24 khung hình, các khung hình ấy chồng lên nhau sẽ tạo ra được một hình ảnh mượt mà trong mắt chúng ta.

Còn về thuận di khi chúng ta xuất hiện trong khung hình của mắt ấy chưa đến 1/24 giây tức chúng ta sẽ biến mất trước mắt con người.

Lấy ví dụ này cho dễ hiểu một cánh quạt khi quay với tốc độ nhanh thì bạn sẽ không thể nào nhìn được cánh quạt đó đang quay hướng nào mà khi cánh quạt ấy quay với một tốc độ nhất định nào đó sẽ tạo ra dư ảnh, mà dư ảnh đó chỉ có con mắt chúng ta thấy được là hình cánh quạt gần như đứng yên.

Về thực tiễn lúc này Giang Nam biến mất trước mặt bọn chúng chứ thực ra tốc độ của anh quá nhanh, anh đứng hai nơi cùng một lúc với tốc độ 1/40 giây. Vượt xa khung hình mà mắt người có thể thấy nên Giang Nam hoàn toàn biến mất trước mặt họ.

Không một tiếng động, không một hình ảnh, Giang Nam cứ như biến mất vậy, cứ như chưa có ai đã từng đứng đây.

Bỗng!

“Phụt phụt phụt phụt phụt!”

Năm cột máu bắn lên trời, tiếp đó là năm tiếng động “Bộp” vang lên. Năm cái đầu lặn lông lốc.

Giang Nam như một con ma khát máu đứng lù lù trước mấy trăm người kia.

Một tay cầm súng một tay không giả thành kiếm Giang Nam bỗng biến mất trước mặt đám người kia sau đó anh xuất hiện ở ngay giữa đội hình lúc nào không hay.

Giờ khắc này Giang Nam tung người lên không theo một vòng tròn hoàn mỹ cánh tay anh vung ra:

“Xoẹt...”

Kết thúc một vòng tròn hơn chục cái đầu lìa khỏi cổ.

Có vẻ như từ lúc xuất hiện tới giờ Giang Nam rất thích gọt đầu kẻ khác, giết người đối với anh như giết chết một con kiến vậy.

Trong phạm vi năm mét xung quanh Giang Nam tất cả đều bị anh chém rơi đầu không kịp phản ứng. Sau đó hàng loạt tiếng súng nổ lên bắn về phía Giang Nam nhưng một lần nữa anh lại biến mất.

“Hắn đâu rồi... Tìm hắn mau...”

“Quái vật, làm sao nó có thể biến mất được?”

“Tha... Tha... Tha cho tôi đi!...”

Trong hàng trăm tiếng nói hỗn loạn ấy không ai chú ý đến một kẻ đang đái ra quần vì sợ. Bởi lúc này Giang Nam đang nhét cây súng vào họng hắn.

“Pằng!” – Tét sọ.

Là súng liên thanh đẩy một khi bóp cò chỉ có xả cả chục viên đạn mới thôi.

“Pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng...”

Hàng chục viên đạn được xả ra từ tay Giang Nam, không biết làm cách nào Giang Nam điều khiển được chính xác hướng đi của từng viên đạn được bắn ra đến nỗi mỗi một viên đạn là một mạng người. Mà khẩu Giang Nam đang cầm có băng đạn tròn trên dưới cũng một trăm viên.

“Pằng pằng... Xi...”

Hết băng đạn, hòng súng xì ra một tiếng. Dường như từ nãy đến giờ chẳng có một tiếng la hét nào cả.

Đơn giản thôi, đây là thực tế không phải phim đạn bắn vào đầu chết ngay tức khắc thì lấy đầu suy nghĩ để đầu để hét lên?

“Lạch cạch...”

Giang Nam buông khẩu súng xuống, toàn thể những người có mặt ở đây đều chết lặng.

Từ lúc Giang Nam xuất hiện tới giờ hình như bọn chúng chưa động được vào góc áo của Giang Nam mà giờ đây đã chết hơn một trăm người.

Giang Nam nhìn khẩu súng chính tay mình làm rơi xuống đất xong ngẩn mặt lên nhìn đám người trước mặt mình, vẫn ánh mắt vô hồn ấy, cặp mắt hí ấy thật sự khiến người khác cảm thấy ám ảnh kinh khủng.

“Khốn khiếp!” – “Pằng!”

Đúng lúc này một tên giám ngục trưởng nào đó hét lên bắn về thẳng về phía đầu Giang Nam.

“Vụt!”

Bộ óc có dây thần kinh thép của Giang Nam dường như không biết sợ là gì, không cần biết là ai đã bắn vừa thấy viên đạn bay tới Giang Nam liền nghiêng đầu né một cái vừa kịp viên đạn bay xoẹt qua tai anh.

Một vài cọng tóc của Giang Nam rơi xuống, cặp mắt hí vốn có của Giang Nam lúc này đã mở to hơn để nhìn kĩ kẻ bắn mình là ai.

Từ từ một ai đó không biết lúc nào đã đứng sau lưng Giang Nam vung cước về phía anh.

“Vù. MVAL8G7..”

“Hả?”

Tên kia cũng là một giám ngục, hắn đá vào Giang Nam bỗng nhiên đá xuyên qua, hắn không hiểu.

“Xụt!”

Cái dư ảnh ấy bỗng nhiên quay lại chọt tay xuyên qua bụng hắn. Lúc này cả người hắn vốn đã tung lên trên không thì lúc này cũng vẫn ở trên không lơ lửng trên cánh tay của Giang Nam.

“Toẹt... Rầm...”

Giang Nam vung tay ra cái xác của tên giám ngục kia văng ra rớt xuống đất, tạo ra tiếp động nặng nề.

Một giám ngục không hề yếu, sức chiến đấu của giám ngục nhà tù IUI có thể so với những binh lính giỏi nhất thế giới cũng như những vệ sĩ bảo vệ tổng thống Xích Quỷ.

Vậy mà giờ đây những kẻ có thực lực như vậy sờ sờ bị giết chết. Mà cũng không phải lần đầu Giang Nam giết những kẻ như thế này.

“Bắn!” – Một giám ngục hô lên.

“Pằng pằng pằng...”

Theo đó hàng ngàn viên đạn bay loạn xạ về phía Giang Nam.

Nhưng cái mà bọn chúng thấy lại không thấy gì, một lần nữa Giang Nam biết mất trước mắt bọn chúng.

“Ngừng!” Giám ngục khác đưa tay lên ra lệnh ngừng bắn.

Kẻ vừa rồi đối với bọn hắn quá quái dị, lúc xuất hiện lúc biến mất như một bóng ma vậy. Mà mỗi lần kẻ đó xuất hiện là bọn hắn lại có người chết.

“Nó đâu rồi?”

“Không biết?”

“Tự nhiên biến mất, ngộ đời vậy?”

“Cảnh giác đi, không đâu mà bay...”

“Đoàng đoàng đoàng...”

Đúng ngay lúc này tên bảo vệ đang nói kia bị một viên đạn bắn xuyên óc, xuyên qua cả tên đối diện hắn và xuyên tới bốn năm người khác mới thôi.

Liên tục ba viên đạn dính tai bắn ra khiến hơn mười người chết.

“Há há há há” – Một tiếng cười điên dại vang lên không biết của ai.

“Nghệ thuật! Nghệ thuật! Nghệ thuật đó lũ ngu? Tụi mày không biết nghệ thuật là cái gì à?”

Lúc này hàng trăm người kia liên tục ngó nghiêng tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói nhưng hiển nhiên lại không xác định được ai nói, kể cả hướng đạn cũng vậy. Như thể viên đạn và giọng nói bỗng nhiên xuất hiện vậy.

“Lũ ngu chúng mày không biết thưởng thức nghệ thuật gì cả. Kẻ không biết thưởng thức sẽ chẳng bao giờ gặp được nghệ nhân. Các tác phẩm của ta ời... TRÌNH DIỄN!”

Thụy Hải vừa dứt câu thì hàng trăm người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra bỗng tất cả bọn chúng có một vết máu trên cổ.

Hai giây sau khi bọn chúng vẫn còn ý thức, một vài kẻ ráng cử động cái đầu của mình thì chợt nhận ra nó rơi xuống. Những kẻ đầu chưa rơi chứng kiến được tất cả, vài giây sau đó dù bọn chúng cố không cử động đi chăng nữa đầu vẫn lìa ra.

Vết cắt ngọt không một miếng thịt thừa nào lòi ra, không một miếng da nào tróc ra. Hoàn hảo một cách đáng sợ.

Giờ khác này Giang Nam xuất hiện ở cuối chân cầu thang dẫn lên tầng một.

Lấp ló đâu đó sau lưng Giang Nam một ánh sáng nhỏ nhắn gì đó, một vài giọt máu tự nhiên lơ lửng trên không sau đó rớt tòng xuống dưới đất. Soi kỹ hơn thì đó là một sợi dây cước.

“Anh Nam...”

Không biết từ đâu ra Thụy Hải xuất hiện hô lên một tiếng ôm cây súng bắn tia dài hơn cả mét chạy tới.

Đang chạy bỗng nhiên Thụy Hải như va phải thứ gì liền bị bật lại ngã cái bộp xồng đất.

“Ui... Quên mất còn sợi dây!”

Vừa ôm mộng hân vừa đứng lên cúi cúi cái đầu xuống để đi qua. Cũng may là để khỏi sủng trước ngực nếu không bay đầu giống mấy tên kia rồi.

Bỏ mặc Thụy Hải, Giang Nam biến mất trước bậc thang lúc nào không hay.

Thụy Hải cũng vậy chẳng quan tâm Giang Nam mà quay đầu lại cúi chào những cái xác không đầu mà nó gây ra kia.

“Hắc hắc... Đẹp, đẹp thật... Quá hoàn hảo!”

...

“Thưa Ngục Trưởng! Có tin tù nhân số 16 đã trốn thoát, là do người mình thả!”

Một tên Giám Ngục Trưởng nào đó đứng dưới mưa cúi đầu thông báo tình hình mới nhất cho lão già Trưởng Cai Ngục.

“Ừm... Tập hợp tất cả những người còn sống lại đây, ngay lập tức!”

Lão Cai Ngục Trưởng như đoán trước được tình hình mà nhẹ nhàng nói với tên Giám Ngục như thể không có gì.

“Người còn sống?” – Tên Giám Ngục tự hỏi sau đó cũng tự rời đi.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Nội Công

Cùng một sự sống nhưng nhiều số phận. Ai cũng vậy, mỗi nhà mỗi cảnh mỗi người mỗi kiểu mỗi cách sống khác nhau. Không ai có thể ép buộc một người nào đó phải sống theo ý muốn của mình được. Không thể!

Ở cái thế giới này chẳng có cái gì gọi là sức mạnh vì tôn cả? Đây đâu phải là thời nguyên thủy, cứ dùng sức mạnh đàn áp kẻ yếu là thắng. Mà đây là thế giới của công nghệ khoa học kỹ thuật, một nơi xã hội trí óc phải triển thì phải có trí óc để sinh tồn. Những kẻ vũ phu chỉ biết dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề thì chẳng bao giờ khá lên nổi.

Nhưng một kẻ mang sức mạnh của vị thần thì khác. Một vị thần có cái sự kiêu ngạo của vị thần, kẻ đó chẳng thể nào bị ràng buộc vào cái khuôn khổ mà con người tự đặt ra cho mình được.

Giang Nam không phải thần mà là kẻ được mệnh danh là sát thần.

“Hắc hắc hắc hắc...”

Trong cơn mưa nặng hạt tiếng cười quái dị của Thụy Hải vang lên.

Không ai biết tiếng cười phát ra từ đâu, không ai biết kẻ cười đang ở đâu.

Lúc này hàng nòng bảo vệ trang bị vũ trang súng ống đầy đủ đang xếp lại thành hàng cực kì ngay ngắn, cũng chẳng ai biết họ tập hợp từ lúc nào.

Cai Ngục Trưởng nhà tù IUI lúc này đang một mình đứng dưới mưa, sau lưng ông lần lượt là bốn Giám Ngục Trưởng và hai mươi Phó Giám Ngục còn sống sót lại.

Tất cả bọn họ bây giờ đang biết chuyện gì đang diễn ra. Không đơn giản là một tên điên đến phá nhà tù này nữa mà hắn muốn cướp tù, cướp một kẻ khiến thế giới phải kinh sợ.

Giang Nam là một con quái vật hình người đúng nghĩa hơn là Thu Phong. Là một sát thủ Giang Nam chưa bao giờ thất bại trong bất kì nhiệm vụ nào, lần trước ám sát một vị lãnh tụ tối cao của Xích Quỷ, Giang Nam bị bắt rồi bị bắt nhốt vào đây và đó cũng là lần duy nhất Giang Nam thất bại.

Nói thất bại cũng không hẳn, bởi lần đó không có Thụy Hải đi cùng. Sau khi biết tin Giang Nam bị bắt thì một tháng sau Thụy Hải bắn chết tên lãnh tụ đó. Sau đó hắn tìm Quốc Phong, nhưng tuyệt nhiên lại không tìm thấy, một thời gian sau đó Thụy Hải mới lập đầy đủ kế hoạch để giải cứu Giang Nam.

Giang Nam có một nhược điểm, nếu thiếu thức ăn hoặc nước uống thì sức chiến đấu sẽ giảm đi một cách nhanh chóng. Như lúc ở trong nhà tù, cả tháng anh mới được ăn uống có một lần, là người bình thường chắc chắn sẽ chết mà Giang Nam lại không chết thay vào đó sức chiến đấu anh chỉ còn khoảng 5%. Cực kì ít ỏi, không đủ để thoát ra khỏi nhà tù đó được. Chưa kể đồ ăn đưa tới chỉ đủ duy trì cho một người bình thường mà thôi, đối với Giang Nam chẳng khác nào bắt muỗi nhét kẽ răng.

Khi nốc một đồng nước kia sức chiến đấu của Giang Nam phải chẳng phục hồi được chút ít, khoảng vào 20%. Cái đó là do thiếu nước, có nước để cơ thể hoạt động trơn tru hơn mà thôi.

Nhưng cái con số hai này thôi đủ khiến lão Cai Ngục Trưởng kia phải đau đầu. Bởi không cần biết Giang Nam có bao nhiêu sức mạnh, chỉ cần biết hấn thoát ra được cái ngục tầng 8 kia là cả một chuyện lớn rồi.

“Cai trưởng! Ngài nghĩ có nên cho gọn đám người kia không?”

Lúc này một Giám Ngục Trưởng nào đó chạy lại nói khề bên tai lão Cai Ngục Trưởng.

“Không! Không kịp đâu, dù có bay đi nữa cũng không kịp. Dù có kịp thì chưa chắc cản được hấn... Cái cần thiết nhất bây giờ phải xác định rõ hấn mạnh tới đâu, được thì đánh, không được thì để hấn đi... Nếu không...”

Lão Cai Ngục Trưởng làm một dấu hiệu tay cửa ngang cổ.

Sau đó lão ta lại quay lưng nhìn về phía bậc thang dẫn lên ngoài sân này.

Cái đám người kia mà tên Giám Ngục Trưởng đó nói chính là đám người dị năng. Dị năng thì dị năng cũng có rất nhiều thành phần khác nhau, không phải ai cũng có sức mạnh bá đạo như Sonic hay là mấy tên cận vệ của bố già Thu Phong.

Những kẻ đó thuộc tầng lớp khác rồi, mà cho dù là Thiện Nhân hay Đình Thu đi nữa nếu sơ xảy vẫn có thể bị Giang Nam giết chết bất cứ lúc nào.

Mà không cần nói tới mấy tên dị năng kia, một mình Cai Ngục Trưởng thôi vẫn đủ sức đập được bốn năm thằng dị năng cấp 3 một cách nhẹ nhàng cơ mà vẫn tùy vào loại sức mạnh.

...

Trong bóng đêm, cơn mưa nặng hạt như trút hết nỗi buồn của một ngày sâu xuống. Càng lúc càng lớn, càng lớn.

Hàng ngàn người ấy chẳng ai phát ra một tiếng động gì, tất cả như đang chờ đợi một thứ gì đó.

“Cộp... Cộp... Cộp... Cộp... Cộp... Cộp...”

Một âm thanh vang dài chỉ toàn tiếng bước chân của một người. Tiếng bước chân ấy phá tan đi sự yên tĩnh của cơn mưa giông. Sấm cũng đã thôi ngừng đánh, giờ đây chỉ còn mưa và mây.

Giờ khắc này cả ngàn con người kia dường như nín thở lại, nín thở vì một kẻ nào đó đang bước lên đây. Cũng có vài kẻ bắt đầu sợ, sợ áp lực.

“Phụt! Phụt!”

Hai ánh đèn bỗng chứa vào dãy cầu thang như soi sáng một ai đó đang đi lên.

Cứ như vậy từ từ, từ từ hình ảnh một chàng thanh niên cao lớn xuất hiện. Một tù nhân khoác trên mình một bộ đồ màu cam đầy vết máu.

“Hắc hắc hắc hắc hắc hắc FrksfYIx... Nhiều đây người tội mày nghĩ... Đủ để ngăn anh Nam sao... Há há há há... Nghệ thuật, nghệ thuật. Anh Nam là một nghệ nhân tuyệt vời nhất... Lũ ngu dốt chúng bay sao mà hiểu được... Hắc hắc hắc...”

Lại giọng nói của Thụy Hải, chẳng ai biết giọng nói phát ra từ đâu chỉ biết nó cứ vang vang bên tai mỗi người. Thật là ám ảnh, cũng thật là điên rồ.

Riêng chỉ mỗi mình Thụy Hải là kẻ nói lắm nói nhiều mà chẳng thấy đâu, kẻ im lặng thì lại hiện hữu.

“Chuẩn bị!...”

Lúc này một tên mang vẻ mặt lười nhác nào đó hô lên trên lưng áo choàng hăn có dòng chữ Phó Cai Ngục.

“Oáp...”

Bỗng nhiên hăn ngáp dài một tiếng...

“Đoàng đoàng đoàng...” – Hàng trăm tiếng súng nổ ra bắn về phía Giang Nam.

“Ồ? Mình đã ra lệnh bắn đâu?” – Tên Phó Cai Ngục tự hỏi sau đó quay sang hét lớn – “Cái lũ này...”

Khi tên Phó Cai Ngục đang nói thì bỗng nhiên có một bàn tay đẩy hăn ra.

“Coi chừng...”

“Vụt!”

Thân ảnh Giang Nam xuất hiện, tay anh vừa chặt vào khoảng không nơi tên Phó Cai Ngục vừa mới đứng.

Người đẩy hăn không ai khác chính là Cai Ngục Trưởng. Vừa rồi khi tên Phó Cai Ngục vừa ngáp một tiếng đảm bảo vệ kia tưởng ra lệnh bắn nên đồng loạt bắn về phía Giang Nam.

Từ đầu đến đuôi lão Cai Ngục Trưởng chứng kiến tất cả, sờ sờ trước mắt Giang Nam bỗng biến mất, nhưng theo linh cảm ngay lập tức lão quay sang

đẩy người Phó Cai Ngục. May thay linh cảm ấy chính xác, chỉ cần chậm một bước nữa có thể Phó Cai Ngục sẽ chết.

‘Tốc độ quá kinh khủng... Tên sát thủ trong truyền thuyết đây ư?’ – lão Cai Ngục Trưởng trầm nghĩ. Lão hoàn toàn không theo kịp hành động của Giang Nam, kiêu này thì xong lão rồi.

Lúc này giữa đội hình Giang Nam đứng đó một mình liếc nhìn lão Cai Ngục Trưởng. Trong cơn mưa vốn đã lạnh nay lão lại càng lạnh hơn bởi cái nhìn của Giang Nam. Lần đầu tiên trong đời lão cảm thấy bất lực như vậy.

Đang suy nghĩ bỗng nhiên lão rợn tóc gáy.

“Đoàng!”

“Chiu... Rầm!”

Một viên đạn xoẹt thẳng qua tai lão Cai Ngục Trưởng, viên đạn đâm thẳng xuống đất tạo ra một cái hố to bằng cái đầu người.

“Ooongggg...”

Cai Ngục Trưởng thoáng một phen giật mình, chưa kịp định thần thì tai lão ngân lên một tiếng. Là do viên đạn vừa rồi xoẹt ngang tai lão vô tình tạo ra áp lực gió khiến tai lão bị điếc tạm thời mất một bên tai.

Viên đạn vừa rồi không ai khác ngoài Thụy Hải vừa bắn ra, ngay lập tức lão quay đầu lại nhìn sang hướng kẻ vừa bắn về phía này.

‘Cảm ứng kinh thật... Hắc hắc... Càng mạnh mẽ thì càng đẹp đẽ...’

Ở một góc nào đó trên bức tường cao hàng chục mét của nhà tù IUI, Thụy Hải trầm lâm bẩm.

Muốn tìm được vị trí của Thụy Hải sợ còn khó hơn tìm Giang Nam lúc anh biến mất. Thụy Hải luôn có thói quen khi ám sát kẻ khác hẳn luôn di chuyển ngay tức thì khi viên đạn vừa ra khỏi nòng.

Chỉ đến khi những tác phẩm máu me của hắn hoàn thành thì hắn mới đứng lại thưởng thức rồi rời đi, còn chưa hoàn thành chẳng ai có thể tìm được vị trí của hắn.

“Dừng lại...”

Lúc này bỗng Cai Ngục Trưởng hô lên một tiếng can ngăn thẳng lười Phó Cai Ngục kia lại. Bởi hắn đang tung người đá về phía Giang Nam.

“Toạch...”

Một dòng máu tuôn trào.

Một cái chân rớt xuống. Mưa vào máu bắt đầu trộn lẫn vào nhau.

Tuy nhiên tên Phó Cai Ngục vẫn lì lợm không quan tâm cái chân đã mất mà hắn quay người chống tay xuống đất dùng cái chân còn lại đá về phía Giang Nam.

Ánh mắt Giang Nam lúc này âm trầm hơn bao giờ hết, anh quay hẳn người lại vừa vung tay lên định chặn nốt cái chân còn lại của thằng không biết sống chết kia thì bỗng nhiên anh cảm nhận được một luồng khí đang bắn về phía này. Ngay lập tức không ngần ngại Giang Nam biến mất ngay tại chỗ.

“Vụt!”

Trong trời mưa nặng hạt bỗng những giọt nước bắn trung tóa tạo ra một hình tròn vô hình lao về phía Giang Nam, Giang Nam biến mất thành cái

hình tròn vô hình tách cả nước bóp méo cả không khí ấy lao thẳng về phía đám người bảo vệ đang đứng ở kia.

“Uỳnh...” – một tiếng động lớn vang lên gần năm mươi người bị thứ đó đánh trúng bay thẳng về phía sau đập đổ cả một hàng người.

“Nội công?”

Giọng nói lạnh như băng của Giang Nam vang lên bên tai Cai Ngục Trưởng.

Đúng là nội công. Ở thế giới này nội công là một thứ gì đó rất là xa lạ với con người, bởi nó đã tuyệt chủng từ rất lâu rất lâu rồi.

Im ắng ~~~~.

Không ai trả lời ai một câu. Cai Ngục Trưởng lúc này thật sự không biết trả lời làm sao, vừa rồi vì vội vàng cứu Phó Cai Ngục kia nên lão đã tung ra một đòn nội công.

“Ông biết cách giải phóng nó ra sao?”

Lần này Giang Nam lại hỏi thêm một câu nữa khiến lão Cai Ngục Trưởng cảm thấy khó hiểu.

Một kẻ không có nội công thì làm sao có thể di chuyển với tốc độ mắt không theo kịp kia? Một kẻ không có nội công làm sao có thể sờ sờ mà dùng tay không thay thế cho kiếm chặt đứt được cổ kẻ khác như những lưỡi dao.

Vô lý... Quá vô lý.

Vốn Cai Ngục Trưởng là một người luyện công lâu năm với những công pháp ít ỏi còn sót lại trong nhà, lão cũng có thể chặt đầu một người bằng tay

không, tuy không thể nhẹ nhàng như Giang Nam nhưng dùng nội công bực nội lực quanh cánh tay có thể làm được.

Thật ra đúng như lão Cai Ngục Trưởng nghĩ, Giang Nam vẫn có nội công nhưng không biết cách giải phóng nó ra ngoài mà thay vào đó anh chỉ dùng nội công để tăng khả năng phòng thủ của bản thân. Còn di chuyển hay đánh nhau tất cả anh chỉ dùng sức lực cơ bản của bản thân.

“Làm sao để giải phóng nội công?”

Một lần nữa Giang Nam lại mở miệng. Suốt từ lúc xuất hiện tới giờ ngoài nói một câu kia với Thụy Hải ra Giang Nam chưa từng mở miệng với ai vậy mà lần này anh liên tục mở ba lời với lão Cai Ngục Trưởng kia.

Im lặng một hồi lâu cuối cùng Cai Ngục Trưởng mới quay người lại nhìn chằm chằm vào gương mặt vô hồn kia của Giang Nam:

“Chẳng phải cậu cũng có nội công sao?”

“Không giải phóng được.” – Giang Nam trả lời một câu ngắn gọn.

So với việc rời khỏi đây thì việc nội công gì đó đối với Giang Nam quan trọng hơn.

“Cậu đã giết rất nhiều người của tôi!”

Biết Giang Nam cần cái gì nên Cai Ngục Trưởng lão ta cố tình nói một câu.

“Tôi có thể giết cả ông.”

Giang Nam âm lãnh đáp lại.

“Làm đi! Rồi chẳng bao giờ cậu biết tới nó...”

“Tôi biết không chỉ riêng ông biết cách... Không sớm thì muộn tôi cũng tìm ra, tất cả ở đây SẼ CHẾT!”

Quả thật Giang Nam rất ghét bị làm khó hay đúng hơn anh đang làm khó ngược lại lão Cai Ngục Trưởng kia.

Dứt câu không kịp để lão Cai Ngục Trưởng phản ứng, Giang Nam lập tức biến mất. Vài giây sau đó anh xuất hiện lại trước mắt lão.

“Phịch phịch phịch...”

Liên tục có tiếng người ngã xuống vang lên.

Không để ý tới Giang Nam nữa lão Cai Ngục Trưởng liền quay đầu ra sau.

Chuẩn xác một hàng ngũ một trăm bảo vệ không đầu ngã xuống.

‘Siết~~~~’

Lão tức giận khẽ nắm siết chặt nắm đấm lại, hai con mắt lão đỏ ngầu quay đầu lại nhìn Giang Nam bằng ánh mắt căm thù.

“Có hay không?”

Giang Nam nói một câu khó hiểu, riêng chỉ có lão Cai Ngục Trưởng là hiểu được.

Lão ta nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh nổi lên khắp trán nhưng sau đó một lúc lão ta thời dãi ra một hơi gần giọng nói:

“Được!”

...

Như đã nghe được câu trả lời của mình ngay lập tức Giang Nam quay người rời đi. Anh khẽ nhún người một cái bức tường nhà tù cao hơn hai mươi mét chỉ bằng một cú nhảy của Giang Nam liền nhẹ nhàng đứng vững trên đó.

Không biết từ đâu trong bóng đêm Thụy Hải vác theo một đồng súng xuất hiện bên cạnh Giang Nam nói nói cái gì đó, trong bóng đêm lão Cai Ngục Trưởng chỉ thấy Giang Nam gật đầu xong sau đó nhảy thẳng xuống bên kia bờ tường là biển.

Giờ khắc này Thụy Hải vẫn đứng đó quay đầu lại hét lớn:

“Tác phẩm ta đang dang dở... Sẽ có ngày ta hoàn thành nó... Hắc hắc hắc hắc...”

Nói xong Thụy Hải cũng theo Giang Nam nhảy xuống bên kia bờ tường.

Lúc này tên Phó Cai Ngục được một Giám Ngục dìu tới bên cạnh lão Cai Ngục Trưởng.

Hắn nói:

“Ngục Trưởng? Sao ngài để hắn đi dễ dàng như vậy?”

Nghe câu này của tên Phó Cai Ngục lão ta liền nổi trận lôi đình lên quát:

“Không để nó đi để nó giết hết cả cái tù này à? Mày nên biết mày đã làm cái điều ngu ngốc gì đi... Cầm lấy cái chân cụt kia của mày về mà tự hỏi đi! Đồ ngu.”

Sau đó Cai Ngục Trưởng dùng dùng bỏ mặc tất cả đi vào trong để lại một mớ hỗn độn không thêm giải quyết. Nhưng đâu có ai biết được rằng lão đã thâm đáp ứng với Giang Nam một chuyện, và chuyện đó là chuyện lão

không muốn làm nhất, nếu không đáp ứng thì khi hấn quay lại một lần nữa thì có lẽ cả cái nhà tù này sẽ không được yên thêm một giây phút nào.

...

Ngoài biển khơi, sóng biển vỗ vào người chỉ muốn tan xương nát thịt vậy mà Giang Nam và Thụy Hải bơi giữa dòng biển ấy. Không một con thuyền, không một áo phao cả hai người cứ như vậy mà bơi vào đất liền.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Solo!

5 giờ sáng.

Bờ biển phía đông thành phố Quảng Phúc.

“Ê lông của mày cũng mọc ra được đôi chút rồi nhỉ?”

Sáng sớm Thu Phong chạy bộ cùng với con chó mực mà anh nhặt về hồi tuần trước. Không biết có phải do sức chó dai hơn sức người hay không mà sáng sớm Thu Phong chạy vòng khắp thành phố với vận tốc cũng 30km/h vậy mà con chó này chạy suốt với anh cả tuần trời.

Ước tính một ngày Thu Phong chạy cũng tầm 70 80 cây. Sau đó về công viên hít xà các kiểu nữa. Sáng sớm 4 giờ Thu Phong đã rời khỏi nhà trọ. Do làm ba cái việc kia thức khuya nên tối Thu Phong chỉ ngủ khoảng hai ba tiếng, còn trưa về anh ngủ thêm một tiếng nữa. Làm sao mỗi ngày anh chỉ cần ngủ bốn tiếng là người vẫn khỏe khoắn như thường.

Mà anh cũng thấy ngộ con chó này, dù là chó đi nữa sức nó cũng quá bền đi, anh chưa bao giờ thấy nó nằm ngủ bao giờ. Dù ban đêm có vô tình thức dậy cũng thấy nó lò hai con mắt ra nhìn anh.

“U ử...”

Thu Phong đặt tên cho nó là Mực. Đơn giản vậy thôi.

Con Mực nghe Thu Phong nói đến bộ lông của mình ánh mắt nó đang vui vẻ liền trở nên bất thiện nhìn Thu Phong bằng ánh mắt nghiêm túc.

“Rồi rồi tao xin lỗi!”

Vừa chạy Thu Phong vừa nhìn con Mực mà cười. Ít ra đối với anh có con chó nói chuyện nhảm với nó cũng đỡ buồn, chưa kể nó có vẻ như hiểu anh nói cái gì biểu cảm trông rất giống con người a.

Trước ở trong quân Thu Phong cũng có vài lần huấn luyện chó nghiệp vụ, anh cũng thử huấn luyện con này vài lần nhưng nó lại chẳng thèm nghe theo thay vào đó nó nhìn anh như thể ‘Mày đang làm cái trò gì vậy?’.

Thế đấy Thu Phong cũng chẳng thèm huấn luyện nó nữa, nó hiểu được mình nói gì là được rồi, mỗi tội không sai vặt được thôi.

Trong trí nhớ của Thu Phong anh sinh ra ở một thành phố biển, một thành phố yên bình và ít phức tạp. Mỗi sáng ở đó khi anh chạy biển, hít khí biển đều là mỗi lần khiến tâm hồn anh thanh tịnh đi một chút. So với cái tuổi 27 của anh, nhiều kẻ lại thích chồn ồn ào Thu Phong thì thích chồn yên tĩnh như một cụ già vậy.

Nhưng dòng đời xô đẩy, Thu Phong phải tồn tại, tồn tại theo nhiều cách khiến anh không thể nào ở lý một chỗ được. Cuộc đời là vậy đấy chẳng có gì theo ý muốn của mình cả.

...

“Ừ ừ...”

Năm giờ sáng, dưới cái trời sương se se lạnh này gió biển thổi vào người cảm giác thật là tê tái. Mà với cơ thể tràn đầy mồ hôi như Thu Phong lúc này

đây thì cơn gió này thực sự chỉ có chức năng làm mát thôi chứ chẳng lạnh tẹo nào.

Con Mực vừa chạy theo sau lưng Thu Phong vừa lè cái lưỡi ra để gió thổi vào mồm nó, có vẻ đây là cái trò nó thích nhất khi chạy bộ sáng cùng Thu Phong.

Lúc này Thu Phong chạy xuống bờ biển trải dài dọc thành phố, những dải cát trắng mịn chỗ lồi chỗ lõm. Cứ mỗi một bước chân của Thu Phong là mỗi lần cát bắn lên nhẹ nhàng, so với con cầu Mực kia mỗi lần nó chạy là cát phía sau bắn tung tóe lên trời trông mất hết cả thẩm mỹ.

Vừa chạy Thu Phong vừa nhìn ra biển, xa xa ấy có những con tàu đánh cá hạ neo xuống nhìn kỹ hơn trên tàu có những ngư nhân đang chuẩn bị lưới cho một ngày ra khơi.

Bỗng Thu Phong chợt thấy có hai cái chấm đen đang nhấp nhô ngoài biển, chúng đang chuyển động chứ không phải là trôi. Không phải sọ dừa cũng chẳng phải cá. Là người...

Mà Thu Phong cũng chẳng ngạc nhiên mấy, sáng sớm vẫn đầy người tắm biển mà. Anh cũng chẳng quan tâm nữa mà tiếp tục chạy, vận tốc chạy của anh cũng khá nhanh, bờ biển này dài chắc cũng hai ba chục km.

Tầm mười phút sau Thu Phong chạy cũng được gần nửa bờ biển thì lúc này anh lại nhìn ra biển thấy hai chấm đen là người kia đã bơi gần tới bờ, tốc độ bơi của hai kẻ này cũng quá nhanh đi.

“Tôm tôm...”

Sau vài giây thực sự Thu Phong thấy tốc độ bơi của hai kẻ này quá kinh khủng. Càng lúc bọn họ càng bơi tới gần. Chạy được một đoạn Thu Phong

dừng lại nhìn, nhìn xem hai kẻ này là hai kẻ nào mà sáng sớm đã bơi tới khùng khiếp như vậy.

Giờ cũng năm giờ mấy trời bắt đầu tờ mờ sáng rồi. Ánh sáng mờ mờ Thu Phong có thể thấy được một kẻ đang vác rất nhiều đồ gì đó trên người nhưng không xác định được nó là cái gì, chắc là cây cối gì đó... Thu Phong nghĩ vậy.

Chập vài giây sau hai kẻ này bắt đầu bước lên trên bờ, một trong hai tên Thu Phong thấy mặc một bộ đồ màu cam.

“Áo tù????”

Thu Phong thầm hỏi một câu, có thằng điên nào sáng sớm mặc quần áo tù đi bơi không vậy? Ít nhất cái đất nước này vẫn có pháp lý chứ không phải một đất nước không có pháp luật mà mặc đồ tù đi giỡn như vậy được.

“Súng?”

Lúc này Thu Phong lại nhìn sang tên kia thấy hắn mang súng ngay lập tức Thu Phong căng cứng hết người lên, một tên thấp bé như kia mà làm sao vác được nhiều súng như vậy.

Hai kẻ đó không ai khác là Giang Nam và Thụy Hải. Khi bơi gần tới đất liền họ cũng thấy Thu Phong chạy bộ, khi càng bơi lại gần họ càng thấy tốc độ của Thu Phong lúc chạy khá nhanh và luôn giữ đều ở mức độ đó.

Giờ khắc này Giang Nam đứng đó mặc sóng biển đang vỗ vào chân anh, anh vẫn lặng yên nhìn Thu Phong.

Thu Phong cũng vậy bật hết cảnh giác lên nhìn chăm chăm vào Giang Nam.

“Mùi máu?... Hắc thằng này là thằng nào đây?”

Bỗng Thụy Hải hô lên một tiếng liền ngay lúc đó hấn giương khẩu súng về phía Thu Phong không chút ngần ngại.

“Cạch cạch.”

Là một cây súng bắn tĩa. Với khoảng cách này để né một viên đạn của súng nhắm cực kì khó, phải né trước – Thu Phong thâm nhủ.

Lần nữa người Thu Phong lại căng cứng lên không phải vì khẩu súng của tên kia mà vì tên to cao có gương mặt cực kì quen thuộc kia.

Lúc này dường như Thu Phong bị mất trí nhớ thật hay sao ấy mà gương mặt kia rất quen mà anh không thể nào nhớ nổi là nó giống ai.

Riêng Giang Nam lại vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Thu Phong bởi hấn thấy dáng đứng của Thu Phong rất quen thuộc rất giống của anh. Một loạt suy nghĩ xảy ra trong đầu Giang Nam, anh muốn chứng thực một chuyện gì đó nên liền quay sang nói với Thụy Hải:

“Đừng bắn loạn...”

“Hắc... Hả?”

Vốn Thụy Hải tưởng Giang Nam nói cái gì hấn liền cười một cái rồi khi Giang Nam nói xong hấn liền ngạc nhiên... Lần đầu một sát thủ máu lạnh như Giang Nam bảo hấn đừng bắn người.

Trước giờ đối với Giang Nam hay Thụy Hải dù là kẻ vô tội hay có tội đều giết hết chẳng chừa một ai, vả lại kẻ trước mắt này vốn đã thấy bọn hấn mà còn cố tình đứng lại chắc có ý định gì đó bởi Giang Nam đang mặc đồ tù. Thụy Hải sợ tên này rảnh rồi đi báo cảnh sát nữa thêm phiền. Cơ mà cái

Thụy Hải sợ lại chẳng liên quan lắm, từ khi tồn tù thông tin chắc đã lan sang các nhà lãnh đạo cơ quan chức quyền xung quanh từ khiếp nào rồi.

Đối với Thu Phong giờ khắc này ánh nhìn của kẻ trước mắt kia với anh nó sặc mùi nguy hiểm. Cũng là một kẻ giết người vô số Thu Phong cảm nhận được tên trước mắt giết rất nhiều người thậm chí còn nhiều hơn anh.

Và lúc này đây Thu Phong ngửi được mùi máu trộn lẫn trong mùi biển. Dù đã phai đôi chút Thu Phong vẫn thấy được một vài vệt máu loang lổ còn đọng lại trên bộ áo tù của kẻ đó.

Bỗng lúc này Thu Phong không thấy Giang Nam đâu nữa.

Chưa kịp ngạc nhiên theo phản xạ Thu Phong trở một cú gấp gáp vào không trung.

“Bốp!”

Một tiếng thịt va chạm vang lên.

Khi Thu Phong vừa đưa tay lên bỗng nhiên cảm thấy mình đánh trúng, phản xạ thần kinh của anh cũng không phải dạng vừa. Giang Nam cùng lúc xuất hiện trước mắt Thu Phong đưa một tay lên đỡ.

Một tay kia bằng tốc độ Thu Phong không theo kịp đâm một cú vào mặt anh.

“Vụt!”

Trong thoáng chốc Thu Phong né kịp nắm đấm sượt ngang đầu anh làm rơi vài cọng tóc vừa mới mọc dài ra được chút xíu.

Giờ khắc này đầu Thu Phong tê lên. Anh biết bản thân không thể nào đánh giỡn chơi với kẻ này được.

Không để Thu Phong kịp thở Giang Nam từ lúc nào đã lên một gôi ngay thẳng mặt anh bằng một tư thế rất khó thực hiện.

Lúc này đấm của Giang Nam còn chưa rút về người anh vặn hẳn sang một bên, cơ bản thế đứng này lên gôi rất khó thành công mà gôi kia vẫn chuẩn xác nằm ngay cầm Thu Phong.

Tuy vậy phải nói là mức độ cảm ứng của Thu Phong cực kì nhạy, anh cảm thấy phần dưới cầm mình không ổn. Trong một khoảng khắc cận kề đó một trở nện xuống để triệt đòn gôi kia của Giang Nam được thực hiện.

“Cốp!”

Một tiếng xương cứng cáp va chạm vang lên.

Chưa dừng tại đó, Thu Phong không muốn trong thế bị động anh liền ám sát hơn móc xuống một trở từ trên đỉnh đầu Giang Nam xuống.

Lúc này Giang Nam lại dùng cổ tay của anh gạt nhẹ đòn trở mạnh mẽ của Thu Phong ra cùng lúc đó một lúc đấm móc từ dưới lên nhắm vào bụng Thu Phong.

Thất thủ ngay tức khắc Thu Phong chuyển hình đổi sang thế Vịnh Xuân, lưng co chân thẳng hai tay một thủ một tấn công chân một trụ một đá.

“Bụp bụp bụp bụp bụp...”

Hàng chục nắm đấm lẫn cú đá được Thu Phong tung ra, anh hoàn toàn bỏ qua phòng thủ bởi tấn công liên tục cũng là một dạng phòng thủ.

Giờ khắc này Giang Nam bắt chéo hai tay lại liên tục lên xuống đỡ tất cả đòn đánh của Thu Phong một cách nhip nhàng không hề bối rối không hề hoa mĩ.

Đúng lúc này Thu Phong dồn một đám cực mạnh thẳng mặt Giang Nam.

“Pặc pặc... Vù vù!”

Một đám vừa tới của Thu Phong bị Giang Nam chuẩn xác bắt lấy bằng tay trái. Tay trái giữ tay trái. Tiếp đó cùng lúc cả hai tung một cú đâm thẳng vào giữ mặt đối phương song lại cùng lúc cả hai nghiêng đầu qua một bên né tránh.

Cả hai vừa khựng lại chưa tới một giây thì tiếp tục đám không rút chuyển thành trở trở ngang đầu nhau.

“Vụt vụt!”

Một lần nữa cả hai bằng tình huống bất khả thi nhất gập đầu xuống né tránh lại cùng lúc ngẩng đầu lên buông tay nhau ra sau đó Giang Nam tại giò Thu Phong một cái nhưng lại bị anh dùng chân kia đạp chuẩn xác cho vang ngược lại đúng hơn là triệt để đòn đánh.

Càng đánh gương mặt của Giang Nam lẫn Thu Phong càng trở nên ngạc nhiên.

“Tiếp!”

“Tiếp!”

Cả Thu Phong lẫn Giang Nam cùng nhau hô một tiếng “Tiếp” tức thì sau đó lao vô đánh nhau như hai con thú hoang.

Lúc này cả hai cùng lao tới Thu Phong hạ thấp người xuống theo đó Giang Nam không ngần ngại chỏ thẳng một cú vào đầu Thu Phong. Dường như biết trước đòn đánh của Giang Nam, quái dị bằng cách không cần nhìn Thu Phong đặt sẵn tay lên đầu mạnh mẽ gạt đòn đó của Giang Nam ra.

Cùng lúc đó một cú móc ngang eo được Thu Phong thực hiện gần trúng đích.

Trong tình thế này Giang Nam càng quái hơn nữa, thay vì né hoặc đỡ Giang Nam lại co một chân nhảy lên sau đó lách người về phía Thu Phong một tí rồi co chân trái dùng hông và cẳng chân kẹp nắm đấm Thu Phong lại sau hông anh.

Chưa dừng lại ở đó, thay vì theo đà rút xuống Giang Nam sẽ dùng chân còn lại trụ trên mặt đất thì lại không anh té hẫng người xuống. Lực kẹp của cổ chân Giang Nam mạnh tới nỗi bất ngờ Thu Phong không thể rút ra. Theo đà té của Giang Nam Thu Phong bị vật lộn ra đất.

Phản xạ dây thần kinh thép của Thu Phong không cho phép anh ngã lưng xuống đồng cát kia, từ lúc bị theo đà thì trên không Thu Phong đã quay hẫng người lại rút mạnh tay ra sau đó không đủ đà Thu Phong dùng hai ngón tay đẩy vào eo Giang Nam.

Lực tay đủ mạnh khiến Thu Phong lảo Giang Nam văng ra xa ba bốn mét.

Bám víu lấy đồng cát Thu Phong ngay lập tức đứng lên. Về phía Giang Nam lúc này cũng đã đứng lên.

Tất cả những sự việc dài dòng vẫn tự ở trên chỉ xảy ra trong ba giây, đích xác là ba giây. Tốc độ của cả hai nhanh một cách kinh khủng.

Từ phản xạ đến kinh nghiệm chiến đấu lúc này sức mạnh của cả hai kẻ này nằm ở một đẳng cấp khác.

Thụy Hải cuối cùng cũng đã hiểu vì sao Giang Nam bảo hấn không được bắn loạn, bởi hấn có bắn chưa chấn bắn kịp.

Quay lại với trận chiến của hai con quái thú.

Lúc này cả hai lại tiếp tục quần vào nhau, hai kẻ hai hệ phái một đũa chuyên đánh nội – Thu Phong. Một thằng chuyên đánh ngoại – Giang Nam. Hai hệ phái một môn phái “Triệt Quyền Đạo”.

Trận đấu cứ thế mà kéo dài khi Thu Phong cố tình áp sát Giang Nam thì lại bị Giang Nam triệt hết đòn thế đạp ra ngoài. Tiếp khi Giang Nam tấn công Thu Phong bằng những đòn đánh ngoại tức chỉ dùng đấm với đá, thì thoảng bất ngờ trở và lên gối Thu Phong vài cái lại bị Thu Phong triệt để hết.

Thoạt nhìn cả hai đánh hoàn toàn khác nhau nhưng kẻ trong nghề lại biết hai tên này cùng môn phái.

Nhưng trận đấu kéo dài càng lâu Thu Phong càng lúc càng thấy mệt, bởi mỗi đòn của Giang Nam mặc dù anh triệt tiêu được 90% sức đánh nhưng tay chân anh lúc này đang tê rần lên. Lần đầu tiên trong đời anh gặp một kẻ có lực đánh mạnh đến như vậy, vừa nhanh lại vừa mạnh.

Có vài lần Thu Phong suýt nữa không theo kịp, trong tích tắc thôi chỉ cần Thu Phong sơ xảy thì đầu anh có thể nát ra thành tương bất kì lúc nào.

“Pặc pặc pặc pặc pặc!”

Đúng lúc này Thu Phong đấm tới một đòn bị Giang Nam bắt lấy, một đòn khác của Giang Nam đấm tới bị Thu Phong bắt lấy. Chân Giang Nam đạp xuống bị Thu Phong co chân lên cả hai chân lại móc vào nhau.

Lúc này cả hai vô tình đưa nhau vào đòn khóa.

Cả hai không còn bất cứ tay chân nào để hoạt động, tất cả đều bị cả hai siết chặt lấy chẳng ai chịu nhường nhịn. Về lực lượng sức Thu Phong lúc

này cũng không thua kém Giang Nam.

Giang Nam một kẻ lạnh lùng lúc này cũng nở một nụ cười. Không phải cười lạnh mà là cười vui, bởi hắn phát hiện ra một chuyện.

Thu Phong cũng cười, cười vì nhớ kẻ trước mặt là ai.

“Bình!”

Bỗng nhiên cả hai đang cười tưởng chừng như sẽ buông nhau ra thì hai thằng trâu này lại húc đầu vào nhau.

Bình lên một tiếng đầu óc Thu Phong lẫn Giang Nam choáng nhẹ tiếp đó cả hai mới buông nhau ra mà đứng cách nhau chừng năm mét. Khoảng cách thích hợp để tiếp tục cho một cuộc chiến tiếp theo.

Cả hai đánh nhau tính tới giờ chỉ được vài phút mà từ chỗ đi lên bờ biển đến này cũng cách gần ba chục mét bởi Thụy Hải này giờ ngồi có một chỗ xem đánh nhau đã ngồi mút mùa đằng kia.

À còn bé chó Mực hình như không sợ Thụy Hải hay đồng súng trên người hắn hay sao mà nó ngồi đối diện lè lưỡi nhìn Thụy Hải.

“Hộc hộc...” – tiếng con Mực thở.

“Mày không sợ ngoại à?”

Thụy Hải nhìn chăm chăm vào con Mực nói chuyện với nó.

“Hộc hộc...” – Lại là tiếng con Mực thở.

“Cái này ghê lắm, nó có thể bắn chết người này... Tạo ra d5LL9xiy nghệ thuật này... Máu đỏ... Máu đỏ... Mày cũng có máu màu đỏ... Mày không sợ sao?”

Thụy Hải lúc này trợn mắt lên liếm liếm con dao đầy máu không biết lôi từ đâu ra đặt nó lên đầu con Mực mà vuốt vuốt.

“Hộc hộc...”

Dường như từ nãy đến giờ con Mực chỉ có thờ chứ chẳng quan tâm gì đến Thụy Hải, nhưng khi Thụy Hải vừa đặt cây dao lên đầu nó thì con Mực ngòì dậy há một ra cạp lấy bàn tay của Thụy Hải.

“Ê...”

Giật mình Thụy Hải buông tay ra, con dao của hấn bị con Mực gặm lấy.

“Lạch bạch...” – Tiếng chân con Mực chạy hút đi mất.

“Ê thằng mất dạy, con dao tao gọt trái cây mà trả đây... Tao bắn mày à!” – Thụy Hải dương súng lên chĩa vào con Mực thì lúc này con Mực như có linh tính không chạy theo đường thẳng nữa mà nó cứ nhảy qua nhảy lại.

“Trả cho tao không tao cho mày lên quán thịt cầy bây giờ”

Quăng hết súng trên người xuống Thụy Hải không quan tâm đến Giang Nam nữa mà chạy theo con Mực để dành lại con dao của mình.

Lúc này cả Thu Phong và Giang Nam cũng không quan tâm đến con chó hay Thụy Hải mà cả hai đứng thẳng người trừng trừng nhìn nhau không nói câu nào.

...

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Lại Là Mơ?

“Con súc vật kia trả con dao cho tao!”

“Ăng ăng!”

Sáng sớm tại bãi biển vắng người một người một chó rượt nhau.

Xa xa ở đâu đó thì có hai thằng to con đang vật nhau.

“Hộc hộc...”

“Hừ!”

Lúc này đây Thu Phong bắt đầu thở dốc, lần đầu tiên sau chuỗi ngày lấy lại được thể lực Thu Phong lần đầu tiên có dấu hiệu mệt mỏi.

Riêng Giang Nam lại chẳng có cảm giác gì. Lúc này trong đầu anh đang có một đqxd6L suy nghĩ không biết có nên nói ra hay không hoặc giết chết Thu Phong ngay lúc này.

Lý do đến tận bây giờ Giang Nam để Thu Phong sống là để xem Thu Phong là gì.

“Bụp bụp...”

Liên tiếp Thu Phong ăn hai cú đấm trời giáng vào mặt khiến anh ngã lăn xuống dưới bãi cát.

Vừa ngã xuống ngay lập tức Thu Phong đứng lên kéo dài khoảng cách với Giang Nam. Giờ khắc này Thu Phong đã rõ thực lực bản thân rất chi là không bằng người vừa xa lạ vừa thân quen trước mắt này.

Cuối cùng Thu Phong cũng nhớ kẻ này là ai, là Giang Nam sư huynh của anh. Cũng là thằng bạn trực tiếp đưa anh tới gặp sư phụ để bản thân anh được như ngày hôm nay, nhưng giữa Giang Nam trong trí nhớ của Thu Phong và Giang Nam trước mặt đây quá khác.

Vị sư huynh kia của Thu Phong là một nhân vật rất hòa đồng, rất tốt với anh em và chẳng bao giờ chủ động đánh kẻ khác. Còn kẻ trước mắt đây lại cực kì lạnh lùng, mỗi đòn đánh đều là một đòn tử, chỉ cần không cẩn thận Thu Phong có thể chết bất cứ lúc nào.

Nếu là sư huynh là một người bạn Giang Nam không bao giờ làm thế, cùng lắm chỉ thử sức nhau tới điểm là dừng. Giờ khắc này đây thực sự gương mặt Thu Phong cũng có thể nói là bầm dập. Chưa kể vài chỗ trên cơ thể anh bắt đầu run lên vì đau.

Để né tránh những đòn tử của Giang Nam, Thu Phong bắt buộc phải đánh những đòn khác. Nhìn bên ngoài có lẽ Thu Phong cũng không mấy là thất thế trước Giang Nam nhưng bên trong cơ thể anh bắt đầu run lên vì đau.

“Ai dạy mày Triệt Quyền Đạo?”

Cuối cùng Giang Nam cũng mở miệng ra hỏi Thu Phong.

Giọng nói lạnh lùng chẳng có chút nào gọi là thân quen đập vào tai Thu Phong.

Cơ thể Thu Phong bỗng run lên. Run lên không phải vì kinh ngạc Giang Nam là một môn đồ Triệt Quyền mà anh run lên vì tất cả trí nhớ trong đầu

anh bắt đầu xáo trộn lên. Ký ức lúc trước của anh bắt đầu tái hiện lại một cách bất tự nhiên, mọi thứ trông rất thật.

Thu Phong bắt đầu đổ mồ hôi khắp đầu, cơ thể anh cứng ngắc lại. Bỗng một số ký ức khác đập vào não Thu Phong, kí ức một nơi tối tăm nào đó chợt hiện ra. Là ký ức của những giấc mơ? Nó rất thật.

Một hiện tượng trước giờ chưa bao giờ xảy ra hiện hết lên trong đầu Thu Phong.

...

Thất thần, Thu Phong vẫn cứ đứng như trời chồng.

Giang Nam lại không như vậy, thấy Thu Phong không trả lời thay vào đó đứng chết chân Giang Nam dần bước tới. Lần này thực sự cơ thể Giang Nam bắt đầu tỏa ra sát khí, tỏa ra mùi máu.

“Ăng... Grừ...”

Bất chợt con Mực đang đùa giỡn với Thụy Hải bỗng nó dừng lại nhả con dao xuống đất sau đó nó quay ngoắt đầu lại nhìn về phía Giang Nam.

“Bắt được mày rồi! Hắc! Trả dao cho ngoại...”

Lúc này Thụy Hải lại lao tới ôm lấy cổ con Mực vật nó xuống nhưng hiển nhiên con Mực vẫn không hề lung lay. Bốn chân của nó lún xuống cát do trọng lượng của Thụy Hải.

Miệng nó lúc này bắt đầu găm gù, Thụy Hải thấy thế sợ quá liền buông ra. Mặc dù hấn điên thì điên thật nhưng hấn có cảm giác gì đó con chó này không bình thường chút nào nên khi này mới không dám bắt nó. Chứ việc

nó nhảy qua nhảy lại như vậy một sát thủ chuyên nghiệp như hắn bắn trúng rất dễ dàng.

“Vụt!”

Bất ngờ bằng tốc độ không thể tưởng tượng được con Mực đập một phát xuống đất bắn sát trên mặt đất hơn mười mét. Vừa hết đà chân nó như được gắn phản lực bằng với vận tốc dù xe moto chạy max tốc lực cũng không kịp.

Giờ khắc này Giang Nam đang từ từ đưa tay lên tính chặt đầu Thu Phong xuống.

“Khựng~~~”

Ngay lúc định chặt xuống Giang Nam bỗng có một cảm giác rờn rợn, cảm giác này lần đầu tiên anh cảm nhận trong đời. Một cảm giác bất lực, một cảm giác chết chóc hơn bao giờ hết.

Từ từ Giang Nam quay đầu sang hướng anh cảm nhận cái cảm giác đây. Hình ảnh một con chó đang đi từ từ tới đập vào mắt anh.

Nó chỉ cách anh chừng hai mươi mét nhưng càng lúc áp lực trên người anh càng nhiều.

Lần đầu tiên trong đời Giang Nam thấy sợ.

Bỗng mắt Giang Nam mở to ra hơn một hình ảnh quái dị lần đầu tiên trên cuộc sống này khiến một kẻ đến cả cái chết chính bản thân còn không ngạc nhiên mà cái biểu cảm ấy lại có trên mặt chính bản thân hắn.

Hình ảnh một con chó gầy gộc được bao bọc bởi một cái bóng hình con chó màu tím đen, xung quanh cái bóng ấy có vài dây khí màu tím bốc lên

trông cực kì rợn người. Bầu trời vừa mới sáng bỗng chốc tối xầm lại mặc dù không mây.

“Grừ~~~~~”

Con Mực không gầm gừ mà chính cái bóng của nó bắt đầu há miệng ra gầm gừ. Tiếng gừ nhẹ nhẹ ấy đâm thẳng vào lồng ngực Giang Nam khiến tim anh đập thình thịch liên hồi. Từ từ con chó ấy với cái bóng khí bốc quanh người nó đi lại gần Giang Nam.

“Phịch!”

Không biết tại sao bản thân Giang Nam mất hết sức lực, tay trái của anh run lên liên hồi, chính bàn tay ấy vừa rồi suýt tý nữa đặt vào cổ Thu Phong.

“Pặc!”

Vì quá run rẩy Giang Nam phải dùng tay phải giữ tay trái của mình lại, ánh mắt anh lúc này không còn sự ngạc nhiên hay sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự can đảm một thứ mà trước giờ Giang Nam không cần tới.

Anh không cần biết thứ trước mặt này là cái gì, anh chỉ biết nó mang tới cho anh một chữ “chết” và chữ nếu này được sinh ra. Nếu anh không làm gì đó anh sẽ chết, sợ hãi chẳng giải quyết được vấn đề. Là sát thủ kẻ gây ra sự sợ hãi cho kẻ khác anh là người rõ hơn ai hết.

Lấy hết lực bình sinh, cái cơ thể sắp tiêu tụy vì thiếu sức này của mình Giang Nam cố gắng đứng lên cho bằng được.

“Bụp... Bụp”

Lạng quạng một hồi Giang Nam mới đứng vững được hai chân, ánh mắt anh lạnh lùng nhìn về phía con chó quái dị trước mắt sau đó anh khẽ liếc

qua chỗ Thụy Hải thấy hắn đang gục dưới mặt đất chẳng biết còn sống hay chết.

“Kẻ thấp hèn như ngươi không được phép giết cậu chủ...”

Bỗng một tiếng nói đáng sợ nào đó vang lên trong đầu Giang Nam. Không phát ra từ nơi nào cả mà phát ra từ chính trong trí óc anh.

Không như người khác xoay quanh tìm nơi phát ra tiếng nói, Giang Nam một kẻ đủ thông minh để biết tiếng nói trong đầu mình là thứ gì.

Anh nhìn vào con Mực trước mắt, sự lạnh lùng mới lấy lại một lần nữa phải kinh ngạc. Thế giới này dường như anh chưa biết hết.

Thứ trước mắt anh là cái quái gì?

“Ngươi...”

Một lần nữa giọng nói khó nghe ấy lại vang lên trong đầu Giang Nam. Lần này Giang Nam phải nói chuyện với nó, nói chuyện bằng chính suy nghĩ của mình.

...

Trong phòng trọ của Thu Phong. Lúc này đã 7 giờ sáng bỗng nhiên Thu Phong dậy mình tỉnh dậy thờ liên tục.

“Học học học...”

“Trời sáng rồi sao?...” – Tự hỏi Thu Phong với tay lấy cái đồng hồ, sau đó anh lại ngả lưng xuống giường đặt tay lên đầu suy nghĩ.

“Lại mơ nữa sao? Đạo này không biết có vấn đề gì không...”

Anh đang suy nghĩ tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi là giấc mơ sao? Nó thật quá, cảm giác đau cũng là thật. Đánh nhau cũng thật sướt tay, lần đầu tiên trong chuỗi ngày dài bất bại của mình Thu Phong cảm thấy bất lực trước một con người bình thường như mình.

Tất cả mọi thứ quá thật, kể cả câu “Ai dạy mày Triệt Quyền” kia nó cứ vang vang trong đầu anh.

Triệt? Đau?

Bất ngờ Thu Phong ngồi bật dậy sờ soạng thân thể của mình. Anh dờ áo lên nhìn... Hoàn toàn hoàn hảo không bị gì, gương mặt cũng không có vết sưng?

Là mơ thật.

Lúc này bỗng con Mực leo lên người anh nằm cuộn tròn trên đó nhắm mắt lại.

“Ngủ à?”

Ngủ! Lần đầu tiên Thu Phong thấy con Mực nhắm mắt lại để ngủ. Bình thường nó chẳng bao giờ ngủ cả, kể cả nằm nhắm mắt cũng không. Lúc nào anh cũng thấy nó nhìn chăm chăm anh. Ban đầu có hơi không thích ứng nhưng dần dần Thu Phong quen với cái việc nó canh mình ngủ. Như vậy cũng tốt đỡ phải thằng nào vô trộm đồ.

Mà có trộm thì phòng anh ngoài cái điện thoại để sát bên cũng chẳng có gì cho nó lấy cả.

...

Lại một ngày nữa Thu Phong bỏ tập trong cái chuỗi ngày có những giấc mơ kì quái của mình.

Mà thôi cũng chỉ tội mấy tên đàn em của Thu Phong.

Hôm nào anh ngủ quên do những giấc mơ kì dị ấy là y rằng hôm sau Thu Phong tụ họp cả một đám đàn em lại lấy lý do huấn luyện thân thể khiên dạy vài ngón võ mèo cào thực dụng cho bọn chúng.

Tiền thể anh cũng luyện tập cho bản thân mình luôn bằng cách cho tất cả lao vào tấn công anh chỉ cột hai tay lại và né tránh.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Phong Thái

Quận ổ chuột đây là cái tên mà mọi người đặt cho cái quận cách xa trung tâm này.

Một quận kém phát triển.

Ban đêm đầu đó ở một góc xó nơi thuộc quyền quản lý của Thu Phong.

“Mày có dám chắc là đi phá xong chạy không?”

Một kẻ đầu nhuộm vàng làn da thì đen thui mà cũng chẳng biết vì trời tối do da nó đen hay vì da nó đen thật bởi đứng trong bóng đêm ngoài hai con mắt với hàm răng hằn ra chẳng thấy cái gì nữa. Quả đầu vàng kết hợp với làn da đen nhìn hằn như một tên bá dơ đúng nghĩa.

Lúc này thằng đầu vàng đang nói chuyện với một kẻ khác tuy không nhuộm đầu nhưng phong cách ăn mặc của hắn lại rất quái. Chiếc quần Jean rách đùi thì cái này cũng là một một không nói, về phần thân trên của hắn, hắn mặc một chiếc áo thun đen dài tay hình thù đầu sọ gì đó còn bên ngoài hắn mặc một chiếc áo khoác cũng bằng Jean rách tươm một vài chỗ. Quả đầu thì vuốt ngược theo kiểu Undercut, hai bên tai hắn nông lỗ cũng bằng ngón tay cái. Miệng ngậm điều thuốc gương mặt sáng sủa trông rất phong cách Hàn Xẻng.

Tuy vậy đối với thằng đầu vàng lại trái ngược lại, phong cách quê mùa.

Hai tên này chụm đầu lại với nhau như đang muốn giở trò FWCRIBwy gì đó trên địa bàn của Thu Phong, đằng hai thằng này là cũng gần ba chục thằng chơi chơi khác như kiểu đang đợi lệnh trông gương mặt bọn chúng rất là nghiêm túc.

...

Bây giờ cũng gần mười một giờ đêm tại Quận ỏ chuột, nguyên một khu vực phía Đông và phía Nam của Quận ỏ chuột thuộc sự quản lý của Thu Phong. Nói lớn cũng lớn mà nói nhỏ cũng nhỏ.

Tất cả mười quán karaoke ôm, hai quán nhậu lớn, tám quán café ôm và một vài quán bida vị trí mỗi quán đầy nằm rải rác tại khu vực mà Thu Phong quản lý giờ khắc này đang bạo loạn.

Loạn là vì không biết đâu ra mấy thằng cầm hỏa tốc (Tức loại bom xăng tự chế bằng chai thủy tinh đổ dầu hoặc xăng sau đó nhét vải vào nắp chai đốt lên) chạy loạn ở khu vực ném hỏa tốc vào các quán nói trên sau đó dùng xe máy chạy trốn.

“Anh Phong, anh Phong... Có chuyện lớn rồi!”

Tại một quán bida khác không bị ném hỏa tốc Thu Phong đang ngồi phía trước tám chuyện với mấy thằng đàn em của mình thì một thằng đàn em nào đó dưới quyền anh chạy tới cấp báo.

“Biết rồi!”

Tự nhiên Thu Phong đứng lên xoay lưng lại trả lời một câu khó hiểu khiến thằng vừa đến báo tin kia cảm thấy khó hiểu.

Hắn đang tự hỏi bản thân đã nói chuyện gì đâu mà Thu Phong lại bảo biết rồi.

Không hiểu hần cũng không muốn hiểu, cái quan trọng nhất bây giờ hần phải thông báo cho Thu Phong rằng có chuyện xảy ra nếu không kịp xử lý sẽ rất nghiêm trọng.

“Anh Phong cháy...”

Hần vừa há mồm ra nói thì bị Thu Phong đưa tay ra ngăn lại sau đó anh rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

Trong cuộc gọi:

“Alo?”

“Em nghe đây đại ca!”

“Vây hết bọn nó lại chưa?”

“Hừ đại ca không cần lo cứ để em xử lý!”

Đầu dây bên kia gương mặt Nhật Cường xuất hiện, hần nở một nụ cười tự tin hiếm thấy.

Cúp quả điện thoại Thu Phong gọi tới mặt Nhật Cường ngông lên dứt tay vào túi rồi từ từ bước ra giữa đường, theo sau hần ít nhất cũng mười mấy người dứt tay vào túi đứng sau lưng.

Tương tự như vậy hơn mười mấy cung đường lẫn hẻm hóc khác lần lượt Nhật Huy, Chí Khải, Minh Sang và mấy người trong nhóm Chí Khải lúc trước mỗi một người dắt theo vài chục người khác chặn hết mọi cung đường rời khỏi cái quận ổ chuột Đông Nam này.

“Tách tách tách...”

Lúc này đầu đó cũng nằm trên quần ở chuột nhưng lại khu vực Bắc và Tây, khu vực này dưới sự quản lý của thằng giả nhân Trung Tín.

“Phong ơi Phong à... Từ từ tao chơi chết mày con trai à.”

Tung tăng con dao trên tay trong một phòng tối kẻ tên Trung Tín gật gật cái đầu như đang nắm chắc cái gì đó.

...

“Quỳ xuống!”

“Bụp!”

Giờ khắc này tại quán bida lúc này Thu Phong ngồi vốn nơi này cũng chỉ có vài người chơi bida thì bây giờ tụ trước quán lẫn bên trong quán trên dưới cũng một trăm người xung quanh.

Trước mặt Thu Phong khi này chính xác ba mươi tám kẻ bị trói tay, mặt mày máu me be bét trong đó có hai kẻ khi này một thằng đầu vàng mà một thằng mang phong cách tự cho là chất kia.

Nhật Cường bỗng đi tới đập vào lưng thằng đầu vàng bắt hấn quỳ xuống trước mặt Thu Phong.

Bị đập tên đầu vàng quay sang nhìn Nhật Cường bằng ánh mắt căm phẫn nhưng sau đó gương mặt hấn lại trở nên sợ hãi mang theo vẻ khuất phục khi nhìn sang gương mặt cười cười của Thu Phong. Kẻ hấn sợ mới chính là Thu Phong đây.

Sau khi tên đầu vàng quỳ xuống thì lần lượt những kẻ bị trói kia cũng bị đàn em của Thu Phong ấn vai gạt giò bắt quỳ, ban đầu còn vài thằng chống cự nhưng bị ăn thêm vài đấm đến nổi té sấp mặt ra thì mới chịu quỳ xuống.

Chí Khải và Nhật Huy hai kẻ là bạn của Thu Phong nhưng không dám ngang hàng với anh lúc này đang đứng hai bên trái phải của anh khoanh tay lại.

Một hồi sau khi mấy tên kia quỳ xuống Thu Phong vẫn không mở miệng mà quay sang nhìn Nhật Huy ý bảo nói dùm.

Thấy vậy Nhật Huy đi tới trước mặt thằng đầu vàng không nói không hỏi gì mà trực tiếp đá một cú trời giáng vào mặt hắn:

“Bốp!”

“Con cù nhà mày, bố mày hỏi lần nữa! Ai bảo bọn mày tới phá địa bàn của anh Phong?”

Có lẽ vì kì thị cái làn da đen lẫn quả đầu vàng như cú của hắn mà không biết sao từ đầu tới giờ hắn là kẻ bị đánh nhiều nhất. Ngược lại với thằng ăn mặc phong cách thời thượng kia chỉ bị đánh vài đòn sau đó thành thật mà quy hàng.

“Phi, tao nhổ vào mặt mày. Mày có cái quyền chó má gì mà đòi hỏi bố mày?”

Lúc này thằng tóc vàng cứng rắn đứng lên một mình kênh mặt lại với Nhật Huy tuy nhiên hắn vẫn biết điều mà động tay động chân.

“Mày...”

Nhật Huy điên máu vừa đưa nắm đấm lên định đấm vào mặt thằng đầu vàng một cái thì không biết từ lúc nào Thu Phong đứng phía sau bắt tay hắn lại.

“Thôi ra sau đứng đi!”

Vỗ vỗ lên vai Nhật Huy hai cái sau đó Thu Phong chỉ về đằng sau kêu Nhật Huy ra đó đứng. Với cái lũ cứng đầu này Thu Phong cũng thật nể bọn chúng, vốn đã đủ lý khi chỉ có vài chục thằng đến địa bàn người khác mà kiếm chuyện cũng đủ hiểu cái máu liều bọn này đến cỡ nào.

Với bọn này không phải cứ dùng nắm đấm là xong được.

Thu Phong từ từ bước tới trước mặt thằng đầu vàng nở một nụ cười thân thiện với hắn:

“Thằng em phải không?” – Thu Phong vỗ lên vai thằng đầu vàng sau đó cười cười móc trong người một con dao bấm ra bật lên “Tách!”

Thấy vậy thằng đầu vàng bắt đầu sợ, bất giác hắn lùi về phía sau vài bước nhưng lại bị Thu Phong giữ lại cười nói:

“Đừng sợ, anh cắt dây trói cho chú!”

Đúng như lời của mình Thu Phong bắt đầu cưa sọt dây thừng trên tay hắn ra, ban đầu hắn còn sợ nhưng sau đó thấy Thu Phong quả thật là cưa trói cho hắn thì hắn mới yên lòng.

Lúc này trong đầu hắn thậm chí còn nghĩ sao đại ca gì mà hiền quá vậy kiểu này sao quản được đàn em, sớm muộn gì cũng bị lật đổ mà thôi...

“Chú em tên gì nhỉ?” – Thu Phong bỗng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của thằng đầu vàng.

Được Thu Phong hỏi, đàn anh lớn quản lý khu này thằng đầu vàng dù ngông đến đâu cũng không dám không trả lời:

“Thành!”

“À Thành...” – Thu Phong cúi đầu xuống mặt đất vỗ vai tên Thành sau đó anh ngẩng đầu lên cười nói: “Thế Thành này! Ai cho thành tới phá khu của anh vậy?”

Không biết tại nụ cười thân thiện của Thu Phong hay là tại Thu Phong không như lời đồn một hung thần đúng nghĩa mà tên Thành lại không cảm thấy sợ sệt nữa mà thay vào đó can đảm nói:

“Xin lỗi anh, cái này do em gét vài thằng đàn em của anh nên em mới làm vậy...”

“Rắc rắc!”

Tên Thành đầu vàng đang nói giữa chừng thì bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng rắc rắc. Sau đó hắn nghe theo tiếng động nhìn xuống tay mình thấy chúng bị quẹo xuống dưới đất.

Không cử động được, gãy rồi!

“A a a... Ớm!”

Dây thần kinh của hắn bây giờ mới kịp hoạt động, truyền nỗi đau lên tới não, khi hắn vừa la lên thì lại bị Thu Phong tổng mớ dây vừa mới cởi trói ra cho hắn vào họng rồi đập một phát vào người hắn:

“Bụp!”

“Nói nhiều!”

Một đập tên Thành bay thẳng ra phía sau đám đàn em của Thu Phong đang đứng, dường như biết trước được sự việc cả đám đông đúc bỗng tách ra làm hai nhường không gian cho thằng đầu vàng kia bay đi.

“Rầm!”

Thằng Thành đầu vàng va hấn người vào gốc cây lăn ra bất tỉnh vì quá đau đớn.

Thu Phong co chân lại phúi phúi vài cái như phủ bụi trông rất tiêu sái, sau đó anh ngồi rùng rình xuống trước mặt thằng ăn mặc theo phong cách không giống ai kia.

“Chà... Quần áo mặc chất chơi nhỉ?”

Nắm lấy vạt áo của tên đó Thu Phong cười nói một cách mỉa mai. Sự thật rằng anh thừa biết thằng đứng sau vụ này là ai, vấn đề anh chỉ muốn bọn này khai ra để có cái lý mà tới kiếm chuyện thôi chứ chẳng hơi đâu biết rồi mà đi hỏi làm gì.

Ít nhất đầu Thu Phong không thông minh như Quốc Phong nhưng không phải là thằng ngu để người ta trèo lên đầu mình ngồi.

“Anh là đại ca quản lý bao nhiêu đàn em mà dễ dàng đánh người vậy sao?”

Tên mặc quần áo thời thượng kia như chẳng quan tâm đến lời móc mỉa của Thu Phong mà ngược lại hấn nói sốc lại anh.

Đúng là thân đàn anh không nên cư xử thô lỗ nhưng Thu Phong đã cư xử thô lỗ, nhưng đã làm sao? Anh làm cái gì cũng có lý do của mình, bản thân anh tới cả lão Ngũ Tỷ còn không nể mặt thì đi nể mặt mấy thằng vô danh tiểu tốt này sao? Tiếc là hấn không biết cái ánh mắt của Thu Phong cao đến cỡ nào.

“Thằng nào đứng sau?”

Thu Phong cũng lười nói chuyện với mấy thằng có não mà không biết dùng này, hỏi thằng này không được thì hỏi thằng khác, hỏi không được hết

thì lôi thẳng tới địa bàn của thằng Trung Tín quăng ở đấy rồi đi về cũng được coi như không có có đi.

“Không nói!”

“Tốt!”

Thu Phong vỗ vai tên ăn mặc thời thượng này một cái sau đó đứng lên vỗ tay hai cái.

“Bạch bạch!”

Một hồi sau tiếng vỗ tay như ra hiệu của Thu Phong thì hai ba tên đàn em của anh vác trên mình mấy cái ba lô đặt trước mặt anh.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Lần lượt bọn chúng kéo hết tất cả ba cái ba lô ra sau đó bên trong ba lô có bao nhiêu là quần áo không biết là ai và dùng để làm gì liền bị lôi hết ra ngoài ném xuống dưới đất chắt thành một đồng đủ tạo ra một ngọn núi nhỏ quần áo.

“Kịch kịch!”

Hai can xăng mười lít được hai tiểu đệ của Thu Phong đặt ngay ngắn trước mặt anh.

“Nhận ra đồng quần áo này chứ?”

Thu Phong chỉ vào mớ quần áo được chắt thành đồng kia cười nhẹ nhàng nói với kẻ ăn mặc thời thượng đang quỳ xuống kia.

“Mày...”

Hắn nhận ra đồng đồ trước mặt kia chính là của mình, không còn gọi Thu Phong bằng anh nữa thay vào đó gọi bằng ‘Mày’ thì đủ chứng tỏ hắn điên đến cỡ nào.

Một kẻ ăn diện phong cách như hắn thì mỗi bộ đồ là cả một đồng tiền hắn ném vào trong đó, tiền không cũng không đủ để hắn điên tới vậy mà đó là những đứa con tinh thần của hắn. Mỗi một bộ đồ hắn nghĩ ra để phối sao cho một cách thời thượng và chất chơi nhất của hắn là cả một vấn đề.

Vậy mà giờ đây Thu Phong không biết bằng cách nào mà lấy được đồng đồ của hắn ra tận đây để hăm dọa cũng giống như sơn phấn của phụ nữ vậy. Chỉ cần gãy một cây son của hãng phụ nữ chúng ta thôi thì không cần đi đâu xa người phụ nữ luôn ở bên bạn sẽ hóa thân thành một con quỷ đúng nghĩa.

“Có vẻ đồng rác rưởi này quan trọng với chú em nhỉ?” – “Tách... Cạch... Tách... Cạch...”

Thu Phong vừa đi qua đi lại trước đồng đồ của tên kia vừa đi vừa nghịch cái quạt zippo không biết lấy từ đâu ra.

“Hãy... Chà êm nhỉ?”

Thu Phong bỗng ngã người lên trên đồng đồ của tên đó mà nằm xuống.

“Ui, cái gì cần cần đau thế?...” – Thu Phong bỗng nhăn mặt song sau đó anh lấy cái thứ cần cần dưới mông mình kéo nó ra, là một chiếc áo có gai góc trang trí trên vai.

“Ây, áo này ngộ mày... Mượn mặc thử cái nha!”

Thu Phong vừa nói vừa nhìn tên kia hỏi xong tự động mặc cái áo mà anh cho là kì dị kia lên người.

Với hai tạng người khác nhau Thu Phong thì như người khổng lồ với tên ăn mặc thời thượng kia, hắn chỉ cao tầm 1 m 70 mà cơ thể lại ốm yếu thế kia quần áo tất nhiên cũng nhỏ không thể nào vừa với Thu Phong được.

“Xoạc...”

“Áy chết rách rồi?”

Một tiếng kêu xé lòng vang lên trong tâm hồn tên ăn mặc thời thượng kia, hắn đau lòng nhìn chiếc áo bé nhỏ của mình bị một tên thô lỗ to con khoác lên người tới nỗi rách không một cách thương tiếc.

Dù vậy nhưng hắn vẫn phải nhịn, hắn tin rằng Thu Phong không dám giết chết hắn, cùng lắm bị đánh một trận ở đây về tịnh dưỡng vài tháng. Vừa có công lao vừa có khổ lao mà lại còn được tiền nữa thì ngu gì không chịu đựng?

“Ài... Chán quá... Mấy thằng mày đồ xăng lên đi, trời dạo này vẫn còn lạnh tao muốn sưởi ấm tí!”

Nhìn vẻ mặt không cố tỏ ra không thèm quan tâm của tên kia khiến Thu Phong phát chán, anh cũng chẳng muốn dài dòng nữa.

“Vâng thưa anh Phong!”

Lúc này hai tên đàn em của Thu Phong bước tới cầm hai can xăng hai thằng thi nhau đổ tóc tóc đều trên đồng quần áo. Sau khi hết hai can xăng thì bọn chúng lui xuống.

“Phụt!”

Thu Phong bước tới bật cái quẹt Zippo lên rồi chậm rãi nói:

“Còn một cơ hội cuối thôi, tao ghét dài dòng lắm... Cũng chẳng thích động tay động chân làm gì... Nói! Ai kêu tụi mày tới phá khu của tao?”

“Không nói!”

Tên ăn mặc thời thượng kia vẫn quyết tâm cắn răng cắn lợi không nói ra, hấn tin hấn không nói thì không ai có thể moi họng hấn ra được.

“Vù!”

Nói là làm Thu Phong ngay lập tức buông lửa xuống.

“Phùng!”

Xăng bén lửa bắt đầu cháy bùng lên, một ngọn lửa cao ngút chời bỗng xuất hiện. Theo đó Thu Phong lùi lại đồng lửa một bước.

Anh nhìn vào đồng quần áo đang cháy nhẹ nhàng nói:

“Haizz... Kẻ cũng tiếc, đồng đồ này chắc cũng mắc lắm...” – nói tới đây Thu Phong ngửa cổ sang nhìn tên ăn mặc thời thượng kia cười đều “Chắc mày cũng vậy... Ngu lắm, mày không nói dám chắc mấy thằng kia không nói?”

Dứt câu Thu Phong hét lớn:

“Lôi từng thằng một vào bên trong hỏi ra bằng được thì thôi, không nói quyết không thả thằng nào hết cho tao!”

Hét xong Thu Phong giả bộ uy vũ đi vào trong thì đúng lúc này tên ăn mặc thời thượng kia hét lên:

“Mày dám giữ tụi tao sao? Mày dám giữ người trái phép sao? Mày đánh đi, đánh chết tụi tao đi... Rồi mày sẽ bị vô tù vì tội bắt giữ người trái phép

thôi con ạ...”

“Vù!”

Đang quát mắng Thu Phong thì bất ngờ hắn không thấy anh đâu nữa thay vào đó một hình ảnh con người nào đấy xuất hiện trước mặt hắn.

“Bốp!”

Một quả lên gối ngay giữa mặt.

“Rầm...”

Lực đạo mạnh đến nỗi khiến hắn đang quỳ gối mà bay lên trên không hơn hai mét sau đó rơi nặng nề rơi xuống.

Lúc này mặt hắn hoàn toàn biến dạng, sống mũi gãy lọt cả vào bên trong máu me be bét trông rất gớm.

Đau đớn hắn ngượng người dậy, vẫn chưa bắt tỉnh:

“Khụ khụ...”

Ho khan vài tiếng khiến vài cái răng toàn máu rơi ra ngoài trông rất gớm giếc.

“Lôi hết tụi nó vào trong hỏi khi nào ra bằng được thì thôi... Ghi âm hết lại cho tao!”

Không quan tâm đến sự sống chết của thằng mình vừa cho nó ăn đòn Thu Phong tiêu soái phủ mộng đi vào trong quán bida.

Thực sự với anh cái lũ ôn này còn chưa đủ tư cách uy hiếp, nhưng vì muốn thể hiện cho đám đàn em xem không thể để một thằng nhóc nào chửi

lên đầu hay đe dọa anh được.

Hiển nhiên hành động quyết đoán vừa rồi của Thu Phong rất thành công, mấy thằng đàn em chứng kiến sự việc hôm nay phải nể anh thêm vài phần vì phong thái rất ra dáng đại ca của mình.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Tình Anh Em!

Trong bóng đêm tĩnh lặng liên tục những tiếng la hét inh ỏi vang lên như một bản nhạc hòa tấu.

Thu Phong lúc này đang ngồi gật gù cái đầu, nhìn kĩ vào mắt anh thì thấy anh đã nhắm từ lúc nào như thể ngủ quên.

“Ư ử...”

Con Mực giờ đây lúc nào cũng như hình với bóng đi theo Thu Phong, à không cũng không hẳn là như hình với bóng, cứ bình thường khi Thu Phong đi ra ngoài trừ việc đi tập thể dục là nó chạy nhong nhong đi đâu đó một lúc rồi lại quay về. Cứ mỗi lần như vậy Thu Phong ngửi được mùi máu từ miệng nó.

Ban đầu Thu Phong cũng hứng thú tính điều tra xem con này nó làm cái gì mà hôm nào miệng cũng toàn máu tanh, một lần anh đi dạo cùng mấy thằng em thì mới phát hiện ra là nó đi ăn trộm gà nhà người ta. Riết mà cả cái khu ổ chuột này ban đầu nuôi rất nhiều gà đều bị thằng ôn này ăn sạch, chẳng chừa một bộ xương nào.

Bảo sao bình thường anh mua cơm cho nó ăn nó lại không ăn, chắc sống hoang quen rồi nên không thích ăn đồ chín nữa.

Tiếng ư ử của con Mực vang lên nhẹ nhàng cùng với tiếng thét gào đầu đó trong kia, phải chăng nó lại thích nghe cái âm thanh này nên mới sung sướng như vậy.

“Anh Phong!”

Bỗng một tên đàn em cầm trên tay một cây roi còn lỏng tổng máu chạy lại trước mặt Thu Phong báo.

“Hửm?”

Vẫn ngồi dựa vào ghế Thu Phong ngửa đầu ra mắt vẫn nhắm hửm một tiếng bằng hơi mũi.

“Đã có thằng khai rồi thưa anh...”

Vừa nói thằng tiểu đệ vừa đưa một cái điện thoại ra bật phần ghi âm lên để trên mặt bàn trước mặt Thu Phong.

“Bốp... Con cụ mày... Nói!... Không nói à... Bốp... Nói... Bốp... Mày thử không sửa thêm một tiếng tao coi em gái mày còn đi học được không... Pặc... Để tao nói, nhà tao có hai anh em tuyệt đối đừng đụng vào em tao... Khụ khụ... Là thằng con chó Tín bắt chúng tao làm vậy... Nó cũng đe dọa em gái tao... Là nó chính thằng chó đó... Anh em bị bắt ngày hôm nay trừ một vài thằng hám lợi ra thì thằng nào cũng bị thằng Tín đe dọa... Giờ tao có khai hay không em tao cũng có chuyện, tao phải đảm bảo nó được an toàn trước tiên đã... Tụi mày thả tao ra được không? Tao đã khai rồi...” –
“Tút!”

Nghe tới đây Thu Phong tắt điện thoại đi sau đó đứng dậy lưng thưng đi vào trong.

“Chụp lấy!” – không thèm quay lại Thu Phong ném cái phone về phía thằng tiểu đệ.

...

“Rầm!”

Trong một căn phòng sắc mùi máu Thu Phong đập bung cửa tiêu sái đi vào.

Đập vào mắt anh là một kẻ đang quỳ gối bị trói tay trói chân, gương mặt hấn đỏ bừng lên, đôi mắt nở bao nhiêu là gân đỏ trong sự tức giận ấy Thu Phong hiểu thấu được nỗi lòng hấn.

“Nãy phải thằng này khai đúng không?”

Chỉ vào tên bị đánh bầm dập kia Thu Phong quay sang hỏi tên tiêu đề theo sau mình vào.

“Vàng nó đó!”

Xác định đúng người Thu Phong liền bước tới ngồi cóc trước mặt hấn:

“Tên gì?”

“Thiên!” – Hấn trả lời ngắn gọn.

Thiên giờ này cái gì nói cũng đã nói rồi, hấn muốn trở về xem em trai hấn thế nào, hấn không muốn đưa em duy nhất của mình sau khi bố mẹ mất lại xảy ra chuyện. Hấn là một thằng anh tồi.

“Thiên... Em trai mày ở đâu?”

“Anh hỏi để làm gì... Anh tính làm gì em tôi... Thả tao ra đồ khốn, tụi mày thằng nào cũng giống thằng nào... Đụng vào em tao tao sống chết với tụi mày... Chó má...!”

Thiên điên cuồng lao về phía Thu Phong nhưng rất tiếc tay chân hấn bị trói chỉ cà nhắc được vài bước rồi lại té, bộ dạng trông rất đáng thương.

“Thằng khốn... Đừng đụng vô em tao... Hu hu... Lũ chúng mày là lũ chó... Em tao nó có tội tình gì... Tụi mày không có tính người... Em của tao... Em của tao nó còn nhỏ lắm... Nó còn cả tương lai phía trước... Nó không như tao... Tao là một thằng anh tồi... Em gái của tao... Nó có ước mơ... Nó có hi vọng... Nó mạnh mẽ lắm... Tụi mày phải có lòng người chứ... Lũ khốn nạn... Quân thất đức...”

Thiên bắt đầu khóc, nước mắt của một thằng anh trai dành cho đứa em gái của mình.

Thật sự thì một kẻ như Thu Phong cũng phải đồng cảm với tên trước mặt mình này, anh hiểu cảm giác của hắn, hắn đáng thương hơn anh rất nhiều. Đúng nghĩa cuộc sống Thu Phong từ lâu đã trở thành một kẻ vô cảm, thậm chí bây giờ mẹ anh có chết trước mặt anh sợ rằng anh cũng chẳng có bao nhiêu cảm xúc nhưng chỉ cần Thiên Long em trai anh bị vấn đề gì thì bao nhiêu thứ anh chịu đựng, nỗi lòng của bản thân sẽ không kìm nén được mà có thể giết kẻ đó.

Bởi với anh Thiên Long cũng như một người em, một người con vậy. Vì tuổi anh với nó quá chênh lệch, anh chứng kiến nó từ ngày mới lọt lòng, ngày đó chỉ có anh là đàn ông, ba anh khi đó không biết đi đâu. Anh lo cho nó từng ly từng tí đúng nghĩa một gia đình, nên anh hiểu cái cảm giác đó ra sao.

“Bây giờ mày có hai lựa chọn... Một là tao không đụng vào em mày, tao vẫn trả mày về cho thằng Tín... Hai là mày là người của tao... Em mày tao đảm bảo đứa nào đụng vào nó coi như đụng vào tao... Chọn đi!”

“Anh Phong?”

“Anh?”

“Mày...?”

Thu Phong vừa nói xong tất cả trong phòng có ba người ai nấy đều ngạc nhiên bởi câu nói của anh.

Vốn hai tên đàn em của Thu Phong tưởng rằng thằng này hỏi xong chuyện sẽ thả hẩn đi là đã tốt lắm rồi, lấy cái lý lẽ gì mà nó đi phá khu của mình xong lại còn thu nhận nó vào? Nghĩa lý gì ở đây?

“Chọn đi... Tao tôn trọng mày... Tôn trọng mày với tư cách mày làm một thằng anh trai!”

Nói xong Thu Phong bước ra ngoài bỏ mặc tên Thiên và hai tiểu đệ của anh trong đó.

Móc từ trong túi ra cái điện thoại Thu Phong ấn vào một dãy số nào đó:

“Alo!”

“Nghe thưa thiếu gia.”

“Trong số mấy thằng tới phá hôm nay có một thằng tên Thiên, nó có em gái... Ừm... Cho người dắt em gái nó tới đây.”

“Vâng thưa thiếu gia. Thiếu gia còn căn dặn gì nữa không?”

“Hết rồi!”

“Tút!”

Người Thu Phong vừa gọi là một trong hai cận vệ của ba anh Đình Thu.

Vốn ban đầu Thu Phong nói là không dựa vào bất cứ thứ gì của ông già nhà mình, bản thân sẽ tự lực gánh sinh. Nhưng mà được cái anh không dựa vào thật, trên cơ bản anh chỉ trao đổi lợi ích với Đình Thu mà thôi.

Đình Thu giúp Thu Phong lúc này cốt là để sau này khi Thu Phong hoàn toàn đứng trên đỉnh bá vương sẽ nhường một kiếm giết chết tên trùm đất Bắc lại cho Đình Thu. Đối với Thu Phong thì chuyện này chả là gì nhưng với Đình Thu đây là cả một ân huệ lớn, chưa kể Đình Thu nguyện trung thành vì Nhất Phương với Thu Phong hẳn cũng không có hai lòng và giúp đỡ là chuyện tất nhiên.

Còn với Thu Phong anh lấy cái lý do trên để chối cho việc không nhận sự giúp đỡ nào từ bố già mình mà thôi. Cơ mà cái này cũng có mình anh tự nghĩ, dù anh có được ông già giúp đỡ đi chẳng nữa thì cũng chẳng ai nói gì, thậm chí suy nghĩ cũng không bởi đó là điều tất nhiên.

Cúp máy xong Thu Phong lại lết cái thân chây lười của mình lại chiếc ghế dựa ban nãy mà ngồi xuống thở dài. Con Mực vẫn cứ nằm đó ngó theo từng hành động của Thu Phong một cách thích thú.

Mặc dù rất ghét thức khuya nhưng đã dần thân vào rồi Thu Phong bắt buộc phải thức khuya... Cuộc đời mà chẳng bao giờ theo ý muốn của mình.

Lắm lúc anh cũng tự hỏi bản thân đang làm cái quái gì thế này. Tạo ra một cuộc sống tốt đẹp ư? Nực cười... Anh chưa cao cả đến vậy nhưng những hành động lẫn hướng đi của anh đang nhắc khéo anh rằng anh đang làm như vậy.

Phải chăng Thu Phong vừa là 9E75oci một con người vô cảm vừa là một con người giàu tình cảm. Có hai nhân cách trong con người anh chỉ là nó chưa bộc lộ ra ngoài mà thôi, anh sợ bản thân một ngày nào đó sẽ như những giấc mơ kia.

Mất kiểm soát! Những thứ chính tay anh tạo dựng lên lại chính tay anh đập bỏ nó, khốn đốn, bế tắc. Cũng quá sớm để anh nghĩ đến chuyện này. Cuộc sống mà cứ sống thôi, sống sao đừng để bản thân phải hối hận là được.

Tầm mười phút sau cánh cửa căn phòng mà tên Thiên bị đánh được mở ra.

Thiên cà nhắc cà nhắc từng bước lết lại trước mặt Thu Phong.

“Rụp!”

Bỗng tên Thiên quỵ rạp xuống trước mặt Thu Phong.

“Em xin anh anh Phong. Chỉ cần anh cứu lấy em gái em, em nguyện đời này khiếp này sẽ làm trâu làm chó chết vì danh dự của anh. Chỉ cần sau khi em chết đi em gái em được sống tốt. Chỉ cần thằng anh trai bắt lực này của nó chết đi để cuộc sống nó được tốt hơn thì cái gì em cũng làm. Em xin anh anh Phong, em biết anh là một đại ca tốt, anh rủ lòng thương xót giúp em, cứu lấy em gái em...”

Không một lời nói Thu Phong vươn người đứng dậy, từ từ anh đưa chân ra đặt lên vai tên Thiên.

“Hừ” – Hừ nhẹ một cái bỗng anh dùng lực đập Thiên ngã lăn ra “Bụp...”

“Đứng lên!”

Giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên.

Nghe vậy Thiên cũng làm theo không một ánh mắt hay hành động chống cự nào.

“Bụp!”

Vừa đứng lên Thu Phong lại dùng chân đạp ngã hẳn xuống, anh không dùng lực... Chỉ là đẩy thôi, ừ, đẩy thôi. Nhưng với một kẻ đầy vết thương như Thiên kia, thậm chí đứng còn khó khăn đẩy nhẹ thôi cũng đủ làm hẳn ngã.

“Đứng lên!”

Thu Phong lại tiếp tục nói.

“Bụp!”

Lạng quạng Thiên cố gắng đứng lên lại bị Thu Phong đạp ngã.

“Đứng lên...”

“Bụp...”

“Đứng tiếp lên...”

“Bụp...”

Cứ như vậy cho đến khi cả cơ thể Thiên run lên bần bật không còn chút sức lực nào nữa. Thấy cảnh tượng này hai tên tiểu đệ của Thu Phong kia có chút không nỡ. Tại sao phải làm vậy chứ? Chẳng phải Thu Phong đã bảo sẽ nhận hẳn làm người của mình sao? Tại sao lại phải hành hạ hẳn như vậy.

Thực chất Thu Phong làm gì cũng có lý do của mình thứ nhất anh muốn thử lòng quyết tâm của Thiên thế nào, bởi một kẻ vì em gái có thể phản chủ với anh cũng có thể xảy ra. Thứ hai anh muốn làm việc này trước mặt tiểu đệ của mình để chúng hiểu lòng trung thành nó đáng giá đến mức nào.

“Đứng lên!”

Một lần nữa giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên.

Anh kêu Thiên đứng lên là để hấn đứng lên hoàn toàn anh mới đạp hấn ngã xuống, anh muốn xem sự cố gắng của hấn ta tới đâu.

“Tại sao... Tại sao lại đối xử với tôi như vậy...”

Giọng Thiên bắt đầu gào lên, chất giọng khàn khàn vì đã quá sức, hấn khóc, hấn hét, hấn la, hấn đau khổ cái họng của hấn muốn nát đến nơi rồi.

“Giới hạn rồi sao?”

Ánh mắt của Thu Phong âm lãnh nhìn tên Thiên gục ngã dưới chân mình mà gào thét.

“Ư ư ư... A... Chó chết...”

Lấy hết sức bình sinh vốn cố tên Thiên vực cả người đầy vết thương dậy, hấn đứng dậy nhìn trừng trừng vào Thu Phong. Ánh mắt kiên cường không chịu thua như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mắt vậy.

Thiên đưa nắm đấm lên, hấn từng bước từng bước tiến lại gần Thu Phong, dường như hấn muốn đấm Thu Phong một cú đấm cuối cùng này.

5 mét

4 mét

3 mét

2 mét

Còn 1 mét cuối cùng.

“A a a a a a a a a a a...”

Thiên hét lên một tiếng lớn hấn dùng hết sức lực vung tay về phía Thu Phong.

“ANH HAI!!!!!”

Bỗng một tiếng hét thánh thót vang lên.

Tiếng hét ấy khiến Thiên giật mình sững người lại, nhưng do đám đã đi hấn không còn đủ sức rút tay về được.

“Bốp!”

Nắm đám nằm trọn vện giữa mặt Thu Phong.

Anh không hề nhúc nhích, cũng không hề đánh trả lại Thiên... Bởi nó chưa đủ làm anh đau.

“Anh hai...”

Một cô bé chừng mười tuổi trông rất dễ thương không biết từ đâu ra chạy về phía Thiên nhảy vồ lên ôm chầm lấy hấn khóc lóc.

“Anh hai, anh hai, anh hai... Anh bị ai đánh ra nông nỗi này... Hu hu anh hai... Anh chảy máu kìa... Anh đừng có chết nha anh hai... Em sẽ học giỏi, học thật giỏi để sau này nuôi anh hai mà... Em sẽ không lấy chồng đâu, em sẽ làm thật nhiều thật nhiều tiền để xây nhà cho anh hai... Anh hai, anh đừng bỏ em mà anh hai...”

Thấy em gái mình khóc Thiên cũng khóc theo, hấn không biết nói gì hơn. Lúc này hấn đã âm thầm hối hận vì sao lúc này không chịu thêm chút nữa mà đại dột đi đánh kẻ không nên đánh nhất ở đây.

Thiên ngẩng mặt lên nhìn Thu Phong bằng ánh mắt van xin thay vì ánh mắt áy náy.

Dường như Thu Phong chẳng thèm quan tâm đến thái độ của Thiên, gương mặt anh giữ nguyên nét lạnh lùng ngồi chồm hỏm xuống đất nhìn cô bé đáng yêu kia đang ôm lấy người Thiên khóc lóc.

Bỗng Thu Phong đặt bàn tay to lớn của mình lên đầu cô bé.

“Anh tính làm gì em tôi...”

Thấy vậy mặt Thiên xanh lên nhưng anh không còn sức để gạt tay Thu Phong ra chỉ còn sức để hét lên.

“Bụp bụp bụp...”

Thu Phong không quan tâm đến Thiên mà thay vào đó vỗ nhẹ lên đầu cô bé.

“Là chú đánh anh cháu đấy...”

Thu Phong nói một câu khiến Thiên trợn mắt há hốc mồm, dường như hẳn đang lầm tưởng bản thân bị đánh đến nỗi bị ù tai không nghe rõ Thu Phong nói gì.

Nhưng hành động của em gái hẳn lại chứng minh điều đó là thật.

Cô bé bỗng nín khóc quay ngoắt đầu lại nhìn chăm chăm vào gương mặt tươi cười của Thu Phong.

Bộ dạng của cô bé này nhìn Thu Phong trông rất nghiêm túc, nghiêm túc đến đáng yêu.

Một hồi sau cô bé nói:

“Không! Không phải chú... Chú không phải là người đánh anh cháu, khi này cháu thấy anh cháu đánh chú mà chú không đánh trả...” – Nói tới đây

cô bé đứng dậy cúi đầu nhẹ trước Thu Phong rồi nói tiếp “Cháu thay mặt anh cháu xin lỗi chú...”

Hành động này của cô bé càng khiến Thu Phong ngạc nhiên hơn là lời nói của chính anh. Anh không ngờ một thằng con đồ không ra gì lại có một đứa em ngoan hiền tới mức như vậy.

Lúc này thay vì nụ cười giả tạo ban nãy Thu Phong thực sự cười, anh cười nói:

“Tại sao cháu lại không tin chú đánh anh cháu... Chú đánh anh cháu thật mà, không tin thì xem này...”

Nói xong Thu Phong làm một hành động chỉ để dụ con nít bằng cách đâm nhẹ vào vai tên Thiên một cái.

Thiên thấy vậy cũng không hiểu gì vẫn cứ lơ đãng nhìn Thu Phong với em gái mình nói chuyện.

“Cháu lớn rồi, chú đừng làm trò cho con nít như vậy. Anh cháu sai cháu xin lỗi chú, chú gọi bác sĩ cho anh cháu được không... Anh cháu bị thương nặng lắm... Xin chú đây!”

Cô bé vừa hồng hách sau đó lại vừa cầu xin chấp tay trước mặt Thu Phong trông rất đáng yêu.

Con nít đúng là con nít, dù hiểu chuyện đến đâu vẫn ngây thơ đến đáng sợ.

“Đừng út!” – Thiên kéo tay em gái mình lại lắc đầu nói.

Sau đó hấn cố gắng đứng dậy, thấy vậy cô bé cũng dùng sức bé nhỏ của mình để mà diu.

“Rời khỏi đây thôi...”

Dù tuyệt vọng như Thiên vẫn tin tưởng Thu Phong sẽ không giữ hấn lại, dù gì Thu Phong cũng không có vẻ gì là hứng thú với em gái hấn.

“Ở lại đi... Nghe con bé gọi bác sĩ!”

Bỗng giọng nói ồn ồn của Thu Phong vang lên.

Thiên ngạc nhiên mở mắt to ra nhìn Thu Phong song sau đó hấn thấy Thu Phong cười với mình bản thân hấn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Rầm!”

Bỗng Thiên ngã xuống đất, hấn ngất xỉu... Trong cơn mơ hấn luôn thầm nhủ “Không xong rồi.. Không xong rồi...”

“Anh hai, anh hai... Anh hai tỉnh dậy đi anh hai... Anh hai nghe út nói gì không, hai ơi, dậy với út đi hai ơi...”

...

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Uy Phong

Cũng đêm hôm đó khoảng hơn mười hai giờ đêm các vũ trường, karaoke hay đơn giản là quán cafe ôm bấy giờ vẫn còn đang rất nhộn nhịp.

“Xình xịch... Thành thịnh”

Bên ngoài nơi nào đó trong Quận ổ chuột, chính xác hơn là khu vực Tây Bắc. Những tiếng nhạc xập xình từ một quán Beer Club vang lên.

Bên trong quán có một căn phòng hoàn toàn cách âm bởi cái tiếng náo loạn bên ngoài, phải chăng cũng chỉ có tiếng bass nhẹ nhàng vang lên mà thôi.

“Đại ca đại ca... Không ổn rồi!”

Một tên chơi chơi nào đó chạy vào phòng bỗng la toáng lên.

Căn phòng đó khỏi phải nói cũng biết là Trung Tín hấn ở trong đó. Lúc này Trung Tín đang lo lắng, lo lắng bởi vì hấn cử người đi đã lâu mà chẳng ai báo lại.

“Xoảng...”

Tên kia chạy vào la toáng lên làm Trung Tín giật mình đánh rơi ly nước trên tay:

“Mẹ mày... La la con mẹ mày à?”

Tức mình Trung Tín đứng dậy chửi thẳng đàn em của hắn đồng thời hắn đưa chân lên hèn hạ đạp chính người của mình:

“Búp...”

“Rằm...”

Bị Trung Tín đạp cho một phát vào bụng tên vừa chạy vào kia ngã đập người vào tường, đau đớn nhưng hắn vẫn chẳng dám nói gì mà run run cố gắng đứng thẳng dậy.

“Đại ca... Thằng Phong kéo người tới... Đang đứng náo loạn ở ngoài quán kia kìa... Loạn lắm. Người chúng đông như quân Nguyên vậy.”

“Cái gì????”

Trung Tín ngạc nhiên thốt lên.

Điều hắn lo sợ nhất bây giờ đã xảy ra.

“Lũ con lợn, dốt... Dốt không chịu được, con mẹ tui nó... Giờ phải làm sao, làm sao đây?”

Mặt Trung Tín giờ khắc này bắt đầu xanh xao trông thấy, hắn vốn tính chơi Thu Phong từ từ để Thu Phong tới nài nỉ hắn đừng làm vậy. Hắn tin rằng hắn không để cho Thu Phong cái lý để đánh được hắn, nhưng mà thôi rồi hắn không biết Thu Phong tới có ý gì đây nữa.

“Anh Tín, mau mau đi ra thôi... Khách khứa chạy loạn hết cả lên rồi nếu không ra là không xong đâu.”

“Ừm để anh ra giải quyết, dám tới địa bàn bố mày phá à?”

Trung Tín không biết lấy đâu ra can đảm, tính sĩ diện hão hấn nổ lên ưỡn ngực đẩy cửa bước ra.

...

“Rầm!”

“Thằng ngu nào dám tới phá chuyện làm ăn của bố mày?”

Trung Tín đẩy cửa cái rầm song tiêu sái bước ra như một vị thần.

Lúc này cảnh tượng tang hoang đập vào mắt hấn. Một đám người nào đó đứng nghĩa đông như quân Nguyên đứng đầy quán hấn từ trong ra ngoài vẫn thấy người, còn mấy tên tiểu đệ của hấn mấy chục thằng bây giờ đang ngồi chồm hồm ôm đầu dưới kia.

“Tụi mày...”

Trung Tín bắt đầu cứng họng nhìn đám đàn em của mình không nói nên lời, vô dụng quá vô dụng.

“Bạch bạch bạch bạch bạch...”

Trong đám đông náo loạn kia thấy Trung Tín vừa xuất hiện tất cả liền dừng tay lại, thì đúng lúc đó một tiếng vỗ tay nhịp hàng vang lên, đám người ấy tách ra làm hai bên... Bóng dáng cao to của Thu Phong xuất hiện.

“Ô... Tín à? Lâu quá không gặp, ông anh dạo này khỏe không?”

Phải nói Thu Phong diễn rất tốt, lúc này anh đang đứng trước mặt Trung Tín tươi cười mà vô nhẹ vài cái lên vai hấn xém tí nữa là ôm Trung Tín vào lòng. Cảnh tượng này thật giống như anh em chơi chung lâu ngày gặp lại. Nhưng cái khung cảnh lại không như vậy, một khung cảnh tang hoang đầy bạo lực.

“Mày...”

Trung Tín giờ phút này đang run lên bần bật không biết vì tức hay vì sợ. Nếu vì sợ Thu Phong cũng không hiểu một thằng nhát gan như thằng này tại sao lại leo lên được tới đây, mong rằng không phải vậy, anh cũng chẳng thích mấy thằng quá tiểu nhân.

“Ây ây... Ông anh sao vậy?” – móc mĩa Trung Tín vài câu sau đó Thu Phong tự dùng tay ôm mặt mình than thở - “Ấy chết chết... Quên mất quán này quán của ông anh à, người quen người quen thôi đi về đi mấy đứa.”

Nói tới đây bỗng Thu Phong đưa tay lên bảo người của mình rút về.

Rất phối hợp đám đàn em của Thu Phong bắt đầu thi nhau đi ra:

“Về về thôi tụi bay...”

“Ui nhầm chỗ rồi...”

“Sao anh Phong lại nhầm được ta?”

“Tao nghĩ chỗ này đúng mà.”

“Mày không thấy anh Tín kia à, người của mình mà... Chắc chắn nhầm chỗ rồi!”

“Ừ ừ...”

Tầm chưa đến ba mươi giây đúng lúc người của Thu Phong rút ra khỏi quán gần hết bỗng Trung Tín gào lên:

“Tụi mày đứng lại hết cho tao!”

“Hửm...” – Đồng loại hàng trăm đàn em của Thu Phong quay đầu lại trợn mắt nhìn Trung Tín.

Bất giác khí thế đó làm Trung Tín lùi lại một bước.

“Oạch!”

Nhưng vừa lùi lại hẳn có cảm giác như đụng phải bức tường, thấy kì lạ Trung Tín liền quay đầu lại.

“Đi đứng cẩn thận chứ ông anh, mình là người cùng phe phải biết giúp đỡ nhau chứ?”

Gương mặt tươi cười đầy sự giả dối của Thu Phong hiện lên trong mắt Trung Tín.

“Mày...” – lần nữa Thu Phong cạ lăm mày tao với Thu Phong.

“Ấy... Ông anh thích xưng mày tao cho nó dễ chia cơm à? Cũng được thôi...” – Nói tới đây Thu Phong ngửa cổ ra đằng sau cười hà hà – “MÀY LÀM CÁI CON C** GÌ ĐẾN PHÁ ĐỊA BÀN CỦA BỐ HẢ THằng CON CHÓ?”

Bỗng nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ từ hiền dịu trở thành một hung thần Thu Phong quát lên một tiếng khiến tai mọi người dường như ù đi nhất là Trung Tín đứng gần Thu Phong đến vậy.

Tiếng hét khiến ai cũng nhẩn mặt, tiếng hét như tiếng gầm của một con hổ chứng minh sự uy mãnh của mình.

“Em nhầm rồi Phong à... Anh nào dám làm trò đó, bậy bậy em bậy rồi. Thật tình anh không có làm, anh thề với em thằng nào nói anh làm em lời

nó ra đây ra mặt một lời với anh. Minh người cùng phe mà em, đều theo anh Tý cả anh em mình tương thân tương ái chứ ai nỡ làm vậy?”

Gương mặt tên Trung Tín bắt đầu vắn vẹo kể lể, hấn qúu quá quên hết trời trăng mây gió, cái đầu mà hấn tự cho là thông minh bây giờ trở nên ngu dốt trước Thu Phong.

Vốn Trung Tín là một thằng cực kì dẻo mồm cái gì hấn nói cũng như đinh đóng cột, rất chắc chắn rất bản lĩnh. Nhưng sự thật hấn lại chẳng được cái gì ngoài cái mồm và nhất gan, lúc nào cũng bô bô cái mỗ chứ chẳng được tích sự gì. Lắm người lại thích nghe ngọt như lão Ngũ Tý chẳng hạn nên mới khiến hấn leo lên được cái FcEF7qo chức này.

“Câm mồm!”

Thu Phong vươn tay ra nắm gọn lấy đầu Trung Tín trong lòng bàn tay.

Lúc này Thu Phong có thể cảm nhận được cơ thể Trung Tín đang run lên bần bật, thấy vậy anh cười phì một tiếng:

“Gọi thằng Thiên ra đây giúp tao cái, má tao sợ thằng này quá... Chưa làm gì đã run như cây sậy rồi!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha” – Bỗng đám đàn em của Thu Phong cười ồ lên.

Nhục! Đúng một chữ nhục để diễn tả cái tâm trạng Trung Tín lúc này.

Hấn giờ đây không dám nói gì nữa, biết mình đụng nhảm người rồi. Danh tiếng Thu Phong là điều khiến hấn sợ nhất mặc dù hấn không dám chắc Thu Phong mạnh tới vậy nhưng độ nổi của Thu Phong cũng đủ khiến kẻ như hấn e ngại.

Giờ khắc này từ trong đám đông đi ra một người băng bó đủ chỗ, kẻ đó là Thiên, hấn chống nạng đi cà nhắc từ từ đến chỗ Thu Phong.

“Anh Phong...” – Thiên e dè chào Thu Phong một tiếng.

Cách đây vài giờ Thu Phong đã cho bác sĩ tới băng bó rửa một vài vết thương cho Thiên, sau đó khoảng nửa tiếng Thiên tỉnh dậy thì Thu Phong liền cho người đi tới đây kiểm chuyện. Bản thân Thu Phong cũng sợ đêm dài lắm mộng sẽ khiến tên Trung Tín tìm ra được lý do thoái thác nên anh làm luôn cho nóng.

“Ừm, nó làm gì với mày với mấy thằng kia giờ nói ra hết cho tao!”

“Dạ!”

Dưới sự chứng kiến của hàng trăm con người, đàn em của Thu Phong có, đàn em của thằng Trung Tín có... Bộ mặt thật của Trung Tín dần được phơi bày.

Đe dọa đàn em để đổi lấy sự trung thành, đổi trắng thay đen hứa hẹn đủ chuyện nhưng cuối cùng không thấy đâu. Giả nhân giả nghĩa hiếp con gái nhà lành xong dùng tiền bịt miệng, thậm chí một vài tiểu đệ của hấn không chơi thuốc phiện cũng bị Trung Tín dụ dỗ cho chơi rồi sau đó thiếu thuốc, thiếu thuốc thì bắt buộc phải phụ thuộc vào Trung Tín.

Nói chung Trung Tín là kẻ dùng mọi cách để đổi lấy sự trung thành từ những tên đàn em của mình, ác có, hiền có, giả nghĩa có. Kẻ nào không phục tùng hấn đánh, kẻ nào bắt thóp được hấn hấn quyết bịt miệng cho bằng được thậm chí là giết.

Ác, đều. Hai từ này diễn tả được con người Trung Tín.

...

“Hư cấu, vu khống... Mà, mà, mà tao không quen mà, sao mà có thể bịa chuyện như vậy để hại tao!”

Bổng Trung Tín gào lên lao tới vung tay về phía Thiên.

Thiên thấy vậy cũng không né tránh mà nhìn chăm chăm vào hắn không sợ sệt.

“Bụp!” – “Bụp” – “Ọc”

Hành động kia của Trung Tín tất nhiên khiến Thu Phong không thể nào đứng nhìn được. Khi Trung Tín vừa bước tới chỗ Thiên thì bị anh đưa chân ra gạt ngã, mất đà Trung Tín chúi người ra phía trước đồng thời lúc đó Thu Phong lên gối một phát nhẹ nhàng khiến Trung Tín ọc cả nước dãi trong miệng ra.

“Rầm...”

Thu Phong hạ chân xuống Trung Tín theo đó ngã chổng choài ra đất ôm bụng trong đau đớn không nói lên được lời.

Giờ khắc này Thu Phong hô lên:

“Lôi tất cả những thằng hôm nay kéo tới địa bàn tao ra đây đối chứng trước mặt thằng ôn này coi nó còn chối được không?”

“Vâng!”

Nhật Cường không biết từ đâu chui ra dạ một tiếng sau đó biến mất hẳn trong đám người.

Vài khắc sau đám đông lại tách ra làm hai nhòng đường cho mười mấy thằng toàn thân be bét máu bước tới.

Mặt tên nào tên đây lúc này cũng mang trong mình sự sợ hãi không nói nên lời, thấy vậy Thu Phong cũng không quan tâm lắm.

“Nói! Thằng này đối xử với tụi mày ra sao. Thành thật tao tha hết cho tụi mày thậm chí nếu được sẽ cho phép tụi mày đi theo tao, còn không nói cũng không sao, có thể đi”

‘Có thể đi’ Phát ra từ miệng Thu Phong rất nhẹ nhàng a, nhưng ai dám tin không nói thì có thể đi?

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Đơn Giản Tại Vì Tao Mạnh!!

“Có chuyện gì ở đây vậy?”

Bỗng đúng lúc này một tiếng nói é é vang lên nghe rất chướng tai, đa số với những kẻ đang đứng đây giọng nói này lại cực kì quen thuộc.

Thu Phong giờ khắc này đang nắm đầu Trung Tín lên thì bỗng ngừng lại nở một nụ cười đen tối:

“Hắc! Đến rồi à?”

“Xoạc...”

Thu Phong buông thân xác tàn tạ của Trung Tín xuống, nãy giờ tên này anh lên gối có đúng một cái mà hắn gần như không đứng lên nổi. Quá yếu đuối, đúng chất một thằng vô dụng.

Đồng thời khi tiếng nói ấy vừa vang lên thì tất cả mọi người bỗng tránh ra làm hai con đường ai nấy gương mặt đều hơi cúi xuống:

“Chào anh Tý!”

Đồng loại cả trăm người hô to lên.

Từ chính giữa lão lùn Ngũ Tý bước ra, đi theo sau hắn là hai tên cao to lực lưỡng cũng ngang ngang Thu Phong. Hai kẻ này Thu Phong chưa từng gặp trước đó nhưng thái độ vênh vênh tự đắc kia cũng không khiến Thu Phong ưa nổi, mà kẻ cũng chẳng liên quan tới anh mấy.

Ngũ Tỷ bước tới đứng đối diện với Thu Phong ngược lại anh cũng chẳng kém đứng đó thân hình cao lớn của anh cúi xuống nhìn lão lùn trước mặt.

Lúc này quả thật nếu người ngoài nhìn vào thì trông rất buồn cười. Một thằng lùn tẹt mà dám cương mặt với một thằng vừa cao vừa to trông quả mặt gấu gấu như thế kia sao?

Nhưng với những kẻ có mặt ở đây lại khác. Ngũ Tỷ là ai không ai không biết, trong băng tất cả đều là người của Ngũ Tỷ dù rằng đi theo Thu Phong hay đi theo Trung Tín cũng tuyệt đối phải nghe theo lão Ngũ Tỷ kia, bởi chính lão cũng có thể lực khác chính tay lão đào tạo đủ sức để cân hai thể lực mà lão ban cho Thu Phong và Trung Tín kia.

Bình thường chỉ cần người trong băng dù là ai khi gặp lão Ngũ Tỷ cũng phải cúi đầu chào một tiếng nhưng phong thái đáng đứng của Thu Phong chẳng có gì là sắp chào cả.

Điều này khiến tất cả những ai đang có mặt trong đây đều cảm thấy thắc mắc, nhưng lại không ai dám nói gì bởi người của Thu Phong chiếm đa số.

“Ai gây ra chuyện này?”

Ngũ Tỷ nhìn thẳng mặt Thu Phong hỏi với vẻ không vui.

“Là em!”

Đơn giản thôi ai làm người đó nhận Thu Phong tự nhận chính bản thân mình làm.

“Vậy sao?”

Ngũ Tý híp mắt lại nhìn Thu Phong, gân tay của lão ta bắt đầu nổi lên trông thấy.

Thu Phong không trả lời anh lúc này không đang muốn đợi Ngũ Tý nói tiếp câu theo:

“Mày nghĩ đây là địa bàn của ai? Mày nghĩ mày đang làm cái quái gì ở đây? Mày nghĩ mày được phép làm như vậy sao? Hay đơn giản mày nghĩ mày có thể đánh nhau rồi mày thích làm gì thì làm?”

“Anh nói gì vậy anh Tý? Em mà có ý đó thì tại sao em còn ở đây? Chính anh là người rõ tại sao em ở đây nhất mới phải, thằng Phong này làm cái gì trước giờ cũng có lý do chẳng khi nào mà em dựa vào cái gì mà hành động thiếu suy nghĩ cả.”

Thu Phong nhẹ nhàng giải thích như chuyện này chẳng có gì.

“Mày nhìn xem?” – Ngũ Tý tức giận hét e é lên chỉ vào khắp đồng hoang tàng mà Thu Phong gây ra “Mày nhìn đi, đây là địa bàn của tao! Quán của tao! Mày xem mày làm gì với những thứ của tao?”

“Bậy, quá bậy. Anh Tý anh nói vậy là sai rồi anh Tý ơi. Địa bàn này của anh vậy bên chỗ em cũng không phải là của anh sao anh Tý? Thằng ôn này” – Thu Phong nắm đầu Trung Tín lôi lên ngựa mặt hấn ra vồ vồ lên trán hấn vài cái rồi nói tiếp: “Nó cho người đến phá chỗ của anh kia, anh là người phải biết rõ chứ? Cháy mấy cửa hàng lặn đáy, nguy hiểm cho người lăm”

Đoạn này Thu Phong nói nhấn mạnh rất nhiều. Ngưng một chút mắt anh híp khễ lại:

“Vả lại đây cũng không phải quán của anh, quán này là thằng này tự mở riêng trên địa bàn của anh... Anh không biết sao? Anh có nhận được một đồng bạc nào từ quán này không? Nếu anh bảo có thì em xin cho anh kiểm

tra lại trước khi nói sai về em. Cũng là con người em trung thành với anh hay không anh biết rõ, là người của anh anh là người sáng suốt biết ai đúng ai sai. Anh suy xét lại đi, anh bảo em dựa vào thực lực của mình tác oai tác oái trong chính bản thân anh đang có suy nghĩ không đúng về em. Anh Tý anh là đàn anh, có kinh nghiệm sa trường lâu năm cũng nên nhìn nhận đúng vấn đề đi chứ?”

Hết hơi Thu Phong mới dừng lại, nói một hơi dài khiến khí trong phổi anh chẳng còn được bao nhiêu tranh thủ lúc này Thu Phong hít nhẹ vài hơi yên tĩnh đợi Ngũ Tý trả lời.

Im lặng.

Ngũ Tý không nói một câu nào bởi tất cả những việc Thu Phong nói đều là đúng. Chính lão cũng là người rõ hơn ai hết, đừng tưởng lão ta tin tưởng giao việc cho mày và không kiểm tra thì mày thích làm gì thì làm. Biết cả đấy!

Từ việc Trung Tín cho người đi phá Thu Phong lão Ngũ Tý biết ngay từ lúc mới bàn kế hoạch. Có một điều lão không biết Thu Phong lấy đâu ra thông tin để có thể gài bẫy ngay lúc đó. Và Ngũ Tý cũng thật khâm phục Thu Phong có thể bình tĩnh moi miệng từng đưa khai ra Trung Tín là kẻ đứng sau để có thể từ từ đến đây kiểm chuyện một cách quang minh chính đại. Lão cũng không thể ngờ được Thu Phong lại có thể bình tĩnh nói lý ra từng cái với lão.

Quả thật Ngũ Tý bắt đầu có suy nghĩ Thu Phong không phải là một thằng đơn giản, không phải là một thằng chỉ biết đánh nhau mà không biết suy nghĩ... Lão đã sai.

Chập vài giây sau Ngũ Tý như suy nghĩ được cái gì đó liền nở một nụ cười:

“Coi như những điều Phong nói là đúng đi, vậy giờ anh Tý hỏi em em muốn xử thằng Tín như thế nào?... Nên nhớ nó là người của mình em phải nên biết trên biết dưới.”

Để lại câu cuối theo một cách nhấn mạnh ý rằng bảo Thu Phong đừng có đụng vào nó.

“Đơn giản... Có nó không có em, anh chọn đi... À không cho tất cả anh em có mặt tại đây chọn, xem xem em hay nó xứng đáng được quản lý tất cả dưới tay anh!”

Thu Phong tuôn ra một câu khiến tất cả giật mình, trực tiếp không nề mặt ai dù là Ngũ Tý.

Đúng lúc này hai tên đứng sau lão Ngũ Tý có vẻ muốn xông lên tấn công Thu Phong thì bị lão ta ngăn lại. Dù rất tức nhưng Ngũ Tý vẫn phải kiềm chế, kiềm chế lại nếu không lão sẽ thua bởi Thu Phong mất.

Ngũ Tý nghiền răng nghiền lợi cố gắng bình tĩnh thốt lên:

“Như ý thằng Phong nói... Chọn lựa giữa Trung Tín và Thu Phong ai đồng ý theo Thu Phong thì bước sang bên trái của tao ngược lại thì sang phải.”

Bây giờ Ngũ Tý cũng hết cách rồi, nếu không làm vậy anh em trong băng sẽ nghĩ lão dị nghị và chẳng ai tin lão nữa. Nhưng cái đám này lão không sợ, lão sợ là lũ đám người đi theo lão nghĩ lão thiên vị như vậy sẽ rất nguy hiểm. Tăng thêm mối nguy hại cho lão là điều không tốt chút nào.

Trung Tín là một tên đàn em thân cận nhất của lão. Không! Phải nói đúng hơn là con trai của chị gái ruột lão, thằng này bất hiếu bỏ nhà ra đi lão là thằng chứa chấp nó nên lão rất nuông chiều nó. Trong băng chẳng ai biết cả.

Lão biết Trung Tín thằng này không được gì ngoài cái dẻo miệng cả, chính bản thân hắn cũng chẳng được tích sự gì nhưng cái miệng cũng đủ đủ lôi kéo lòng ngược. Mà miệng lại không đi chung với hành động nên nhiều lúc cũng khiến lão thất vọng.

Căn bản ngay từ khi Thu Phong nhập băng và nhận địa bàn kia thì lão đã dặn đi dặn lại không có chuyện gì thì thử đi kết thân với thằng Phong kia chứ đừng đi gây chuyện với hắn chỉ hại bản thân thôi. Nhưng dù vậy khi Trung Tín đi gây chuyện với Thu Phong lão cũng mắt nhắm mắt mở xem mọi chuyện ra sao nhưng không ngờ lại thành ra như vậy vượt ngoài dự tính của lão.

Nhưng không sao thông minh ách có thông minh trị. Nước cờ này coi như lão thua bởi thằng cháu ngu ngốc của lão đi, lần sau lão không để yên cho Thu Phong tác cZ1FrIX oai tác oái đâu.

Lúc này trong đây hầu hết là người của Thu Phong hiển nhiên kết quả cũng rất dễ đoán, lão ta làm vậy căn bản cũng chỉ diễn trò thôi.

Giờ khác này gần như tất cả người của Thu Phong đứng sang bên trái... Thậm chí có vài chục người của Trung Tín cũng bước sang, bên phải chỉ lác đác lại hai ba tên gọi là thân cận của Trung Tín nhưng sau đó khi thấy cô đơn lẻ loi thì hai tên khác cũng chạy sang bên kia bây giờ chỉ còn lại đúng một kẻ mà ban nãy xúi giục Trung Tín phải đi ra ngoài. À quên còn những tên bị Trung Tín sai đi phá hoại Thu Phong cũng đứng sang bên trái theo.

“Vậy được rồi... Ý tất cả đã quyết ta đồng ý để Trung Tín rời khỏi đây...” – Ngũ Tỷ đưa tay lên trời nói song đồng thời quay sang nhìn Thu Phong: “Phong! Như vậy được rồi chứ?”

“Em đơn giản lắm, không thích làm khó người ta... Như vậy được rồi.”

Thu Phong nhún vai như thể đây không phải là chuyện của mình.

Sau đó anh trực tiếp đi ngang qua mặt Ngũ Tý mà không một lời chào. Được vài bước Thu Phong dừng lại nói:

“À quên nữa địa bàn này em không cần như anh Tý nghĩ, anh muốn giao cho ai đó thì giao. Hôm nay em mệt xin về trước.”

Đi được một bước nữa Thu Phong lại quay đầu lại cười hắc hắc:

“Hắc! Ê Tín... Bỏ bảo mày nghe này con súc vật. Lần này thôi, lần sau tao không dám chắc mày còn lành lặn đâu nên biết bản thân mày ở đâu đi.” – Nói tới đây Thu Phong quay sang đưa tay chào với Ngũ Tý: “Đại ca! Em về trước nhé!”

“Chào đại ca tụi em về!”

Đồng thời tất cả đàn em đi theo Thu Phong cúi đầu cùng lúc hô to chào Ngũ Tý. “Cái này hài tử, bằng hữu cũng không cho người ta tiến đến ngồi một hồi.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Quốc Thiên

Sáng ngày hôm sau.

“Mày có nhanh lên không cái cục than di động kia?”

Lúc này chỉ mới bốn giờ sáng Thu Phong đang buộc dây giày thì đưa đầu vào gọi con Mực chạy bộ chung với mình, mặc dù nó không đi ngủ mà nó kiêu như lười lười cứ nằm oạch ra đó chẳng chịu đi đâu.

Một hồi sau khi Thu Phong chuẩn bị đứng lên quyết định bỏ con Mực ở nhà thì lại thấy nó từ lúc này đã thay đổi một trăm tám mươi độ từ bộ dạng lười nhác trở nên năng động cái lười cứ thè thè ra nhìn quả mặt nó trông rất ngu.

“Quào...”

Con Mực ưỡn người lên đằng trước rồi lại chống hông ra đằng sau cào cào mặt đất vài cái xong mới đi tè tè theo sau Thu Phong.

“Két...”

Vẫn như thường lệ Thu Phong tập thể dục chạy quanh thành phố tầm hơn một tiếng rồi xách hông về lại dãy phòng trọ khi vừa tròn sáu giờ.

Người anh lúc này đầm mồ hôi, áo như thể muốn vắt ra thành nước tuy vậy mồ hôi là điều tất nhiên sẽ đổ ra khi hoạt động nhưng về độ mệt Thu

Phong lại chẳng một chút nào thậm chí hơi thở anh còn chẳng có gì gọi là rối loạn cả.

Từ xa Thu Phong chạy bộ hướng về dãy nhà trọ anh thấy có hai người to cao nào đó đứng chờ sẵn, mà cái phòng trọ này ngoài anh là thằng cô hồn các đảng thì hai tên thô kệch kia chắc chắn là tới kiếm anh.

“Chào anh Phong!”

Khi vừa bước tới trước mặt hai kẻ cao cũng trạc trạc mình lúc này thì chúng cúi đầu xuống chào anh với vẻ lịch sự.

“Người của anh Tý à?” – Thu Phong nhìn hai kẻ đó hỏi xong lại tự trả lời “Có chuyện gì không?”

Nghe Thu Phong nói vậy thì lúc này một tên đứng lên nói với Thu Phong:

“Anh Tý muốn anh quản lý nốt phần địa bàn kia của anh Tín. Anh còn bảo mong anh nhận lấy, địa bàn đó không ai quản lý sẽ rất loạn, anh Tý nói anh là người thích hợp nhất để nhận vụ này.”

“Bộ ông không quản lý được hay sao phải kêu tao? Tao nói rồi muốn đưa ai thì đưa, tao không phải là cái thằng háms lợi đừng đánh đồng tao với vài kẻ khác... Hai thằng mày về đi!”

Thu Phong nhún vai nói như thể đây không phải là việc anh cần phải bận tâm, sau đó anh tách hai kẻ đứng trước mặt ra để đi vào trong dãy nhà trọ.

Đúng lúc này tên còn lại xồng xộc xông về phía Thu Phong:

“Thằng chó kiêu ngạo này...”

Không cần tới tiếng chửi đâu chỉ cần tiếng bước chân của tên kia bất ổn ngay lập tức Thu Phong đã quay mặt sang tiến sát vào người hắn.

Vốn kẻ đó tính đâm Thu Phong nhưng lại bị anh đứng sát thế này đâm ra không có khoảng cách, hắn ta bị Thu Phong hù một cái giật mình lui về sau ha ba bước.

“Tốt nhất mày nên cẩn thận cái tính của mày, không có lần sau đâu!”

Thu Phong chỉ vào mặt kẻ vừa rồi định xông lên đánh anh.

“Mày...”

Dường như hắn ta vẫn chưa biết điều vẫn cứ xông lên thì lại bị kẻ khi nãy nói chuyện với Thu Phong ngăn lại. Kẻ đó nhìn hắn lắc đầu.

Dù rằng Thu Phong là đồn đại thực lực lên nhưng cũng phải có thực lực thật sự mới có thể đứng ở đây dù lời đồn đại ấy xa xa không bằng thực tế mà cẩn thận vẫn hơn.

Không quan tâm đến hai kẻ đó nữa Thu Phong lững thững mở cửa bước vào phòng trọ của mình.

Buổi sáng của anh cũng rất rảnh rỗi. Sau khi chạy bộ xong thì thường đi chợ một chuyến rồi mới đi ăn sáng, anh đi chợ cũng chẳng phải mua đồ ăn gì về nấu đâu lười lắm. Đi chợ để mua mấy kí thịt bò về cho con Mực ăn sống.

Nói đến vụ con Mực thì con súc sinh này chuyên đi cắn trộm gà nhà người ta, nhiều lần Thu Phong đã bỏ tiền ra để trả cho từng nhà vì số gà nó ăn. Vừa mất tiền ngu vừa muối mặt nên sau chuyện đó Thu Phong có đi chợ tính mua thịt gà về cho nó thì đang đi giữa chừng nó lại nhảy xổ vào quầy

hàng thịt bò của người ta gặm hết một miếng thịt rồi chạy mất tiêu, lại thêm một lần nữa Thu Phong mất tiền vì cái hành động của nó.

Mất tiền thì không nói làm gì chỉ là nó phá quá thôi nên anh cũng quyết định mua thịt bò về quăng cho nó ăn. Cũng có hiệu quả đôi chút, tần suất nó đi phá làng phá xóm cũng ít hẳn đi đỡ khiến anh phải nhức đầu.

“Này ăn đi... Sao mày ăn đồ sống mà mày hiền khô vậy con tạp chủng?”

Về đến phòng trọ Thu Phong ném một tảng thịt bò gần nửa kí cho con Mực, cho nó ăn tiện thể buồn miệng mắng vài câu cho đỡ chán.

Nó tính há mồm ngậm miếng thịt thì nghe Thu Phong nói bỗng nó ngẩng đầu lên nhìn anh, cái bộ mặt ngây thơ hàng ngày biến mất thay vào đó là quả mặt nghiêm nghị, răng nanh của nó không biết bằng cách nào mà nhe ra lông trên lưng dựng đứng lên. Rất có phong thái.

Tuy vậy cái khiến Thu Phong thoáng giật mình chính là nó gây cho anh sự sợ hãi.

“Sát khí? Từ việc ăn thịt sống sao...?”

Thu Phong thì thảo tự hỏi nhìn con Mực trước mắt nhìn, nó hoàn toàn khác so với bình thường. Cái bộ dạng ngu ngu thường lệ không hiểu sao lại mất hẳn thay vào đó ánh mắt sắc bén có thể bay vô căn người bất cứ lúc nào.

“Này mày tính cắn chủ à?”

Thu Phong bắt đầu cảm thấy không ổn nhìn chằm chằm con Mực mà nói.

Thật sự con Mực nó hiểu Thu Phong nói những cái gì, nó nghe vậy nó liền lắc đầu sau đó quay trở lại bộ dạng đần thối như lúc trước. Một áp lực trên người Thu Phong biến mất.

Quái lạ, đây là lần đầu tiên Thu Phong bị động vật gây cho cái cảm giác rùng rợn này. Trước trong trí nhớ của anh khi ở trong rừng đối đầu một con chó một với hai con hổ núi anh còn chẳng có cảm giác gì vậy mà con Mực một con chó gần như vô hại với những kẻ như anh lại gây cho anh cảm giác khó chịu.

Không quan tâm đến cảm giác của Thu Phong nữa con Mực há mồm ra ngậm miếng thịt của riêng mình ăn ngấu nghiến.

Chỉ trong năm phút con Mực nuốt hết một kí thịt bò. Thịt bò chứ không phải thịt gì bình thường nấu lên còn dai nhách ra vậy mà nó ăn sống như thể ăn cháo vậy. Sau khi con Mực xử lý xong phần ăn sáng của mình thì Thu Phong rời khỏi phòng trọ đi ăn sáng.

Lý do anh chấp nhận cho con Mực ăn sống cũng đơn giản lắm vì động vật khi cho ăn thịt sống sẽ rất hung dữ, cơ mà anh không huấn luyện nổi con súc sinh này nói chẳng bao giờ nghe mặc dù nó hiểu mình nói gì. Mực thích cho ăn thịt sống để cắn người mà chẳng bao giờ thấy nó cắn ai nó cứ như bịt vậy hiện không tả được, nhưng sau chuyện vừa rồi thì anh cảm thấy tò mò về con Mực này rất nhiều. Mà thôi dù gì nó cũng không rời anh nửa bước nên những chuyện thú vị về nó từ từ sẽ bộc lộ ra thôi.

Bình thường Xích Quỷ hơn múi giờ của Hoa Lương tầm 1 tiếng. Bây giờ ở Xích Quỷ là bảy giờ sáng thì bên Hoa Lương cũng đã sáu giờ.

Thói quen của Thu Phong khi đi ăn sáng là gọi nói chuyện với Nhược Y, bởi giờ này cô vừa mới dậy. Gương mặt ngái ngủ khi tỉnh giấc mà vẫn nói chuyện điện thoại với anh của Nhược Y trông thật đáng yêu.

Không biết từ lúc nào tình cảm của hai người tiến triển đến mức độ chỉ muốn lao đến gặp nhau và ôm nhau chuyện mà trước đây hai người chẳng ai dám làm. Dù vậy hoàn cảnh hiện tại của Thu Phong không cho phép điều đó xảy ra.

“Anh!”

“Hử?”

“Em nhớ anh...”

“Tháng sau đi, để anh dồn ép nốt công việc bên này anh bay sang chỗ em được không?”

“Dạ... Mà hôm nay anh ăn gì thế? Lại cơm sườn nữa à? Khô lắm sao không mua phở mà ăn.”

“Thôi ăn đồ ngoài ăn gì chả được, em về đây nấu cho anh đi rồi anh ăn!”

“Được không? Em sợ anh ăn không quen khẩu vị nước em!”

“Rồi sẽ quen.”

Trên màn hình điện thoại Thu Phong lúc này hiện lên gương mặt đáng yêu của Nhược Y, sáng sớm Nhược Y mới dậy đã gọi ngay cho Thu Phong trước lúc anh định gọi rồi. Thế là anh phải đeo tai nghe vô vừa ăn vừa nói chuyện với cô nàng.

Xong một buổi sáng nhàn rỗi của mình Thu Phong lại lết xác đến địa bàn anh được giao. Bây giờ anh đã đi được nước cờ thứ hai, nước tiếp theo chính là dụ dỗ Ngũ Tỷ đưa anh vào bẫy. Kế hoạch cụ thể ra sao thì xảy ra mới tùy cơ ứng biến được.

...

Sát vùng ngoại ô phía Nam thành phố Quảng Phúc.

Nơi này nói là ngoại ô chứ thực ra cũng là một quận khá lớn của Quảng Phúc – Quận Thiên Lang.

Giống với cái tên Quận Thiên Lang thì ở đây tồn tại một băng đảng xã hội đen khá khét tiếng có tên Quỷ Lang.

Đúng với cái tên của nó không tội ác nào là Quỷ Lang không làm. Cướp của, giết người, đâm thuê chém mướn, cho vay nặng lãi, thuốc phiện, mô giới mại dâm hay đơn giản là đòi tiền bảo kê từ những con người khốn khổ ở quận đó.

Xuân Tiến – Quang Định hai hộ vệ đã nhận Thu Phong là anh cả giờ đây đang dẫn mình vào trong băng đảng đầy rẫy tội ác này.

Không biết từ lúc nào nhờ cái tài của mình mà Xuân Tiến đã vươn lên gần như ngang hàng với một số đàn anh khác. Xuân Tiến là một kẻ thông minh từ sau vụ việc lần trước được may mắn được Thu Phong cứu nên về sau Xuân Tiến lại càng trở nên thận trọng hơn.

Mọi đường đi nước bước của hắn đều có tính toán được mất nên chỉ trong một tháng tiếp theo hắn đã chứng minh được chỗ đứng của mình.

Băng Quỷ Lang có một lão đại lớn nhất cũng là ông trùm của cái quận Thiên Lang này biệt danh của hắn ra là Nga Hoàng (dùng tên ba và tên mẹ ghép lại thành biệt danh). Cũng như Ngũ Tý lão Nga Hoàng kia cũng có hai cánh tay đắc lực.

Đúng nghĩa với cánh tay đắc lực chứ không phải là một thằng vô dụng như Trung Tín mà thật sự hai tên này rất giỏi nên mới được lão Nga Hoàng kia trọng dụng.

Một tên sống hoang nhoáng hết mình vì anh em không kể sống chết Quốc Thiên. Một tên khác trái ngược lại ích kỷ sống chỉ biết bản thân nhưng lại rất chu toàn, từ trước đến giờ tên này chưa bao giờ làm sai một chuyện gì nhưng anh em trong băng lại không thích hắn là mấy so với Quốc Thiên kẻ được lòng nhiều anh em trong băng nhất.

Quốc Thiên chàng trai 23 tuổi mang trong mình nhiều nỗi đau tinh thần nhưng lại giàu tình cảm. Cậu ta là một chàng trai ấm áp và tài giỏi, đủ mạnh mẽ và quyết đoán.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Đôi Mắt

Trong một căn hộ khá cũ kĩ.

Một nơi lộn xộn đối với những kẻ cao sang nhưng với vài người thì đây là một tổ ấm của họ.

Nơi đó có một cặp vợ chồng trẻ đang ngồi ăn trên một chiếc bàn gỗ khá đơn sơ.

Người chồng có gương mặt hiền lành nhưng lại có những hình xăm trải dài cánh tay bên phải đã che mất vẻ hiền lành ấy.

Còn cô vợ mang nhan sắc khá đẹp thôi nhưng gương mặt mộc của cô ta với đôi mắt biết cười ấy cuốn hút được bao nhiêu anh chàng bình thường khác. Tuy nhiên mang theo cái bụng bầu mấy tháng cô vợ có nét gì đó gọn buồn mà không biết tại sao.

“Anh à em sắp sinh rồi anh đừng làm chuyện gì khiến mẹ con em phải lo nữa... Hãy nghĩ cho đứa con trong bụng mình đi anh!”

Lúc này cô vợ vừa ăn vừa mang theo nét buồn rầu nói với người chồng.

Thấy vợ mình buồn người chồng rất khổ tâm nhưng không thể làm gì khác được ngoài cách động viên, khẽ vươn tay lên ngắt má cô vợ... Anh nói:

“Em đừng lo lắng quá, anh trước giờ làm việc luôn thận trọng... Sẽ không khiến em và con phải lo đâu. Ngoan! Nghe anh đừng suy nghĩ nhiều quá không tốt cho con đâu em à.”

“Em lo cho anh thôi, anh ra đường nhớ cẩn thận... Đừng quá vì anh em mà hành động thiếu suy nghĩ anh nha!”

Cô vợ khi nghe anh chồng khuyên nhủ thậm chí không những không hết buồn mà còn buồn rầu hơn lúc trước.

Có thể cũng dễ nhận ra anh chồng chính là Quốc Thiên là một trong hai cánh tay đắc lực nhất của Nga Hoàng.

Quốc Thiên tuy chỉ mới 23 tuổi nhưng lặn lội bên ngoài từ khi còn là một cậu nhóc hỉ mũi chưa sạch, cậu nhóc ấy dù năng nổ dù hiếu động nhưng cũng dần dần lớn lên từ tay của người đời. Những người như vậy thường được gọi là con dân. Con dân tức là sao? Tức là được người đời nuôi lớn, cho ăn cho mặc cho uống.

Quốc Thiên từ bé sống tốt được người thương kẻ mến, một vài năm anh sống ở nhà người này, một vài tháng anh sống ở nhà người kia. Người ta cho anh ăn cho anh mặc cũng có thể dạy anh lý lẽ cuộc sống này, chẳng vì cái gì cả chỉ vì thương một kẻ lang bang đầy tình người như anh mà thôi.

Sống vì cái tình cái nghĩa đó là con người, Quốc Thiên là thế... Cuộc sống của Quốc Thiên không biết đã giúp đỡ bao nhiêu người cũng không biết bao nhiêu người đã giúp đỡ lại. Cho đi và nhận lại đó mà một định luật trường tồn.

Cũng có đôi khi ta cho đi không cần thiết phải nhận lại, nhưng không có nghĩa là không được nhận lại mà sẽ nhận lại được từ người khác chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Lúc này khi hai vợ chồng Quốc Thiên đang ăn thì bỗng nhiên có tiếng chân gấp gáp từ xa vọng lại. Biết có chuyện không ổn Quốc Thiên dừng đĩa, anh khẽ đặt đôi đĩa lên bàn sau đó đứng từ từ dậy.

“Ét t t t...” – tiếng Quốc Thiên đẩy ghế.

“Cạch!”

Cánh cửa căn hộ của Quốc Thiên bỗng bị mở toạc ra.

“Anh Thiên anh Thiên... Không xong rồi, anh Nga Hoàng có chuyện cần gọi anh gấp hình như đang tranh chấp cái gì đó với đám chuột kia.”

Một kẻ nào đó có lẽ là đàn em của Quốc Thiên chạy vào hô toáng lên.

Khi hấn vừa hô lên mà quên rằng không để ý trong nhà có ai. Lúc này ánh mắt Quốc Thiên nhìn hấn với vẻ không được tự nhiên, sau đó anh nhăn mặt rồi liên tục đá mắt xuống cô vợ của mình ra hiệu cho tên đàn em.

Thấy vậy tên kia mới liếc mắt sang cô vợ của Quốc Thiên thì biết không xong rồi. Hiểu được ý của Quốc Thiên nên hấn lại hấp tấp hô lên:

“Nhanh đi anh, mấy con chuột nó phá quá anh Nga Hoàng ảnh ghét chuột mà tụi em thằng nào cũng sợ chuột nên kêu anh tới đập mấy con chuột... Thôi em đi trước!”

Hấn cảm thấy không nói được nữa liền chuẩn đi mất, dù gì nhiệm vụ báo tin cũng đã báo rồi đi hay không là do Quốc Thiên, hấn hết nhiệm vụ rồi không ngu gì ở lại để bị nghe thuyết giáo.

Giờ khắc này Quốc Thiên đỏ mặt hồi hộp quay sang dùng ánh mắt khó xử nhìn vợ mình. Đồng thời vợ Quốc Thiên cũng nhìn lên với ánh mắt thất vọng, cô liên tục lắc đầu nói:

“Anh đi đi, em không cấm anh... Đừng để xảy ra chuyện gì khiến mẹ con em lo lắng là được!”

Cô vợ Quốc Thiên nói xong thì tự động đưa dĩa cầm chén cơm đang ăn dở của mình trộn lên đồ cho chó ăn. Vác theo mình cái bụng bầu cô vợ cực khổ vừa ôm bụng vừa làm việc nhà.

Chứng kiến cảnh đó Quốc Thiên không kiềm được nước mắt, một hàng nước mặn chảy dài trên mắt Quốc Thiên.

Sợ vợ thấy Quốc Thiên khẽ đưa tay lên lau dòng nước mắt ấy đi, giữa vợ và anh em Quốc Thiên không lựa chọn được. Có thể cho anh là một kẻ thiếu quyết đoán nhưng anh không sống hèn với một ai cả.

Cẩn rằng xin lỗi vợ trong lòng Quốc Thiên lấy cái áo khoác trên ghệt mặc vô sau đó quay sang nói với vợ mình:

“Anh đi về liền!”

“Rầm!”

Quốc Thiên vội vàng đóng cửa chạy ra ngoài để lại vợ mang bầu khẽ rót nước mắt vì anh. Nhưng rồi nỗi lo lớn quá khiến cô vợ không thể ngừng khóc, tiếp tục dần dần cô vợ lại khóc nức lên.

Không phải khi không mà vợ Quốc Thiên lại có hành động như vậy. Bởi nhiều lần rồi quá nhiều lần cô chứng kiến cảnh chồng vì đi sớm về khuya với hàng đông vết thương trên người, lành lại rồi thành sẹo. Là người hàng đêm ngủ chung cô biết rõ tên người Quốc Thiên có bao nhiêu vết sẹo. Cứ mỗi đêm cô lại đếm sẹo của Quốc Thiên, nhiều hơn một cái cô lại khóc thêm một lần.

...

Lúc này tại một nơi hẻo lánh nào đó Quốc Thiên phi chiếc mô tô phân khối lớn của mình tới đó.

Giờ khắc này ở đây có hàng trăm người đang tụ họp lại, đúng hơn hàng trăm người ấy phân chia làm hai phe đứng đối diện nhau. Đồng thời Quốc Thiên vừa tới kịp lúc nghe thấy tiếng cãi cọ.

“Bây giờ ông bạn muốn chiến à? Vụ phân chia về số cần sa này trước giờ đã là ba bảy rồi, lấy cái cớ gì ông bạn lại muốn nâng lên bốn sáu? Tính ăn cho chết hay sao?”

Giọng nói của lão Nga Hoàng vang lên.

Như hấn ta nói vụ tranh chấp lần này là do mấy bao tải cần sa trước mắt kia. Vốn số cần sa này của Quỷ Lang giao cho băng của lão già Ngũ Tỷ bán và chia tiền bảy ba, một bên cung cấp nguyên liệu một bên cung cấp mỗi làm ăn.

Từ xưa av giờ đã là vậy nhưng không biết vì cái cớ gì mà lão Ngũ Tỷ lúc này lại giở trò đòi chia sáu bốn.

“Anh Định à (Định là tên thật của Nga Hoàng) anh cũng phải hiểu cho bên tội tôi chứ. Số cần này càng ngày càng làm ăn phát lên, nhà nước cũng không có lệnh cấm rõ ràng mà nếu bảy ba bên anh lại quá nhiều bên tôi làm sao mà đủ để nuôi sống anh em bên dưới đây? Anh cũng biết cái số tiền gốc của cái này chưa tới một phần nữa, anh ăn một mình ăn nhiều như vậy nuốt trôi sao?”

Lão lùn Ngũ Tỷ lúc này giở trò cáo già ra để lý luận có cái lập luận của hấn.

Lão Nga Hoàng nghe vậy gân xanh bắt đầu nổi lên. Lý luận mà Ngũ Tỷ nói đúng thì rất đúng nhưng phi vụ này từ xưa cả hai đã thống nhất như vậy

với nhau, lão cũng cố xén cho Ngũ Tý ba phần tiền cũng đã quá châm chước rồi. Một mình lão cũng có thể bán được chỉ cần có một tí dù ít nhưng số tiền nó vẫn lời nhiều hơn chia cho Ngũ Tý, nhưng ăn cũng không thể nào ăn một mình được nên bắt buộc lão phải chia cho Ngũ Tý để kiếm đồng minh về cho mình. Một miếng bánh quăng ra để đổi lấy sự an toàn.

Vậy mà giờ đây Ngũ Tý lại ngậm máu phun người muốn ăn sáu bốn là chuyện không thể nào.

Lão Nga Hoàng định há miệng tính mắng gì đó thì lúc này một đàn em thủ thi vào tai hắn:

“Đại ca! Anh Thiên tới rồi.”

“Dẫn nó lên đây...”

Lão Nga Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi gần nhỏ giọng nói với tên đàn em của mình.

Một chập sau Quốc Thiên với thân hình chuẩn 1 m 78 xuất hiện trước mặt Nga Hoàng cúi đầu hô một tiếng:

“Em tới thưa đại ca!”

“Tốt! Đứng đó đi.”

Nga Hoàng vỗ vai Quốc Thiên song sau đó liếc mắt về phía Ngũ Tý.

Ngũ Tý thấy vậy cũng mặt đối mặt vênh vênh tự đắc với lão ta bởi lúc này kẻ đứng bên cạnh hắn là một chàng thanh niên lưng dài vai rộng Thu Phong.

Giống với hai lão trùm sò kia Thu Phong và Quốc Thiên lúc này mắt đối mắt với nhau. Đâu đó trong ánh mắt hai người khẽ chạy lên những dòng

điện cạnh tranh.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Một Chồng Tất Cả

“Mày sống phải chừa đường sống cho anh em chứ thằng khốn. Ai chẳng biết mày nuôi anh em, tao không cần nuôi chắc? Tiền tao trồng vút cho chó gặm à mày đòi ăn sáu bốn... Con mẹ mày thích chơi chứ gì? Ông mày chơi với mày.”

Nga Hoàng tức điên lên quát vào mặt thằng lùn Ngũ Tý.

Đại xa Quỷ Lang Nga Hoàng là một tên đầu trọc cao khoảng 1 m 70 tướng tá bình thường, gương mặt hắc có một chòm râu bên trên miệng gương mặt dữ dằn không khác gì Ngũ Tý.

Thấy vẻ nóng giận của Nga Hoàng, Ngũ Tý liền nhếch mép đáp:

“Đơn giản thôi ông bạn, nếu không muốn thì không cần hợp tác nữa tới lúc đó đừng trách sao biển xanh lại mặn.”

Ngũ Tý vừa dứt câu xong đồng thời lúc này hai tên đàn em đắc lực nhất của Nga Hoàng đồng loạt tiến tới một bước tỏ vẻ không thân thiện với Ngũ Tý. Một là Quốc Thiên hai là kẻ âm trầm Gia Hưng.

Khi thấy hai anh lớn của băng đều bước lên một bước mấy tên đàn em băng Quỷ Lang cũng tiến đến một bước trông cực kì khí thế.

Đáp lại sự khí thế ấy Thu Phong đưa một tay lên ngay lập tức người của anh lẫn lộn Ngũ Tý lùi xuống đồng loạt một bước, lúc này Thu Phong hừ

nhẹ một tiếng bản thân anh bước nhẹ nhàng qua lại trước mặt đám người kia vừa bước vừa tháo cúc áo trên cổ tay sơ mi của.

Thu Phong lúc này vừa đi vừa gật gật cái đầu trong rất điệu nghệ, quả mặt anh khi nhìn vào bây giờ quả thật cực kì gọn đôn.

“Ý gì đây? Mày là thằng nào? Khinh tui tao à?”

Quốc Thiên bất thiện nhìn chăm chăm vào gương mặt kên kên đi qua đi lại của Thu Phong mà khó chịu nói.

Nghe Quốc Thiên nói vậy Thu Phong bước tới chỉ tay liên tục vào ngực Quốc Thiên mà nói:

“Tao mới là cái thằng hỏi tui mày đây... Ý gì? Bọn mày có ý gì?” – tới đây anh lại quay sang nhìn Nga Hoàng tròn mắt quát: “Ý gì? Khí thế hả thằng già khóm kia?”

Thu Phong vừa nói tới đây bỗng nghe một tiếng hét:

“Thằng chó!”

Quốc Thiên nổi khùng tiến tới đâm vào mặt Thu Phong.

Tuy nhiên một người thường như Quốc Thiên làm sao đủ khả năng làm xây xát được Thu Phong, vừa thấy đâm tới Thu Phong liền nhích nhẹ người qua một tí cùng lúc đó một chân của anh đã đạp thẳng vào ngực Quốc Thiên.

“Bốp!”

Ăn đạp của Thu Phong, Quốc Thiên văng ra ngã vào đàn em ở phía sau mình.

“Tụi bay biết cái gì gọi là một chống tất cả không? Mình tao thôi... LÊN ĐI!”

Giờ khắc này Thu Phong ngạo mạn híp mắt lại hỏi sau đó anh ngoắc hai tay khiêu khích cả đám côn đồ hung hãn kia hét to lên một tiếng.

Ngông! Một từ diễn tả hành động của Thu Phong lúc này. Nhưng anh có cái quyền để ngông thế, thực lực là thứ khiến Thu Phong ngông.

“Giết nó!” – không biết ai đó hét lên một tiếng.

“Xoẹt... Vụt... Roẹt...”

Hàng trăm tiếng vũ khí được rút ra.

Hàng trăm người đồng loạt lao lên tấn công Thu Phong. Đúng! Duy nhất chỉ mình Thu Phong thôi.

Tránh phiên toái lộ thực lực của mình Thu Phong rút hai bên hông ra hai cây song côn nhị khúc.

“Vù vù vù vù vù vù...”

Hàng chục đường côn múa ra từ tay Thu Phong khiến đám bu đông kia vừa bu lại rồi tách ra bởi bọn chúng không thấy một kẻ hờ nào để xông vào.

“Pặc... Pặc!”

Thu Phong kẹp hai đầu côn vào nách anh hơi hạ thấp người xuống quan sát xung quanh.

Thăm đếm số lượng đám người bao quanh mình lúc này ít nhất cũng khoảng một trăm người, một trăm người cầm hàng đồng vũ khí khác nhau liên tục gầm gừ như thể muốn lao vào.

“Lên đi!”

Bất ngờ một ai đó đẩy một kẻ xấu số nào đấy về phía Thu Phong.

“Bốp!”

Nhanh như cách đơn giản một côn vào giữa đầu tên xấu số đó khiến hắn lảo ra bất tỉnh nhân sự. Nhưng cái tốt của thằng chết đầu tiên là cả đám có cơ hội lao vào tấn công Thu Phong.

Hai cây song côn bằng Inox cực kì cứng với những sợi dây xích bằng thép nối hai cây côn lại với nhau liên tục được Thu Phong sử dụng lấy vút vào người của người ta.

“Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp...”

Hàng chục tiếng đau đớn vang lên, không biết bao nhiêu người ngã xuống sau mỗi một côn của Thu Phong.

Nên biết rằng tốc độ của côn nhị khúc cực kì nhanh, bình thường Thu Phong đã vừa đô vừa khỏe vừa dai lại còn nhanh nhẹn thì việc một giây vung ra vài chục đường côn là chuyện bình thường. Đối với một người vác trên cơ thể cả một tấn mà vẫn di chuyển nhẹ nhàng thì cây côn Inox có một hai kí kia thì có là cái thá gì?

“Keng!”

Một tiếng kim loại vang lên, lúc này Thu Phong đưa cây côn để trên đầu mình sợi dây xích của cây nhị khúc đang chặn một thang đao sắc bén của ai đó lại.

Quốc Thiên gương mặt dữ tợn gồng hai tay cố ấn thanh đao kia đang trên đầu Thu Phong xuống.

Dù cố gắng thế nào đi nữa Quốc Thiên cũng không thể nào ẩn nổi thanh đao xuống sâu hơn một li nào được. Đúng lúc này Gia Hưng chạy tới thấy vậy Thu Phong nhếch mép lên hô nhẹ một tiếng:

“Lũ bại binh!”

Dứt câu Thu Phong xoay cây côn trên tay hất tung thanh đao của Quốc Thiên sang một bên, buông một cây côn xuống chỉ cần một cây, tay anh vung ra đằng sau quật vào người Quốc Thiên.

“Bốp!”

Một tiếng va chạm vang lên, may mắn cho Quốc Thiên anh kịp thời đề tay xuống đỡ. Tay anh lúc này đang đau đến tận xương tủy, có cảm giác như là đang nứt xương vậy. Cũng may nếu đề đòn đó trúng ba sườn thì chắc bây giờ Quốc Thiên gục tại chỗ luôn rồi.

Đúng lúc này Gia Hưng chạy tới thì bị Thu Phong đập cho một đập văng ra.

Diễn tả như vậy có thể mọi người sẽ nghĩ Gia Hưng và Quốc Thiên yếu, thực chất không phải mà bởi vì Thu Phong quá nhanh chứ đừng nói tới quá mạnh ở đây bởi đánh với đám người này anh dùng chẳng bao nhiêu lực cả.

Thực lực quá chênh lệch khiến lúc này chẳng ai dám nóng vội mà lao vào Thu Phong.

“Bốp bốp... Bụp...”

“A... A... A... A... A”

Nhưng thi thoảng vẫn có hai ba thằng gan liều xông lên nhưng lại bị Thu Phong đập cho mất khả năng đứng vững.

Giờ khắc này Quốc Thiên đang nhìn sang hướng Gia Hưng đồng thời hắnta cũng nhìn lại phía anh, một hồi sau cả hai cùng lúc gật đầu như hiểu chuyện.

Quốc Thiên cúi xuống nhặt thêm một cây đao còn Gia Hưng buông cây đao trên tay xuống thay vào đó hắnlấy trên người ra hai cái tay đấm gấu (Ai không biết thì lên hắngg mà kiểm ghi y chang chữ “tay đấm gấu” là ra ảnh: V) đi từng bước từng bước lại về phía Thu Phong.

“Đừng ai lên cả!”

Bỗng Quốc Thiên hô lên một tiếng với đám đàn em của mình.

Quốc Thiên và Gia Hưng thực tuy là hai tính cách khác nhau nhưng cả hai là cặp bài trùng chơi với nhau từ hồi rất bé.

Cuộc sống của Gia Hưng tốt hơn nhiều so với Quốc Thiên, Gia Hưng vốn là một đứa con của một nhà theo đạo võ sĩ Boxing ba đời rồi nên khi này Gia Hưng bỏ đao để cầm tay gấu lên chính là để đánh nghiêm túc với Thu Phong. Mỗi lần gặp đối thủ mạnh Gia Hưng sẽ dùng nắm đấm gấu để cD đối khác với kẻ thù dù kẻ đó xài đao kiếm hay mã tấu đi chăng nữa.

“Ồ ồ? Tính đánh nghiêm túc à?”

Thu Phong tự mắnhắt mặt lên nhìn hai kẻ Quốc Thiên Gia Hưng đang bước dần tới chỗ mình.

“Leng keng...”

Thu Phong ném nhẹ cây nhị khúc còn lại về phía hai kẻ đang bước tới chỗ anh.

“Rắc rắc...”

Thu Phong vặn vẹo cái cổ mình sang hai bên khiến cổ anh vang lên hai tiếng. Có lẽ đây là thói quen khó bỏ của Thu Phong, thói quen thích ngược đãi cái cổ khốn khổ của mình.

Bẻ cổ xong Thu Phong đứng thẳng người đưa hai tay lên trước hướng về hai bên khác nhau lần lượt về hướng của Quốc Thiên và Gia Hưng. Ngoắc ngoắc hai tên kia về phía này Thu Phong khẽ cười:

“Lên đi hai thằng bại binh!”

“Ya...”

“Ya...”

Hai tiếng hét hai kẻ lao tới.

Không tiếng động một kẻ đứng chờ.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Thiếu Suy Nghĩ!

“Lên đi lũ bại binh!”

Thu Phong hét lớn một tiếng lao về phía Quốc Thiên, Gia Hưng.

Cùng lúc đó Quốc Thiên và Gia Hưng cũng hét lên nhảy vô về phía Thu Phong.

Một kẻ mạnh nhất băng ô chuột cân hai thằng mạnh nhất băng Quỷ Lang.

Vừa tới khoảng cách thích hợp Thu Phong hạ sát người trượt xuống dưới đất về phía Quốc Thiên cùng lúc đó Quốc Thiên cũng đã vung đao về phía Thu Phong.

“Xoạt... Bụp...”

Khi đao của Quốc Thiên chưa kịp tới người Thu Phong thì đôi chân của anh đã đạp vào hai cổ chân Quốc Thiên khiến Quốc Thiên bị mất thăng bằng ngã người về phía Thu Phong. Đồng thời lúc đó Thu Phong co chân lên làm sao đúng ngay vị trí bụng của Quốc Thiên đạp vào đầu gối anh.

“Oc...”

Quốc Thiên ọc nhẹ ra vài giọt nước miếng.

Đúng lúc này khi Thu Phong chưa kịp đứng lên thì Gia Hưng bay qua lưng Quốc Thiên hướng một đấm vào mặt anh.

“Bụp...”

Đúng lúc này dây thần kinh thép của Thu Phong thấy rõ đòn đâm của Gia Hưng anh nghiêng đầu qua một cách nhẹ nhàng, nắm đấm kèm theo tay đâm gấu của Gia Hưng lún sâu hẳn vào trong đất bên cạnh tai Thu Phong.

“Hừ...”

Thu Phong nhếch môi hừ nhẹ một tiếng song cùng lúc anh bắt lấy cánh tay vừa đâm ra của Gia Hưng.

“Siết ~~~”

Kéo lấy cánh tay ấy Thu Phong vung người lên đu trên cánh tay của Gia Hưng. Gia Hưng cũng không phải hạng xoàng khi một đấm thất bại thấy Thu Phong ôm lấy tay mình liền lúc đó hấn ta đâm một quả khác vào sườn Thu Phong.

Nhưng đấm chưa tới thì một chân của Thu Phong đã đạp thẳng cảm của Gia Hưng “Bốp!”

Một cú đạp giựt ngược của Thu Phong khiến Gia Hưng văng lên trời.

“Hắc...”

Thực hiện xong một đạp ấy Thu Phong lộn người lại một tay chạm đất một tay đưa lên trời, còn hai chân một co một duỗi trông rất phong thái.

Đúng hai đòn khiến hai kẻ mạnh nhất ngập hành.

“Bụp!”

Cơ thể Gia Hưng nặng nề ngã xuống.

“Ừ ừ... Hai thằng bại binh gục rồi sao?” Thu Phong đi qua đi lại gật gật cái đầu vừa đi vừa vỗ tay “Bạch bạch...” “Đứng lên nào, đứng lên, nhanh lên...”

Bỗng Thu Phong khí thế hẫng ra, anh liên tục hét hồi thúc Quốc Thiên và Gia Hưng đứng lên.

“Thằng chó chết...”

Quốc Thiên ôm cái bụng của mình đau đón hét vào mặt Thu Phong.

“Ừ aaaaaaaaaa...”

Gia Hưng cũng vậy hẫng hét lên một tiếng cổ hết sức để đứng dậy.

“Hộc hộc...”

“Hộc hộc...”

Chỉ ba mươi giây sau dưới sự cố gắng của bản thân cả hai cuối cùng cũng đứng lên được, mắt của Gia Hưng lẫn Quốc Thiên đều đỏ ngầu lên nhìn chằm chằm vào Thu Phong như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Thằng quái thai này từ đâu xuất hiện bên bọn ỏ chuột thế không biết?” Một dòng suy nghĩ khó chịu chạy qua trong đầu Quốc Thiên.

Thực sự Quốc Thiên không hề yếu, bản thân anh trước giờ đánh nhau luôn luôn đi đầu vậy mà hôm nay hai lần anh bị tên to con trước mặt khi đánh cho tơi tã mặt mày.

Với Gia Hưng trong đầu hẳn cũng không có suy nghĩ gì nhiều bằng việc phải trả cái sự nhục nhã mà Thu Phong gây ra cho hẳn.

“Hừ!”

Cười nhẹ một tiếng bỗng Thu Phong lao mình tới tấn công Quốc Thiên.

“Xoẹt...”

Do địa hình này là đất cát chứ không phải bê tông hay gạch đá gì nên Thu Phong chạy được một đoạn liền giữ vững hai chân lướt tới cận kề Quốc Thiên, đúng lúc Quốc Thiên vừa vung hai đao đồng loạt về phía anh thì như biểu diễn, lấy khe hở giữa hai đao vung ngang của Quốc Thiên Thu Phong tung cả hai chân lên đập một phát vào ngực Quốc Thiên khiến Quốc Thiên văng ra.

Đồng thời Gia Hưng cũng đã chạy tới cúi người xuống co tay lại hòng đâm một quả vào mặt Thu Phong thì lại bị anh chống hai tay xuống đất đẩy người lên hai chân đập thẳng vào cằm Gia Hưng.

Có vẻ như với Quốc Thiên và Gia Hưng Thu Phong chỉ đánh mỗi vào hai vị trí này, nếu để ý kỹ sẽ thấy là vậy.

“Quào... Tụi bay bại binh đúng là bại binh mà...”

Thu Phong đứng thẳng người dậy nhìn hai kẻ bị anh hai lần đánh cho té ngã mà thở ra một tiếng khinh bỉ.

“Ya a a a a a a a a...”

Giờ khắc này Quốc Thiên thật sự điên lên, anh bật hẳn người dậy vút một thanh đao còn cầm một thanh trên tay nhảy vồ tới tạt ngang một đường ngay cổ Thu Phong.

Thấy đường đao đơn giản đó Thu Phong hụp đầu xuống sau đó bước tới một bước dài bằng với tốc độ Quốc Thiên không thể nào bắt kịp mà khóa lấy tay Quốc Thiên.

“Gãy nhé?”

Một âm thanh nhẹ nhàng khiến Quốc Thiên nổi gai óc vang lên.

Lúc này Quốc Thiên hoàn toàn mất bình tĩnh vì sợ...

Cái khoảng cách thực lực khủng khiếp gì đang diễn ra vậy, hắn còn là người ư? Một đòn tấn công lần di chuyển của tên to con này hoàn toàn hoàn hảo, dường như hắn biết trước mọi đường đi nước bước vậy... Đó là dòng suy nghĩ lúc này của Quốc Thiên, anh không còn đủ thời gian để vung cánh tay mình ra khỏi hai cánh tay siết chặt như gọng kìm kia của Thu Phong được nữa.

Đang lúc Thu Phong phát lực bẻ cánh tay của Quốc Thiên thì bất ngờ một tiếng “Bụp” Vang lên. Lực đập khá mạnh khiến Thu Phong nhào lên phía trước buông cả người của Quốc Thiên ra.

Có người đập vào lưng Thu Phong, một đập khá mạnh khiến anh mất đà buông tay Quốc Thiên ra, may mắn nhờ ai đó Quốc Thiên tránh được khiếp tòn phể.

Lúc này Thu Phong âm trầm từ từ quay người lại, lực đập của kẻ này khá mạnh như không đủ khiến Thu Phong tổn thương và hơn hết anh biết ai làm như vậy và anh cố tình để bản thân bị đánh một đòn như vậy.

“Phập phập...” – Thu Phong khẽ phúi hai cái tay áo sơ mi trắng của mình, có lẽ không liên quan lắm khi trên lưng anh in hằn một dấu chân.

“Ồ? Thêm hai đũa nữa à? Lạ nha, bảo là không ai lên nữa mà... À mà thôi số lượng chẳng là vấn đề gì cả!”

Thu Phong ngهنh mặt lên nhìn vào hai kẻ tội đồ mới xuất hiện.

Hai kẻ ấy không ai khác Vũ Xuân Tiến và Lý Quang Định hai kẻ này chính là người của anh người nằm trong năm mươi hộ vệ theo anh ra Bắc lần này.

Xuân Tiến đứng đối diện nhìn Thu Phong bằng ánh mắt căm thù, Quang Định cũng vậy và hiển nhiên chỉ là diễn mà thôi. Ủ! PI Diễn thôi.

Căn bản là lúc nãy khi đánh nhau loạn xạ ngẫu Thu Phong đã bắt gặp hai thằng ôn này và chỉ đánh nhẹ chúng vài đòn thôi sau đó khi mà Gia Hưng và Quốc Thiên kêu tất cả dừng ai xông vào chỉ để hai tên đó độc chiến mình anh thì Thu Phong đã âm thầm gật đầu với Xuân Tiến từ lâu.

Nên khi nãy Thu Phong mới dễ dàng bị ăn một đạp như thế, vốn chẳng ai có thể đứng sau lưng Thu Phong mà anh không hề hay biết được, khó có người như vậy lắm trừ lũ người dị năng nhiều kẻ biến thái ra thì không tính.

“Đã bảo không ai được lên mà?”

Quốc Thiên tức giận giữ lấy vai Xuân Tiến kéo về phía mình quát vào mặt hắn.

Làm ơn mắc oán Xuân Tiến cũng không cảm thấy bức mình mà chỉ nhẹ nhàng hất tay Quốc Thiên ra và nói:

“Anh Thiên anh làm ơn đi, anh biết thằng đó nó mạnh như thế nào mà? Vừa rồi em vào không kịp thời thì cái tay của anh có mà phế luôn rồi... Anh hãy nghĩ đến vợ của anh đi!”

Xuân Tiến với Quốc Thiên thực chất ra cũng biết nhau được một khoảng thời gian do cái mở ăn nói của Xuân Tiến quá dẻo nên dễ dàng kết thân được với Quốc Thiên nhưng cái gì ra cái đó dù gì Quốc Thiên cũng là đàn anh của Xuân Tiến nên chuyện không nghe theo lệnh của đàn anh mình là một chuyện không thể tha thứ được.

“Mày câm mồm... Mày biết gì về vợ tao mà phán xét về tao?”

Quốc Thiên nổi điên lên buông thanh đao trên tay xuống nắm lấy cổ áo Xuân Tiến mà nhắc bổng hẳn lên.

Hôm nay Quốc Thiên đã rất có lỗi với vợ khi đã bỏ đi như vậy, đúng là anh đang cãi lời người vợ đang bụng mang dạ chửa ở nhà để ra đây đâm chém với người ta... Nhưng chuyện của anh anh không muốn ai xen vào, bản tính của Quốc Thiên là vậy dù anh giúp người khác đến cỡ nào đi nữa thì bản thân anh đừng cái gì anh chỉ muốn bản thân tự giải quyết được thì giải quyết chứ chẳng muốn ai xen vào cả.

“Buông ra!”

Xuân Tiến cũng không phải dạng vừa, trực tiếp không nể mặt anh trên của băng mình mà vùng tay đẩy Quốc Thiên ra.

“Ông nên nghĩ về vợ ông đi... Hành động thiếu suy nghĩ mà chưa tính à? Hả? Còn bao lâu nữa vợ ông anh để rồi mà còn ở đó hơn thua với người khác? Thể hiện như vậy để được gì? Anh em mình cùng sống chết chung với nhau hà có gì phải hai người lên đánh làm gì có tác dụng sao?”

Không dừng lại đó Xuân Tiến liên tục thông náo Quốc Thiên để anh nhớ về người vợ đang ở nhà của mình.

Bị Xuân Tiến nói Quốc Thiên mới bắt đầu bình tĩnh lại, thật sự khi này nếu để tên to con bự xác kia bẻ gãy tay thì anh không dám chắc vợ anh sẽ thành cái bộ dạng gì nữa. Hàng đêm người vợ của ấy vạch áo soi từng vết sẹo của mình Quốc Thiên biết chứ, anh thậm chí còn biết cả vợ mình khóc cơ nhưng anh quá nhu nhược trước sợ mình, không dám khẳng định không dám hứa cả đời này Quốc Thiên rất có lỗi với vợ mình.

“Haizzz... Tao biết rồi! Chuyện hôm nay tao nợ mày một lần Tiến ạ. Cùng lên đi nhưng ít thôi, những ai có thực lực hãy lên nếu không sẽ làm rối loạn không được tích sự gì!”

Quốc Thiên thở dài một tiếng vỗ vai cảm ơn Xuân Tiến sau đó anh nhặt hai thanh đao lên nhìn chăm chăm vào Thu Phong mà nói với đám người của mình.

Lúc này Quang Định lẫn Gia Hưng cũng đã đứng bên cạnh Quốc Thiên, tất cả bốn người ai cũng ánh mắt chồ sẵn giương về phía Thu Phong.

Dần dần phía sau Quốc Thiên có thêm bốn người khác nữa tổng cộng là tám, bốn kẻ vừa tới cũng là các tay em đặc lực dưới trướng Quốc Thiên và Gia Hưng.

“Lục đục nội bộ xong chưa?” – Thu Phong khinh thường hô lên một tiếng sau đó anh nhún vai – “Chẳng hiểu tao đứng đợi tụi mày cãi nhau làm cái gì nữa? Nhanh nhanh giải quyết tao còn về cho chó ăn!”

Dứt câu Thu Phong lao thẳng tới đội hình tám người.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thị Uy!

Cục diện từ một đấu hai trở thành tám đánh hai.

Tám kẻ tám vũ khí khác nhau lao vào quần nhau với Thu Phong.

“Bụp Zn... Bụp... Bụp... Bụp... Bụp!”

Tám kẻ? Ừ tám kẻ lần lượt mỗi lần bốn người nhảy vào chém Thu Phong xong lại nhảy ra, đôi khi lại kẻ này xông trước mặt, kẻ kia xông qua bên trái kẻ lại bên phải, thi thoảng cũng có kẻ đánh lên sau lưng nhưng hoàn toàn vô dụng.

Ngoài vài vết bầm trên người Thu Phong do lúc nãy lăn lộn dưới đất ra thì hầu như tám kẻ này chẳng ai động được vào người Thu Phong.

“Nói đi! Mày là thằng nào?”

Tới mức này Quốc Thiên biết tấn công với cái thằng quái vật này vô dụng, căn bản chẳng đụng được vào người nó nên anh liền đứng hỏi buột miệng hỏi một câu.

“Là ai à?” – “Bụp” Thu Phong cũng đứng lại trả lời câu hỏi của Quốc Thiên nhưng vừa lúc đó lại có một tên lao lên bị Thu Phong đập một khác văng ngược về vị trí hấn vừa tới rồi anh tiếp tục nói: “Hừmmm... Tao cũng chẳng biết nữa. Thôi thì cứ coi tao là đàn anh của ổ chuột cũng là đàn em của anh Tý, đơn giản mà phải không?”

“Dừng lại hết đi!”

Quốc Thiên đưa thanh đao lên trời bảo mọi người dừng lại, trong cái băng này ngoài Nga Hoàng ra thì Quốc Thiên là kẻ có tiếng nói nhất.

Lập tức những kẻ đang lao vào đánh Thu Phong đều dừng lại, đúng ra này giờ Thu Phong cũng chỉ đang vờn lũ này thôi chứ chẳng đánh thật nếu thật thì bọn nó gục lâu rồi. Một vị thần trong bảy người quả thật nhàm chán.

Giờ đây Quốc Thiên cũng nhận ra được sự khác biệt giữa người với người, căn bản Quốc Thiên cũng không phải thằng ngu nhìn tên to con kia anh dám chắc hắn ta từ trong quân đội ra thậm chí là một trong những quân nhân cực kì ưu tú mới có khả năng chiến đấu biến thái như thế này.

Không phải là Quốc Thiên chưa từng đụng độ phải quân nhân mà ngược lại nhiều là đằng khác, Quốc Thiên cũng được đào tạo nhưng đào tạo bằng cách đánh nhau với quân nhân hàng ngày suốt cho tới lúc 12 tuổi

Bởi hồi anh còn 10 tuổi anh có lang thang ở gần một doanh trại của sư đoàn nào đó chắc vì là con nít lại hay nghịch ngợm nữa nên mỗi khi mấy người lính bên trong doanh trại ấy ra ngoài tập huấn thì anh lúc nào cũng chạy theo phá, kết quả là bị một trận đòn như tử nhưng cũng từ đó mấy người quân nhân ấy lại bắt anh học võ thứ mà anh ghét nhất.

Dù bản thân rất có thiên phú võ học nhưng Quốc Thiên không thích, vốn anh thậm chí bị ông đại đội trưởng bắt hắt vào trong doanh trại để huấn luyện ròng rã hai năm trời. Bản thân Quốc Thiên phải cố gắng đạt đủ mọi yêu cầu trong đó mới được phép ra khỏi mặc dù anh chỉ là một thằng bé lang thang thôi. Chắc có lẽ cái duyên ở một cậu bé lang thang như anh, những người quân nhân ấy biết một thằng nhóc mới 10 tuổi đã không cha không mẹ lang thang kiếm sống ngoài đường thì trước sau gì cũng chết. Không chết vì đói thì cũng chết vì bị người ta đánh nên các quân nhân ấy có

tình thương muốn giúp thằng nhóc như anh có cái nghề trong người để ra đời đỡ phải chết oan.

Sau năm 12 tuổi ấy Quốc Thiên có tới nhà của vị đại đội trưởng ở một thời gian vài tháng sau đó rời đi, vị đại đội trưởng đã già ấy không có con vốn muốn nhận Quốc Thiên làm con nuôi nhưng ý đã quyết vị ấy không ngăn được, ngăn được ngày một ngày hai Quốc Thiên bỏ trốn thì cũng bằng thừa.

Song lần đó Quốc Thiên bỏ không tập bất cứ thứ gì liên quan đến quân đội nữa, thi thoảng cũng chỉ có múa vài đường võ quân đội cho vui thôi chứ không hứng thú mấy. Bởi anh thấy khi đánh nhau thì chỉ có đấm và đá không cần phải cầu kì né tránh màu mè chẳng có mấy tác dụng.

Đời đã dạy cho Quốc Thiên cách đấm người, cách giết người ra làm sao anh cũng không tin rằng cách quân nhân kia lại có thể đánh được nhiều tên côn đồ cùng lúc nhưng giờ thì Quốc Thiên phải nghĩ lại bởi tên trước mắt anh phá tan mọi định luật ấy.

Mười một năm vốn vài món võ tập từ nhỏ với một người bình thường có lẽ đã quên rồi nhưng Quốc Thiên thì không, thực chất bộ óc của Quốc Thiên cũng rất nhạy hiểm khi sẽ quên một chuyện gì đó gắn liền với bản thân anh chỉ là không có đất dùng nên Quốc Thiên không dùng tới bộ não của mình.

Lần này Quốc Thiên muốn thử sức, anh tin rằng kẻ trước mắt anh không dám giết người. Cùng lắm gây một cái tay thì thôi.

Mà Quốc Thiên nghĩ như vậy lại quên mất người vợ đang có bầu ở nhà của mình, bởi máu chiến đấu của anh lúc này bắt đầu sôi lên sùng sùng mất rồi.

Động não... Giống như Thu Phong, Quốc Thiên vốn đã bỏ cái thói quen phức tạp đoán hành động của đối phương bởi đoán làm gì trong khi dễ biết thế. Với Thu Phong lại khác anh không thể nào mà có thể bình tĩnh được.

“Run rẩy ~~~”

Cơ thể Quốc Thiên đang run lên... Không phải vì sợ mà vì hưng phấn... Hưng phấn vì những lời nói ngông cuồng của Thu Phong.

Ban này có lẽ do Quốc Thiên nghĩ quá nhiều về vợ mình nên quên mất cái khả năng vốn có của bản thân bây giờ thì khác rồi, anh bỏ xuống được rồi. Nếu không chiến đấu hết mình mà sợ sệt để bị thương chỉ khiến vợ mình lo hơn thôi.

“Keng keng...” – Quốc Thiên bỏ hai thanh đao xuống – “Một mình tao lên thôi, yên tâm!”

Bỗng anh quay sang nói với tất cả mọi người xung quanh. Lúc này nụ cười của Quốc Thiên nhìn trông rất giống Thu Phong, nụ cười tự tin đến đáng sợ.

Thu Phong giờ khắc này nhìn kỹ vào Quốc Thiên bản thân anh cũng thấy thất thần... Giống? Ừ giống! Quốc Thiên mang nụ cười ấy quá giống anh, cả khí thế không biết từ đâu ra kia.

Không để Thu Phong thất thần hồi lâu Quốc Thiên lúc này bỗng nhiên thay đổi, thay vì những cú đấm mang nét hoang dại như lúc trước thì giờ lâu cú đấm của Quốc Thiên mang đầy nét giả tạo.

Giả tạo, đúng vậy Thu Phong thấy cú đấm ấy rất vững về chắc chắn là một cú đấm giả tạo.

Đúng như Thu Phong nghĩ cú đấm mang theo lực yếu xiu kia của Quốc Thiên đang hướng tới mặt anh thì bỗng dừng lại một quyền bằng tay khác giờ khắc này đã bay gần tới thái dương trái của anh.

“Vù...”

Thu Phong lách nhẹ đầu quá dễ dàng né được một cú đấm bản thân anh đang tính cười đều thì bỗng nhiên cảm nhận được gì đó không đúng. Cái tay đấm yếu ớt vừa nãy giờ nay đã sát ngay mặt anh trong gang tấc.

“Bình!” – Vang lên một tiếng.

Không đủ khoảng cách để bắt cánh tay của Quốc Thiên lại Thu Phong chỉ còn cách dùng trán húc thẳng vào nắm đấm của Quốc Thiên khiến đòn phản đòn Quốc Thiên văng ra lùi lại một bước.

Thu Phong phải làm vậy để tránh việc nắm đấm kia rơi vào sống mũi sẽ mất tầm nhìn.

Một đòn thất bại Quốc Thiên giật mình, chiêu này vốn là thực hiện bất ngờ với những kẻ khinh địch như kẻ to con trước mặt anh nhưng không ngờ hấn phản xạ nhanh đập đầu thẳng vào nắm đấm anh. Không biết tên to con kia có đau không chứ Quốc Thiên khóc không ra nước mắt. Chưa từng thấy đầu của ai mà còn cứng hơn cả nắm đấm nữa.

“Quào... Bất ngờ đấy?”

Thu Phong lắc cái đầu mình một cái cho tỉnh song nhìn Quốc Thiên cười khen ngợi.

Quả thật lúc nãy anh vừa thất thần vì nụ cười quá giống kia lẫn sự khinh thường dành cho Quốc Thiên nên anh mới phải dính một đòn không nên có vừa rồi.

“Mới bắt đầu thôi...”

Quốc Thiên không quan tâm đến sự khinh bỉ của Thu Phong mà nhếch mép cười một tiếng đồng thời lao vào quần nhau với Thu Phong.

Giờ khắc này bên ngoài Xuân Tiến thắc mắc chạy lại hỏi Gia Hưng:

“Ông Thiên ông có võ sao anh Hưng?”

“Không biết! Lần đầu tao thấy...”

Gia Hưng lắc đầu cũng tỏ vẻ chưa bao giờ thấy qua Quốc Thiên từng thể hiện là một kẻ có võ.

Xuân Tiến nghe vậy cũng lắc đầu lui lại quan sát cuộc chiến của Anh Cả và Quốc Thiên.

Các thế võ của Quốc Thiên rất ngộ, đa số toàn đòn như cực kì màu mè nhưng tất cả đòn như ấy đều bị Thu Phong triệt để bằng Triệt Quyền Đạo của mình.

Cuộc chiến chỉ kéo dài được hai phút sau đó Quốc Thiên bị Thu Phong đạp một cước bay ra ngoài. Vốn kéo dài lâu đến vậy để Thu Phong quan sát những đòn đánh mới mẻ của Quốc Thiên xong hết giá trị Thu Phong không cần nữa.

“Có cố gắng đấy! Mày nên nhớ văn ôn võ luyện... Dù mày có giỏi tới đâu đi nữa nếu không tập luyện hàng ngày thì từ thiên tài cũng trở thành phế vật. Tao tha mày lần này vì vợ mày, lần sau cẩn thận cái mạng của mày!”

Nói xong Thu Phong quay người đi bỏ lại mọi chuyện cho lão Ngũ Tý giải quyết, tất cả những gì cần thể hiện anh đều để hiện hết rồi, thể hiện như

vậy chỉ để băng ổ chuột có thêm lợi ích mà thôi.

Quốc Thiên nằm lăn ra đó bắt đầu nhớ về những ngày tháng luyện tập trong quân đội bị bắt ép khi đó chỉ mới mười tuổi. Cậu cố gắng chịu đựng hai năm để rời khỏi đó và cậu coi đó là một kỷ ức không đáng nhắc tới, mãi về sau cậu mới hiểu họ bắt ép cậu là vì muốn tốt cho cậu.

Những người lính đó theo lời của vị đại đội trưởng khi xưa bây giờ cũng chỉ còn lại vài người những người khác vốn đã chết do chiến tranh ngoài biên cương rồi.

“Khốn khiếp!”

Quốc Thiên tức giận nện một quyền xuống mặt đất, rút tay đứng lên mặt đất nơi vừa rời Quốc Thiên đâm in rõ hình một quyền.

Giờ khắc này Thu Phong cũng đã rời khỏi đây chuyện cạnh tranh lợi ích anh để lại cho lão Ngũ Tý, thấy Thu Phong rời khỏi những anh em của anh cũng rời khỏi theo trực tiếp không nề mặt Ngũ Tý mà rời đi cũng đủ thấy tiếng nói của Thu Phong ngày một lớn.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Anh Em Của Tao!

Sau buổi tối hôm ấy thanh danh của Thu Phong vốn chỉ những lão đại các băng đảng biết tới thì nay đã vang khắp hắc đạo thành phố Quảng Phúc. Lúc này đây gần mười băng đảng ngồi lại với nhau chỉ để bàn về một nhân vật gây nên sóng gió Thu Phong.

“Các anh em bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Trong một buổi tiệc mặn tại một nhà hàng sang trọng nào đó ở Quận Thừa Thiên, Quận lớn nhất Quảng Phúc cũng là nơi trung tâm kinh tế của thành phố biển này.

Giờ đây tại nhà hàng sang trọng ấy tụ tập hơn mười băng đảng mỗi băng đảng đều là băng lớn nắm đầu một quận tụ họp lại đây.

Kẻ vừa nói khi nãy là một lão đạo của Quận Thừa Thiên kẻ được coi là giàu nhất cái thành phố này, thực lực lẫn tài lực của hắn tất nhiên tỉ lệ thuận với nhau.

Huệ Nhan... Biệt danh của lão đại Quận Thừa Thiên kẻ vừa phát biểu.

“Rầm!”

“Làm sao? Đi hỏi Nga Hoàng kia kìa, ông ta là người trực tiếp đối đầu với con quái vật ấy, cũng chính tin đồn từ người của ông ta ra chứ đâu?” – Một lão đại nào đó râu ria bồm xồm tức giận đập lên bàn nói.

Cái chuyện thực lực của Thu Phong thực chất cũng chỉ ba bốn người trong số mười mấy người ở đây biết thôi vậy mà chỉ một đêm tin tức bọn họ cố giấu lại bị truyền ra. Vốn mấy người biết kia đang âm thầm chiêu mộ Thu Phong về phe mình chẳng ai muốn lộ tin tức ra cả, vậy mà chỉ một ngày đùng độ băng Quỷ Lang tin tức lan với tốc độ chóng mặt. Già trẻ lớn bé từ con nít cho đến người lớn, từ một thằng nhóc chơi chơi còn đi học thói côn đồ cho đến đàn anh đàn chị các lão đại to đầu đều biết tới.

Việc này cũng đồng nghĩa với việc Thu Phong phải bị giết hoặc phải theo băng nào có thực lực lớn nhất đủ sức bảo vệ hắn nếu không tất tần tật lão đầu ở đây chẳng ai tin Thu Phong còn trọn vẹn.

“Này! Thái độ của ông là có ý gì với tôi? Hay là ông biết thằng Phong đó từ lâu rồi mà giấu một mình à?” – Cũng không phải đèn cạn dầu, khi không lan tin ra có ý tốt thì lại bị cho đó là xấu đồ thừa lên trên đầu Nga Hoàng không chịu được liền đứng lên mắng kẻ vừa tỏ thái độ kia.

“Kịch” – “Hừm!”

Lão già bị Nga Hoàng đứng lên chửi biết bản thân đuối lý liền quay mặt sang chỗ khác đập hừ nhẹ một cái.

Chuyện này phải nói là rất phức tạp, Thu Phong dù mạnh như thế nào cũng chỉ là lời đồn mặc dù biết một đại ca tai to mặt lớn không thể nói dối nhưng chuyện quá khó tin. Một con người bình thường làm sao có thể một chống tới mấy trăm người quả thật nghe như chuyện tấu hài chẳng đáng tin chút nào.

Người ta thường có câu “Ba đánh một không chột cũng què.” Vậy một đánh trăm là cái định luật gì? Sợ có đánh chết người ta cũng không tin. Nhưng có một sự thật không thể phủ nhận rằng kẻ tên Phong đó mạnh thật sự.

Nếu không mạnh thì chẳng hơi đâu tụ họp một lần tất cả lão đại của tất cả các Quận trừ Quận Ô Chuột ra được. Mà một kẻ mạnh ở cái thời đại cầm vận vũ khí quân dụng này còn quý hơn cả kim cương gấp trăm ngàn lần. Bởi quốc gia mặc dù khát khe trong vũ khí nhưng lại mặc kệ hắc đạo, đúng hơn hắc đạo đối với quốc gia cũng là một phần kinh tế khổng lồ không thể thiếu.

Cứ nghĩ diệt sạch hắc đạo xem sao? Xem cái quốc gia sạch sẽ ấy có đi lên được không? Khi mà dân lo chưa tới, lại đi lo chuyện đối ngoại thì rõ ràng làm vậy chẳng khác nào tự diệt. Hắc đạo trong nước Xích Quỷ cũng không phải nhỏ chiếm đến một phần hai mươi dân số tức con số còn số còn đồ cũng lên tới năm triệu người trong quốc gia gần tỷ dân này.

Năm triệu chỉ là con số tổng thể thôi nhưng năm triệu này chỉ cần bạo loạn là ngay lập tức mất kiểm soát dù có trang bị vũ trang đi nữa nên việc gì chứ hắc đạo chính phủ không quan tâm vì đó là vai trò của cảnh sát.

Bởi một kẻ có thực lực mạnh như Thu Phong gần như là sinh vật hiếm trong cái thế giới này, thế giới này có dị năng ừ có thì có thật nhưng không được phép sử dụng vào mục đích tấn công hay đấu đá lẫn nhau vì đây là luật ngầm đặt ra từ sau thế chiến ba. Ai sử dụng dị nhân vào mục đích giết người chắc chắn kẻ đó sẽ phải trả giá. Dù vậy trên thế giới mỗi giờ mỗi phút vẫn có dị năng giả giết người, đơn giản có luật thì có kẻ phạm luật cũng tương đương có kẻ thi hành chỉ là bộ luật này đang ngầm được duy trì và những kẻ không đủ thực lực phải tuân theo.

Giống như những kẻ ngồi đây, đất bọn chúng là đất Bắc. Ở thành phố bọn chúng thì bọn chúng vô địch nhưng thành phố của bọn chúng lại nằm trong tay kẻ khác kẻ ấy nắm trùm đất Bắc và kẻ đó mới gọi là người có thực lực, đơn giản thế thôi.

Những kẻ yếu luôn tề tụ lại với nhau và muốn đạt lợi ích lớn nhất, khi lợi ích chưa được thống nhất nỗi lo sợ còn đó thì vẫn chưa thể nào đưa ra được quyết định.

Sau buổi họp hôm đấy cuối cùng chẳng quét định được chuyện gì.

Muốn diệt hết băng Ổ Chuột thì cũng dễ thôi, mười mấy băng lớn không làm được sao? Tuy nhiên diệt xong rồi thì sao? Địa bàn khu ổ chuột chẳng có gì khiến bọn họ đề ý tới tại vì quá ít đi, nếu một người ăn hết thì nhiều mà chia ra cho mười mấy người thì thôi thà khỏi lấy, lấy chi cho mang tiếng.

Ý kiến đã được thống nhất... Thu Phong phải sống và về tay ai vẫn chưa quyết định được. Bọn họ vẫn nghĩ một trăm hai trăm thì chống được đi vậy mộ ngàn hai ngàn hay mười ngàn người nhấm kẻ tên Phong ấy còn không chịu khuất phục.

Sau khi khuất phục rồi Thu Phong sẽ là của ai thì vẫn là một chuyện khó nói, để hẳn tự chọn? Bọn họ sẽ không hài lòng, nếu để bọn họ chọn thì chẳng ai nhường ai.

Vẫn cái điểm mấu chốt ở đây là chẳng ai biết rõ thực lực của Thu Phong, cho dù là năm mươi hộ vệ đi theo kia đi chẳng nữa. Thực lực Z6KG2hK khi hồi phục thể lực của một con quái thai vẫn chưa được ai chứng kiến... Trừ một kẻ kia có khả năng bóp chết con quái thai đó, kẻ đó thì bây giờ không xuất hiện.

...

“Anh Phong anh Phong... Bây giờ anh nổi tiếng rồi nha!”

Trong quán nhậu cóc của bà Hai sâu bên trong khu trọ ổ chuột, lúc này thằng cu Nhật Cường vừa gặm cái đùi gà vừa đưa ngón cái lên trước mặt

Thu Phong.

“Nó nói đúng đấy... Chứng kiến rồi nhưng lúc đó hoảng quá em chẳng nghĩ được gì, mà lần này chứng kiến lại em không tin vào mắt mình luôn đấy anh Phong. Anh quá lợi hại...”

Nhật Huy ngồi bên cạnh vừa rót rượu vừa nói với Thu Phong.

Thằng béo Minh Sang thấy náo nhiệt cũng liền chen miệng theo:

“Anh anh... Anh có nhận đệ tử không? Dạy em đi, trước giờ anh toàn tập thể lực cho tụi em mà thằng mập như em chạy sao nổi, huhu...”

Nghे một con lợn đúng nghĩa luyên thuyên về sự đời Thu Phong liếc mắt qua cười khẩy nói:

“Được! Tao có công phu của Thiếu Lâm lấy thịt đè người, Gấu Trúc ôm bánh xe... Học không?”

“Công phu gì tên ngộ vậy anh? Thiếu Lâm là gì, trường phái nào trong truyền thuyết sao?” – Minh Sang gõ gõ cái đầu của mình khó hiểu hỏi ngược lại Thu Phong.

‘Lại đồng ký ức lợn xộn này tráo lên nữa rồi!’ – Một dòng suy nghĩ chợt thoáng qua đầu Thu Phong.

Anh quên mất cái thế giới này chẳng tồn tại cái gì gọi là Thiếu Lâm Tự cả, bởi Trung Quốc không tồn tại đồng nghĩa Thiếu Lâm cũng chẳng tồn tại.

“À thôi không có gì... Ăn đi!”

Thu Phong lắc đầu cho qua chuyện này.

Cùng cả đám anh em chiến hữu lần đầu gặp mặt ngồi nhậu một phen cuối buổi tiệc bỗng nhiên Chí Khải kể im lặng suốt từ đầu đến giờ khiến Thu Phong lắm tưởng hôm nay hẳn buồn chuyện gì thì lại đứng lên hướng phía Thu Phong cúi đầu nói:

“Anh Phong! Sau này dẫu anh có đi đâu về đâu xin hãy dắt em theo, Chí Khải này đây đi theo anh nguyện làm tay sai của anh, sai đâu đánh đó quyết không có suy nghĩ gì khác. Làm anh em bạn bè với anh em Chí Khải không đủ tư cách, làm người bạn xã giao nếu sau này gặp lại cũng chỉ có thể chào qua loa một tiếng em không thích như vậy. Em đây nguyện dưới trướng của anh, làm người của anh chỉ mong đi đến đâu anh dắt em theo đến đó dù có chết em cũng mãn nguyện vì mình đã cố gắng hết sức vì những thứ mình mong muốn!”

Chí Khải im lặng từ nãy đến giờ là để đưa ra một quyết định chính là đi theo Thu Phong, từ khi gặp gỡ Thu Phong hẳn biết được thực lực của anh tuy khi đó trên danh phận là anh em bạn bè ngang hàng nhau nhưng càng ngày thân phận Thu Phong càng cách xa bọn hắn. Cứ tiếp tục như vậy sẽ có ngày Thu Phong sẽ ở lên cao hơn và những anh em bạn bè cũ chắc chắn sẽ từ bỏ, không! Đúng hơn là sẽ tự động tránh xa vì thân phận vì địa vị, dù có được lợi ích do quen biết nhưng cả đời cũng chỉ có vậy không thể khá hơn được.

Cái viễn cảnh Thu Phong ngày một ngày phát triển dần bỏ xa bọn hắn, dù có kéo bọn hắn theo nhưng bọn hắn cũng chẳng làm được gì, tới giờ vẫn chỉ giữ thân phận làm anh em bạn bè cùng băng. Quá lắm chỉ thân hơn những kẻ trong băng bây giờ, về sau có kẻ khác kẻ vai sát cánh có lẽ Thu Phong sẽ không nhớ bọn hắn nữa đó là điều Chí Khải không muốn xảy ra cũng như nỗi lòng của tất cả anh em đang ngồi đây.

Tất nhiên không chỉ mỗi Chí Khải có suy nghĩ này, đám người Nhật Cường, Nhật Huy, Minh Sang và mấy kẻ khác đang có mặt ở đây cũng vậy.

Theo chân người đi trước cả đám bỗng đứng lên ngay ngắn cúi đầu trước mặt Thu Phong hô không đồng đều:

“Anh Phong xin hãy cho em theo anh!”

“Anh Phong xin hãy cho em làm tay sai của anh!”

“Anh Phong xin dắt em theo!”

“Anh Phong em nguyện làm đàn em của anh cho tới chết!”

“Anh Phong em quyết theo anh tới cùng...”

“...”

Hôm nay một lần nữa Thu Phong chứng kiến được sự quyết tâm của con người, những con người vì đam mê, vì chung chí hướng. Dù sau này có kẻ trung thành có kẻ phản bội dù sao chẳng nữa Thu Phong cũng không trách những người hôm nay đã đi theo anh, đã dám nói ra nỗi lòng của họ.

“ĐƯỢC! Tất cả anh em có mặt ở đây, tao! Thu Phong này hưởng lộc tới đâu anh em hưởng tới đó, chịu khổ tới đâu cũng phải bắt anh em chịu cùng. Đồng ý không?”

“Đồng ý!”

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Con Người Mới Của Thiên Long!

Con người vốn là loài động vật có khả năng học tập cực kì giỏi, từ những việc bắt chước kẻ khác cho đến việc phát triển sau này.

Tương tự trên thế giới này luôn tồn tại hai loại người, một loại chuyên đi học tập những thứ của kẻ khác và làm lại y hệt không có một sự thay đổi nào. Loại thứ hai cũng là học tập của người khác nhưng cải biến lại và phát triển nó hơn. Con người ta ai cũng có hai mặt đấy vấn đề ở chỗ phát huy tới đâu mà thôi.

Thiết nghĩ một con người có khả năng sao chép như máy móc thì mọi chuyện sẽ ra sao? Thử lấy ví dụ bạn chơi bóng rổ một kĩ năng Slam Dunk (Úp rổ) hoàn hảo bắt buộc phải tập trong một khoảng thời gian nhất định, vừa lực chân lực tay điều khiển bóng... Vậy mà bỗng dưng có một kẻ chưa bao giờ chơi bóng rổ thậm chí còn chẳng biết bộ môn này chứng kiến bạn thực hiện một cú Slam Dunk sau đó hắn thực hiện lại chiêu bạn vừa làm thậm chí còn hoàn hảo hơn thì bản thân sẽ nghĩ như thế nào?

Đó chỉ là ví dụ điển hình ở mức nhẹ của việc sao chép kĩ năng nặng hơn là việc một võ sĩ mất mấy chục năm để luyện võ và đạt được thành tựu cho bản thân bởi những GdCHAkB kĩ năng, phản xạ, chiến lược, ánh mắt... Lại gặp một kẻ chẳng bao giờ học võ đánh bại bởi chính kĩ năng của võ sĩ đó thì thử hỏi cảm giác của võ sĩ đó ra sao? Mất hàng năm trời cố gắng, luyện tập, kiên trì để đạt được như ngày hôm nay thì lại bị một tên nào đó chưa từng học võ đánh bại bởi chính kĩ năng bản thân mài dũa thì sẽ ra sao.

Ấy vậy mà kẻ đó có tồn tại, chỉ khác kẻ này đã từng được huấn luyện qua sẽ rất kinh khủng khi hắn trở lại.

Quốc Thiên kẻ mang bộ óc thiên tài, không phải thiên tài về độ thông minh mà là thiên tài về việc sao chép. Dung lượng não con người theo dự tính có thể lên tới 931 ngàn GB vậy liệu con người có thể ghi nhớ và sử dụng hết dung lượng não ấy? Câu trả lời chắc chắn là không, nhưng chàng thanh niên tên Quốc Thiên kia lại có thể làm được như vậy.

Thiên tài không có đất dụng võ. Câu nói này chuẩn xác dành cho Quốc Thiên, anh có thể đi tới một thành phố nào đó chỉ cần dạo qua một vòng thì mọi ngõ nẻo góc ngách của thành phố đúng hơn là cả một bản đồ thành phố nằm trong đầu Quốc Thiên. Thậm chí một quyển sách Quốc Thiên đọc qua một lần có thể nhớ rõ bên trong quyển sách đó ghi những gì.

Từ bé Quốc Thiên đã nhận ra khả năng ghi nhớ siêu phàm này của mình, thậm chí khi anh thấy một người nào đó chơi các bộ môn thể thao đòi kỹ năng cao như bộ môn Parkour qua đúng một lần sau đó anh có thể thực hiện như những gì họ làm.

Quốc Thiên cũng nhận ra rằng khả năng của mình không nên để người khác biết bởi anh không muốn bản thân phải làm việc cho những ý tưởng của những kẻ anh ghét điển hình lão già kia, người mà anh hận nhất trên đời này. Người đàn ông ấy đã bỏ mặc mẹ con anh cho đến chết, người đàn ông ấy bây giờ đang sống hạnh phúc với một người phụ nữ khác ở trong Nam, nhà cao cửa rộng... Hắn biết hết, hắn có tài nhưng không bộc lộ ra để tránh lão ấy làm phiền đến cuộc sống hiện tại của anh.

“Bụp bụp bụp...”

Tiếng đám bao cát vang lên liên tục trong đêm.

Quốc Thiên lúc này khắp người rùng rã mồ hôi, bàn tay vốn bình thường giờ đây đã nhuốm toàn máu. Anh hận, hận bản thân vô dụng, anh tin rồi, tin nếu mình không làm gì chắc chắn sẽ chết. Anh cảm nhận được sát khí nặng nề từ kẻ tên Phong kia, anh tin bản thân lần sau gặp hẳn chắc chắn sẽ khó sống.

Vợ anh, đứa con còn trong bụng kia anh không thể bỏ họ được. Tất cả cái cuộc sống anh đang có hiện giờ đều chính bản thân anh gây dựng, cuối cùng anh cũng có được một cái gia đình nhỏ này anh sẽ không để họ gặp nguy hiểm.

Giờ đây tất cả những kỹ năng của tên Phong kia Quốc Thiên đã hoàn toàn ghi nhớ vào trong đầu, tìm được điểm hở, điểm yếu lẫn cả tốc độ và sức trâu bò của tên Phong đó. Tất cả những gì trong đầu Quốc Thiên lúc này là dành cho tên Phong.

...

Vũ trụ số 1. Việt Nam – Sài Gòn quận 4.

Trong một màn đêm sâu thẳm lặng gió, trời không có một ngọn mây. Hôm nay là ngày rằm... Trăng soi sáng dưới mặt đất dù là ban đêm không cần đèn vẫn có thể thấy rõ ràng được.

Một con hẻm rồi bởi đến phức tạp nào đó ở quận bốn. Giờ khắc này có hàng chục nhân mạng đang cầm dao cầm kiếm đuổi đánh hàng chục nhân mạng khác.

“Chia ra! Tụi mày tiếp tục đi, để tao với thằng Hải bọc hậu!”

Gương mặt dữ tợn của Thiên Long xuất hiện.

Một cậu bé hiền lành ngày trước giờ đã thay đổi thành một kẻ côn đồ máu mặt chuyên đi chém nhau lấy số.

“Đi!”

Nói với vài kẻ chạy phía sau song cùng lúc đó Thiên Long quay sang lôi người Hà Hải chạy sang hướng khác bằng cách leo lên nóc nhà.

Cho thanh đao tự chế vào trong vỏ Thiên Long dắt thanh đao ở sau lưng sau đó đu người nhảy lên tường. Như một vận động viên Parkour Thiên Long nhanh nhẹn như một con mèo, một bức tường cao ba mét chỉ qua một hơi thở Thiên Long đã đứng vững tên đó sau đấy cậu chìa tay xuống Hà Hải đập tường bắt lấy tay Thiên Long.

“Lên!”

Hô một tiếng Thiên Long kéo người Hà Hải quăng hẳn lên nóc nhà người ta đồng thời Thiên Long cũng tung người nhảy lên.

Đứng trên nóc nhà Thiên Long có thể thấy được đám người đang chạy ráo riết dưới kia, sau vài giây xác định hướng đi Thiên Long liền chạy trước Hà Hải chạy theo sau.

Liên tục các cảnh tượng bay nhảy qua từ nhà này sang nhà kia diễn ra. Mặc cho dây điện ngăn chặn tầm lum, mặc cho vài nhà dùng mái tôn gây những tiếng động ồn ào Thiên Long và Hà Hải vẫn cứ chạy.

“Vụt... Vụt!”

Lúc này đám người chị người của Thiên Long đuổi đánh bỗng dừng lại khi phát hiện hai thân ảnh chặn trước mặt chúng.

“Hừ!” – Hà Hải đứng âm thầm phía sau Thiên Long nhếch mép hừ nhẹ một tiếng coi thường.

“Nó có hai thằng sợ gì. Lên đi!” – một tên nào đó hét lớn song liền lao về phía hai người Thiên Long Hà Hải.

Giờ khắc này bỗng nhiên Thiên Long động, cậu di chuyển lao thẳng tới bằng với tốc độ đối phương không bắt kịp liền quay mình chỏ thẳng một cú thái dương tên kia khiến hắn lảo ra bất tỉnh ngay lúc đó.

Vừa quay người lại Thiên Long rút thanh đao trên lưng ra – “Keng ~~~~”

Đồng thời Hà Hải cũng đã động, thằng cu cũng rút đao ra cả hai như con sói lao vào đội hình ba mươi mấy nhân mạng kia.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Ba đường đao Thiên Long chặt đứt ba cánh tay của ba kẻ khác, như sói trong bầy cừu Thiên Long nhanh nhẹn tránh vô số lưỡi đao bổ ủa về phía mình để mà thăm sát đối phương. Trái ngược với Thiên Long, Hà Hải như một thằng điên cứ vung đao một cách mất trật tự, tuy nhiên mỗi đao cu cậu chặt xuống đều khiến tay đối phương tê rần. Lấy sức mạnh thuần túy để đàn áp đối phương.

Vài giây sau người của Thiên Long đứng hơn là anh em băng Hắc Long chạy tới liền nhập vào cuộc chiến.

...

“Tóc tóc tóc...”

Vài giọt máu chảy dài trên thanh đao của Thiên Long, ánh mắt cậu lúc này chẳng còn tí gì gọi là lòng sót thương chỉ vì một câu nói của Nhược Y.

Muốn tìm được Thu Phong ít nhất phải mạnh, phải khiến kẻ khác chú ý dù là giết người. Tính đến giờ kẻ chết dưới tay Thiên Long cũng lên tới chục mạng, chục mạng đó chỉ toàn những kẻ tai to mặt lớn bị một thằng nhóc chưa đủ 18 tuổi giết chết.

Giờ đây Quận 4 đã hoàn toàn nằm trong tay băng Hắc Long, kẻ đứng đầu ấy là một chàng thiếu niên tuổi học sinh mà thôi. Cậu thiếu niên ấy có một biệt danh “Rồng Diên”, đúng với cái tên diên hết chỗ nói.

Tận bây giờ đến Phi Hùng kẻ mang lại đả kích cho Thiên Long cũng bắt đầu thấy sợ vì độ diên của cậu. Bởi Thiên Long diên có suy nghĩ, chưa bao giờ Thiên Long làm hỏng một chuyện gì nhưng lại quá tuyệt tình. Tuyệt tình bởi vì quá thẳng tay, chỉ cần đối phương không hợp tác dù chỉ thái độ thôi sẽ bị Thiên Long làm cho đau đớn đến chết sau đó cậu sẽ trắng trợn cướp lấy địa bàn người ta. Cậu làm vậy tuy quá nôm nóng nhưng cũng rất hiệu quả, chỉ là làm việc như vậy sẽ rất khó được lòng mọi người.

Giết kẻ mạnh nhất đứng lên nắm đầu.

Quận 4 là quận nhiều côn đồ nhất, giữ được quận 4 cũng tương đương với việc nắm một phần ba lợi ích hắc đạo của thành phố. Dù quận 4 còn rất nhiều lão đại đã về hưu, tất cả những người đó biết Thiên Long, Thiên Long cũng biết họ nhưng Thiên Long mang lại lợi ích lẫn sự đe dọa cho họ nên họ hết sức cùng nhau đẩy Thiên Long lên, một cậu bé mang ý chí sắt đá.

Các lão đại lớn tuổi khi chứng kiến Thiên Long khiến họ nhớ về tuổi trẻ của họ, tuổi trẻ của họ chẳng ai bằng Thiên Long cả dù là quá khứ hay tương lai họ không dám chắc có thể diệt được thằng bé này. Thay vì vậy họ sẽ giúp thằng bé này đứng lên trên con đường mà nó chọn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Lục Nương!

Sao lưu và phát triển... Một bước tiến mới trong bộ óc của Quốc Thiên.

Giờ khắc này Quốc Thiên đang ngồi tịnh tâm lại trong căn phòng của mình, vợ anh lúc này đã ngủ say xưa ở bên cạnh.

Khoanh hai chân lại với nhau Quốc Thiên đặt hai tay lên đầu gối, lưng thẳng, mắt nhắm, tâm tịnh.

Thời gian cứ trôi đi từng giờ, một tiếng, hai tiếng rồi ba tiếng. Cứ ngồi như vậy gần cả buổi tối không biết để làm gì nhưng tới cái tiếng thứ ba ấy bỗng không khí xung quang vai Quốc Thiên bắt đầu vẩn vèo kiểu như có lửa đốt nóng không khí vậy.

Gương mặt của Quốc Thiên giờ khắc này đang nhăn nhó như đang chịu đựng một thứ gì đó rất cực nhọc, trên trán anh lúc này đọng lại không biết sao nhiều là giọt mồ hôi kể cả lưng của anh cũng đã ướt đầm.

Bất ngờ Quốc Thiên mở mắt, đôi mắt ấy như có ngọn lửa mờ nhạt rực lên. Lúc này Quốc Thiên giang hai tay lên trên đầu sau đó để thành chuông từ từ hướng hai lòng bàn tay đẩy từ ngực xuống bụng.

“Hộc hộc...”

Xong công đoạn cuối cùng ấy Quốc Thiên thở liên tục như trâu được vài hơi thì lại sợ đánh thức vợ nên ráng nín thở chạy ra ngoài ban công ngồi gục xuống để thở.

“Má... Không ngờ nó mệt như vậy... Cố lên thôi ơi...” – Than thở vài câu Quốc Thiên lại quang sang nhìn vào trong phòng với ánh mắt triu mến rồi thủ thỉ nói “Vợ! Anh sẽ sống, anh sẽ bảo vệ em đến hết cuộc đời này...”

Nhắc tới vợ mình dường như tiếp thêm ý chí cho Quốc Thiên, anh quyết định tiếp tục làm công việc vừa nãy của mình. Bắt đầu khoan chân lại Quốc Thiên tịnh tâm ngồi tại chỗ.

Đúng hơn thứ mà Quốc Thiên đang làm chính là học nội công, đúng! Là nội công. Tự hỏi tại sao nội công vốn đã tuyệt chủng ở thế giới này rồi. Vốn thế giới này chỉ có một vài người có thể luyện công phu thất truyền ấy, một trong số đó là trưởng cai ngục nhà tù IUI và thêm một sự trùng hợp nữa vị trưởng cai ngục ấy khi xưa lại vị đại đội trưởng trong quân đội từng có ý muốn Quốc Thiên làm con trai nuôi của mình.

Lúc ấy lão Cai Ngục Trưởng từng dạy nội công cho Quốc Thiên nhưng anh không học mà chỉ ghi nhớ nó trong đầu dùng để chống chế thôi. Lão Cai Ngục Trưởng cũng biết nội công không phải cứ luyện một hai năm là được tuy nhiên lúc đó Quốc Thiên đã luyện được nhưng giấu diếm để tránh phiền phức.

Thời gian trôi đi số nội công ít ỏi luyện được khi bé ấy của Quốc Thiên đã bị bào mòn không còn chút gì do không luyện tập. Thủ pháp luyện công ấy tới giờ Quốc Thiên vẫn nhớ như in trong đầu, nhớ cả cái cảm giác mới tập luyện.

Có những bước đi hồi lúc bé ấy nên chỉ một hai ngày cơ thể Quốc Thiên bắt đầu tích tụ được nội công. Cái khả năng sao chép không giới hạn này của Quốc Thiên đã có chỗ tận dụng, nói là sao chép nhưng muốn sao chép phải hiểu, hiểu đến từng chi tiết dù là vút đi cũng phải hiểu nó ra làm sao. Những cái chi tiết nhỏ nhặt ấy khiến người bình thường tích tụ nội công

trong người rất khó nhưng với Quốc Thiên chỉ cần một hai ngày đi theo đúng hướng một con đường thẳng không gặp chút khó khăn nào.

Một lần nữa Quốc Thiên đang nung nấu ý chí muốn đánh với Thu Phong thêm một trận nữa, cả đời này của anh chưa bao giờ gặp một kẻ biến thái đến như vậy dù là trại đặc công khi xưa với sức cảm nhận của anh chưa ai đạt đến trình độ như của Thu Phong thậm chí là một nửa.

Dù có luyện được nội công đi chăng nữa Quốc Thiên vẫn không dám ngạo mạn mà coi thường Thu Phong bởi anh biết Thu Phong chưa tung ra hết thực lực. Những đòn đánh nhõn nhõy vậy xem thường ấy của Thu Phong khiến Quốc Thiên rất miễn cảm. Dù vậy ít nhất Quốc Thiên cũng tự tin rằng sau một tuần nữa có thể cầm cự được với tên quái vật ấy thêm một lần nữa để không khiến bản thân bị thương.

Cái Quốc Thiên cần bây giờ là thực lực sắp xỉ con quái vật kia thôi là được, lợi dụng người đông thể mạnh để đàn áp hắn.

Có lẽ Quốc Thiên chỉ nghĩ đơn giản được tới vậy bởi giờ đây trong đầu óc anh chỉ còn mỗi hình ảnh của tên Phong ấy không thể suy diễn sâu xa hơn được.

Đang trong dòng suy nghĩ về Thu Phong bỗng nhiên Quốc Thiên nghĩ đến người cha nhẫn tâm của mình. Ông già ấy cao sang phú quý bỏ mặc mẹ hắn chết trong bệnh tật, anh tới tận bây giờ vẫn còn hận ông ta và hai đứa con trai của ông ta.

Bỗng trên khuôn mặt Quốc Thiên chảy ra một giọt nước mắt nơi khóe mi Quốc Thiên, anh đã nhớ tới người mẹ đã chết vì chờ người đàn ông nhẫn tâm kia trong một đêm mưa tuyết. Anh hận, anh hận ông ta.

Dường như nỗi hận ấy ảnh hưởng nặng nề đến tâm lý của Quốc Thiên khiến cho không khí xung quanh người anh dần dần nóng lên, mấy chậu cây cảnh ở trên ban công lúc này đang héo đi trông thấy, nóng không khí nóng lên cực độ. Xung quanh phạm vi hai mươi mét của Quốc Thiên giờ đây nhiệt độ đã tăng lên tới sáu mươi độ.

“Um...”

Bất ngờ tiếng cựa mình của vợ Quốc Thiên vang lên, âm thanh này dù nhỏ nhưng đủ để Quốc Thiên giật mình mở mắt ra. Đúng lúc này không khí trở lại bình thường, biết bản thân mình sinh ra dị biến gì đó khiến không khí nóng lên nên anh lập tức vào xem vợ mình có bị ảnh hưởng gì không.

Đứng trước giường anh thấy khắp nơi vợ mình đầy mồ hôi, pwQdBWY mặt cô ấy nhăn nhó trông thấy vài giây sau thì mở mắt ra nhìn Quốc Thiên nhẹ giọng nói:

“Sao trời hôm nay nóng quá vậy anh?... Mới đầu tháng năm thôi mà...”

Thấy vợ mình bị ảnh hưởng chính bản thân nên Quốc Thiên liền ngồi xuống lấy khăn lau mồ hôi trán cho vợ rồi nhẹ nhàng nói:

“Anh cũng không biết nữa, chắc do trời mấy ngày nữa sắp mưa nên nóng vậy thôi... Để anh đóng cửa bật máy lạnh lên cho... Em ngủ tiếp đi, để con trong bụng còn nghỉ ngơi!”

Nghe chồng mình nói vậy cô vợ hạnh phúc nhắm mắt lại gật gật cái đầu sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

“Tít tít!”

Quốc Thiên với tay lấy cái điều khiển máy lạnh bật lên xong đi ra đóng cửa. Trong lòng anh lúc này thầm nhủ lần sau luyện công chắc phải lên sân

thượng, ở đây nếu xảy ra chuyện gì thì mất nhiều hơn là được.

...

Tại Quận Ô Chuột, một căn hầm có diện tích khá lớn sâu bên trong khu ổ chuột ấy. Cái căn hầm ấy khá thân quen với đám người Chí Khải, thậm chí một vài người còn ám ảnh nơi này trừ Thu Phong.

Căn hầm vốn đông người thì giờ đây chỉ có hai người đàn ông... Một là Ngũ Tý hai là người đàn bà khuất mặt nào đó.

“Cô muốn thăng Phong sao Lục Nương?”

Ngũ Tý hỏi người đàn ông ngồi bắt chéo chân lại trước mặt mình.

Người đàn bà ấy nghe câu hỏi của Ngũ Tý liền nhếch mép lên cười một nụ cười khiến vạn kẻ mê.

Bà ta là lục nương, năm nay bốn mươi tuổi. Ở cái tuổi bốn mươi này mà Lục Nương vẫn mang được sắc đẹp của gái hai mươi với những đường cong chết người chuẩn không thể chuẩn hơn. Vòng eo mảnh khảnh bén chết người kết hợp với phần hông và mông nhô ra khiến những tín đồ vòng 3 có thể xị máu mũi bất cứ lúc nào. Vòng ngực của bà ta thuộc D cup, không chảy sệ như cái tuổi bốn mươi mà ngược lại căng tròn mịn màng trắng trẻo đến đây đây.

Khoác trên mình một bộ áo dài truyền thống của Xích Quỷ, tuy áo dài kín đáo nhưng những đường cong ấy vẫn được thể hiện ra một cách triệt để. Một bộ áo dài màu nâu với đường cong ấy, tóc của Lục Nương uốn xoắn nhuộm màu hạt dẻ, đặc biệt trên cổ bà ta có xăm một hình con phượng hoàng màu đỏ chót ôm quanh cổ trông rất phá cách.

“Giá sao? Ra bất cứ cái giá nào ông muốn... Chẹp” – Lục Nương liếm đôi môi đỏ mọng của mình một cái song nói tiếp “Chỉ cần chàng trai ấy thuộc về tôi...!”

Giờ khắc này lão Ngũ Tý mất hết phong thái của một lão đại thay vào đó là bộ dạng thất thần nhìn vẻ đẹp của Lục Nương mà ực một tiếng. Bởi lúc này dường như Lục Nương đang toát ra vẻ quyến rũ gì đó rất chết người, ban đầu Ngũ Tý còn chống cự được vài giây nhưng dần dần cái mị lực ấy khiến lão không thể nào chịu nổi.

Nhưng lẫn lộn bao nhiêu năm Ngũ Tý cũng không phải dạng vì gái mà đâm đầu như thế phải chăng ít nhất lão ta tự nhận là vậy.

“Khụ khụ... E hèm... Xin lỗi tôi hơi vô duyên quá, người đẹp như cô khiến tôi thật không kìm lòng được!” – Ngũ Tý ho khan vài tiếng sau đó mở miệng giải thích vì sao bản thân lại thất thần đến vậy.

Chỉnh lại thế ngồi của mình Ngũ Tý không dám nhìn trực tiếp vào mắt Lục Nương mà nhìn xuống dưới đất suy nghĩ được mất.

Lục Nương là người thứ ba tới đây hôm nay đề nghị trao đổi Thu Phong với hắn, hiển nhiên điều kiện trao đổi cũng cực kì hậu hĩnh.

Ví dụ như Lục Nương ngồi trước mặt này đây, bà ta là một đại tỷ băng đảng Phụng Tử nắm giữ Quận Bình Phúc. Kinh doanh chủ yếu của Lục Nương là đào, đào trong ‘đào’. Nói sơ sơ vậy cũng đủ hiểu là mại dâm.

Đàn ông ở thành phố Quảng Phúc này chưa từng ai mà chưa đặt chân tới Quận Bình Phúc.

Quận Bình Phúc nổi tiếng với hàng ngàn cô nàng nóng bỏng ở đó, những quán Beer Club những quán Bar nhỏ hay đơn giản những quán nhậu

vía hè khắp nơi mọi nơi đều có các cô nàng xinh đẹp từ dịu dàng cho tới táo bạo có cả.

Tuy nhiên ở đây cũng nổi tiếng là nơi tạo ra nhiều thái giám nhiều nhất thành phố Quảng Phúc bởi khi nhậu thì bọn đàn ông mất kiểm soát, đã không kiểm soát được thì lấy lợi, lấy lợi thì bị Lục Nương đại tỷ nơi này bắt lại.

Đơn giản khi bắt lại cái số tiền những kẻ đó ói ra phải là rất lớn nếu không sẽ vừa thiên vừa gọi cho vợ kẻ đó nếu hần có vợ. Dù tai tiếng về chuyện đó rất nhiều nhưng không khi nào là Quận Bình Phúc không náo nhiệt. Chỉ cần giữ kẻ một tí là có thể chơi gái đẹp, giá tiền lại phải chăng. Chỉ có những thằng ngu mới đi gây chuyện ở nơi này.

Cũng vì cái lẽ đó, thêm phận làm phụ nữ Lục Nương quyền rũ rất nhiều đàn ông. Nói về tài lực bà ta chỉ đứng sau cái tên lão đại ở Quận Thừa Thiên mà thôi nhưng nói về quan hệ bà ta đứng số hai không ai dám đứng số một.

Cũng kiểu như bạn có thể chửi mắng lão đại Quận Thừa Thiên kết quả tất nhiên bạn sẽ chết và chỉ một mình bạn chết mà thôi, nhưng đụng vào đại tỷ Quận Bình Phúc như Lục Nương lại khác. Chỉ cần động tới bà ta cũng tương đương động đến nửa cái thành phố này và một số lão đại ở thành phố lân cận thậm chí có cả lão đại ở thủ đô ra mặt cho bà ta, lão đại ở thủ đô ấy hiển nhiên là ông trùm của đất Bắc rồi.

Thử hỏi cả vùng phía Bắc này ai dám đụng tới Lục Nương? Mà có vì sao Lục Nương tới giờ vẫn chỉ là đại tỷ nhỏ nhoi trong một cái quận ở một thành phố xa xôi này thì rất đơn giản là Lục Nương chưa thuộc về ai, nói trắng trợn hơn là đóng mạn nhện khắp cửa hang thiên đường ấy rồi.

Về vấn đề chính cái giá mà Lục Nương đưa ra là sự an toàn tuyệt đối cho lão Ngũ Tý khi giao Thu Phong về tay bà ta và một phần mười số đào của bà ta sẽ được phép cho lão Ngũ Tý lựa chọn thoải mái chỉ trừ vài nàng Lục Nương không thể cho. Nếu không chọn đào lão Ngũ Tý vẫn có thể chọn lấy lợi ích khác tùy thích.

Nhưng nói về sự an toàn Lục Nương đứng ra đảm bảo thì dù có băng của lão đại Quận Thừa Thiên cũng không dám động đến dù nửa ngón tay.

Dù vậy cái được cái mất trong đầu Ngũ Tý bây giờ đang rối tinh rối mù lên.

Lão không dám chắc rằng cả đời này một kẻ như Thu Phong lại trung thành với lão hay đơn giản Thu Phong có thể lật đổ cái ghế lão đại của lão một cách dễ dàng nhưng lão ta tin tưởng cái giá phải trả cho Thu Phong cũng khá rất.

Dù vậy nếu bán Thu Phong đi lão sẽ được an toàn hơn nhưng lão cả đời này chắc cũng chỉ ở cái xó ổ chuột này mãi, cố thủ và không thể tiến xa được.

Liều mạng để được vinh hoa phú quý hay chấp nhận an nhàn hưởng một chút lộc rồi sống yên bình nốt quãng đời còn lại. Thật khó nói.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Lệnh Chuyển Quân Khu

“Cái điều kiện của ông là gì... Đàn ông thì quyết định nhanh nhanh lên tôi không có thời gian chờ đâu. Ông cũng hiểu vấn đề mà Ngũ Tỷ? Bây giờ ngoài tôi ra chẳng ai đảm bảo được cái gì cho ông đâu...”

Lục Nương thả thính một câu vào trong lời nói của mình cho lão Ngũ Tỷ nghe.

Đúng như bà ta nói ngoài bà ta ra thì chẳng ai dám đảm bảo rằng băng Ổ Chuột sẽ không bị gì cho dù là lão đại Quận Thừa Thiên đi chăng nữa.

“Từ... Để tôi suy nghĩ...” – Ngũ Tỷ đưa tay lên ngăn Lục Nương nói tiếp sau một hồi lâu ông ta liên tục rung đùi thì mới mở miệng tiếp lời “Dám chắc cô không quay sang phản lại tôi chứ Lục Nương?”

“Ông nói câu phản nghe nặng quá đấy lão già... Tôi với ông chỉ trao đổi vì lợi ích, chỉ cần lợi ích còn thì tôi đảm bảo ông không gặp nguy hiểm gì. Chẳng lẽ ông không tin vào người của mình sao? Hấn trung thành với ông lắm mà?”

Lục Nương uốn éo cái lưỡi không xương của mình vô tình đả kích vào nỗi đau thâm kín của lão Ngũ Tỷ.

Vốn Lục Nương hay bắt cứ những người khác ai ai cũng nghĩ Thu Phong trung thành với lão ta bởi vì những người đó đã rất nhiều lần quăng vô số miếng mồi ngon để mời Thu Phong về nhưng thất bại, lợi ích thậm

chí gấp mười gấp trăm lần bên cái lão nghèo Ngũ Tý kia nhưng không là không.

Thế đó! Bởi vậy nên ai cũng nghĩ Thu Phong rất trung thành với lão ta, dù có cái gian tế vào đi nữa thì cũng rất mập mờ trong chuyện này chẳng ai biết sâu cả dù là những kẻ xung quanh lão ta hay xung quanh Thu Phong đi nữa cũng vậy. Vấn đề rằng chỉ hai người trong cuộc đó biết Thu Phong không hề trung thành với lão Ngũ Tý, đúng hơn coi lão ta chả là cái đinh gì trong mắt cả.

Ngũ Tý cũng biết sơ sơ về điều đó, lão biết khả năng của mình chưa làm được gì cho Thu Phong thì làm sao bắt Thu Phong trung thành với lão được. Lão biết Thu Phong đang âm mưu thứ gì đó nhưng tại sao lại là lão mà không phải những lão đại lớn lao đó thì vấn đề này vẫn là một dấu hỏi chấm trong đầu Ngũ Tý.

Cơ bản thì lão ta chỉ nghĩ quá nhiều mà thôi, Thu Phong thực chất vô tình tới khu của lão ta thì ở đó, ở đó thì phải chiếm chỗ đó để tìm hiểu... Đơn giản thôi mà. Không chỉ mình lão ta dính chương của Thu Phong mà còn hai băng đảng khác có người của Thu Phong trong đó, chỉ là lão ta dính nặng hơn những kẻ khác.

Chưa kể đây chỉ là một thành phố đang đà phát triển có tiềm lực mà thôi, trước khi tới đất Bắc Thu Phong đã điều tra kỹ càng rồi. Thành phố Quảng Phúc này là thành phố loạn nhất đất Bắc nơi mà ông trùm đất Bắc vươn tay tới cũng mất kha khá thời gian.

Cơ bản mỗi một thành phố chỉ có vài băng đảng lớn mà thôi riêng thành phố Quảng Phúc có tới mười mấy băng cũng đủ hiểu cái độ loạn của nó ra sao rồi.

Như vậy càng tốt cho Thu Phong anh một khi năm giữ được cái thành phố này bước tiến sẽ từ từ mà ra, vấn đề về sau khá rắc rối nên cứ để về sau hãy tính.

Bị chạm vô nỗi đau thâm kín của mình Ngũ Tý ráng nhìn không để lộ chuyện này ra, bây giờ nếu lão để lộ ra chuyện Thu Phong không thực sự trung thành với mình thì càng chết nữa... Chắc chắn cả băng của lão sẽ bị diệt không còn một mống, bao nhiêu công sức cố gắng từ đó đến giờ sẽ đổ vỡ hết.

Bây giờ lão ta chỉ hận tại sao lúc đó lại lôi thằng trâu điên kia vào băng để giờ phải khổ thế này, chưa kịp lên mặt thì đã biết bao nhiêu rắc rối tiềm tàng đang xảy ra.

“Tôi biết thằng Phong nó trung thành với tôi, để nó sang chỗ cô cũng không nở... Thôi coi như một mình nó cũng không thể cứu lấy cái thân già này. Xin nhờ cô vậy Lục Nương!”

Ngũ Tý giọng điệu hèn mọn cố không để lộ ra chuyện kia.

Lão quyết định đánh cược một lần vậy, ít nhất giao Thu Phong cho Lục Nương thì lão cũng sống lâu hơn một chút. Lão cũng tin tưởng Lục Nương dù Thu Phong có phản lão thì ít nhất bà ta cũng chừa cho lão một con đường sống. Nếu cứ cứng đầu thì chỉ có một con đường chết bởi Thu Phong quay sang tạo phản. Chẳng có gì dám chắc Thu Phong sẽ đưa cả tính mạng ra để bảo vệ cái băng này của lão cả trừ khi nó là của Thu Phong.

“Điều kiện là gì?”

Lục Nương khoanh tay lại trước ngực khiến cho cặp đôi núi ấy vĩnh viễn lên trông thấy.

Ngũ Tý ực nhẹ một tiếng giọng hần trở nên khô rang:

“Ngoài chuyện đảm bảo an toàn cho tôi thì tôi có thể chú kiến cơ thể của cô... Một chút thôi, tôi chỉ dừng xa và nhìn thôi không làm gì cả... Được không?”

Cái máu dê cụ của Ngũ Tý bắt đầu nổi lên.

Lục Nương tuy là bà điều đào cho cả một cái quận nhưng từ trước tới giờ chưa hề hở hang quá lộ một lần nào dù là bikini đi nữa. Quá lắm cũng chỉ thấy bà ta khi mặc quần ngắn hoặc đơn giản hở một chút ngực trắng trẻo kia mà thôi.

Đàn bà đẹp để làm gì? Để cho đàn ông hưởng! Mà đàn ông nào thì được hưởng? Tất nhiên là người đàn ông thành đạt đủ khả năng làm xiêu lòng người đàn bà tuyệt thế.

Lục Nương tuy đẹp nhưng không dành cho ai, chưa ai đủ khả năng để khiến bà động lòng dù là cả ông trùm đất Bắc hay ông Trùm đất Nam kia cũng vậy. Cả cái thế giới này Lục Nương chưa tìm được người đàn ông nào thích hợp cho mình, kết quả đến cái tuổi bốn mươi quá tuổi lấy chồng quá cái tuổi để yêu đương rồi.

“Ồ? Cơ thể này của tôi lão chưa đủ khả năng chứng kiến nó đâu... Đôi lý do khác đi trước khi ông phải hối hận!”

Từ một giọng điệu lảng lơ Lục Nương chuyển sang giọng nói lạnh lùng.

Nghe Lục Nương nói Ngũ Tý bỗng nhiên mất hứng, hấn vốn muốn chứng kiến nhưng thôi cái mạng quan trọng hơn. Trong lòng thầm chửi con đĩ bên ngoài lại cười hờn hờ với Lục Nương nói:

“VẬY NGÀY MAI TÔI SẼ GỌI THẮNG PHONG TỚI CHỖ CÔ, SẴN TIỆN LỰA VÀO EM LUÔN! VẬY NHÉ, HỨA RẰNG SẼ ĐẢM BẢO MẤY KẺ KIA KHÔNG GÂY PHIÊN PHỨC CHO TÔI!”

“Ok. Hợp tác vui vẻ!”

Lục Nương nhếch đôi môi đỏ mọng của mình sau đó đứng lên chống nạnh chìa tay ra cười nói.

Sau khi hai người bắt tay với nhau thì ai về chỗ nấy, chuyện ngày mai để ngày mai tính.

Thu Phong kẻ đang được nhắc đến nhiều nhất thành phố thì giờ đây đang ngồi gác chân rung đùi cho chó ăn.

“Reng reng reng...”

Đúng lúc Thu Phong đang ngâm nga bài nhạc gì đó thì bất ngờ điện thoại anh vang lên.

Trên màn hình điện thoại hiện đúng ba số 000, số 000 là số riêng biệt của quân đội và chỉ duy nhất có một người được phép dùng số này – Minh Quân.

Tính tới giờ đã mấy tháng bên phía chính phủ lẫn quân đội không có động tĩnh gì cho anh mà bỗng nhiên lúc này lại gọi tới lại là ban đêm chứng tỏ có việc quan trọng.

Cầm điện thoại đi đến một nơi vắng vẻ nào đó Thu Phong bắt máy lên:

“Alo?”

“Alo? Phong à?” – Giọng nói của lão Minh Quân vang lên ở đầu dây bên kia.

Có lẽ do thói quen Minh Quân vẫn nói chuyện với Thu Phong rất thoải mái nhưng Thu Phong lại không được gì.

Giọng anh lạnh lại trả lời:

“Chào ngài tổng tư lệnh, có chuyện gì không?”

“Thiếu Tướng Nguyễn Quốc Phong nghe rõ lệnh trả lời!” – Bỗng nhiên giọng của Minh Quân uy nghiêm lên hẳn, bởi lúc này ông có lệnh ban cho Thu Phong.

“Nghe rõ, Quốc Phong nhận lệnh!”

Dù vậy Thu Phong vẫn nghiêm giọng lại, anh đùa với ai chứ chẳng muốn đùa với lũ quân đội chút nào.

“Từ ngày hôm nay thiếu tướng Nguyễn Quốc Phong sẽ được điều sang binh chủng Đặc Công làm lãnh đạo! Chức vụ được giao Tư Lệnh lãnh đạo mười lữ đoàn và hai trường Sĩ quan Đặc Công. Yêu cầu thiếu tướng ngày mai tới Bộ Chỉ Huy Quân Sự Thượng Kinh nhận lệnh!”

“Rõ!” – Thu Phong đáp lại một câu.

Lúc này bản thân anh chưa hết ngạc nhiên.

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Khi không tự nhiên thăng chức lên tổng tư lệnh binh chủng Đặc Công? Đùa à?

Thu Phong tức giận mắng chửi trong đầu, chẳng có cái lý gì mà khi không lại làm như vậy chẳng khác nào làm khó anh. Anh còn công việc ở cái thành phố này chưa xử lý xong, chưa kể còn Nhược Y, nếu anh càng dấn thân sâu vào quân đội thì càng bất lợi cho Nhược Y.

Hiện giờ Thu Phong đang suy nghĩ lý do tại sao mà quân đội lại làm trò này. Cái chức tổng tư lệnh binh chủng Đặc Công không hề nhỏ bởi nhiệm vụ của đặc công cực kì quan trọng.

Binh chủng Đặc công là binh chủng chiến đấu đặc biệt tinh nhuệ của Lực lượng quân đội Xích Quỷ GRao83R, do Bộ Tổng Tham mưu trực tiếp quản lý, chỉ đạo. Binh chủng Đặc công đã tập trung nghiên cứu, tham mưu cho Bộ Quốc phòng xây dựng và phát triển các lực lượng Đặc công theo hướng tinh, gọn, chất lượng cao. Đây là một lực lượng đặc biệt tinh nhuệ được tổ chức, trang bị và huấn luyện đặc biệt, có phương pháp tác chiến linh hoạt, táo bạo, bất ngờ, thường dùng để đánh các mục tiêu hiểm yếu nằm sâu trong đội hình chiến đấu, bố trí chiến dịch và hậu phương của địch.

Do đó cái chức tổng tư lệnh Đặc Công gần như là trái tim của quân đội, tại sao lại đưa cho Thu Phong cái chức vụ quan trọng này. Thấy khó hiểu Thu Phong liền hỏi:

“Chú Quân? Tại sao con lại được làm tư lệnh??? Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

Nghe Thu Phong hỏi đầu dây bên kia liền thở dài:

“Ta làm vậy là đang cố giữ lấy mạng sống của con! Con đừng trách ta thay vì vậy hãy cố gắng thật tốt. Lý do ngày mai lên đây ta sẽ kể. Còn việc con đang làm thì yên tâm, tạm thời gian con đi vắng ta sẽ không để tên nào nổi loạn đâu! Được rồi không còn gì nữa ta cúp máy đây, còn một số công việc ta chưa làm!”

“Tút tut!”

Nói xong Minh Quân liền cúp máy để lại Thu Phong mặt lúc đỏ lúc đen tức giận cực kì.

“Khốn khiếp!” – “Rầm!”

Một quyền cực mạnh từ tay Thu Phong đâm xuyên qua thân cây to dùng bên cạnh kia.

Anh tức giận, từ khi nào cái cuộc sống của anh không còn là tự chính anh quyết định nữa rồi? Anh ghét cái cảm giác này cực kì.

“Phải mạnh! Hừ hừ... Tao phải mạnh... Lũ dị năng... Lũ khốn khiếp. Đợi đi, có một ngày các người sẽ không được bình yên đâu!”

Bỗng nhiên tính cách của Thu Phong thay đổi, có lẽ sẽ rất khó nhận ra nhưng vừa rồi đôi mắt của Thu Phong hai con ngươi chuyển sang màu xanh dương một vài giây sau đó thì biến mất.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Thu Phong Chịu Đựng!

Phố cổ Kim Long trung tâm thủ đô Thượng Kinh.

Ở cái phố cổ giữa trung tâm thủ đô này tưởng chừng như nó sẽ hiện đại vì nó ở trung tâm nhưng không cái tên phố cổ ấy nó nói lên tất cả, lịch sử hơn một ngàn năm của cái thủ đô này còn giữ lại một chút nhỏ ở cái thủ đô phồn thịnh này.

Phố cổ có diện tích rộng khoảng 2 km vuông (Bằng diện tích Sài Gòn) trong phố cổ này mọi phương tiện giao thông hiện đại hoàn toàn bị cấm thay vào đó họ phải di chuyển bằng ngựa, xe ngựa hoặc đi bộ để giữ cái nét cổ xưa của nơi này.

Nơi đây được công nhận là khu di tích lịch sử lớn nhất trên thế giới còn tồn tại. Trong phố cổ vẫn có người dân ở những căn nhà theo phong cách cổ xưa, à không phải phong cách cổ xưa mà là nó có từ xưa đến giờ chỉ là pha trộn giữa một vài thiết bị hiện đại như lò sưởi hay máy lạnh gì đó.

Đặc điểm ở phố cổ là những quán hàng ăn thời xưa mang lại cho ta những cảm giác như đang ở trong thời chiến lịch sử vậy.

Một quán ăn... À đúng hơn là một cái tửu lâu như thời xưa ấy, bên trên bảng hiệu có ba chữ Tử Lâu Cát. Nơi này là một quán ăn nổi tiếng nhất của phố cổ những ai muốn ăn ở đây đều phải đặt trước ít nhất là nửa năm mới có thể tới đây nhưng lại có một số thành phần quyền lực đặc biệt thì không cần phải như vậy.

Thu Phong đang ngồi trên tầng hai của quán được thiết kế với mỗi bàn có một vách ngăn bằng trúc chặn lại để tạo không gian riêng tư cho mỗi khách tới đây ăn uống và bàn chuyện.

Hầu hết tầng một thường thì dân đen như chúng ta vẫn có thể đặt được nhưng lầu hai chỉ dành cho tầng lớp thượng lưu và chính trị gia dù vậy họ vẫn phải đặt chứ chả bá đạo như Thu Phong đây.

Hôm nay Thu Phong đặt chỗ nơi này chỉ cần anh vừa báo tên lẫn danh phận thiếu tướng Quốc Phong của mình ra thì ngay lập tức có chỗ.

Thiếu Tướng không to jtvQhH6 nhưng cái tên Quốc Phong lại rất to ở cái thủ đô này, anh như một cái tượng đài của tuổi trẻ cần hướng tới vậy. Danh tiếng lớn đồng nghĩa với lợi ích lớn, cho dù là Đại Tướng Minh Quân muốn đặt chỗ nơi này phải mất đến nửa ngày mới có chỗ.

Riêng Thu Phong cũng phải đợi nửa ngày nhưng những người đang ăn trực tiếp một hai đôi nhường bàn lại cho anh.

“Reng reng...”

“Alo cháu nghe nè chú Quân!” – Thu Phong nhắc điện thoại lên là số của Minh Quân gọi tới.

“Cháu đang ngồi ở Tửu Lâu Cát à? Thằng ôn con này đặt bàn cũng nhanh quá đi, chú đang đi lên đây... Con ngồi bàn mấy?”

“13!”

“Rồi!”

Minh Quân vừa cúp máy liền sau đó xuất hiện trước mặt Thu Phong.

Thấy Minh Quân tới Thu Phong đứng dậy chìa tay ra:

“Chào chú Quân!”

“Pặc!” – Minh Quân vươn tay ra với Thu Phong bắt một cái sau đó ngồi xuống nói.

“Lâu ngày không gặp thấy dạo này hình như cháu khỏe hơn trước rất nhiều nhỉ?”

Minh Quân vươn người tới vỗ vai bắp vai chắc nịch của Thu Phong mà khen ngợi.

“Dạ xin hỏi thượng khách dùng gì ạ?”

Đúng lúc này một tiểu nhị mặc quần áo đúng phong cách cổ xưa tiến tới cúi đầu mời chào hai người Thu Phong dùng món.

“Có mấy món nào ngon đem đại lên đây đi... Rồi đi đi!”

Mục đích chủ yếu của Minh Quân và Thu Phong đến đây chủ yếu cũng không phải là ăn mà bàn chuyện về cái vụ Tổng Tư Lệnh của Thu Phong.

Tiểu nhị gật đầu dạ một tiếng sau đó đi chuẩn bị món ăn cho thực khách.

Về phần Thu Phong và Minh Quân bắt đầu trò chuyện với nhau, giọng điệu của anh ngay lúc này liền gần giọng nói:

“Tổng Tư Lệnh Binh Chung Đặc Công là sao? Tại sao chú không hỏi ý kiến cháu gì hết vậy? Mặc dù biết là nguy hiểm đó nhưng chú phải hiểu làm vậy tức là đeo gông vào cổ cháu rồi? Chú nói lúc trước cháu với chú thân lắm mà sao chú lại trở mặt nhanh đến vậy, cháu con người chứ có phải cỗ máy đâu mà phải chèn ép cháu đến như vậy. Chú nên nhớ đến lúc nào đó bộc phát ra đến chú cũng không chịu nổi trách nhiệm đâu!”

Nói xong Thu Phong thở ra một hơi bực dọc.

Thấy vậy Minh Quân cười nhẹ một tiếng lắc đầu nói:

“Chú biết cháu nói vậy chứ chú hiểu trong lòng cháu nghĩ gì! Yên tâm, thời này đang thời hòa bình cháu không phải sợ công việc nhiều... Chú đã chuẩn bị sẵn người thực hiện hết mọi công việc dùm cháu rồi, đến khi có lệnh lớn cháu chỉ việc đứng ra làm thôi, những thứ lặt vặt có người của chú lo!”

“Vậy chẳng khác nào cháu là bù nhìn cho chú chơi?” – Thu Phong nói một câu nắm ngay thóp của Minh Quân khiến ông ta cứng họng.

“Mà thôi sao cũng được, cháu chẳng quan tâm đến chuyện của quân đội miễn sao đừng ước thúc cháu là được. Mà chú yên tâm đi, có xảy ra chuyện gì cũng không lôi thằng cháu này của chú ra chịu sào được đâu!” – Nói đến đây Thu Phong đứng dậy “Có gì chú thông báo qua điện thoại cho cháu, có việc cháu đi trước đây!”

Dứt lời Thu Phong bước ra khỏi quán trong trạng thái rất là bình tĩnh.

“Thiếu gia!”

Lúc này đứng trực sẵn trước cửa quán là Đình Thu hẳn ta thấy Thu Phong bước ra liền cúi đầu chào.

“Đi! Kiểm chỗ nào rộng rãi...”

Nói xong Thu Phong nhảy người ngồi lên ngựa mà phi. Thấy vậy Đình Thu cũng nhảy lên một con ngựa hẳn dắt theo nãy giờ cười đuổi theo Thu Phong.

Một bãi đất trống nào đó trong khu phố cổ Kim Long. Nơi này nói đúng hơn là một vườn công viên khá rộng lớn người cũng thưa thớt không nhiều lắm.

Xuống ngựa Thu Phong dắt nó tới cột ở một góc cây gần đó, Đình Thu cũng vậy. Sau đó hai người rảo bước đến bờ hồ cạnh bên, một bãi đất trống thơ mộng toàn cỏ với một bờ hồ tĩnh lặng đến lạ thường.

Xa xa phía bên kia bờ hồ là những con người đang ngồi trải thảm ra ngắm cảnh, phía bên đây chỉ có lác đác vài ông lão đang câu cá mà thôi.

Thu Phong siết chặt nắm đấm lại quay sang nhìn Đình Thu nhẹ nhàng nói:

“Anh Thu... Sử dụng dị năng đánh với em được không?”

“Thiếu gia... Tôi biết tâm trạng cậu không được tốt... Nhưng như vậy có hơi...”

Thu Phong khó xử nhìn xung quang sau đó quay sang nhìn Thu Phong nói.

“Em biết anh là một dị năng khá mạnh, đánh đi... Nếu không em điên mất!”

“Được rồi!”

Đình Thu gật đầu một tiếng.

Vừa dứt câu Thu Phong đã lao thẳng vào người Đình Thu khiến hắn không kịp trở tay.

Thu Phong vừa lao tới Đình Thu mặc dù không kịp trở nhưng vẫn kịp dùng lực gió cực lớn đẩy một phát Thu Phong văng ngược lại.

“Xoẹtttttttt...”

Thu Phong bị đẩy ra bản thân liền lộn nhào một cú trên không sau đó hoàn hảo tiếp đất không một chút tổn hại gì.

“Phụp... Vèo!”

Dồn hết lực vào chân phải Thu Phong búng người một phát nhanh như thiểm điện tiếp xúc với Đình Thu.

Một lần nữa Đình Thu lại đẩy Thu Phong ra.

Lần này anh không tiến tới nữa mà đứng trùng trùng ở đó quát lên:

“Đánh hay là không?”

“Đánh!”

Đình Thu biết này giờ đã không chiều ý được Thu Phong nên hô lại một tiếng.

Vừa dứt câu hắn bắn ra mấy tia gió vô hình về phía Thu Phong.

Bằng với dây thần kinh thép không thể tưởng tượng được Thu Phong lại có thể hoàn hảo nghiêng người né được hết.

Đình Thu chưa kịp bất ngờ về hành động này của Thu Phong thì liền lúc này không thấy Thu Phong đâu nữa.

“Giựt giựt...” – hai bên tai của Đình Thu giật lên liên hồi.

Hắn nghe được tiếng gió chuyển động được với tốc độ khủng khiếp...
“Phía sau?”

Trong đầu Đình Thu vừa vang lên một chữ ngay tức thì phía sau hắn đẩy lên một luồng gió cực mạnh:

“Kính!”

Một tiếng động giữa không khí và gió đập vào nhau.

Lúc này Đình Thu lại cảm nhận cả hai bên mình đều vang lên tiếng gió trong vòng một nhịp nhỏ Đình Thu lại bật hai cái tường gió khác lên.

Hắn chỉ cảm nhận được nguy hiểm bởi lúc này hắn không thấy thiếu gia của hắn đâu cả.

“Thiếu gia của mình đây sao?” – Một dòng suy nghĩ chạy xoẹt qua đầu Đình Thu thì đúng lúc này gương mặt Thu Phong xuất hiện.

Một cú đâm đầy uy lực đang hướng về phía Đình Thu mà gào thét.

Không nhường bước nào Đình Thu bực một gió lốc cực mạnh ngay cánh tay của mình đâm trả lại Thu Phong.

“Dùng!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, Thu Phong văng người ra toàn thân lúc này của anh hoàn hảo chỉ trừ phần cánh tay áo bị gió bạo cho rách như ăn mỳ.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Sự Quyết Tâm Của Chí Khải

“Reng reng!”

Trong căn hầm tối tăm chỉ có vài cái bóng đèn vàng, lúc này điện thoại của Ngũ Tỷ vang lên.

“Alo Lục Nương à... Từ từ nghe tôi giải thích!”

Vừa bắt máy lên lão già Ngũ Tỷ ngay lập tức há miệng ra đòi giải thích cái gì đó.

“Tôi đã nói gì đâu? Ông nói đi!”

Giọng của Lục Nương có vẻ không kiên nhẫn trong điện thoại vang lên bên tai Ngũ Tỷ.

“Tính hôm nay như dự định tôi sẽ dắt thằng Phong tới chỗ cô nhưng trùng hợp thay nó lại về quê có chuyện nên bây giờ thành ra không đc... Lục Nương cô xem... Hay để khi nào nó về tôi ngay lập tức thông báo cô rồi dắt nó tới được không?”

Giọng Ngũ Tỷ khó xử giải thích cho Lục Nương nghe.

Lão cũng cảm thấy điên đầu về Thu Phong, nó đi chẳng nói tiếng nào chỉ nói với đám người Chí Khải, may là có nói chứ không nói lão chẳng biết Thu Phong đi đâu.

“Được rồi... Không sao! Nhưng! Đừng để tôi biết ông hợp tác với kẻ khác mà nói dối chuyện hôm nay...!” – “Tút tut!”

Nói tới đó ngay lập tức Lục Nương cúp máy.

Bây giờ Ngũ Tỷ đang cầu mong nhanh nhanh chóng chóng Thu Phong trở về, nếu Thu Phong về càng lâu ngày nào càng chết ngày đó. Ai biết được đám người kia khi nào sẽ kiếm chuyện, nhất là khi biết tin Thu Phong đã rời khỏi thì lại càng nguy hiểm. Với số lượng mười mấy băng mà hợp sức lại mỗi bên chỉ cần đá một bãi thôi cũng đủ cho Ngũ Tỷ chết trôi ở đâu rồi.

...

“Trời đất dung hoa, vạn vật sinh sôi

Con mẹ mày lôi thôi, đầu xanh mỏ đỏ

Gặm cỏ thay cơm, đầu tóc bờm xờm

Khắc đờm tung tóe, tao đ** con mẹ mày... “

Trong bàn nhậu thằng cu Nhật Cường ngồi ngâm nga vài câu hát tục.

Công việc của đám người bây giờ cũng thoải mái lắm, chẳng phải tối ngày đi lông bông đòi nợ, đòi tiền bảo kê hay chém nhau lấy số thay vào đó bọn họ chỉ việc ngồi chơi ăn nhậu mà thôi công việc lúc trước của bọn hắn đã có đàn em phía dưới lãnh rồi.

“Ê mày nói xem nhà anh Phong có chuyện gì xảy ra không? Hay tụi mình lên đó một chuyến... Thằng nào bố láo đập nó luôn?”

Giờ khắc này Minh Sang vừa uống rượu vừa máu lửa đòi chém chém giết giết.

Nhật Huy ngồi bên cạnh gõ một cái lên đầu Minh Sang song chậm rãi nói:

“Tội mình đi chỉ tổ vương chân, nên biết thân biết phận đi! Mày nghĩ anh Phong cần tội mình sao? Cho dù một trăm thằng như mày ảnh cũng không cần... Haizz nói tới đây càng cảm thấy mình vô dụng... Nào uống thôi!”

Nhật Huy vô tình nhắc tới nỗi đau chung của cả đám khiến ai nấy mặt mày cũng đều buồn so. Quả thật vậy, chơi chung với Thu Phong bọn họ từ trước tới giờ toàn mang họa cho người ta gánh chứ chẳng giúp được gì.

Bọn họ cũng đã cố hết sức để giúp Thu Phong nhưng dường như anh chẳng có cái vấn đề gì để bọn họ giúp cả. Trong lòng bọn họ đã thề đi theo Thu Phong thì dám chắc sẽ thề thêm một lần nữa có chuyện gì xảy ra quyết tâm phải thực hiện cho bằng được.

“Ừ thôi uống đi...”

“Uống!”

“Sao giữa con người và con người lại có sự khác biệt xa đến vậy chứ?”

“Sao tao biết được?...”

“Ê có khi nào ông Phong là lũ dị năng mà giấu không?”

Bỗng lúc này Nhật Cường xen ngang vào câu than thở giữa đám người Chí Khải.

“Không đâu!”

Chí Khải im lặng nãy giờ cuối cùng cũng mở miệng.

“Sao anh chắc là không? Làm gì có người nào mà mạnh như vậy chứ?”

Nhật Cường lúc này đã lên hơi men nên nói thẳng ra không kiểm soát được.

Căn bản lúc bình thường thật sự ai cũng nghĩ Thu Phong có phải là dị năng thật không. Chẳng ai tin một con người bình thường lại có phản xạ lẫn sức chiến đấu như quái vật như thế, dù là quân nhân bọn họ cũng không tin. Xem trên ti vi bọn họ cũng thấy đặc công quân đội biểu diễn như thế nào rồi, dù nằm ngoài phạm vi bọn họ nhưng không thể nào quá đáng như Thu Phong được.

Trên mạng cũng có nói một đặc công giỏi có thể một đấu mười chứ chưa bao giờ nghe tới cái số lượng tính bằng hai con số không phía sau cả. Vậy mà bọn Chí Khải không những được nghe nói mà còn thấy tận mắt đến muốn nhàm luôn rồi.

“Ngu! Mà nghĩ dị năng có thể lang thang ngoài này mà không bị chính phủ lôi đi sao? Chưa kể ông Phong từng là quân nhân nữa, càng là quân nhân mà có dị năng càng bị lôi đi chứ chẳng rời quân đội dễ dàng như vậy đâu...”

Chí Khải vươn tay vừa rót rượu vừa triết lý nói theo cái suy nghĩ của hắn ra.

“Mày vừa nói đúng vừa nói sai!” – Nhật Huy quay mặt sang lắc đầu rồi nói tiếp – “Đúng theo cách của mày nhưng mày lại không kỹ, một người như anh Phong chắc hẳn chức trong quân đội rất to. Muốn rời khỏi hơi khó, mà ông rời ra được thì chắc hẳn lần này đi là có rắc rối từ phía quân đội rồi!”

“Lũ chó chết!”

Nghe tới đây Minh Sang tức giận đập lên bàn một cái.

Hắn tức giận vì cái lũ quân đội kia.

Vốn quân đội trong mắt người dân từ lâu chẳng ra gì rồi. Ban đầu Chí Khải gặp Thu Phong biết được thân phận quân nhân giải ngũ của anh khiến Chí Khải cũng hơi dị nghị nhưng dù gì cũng mang nợ Thu Phong nên không tiện nói ra.

Càng về sau Thu Phong càng làm bọn họ khâm phục, vả lại Thu Phong cũng đã rời khỏi quân đội và có vẻ căm hận quân đội nên đám người Chí Khải cũng không để ý mấy dường như chìm vào quên lãng. Nhưng giờ đây khi Nhật Huy nhắc tới quân đội mà dường như lại đang làm khó Thu Phong người anh em của bọn hắn thì bọn hắn không thể nào không tức giận được.

Dù tức giận nhưng lực bất tòng tâm không thể làm gì được.

“Thôi! Đụng ai chứ đừng đụng tới quân đội, nhưng tao thề nếu bọn chúng dám làm gì anh Phong tao sẽ tìm ra nhà tên đó để phóng hỏa đốt trụi nhà hắn rồi trốn khỏi cái xứ chó đẻ này!”

Nhật Huy bình thường cũng rất điềm tĩnh, thậm chí còn điềm tĩnh hơn cả Chí Khải nhưng Thu Phong mang đến cho bọn họ rất nhiều ân huệ. Lợi ích, tình anh em, hỗ trợ... Nói chung nhiều thứ Thu Phong vô tình tạo ra rất nhiều hảo cảm.

“Này này mấy đứa bay nói xấu gì thế?”

Bỗng nhiên giọng của Thu Phong vang lên trong đêm.

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên nhóm Chí Khải gồm mười mấy người đồng loạt quay đầu sang thấy nụ cười duyên của Thu Phong hiện lên kèm theo một cái giỏ lớn xách trên vai.

“Ủa Phong? Sao mới đi sáng giờ tối đã về rồi?”

“Kịch!”

Thu Phong bước tới đặt cái giỏ to dùng trên vai xuống song ngồi xuống vừa mở ra vừa nói:

“Ba cái chuyện vặt xử lý tí là xong ấy mà. Lần này đi tiện đường mua ít đặc sản ở Hải Căn về cho anh em ngồi nhâm nhi đây! Bánh mì cay và bánh đa cua, bánh đa cua này chỉ bán ở Hải Căn thôi môi thằng đem mấy bịch về nhà mà nấu. Còn bánh mì cay này chưa nướng... Cu Cường vô xin bà Hai cái bếp nướng đi đem ra đây ngồi nướng bánh mì ăn luôn...” – Thu Phong nói tới đây quay sang sai thằng Nhật Cường đi lấy cái lò nướng.

Trong lúc đợi Nhật Cường lấy lò nướng ra Thu Phong lấy một bọc chùng mấy chục ổ bánh mì bé tẹo bẻ ngang chỉ bằng hai ngón tay ra, sau đó lấy trong giỏ ra mấy thứ gia vị như pate, ruốc và tương ớt.

Cắt sẵn mấy miếng bánh mì ra sau đó nhồi ớt, ruốc với pate vào bánh mì, đám người Chí Khải cũng chụm lại phụ Thu Phong.

Lúc này Nhật Huy ngồi cạnh Thu Phong vừa làm vừa nói:

“Anh về được rồi cần gì mua chi nhiều đồ vậy?”

“Ày! Mua cho anh em ăn cho vui ấy mà có gì đâu... Ăn đi ăn đi!”

Vừa nói Thu Phong vừa làm tỏ vẻ không có gì.

Nhưng Thu Phong càng thân thiện càng dễ hòa đồng càng nghĩ cho anh em như vậy Nhật Huy càng buồn vì chẳng thể làm gì được cho Thu Phong.

Khó chịu trong người khiến Nhật Huy buộc miệng nói ra:

“Anh về quê có phải là vì bên quân đội làm khó anh...?”

Bông Thu Phong khựng người lại khi nghe câu nói này của Nhật Huy.

“Chẳng lẽ bọn họ đoán được? KHÔNG! Chắc không phải đâu... Còn tưởng mình ở quê cơ mà, chắc đoán mò thôi!” – Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Thu Phong.

Chập sau Thu Phong quay sang vỗ vai Nhật Huy rồi nhẹ nhàng tỏ ý nói:

“Không có gì đâu! Tốt nhất đừng ai dính líu tới chuyện này, bọn chúng không phải là thứ mà người bình thường như chúng ta có thể tưởng tượng được đâu... Thôi! Đừng nhắc đến chuyện này nữa... Anh giải quyết được, ăn đi ăn đi!”

Thu Phong cố tình không muốn nhắc đến chuyện này, anh không rõ tại sao Nhật Huy lại biết được mà đoán mò ra nhưng nhất định không đoán ra hết được. Tốt nhất Thu Phong không muốn nhắc đến, chuyện anh là con của Nhật Phương hay thiên tài quân đội lúc này không thể lộ ra được nhưng chắc chắn một thời gian sau khi công khai Thu Phong nhất định sẽ nói cho họ biết nếu họ còn theo anh tới cùng.

“Vâng! Tụi em sẽ không nhắc nữa!”

Nhật Huy thở dài một tiếng không giúp được đáp lại lời Thu Phong.

Một người như Thu Phong mà khuyên như vậy thì thật sự quân đội không phải là thứ bọn họ có thể đụng tới.

Chí Khải ngồi cạnh bên cũng nghe được câu chuyện của Thu Phong với Nhật Huy cũng chỉ biết lắc đầu mà không biết nói gì. Bọn họ phải tìm cách gì đó để hỗ trợ Thu Phong chứ không thể nào cứ để như thế này mãi được.

Giờ đây trong suy nghĩ Chí Khải bắt đầu có hướng đi tạo phản. Hắn muốn Thu Phong nắm đầu khu ổ chuột này, nhưng trước tiên phải hỏi ý Thu Phong. Nếu Thu Phong có ý đó Chí Khải nguyện hết lòng hỗ trợ đưa Thu Phong lên cái ngai đó.

“Siết...”

Chí Khải giờ khắc này bắt đầu hưng phấn vì quyết định của mình, hắn khẽ siết tay lại. Hết giờ chơi rồi, tới lúc phải hoạt động rồi.

Chí Khải thầm hô cô gắng trong lòng.

Hành động đó của Chí Khải bị Thu Phong vô tình thấy được, lúc này trong đầu Thu Phong đang không biết Chí Khải nghĩ cái gì mà có vẻ vui như thế, dường như anh đoán được Chí Khải đang hạ quyết tâm cho một cái gì đó.

Tạm thời Thu Phong cũng không quan tâm lắm đến chuyện cá nhân của người khác nên thôi mặc kệ, lát anh còn phải ghé nhà ông chủ tiệm cơm để lôi con giặc Mực kia về nữa, đi cả ngày không biết nó có phá banh cái xóm này lên không không biết!

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Chút Tính Toán Của Thu Phong!

“À Phong này... Sáng nay ông Tý kiếm anh có việc gì ấy...”

Đang ngồi cùng nướng bánh mì thì bất chợt Nhật Huy quay sang thông báo cho Thu Phong biết chuyện Ngũ Tý sáng nay có tìm anh.

“Ừ, để tao về lấy cái điện thoại rồi gọi cho ông sau. Đi gấp quá quăng cái điện thoại ở nhà rồi!”

Thu Phong tùy tiện đáp lại một câu không quan tâm.

Căn bản Ngũ Tý từ đầu chả là cái khi gì trong mắt Thu Phong nên anh cũng không để ý mấy. Mà bình thường ít khi nào Ngũ Tý kiếm anh mà lần này kiếm gấp chắc cũng có chuyện thật.

Ngồi nghĩ vẩn vơ Thu Phong nhớ lại lần trước mình đánh nhau với băng Quỷ Lang một trận danh tiếng vang xa, như vậy cũng không tốt... Thu Phong nghĩ chắc là vì chuyện đó nên Ngũ Tý mới cho gọi anh chứ bình thường lão càn rỡ ấy chẳng quan tâm.

...

Sáng sớm ngày hôm sau Thu Phong vừa chạy bộ buổi sáng về thì lúc này đã có sẵn hai tên to con nào đó đứng trước dãy phòng trọ trực đợi sẵn.

“Lại hai thằng hôm bữa?” – Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Thu Phong.

Lúc này anh dần bước tới chỗ bọn chúng, thấy Thu Phong bước tới hai tên to con kia liền cúi đầu thận trọng chào:

“Buổi sáng tốt lành thưa anh Phong!”

Thái độ này dường như khác hẳn hoàn toàn so với lần gặp trước, chắc có lẽ do trận đánh vừa rồi khiến hai kẻ này không còn dám xác xược với Thu Phong nữa.

“Anh Tý cho hai thằng bay tới đây có chuyện gì à?”

Thu Phong không quan tâm đến lời chào của hai kẻ trước mặt, thay vào đó anh híp mắt lại hỏi.

“Dạ vâng! Anh Tý muốn anh đến Quận Bình Phúc một chuyến nói là có chuyện quan trọng gì đó!”

“Quận Bình Phúc? Địa bàn của Lục Nương à? Sao lại tới đó nhỉ?”

Thu Phong vừa quay sang hỏi hai kẻ trước mặt vừa tự hỏi bản thân.

“Lát tầm bảy giờ sáng anh Tý sẽ cho xe tới đón anh, anh Tý dặn anh đừng ăn sáng sớm tới Quận Bình Phúc rồi hãy ăn tại em nghe đâu có người muốn gặp anh!”

“Ừ còn gì nữa không?”

“Dạ không! Tụi em thông báo đến đây thôi, hết chuyện rồi tụi em xin về trước!”

“Ừ đi đi!”

Thu Phong vẫy tay không tiễn.

...

Đúng bảy giờ sáng Thu Phong mặc đại bộ đồ nào đó trông cực kì bình thường, quần đùi áo ba lỗ khoác thêm cái áo Jean bên ngoài.

Thu Phong đang đứng trước cửa dãy phòng trọ để đợi lão già Ngũ Tỷ đánh xe tới.

Chừng mấy chục giây sau rất đúng hẹn lão Ngũ Tỷ lái một chiếc BMW 420i Gran Coupe tới cạnh Thu Phong. Hạ cửa kính xuống Ngũ Tỷ ăn mặc sang trọng mặt đeo một cái kính râm trông rất ngầu nhìn Thu Phong từ trên xuống dưới cười nói:

“Mày biết hôm nay đi gặp ai không mà ăn mặc mắc cười vậy Phong? Lôi tha lôi thôi, vô ăn mặc chỉnh tề vô cho tao xem lão...!”

Không biết lấy đâu ra cái giọng sĩ Ngũ Tỷ bỗng nhiên dùng dùng lên mặt với Thu Phong.

Thấy vậy Thu Phong cũng chẳng biết nói gì với thằng cha điên này, không quan tâm đến lời lão ta mà anh trực tiếp vòng qua cửa bên kia mở ra rồi bước vào đóng cửa cái kịch lại nói:

“Anh không tính đi à? Trễ rồi không sợ người đẹp nào đó đợi sao?”

“Hừm!”

Ngũ Tỷ hừ lạnh một tiếng vì cái tật chẳng nghe ai của Thu Phong.

Một chập sau trên đường đi ngồi trong ô tô Ngũ Tỷ vừa điều khiển xe vừa nói:

“Phong này anh hỏi chú cái này...”

“Anh Tý cứ nói đi, anh em mình người một nhà cả mà!”

Lúc này Thu Phong đang nằm ngửa ra phía sau chân gác lên thành xe ô tô mắt cứ nhắm miêng thì cứ trả lời.

Nghe Thu Phong nói vậy có đánh chết Ngũ Tý cũng không tin Thu Phong coi lão là người một nhà, nếu đã coi là người một nhà thì Thu Phong đã không có cái thái độ cợt nhả đấy với lão.

Nhưng có lẽ Ngũ Tý cũng chỉ nghĩ quá lên mà thôi thực chất Thu Phong chẳng làm cái gì khiến lão ta nghi ngờ cả đơn giản vì Thu Phong quá mạnh, quá có tiếng nói nên mới khiến lão có cảm giác như vậy.

Dù thế cũng không nên nói ra, Ngũ Tý gấn một lớp mặt nạ khác để nói chuyện với Thu Phong cũng như Thu Phong gấn mấy lớp mặt nạ để thực hiện cái kế hoạch đánh Bắc lần này.

“Nếu đã xem nhau là người nhà thì chú cũng như em của anh thôi, anh có việc này muốn nhờ chú chú làm được không Phong?”

Ngũ Tý mập mờ nhắc đến chuyện của Lục Nương với Thu Phong.

Chuyện các lão đại của mấy quận thành phố Quảng Phúc thay phiên nhau lén lút đến gặp Ngũ Tý đều được Thu Phong nắm rõ chỉ là nội dung cụ thể anh không nắm rõ, đại khái anh chỉ biết rằng bọn họ đang đe dọa Ngũ Tý phải giao anh ra nếu không sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Thu Phong đang suy nghĩ không biết có người nào may mắn dành được anh đây, may mắn hay là xui xẻo cũng chẳng biết được cái cốt yếu Thu Phong bị lũ người này xem như món đồ vật lấy ra để mà trao đổi. Nếu đặt vào trường hợp Thu Phong thật sự chỉ là một quân nhân giải ngũ có sức chiến đấu vô địch thì có lẽ anh sẽ nghĩ theo chiều hướng tiêu cực nhưng

thân phận khác thì suy nghĩ khác đối với Thu Phong bọn họ chỉ như những nước cờ đầu tiên mà anh đi thôi.

Nắm được thành phố Quảng Phúc thật sự là một cái đòn bẩy cực kì vững chắc cho Thu Phong sau này, nhưng vấn đề anh phải âm thầm không được để lộ ra quá nhiều dù là ra mặt, chuyện này Thu Phong sẽ từ từ tính sau ít nhất cũng có các bước đề ra trước mắt sẵn trong đầu anh rồi.

“Anh cứ nói thẳng ra đi chẳng việc gì phải ngại cả!”

Lúc này Thu Phong ngồi bật người dậy bỏ chân xuống rồi sau đó thò tay vô trong túi áo lấy ra một điều thuốc từ trong gói đưa cho Ngũ Tỷ.

Nhận lấy điều thuốc của Thu Phong sau đó lão ta vươn tay tính lấy quẹt thì Thu Phong lại môi dùm ông ta.

Sau khi kéo một hơi thuốc từ điều thuốc của Thu Phong quan hệ của hai người dường như xích gần lại một ít. Giờ khắc này tâm tình của Ngũ Tỷ trở nên thoải mái hơn hẳn nên liền mở miệng nói:

“Chuyện là thế này, anh có một người quen cũng là lão đại của một băng đảng lớn ở quân Bình Phúc...”

“Lục Nương sao?” – Thu Phong bỗng chen ngang vô.

“Sao chú mày biết?” – Ngũ Tỷ giả bộ kinh ngạc hỏi như là tăng thêm phần thú vị cho cuộc trò chuyện.

“Người xinh đẹp như vậy làm sao em không biết được anh Tỷ? Em là đàn ông mà, phái đẹp là để ngắm... Chậc chậc bà chị Lục Nương gần bốn chục tuổi rồi mà cứ như gái mới lớn ấy... Quá đẹp!”

Thu Phong liên tục tặc lưỡi khen ngợi Lục Nương trước mặt Ngũ Tỷ.

Lão Ngũ Tý nghe vậy không biết tại sao cảm thấy bồn chồn nhưng thôi lão lo cho cái mạng quèn của lão hơn:

“Thôi khen đi thẳng ôn! Đẹp thì đẹp chứ mày không có tuổi ăn được đâu.”

“Anh Tý vậy là bậy rồi, vợ em còn đẹp hơn bà chị Lục Nương gấp chục lần và lại em cũng chẳng có cái sở thích lái máy bay đâu... Mất công đâm vào núi là vỡ mồm. Ha ha.”

Thu Phong vừa nói giỡn vừa cười phá lên ra vẻ rất là thân thiện với Ngũ Tý.

Lần đầu tiên Ngũ Tý nói chuyện với Thu Phong mà có cảm giác thoải mái như thế này, lúc này lão cũng nghĩ lại bản thân lúc trước chắc đổ kị về khả năng của Thu Phong nên sinh ra lòng không thích dù sao lão vẫn đứng đắn khi trọng dụng đúng người mà người này lại mang họa nên lão phải tổng hẩn đi.

Cảm giác được thoải mái nên Ngũ Tý cũng đùa lại với Thu Phong:

“Tao trước giờ chưa từng thấy ai mà đẹp hơn Lục Nương cả, dù cả mấy con diễn viên điện ảnh hay ca sĩ kia cũng chưa chắc đẹp bằng Lục Nương nhà.”

“Kệ bả đi mà anh nhắc tới Lục Nương có chuyện gì sao anh Tý?”

Lục Nương tuy đẹp nhưng Thu Phong chẳng quan tâm với anh Nhược Y là cô nàng đẹp nhất của lòng anh từ trong ra ngoài rồi. Nhược Y đúng nghĩa là một con bánh bèo của Thu Phong không hơn không kém.

“Ừm! Lục Nương là bạn tốt của tao mà dạo này bên địa bàn của Lục Nương có chút vấn đề nên anh muốn chú mày sang đó một thời gian đi theo

Lục Nương. Tin tao đi chắc chắn Lục Nương không ngược đãi mày đâu thậm chí lợi ích còn tốt hơn nhiều. Cũng coi như chú mày giúp anh lần này đi theo Lục GJGa Nương phù trợ chỉ một thời gian, nếu người ta có đối xử không tốt thì về với tụi anh đám Ô Chuột này không bao giờ bỏ rơi em đâu Phong!”

“Hắc!”

Thu Phong cười nhẹ một tiếng, tuy nhiên tiếng xe khá ồn nên Ngũ Tý không nghe thấy rõ.

Giống như từ nãy đến giờ Thu Phong đoán mò, ra là tổng anh cho Lục Nương à. Cũng được, anh cũng đã điều tra hết về lai lịch của Lục Nương từ lâu rồi. Bà ta là một đàn bà rắn độc, nói rắn độc cũng hơi quá chỉ là vì cái sắc đẹp của bà ta khiến cho biết bao nhiêu thằng đàn ông phải điêu đứng táng gia bại sản vì bà ta rồi.

Đến cả ông trùm đất Bắc mục tiêu mà Thu Phong nhắm tới kia cũng có chủ ý với Lục Nương. Nếu đã giao anh cho Lục Nương thì càng tốt anh càng có thể tiếp cận và lợi dụng tình thế dễ hơn, nhưng cái cốt yếu của Thu Phong lúc này là không thể để bản thân quá nổi tiếng nếu nổi quá chắc chắn sẽ bị người nhận ra thân phận đến lúc đó cực kì khó đào góc tường nhà người ta a.

“Được rồi em hiểu mà anh Tý! Không sao đâu, chỉ là có vài anh em... Tụi thằng Chí Khải ấy. Cũng nhờ bọn họ em mới được ngày hôm nay nếu cho em theo hỗ trợ chị Lục Nương thì em xin mấy người đó để họ đi theo em được không anh Tý?”

Thu Phong mặc dù có kế hoạch nhưng anh vẫn không quên đám người Chí Khải được, bọn họ thế đi theo anh đến cùng thì anh cũng phải tạo cơ hội cho họ để họ thực hiện. Nếu anh để họ đi theo anh chỉ để hưởng vinh

hoa phú quý thì không cần, Thu Phong cho họ đi theo vừa để thử lòng vừa để họ phát triển thêm một bậc nữa.

Cái khó nhất của một kẻ đứng đầu là tìm được người trung thành với mình, chỉ cần trung thành dù có phé vạt đến đâu Thu Phong cũng cần chứ anh không cần cái thể loại người tài giỏi mà tạo phản lúc nào không hay.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Lục Nương Xuất Hiện!

Con người ngộ lắm! Cứ khác biệt với họ thì bạn chính là kẻ lập dị.

Điều đó là hiện thực không sai đâu. Theo như phương Tây người dị năng là những con người được Thiên Chúa trao cho sức mạnh đặc biệt khác với những người thường, nhưng một số người lại nghĩ mấy kẻ dị năng có sức mạnh kia chính là sức mạnh của quỷ bởi chỉ có quỷ mới có thể trao cho con người sức mạnh chứ không phải là Chúa.

Cuộc đời chúng ta lúc nào cũng chứng kiến hai luồng ý trái chiều ấy, nó vừa đúng mà lại vừa sai. Đúng ở chỗ Chúa cho ta sức mạnh để giúp đỡ con người, những siêu anh hùng được tạo ra vì điều đó nhưng cũng sai ở chỗ những kẻ khác mang dị năng lại là những kẻ chuyên đi giết người gây họa khủng bố nhân loại.

Cái gì sinh ra cũng có luật bù trừ người dị năng cũng vậy, không có ai là mạnh nhất để có thể một mình chống cả thế giới. Nhưng cái tốt nhất là dị năng không nên tồn tại.

Thở đầu những năm cuối thế chiến hai người dị năng đã bắt đầu xuất hiện, họ bị coi như là một món vũ khí hạng nặng vậy. Dần về sau khi thế chiến hai kết thúc đầu những thế kỉ 21 siêu anh hùng dị năng bắt đầu xuất hiện dần về sau giữa thế kỉ 21 khoa học kĩ thuật phát triển máy móc được thay thế làm siêu anh hùng căn bản siêu anh hùng dị năng gì đó có cũng được không có cũng được bởi máy móc có thể dễ dàng chống lại người dị năng tuy nhiên cũng tùy thuộc vào người dị năng nào mà thôi.

Dần sau đó người dị năng có chiều hướng giống như là một món vũ khí hơn, sự kiện của những năm thế chiến hai tái diễn, thế chiến ba bắt đầu.

Sau thế chiến ba người dị năng bị coi như là những kẻ cặn bã bị xã hội tẩy chay vì sức mạnh siêu nhiên ấy, người thường họ căm ghét dị năng vì những con người dị năng tồn tại mới gây ra cuộc thế chiến thứ ba đẫm máu nhất lịch sử chiến tranh thế giới ấy.

Sau thời kì ấy con người không còn phụ thuộc vào người dị năng nữa đúng hơn người dị năng bây giờ chẳng khác người thường là bao bởi máy móc đã thay thế gần như toàn bộ người dị năng bởi chính sức mạnh của máy móc.

Dù vậy cái vũ trụ thứ hai này gần như hoàn hảo bởi máy móc không chi phối hoàn toàn con người được, tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của họ. Không giống mấy bộ phim khoa học viễn tưởng đại loại như máy móc sẽ đứng lên dành quyền con người, đâu ra vậy? Họ làm ra được máy móc cũng đồng nghĩa họ có cách trị thì họ mới tạo ra.

Về trường hợp của Thu Phong mặc dù anh rất mạnh nhưng máy móc vẫn chiếm phần toàn diện hơn, nếu chiến tranh xảy ra Thu Phong bắt buộc phải điều khiển robot tiến công hoặc chính anh trang bị bộ giáp nào đó với kĩ thuật của mình mà lao hẳn ra chiến trường.

Câu hỏi đặt ra là: Có máy móc hỗ trợ hết rồi vậy chiến tranh thì chiến tranh bằng máy móc tại sao phải thiết lập quân đội rồi huấn luyện con người làm gì. Đáp: Như nêu ở trên con người tạo ra cũng có thể phá hủy được, khi những quả bom hạt nhân cải tiến thả ra thì tất cả thiết bị hiện đại từ súng ống cho đến đồ dùng như điện thoại, ti vi tủ lạnh... Hay đơn giản là các phương tiện đi lại bị vô hiệu hóa hoàn toàn thì lúc đó con người có kỹ năng chiến đấu trên tay sẽ nắm phần thắng cuối cùng cũng như việc bên nào nắm giữ người dị năng nhiều hơn, mạnh hơn sẽ chiến thắng.

Đó cũng là một trong số vài lý do đến tận bây giờ Thu Phong vẫn còn bị ép ở trong quân đội Xích Quỷ.

...

Giờ đây cái chuyện của thế giới đó Thu Phong cũng không để tâm tới thậm chí là không biết trong khi ai cũng biết bởi anh chẳng có chút kí ức nào với cái thế giới vốn chẳng thuộc về mình mà đến anh cũng chẳng nhận ra này.

Anh chàng đô con của chúng ta bây giờ đang ngồi trên con xé hộp để đến gặp một đại mỹ nữ tuổi đã cập kê tứ tuần ế đến chồng môn chầu mỗ nhưng lại đẹp lộng lẫy ra.

Trong một nhà hàng đậm chất lâu xanh kỹ nữ thời hiện đại một nhà hàng cực kì sang trọng với điểm nhấn là hàng chục hàng trăm cô gái xinh đẹp eo thon môn vĩnh viễn ẻo qua lại phục vụ các ông khách đến dùng bữa hay đơn giản những tay nhậu nhẹt có tiền cũng đến đây.

Lúc này Thu Phong bước xuống xe cùng với lão già Ngũ Tỷ, lão ta quăng cái chìa khóa xe cho tên nhân viên nhà hàng để hắn lái xe đi cất.

Mặc bộ vest sang trọng Ngũ Tỷ hiện ngang bước vào còn Thu Phong mặc quần đùi áo khoác bên ngoài chẳng khác nào thằng ất ơ nhưng chẳng ai dám tiến đến ngăn cản. Cơ bản cái thời đại nào rồi còn nhìn mặt mà bắt hình dong sao? Đâu phải như ba cuốn truyện hay đơn giản vài bài báo lá cải trên mạng đăng lên cứ thấy mặc quần đùi áo ba lỗ dép tổ ong rồi tưởng nghèo sau đó nhân viên khinh bỉ rồi mới lộ ra là đại gia, làm gì có?

Đây người giàu có mà họ chẳng muốn ăn mặc cầu kì khi đi ra ngoài, không có những buổi tiệc sang trọng hay cần gặp ai đó chức cao vọng trọng thì một số đại gia có tiền hay quan chức cấp cao rất thích ăn mặc giản dị

thường ít ai để ý. Nhưng dù sao người tới là khách nhân viên không có cái quyền gì mà đuổi khách đi chỉ vì cách ăn mặc cả, tuy có hơi ngửa mặt nhưng cũng không ý kiến được.

Bước vào trong quán cánh cửa tự động mở ra nhân viên đứng hai bên cúi đầu xuống đồng thanh hô nhẹ kính chào quý khách. Như đã nói ở trên cái cảnh tượng Thu Phong chứng kiến hiện giờ hoàn toàn khác với với cái vẻ hào nhoáng anh nhìn từ bên ngoài, nơi nơi nhân viên phục vụ đều là các cô gái nóng bỏng tuy khoác trên mình những bộ đồ truyền thống là áo dài nhưng cái ba vòng của các cô gái ấy cái nào ra cái nấy lòi lõm đủ cả tại thành một hình chữ S to tướng.

Tuy nhiên cái Thu Phong đang đứng chỉ là tầng một mà thôi, còn tới chín tầng khác nhau lận. Tầng một chỉ dùng để ngắm muốn ăn phải hẹn trước “ăn” cái gì thì khỏi nói chắc cũng hiểu rõ.

Bước tới thang máy một nhân viên xinh đẹp mặc một bộ áo dài hồng phấn tuyệt đẹp hỏi hai người Thu Phong lên tầng nào, sau khi xác định tầng lên là tầng 10 thì cô nhân viên ấy bấm dùm cho hai người Thu Phong sau đó giọng nhẹ nhàng như nước chảy của cô nhân viên vang lên khiến Ngũ Tý cảm thấy tay chân như muốn rụng rời.

Còn Thu Phong nhìn thấy lại miễn cảm chẳng hề quan tâm, nếu so với Nhược Y lẫn tương tá cho đến chất giọng chẳng có đả nào so sánh được.

“Tính Tong...”

Tiếng chuông của thang máy vang lên, cánh cửa từ từ mở ra.

Đứng trước cánh cửa thang máy lúc này là hai cô nhân viên xinh đẹp mà không cần trang điểm khoác trên mình bộ áo dài màu trắng thiết tha đứng hai bên chào hai người Thu Phong vừa mới bước ra.

“Kính chào quý khách!”

Lúc này lại có một người phụ nữ khác mặc một bộ váy công sở cầm trên tay một thiết bị hiện đại giống như máy tính bảng nhưng là máy tính bảng 3D bước tới chỗ Thu Phong cúi đầu chào sau đó nhẹ nhàng nói:

“Xin chào quý khách, quý khách vui lòng trình thẻ VIP của tầng 10 ạ!”

“Thẻ VIP?”

Thu Phong tự hỏi rồi quay sang nhìn Ngũ Tỷ, anh không biết từ khi nào lão già này có thú vui tao nhã đến nỗi có cả thẻ VIP của cái nhà hàng “nghìn sao” này.

“À tôi không có thẻ VIP gì đó!”

Ngũ Tỷ ngượng ngạo gãi đầu xấu hổ nói.

Ông ta chỉ biết là Lục Nương kêu ông ta lên tầng 10 của cái nhà hàng này thì ông ta cứ lên thôi đâu có biết cần trình thẻ VIP hay gì đâu.

Nghe Ngũ Tỷ nói cô nhân viên xinh đẹp kia cũng không khó chịu mà thay vào đó đưa tay làm thế mời:

“Vậy xin quý khách thứ lỗi, tầng này chỉ dành cho những vị khách VIP của quán ăn chúng tôi thôi ạ. Nếu quý khách không có thẻ VIP xin vui lòng xuống tầng 5 ở đó chỉ cần có tiền là được!”

“Con mẹ mày!” – Ngũ Tỷ thầm mắng một câu trong lòng. Nếu không phải là phụ nữ mà còn lại xinh đẹp chắc có lẽ Ngũ Tỷ đã chửi ra thẳng mặt rồi.

Cô nhân viên kia tuy không khó chịu với Ngũ Tỷ nhưng những lời buồn ra quả thật giống như là sỉ nhục Ngũ Tỷ vậy.

Thu Phong đứng cạnh bên cũng thầm cười cho cái thằng già ngu này, không biết được ai gọi đến sao không gọi cho người ta dẫn vào đứng đây dạ dạ vâng vâng làm cái gì không biết nữa.

Dường như hiểu được nỗi lòng của Thu Phong, Ngũ Tý ráng gượng cười nói với cô nhân viên:

“Xin lỗi đợi tôi một chút để tôi gọi cho Lục Nương, cô ta hẹn tôi đến đây!”

Nói xong Ngũ Tý móc điện thoại ra gọi cho Lục Nương nói nói cái gì đó lát sau có một cô nương xinh đẹp nhất từ lúc vào đây đến giờ Thu Phong được chứng kiến đang bước tới. Cô ta cũng mặc trên người một bộ váy vest công sở cực kì gợi cảm bởi nó tôn vinh lên những đường cong hết sức có thể của một người phụ nữ xinh đẹp, nếu so với một loài hoa thì cô ta như bông hoa Tigôn vậy. Bởi trên gương mặt của cô ta mang theo một nét buồn nào đó nhẹ nhẹ mà Thu Phong có thể cảm nhận được qua ánh mắt ấy. (Hoa Tigôn Được miêu tả như “Trái tim rỉ máu”, loài hoa này gắn liền với truyền thuyết đầy xúc động về thành phố Athens (Hy Lạp) và cũng là loài hoa đi vào nhiều tác phẩm thi ca lãng mạn ở Việt Nam. Hoa tigôn, loài hoa mang lại cho con người nhiều cảm xúc này thường chỉ xuất hiện từ tháng 4 đến tháng 6 với những sắc hồng, trắng, đỏ.)

Bước vào trong một căn phòng tuyệt đẹp ngập mùi hương thơm nhẹ nhàng không gay gắt như những cô em gái đứng đường kia. Thu Phong cảm nhận được căn phòng này mang đến cho anh một tâm trạng hết sức nhẹ nhàng.

Với một vài vật trang trí không cầu kì Thu Phong thấy ở góc phòng có một quầy Bar nhỏ nơi đó lúc này đang có một người Thu Phong đẹp tuyệt trần theo Thu Phong thấy đây là người phụ nữ đẹp nhất từ trước đến giờ mà anh từng gặp thậm chí có thể sánh ngang với cái nét đẹp dịu nhẹ kia của Nhược Y là nét đẹp sắc sảo của người đàn bà trước mắt anh.

Người phụ nữ ấy chính là Lục Nương. Thu Phong biết bà ta thông qua hình ảnh anh điều tra được nhưng so với ngoài hiện thực thì đẹp hơn bội phần. Người đàn bà này làm Thu Phong nhớ tới Nhược Y trong ký ức của anh, một cô gái giống hệt Nhược Y hiện tại nhưng mang nét đẹp sắc sảo chứ không phải dịu nhẹ như thiên thần.

“Tới rồi à? Nào hai người lại đây đi!”

Giọng nói đầy mị lực của Lục Nương vang lên.

Trên tay bà ta đang cầm một ly rượu vang màu đỏ lắc nhẹ qua lại từng miếng rượu trong ly giống như khiêu khích hai con mãnh thú hãy tới chiếm lấy ta đi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Thả Thính

“Ngồi đi!”

Trong một căn phòng ngập mùi hương nhẹ nhẹ lúc này Thu Phong cũng Ngũ Tỷ đang đứng trước một người phụ nữ xinh đẹp số một số hai cái đất nước này.

Người phụ nữ ấy cũng đã gần bốn mươi tuổi nhưng nhan sắc lẫn vóc dáng cứ như gái hai mươi thì ai mà tin được và phụ nữ ấy nên là Lục Nương.

Lục Nương trên tay đang cầm một chai rượu vang đỏ và một ly rượu vang vốn đã có sẵn rượu trong đó siêu tái bước tới từ trong quầy Bar ra.

Uốn éo cặp lông mày sắc của mình Lục Nương lắc đầu tới trước mặt hai người Thu Phong nở một nụ cười quyến rũ chết người với đôi môi đỏ cực mọng ấy. Nụ cười tỏa nắng khiến bao người đàn ông phải chết mê chết mệt Ngũ Tỷ cũng vậy nhưng Thu Phong lại không, càng chứng kiến Lục Nương càng làm Thu Phong nhớ về một con người khác của Nhược Y.

Lục Nương bước tới trước mặt Thu Phong đặt chai rượu và ly xuống trên quầy Bar sau đó cô ta ngồi lên trên chiếc ghế cao gần đó rồi bắt chéo chân lại, tay đặt lên bàn chống cằm quan sát Thu Phong từ trên xuống dưới.

“Chàng trai trẻ ngồi xuống đi...” – Lục Nương liếc sang Ngũ Tỷ – “Ông kia cũng ngồi đi cho người ta ngồi bắt đứng như vậy hoài cũng kì...”

Giọng nói quyến rũ của Lục Nương chạy vào trong tai Ngũ Tỷ khiến lão ta liên tục gật đầu kéo ghế ra ngồi xuống sau đó lão liên tục kéo Thu Phong lại ngồi với mình.

Một chập vài giây sau cô nhân viên xinh đẹp khi nãy dẫn Thu Phong và Ngũ Tỷ vào cầm hai chiếc ly dùng để uống rượu vang nhẹ nhàng đặt trên quầy Bar.

“Róc rách róc...”

Tiếng rượu được rót vào ly nhẹ nhàng vang lên.

Lúc này nếu nghe kỹ Thu Phong sẽ nghe được tiếng nhạc du dương không lời nhỏ bé âm thầm vang lên suốt từ nãy đến giờ.

Thu Phong đang nghĩ nơi này thực chất có phải là cái kỹ viện không vậy? Nó giống một nơi dùng để nghỉ ngơi đúng hơn là một nơi dùng để hoang lạc.

“Cậu trai trẻ tên Phong đúng chứ?”

Giọng nói quyến rũ kia tiếp tục vang lên phá tan tâm trạng nhẹ nhàng của Thu Phong lúc này.

“Dạ! Em tên Thu Phong.”

Thu Phong gật đầu nhẹ chào Lục Nương một tiếng sau đó quay sang cầm lấy ly rượu nhấp nháp mà không thèm để ý đến Lục Nương nữa. Bởi càng nhìn Lục Nương Thu Phong càng nhớ đến con người khác của Nhược Y mà con người khác của Nhược Y lại khiến tâm trạng anh không vui khi nhớ về bởi nó mang ký ức của một thế giới khác khiến anh buồn man mác.

“Chị tên...”

“Đây là chị Lục Nương là lão đại của Quận Bình Phúc này, Thu Phong chần chỉnh lại một tí đi!”

Đúng lúc Lục Nương đang mở miệng ra nói thì Ngũ Tý khó chịu nói chen vào vì thái độ không để ý người phụ nữ xinh đẹp trước mắt kia.

Nhưng cũng nhờ cái miệng lanh lảo thích thể hiện của Ngũ Tý mà khiến ánh mắt Lục Nương nhìn Ngũ Tý có vẻ mất vui.

Bắt gặp ánh mắt không vui của Lục Nương, Ngũ Tý cứ ngỡ rằng mình nói đúng do thái độ không tốt của Thu Phong nên ông ta vỗ vai Thu Phong một tiếng:

“Cái thằng này nghe tao nói gì không vậy?”

Có lẽ Thu Phong đang tâm trạng suy nghĩ về một thứ gì đó xa xôi qua tiếng nhạc nhẹ nhàng nơi đây nên không để ý mấy, bị Ngũ Tý vỗ một cái vào vai khiến anh giật mình quay sang nhìn lão ta với nguyên dấu hỏi chấm trên trán.

“Chị Lục Nương hỏi mày kia?”

Giờ khắc này hai con mắt của Ngũ Tý cứ đảo qua đảo lại gương mặt lão ta biểu cảm trông rất buồn cười.

“À... Dạ!” – Thu Phong chợt nhận ra bản thân mình này giờ không chú ý đến người chủ ở đây quá, lẽ lịch sự nó bỗng như biến mất.

Thu Phong gãi đầu nhìn thẳng vào gương mặt đẹp tuyệt trần của Lục Nương khó xử nói:

“Xin lỗi chị Lục tại này giờ em mãi nghe tiếng nhạc nên có hơi tâm trạng một chút... Em năm nay 27 rồi chị.”

“Hồ!” – Lục Nương nở một nụ cười thật tươi chống cằm nhìn Thu Phong, cặp môi đỏ mọng đầy gợi cảm của Lục Nương nhếch nhẹ lên: “Ban nãy chị đâu có hỏi tuổi em đâu nhỉ? Chị cũng chưa báo tên mà sao em biết được tên chị?”

“Dạ khi nãy em có nghe anh Tý kể về chị rồi ạ!” – lúc này Thu Phong lại quay sang chỗ khác không muốn nhìn trực tiếp vào gương mặt của Lục Nương nữa, mặt quay nơi khác miệng vẫn cứ nói có vẻ hơi bất lịch sự.

Nhưng càng như vậy Lục Nương càng tưởng Thu Phong ngại ngùng vì vẻ đẹp của mình càng khiến cô ta cảm thấy Thu Phong thật đáng yêu.

“Thế em nghe anh Tý kể gì về chị nào?”

Vẫn chống cằm nhìn say đắm Thu Phong như thế Lục Nương mở miệng hỏi.

Từ khi Thu Phong bước vào đây Lục Nương lần đầu tiên cảm thấy được khí thế của một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Cái mà Lục Nương cảm nhận được ở Thu Phong không chỉ ở vóc dáng to con bên ngoài mà là cái khí chất hiên ngang đi không cúi đầu kia, như thể một con người được đào tạo qua và hứng chịu biết bao nhiêu sóng gió.

Một chữ “Vững!” Lục Nương cảm nhận được ở Thu Phong. Lục Nương cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi tên Thu Phong kia có một tâm hồn mờ mịt không lối thoát qua ánh mắt vừa sắc bén vừa ấm áp ấy nhưng cô ta còn cảm nhận con người của Thu Phong dường như thiếu đi một thứ gì đó khiến cô ta cảm thấy Thu Phong mờ mịt.

Con người càng khó hiểu thì lại càng muốn tìm hiểu.

Càng thấy Thu Phong thú vị Lục Nương càng muốn khám phá chứ chẳng phải vì thích hay gì đâu.

Nghe Lục Nương hỏi Thu Phong thuận miệng đáp:

“Anh Tý bảo chị là một người phụ nữ đẹp nhất...!”

Tính nói thêm hai chữ già và ế nhưng nghĩ lại Thu Phong không nên nói thì tốt hơn.

“Ồ hở?” Lục Nương hử nhẹ một tiếng nhẹ nhàng song cùng lúc liếc sang Ngũ Tý thấy lão ta gãi gãi đầu vì ngại thì lúc này Lục Nương lại cười tươi hơn nữa quay sang hỏi tiếp Thu Phong: “Vậy em thấy chị có đúng như lời lão già kia nói không?”

“Hmmm...” – Thu Phong lúc này lại chống cằm quay sang nhìn chăm chăm vào Lục Nương một hồi sau nở một nụ cười duyên thứ duy nhất là điểm nhấn khiến người ta nhớ đến anh mà nói: “Đẹp! Nhưng chưa là nhất.”

Phụ nữ ai cũng muốn mình đẹp nhất là đối với những người phụ nữ cực kì xinh đẹp họ chỉ muốn trong mắt đàn ông mình là người đẹp nhất dù là đối với bất kì người đàn ông nào.

Lục Nương nghe xong tuy khó chịu nhưng vẻ bề ngoài của cô ta vẫn tươi cười đáp lại lời Thu Phong:

“Ồ! Chị không tin còn ai khác đẹp hơn chị đây, hay đúng hơn chị chưa từng thấy...”

Thu Phong lại nở nụ cười duyên của mình:

“Mẹ em là người phụ nữ đẹp nhất đời em, dù chị có đẹp như tiên chăng nữa vẫn không hơn được mẹ em!”

Nói thật cái tài dẻo miệng của Thu Phong cũng khá giỏi ấy mà không hiểu sao mãi đến bây giờ mới tán được gái nhờ cái tài đánh nhau của mình.

“Thú vị!” – Lục Nương nhẹ giọng nói nhỏ đến mức chỉ mình cô ta nghe được mà Thu Phong tai vốn rất thính vẫn nghe được.

Nhưng Thu Phong lại làm ngơ như không nghe thấy gì mà im lặng quay mặt sang chỗ khác tiếp tục nhâm nhi ly rượu vang của mình.

Hiếm khi có một người đàn ông nào khi gặp Lục Nương mà không ngắm nhìn cô, Thu Phong cũng không ngoại lệ nhưng cách nhìn của Thu Phong không phải nhìn vì cô quá đẹp, hay nhìn vì muốn cô là thứ sở hữu dCxiA. Đơn giản ánh nhìn của Thu Phong chỉ mang tính chất đẹp thì nhìn chứ chẳng có một suy nghĩ gì nữa, nhìn đủ rồi thì lại không quan tâm.

Đơn giản Thu Phong không có khái niệm chiếm hữu, điều đó Lục Nương cảm nhận được. Dù là ít nhất cánh mày râu trước giờ ngắm nhìn cô cũng đều có ý định nào đó không tốt hay đơn giản là có thể yêu được cô, Thu Phong thì Lục Nương lại không cảm nhận được.

“Phong này! Chị Lục dạo này có chút khó khăn về mặt nhân mã nên thời gian sắp tới đây anh giao em cho chị Lục được chứ?”

Dường như cuộc nói chuyện này quá khô khan, Ngũ Tý không thể chen vô được nhưng ít nhất ông ta muốn làm xong cho nhanh để còn yên tâm mà ngủ tránh đêm dài lắm mộng. Có sự đảm bảo của Lục Nương rồi Ngũ Tý chẳng sợ bố con thằng nào nữa nhưng cũng không phải là lão có quyền đi gây chiến với người ta mà thay vào đó chỉ ngồi yên thôi.

“Hô! Anh Tý này, chuyện của tôi với anh hôm sau nói nhé, hôm nay tôi muốn dẫn cậu Phong đây đi chơi một chút được chứ?”

Lục Nương nghiêng cái đầu qua nhìn về phía Ngũ Tý mà nói trực tiếp đuổi về mà không cần nể mặt.

Mục đích gặp được Thu Phong bà ta đã đạt được, bây giờ chỉ có việc thả thính cho Thu Phong theo hoàn toàn một mình bà ta thôi còn Ngũ Tỷ bà ta không quan tâm nữa.

Dù khó chịu nhưng Ngũ Tỷ cũng không dám dị nghị, đã lỡ dắt Thu Phong đến đây rồi là phải đánh cược một phen thôi.

Ngũ Tỷ vươn người đứng dậy vỗ lên vai Thu Phong một cái nhẹ giọng nói:

“Hôm nay đi chơi cho vui đi rồi ngày mai cần lực làm việc, anh đi trước. Ở lại mạnh khỏe nha Phong!”

Nói xong Ngũ Tỷ trực tiếp rời khỏi không muốn ở lại thêm bởi lão ta đang rất là kiềm nén sự tức giận của mình, lão giờ đang trách tại sao lúc đó lại lôi cái thằng ôn này vào cuộc đời mình làm gì để rồi thành ra như vậy.

Thu Phong quay mình sang nhìn Ngũ Tỷ khó hiểu đang rời đi sau đó anh lại quay qua nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Tóc Vàng Ngực Bự!

Sau khi Ngũ Tý rời khỏi thì Lục Nương dắt Thu Phong rời khỏi cái quán hoang lạc kia khi dùng xong bữa sáng.

Nói về nhân khí làm ăn Lục Nương tuyệt đối không thua thiệt bất cứ ai, sản nghiệp của cô ta không chỉ có mỗi đất Quảng Phúc này mà thậm chí những thành phố khác cũng có điển hình như ở thủ đô có ba quán ăn ở trong phố cổ Kim Long.

Xung quanh vùng miền Bắc mặt hàng chủ yếu mà Lục Nương kinh doanh vẫn là quán ăn, tuy nhiên cái đó chỉ là mặt ngoài, sâu bên trong những quán ăn đó đều có khách sạn chuyên tiếp những vị khách quen có tiền có quyền có thể tới du hí.

Tuy nhiên những nơi đó ngoài vùng của Quảng Phúc, Lục Nương bắt buộc phải chia đôi lợi nhuận cho những lão đại hắc đạo nơi đó bởi Lục Nương không có khả năng vươn tới đó. Phụ nữ luôn bị chèn ép bởi cái thế giới này, Lục Nương cũng vậy dù xinh đẹp nhưng không ai công nhận, ai cũng muốn chiếm lấy Lục Nương làm người đàn bà cho riêng mình chứ chẳng ai muốn người đàn bà của mình mà trên cơ cả bởi vậy Lục Nương tuy đẹp nhưng không phát triển mạnh được là vì đó.

Quảng Phúc cũng là một thành phố có kinh tế khá ổn định nên đối với Lục Nương cô cũng đủ sống qua ngày ổn định thế cục.

Ai chẳng có ước mơ phát triển hơn nhưng xung quanh Lục Nương chẳng ai chịu tận lực giúp, bởi Lục Nương không nghiêng về một lão đại

mạnh nào nhất định nên không có ai có thể đưa Lục Nương người đàn bà đầy tham vọng này lên trên cao được.

Ước mơ vẫn mãi là mơ ước, nếu dễ thực hiện được nó không phải là ước mơ nữa rồi.

Quay về nội dung chính giờ này Thu Phong đang đi dạo quanh một nơi mà ban ngày nắng rọi không tới. Những con phố không thấy nắng, không pháp luật và trên hết không có trẻ con và người già. Con phố này còn được gọi với cái tên thân thuộc... Phố đèn đỏ.

Phố đèn đỏ nghe rất quen thuộc với xã hội hiện đại, không chỉ một đoạn đường mà cả một khu phố chuyên mại dâm. Nơi đây cũng chỉ mại dâm không mà còn cả một ổ nghiện ngập, xăm trổ hành nghề tại con phố đa cấp này.

Nơi này thứ gì cũng bán, thứ gì cũng có... Bởi chẳng ai động tới nó cả, nó là một khu tự trị mà, không có pháp luật, pháp luật của con phố này được duy trì bởi Lục Nương người cai quản khu này.

Tuy vậy con phố nắng không rọi tới này vẫn có đầy kẻ tới phá bình bởi Lục Nương kẻ đứng đầu chỉ là phụ nữ thôi, dù danh tiếng tạo ra thái giám nhiều nhất nhưng vẫn có đầy tên không não không tin vào sự thật mà tới phá. Chắc không muốn làm đàn ông quá dễ dàng cho những kẻ này.

Bước chân vào một dãy phố lụp sụp từ xa Thu Phong đã ngửi thấy đầy mùi khói như cần sa, đá, thuốc lá... Những mùi khó chịu liên tục ộc vào sống mũi Thu Phong. Dù vậy anh của lúc trước cũng đã quá quen với những chuyện này rồi nên cũng không ngại mấy khi ngửi thấy chúng, chỉ là không thích thôi nhưng cũng không tỏ vẻ bản thân khó chịu.

Khắp nơi của dãy phố này đúng với câu nắng không rọi tới được bởi những căn nhà cao tầng liên tục mọc lên với kiến trúc mới cũ không đồng đều, cách khoảng trống giữa mỗi căn nhà căn hộ ấy là hàng trăm tấm bạt bắt ngang qua để tránh ánh nắng, họ làm vậy là để những con nghiện không thích ứng được với ánh nắng và lại cũng mát mẻ khi về hè, nói chung là nhiều tiện lợi lắm.

Bước vào khu phố chắc do tai của Thu Phong thính quá hay sao mà anh liên tục nghe những tiếng rên rỉ vì sung sướng, hay những tiếng lười nhác của những tên phê thuốc. Đi theo Lục Nương vào sâu hơn một chút thì các con nghiện lúc này không còn nằm trong nhà nữa mà thay vào đó nằm lê lết vật vờ ngoài trước.

Bên cạnh những con nghiện thì cũng có một vài thanh niên còn chút tỉnh táo ngồi hát nhảm câu gì đó, rồi thì thoảng khi Thu Phong liếc vào trong các căn nhà ấy anh thấy một vài người phụ nữ ăn mặc hở hang ngồi banh càn ra đó chứ muốn mời gọi những thằng đàn ông phạm phu tục tử tới xơi tái.

Càng đi Thu Phong càng chứng kiến được cái cảnh tệ nạn của nơi này, quá kinh khủng, quá nhem nhuốc và quá bẩn thỉu. Lâu lâu Thu Phong còn thấy mấy thằng đàn ông ăn mặc luôn thuộm, da ngăm đen, tay chai sần bước từ bên trong những căn nhà chứa đó ra với vẻ mặt thỏa mãn, nhìn là đủ biết dân lao động tay chân đến đây để chơi gái.

Tuy vậy vẫn còn vài kẻ bình thường, những kẻ đó chắc là đàn em chính của Lục Nương, những kẻ này thì ngồi tùm ba tùm bảy lại ôm gái chém gió hoặc sờ soạng gì đó, có bọn nó là Thu Phong thấy còn tỉnh táo nhất so với tất cả những người trong đây.

“Em chào chị Lục!”

“Chào chị Lục!”

“Em chào chị!”

Lúc này khi Lục Nương dắt theo Thu Phong bước ngang qua thì mấy thằng đàn ông đang ngồi tùm ba tùm bảy, cái đám mà Thu Phong cho rằng là mấy đứa bình thường nhất chỗ này đứng lên với giọng trang nghiêm mà chào Lục Nương.

“À mấy đứa! Lại đây chị bảo...”

Lục Nương thấy đàn em của mình tới cô ta liền ngoắc chúng lại bảo.

Đừng nói đến Lục Nương là chị đại của bọn chúng chỉ cần nói đến vẻ đẹp thôi dù lạ hay quen gọi một phát là phải lao tới liền.

“Chị có gì cần dặn dò tụi em ạ?”

Lúc này một tên trông hồ báo nhất tới trước mặt Lục Nương dạ dạ vâng vâng, cái vẻ tự cao của nó lúc chém gió với mấy thằng ngồi cùng khi nãy.

Lúc này Lục Nương đang khoanh tay trước ngực làm nhô lên hai ngọn núi căng tròn thì cô bỏ một tay xuống hướng về phía Thu Phong rồi nhẹ giọng nói:

“Đây là anh Phong! Mọi người làm quen trước đi!”

Nghe Lục Nương nói khoảng chừng mười tên đang có mặt ở đây thì nhau chào hỏi Thu Phong:

“Dạ chào anh Phong! Em tên Tuấn...”

“Chào anh! Em tên Linh!”

“Chào anh em tên Nghĩa...”

Liên tục mười mấy người thay phiên lên bắt tay chào hỏi với Thu Phong, mỗi người bước lên ai cũng cảm nhận thấy Thu Phong quá đô do cái áo ba lỗ bên trong làm lộ ra bộ ngực đầy cơ của anh.

Thậm chí chiếc áo Thu Phong đang mặc còn có nguy cơ bị rách vì tương tá quá to nữa mà. Một dấu hỏi chấm trong đầu bọn người ấy đang thắc mắc Thu Phong là người nào tại sao có thể một mình mà đi chung được với chị đại của bọn chúng như thế chuyện mà trước giờ chưa từng thấy ra ở một người đàn ông.

“Ừm ừm... Mấy đứa cố gắng làm quen đi! Sắp tới anh Phong sẽ tới đây quản lý một thời gian...”

Lục Nương nhẹ giọng nói một câu.

Nhẹ đối với Lục Nương nhưng lại nặng đối với những kẻ khác:

“Hả?” – “Hả?” – “Hả?”...

Liên tục những tiếng hả không đồng đều vang lên.

“Sao? Có gì ngộ à?”

Lục Nương đang quay sang cười cười với Thu Phong thì nghe đàn em của mình liên tục hả lên. Với bộ mặt đậm chất ngây thơ Lục Nương quay sang nở nụ cười quyến rũ.

“Chị Lục? Anh anh... Anh Phong sao có thể quản lý khu này được... Trước giờ chỉ có chị Ly thôi mà, chị Ly quản lý vẫn tốt mà có vấn đề gì đâu sao phải thêm người???”

Lúc này một cô gái khác cũng trong đám người đó tuy không ăn mặc hở hang nhưng nhìn trông rất đầu gấu với mấy hình xăm trên tay, môi thì bám

mấy cái khuyên, lỗ tai thì nông to ra, sống mũi cũng có mấy cái, cô ta liên tục lên tiếng phản đối và nhìn Thu Phong với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Ly?” – Trong đầu Thu Phong hiện lên một người con gái khá là dữ dằn máu mặt qua cái hình tượng của con nhỏ kia.

Đúng lúc Thu Phong đang suy diễn linh tinh về hình tượng một người con gái chẳng mấy tốt đẹp thì lúc này không biết từ đâu xuất hiện một cô nương dễ thương tóc vàng cao khoảng 1 m 60 tướng mạo bình thường, eo thon đít lép ngoại trừ thứ bắt mắt mấy chính là bộ ngực mát cân đối kia.

“Chị Lucccccccc...”

Bỗng nhiên cô nàng ngực to tóc vàng ấy la lên một tiếng xong bay thẳng tới ôm chầm lấy Lục Nương.

“Um um... Con quỷ nhỏ này... Buông... Buông ra... Chết ngột mất thôi!”

Lục Nương liên tục vỗ vào tay cô nàng tóc vàng kia mà nói ngắt quãng.

Bởi lúc này cô nàng tóc vàng cả hai tay hai chân đều ôm lấy Lục Nương, đầu Lục Nương lúc này đang nằm gọn trong bộ ngực sữa của cô nàng tóc vàng kia. Bộ ngực sữa ấy to đến nỗi muốn làm cho Lục Nương thở không ra hơi.

“Em nhớ chị quá... Hu hu mấy ngày nay chị đi đâu vậy... Chị nữ nào bỏ rơi em gái của mình ở chỗ đáng sợ như thế này một mình saooooo?”

Không những không buông Lục Nương ra mà cô nàng tóc vàng càng ôm cái đầu Lục Nương chặt hơn mà liên tục gào thét than vãn.

Dường như tay Lục Nương lúc này không còn cử động nổi vì chết nghộp rồi. Thấy cảnh tượng đó ai ai cũng thầm đổ mồ hôi hột và thầm cười khổ, cả Thu Phong cũng vậy. Anh nghĩ nếu mà đàn ông con trai chết nghộp trong cái bầu sữa ấy thì cũng đỡ đi, mà để một người phụ nữ chết nghộp trong cái cặp núm này thì chẳng còn gì để nói nữa.

“Phong... Ừm... Lôi con bé ra dùm chị với!”

Lục Nương lúc này lại quay sang cầu cứu Thu Phong.

Lục Nương hướng về phía mình cầu cứu Thu Phong cũng chẳng biết làm sao... Chẳng lẽ đi lôi cô nàng đầu vàng kia ra thật, lôi thì được đó nhưng có hơi...

“Phong? Con trai? Hừm!...”

Nghe Lục Nương nhắc đến đàn ông cô nàng tóc vàng kia bỗng nhiên quay sang nhìn Thu Phong chăm chăm, một gương mặt lạ lẫm, đô con, cao to đen hời xuất hiện trong ánh mắt đầy lửa của cô nàng tóc vàng.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Phương Ly

“Mày là thằng nào?”

Ánh mắt hùng hực lửa của một cô nàng tóc vàng ngực bực dăm dăm nhìn vào Thu Phong mà hỏi với giọng điệu bất thiện.

“Hả?”

Mặt Thu Phong dần thối ra không biết nói gì.

Anh có làm gì nên tội đâu mà trong ánh mắt con bé dít lép ngực bực kia cứ coi anh như là kẻ thù chứ nhỏ?

“Hả cái gì mà hả? Bà nói đang nói mày đấy thằng da đen kia!”

Cô nàng tóc vàng buông Lục Nương ra song sau đó nhảy căng lên mà quát vào mặt Thu Phong.

“Ê cái con điên kia? Bị ngáo à? Ông đã làm gì mày đâu mà mày chửi ông mày vậy?”

Dạng gái này tuy rất đáng yêu nhưng Thu Phong lại rất ghét cái vụ mình chẳng làm gì mà cứ để người ta chửi lên trên đầu, anh cũng chẳng thích thương hoa tiếc ngọc làm gì với nhìn con đầu vàng đó cũng giống LGBT kiểu kiêu kiêu thích phụ nữ hơn là đàn ông.

Đã vậy lại còn là loại gái chanh chua khó nhai nữa Thu Phong không thích, không thích là không thích vả lại anh ở đây vốn là diễn từ đâu tới

đuôi thì diễn luôn, đôi co với mấy đứa đàn bà cũng được cũng là một niềm vui.

“Đù... Thằng kia chán sống rồi dám chửi chị Ly kìa!”

Đâu đó quang tai Thu Phong liên tục vang lên mấy tiếng nói thầm, thậm chí có người than thầm Thu Phong vì đã đụng phải cô nàng tóc vàng kia.

Bị Thu Phong nói vậy cô nàng tóc vàng ngực bự mặt trầm xuống, bộ dạng cà tung khi nãy biến mất. Cô ta cúi gầm mặt xuống đi từng bước về phía Thu Phong, vừa đi vô ta vừa dùng tay kéo dây buộc tóc phía sau xuống.

“Soạt...”

Sợi dây bị giật xuống từng lọn tóc của cô nàng đầu vàng bung xõa ra một bên nhìn trông rất đẹp.

Bỗng nhiên cô ta tăng tốc thay vì đi bộ thì lao thẳng tới chỗ Thu Phong.

Không biết bằng cách nào và bằng cái lực từ đâu cô nàng tóc vàng bỗng nhảy lên dang hai chân ra kẹp lấy cổ Thu Phong sau đó cô ta giật người xuống một lực cực mạnh.

“Rắc!”

“Khụng!”

“Run run ~~~~”

Một tiếng rắc vang lên cô nàng tóc vàng chợt nhận ra mình không vật Thu Phong xuống được, cơ thể cô run lên vì gồng quá nhiều.

Khẽ buông hai chân đang kẹp cổ Thu Phong ra, cô nàng nhào lộn người lại nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

Lúc này đầu Thu Phong đang nghiêng theo một bên, hướng mà cô nàng tóc vàng vừa nãy kẹp cổ vật xuống.

“Hừ!” – Thu Phong nhếch mép lên hừ nhẹ một tiếng sau đó anh lắc lắc cái đầu của mình – “Rắc rắc!”

Những khớp xương ở cổ của Thu Phong vang lên, vặn vẹo một hồi sau đó Thu Phong ôm lấy cái gáy của mình và nói:

“Này! Biết làm vậy là gãy cổ người khác không cái con điên này?”

“Này! Nói lại đi, mày chửi ai con điên vậy? Mày tin bà đánh mày không thằng da đen kia?”

Có lẽ lúc này cô nàng tóc vàng hoàn toàn không ưa Thu Phong một chút gì nữa.

Như đám người kia đã nói nên không cần phải nói tiếp nữa cô nàng này chắc chắn tên Ly.

Ly mà một trong những đàn em đặc lực nhất của Lục Nương và có cái sở thích đó là thích đồng giới, đặc biệt cô nàng tên Ly này lại cuồng Lục Nương, yêu Lục Nương, thích Lục Nương chết cha chết mẹ.

Mỗi lần thấy Lục Nương xuất hiện Ly phải nhảy tới ôm hôn cho đã rồi mới chịu buông ra, ban đầu Lục Nương còn khó chịu nhưng riết rồi quen, có lẽ cái cơ thể này trừ cái miệng ra thì Lục Nương bị cô nàng đầu vàng tên Ly sờ soạng qua hết rồi.

Ly tên đầy đủ là Phương Ly, đàn em đắc lực dưới trướng Lục Nương được giao cho quyền quản lý và giữ trật tự phố đèn đỏ này.

Phố đèn đỏ là một trong những địa bàn loạn nhất của Lục Nương, tại vì những kẻ tới phố đèn đỏ hầu hết là đàn ông và không giới hạn loại người nào cả. Đàng hoàng có, bệnh tật có, âm binh cô hồn có... Nói chung cái gì cũng có.

Dù là tin tưởng giao cho Phương Ly đi chẳng nữa nhưng thì thoảng Lục Nương vẫn phải ra mặt vì sự cố những thằng culi băng khác tới chơi gái không trả tiền. Dù Phương Ly rất mạnh nhưng có đôi lúc vẫn chịu một số thiệt thòi vì thân phận là con gái đã vậy còn thêm cái bộ ngực vĩ đại kia với cái gương mặt bùng ra sữa như thế thì ai sợ cho nổi.

“Da bố đen kẹ mẹ bố cái con ất ơ này thích kiếm chuyện à?”

Thu Phong chỉ vào mặt Phương Ly mà hét.

Thấy vậy Phương Ly cũng chẳng vừa với cái thân hình 1 m 60 kia thua Thu Phong cả cái đầu nhảy căng lên mà quát lại:

“Mày dám xưng bố với bà mày à, thích đánh nhau sao?”

“Lên đây này!”

Không biết học đâu giọng điệu đều giả trông rất ngổ ngáo Thu Phong nắm tay thành nắm võ vồ lên chúng thách thức Phương Ly tới đánh nhau.

Lục Nương đứng xa xa thấy vậy cũng âm thầm lắc đầu không biết nói gì.

Lúc này Phương Ly lại không dám lên đánh nhau với Thu Phong nữa mà cứ đứng ngoài gào thét chửi rửa bởi cô biết vừa rồi đánh không lại nếu mà

lao lên nữa chỉ tỏ rước thêm nhục. Cô đang thắc mắc không biết chị Lục Nương lôi đâu ra cái thằng cha biến thái này khỏe như trâu thế không biết.

Trước giờ cô chưa từng dùng cái đòn kẹp chân này thất bại bao giờ, thậm chí có vài thằng còn đồ hơn cả cái thằng da đen trước mặt cô cô còn vật cho gãy cả cổ.

Cứ tiếp tục như vậy cho đến 10 phút đồng hồ cả hai cứ cãi qua cãi lại như vậy cho đến khi Phương Ly vừa tức vừa thở hồng hộc mà không thể làm được gì Thu Phong, đánh cũng không đánh được, chửi cũng chửi không lại.

“A! Bực quá mà...”

Phương Ly đưa nắm đấm về phía Thu Phong, cái mặt Thu Phong trở trọi ra như chẳng sợ mẹ con thằng nào. Tức mình Phương Ly la lên một tiếng xong thu tay lại.

Sau đó cô nàng Phương Ly tóc vàng quay sang nhìn Lục Nương đang đứng cười khúc khích ở đó mà hét lên với cái giọng nũng nịu:

“Chị Lục... Chị lôi đâu ra cái thằng vô duyên cao to đen hôi này vậy? Nó ăn hiếp em kìa mà chị còn cười, chị... Chị à... Ô kìa? Sao còn cười được nữa, bộ vui lắm hay sao mà cười?”

Phương Ly liên tục tự nói tự trả lời, Lục Nương chỉ có biết đứng đó mà cười. Một hồi sau cười chán chê mê mải Lục Nương mới ho khan một tiếng nở một nụ cười duyên:

“E hèm! Em cũng cũng biết chịu thua người khác nữa hả Ly?”

“Ai nói em thua nó? Chỉ là em không thích cãi nhau với cái thứ đàn bà đi chấp nhặt con gái như hấn thôi!”

Bị Lục Nương nói Phương Ly nhất quyết không chịu nhận là thua Thu Phong mà phải cãi lại cho bằng được.

“Đời nào có thứ con gái nào như mày!”

Đứng bên cạnh Thu Phong bỗng chột vào một câu không thương tiếc.

“Này!” – Phương Ly liếc mắt sang Thu Phong, một ánh mắt bất thiện.

“Mày nói bà không giống con gái chỗ nào?”

“Thì...” – Thu Phong vuốt vuốt cái cằm của mình, anh nhìn Phương Ly từ trên xuống dưới đánh giá qua một lượt sau đó chốt một câu: “Ngoài cái ngực giả kia ra thì chẳng có cái nào giống con gái cả! Gì mà ai con gái út thì lép xẹp thế kia, tay chân... Chặc chặc coi kìa như đàn ông! Hở tí động tay động chân. Bộ mày có sở thích tự ngược à con đầu vàng?”

“Đây đây! Lại đây sờ thử coi hàng thật hay hàng giả này... Lại đây!”

Giọng của Phương Ly bỗng nhỏ xuống liên tục nhỏ nhẹ ngoắc ngoắc Thu Phong lại mời gọi anh sờ thử vô bộ ngực sữa của cô ta.

Không hiểu sao Thu Phong cũng bước tới từ từ rồi chậm chạp nói:

“Đừng trách!”

“Trách con bà mày thằng khốn nạn!”

Phương Ly vừa thấy Thu Phong tới vừa tầm liền vung tay tát Thu Phong một cái thì lại bị anh chụp được.

Bắt lấy cái cổ tay dường như không xương kia Phương Ly, nó mềm mại đến lạ thường Thu Phong cười hắc hắc nói:

“Sao? Mời gọi tao mà chưa gì đòi đánh à?”

“Buông ra!” – Phương Ly trợn mắt lên nhìn Thu Phong.

Dù vậy anh vẫn không buông ra.

“Tao bảo buông ra cơ mà cái thằng Châu Phi này! Buông ra... Ừm... Bảo buông ra!”

Phương Ly liên tục kéo tay ra nhưng không nhúc nhích gì được, thế là cô đá liên tục vào chân Thu Phong đá chán chê vẫn không thấy si nhê tiếp đó cô liền nhắm đến thứ sinh sản của anh vừa sút gần trúng đang đặc ý thì lại bị Thu Phong bắt nốt cái chân lại.

Sau đó một hành động rất buồn cười xảy ra. Thu Phong cầm tay cầm chân Phương Ly nhấc bổng cả người cô lên. Tay chân bị giữ lấy không thể làm được gì Phương Ly liên tục gào thét:

“Buông ra thằng chó đẻ! Buông tao ra... Chị Lục ơi cứu em... Coi thằng mắt nết này nó làm gì em nè! Chị! Sao chị lại có thể đứng đó cười được?”

“Hi hi! Do em tự chuốc lấy thôi mà...” – Lục Nương đứng đó cười khúc khích nói.

Thật thú vị, lần đầu tiên cô thấy con bé lỳ lợm Phương Ly này bị trị. Bình thường Phương Ly rất là ngang, ngang còn hơn cả con cua. Lần lúc có chuyện gì Lục Nương nhờ Phương Ly cũng thấy phát mệt vì cái tính chơi chơi của con bé, nhưng được cái nó làm rất được việc mỗi tội hay đi gây chuyện với mấy thằng đầu đầu giời ơi đất hời thôi à.

“Xin lỗi đi tao thả mày xuống! Không thì tới mai tao vác mày về nhà luôn con nhóc!”

Thu Phong cười hà hà nói vào mặt Phương Ly không thương tiếc.

“Không! Bà mày không chịu thua mày đâu thằng âm binh khốn nạn!”

“Ồ!”

Ồ nhẹ một tiếng như không có gì xảy ra, Thu Phong cầm tay cầm chân Phương Ly liên tục nhấc lên hạ xuống khiến mặt mày Phương Ly quay vòng vòng vì chóng mặt.

Lúc này mấy thằng đàn em của Lục Nương muốn lao lên cứu Phương Ly thì lại bị Lục Nương liếc cho một cái nên cả đám dừng lại hết không dám làm gì.

“Xin lỗi hay không?”

Thu Phong lại quát lên một tiếng vào mặt Phương Ly.

“Ư ư ư... A! Rồi được rồi! Tôi xin lỗi được chưa?”

Hết cách Phương Ly đành phải xin lỗi Thu Phong, chứ để thế này thì mặt mặt chết đi được.

“Xin lỗi kiểu bố đời ấy à?”

Chéo tay lại Thu Phong quay mặt Phương Ly về phía mình trợn mắt nói.

“Dạ em xin lỗi anh đẹp trai! Anh buông em xuống đi ạ.”

“Được!”

“Rầm!”

Dứt câu Thu Phong thả hai tay ra, bất ngờ không kịp phản ứng Phương Ly té cái rầm xuống đất.

“Không nhẹ nhàng hơn được à?”

Phương Ly xoa xoa quả mông lép của mình căng căng cái mặt lên với Thu Phong mà hét.

“Việc gì? Quen biết gì?” – Thu Phong trả lời cộc lốc.

“Được! Chị Lục... Nó là gì của chị nói đi? Có bao giờ chị lôi theo một thằng đàn ông khác đi theo mình đâu?”

Lúc này Phương Ly lại quay sang dờ chừng với Lục Nương.

Nghe vậy Lục Nương chỉ cười và nói:

“Em trai đó tên là Phong! Và em cũng bỏ cái suy nghĩ gây chuyện với người ta đi, sắp tới hai đứa phải hợp tác với nhau mà quản khu này đây.”

“Cái gì?” – Phương Ly thốt lên một tiếng tỏ vẻ không tin.

“Em với nó?”

Phương Ly vừa chỉ vào mình rồi chỉ vào Thu Phong phía sau mà hỏi.

“Ừ! Hai đứa đó. Vậy nha, nãy giờ thấy hai đứa cũng thân với nhau là chị vui rồi khỏi cần giới thiệu làm quen.” – Lục Nương thản nhiên nói với Phương Ly sau đó quay sang nói với Thu Phong: “À Phong này, bé này tên là Ly. Em thấy rồi đó nó hơi lỳ một tí thôi chứ tốt tính lắm.”

“Không hề nha chị Lục, em không hề tốt với cái thằng ôn này đâu. Hờ hờ! Chị nghĩ sao để em hợp tác với nó vậy?” – Nói tới đây Phương Ly quay sang lè lưỡi với Thu Phong: “Mày đi chết đi!”

Sau đó cô nàng lại lon ton chạy đến chỗ Lục Nương mà nhõng nhẽo, than vãn, nịnh nọt không muốn hợp tác với Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Mất Mặt

Tối hôm đó Thu Phong trở về Quận Ô Chuột xách đồ đạc đi và trả phòng cho bà chủ Dung chủ phòng trọ. Lúc anh trả phòng mấy bà cô trong đó liên tục khóc lóc không muốn anh rời đi, bởi ở cái khu này mặc dù nhiều đàn ông nhưng toàn tội choi choi chẳng nhờ vả được gì. Riêng Thu Phong thì luôn giúp mấy bà cô ấy vài việc vặt như sửa điện, sửa tôn, hay sửa mấy thứ quạt điện linh tinh gì đấy. Thi thoảng để cảm ơn Thu Phong mấy bà cô ấy còn nấu cho anh ăn nhưng khẩu vị của người Bắc quả thật anh ăn không vô nhưng còn hơn suốt ngày ăn cơm tiệm.

Giờ thì tốt rồi Thu Phong sắp rời khỏi chẳng có ai có thể tiếp tục nhờ vả anh được, họ cũng buồn Thu Phong cũng có cảm giác mất mát gì đó. Ai nói đất Bắc khó sống chứ? Anh sống một khoảng thời gian ở đây khó tuy cũng khó nhưng mình tốt với người khác chắc chắn sẽ có người tốt lại với mình tuy không phải là tất cả nhưng ở đâu cũng vậy người tốt kẻ xấu luôn có đủ. Chỉ là ở Bắc người ta kiệt hơn trong Nam chút ít mà thôi.

Khi đến Quận Ô Chuột Thu Phong một mình một balo khi rời đi anh dắt theo hơn ba mươi người trong đó có đám người Chí Khải quyết tâm đi theo anh, còn mấy tên đàn em trong vùng anh cai quản ai ai cũng muốn đi theo anh nhưng không được. Thu Phong phải chọn lựa kĩ lưỡng và chỉ lấy khoảng hai mấy người để đi theo anh tới Quận Bình Phúc mà thôi, chứ nếu đem theo nhiều quá Ngũ Tý sẽ điên lên mất dù rằng lính dưới trướng lão ta cũng trên cả ngàn.

Ngày hôm sau Thu Phong đi hẵn hai chiếc xe 16 chỗ tới Quận Bình Phúc đậu ngay trước quán của Lục Nương cái quán mà lần trước lão già Ngũ Tỷ dắt anh tới.

“Kịch! Kịch!” – Tiếng cửa kéo xe đóng lại.

Hơn ba mươi con người vác ba lô trên vai bước xuống, có Thu Phong dẫn đầu mặt thẳng nào thẳng nấy cũng trông rất bặm trợn như thể muốn đánh nhau vậy.

“Hmmm!” – Nguyên đám đứng sau lưng lúc này đặng đặng sát khí.

Mặc dù quay lưng lại với họ Thu Phong vẫn cảm nhận được bọn ôn dịch này đang máu lửa, thế là anh bèn quay lưng lại mặt bặm trợn lên quát:

“Tao kêu bọn mày tới đây đánh nhau hay sao mà mặt nào nhìn cũng gấu hết vậy? Biết đây là đâu không?”

Mặc cho Thu Phong nói thế nào thì nói cả đám bọn họ vẫn trung cái bộ mặt như muốn giết người ra nhìn chăm chăm vào cửa nhà hàng phía trước.

Lúc này mấy tên bảo vệ trước cổng nhà hàng của Lục Nương tưởng có người đến kiểm chuyện liền tức khắc nói nói gì đó trên bộ đàm, một hồi sau Thu Phong đang đứng mắng mấy thằng đệ thì bất ngờ ba mươi bốn mươi tên bảo vệ mặc quần áo đen cầm dùi cui cao su trên tay đứng thành hàng trước mặt đám người Thu Phong.

Cảm thấy có gì đó không đúng Thu Phong liền quay người lại thì phát hiện cảnh tượng trên.

“Này này! Sao đứng hết ra đây vậy?”

Khi thấy đám bảo vệ hùng hực sát khí chẳng khác nào mấy thằng mà Thu Phong dắt tới kia. Anh nhớ rõ ràng là Quận Ổ Chuột cách Quận Bình Phúc xa lắm mà, làm gì có vụ mấy thằng ôn này rảnh rỗi tới đây gây chuyện được. Dù có gây chuyện thì hôm qua anh cũng báo trước sẽ chuyển tới đây làm ăn rồi mà cũng không thấy thằng nào nói năng gì về cái chuyện xích mích trước mắt này cả.

Đường cùng Thu Phong không biết nói sao chỉ biết tươi cười đưa tay ra nói:

“Ấy ấy! Mấy anh bình tĩnh chuyện không có gì đâu. Hôm qua tôi có tới đây rồi mà không nhớ à?”

“Một ngày có biết bao nhiêu người tới đây, mà cũng là một trong số đó lấy tư cách gì khiến tụi tao nhớ?”

“Tụi tụi ở đây làm gì? Tính đến gây rối à? Biết đây là địa bàn của ai không? Lấy tư cách gì mấy thằng tụi bay đến đây gây chuyện? Chán sống à?”

Liên tục chen vào mồm không cho Thu Phong nói chuyện đàng hoàn, mấy tên bảo vệ dường như chẳng biết Thu Phong là ai nên chúng chẳng biết sợ là gì.

Bị mắng vào mặt như vậy Thu Phong cũng mất hết thể diện, mặt anh âm trầm xuống nhưng không làm gì cả bởi đây là người của Lục Nương anh không thể động thủ được. Lúc này Thu Phong chuẩn bị rút điện thoại ra gọi cho Lục Nương, cũng may hôm qua anh với cô ta có trao đổi số điện thoại với nhau gọi một phát là xong.

Giờ khắc này khi Thu Phong vừa móc điện thoại ra thì bỗng ở phía xa xa anh thấy một hình dáng quen thuộc. Một con điên đầu vàng.

“Ê ê! Ly Ly!”

Cất điện thoại vào lại trong túi Thu Phong nhón người lên ngoắc ngoắc Phương Ly cô ả đầu vàng đang đứng tung tăng trước cửa nhà hàng làm cái gì đó.

Thấy có người gọi mình Phương Ly liền quay đầu sang, cô đang định tươi cười thì bỗng nhiên mặt tối sầm xuống vì biết người gọi mình là ai.

“Thằng này bộ quen với bà Ly à?”

“Ai biết! Thấy nó gọi kia. Vậy chắc hiểu lắm thôi”

“Ừm!”

Lúc này đám người bảo vệ lại thì thầm to nhỏ với nhau về Thu Phong. Bọn chúng cứ tưởng kẻ đến gây rối nhưng là người quen thì thôi.

“Anh quen với bà Ly à?”

Một tên bảo vệ to cao đứng ra hỏi Thu Phong.

Đáp lại câu hỏi của hắn Thu Phong chỉ gật gật cái đầu cho có lệ, bởi giờ này anh đang hướng mắt tới con bé đầu vàng kia.

Thật sự Phương Ly để lại cho Thu Phong khá nhiều ấn tượng bởi cái tính ương ngạnh bá đạo của cô ta, chẳng sợ bố con thằng nào, miệng thì cứ luyên tha luyên thuyên không ngớt. Thu Phong mặc dù mới gặp nhưng cũng khá thích tính con bé này, buồn buồn lòi ra chữi nhau cũng đỡ chán.

Thấy Phương Ly bước ngang qua đám người bảo vệ bọn chúng đều cúi đầu chào cô ta chứng tỏ thân phận trong băng của Phương Ly không nhỏ, vậy mà hôm qua lại con nít đôi co với anh cho bằng được. Đó là có thực lực

Thu Phong mới không bị ăn hành nếu đổi lại là người khác thì cái đòn bẻ cổ bằng chân hôm qua chắc chắn sẽ có người chết thật chứ chẳng đùa.

Phương Ly mặt lấm lấm lỳ lỳ dậm chân bước đến trước mặt Thu Phong gằn giọng:

“Tao quen biết gì mà mày gọi tao?”

“A! Cái con nhỏ này? Hôm qua còn ân ái như thế mà quên rồi sao?” – Thu Phong chỉ tay vào người Phương Ly nhẹ nhàng nói đều nhắc lại chuyện hôm qua cái chuyện mà anh chụp tay chụp chân cô ả mà nâng lên trời.

“Mày!” – Phương Ly chỉ vào mặt Thu Phong cứng họng không biết nói gì. Quả thật hôm qua cô rất là nhục khi bị đối xử như vậy, chị Lục Nương của cô cũng chẳng hề bênh cô một tiếng nào nên hôm nay cô mới tới đây đòi sự công bằng mà lại gặp đúng ngay khắc tinh của mình ở đây.

“Nói! Quen biết gì mà gọi ra đây?”

Không muốn đôi co với Thu Phong thêm chút nào nữa, Phương Ly hỏi mục đích thẳng ôn này gọi cô ra đây là có chuyện gì.

“À mấy người này có chút hiểu lầm với người của tôi nên họ đứng đây chặn cửa, cô nói giúp tôi một tiếng để tôi dắt bọn phía sau này ra mắt chị Lục Nương cái!”

Vào chính chuyện Thu Phong không muốn giỡn nữa mà thay vào đó ăn nói đàng hoàng với Phương Ly.

“À à, ừ để tao nói cho!”

Không biết mưu đồ cái gì mà lúc này Thu Phong thấy cái mặt Phương Ly trông rất ranh ma.

Bỗng anh thấy Phương Ly chạy lại phía tên bảo vệ to con nhất thì tâm to nhỏ cái gì đó xong chỉ về phía anh rồi cô ả làm vài động tác đấm đấm đá đá.

Nói xong với tên bảo vệ Phương Ly lại đi tới trước mặt Thu Phong, cô nàng quẹt mũi mình một cái song mặt vênh lên trời nói:

“Tao nói dùm rồi đó! Rồi vào tự nhiên đi. Tao lên gặp chị Lục trước. Lát nữa gặp nhé! Bye bye.”

Nói xong cô nàng Phương Ly đầu vàng như sợ cái gì đó liền chạy đi mất khiến Thu Phong chẳng kịp kêu lại đi chung cho vui.

Quay ra đằng sau Thu Phong thấy đám đàn em của mình mặt mày vẫn hằm hằm như khi vừa bước xuống xe, im lặng chẳng ai nói câu gì khiến Thu Phong cảm thấy khó hiểu bọn này bị cái gì thế không biết.

Thà như mấy thằng khác không nói mà ngay cả Chí Khải lẫn Nhật Huy hai thằng Thu Phong coi là đảng hoàng nhất mặt mày cũng như muốn giết người thế quái nào ấy.

“Đi thôi mấy đứa!”

Thu Phong không quan tâm nữa, anh ngoắc tay kêu bọn này đi cùng.

Vả lại anh cũng cam đoan được mình anh có thể khiến cả đám này không động tay động chân được nên không sao cả.

Như một cỗ máy, đám người Chí Khải phía sau nghe Thu Phong bảo đi liền đi không nói lời nào, nhưng mặt thằng nào thằng nấy cũng hằm hằm như lúc nãy.

Giờ khắc này khi Thu Phong chưa kịp đi ngang qua đám người bảo vệ thì tất cả nhóm người của Thu Phong bị chặn lại:

“Dừng lại!”

“Hửm?” – Thu Phong ngạc nhiên hả lên một tiếng.

“Các anh không được vào!”

“Lý do?” – mặt Thu Phong lại sầm xuống hỏi tên bảo vệ.

Rõ ràng vừa nãy Thu Phong có nhờ con ôn tóc vàng kia nói dùm rồi vậy mà tại sao bây giờ lại thành ra thế này? Chẳng lẽ cô ta nói sai cái gì đó?

“Do do con mẹ mày!”

Hét lên một tiếng tên bảo vệ không biết phải trái đúng sai gì liền vung cây gậy bao su vào đầu Thu Phong.

“Pặc!”

Tuy vác theo ba lô vướng víu cộng thêm dây thần kinh thép của mình đối với Thu Phong chẳng có gì là bất ngờ tất nhiên việc chụp đòn tấn công của tên đó cũng là lẽ đương nhiên.

“Đập tụi nó!”

Tên vung gậy vào Thu Phong tuy bị bắt lại nhưng hấn không sợ ngược lại quay đầu ra phía sau hét với người của mình lao lên đánh đám người Thu Phong.

“Ê lũ kia! Đừng đánh bậy bạ.”

Thu Phong lại quay ngược ra sau nói với đám người Chí Khải.

Mà dường như chẳng ai nghe anh cả, bọn chúng mặt vẫn cứ hầm hầm như thể đó là mặt từ khi mới sinh ra đã vậy.

“Mẹ nó cái lũ này bị gì vậy?”

Tức mình Thu Phong mắg chửi một tiếng.

Anh tước thẳng cây gậy cao su từ cái tên trước mặt mình sau nó chọi thẳng về phía Chí Khải.

“Cốp!”

Cây gậy cao su bay theo một đường thẳng trúng ngay giữa đầu Chí Khải.

Bất ngờ bị vật va vào đầu Chí Khải bật ngược ra phía sau, mất thăng bằng liền té xuống.

“Dừng tay!”

Thu Phong hét lên một tiếng hung tợn nhưng không ai nghe, quá lắm chỉ làm cái lũ bảo vệ sợ một chút thôi.

“Dừng tay!”

Lại một tiếng hét khác vang lên nhưng tiếng hét này lại thanh cao dễ nghe và chẳng có tí gì gọi là uy lực cả. Nhưng đám bảo vệ của nhà hàng thì khác, bọn chúng giật mình liền dừng tay lại sau đó đồng loạt quay người hướng nơi phát ra tiếng hét vừa nãy cúi đầu:

“Chào chị Lục!”

Bóng dáng Lục Nương xuất hiện, cô ta mang theo tà áo dài bước từng bước xuống bậc thang.

“Cộc cộc cộc...”

“Mấy cái thằng này! Người một nhà không mà đi đánh nhau là sao? Muốn chết à?”

Giọng nói trách móc của Lục Nương vang lên khiến những tên bảo vệ nhà hàng cúi gằm mặt không dám ngẩng đầu lên.

“Thôi thôi ngẩng cái đầu lên nhìn cho rõ!”

Lục Nương vừa nói với đám bảo vệ vừa kéo Thu Phong lại phía mình.

Đợi sau khi đám cấp dưới của mình ngược mặt lên hết Lục Nương mới từ tốn nói:

“Đây là anh Phong, sau này sẽ làm việc cho chị! Mấy đứa nhớ kỹ gương mặt này tránh lần sau đánh nhầm, có mà nghe lời người khác bị tên này đánh lại chị cũng không bênh mấy đứa đâu!”

Trong câu của Lục Nương có hàm ý nhắc đến con tiện tì Phương Ly kia, con nghiệp chương giờ trò ma quái không cho Thu Phong vào.

Vừa nãy ở trên lầu Lục Nương đã thấy Thu Phong tới rồi nên liền đi xuống, may thay cô xuống kịp chứ nếu không không biết có gì xảy ra. Dù sao Thu Phong về sau cũng là người của cô, cô thật sự cũng muốn xem thân thủ huyền thoại gì đó của anh nhưng giờ chưa phải lúc, nhà hàng này là nơi làm ăn chứ không phải là nơi để đánh nhau nên không thể thử trong lúc này được.

Cũng may vừa nãy cô xuống kịp chứ nếu không có chuyện không hay để người ta phải dòm ngó rồi. Lục Nương coi trọng nhất chính là thể diện mà, bởi vì cô là phụ nữ trong cái xã hội tội lỗi này nên rất nhiều người hay chăm chú vào cái lỗi lầm của cô.

“Dạ tui em biết rồi!”

Đám bảo vệ đồng loạt cúi đầu lên tiếng sau đó không cần Lục Nương nói tiếp mà bọn chúng liền quay mặt sang phía Thu Phong cúi đầu nhận lỗi:

“Anh Phong! Tội em sai rồi!”

“Rồi rồi, không có gì đâu, ngay từ đầu đã bảo là hiểu lầm mà mấy anh không chịu nghe!”

Nói xong Thu Phong không quan tâm đến đám người bảo vệ nữa mà bước tới chỗ người của mình xem xem thằng Chí Khải có bị làm sao không.

Tại vừa nãy anh muốn đánh tỉnh tụi nó để không bị người ta đánh không hiểu gì. Mãi đến khi xảy ra chuyện vừa rồi Thu Phong mới phát hiện cả đám lúc nào cũng nhìn vào bên trong nhà hàng mà thần thờ, sau khi Lục Nương xuất hiện bọn chúng lại dời ánh mắt sang Lục Nương, nhờ vậy Thu Phong mới biết nãy giờ bọn chúng nhìn chỗ khác chứ không hề để ý cái gì cả.

“Thằng Khải sao rồi?”

Thu Phong bước tới chỗ Chí Khải nằm bất động dưới mặt đất, xung quanh có mấy anh em bu lại tát tát cái mặt nó.

“Nó bất tỉnh rồi anh Phong!”

“Không biết thằng nào quăng cây gậy vào mặt nó, nó né không kịp nên lăn ra bất tỉnh rồi!”

...

Thu Phong cũng không biết nói gì với lũ này, cây rõ ràng do anh ném mà ba mươi mấy con người không thằng nào thấy anh ném là sao.

Bực mình Thu Phong liếc ngang một đoạn rồi nói:

“Gậy là do tao ném! Vừa nãy suýt nữa là đánh nhau mà tụi bay cứ thất thần nhìn đi chỗ quái nào vậy?”

Bị Thu Phong hỏi cả đám ấp a ấp úng không biết nói gì.

Được thằng cu Nhật Cường hó hé được vài câu lí nhí:

“Dạ... Tụi em nhìn... Nhìn gái...!”

Dù nhỏ nhưng miểng cưỡng Thu Phong vẫn nghe được thằng Nhật Cường nói gì.

“Hả? Gái bộ thiếu hay sao mà có mấy con thôi mà tụi bay nhìn ghê vậy? Lần đầu tới chỗ này à?”

Thu Phong hả lên một tiếng khiến cả đám giật mình sau đó nguyên lũ lại thi nhau gật đầu trông rất buồn cười.

“Ha ha ha ha! Đúng là lũ ngốc mà... Có nhìn gái thôi mà cũng không xong để suýt nữa bị đánh.”

Phương Ly đứng sau lưng Lục Nương lúc này nhin không được liền ló cái đầu ra bôi bác đám người Thu Phong một chập.

Bị một đứa con gái ngực bự nói nguyên đám phía sau ai ai cũng đỏ mặt, kể cả Thu Phong cũng đỏ nhưng đỏ vì giận.

Anh chỉ tay vào Phương Ly mà nói:

“Con ôn kia! Đứng lại ông bảo cái này.”

“Ple, ngu gì bà đứng lại.” – Phương Ly le lưỡi đáng yêu với Thu Phong sau đó chạy hút mắt vào trong nhà hàng.

Về phần đám người mà Thu Phong dắt theo từ Quận Ô Chuột ra thì không còn gì để nói nữa, quá mất mặt.

Căn bản trước giờ những ai mà sinh ra ở Quận Ô Chuột rất ít khi rời khỏi quận để ra ngoài quận khác cả, thứ nhất là không có tiền, thứ hai cũng không có tiền, thứ ba cũng không có tiền. Bởi ở các quận khác khu ăn chơi, hay hàng hóa buôn bán gì đó cái gì cũng mắc, mà muốn đi phải có người quen biết mới dắt đi được chứ nếu không lớ ngớ vừa bị cướp vừa bị đập cho chết.

Bởi con gái ở Quận Ô Chuột tuy đẹp nhưng thân hình không bao giờ bốc lửa bằng mấy em ở Quận Bình Phúc cả, từ cách ăn mặc cho tới cách trang điểm lẫn gợi tình cứ như nông thôn đi so với thành phố.

Khi đặt chân xuống đây đám người Chí Khải, Nhật Huy chỉ vì mãi ngắm gái đẹp mà tâm hồn để trên mây chẳng biết trời trăng mây gió gì cả. Vấn đề là chỉ có ngắm gái tiếp tân với mấy em nhân viên đứng ngoài thôi mà đã như vậy chứ đừng nói vào sâu bên trong. Khắp nơi đều là miỹ nữ.

“Thôi đẹp tụi bay đi...”

Thu Phong lắc đầu không biết nói gì hơn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Làm Con Nít Khóc

Khi vào tới nhà hàng Lục Nương bày một bữa tiệc tại tầng 6 cho các anh em của Thu Phong, song sau đó Thu Phong liên tục mất mặt vì mấy thằng ôn này cứ mãi ngấm ngía gái mà chẳng ăn uống gì cả. Thậm chí nhiều thằng nước miếng còn chảy ra ròng ròng.

Lúc này Thu Phong không biết nói gì với tụi này thì Lục Nương mới đứng ra nói:

“Sau hôm nay tất cả đều là người nhà, nếu ai đi theo Thu Phong làm tốt công việc anh Phong giao cho mấy cưng thì mấy cưng muốn cái gì chị Lục đây đều thưởng cho mấy cưng. Còn bây giờ thì chưa được, tất cả nên kìm nén cái suy nghĩ đó lại đi hi hi!”

Một lời Lục Nương nói ra như sét đánh ngang tai với đám người Chí Khải. Vốn bọn họ chỉ nghĩ nếu đã tới đây rồi thì ngấm cho sướng đi chắc gì đã ăn được, mặc dù muốn ăn lắm như con người ta ai ai cũng xinh đẹp thế kia ăn đâu phải là chuyện dễ dàng đâu.

“Chị nói thật chứ ạ?”

Thằng Minh Sang thằng béo mập nhất đám bỗng nhiên đứng lên một cái uyển khiến cả bàn ăn muốn rung động theo nó.

“Lời chị nói chẳng lẽ còn nghi ngờ sao?” – Lục Nương gật đầu cười nhẹ một cái rồi nói tiếp – “Chỉ cần mấy đứa đi theo anh Phong của mấy đứa làm tốt việc tất nhiên sẽ có thưởng... Thưởng cái gì thì tùy mấy đứa chọn nhe!”

Lời nói của Lục Nương như mật ngọt rót vào tai đám người Minh Sang, Chí Khải, Nhật Huy... Khiến cả lũ ai nấy cũng gật đầu lia lịa.

Chúng kiến cảnh tượng này Thu Phong chỉ biết ôm mặt mà cạn lời chẳng biết nói gì với chúng. Xem ra chuyện bọn này nói trung thành đi theo anh cần phải suy xét lại, đây chỉ mới là gái thôi đã mất hết thể diện thế này rồi thì còn làm ăn cái gì được nữa.

Suy nghĩ thì suy nghĩ cho vui vậy thôi chứ Thu Phong cũng chẳng ngăn cản, muốn người của mình hết sức trung thành với mình thì lợi ích vẫn là một trong số đó. Cứ nghĩ một ông vua anh minh khiến tất cả binh lính trung thành với mình đi nhưng ông ta bỏ đói binh lính hay nói đúng hơn không có điều kiện cho tất cả binh lính được ăn no mặc ấm thì khi ra trận với một tinh thần không thoải mái thì dù có trung thành đến đâu đi nữa cái hiệu quả đạt được cũng không được cao.

Đó cũng là lý do tại sao Thu Phong không nói năng gì mà để Lục Nương nói, tính ra Thu Phong cũng thâm gật đầu với người đẹp họ Lục này. Rất là tinh ý, rất là biết cách lấy lòng kẻ dưới.

Xong bữa tiệc nhỏ để chào đón Thu Phong, xuyên suốt bữa tiệc cái đáng chú ý không phải là đám người của Thu Phong mà là chính anh với con ả đầu vàng Phương Ly kia. Dường như từ khi sinh ra hai người này khắc khẩu nhau hay sao ấy mà cứ chửi mắng đá đểu nhau suốt từ lúc mới gặp cho tới lúc đi về vẫn còn ráng chửi một câu nữa mới chịu từ bỏ.

Tới buổi chiều sau khi nghỉ ngơi tại nhà hàng một buổi thì đám người Thu Phong được Lục Nương dắt đến phố đèn đỏ, ở đó Lục Nương có một tòa cao ốc chuyên dùng để cho người của mình ở. Tòa cao ốc này cũng bình thường thôi chẳng đáng nhiều tiền cả.

Cứ một phòng Lục Nương xếp cho ba đến bốn người ở chung riêng Thu Phong thì lại được một phòng ở tầng mười khá rộng.

Anh cũng không ngờ bà chị Lục Nương này lại thẳng tay tới vậy, thừa tiền đến nỗi lo cho đám người của anh tất tần tật từ chỗ ăn chỗ ngủ.

Cầm trên tay chìa khóa căn hộ mà Lục Nương đưa cho Thu Phong một tay vác cái ba lô của mình một tay thì giữ xích con Mực không cho nó chạy linh tinh, dù gì đây cũng là chỗ mới không phải là cái khu ổ chuột kia ai nhìn mặt con Mực cũng quen rồi nên chẳng ai làm gì còn ở đây anh không dám chắc có bọn trộm bắt con Mực nhà anh đi làm thịt thì khổ.

“Ê chó kia!...”

“Ở đây ai cho nuôi chó vậy trời, nó ủa bậy ủa bạ hơi đầu mà ngủ được. Để tao ra nói!”

Đang vặn vẹo cái ổ khóa thì Thu Phong nghe thấy tiếng phụ nữ vang vẳng bên tai mình, giọng nói đó khá là quen thuộc như vừa mới đây xong.

Y rằng đúng như anh nghi ngờ quay sang liền đụng mặt ngay cái con đầu vàng Phương Ly.

“Gì đây?”

“Ông? À không mày?”

Vừa thấy quả mặt của Thu Phong cô ả đầu vàng Phương Ly tóc tai bắt đầu dựng đứng lên.

“Này! Sao mày lại tới đây? Tới tìm em gái xinh đẹp nào ở chỗ này? Hay là tới tìm ta?” – Phương Ly vừa nói vừa giả bộ ưỡn ẹo trước mặt Thu

Phong, chốt câu cuối nàng ta liền ưỡn cái ngực bự của mình về phía Thu Phong.

“Chặc chặc...” – Thu Phong liên tục tặc lưỡi lắc đầu rồi nói tiếp – “Tao không thích mấy con đít lép như mày. Lăn sang chỗ khác đi, vả lại đây là nhà tao tao không vào thì đi đâu con điên này?”

Dường như quên mất cả chuyện con chó, Phương Ly nghe Thu Phong nói liền ngạc nhiên lỗ hai con mắt to tròn ra nhìn Thu Phong.

“Cái gì?”

Phương Ly thốt lên một tiếng sau đó chỉ vào căn hộ của Thu Phong rồi lại ngó sang căn hộ của cô kể bên xong lại ngó sang nhìn Thu Phong ấp a ấp úng nói không nên lời.

“Chị Lục ơi là chị Lục! Chị hại chết em rồi, sao lại để cái thằng này kể bên chỗ em cơ chứ?”

Phương Ly quay mặt sang chỗ khác liên tục lải nhải cái gì đó một mình.

Thấy vậy Thu Phong liền giả bộ cúi sát tai vào lắng nghe mà Phương Ly không hề hay biết.

“Nhảm cái gì vậy?”

“Hả? Ồi ời tiên sư bố nhà mày làm giật cả mình!”

Phương Ly giật mình quay sang đánh nhẹ vào vai Thu Phong một cái rồi ôm ngực thở hộc hộc.

“Cạch!”

Gẹo Phương Ly chán chê xong Thu Phong quay sang mở cửa phòng, anh dắt con Mực vào chỉ cho nó một góc để nó nằm yên khỏi chạy loạn sau đó anh đặt ba lô xuống trong phòng rồi ló cái đầu ra nhìn Phương Ly đứng bên ngoài hỏi:

“Ê! Vào chơi không hàng xóm?”

Phương Ly đang đứng bên ngoài lăm bằm cái gì đó, nếu nhìn gương mặt thì chắc hẳn đang tính kế gì muốn hại Thu Phong nhưng lại bị Thu Phong kêu nên giật mình:

“Hả! À thôi, tao về phòng tao thích hơn. Bye bye!”

Lắc quả ngực khủng của mình Phương Ly ton ton đi vào căn hộ kế bên với phong thái rất là vui vẻ. Thu Phong nhìn theo cô nàng mà thâm vuốt cảm suy nghĩ không biết con ôn này nó tính giờ trò chọc gẹo gì mà trông có vẻ vui thế.

...

Buổi chiều Thu Phong dắt con Mực dạo vòng quanh phố đèn đỏ một chập, nhưng hầu như đi tới đâu ai cũng nhìn Thu Phong với ánh mắt kì dị. Đơn giản chỉ vì anh dắt theo con chó, mà lại còn tung tăng đi dạo ngắm phố phường chứ không phải ngắm gái nữa.

Thứ nhất Thu Phong là người lạ, căn bản đối với đàn em của Lục Nương ở đây đa số chưa biết mặt mũi Thu Phong ra làm sao nên không biết Thu Phong là ai, thứ hai đã là đàn ông mà không phải người ở đây thì mục đích tới một là chơi gái hai là chơi thuốc phiện. Chứ chẳng có ai rảnh rỗi dắt chó đi vòng vòng như Thu Phong cả.

Nhắc đến con Mực, giờ nó đã khác, à không phải khác mà là càng ngày càng lười. Lúc trước Thu Phong chẳng bao giờ thấy nó ngủ thì dạo này anh

thấy nó ngủ liên tục, lười chảy thây ra chẳng bay nhảy như hồi đó nữa.

Sáng sớm cũng không chạy theo anh tập thể dục mà nằm lì ở nhà, ăn thì lăm mà chẳng thấy ỉa đái gì cả.

Ở một góc khuất nào đó trong phố đèn đỏ này có hình bóng của một con ả đầu vàng ngực bự đang đứng trước một bày đàn ông cao to nhỏ bé đủ kiểu cỡ chừng bốn chục đứa.

Mấy chục người ấy chụm đầu lại nói năng cái gì đó với nhau xong tất cả cùng rời đi mỗi người một hướng.

Nếu nhìn từ trên cao xuống thì đám người này đã vô tình bọc Thu Phong lại chính giữa.

Không biết có phải do mẫn cảm quá hay không mà lúc này Thu Phong lại có cảm giác như bị theo dõi, mà không phải bị theo dõi bởi một người mà là cả đồng người từ tứ phương tám hướng xung quanh anh.

Vừa đi hai con mắt Thu Phong vừa đảo liên tục quan sát xung quanh, anh phát hiện giờ khắc này ít nhất cũng có mười mấy kẻ bám đuôi theo anh. Nhưng không chuyên nghiệp, bọn chúng theo dõi có quá nhiều sơ hở.

Ban đầu anh cứ tưởng là bị chính phủ theo dõi hay người của ông trùm đất Bắc nhưng xem ra bọn này chỉ là bọn nghiệp dư theo dõi anh mới mục đích gì đó. Chẳng lẽ tính cướp à?

Cũng không đúng, địa bàn của Lục Nương chưa bao giờ nghe đến cướp cả. Có chơi gái quýt tiền thì có nghe chứ cướp thì chưa bao giờ.

Mãi lo chú ý xung quanh mà Thu Phong không biết rằng anh đang tiến về phía một cô bé.

“Bình!”

Biết có người phía trước nhưng chỉ là một cô nhóc nên Thu Phong cố tình né sang một bên nhưng không ngờ vẫn tông trúng cô nhóc ấy.

Tông trúng cái đùi như cái tượng đá của Thu Phong cô bé ngã ra phía sau một cách đau đớn. Thấy vậy Thu Phong liền vội vã cúi xuống bế cổ bé lên phủi bụi cho nó rồi cẩn thận hỏi han:

“Bé? Có sao không?”

“Híc híc...”

Trả lời Thu Phong là quả mặt đầy hăm tãi của con bé sắp sửa khóc òa lên.

“Hu hu hu hu hu hu... Mẹ ơi... Anh ba ơi!!!!”

“Từ từ... Đừng khóc!”

Thu Phong chân tay luống cuống trong cái tình huống này, anh chẳng biết làm thế nào với một đứa trẻ đang khóc ở nơi như thế này thay vì vậy nếu ở trên chiến trường thì anh đã bịt mõ vác đi cho nhanh rồi.

“Thằng nào làm em gái tao khóc!!!!”

Bất chợt một tiếng gào của một thằng nào đó gầm lên sau lưng Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Anh Làm Gì Tôi Cũng Được!

“Hửm?”

Vừa nghe xong tiếng gào của một thằng ôn nào đó, Thu Phong đang có cảm giác như có kẻ sắp chụp lấy đầu mình. Liên ngay tức khắc đang trong trạng thái quỳ một chân xuống bế cô bé gái kia Thu Phong liền dùng một tay còn lại vuốt ngang qua đầu mình, trùng hợp tay anh gạt được một cánh tay to bự của kẻ nào đó sau lưng anh.

Song cùng khi đấy Thu Phong quay người lại đá mang một cước vào đầu tên phía sau anh.

“Khựng!”

Tới sát thái dương thì Thu Phong dừng chân lại, anh vốn không tính gây sự chỗ này dù gì anh cũng sắp cùng với Phương Ly quản lý nơi này rồi.

“Tính đánh người à?”

Tên đứng trước mặt Thu Phong lúc này là một thằng bại hoại nào đó ốm nhất ốm như cao chừng 1 m 70 đứng bằng nửa cái đầu Thu Phong mà cái mặt của hắn kên lên thách thức Thu Phong.

“Anh ba... Hu hu chú này... Đánh em kìa!”

Cô bé Thu Phong đang bế trên tay lúc này bỗng khóc òa lên khiến Thu Phong lỗ hai con mắt quay sang nhìn cô bé.

“Đánh hồi nào?”

Đúng lúc này không biết ủa từ đâu ra tứ phương tám hướng xung quanh bị bốn mươi con người Thu Phong bọc lại chính giữa.

“Hửm?”

Không quan tâm đến cô bé đang khóc lóc trên tay mình Thu Phong đảo mắt liếc quanh một vòng thì biết chuyện gì đang xảy ra. Bọn này muốn kiểm chuyện với anh nên dàn cảnh cho con bé này đụng vào người anh đây mà.

Thu Phong thăm nhủ gật gật cái đầu rồi thả cô bé trên tay mình xuống, dù là gì đi nữa nó cũng là con nít Thu Phong chẳng chấp nên anh thả cô bé xuống, vừa thả xuống cô bé chạy lại ôm lấy chân cái thằng vừa nãy suýt ăn một đá của Thu Phong.

Giờ khắc này Thu Phong khẽ động não. Anh nghĩ không thể nào mà vô duyên vô cớ có thể lôi cả đám đến đây để kiểm chuyện với anh được, vừa tới đây anh còn chưa kịp làm gì ai thì làm sao mà chuốc oán được. Thăm nghĩ đến cái con tiện tì Phương Ly, Thu Phong lại đảo mắt khắp xung quanh thêm một lần nữa.

Với lợi thế cả đám này chẳng ai cao trên 1 m 80 nên chỉ cần nhón chân lên một chút Thu Phong có thể quan sát được những hình ảnh phía sau.

Nhìn chừng vài giây cuối cùng Thu Phong cũng thấy lấp ló sau cái thùng rác là lọn tóc vàng, khỏi đoán cũng biết là ai. Nhếch mép lên Thu Phong nở một nụ cười thật sâu trong miệng thăm lăm bằm:

“Lại cái con tiện tì này thích phá rồi đây mà... Nếu đã vậy thì cho nó xem một lần để lần sau khỏi phải kiểm chuyện nữa vậy!”

“Ê thằng kia mày lái nhãi cái gì vậy? Giờ mày làm em gái tao thành vậy mày tính làm sao?”

Tên còi rí vừa nãy lúc này đứng ra cầm một cây vũ không biết lấy từ đâu ra chỉ vào mặt Thu Phong mà quát.

“Hmm nói sao nhĩ?” – Thu Phong giả ngu tự hỏi mình xong sau đó anh làm một gương mặt ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt tên kia nói – “Tao không có tiền, nhà cũng không có điều kiện gì ngoài các thân xác này. Tại mày hay là lên đây chiếm lấy thân thể tao đi!!!”

Thu Phong vươn hai tay dang ngang mời gọi lũ sói đến đánh đập mình.

Thấy vậy cả nhóm bốn chục người có kẻ buồn cười có kẻ tức giận thần thái ai ai cũng khác nhau.

“Thằng con chó này. Mày biết chỗ này là chỗ nào không mà bố lão à? Anh em giết nó!”

Tên ốm nhất kia mắng chửi Thu Phong rồi hét lên một tiếng, đồng loại hấn xông lên đầu tấn công Thu Phong mà hoàn toàn quên mất vừa nãy nếu một đá kia của Thu Phong trúng đầu hấn thì ít nhiều hấn cũng nằm viện bó cổ cũng bốn năm tháng không chết là còn may.

Mặc kệ cho tên kia đang tiến về phía mình, Thu Phong vẫn bình tĩnh cúi người xuống tháo khóa xích cho con Mực để nó chạy loạn, anh tin nếu nó chạy chẳng ai bắt được đâu.

“Chạy đâu chạy đi, lát tao đi kiếm. Đi xa quá tôi tao cho mày nhin đôi!”

Thu Phong vỗ vỗ vào hông con Mực mà nói. Anh vừa dứt câu thì nhanh như choắt con Mực tông thẳng vào đám người mà đi mất tiêu, thực sự là bỏ mặc thằng chủ khốn khổ tội nghiệp của nó lại mà.

Thấy con Mực chạy về phía mình, có mấy kẻ tưởng là nó cần nên trực tiếp né sang. Dù anh hùng chém nhau đánh nhau đến đâu đi nữa thì chó không phải đường cùng vẫn không tới mức mà đi chọc cho nó cần mình làm chi cho khổ.

Thấy con Mực phóng đi mất thì Thu Phong mới từ từ đứng dậy đẩy cái eo của mình một cái, cùng lúc đó cái thằng xì ke kia đã tới ngay trước mặt anh vung cây vũ hướng phần đầu mà đánh.

Chỉ đáng tiếc rằng hắn đã đụng nhầm người. Khi cây vũ của hắn tự tin sẽ đánh trúng đầu Thu Phong thì lúc này hắn bỗng nhiên cảm nhận được một lực đẩy nào đó ở giữa ngực khiến hắn văng ra.

“Bụp!”

Một tiếng trầm đục vang lên, Thu Phong cho thằng một đập giữa ngực khiến cái thằng ốm như cây que không chịu nổi bay một phát bốn năm mét ra phía sau rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự chưa kịp hó hé cái gì.

Co chân lại anh phui phui cái chân vừa đá tên kia, bằng một gương mặt tự tin anh hạ chân xuống mặt ngông lên nói:

“Tao cho tụi mày biết ai mới là kẻ bị đánh... Há há!”

Không biết lấy đâu ra cái nụ cười tởm lợn kia, Phương Ly đang núp phía sau thùng rác vừa bị mũi vừa nổi cả da gà vì cái điệu cười không đâu vào đâu của Thu Phong.

Đáp lại lời khiêu khích của Thu Phong là sự tức giận của vô số con người đang có mặt tại đây.

“Tới địa bàn của bố mày lại dám bố lão à thằng chó... Chết đi!”

Một tên đầu đinh nào đó mặt mày hung tợn, hắn có vài cái hình xăm ở hai bên cánh tay. Hắn gào lên một tiếng mắng chửi Thu Phong rồi nhảy vào dùng ống tít sắt liên tục đánh vào người Thu Phong.

“Bụp bụp bụp bụp...” – Tiếng động sắt va vào thịt trăm đực cứ vang lên liên tục.

Hắn đánh liên tục vào Thu Phong như thế như chẳng biết mệt là cái gì, còn Thu Phong vẫn cứ đứng trơ trọi ở đó không nhúc nhích.

“Yếu quá!”

“Pặc!”

Than nhẹ một tiếng, bằng với sự chuẩn xác của mình Thu Phong dễ dàng bắt được đầu cây tít của thằng trọc kia.

“Kịt kịt kịttttttt...”

Tiếng kim loại bị bẻ cong vang lên.

Thu Phong rút cây tít từ tay của thằng đầu trọc ra, bỏ cong nó rồi trả lại cho hắn.

Tên đầu trọc nhìn Thu Phong bằng ánh mắt không thể tin được, vừa run vừa sợ vừa kinh ngạc.

“Leng keng!”

Cầm chưa được hai ba giây thằng đầu trọc run lẩy bẩy đánh rơi cây ống tít xuống dưới đất.

Đúng lúc này lại một thằng khác lao đến phía sau Thu Phong, hắn hét lên định vung cây gậy gỗ vào gáy anh thì “Rầm!” Một tiếng. Thu Phong

quay người sang dùng cùm tay quất vào cổ tên phía sau anh song anh ấn cả người vật hấn xuống đất. Mặt đất rung lên vì chấn động vừa rồi.

Không dừng tại đó khi trước mắt Thu Phong lúc này là bốn năm kẻ khác nhảy vô tới như những con sói.

“Bụp bụp bụp bụp bụp...”

Hàng loạt quyền được đâm ra từ tay Thu Phong, anh quỳ một chân xuống nhanh như cắt phát ra bốn năm quyền chuẩn xác vào ngay bụng của những kẻ đó.

“Rập rạp rạp rạp...”

Đồng loạt ngã xuống, giống như thốn quyền Thu Phong đặt mục tiêu ngay bụng phần yếu nhất dễ bị gục nhất của những kẻ bình thường.

Những kẻ bị ăn đâm của Thu Phong đều trực tiếp ngã xuống mất sức chiến đấu.

Tiếp tục Thu Phong lại quay người lại cương với hơn mười kẻ đang lao đến phía sau, bọn chúng dường như không thấy những kẻ đang gục xuống mà cứ mù quáng lao vào tấn công Thu Phong một cách không sợ sệt. Điều này cũng khiến anh cảm thấy có hơi sai sai, bình thường nếu gây chuyện kiểu này thì anh chỉ cần đánh một hai thằng là bọn chúng đã sợ ra rồi, nhưng bọn này lại chẳng biết sợ là gì.

Nhưng Thu Phong nào có biết trước đó chừng mười phút.

“Tụi bay thấy cái thằng đen đen dắt theo con chó kia không?”

Trong một góc khuất hay đúng hơn là một cái hẻm nhỏ Phương Ly đang đứng lấp la lấp ló chung với một đám đàn ông con trai, cô ả đang chỉ về

phía Thu Phong đang dắt con Mực đi dạo.

“Dạ thầy, cái thằng dở hơi ấy có vấn đề gì sao chị Ly?”

Một thằng ốm nhất ốm như nào đó với vẻ mặt hèn mọn đứng ra lấp liếm nói chuyện với Phương Ly.

Tuy Phương Ly không thích thằng này là mấy nhưng bù được cái nó làm tốt mọi việc mà cô giao nên thôi cũng kệ, lúc này Phương Ly mới che một tay lại nói nhỏ như sợ người ta nghe thấy:

“Thằng đó đó, nó ăn hiếp chị mà chị lại không làm được gì đó. Mấy người tập trung lại gây chuyện với nó đập cho nó một trận gãy tay gãy chân được rồi, có hậu quả gì chị đây gánh hết cho!”

“Gì? Nó là thằng nào mà dám ăn hiếp chị, để em đi giết nó!”

“Có người ăn hiếp được chị nữa hả?”

“Chuyện lạ à nha!”

Nghe nói Phương Ly bị người khác ức hiếp thì đám đàn ông xung quanh đây mỗi người một cảm nghĩ, kẻ thì cảm thấy muốn bảo vệ Phương Ly kẻ thì cảm thấy như nghe chuyện khó tin vậy. Con bà chằn Phương Ly này bố ai mà dám ăn hiếp bà có mà chán sống thì nghe còn tạm chấp nhận được mới đi trêu chọc cái bà này còn không thì chẳng bao giờ đâu ha.

“Tụi bay im coi! Thế bây giờ có nghe tao không?”

Phương Ly quát khế lên một tiếng mà không dám quát to sợ Thu Phong đang đi dạo ngoài kia nghe được.

Sau đó cả đám mới chụm đầu vô bàn bạc kế hoạch một cách nhanh gọn để gài bẫy Thu Phong như đã diễn ra ở trên và đang tiếp tục diễn ra.

...

Giờ khắc này Phương Ly mắt chữ A mồm chữ O nhìn chăm chăm vào Thu Phong đang đứng sừng sững trước đó, dưới chân Thu Phong lúc này là hơn bốn mươi người nằm la liệt không đứng dậy nổi.

Khẽ lấy tay bịt miệng mình lại Phương Ly không muốn bị Thu Phong phát hiện ra là mình ở đây, cô nghĩ mình nên chuồn khỏi chỗ này nhanh nhất có thể. Đến bây giờ cô cũng hiểu tại sao chị Lục Nương của cô lại coi trọng con người này tới vậy. Do là hấn quá mạnh, chứng kiến tất cả cô thấy Thu Phong hoàn toàn trên cơ mấy chục con người lúc này.

Nghĩ liền là đi ngay, tức thì Phương Ly xoay người đứng lên rón rén rời khỏi chỗ này. Chừng vài giây sau khi cô nghĩ mình sắp đi hết con hẻm ngắn này vừa định thở phào ra một tiếng thì bất chợt cô cảm giác có ai đặt tay lên vai mình:

“Phù... Á!” – Phương Ly la lên một tiếng.

“Đi đâu vậy?”

Gương mặt tươi cười của Thu Phong xuất hiện.

Phương Ly quay sang thấy gương mặt của kẻ thù không đội trời chung này tìm cô đập lên thành thịch liên hồi.

Chừng vài giây sau Phương Ly cố gắng hít sâu để lấy lại bình tĩnh xong sau đó cô cười hề hề giải thích:

“Hi hi! Khi nãy á, tôi có đi ngang qua chỗ anh á. Cái...”

“Cái gì?” – Thu Phong nhìn thẳng vào mắt Phương Ly chen ngang vào nói.

Bị ánh mắt của Thu Phong nhìn chăm chăm mình Phương Ly cảm thấy không được thoải mái, cô khẽ liếc mắt sang chỗ khác rồi phụng phịu má lên nói tiếp:

“Cái thấy... Anh đánh nhau với người ta á... Tội sợ quá nên trốn đi.” – nói tới đây Phương Ly bỗng cao giọng lên gạt tay Thu Phong ra mà hất cái mũi mình lên nói: “Tôi thân đàn bà con gái chân yếu tay mềm, thấy đánh nhau là phải sợ chứ? Anh mắc cười nhỉ, việc gì tôi phải tránh né anh nhỉ? Đi ra để tôi còn đi công chuyện, thứ người gì đâu không à!”

Nói xong Phương Ly phúi phúi cái vai của mình cứ thế mà xách bộ đồ lót của mình đi.

“Đứng lại...”

Vừa quay người chưa kịp đi mấy bước thì Phương Ly bị Thu Phong giật lấy tóc lôi lại.

“A a a... Bỏ bỏ bỏ ra cái thằng này!” – Phương Ly bị nắm tóc đau quá kêu lên vài tiếng

“Hửm?”

Đúng lúc này không biết Thu Phong xách đâu ra một thằng cầm cổ áo nó lên đưa ra trước mặt Phương Ly rồi nói tiếp:

“Cu! Nói xem coi có phải con ôn này bày trò không? Có hay không thôi, tao đảm bảo nó không làm gì được mày đâu.”

Phương Ly tính tiếp tục mắng chửi Thu Phong nhưng khi nghe Thu Phong nói tiếp câu sau cô liền im bặt, thay vào đó cô trừng mắt nhìn cái thằng mà Thu Phong đang xách lên kia.

Đáp lại cái trừng mắt của Phương Ly là ánh mắt tội lỗi của một chàng trai mới lớn, thẳng bé mặt mũi bầm dập quay mặt sang chỗ khác khẽ nói nhỏ:

“Xin lỗi chị Ly... Em lỡ khai hết rồi!”

“Mày...?”

Vung tay lên Phương Ly hết lời chuẩn bị đánh thẳng bé thì Thu Phong lại lôi thẳng bé đi ra phía sau.

Anh giờ đây dí sát mặt mình vào gương mặt dễ thương của Phương Ly nhẹ nhàng nói:

“Bây giờ cô tính làm sao đây?”

“Sao là sao, lỡ rồi thì thôi có gì đâu! Anh cũng có bị thương chỗ nào đâu mà đòi công bằng gì?”

Phương Ly trực tiếp khoanh tay lại không nói lý lẽ với Thu Phong.

Nghe vậy Thu Phong tặc lưỡi nói:

“À ừ! Chắc chị Lục biết cũng không sao đâu nhỉ? Ngày đầu tới đây đã bị người của chị Lục đánh này, rồi bị ức hiếp này, ôi... Thậm chí còn bị chửi nữa. Chậc chậc... Sau chuyện này chắc chị Lục sẽ ghét ai kia lắm ta ơi...”

“Áy áy đừng đừng, đừng nói gì với chị Lục cả. Tôi xin anh, anh muốn gì cũng được đừng nói chị Lục biết, chị Lục mà ghét tôi tôi sống không nổi đâu!”

Nghe Thu Phong nhắc đến Lục Nương, Phương Ly ngay lập tức chạy lại giữ lấy tay Thu Phong mà nài nỉ.

“Là cô nói đấy nhá!”

“Ừ ừ, đừng nói với chị Lục thì cái gì cũng được.”

Không biết là ngu thật hay giả ngu mà Phương Ly có thể nói cái câu Thu Phong làm gì cô cũng được.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Chiến Tranh?

Trời tối Lục Nương lại đến căn hộ mà cô giao cho Thu Phong, cùng với Phương Ly xách theo một đồng đồ ăn.

“Cám ơn chị Lục nhé, đồ ăn ngon lắm!”

Lúc này Thu Phong đang vừa gặm mấy cái đùi gà vừa nói. Tính tới nay Thu Phong chắc nấu mì ăn cho nhanh, tại con Mực tới giờ vẫn chưa xách đít về mà anh lại lười đi tìm nó quá. Nó cũng thông minh chắc lát nó sẽ mò về, không thì mai tìm nó về sau cũng được.

Nhìn Thu Phong ăn mà Lục Nương cứ cười khúc khích một hồi sau lại nở một nụ cười duyên ra nói:

“Đồ ăn không phải chị mua đâu, là bé Ly dành mua cho em đây!”

“Dạ em cám ơn... Phụt!!!!... Cái gì?”

Có lẽ do tập trung quá nhiều vào việc ăn nên Thu Phong có chút không tiêu hóa kịp lời nói của Lục Nương. Cái quái gì vậy? Con tiện tì Phương Ly mà mua đồ ăn cho anh á?

Thu Phong vút đùi gà đang gặm dở lên trên bàn xong mặt anh dần ra nhìn chăm chăm vào Phương Ly một hồi.

Bị người khác nhìn Phương Ly có chút không được tự nhiên liền giả bộ tránh tránh mặt đi chỗ khác không dám nhìn thẳng mặt của Thu Phong nữa.

“Ê con quỷ kia. Mày khi không mua đồ ăn cho tao? Có mục đích gì nói mau! Tao tưởng đồ ăn này giờ là của chị Lục mua làm tao ăn khi thế này giờ... Nói! Mục đích mày mua là gì... Hmm nhớ không lắm hồi chiều hình như...”

Nghe Thu Phong nhắc tới vụ hồi chiều bỗng nhiên Phương Ly đứng dậy một cái đùng, sau đó mặt cô lăm lăm lì lì vòng ra phía sau lưng Thu Phong.

Chứng kiến quả mặt đỏ của Phương Ly khiến Thu Phong cảm thấy có gì đó bất ổn, hình như anh đùa dai quá rồi thì phải.

“Anh Phong đẹp trai à... Mình là người một nhà mà, em làm em gái nên hôm nay mới mua gà vịt sang cho anh ăn đó! Anh chẳng thương em gì cả, cái gì nhớ thì nên nhớ cái gì quên thì nên quên đi ha... Khỏe khỏe khỏe ha!”

Lúc này Phương Ly vòng ra phía sau Thu Phong vừa bóp vai, vừa đấm bóp, xoa bóp các kiểu cho Thu Phong và vừa nói. Giọng điệu của Phương Ly thì lúc lên lúc xuống, lực bóp vai Thu Phong lúc mạnh lúc yếu, nhưng với cái lực đó anh cảm nhận được con quỷ nhỏ này khỏe thật, lòi thẳng cu Nhật Cường ra cho con bé này đấm bóp có mà gãy hết cả xương vai mà may đối với anh lại không ảnh hưởng.

“Hai đứa thân với nhau như vậy từ khi nào thế? Thân được vậy thì tốt, chị cứ sợ Phong không chịu nổi con bé Ly thôi.”

Lục Nương che miệng cười hi hi nói xấu Phương Ly trước mặt cô ả.

Đang bóp bóp cái vai cho Thu Phong, Phương Ly nghe bà chị Lục Nương của mình nói vậy liền la lên:

“O! Em như vậy hồi nào? Em có làm cái gì đâu mà chị nói em vậy...”

“À ừ chắc không có, phải có người ta mới nói chứ.”

Lục Nương lúc này trông thật đáng yêu, cô chu cái mỏ của mình lên trả treo lại với Phương Ly. Đây cũng là lần đầu tiên Phương Ly thấy cái hành động này của Lục Nương.

“Em làm gì vậy? Bỏ tay ra cái con bé này!”

Bất ngờ Phương Ly bước tới vén tóc Lục Nương ra rồi cô ả tóc vàng ấy dùng tay cô đặt lên trán Lục Nương. Thấy vậy Lục Nương mới la lên một tiếng.

“Chị hôm nay hành động ngộ lắm nha!”

Phương Ly chia ngón tay vào mặt Lục Nương mà dùng cái chất giọng cực kì biểu cảm cực kì đá đều mang một hàm ý sâu sắc nào đó đá Lục Nương.

“Ồ ồ, hay là ai kia hành động cũng khác quá ta...”

Lục Nương cũng chẳng vừa, cô cứ liếc liếc ánh mắt của cô về phía Thu Phong.

Theo dòng ánh mắt của Lục Nương, Phương Ly cũng liếc nhìn theo. Vô tình trong đầu hai người đàn bà này nổi lên cùng một dòng suy nghĩ.

Tất cả mọi chuyện là do thằng đàn ông đang ngồi kia, lúc này hai người đồng thời nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

Bị hai cặp mắt khác giới nhìn chăm chăm mà một trong hai nàng lại một xinh đẹp tuyệt trần một thì ngực to vô đối cứ nhìn anh như vậy khiến anh không thoải mái chút nào.

“Mặt tôi có dính cái gì sao mà hai người nhìn ghê vậy!”

“Không có gì!”

Cả hai người phụ nữ đồng loạt lắc đầu.

Điều này cũng thấy Thu Phong cảm thấy khá khó hiểu, thôi kệ vậy.

Chừng một tiếng sau thì hai người phụ nữ ấy rời khỏi, bỏ lại một đồng bầy nhầy khiến anh phải lật đật đi dọn, xong xuôi anh bắt tay vào rửa chén luôn. Dù gì cũng là họ mang đến cho mình ăn mà, mỗi tội bầy nhiều quá thôi.

“Cạch cạch cạch...”

Thu Phong vừa đeo găng tay vào chuẩn bị rửa chén thì nghe tiếng động thân quen bên ngoài cửa. Lắc lắc cái đầu của mình Thu Phong khẽ cười một tiếng vừa đi vừa tháo một găng tay bước ra mở cửa.

Đúng như anh nghĩ xuất hiện đằng sau cánh cửa không ai khác chính là con giặc tên Mực. Lúc này miệng nó ngậm cổ một con gà trống đã chết đuôi con Mực thì cứ ngoe nguẩy qua lại.

“Tao cũng mới ăn gà xong, mày cũng có món gà ngon nhỉ! Cơ mà đưa đây tao xem nào?”

Thu Phong cười phì ra một tiếng vừa nói vừa chìa tay ra kêu con Mực đưa con gà trên miệng nó cho anh xem.

Dường như không giống mấy con chó khác, con Mực này không sợ Thu Phong cướp đồ ăn của nó bởi nó tin có cướp chưa chắc cướp được từ cái mõm đen của nó à nha.

Nhận lấy con gà vừa mới chết còn hơi ấm trong lòng bàn tay mình... Quan sát một hồi Thu Phong trả lại cho con Mực rồi nói:

“Bà mẹ mày! Đây là con gà giống nhà người ta, mày lôi đi mày ăn của người ta lấy gì người ta phối giống. Cái con nghiệt súc này!” – vừa chửi con Mực anh vừa gõ lên đầu nó một cái rồi nói tiếp “Lần trước thì bắt gà đá của đám thằng Chí Khải ăn, QCIGXbR giờ lại đến con gà trống của cái nhà xui xẻo nào thế không biết. Làm ơn lần sau mày bắt mấy con gà mái mà già già không còn khả năng đẻ trứng ấy... Mà thôi để mai tao dặn bọn nó mua mấy cân thịt bò chất trong tủ cho mày, nuôi mày đúng là tốn tiền mà chẳng được cái tích sự gì mà!”

Thấy Thu Phong chửi mình nguyên một mạch con Mực hình như tính người trời dấy nó cảm thấy tội lỗi liền nhả con gà trống xuống đẩy đẩy về phía Thu Phong rồi nhìn anh với một ánh mắt đầy thành khẩn.

“Đẹp đi! Lỡ chết rồi thì mày ăn dùm tao cái, ăn xong tự dọn đồng xương với đồng lông đừng bắt tao hầu mày. Tao để cửa đây ăn xong rồi thì tự lết xác vào mà đóng cửa, tao đi rửa chén. Bớ tổ nhà mày!”

Hành động của con Mực khiến anh cũng phì cười, anh đá con gà về lại phía nó rồi bắt nó ăn, tự ăn tự dọn như con người. Nếu để kẻ khác chứng kiến cảnh này thì tới cả cảnh sát huấn luyện chó nghiệp vụ còn không tin được. Có thể nói chuyện với chó mà như trò chuyện với người, đặt trước cho nó một loạt hành động để nó nghe theo thì cực kì khó tin cộng với cực kì hiếm.

Trên đời này không phải không có loại chó nghe được người như vậy, có mà cực kì hiếm. Tính toàn thế giới cùng lắm chỉ có vài con chó mới được như vậy mà thôi, và Thu Phong may mắn được một con trong số vài con đó và có lẽ anh cũng không biết con chó của anh này nó có một đặc điểm không một thứ gì trên thế giới này có thể tưởng tượng được.

...

Rửa chén xong xuôi Thu Phong nằm coi ti vi cũng gần tới mười giờ chuẩn bị đi ngủ để ngày mai dậy sớm tiếp quản địa bàn cùng với Phương Ly thì bất ngờ điện thoại anh reo lên. Là chiếc điện thoại đập đá quả pin hiện đại xài cả tháng chưa hết.

Sim anh gắn trong chiếc điện thoại này là sim cá nhân chỉ có một vài người quan trọng như ba anh hay một vài người khác, thậm chí đến mẹ anh cũng không biết số này.

“Alo?”

“Alo? Phong hả?”

Giọng nói quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia, vừa nghe giọng Thu Phong liền biết là ai.

“Đạt?”

“Ừ là tao!”

Đúng như anh đoán người gọi tới là Huỳnh Đạt thằng bạn thân của anh ở cả hai thế giới, ở thế giới này thân phận của Huỳnh Đạt còn bá đạo hơn những gì Thu Phong biết ở cái bề nổi kia.

“Tao gặp chuyện cần mày phải ra mặt, giúp tao được không?”

Giọng thành khẩn của Huỳnh Đạt vang lên khiến Thu Phong cảm thấy nghi ngờ.

Thằng bạn này của anh rất ít khi có chuyện gì nhờ đến anh, thường thì nó toàn giúp anh thì đúng hơn, theo suy nghĩ của anh là vậy nhưng sự thật phải vậy không cũng không chắc được.

“Chuyện gì mà cần tới tao? Nói đi!”

“Mày nhớ có lần tao nói thân phận của ông cố tao cho mày nghe không, cũng vì chuyện đó mà tao gặp chuyện rồi đây! Bây giờ người Amecanda gốc Xích (Đại loại như người Mỹ gốc Việt) đang đòi tao về lãnh đạo họ. Đường như cũng sắp xảy ra chiến tranh rồi! Thôi cái này không nói trên điện thoại được, mày đang ở đâu ngày mai tao qua?”

“Quảng Phúc, Quận Bình Phúc! Mai gọi tao.”

Nói xong Thu Phong trực tiếp cúp máy.

Lúc này anh đang lo lắng cái chuyện quái gì đang diễn ra đây, ông cố của Huỳnh Đạt là ai? Chiến tranh gì ở đây? Thu Phong đang cảm thấy dung lượng não của mình càng ngày càng sai, sự mất trí nhớ của anh càng lúc càng nặng.

Nhưng Thu Phong lại không biết rằng Huỳnh Đạt thực chất kể cho người giống anh tên Quốc Phong về người ông cố ngoại của Huỳnh Đạt thuở trước thế chiến thứ ba Xích Quỷ có tồn tại một người gọi là tổng thống thứ hai của đất nước Xích Quỷ.

Ông cố của Huỳnh Đạt đã lãnh đạo một nửa miền Nam và sau đó thất thế phải dẫn dân chúng và binh lính lưu lạc ở quốc gia tự do khác là Amecanda. Nước đứng đầu về nguồn kinh tế thế giới hiện nay. Sau khi trốn được qua đất nước đó thì ông cố của Huỳnh Đạt cũng bị ám sát mà chết về sau gia đình Huỳnh Đạt lại phải trốn sang đất nước khác cho đến thời của mẹ anh mới về lại Xích Quỷ sinh sống và hạ sinh ra anh.

Chuyện này tới giờ Thu Phong vẫn không biết đúng hơn người biết là Quốc Phong chứ không phải Thu Phong. Nhưng ngày mai thôi khi Huỳnh Đạt bay từ Amecanda về Thu Phong sẽ biết hết tất cả.

Không biết lý do tại sao lúc này toàn thân Thu Phong nổi hết da gà, anh đang có dự cảm điều gì đó không tốt đang xảy ra. Thế giới này lại sắp loạn nữa rồi, thời thế chưa chắc sẽ tạo ra anh hùng nhưng trong thời thế mới có anh hùng xuất hiện.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Mục Đích Đến Của Huỳnh Đạt

Qua ngày hôm sau Thu Phong được Phương Ly dẫn đi tiếp quản địa bàn cùng cô, cô giới thiệu anh với tất cả những anh em trong băng của Lục Nương tại địa bàn phố đèn đỏ này. Có điều hơi phiền một cái là Thu Phong phải đi từng chỗ từng chỗ một để ra mắt tất cả bởi mọi người ai nấy cũng đều phải duy trì hoạt động không thể nào mà tập trung hết lại một chỗ được nên chỉ hơi phiền là ở chỗ đó mà thôi.

“Dạ em chào anh!”

“Chào em. Cố gắng giúp đỡ nhau nha, chuyện hôm qua cũng do con Ly nó bày trò, anh cũng đánh không mạnh tay đâu. Thôi cứ cho anh xin lỗi cái đã!”

Trong một dãy phố có quán nước lề đường, tất nhiên vẫn là phố đèn đỏ rồi tại vì phố đèn đỏ này là cả một con phố rộng cơ mà. Quán nước ấy có mấy cái bàn kê ra ngoài đường, lúc này cũng cỡ chừng mười thanh niên đứng lên tay bắt mặt mừng với Thu Phong, điều đáng nói ở đây là thanh niên nào mặt mày cũng vạm vạc không được tự nhiên cho lắm.

Tên nào tên đấy nói chuyện với Thu Phong cứ dạ dạ vâng vâng suốt. Không cần nói nhiều thì cũng biết mấy tên này là số ít trong bốn chục thằng hôm qua đánh nhau với Thu Phong mà bị hành cho ra bã. Nên giờ khi gặp mặt Thu Phong lại còn biết được đây là anh lớn được chị đại Lục Nương tin dùng, đã vậy còn công khai chửi nhau với Phương Ly mà Phương Ly nổi tiếng con đàn bà chanh chua lại chẳng thể làm gì được.

Chỉ cần một trong ba hành động trên của Thu Phong thôi đủ khiến bọn chúng phục Thu Phong sát đất rồi chứ đừng nói là cả ba cái trên đều dồn vào một người như Thu Phong kia.

Đang tính nói gì với đám người này nữa thì lúc này điện thoại Thu Phong reo lên, là chiếc đập đá của anh. Nhìn vào màn hình điện thoại thì lại là một dãy số khác nhưng do hôm qua Huỳnh Đạt có gọi tới nói hôm nay sẽ tới đây nên anh đoán chắc người gọi tới chỉ có là nó:

“Alo! Đạt à?”

“Ừ, tao đang ở Quận Bình Phúc đây.”

“Rồi mày ở chỗ nào tao qua.”

“Em ơi cho hỏi chỗ này tên gì ấy nhờ? Địa chỉ nữa!”

Lúc này Huỳnh Đạt vốn đang nói giọng Nam thì chuyển sang khẩu âm giọng Bắc quay sang hỏi cô nhân viên phục vụ xinh đẹp đứng bên cạnh.

“Dạ thưa quý khách đây là quán Hồng Phận Nhan Lâu ạ, địa chỉ số XXXX đường XXX!”

Giọng trong trẻo của cô gái phục vụ vang lên bên tai Huỳnh Đạt.

“Rồi cảm ơn em nhé... Em đi phục vụ trước đi, anh đợi bạn tới rồi gọi món sau!”

Huỳnh Đạt gật cảm ơn cô nàng nhân viên xinh đẹp một tiếng rồi tiếp tục quay sang nói điện thoại với Thu Phong.

“Địa chỉ là...”

“Tao biết quán đó rồi! Mà cũng biết lựa chỗ đấy, lát nữa tao sẽ cho mày chiêm ngưỡng người đẹp.”

Huỳnh Đạt chưa kịp nói cái gì xong thì dường như qua điện thoại Thu Phong đã nghe được địa chỉ. Trùng hợp quán Huỳnh Đạt lựa chọn để ngồi lại chính là quán của Lục Nương, như vậy càng tốt đỡ phải gặp nhiều ánh mắt soi mói!

Chừng nửa tiếng sau Thu Phong bắt taxi đến trước Hồng Phận Nhan Lâu của Lục Nương.

Có một điều buồn cười rằng Thu Phong vừa bước xuống xe chưa được mười giây nữa, anh đang đứng đợi taxi thối tiền cho mình thì lúc này mấy thằng bảo vệ của Hồng Phận Nhan Lâu quán dàn hàng ngang đứng phía sau lưng Thu Phong.

“Chào anh Phong!”

Đồng thanh hơn mười tên bảo vệ mặc áo đen uy nghiêm đứng cúi đầu chào Thu Phong, một chàng thanh niên da ngăm ăn mặc bình thường chẳng có gì đặc sắc.

Nghe tiếng Thu Phong liền quay đầu lại chứng kiến cảnh tượng trên anh chẳng biết nói gì, anh nhớ mới hôm qua bọn chúng đòi sống đòi chết tống anh ra khỏi quán cơ mà sao hôm nay thay đổi nhanh vậy.

“Anh... Anh gì ơi... Tiền... Tiền thối của anh!”

Anh chàng taxi ngồi bên trong xe lấp ba lấp bắp gọi Thu Phong.

“À ừ!”

Vừa thấy Thu Phong nhận lấy tiền thối thì anh chàng taxi này chạy đi luôn không dám đứng lại nữa.

Cất vài đồng lẻ vào trong bóp xong Thu Phong quay người lại nhìn đám bảo vệ vẫn đứng cúi đầu ở đó cười nói:

“Tính không cho tôi vào à mấy anh?”

“Dạ tụi em không dám!”

Nói rồi đàn bảo vệ tách ra làm hai cho Thu Phong một con đường để đi.

Vừa đi Thu Phong vừa lắc đầu vừa cười, sau đó anh rút điện thoại ra gọi cho Huỳnh Đạt.

Xác định được Huỳnh Đạt đang ở trên lầu 5 Thu Phong trực tiếp lên thang trên đó.

Một lát sau, nhờ sự dẫn dắt của nhân viên Thu Phong tới được bàn của Huỳnh Đạt chứ nếu không ở một cái quán rộng như thế này tìm từng phòng từng bàn một xác định vị trí cũng là một vấn đề nan giải.

“Phong!”

Ngồi đó từ xa Huỳnh Đạt đã thấy Thu Phong, anh liền giơ tay lên vẫy Thu Phong về phía mình.

“Được rồi cảm ơn em nhé!”

Nói một tiếng cảm ơn với nhân viên Thu Phong bước dần tới chỗ Huỳnh Đạt.

“Mấy tháng rồi không gặp, hà hà!”

Thu Phong cười hà hà bước tới dang tay ôm Huỳnh Đạt một cái rồi buông ra.

“Lớn rồi, có còn như trước đâu. Mà cũng biết những người như mình ai cũng bận cả. Mà lúc này mày làm gì rồi sao lại ở Bắc? Ở cái thành phố này vậy?”

Huỳnh Đạt với Thu Phong vừa ngồi xuống liền chụm lại bàn chuyện với nhau một hồi mới quên mà mình chưa gọi món.

Thấy nữ nhân viên cứ đứng đó chầu trực đợi khách gọi món khiến Huỳnh Đạt cũng thấy ngại ngại vì quên gọi món liền nói:

“Em cầm lấy menu lựa dùm anh vài món đi, không cần báo lại đâu lựa tầm mười món rồi đem lên đây. Cho anh thêm hai phần nước hoa quả nhé! Anh tin em, rồi đi đi cô bé!”

Vừa cầm cái menu trên tay đưa cho nhân viên phục vụ, Huỳnh Đạt vốn đã có vẻ đẹp trai khi cười lên nụ cười anh rạng như ánh mặt trời vậy khiến cô nhân viên có chút thất thần. Một vài giây sau cô nàng mới tiêu hóa được lời nói của Huỳnh Đạt sau đó dạ dạ vâng vâng vài tiếng rồi rời đi.

Khi cô nàng vừa cất bước đi Thu Phong nghe loáng thoáng đâu vài câu “Người gì mà đẹp dữ vậy?”.

“Tao thua mày rồi!”

Thu Phong ngồi lắc lắc cái đầu cười nói.

“Phải như vậy mới có gái xinh theo chứ mày?”

Khi vừa nói ra câu này bỗng nhiên Huỳnh Đạt cảm thấy mình sai sai cái gì đó sau đấy anh liền nhìn Thu Phong rồi lại cười hì hì.

Thấy vậy Thu Phong cũng biết nó cười cái gì. Huỳnh Đạt nói như vậy mới có được gái xinh vậy Nhược Y của Thu Phong là gì? Từ trước đến nay phải nói rằng mặc dù Huỳnh Đạt có rất nhiều mỹ nữ vây quanh nhưng chưa bao giờ có một ai xinh đẹp như Hạ Nhược Y của Thu Phong đây cả.

“Thôi được rồi cười con mẹ mày!”

Chửi vui một câu với Huỳnh Đạt, sau đó Thu Phong tính nói cái gì đây mà tạm thời anh quên mất lại bị Huỳnh Đạt hỏi ngược lại.

“Sao mà giờ mày ở cái chỗ quái quỷ này vậy? Nghe đồn mày rời quân đội rồi mà sao lại ở đây? Làm nhiệm vụ gì à?”

Huỳnh Đạt hỏi Thu Phong một câu rất là ngây ngô. Nhưng hỏi như vậy cũng đúng bởi bằng đi một thời gian Huỳnh Đạt sau khi biết được tin tức của Thu Phong cũng không thường xuyên hay hỏi nữa.

Thời gian chủ yếu của Huỳnh Đạt là ở bên Trung Đông duy trì hoạt động của tổ chức mình ở đó, nguồn tài lực chính thì lại ở Amecanda nên hiếm khi nào Huỳnh Đạt về nước. Có về nước thì có mẹ anh ở đây anh mới về sẵn tiện thì giao du với đám người trong tứ đại thiếu gia thành Châu Lang luôn.

Chuyện này Thu Phong cũng không thể nói ở đây khơi khơi cho Huỳnh Đạt nghe được nên anh đáp:

“Chuyện này để sau hãy nói. Chung quy là tao không được rời khỏi quân đội mặc dù tao chẳng còn cái tác dụng gì trong đó nữa mà vẫn bằng mọi cách giữ tao lại để lợi dụng những gì tao có!”

“Những gì mày có?”

Huỳnh Đạt thấy khó hiểu lại hỏi Thu Phong.

“Kỹ zGgrNzT năng chiến đấu của tao.”

“À à tao hiểu rồi!”

Nói tới đây Thu Phong không cần nói tiếp Huỳnh Đạt cũng hiểu đại khái. Trên cơ bản mặc dù không rõ ràng về mục đích của Thu Phong khi ở đây nhưng anh lại biết về sức chiến đấu quái vật kia của Thu Phong, không biết đào từ đâu ra mà từ kỹ năng, độ cứng cỏi, tinh thần, cho đến kinh nghiệm của một quân nhân tinh nhuệ nhất lại nằm trong người Thu Phong.

Huỳnh Đạt cũng hiểu mục đích của bọn chính phủ Xích Quỷ là gì, xui cho Thu Phong lại đi trên con đường này để họ lợi dụng. Khi trước khi Thu Phong quyết định gia nhập quân đội, mọi người xung quanh không ai cấm cản có duy nhất Huỳnh Đạt là không đồng ý bởi hơn ai hết anh là kẻ có ông cố là vị tổng thống thứ hai ở miền Nam là người nhà của một chế độ trái ngược với chế độ của nước Xích Quỷ bây giờ nên Huỳnh Đạt biết cái độ thối nát của chính phủ Xích Quỷ nó như thế nào.

Dù vậy khuyên Thu Phong à không đúng hơn là Quốc Phong tới mức đó mà Huỳnh Đạt nhận lại chỉ là nụ cười nhếch mép của Quốc Phong và một lời nói “Mày tin tao đi! Tao không ngu như mày tưởng.”

Sự thật là đến bây giờ vẫn chưa chứng minh được, Quốc Phong hiện giờ là Thu Phong hiện nay vẫn không thể dứt ra khỏi quân đội được.

Mà mục đích Huỳnh Đạt hôm nay tới đây là nhờ Thu Phong ra mặt giúp là giúp về phần danh phận thiên tài quân sự Nguyễn Quốc Phong mà thôi.

Quốc Phong là một chàng thanh niên thiên tài được cả thế giới kính nể nhưng những người xa xứ hiện đang lưu lạc ở bang Lima mà tiểu bang mà hầu hết người ở đó là người Xích Quỷ xa xứ vào những năm thế chiến thứ ba. Họ là những người miền Nam không chịu nổi chế độ mới của Xích Quỷ

nên đã trốn sang đó tới tận bây giờ và hiển nhiên họ căm thù những kẻ đến từ nước Xích Quỷ mà sống sung sướng ở trong cái chế độ đó. Và nhất là Quốc Phong kẻ mang lại danh tiếng cho Xích Quỷ, một thiên tài vừa bị căm ghét vừa cảm thấy thương tiếc vì đã phục vụ cho cái chế độ đó của Xích Quỷ.

Và hiển nhiên Thu Phong ra mặt sẽ rất có tiếng nói đồng nghĩa với việc rất dễ bị ghét nếu nói hằn ra quan điểm của mình.

Vậy quan điểm của Thu Phong là gì? Nguyên chết phục vụ cho Xích Quỷ hay phản nước? Huỳnh Đạt vô tình ép Thu Phong phải tỏ ra cái lập trường này của mình, chuyện mà đáng ra sau này khi có chiến tranh Thu Phong mới phải chọn lựa thì ngay bây giờ thằng bạn thân nhất của anh lại bắt anh chọn nó.

Huỳnh Đạt cũng bị ép, anh bị những người ở đó ước thúc ép gọi anh về lãnh đạo họ trên danh nghĩa để tạo ra một chế độ chống đối lại chế độ hiện tại ở Xích Quỷ. Huỳnh Đạt chỉ là muốn Thu Phong ra mặt nói ra lập trường của mình, nếu theo họ Thu Phong có thể khuyên họ dịu lại đời thời cơ, còn nếu không theo họ thì Huỳnh Đạt chết chắc rồi.

Mục đích Huỳnh Đạt tới đây để khuyên Thu Phong chỉ có nhiều đó mà thôi.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Không Đề

CHƯƠNG 174: Không đề.

“Thôi chuyện kia của mày ở đây nói không được! Đợi tao chút...”

Bàn về vấn đề của Huỳnh Đạt là một vấn đề khá nhạy cảm nhưng không thể nói ở đây được mặc dù biết mỗi bàn trong quán cách nhau khá xa. Không có gì có thể đảm bảo rằng không có người đi theo Huỳnh Đạt mà nghe lén, hay có người đi theo Thu Phong để nghe lén mà đến anh cũng không biết.

Hiện tại đúng thật Thu Phong có người theo dõi, kẻ đó là Đình Thu hộ vệ thân cận của bố già anh Nhất Phương. Thi thoảng Đình Thu vẫn thông báo cho Thu Phong rằng có người theo dõi anh nhưng không có ý đồ gì bất chính, chỉ theo dõi khoảng một hai ngày rồi lại mất tích. Thật sự nếu không có Đình Thu nói Thu Phong không hề hay biết tí gì bởi những kẻ theo dõi anh hầu hết là dị năng giả có khả năng ẩn thân hay những gì đó đại loại như vậy.

Nói với Huỳnh Đạt một câu Thu Phong lấy điện thoại cảm ứng của mình ra gọi vào số của Lục Nương.

“Tút tut!” – Một hồi sau điện thoại được kết nối.

“Alo? Con bé Ly lại gây rối gì cho em hả Phong?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Lục Nương vang lên khiến Thu Phong cũng phải nổi da gà một cái.

Rùng mình một giây sau đó Thu Phong lại nói vào trong điện thoại:

“Em có thằng bạn bên nước ngoài về, chị có thể giúp em có một phòng kín để nói chuyện với nó được không? Tiền bạc không thành vấn đề!”

“Em nghĩ chị là ai mà đi lấy tiền người của mình? Em đang ở quán chị đúng không? Ban nãy có người lên báo rồi, chị đang đi xuống chỗ em đây đợi tí!”

Nói xong Lục Nương trực tiếp cúp máy.

“Mày gọi cho ai vậy?”

Huỳnh Đạt thấy Thu Phong hình như có quen biết ai đó ở quán ăn này nên thắc mắc hỏi.

“Lát đi mày sẽ thấy bất ngờ.”

Thu Phong cười cười quăng cho Huỳnh Đạt một câu nói bất ngờ.

Còn có gì bất ngờ đối với một người danh vọng như Huỳnh Đạt nữa sao? Theo như cách Thu Phong nói chuyện thì Huỳnh Đạt anh cũng đoán ra được chắc hẳn là Thu Phong quen chủ của quán ăn toàn người đẹp này hay ít nhất cũng là quản lý. Chuyện đó thì quá rồi bình thường đối với một người như Thu Phong rồi còn điều gì nữa mà khiến Huỳnh Đạt phải bất ngờ? Đó là điều anh hơi thắc mắc một tí thôi chứ chẳng để tâm cho mấy.

Một hồi sau Huỳnh Đạt đang ngồi ngắm nhìn xung quanh quán thì vô tình ánh mắt anh đảo sang hướng thang máy. Giờ khắc này cánh cửa thang máy khẽ mở, từ bên trong đập vào mắt Huỳnh Đạt hình ảnh một người phụ

nữ đẹp, đẹp không tì vết bước ra. Đẹp đến nỗi Huỳnh Đạt không còn từ nào để diễn tả, nhìn người phụ nữ ấy Huỳnh Đạt không thốt lên được lời.

Lúc này càng bất ngờ hơn khi Huỳnh Đạt thấy dường như người đẹp ấy đang bước về phía này. Lấy lại bình tĩnh Huỳnh Đạt chưa phải là chưa thấy người đẹp như vậy, anh cũng thấy qua Nhược Y của Thu Phong rồi, đẹp không kém nhưng dù gì vẫn là người của Thu Phong anh không thể nào tư tưởng tới được.

Khẽ quay sang nhìn Thu Phong, Huỳnh Đạt thấy Thu Phong đang ngồi bấm điện thoại anh liền khều khều Thu Phong rồi nói:

“Ê! Quán này công nhận nhiều người đẹp thật.”

“Ừ đương nhiên rồi!”

Không quan tâm đến lời nói của Huỳnh Đạt, Thu Phong cứ thản nhiên trả lời.

Thấy Huỳnh Đạt bực Mực giật lấy điện thoại của Thu Phong rồi gần giọng nói:

“Quay đầu sang nhìn đi kia. Không nhìn rồi bảo sao tao lại không nói mày!”

Bị mất thứ trên tay khiến Thu Phong phải nghe theo lời Huỳnh Đạt mà đảo mắt đi. Đập vào mắt anh là thân hình bóng bẩy cộng với gương mặt đẹp tuyệt trần của Lục Nương.

Thấy vậy Thu Phong liền đứng lên bước về phía cô ta.

“Ê đi đâu vậy?”

Huỳnh Đạt nhìn theo Thu Phong đang bước đi về phía người đẹp ấy liền lập tức anh kêu Thu Phong lại.

“Chị Lục!”

“Phong!”

Đáp lại lời chào của Thu Phong, Lục Nương cười một tiếng bước dần đến chỗ anh.

Theo đó Huỳnh Đạt cứ thế ngơ ngác mà nhìn theo không biết nói gì. Anh cảm thấy dường như dạo này xung quanh Thu Phong xuất hiện quá nhiều người đẹp đi, không hẳn là nhiều chỉ tại Huỳnh Đạt nghĩ quá lên mà thôi.

“Giới thiệu với chị đây là thằng bạn chơi cùng thuở nhỏ với em! Nó làm việc ở bên Anmecanda hôm nay nó về nước chơi, tên nó là Huỳnh Đạt...” – một bên Thu Phong vừa giới thiệu Huỳnh Đạt với Lục Nương song cùng lúc anh giới thiệu ngược lại: “Đây là chị Lục Nương, mỹ nhân đẹp nhất đất nước này. Hôm nay gặp được chỉ là vinh hạnh của mày đấy!”

“Chị?”

Huỳnh Đạt đang cảm thấy có gì đó không đúng. Người con gái trước mắt này theo như Huỳnh Đạt đoán cùng lắm cũng chỉ hai mươi mà thôi, cái gương mặt sắc sảo đến trẻ trung thế kia làm gì có chuyện hơn tuổi Thu Phong được. Anh và Thu Phong năm nay cũng 27 28 tuổi gần 30 rồi chứ còn ít ỏi gì nữa, nếu để Thu Phong gọi bằng chị mà với gương mặt như thế ít nhất người nào đó cũng phải hơn Thu Phong đến bốn năm tuổi, hơn một hai tuổi đơn giản thì chưa đủ tư cách dù đẹp đến mức nào đi chăng nữa.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của anh bạn Huỳnh Đạt, Lục Nương che miệng lại cười duyên khẽ dùng cái giọng trong như nước của mình nói:

“Khó hiểu quá phải không? Thực chất chị hơn thằng Phong nhiều tuổi lắm đấy... Hmm nhưng tuổi chính xác thì chị không nói đâu nhé!”

Vừa nói Lục Nương vừa vươn tay ra ngắt má Huỳnh Đạt một cái khiến mặt anh đỏ bừng bừng lên, vì là nhóm máu O nên Huỳnh Đạt rất dễ đỏ mặt. Bình thường thì chỉ có rượu bia vào hay hoạt động quá sức mới khiến mặt anh đỏ lên chứ hiếm khi nào Huỳnh Đạt đỏ mặt vì ngại cả.

Đứng trước mặt một người phụ nữ xa lạ, lại đẹp một cách khó hiểu kia. Một chàng trai gần 30 như Huỳnh Đạt đây cũng còn cảm thấy không được tự nhiên đã vậy còn bị chính người phụ nữ ấy để cho cô ta ngắt má anh một cách dễ dàng như vậy.

“Ô kìa! Bạn em vừa đẹp trai mà lại vừa dễ thương thế không biết. Nhìn kìa Phong, coi mặt bạn em đỏ lên hết rồi kìa... Ha ha...”

Dù là cười ha ha đi chăng nữa Lục Nương trông vẫn cười rất duyên. Cô liên tục chọc Huỳnh Đạt rồi lại quay sang vỗ vai nói với Thu Phong.

Thật sự lúc này Huỳnh Đạt không biết chui vào đâu cho hết ngại đây. Anh đang thắc mắc người phụ nữ này chui từ đâu ra thế không biết, tạo sao đến bây giờ người đẹp như vậy Huỳnh Đạt lại không hề hay biết gì.

Hiện giờ Huỳnh Đạt lại quay sang nhìn Thu Phong cầu cứu thì câu tiếp theo của Thu Phong như sét đánh vào trái tim yếu ớt của Huỳnh Đạt:

“Chị thấy nó được không em giới thiệu cho chị. Đảm bảo nó đủ khả năng khiến chị sung sướng hết cả cuộc đời này đấy a ha ha ha ha...”

“Mày...”

Mặt Huỳnh Đạt vốn đã đỏ nay càng đỏ hơn bởi vì câu nói của Thu Phong.

“Thôi chị không chọc nữa, hi hi. Nào hai đứa đi theo chị lên lầu trên!”

Nở một nụ cười duyên dáng Lục Nương nháy mắt với Thu Phong một cái sau đó cô lắc các vòng ba ngợp thờ của mình hướng cửa thang máy mà đi. Lúc này Thu Phong dường như nhớ ra cái gì đó liền quay qua quay lại thấy cô nhân viên khi nãy ơder đồ ăn cho hai người bọn anh mà gọi:

“Em ơi! Lại đây...”

Cô bé nhân viên nghe Thu Phong gọi mình liền lập tức mặt mày hơn hớn chạy lại. Khi cô bé phục vụ vừa bước qua ngang Lục Nương liền cúi dừng lại cúi đầu chào một cái rồi bước tiếp đến chỗ Thu Phong.

“Dạ quý khách cho gọi ạ!”

“À mấy món ăn khi nãy em gọi cứ theo đó mà làm, lát nữa chỉ cần đem lên trên là được...” – Nói tới đây Thu Phong quay sang hỏi Lục Nương: “Chị Lục mình lên lầu mấy vậy?”

“Lầu 10... Gọi món rồi à? Vậy thôi khỏi làm nữa đi, lầu 5 này nấu không ngon mấy. Lầu mười trên đó có bếp trưởng tự tay nấu ăn ngon hơn.”

Bỏ lại một câu đơn giản Lục Nương xoay người đi.

Thấy vậy Thu Phong lắc đầu nhìn sang cô bé nhân viên nói:

“Được rồi em cứ làm đi kệ bà, lát xuống anh ăn hết cho... Vậy nha!”

Không muốn làm khó nhân viên ở đây nên Thu Phong mới nói như vậy, biết là biết Lục Nương nói bỏ đi con bé sẽ không bị gì rồi dù gì cũng là bà chủ mà. Nhưng lỡ đâu bị quản lý nói thì ai biết được cơ chứ.

Cô bé nhân viên nhìn Thu Phong gật gật liên tục rồi sau khi thấy Thu Phong đi liền cúi đầu chào một cái.

...

“Thôi hai đứa ngồi chơi nhé! Chị đi có việc rồi, món ăn chị gọi hết rồi. Lát chỉ việc ăn và xách mông mà về thôi. Chị đi trước đây...” Lục Nương vừa dắt hai người Thu Phong vào một phòng VIP riêng biệt và kín mít, liền sau đó nói lời rời đi.

Huỳnh Đạt cùng Thu Phong sau khi thấy Lục Nương rời khỏi cả hai liền gật đầu một cái sau đấy cả hai lấy từ trong người ra một cái điện thoại rồi gắn cái gì đó vào trong điện thoại.

Hai người Thu Phong cầm lấy điện thoại đi vòng quanh căn phòng một hồi sau cả hai lại nhìn nhau gật đầu nói:

“Ôn rồi!”

“Ừ!”

Vừa nãy Thu Phong cùng Huỳnh Đạt là gắn thiết bị dò tìm đồ điện tử, dù rằng tin tưởng Lục Nương không ám hại mình cái gì nhưng làm vậy để cho chắc bởi chuyện Huỳnh Đạt nói sắp tới đây có liên quan đến chiến tranh nội quốc, không thể sơ suất được.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Lập Trường!!!

Trong căn phòng ngập tràn đồ ăn vốn từ đầu nóng hổi bốc nghi ngút khói thì giờ đây những món ăn bắt mắt ấy chỉ còn lại vẻ đẹp của nó còn hơi ấm đã lạnh từ lúc nào.

Giương mặt của Thu Phong lúc này nghiêm trọng hơn bao giờ hết, bởi cả hai tiếng đồng hồ qua anh nghe Huỳnh Đạt nói về những chuyện không tưởng ở cái thế giới này. Những thứ anh tưởng là mình biết nhưng bị mất trí nhớ khiến Huỳnh Đạt nói lại cho mình nghe.

Như đã nói Thu Phong hay đúng hơn còn gọi là Quốc Phong một thiên tài quân sự của thế giới nói chung và của Xích Quỷ nói riêng. Dù là được công nhận đến cấp độ thế giới đi chăng nữa thì Thu Phong vẫn thuộc quyền sở hữu của Xích Quỷ.

Nghe cũng khá nực cười ấy nhỉ? Con người mà bị coi như đồ vật phải thuộc quyền sở hữu của kẻ khác.

Về phần tin tức Thu Phong bị mất trí nhớ ra chỉ có vài người có thân phận mới biết được, còn đối với những người bình thường ví dụ như đám người Chí Khải ấy thì hoàn toàn không hề biết. Dường như bằng một cách nào đó thiên tài quân sự Nguyễn Quốc Phong dạo gần đây không xuất hiện trên ti vi nữa, tuy vậy chỉ có những người quan tâm đến chính trị thì mới để ý đến sự xuất hiện của Thu Phong (Quốc Phong) hay là không mà thôi.

Nói đi vẫn phải nói lại, nhắc về lịch sử thế chiến thứ 3 thêm một lần nữa. Lúc đó Xích Quỷ là một nước chỉ nằm trong top 10 về mặt quân sự lẫn kinh

tế mà thôi. Riêng Hoa Lương khi ấy lại nằm top 3, Nguyệt Quốc nằm top 6 (Nguyệt Quốc là một quốc gia nằm bên phía Đông Xích Quỷ, một quốc gia cô lập được bao bọc xung quanh là biển và Nguyệt Quốc cũng là quốc gia đi đầu về sáng tạo công nghệ lẫn trí thông minh của con người. Những đồ dùng vật chất, robot hay phương tiện hoặc bất cứ linh kiện hiện đại nào nếu muốn có những món đồ tốt nhất hãy tìm đến Nguyệt Quốc.)

Khi chiến tranh thế giới thứ 3 diễn ra Xích Quỷ lúc đó bị coi như là một miếng bánh béo bở vậy, tổng cộng chín nước nằm trong top 10 về kinh tế lẫn quân sự xông vào mổ xẻ nước Xích Quỷ ra thành chín phần, chín thuộc địa của chín quốc gia khác nhau.

Đất nước khi ấy bị chia năm xẻ bảy, lòng người bị chia cắt. Chưa kể người thường không thể sống sót, người dị năng thì lại chạy loạn. Mất kiểm soát, nói chung là một chữ loạn để hình dung.

Vậy mà ý chí con người Xích Quỷ vẫn bất khuất. Cái sai lầm muôn thuở khi xảy ra chiến tranh lấn chiếm các quốc gia lấy làm thuộc địa chính là nô lệ. Họ đã sai hoàn toàn khi không giết hết người dân Xích Quỷ khi ấy mà lại bắt họ làm nô lệ, thế giới bạo loạn thời kì chưa thịnh biết bao nhiêu quốc gia còn dòm ngó nhau để gây nên chiến tranh? Để người dân Xích Quỷ còn sống, còn sống là còn cơ hội cho họ khởi nghĩa.

Toàn nước Xích Quỷ khi ấy nổi lên hàng trăm cuộc khởi nghĩa cách mạng lớn nhỏ khác nhau. Điển hình là hai người có cuộc khởi nghĩa cách mạng lớn nhất nước lúc ấy. Một người là ông cố ngoại của Huỳnh Đạt còn một người khác chính là vị cố tổng thống đời thứ nhất vừa rồi của nước Xích Quỷ.

Kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc. Hai cưỡi cùng mục đích nhưng khác hướng đi, cuối cùng kẻ thắng là vị cố tổng thống bây giờ của Xích Quỷ. Thắng thì nói cái gì cũng được, ông cố ngoại của Huỳnh Đạt cũng là người

giúp phần giải phóng đất nước, cũng là người giải phóng cả một nửa quốc gia cuối cùng lại thất thủ dưới tay cựu tổng thống Xích Quỷ hiện giờ bởi cái chiến tranh nội bộ sau khi kết thúc chiến tranh thế giới.

Sau chiến tranh thế giới thì thế hệ sau đó của Xích Quỷ bị tẩy não, nói đúng hơn họ che giấu sự thật. Họ vu khống những người như ông cố của Huỳnh Đạt là một kẻ phản quốc hại dân không hơn không kém. Ngoài những huy hoàng mà họ đạt được thì những thất bại họ không hề nhắc đến.

Theo như sách giáo khoa lịch sử cho trường học ghi lại ở trong đó có nhắc khi kết thúc chiến tranh tại Xích Quỷ thì có khoảng hàng chục triệu người dân tị nạn sang các nước khác và bị xem là quyết định di tản theo chương trình trên nhưng có thể bằng phương tiện riêng, họ di tản do sợ cảnh “tắm máu” và trả thù của bên thắng cuộc. Và cái chữ “tắm máu” ấy lại bị đế quốc Amecanda nhồi nhét vào đầu người dân Xích Quỷ khiến họ lo sợ bằng cách rời khỏi nước. Cuối cùng trong sử sách ghi lại những người đã tị nạn rời khỏi quốc gia là những kẻ ngu muội phản động bởi thực tế chẳng có cuộc “tắm máu” nào xảy ra.

Đó là sử sách ghi cho con em Xích Quỷ đọc là như vậy. Sự thật đế quốc Amecanda khi ấy không hề buông ra một tin tức gì cả, ngược lại những người dân Xích Quỷ muốn tị nạn bên đế quốc Amecanda còn hỗ trợ để họ di cư sang các quốc gia khác mặc dù bên họ từng thuộc địa Xích Quỷ. Chiến tranh rất có nhiều thứ để nói và không nên nói.

Đúng hơn những người di cư sang Amecanda hay các nước khác tất cả là vì họ không muốn sống trong cái chế độ mới của Xích Quỷ. Hay đúng hơn những người thuộc chế độ thua cuộc cho đến tận bây giờ đều bị Xích Quỷ làm ngơ đi. Ví dụ điển hình như người dân sống trong Quận Ổ Chuột. Đa số người sống ở Quận Ổ Chuột trước đó từng ở miền Nam từng chiến đấu và theo phe ông cố ngoại của Huỳnh Đạt tất nhiên là tổ tiên của họ rồi, cùng lắm bây giờ chỉ còn vài lão bất tử còn sống thôi.

Những người thuộc chế độ kia còn sống ở Xích Quỷ tất nhiên rằng vẫn sống nhưng họ lại không có giấy tờ tùy thân, hay đúng hơn không được phép làm. Không có nhà cửa bởi quốc gia đã cho hẳn một cái quận đó ở riêng miền Bắc dành cho họ và chính phủ Xích Quỷ không thêm đoái hoài tới, tức sống chết mặc bay.

Thử nghĩ xem ở thế giới hiện đại không có giấy tờ như hộ chiếu, không có hộ chiếu thì không thể sang các quốc gia khác trừ khi vượt biên đi lậu sang tất nhiên bị bắt sẽ đi luôn. Háy khi ở trong nước mà không có chứng minh thư thì chắc hẳn bạn sẽ chẳng thuê được cái phòng trọ hay bất cứ nhà nghỉ nào cũng như đi xin việc làm. Đây gọi là “Ai cho tôi lương thiện” những gì tổ tiên làm tổ tiên chưa trả hết lại tới con cháu của họ. Dù chế độ này hay chế độ kia vẫn chưa hẳn là tốt.

Quay lại với vấn đề chính, hầu hết ai cũng biết sống trên đời này mọi cách bạn làm hay mọi thứ người khác làm dù đúng hay là sai đều sẽ luôn có hai luồng ý trái chiều với nhau tồn tại. Điển hình như Thu Phong nhà ta, mặc dù là thiên tài quân sự được mọi người kính nể nhất là với những người thuộc công dân Xích Quỷ.

Nhưng đối với những người tị nạn đến tận bây giờ vẫn còn đang ở Xích Quỷ thì sao? Họ có thực sự hâm mộ Thu Phong hay không? Hay chán ghét một thiên tài lại phục vụ cho kẻ không đâu.

Câu trả lời chắc chắn là có đấy, không chỉ ở thế giới mà nước Amecanda rất muốn có Thu Phong về trong tay mình, họ lợi dụng người dân tị nạn Xích Quỷ hiện đã là công dân nước Amecanda gây áp lực cho Huỳnh Đạt bởi họ biết Huỳnh Đạt chính là bạn thân của Thu Phong và cũng là một người từ danh vọng cho đến địa vị quyền lực không hề thua kém Thu Phong. Hay đúng hơn họ cần chính miệng Huỳnh Đạt truyền lời lại cho Thu Phong.

Mặc dù sau chuyện này suôn sẻ thì không sao, nếu thấy bại có khi Thu Phong với Huỳnh Đạt sẽ trở mặt thành thù thật.

Nhưng nào ai biết rằng cái daUEC4a thằng thiên tài ấy lại trở thành thằng bắt tài chỉ chuyên đi đánh nhau. Đúng hơn danh vọng và lời nói của Thu Phong là thứ họ nhắm tới.

Giờ khắc này sau một hồi suy nghĩ Thu Phong vẫn im lặng, những ngón tay của anh liên tục gõ đều trên bàn. Trong không gian tĩnh lặng Huỳnh Đạt cũng âm trầm chờ đợi câu trả lời của Thu Phong.

“Cộc cộc cộc cộc...”

Liên tục vang lên những tiếng đầu từ ngón tay của Thu Phong.

Cứ như vậy cho đến nửa tiếng sau Thu Phong dừng lại nhìn thẳng vào mắt Huỳnh Đạt hỏi một cách nghiêm túc:

“Chính xác thì bao lâu... Dự tính của bọn họ là bao lâu?”

Nghe Thu Phong hỏi Huỳnh Đạt cũng chậm rãi đáp:

“Theo như tao biết hiện giờ bọn họ đang dùng một cái đảng ảo khác để che giấu và dùng cái đảng ấy kích thích phản động qua mạng xã hội. Người dân từ học sinh cho đến phần tử tri thức nhưng nhiều nhất vẫn là học sinh đang dần biết nhiều về sự thật của đất nước này hơn...”

Trầm ngâm vài giây Thu Phong lại nói tiếp:

“Chẳng lẽ chính phủ không làm gì được cái mạng xã hội đấy sao?”

“Không! Hacker không đủ khả năng chưa kể chính phủ Xích Quỷ cũng không cấm cái mạng xã hội ấy được bởi mạng xã hội đó cũng là một nguồn

doanh thu kinh tế cực kì lớn. Thay vào đó chính phủ lại làm một trang ảo trên mạng xã hội đó để tuyên truyền sự đúng đắn sai lệch của họ.”

Huỳnh Đạt kiên nhẫn giải thích từng li từng tí cho Thu Phong nghe.

“Đang chuẩn bị sao? Vậy tao cũng là một trong các bước họ cần để thực hiện à? Chờ thời cơ??? Nực cười... Tao là món đồ sao?”

“Không phải... Mày là niềm hi vọng là tiếng nói của họ...”

“Thằng như tao là hi vọng cho ai? Mày đùa tao à? Mày cũng biết tao quên hết tất cả rồi, giờ tao chỉ biết đánh nhau. Dẫn dắt bọn họ sao? Xin lỗi tao không làm được, mày nên nhớ tao còn gia đình tao ở đây, chỉ cần tao làm sai cái gì gia đình tao sẽ gặp nguy hiểm và đó là điều tao không muốn!”

“Từ từ... Mày đừng nói vậy, nghe tao nói nốt!”

Huỳnh Đạt thấy Thu Phong bắt đầu mất bình tĩnh liền đưa tay ra ngăn lại để nói.

“Rồi nói đi!”

Dù rất khó chịu nhưng Huỳnh Đạt vẫn là bạn của anh anh không muốn trở mặt với nó.

Trong suy nghĩ của Thu Phong lúc này đang chán ghét cả quốc gia này lẫn những kẻ tị nạn kia. Đúng hơn anh ghét con người, thứ sinh vật đúng hơn không nên tồn tại. Chẳng hiểu từ khi nào Thu Phong lại tồn tại cái suy nghĩ con người nên chết hết đi, chắc là dạo gần đây thôi.

“Mày yên tâm nếu mày quyết định theo họ thì họ đảm bảo gia đình mày sẽ an toàn, dĩ năng sẽ được cử sang, mật thám cho đến điệp viên luôn cung

cấp đầy đủ thông tin để gia đình mày khi gặp chuyện có thể dễ dàng trốn thoát...”

“Khoan! Mày quá coi thường quân đội Xích Quỷ rồi đây. Lấy lý do gì để cho Amecanda chịu hi sinh người chỉ vì một mình tao, nước xa không cứu được lửa gần. Tao chẳng tin ai cả. Tao xin lỗi mày, chuyện này tạm thời tao không cho câu trả lời ngay được. Thời cuộc quyết định tất cả, tao không theo phe nào cả... Cái tao cần là mạng sống của gia đình tao thôi... Tao nói vậy mày cũng hiểu.”

Nói xong Thu Phong đứng dậy bước ra mở cửa thì lại quay đầu lại vút cho Huỳnh Đạt một câu:

“Sau hôm nay mày nên đưa mẹ mày rời khỏi đây đi, dù ở Châu Lang như tao không dám chắc sẽ không ai làm gì mẹ mày đâu. Tốt nhất không có gì cũng đừng quay lại Xích Quỷ nữa, quá nguy hiểm... Là một thằng bạn tao chỉ khuyên mày đến thế. Mày đã sai lầm khi dính vào cuộc chiến này rồi!”

“Cạch!” – Tiếng cửa đóng nhẹ lại.

Trong căn phòng đồ ăn vẫn còn chất đầy chẳng ai động đũa một tí gì dù là một giọt nước cũng không uống. Tâm trạng Huỳnh Đạt lúc này quả thật rối bời, anh không biết phải làm sao. Thu Phong không tỏ ra hằn lặt trường của mình mà chỉ vì gia đình.

Cũng đúng như Thu Phong nói không có gì có thể khẳng định được Amecanda dám bỏ ra một cái giá lớn để bảo vệ gia đình Thu Phong, cũng như không có gì dám chắc rằng sau khi bảo vệ an toàn gia đình Thu Phong thì họ đâu chắc được Thu Phong có phải giả bộ bán đứng gia đình để theo phe Xích Quỷ hay không?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Nên Hay Là Không?

Một tháng sau...

Khắp góc ngách thành phố Quảng Phúc giờ khắc này đâu đâu cũng vang lên cái tên Thu Phong trong giới xã hội đen thành phố Quảng Phúc.

Trong vòng một tháng gần như một mình Thu Phong cùng mấy chục đàn em thôi đụng độ không biết bao nhiêu băng đảng lớn của khắp thành phố trên danh nghĩa là người thân cận nhất của Lục Nương.

Như đã nói lục nương là một đại mãng xà tuy thực lực không là mạnh nhất nhưng quan hệ lại số một, vốn không ai dám trêu chọc nhiều đến Lục Nương rồi vậy mà giờ đây Lục Nương lại có thêm Thu Phong một mình người đàn ông tên Thu Phong đó bằng không biết là bao nhiêu băng đảng cộng lại, mặc dù chỉ là tính phóng đại lên nhưng sự thực lại vậy.

Một tướng tài còn hơn ngàn quân lính. Số lượng đàn em dưới tay Lục Nương không thiếu, cái cô thiếu chỉ là những kẻ cầm đầu thực sự mạnh. Giờ đây từ top 3 Lục Nương vươn lên đứng đầu danh sách về lão đại mạnh nhất, dù rằng từ tài lực lẫn chất lượng đàn em mặc dù lão đại Huệ Nhan của Quận Thừa Thiên. Nhưng chỉ cần bù lại một mình Thu Phong thôi dường như tất cả những sự thiệt thòi ấy của Lục Nương biến mất.

Diễn hình như phân chia lợi nhuận làm ăn, vốn đa số mỗi làm ăn của Lục Nương với các lão đại khác đều là 7 – 3 thì giờ đây dưới áp lực của Thu Phong cộng thêm mối quan hệ thâm sâu của Lục Nương với các lão đại tỉnh

khác thì các mối làm ăn lên tới 5 – 5, chỉ lên hai phần nhưng tính tổng thể lại là một con số cực kì lớn cho Lục Nương.

Nhưng Thu Phong lại không cho đó là hay mà ngược lại phiền toái muốn chết, phiền toái thì có nhiều loại lắm. Hàng ngày hàng giờ lúc nào đứng trước mặt Thu Phong cũng có vài ba thằng chơi chơi không biết từ đâu đến không thuộc bất cứ băng đảng nào, thằng nào thằng đấy cũng mới học cấp ba mà thôi, lắm lúc còn có vài đứa học sinh cấp hai nữa. Đa số những đứa đó toàn vác mặt tới trước mặt Thu Phong quỳ gối cúi đầu đủ mọi cách đến cả lúi quẻ hay có vài thằng còn dâng hiến cả chị gái chưa có chồng chưa có bồ bao giờ đến cho Thu Phong.

Không biết do ai đồn thổi mà Thu Phong một con người bình thường lại trở thành một võ sư đại tài, một đàn anh mạnh mẽ giỏi giang một địch một ngàn. Nếu qua thêm trăm cái miệng nữa chắc Thu Phong trở thành vị thần luôn quả, phiền phức chưa dừng ở đó. Anh không biết tại sao gái mại dâm trong cái ổ này đều trở thành mấy con bánh bèo mới biết yêu vậy, một ngày không biết bao nhiêu người làm đồ ăn đem tới cho anh đến của Phương Ly cô nàng ngực bự kia lúc nào đi bên cạnh anh lải nhải um xùm suốt ngày cãi nhau với anh cũng thi thoảng mua đồ ăn đem tới cho anh.

“Ê!” – lúc này Phương Ly đang đi bên cạnh kè kè sau lưng Thu Phong chạy lên huých vào vai anh nói – “Dạo này thấy mày nổi tiếng lắm nha... Đánh nhau giỏi này, lại có nhiều đàn em trong tay này... Chưa kể lại là một đại ca được chị Lục Nương thương nhất từ trước tới giờ nữa...”

Nói tới đây Phương Ly lại quay mặt sang chỗ khác thở dài:

“Ôi ước gì được như mày nhỉ. Mặt tao đánh nhau cũng giỏi lắm mà... Chỉ không bằng mày thôi... Thật bất công!”

“Bớt nhảm nhảm dùm tôi cái cô nương? Thấy tao chưa đủ phiền hay sao cái con ất ơ này? Mà cứ suốt ngày đi theo tao ngồi nhảm nhảm suốt không biết chán à?”

Thu Phong mặt đỏ bừng vì quá nhiều phiền phức, đã vậy con đầu vàng Phương Ly lại suốt ngày đi kè kè dTloDmSY theo sau ngồi nói nhảm. Mà vốn cái địa bàn này là chia ra cho hai người quản mà không biết từ lúc nào chỉ có mình anh quản, cái gì cũng làm nó đi theo ngó với chơi lâu lâu đánh vài thằng không ra gì để thị uy. Rồi xong công việc của nó chỉ có nhiều đó.

Nghe Thu Phong nói Phương Ly không biết học đâu ra cái thói đứng sau lưng anh múa tay múa chân hăm he đòi đánh người cho đến khi Thu Phong quay mặt lại nhìn thì cười he he như chưa có gì xảy ra.

“Hi hi, cơ mà hôm nay chị Lục gọi anh đến có chuyện gì vậy??? Bộ chuẩn bị gây chiến với băng khác hả? Thích thế, cho tao đi với. Đi với mà tao cóc sợ bố con thằng nào!!!”

Phương Ly quay đổi chủ đề như chong chóng tự hỏi người ta rồi tự mình trả lời rồi lại tự vỗ ngực cười.

Lắm lúc Thu Phong cũng nghĩ con này thần kinh nó có được bình thường hay không, ban đầu thì thấy vui, nghe nó nhảm riết thành thử ra lại thấy phiền.

“Không biết, một rồi biết!”

Nói xong câu này Thu Phong vội bước đi nhanh để tránh con nhỏ phiền phức sau lưng anh.

Thấy Thu Phong đi nhanh quá Phương Ly liền đuổi theo hô lên thì lại bị Thu Phong dừng lại chụp tay vào mặt đẩy đầu ra.

Vừa đẩy ra Thu Phong dùng tốc độ nhanh nhất lao vào đường hẻm mà chạy khiến Phương Ly không kịp nhìn thấy gì liền tức điên lên chửi:

“Má mày cái thằng ất ơ, hỏi có tí chuyện cũng không nói. Tưởng đánh nhau giỏi là hay à... Hứ!”

...

Nửa tiếng sau Thu Phong có mặt tại căn biệt thự riêng của Lục Nương nằm ở trung tâm Quận Bình Phúc. Trong phòng ăn. Nói đến phòng ăn thì cũng trùng hợp, cứ mỗi lần Thu Phong gặp Lục Nương đều là liên quan đến đồ ăn.

Lần thì gặp ở nhà hàng, lần thì gặp ở nhà anh cũng vác đồ ăn tới, nhiều lần giao cho anh cái gì cũng có đồ ăn len lỏi vào trong đó đến cả lần này cũng gặp ở phòng ăn khi hai người đang dùng bữa. Đúng hơn chỉ có mình Lục Nương là đang ăn bởi cô ta dậy muộn.

Nhưng càng tiếp xúc nhiều Thu Phong càng thấy Lục Nương bộc lộ ra cái sở thích ăn uống của mình. Một bàn ăn hơn hai chục món khác nhau mà từ nãy đến giờ Thu Phong chưa động đũa bất cứ một món nào thì lại thấy bàn ăn đang voi đi rất nhiều. Tất nhiên đồng đồ ăn đầy đang nằm trong cái eo bé tẹo kia của Lục Nương.

Chừng mười phút sau Lục Nương xử hết đồng đồ ăn trên bàn, lúc này Thu Phong đang đỏ mặt hộc hộc liền khiếm nhã nói:

“Chị Lục à... Chị có thể cho em xem cái bụng của chị được không?”

“Hửm? Bụng á? Làm gì?”

Đang dùng lấy lau lau đôi môi nhỏ chúm chím của mình thì Lục Nương nghe Thu Phong hỏi liền bất ngờ đáp lại.

“Em không tin chị cho nhiều đồ đồ ăn vào người mà bụng không nhô lên chút nào... Em muốn kiểm chứng thôi!”

“À ừ, lại đây!”

Dường như đối với Thu Phong, Lục Nương rất là thoải mái. Đến cả chuyện ăn uống nhiều thế này của cô cô rất ít cho người khác chứng kiến vậy mà một thằng đàn ông như Thu Phong có thể thấy được quả thật là một kì tích.

Nếu thay vào kẻ khác mà hỏi vấn đề nhạy cảm này với Lục Nương chắc chắn cô sẽ không vui chút nào thậm chí là có thái độ bất thiện nhưng chẳng hiểu sao khi Thu Phong hỏi Lục Nương lại dễ tính đến như vậy chẳng có suy nghĩ gì nhiều. Có lẽ Thu Phong làm cho cô thấy thoải mái không có cảm giác bị lừa dối như những thằng đàn ông khác.

Cộng thêm việc Thu Phong có một người bạn gái đẹp tuyệt sắc không kém cạnh gì cô cũng khiến cô cảm thấy quá bình thường đối với một người như Thu Phong.

Lúc này Lục Nương vén cái áo thun của mình lên tới đoạn qua rốn một chút thì ngừng lại. Thấy thế Thu Phong liền dán mặt lại nhìn xong sau đó anh bước tới nhìn ngang nhìn dọc một hồi rồi tự lẩm bẩm:

“Bụng chị có chiều không gian khác à? Ăn nhiều hơn cả em gấp mấy lần vậy mà cái bụng vẫn phẳng lì??? Chị có còn là người không thế?”

“Cái thằng này ăn nói vô duyên vậy mà có người xinh đẹp như thế kia thương được chị thấy cũng hay cho em đây Phong?”

Lục Nương gất giọng lên đánh vào khối vai u thịt bắp trên người Thu Phong mắng giỡn một tiếng.

“Thôi ra phòng trà đi ngồi chị dặn chút chuyện...”

Lục Nương đánh Thu Phong chỉ tỏ đau tay thêm chứ chẳng được cái tích sự gì nên cô trực tiếp chọn cách bỏ cuộc và vào thẳng vấn đề chính với Thu Phong.

...

“Vậy chị muốn làm lớn sao? Nhân lực bên mình có đủ để chống lại tất cả không? Mình em thì có chút không ổn, mặc dù em không sao nhưng tổn thất mới là chuyện đáng lo. Em đâu có ba đầu sáu tay đâu chị...”

Giờ khắc này mặt Thu Phong giả vờ trở nên nghiêm trọng gằn từng câu từng chữ đối thoại với Lục Nương.

Chẳng qua chuyện Lục Nương nói với Thu Phong là một chuyện động trời còn với Thu Phong là chuyện nằm trong dự tính.

Kế hoạch của Lục Nương rằng tính tập hợp tất cả lực lượng trong tay đi tuyên chiến với hai quận lân cận mình sau đó chỉ để hết năm nay mở rộng địa bàn chiếm tất cả thành phố Quảng Phúc vào trong tay. Dự tính của Lục Nương là một năm nhưng Thu Phong lại muốn đẩy nhanh tiến trình chỉ trong hai tháng, anh muốn càng nhanh càng tốt bởi bây giờ thời thế đang sắp loạn rồi, hắc đạo cũng chỉ là một phần thôi. Sẽ chẳng có cái ý nghĩa gì khi chiến tranh xảy ra cả, chỉ cần Thu Phong chiếm được đất Bắc sớm lúc nào hay lúc đấy để chuẩn bị cho chiến tranh, nếu không quân đội gọi anh về anh sẽ mất hết cơ hội.

Và nếu một cái nữa là anh dựa vào quân đội để xâm chiếm hắc đạo chắc chắn sẽ bị người đời cười chê và coi khinh. Chiếm hắc đạo cả nước với Thu Phong có ý nghĩa rất lớn, cũng là cái tiền đề cho anh để chống lại chính phủ. Anh không muốn là con rối cho bọn họ nữa, quá mệt mỏi rồi.

“Yên tâm chị có các mối quan hệ bên ngoài với các lão đại khác của thành phố lân cận, chưa kể chị có thể mượn người của Duy Bạch Hồ nữa, cái giá phải trả chỉ là một bữa ăn đèn mờ thôi... Hi hi!”

Không ổn! Thế này quá không ổn... Thu Phong thâm nhủ trong đầu.

Lúc này anh không nên gây sự chú ý đến Duy Bạch Hồ. Duy Bạch Hồ chính là cái tên của ông trùm đất Bắc mà Thu Phong tương lai sẽ đối đầu tới khi anh đủ khả năng trong tay.

Nếu bây giờ Thu Phong gây sự chú ý đến Duy Bạch Hồ quả thật không ổn chút nào, một kẻ có thân phận cao như ông ta chắc chắn sẽ nhận ra thằng con của ông trùm đất Nam như anh. Mặc dù lão ta chắc chắn sẽ không dám giết anh nhưng mọi chuyện sẽ khó khăn hơn nếu để bị phát hiện. Thu Phong hiện giờ phải che giấu thân phận đến mức tối thiểu nhất.

Anh vốn có kế hoạch sẽ đưa Lục Nương lên, nhưng tầm ảnh hưởng của Duy Bạch Hồ quá lớn khiến Thu Phong không dám chắc Lục Nương có theo phe Duy Bạch Hồ hay không bởi mối quan hệ của Duy Bạch Hồ và Lục Nương Thu Phong cũng không rõ cho lắm.

Bây giờ Thu Phong đang phân vân không biết nên có để lộ vài con bài trong đám năm mươi hộ vệ mà anh mang tới lần này hay là không. Chắc sẽ lấy con bài đó ra vậy, lực lượng tấn công mạnh nhất phải nói là cái băng toàn bọn nước ngoài nhập cư kia. Bọn Tây ấy phải nói đánh nhau thì dù chỉ một thằng Tây bình thường cũng đánh được hai thằng Xích Quỷ.

Quyết định lời ra hay là không là cả một vấn đề, nếu Thu Phong quyết định lời ra chắc chắn sẽ bị Lục Nương nghi ngờ rằng thằng như anh không đơn giản. Anh phải nghĩ làm sao mà có thể đưa những người đó ra mà không làm ảnh hưởng đến lòng tin của Lục Nương là cả một vấn đề.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Bước Tiến Của Abid

Quận T. Rex hay còn được người Xích Quỷ gọi là Quận Khủng Long.

Quận Khủng Long thường chỉ được chính người gốc bản xứ Xích Quỷ dùng để gọi mà thôi, còn những kẻ ngoại bang thì lại gọi Quận Khủng Long với cái tên chính xác là Quận T. Rex và những kẻ gọi cái tên đó chính là bọn nước ngoài nhập cư. Trái phép có, nhập cư có visa cũng có.

Quận T. Rex là một quận có dân số khá đông và hầu hết toàn người nước ngoài sống, đa số là người Châu Âu và Châu Mỹ nhiều hơn.

Mafia T. Rex là cái tên của một băng đảng kiêu ngạo của một thành phố bình thường tự đặt lấy. Mafia T. Rex băng đảng kẻ cầm đầu của băng đó không được gọi là lão đại mà được gọi là ông trùm và hắc tên Joseph “súc vật”. Vì sao có cái tên “súc vật” ấy?

Đơn giản hắc là một thằng súc sinh bởi trước khi trở thành trùm Mafia tự xưng ở cái mảnh đất mà thế giới không biết tới này, Joseph từng là tuyển thủ đấm bốc với thành tích đáng nể chiến thắng trong nhiều trận giao đấu. Tuy nhiên, trong một lần đánh nhau, Joseph đã cắn vào má đối phương, cũng từ đây hắc có biệt danh là “súc vật”.

Hắc là một cái gai trong mắt của các lão đạo của thành phố Quảng Phúc này.

Tuy nhiên thành phố Quảng Phúc tuy là một thành phố bình thường có tiềm năng sẽ trở thành vùng kinh tế mới nhưng mỗi một băng đảng nào khi

tồn tại ở đây trên 10 năm chỉ cần có cơ hội sang thành phố khác thì bất cứ lão đại nào cũng có khả năng lần tiềm lực nắm vững một thành phố khác.

Nhưng chuyện không dễ như thế, Quảng Phúc như một thành phố bị cô lập vậy, cô lập bởi chính những bọn xã hội đen khác bởi vì ở đây ai cũng giỏi không thể để tên lão đại nào xông ra được. Rừng nào cọp đó... Đúng vậy.

Ấy thế mà cách đây vài năm từ trong Quảng Phúc chạy ra một tên lão đại cùi bắp nào đó bị đuổi cổ ra khỏi thành phố và bị chiếm địa bàn bởi chính những lão đại của các Quận. Sau khi bị đuổi đi hắn sang thành phố bên cạnh tiếp cận, giả ngu, kẻ khờ và được nhận vào làm một thằng đàn em cùi bắp phải chật vật đánh nhau qua ngày.

Ngựa quen đường cũ, hắn đã có kinh nghiệm làm lão đại lần con đường đi lên lúc đó. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủn từ một thằng bị coi khinh lên chiếm ngôi trở thành thằng lão đại cai quản cả một thế giới ngầm của một thành phố sát cạnh Quảng Phúc.

Dần dần các lão đại các ông trùm thành phố lân cận biết tin liền lập tức đàn áp tên này nhưng đã quá muộn, chẳng ai chịu hợp tác với ai. Cả một thành phố chứ đâu phải nhỏ, phân chia lợi ích là cả một vấn đề. Và sau đây chỉ xảy ra những trận uy hiếp không đáng nói bởi rừng nào cọp đó mà.

Sau vụ việc của một thằng lão đại vô danh chạy ra từ thành phố Quảng Phúc khiến mọi người không thể không đề phòng cái thành phố tạp nham này nên từ đó về sau ai cũng quyết định cô lập cái thành phố đấy lại. Từ hàng hóa lậu hay gái mại dâm hay tiền tài tất cả thành phố lân cận không ai hợp tác với bất cứ lão đại nào của thành phố Quảng Phúc.

Nhưng càng như vậy những lão đại ở thành phố Quảng Phúc càng phát triển hơn bằng cách lấy các nguồn hàng từ nước ngoài. Ban đầu các lão đại

thành phố Quảng Phúc còn chật vật vì thiếu hụt vốn, và rồi họ đồng tâm với nhau để bước ra khỏi thời kì khủng hoảng ấy.

Mỗi người dồn một ít tiền, mỗi người dồn một chút quan hệ gộp lại với nhau thì những món hàng như cần sa, ma túy, gái mại dâm tuồn về từ khắp nơi thậm chí từ ngoài Bắc ra họ toàn lấy những món hàng từ trong Nam vào. Cũng có cái may mắn ở đây là thành phố Quảng Phúc gần sát với miền Nam nên mới có thể sống tốt tới vậy.

Dần dần họ lấy được sự phồn thịnh của mình thậm chí còn hơn, theo đó thành phố cũng phát triển theo nhờ hắc đạo. Nói nghe có vẻ nực cười. Đất nước phát triển mà nhờ đến hắc đạo sao?

Ồ! Thật vậy đấy!. Bởi chính phủ Xích Quỷ bây giờ giống như không quan tâm gì cả vậy. Họ chỉ quan tâm vài thành phố cần thiết và lấy đó làm nguồn kinh tế chính còn bao nhiêu tâm lực Xích Quỷ dồn hết cả vào quân đội. Mà chẳng biết ở cái thời bình này Xích Quỷ cố tình dồn vào quân đội để chứng minh cái gì không biết. Chẳng lẽ muốn làm bá chủ FzkYYDFM thế giới?

Thôi nên bỏ qua quân đội đi quay về vấn đề chính vậy.

Quận T. Rex có ông trùm tự xưng kiêu ngạo Joseph “súc vật” hấn ta lãnh đạo tập hợp tất cả những thành phần bất hảo ngoại bang nhập cư lại thành một băng đảng cho riêng hấn. Từng là một tuyển thủ đấm bốc cực kì giỏi trở thành một ông trùm Mafia tự xưng ở cái đất biển Quảng Phúc.

Nói về sức mạnh thực chất lão đại Huệ Nhan đến từ Quận Thừa Thiên ôm trùm của băng Huyết Huệ người trên danh nghĩa là mạnh nhất của thành phố Quảng Phúc. Nhưng hấn chỉ đứng thứ hai về sức mạnh, thứ nhất là của băng T. Rex. Kinh tế mặc dù hấn đứng nhất nhưng đứng hai lại là Lục Nương vẫn xấp xỉ.

Băng T. Rex cũng là nơi tập hợp nhiều đàn em của Thu Phong nhất. Đàn em này chỉ riêng một mình Thu Phong biết đến sự tồn tại của họ đến cả đám người Chí Khải cũng không hề hay biết. Họ chính là con số sắp xỉ năm mươi người theo Thu Phong ra Bắc lần này. Chỉ riêng hai kẻ người Xích Quỷ kia là ở băng của Nga Hoàng.

Lúc này đây Thu Phong đã suy nghĩ kỹ, anh không muốn cho Lục Nương hợp tác với thằng Duy Bạch Hổ ông trùm đất Bắc kia. Nếu tạo quá nhiều sự chú ý anh sẽ bị lộ nên tránh là tốt hơn. Nhưng giờ Thu Phong vẫn chưa nói ngay được. Anh cần đợi vài ngày để Abid lên soái ngôi thằng “súc vật” Joseph.

Bởi giờ đây Abid thanh niên gốc Châu Phi có thể trạng mạnh mẽ, vốn đã là một kẻ được huấn luyện qua tuy đối với bố già Thu Phong không là gì nhưng đối với những kẻ ở cái thành phố cỏn con này lại cực kì mạnh chưa kể đã được Thu Phong huấn luyện qua bằng những thiếp bị siêu hiện đại của bố già hắn.

Trò hay không bằng thầy giỏi, thực sự Thu Phong là một người thầy cực kì giỏi. Abid tiếp thu không biết được bao là kinh nghiệm thực chiến từ Thu Phong. Hầu hết những kỹ năng thực chiến từ né tránh đến tình huống đều bị Thu Phong nói ra gần hết. Abid áp dụng và cải tiến nó phù hợp với một người nước ngoài như hắn.

Những kĩ năng cộng với tài năng lãnh đạo chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi Abid vừa tạo được lòng tin, sự tin tưởng và chứng minh tài năng của mình khiến Joseph đưa hắn lên làm người thân cận nhất mà không một chút nghi ngờ.

Bởi quá khứ của Abid tất cả đều là thật, đến cả việc làm bảo vệ quèn cho một dinh thự khổng lồ ở miền Nam nhưng cái dinh thự ấy Joseph không hề

biết là của ông trùm đất Nam - Nhất Phương. Nên sự tin tưởng dành cho một kẻ bất hạnh như Abid đối với Joseph là tuyệt đối.

Hắn đang cảm thấy bản thân cực kì may mắn khi có được Joseph, hắn lại không quan tâm đến cái thằng dân xứ này tên Thu Phong gì đó hắn không để tâm tới. Bởi Abid tạo cho hắn ấn tượng thực chất hơn, thực dụng hơn.

Tin tưởng Abid, Joseph “súc vật” giao cho Abid toàn quyền quản lý đám đàn em của hắn. Dù vậy là một ông trùm Joseph vẫn có tay trong nhưng càng như vậy hắn lại càng tin tưởng Abid bởi hắn chẳng thấy Abid có thái độ tạo phản mà thay vào đó sống chết vì hắn khiến hắn cực kì mãn nguyện.

Nhưng đời ai nói trước được chữ ngờ. Thời cơ lúc này đã chín mùi. Abid giờ khắc này đã nhận được lệnh của Thu Phong.

Bắt buộc Abid phải soái ngôi thằng Mafia tự xưng đó cho bằng được. Đáp lại sự tin tưởng của Thu Phong, Abid vỗ ngực chắc chắn.

Dưới tay Abid giờ khắc này quân số anh tuyển từ ngoài vào lẫn chất lượng của 47 kẻ nằm vùng có khả năng chiến đấu gần giống anh đang kìm nén lại thì cái việc chiếm lấy cái ngôi ông trùm mà không được phép sử dụng súng ở cái quốc gia này quá ư là dễ dàng.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tiểu Sự!

Tháng 6 tháng của những ngày mưa.

Abid anh chàng người Châu Phi này có một thân hình không kém cạnh gì Thu Phong là mấy, thậm chí còn hơn về mảng chiều cao lên tới 1m98 những bó cơ từ làn da màu đen bóng nổi bật lên khiến Abid như một bức tượng sống vậy.

Giờ đây ngồi trong phòng kín cùng với ba người khác lần lượt là Tiger, Brody Jenner, Deziree.

Có một điều quên không nhắc tới ở đây là trong nhóm 50 vệ sĩ của Thu Phong có hai phụ nữ xinh đẹp người Frenca trong đó có một cô tên là Deziree.

Deziree tuy là người nước ngoài nhưng lại có một chiều cao khá là khiêm tốn bởi những người cùng tộc, cô cao chỉ khoảng gần một mét sáu. Gương mặt xinh xắn lém lỉnh, có sở thích cột tóc búi hai bên trông như một đứa con nít vậy. 25 tuổi Deziree lại chỉ trông như mấy cô bé mới lớn 15 16 tuổi, bởi do cái ngoại hình đó khiến cho Deziree làm được khá nhiều việc cho Thu Phong, nhưng là sau này thôi chứ bây giờ vẫn chưa làm được tích sự gì cho Thu Phong ngoài việc đi theo hỗ trợ cho Abid.

Đúng với cái ngoại hình của mình cô nàng Deziree này rất là tinh nghịch, hầu như làm được một việc thì phá luôn cả việc thứ hai chẳng biết hậu quả nhưng cái việc thứ hai thì lại được Abid gánh lấy nên hai người này đi với nhau cũng được gọi là một cặp bài trùng do Thu Phong sắp xếp.

Bốn người này ngồi bàn bạc với nhau về việc tổng tấn công lật đổ thằng “súc vật” Joseph để đưa Abid lên nắm lấy ngai ông trùm băng Mafia T. Rex. Tính ra Abid cũng ba mươi tuổi rồi, ở độ tuổi này Abid hoàn toàn đủ khả năng lẫn độ tuổi để dẫn dắt một băng đảng lớn.

...

Trong một căn biệt thự ngập tràn phong cách Châu Âu.

Hiền nhiên không cần nói cũng đủ hiểu đây là biệt thự của ai ở cái Quận Khủng Long này.

Joseph lúc này đang khá là lo lắng khi cho gọi Abid tới. Hắn ta nghe phong phanh được rằng Lục Nương đang có ý định tấn công băng Mafia T. Rex của hắn trước và cả một băng khác nữa sát bên Quận Bình Phúc của Lục Nương.

Giờ đây hắn ta đang tìm cách liên lạc với lão đại của băng kia, nhưng đang phân vân không biết nên liên lạc trước hay đợi hắn ta liên lạc mình. Bởi nếu mình liên lạc người ta trước chắc chắn bản thân sẽ chịu thiệt thòi bởi mình cần người ta, nhưng hắn ta lại không chắc chắn được lão đại băng kia có ai khác giúp đỡ không.

So với việc mất cả địa bàn thì việc chịu một chút thiệt thòi cũng không sao, căn bản lực lượng dưới tay lão cũng thuộc dạng mạnh nhất, chỉ là tài lực hơi thiếu do không phải người gốc Xích.

Cái hắn cần là tiền mà Lục Nương lại không thiếu thứ đó, Lục Nương hoàn toàn có thể dùng tiền để đe chết hắn. Chưa kể hắn bây giờ cũng không thể làm được gì Lục Nương bởi Lục Nương đang sở hữu một kẻ nổi tiếng mạnh nhất thành phố này Thu Phong. Tuy rằng không tin tưởng về lời đồn nhưng Joseph vốn xưa giờ làm việc gì cũng phải chắc chắn.

Nếu sự thật người tên Thu Phong kia quả thật là mạnh mà hắn lại khinh địch một mình đối đầu với Lục Nương kết quả chắc chắn sẽ thua thảm hại thậm chí dẫn đến việc mất cả địa bàn. Điều đó xảy ra là điều không thể chấp nhận được.

Nên bây giờ Joseph phải cho gọi Abid đến đây để bàn chuyện.

“Két...”

Đang trong mạch suy nghĩ thì cánh cửa gỗ to bụi của phòng trà Joseph nặng nề đẩy ra cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Chào ông chủ!”

Dùng khẩu âm Bắc của người Xích Quỷ, Abid lên tiếng chào Joseph.

“Ngồi đi... Xảy ra chuyện rồi!”

Lúc này nghe Joseph nói Abid liền giả bộ giật mình trong lòng thầm cười.

“Chuyện gì vậy ông chủ?”

Đặt mông ngồi xuống phía đối diện Joseph, Abid mang vẻ mặt ngưng trọng lẫn kiên quyết như thể muốn chiến đấu tới cùng cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Thế này...”

Joseph dùng tay kéo đầu Abid về phía mình sau đó ông ta thủ thỉ vào tai Abid một hồi lâu về chuyện của Lục Nương.

Sau một vài phút Abid cập nhật vào não bộ mình toàn bộ câu chuyện của Joseph và cả sự tính toán của hắn ta.

Abid thâm cười suy nghĩ trong lòng: “Tính thế nào cũng vô dụng thôi lão già ạ!”

Nở một nụ cười gian trá Abid khẽ nhìn sang hướng cửa sổ của căn phòng. Ở ngoài đây lúc này đang có hai kẻ mặc đồ đen từ trên xuống dưới, đến cả gương mặt cũng bịt kín lại chỉ chừa đúng ba chỗ miệng và hai con mắt. Nhìn thoáng qua thì giống như khủng bố vậy.

Abid khẽ nhếch mép lên quay sang nhìn Joseph mà lắc đầu nói:

“Cái sai của quốc gia này là cấm sử dụng súng. Nó đảm bảo mạng sống của người thường nhưng mày thì không!”

“Hả? Mày nói nhăng cuội gì vậy Abid?”

Joseph ngạc nhiên vì những lời lẽ ngông cuồng của Abid. Đây là lần đầu tiên Joseph cảm thấy sát khí từ trên người Abid, lời nói lạnh lùng đến đáng sợ từ Abid.

“Hừ!”

Abid nhếch mép lên một cái làm lộ ra hàm răng trắng tinh của mình.

Bỗng:

“Xoảng xoảng!”

Hai cánh cửa kính của căn phòng nằm trên tầng bốn vỡ oành ra.

Cùng lúc đó Joseph thấy hai người mặc đồ đen tay cầm con dao quắm lao tới.

Hai con mắt Joseph tròn to lên không tin vào mắt mình, hắn chưa kịp nghĩ đây là tầng bốn đó thì bản năng của hắn mách bảo phải chạy.

Tuy nhiên vừa quay người định hô toáng lên thì hắn nhận ra toàn thân lúc này cứng đờ.

Giờ khắc này Abid đã hoàn toàn đứng ở đằng sau siết chặt lấy người Joseph lại.

Nhìn cánh tay da đen sần chắc kia Joseph biết chắc người đang giữ mình lại là ai rồi, hắn tuyệt vọng gào lên nhưng giọng hắn lại bị ứ đọng lại bởi cuồng hống của hắn đã bị Abid ép đến không còn lỗ để thông khí.

“Phập phập!”

Hai tên áo đen một cao to một lùn nhỏ nhẹ nhàng đâm vào lần lượt giữa tim và bụng của Joseph.

Có một điều đáng nói ở đây là khi đâm vào thì tên to con rút hẳn dao găm trong tim Joseph ra, tuy nhiên còn kẻ mặc đồ đen với thân hình lùn thì lại dùng một tay vén mặt nạ lên lộ ra một gương mặt tinh nghịch.

Cô nàng này lè lưỡi sau đó đưa ngón giữa lên trước mặt Joseph, lúc này Joseph vẫn còn nhận thức được. Hắn ta nhận biết được khuôn mặt tinh nghịch này, là người sắp trở thành tình nhân của hắn.

Nhưng tiếp đó hắn lại cảm thấy dưới bụng mình chuyển động, nhìn xuống Joseph thấy con dao quắm quay mấy vòng. Trước khi chết hắn có thể đoán chắc lúc này ruột của hắn đã bị cuộn tròn lại.

Thấy hành động đó của cô nàng kia Abid khẽ lắc đầu giật lấy con dao quắm sau đó tự chém vào vai mình một nhát. Nén đau Abid buông cơ thể đã tắt thở của Joseph xuống sau đó Abid lao đầu vào tường đập đầu mấy cái đến rỉ cả máu, tường theo đó cũng nứt ra.

Tiếp đến Abid lại nhảy lên trên không dùng lưng mình đáp thẳng xuống mặt bàn thủy tinh ngay đó rồi tự đưa mình vào trạng thái bất tỉnh.

Cô nàng mặc đồ đen nhỏ con kia lè lưỡi kéo mí mắt xuống khẽ chữ:

“Cái đồ diễn kịch!”

Sau đó ngay lập tức nhanh như cắt hai kẻ mặc áo đen đó nhảy xuống cửa sổ từ tầng bốn biệt thự biến mất tăm.

Đúng lúc này bên ngoài liên tục vang lên những tiếng đập cửa rầm rầm, sau đó là đèn màn phá cửa.

Một loạt người xông vào lúc này cảnh tượng họ chứng kiến là Joseph bị đâm chết, Abid bị chém và bị đánh đến ngất xỉu.

“Nhanh nhanh đưa anh Abid vào bệnh viện gấp... Thôi ông chủ đi tong rồi...”

“Kẻ nào làm chuyện này?”

“Chắc chắn là người của Lục Nương, thằng Thu Phong. Chính nó, chỉ có nó mới đánh anh Abid thành như vậy được...”

“Nhanh gọi cấp cứu, nhanh lên...”

“Tập hợp anh em trong băng lại... Lần này xong cả lũ rồi!”

Lúc này toàn hiện trường trở nên náo loạn.

Abid nằm đó nghe được tất cả, hắn khẽ cười trong lòng. Bây giờ hắn chỉ chờ đợi đến bước tiếp theo để chiếm lấy cái ngai nhỏ nhắn này của Joseph.

Cũng nhờ anh cả của hấn Thu Phong huấn luyện cho tất cả bọn hấn nên hai kẻ kia mới có khả năng đột nhập lần trốn thoát từ tầng bốn như thế này, nếu không cũng khá khó khăn trong việc giết chết Joseph lần này.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Anh Bác Sĩ Và Deziree Tinh Nghịch

“Há há há vui quá...”

Trong một căn hẻm tối tăm ánh sáng bắt không tới ở đâu đó trong Quận T. Rex một thân hình nhỏ nhắn vừa mới tháo cái nón len bao quanh hết đầu ra làm lộ một gương mặt chuẩn để thương của một cô bé mới lớn.

Tóc búi hai bên, đôi mắt biết cười, cặp môi mỏng, cái mũi nho nhỏ một cô bé thoát nhìn vô chỉ khiến người khác muốn đi tù bởi ai cũng nghĩ con bé này chưa đủ mười tám tuổi.

Nhưng mấy ai biết được cái vẻ bề ngoài ngây thơ này của một cô nàng phương Tây lại vừa mới giết dbz3PkNH người một cách dã man khiến người khác phải nổi hết cả da gà.

Lúc này cô nàng nhỏ nhắn cười hí ha hí hửng một mình đã đời xong quay qua nhìn vào mặt tên to con đang đứng trước mặt mình chống nạnh mà quát:

“Nhìn cái gì? Còn không mau thay đồ?”

Vừa nói cô nàng vừa lột hết bộ đồ màu đen từ trên xuống dưới ra ngoài chỉ chừa lại bộ đồ lót. Một thân hình lồ lồm vừa đủ với thân hình nhỏ nhắn của cô nàng hiện ra.

“Phụt...”

Bỗng nhiên cô nàng nhỏ nhắn nghe được một tiếng không đúng phát ra từ tên to con đứng sau mình cô nàng Deziree quay sang cười hì hì:

“Này! Làm gì mà bịt mặt hoài vậy? Cởi ra xem nào...”

Vừa nói Deziree vừa bước tới gần mà quên rằng bản thân chưa mặc đồ gì ngoài cái thứ hai mảnh đang mang trên người. Cặp ngực nhỏ nhắn vừa tay của Deziree vừa đúng lúc ưỡn lên trước mặt tên cao to kia.

Lúc này cô nàng Deziree lại vươn tay tới giật cái mặt nạ bằng len của tên to con xuống. Một gương mặt bặm trợn của một thằng tây da trắng hiện ra, nhưng gương mặt hắn có chút không đúng...

“Ô ô... Sao chảy máu mũi rồi, ha ha đáng yêu thế. Chết đi!”

Cô nàng Deziree vừa cười vừa lè lưỡi sau đó đưa ngón giữa ra với tên to con rồi mặc nhanh bộ quần áo trong chuồng vào cánh cửa của cái hẻm ngay đó. Tên to con thấy vậy cũng lắc lắc cái đầu rồi nhanh chóng dùng cái nón len lau máu cam ở mũi mình trong ngại ngùng.

Con hẻm này thực chất là khu sau của một cửa hàng tiện lợi 24 / 24 hai người Deziree và tên to con kia tên là Jonathan một anh chàng người Amecanda gốc họ vốn là đi cùng xe với Abid tới đây nhưng thay vì vào chung thì hai người này lần Abid đã bàn sẵn kế hoạch từ trước.

Deziree và Jonathan sẽ giả vờ đi vào trong cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn sau đó trốn ra cửa sau của cửa hàng để thay đồ hành động phi vụ của mình. Sau đó hai người này lại thay đồ và đi trở ra từ cửa hàng để tránh bị nghi ngờ.

Cửa hàng tiện lợi này cũng gần căn biệt thự khoảng 50 mét, sau khi thay đồ xong vờ mua vài chai nước với mấy món thức ăn nhanh. Deziree và Jonathan cùng nhau leo lên ô tô chạy về phía biệt thự.

Khi cho xe dừng ở gần căn biệt thự ấy thì hai người từ xa đã thấy không biết bao nhiêu là người đứng tụ tập. Thậm chí còn có cả xe cứu thương và xe của cảnh sát BDP (Khác với cảnh sát ADP trong miền Nam, BDP là bộ phận cảnh sát thuộc toàn quyền của chính phủ Xích Quỷ ở miền Bắc. Và cảnh sát ADP quản lý ở miền Nam lại không nằm trong sự quản lý đó.)

Đúng lúc này Deziree và Jonathan thấy Abid được đẩy trên xe giường ra xe cứu thương. Thấy vậy Deziree ngồi trong xe phì cười một tiếng sau đó nhin cười lại và làm bộ mặt hốt hoảng.

Tung cửa Deziree lao một đường tới thẳng chỗ Abid trực tiếp đẩy những người ở phía trước ra kể cả cảnh sát hay người của mình đến cả y tá bác sĩ cũng không nương tay.

“Anh Abid, anh Abid anh bị sao vậy? Ai làm anh ra nông nổi này?...” – Nói tới đây cô nàng lại quay sang nhìn những người xung quanh của băng T. Rex gào lên: “Tụi mày nói cho bà ai làm anh Abid ra nông nổi này?”

Nhào tới như một con đại, Deziree liên tục la hét cả bằng tiếng Frenca và cả bằng tiếng Xích Quỷ.

“Boss bị giết rồi...”

Đâu đó một giọng nói vang lên.

Deziree há hốc mồm ôm chặt miệng mình lại tỏ vẻ cực kì ngạc nhiên. Nhưng tất nhiên là giả vờ rồi.

Giờ khắc này Deziree lại diễn tiếp bằng chất giọng nhỏ nhẹ đến đáng thương chẳng khiến ai nghi ngờ, nước mắt bắt đầu chảy ra:

“Ai... Ai làm chuyện này vậy... Tại sao tới cả Boss cũng chết... Anh Abid bị thương nặng đến như thế này... Hức hức...”

Thấy bộ dạng đó của Deziree tất cả những người xung quanh đã quên mất đi sự bức tức vì bị cô nàng đẩy sang bên một cách thô bạo. Với thân hình đó thì chẳng ai tin được cô nàng này lại khỏe tới vậy.

Thay vì trách móc Deziree thì vị bác sĩ điên trai người gốc Xích Quỷ khi này là một trong số nạn nhân bị Deziree đẩy ra liên lại gần cô.

Hắn ta hơi cúi người xuống bởi cô nàng chỉ cao có 1m60 trong khi hắn cao đến 1m78. Khẽ tháo khẩu trang trên mặt xuống tên bác sĩ nở một nụ cười tỏa nắng trước mặt Deziree, khiến cô nàng đang giả vờ bù lu bù loa cũng khẽ khượng lại một chút rồi khóc tiếp.

“Hmmm, em gái này! Ngoan nín đi, anh sẽ cứu người này bằng mọi giá hãy tin ở anh đừng khóc nữa nhé.”

Đến cả giọng nói mang đặc khẩu âm của người thủ đô ám áp khiến cho Deziree vốn đang giả vờ cũng có chút động lòng. Vừa ngưng được một tí thì Deziree lại lắc lắc nhẹ cái đầu cho tỉnh táo rồi lại òa khóc to hơn.

“Áy...”

Vị bác sĩ điên trai kia thấy cô nàng Deziree khóc rống lên nhìn đủ biết là cô tình ăn vạ nhưng chẳng ai dám làm gì bởi đây là địa bàn của xã hội đen ngoài quân đội ra thì cảnh sát khó lòng mà nhai lại được nên không ai lôi Deziree đi là vì thế.

“Cô bé, nín đi được không nào? Em tin anh chứ? Em phải tin bác sĩ chứ, nói nè anh là bác sĩ giỏi nhất thành phố này đấy nên em hãy tin tưởng ở anh nhé!”

Vừa vỗ ngực vừa tự khen mình hay, vị bác sĩ điên trai kia làm vài ba cái trò hề trước mặt Deziree khiến cô nàng đang muốn giả vờ khóc cũng phải phì cười lên một tiếng:

“Thôi đi! Được rồi, em tin anh đây bác sĩ đẹp trai. Đừng để anh Abid đáng thương của em bị gì nhé... Em sẽ nín khóc với một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Giọng nói ấm áp của tên bác sĩ vang lên bên tai của Deziree.

Tuy là người nước ngoài nhưng từ nhỏ Deziree vốn đã sống ở Xích Quỷ nhưng lại sống ở miền Nam và nghe giọng miền Nam rất nhiều rồi, đối với những cô gái sống ở Xích Quỷ đây thì giọng của con trai miền Bắc nhất là giọng trai thủ đô ấm áp ấy, chỉ cần giọng nói thôi đủ khiến biết bao nhiêu người phụ nữ phải tan chảy.

“Cho em đi cùng anh tới bệnh viện được không?”

“Được! Em có thể lên chung xe tiện thể chăm sóc anh em.”

“Vâng!”

Nghe xong lời của tên bác sĩ điển trai Deziree liền cười vui vẻ đứng lên buông tay ra khỏi cái chân giường mà Abid đang nằm trên đó.

Thực chất từ nãy đến giờ là do Deziree cứ giữ khư khư lấy cái giường khiến không ai đẩy Abid lên xe được nên mới phải dỗ ngọt nàng ta để có thể chở Abid đi cấp cứu.

“Ngoa ngoa ngoa ngoa ngoa...”

Tiếng còi cứu thương vang lên.

Lúc này bên trong xe ngoài cô y tá đang chăm sóc sơ cứu vết thương cho Abid ra thì còn có cô nàng dễ thương vẻ bề ngoài chưa 18 với vị bác sĩ điển trai kia.

“Làm gì mà nhìn anh hoài vậy?”

Tên bác sĩ khẽ kéo khẩu trang lên che miệng nói với cô bé tên Deziree kia cứ chống cằm nhìn mình này giờ khiến anh không được tự nhiên cho lắm.

“Tại vì anh đẹp trai, đơn giản vậy thôi mà.”

“Phì...”

Nghe Deziree nói cô y tá đang sơ cứu cho Abid bỗng phì cười nhẹ một tiếng làm chạm vào vết thương trên trán của Abid khiến anh nhăn mặt lại.

Thấy vậy vị bác sĩ kia liền quay sang mắng nhẹ một tiếng:

“Lo làm việc của cô đi, cười cái gì!”

“Dạ em biết rồi anh bác sĩ đẹp traiiiiiiii...”

Cô y tá kia dường như chẳng sợ lời quát mắng của anh bác sĩ kia mà ngược lại còn ngân giọng dài một tiếng đá đều.

...

Tại căn tin bệnh viện thành phố.

Giờ đang là giấc trưa sau khi đưa Abid vào bệnh viện thì qua kiểm tra thì hầu hết Abid chỉ bị vết thương ngoài da và bị chấn động đầu nhẹ. Chỉ cần nghỉ ngơi một tuần là được.

“Cạch cạch!”

Vị bác sĩ điển trai đang ăn thì bỗng nhiên thấy hai ly trà đào đặt trước mặt mình.

“Gì đây cô bé?”

Ngẩng đầu lên tay bác sĩ điên trai thấy cô nàng Deziree đặt hai ly nước xuống mặt mày hớn hờ nhìn hấn.

“Anh giúp anh em rồi thì ly nước này coi như cảm ơn nhé!”

“Anh của em có gì đâu, kiểm tra qua loa một chút thôi ấy mà...”

“Nói chung có giúp là được rồi, có uống hay không?”

Bỗng nhiên thay đổi một trăm tám chục độ từ một cô bé lo li dễ thương trở thành một con bà chằn khó ưa trong một nốt nhạc.

“ ... ”

“Rồi cảm ơn em!”

“Em em cái mông! Máy người bao nhiêu tuổi rồi?”

Bỗng Deziree chống nạnh lên dùng giọng hách dịch mà nói chuyện với tay bác sĩ.

Bị đứng hình vài giây bởi cô nàng lo li trước mặt này, tất cả hình tượng như thiên thần trong đầu tay bác sĩ về Deziree.

“24 tuổi!”

“Gọi chị đi là vừa nhé, bây giờ có uống hay là không?”

“Cái gì? Chị á? Đùa à, cái mặt này làm sao hơn tuổi tôi được mà đòi tôi kêu chị?”

Tay bác sĩ điên trai ngạc nhiên không thốt được nên lời, hắ ta thay đổi hẳn cả cách xưng hô với Desiree bởi cô nàng không còn dễ thương nữa mà là hách dịch khiến anh không thích chút nào.

“Đừng hỏi tuổi tôi, tôi lớn hơn anh là được. Có biết hỏi tuổi con gái là vô duyên không? Muốn chết à?”

“Tôi...”

Tay bác sĩ điên trai cứng với cô nàng Desiree không nói được gì, thay vào đó hắ bực tức cắn đầu vào vừa ăn vừa thở như trâu.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Tâm Tư Của Phương Ly

Nửa ngày sau.

“Đại tỷ, súc vật Joseph đã chết. Đàn em của hấn mời chị đến dự tang lễ!”

Lúc này trong căn biệt thự của Lục Nương, cô nàng đầu vàng Phương Ly đang ngồi mệt mỏi thở dài.

Dường như chẳng quan tâm đến cái sự sống chết của người ta, thay vào đó Lục Nương bắt chéo chân lại tay thì chống cằm lên nhìn Phương Ly nhẹ giọng nói:

“Bình thường em tăng động lắm mà? Sao hôm nay trông mệt mỏi quá vậy?”

“Em...”

Bị Lục Nương nói là tăng động Phương Ly định gân cổ lên cãi nhưng nghĩ gì đó lại thôi rồi lại im hấn.

Nếu nhìn kĩ thì hôm nay Lục Nương thấy Phương Ly dường như đẹp hơn trước. Cách ăn mặc như con trai lúc trước thì hôm nay lại trở thành một con bánh bèo vụng về. Mà tại sao Lục Nương lại nghĩ là bánh bèo bởi vì Phương Ly mặc đồ của con gái nhưng lại phối đồ không đúng.

Ví như cái áo màu cam lại đi phối với cái váy ngắn màu đỏ, chẳng hợp tông tẹo nào.

“Hôm nay trông em khác quá ha Ly?”

Cùng là phụ nữ với nhau nên Lục Nương hiểu tình trạng của Phương Ly hiện giờ là gì. Là đang yêu.

Đúng vậy. Bỗng nghe Lục Nương nói Phương Ly mặt mày vốn đang ủ rũ bỗng nhiên mắt sang miệng cười quay mặt sang hờn hờ nói với Lục Nương:

“Chị chị, chị thấy em khác đúng không? Có đẹp hơn không? Có sức hút hơn không?”

Liên tục hỏi dồn dập Lục Nương mấy câu liên khiến Lục Nương cũng khá bất ngờ về phản ứng của Phương Ly:

“Khác nhưng không đẹp, xưa giờ em có bao giờ ăn mặc vậy đâu...”

“Vậy là không đẹp sao... Thảo nào tên kia hấn...”

Mặt Phương Ly lại chủ ị một đồng, má phồng lên mà than vãn nhìn trông rất đáng yêu nếu bỏ cái cặp ngực mất cân xứng kia đi.

“Hôm nay kiểu gì cũng phải đi dự tang lễ Joseph nên Ly này đi với chị, chị sẽ cho em biết thế nào là bánh bèo. Đừng nói thẳng cục súc kia cho tất cả mọi đàn ông trên thế giới này ai cũng phải chết mê vì em.”

Vừa nói Lục Nương vừa vui vẻ đứng dậy kéo tay Phương Ly đi một mạch mặc cho cô nàng tóc vàng của chúng ta đang ngờ ngàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Ngồi trong chiếc xe thể thao màu đỏ của Lục Nương, Phương Ly liên tục đòi trở ra bởi cô nàng sợ. Sợ làm đẹp nhưng lại muốn đẹp. Lục Nương hiểu ý của Phương Ly, muốn đẹp thì phải chịu vứt bỏ một vài thứ nên nguyên một buổi trưa hôm nay sau khi ăn cơm Phương Ly là của Lục Nương a.

Chạy trên một dãy phố xa hoa của Quận Bình Phúc “Ừn ừn...” Lục Nương như chẳng coi ai vào mắt bởi con siêu xe của mình, nàng ta rít ga làm một pha đổ song song đẹp như trên phim đấu ngay ngắn vào bên lề đường. Phía sau xe để lại dấu bánh màu đen in trên đường nhựa.

Phương Ly lúc này ngồi trong xe tim liên tục đập thành thịch vì cứ ngỡ mình sắp chết tới nơi. Có lẽ đây là lần đầu tiên Phương Ly đi chung xe với Lục Nương mà chính tay Lục Nương cầm tài, dặn lòng lần đầu cũng như lần cuối.

Mở cửa xuống xe một cách rất là phong thái Lục Nương vừa bước ra ngay lập tức các ánh nhìn đổ dồn về cô, không hề ai có suy nghĩ là người phụ nữ này đã tuổi gần bốn mươi cả. Ngược lại Phương Ly mặt cắt không còn chút máu bước xuống xe suýt chút nữa thì nôn ra hết cả buổi trưa.

“Nhanh chân lên, trong vòng 3 tiếng chị sẽ thay đổi em.”

Lục Nương lúc này làm gương mặt phải nói không có chút tình cảm chị em nào với Phương Ly cả khiến cô nàng đang mệt lên mệt xuống vì trong xe từ nãy đến giờ liên chẳng còn tí sức nào nữa ngoài việc than vãn:

“Nhưng mà chị Lục...”

“Nhanh lên, nếu không muốn thằng kia nó vẫn đối xử tàn bạo với em như trước đây!”

Cái thằng kia mà Lục Nương nói hiển nhiên là Thu Phong rồi. Ngoài Thu Phong ra chẳng ai dám động vào cộng lông của Phương Ly chứ đừng nói đến việc khiến Phương Ly tơ tưởng đến thế này.

Phải rồi, một người đặc biệt so với tất cả người khác đương nhiên sẽ khiến một cô nàng ương bướng cứng đầu như Phương Ly phải lòng. Thu Phong toàn làm những chuyện trước giờ chưa ai, đánh cô, không nể mặt cô, thậm chí chửi cô như chửi chó. Nhưng chẳng biết từ bao giờ những trò nghịch ngợm cô hay trêu Thu Phong dần dần biến mất. Thay vào đó là những lần quan tâm mua đồ ăn thức uống đem tới cho Thu Phong.

Chỉ là cô nàng này không biết nấu ăn nên mới phải đi mua ngoài, cô cũng từng thử nấu một vài món nhưng chẳng ra thể thống gì cả. Trứng thì vừa mặn vừa khét, cơm thì trên sống dưới khét bốn bề nhão nhoét. Đến những món tầm thường còn như vậy thì làm sao mà có thể nấu một món ngon mà đem tới cho Thu Phong người đàn ông lúc nào cũng một mình chẳng bao giờ để ý đến một người phụ nữ HiBXp8i nào xung quanh dù là Lục Nương đi nữa khi Phương Ly nhìn vào ánh mắt Thu Phong cô thấy Thu Phong không hề có chút suy nghĩ nào đối với Lục Nương.

Là phụ nữ đây là thứ duy nhất Phương Ly nhận ra được ở Thu Phong rằng hẳn ta không hề mê gái đẹp. Từ lúc biết Thu Phong tới giờ cô cũng đã tự ngộ nhận mình thích hẳn ta rồi chỉ là từ lúc nào thì không rõ thôi. Và cũng từ lúc đó tới giờ Phương Ly không hề biết Thu Phong thích cái gì, có hỏi hẳn ta cũng chỉ nói ghét thì có còn thích thì chưa từng thích thứ gì.

Nhưng được cái Phương Ly cũng biết được Thu Phong ghét những cái gì, ví dụ như món ăn. Phương Ly không bao giờ mua cá kho, hay cá chiên xả vân vân và mây mây... Bởi Thu Phong không hề thích ăn cá, hay là khi lúc ngủ Phương Ly biết Thu Phong rất ghét khi người khác ồn ào bên tai mình bởi dường như lỗ tai của hẳn ta khá thính. Có lần cô đứng rửa chén dưới bếp lắm bầm có vài câu cũng bị hẳn ta chu mỏ lên mà chửi.

Cũng không biết từ khi nào mà Thu Phong đánh hẳn cho Phương Ly một chiếc chìa khóa căn hộ của mình để cô ta vô dọn dẹp. À không phải nói là vô để phá hơn là dọn dẹp, phải mất đến một tuần tất cả đồ gia dụng trong phòng của anh mua mới thêm một lượt nữa do chính cô nàng hậu đậu kia phá hỏng. Từ sau tuần đó trở đi Phương Ly mới làm tốt hơn được, số lần mua chén đĩa hay cây chổi cây lau nhà mới cũng ít hơn.

Nhưng trong suy nghĩ của Thu Phong lại cực kì đơn giản, anh chỉ xem Phương Ly như cô em gái ngang ngược mà thôi, anh chẳng có suy nghĩ gì với nó cả bởi anh chỉ có mình Nhược Y thôi không cần nhiều.

“Đầu tiên là phải tẩy hết lông đi, sau đó... Thôi mệt quá. Gọi hai thằng kia lại đây!”

Lục Nương lúc này một tay khoanh trước ngực một tay vuốt vuốt cái cằm của mình nhìn Phương Ly từ trên xuống dưới phán đoán xong cuối cùng không tự mình làm được mà phải gọi người tới.

Nơi mà Phương Ly đang đứng đây là một tòa nhà tích hợp về việc làm đẹp của phụ nữ. Từ dịch vụ Spa, làm tóc, shop quần áo cho đến những túi xách hàng hiệu hay đơn giản như những đôi giày đôi guốc nói chung cái tòa nhà này là thiên đường của phụ nữ thiên đường của sự sung tiền.

Hiền nhiên Lục Nương không thể sở hữu một tòa nhà như vậy được, dù gì thì cô ta cũng chỉ là lưu manh mà thôi. Tòa nhà này là một trong số hàng trăm công ti con của một nhà kinh doanh thời trang hàng đầu thế giới. Chỉ cần có tiền khi bước vô tòa nhà này thì dù là con vẹt xấu xí cũng lột xác thành một con thiên nga tuyệt trần.

Lúc này Lục Nương cho gọi hai thằng con trai tới:

“Em chào chị Lục ạ, hôm nay chị vẫn là người đẹp nhất đó nha...”

Giọng điệu ưỡn ẹo của tên mà đa số bị người khác kì thị gọi là bóng này lơ lửng trước mặt Lục Nương khiến người khác nhìn vào cảm thấy khó chịu khi hắn ta cứ vuốt lên vuốt xuống cánh tay của Lục Nương.

Dường như đã quá quen với chuyện này rồi nên Lục Nương trực tiếp gạt hẳn tay tên bóng trước mặt ra rồi nhẹ nhàng nói:

“Bé này tên Ly là em của chị, mấy cưng làm sao thì làm, bốn giờ chiều nay mà chị nhìn không vừa mắt là hai cưng không xong đâu.”

Nói xong Lục Nương liếc sang Phương Ly nháy mắt một cái khiến cô nàng tóc vàng của chúng ta giật nảy mình.

“Hmmm ok” – hai tên bóng đồng thanh một béo một gầy đầu tóc quần áo thời thượng bước đến trước mặt Phương Ly mỗi tên kẹp lấy một tay của Phương Ly cứ thế mà kéo đi.

Không hiểu do mệt hay do muốn làm đẹp thật sự mà Phương Ly lại dễ dàng để cho hai thằng bê đê này lôi mình đi dễ dàng như vậy.

Cười tít mắt bái bai Phương Ly xong sau đó Lục Nương bước tới một cửa hàng túi xách vừa lựa đồ vừa móc điện thoại ra gọi cho Thu Phong:

“Alo, Phong à?”

Đầu dây bên kia vừa bắt máy ngay lập tức trả lời:

“Em đây chị Lục.”

“Chuyện Joseph em sắp xếp đi, trong đêm nay phải đánh địa bàn của hắn.”

“Em biết rồi!”

Đầu dây bên kia một nụ cười thật sâu nổi lên trên mép Thu Phong.

Nói xong anh trực tiếp cúp máy rồi âm thầm lắc đầu. Phụ nữ đúng là phụ nữ, ác độc thật. Đến người chết cũng không cho người ta nghỉ ngơi mà đã lợi dụng tình thế rồi.

Dù nghĩ thì nghĩ vậy thay vào Thu Phong cũng sẽ làm thế, nếu để sau khi tang lễ kết thúc biết đâu chừng đại cục đã định khó lòng mà bước tiếp được.

Lúc này ở phố đèn đỏ Thu Phong đã tụ tập đủ người gồm sáu trăm nhân mạng, nhưng chỉ số ít thôi. Lục Nương còn tới hơn bảy tám địa bàn khác nằm rải rác ở cái Quận Bình Phúc này. Mỗi địa bàn đó nếu gom đi cũng hơn hai ngàn mạng nữa. Như vậy là quá đủ rồi, chỉ cần để lại số ít để phòng bác trắc thôi.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Tang Lễ Joseph (1)

Bốn giờ chiều Lục Nương đang đứng trước tòa nhà để đợi Thu Phong tới.

Lúc này Lục Nương cũng đã diện sẵn trên mình một bộ váy màu đen tuyền từ trên xuống dưới duy nhất chỉ có vài điểm nhấn màu trắng để tạo nên sức hút cho bộ đồ.

Chừng vài phút sau y như đã hẹn Lục Nương đang nhìn theo chiếc Rolls Royce Phantom Limo màu đen sang chảnh. Chiếc này tính ra là thuộc hàng hiếm trên thế giới giá cũng cực kì đắt đỏ lên đến vài triệu Xent. Hiển nhiên Lục Nương cũng không may mắn đến mức có được chiếc xe này, căn bản cô chỉ mượn của tên Duy Bạch Hồ ông trùm đất Bắc.

Chiếc xe với động cơ gần như không nghe thấy đồ trước mặt Lục Nương.

“Cạch”

Cửa xe mở ra từ bên trong xe bước ra một chàng thanh niên trai tráng cao to mặc bộ vest đen mắc tiền. Thu Phong là anh, đầu tóc anh vuốt ngược ra phía sau, tay đeo chiếc đồng hồ bạch kim mà Lục Nương bắt anh phải đeo.

Vừa bước xuống xe Thu Phong tay chỉnh đồng hồ trông rất ra dáng lãng tử.

“Quoa, chị không ngờ em diện đồ lên lại đẹp trai đến vậy đó Phong? Không được, không được, chị không thể nhường em được...”

Lục Nương không ngớt mồm khen ngợi vẻ bề ngoài của Thu Phong, lúc này diện đồ lên không hẳn là anh đẹp trai mà là ngầu. Tại gương mặt anh cũng chỉ có cái cười duyên là đẹp, mặt bình thường nhìn trông rất là ngầu rồi hưởng chi lúc diện đồ lên như thế này.

Lục Nương mắt liên tục đảo qua đảo lại hai bắp tay săn chắc của Thu Phong, bắp tay ấy to đến nỗi làm căng phồng bộ áo vest của anh lên trông thấy.

Ai bảo chỉ có con trai mới mê gái chứ? Gái cũng mê trai đẹp vậy, thậm chí còn mê chết cha chết mẹ còn hơn cả cánh đàn ông mê đắm cánh phụ nữ nữa là.

“ ... ”

Nghe Lục Nương nói Thu Phong cũng ngại ngùng không biết nói gì cho phải. Từ trước đến giờ chỉ có mẹ anh là phụ nữ khen anh thì may ra anh còn chịu được chứ riêng các cô nàng nhất là người đẹp như Lục Nương đây khen mình khiến anh rất là ngại.

“Hay Phong này, hôm nay em làm người yêu chị một tối hôm nay nhé. Yên tâm đi không có bậy bạ gì đâu, chỉ là hẹn hò thôi!”

Lục Nương bỗng tiến sát lại Thu Phong ôm lấy cánh tay săn chắc của anh dung ngực mà cà nhè nhẹ trên đó.

Theo phản FimrA0iY xạ Thu Phong định rút tay lại, mặc dù thích thì thích nhưng Lục Nương cũng quá mị lực đi. Khác hẳn với cô nàng ngây thơ không biết cách dụ trai như Nhược Y, dần dần càng tiếp xúc sâu về cái thế giới này Thu Phong càng lúc càng mất cái vẻ lạnh lùng của mình. Cũng đã

quá lâu rồi tay anh không giết một ai đó. Cảm giác này đôi khi khiến anh cảm thấy khó chịu chỉ muốn giết một ai đó. Chắc có lẽ đây cũng chỉ là hội chứng ám ảnh vì việc giết người quá nhiều mà mỗi con người chúng ta mắc phải mà thôi.

Dần dần Thu Phong cũng đánh mất đi bản thân mình, một kẻ chỉ biết đánh đánh và đánh giờ lại phải sử dụng mọi mưu mẹo để tồn tại ở cái xã hội ngầm này nơi đất khách quê người.

“Chị Lục!!!”

Đang trêu gẹo Thu Phong bỗng nhiên Lục Nương nghe thấy tiếng ai gọi mình nên liền quay sang.

Cách Lục Nương năm mét là một cô nàng đeo kính cận màu đen, cô ta nhìn trông rất gợi cảm với mái tóc ngắn nhuộm màu bạch kim, riêng phần mái tóc một nửa được nhuộm thành màu tím. Cũng khác trên mình một bộ đồ màu đen nhưng không phải váy hay đầm thay vào đó là một chiếc áo thun trễ một bên vai làm lộ ra dây ngực áo màu đen.

Đặc điểm của cô nàng này khi Thu Phong nhìn vào là bộ ngực to quá khổ, nhưng có điều người này là ai Thu Phong lại không biết. Đa phần đàn em dưới trướng của Lục Nương Thu Phong cũng gặp qua một lượt hết rồi, chắc có lẽ còn người anh chưa biết.

Có điều Thu Phong lại không biết người này Lục Nương cũng ngờ ngờ không biết là ai:

“Cô là...”

“Là em nè! Trời ơi, chị để em thành ra thế này rồi giờ chị nhận không ra em là sao?”

Cái giọng điệu quen thuộc đó Lục Nương đủ hiểu đoán ra là ai rồi, Phương Ly chứ không ai vào đây. Quả thật đến Lục Nương còn không nhận ra thì đừng nói đến Thu Phong.

Giờ khắc này phần hạ thân của Phương Ly mặc một chiếc quần bó sát từ cổ chân lên tới hông, cộng với đôi guốc cao năm tấc. Cô nàng hậm hực bước đến chỗ Thu Phong đứng nhìn cô như thể nhìn người lạ:

“Cái thằng kia! Mày nhìn không ra tao à?”

“... Ai vậy chị Lục... Biết em sao?”

Quả thật Thu Phong không nhận ra được, giọng điệu mắng chửi người khác thì quen cực nhưng mặt lại không phải. Đánh chết anh cũng không biết con ôn này là ai lại tự nhiên đi chửi mình, chẳng lẽ lại là chị em của con chần tinh Phương Ly?

“Cái tên nhà ngươi...” – Phương Ly đưa nắm đấm lên trước mặt Thu Phong rồi nghĩ gì đó xong căn môi rút tay lại bực dọc hét “Trời ơi, thiệt là bực quá đi, bực quá bực quá...”

Liên tục dẫm chân xuống đất mà không làm gì được, Phương Ly chỉ biết trút giận xuống cho ông địa ngồi bên dưới. Lục Nương thấy cảnh đó thì che miệng cười bước tới cầm lấy tay Phương Ly rồi quay sang nhìn Thu Phong nói:

“Bé Ly đó em nhìn không ra hả Phong?”

“Cái gì? Đùa em hả chị, Ly nó làm gì đẹp vậy... Với lại...” Nói đến đây Thu Phong đưa hay tay mình lên trước ngực làm hành động bóp bóp – “Của nó to lắm...”

Phương Ly nghe Thu Phong khen mình đẹp bỗng nhiên trong lòng thấy ngọt hân ra, lâng lâng tính quay lại bắt chuyện với hân thì nghe đến câu sau cô nàng sôi máu cắn môi gằn giọng: “Ai cho tôi lương thiện đây trời!!!!
Thằng ôn kiaaaaaa”

Phương Ly tức giận lên gương mặt biến đổi, cô quên mất chuyện mình làm đẹp như thế này là vì ai.

Đùng đùng dẫm chân bước đến chỗ Thu Phong, thấy vậy Thu Phong lùi một bước, tính anh trước giờ ít khi chấp nhất với con gái trừ kẻ thù mình ra nên thấy Phương Ly như vậy anh cũng có cảm giác không được tốt.

Nhưng nghĩ lại cái tính cách này đúng là của Phương Ly, nếu nhìn kĩ gương mặt đó cũng là của Phương Ly chỉ có điều quá đẹp, quá khác. Ở cái bộ dạng này khi tức giận lên quả thật Phương Ly nhìn trông rất ác, ác hơn thường ngày.

Vừa bước tới Phương Ly đưa tay lên nắm thành nắm đấm tính gõ đầu Thu Phong một cái thì lại bị anh bắt được. Cổ tay nhỏ nhắn trắng mịn của Phương Ly lúc này nằm trọn trong lòng bàn tay thô ráp của Thu Phong, không biết tại sao lúc này Thu Phong lại cảm nhận được sự mịn màng của con ả Phương Ly này, thế anh chỉ muốn giữ tay Phương Ly mãi như thế này thôi.

Phương Ly cũng vậy, đã lâu cô cũng chưa động tay động chân với Thu Phong, bất ngờ bị nắm lấy như vậy khiến cô cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay của Thu Phong. Nhưng dù vậy cô vẫn muốn tính sổ với tên ôn dịch này:

“Bỏ ra, tao...”

“Hôm nay Ly đẹp lắm, nhận không ra. Cứ như vậy mà phát huy nhé, tới đó sẽ không sợ ế nữa...”

Chưa kịp nói gì thì bị giọng nói khẩu âm Bắc chuẩn người thủ đô, giọng nói ấm áp ấy của Thu Phong vang lên bên tai Phương Ly khiến cô đứng hình. Đã vậy hần ta còn dung tay còn lại xoa lấy đầu cô một cách nhẹ nhàng rồi từ từ bỏ tay xuống.

“Hừ...”

Thấy Thu Phong hạ tay xuống Phương Ly cũng thôi không đòi co nữa mà quay mặt sang chỗ khác hừ lạnh, dù vậy trong lòng cô lúc này ngọt như mật. Quả thật không uổng công khi nghe theo hai thằng bóng lộn kia làm đẹp theo kiểu này.

Thật ra gương mặt của Phương Ly không thể nào đẹp theo cách bánh bèo được, mà phải thật là cá tính mới bộc lộ hết được vẻ đẹp của cô. Do đó cô nàng cắn răng cắn môi hi sinh bộ tóc dài của mình để quyết tâm tin tưởng bọn họ mà cắt ngắn đi.

Đối với một người con gái việc cắt tóc dài thành tóc ngắn là một quyết định cực kì khó khăn, huống chi Phương Ly lại chỉ phải quyết định trong một vài tiếng trước khi xuống tóc như thế cũng đủ hiểu cô muốn đẹp trong mắt Thu Phong đến chừng nào.

Tạm gác cái nỗi lòng của Phương Ly sang một bên, lúc này đây cũng sắp tới giờ đến viếng tang của con súc vật Joseph. Thu Phong cả một buổi trưa nắng nóng cho đến chiều chạy khắp địa bàn Quận Bình Phúc để sắp xếp nhân lực tập hợp người sao cho người đi người ở lại hợp lý đủ để bảo vệ khi vắng mặt. Cũng may là Quận T. Rex sát bên Quận Bình Phúc nên lỡ có xảy ra chuyện thì phản ứng cũng nhanh hơn.

...

Năm rưỡi chiều, lúc trời sập tối. Quận T. Rex có hẳn một đoạn đường dài tràn ngập xe ô tô hầu hết toàn xe màu đen đỗ trải dài suốt từ đoạn đường đó cho đến một khải biệt thự phong cách Châu Âu.

“Đại tể Lục Nương đến viếng...”

Một tên đàn em của súc vật Joseph mặc bộ đồ đen hô lên, cùng với tiếng hô của hắn là tiếng kèn đám ma cũng cất lên theo đó.

Lúc này từ ngoài sân có khoảng mười người bước vào đi đầu là Lục Nương với vẻ đẹp rạng ngời khoác trên mình một chiếc áo vest màu đen của Thu Phong, bên trong là bộ váy cô đã mặc trước đó cùng với cái nón lông chim nhỏ nhắn đặt trên đầu cũng màu đen nốt.

Bước đến linh cửu của Joseph, Lục Nương nhìn vào trong sự vui vẻ không thể hiện ra mặt. Sau đó cô lấy bó nhang chia cho những người đi sau mình, trong đó có Thu Phong đang mặc chiếc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen.

Khi Lục Nương vừa đốt nhang lên thì lần lượt hơn một ngàn đàn em của Lục Nương đi theo sau đó cũng mặc trên mình những bộ vest đen, tuy nhiên nam nữ lại đồng đều không như những băng khác đa số toàn là nam.

Đội nhóm người Lục Nương đi đầu thấp nhang xong thì hơn một ngàn đàn em của Lục Nương cúi đầu hô to:

“Cầu mong linh hồn anh Joseph về với Thiên Chúa!!!”

Cũng cùng lúc đó đám đàn em của Joseph dẫn đầu không ai khác là Abid cúi đầu đối đáp lại:

“Thay mặt đại ca quá cố Joseph chúng tôi cảm ơn Lục Tỷ, cảm ơn tất cả anh em của Lục Tỷ!”

“Chúng em thay mặt đại ca cảm ơn chị Lục, cảm ơn tất cả anh em...”

Abid vừa cúi đầu xuống rồi ngóc lên bắt gặp ánh mắt của Thu Phong liếc sang mình, thấy vậy Abid gật đầu nhẹ một cái như ra hiệu cho Thu Phong.

Nhận lấy áo vest ngoài từ tay Lục Nương, Thu Phong khoác nó lên người rồi cài nút lại hẩn hoi. Vừa đi anh vừa nhếch mép cười miệng thầm thì thảo:

“Sắp có chuyện vui rồi đây!”

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tang Lễ Joseph (2) Anh Em Nhà Họ Hứa

Mục đích của đám đàn em Joseph khi boss nhà bọn chúng chết mà chúng lại mời hết tất cả những dân anh chị trong thành phố đến dự đám tang? Tại sao?

Tại sao lại làm như vậy trong khi biết chắc là nếu một tổ chức nào đó vị thủ lĩnh mất đi cũng tương đương với việc rấn mất đầu, mà một khi đã vậy tổ chức đó sẽ tan rã. Điều đáng ngại nhất khi một con rấn mất đầu mà để người khác biết nó mất đầu số phận của nó chắc chắn sẽ chết chết và chết.

Đêm qua sau khi Joseph gục xuống Abid nằm viện thì những tên thân cận với Joseph liền gặp trực tiếp Abid để bàn tính nên giấu chuyện boss bị sát hại đi hay là nên công khai và hiển nhiên dù giấu đi đến mức độ nào chẳng nữa sớm muộn cũng bị phát hiện.

Lựa chọn giữa hai phương án tiết lộ hoặc bị tiết lộ nó chỉ là quá trình xảy ra trước hay sau. Sớm hay muộn thì người khác cũng biết, thay vì vậy Abid đưa ra một đề xuất rằng nên thông báo tình hình với tất cả những dân anh chị trong thành phố.

Làm như vậy rất rủi ro nhưng cũng kèm thêm một việc rất chắc chắn rằng khi tất cả mọi người đều biết cùng một lúc rồi thì cái tỉ lệ băng nhóm thành một miếng bánh nó sẽ giảm đi không phải bị chia năm xẻ bảy. Thay vì vậy đám dân anh chị kia sẽ phải tranh dành nhau ai là người sẽ tiếp nhận bọn họ và tất nhiên kẻ nào mạnh nhất thuyết phục nhất sẽ khiến cho băng

Mafia T.rex đầu quân vào. Lợi ích vẫn được giữ thay vì vậy chỉ đổi chủ thôi.

Abid đã rất điên đầu trong vấn đề này bởi bọn họ không muốn dân bản xứ Xích Quỷ nắm giữ mình, dù là họ bao gồm những dân tộc phương Tây khác nhau nhưng cốt lõi bọn họ không phải người Xích Quỷ và tất nhiên không muốn đầu quân cho người Xích Quỷ nên mới tham gia băng Mafia T.rex nếu không như những kẻ khác bọn họ đã theo những băng đảng mạnh hơn thay vì một băng ngoại quốc này.

Joseph đã rất thành công trong việc đánh vào lòng tự tôn của những kẻ ngoại quốc, bọn họ ở Xích Quỷ bị chèn ép thì ông ta cho những con người như vậy một mái nhà một mái ấm đúng nghĩa nên việc Abid đề xuất gặp rất nhiều khó khăn.

Nhưng trước đó nhờ có bàn bạc với Thu Phong cộng thêm tính toán từ trước đó nữa nên chỉ mất một khoảng thời gian cùng với danh tiếng đạt được trong Mafia T.rex cuối cùng Abid đã thuyết phục được tất cả mọi người trong băng mình. Chỉ cần gió chiều nào theo chiều đó chứ nếu không cả băng sẽ phải tan rã đó là điều Joseph không muốn thấy nhất, phần này thì do Abid thêm mắm thêm muối vào để kích lòng vậy thôi.

Nhưng cái cốt lõi để khiến Abid thuyết phục được họ là sự ăn chắc của hắn, hắn dám đứng ra với sức lực của mình chỉ cần nhin nhục vài năm hắn đảm bảo sẽ đưa Mafia T.rex trở về trạng thái vốn có của nó thậm chí là sẽ hơn trước chỉ cần tất cả đồng lòng.

Bao nhiêu sự tranh đấu trong băng Mafia T.rex từ đó biến mất, họ đồng lòng lại với nhau nếu không tất cả sẽ bị đào thải. Đã là những con người tha hương mà sống không được ở đây thì đi đâu nữa mà sống. Giữa việc mất và phải mất khiến họ phải đưa ra quyết định là nghe theo Abid.

Thu Phong cũng không thần thánh đến mức tính đến mức độ này, cuối cùng Thu Phong vẫn chỉ là một kẻ dững phu mà thôi kể không thể nào vẹn toàn được. Nhưng may thay Abid lại rất thông minh trong khoản này, tuy không phải giỏi nhất nhưng đủ dùng trong những trường hợp như vậy bởi chính Abid cũng là người ngoại quốc hẳn hiểu được nỗi lòng của những con người này sâu sắc hơn là một kẻ sống trong cộng đồng tộc của mình như Thu Phong.

....

“ Bạch bạch bạch... “

Đám tang của súc vật Joseph đang diễn ra đúng lúc này tiếng xe mô tô vang lên ngập trời. Cách đó không xa từ hai bên đường ập tới hàng trăm chiếc mô tô Cruiser, Bobber và Chopper(dạng mô tô càng, có thể lên gg tra). Dẫn đầu đoàn mô tô bên phải là hai người đàn ông tuổi trạc cỡ Thu Phong, còn dẫn đầu đoàn bên trái là một người đàn ông cỡ hơn ba mươi tuổi.

Tất cả đều mặc độc nhất một bộ đồ đen và màu sơn xe cũng màu đen, duy nhất bọn chúng có cùng một đặc điểm nữa là khoác trên mình những bộ áo da in hình ba cái đầu con chó địa ngục Cerberus.

“ Phình phình phình... “

Kẻ bước xuống xe đầu tiên là tên lớn tuổi nhất hẳn đi chiếc Chopper với cái bánh sau khổng lồ một dạng xe được thiết quái dị nhất trong các dòng xe mô tô. Theo sau đó hai kẻ dẫn đầu đoàn bên kia gạt trống xuống và bước xuống. Còn những tên còn lại lần lượt gạt trống và đứng phía sau người đàn ông kia.

Con đường này như bị xã hội đen mua mất hầu như chẳng ai dám đi vào con đường này nữa vì biết kẻ vừa chết là ai với những kẻ tới đây cũng rất nguy hiểm với người thường.

“ Anh em nhà họ Hứa? “

Giọng nói yêu kiều của Lục Nương vang lên bên tai Thu Phong.

Nhìn thấy dàn quân hùng hậu này Thu Phong cũng cảm thấy thật hoang vắng, nếu như nói đám người Thu Phong đến đây Lục Nương là một đóa hoa kiều diễm giữa một rừng cỏ dại thì những tên này là những cây lớn mọc trong rừng cỏ kia.

“ Lát át khí thế bên mình quá nhỉ? “

Thu Phong nhỏ giọng bên tai Lục Nương, nghe vậy cô ta cũng bắt đầu không vừa lòng với anh em nhà họ Hứa này.

Anh em nhà họ Hứa là ba người mạnh nhất khu quận ở phía tây – Quận Eagle. Quận Eagle là một quận nằm sát rìa phía tây thành phố, đây là quận khá là cá biệt vì ở quận này người ta thường hay tổ chức những hội chơi xe và đua xe. Đa số cái thanh niên trẻ sống ở vùng này đều có chung một niềm đam mê là tốc độ và sắm được một con xe vừa ý.

Con người nơi đây thích cái cảm giác được lái trên một chiếc mô tô, cảm nhận gió của trời, cảm nhận hơi của đất hơn là ngồi trong chiếc hộp có gắn máy lạnh kia. Họ thích cái cảm giác được nhìn những cung đường bằng chính ánh mắt của họ chứ không phải qua một tấm kính, họ thích cái cảm giác được nghiêng mình theo các cung đường quanh co. Thích cái cảm giác được đi vào những hang cùng ngõ hẻm mà ô tô không vào được. Thích cái cảm giác gió tạt vào mặt, nắng rọi vào da hơn là cảm giác ngồi xe ô tô.

Cũng chính vì vậy những con người chung niềm đam mê trên khắp nước tụ họp về Quận Eagle để thực hiện niềm đam mê đó. Có người từ xứ khác đến đây để lập gia đình, có người bỏ xứ vì không thể chịu nổi tiếng ồn của những chiếc mô tô. Thôi luyện thuyền vậy đủ rồi cập nhật thông tin chính về băng đảng của anh em nhà họ Hứa.

Thực chất anh em nhà họ Hứa vốn từ đầu là những người chơi xe chung với nhau, những người anh em tụ họp lại chủ yếu là vì niềm vui. Nhưng trước đó Quận Eagle bị một băng đảng khác cai trị, và băng đảng đó không có bất cứ một tên nào có niềm đam mê mô tô cả. Bọn chúng chỉ biết lộng hành đánh những kẻ vô tội và buôn bán ma túy cho đủ loại người kể cả học sinh cũng có thể sử dụng ma túy. Hay chí ít bọn này lấy tiền bảo kê đến cả bà bán hủ tiếu nghèo nàn.

Bức xúc trước những hành động đó, anh em nhà họ Hứa là ba người tiên phong đánh đập những tên tốt thí của băng đảng ấy. Quả thật sức của ba anh em nhà họ Hứa quá mức kinh khủng.

Đứa em út tên Hứa Liên Hạo 25 tuổi từ bé đã theo chân võ sĩ là một đấu sĩ tự do thi đấu đến cả giải quốc tế đến năm 18 tuổi về lại nhà để lập nghiệp do không mong muốn con đường võ sĩ đầy rẫy đen tối kia.

Đứa em thứ tên Hứa Tiêu Dĩnh 26 tuổi theo gót anh cả vốn là một võ sĩ chiến đấu trong đấu trường ngầm ở bang Lima thuộc nước Amecanda tới năm 19 tuổi nghe tim em út về nước hắt ta cũng về theo.

Anh cả - Hứa Tử Lệ 32 tuổi là một lính đặc công của miền Bắc tổ quốc. Là một kẻ cực kỳ mạnh trong lứa tuổi đặc công bằng tuổi hắt kể cả thời điểm hiện tại. Rời ngũ bởi vì lý do tiền không đủ tiêu nhà còn hai thằng em. Đơn giản vậy thôi.

Ba anh em nhà họ Hứa này bố mẹ bọn chúng đã bị sát hại từ khi Liên Hạo 10 tuổi, Tiêu Dĩnh 11 và Tử lệ 17 tuổi. Sau thời điểm đó hung thủ vẫn chưa được tìm thấy, cũng lúc đó Tử Lệ bị gọi đi nhập ngũ một thời gian sau khi bố mẹ hắn được chôn cất. Liên Hạo và Tiêu Dĩnh lúc ấy được nhận nuôi bởi hai hộ gia đình khác nhau ở nước ngoài.

Sau thời điểm bọn họ quay về chung sống với nhau, ba anh em với kỹ thuật chiến đấu bên mình cùng với những anh em chung niềm đam mê bọn họ đã đồng tâm chiếm lấy địa bàn của Quận Eagle.

Băng Cerberus – anh em nhà họ Hứa vốn có một vấn đề khi thành lập là không có thủ lĩnh. Bởi ai cũng là anh em với nhau, vì chung niềm đam mê chung nhiệt huyết mới đến với nhau một cách chân thành. Nhưng ban đầu với số lượng chỉ hơn ba mươi người mà lật đổ được băng đảng lên tới mấy trăm người. Với số lượng ba mươi người ấy chỉ trong vòng một đêm lật đổ được băng kia danh tiếng bọn họ đã được khẳng định.

Càng ngày càng có nhiều người xin gia nhập băng Cerberus, ai vào bọn họ cũng đều chấp nhận hết cho đến khi băng lên đến con số không thể đếm được là lúc những kẻ trong băng lợi dụng danh tiếng để trục lợi cho bản thân.

Và thế là thủ lĩnh băng Cerberus ra đời là cả ba người anh em nhà họ Hứa những người đã dẫn đầu đứng lên chống lại băng đảng kia và thành lập hội chơi xe Cerberus này.

Từ đó Quận Eagle còn được gọi với cái tên là quận của anh em nhà họ Hứa. Thu Phong nghe điều này có vẻ hơi chướng tai bởi thằng nào mà còn sống lấy tên mình đi đặt tên cho cả một quận khi nào chưa? Chưa hề.

Nhưng thực sự mà nói bọn này không phải người xấu. Mà tốt với xấu với Thu Phong không quan trọng. Hắn chỉ biết trên đời này không tồn tại

đúng và sai. Đúng và sai chỉ được khẳng định bởi những thứ con người tạo ra sẵn.

Ví dụ như bạn cầm một cái ly và bạn gọi nó là cái ly. Tại sao nó là cái ly? Bởi vì cái ly là thứ dùng để đựng nước nên gọi là cái ly. Vậy không gọi nó bằng cái tô được sao? Không, tất nhiên cái tô là thứ để ăn cơm.

Vậy cái ly là thứ do con người tạo ra và người trước đặt cho nó là cái ly và bạn không thể gọi nó là cái tô được, nếu kêu nó là cái tô thì bạn sai. Đó là thứ con người tạo ra còn nếu là cái cây thì sao? Con người đâu tạo ra cây, cây có trước cả con người. Nếu không gọi là cây thì gọi bằng cái khác có sai không?

Theo ý niệm của tôi là không sai, sai đối với những thứ con người đặt ra nhưng đúng với tôi.

Do đó Thu Phong không quan trọng quan niệm của kẻ nào đúng hoặc sai, quan trọng là hấn, hấn muốn thứ gì đúng sẽ đúng theo ý của hấn, còn nghịch ý của hấn vẫn là sai.

Vấn đề này hơi rối não một chút về quan niệm đúng sai. Giết người đúng hay là sai? Đối với Thu Phong nó chẳng sai. Đối với người khác đó là một tội ác. Trên đời này chẳng có ai nhận việc mình đang làm là sai cả.

Biết sai, sửa sai, nhưng không nhận sai.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Hứa Tử Lệ Đụng Mặt Thu Phong!

Theo như kế hoạch mà Abid dự tính, không! Phải nói là kế hoạch luôn đi đúng hướng. Bây giờ băng có thực lực mạnh nhất là ai? Tất nhiên là băng Phụng Tử của Lục Nương, bởi trong băng đó có một con quái vật tọa trấn tên Thu Phong.

Hiện tại băng Mafia T.Rex như rắn không đầu, trong khi những kẻ thân cận nhất bên cạnh súc vật Joseph là Abid đã đứng lên làm kẻ trị vì tạm thời. Không phải bên cạnh Joseph chỉ có mỗi Abid nhưng trước đó đã bị Abid bày mưu tính kế khử hấn từ khiếp nào rồi.

Trước đó Abid từng nói với băng mình là gió chiều nào sẽ nghiêng theo chiều đó và tạm thời đầu quân về phía họ để tránh thiệt hại. Trường hợp xấu nhất các băng không ai chịu trực tiếp nhận quy hàng của băng Mafia T.Rex mà là chia lợi nhuận với nhau thì đám người Abid chết chắc.

Bởi vì trước đó chưa có một băng nào mạnh tới mức chống lại tất cả các băng đảng khác, nhưng tình hình bây giờ lại khác. Có một yếu tố nhỏ khiến mọi chuyện mất đi cái cân cân bằng của nó. Đó chính là Thu Phong và năm mươi vệ sĩ theo Thu Phong ra Bắc lần này.

Có một điều Thu Phong cũng khá khó hiểu là trước đó không hiểu sao lại quá nhiều hộ vệ theo hấn lại vào trong băng Mafia T.Rex đến như thế. Trừ hai người Xuân Tiến và Quang Định ở băng của Nga Hoàng ra thì gần như toàn bộ đều nằm trong băng Mafia T.Rex. Sau hôm nay Thu Phong mới biết được thực chất là do Abid đã kêu gọi mọi người tập hợp lại với nhau để

để bề hoạt động. Riêng Xuân Tiến vốn lạnh lợi mà lại thân với Quang Định nên hai người mới tách ra riêng.

Theo như Abid biết Thu Phong chỉ nói là chia ra làm việc và tìm hiểu về thế giới ngầm ở đây, chứ không có nói đến việc mỗi người một băng đảng. Nên Abid hành động lôi kéo gần như toàn bộ nhân lực về phía băng Mafia T.Rex nên cũng không có gì đáng trách.

Tuy nhiên vẫn còn một vài người Thu Phong liên lạc riêng, cấp cho họ một số tiền và kêu bọn họ qua thành phố bên cạnh để thu thập thông tin.

Quay lại về vấn đề chính. Làm thế nào để đầu quân cho băng của Phụng Tử. Khi mà Abid vừa chứng kiến được ba anh em nhà họ Hứa kia. Có vẻ như khí thế của bọn chúng quá đàn áp. Abid cảm nhận được ba anh em kia đã từng trải qua vô số trận chiến sống còn nhất là tên anh cả Hứa Tử Lệ trông hằn như bước từ chiến trường về vậy.

“Anh em nhà họ Hứa tới kính viếng .....

Giọng nói của người làm lễ vang lên.

Lúc này ba anh em nhà họ Hứa bước vào. Sau lưng hằn là vô số đàn em đi trước mở đường không coi ai ra gì, trực tiếp tách ra làm hai nhường đường cho ba vị đại ca của bọn chúng đi vào.

Một cảnh tượng thật hoành tráng.

Đứa em út Hứa Liên Hạo với gương mặt khá mập mạp nhưng thân hình lại cực rắn chắc, hằn khoắc trên mình một cái áo khoắc da, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu đen, gương mặt tuy khá đẹp trai và trông hiền lành.

Bước lên trước linh cửu của Joseph, Hứa Liên Hạo lấy nhang từ bàn cúng thắp lên rồi chia ra cho hai người anh trai của mình. Sau đó hằn ta

đứng sang phía bên phải của anh cả hấn Hứa Tử Lệ.

Gương mặt bặm trợn của Hứa Tử Lệ lúc này đã biến mất, thay vào đó là một gương mặt nghiêm túc khi hấn vừa liếc sang hướng của Lục Nương và Thu Phong đang đứng. Dù chỉ một thoáng nhưng hấn cũng cảm nhận được một cái gì đó từ Thu Phong kẻ to con kia.

“Tôi! Hứa Tử Lệ này hôm nay vô cùng thương tiếc chia buồn với tất cả anh em trong băng Mafia T.Rex trước sự mất mát của ngài Joseph. Hôm nay tôi dắt những anh em của mình đến để chia buồn cùng anh em của ngài Joseph. ...” Hứa Tử Lệ nói tới đây bỗng hít vào một hơi thật sâu, sau đó hấn quát to lên “JOSEPH!!! Xin anh hãy yên nghỉ”

“Xin anh hãy yên nghỉ” Lúc này hơn trăm đàn em của Hứa Tử Lệ lẫn hai đứa em trai của hấn đều đồng thanh nói to. Một cảnh tượng trông thật khí thế. Khác với băng Phụng Tử của Lục Nương chỉ có mỗi Thu Phong, Lục Nương và con quý Phương Ly là đến thấp nhang. Còn những tên đàn em của băng Phụng Tử tất cả đều tập hợp ở nơi khác gần đó.

Bởi vì ngoài băng Cerberus ra tất cả những băng khác đều chỉ có những kẻ nắm quyền và thân cận mới tới tang lễ ngày hôm nay. Tới bây giờ thì là vậy thôi. Do khó khi băng Cerberus xuất hiện với nhân khẩu bấy nhiêu đó người không biết với mục đích gì.

Dù băng Cerberus đến đông là vậy nhưng sau khi thấp nhang hết xong chỉ còn ba anh em nhà họ Hứa là ở lại ngồi vào bàn của Lục Nương và Thu Phong đang ngồi ngay đó.

“Lục Nương, lâu quá không gặp ...”

Hứa Tử Lệ bỗng đứng trước mặt Lục Nương đưa một tay ra. Thấy vậy Lục Nương theo lễ nghĩa đứng lên bắt tay lại và đáp:

“ Anh Tử Lệ, đã lâu không gặp!”

“Câu này phải kể như tôi nói mới đúng! Ha ha, kể như tôi làm sao có thể lúc nào cũng được quyền gặp người đẹp như cô được ... Còn anh chàng này là ...”

Vừa nói vừa cười cười với Lục Nương, Hứa Tử Lệ liền đánh sự chú ý qua Thu Phong.

Thấy sự chú ý của Hứa Tử Lệ chuyển sang mình, Thu Phong liền lập tức đứng lên với vẻ mặt thông dong. Lục Nương theo đó liền giới thiệu với Hứa Tử Lệ:

“Đây là Phong, một anh chàng được việc mới vừa làm với tôi không lâu!” Nói tới đây Lục Nương quay sang nhìn Thu Phong đứng từ lúc nào cô không hay “Phong! Đây là anh Tử Lệ, ở quận Eagle. Anh ấy cũng là một tay cừ khôi trong việc đối kháng đó nha hihi!”

Nói đến đây giống như Lục Nương vừa nhắc Thu Phong hẳn là một kẻ khá mạnh cũng như nói ẩn ý với Hứa Tử Lệ rằng Thu Phong bên đây cũng không thua kém hẳn đâu.

Sau khi Lục Nương vừa giới thiệu về mình, Thu Phong liền đẩy ghế ra bước lên bên cạnh Lục Nương rồi đưa tay ra với Hứa Tử Lệ:

“Chào anh Tử Lệ! Em là Thu Phong, năm nay 27 tuổi!!”

Thấy thái độ ung dung của Thu Phong khi đứng với những đàn anh như mình Hứa Tử Lệ thầm đánh giá một từ về Thu Phong ‘Hỗ’. Vì sao là hỗ? Bởi vì hỗ là một loài mãnh thú, chúa tể sơn lâm, không giống như sư tử sống theo bầy đàn. Hỗ chỉ sống đơn độc một mình, một núi không thể có hai hỗ đó là cách nói xưa giờ trong giới hắc đạo khi tranh dành địa bàn với nhau và lấy đó là lý do để cạnh tranh. Hỗ là loại mãnh thú trị vì mạnh mẽ

nhất từng biết trong giới động vật, nó không ý động hiệp yếu, nó luôn luôn nhẫn nại. Nếu nó tấn công nó sẽ tấn công một cách mãnh liệt, và khi nó tấn công nó phải chắc rằng nó sẽ thắng.

Thu Phong làm cho Hứa Tử Lệ có cảm giác hấn ta như một con hổ, ung dung tự tại không để bất cứ thứ gì vào mắt. Dầu vậy Hứa Tử Lệ cũng không hề chú ý mắt Thu Phong, bởi tuổi trẻ có thể ngông. Hứa Tử Lệ vốn cũng đã nghe qua danh về anh chàng được mệnh danh là quái vật mới xuất hiện gần đây, lời đồn một địch trăm có thể hơi quá nhưng chính mắt Hứa Tử Lệ chứng kiến thấy Thu Phong khiến bản thân hấn cũng nóng lòng muốn thử một trận ra trò với Thu Phong. Còn về địa bàn gì đó hấn không quan tâm.

Vốn hôm nay Hứa Tử Lệ đến đây bởi vì khi xưa Joseph từng giúp hấn một việc nhỏ trong việc tìm hung thủ biết bố mẹ của hấn. Dù việc đó chưa xong nhưng ít nhất hấn ta cũng tìm ra được một ít đầu mối cho Hứa Tử Lệ. Nên hôm nay Hứa Tử Lệ muốn đến đây, một phần nữa hấn tò mò xem kẻ trong lời đồn Thu Phong là ai.

Thấy Thu Phong vươn tay ra với mình, Hứa Tử Lệ liền mỉm cười bắt tay lại với Thu Phong:

“Quả đúng như lời đồn, cậu quả thật là một chàng trai mạnh mẽ đây Phong. Có dịp anh em mình lên sàn đấu thử sức một chút ... Hự!” Nói đến đây bỗng Hứa Tử Lệ phát lực bóp lấy tay Thu Phong một cách mạnh mẽ.

Cảm nhận lực bóp trên tay mình mạnh một cách bất chợt, Thu Phong phát ra một lực tương đương với Hứa Tử Lệ. Sau đó hấn đáp lại lời Hứa Tử Lệ.

“Rất vinh hạnh thừa anh Tử Lệ!”

Dù biết trước kẻ đứng trước mặt mình đây không tầm thường nhưng Hứa Tử Lệ vẫn khá ngạc nhiên khi hắn bất chợt dùng lực bóp lấy tay Thu Phong mà kẻ đó dường như có chuẩn bị trước liền phản xạ lại với lực hắn tác động.

Đối với người luyện võ khi mà một tay Hứa Tử Lệ có thể bóp vỡ viên gạch xây nhà một cách nhẹ nhàng hay những hòn đá xanh một cách chóng vánh chỉ trong một khắc. Với cái việc một kẻ không có chuẩn bị trước bị hắn bóp tay như thế ít nhiều dù có lợi hại thế nào đi chăng nữa tên Thu Phong kia cũng bị tẹo tay là ít, còn đối với người bình thường chắc chắn xương ngón tay sẽ gãy. Mà tên Thu Phong này lại phản xạ kịp với lực bóp kia một cách không thể tin được như thế mới là điều khiến Hứa Tử Lệ ngạc nhiên.

Chừng mười giây sau dưới sự căng thẳng của hai đứa em trai mình Hứa Tử Lệ mới từ từ cười nhẹ một cái rồi buông tay Thu Phong ra. Theo đó Thu Phong cũng ngay lập tức dừng phát lực với tay của Hứa Tử Lệ. Sau khi buông tay ra Hứa Tử Lệ liền để tay sau lưng.

Lúc này tay phải của Hứa Tử Lệ vừa bắt tay với Thu Phong nổi lên những dấu ngón tay đỏ ửng lên mu bàn tay. Nếu để ý kỹ sẽ thấy tay của Hứa Tử Lệ run lên nhè nhẹ. Nhưng sự run lên này đối với Hứa Tử Lệ không phải vì đau mà là vì hưng phấn, đã lâu rồi từ cái ngày đấu với tên kia hắn chưa bao giờ cảm thấy hưng phấn như thế. Là một kẻ mạnh, niềm vui của Hứa Tử Lệ là đánh nhau, hắn muốn gặp những kẻ mạnh như Thu Phong này.

Dù nóng lòng nhưng Hứa Tử Lệ vẫn phải kìm lại cái ham muốn của mình, bởi vì hắn là con người. Con người khác với con thú ở chỗ là con người biết kiềm chế thú tính của mình lại, do đó Hứa Tử Lệ chỉ có đợi dịp khác để mà tỷ thí với con người trước mặt này sau vậy.

Dường như Thu Phong chẳng mấy quan tâm đến hành động vừa rồi của Hứa Tử Lệ, bởi hắn biết Hứa Tử Lệ cũng là một kẻ mạnh, hắn cũng là một kẻ mạnh, nên hắn biết việc gặp một kẻ mạnh sẽ đem đến niềm hứng thú đến mức nào cho một chiến binh.

Sau cái bắt tay của Thu Phong và Hứa Tử Lệ có vẻ như không khí trong đây vốn đã nặng nề nay còn nặng nề hơn. Thấy mọi chuyện là do mình Hứa Tử Lệ liền cười trừ tiến tới ôm vai Thu Phong:

“Phong này, anh hỏi chút ... à ngồi xuống đã!”

Nói đến đây Hứa Tử Lệ kéo Thu Phong ngồi xuống, sau đó hắn cũng ra hiệu cho hai đứa em trai là Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo ngồi phía đối diện, còn về phần Lục Nương cô nàng dù không phải là dân võ thuật nhưng cũng là một chị đại nên cũng nhìn ra được hai kẻ này vừa thử sức nhau.

“Anh hỏi chút, em hình như không phải người ở đây đúng không?”

Tiếp tục câu hỏi của mình để đánh tan bầu không khí căng thẳng vừa rồi Hứa Tử Lệ hỏi Thu Phong.

“Vâng, em vốn là người Hải Căn! Nhưng ở đó phức tạp quá ... nên em về đây sống, vốn em cũng thích biển nữa, không khí ở đây khá trong lành không có như Hải Căn chỉ toàn hơi người, rất khó chịu!”

Thu Phong giải thích qua loa về việc mình chuyển về đây thì đúng lúc này bên ngoài sảnh đường đám tang lại vang lên hàng tá tiếng bước chân.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Huệ Nhan Xuất Hiện!

Nga Hoàng lão đại của Quỷ Lang bang. Lúc này trong sảnh đường đám tang của Joseph xuất hiện hơn mười người, bao gồm Nga Hoàng dẫn đầu, bên cạnh trái phải của hắn lần lượt là gương mặt dữ tợn của Gia Hưng và gương mặt nghiêm nghị kẻ mà Thu Phong có ấn tượng nhất đó chính là Quốc Thiên. Tiếp theo đó là hai cận vệ mà Thu Phong gài vào là Xuân Tiến và Quang Định. Còn những gương mặt còn lại vừa lạ vừa quen, Thu Phong không thể nào nhớ hết được, nhưng hắn dám chắc trong số những người đó có những kẻ từng tham gia vào cuộc hỗn chiến với hắn lúc hắn còn trong băng của lão già Ngũ Tý.

Lần này gặp lại Quốc Thiên, Thu Phong có cảm giác dường như thanh niên này có gì đó thay đổi đôi chút. Nó khá là mơ hồ khiến Thu Phong cũng không thể nào giải thích được, nhưng cơ bắp của Thu Phong lại giật nhẹ lên. Nếu Thu Phong để ý kỹ đến cơ thể của mình thì hắn sẽ nhận ra mỗi khi hắn sắp chiến đấu cơ bắp hắn đều giật nhẹ nhẹ lên như vậy. Vốn lần trước Thu Phong gặp phải Giang Nam ở ngoài bãi biển cũng thế. Tuy vậy ký ức đó đối với Thu Phong lại khá là mơ hồ, vừa thực vừa ảo.

Đẹp chuyện rồi nào đó sang một bên. Lúc này địa bàn của Nga Hoàng và địa bàn của Joseph vốn là hai địa bàn giáp ranh với địa bàn của Lục Nương.

Băng Phụng Tử của Lục Nương vốn tọa lạc tại quận Bình Phúc, băng Mafia T.Rex nằm ở quận T.Rex và cuối cùng băng của Nga Hoàng là quận Thiên Lang. Vốn trước kia do kề cạnh nhau như thế này Lục Nương cũng

có nhiều mối làm ăn qua lại với Joseph và Nga Hoàng, tuy nhiên khoảng thời gian gần đây, Lục Nương lại bỗng dưng không hợp tác nữa.

Là một băng béo bở trong mắt của những lão đại tại thành phố Quảng Phúc này. Phụng Tử có mỹ nữ, có tiền tài, lão đại vừa đẹp lại vừa có đầu óc. Hợp tác với Phụng Tử chưa bao giờ là thiệt, chỉ có lời sinh lời, không đòi nào lại sinh lỗ. Vốn Mafia T.Rex và Nga Hoàng có được ngày hôm nay một phần cũng nhờ sự hợp tác với Lục Nương. Nhưng khi cô nàng lăm chiêu này bỗng dưng dừng mọi hoạt động liên quan lại cách đây vài tháng khiến Nga Hoàng lẫn Joseph khá là lo sợ khi mà bị lão già Huệ Nhan lão đại của Huyết Huệ bang nhắm vào.

Cái gì tới rồi cũng sẽ tới, vốn Nga Hoàng đang định hợp tác với Joseph để cùng nương trợ Huệ Nhan mà giờ đây Joseph đã đi trước hẳn một bước về thế giới cực lạc. Điều này khiến Nga Hoàng suy nghĩ không biết có phải đây là cái bẫy của Lục Nương hay không? Nuôi cho béo để thịt.

Đúng thật vậy, ý định của Lục Nương chính là nuôi cho béo để thịt. Tất cả những mối làm ăn hiện giờ của hai băng Mafia T.Rex và Quỷ Lang đều nằm trong tay của Lục Nương. Tuy là rút lại quyền không hợp tác nữa nhưng các mối làm ăn công việc tất cả đều bị Lục Nương ngấm ngấm nhúng tay vào. Nếu không nói quá tất cả những kinh tế mà hai băng đó có được đều nằm trong tay của Lục Nương mà chính hai kẻ Joseph và Nga Hoàng đều không biết.

Lục Nương đi một con bài chắc chắn như vậy để phòng khi cô ta không đánh chiếm được hai băng này thì cũng không ai có thể ăn được, bởi tất cả gì về mặt kinh tế đều nằm trong lòng bàn tay của Lục Nương. Mỡ đó mà húp, bà không ăn được thì bà đập đổ. Nhưng đó là suy nghĩ trước kia của Lục Nương thôi, từ khi Thu Phong xuất hiện không biết tại sao con người mạnh mẽ này lại làm cô ta có cảm giác tin tưởng đến lạ kỳ.

Quay về với tang lễ của Joseph. Nga Hoàng kẻ bị tính kế cho tới tận bây giờ vẫn không hay biết rằng mình đang nằm trong rọ của Lục Nương.

Lúc này hắn quay sang nhìn Lục Nương với ánh mắt không mấy thân thiện, Rồi bỗng hắn bắt gặp thân hình quen thuộc của Thu Phong, kẻ đã để lại bóng ma trong lòng hắn. Chưa kịp nổi máu lên thì Quốc Thiên tên đàn em thân tín của Nga Hoàng bỗng siết chặt tay lại đến rồi tiếng rắc rắc vang lên trong bầu không khí nặng nề của đám tang.

Thấy có người còn thiếu kiểm chế hơn mình Nga Hoàng liền quay sang vỗ nhẹ lên vai của Quốc Thiên một cái.

Được tác động từ bên ngoài bởi chính lão đại của mình, Quốc Thiên bỗng chốc bình tĩnh lại. Sau đó hắn và Gia Hưng bước nhẹ nhàng lên lấy nhang xuống thấp lên và chia cho từng người. Sau khi khấn vài thủ tục đám tang của người đến viếng xong. Nga Hoàng khẽ bước lên linh cửu của Joseph nhìn vào gương mặt chết mà không yên nghĩ được của lão bạn già, Nga Hoàng thầm thở dài ở trong lòng.

Trong thâm tâm Nga Hoàng, là trong số những băng tặc lực gánh sinh mà lên, hắn với Joseph vốn tiếp xúc đã lâu. Bây giờ kẻ mất người còn, dù rằng trên danh nghĩa chỉ lợi dụng nhau để sống, nhưng ít nhất hai người bọn họ cũng là dựa vào nhau mà sống. Thâm quyết tâm Nga Hoàng phải lôi được con ả đàn bà Lục Nương kia xuống, sau đó lôi ả ta lên giường cho biết thế nào là lễ độ. Vừa tức, vừa thêm cái thân hình bốc lửa đó của Lục Nương nhưng lại nhớ đến Thu Phong lúc nào cũng kè kè bên ả ta làm Nga Hoàng cảm thấy ảm ức mà không nói được gì.

Sau khi Nga Hoàng thấp nhang và ngắm nhìn linh cửu của Joseph xong, hắn ta cùng các đàn em lựa một bàn gần với bàn của đám người Thu Phong và anh em nhà họ Hứa ngồi xuống đó.

Nga Hoàng dờ một chỗ, hấn ta không biết kìm nén cảm xúc của mình lại. Dù gì cũng là những anh chị đại với nhau, hấn trực tiếp không quan tâm đến đám người Lục Nương mà đi ngang qua như chưa hề quen biết. Giống như không nề mặt mũi của Lục Nương một chút nào, chẳng con Lục Nương ra cái đình gì.

Lúc này Lục Nương bắt chéo chân lại nhìn sang phía bàn của Nga Hoàng, thấy hấn ta đang nhìn về phía mình, Lục Nương cười khẽ một tiếng đáp lại. Dù là cười khẽ nhưng nụ cười ấy đẹp đến mức làm Nga Hoàng càng muốn lôi ả ta lên giường.

Chập vài phút sau, người nên xuất hiện cũng đã xuất hiện. Một chiếc xe đen dài ngoằn thẳng nhẹ một cái trước cổng tang đường của Joseph. Một chiếc xe Limousine sang trọng xuất hiện. Tiếp theo đó là hàng chục chiếc xe đen nối đuôi nhau đi sau chiếc xe sang trọng ấy. Cửa ghế lái phụ của chiếc xe mở ra, một tên to con lực lưỡng khoác trên mình bộ vest đen và đôi găng tay màu đen bước xuống khẽ mở cánh cửa phía sau của chiếc xe ra. Huệ Nhan xuất hiện.

Huệ Nhan, ông trùm của băng huyết Huệ và từng là băng đảng giàu có nhất thành phố Quảng Phúc. Đúng với kẻ từng là tên giàu có nhất thành phố này. Hấn xuất hiện một cách khoa trương chưa từng có, thay vì những người đến trước họ xuất hiện bên cạnh đàn em và thân tín của mình thì Huệ Nhan, bước xuống từ một chiếc xe Limousine và chưa hết, sau khi hấn bước xuống thì hấn lại đưa tay vào phía trong chiếc xe, một bàn tay trắng nõn nà không xương kẻ nắm lấy tay hấn. Một mỹ nữ mặc một bộ áo dài cách tân hở ngực xuất hiện, nhưng chưa hết, trong xe còn bước ra thêm ba mỹ nữ khác nữa.

Cuối cùng Huệ Nhan cũng bước vào sảnh tang lễ với hai bên hai đại mỹ nữ đẹp rạng ngời, tất cả đều mặc những bộ áo dài cách tân màu đen với hình rồng vẽ một cách công phu lên tà áo dài ấy. Theo sau hấn ngoài bốn

mỹ nữ đi cùng ra còn hơn mười tên thô kệch tướng tá tên nào tên nấy đều như một cỗ máy xe tăng, chẳng ai có vóc dáng thua kém Thu Phong cả, thậm chí còn hơn cả Thu Phong.

Biết kẻ vừa xuất hiện là ai Abid vốn không muốn làm lớn chuyện bây giờ, hắn cùng Tiger, Jonathan và Brody Jenner cùng với hai người khác trong băng mình đi ra ngoài tiếp đón. Trong đó Tiger, Jonathan và Brody Jenner như đã nói ở trước, họ là những cận vệ đi theo Thu Phong ra Bắc lần này.

Vốn lúc này không chỉ có đám người của Mafia T.Rex mà thậm chí Nga Hoàng đang ngồi hăm hực ở kia khi thấy sự xuất hiện của Huệ Nhan liền dắt đàn em đứng lên tiếp đón.

Huệ Nhan vốn đã kiêu ngạo bởi khối tài sản kếch xù của mình nay càng kiêu ngạo hơn bởi sự tiếp đón nồng nhiệt này. Cái sự bức tức khi mà trong giới hắc đạo xông xáo lên việc tài sản của hắn bây giờ thua kém cả con đàn bà xinh đẹp Lục Nương kia bây giờ dường như hắn đã quên sạch.

“Chào anh Huệ Nhan. Tội em thay mặt linh hồn đã khuất của đại ca Joseph xin cảm ơn anh đã đến dự tang lễ ngày hôm nay!!”

Abid khom nom cái thân hình cao đồ sộ của hắn đi đến trước mặt Huệ Nhan khẽ cúi người xuống nói với một giọng chân thành khiến Huệ Nhan cảm động.

“Anh xin chia buồn cùng các anh em của Joseph. Sau khi biết tin thằng Joseph mất, anh thật sự quá sốc đấy chú em à ... Còn cả một con đường phía trước cơ mà ... haizzzz!!”

Quả thật là nước mắt cá sấu mà, đúng là cá sấu. Con bé Deziree đứng xa xa đó thầm chửi, cô nàng này thật sự không ưa tên già lắm tiền kia chút nào.

Có được tí tiền là bố đòi ra về ta đây giàu nhất thiên hạ. Nếu thằng già này mà biết được thân phận thật của thiếu gia nhà hấn chắc chắn chỉ có quỳ lạy khóc lóc van xin thôi.

Cô nàng Deziree đang tơ tưởng đến viễn cảnh thằng già ngu này sẽ bị thiếu gia mình đạp dưới chân và phải liếm giày thiếu gia thì nó sướng, nó phê biết mấy nha.

Đúng lúc đang mơ mộng thì cô nàng lém lỉnh này lại bất gặp ánh mắt của Thu Phong đang trừng trừng nhìn mình khiến cô ta nổi hết cả gai óc. Thấy ánh mắt của thiếu gia mình bất thiện Deziree liền biết mình phải làm gì dù cho cô nàng có vẻ không được việc nhưng không, cô nàng rất được việc.

Chẳng ai làm gì bỗng giọng khóc nức lên nghe vừa bi thương vừa đáng yêu vang lên:

“ Anh Joseph!! Đại ca Joseph, đại ca ra đi thật oan uổng quá ... huhu ... em ... em còn chưa làm được gì cho đại ca mà bây giờ đại ca đã phải về chốn cực lạc. Tại sao, tại sao kẻ nào lại nhẫn tâm giết đại ca ... hức hức, còn đánh anh Abid đến trọng thương ... em thề ... em thề em mà lòi được tên đó ra, em sẽ cắt cái chân giữa của hấn, chặt cái tay của hấn, lấy lỗ tai của hấn đến trước mộ của đại ca mà kính viếng ... huhu “

Trong không khí nặng nề khi mà mọi người đều tập trung tất cả vào Huệ Nhan, lúc này Nga Hoàng cùng đàn em vừa định bắt chuyện với Huệ Nhan thì cũng lúc đó tiếng khóc ai oán nức nở như giọng của một đứa con nít lên mười vang lên. Dù cái giọng nói rất đáng yêu kể cả lúc khóc đi nữa nhưng lời nói của cô nàng khiến cái phách mạnh của chúng ta thềm ôm lấy phần hạ bộ của bản thân mà thềm than đau.

Lục Nương ngồi đó chứng kiến hết tất cả, vừa buồn cười mà vừa cảm thấy khó hiểu. Bởi từ lúc đến giờ Lục Nương đều ngồi khẽ quan sát Thu Phong, rất cẩn thận mà không để Thu Phong hay biết. Cô nhìn thấy Thu Phong đưa ánh mắt về phía cô nàng ngoại quốc xinh đẹp kia, xong sau đó bỗng nhiên cô nàng giật mình rồi làm ra cái trò thật buồn cười như vậy.

Với Lục Nương thì nó buồn cười, nhưng với người khác thì không. Với một gương mặt xinh đẹp đáng yêu của Deziree khiến những ai vừa chứng kiến cảnh này đều muốn lao đến bảo vệ lấy cô bé nhỏ nhắn ấy. Một thân hình nhỏ nhắn đáng yêu tới mức chỉ cần ra ngoài đường va chạm với xã hội thôi liền vỡ đi mất. Bất cứ ai trong đầu cũng đều có suy nghĩ như thế, cho đến cả Huệ Nhan.

Dù xung quanh Huệ Nhan lúc này toàn là mỹ nữ nhưng hẳn dường như thấy được cái gì đó đặc biệt hơn. Trực tiếp bỏ mặt Nga Hoàng lúc này đang tiến về phía hẳn, bỏ mặc tứ đại mỹ nữ đang cặp kè với hẳn, bỗng hẳn lao đến trước linh cửu của Joseph nơi mà Deziree đang khóc rống ở đây.

Khẽ vừa đôi vai thô kệch, già khom của mình ra ôm chầm lấy Deziree nhỏ nhắn. Huệ Nhan ôm lấy Deziree khẽ nói một cách nhẹ nhàng:

“Em đừng lo, có anh ở đây, anh nhất định sẽ tìm ra hung thủ giết hại Joseph cho em. Em đồng ý chứ!!”

Biết thừa lão già Huệ Nhan bước về phía mình, Deziree vẫn để yên cho lão tiếp cận và ôm lấy mình. Vốn cô nàng này cũng đã kỳ công gây dựng một hình ảnh cô nàng bé bỏng đáng yêu, mong manh dễ vỡ nhưng cũng dẫu không kém trong cái băng Mafia T.Rex này.

Vốn có hàng tá kẻ bị Deziree thả thính đều định đi về phía Deziree để ôm lấy cô nàng nhưng khi bọn chúng thấy Huệ Nhan tất cả đều như những cái đài phát thanh bị tắt điện vậy. Im bật.

Mặc dù rất tởm cái cảnh đẽ lão già mình cực kì ghét ôm lấy mình nhưng Deziree vẫn phải diễn:

“Anh Huệ Nhan, anh nói thật chứ ạ?? Hức ... em ... em buồn lắm ... từ hôm qua đến nay em không ăn, không uống, không ngủ được ... em sợ tiếp theo sẽ có người diệt cả băng tụi em ...”

Deziree nhắc đến chuyện nhảy cảm nhất mà không mảy may suy nghĩ. Không, thật ra là có đó. Ý cô nàng muốn nói, sắp tới những người ở đây sẽ làm gì khi mà một con rắn hổ báo bị mất đầu. Nhất là câu nói này dành cho cả Huệ Nhan.

Dù rằng lão Huệ Nhan mê gái thì có mê gái thật, nhưng lão cũng nhận ra lời lẽ của cô nàng bé bỏng đáng yêu này. Nhưng gái vẫn là gái, lão ta vẫn có kiên nhẫn.

“Em yên tâm có anh ở đây ... sẽ không ai dám đụng một ngón tay nào vào em đâu!”

Bằng lời nói mật ngọt như dụ dỗ con nít Huệ Nhan khéo léo mà nói.

‘Bà đang cần mày nói không ai dám đụng vô băng này cơ mà ... Khôn đấy thằng già! ‘

Deziree khẽ chửi thầm trong đầu, cô nàng này vốn định gài cho Huệ Nhan nói đến việc sẽ bảo vệ băng Mafia T.Rex tương đương với việc tuyên chiến với cả Phụng Tử của Lục Nương. Như vậy để có cái cớ để gây chiến hơn khi mà về tài lực Lục Nương có vẻ nhỉnh hơn Huệ Nhan bây giờ, thậm chí cả thực lực cũng vậy. Ấy thế mà lão ta nói chỉ bảo vệ mỗi mình mình.

Bây giờ Deziree thật sự rất muốn ới, cô không thể nào ngửi được cái mùi nước hoa của lão già khộm này chút nào.

Thấy gương mặt nhăn nhó của Deziree, Abid liền biết con bé này sắp diễn hết nổi rồi. Hắn liền lại giải vây.

“Nín đi Deziree ... Mỗi thù giết đại ca ai cũng muốn trả, em đừng quá đau lòng. Vả lại anh cũng không sao, vẫn lành lặn và khỏe mạnh. Lại đây với anh ... em gái!!”

Vừa nói Abid vừa dang tay ra, như có cơ hội để thoát Deziree ngay lập tức rời khỏi vòng tay của Huệ Nhan lao đến ôm chầm lấy Abid.

Dù cảm thấy bị hụt hẫng, nhưng không sao cả, Huệ Nhan cũng không để ý tới mấy. Bởi mục đích đến đây cả hắn là chuyện khác, không phải việc tán gái nên hắn bỏ qua tiểu tiết. Vì hắn là người làm việc lớn cơ mà.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Điểm Danh Hắc Đạo Thành Phố Quảng Phúc!

Thuở ban đầu vốn thành phố Quảng Phúc là một khu vực kinh tế biển trọng tâm của đất nước Xích Quỷ. Nhưng một thời gian trong thời kỳ chiến tranh Quảng Phúc bị tàn phá không còn sót lại chút gì. Biển thì bị đánh boom phá hủy cả một hệ sinh thái biển của thành phố Quảng Phúc.

Vì giáp ranh với biển cả lại là khu biển Đông nơi mà các nước phương Tây nếu muốn đánh chiến Xích Quỷ đều phải tới biển Đông để đưa quân vào Xích Quỷ. Thành phố Quảng Phúc là một trong những thành phố bị thiệt hại nặng nề về cả người và của. Thậm chí khi xưa ở Quảng Phúc có một băng đảng rất mạnh, nhưng lão ta lại có một lòng tự tôn dân tộc cao cả, hấn quyết định sống chết với quân đội phương Tây, cuối cùng bị toàn diệt chẳng còn một mống người nào sống. Hơn một phần ba dân cư Quảng Phúc bởi vì di cư không kịp mà bỏ mạng.

Từ đó cho đến nay chưa có một thế lực hắc đạo nào thật sự chiếm được thế giới ngầm của Quảng Phúc. Lúc đó Duy Bạch Hồ tức ông trùm đất Bắc bây giờ còn đang trên đà phát triển nên hấn chưa thể nào chiếm lấy thành phố Quảng Phúc cho riêng mình.

Đối với hai ông trùm đất Nam và Bắc. Khi mỗi một thành phố hay một tỉnh thành nào đó có lão đại quản lý hết cả thế giới ngầm của thành phố ấy, thì Nhất Phương và Duy Bạch Hồ sẽ tới đàm phán phân chia lợi nhuận và đảm bảo vị trí của kẻ đó được giữ vững tại mảnh đất bọn chúng đang ở.

Dù rằng rừng nào cộp đó nhưng chớ xem thường một con rồng. Rồng là loại linh thú được mệnh danh là mạnh mẽ nhất từ trước đến đây, nó được coi như là một biểu tượng của sự trị vì, sự cai trị. À rồng cũng có rồng this, rồng that!!

Một con hồ hay con cộp cùng lắm chỉ là những con súc vật đứng đầu chuỗi thức ăn thôi. Chúng có thực lực nhưng không có quyền năng. Những Nhất Phương và Duy Bạch Hồ lại chính là những con rồng ấy. Có thể rừng nào cộp đó bọn chúng bá chủ một phương của mình, nhưng khi Nhất Phương và Duy Bạch Hồ xuất hiện những con cộp con hồ ấy đều phải cúi đầu nghe theo.

Bởi vì sao, bởi vì có tiền và có quyền. Nhất Phương lẫn Duy Bạch Hồ đều quyền lực đầy người, dù người có ở trong nhà, trong địa bàn chẳng nữa Nhất Phương lẫn Duy Bạch Hồ đều có cách để kéo chúng xuống và đưa chúng lên.

Dẫu giang hồ phương Nam và phương Bắc rất cay đắng khi cả cuộc đời bọn chúng cố gắng để làm tên lão đại của cả một thành phố vậy mà một kẻ lạ mặt nào đó đến đòi chia lợi nhuận và bọn chúng phải nghe theo.

Tuy vậy cách hành xử của Nhất Phương rất khác, lão ta không phải chỉ đến đòi chia lợi nhuận một cách vô lý đâu. Cũng giống như hợp tác nhưng Nhất Phương mang tính chủ động và nắm thóp tất cả. Lão ta sẽ cho cần câu cá và mồi cá, để người khác câu, lão cung cấp mọi tiện ích, mọi lợi thế. Từ thuốc phiện cho đến những món hàng phạm pháp, tất cả nguồn cung ở trong Nam đều là từ một tay Nhất Phương mà ra.

Dù vậy Nhất Phương lại không ra mặt, lão ta rất khôn khéo khi kiếm một tên đứng ra chịu tất cả trách nhiệm về việc liên lạc ra nước ngoài buôn lậu các thứ. Từ những công ty hàng giả nhái những thương hiệu đắt đỏ nhất thế giới, cho đến những công nghệ sao chép từ các nước phương tây, bán ra

với giá thành rẻ và công dụng cao. Nếu có lỡ xui xẻo đường dây bị triệt phá thì vẫn có người đứng ra nhận hết mọi trách nhiệm, cho dù đó có là án tử đi nữa.

Tiền thu về Nhất Phương sẽ chỉ lấy đúng phần của mình, không hơn không kém. Và nhất là Nhất Phương rất biết cách dùng người, ông ta biết cách tin tưởng một người, rất ít khi nghi ngờ một người nào đó. Bởi trước khi nghi ngờ một ai Nhất Phương đều đánh giá xem, hắn có điểm gì khiến mình nghi ngờ, hắn làm vậy được lợi ích gì, hành động dạo này của hắn ra sao, con người và bản chất như thế nào. Tất cả mọi chuyện xung quanh Nhất Phương đều được đánh giá một cách cẩn thận. Và trên hết Nhất Phương luôn đánh giá tất cả mọi thứ qua lời nói của tất cả mọi người, lão ta muốn biết cảm nhận của người khác như thế nào. Mình đối xử với người khác ra sao. Sau đó lão dựa vào suy nghĩ của mình, suy xét cho thấy đáng đến tận chân tơ kẽ tóc rồi mới đưa ra quyết định thích đáng nhất.

Lúc trước lão một thân một mình còn đánh liều cả mạng sống, nhưng giờ lão đã có cơ ngơi của riêng mình. Lão vẫn có tham vọng nhưng biết đâu là điểm dừng. Nên giờ đây lão đành nhường cơ hội lại cho con trai của lão.

Ngược lại Duy Bạch Hồ dùng người một cách đe dọa, hắn ta rất ít khi quăng một món lợi nào cho người khác. Lão ta là một tên lão đại cổ hủ, tất cả đều phải theo ý hắn, trái ý là giết. Bởi do đó ngoài Bắc loạn hơn trong Nam chính là vì vậy. Nếu mà so sánh ra hắc đạo phía Bắc như một chế độ phong kiến thì trong Nam như là một chế độ dân chủ.

Một bên lắng nghe ý kiến người khác, một bên chỉ làm theo ý mình. Vẫn là làm theo ý mình nhưng Nhất Phương có một cái đầu khéo hơn rất nhiều Duy Bạch Hồ. Nhất Phương dù nghe ý kiến của mọi người, và thực hiện theo ý kiến của đa số nhưng cái ý kiến đa số đó là do Nhất Phương dẫn dắt từng li từng tí một để theo ý ông mà người đưa ra ý kiến vẫn tưởng là ý của họ thế mới hay.

Biết rằng rất thèm muốn địa bàn ngoài Bắc nhưng Nhất Phương không quá hấp tấp. Bởi hần giờ đây đã có đứa con trai cưng của mình Thu Phong. Đúng hơn là Quốc Phong.

.....

Quay trở về với giới hắc đạo Quảng Phúc. Do Duy Bạch Hồ chưa thể thôn tính được thành phố Quảng Phúc nên đây giống như một cái mụn nhọt của hần. Huyết Huệ chính là một băng đảng mà hần một tay nâng đỡ, đúng hơn Huệ Nhan tên lão đại giàu có nhất thành phố Quảng Phúc lại chính là người được Duy Bạch Hồ rót tiền và rót lực lượng cho hần.

Vốn Duy Bạch Hồ muốn Huệ Nhan chiếm lấy cái thành phố màu mỡ này, nhưng dường như điều là quá sức với Huệ Nhan. Thành phố này cực kì loạn, cực kì khó nhai. Không tính đến những băng đảng nhỏ lẻ ra, riêng Lục Nương đã khiến Duy Bạch Hồ khá là đau đầu. Cô gái xinh đẹp này làm lão ta say mê thắm thiết nhưng tuyệt nhiên lại không chịu hần ở thủ đô mà lại về cái xứ loạn lạc này thành lập lên một thế lực đối chọi với chính thế lực mà lão ta đang thâm nâng đỡ.

Do vừa muốn ăn người đẹp lại vừa muốn chiều lòng người đẹp, mà lại vẫn muốn nâng đỡ băng Huyết Huệ lên ngôi vương của thành phố Quảng Phúc. Duy Bạch Hồ bị lanh quanh trong chính câu chuyện của hần, cuối cùng đến tận bây giờ hần vừa rót tiền cho Huyết Huệ và lại vừa rót chút tiền cho Phụng Tử. Điều này thật sự chỉ có mỗi mình Duy Bạch Hồ là biết. Nếu Huệ Nhan mà biết được chuyện này có cho hần thêm tiền hần cũng không chiếm được cái thành phố này nếu Duy Bạch Hồ cứ không quyết đoán như vậy.

Chỉ có những thứ có giá trị tương đương mới khiến con người không thể đưa ra một quyết định sáng suốt. Và Lục Nương đủ giá trị so với một thành phố. Một người đẹp khuynh quốc khuynh thành, lại có cả mưu trí, tâm cơ,

thông minh và sắc sảo. Đủ để Duy Bạch Hồ phân vân trong chính cán cân của hắn.

Lục Nương cũng không hề hay biết chuyện này, nhưng cô nàng này cũng nghi ngờ là nguồn tiền của Huệ Nhan là từ đâu ra. Các địa bàn của Huệ Nhan không nhiều, tuy nhiên mỗi khu vực làm ăn của hắn lại là những nơi xa hoa nhất thành phố này. Ví dụ như hắn đang sở hữu trong tay một chuỗi nhà hàng thương hiệu phải nói là đặc sản của Quảng Phúc. Một vài khách sạn lớn 4 và 5 sao. Tuy vậy thứ đánh giá nhất của thành phố này chính là thị trường du lịch. Trong đó Huệ Nhan chỉ chiếm thị phần du lịch vốn vẹn 20% trong khi Lục Nương sở hữu đến 50% thị trường du lịch của Quảng Phúc. Số còn lại là những công ty nhỏ lẻ trong thành phố không thuộc hắc đạo.

Nếu nói đến cơ ngơi tại thành phố này Lục Nương có nhiều hơn gấp bội. Chỉ tính riêng cái nhà hàng liêu to kia của Lục Nương một năm cô kéo đến không biết bao nhiêu là đại gia đến đây, nhưng đây vẫn chỉ là chi nhánh của Lục Nương mà thôi. Trụ sở chính của nhà hàng này lại nằm ở trung tâm thủ đô Thành Thượng Kinh. Đa số các doanh nhân trong và ngoài nước, thậm chí đến các nhà chính trị tay to mặt lớn của nhà nước đều đã từng đến đây và nhiều lần đến đây. Đến cả bố già Nhất Phương mỗi lần ra Bắc có việc đều ghé vào đây.

Đó là những mặt nổi của tài sản Lục Nương, về mặt chìm, kinh tế mại dâm của Quảng Phúc đa phần đều nằm trong tay của Lục Nương. Kể cả những ả đào trong khu ổ chuột của Ngũ Tỷ đều là do Lục Nương tiện tay ném vài em đào không mất chất lượng ra đó. Lục Nương thậm chí còn có cả một lò đào tạo mỹ nữ để hành nghề này như một nghề chân chính nữa cơ, à quên không nhắc tới, cũng có một đường dây lớn buôn bán dâm của các người mẫu, hoa hậu trong và ngoài nước đều trong tay của Lục Nương nhà ta. Thi thoảng Lục Nương còn làm một tour gồm các chân dài, mỹ nữ, hoa

hậu, người đẹp quốc dân cùng với các đại gia lắm tiền. Các cô này ấy sẽ đến đây phục vụ những đại gia lắm tiền, làm những thứ ấy ấy tập thể. Phải nói cứ mỗi một tour như vậy Lục Nương thu vào tay cả mấy triệu xent.

Hầu như thứ gì Lục Nương cũng làm ngoại trừ có ma túy là Lục Nương không dây vào, bởi sau lưng cô không có một bức tường vững chãi để cô dựa vào. Còn các lão đại ở thành phố này đều liều chết buôn bán ma túy. Bởi lợi rất lớn, rủi ro cũng rất cao. Và thêm phần cô cũng rất hãi khi lại gần các con nghiện khi lên cơn thèm thuốc.

Về thị phần thuốc phiện phải nói kẻ đứng đầu trong thành phố này chính là Khánh Trắng. Khánh Trắng là lão đại của băng Khuyển Bạch thuộc địa phận quận Hải Điền. Quận Hải Điền giáp danh với biển phía đông của thành phố Quảng Phúc, hẳn ta là một tay trùm buôn thuốc phiện nhất là hàng trắng, thứ gây cho biết bao nhiêu cái chết của con người, còn gọi là cái chết trắng.

Khánh Trắng trên thật là Dương Huy Khánh, 40 tuổi. Bề ngoài hẳn là thành lập một công ty bốc vác để che mắt thiên hạ lẫn chính quyền. Đàn em dưới trướng của hẳn đa số đều là công nhân làm bốc vác với sức khỏe cao, dù buôn thuốc phiện nhưng Khánh Trắng chỉ buôn sỉ cho các lão đại trong thành phố Quảng Phúc và các tỉnh lân cận. Đàn em của hẳn thậm chí còn không biết hẳn buôn hàng trắng, hiển nhiên đồng nghĩa với việc hẳn không cho phép đàn em của hẳn chơi thuốc phiện.

Khánh Trắng là một tên có đầu óc, thân tín hẳn có hai người đó là Hùng Trắng và Lý Đại, nhưng chỉ một người là biết hẳn buôn hàng trắng và hẳn có cả một đội riêng phụ trách việc buôn hàng trắng. Đội này hoàn toàn cách biệt với những tên đàn em khác của hẳn. Bọn chúng được lệnh không được tiếp xúc với những thành viên bình thường khác, mà chỉ được làm việc trực tiếp với hẳn và Hùng Trắng. Tuyệt nhiên cũng không được gây sự với Lý Đại.

Hùng Trắng là người duy nhất cùng biệt hiệu với Khánh Trắng. Là một cánh tay phải đắc lực của Khánh Trắng, Hùng Trắng vốn với vẻ ngoài đẹp trai chỉ thua Khánh Trắng 1 tuổi. 39 tuổi Hùng Trắng có một đầu óc kinh doanh về mặt hàng cấm này một cách kín đáo và khéo léo, dù rằng Khánh Trắng rất mưu trí nhưng Hùng Trắng khuyên gì Khánh Trắng đều nghe theo, bởi ý kiến của Hùng Trắng sáng suốt hơn Khánh Trắng một bậc.

Hùng Trắng tuy là một tên tướng buôn hàng trắng nhưng hẳn lại có một cách sống chung nghĩa chung thủy, cả đời này hẳn chỉ cưới một người vợ, và có hai đứa con trai. Người vợ đã mất, hẳn không hề đi thêm một bước nào nữa, còn con trai của hẳn, hẳn dạy hai đứa con của mình là những đứa con có ích cho xã hội. Ngoan hiền, học thức những đứa con của hẳn có tất cả, chỉ là chúng không biết bố mình là một tên tội phạm khét tiếng gây đến cái chết của biết bao nhiêu con người.

Còn về Lý Đại, năm nay hẳn ta 22 tuổi, là một chàng thanh niên trẻ tuổi, là cánh tay trái đắc lực của Khánh Trắng xử lý những việc bên trong và bên ngoài băng của hẳn. Lý Đại là một thanh niên chính trực và cực kì ghét việc ỷ mạnh hiếp yếu, một mẫu hình lý tưởng của một lưu manh chính nghĩa, bởi chính vì điều đó nên chỉ mới 22 tuổi mà Khánh Trắng lại đề cử hẳn làm đàn em đắc lực nhất của mình sau Hùng Trắng.

Thực chất Lý Đại vốn sẽ không vướng vào con đường khắc nghiệt như thế này đâu, bởi do khi xưa hẳn có một người anh trai. Vốn ăn học rất giỏi, giỏi hơn hẳn nhiều, không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh trai hẳn lại bị dụ dỗ vào con đường nghiện ngập và chết vì sốc thuốc. Vì ghét cay ghét đắng những kẻ đã dụ dỗ anh mình vào con đường ấy khiến hẳn phải mất đi người anh trai đáng quý nên hẳn đã quyết định tìm ra những kẻ dụ dỗ anh hẳn rồi đánh chúng nhập viện khi chỉ mới 15 tuổi.

Cuối cùng Lý Đại bị đưa vào trại cải tạo vị thành niên, sau ba năm hẳn ra ngoài. Đi xin việc không ai nhận cuối cùng chỉ có một công ty bốc vác

của Khánh Trắng là chịu nhận hắn. Hắn là một thanh niên tuy không to cao cho lắm, phải nói là hắn khá gầy nhưng lại có sức khỏe và sức chịu đựng hơn người.

Bởi vì hắn là một dị năng ẩn mình. Một dị năng giả mang siêu năng lực khá hiếm đó chính là dị năng siêu sức mạnh. Lý Đại có một siêu sức mạnh gấp nhiều lần bình thường, như khả năng chạy nhanh gấp 4 lần người bình thường, khỏe gấp chục lần người bình thường, hắn có thể nâng một chiếc ô tô con lên bằng hai tay, cơ thể rắn chắc như đá. Hắn có thể đâm nát một bức tường bê tông độn thép bên trong, một viên đạn từ khẩu súng lục không thể làm hắn bị thương và một số tính năng hơn người thường khác.

Tại sao hắn lại ẩn mình. Không phải vì xã hội không cho phép tồn tại dị năng mà chính là chính phủ không cho phép điều đó. Mỗi khi có một dị năng giả xuất hiện tại chính quốc gia của họ dù yếu hay mạnh, dù năng lực có tác dụng hay vô dụng bọn họ đều được đưa vào một khu tách biệt với thế giới loài người của riêng mỗi quốc gia. Khá giống với việc bị cầm tù, dẫu cho bọn họ bị đối xử cá biệt nhưng nhà nước vẫn cho ăn học đầy đủ và rèn luyện sức mạnh của mình để có ích cho đất nước. Mặc dù có không ít tổ chức ngầm nuôi nấng dị năng nhưng đều bị quốc gia nắm thóp và kiểm soát chặt chẽ, nếu bọn chúng gây nguy hại đến người dân chắc chắn sẽ phải chết. Trong giới dị năng cũng có điều lệ cho riêng mình, không thể tự ý đả thương người bình thường được, cho dù bạn là dị năng thuộc quyền sở hữu của lão đại thế giới ngầm đi chăng nữa.

Hiển nhiên Khánh Trắng không hề biết Lý Đại mang trong mình năng lực đó. Sức mạnh này hắn có từ khi mới sinh ra, vốn trước đó gia đình của Lý Đại cũng sinh ra một dị năng vào thời chiến, và bị chính phủ Xích Quỷ kêu gọi tham gia chiến tranh và hi sinh không lâu sau đó. Bởi sau khi gia đình Lý Đại biết được hắn sở hữu sức mạnh dị năng liền giấu diếm đi, dạy hắn cách kiểm soát sức mạnh và không được cho ai biết về sức mạnh của

mình, dần dà lâu dài hẳn kiểm soát được sức mạnh và sống như người bình thường ở tuổi 15, nhưng sau đó hẳn bị đưa vào trại cải tạo do đánh người, cũng may trước đó đã kiểm soát được sức mạnh của mình nên chính phủ không mấy là nghi ngờ. Nếu xếp theo lớp dị năng hiện tại hẳn chỉ thuộc dị năng cấp 2. Nhưng bàn về sức chiến đấu lúc điên lên có thể vượt cấp bất cứ lúc nào.

Trong số những lão đại ghét cay ghét đắng Lục Nương nhất không phải là Nga Hoàng cũng không phải là Huệ Nhan mà chính là Bạch Vân.

Bạch Vân đại tỷ, là lão đại của Liên Hoa Bang. Á là một mục đàn bà nham hiểm, thâm độc, vừa dữ lại vừa ác. Không như Lục Nương, mục ta làm việc gì cũng đích thân mình làm, không tin tưởng ai hoàn toàn. Đến Lục Nương khi gặp mục ta còn phải chùn vài bước vì độ điên và ác của mục ta. Dù tài lực lẫn đàn em của mục ta đều thua kém Lục Nương một bậc, nhưng bàn về độ điên và độ liều thì vượt bậc tất cả lão đại trong Quảng Phúc này, chỉ trừ một người là Thành Chân một lão đại của băng khác. Ta sẽ nhắc về Thành Chân sau.

Với địa bàn là khu đang phát triển nhiều nhất, khu được chính phủ lẫn các công ty lớn trong nước đang tái đầu tư và xây dựng những khu vui chơi, khu du lịch, khu ăn uống. Bạch Vân phát lên như điều gặp gió, vốn là đối thủ truyền kiếp của Lục Nương nhưng dẫu vậy mục ta xa xa vẫn không bằng Lục Nương, nhất là bây giờ Lục Nương lại có Thu Phong tên được mệnh danh bất bại tại thành phố này vừa nổi gần đây. Hiên nhiên trong cái giới xã hội ngầm không được vướng vào cảnh sát thì việc sử dụng nắm đấm là phổ biến nhất trong hắc đạo. Thu Phong xuất hiện làm mất đi cán cân giữa Lục Nương và Huệ Nhan.

Dung mạo của Bạch Vân khá là ác. Không xinh đẹp, không hậu thuẫn, nhưng mục ta lại cực kỳ cứng đầu và tinh quái khi tồn tại trong cái hắc đạo loạn lạc của thành phố này.

Từ này đến giờ ta đã nói về mặt tối của hắc đạo ở thành phố này. Ngoại trừ những băng đảng nói trên thì Cerberus là một trong những băng đảng tự phát, nhiều người tập hợp lại với nhau nhưng không gây hấn, không bảo kê, không ức hiếp người dân. Ít nhất cũng có đến ba băng đảng như vậy, Cerberus là một tiếp theo đó là Liên Minh Osuma.

Liên Minh Osuma không hẳn là một băng đảng, nói cho chính xác đây chính là những con người bình thường họ bảo vệ lẫn nhau dưới cái đời sống pháp luật còn nhiều thiếu sót này. Liên Minh Osuma địa bàn của họ thuộc quận Tuyên Phong. Một quận nằm phía Bắc thành phố. Quận Tuyên Phong là quận yên bình nhất Quảng Phúc, ở đây không xuất hiện trộm cướp, hay các tệ nạn hiếp dâm, ma túy. Phải nói người dân ở đây nể nợ Liên Minh Osuma một lời cảm ơn. Bởi họ giống như là những kẻ bảo vệ quận Tuyên Phong này vậy.

Như cái tên Liên Minh Osuma không hề có lão đại, hay bất cứ đại ca nào bởi vì họ là những con người bình thường, những công dân lương thiện của đất nước này, đóng thuế đầy đủ và không phạm bất cứ tội gì. Chỉ ngoài trừ một việc là Liên Minh Osuma có máu thích đánh nhau. Đây là một liên minh bao gồm những kẻ thích đánh nhau, nhàn rỗi, những tên đàn ông chán nản trong cuộc sống, họ thường tìm thú vui giải trí bằng cách đánh nhau trong chính băng của họ. Dù vậy khi có chuyện cũng chính họ bảo vệ nhau khỏi những rắc rối từ bên ngoài.

Ở quận Tuyên Phong con người ở đây giải quyết mâu thuẫn bằng cách lên võ đài đánh nhau cho đến khi nào xả được bức tức trong người thì khi đó xong chuyện. Không làm lớn chuyện như những khu vực khác. Quận Tuyên Phong cũng tồn tại một thứ mà không có bất cứ nơi nào trong thành phố Quảng Phúc có đó chính là đấu trường ngầm, một nơi tồn tại nhờ thú vui của những tên đại gia, nhất là những lão đại hắc đạo. Kẻ lắm tiền thường đến đây không phải để đánh nhau mà để cá cược, được chứng kiến

những cuộc chiến sinh tồn đẫm máu trên sàn đấu, không luật lệ. Đánh đến khi nào một bên gục thì thôi.

Có một kẻ dù không phải là lão đại của Liên Minh Osuma mà lại được chính những anh em trong Liên Minh tôn lên làm thủ lĩnh đó chính là Trọng Khoa.

Trọng Khoa một tên đàn ông năm nay 34 tuổi. Hơn Hứa Tử Lệ 2 tuổi. Kẻ được coi như thủ lĩnh của liên minh Osuma, hẳn vốn là một tên mồ côi cha mẹ. Từ bé đã đánh nhau vốn không biết với bao nhiêu đứa trẻ khác để dành chỗ bán hàng rong. Cho đến lúc lớn lên hẳn kiếm sống bằng nghề võ sĩ của thế giới ngầm tại quận Tuyên Phong. Cho đến hiện tại hẳn là kẻ giữ ngôi vương tại đấu trường ngầm quận Tuyên Phong. – Từng đánh nhau với Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo cân cả hai người và đánh thắng. Từng solo 1-1 với Hứa Tử Lệ trong đấu trường ngầm và thua vì kiệt sức trước Hứa Tử Lệ, sau đó Hứa Tử Lệ cũng gục, đó coi như là một trận hòa. Coi là trận hòa cũng đúng, bởi Trọng Khoa vừa đấu thắng hai anh em Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo xong liền đánh với Hứa Tử Lệ mà không nghỉ một phút nào. Nếu Trọng Khoa ở trong trạng thái sung mãn và chưa mất sức thì chưa biết mèo nào ăn mồi nào.

Điều này cho thấy Trọng Khoa là một tay đánh nhau rất giỏi. Chưa kể hẳn là một con người hết lòng vì các anh em trong Liên Minh Osuma của mình, kẻ được tôn vinh gần như bất bại.

Dẫu vậy trong Liên Minh Osuma vẫn còn một kẻ được coi là thủ lĩnh thứ hai của băng - Hạo Nguyên.

Hạo Nguyên 27 tuổi. Được coi như là thủ lĩnh thứ hai của liên minh Osuma sau Trọng Khoa khi có một khoảng thời gian Trọng Khoa vắng mặt. Trước đó Hạo Nguyên vốn là một đứa trẻ có cha mẹ nhưng sau biến cố cả gia đình bị giết trong một vụ cướp đột nhập vào nhà ban đêm. Dù được nhà

nước chu cấp tiền cho đến năm 18 tuổi nhưng Hạo Nguyên vốn là một đứa trẻ mang trong mình hàng tá hận thù với những kẻ trộm cướp, trong thời gian từ một đứa trẻ mười mấy tuổi đầu đến lúc có thể đánh thắng một người lớn cho tới lúc trưởng thành hắn đã dọn dẹp bằng sạch những tên cướp của giết người và giao cho cảnh sát tại khu vực mà hắn sinh sống. Hiện tại hắn đang mở một quán bar nhỏ với người yêu của mình, và đây cũng là nơi thường xuyên tụ tập những anh em trong liên minh Osuma.

Trong Liên Minh Osuma có rất nhiều gương mặt đáng chú ý khác nhưng tạm thời bọn họ chưa xuất hiện. Theo đánh giá về thực lực Liên Minh Osuma có lẽ là một trong những băng mạnh nhất cùng sánh ngang với Cerberus. Đây chỉ nói về thực lực, không nói về tài lực là mặt bằng chung theo đánh giá của Thu Phong.

Nói đến những băng đảng chân chính thì không thể không nói đến Trúc Thanh Bang. Lão đại của Trúc Thanh Bang là Thành Chân. Địa bàn của Trúc Thanh Bang nằm trên Quận Dương Tiên. Một quận tồn tại nhiều quán Bar Club nhiều nhất thành phố.

Thành Chân năm nay 40 tuổi, tên thật là Ngô Thanh Thành. Dù chỉ là một băng đứng thứ tư về mặt tài lực trong đất cảng Quảng Phúc nhưng số má của Thành Chân khiến cho Huệ Nhan lẫn Lục Nương đều phải kính nể, nhường hắn một bước.

Thành Chân tuy là một tay giang hồ khét tiếng, nhưng hắn lại là một tên giang hồ, lưu manh chính nghĩa. Không ức hiếp kẻ yếu, không cướp của người nghèo.

Có một câu chuyện từng kể về Thành Chân rằng khi hắn 27 tuổi chỉ là một tên giang hồ cầm đầu vài tên đàn em chưa có mấy tên tuổi, vậy mà hắn từng đánh một kẻ cướp giật cái túi xách của bà lão trên đường. Đại ca của tên đó có quan hệ mật thiết với Huệ Nhan, chuyện bé xé ra to, Huệ Nhan

kiếm chuyện đòi hẹn gặp Thành Chân, Huệ Nhan thách Thành Chân dám tới khu của hắn để chiến. Một thân một mình sợ liên lụy đàn em Thành Chân xách đao một mình tới điểm hẹn với Huệ Nhan.

Vì thấy Thành Chân đi một mình với thái độ không sợ sệt, Huệ Nhan cho 20 tên đàn em bủa vây Thành Chân lại. Hỗn chiến xảy ra, một mình Thành Chân chiến đấu với hai mươi tên giang hồ, dù bị chém rất nhiều nhất nhưng Huệ Nhan cứ như một cỗ máy vậy, chém rồi lại chém, không sợ sệt bất cứ thứ gì. Sau khi Thành Chân sắp sửa gục ngã vì mất quá nhiều máu thì đàn em Thành Chân tới kịp lúc và giải cứu hắn ta. Từ danh tiếng đó của Thành Chân, đàn em dưới trướng Thành Chân một lúc một nhiều, một lúc một chất lượng

Với khuôn mặt lạnh và đầu óc ma lanh, sống một cách bản lĩnh, chỉ bằng sức của một kẻ giang hồ còn con hắn được hầu hết tất cả giang hồ trong thành phố Quảng Phúc vừa sợ vừa nể. Đầu óc ma lanh của hắn, hắn biết cách sống trong cái xã hội ngầm, hắn biết được biết mất, biết lợi biết thiệt, hắn biết cách kinh doanh và tính toán, biết cách chừa đường lui nước bước cho mình về sau. Hắn không bao giờ đánh cược tất cả mọi thứ, nhất là bản thân hắn.

Sống đúng cái chất của kẻ giang hồ, Thành Chân rất được nhiều người trong giới hắc đạo kính nể. Dù tốt hay xấu, Thành Chân thật sự là một người có bản lĩnh.

Sau đây là thứ tự sắp xếp theo thực lực lẫn tài lực của hắc đạo từ trên xuống dưới:

1: Phụng Tử - Quận Bình Phúc - Lão đại Lục Nương

2: Huyết Huệ - Quận Thừa Thiên - Lão đại Huệ Nhan

- 3: Khuyển Bạch – Quận Hải Điền - Lão đại Khánh Trắng
- 4: Trúc Thanh Bang – Quận Dương Tiên - Lão đại Thành Chân
- 5: Băng Quỷ Lang – Quận Thiên Lang - Lão đại Nga Hoàng
- 6: Liên Hoa Bang – Quận Việt Tú - Lão đại Bạch Vân
- 7: Mafia T.Rex – Quận T.Rex - Lão đại Joseph (đã chết) Abid
- 8: Khu ổ chuột – Quận ổ chuột (không chính thức) - Lão đại Ngũ Tỷ
- 9: Cerberus – Quận Eagle - Lão đại Hứa Tử Lệ
- 10: Liên Minh Osuma – Quận Tuyên Phong – Thủ lĩnh Trọng Khoa.

Xếp theo sức chiến đấu tính cả những kẻ giấu nghề.

1: Phụng Tử (Trước kia chỉ đứng hạng ba sau này có Thu Phong nên dẫn đầu)

- 2: Liên Minh Osuma
- 3: Cerberus
- 4: Khuyển Bạch (có Lý Đại)
- 5: Huyết Huệ
- 6: Mafia T.Rex (Bao gồm những hộ vệ của Thu Phong)
- 7: Quỷ Lang (Có Quốc Thiên, chương sau sẽ giải thích)
- 8: Trúc Thanh Bang

9: Liên Hoa Bang

10: Khu ổ chuột

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Bại Lộ Thân Phận???

Sảnh đường nơi tổ chức đám tang của Joseph.

Không khí ban đầu chắc hẳn là tang thương đến chia buồn cùng Joseph. Nhưng lúc này đây bầu không khí ấy lại sặc mùi thuốc súng khi mà không những Huệ Nhan đã tới mà gồm hầu hết những anh chị đại hắc đạo đều có mặt ở đây.

Tang đường được chia làm hai khu bàn với mỗi một bàn là một số thức ăn vặt để người đến dự đám tang có thể nhâm nhi. Nhóm người Lục Nương bao gồm Thu Phong và Phương Ly, như ban đầu anh em nhà họ Hứa của băng Cerberus ngồi chung một bàn tròn với Lục Nương. Kế đó là lão già chuột chũi Ngũ Tý.

Bàn bên cạnh Lục Nương vừa đến thêm vài vị khách nữa là lão đại Trúc Thanh Bang – Thành Chân cùng đàn em của hắn.

Khác với những kẻ khác, Thành Chân vốn không có đàn em thân tín quá nổi bật như những băng khác. Một phần cũng bởi vì hắn đã hội tụ tất cả những thứ cần thiết. Mưu trí và dũng phu. Thành Chân đều có tất cả. Nên việc để cơ hội thể hiện cho đàn em là việc khá hiếm.

Thành Chân đến tất cả lão đại ở đây ai cũng đều gật đầu chào hắn nhẹ một tiếng. Kể cả Lục Nương hay Huệ Nhan theo một cách nào đó đều tôn trọng hắn.

Dù rằng được người đời ban cho cái tên lưu manh chính nghĩa đi nữa nhưng khi nhìn vào gương mặt của Thành Chân chẳng ai dám thốt câu đó ra.

Thành Chân tuy không đẹp trai cho lắm nhưng gương mặt của hắn cực kì lạnh, lạnh như một sát thủ có thể giết người bất cứ lúc nào. Đang nằm ở cái tuổi tứ tuần, lý ra Thành Chân phải có vài tên đàn em để giao trọng trách nặng nề cho hắn, nhưng không, Thành Chân không may mắn như những kẻ khác. Người dưới trướng hắn tuy nhiều nhưng không ai đủ giỏi để hắn giao cả cơ ngơi của mình cho kẻ đó.

Suy cho cùng Thành Chân cũng muốn dừng chân, hắn cảm thấy khá là mệt mỏi khi sống trong giới giang hồ này. Sức người cũng có hạn, hắn có mưu nhưng không đủ tầm và sức. Hắn giờ đây cũng lắm chỉ muốn sống sao cho thoải mái lòng mình là vui rồi.

Sau khi chào hỏi nhẹ nhàng với bàn của Huệ Nhan và bàn của Lục Nương thì Thành Chân liền đặt mông xuống một bàn gần bên với Lục Nương mà ngồi. Bởi hắn ngồi đây là vì không thích tên Huệ Nhan cho lắm, vả lại Lục Nương cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc, ít nhiều hắn vẫn thích ngồi bên đây hơn là bên kia với toàn những kẻ bặm trợn của Huệ Nhan và Nga Hoàng.

Không biết Thành Chân vừa đặt mông xuống đang suy nghĩ tính toán điều gì đó thì lúc này Lục Nương kéo Thu Phong lại nói nhỏ:

“Vừa nãy tên Thành Chân đó em đánh giá hắn như thế nào hả Phong?”

Nghe Lục Nương nhắc đến Thành Chân, Thu Phong liền đáp:

“ Theo em thấy bề ngoài của hắn là một tên khá lạnh lùng, nhưng hắn có cái gì đó mà em cảm nhận được là hơn người khác. Dù là hơn người nhưng

em vẫn thấy hần thiếu một cái gì đó ... em cũng không rõ nữa ... Có lẽ hần cũng là một tên thông minh, dụng tâm nhưng không tà tâm!”

Câu trả lời mơ hồ của Thu Phong khiến Lục Nương có chút hơi bất ngờ. Là người tiếp xúc với Thành Chân cũng khá lâu, tính cách, bản chân của Thành Chân tuy cô không phải là người hiểu rõ nhất nhưng cô nắm được hành động của hần rõ nhất.

Từ lúc biết Thành Chân đến nay Lục Nương chưa bao giờ thấy Thành Chân gây sự vô cớ hay vô lý đánh đập người khác. Thành Chân trước giờ đúng kiểu đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Không sợ bất cứ thứ gì, có mưu, có trí, có dũng, nhưng không có tầm và có nhiều tiền. Do đó cả đời Thành Chân cũng chỉ lang thang ở cái thành phố đang phát triển này.

Nếu như cuộc đời Thành Chân xuất phát cùng lúc với Duy Bạch Hồ và Nhất Phương thì sao? Có lẽ ông trùm đất Nam hoặc đất Bắc có thể không phải là cái tên còn biết như bây giờ.

Nghĩ đến đây Lục Nương lại nhìn sang Thu Phong cảm thấy người đàn ông này hình như có chút gì đó quen quen mà cô không thể nào là nhớ từng gặp ở đâu. Tuy hơi thắc mắc nhưng giờ có chuyện quan trọng hơn là Abid kẻ được coi như là nhân vật trị vì Mafia T.Rex tạm thời bước tới bàn của Lục Nương.

Với giọng nói men ly đậm chất phương tây Abid anh chàng da đen cao hơn 1m9 đi tới trước người Lục Nương hơi khom người xuống đáp:

“ Chào chị Lục! Em là Abid ...”

“Ồ! Chào em ... Em là ...”

Lúc này Lục Nương vẫn không đứng lên, cô nàng bắt chéo chân lại xoay qua nhìn Abid nói chuyện giống như bề trên vậy.

Dù hành động này có khiến người ngoài không hiểu chuyện nhìn vào khó chịu nhưng người hiểu chuyện và người trong cuộc thì không. Lục Nương là ai? Là tuyệt sắc mỹ nữ của cái xứ Bắc này. Chỉ những người cô ta cảm thấy tôn trọng cô ta mới đứng lên tiếp chuyện, còn những kẻ tôm tép như Abid thì không.

Và lại Lục Nương biết tên da đen này đến đây làm gì, cô biết thừa hắn là kẻ tạm thời thay thế Joseph ở đây. Lời nói của hắn quyết định cả mạng sống của Mafia T.Rex.

Trước đó Lục Nương đã từng bàn với Thu Phong rằng Joseph bỗng dưng đột tử, hắn bị giết một cách bất ngờ. Lục Nương không làm việc này, cô chắc chắn điều đó, dù rằng cô đã định đến gây chiến với Joseph, tệ nhất là giết chết hắn, hoặc hắn tự giao địa bàn và rút về xứ sở của mình. Nhưng việc giết chết Joseph cô chắc chắn tỷ lệ rất thấp, bởi cô đã nắm hết tất cả kinh tế của hắn, chỉ việc đóng băng hết các mối làm ăn của hắn là Nga Hoàng là hai kẻ này tự động chết hoặc đến quỳ lạy xin một đường lui hoặc bầu vú lấy Huệ Nhan.

Ấy vậy trước cái ngày Lục Nương định ra tay thì xảy ra chuyện, Joseph bị giết chết. Cô đang không biết là ai làm chuyện này, nếu kẻ đó giết chết Joseph chắc chắn là phải có nguyên do. Người cô nghi ngờ nhiều nhất đó chính là Huệ Nhan.

Nhưng động cơ khiến Huệ Nhan làm việc này là khá thấp, bởi hắn chưa nắm thóp được Joseph. Mà giết hắn đúng ngay lúc này chỉ có lợi cho những lão đại băng khác lao vào mà xâu xé thôi chứ chẳng có tác dụng gì cả. Chỉ lời được một chút thịt mà phí cả một con bò thì đó không phải là cách hành động của Huệ Nhan mà Lục Nương từng biết.

Ngoài Huệ Nhan ra Lục Nương còn nghi ngờ thêm Nga Hoàng, dù chỉ một ít thôi. Bởi Nga Hoàng cũng đang gặp khó khăn khi nghe cô ta sẽ đi

dọa đến hai người. Cách chọn lựa duy nhất của Joseph và Nga Hoàng là cùng hợp tác với nhau, sau đó cùng lăm bộn chúng sẽ lao đầu theo bú liêm Huệ Nhan như cọng cỏ cứu sinh cuối cùng của bọn chúng. Nếu Nga Hoàng mà nghe được những suy luận này của Lục Nương đang nói với Thu Phong chắc hẳn sẽ phải nổi da gà vì những dự tính trong đầu hẳn đều bị Lục Nương đoán ra.

Lý do khiến Lục Nương nghi ngờ Nga Hoàng một chút đó chính là Huệ Nhan đưa ra một cái tiền đề nào đó cực kỳ lợi cho hắn, và buộc hắn phải giết Joseph, Lục Nương chỉ nghĩ được đến thế thôi. Nhưng khi này Lục Nương chứng kiến cảnh Nga Hoàng bước lên linh cửu của Joseph than ngắn thở dài, đôi mắt buồn rười rượi kia thì không thể nào là tâm trạng của kẻ tiếc nuối vì đã lấy mạng người khác được.

Khi Lục Nương nói với Thu Phong điều này cũng chính là lúc Lục Nương nhìn ra được cái gì đó trong chính ánh mắt của Thu Phong. Ánh mắt của Thu Phong như nói với cô ta là hắn đã biết tất cả mọi chuyện vậy. Không có căn cứ Lục Nương đành bỏ qua không suy nghĩ nữa. Kẻ thông minh biết cái gì nên nghĩ và không nên nghĩ, nếu vấn đề mình không giải quyết được đành phải dẹp nó sang một bên.

Quả thật sự là một người phụ nữ đầy tâm địa, tâm địa thôi chứ chưa hẳn là tâm địa độc ác. Thu Phong thực mà biết được đầu Lục Nương nghĩ gì có mà hắn bắt ghế ra mà quỳ lạy Lục Nương tám chục lần.

Quay lại với việc Abid đang tiếp cận Lục Nương. Dường như tất cả ánh mắt của mọi người trong tang đường đều đang tụ tập về lại phía của Abid và Lục Nương.

Thật sự Abid đang làm theo đúng như kế hoạch mà thiếu gia Thu Phong và hắn bày ra. Trực tiếp đầu quân Lục Nương sau đó để cho Phụng Tử bảo hộ lấy Mafia T.Rex.

Tuy nhiên không phải là nói ở đây, Abid khéo léo nói với giọng vừa đủ chỉ những người ở trong bàn này nghe thấy.

“Dạ em tạm thời thay mặt các anh em trong Mafia T.Rex mời chị Lục vào phòng VIP của tụi em được không ạ. Tụi em có chuyện cần nói với chị, và điều đó mang đến lợi ích cho chị ...”

Khéo léo nói đến thứ người khác cần trước, trước khi nói đến thứ mình cần như là cầu xin này nọ.

Lục Nương đương nhiên là hiểu rõ câu nói này. Cô nhẹ nhàng gật đầu với Abid sau đó quay sang nhìn Thu Phong một cái.

Biết rõ phải đi đến đâu Thu Phong liền đứng dậy bước ra phía sau ghế của Lục Nương nhẹ nhàng kéo ghế cho mỹ nữ xinh đẹp này. Phương Ly cô nàng khó chịu suốt từ lúc tang lễ nhảm chán này diễn ra cho đến tận bây giờ, cô nàng này đợi mãi cuối cùng cũng đến khúc hay. Phương Ly hớn ha hớn hở đứng dậy lèo tèo sau Thu Phong.

Hứa Tử Lệ ngồi đó nghe được tất cả, hắn mập mờ cũng đoán ra được chuyện gì. Hắn cũng chẳng quan tâm mấy, bởi hắn không cần quyền lực, hay tiền bạc. Hắn làm đủ sống rồi, hắn không ham giàu sang phú quý nhưc đầu lắm. Hắn có mặt ở đây chót hạ là cũng chỉ để đưa linh cửu Joseph về thế giới bên kia rồi hắn sẽ quay lại địa bàn của mình mà thôi.

Mỗi người một cách nghĩ, lúc này Thành Chân ở bàn bên cạnh cũng chứng kiến tất cả. Dù nghe câu được câu mất Thành Chân cũng lờ mờ đoán ra là chuyện gì. Cùng giới hắc đạo với nhau lại cùng thành phố hắn thừa biết hành động của tên da đen kia đang ám chỉ điều gì.

Đa phần những người có mặt tại đây bao gồm Lục Nương, Huệ Nhan, Nga Hoàng và còn một số người nữa dường như vẫn chưa có mặt đều có

tâm cơ của mình. Rằng ai sẽ được băng Mafia T.Rex đầu quân.

Hành động đó của Abid như thể đang nói cả băng hắn ta chọn băng Phụng Tử của Lục Nương, tương đương với việc hắn ta coi Lục Nương là chị đại nắm trong tay quyền lực lớn nhất thành phố này chứ không phải Huệ Nhan hắn.

Gân trên trán Huệ Nhan nổi lên, hắn thật sự tức giận quay sang nhìn Nga Hoàng như thể muốn nói lúc trước mày với thằng súc vật Joseph có mối quan hệ tốt lắm mà. Vậy mà tại sao hắn vừa chết đàn em của hắn lại đầu quân cho Lục Nương kia là sao.

Nga Hoàng cũng đang không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng hắn nhìn được ánh mắt của Huệ Nhan như muốn nói gì. Thầm nghĩ trong đầu ‘Thôi xong rồi’ Nga Hoàng lo lắng đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Mọi chuyện phải nói xảy ra quá nhanh đến mức Nga Hoàng không kịp phản ứng thì Joseph đã chết rồi. Đã vậy hắn không có tay trong bên băng của Joseph. Chuyện Joseph vừa chết sau liền lập đám tang và thông báo một lần đến các thế lực ngầm trong thành phố này làm Nga Hoàng trở tay không kịp.

Thực chất đó cũng là một ý riêng của Abid, đánh là phải đánh bất ngờ, hành động cũng phải bất ngờ tránh đêm dài lắm mộng. Abid sợ nếu giấu chuyện Joseph chết đi chỉ một ngày thôi bọn hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhất là đối với Mafia T.Rex bọn họ. Dù rằng gài chết boss Joseph đi chẳng nữa Abid thật sự cũng không muốn những anh em tha hương giống hắn bị thương một cách oan uổng nên hắn mới hành động như vậy một cách hợp lý.

Giờ đây trong căn phòng biệt lập với tang đường tổ chức tang lễ Joseph thì trong đây chỉ có năm người. Bao gồm Lục Nương, Thu Phong, Phương

Ly, Abid và cô bé nhí nhảnh Deziree.

Với cái thói hay nghịch điện thoại mọi lúc mọi nơi bỗng nhiên khi vừa bước vào căn phòng ấy Phương Ly đánh rơi điện thoại với gương mặt không thể nào hốt hoảng hơn.

“ Lạch cạch ...”

Người quay lại nhìn đầu tiên không phải là Thu Phong mà chính là Lục Nương. Lục Nương nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của Phương Ly liền cảm giác có gì đó không ổn nên cô cúi xuống nhặt điện thoại dùm Phương Ly thì lúc này đây trên điện thoại có một bức hình cực kỳ quen thuộc. Một anh chàng mặt áo quân đội với vài chiếc huy chương to lớn trước ngực, và gương mặt ấy ...

Lần này đến Lục Nương ngạc nhiên, dù có hơi khác nhưng Lục Nương vẫn nhận ra gương mặt trong hình chính là Thu Phong đang đứng trước mặt cô đây. Mồm của Lục Nương như mở ngoác cả ra, mồm của Phương Ly cũng vậy trông buồn cười thế quái nào ấy.

Nhưng cũng có người cũng làm gương mặt y hệt vậy đó chính là Abid anh chàng cao đến tận 1m9 kia đứng hơn Lục Nương một nửa cái đầu khi Lục Nương đang đi guốc mười phân. Hắn ta nhìn vào điện thoại trong tay của Lục Nương ngạc nhiên không kém. Da đã đen mà hai mắt hắn trợn lên nhìn vào điện thoại, sau đó lại nhìn vào Thu Phong thiếu gia của hắn kèm với ý nghĩa thôi xong rồi.

Trong căn phòng chỉ có mỗi Deziree và Thu Phong đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Thấy thắc mắc Thu Phong liền bước đến bên cạnh Lục Nương nhìn vào điện thoại trên tay cô ta, lần này đến hắn. Hắn không trợn mắt há mồm mà lấy tay đập vào mặt mình, hắn ôm lấy mặt.” Thôi xong con mẹ nó rồi ...”

Ủm hửm,như các bạn thấy đó. Chính là thằng Phong trong màu áo quân đội chứ đâu. Đây là tin tức mà Quốc Phong hay Thu Phong hiện giờ bị mất tích vào mấy tháng trước được báo đăng tải lên. Sau đó tuy có được chính phủ gỡ hết xuống nhưng tin này quá lớn, về sau này có vài tờ báo lá cải khác hết chuyện để đăng liền đăng lại cái tin mất tích về Thu Phong. Và không lần đi đâu được cái gương mặt chết tiệt của hắn lại nằm trên đó.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Sự Quyết Đoán Của Lục Nương

Giờ đây trong căn phòng vốn dùng để bàn chuyện băng Mafia T.Rex sẽ đầu quân cho băng Phụng Tử như thế nào thì nó lại mang một không khí hoàn toàn khác. Một bầu không khí im lặng đến đáng sợ, trong đây hai người có mối nghi hoặc lớn nhất, mùi thuốc súng nặng nề bằng ánh mắt đáng chăm chăm thẳng vào anh chàng to lớn trong này – Thu Phong.

Thu Phong trán đang bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Hắn biết mà, hắn biết cái chuyện quái quỷ này chẳng thể nào giấu lâu được. Ai biểu trước đó hắn lại là một quân nhân có tâm và có tiếng, có sức ảnh hưởng lớn như thế chứ? Giờ thì xong thật rồi. Thu Phong đang thầm nghĩ, lần này xong việc hắn sẽ đào cả mồ mả tông ti họ hàng nhà cái thằng viết báo kia lên mới yên lòng. Đúng với câu nói nhỏ không ăn học lớn lên làm nhà báo.

Báo quá báo. Thu Phong giờ chỉ muốn đập mặt vào đầu cho nó xong chuyện. Quá phiền phức.

Dù sao chuyện cũng vỡ lẽ rồi, Thu Phong quyết định phá tan cái bầu không khí khó chịu này bằng cách đi lại cái ghế sofa đơn, ghế này được đặt ở đầu bàn giống như là ghế chủ vị, chỉ những kẻ có quyền lớn hơn những kẻ bước vào căn phòng này thì mới được phép ngồi xuống đó, Thu Phong lại trực tiếp ngồi xuống đó nhìn chăm chăm vào Lục Nương. Lý ra chiếc ghế đó ban đầu là dành cho Lục Nương.

“Hai người ngồi xuống đi! Nếu muốn tôi giải thích!!!”

Giọng nói nghiêm túc của Thu Phong vang lên đánh tan bầu không khí im lặng đến đáng sợ kia. Giọng điệu nghiêm túc ấy của Thu Phong khác hẳn với thường ngày, khác với bản tính cởi mở của hắn, bản tính ngông nghênh của hắn giờ đây đã không còn, thay vào đó sự nghiêm nghị đến đáng sợ của kẻ có quyền.

Lục Nương cảm nhận được điều đó, cô cảm giác như con người của Thu Phong chàng trai trước mặt mình đây thay đổi một cách chóng mặt. Dù Lục Nương cũng là người khéo léo, nhìn người một cách dễ dàng, nhưng Thu Phong làm cô quá bất ngờ. Cô chắc chắn người trong hình kia cũng là người ngồi trước mặt đây. Bất ngờ vì chính thân phận quá lớn của Thu Phong chứ không phải bất ngờ vì Thu Phong che giấu cô.

Lần đầu tiên Lục Nương cảm thấy lằng lằng, một cảm giác vừa sợ, vừa kích thích. Sợ là sợ hắn sẽ làm gì với cô khi cô đã biết thân phận của hắn, suy cho cùng cô cũng chỉ là tôm tép so với thân phận thật sự của kẻ ngồi trước mặt cô đây. Kích thích là hắn sẽ nói điều gì cho cô nghe, cô muốn biết hắn tiếp xúc với hắc đạo có mục đích gì, tại sao là ở đây, tại sao là thành phố này mà không phải là ở những thành phố phía Nam nếu hắn muốn tiếp xúc với hắc đạo. Cô muốn biết suy nghĩ của hắn và những việc hắn đang làm có ý nghĩa gì, đó cũng là một sự tò mò chết người của cô.

Lấy hết can đảm Lục Nương bước đến ngồi xuống cái ghế sofa dài bên cạnh Thu Phong, theo đó cô cũng kéo lấy Phương Ly đang chết đứng ngồi xuống. Đúng lúc này thì hành động của tên da đen Abid và con bé dễ thương kia khiến Lục Nương thêm ngạc nhiên, à không phải nói là hưng phấn.

Abid và Deziree bỗng im lặng đến đáng sợ bước ra phía sau Thu Phong như hai bức tượng điêu khắc không nhúc nhích một tí gì. Tính cách ân cần khéo léo của Abid khi này biến đi mất, thay vào đó gương mặt hắn trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết. Còn cô nàng Deziree lúc nào cũng thích cà

khĩa nhây nhót từ người này đến người kia thì ánh mắt cô ta lại đặng đặng sát khí như muốn giết người nhìn chăm chăm vào Lục Nương.

Hành động của Abid và Deziree như thể đang nói họ là người của Thu Phong. Thu Phong biết điều đó, hấn vẫn đề yên như vậy bởi vì bây giờ hấn sẽ nói ra hết.

Hít vào một hơi thật sâu sau đó thở ra. Thu Phong im lặng chừng nửa phút để suy tính nên nói những gì. Hấn cất tiếng:

“Như cô đã thấy, tôi là Quốc Phong, thiếu tướng quân đội.”

“Hít hà ... thành thịch ... thành thịch ...”

“Thịch thịch ...”

Dù đã chắc chắn người trước mặt này đây chính là Quốc Phong, đứa con trai của ông trùm đất Nam kia nhưng khi nghe hấn thú nhận khiến Lục Nương phải hít sâu vô một hơi lạnh. Tim đập liên hồi, cả Phương Ly tim cũng đập lên không kém.

Nhưng Thu Phong vẫn chưa nói hết, nói như vậy là chưa đủ, Lục Nương quyết định im lặng để người đàn ông ấy nói tiếp.

“Đã từng thôi ... Nói đúng hơn chỉ có quân đội là không chịu buông tha tôi, còn tôi chẳng thiết tha gì với nơi đó nữa ...”

Thu Phong mắc một sai lầm nhỏ rằng hấn nghĩ trong giới hắc đạo thường rất ghét quân đội, nhưng không! Vẫn có những tay trùm hợp tác với quân đội biên phòng để buôn lậu, tuy Lục Nương không buôn lậu nhưng cô không hề ghét quân đội, bởi quân đội cô không bao giờ dính đến nên cô cũng không quan tâm mấy.

Như thể tra tấn người khác bằng lời nói, Thu Phong nói rất chậm, đã chậm lại còn nói ít. Dù nôn nóng nhưng Lục Nương đã sống đến tầm tuổi này trong giới hắc đạo rồi còn gì còn có thể khiến cô mất kiên nhẫn hơn được nữa chứ? Nhưng Phương Ly thì không như thế, cô nàng vừa quay đầu ra định nói gì đó với Thu Phong thì bàn tay nhỏ bé của cô đã bị một bàn tay nhỏ bé không xương xinh đẹp quen thuộc kia nắm lấy.

Lục Nương khẽ nhìn Phương Ly, cô nghiêm mặt lại lắc đầu. Cô không hề biết con người thật sự của Thu Phong là gì, nếu Phương Ly có làm gì phật ý hẳn chắc chắn hai người sẽ có một kết quả không tốt đẹp. Tốt nhất nên im lặng để hẳn nói những gì hẳn muốn.

Ấy thế mà Thu Phong chỉ nói đúng một câu khiến Lục Nương hưng phấn còn hơn cô lên đỉnh bằng hai ngón tay của mình.

“Tôi muốn thống lĩnh giang hồ hai miền Nam Bắc!!!!”

Một câu nói khiến Lục Nương sau này mỗi ngày cô đều nhớ đến câu nói ấy, câu nói ấy mang đến cho cô một năng lượng tinh thần dồi dào từ trước đến nay chưa từng có.

Dưới sự hưng phấn của Lục Nương, người phụ nữ nhiều tâm cơ ít khi bộc lộ cảm xúc thật sự của mình. Và sự ngạc nhiên đến tột cùng của Phương Ly, cô nàng vẫn lơ mơ vừa hiểu vừa không hiểu những gì đang diễn ra.

Gương mặt Phương Ly lúc này phải nói là biến sắc liên tục, từ ngạc nhiên, đến sợ hãi, đến vui sướng, rồi lại đến lo lắng ...

Giống như hiểu được Phương Ly đang có khúc mắc gì đó Thu Phong cũng bèn nói ra hết cho cả hai người nghe.

“Tôi nói việc này với hai người có một mục đích duy nhất! Không tiết lộ hoặc chết ... Đồng ý chứ?”

Lời lẽ lạnh lùng phát ra từ miệng của anh chàng lúc nào cũng đầy nhiệt huyết, vui tính, luôn quan tâm người khác khiến hai người Lục Nương và Phương Ly nổi cả da gà. Lục Nương thì gật đầu nhẹ nhàng một cái, vẫn im lặng lắng nghe Thu Phong. Còn Phương Ly thì gật đầu như thể chưa bao giờ được gật.

Thật ra Thu Phong không muốn đe dọa hai người này, bởi hắn cũng muốn dùng đến hai người cho những việc sau này. Sau đó trong đầu Thu Phong bỗng nảy ra một suy nghĩ.

“Thân phận thật của tôi như đã nói rồi, vừa là quân nhân và cũng là con trai cả của Nhất Phương! Mục đích của tôi vốn ban đầu không phải là tiếp cận cô đâu Lục Nương.”

Vừa nói Thu Phong vừa nhìn vào gương mặt xinh đẹp đầy sự tập trung lắng nghe của Lục Nương.

“Tôi không muốn cô tiết lộ bởi vì một phần đây cũng là bí mật quốc gia chưa được công bố rộng rãi rằng tôi đã mất trí nhớ. Sau một khoảng thời gian tôi mất tích, tôi được tìm thấy tại một cánh rừng bởi người của tôi ở khu rừng biên giới phía tây đất nước.”

Sau đó Thu Phong nói ra mình hồi phục lại như thế nào, rồi bỗng nhiên khác trước, không còn thông minh thay vào đó là một cơ thể đầy rẫy kinh nghiệm chiến đấu. Tuy nhiên Thu Phong lại không nhắc đến những việc tồn đọng trong ký ức của mình, những ký ức chân thật đến mức khiến hắn đang nghi ngờ chính bản thân mình. Thu Phong là một người theo cái đúng của số đông, bởi tất cả mọi người xung quanh hắn đều nói hắn mất trí nhớ, chứ không phải nói hắn là một người khác, không phải là hắn đến từng thế giới

khác. Kiến thức của Thu Phong chưa đủ để biết rằng mình thuộc về nơi khác chứ không phải ở đây.

Ngừng một chút người đàn ông ấy tiếp tục nói:

“Do tôi không còn có trí óc siêu việt nữa, thay vào đó là một cơ thể thô kệch như thế này. Tôi nghĩ tôi không còn giá trị gì với quân đội, ở lại đó chẳng khác nào bù nhìn cả. Chưa kể khi hồi phục thứ tôi tiếp xúc đầu tiên là những mặt tối về đất nước này, mặt tối về chính trị lẫn quân đội của đất nước này, khiến tôi không thể nào ở trong quân đội thêm phút giây nào nữa ... Nhưng ...”

Nói đến đây Thu Phong lại thở dài, sự lạnh lùng trong ánh mắt mất đi thay vào đó là nỗi niềm cảm thấy mình vô dụng đến mức nào. Lục Nương hiểu được cảm giác của Thu Phong lúc này, cô nhìn vào hành động và lời nói của hắn, cô biết hắn đang bất lực điều gì đó. Nhưng cô vẫn không nói, cô vẫn kiên nhẫn đợi Thu Phong nói tiếp.

“Chúng đe dọa đến gia đình tôi!!!”

Sự tức giận của Thu Phong thể hiện qua lời nói, kèm với sự bất lực mà bản thân không thể làm gì. Một cá nhân không thể chống lại tập thể, dù rằng bản thân cực sức nhưng Thu Phong không muốn làm gì liên lụy đến gia đình. Giống với ba mình Nhất Phương.

Khi Nhất Phương làm một phi vụ làm ăn nào đó, ông phải suy xét xem nó có nguy hại đến gia đình mình không thì mới làm. Đó cũng là lý do tại sao đến tận bây giờ Nhất Phương dù biết Quốc Thiên là con trai mình, ở bên ngoài lặn lội mà ông lại không kêu nó về. Ông sợ nữ có việc gì xảy ra cũng không liên lụy đến nó.

Thu Phong cũng vậy, nhưng hắn chưa đủ kinh nghiệm để giải quyết vấn đề lớn lao này. Hắn biết mình chưa đủ khả năng, chưa đủ thực lực để chống lại cả một quốc gia. Không, không cần phải chống lại, chỉ ít có thể bảo vệ gia đình mình là đủ.

Do đó Thu Phong phải có thực lực, một mình bố già hắn là không đủ. Ông không đủ sức để bảo vệ gia đình mình khỏi cả một quốc gia.

Không đủ thì tăng nó lên đó là suy nghĩ của Thu Phong lúc quyết định giúp sức ba mình ra Bắc tham gia hắc đạo và chiếm lấy nó.

Nhưng Thu Phong lại không hiểu được một chuyện rằng ông từng muốn con mình tham gia vào quân đội, tham gia vào chính trị để cống hiến cho đất nước. Để cho ông có thể thoải mái làm những việc này như ngày hôm nay. Do đó về tài lực lẫn thực lực Nhất Phương hơn hẳn Duy Bạch Hồ là vì thế. Bởi vì ông từng có đứa con thiên tài.

Nhưng rồi ông lại thấy nó quá cực khổ với cái chức danh thiên tài quân sự kia, ông chỉ ước nó mất trí nhớ rồi trở lại làm người bình thường, để tất cả mọi thứ lại cho ông lo. Một phút yếu lòng khiến ông ta suy nghĩ như vậy, ấy thế mà nó lại thành thật. Đứa con cả yêu quý của ông lâm vào nguy hiểm, mất tích hàng tháng trời, cuối cùng tìm về trong tình trạng đầy vết thương, và bị mất trí nhớ sau khi hồi phục khiến lòng ông đau như cắt. Thế nên ông quyết định không cho nó tập bất cứ liệu pháp gì để phục hồi trí nhớ, ông cứ để như vậy. Với ông Thu Phong bị như vậy ông vừa vui vừa mừng và cũng vừa lo lắng.

Như thể con trai mình hiểu được nỗi lòng của lão già như mình hay sao mà khi trở về từ thủ đô đứa con ấy đã quyết định tham gia hắc đạo để lên ngôi vương tại thế giới ngầm. Về sau khi hơn một tuần Thu Phong ra Bắc cuối cùng Nhất Phương cũng biết lý do tại sao. Ông càng căm hận quân đội hơn.

Quay về vấn đề của Thu Phong.

Hắn ta nói rằng quân đội đe dọa đến gia đình hắn bằng cảm xúc vừa tức giận vừa bất lực.

“Nên tôi quyết định phải làm bá chủ nơi không luật lệ, để đủ sức bảo vệ những người quan trọng với tôi!!”

Im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng Lục Nương cũng phải lên tiếng:

“Rồi anh định làm gì với cái gương mặt đó?”

Một câu hai nghĩa.

Nếu Thu Phong đoán không nhầm Lục Nương ẩn ý muốn nói rằng với gương mặt tràn đầy trên mạng như thế kia, thì việc công khai lên làm lão đại hắc đạo là điều không thể. Hắn phải giữ bí mật thân phận của mình, nhưng để làm được điều đó hắn phải ít xuất hiện và để mọi việc cho một người hắn đủ sức tin tưởng.

Hiểu được dụng ý của Lục Nương, Thu Phong liền nhẹ nhàng đáp:

“Nên tôi cần cô ...”

“Vì?”

“Cô nên biết giá trị của mình! Tất nhiên không phải vì cô đẹp ... mà là vì cái này!”

Thu Phong nói một cách nhẹ nhàng, vừa nói hắn vừa cười thật sâu sau đó chỉ vào đầu mình với một hàm ý sâu hơn.

Tất nhiên là Lục Nương hiểu ý, cô nhẹ nhàng gật cái đầu xinh đẹp của mình.

“Còn nếu không?”

“Tôi không muốn đe dọa ai, nếu cô từ chối cô phải cam kết không tiết lộ chuyện này với ai ...”

“Nếu không nữa?”

“Cô nên biết điều! Và đừng đánh mất cơ hội của mình ...” “Cờ rắc ...”

Vừa nói Thu Phong vừa dùng lực bóp một góc bàn gỗ ra thành vụn phần.

Có nhu có cương, đó là cách làm việc của Thu Phong.

Lục Nương tiếp tục im lặng, cô im lặng không phải vì sợ lời đe dọa của Thu Phong. Cô biết nếu cô đã nghe hết tất cả những chuyện vừa rồi thì bản thân mình sẽ có kết quả như thế nào nếu dây vào những người quyền lực như vậy. Tuy cô dây vào Duy Bạch Hồ không sao, bởi vì hấn mê sắc đẹp của cô. Nhưng kẻ ngồi trước mặt cô lúc này thì không, hấn có một người yêu xinh đẹp không thua kém cô, thậm chí thân thể của người tình Thu Phong chắc chắn có một thân phận không hề thua kém hấn.

Lục Nương thì im lặng, nhưng Phương Ly lại không như thế. Cô nàng này cứ như rối tinh rối mù. Mình thích nhầm người hay sao? Hấn ta sao lại đáng sợ như thế? Nếu lỡ chị Lục từ chối thì sao? Làm sao mình có thể cản được hấn để chị Lục chạy thoát đây? Một mớ suy nghĩ chứ chạy vòng vòng trong đầu Phương Ly khiến cô nàng tự mình làm chóng mặt mình.

Quay sang thấy hành động ấy của Phương Ly, Lục Nương chỉ biết cười nhẹ nhàng nắm lấy tay cô bé như để trấn an chính cô bé và chính bản thân mình.

“Được! Tôi anh đã nói tôi có giá trị như vậy, vậy thì tôi sẽ được gì khi phục vụ anh?”

Lục Nương cũng có cái kiêu ngạo của mình, lúc này Thu Phong chính là người cô cần nhất. Chưa kể cái thân phận ấy khiến cô nàng càng thêm hưng phấn, chuyện Thu Phong muốn cô gia nhập kế hoạch của hắn là điều chắc chắn cô sẽ làm. Cô cũng có niềm mong mỏi được chứng minh bản thân mà lại không có chỗ dựa, bây giờ có rồi đại gì cô không nắm lấy. Dầu vậy cô vẫn muốn giá trị của mình được nâng cao bằng thái độ là lời lẽ của cô, cô không thể nào chấp nhận việc mình theo một người trẻ tuổi còn hơn mình một cách dễ dàng được.

“Cô sẽ được những thứ cô muốn! Tôi biết cô là người kiêu ngạo mà? Cô không thể nào ở trong cái xó xỉnh này được ...”

Thu Phong chậm rãi nói với giọng điệu tự tin rằng hắn sẽ cho Lục Nương những thứ mà cô ta hằng mong ước.

Tuy vậy Lục Nương tới mức này vẫn chưa chịu thua kém Thu Phong, cô muốn thử anh chàng này thêm một câu nữa.

“Vậy anh nghĩ tôi không đủ khả năng bước ra khỏi vũng lầy này sao? Vậy là anh đang mâu thuẫn chính với lời nói của anh rồi đó, anh bảo tôi có giá trị của riêng mình mà?”

“Đúng! Đúng là cô thừa khả năng phát triển hơn nữa, vấn đề với cô chỉ là thời gian thôi. Nhưng đó là khi tôi chưa xuất hiện, bây giờ tôi đã xuất hiện, cô nghĩ mình có thể vươn xa hơn được sao? Cô nghĩ tại sao Joseph lại chết?”

Nói đến đây Thu Phong đổi thế ngồi từ hai tay tự trên hai thành ghế chuyển sang bắt chéo chân lại, đầu nghiêng về bên trái dựa vào nắm đấm

của mình nhẹ nhàng khẽ nhìn Lục Nương.

“Cô còn gì để hỏi nữa không? À không, đúng hơn còn gì để cô thử nữa không? Nếu cô đồng ý gia nhập với tôi, cùng tôi giành giật lại cái đất Bắc này về tay mình, tôi sẽ kể cô nghe tất cả ... Nào hãy cho tôi câu trả lời trong hôm nay.”

Dứt câu Thu Phong đứng dậy bước thẳng ra ngoài. Abid nhanh chân đi trước Thu Phong mở cửa cho thiếu gia của mình.

Khi cánh cửa vừa hé ra thì đúng lúc này âm thanh ngọt như mật của Lục Nương vang lên:

“Tôi đồng ý phục vụ cho thiếu gia!!”

Âm thanh cất lên cũng là lúc gương mặt đầy tự tin của Thu Phong quay lại, hần mỉm cười nhìn Lục Nương, nụ cười đầy sự chân thật. Đúng là nụ cười hằng ngày mà Lục Nương chứng kiến.

“Tôi gọi vậy đúng chứ? Thiếu gia?” – đáp lại nụ cười của Thu Phong, lúc này Lục Nương cũng đứng lên cười duyên lại với hắn.

“Về sau đừng gọi thiếu gia. Cứ gọi tên tôi như bình thường là được, tôi cũng nhỏ tuổi hơn chị mà ... à ...”

Nhắc đến tuổi tác mặt Lục Nương liền biến sắc: “ Cậu lại nhắc đến vấn đề không nên nhắc nữa đây Thiếu Giaaaaaaaaaaaaaa ...”

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Tiger Vs Bạch Vân

Nửa tiếng sau nhóm người Lục Nương và Abid từ trong căn phòng VIP phía sau sảnh đường tang lễ đi ra.

Vừa bước chân ra khỏi phòng Thu Phong liền nghe thấy những tiếng ồn ào khác hẳn với không khí tang thương ban nãy. Biết ngay thế nào cũng có chuyện xảy ra nếu như Abid chọn phe cho mình.

“Ai ai ai ... Bi ai, thật là bi ai ... mang tiếng là ông trùm của những kẻ tha hương vậy mà lại chết oan uổng. Chậc chậc ...”

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt Thu Phong là một thằng to con nào đó đứng trước linh cửu của Joseph lắc đầu ngao ngáo mà chế diễu. Tên đó mang một vẻ mặt theo đúng chủ nghĩa tiểu nhân để mà đánh giá.

“Thằng chó, mày là thằng nào? ... Dám đến tang lễ của Mafia T.Rex chế diễu? Anh em lên!!!!”

Một thành viên trong băng Mafia T.Rex bức xúc trước thái độ lồi lõm của tên đứng trên bục linh cửu của đại ca mình kia, hấn la lên và rút ra một thanh sắt được giấu trong áo vest của hắn ra.

“Dừng tay!” Đúng lúc các thành viên của Mafia T.Rex đồng loạt lao lên thì cùng lúc một giọng nói khàn khàn của một ả đàn bà vang lên.

“Bạch Vân?” – Lục Nương khẽ thốt ra một cái tên. Thu Phong bên cạnh nghe liền biết cái tên đó là ai.

Một ả đàn bà tự nhận mình là đối thủ truyền kiếp của Lục Nương, dù Lục Nương chẳng đặt mụ ta vào mắt.

Bạch Vân đại tỷ của Liên Hoa bang.

Mang trong mình một gương mặt hung tợn như quan công, Bạch Vân như đã giới thiệu ở trước là một con đàn bà hung dữ, độc địa, miệng lưỡi thô tục còn hơn cả đàn ông. Thu Phong đang không biết là ông trời có nặn nhằm giới tính cho con mụ này không mà hấn nhìn bà ta giống đàn ông hơn là đàn bà. Tóc thì cạo hai bên, phần chính giữa thắt bím lại thành hàng chục cái được vuốt ngược ra sau giống như những thẳng da đen Nigga Thu Phong thường thấy trong kênh tivi quốc tế.

Dường như những anh em trong băng Mafia T.Rex biết được người phát ra giọng nói là ai, như một chiếc xe có trang bị thắng đĩa, tất cả bỗng dừng lại một cách im ắng.

Cũng chính kẻ vừa rồi kêu gọi anh em rút hàng ra với gương mặt dữ tợn không chịu khuất phục hấn ta quát vào mặt Bạch Vân:

“Nó dám sỉ nhục linh hồn của đại ca bọn tôi? Bà nghĩ bà là ai?”

Dù giọng điệu không nhượng bộ nhưng hành động của hấn cũng đã phải nhượng bộ phần nào mặc cho bọn hấn là người có lý. Cơ mà lý lẽ lại không nói được ở đây, kẻ nào mạnh kẻ đó thắng. Phải nói hiện giờ Mafia T.Rex như cá nằm trên thớt, không thủ lĩnh, không kẻ cầm đầu. Abid tuy giỏi nhưng chắc chắn sẽ không có quan hệ tốt được với những lão đại hiện thời của thành phố Quảng Phúc.

“Tao là bà nội chúng mày. Thằng đó là đàn em bà mày, nó lỡ lời, thì xin lỗi, có làm sao? Làm sao?”

Như cổ tình gậy hần, Bạch Vân trợn mắt lên chỉ tay thẳng vào kẻ đang dám lớn tiếng với mình.

Kịch vui còn chưa hết, Huệ Nhan cùng Nga Hoàng giờ khắc này đang ngồi nhâm nhi ly trà xem Bạch Vân bày trò.

Thời gian Lục Nương được mời vào căn phòng kia cũng là lúc con đàn bà điên Bạch Vân vừa tới. Lúc này Huệ Nhan liền gọi Bạch Vân lại rủ rỉ vài câu gì đó, gương mặt vốn đã hung tợn của Bạch Vân nay càng trở nên hung dữ hơn, và kèm theo ánh mắt đắc trí.

Nói thẳng ra là Huệ Nhan đưa ra một món lợi để Bạch Vân và hần cùng hợp tác với nhau. Chứng kiến cảnh Abid của Mafia T.Rex đưa Lục Nương và đám người Thu Phong vào phòng VIP thì hần đã xem như Mafia T.Rex đã chọn một con đường sai trái là chống lại hần. Nên hôm nay hần quyết định quây nát cái tang lễ này để cho bọn chúng biết nên theo bên nào là chính xác. Hần cũng chẳng mán quan tâm gì đến người vừa chết, hần cũng chả sợ đêm đêm Joseph mò về tìm hần, nguyên rửa hần. Căn bản hần không tin vào tâm linh.

Nếu nói tin vào tâm linh thì Abid với Deziree là người đánh chết nhất ở đây đó nha, bởi vì họ là người trực tiếp giết chết Joseph mà.

Quay lại với vấn đề chính. Huệ Nhan là kẻ bày trò, Bạch Vân là kẻ làm trò và Lục Nương là người chứng mắt, à không, có người chứng mắt hơn.

“Abid!”

Giọng Thu Phong khẽ kêu tên Abid!

“Vâng thiếu gia!!”

Dù không nhúc nhích khỏi vị trí của mình Abid vẫn nghe được tiếng kêu gọi của thiếu gia Thu Phong.

“Lên đập gãy cái chân chó của nó đi.”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ miệng Thu Phong.

Âm thanh từ miệng Thu Phong vừa kết thúc vù một cái, thân ảnh đen tuyền của Abid như một cái bóng lao đi từ vị trí của Thu Phong thẳng đến quan tài của Joseph.

Tốc độ của Abid nhanh đến mức khoảng cách chừng như hơn hai mươi mét mà Abid chỉ dùng vồn vện hai giây đã tiếp cận được quan tài Joseph chừng 3 mét. Đúng khoảng cách này Abid bật người lên tung một cú song phi thẳng vào mặt tên to con ngông nghênh đang còn đứng dương dương tự đắc ấy.

“Bụp ...”

Tên to kia đang cười thì bỗng nhiên hắn thấy hai cái đế giày lẳng không mà bay vào mặt hắn.

“Rầm.. rắc rắc rắc ... lụp bụp, xoảng ...”

Đúng một cước song phi cực mạnh của Abid tên kia không kịp phản ứng gì bị đập một phát văng trờ trái qua phải hơn chục mét rơi xuống dưới dàn bàn ghế khách ở phía dưới. Thân xác nặng nề của hắn lúc này vẫn còn ã văng tới đúng vị trí của Thành Chân.

“Bụp!” Thành Chân khẽ dùng chân đập nhẹ một cái lên thẳng xấu số trước mặt mình để ngăn việc hắn văng xa hơn nữa. Lúc này Thành Chân cũng thẳm đổ mồ hôi hột trước sức mạnh của tên da đen Abid kia. Hắn ta

quả thật như một con trâu nước vừa húc người xong, đã vậy tốc độ còn quá nhanh. Mafia T.Rex khi nào đã sinh ra một con quái thai như vậy chứ?

“Đập chết con mẹ nó!!!!!!”

Abid đứng giữa sảnh tang đường hét lớn lên. Như có chất kích thích tất cả anh em của Mafia T.Rex vừa rồi xông lên bị cản lại thì giờ như những con chiến lao đầu vào lửa chạy đến thân thể của tên to con chưa kịp đứng dậy kia đánh hội đồng.

Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì diễn ra thì đã bị đập đến mức thừa sống thiếu chết, hắn còn đang choáng váng trước đòn đánh của Abid thì một lũ không biết từ đâu ra vô đến đập hắn như chưa từng được đập.

Tên to con ấy giờ chỉ biết ôm đầu chịu trận, không biết bao nhiêu cái tay cái chân, bao nhiêu cây sắt, cái ghế, khúc gỗ đập vào người hắn. Giờ hắn chỉ ước mình chưa từng nói câu đó, hay ít ra hắn muốn nghe được giọng đại tỷ của hắn Bạch Vân vào giải cứu hắn.

“Lũ khốn chúng mày cóc coi bà mày ra gì??? Cứu thằng Hữu ra!”

Gương mặt dữ tợn của Bạch Vân hiện ra, bà ta quay sang nhìn mấy chục đàn em của mình phía sau mà gào mồm dữ tợn của bà ta lên.

Thật sự mà nói băng Mafia T.Rex rất mạnh, bởi hầu như tất cả hộ vệ của Thu Phong đều nằm ở trong này, khi mà đám người của Mafia T.Rex xông pha đa phần chỉ là anh em xương máu đúng nghĩa của Mafia T.Rex riêng hộ vệ của Thu Phong ngoài Abid ra chưa một ai xông lên. Đúng lúc Bạch Vân gào thét kêu người tấn công thì cùng lúc đó mặt bà lãnh trọn một đám của Tiger vào mặt. Tiger hộ vệ mạnh được coi là ngang ngửa với Abid.

“Mẹ mày con đàn bà chanh chua!”

Tiger chửi thề một câu khi vừa đâm vào mặt Bạch Vân. Tuy là đàn bà nhưng Bạch Vân cũng là một chị đại, không nói đến thứ võ vô dụng, một thân Bạch Vân có thân thủ cũng không tệ. Một đám bất ngờ kia cũng đủ làm cho Bạch Vân sôi máu lên mà thôi.

Lúc này Bạch Vân đang rất là sôi máu, bà ta gần giọng thêm một lần nữa với mấy tên đàn em của mình đang định xông lên đánh Tiger thay vì giải cứu thằng Hữu to con kia:

“Chúng mày làm việc tao giao, thằng chó đẻ này để tao. Nhanh cái chân lên!!”

Lời của Bạch Vân thốt ra như một cái uy khiến tất cả tên đàn em của bà ta không dám làm trái ý, tất cả vâng lên một tiếng sau đó chia làm hai cánh tản xa xông vào đám đông đang tấn công dồn dập lấy tên Hữu không biết đã sống hay chết.

Vốn một cái tang lễ long trọng toàn những kẻ máu mặt lại trở thành một cuộc chiến giữa hai phe Mafia T.Rex và Liên Hoa bang.

Lục Nương chứng kiến hết tất cả chuyện vừa rồi được khởi xướng chỉ bởi vì một câu nói của Thu Phong. Cô ta lại khẽ quay sang nhìn Thu Phong rồi lại nhìn con đàn bà xấu xí kia.

“Anh chàng ngoại quốc kia không đánh lại con đà bà điên ấy đâu ...” – Giọng nói nhỏ nhẹ như đinh đóng cột của Lục Nương vang lên.

“Đó là người của tôi! Khá mạnh đấy chị Lục”

Như đáp lại lời nói chắc chắn của Lục Nương, Thu Phong lại dùng chính lời nói như khẳng định thế lực của hắn rằng dưới trướng hắn không có kẻ vô dụng.

Thay vì đáp lại lời nói của Thu Phong, Lục Nương chỉ im lặng mỉm cười. Cô là người rõ con đàn bà điên này hơn ai hết. Ắt ta đi lên chính là nhờ cái tài đánh nhau của mình, khác với bản thân cô đi lên bằng sắc đẹp và sự khôn khéo.

Để mà tồn tại ở cái giới giang hồ của thành phố này bằng nắm đấm thì biết Bạch Vân máu chiến đến cỡ nào. Đồ biết bao nhiêu là mồ hôi, nước mắt và cả máu xuống để có được ngày hôm nay.

Cuộc chiến bây giờ chia làm hai cánh đáng chú ý. Một bên là đám người của Bạch Vân lao vào đám người đang hội đồng lấy người của bọn chúng. Một bên Bạch Vân vs Tiger, một trong những chiến binh mạnh nhất của Thu Phong huấn luyện tính đến thời điểm hiện tại.

Bạch Vân thân là một đại tỷ mà lại để một tên cóc ké không tên tuổi đâm thẳng vào mặt mình một cú khá là đau như thế, bà ta gằn giọng lên với Tiger:

“Mày khá lắm thằng con hoang, bà mày đ*o lấy cái lỗ tai mày bà mày làm con chó!!!”

Dứt câu Bạch Vân nhảy tới đâm thẳng vào mặt Tiger. Vốn theo lẽ bình thường trước khi mà được thiếu gia Thu Phong huấn luyện thật sự mà nói Tiger sẽ cứng đối cứng với đòn này, nhưng giờ ông mày biết thế thì ngu gì?

Một thế chuyển hình nhẹ nhàng của Tiger được thực hiện, hấn bước một chân làm trụ sau đó chuyển người kéo chân kia về. Chỉ một động tác nhẹ nhàng mà khiến cho Bạch Vân nhảy lên lại đâm huyệt vào khoảng không.

Một đòn bất thành Bạch Vân thêm tức giận, mụ ta liền quay sang giật ngược chỗ thẳng vào đầu Tiger thì cùng lúc ấy ả cảm nhận được eo mình có lực tác động lên.

“Phăng!!” Vang lên một tiếng như con diều đứt dây Bạch Vân bị Tiger đạp thẳng một đạp ngay eo ả ta bằng gót chân. Vừa đau vừa thốn.

“Bịch bịch bịch ...”

Ít nhất Bạch Vân cũng phải nảy ba lần trên mặt đất giống như cảnh tượng ném cục đá nảy trên mặt nước vậy.

“A a ... thằng chó này ...”

Tiger chắc chắn rằng một đạp đó là hết lực của hắn, hơn nữa lại trúng ngay eo, vùng không xương và có thịt mềm như vậy việc ả ta có thể hét lên như thế là điều không thể. Nếu không phải nhờ thể võ mà thiếu gia nhà hắn chỉ thì lúc đó hắn ngạnh chiến với mụ ta không biết mèo nào ăn mồi nào.

Như một con thú không biết đau đớn, Bạch Vân đầu tóc rối bời sau pha vừa rồi gào mồm lên chạy đến trước mặt Tiger một lần nữa.

Rút kinh nghiệm lần trước, mụ ta không nhảy lên đâm vào mặt Tiger nữa mà thay vào đó mụ ta giang tay húc thẳng vào bụng Tiger.

Với một người lao đến mình như thế mà không phải đâm hay đá Tiger chỉ kịp sút vào mặt Bạch Vân nhưng lại để mụ ta nghiêng người tránh né, sau đó ả ta dùng tay trái móc vào bụng Tiger,

Theo quán tính từ cú lao đến của mình Bạch Vân kéo thẳng người Tiger xuống, một lực đủ mạnh khiến Tiger bị kéo theo, hắn ta đập cái lưng to lớn của mình xuống nền gạch.

“Rầm ...”

Cú va chạm vừa rồi trúng ngay xương sống lưng của Tiger. Khiến lưng hắn đau nhói lên, nhưng chưa dừng lại đó. Vừa kéo hắn ngã xuống Bạch

Vân liền vung một nắm đấm bằng tay trái thẳng vào mặt Tiger.

Một cú đấm trực diện không thể né nếu như người của Tiger bị khóa, nhưng mục ta vừa nảy lại đấm bằng tay trái, tức bằng cánh tay mà kéo hẳn xuống. Có được khoảng trống, Tiger ngay lập tức đẩy đầu mình sang một bên vừa đúng lúc nắm đấm hạ xuống bên cạnh má hắn.

Bằng tất cả kinh nghiệm mình có trước sự dữ tợn hung bạo của Bạch Vân, ngay tức thì Tiger đưa tay lên nắm lấy gáy của Bạch Vân kéo xuống. “Bình~~~” một tiếng ù tai cho cả Bạch Vân và Tiger vang lên.

Tiger dùng đầu của hắn húc thẳng vào đầu Bạch Vân. Hắn tin rằng đầu của Bạch Vân không thể nào cứng hơn hắn được. Nhưng không! Cú va chạm đau tới mức Tiger chảy cả nước mắt ra ngoài, như thể vừa rồi hắn đập đầu vào cục đá vậy. Tuy vậy không chỉ Tiger mà cả Bạch Vân cũng choáng váng mặt mày.

Vốn xưa giờ đầu ả rất cứng, bởi đánh nhau ả ta dùng đầu của mình rất nhiều theo đúng nghĩa đen. Vậy mà giờ đòn ruột của ả lại bị thằng ngoại lai này dùng.

Tình hình của Bạch Vân lại khác với Tiger đôi chút, bởi vì ả ta đang nổi máu điên. Sau cú choáng được vài giây, ả ta hồi phục nhanh hơn Tiger, trong một khắc ả ta vung người đập thẳng vào đầu Tiger một cú khi cả hai đang nằm lăn lộn trên sàn. Đúng theo kiểu đánh nhau đường phố, đánh mỗi khi có cơ hội.

Lực đá đủ mạnh thêm sàn nhà bằng gạch trơn khiến Tiger quay vòng văng đi khoảng ba mét thì dừng lại. Dù trong cơn đau Tiger ngược lên vô tình thấy ánh mắt của Thu Phong đang nhìn chăm chăm vào hắn. Biết mình không thể nào thua trận chiến này Tiger cũng bắt đầu nổi máu lên, thái độ

coi thường Bạch Vân khi nãy của hắn biến mất thay vào đó là ánh mắt máu chiến y hệt Bạch Vân.

Một lần nữa Bạch Vân chủ động lao đến như một con trâu, đây có lẽ là cách đánh điên cuồng của ả ta. Độ xem ai trâu hơn người đó thắng.

Qua vài tiếp xúc nhẹ nhàng vừa rồi, Tiger dường như đã quen với cách đánh của Bạch Vân. Hắn liền đưa ra được một phương pháp ứng biến.

Hạ nhẹ hai đầu gối của mình xuống, Tiger cúi xuống vừa đúng tầm mà Bạch Vân lao tới. Một đòn không thể dùng hai lần đối với kẻ có nghề, vậy mà Bạch Vân lại mắc phải sai lầm đó. ả ta lại định một lần nữa vật Tiger xuống vì thấy cách đó hiệu quả. Chính lúc bà ta tiếp gập một bước nữa là tới tầm của Tiger thì bất ngờ hắn ngả lưng xuống cho ả ta nắm lấy cổ áo.

Cũng lúc đó Tiger vừa ngả xuống hắn cũng bắt lấy một cánh tay của Bạch Vân, còn một chân hắn đặt lên bụng Bạch Vân. Theo đà ngả xuống lý ra rằng Bạch Vân sẽ vồ lên người hắn, nhưng không, ả ta bị vướng bởi cái chân Tiger đặt lên bụng mình. Cái chân ấy đang co lại đập thẳng lên người ả ta, một đập kèm theo quỹ đạo lao đến của Bạch Vân tạo ra một vòng cung tuyệt đẹp giúp lưng của Bạch Vân đập thẳng vào sàn nhà như cách ả ta đối xử với lưng của Tiger vậy.

Đòn thể thành công, ngay tức thì tay mà Tiger chụp được trước khi bị đẩy ngã. Hắn nắm lấy cổ tay của Bạch Vân bằng hai tay, sau đó quay ngược người lại kẹp lấy cánh tay của Bạch Vân vào háng. Một đòn khóa tay được thực hiện thành công bởi Tiger. Hắn ta khẽ ưỡn người lên một phát.

“Tách tách ... cờ-rắc ...”

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ... buông tao ra, buông tao ra, buông tao ra thẳng chó chết!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng gãy tay vang lên, Bạch Vân liên tục dùng tay còn lại cào cào, đâm liên tục vào chân của Tiger. Do lúc này đầu của ả ta đã bị Tiger dùng chân trái đập vào mặt nên không thể nào cắn được chân của hắn, nếu không ả ta cũng cắn nát thịt hắn ra rồi.

Sau khi bẻ gãy tay Bạch Vân, Tiger lộn người lại đứng lên sút thẳng vào mặt Bạch Vân một cú trực diện. Một tiếng “Cốp” vang lên, đế giày Tiger tiếp xúc thân mật đến trào máu với cái sống mũi của Bạch Vân.

“Chúng mày đầuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!!!!!! ĐẬP CHẾT CON Đİ MẸ THẰNG NÀY CHO TAOOOOOO!!!”

Cái tần số âm thanh lần này của Bạch Vân to hơn lần trước, quả thật dù bị gãy tay mù này vẫn không hoảng sợ. Thay vào đó tức giận và cay cú.

Như một đám quân lính tuân lời thủ lĩnh. Khi mà đám đàn em mấy chục người của mù ta đang hỗn chiến với Mafia T.Rex thì ngay lập tức quay người sang nhắm thẳng vào Tiger mà chiến. Người chưa đến nhưng vật đã bay trước, đếm không biết là bao nhiêu cây sắt, bàn ghế bay về phía Tiger.

Dù có là thánh cũng thể không tránh hết được cái đồng này. Tiger lập tức chạy lại phía Bạch Vân ôm lấy người bà ta làm tấm chắn.

Cái gì tới cũng tới, Bạch Vân lãnh đủ hết đồng đó với cái người toàn máu. Miệng bà ta bầm dập đầy máu cùng với nước miếng trộn máu chảy dài xuống mà gào lên:

“Đ*t mẹ lũ ngu chúng mày!!!!”

Biết hành động vừa rồi của mình không khác bóp dái là mấy, những tên đàn em của Bạch Vân càng chạy nhanh hơn về phía ả ta và Tiger mục đích để giải cứu bà ta càng nhang càng tốt để tránh một trận lôi đình, thì bỗng nhiên một thân hình to cao đứng sừng sững trước mặt bọn chúng.

Một gương mặt châu Á hiện ra, gương mặt đem đến sự tự tin và khiến đàn em của Bạch Vân cảm giác như một bức tường không thể vượt quá. Thu Phong chính là hắn, lúc này hắn không ra mặt để chứng minh Mafia T.Rex về phe băng Phụng Tử thì đợi đến khi nào nữa. Huệ Nhan là kẻ muốn thấy nhất mà?

Nhưng thời gian không đủ để bọn chúng suy nghĩ, nếu không cứu được Bạch Vân bọn chúng chết chắc. Chẳng ai thèm ngó nhìn Thu Phong thêm một phút giây nào mà trực tiếp bỏ qua Thu Phong. Sai lầm lớn nhất của đàn cừu là lao đầu vào một con sói đang đói.

Ngay khi một tên vừa xoẹt ngang qua người Thu Phong thì không biết bằng cách nào chân hắn không còn chạm đất, cả cơ thể hắn như gắn một cái lò xo, pưng lên một tiếng bồng cả cơ thể hắn lao về phía ngược lại, về chính cái phía mà hắn vừa chạy qua.

Thu Phong giờ khắc này như một con quái vật, vừa nhanh vừa khỏe. Đầu tiên là hắn túm lấy cổ áo của kẻ đầu tiên cố vượt qua mặt hắn, sau đó Thu Phong ném kẻ đó vào đám đông đang lao đầu chạy về phía này một cách mù quáng.

Một cú ném người của Thu Phong mạnh đến mức đánh tan cả đám đông mấy chục người. Không để bọn chúng kịp phản ứng, bằng cách nhanh nhất Thu Phong lao vào dùng gần như toàn bộ tốc độ của mình để thị uy. Đám, tro, đá, lên gỏi liên tục được diễn ra bởi chính Thu Phong.

Lao đến! Thu Phong nắm đầu của kẻ đứng gần nhất lên gỏi vào thẳng mặt kẻ đó khiến hắn rớt ra cả mấy cái răng từ trong miệng. Tiếp đó Thu Phong toàn đánh vào những điểm yếu của những kẻ khác như cằm, ba sườn, bụng, thậm chí để cho nhanh Thu Phong không quan tâm đến mặt mũi của mình mà đá thẳng vào hạ bộ nếu như kẻ đó đứng quá xa mình.

Và chỉ trong vòng vài chục giây ngắn ngủi, mấy mươi con người không thể vượt qua được Thu Phong. Đã vậy bọn chúng bị hạ hết ba phần bốn quân số.

Toàn sảnh tang đường dường như chết lặng. Đến cả Lục Nương cũng chết lặng, Phương Ly dù đã chứng kiến một lần rồi, nhưng lần này lại kinh khủng hơn cả vậy. Lần trước là do cô nàng này chơi đùa Thu Phong dùng người mình để kiểm chuyện và chẳng ai làm được gì hắn, do biết là người nhà nên Thu Phong không đánh thẳng tay. Còn lần này thì khác, hắn đánh thẳng tay, tuy nhiên không hết lực. Hết lực chắc chết người thật, và hắn cũng không muốn điều đó xảy ra ở đây.

Lúc này Bạch Vân mới phản ứng lại những gì diễn ra trước mắt mình, ả ta không còn gào thét như lúc nãy nữa. Thay vào đó chết lặng như những gì mọi người ở đây đang làm, trừ nhóm người thuộc băng của Nga Hoàng – Quỷ Lang. Tiger thì tự hào, lẫn thâm nhủ bản thân phải mạnh hơn nữa. Hắn ta buông người của Bạch Vân ra rồi đứng dậy. Còn Bạch Vân vẫn ngồi đó.

Như một kẻ mất hồn Bạch Vân cứ nhìn trùng trùng con mắt vào Thu Phong, còn Thu Phong thì đứng đó nhìn chăm chăm vào Huệ Nhan, kẻ đầu tiên gây nên cuộc hỗn chiến này.

Gần như lúc này có một kẻ không chịu nổi nữa. Quốc Thiên, hắn ta bắt đầu đứng bật dậy. Tiếng đẩy ghế mạnh mẽ gây nên sự chú ý của Thu Phong. Kẻ bại binh dưới tay Thu Phong lần trước.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Sớm Thôi ...

Đúng cái lúc Quốc Thiên không kìm chế được nữa thì Nga Hoàng thậm chí là Huệ Nhan đều lườm Quốc Thiên một cái.

“Hít hà .... “

Hít một hơi thật sau Quốc Thiên trấn an lại bản thân, hắn biết bây giờ hắn không thể nào vọng động được. Bởi như vậy sẽ phá tan kế hoạch của Huệ Nhan. Bây giờ chưa phải lúc, sớm thôi hắn sẽ được một lần nữa đối đầu với con quái vật trước mắt.

Nhưng không, tưởng chừng như Quốc Thiên sẽ không làm gì nữa thì hắn lại một thân một mình như một cơn gió khiến tất cả những người xung quanh hắn không kịp phản ứng. Giờ đây hắn đứng đối diện với Thu Phong. Với chiều cao 1m77 Quốc Thiên phải ngêng đầu nhẹ lên nhìn trung trung vào cặp mắt một mí của Thu Phong.

Một tình huống hai kẻ không sợ trời không sợ đất đối mặt với nhau.

Dường như Thu Phong cảm nhận được kẻ trước mặt mình đây rất rất muốn làm một trận với hắn, thế nên Thu Phong mở miệng với nụ cười tràn ngập tự tin và sự ngông cuồng:

“Thử lần nữa không?”

Thu Phong vừa dứt câu, trên trán của Quốc Thiên nổi lên vài cọng gân vì sự tức giận. Quốc Thiên hắn cúi gằm mặt xuống siết chặt hai nắm đấm

của mình lại, sau một khắc hấn nói lỏng hai tay của mình.

Ngước mặt lên nhìn Thu Phong, hấn híp mắt lại với nụ cười tự tin kèm bất đắc dĩ nói:

“Để lần khác! Sớm thôi ...”

Như thể đồng ý với câu nói đó, Thu Phong đáp lại bằng một nụ cười.

Sau đó Quốc Thiên quay người đi bước về lại vị trí của mình, Thu Phong vui vẻ không ngăn cản. Hấn luôn chào đón con người này, bởi với hấn, hấn thích những kẻ có bản lĩnh như Quốc Thiên.

Hai tên đàn ông, một người ai ai cũng biết chắc chắn hấn là một con quái vật một địch trăm, còn một người vốn chỉ là một tên tôm tép dưới trướng của một băng đảng tôm tép. Một băng đảng mà trước đó đã bị con quái vật trước mặt đây đã từng dẫn cho một trận tơi bời.

Không cần đến lần sau, chắc chắn ai trong đây cũng đoán được kết quả. Chẳng ai có thể tin một kẻ từng bị đánh bầm dập thừa sống thiếu chết mà lần sau có thể đánh thắng được chính kẻ đánh hấn trong khoảng thời gian ngắn như vậy được, trừ khi kẻ đó mới thức tỉnh dị năng. Nếu mà có dị năng thật thì giờ này hấn không ngồi đây.

Nhưng có kẻ trong đây mang sức mạnh đó.

Ở phía xa xa có một nhóm người tách biệt với đám đông nổi loạn và đám đông hóng chuyện. Khánh Trắng lão cáo già, ông trùm của băng Khuyển Bạch. Bên cạnh Khánh Trắng lúc này có hai người, cũng là hai người kẻ cận thân tín nhất với hấn là Hùng Trắng và Lý Đại.

Không bàn đến ánh mắt của những con người bình thường, ta bàn đến góc nhìn của một dị năng giả. Nhất là đối với kẻ mang trong mình siêu năng

lực là siêu sức mạnh, hay còn gọi là Power.

Khác với những người ở đây, Lý Đại mang trong mình một sự nghi ngờ, hấn nghi ngờ kẻ quái thai kia có phải là một trong những dị năng giả sở hữu năng lực giống hấn. Bởi hấn ta mạnh đến một cách phi lý, không bàn đến kinh nghiệm chiến đấu, bởi chính bản thân hấn ngoài siêu sức mạnh là hơn người ra hấn chẳng có tí kinh nghiệm chiến đấu nào với những người như hấn cả.

Mang trong mình một thân hình khá gầy, Lý Đại đang thầm tự hỏi sẽ ra sao nếu hấn đối đầu với kẻ này. Hấn không muốn sức mạnh của mình bị bại lộ, với hấn cái thứ sức mạnh của hấn như là đang bị nguyên rửa vậy, chẳng sung sướng gì khi có nó. Ngoài việc mang đến rắc rối cho hấn và cho gia đình của hấn.

Và nếu kẻ kia mang trong mình sức mạnh như hấn thì hấn chết cái chắc, à không cũng chưa chắc, bởi lão đại của hấn Khánh Trắng chắc chắn sẽ không muốn dính đến một kẻ như vậy đâu.

Một mớ suy nghĩ lẩn quẩn thiếu tự tin, mang thiên hướng tiêu cực xuất hiện trong não bộ Lý Đại. Hấn thật sự khá là sợ Thu Phong, dù rằng hấn cũng là một tên lưu manh không hơn không kém.

“Đi thôi!”

Cắt đứt dòng suy nghĩ của Lý Đại, Hùng Trắng lên tiếng vỗ lấy vai của Lý Đại.

Giật mình khỏi mớ suy nghĩ, Lý Đại quay sang nhìn đàn anh mình Hùng Trắng và hấn lại nhìn ra phía trước thì lúc này Khánh Trắng tự lúc nào đã đi về phía lão đại của huyết huyệt.

“Cầu mong đừng có dính líu gì đến, mình không muốn gây phiền hà đến gia đình ... “

Lý Đại vừa đi theo Hùng Trắng vừa lăm bắm gì đó.

“Hửm? Sao vậy Đại? Trông em có vẻ không ổn cho lắm?”

Là một người khá là tinh ý, Hùng Trắng luôn để ý đến người anh em nhỏ tuổi này của mình. Hắn thấy Lý Đại có vẻ không ổn liền quan tâm hỏi han.

“À ... Dạ không có gì đâu anh!! Em chỉ đang suy nghĩ về những gì vừa thấy thôi!”

“Bụp bụp!”

Hùng Trắng biết Lý Đại là người hay lo lắng những chuyện vật vẩn hần liền vỗ vai trấn an Lý Đại, kèm với một gương mặt tươi cười Hùng Trắng nói:

“Em yên tâm! Dù gì hắn cũng là người, hắn không phải đám người bị thần tiên nguyên rửa kia đâu. Đã là người thì đao kiếm chém cũng chết thôi em sợ cái gì?... Vui lên đi haha!”

“Dạ dạ ...”

Thật ngưỡng mộ cái sự lạc quan của Hùng Trắng, Lý Đại nghe vậy cảm thấy chẳng xuôi tai chút nào.

Cái đám người mà Hùng Trắng nói bị thần tiên ruồng bỏ kia chính là đám người dị năng. Và lời lẽ của Hùng Trắng có vẻ như kinh tởm những kẻ mang sức mạnh như vậy, cũng với ý nghĩ xem hắn, những kẻ mang sức mạnh như vậy chẳng ra gì.

Thật sự vậy, con người mà, cái gì họ không có thì họ ghen tị, họ kinh bỉ, ghen ghét. Đó mới thực sự là bản chất của con người, họ chẳng bao giờ chấp nhận có những kẻ hơn họ, họ luôn nghĩ họ là nhất. Nhưng họ lại thèm mong muốn tại sao mình lại không có những sức mạnh đó, để mình chứng minh cho mọi người thấy mình mạnh mẽ, mình lợi hại đến mức nào?

Suy cho cùng đó cũng là suy nghĩ của những kẻ yếu đuối không có tầm nhìn mà thôi.

Quay về với thực tại lúc này dường như cái tang lễ này biến thành chiến trường được chia hai phe vậy.

Một bên bao gồm nhóm người của Lục Nương và Thu Phong. Bên cạnh họ có đàn em của Mafia T.Rex, Thành Chân và ba anh em nhà họ hứa – Hứa Tử Lệ.

Bên kia cũng không kém toàn những cộm cán máu mặt như Huệ Nhan – Huyết Huệ, Nga Hoàng – Quỷ Lang, Khánh Trắng – Khuyển Bạch và con ả đàn bà cục súc Bạch Vân đại tỷ Liên Hoa bang.

Bạch Vân thì trông có vẻ không ổn cho lắm, bà ta đang được những tên đàn em còn đứng được giữ lấy người ả ta. Gương mặt bà ta không những bầm dập đầy máu me ra thì dường như chẳng còn tí sức sống nào nữa, ngoài ánh mắt căm phẫn nhìn chằm chằm vào Tiger đứng sau lưng Thu Phong. Quả thật là một con người cứng đầu.

Một sự im lặng đến đáng sợ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở của người kẻ bên một cách dễ dàng. Và đây là cái không gian bây giờ, đông người nhưng im ắng, vậy mà chỉ vài phút trước đây nơi này còn hơn cả một cái chợ. Những tiếng la hét, rên la ầm ĩ ban nãy giờ đã không còn.

Dầu vậy tâm can của mỗi người trong đây không hề như vẻ bề ngoài, mỗi người một suy nghĩ. Kẻ lo lắng, kẻ hoảng sợ, kẻ toan tính, kẻ tự tin, người khóc, người cười, người cay cú.

“Bốp bốp bốp bốp ... “

Vài tiếng vỗ tay vang lên, người gây nên tiếng động đó không ai khác chính là Huệ Nhan.

“Khâm phục, khâm phục!! Khâm phục sự lợi hại của chàng trai kẻ kia thật nha. Quả không hổ danh một dịch trăm, ban đầu tao không tin giờ thì tao tin rồi.”

Mang vẻ mặt kiêu ngạo, Huệ Nhan liên tục châm biếm Thu Phong. Dầu vậy Thu Phong vẫn không lên tiếng, bởi châm chọc đến hần cũng đồng nghĩa đến việc động vào vảy ngược của Lục Nương.

Cái miệng xinh đẹp của Lục Nương động đậy chuẩn bị nói điều gì đó thì Huệ Nhan lại tiếp tục lên tiếng chặn họng Lục Nương:

“Lục Nương à ... tôi không ngờ cô vô tình hay hữu ý tậu về được con hàng ngon thế này. Không biết ngoài giới đánh nhau ra, chuyện ấy ấy của hần có giỏi không?”

Chắc chắn nếu là lúc trước, cái trước của cái khi mà Lục Nương biết được thân phận của anh chàng đô con bên cạnh mình thì cô sẽ mĩa mai lại cái chân giữa hết nhót kia của Huệ Nhan nhưng giờ thì không.

Cong cái môi đỏ mọng xinh đẹp nhìn mà chỉ muốn cắn của mình lên, Lục Nương đáp lại với giọng nói dễ nghe:

“Tôi cũng muốn được cái diễm phúc đó lắm ...” Nói đến đây Lục Nương lại liếc nhẹ qua Thu Phong một cái rồi tiếp tục: “ Nhưng tiếc là tôi

không muốn gặm cỏ non, ăn cỏ non quá dễ hư đồ lắm ...”

Như thể đá đều đến lòng tự trọng của Huệ Nhan, hắn ta hừ lên một tiếng vào trực tiếp vấn đề hắn đang muốn nói, và cũng nhắc nhẹ với Thu Phong rằng cậu mà cho thằng già kia biết thân phận thật có mà hắn đá ra máu.

“Lục Nương à, cô nên giảm béo đi, ăn một mình ăn không hết đâu. Mắc ghen đấy, có ăn được cũng mập lắm đi không nổi đâu.”

Ý của Huệ Nhan nói đến ở đây là việc một mình độc chiếm Mafia T.Rex, dù nói rằng thực lực của Mafia T.Rex với Quỷ Lang là ngang nhau, nhưng xét về mặt làm ăn địa bàn của Mafia T.Rex là một khu dành cho người nước ngoài, nhất là người phương Tây đến du lịch, lẩn nghỉ ngơi bậc nhất thành phố này. Nên địa bàn của Mafia T.Rex quả thật là một con mồi béo bở hơn nhiều.

Không bàn về thực lực mà chỉ bàn về các lợi ích mà địa bàn Mafia T.Rex mang lại nơi mà họ đang chiếm giữ nó mang đến một cái lợi gấp đôi thậm chí gấp ba những gì mà địa bàn của Quỷ Lang đem lại. Căn bản Joseph không phát huy được lợi thế của mình là bởi vì hắn là kẻ ngoại quốc nhập cư không mang dòng máu Xích Quỷ. Chưa kể dưới trướng hắn không có ai giỏi kinh doanh cả, cuối cùng chỉ là những kẻ tha hương cầu thực mà thôi.

Vốn ở Xích Quỷ lòng tự tôn rất cao, họ không bao giờ muốn người nước ngoài làm chủ mình, bởi họ tự biết chính bản thân họ còn giỏi hơn những kẻ tha hương này. Minh đã giỏi hơn kẻ khác vậy hà có gì mình lại làm thuê làm mướn cho người ta, cũng bởi ý nghĩ với lòng tự tôn ấy khiến Joseph dường như bế tắc trong con đường phát triển của mình. Thế nên mới nói hầu hết những đàn em trong băng hắn toàn là những kẻ tha hương từ phương khác về đây, dù cũng có những người gốc Xích Quỷ nhưng họ mang tư tưởng Tây hơn, thoáng hơn.

Lục Nương là ai mà không biết Huệ Nhan đang nói về vấn đề gì?

“Ồ hihi!” Lục Nương lấy tay che miệng khẽ cười duyên một cái

“Ông bạn nói kỳ quá! Không phải vóc dáng của tôi rất đẹp rồi sao?”

Vừa nói Lục Nương vừa đứng chống nạnh song quay người sang tạo thành hình chữ S, một đường con chết người, lồi lõm đầy đủ. Quả thật nó bén đến mức chạm vào là chảy máu đó nha.

Tức thì tức, nhưng Huệ Nhan phải công nhận con ả đàn bà này đẹp quá mức, gương mặt đã đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, đã vậy vóc dáng còn cong chuẩn đến mức chết người như thế nữa.

“Ừc” lên một tiếng, Huệ Nhan cố nuốt yết hầu lấy lại sự bình tĩnh.

Thấy vậy Lục Nương thâm mắng trong đầu ‘Thứ đàn ông không có liêm sỉ’

“Cô nuốt không trôi đâu!! Hừ!”

Không hổ danh là một trong những đầu lĩnh hàng đầu thành phố này, tuy hơi mất mặt một chút nhưng Huệ Nhan rất nhanh lấy lại bình tĩnh hừ lạnh một tiếng với Lục Nương.

“Nếu muốn ăn đến vậy ... Hmmm Chi bằng thử xem?” Ban đầu giọng của Lục Nương vốn đã rất chết người rồi, mà cô nàng này lại còn cố làm cho giọng của mình thêm trẻ ra vài tuổi nữa. Khiến cho Huệ Nhan nghe thấy vừa tức vừa cảm thấy đáng yêu.

Đúng là thứ cảm xúc chết tiệt. Lần này đến Huệ Nhan thâm mắng chính bản thân mình.

“Đúng rồi, còn liêm sỉ gì giờ này nữa? Muốn ăn thì đến đây?”

Một âm thanh trầm ồm của Thu Phong vang lên như cắt đứt mớ cảm xúc của Huệ Nhan.

‘Ngông cuồng, kiêu ngạo!!’ Huệ Nhan nổi máu lên khi nghe những lời đó, hấn nhìn vào gương mặt ngạo mạn của Thu Phong thật không thể nào ưa nổi.

Nhưng hấn vốn là một con cáo già, hấn nhìn. Bởi hấn biết Thu Phong còn trẻ làm việc thiếu suy nghĩ, chẳng may hấn chọc tức thằng điên này nó mà lao vào đánh lão thì cái thân già này chẳng ai cứu được nữa.

Chẳng có gì đảm bảo mấy tên đàn em của hấn có thể chặn đứng được con quái vật này cả, chưa kể còn thằng da đen kia nữa. Vừa rồi lão chứng kiến cảnh hấn bay lên đạp đàn em của Bạch Vân là cũng đủ biết tên đó chẳng thua kém gì thằng quái thai kia cả.

Vâng! Và đó cũng chỉ là suy nghĩ của Huệ Nhan mà thôi, điều đó cho thấy lão ta không hề ngu. Tuy nhiên với một người chỉ số EQ hơi cao như Huệ Nhan cho thấy việc kiềm chế cảm xúc với hấn là một việc khá là khó. Tuy vậy hấn vẫn phải nhìn bằng cách giải tỏa qua lời nói một cách khéo léo.

“Sớm thôi! ... “ Huệ Nhan nói đến đây liền quay người đi trước, các hộ vệ cũng khiêm đàn em của hấn thấy thế liền đi kè kè bên hấn không trật một nhịp.

‘Sớm thôi tao sẽ cho mày biết mùi đời, sớm thôi tao sẽ lôi con đàn bà kia lên giường mà cầu xin tao ...’ gương mặt âm trầm của Huệ Nhan hiện lên, một vẻ mặt của sự không cam chịu.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Bạch Vân Bất Tỉnh

Đúng cái lúc mà Huệ Nhan bỏ về trước, nhóm người Lục Nương vẫn để cho hắn ta cùng đàn em của hắn ra về. Ngay lúc ấy nhóm người còn lại bao gồm có Bạch Vân và Nga Hoàng trong đó hậm hực ngậm đắng nuốt cay định quay đi.

“Hình như chúng ta còn chuyện chưa giải quyết xong ... đúng không Bạch Vân?”

Lại là giọng nói yếu điệu của Lục Nương vang lên, đối với bất cứ ai trong đây đều thầm nghĩ rằng giọng của Lục Nương thật thánh thót, nghe như mật đường. Trừ một người – Bạch Vân.

“Mày muốn gì nữa con đĩ ông ọo kia?”

Tuy bộ dạng Bạch Vân đang toi tả rách nát, nhưng khí thế lẫn giọng nói của bà ta không hề mềm yếu chút nào. Không hổ danh là đại tỷ của một băng đảng.

Thay vì Lục Nương tiếp tục đáp lại lời của Bạch Vân thì lần này đến lượt Abid thủ lĩnh tạm thời của Mafia T.Rex lên tiếng:

“Sỉ nhục linh cửu của đại ca quá cổ chúng tôi, cho người gây náo loạn tang đường. Một cái đám ma mà bây giờ thành cái bãi chiến trường bà tính sao đây Bạch Vân?”

‘Chết tiệt!’ Bạch Vân thầm chửi một tiếng trong đầu, ả ta biết thế nào chúng cũng không để yên cho mình về. Đã vậy Huệ Nhan còn đi trước một bước, quả là con cáo già khôn khiếp. Dù vậy Bạch Vân không tin rằng ả ta không thể ra khỏi đây, cùng lắm cho vài thằng tốt thí ở lại chịu trận bà ta chạy trước, nhin lần này lần sau gom quân quyết trả cả vốn lẫn lãi cho chúng nó.

“Ê! Cố tình điếc hay điếc thật vậy con đàn bà xấu xí?”

Lần này thì đúng chuẩn giọng của một đứa con nít vang lên, chẳng ai khác chính là giọng của Deziree. Từ nãy đến giờ Deziree rất rất là ngứa mồm mà cô ta phải nhin vì biết thân biết phận không thể xả cục tức trong họng này ra rồi, cô cực kì chướng mắt khi mà Tiger làm cô thất vọng đến mức để con đàn bà kia đập cho một trận ở dưới thế hạ phong.

Cố tình như không nghe thấy những lời nói đó. Bạch Vân quay sang thủ thỉ với Nga Hoàng:

“Giúp tôi lần này, tôi mang ơn ông ...” Nói xong Bạch Vân liếc đến vài tên thủ hạ đã phục hồi sức sống được đôi chút của mình.

Ánh mắt bà ta như thể muốn nói ‘Tội mày cản bọn nó lại cho tao chạy’. Như hiểu được ý của đại tỷ, bọn chúng gào thét đồng loạt xông vào đám người Lục Nương – Thu Phong với thân hình đầy thương tích. Tuy Bạch Vân là một con ả đàn bà cục súc, nóng tính, nhưng dưới tay bà ta toàn là những kẻ liều chết không sợ trời không sợ đất. Biết sẽ chết vẫn lao vào, có một toán đàn em như thế này dưới trướng cũng là một điểm tự hào đối với Bạch Vân.

Thấy hành động của đàn em mình, ngay lập tức Bạch Vân được một số đàn em khác hộ tống chạy ra ngoài, với thân hình đầy vết thương chạy không thể nào nhanh được. Nga Hoàng thấy vậy cũng dắt người chạy theo,

lão ta cũng không muốn ở lại đây một mình, thật là ngu nếu ở đây với bảy sói.

Đúng lúc chạy gần ra đến cửa chính bỗng Bạch Vân lẫn đám người của Nga Hoàng thấy cửa chính tối om lại, nhìn kỹ có hàng tá người đứng lộn xộn che kín cả cánh cổng to lớn của tang đường, khuất luôn cả ánh sáng.

“Cái đ* t ...” Hùng Trắng đứng bên cạnh Lý Đại chửi thề một câu.

Khác với đám người Bạch Vân và Nga Hoàng, Khánh Trắng và Hùng Trắng chỉ vừa mới đến đây, hai bọn hắn còn chưa kịp thấp nhang cho Joseph thì đã có trò để xem. Vốn Khánh Trắng và Hùng Trắng cũng đang tính hợp tác với Huệ Nhan để phân chia mỏ xé địa bàn của Mafia T.Rex thì giờ lại xảy ra chuyện này. Nhưng không sao, vốn đám người Lục Nương chỉ gây xích mích với Bạch Vân và Nga Hoàng, còn hắn đến chuyện hợp tác với Huệ Nhan còn chưa thể hiện ra, chắc hắn đám người Lục Nương và băng Mafia T.Rex sẽ không làm gì bọn hắn. Chưa kể với bản tính cẩn thận, đi đâu Khánh Trắng cũng thủ sẵn vũ khí và đàn em có thể bất cứ lúc nào gọi đến trong chớp mắt.

Nhất là bây giờ rất là loạn, Khánh Trắng liếc nhìn Hùng Trắng một cái bảo hắn gọi điện báo với người của mình đến đây càng sớm càng tốt. Biết ý liền làm, Hùng Trắng gọi một cuộc điện thoại kèm câu thấy đông cũng đừng nên vọng động tránh hồng chuyện.

Đám đông đứng trước cổng tang đường không ai khác chính là vài trăm tên đàn em của Phụng Tử mà Thu Phong đã chuẩn bị lúc trước. Hắn ban đầu cứ nghĩ rằng mấy băng đảng khác sẽ kéo người đến kiếm chuyện, nhưng không, chỉ có người của Huệ Nhan là nhiều thì hắn ta lại xách đít về trước bỏ mặc Bạch Vân và Nga Hoàng ở lại đây. Thật ra mà nói địa bàn của Nga Hoàng ở kế bên, hắn gọi một cái người đến lúc nào chả được, nhanh là chuyện khác, cuối cùng chỉ còn mỗi Bạch Vân đem theo vài chục mạng

người thì lại làm chim mồi cho Huệ Nhan bị đánh tan tác từ ban nãy. Đã vậy giờ còn chia ra hơn phân nửa ở lại chặn những kẻ phía trong, giờ bên ngoài còn gặp người đông gấp ba bốn lần, nghĩ sao mà sống nổi.

Bạch Vân thăm than không xong rồi, Nga Hoàng thì lật đật kêu Quốc Thiên gọi người tới càng nhanh càng tốt.

Nếu để ý ban đầu khi Bạch Vân vừa chạy ra khỏi đây thì không gian rất là ồn ào, bởi người của ả ta lao vào tấn công đám người Thu Phong. Nhưng khoảng thời gian ả ta từ trong tang đường chạy ra tới ngoài này chỉ chừng 30 giây sau lưng ả ta ngoài những tiếng rên rĩ vì đau đớn ra thì chẳng còn tiếng gì nữa cả.

Bất giác Bạch Vân từ từ quay đầu lại. Một cảnh tượng đàn em bà ta nằm dưới chân hơn hai mươi người đàn ông to lớn khỏe mạnh và hai bóng hình nhỏ nhắn chắc chắn là phái nữ, trong đó có tên quái vật Thu Phong dẫn đầu, Abid và Tiger bên cạnh, thậm chí còn có Brody Jenner, những người khác bao gồm cả hộ vệ theo Thu Phong ra bắc lần này. À trong đó còn hai bóng hình nhỏ nhắn, một là Deziree và một người nữa là Laura.

Bạch Vân trở nên bế tắc, nhưng bà ta lại chợt nhớ ra rằng địa bàn của Nga Hoàng ở gần đây, ít nhiều ả vẫn có thể nhờ cậy được Nga Hoàng.

“Nga Hoàng, hãy giúp tôi, tôi nợ ông lần này ...”

Giọng điệu của Bạch Vân trở nên cứng rắn hơn bao giờ hết, chắc chắn nếu rời được khỏi đây bà ta sẽ mắc nợ Nga Hoàng một ân tình lớn. Quân tử không ngại thiệt trước mắt, dù bà ta là đàn bà.

“Tôi cho gọi người rồi, cố cầm cự ...”

Nga Hoàng cũng trở nên nghiêm túc, thì cũng lúc này đám người Thu Phong và Lục Nương bước đến.

Lục Nương hô to:

“Đề anh Nga Hoàng về đi mấy đứa ...”

“Hả?”

Bạch Vân ngạc nhiên hả lên một câu. Cái này khác nào triệt đường sống của ả ta, bà ta quay sang nhìn Nga Hoàng bằng ánh mắt cầu xin.

Chắc chắn sau này Nga Hoàng sẽ là một đối tác tốt với Bạch Vân, nếu chuyện này êm xuôi và họ thoát được ra ngoài. Nhưng Lục Nương lại chơi một con bài khá là thâm, cô ta lại trực tiếp thả Nga Hoàng về, riêng Bạch Vân phải giữ lại. Như vậy chẳng khác nào ép chết Bạch Vân cũng đồng nghĩa với việc chia cắt sự hợp tác sắp tới của Nga Hoàng và Bạch Vân.

Bỗng nhiên vào cửa giữa Nga Hoàng thềm chửi thề một tiếng không biết phải làm như thế nào. Vốn người ta đã để mình đi nhưng giờ lão đã nhận lời giúp Bạch Vân rời khỏi đây, nhưng ngặt cái lão cũng không buồn tổn thất binh lực bây giờ, nhất là con quái vật kia. Biết bao nhiêu người của lão còn không đánh lại hấn ta, giờ mà hấn ta nhắm luôn cả lão thì chắc chắn lão có thể thoát trở ra đó, nhưng đồng nghĩa với người của lão thương tật không ít. Sự kiện chính chưa đến mà đã tổn thất người như thế là điều mà Nga Hoàng không mong muốn một chút nào.

Đang mãi suy nghĩ về được và mất, bỗng giọng nói của tên ác quỷ kia vang lên bên tai Nga Hoàng:

“Tôi đã hẹn với người của ông anh là khi khác, nên bây giờ ông anh có thể về ... Hay luyện tiệc người đã chết kia và ...”Nói đến đây không biết tự lúc nào Thu Phong như một cơn gió đứng ngay trước mặt Nga Hoàng thì thào vào tai lão nói nốt câu còn lại “chết cùng hấn?”

Hai con người của Nga Hoàng trợn to lên như thể không tin vào tai mình. Lão ta không ngu đến mức không hiểu thằng quái thai này đang nói gì, lời nói đó vừa rồi của hắn khác quái gì hắn tự nhận cái chết của Joseph liên quan đến hắn. Và hắn cũng muốn nói mình cũng sẽ theo cái quan tài đó?

Không thể nào? Không thể nào?

Nga Hoàng liên tục trấn an đầu óc của mình. Giờ thì lão cũng biết chắc nếu lần này không về được chắc chắn sẽ chết, bởi Huệ Nhan đã đi rồi, Bạch Vân thì đang bị thương. Còn Khánh Trắc đứng trong kia đang không biết là theo phe ai, chưa chắc gì hắn có thể giúp mình, chưa kể địa bàn mình ngay kề bên Mafia T.Rex, không cẩn thận là mất xác. Giờ có cứu được Bạch Vân ra cũng không cứu được lão, địa bàn của Bạch Vân khá xa, coi như ả ta mắc nợ ân tình mình đi nữa thì nước xa cũng không cứu được lửa gần, chết là cái chắc.

Tuy nhiên vẫn còn một cách. Đó là Bạch Vân quỳ xuống xin lỗi chuyện mà ả ta đã gây ra, như vậy còn có cơ hội vẹn toàn cả đôi đường. Chỉ ngại là với tính cách của Bạch Vân chắc chắn ả ta sẽ không chịu làm thế.

Giờ khắc này Quốc Thiên dùng tay ngăn lại giữa cơ thể cường tráng của Thu Phong và thân già Nga Hoàng.

Hắn nói:

“Nếu mày muốn ngay bây giờ!”

Bắt gặp lời nói sắc bén, ánh mắt lạnh lùng nhìn mình. Thu Phong khẽ lắc đầu đáp:

“Lần khác là lần khác, về đi!”

Nói xong Thu Phong chậm rãi quay người lại bước đến trước mặt Bạch Vân. Trong quá trình đó không biết bao nhiêu người của Bạch Vân lao lên cản Thu Phong lại, tuy nhiên Thu Phong lại không phải động tay động chân bởi lúc này bên cạnh hắn là Tiger và Abid lo hết mấy con ruồi nhặng. Hơn chục người đều bị Tiger và Abid hạ đo ván một cách dễ dàng, như những con chiên lao đầu vào lửa rồi lại bị đẩy văng đi.

Cuối cùng chỉ còn mỗi Bạch Vân và tên đàn em đang dìu ả ta. Bước đường cùng, Bạch Vân vẫn gương mặt bất cam ấy nhìn Thu Phong một cách không cam lòng.

Dù gãy một tay và thương tích đầy mình nhưng Bạch Vân vẫn còn khả năng chiến đấu, ả ta dùng cách tay lạnh lặn còn lại đẩy tên đàn em đang dìu mình lên. Chưa được một khắc hắn bị Thu Phong cho một đấm giữa mặt lẫn ra bất tỉnh, cũng chính lúc này bằng cánh tay lạnh lặn ấy ả ta với cái miệng đầy máu hét lên lao đến đấm vào mặt Thu Phong.

Đối với Thu Phong mà nói dù trong trạng thái mạnh nhất Bạch Vân cũng chả là gì với hắn ta huống chi với cái thân tàn ma dại như thế này?

Bằng một cách dễ dàng Thu Phong chụp lấy nắm đấm của Bạch Vân,

‘Siếtttttt ~~~~’

“Rốp rốp rốp ....”

Một loạt âm thanh phát lên từ nắm đấm của Bạch Vân. Hiển nhiên rồi, cái tay lạnh lặn còn lại của Bạch Vân đã bị Thu Phong bóp cho đến mất cảm giác.

À! Thu Phong cũng kiếm lực, cùng lắm chỉ bị nứt xương mà thôi, tịnh dưỡng vài tháng sẽ hết, nhưng ả có chịu năm yên tịnh dưỡng không thì là chuyện khác.

Con ả lần này không hét lên nữa, thay vào đó Bạch Vân ngậm chặt miệng, gương mặt như thể nổi gân lên. Nhích tới một bước, Bạch Vân kéo gần khoảng cách của ả với Thu Phong lại, sau đó ả ta lại dùng đầu húc thẳng vào mặt Thu Phong. Thừa biết đòn này của Bạch Vân, thậm chí Thu Phong còn đưa đầu ra tiếp.

“Bình Bình Bình” Liên tiếp ba tiếng va chạm đến thấu cả tim gan, Bạch Vân ù hết cả lỗ tai. Trong khoảng thời gian lỗ tai vẫn đầu óc bà ta đang lùng bùng, thì bỗng nhiên lại thêm một lực lớn nữa tác động vào chính cái đầu của bà ta.

“Cốp!!!!” Vang lên một tiếng Thu Phong cụng đầu vào Bạch Vân. Không còn âm thanh gì nữa, Bạch Vân trực tiếp ngất xỉu khi nắm đấm của bà ta đang còn nằm trọn trong lòng bàn tay của Thu Phong.

Đau đến bất tỉnh thì cái mức độ đau đón phải nói đến cỡ nào. Quả thật hôm nay Bạch Vân tuy là người đến sau nhưng hậu quả dường như mụ ta gánh hết, à một phần cũng do cái miệng nữa. Đừng thấy ả ta mắng chửi Lục Nương như thế mà Lục Nương bỏ qua, không có đâu, tuy không để vào mắt thực lực của Bạch Vân nhưng Lục Nương cực kì ghét con đàn bà lắm mồm này.

Đã không có cơ hội thì thôi, lần này có cơ hội Lục Nương không thể nào bỏ qua được, tuy nhiên chưa đợi Lục Nương phát tiết bởi cô ta đang ngại nhờ Thu Phong thì Thu Phong đã tự mình đón đầu bắt Bạch Vân lại.

Giờ khắc này cảnh tượng Thu Phong nắm lấy tóc của Bạch Vân kéo lê thân xác đang bất tỉnh của ả ta lết trên sàn. Một cảnh tượng khiến Nga Hoàng nhìn vào cũng phải chua xót, nhưng giờ lão đang phân vân. Không ngờ nhanh đến vậy Bạch Vân đã bại trận không còn một móng người, giờ lão đang suy tính không biết phải làm sao.

Đau đớn ở trên đầu truyền xuống não bộ của Bạch Vân, cảm nhận như ai đang nắm lấy tóc của mình lôi đi, Bạch Vân giật mình tỉnh dậy trong cơn đau ê ẩm.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Dập Đầu Xin Lỗi

Lần đầu tiên trong cuộc đời Bạch Vân phải gánh chịu sự nhục nhã đến mức như thế này kể từ khi ả ta làm đại tỷ của Liên Hoa bang. Không phải trước đây ả ta chưa phải chịu nhục, ả ta luôn giải quyết mọi thứ bằng nắm đấm của mình, nhưng lần này dường như nắm đấm của ả chẳng có cái tác dụng quái gì đối với con người trước mặt này.

Bạch Vân bắt lực để Thu Phong nắm lấy tóc mình kéo lê trên sàn, bởi bà ta cũng chẳng còn sức nào nữa để mà gào thét nữa hay dấy dựa nữa rồi. Dù chỉ qua một lần chạm mặt vừa rồi với con quái vật này bà ta biết tên to con tên Thu Phong ấy nằm ở một đẳng cấp khác, cứ như hắn không còn là người nữa.

Trong cơn đau đớn ả ta tuyệt vọng, ả cũng chẳng buồn đoán xem hắn sẽ làm gì mình tiếp theo. ả nhìn vào Nga Hoàng, ả thấy Nga Hoàng đứng đó, ả biết hắn ta chắc chắn sẽ không vào cứu mình rồi, có cứu cũng cứu không nổi nữa. Mong sao nếu có chết ở đây ả muốn được chôn cất đằng hoàng là được rồi. Và đó cũng là những nỗi lo, dòng suy nghĩ tiêu cực của Bạch Vân bây giờ.

“Bịch ...”

Một âm thanh trầm đục vang lên. Thu Phong siết chặt bó tóc của Bạch Vân ném thẳng về phía Lục Nương. Cái thân thể xò xề của Bạch Vân rơi một cách nặng nề xuống trước mặt Lục Nương.

Thân tàn ma dại là bốn chữ vẽ nên tình trạng lúc này của Bạch Vân.

Lục Nương cong đôi môi đỏ xinh đẹp của mình, cô ta cười khẩy một tiếng. Không cần phải ngược mặt lên nhìn, Bạch Vân thừa biết thái độ và hành động của con điểm Lục Nương bây giờ. Phải chịu thôi, thắng làm vua thua làm giặc, giờ đây Bạch Vân lại có một suy nghĩ khác. Ắ ta mong muốn được sống, giữ làm gì cái thể diện lúc này nữa? Liêm sỉ gì nữa? Bây giờ chỉ được còn sống thì muốn làm lại cái gì cũng được, chỉ cần ả ta được sống ả sẽ nuôi hận được, ả sẽ trả thù Lục Nương được. Hà có gì vì cái nhục trước mắt mà chết, tiểu nhân cũng được, quân tử cũng được, sống là được, cái gì mà thà chết vinh còn hơn sống nhục. Thua đã là nhục, về sau chẳng còn ai nhớ đến mình đâu, phải sống để có cơ may được sống.

Không biết lấy đâu ra khí lực, Bạch Vân đau đón dùng chính cái tay đã bị Thu Phong bóp nát cả xương bàn tay chống mình ngồi dậy. Cố hết sức cũng không đứng được nữa, Bạch Vân đành khoanh chân ngồi đó ngược mặt lên nhìn Lục Nương.

“Hôm nay là một ngày tôi nghe thấy từ dĩ hơi nhiều. Một ngày ồn ào đến mức cơ thể tôi khó chịu ... haizzz chẳng biết đâu có vài đàn ruồi sinh sôi nảy nở nhiều quá o e nhức hết cả lỗ tai ... Đúng không bé Ly?”

Như thể đang độc thoại, Lục Nương nhìn vô bàn tay xinh đẹp của mình, với những cái móng dài được nhuộm đỏ. Cô ta đứng trước mặt Bạch Vân nhưng không nhìn vào Bạch Vân, chỉ nhìn vào bàn tay đang lật qua lật lại, co móng, duỗi móng của mình và nói. Câu sau cùng cô lại nói với Phương Ly cô bé ngực bự bên cạnh mình.

Như được mở khóa mồm, Phương Ly âm ức về thân phận của Thu Phong này giờ mà lại không dám nói, bây giờ như được Lục Nương thả có mồm ra Phương Ly liền luyên thoắng cả lên:

“Đúng đúng đúng. Mùa hè mà chị Lục, ruồi nó đẻ nhiều, xong bu vô mắt bãi cút chó cút mèo ấy, hút đấy hút đấy rồi bị xe đi ngang qua cán lúc

nào không hay ... hahahaha.”

Nhịn, phải nhịn. Bạch Vân đang cố hết sức để kìm nén bản thân để không phải dấm vào mặt hai đứa trước mặt mình đây

“Đúng không con dĩ chó?” “Vù ... Cốp!!”

Vừa chửi vào mặt Bạch Vân, Phương Ly vừa thẳng chân sút thẳng vào mồm Bạch Vân.

“Oc ...”

Một mồm đầy móc, Bạch Vân ọc ra niềng miếng màu đỏ lẫn mấy cái năng trong đó. Hình như mất hết một cái răng cửa với mấy cái răng dưới thì phải.

“Con ...”

Gần như không chịu đựng nổi được nữa, Bạch Vân mở mồm định chửi cái gì đó rồi lại thôi. Hai con mắt của bà ta nổi lên hàng tá đường chỉ đỏ ngầu. Tự dặn lòng mình là phải nhịn. Muốn người ta tha thứ cho mình trước tiên phải tự nhận lỗi trước khi người ta nhắc.

“Xin ~~~... xin ... xin lỗi chị ... chị Lục ... Tha cho em ... em xin ... lỗi ... khụ khụ ...”

Bạch Vân trong giống như một con chó. Chống một cánh tay tàn phế và một bàn tay không còn tí sức lực nào, ả ta cố gắng quỳ xuống đập đầu trước mặt Lục Nương, thỏ thẻ vài câu xin lỗi.

“Ồ hihi, chị đã làm gì cưng đâu? Sao lại quỳ xuống thế kia? Cơ mà em nói gì nhỏ quá chịu hông có nghe ... Làm ơn em nói lớn lớn tí cho chị nghe được không?”

Giọng điệu phải nói là đúng chất ổng ẹo của Lục Nương vang lên khiến Bạch Vân tức sôi máu. May mắn thay do Bạch Vân cúi gầm mặt xuống nên không ai thấy được sự tức giận của bà ta, nhưng Thu Phong lại thấy.

Một con người biết háo thắng biết nhịn nhục đúng lúc như thế này khiến Thu Phong phải trầm tư suy nghĩ một lúc. Cũng chẳng ai biết hẳn đang suy nghĩ về cái gì.

Sau một hồi lấy lại bình tĩnh, Bạch Vân khẽ hít sâu vào một hơi. Một hơi này đối với Bạch Vân phải nói rất khó khăn bởi vô số vết thương từ trong ra ngoài khiến ả ta khó thở, nếu không phải nhờ ý chí, sự ham muốn được sống có lẽ bây giờ Bạch Vân đã bất tỉnh thêm lần nữa mà buông xuôi tất cả.

“Em ... em ... khụ khụ ... xin lỗi chị Lục ... vì ... đã có những lời lẽ mất dạy ... xúc phạm đến chị ... em thành khẩn van xin chị ... cho em một con đường sống ... em còn đàn em phía dưới ... còn phải nuôi ... em ... em van nài chị cho em một con đường sống ...”

Cố gắng gượng nói, vừa nói Bạch Vân vừa ho khan vì vết thương. Đến đây bỗng nhiên vang lên ba tiếng trầm đục mà chậm rãi “Bịch ... Bịch ... Bịch”

Ba cái đập đầu trước mặt Lục Nương, theo tầm nhìn của Bạch Vân là ả ta đang đập đầu ngay sát đôi bàn chân xinh đẹp của Lục Nương.

“Em xin chị ... tha cho em ... em còn đàn em ...”

Bạch Vân vừa nói đến đây Phương Ly nổi máu điên lên thay vì thương tiếc đồng cảm với Bạch Vân, cô nàng này lại một lần nữa vung chân lên hòng sút vào mặt Bạch Vân thêm lần nữa.

“Pặc!!”

Bỗng cái cổ chân bé nhỏ của Phương Ly bị chặn lại khi còn cách đầu Bạch Vân chừng 20 cm.

Kẻ ngăn Phương Ly lại không ai khác chính là Thu Phong.

Phương Ly trợn hai con mắt to tròn của mình lên nhìn chăm chăm vào Thu Phong với sự ngạc nhiên tột độ, như thể đang hỏi tại sao, vào lúc này hấn lại làm vậy. Bộ con người hấn là một tâm hồn biết thương xót kẻ khác sao? Không hề, Phương Ly không tin vậy, nhưng cô nàng cũng không biết lý do tại sao.

Nhận lại câu trả lời bằng cái lắc đầu của Thu Phong, Phương Ly đành nhịn xuống. Sau này cô về nhà suy nghĩ lại mới thấy mỗi hành động của Thu Phong không có cái nào là thừa thãi, cái nào cũng có cái lý do của nó.

Lục Nương cô gái cập tuổi tứ tuần này hiểu rõ sơ sơ được mục đích của Thu Phong đây. Cô biết tại sao hấn lại làm vậy, do đó cô cũng một phần phối hợp với Thu Phong nói Bạch Vân:

“Cùng là người giống nhau, đứng lên đi ...”

Vừa nói Lục Nương vừa nhìn sang Abid bảo hấn dìu con đàn bà này lên. Thật sự mà nói cô không dám nhờ Thu Phong một chút nào. Bố ai mà dám nhờ vả con ông trùm đất Nam và là một thiếu tướng quân đội cơ chứ?

Cũng là một người tinh ý Abid nhìn ánh mắt và lời nói của Lục Nương hấn liền hiểu chuyện vội bước đến dìu Bạch Vân dậy. Hấn cũng biết thiếu gia hấn có ý đồ gì khi thương xót Bạch Vân như vậy.

Lần này đến Bạch Vân kinh ngạc. Ắ ta không ngờ mình lại được tha thứ dễ dàng như thế, nhưng không, ả vẫn chưa an tâm khi chưa được rời khỏi đây.

Dường như Bạch Vân cảm nhận được cái gì đó, bà ta quay sang nhìn Thu Phong vừa sợ vừa cảm kích. Dù quỳ gối xuống, mặt cắm vào sàn nhà nhưng Bạch Vân vẫn biết con ngực bự kia định đá mình thêm một phát nữa, nếu không nhờ người đàn ông trước mắt này đây có lẽ ả không chịu được nữa. Và khi bất tỉnh thêm lần nữa chắc gì bản thân đã toàn mạng.

Dù hắn là kẻ thù của mình, nhưng Bạch Vân vốn chưa có thù hận gì với hắn, chỉ biết hắn làm việc cho Lục Nương. Bạch Vân sợ hắn là vì biết bản thân không phải đối thủ của hắn, hắn là một con quái vật khiến bà ta của nửa tiếng trước không biết là nên sợ hay nên kính nể, giờ thì Bạch Vân có cả hai cái đó luôn là vừa sợ vừa nể. Hắn dường như biết mình không thể chịu nổi thêm đòn đánh nào nữa nên đã ngăn cản.

Ả thù Lục Nương cũng đồng nghĩa với việc ả biết tất tần tật về Lục Nương, kể cả con nhỏ ngực bự tóc ngắn ở kia. Dù hơi khác nhưng ả ta cũng biết nó tên là Phương Ly, một trong những đàn em đặc lực nhất của Lục Nương. Và theo như những thông tin Bạch Vân nhận được ả biết tên quái vật mới đến tên Thu Phong này cùng lắm chức vị chỉ ngang ngửa Phương Ly chứ không hề hơn.

Ấy vậy khi hắn ngăn cản con nhỏ kia đá vào mặt mình, mà chỉ bằng với ánh mắt đã khiến con nhỏ đó không còn ý định tấn công nữa cho thấy tiếng nói của người này trong băng Lục Nương không hề nhỏ.

Nếu Bạch Vân tính ý thêm một chút ả cũng sẽ phải hiểu tại sao Lục Nương lại dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy. Một phần đúng là không để Bạch Vân vào mắt, một phần là vì Thu Phong. Nhưng cái phần vì Thu Phong nó cao hơn, bởi nếu là cái đầu tiên ít nhất Bạch Vân sẽ tàn phế cả đời này nghỉ làm đại tỷ còn kịp.

“Con người ai cũng có lỗi lầm. Lần sau nên nghĩ đến cảm nhận của người khác ... nhìn đi!!”

Giọng nói Thu Phong vang lên khi hắn đứng bên cạnh Bạch Vân. Thu Phong vừa nói vừa chỉ vào các tên đàn em của ả ta đang làm lẫn lộn rên la vì đau đớn, có người bất tỉnh, có người vì đau quá mà la lên, nhưng cũng có một vài người cố gắng bò về phía bên này để giải cứu Bạch Vân dù chẳng còn một chút sức lực nào cả.

Con người ta đôi khi sống quá vội vã mà quên đi những thứ quan trọng xung quanh. Bạch Vân cũng thế, bà rất ít khi nào quan tâm đến đàn em của mình, nhưng dù tính cách có phần hung dữ mà bà ta vẫn không để đàn em mình chịu thiệt. Bất kể ai cũng vậy, chỉ cần dưới trướng ả ta, ai mà đụng đến người của ả dù tôm binh tôm tép gì cũng đều có ả ta ra mặt.

Chỉ vì những hành động đó của mình mà Bạch Vân mới có một những đàn em chất lượng như ngày hôm nay. Lần đầu tiên một con người mạnh mẽ phải khóc.

Hai hàng nước mắt của Bạch Vân chảy dài, khóc vì sự bất lực, khóc vì những đàn em của mình dù đau đớn vẫn không oán trách gì bà ta. Dù cho có bất lực họ vẫn không bỏ cuộc trong việc cố cứu mình ra.

“Cám.. cảm ơn ...”

Thốt ra câu nói mà không biết đã bao lâu Bạch Vân chưa từng nói ra với bất cứ một ai, vậy mà lần này mục ta lại cảm ơn Thu Phong.

Đúng lúc này bên ngoài xôn xao hẳn lên, người của băng Phụng Tử bắt đầu lao nháo, nghe kỹ có thể nghe được cả tiếng của kim loại va chạm. Đâu đó có vài tiếng hét chói tai vang lên.

Chỉ trong năm phút sau trong đám đông của Phụng Tử bỗng lao ra một vài kẻ với thương tích đầy mình, loạng choạng chạy về phía của Thu Phong và Bạch Vân.

“Chị đại ... chị đại ... bọn em đến cứu chị ...”

Một tên vừa nói xong câu này lăn ra bất tỉnh.

Bạch Vân thấy thế liền vừa vui mừng, vừa lo lắng. Vui vì đàn em hết lòng vì mình, lo lắng vì bản thân vốn đã xong chuyện thì đàn em kéo đến kiếm thêm chuyện. À ta không biết phải dựa vào ai liền nhìn Thu Phong bằng ánh mắt chưa khô nước mắt.

Biết mình phải làm gì và nên không làm gì, Thu Phong hét lớn lên:

“Dừng tay hết cho tao ...”

Âm thanh của Thu Phong lớn đến mức khiến những người trong phạm vi 10m chỉ muốn ù tai.

Kết quả chẳng ai nghe, bởi người của Thu Phong lẫn người của Bạch Vân đều đang máu chiến. Thấy vậy Thu Phong quay sang nhìn tất cả hộ vệ của mình nói:

“Ra cản tụi nó!”

Phải mất đến hơn năm phút sau đám người hộ vệ của Thu Phong mới can ra hết được. Một phần đám người của Lục Nương đều khiếp sợ Thu Phong nên hấn đã lên tiếng thì vừa đánh vừa lui bởi đám người bên Bạch Vân quá hổ báo không thể nào mà đình chiến ngay được, nếu không ăn chém vào người có mà chết à?. Sau khi người của Thu Phong bước vào cuộc chiến với sức mạnh hùng hổ hơn thì đám người Bạch Vân mới chịu nhún bước và xem tình hình của Bạch Vân. Sau đó mới dừng chiến.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Lục Nương Chứng Minh Sự Trung Thành

Thật sự mà nói sau khi cuộc chiến dừng hẳn, ở đây vốn trước đã thành cái chiến trường ở bên trong thì bên ngoài nó cũng không khác mấy. Dao kiếm rơi rớt tùm lum, trên mỗi thanh đao, thanh kiếm thậm chí là những cây tít sắt thứ nào cũng dính toàn máu với nhau. Thoạt nhìn chẳng khác nào môi bãi chiến trường là mấy. Nếu như có một người dân lương thiện nào đi ngang qua đây thấy cảnh này chắc chạy tám khiếp để tránh bị vạ lây.

Khi mọi chuyện tưởng chừng như êm xuôi, Thu Phong cho thả Bạch Vân về thì một lần nữa lại thêm hai tốp người kéo đến từ hai bên cánh của đường chính ngoài cổng tang đường.

Đàn em của Bạch Vân lại mạnh động thêm lần nữa, nhưng kẻ lên tiếng lần này lại là người khác.

“Khoan khoan khoan ... đừng ẩu ...”

Hùng Trắng của băng Khuyển Bạch lên tiếng.

Hai tốp người ấy một bên là của Khuyển Bạch, còn một bên là của Nga Hoàng. Trên tay mỗi người ai nấy cũng đằng đằng sát khí, nhưng khi Hùng Trắng lên tiếng băng của hắn và Khánh Trắng liền thôi mạnh động. Còn băng của Nga Hoàng – Quỷ Lang bỗng nhiên thấy Thu Phong đứng sừng sừng trong tốp người của băng Phụng Tử bọn chúng cũng tự nhiên im lặng.

Trong mỗi người của Quỷ Lang ai ai cũng đều biết đến con quái vật Thu Phong. Bọn chúng chỉ là những con vô danh tiểu tốt, nào biết đến những sự

kiện trọng đại như gành giạt địa bàn. Khi nào chuyện xảy ra rồi hoặc đang xảy ra thì chúng mới biết mà thôi, hôm nay được đại ca Nga Hoàng gọi tới tưởng có một cuộc chiến lớn với ai làm một trận cho hoành tráng thì lại gặp ngay cái bóng ma trong lòng đứng hùng dũng ở kia thì bố ai dám lên.

“Các người ... có ý gì đây?”

Lần này đến Lục Nương lên tiếng, cô ta dường như đã mất hơi nhiều đất diễn về tay của Thu Phong. Ít nhất bản thân cũng ra dáng đại tỷ một chút.

Nghe thấy giọng nói của Lục Nương, Nga Hoàng giật bản mình. Hắn giờ chỉ muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng. Rồi hợp tác với Huệ Nhan diệt con ả này sau. Hắn bèn cười hề hề nói với Lục Nương:

“À mấy thằng em của tôi, nó đến đón tôi về mà, không có gì, không có gì đâu.”

Vừa nói Nga Hoàng vừa cười trừ vừa cùng với Quốc Thiên – Gia Hưng hai cánh tay đắc lực của hắn đi về. Lục Nương tuy nhìn theo nhưng lại không nói lời nào.

Đối với Lục Nương chuyện bây giờ đã ngã ngũ rồi, Mafia T.Rex thực sự đã thuộc về tay của băng Phụng Tử. Cô ta không còn gì để kiếm chuyện với đám người này nữa, bây giờ thôi, sau hôm nay sẽ có vài biến động không hề nhỏ, nhưng nhất quyết không phải bây giờ. Bởi Thu Phong vừa mới bại lộ thân phận thật của mình, cô cần về giải quyết cái vấn đề này cho triệt để, và trên hết cô muốn rõ ràng mọi thứ về mục đích của hắn và tầm quan trọng của cô trong khi làm việc với hắn như thế nào và cô sẽ nhận được những gì. Cần phải về bàn bạc rõ hơn. Hôm nay gây chuyện cũng quá đủ rồi.

“Ha ha mấy thằng em đến đón tôi ... Chào Lục Nương tôi xin phép về trước, hẹn hôm khác gặp!”

Sau khi Nga Hoàng vừa bước đi thì nhóm người Khánh Trắng cũng tiêu sái cười hề hề như không có chuyện gì xảy ra.

“Mẹ nó! Hay sợ sồn cả dái ra sợ đ*o về được nên kêu người lên?”

Phía bên Lục Nương có thể Lục Nương lẫn Thu Phong đều im lặng nhưng cô nàng tóc ngắn Phương Ly thì lại không. Cô ả này cũng chanh chua không kém khi lên mặt chửi đồng hai đại ca của hai băng đảng trong thành phố. Dẫu vậy cô ta biết bên mình là người đang thắng thế nên chúng không dám làm gì, nếu dám làm gì thì chiến luôn tiện cả đôi đường chứ sao?

Với quả đầu óc đơn giản, tất cả chất dinh dưỡng dùng để nuôi ngực thì Phương Ly nghĩ cũng chỉ có thế. Giống như xả hộ cơn bức tức cho Lục Nương vậy, sau khi nghe Phương Ly đá xéo hai tên kia Lục Nương có phần nào bớt chau mày hơn.

Đối với Lục Nương tuy cô em Phương Ly này thường hay gây chuyện, nhưng những lúc thế này cô lại không tiện xả bức tức của mình ra, Phương Ly như nói thay cho chính cô vậy. Nhiều khi Lục Nương cũng muốn được như cô em mình, thoải mái lời nói không phải suy nghĩ coi ai nghĩ gì, cũng không phải suy nghĩ coi mỗi khi người khác nói về mình là có hàm ý gì. Sống như vậy mệt thật.

Chẳng mấy chốc nơi này từng đông kín người giờ chỉ còn lại vài mống. Thu Phong cũng cho người của Phụng Tử về bớt hết, chỉ chừa lại hơn hai mươi người phụ các anh em trong Mafia T.Rex dọn dẹp cái bãi chiến trường này.

Sau đó Thu Phong cùng Lục Nương và Phương Ly lên xe về lại quận Bình Phúc địa bàn của Lục Nương.

Trở về chính nơi mà Lục Nương cảm thấy tự hào nhất – Hồng Phận Nhan Lâu. Trên đường trở về Thu Phong cứ mắt cười cái gương mặt dầm dẫm ương ương của Phương Ly. Cô nàng này từ lúc biết thân phận của hần đến giờ trông biểu cảm rất buồn cười, cứ như có năm mươi cái sắc thái trên mặt vậy. Hết ngạc nhiên, lo lắng, sợ hãi, tức giận, cay cú, thì giờ lại là giận hờn vu vơ. Và mục tiêu của đối tượng khiến cô nàng này giận hờn vu vơ chắc hẳn là Thu Phong rồi.

Thấy biểu cảm quay còn nhanh hơn chong chóng của Phương Ly hần liền cười hề hề nói:

“Thế có muốn biết rõ ngọn ngành không ngực bự?”

Như nhắc đến cái điểm tự ái của mình Phương Ly giật bản mình, há mồm ra định chửi Thu Phong một tiếng rồi lại thôi. Cô nhớ lại thân phận của hần, nhịn, phải nhịn, không cái mồm hại cái thân hại luôn cả chị Lục của mình là chết, chết hết. Tên này quá nguy hiểm, từ giờ phải tránh xa hần ra. Phương Ly thâm nhủ như vậy.

Thay vào chửi rủa Thu Phong như bình thường thì Phương Ly lại nhịn nhục, gật gật cái đầu bé nhỏ của mình. Cái gì thì cái cô nàng này vẫn tò mò, cô muốn biết hết tất cả câu chuyện về Thu Phong mặc dù hần cũng kể hết rồi, chỉ có mỗi cái kế hoạch thâm tóm thành phố này là chuyện quan trọng hần muốn bàn với Lục Nương thôi.

Và Thu Phong cũng muốn xem độ tin cậy của Lục Nương đến đâu nếu muốn dùng cô ta. Không thể nào hần khơi khơi đưa một người vào làm sự tin cậy được, phải có một cái gì đó, hay ít nhất chất xúc tác gì đó khiến cô ta trung thành hoàn toàn với mình thì Thu Phong mới yên tâm được. Bởi từ

lúc ở bên tang đường của Joseph, Thu Phong cũng chỉ đang đe dọa Lục Nương là trên hết, cô ta chọn đi theo hắn bởi vì hắn cho cái lợi lớn hơn, trước mắt là vậy, Thu Phong cũng muốn biết hết suy nghĩ trong đầu của Lục Nương lúc này là như thế nào.

Khoảng chừng ba mươi phút xe đã đậu đến trước Hồng Phận Nhan Lâu của Lục Nương.

Ba người bọn họ bước xuống xe và đi vào trong tòa nhà.

Độ hơn một tiếng sau trong chính căn phòng nghỉ của Lục Nương tại tầng cao nhất của tòa nhà. Khi Thu Phong đã nói ra hết những con bài tẩy của mình trong băng Mafia T.Rex, và kế hoạch của hắn lúc trước. Hắn nói tất cả cho Lục Nương nghe, và như hắn nói trước đó, nguyện vọng của hắn là thôn tính hắc đạo hai vùng Nam Bắc.

Nhưng kế hoạch thay đổi giữa chừng bởi sự xuất hiện của hắn ở đây trong băng của Lục Nương. Và cũng chính hắn xuất hiện ở đây nên kế hoạch thống nhất lại vùng hắc đạo của Quảng Phúc phải thay đổi.

Hai người như hai chất xúc tác với nhau vậy, nhưng từ nãy đến giờ vẫn chỉ có mình Thu Phong nói, và Lục Nương là người nghe. Phương Ly coi như là một con bù nhìn đi không tính, bởi cô nàng chỉ ngồi nghe thôi chứ chẳng có các tác dụng gì trong câu chuyện này cả.

Do Thu Phong nói từ nãy đến giờ Lục Nương chỉ nghe, mặc dù nghe rất tập trung nhưng vẫn có thứ Thu Phong muốn nói. Đó là sự trung thành của Lục Nương. Theo Thu Phong có rất nhiều cái lợi.

Thứ nhất là về mặt tài sản, cả cái gia tộc nhà Thu Phong tức gia tộc nhà họ Nguyễn. Tuy ít người nhưng gia sản lại đứng đầu trong thập đại gia tộc

của Xích Quỷ. Về gia tộc của Thu Phong ta sẽ bàn sau bây giờ cứ nói tiếp về những cái lợi khi Lục Nương theo Thu Phong.

Thứ hai là nhân lực. Khởi phải nói khi thuộc hạ dưới trướng của Nhất Phương bố giả nhà Thu Phong, một ông trùm khét tiếng của miền Nam. Nên nhớ đất ở miền Nam to và rộng gấp rưỡi đất ở miền Bắc, về mặt nhân lực Nhất Phương có rất nhiều, chưa kể kể trung thành dưới trướng của Nhất Phương không hề ít do ông rất biết cách tin và dùng người.

Thứ ba là về quyền thế. Chỉ nói đến riêng Thu Phong là một thiếu tướng quân đội, những việc hắc đạo của hắn đều nằm trong kiểm soát của chính phủ, tuy bất tiện nhưng cũng có cái lợi là được chính nhà nước chống lưng thì sợ cái quái gì mà không làm? Tuy nằm dưới sự kiểm soát của nhà nước nhưng mọi hành động của Thu Phong đều là độc lập, hắn có quyền quyết định mọi thứ, và đôi khi có những chuyện đi quá xa ví dụ như giết quá nhiều người và bị nhà báo hay dân tình để ý đến Thu Phong chỉ cần alo một tiếng là bùng bít hết.

Nói đến chuyện này thì vụ bại lộ thân phận của hắn hơi nhục ở điểm đó. Hắn không biết rằng cái nhà báo lá cải nào đào mộ cái chuyện của hắn lên cho thiên hạ dòm ngó nữa. Khi này trên đường về lại quận Bình Phúc này Thu Phong đã gọi điện cho Đình Thu xử lý cái lũ nhà báo ấy rồi. Đẹp luôn cái công ty đó luôn càng tốt. Thời đại khoa học công nghệ kỹ thuật các nguồn tin thật mà nó hơi khó kiểm soát dù có sự can thiệp của chính phủ.

Ba thứ thiết yếu mà con người cần: Có tiền – Có quyền – Có thế. Thu Phong có tất cả, và chạm ở mức tối đa đối với một con người thì hà có gì khiến Lục Nương lại không đầu quân. Nhưng Thu Phong vẫn chưa tin được Lục Nương bởi chưa có gì chứng minh là cô ta trung thành, nếu cô ta không chứng minh được cô ta sẽ bất lợi, nếu đã không tin dùng Thu Phong vẫn để đó, không cho đi đâu, không cho phát triển, thì cả đời chính Lục Nương tự đào mồ chôn mình. Một khi đã dính vào đã không thể thoát ra, bây giờ Lục

Nương không còn đường lui nữa, cô từ giờ phải củng cố tinh thần của mình là nên làm thế nào, có nên hết mình trung thành với người này hay là không?

Trí óc của Lục Nương bắt đầu xoay chuyển, cô đang tính đến những chuyện tệ nhất nếu như thất bại. Hắn thì có thể về lại Nam sống an nhàn hoặc sống ở trong quân đội, còn cô chọn sai chủ, chủ ngã xuống, cô ngã theo, và khi chuyện đó xảy ra cô đã quá già trong việc làm lại cuộc đời mình. Và chắc gì cô còn xinh đẹp như thế này nữa?

Được bao nhiêu năm nữa cho cái nhan sắc này đây?

Với một người có tất cả như Thu Phong, cô làm gì để chứng minh sự trung thành của mình cho hắn đây? Hiến cái thân xác cô giữ gìn bao lâu nay cho hắn à? Không được, hắn có một người tình xinh đẹp đến thế kia, với lại hắn cũng không phải kiểu người đó. Hay chứng minh cho hắn thấy mình làm việc chuyên tâm cho hắn, có giá trị đối với hắn. Nhưng không chứng minh được mình trung thành thì hắn chẳng giao việc gì lớn lao cho mình làm, và khi theo hắn đủ lâu hắn sẽ tin tưởng mình. Nhưng thời gian không chờ đợi bất cứ ai, mình không đủ thời gian. Khi chứng minh được mình trung thành rồi thì dưới trướng hắn vô số kẻ trung thành tài giỏi đã vươn lên trước bỏ mình quá xa để mình có thể với tới.

Chỉ còn một cách là đưa ra hết tất cả mọi thứ mà mình đang có. Lục Nương quyết định sẽ đưa ra hết tất cả khối tài sản tâm huyết của mình từ trước đến nay cho Thu Phong. Thứ nhất là Hồng Phận Nhan Lâu, cả hai chi nhanh, và đây cũng là tâm huyết lớn nhất của Lục Nương. Nếu như chẳng may sống ở hắc đạo không được cô có thể lui về ở ẩn, dựa vào các mối quan hệ với các chính trị gia hoặc những người có quyền lực trong chính phủ để nương tựa để sống vào. Cô quyết định giao nó cho Thu Phong. Và thứ hai là tất cả đàn em dưới trướng và địa bàn mà cô có từ trước đến giờ tại thành phố Quảng Phúc này.

Tất cả mọi thứ đều là tâm huyết của cô, cô quyết đánh đổi tất cả những thứ ấy để đón lấy sự tin tưởng từ Thu Phong. Mặc dù với hẳn những thứ này chẳng có cái đỉnh gì, ngoài ra cô chẳng còn gì để chứng minh nữa, nếu hẳn còn không tin dùng cô thì đời cô xong rồi. Cô chẳng còn cơ hội nào nữa.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Kế Hoạch Của Huệ Nhan!

“Đưa tất cả cho tôi?”

Như thể cười vào mặt Lục Nương, Thu Phong vừa nói vừa cười kiêu như Lục Nương không cần phải làm vậy.

“Không không không, không cần đâu. Cô biết tôi không hề thiếu nhân lực lẫn tài sản, cái tôi thiếu là người tài. Và lại đó cũng là tâm huyết cả đời của cô, tôi hiểu được, không ai mà đi lấy món đồ yêu thích của người khác trong sự ngượng ép cả.”

Thu Phong kiên nhẫn giải thích cho Lục Nương nghe rằng cô không phải đưa hết tất cả gia sản của mình cho hắn, bởi hắn không cần. Tuy nhiên Lục Nương lại cảm thấy hụt hẫng khi Thu Phong lại từ chối. Phải nói khi mà Lục Nương quyết định giao hết tất cả trong thời gian ngắn suy nghĩ khiến cô phải chịu áp lực đến mức như thế nào, cuối cùng người ta lại không cần.

“Nhưng ...”

“Thứ gì thuộc về cô, nằm trong tay cô cũng sẽ tốt hơn cô.”

Bước đường cùng Lục Nương đành im lặng. Cô suy nghĩ. Vậy mình lấy cái gì để chứng minh đây, nếu như hắn ta không cho mình cơ hội. Có lẽ mình vướng vào hắn là một sai lầm, một kẻ không cho người khác cơ hội. Trong Tam Quốc thường nói thời thế tạo anh hùng. Không cho người khác

cơ hội, thời thế dễ thể hiện thì một vị anh hùng chẳng bao giờ có thể xuất hiện được.

Đó cũng chỉ là suy nghĩ của Lục Nương ở trong đầu thôi, cô không nói ra, bởi cô là một con người kỹ tính, suy nghĩ nhiều. Khi Thu Phong chưa nói hết cũng chưa chắc hẳn đã không cho cô cơ hội, lấy lại sự yên tĩnh vốn có của đầu óc. Lục Nương im lặng nhìn Thu Phong một cách nhè nhàng, như thể muốn hẳn nói hết ra hẳn cần gì?

“Tôi giao cho chị một việc. Bằng mọi cách tôi muốn Bạch Vân có mặt ở đây vào ngày mai. Tôi muốn cô ta!”

Nói đến đây Thu Phong ngồi dậy bước ra khỏi căn phòng với gương mặt không cảm xúc.

Lục Nương trầm tư suy nghĩ, cô ta vui mừng, vui vì cuối cùng hẳn cũng cho mình một cơ hội. Bạch Vân à? Muốn chiêu mộ một con đàn bà cục súc đó dưới trướng quả thật là một việc khó, nhưng không phải là không thể, nó chỉ khó thôi.

Trái ngược lại với Lục Nương, không biết bằng cách nào Phương Ly nhìn ra phía cánh cửa nơi Thu Phong vừa rời khỏi, cô nàng ngực bự này ngoác cả mồm lên. Sau vài giây định thần cô nàng quay sang nhìn Lục Nương nói với giọng không thể tin được:

“Chị!!!! Tên kia ... tên kia gu mạn như vậy sao? Con ả đàn ông kia mà cũng nuốt được hả???? Hèn gì ...”

Nói đến đây gương mặt Phương Ly vừa ngại ngùng vừa tràn ngập sự tức giận.

Lục Nương cảm thấy khó hiểu, cô ta chau mày lại phì cười ra nói với Phương Ly

“Trời ơi Ly? Em nghĩ cái gì vậy???”

“Ừa hấn nói như vậy mà? Chẳng lẽ không đúng??”

“Em nghĩ sao vậy?? ... Ngày mai em sẽ biết, đừng nghĩ bậy bạ! Đầu với chả óc?”

Bị Lục Nương mắng cho một trận mà không biết vì sao. Phương Ly quay sang gỡ cái đầu vừa mới cắt của mình, vừa gỡ vừa khó hiểu tự lắm bầm một mình “Không phải sao? Hấn còn đỡ dùm con điên đó một đá của mình nữa ... hmmm nhất định là có gian tình!”

Như thể phát hiện ra được bí mật nào đó lớn lao, gương mặt của Phương Ly phớn cả ra, lỗ mũi nở rộng. Cô nàng chẳng nói chẳng rằng bước chân lớn ra khỏi phòng Lục Nương với một tâm trạng phấn khởi. Vừa đi vừa suy nghĩ, ra mẫu người hấn thích là cục súc, không phải bánh bèo. Được được, mai bốn cô nương trở về về nguyên hình.

Bỏ mặc mấy cái hành động khó hiểu của cô em mình, Lục Nương bây giờ đang ngồi suy tư nghĩ cách làm sao để kêu gọi được Bạch Vân về. Vấn Bạch Vân rất rất không ưa gì cô, con điên đó chỉ muốn lôi mình xuống bằng mọi cách. Chưa kể sau sự việc hôm nay, nếu nói không liên quan đến mình cũng không đúng, mình đang là người đại diện cho Mafia T.Rex, thì hậu quả mà hôm nay Bạch Vân gánh chịu không tránh phần của cô.

Dù cho đó là kết cục cho chính Bạch Vân tự mình chuốc lấy, nhưng bình thường đã khó, huống gì ả ta còn bị một trận bầm dập như thế. Khả năng cao sẽ thất bại.

“Một chút khó khăn này không làm được sao mà theo chân hấn!”

Từ lúc xuất hiện đến giờ đây là lần đầu tiên gương mặt của Lục Nương nghiêm lại. Cảm thấy mình quá phí thời gian vào trong việc suy nghĩ, phải

bắt tay vào làm thôi.

Sau đó trong căn phòng chỉ còn mỗi mình Lục Nương giờ cô cũng rời đi.

.....

Nga Hoàng một con người chẳng có mấy chính kiến cho riêng mình, hẳn không có một hướng đi rõ ràng để phát triển băng đảng. Khác với các lão đại khác niên kinh tế chính của Nga Hoàng tại thành phố này là cần sa. Hẳn trồng cần sa trong chính cái trang trại lớn được hẳn đặt tại trên chính địa bàn của hẳn quận Thiên Lang. Khu của Nga Hoàng chỉ là một quận nông nghiệp, đa số ở đây được mở các nhà máy, cũng khá nhiều hộ dân sinh sống ở đây nhưng đa phần chỉ toàn dân lao động đến làm công nhân cho các nhà máy rồi thuê nhà ở đây ở cho gần mà thôi. Ngoại trừ khu ổ chuột thì khu của Nga Hoàng khá là nghèo.

Hắn không có nhiều địa bàn để bảo kê, như những quán ăn, quán bar hay các sạp chợ. Đã vậy toàn các xưởng nhà máy, thế lực hẳn không lớn đến mức đi gây sự với các chủ doanh nghiệp, bọn chúng chỉ cần dùng tiền dè một cái đủ khiến Nga Hoàng lặn dùng ra chết chứ đừng nói là đi kiếm chuyện. Tiền chưa thấy đâu đã thấy mất mạng.

Do đó lúc trước khi được Lục Nương đề nghị hợp tác phát triển thế lực của mình lên khiến Nga Hoàng rất vui mừng. Tuy lợi về cho băng Phụng Tử hơi nhiều nhưng cũng đúng thôi, người ta bỏ tiền bỏ quan hệ còn mình chỉ bỏ sức, có ăn là được rồi. Đó là suy nghĩ của Nga Hoàng lúc đó.

Lục Nương đề ra các dự án xây những quán ăn nhậu, những quán karaoke, hay quán bia ôm trên chính địa bàn của Nga Hoàng. Bỏ một số lượng lớn tiền và của ra, Lục Nương đầu tư vào chính địa bàn của Nga Hoàng, sau đó cô ta thuê người xây dựng, thuê người làm, điều đào và

chính Nga Hoàng là người chịu trách nhiệm bảo an nơi đó. Từ đó Nga Hoàng dễ thở hơn, không hẳn là dễ thở về mặt tài chính, hẳn có buôn lậu cần sa cũng đủ nuôi sống đàn em nhưng điều đó quá nguy hiểm. Hẳn dù có mua chuộc cảnh sát đi nữa thì những lần hẳn nằm trong hạng mục điều tra của cảnh sát tinh nhuệ BDP thì cứ mỗi lần đó hẳn lại gấp gáp tiêu hủy hàng tấn cần sa của mình đi. Tự tay đốt tiền của mình đau lắm chứ. Ấy vậy Lục Nương xuất hiện như cho hẳn một con đường sống.

Bởi suy nghĩ của Lục Nương rất hay, ả ta có một đầu óc kinh doanh hơn người. Trong khu của Nga Hoàng có nhiều công nhân của các nhà máy công nghiệp, sáng thì đi làm tối thì về nhà. Ngoài ăn uống ra họ chẳng có tiền tiêu vào đâu. Rất chán, quán nhậu cũng không nhiều, các nơi giải trí cũng không có, muốn tiêu tiền họ phải qua các quận lân cận. Như vậy thì quá bất tiện, và trên hết lại chưa có ai đầu tư về các ngành dịch vụ ở quận Thiên Lang này. Thế là Lục Nương là người đi đầu mở ra cho Nga Hoàng làm ăn, sau khi có một chút tiền Nga Hoàng cũng dần dần mở ra các địa điểm của riêng mình, tất nhiên hẳn cũng phải chia thịt cho Lục Nương. Nhưng vẫn chưa bằng các quán của Lục Nương mở, bởi Lục Nương có thể điều đào, điều những cô em xinh đẹp đến làm phục vụ của quán với mức lương hậu hĩnh, hay những em đào tơ gợn dục. Dẫu có mở những dịch vụ giống như Lục Nương làm nhưng Nga Hoàng không thu lợi về nó quá nhiều, chỉ đủ sống thôi.

Vậy mà giờ đây hẳn lại hận Lục Nương hơn bao giờ hết. Lục Nương rút hết tất cả tài và của về cũng được mấy tháng nay rồi, tất cả quán bar, ăn nhậu hay bia ôm đều bị Lục Nương đột ngột đóng cửa và không thông báo trước. Điều đó xảy ra nhanh như cách mà ả ta bất ngờ đến giúp hẳn. Hẳn biết thể nào cũng xảy ra chuyện này, nhưng hẳn lại không dám nghi ngờ, bởi suy nghĩ của hẳn chẳng bao giờ theo kịp Lục Nương cả.

Nga Hoàng vẫn buồn cần sa, nhưng không nhiều như trước, hấn còn phải lo cho cái mạng của hấn nữa. Lúc này Nga Hoàng suy nghĩ trong đầu rằng không biết có nên rời khỏi đây ra nước ngoài sống không. Bởi tiền chỉ cần một mình hấn cũng đủ hấn sống dư dả đến hết đời này. Tuy nhiên còn các anh em ở đây thì sao? Nga Hoàng không đành lòng bỏ những anh em xương máu của mình ở lại đây mặc đó mà chạy trốn một mình, nhưng hấn lại nghĩ bản thân lo chưa xong lại lo cho ai. Rồi Nga Hoàng lại quên mất hấn còn Huệ Nhan để dựa vào.

Quả thật mà nói Thu Phong làm hấn quá sợ hãi, tên quái vật ấy không biết bằng cách nào giết Joseph thần không biết quỷ không hay. Đã vậy hấn còn ngang nhiên đến tang lễ và thu phục chính đàn em của Joseph vào trong tay Lục Nương.

Nhắc đến đây mới nhớ, Nga Hoàng không còn thấy những gương mặt quen thuộc bên cạnh Joseph nữa. Hấn là một kẻ hợp tác khá lâu dài với Joseph nên biết những tên kẻ cạ bên cạnh Joseph, những gương mặt ngày hôm nay đối đầu với Bạch Vân toàn những gương mặt lạ mà Nga Hoàng không hề nhận ra một ai.

Phải chăng ...

Nga Hoàng trầm tư suy nghĩ, dường như hấn đã phát hiện ra một việc gì đó. Một chập sau hấn quyết định thôi không nghĩ nữa, bởi hấn nghĩ không ra. Giờ hấn tự nhiên đi bô bô cái mỗ tổ cáo tên quái vật kia là người giết Joseph thì ai mà tin, bằng chứng lại không có, chỉ bằng sự nghi ngờ của hấn thì không thể nào.

Cuối cùng Nga Hoàng đành liên hệ với Huệ Nhan. Bởi hấn và Huệ Nhan sắp có một cuộc hợp tác, tất nhiên hấn sẽ chịu thiệt nhiều hơn, nhưng chỉ cần sống. Bây giờ mà đám người của Lục Nương đánh tới là hấn chết chắc. Không! Thậm chí chẳng cần đụng tay nữa, bởi tất cả các mối làm ăn buôn

bán cần sa của hắn đều nằm trong tay của Lục Nương. Chỉ cần Lục Nương alo một tiếng là hắn ngồi tù một gông. Địa bàn của hắn chắc chắn sẽ bị xâu xé cho đến khi không còn một chút gì.

Lúc này tại chính căn biệt thự của Huệ Nhan nằm ở trung tâm thành phố quận Thừa Thiên.

Bước vào căn biệt thự xa hoa, Nga Hoàng hâm mộ từ chính ngoài cổng biệt thự cho đến khi vào. Nó hoành tráng một cách khoa trương khiến Nga Hoàng ao ước, cuối cùng cũng là những lão đại một quận giống nhau nhưng sự cách biệt giữa tiền và của quá xa.

Nga Hoàng cũng có một căn nhà cho riêng mình nhưng cũng chỉ là một căn biệt thự quá nhỏ nếu so với cái biệt thự như cái biệt phủ của Huệ Nhan đây.

Trong căn phòng Master của Huệ Nhan. Một phòng ngủ của riêng hắn mà rộng đến tận 100m vuông. Căn phòng rộng đến mức có riêng một chỗ để tiếp khách riêng, nó đủ rộng để tiếp mười người khách cùng lúc.

Gương mặt của Nga Hoàng lúc này trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, hắn đang chăm chú nghe từng lời từng chữ của Huệ Nhan. Một kế hoạch được bày ra để chống lại Lục Nương, chính là dùng người, dùng tiền để chống lại Lục Nương. Tên Thu Phong kia dù có là quái vật đi nữa hắn cũng là người, không có ba đầu sáu tay mà có thể cùng lúc có mặt tới tận hai chỗ.

Huệ Nhan muốn hiện tại bây giờ sẽ đi phá cái địa bàn của Lục Nương. Bởi trước giờ những mối làm ăn của Lục Nương là về du lịch và ăn uống. Nhất là cái Hồng Phận Nhan Lâu kia. Chỉ cần cho người tới quây phá đuổi hết thực khách đi, một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày, cứ làm đi làm lại như thế. Bởi Huệ Nhan thiếu gì thì thiếu chứ không hề thiếu tốt thí. Rồi thêm những dịch vụ du lịch của Lục Nương nữa,

cứ đến đánh đập du khách của Lục Nương rồi chẳng ai sử dụng dịch vụ của ả ta nữa.

Xong sẽ tới Mafia T.Rex, địa bàn của Mafia T.Rex khá nhiều, các khu vui chơi giải trí sầm uất, những khu vui chơi mua sắm, thậm chí Joseph còn có cả một sòng bài hợp pháp tại quận T.Rex thì ngại gì không tới đó phá. Sau đó Huệ Nhan sẽ vùng tiền mở mỗi một nơi mỗi một địa bàn của Lục Nương, mỗi một cửa hàng của Lục Nương hắn sẽ dùng tiền để cạnh tranh. Chơi một lần là chơi cho chết, Huệ Nhan thật sự rất là muốn lôi con đàn bà này xuống dưới háng.

Hắn làm vậy là muốn xem xem tiền của Lục Nương nhiều hay tiền của hắn và tiền của Duy Bạch Hồ ông trùm đất Bắc nhiều.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Lục Nương Để Lại Lời Nói

“Bụp bụp bụp bụp bụp ...”

“Thằng tiếp theooo!! Lên một lượt mười thằng tao xem ... Chúng mày bị điếc à? “

Ở đâu đó tại quận Thiên Lang. Nơi này là một bãi đất trống khá rộng, trước đây nó từng là một khu nhà tập thể nhưng do giải tỏa để mở đường lớn hơn, trong thời gian ấy nơi này tạm thời là một vùng đất trống. Một nơi đủ rộng rất thích hợp cho việc ẩu đả, quan trọng là cũng không có người dân ở quanh đây.

Một cảnh tượng quen thuộc thường xuyên xuất hiện trong câu chuyện này. Một người đánh với nhiều người.

Từ trên nhìn xuống ta thấy hàng chục thân ảnh đang đứng một tùm lại với nhau. Tùm người ấy chia ra thành một tùm nhỏ khoảng hơn mười người, mười người này tay lăm lăm những cây tìp sắt lao vào đánh một thân hình người đàn ông không mấy cường tráng, phải nói hắn khá gầy thì mới đúng.

Ấy vậy mà mười người kia dường như chẳng làm gì được một thân ảnh ấy. Thân ảnh khá gầy kia phải nói ăn không biết bao nhiêu cây gậy sắt vào người nhưng hắn lại chẳng hề hấn, thay vào đó một thân tay không hắn chấp cả mười người có vũ khí, chính cái tay không ấy của hắn lại chặn những cây sắt đánh vào người. Khi thì hắn đánh trả lại người ta, khi thì hắn lĩnh đòn. Chừng hai phút sau mười người kia kiệt sức vì mệt, còn thân hình

ấy vẫn đứng sừng sững như chưa cho chuyện gì xảy ra, chân không run, mặt không tái.

Dần dà gương mặt mà một con quái vật ở thành phố này khá là quen thuộc – Quốc Thiên. Vâng, chính là Quốc Thiên. Không biết bằng cách nào đó hắn gần như miễn nhiễm với những thứ vũ khí thô sơ này. Hắn sau khi một lúc cân mười hắn lại gào thét lên kêu thêm mười người nữa lên. Thay vì vũ khí là những cây gậy sắt mang tính sát thương không cao thì Quốc Thiên lại kêu bọn chúng cầm đao kiếm, mã tấu vào mà chém hắn. Bọn chúng chính là đàn em của Quốc Thiên.

“Lên hết đây, mười thằng không dám lên thì hai mươi thằng. Không lên tao đập cho gãy chân. Tao chết tao chịu trách nhiệm!!!”

Quốc Thiên dường như mất kiểm soát, hắn đang phát tiết. Vì lý do gì ư? Hiển nhiên là vì Thu Phong rồi. Không biết tại sao khi mỗi lần Quốc Thiên thấy tên quái vật kia cơ thể hắn như muốn gào thét lên, hắn chỉ muốn tiếp cận con người ấy, muốn được gặp con người đó. Cũng không hẳn là Quốc Thiên thù ghét gì tên đó, nhưng có cái gì đó cằn cào trong bụng mỗi khi Quốc Thiên nghĩ về tên quái vật ấy. Hắn chỉ muốn gặp tên đó không vì lý do gì, nhưng vì có lý do nên hắn cũng muốn gặp tên ấy quyết chiến một trận cho ra trò để trả mối nhục lần trước, lấy lại mặt mũi cho Nga Hoàng và anh em của hắn.

“Làm cách quái nào mà nó mạnh lên như vậy???”

Vũ Xuân Tiến một trong những hộ vệ của Thu Phong trà trộn vào trong băng của Nga Hoàng thâm nghĩ. Hắn hiện tại cũng là một trong những tay đắc lực nhất bên cạnh Quốc Thiên lúc này, cũng nhờ lần trước Xuân Tiến lấy lại bình tĩnh cho Quốc Thiên trong cuộc đụng độ với anh cả Thu Phong của hắn lần trước.

Thật sự mà nói, chỉ mới qua một khoảng thời gian ngắn mà thôi. Không biết làm sao tên này lại khỏe đến mức bất hợp lý như thế. Đây là lần thứ hai Xuân Tiến chứng kiến cảnh như thế này. Lần thứ nhất hẳn chứng kiến được không ai khác chính là thiếu gia Thu Phong nhà hắn.

Vốn là một quân nhân tham mưu, ít động tay chân, thân hình của thiếu gia hắn lúc trước hẳn đã gặp qua một lần. Cũng gầy tựa tựa như tên này, ấy thế mà sau khi mất tích trở lại thiếu gia nhà hắn phục hồi một cách quái đản, dù biết rằng quân nhân có khả năng chiến đấu hơn người, nhưng không phi lý như Thu Phong một cân cả trăm.

Thật sự mà nói Xuân Tiến từng thấy giới hạn thể lực của Thu Phong, nhưng qua hôm sau hắn lại thấy Thu Phong còn trâu hơn cả hôm trước. Đám người hộ vệ bọn hắn cũng được tập những bài tập như thiếu gia mình, không khác gì mấy, cả chế độ ăn uống cũng vậy mà bọn hắn không thể nào tiến bộ nhanh như Thu Phong. À còn cả kinh nghiệm chiến đấu đến vô lý như thế.

Nếu so người thường với nhau Xuân Tiến chưa bao giờ thấy một ai có đủ cả năng 1 vs 1 với thiếu gia nhà hắn cả.

Vậy là một lần nữa Xuân Tiến lại chứng kiến một kỳ tích sắp sửa xảy ra một lần nữa.

Phải nói sau khóa huấn luyện hai tháng trời của Thu Phong, Xuân Tiến cũng có một thân thủ không hề tồi. Tính ra nếu hắn đánh nghiêm túc có thể ngang ngửa được Quốc Thiên lúc trước, còn giờ hắn không chắc điều đó nữa. Hắn chẳng còn chút tự tin nào. Nhưng hắn không thể đứng đây, hắn cảm giác dường như Quốc Thiên đang khúc mắc điều gì đó và phát tiết vào những người này.

Lý Quang Định một người bạn thân của Xuân Tiến và cũng là một thuộc hạ của Thu Phong. Quang Định vốn nghĩ nhiều, nói ít, quan tâm người khác. Hắn cũng ở đây với Xuân Tiến.

Theo như thiếu gia ... à không anh cả Thu Phong nói hồi chiều nay sau khi trở về từ tang đường. Thu Phong dặn Xuân Tiến lẫn Quang Định rằng để ý đến Quốc Thiên, hắn thích con người này. Và dường như tên Quốc Thiên này sắp sửa mang đến điều gì đó bất ngờ cho hắn.

Quang Định chứ nghĩ mãi về câu nói đó của Thu Phong. Cuối cùng Quang Định quay sang thủ thỉ vài câu với Xuân Tiến:

“Tao với mày lên. Có lẽ anh cả nói tên này sẽ mang đến điều thú vị cho anh ấy ... Tao nghĩ anh cả biết được tên này có điều gì đó mờ ám. Nó mạnh lên một cách bất thường!”

Trong một tình huống lộn xộn, mọi sự chú ý đang dồn về Quốc Thiên thì sau đám đông ấy hai con người đang thủ thỉ cho nhau nghe. Và hiển nhiên chẳng ai chú ý đến họ cả.

“Anh cả có vẻ khá thích thằng này! Tao với mày cùng lên, đuổi mấy thằng khác xuống đi.”

Xuân Tiến trầm tư vài giây sau đó gật đầu đồng ý với Quang Định.

“Ok!”

Thế là một lần nữa hai hộ vệ thân cận của Thu Phong lao vào chiến nhau với Quốc Thiên. Một con người là thiên tài chìm trong việc sao chép học tập.

.....

Cùng ngày hôm xảy ra vụ náo loạn tại tang đường của Joseph. Quận Việt Tú, một quận đang phát triển bởi những khoản đầu tư của các doanh nghiệp nước ngoài về các khu đô thị địa ốc.

Và đây cũng là địa bàn của Bạch Vân.

Giờ khắc này tại một bệnh viện tư nhân. Vốn cái bệnh viện tư nhân này cũng không lớn lắm, nhưng ít nhất cũng chứa được vài chục người đến khám cùng lúc. Nhưng cái không gian chật chội như thế này là sao? Một không gian mà muốn thở cũng khó khăn theo nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Cả cái bệnh viện tư nhân nhỏ bé ấy vậy mà giờ đây chật kín người. Đa số toàn những gương mặt dữ dằn, bất hảo.

Lý do vì sao lại thành như vậy. Đơn giản thôi, vì Bạch Vân đang được chữa thương trong này, cùng với vài chục tên đàn em bị vô số vết thương lớn nhỏ sau trận chiến tại địa bàn của Mafia T.Rex.

Một gương mặt dữ dằn hiện ra. Gương mặt của một con đàn bà hung dữ, cộc cằn. Vốn đã mang gương mặt không mấy thiện cảm, nay gương mặt của mẹ ta càng trông đáng sợ hơn khi mặt ả ta đang co nhúm lại vì đau.

Bạch Vân đang cắn chặt lấy một cuộn khăn giữa miệng. Gương mặt bà ta gồng lên vì đau đớn, máu như dồn hết cả lên mặt khiến bộ mặt của Bạch Vân đỏ ửng trông thêm phần đáng sợ. Lúc này các bác sĩ đang tùm lại khâu những vết thương lớn nhỏ trên người Bạch Vân. Họ vừa vệ sinh vừa làm công việc của mình trong trạng thái sợ hãi.

Vấn đề đặt ra ở đây rằng. Bệnh viện này không có thuốc tê hay sao? Mà lại để Bạch Vân gồng lên gánh chịu thêm đau đớn từ những cây kim xuyên qua từng miếng da để khâu vết thương. Không phải là không có, mà là Bạch Vân không muốn dùng. ả ta muốn cảm nhận nỗi đau này, để ả ta nhớ mãi cái ngày hôm nay, cái ngày nhục nhã đến mức không thể tưởng tượng được

như thế này. Nếu người ngoài cuộc nhìn vào cảnh tượng này chắc chắn họ sẽ nghĩ con đàn bà này bị điên, không nói đi đâu xa chính các bác sĩ đang phẫu thuật ở đây cũng thầm chửi trong đầu rằng con này điên rồi. Họ chỉ nghĩ được là Bạch Vân đang thể hiện cho đàn em của mình thấy rằng ả ta chịu đựng tốt, nhưng sự thật chỉ có Bạch Vân biết. Ắ chẳng thêm quan tâm đến suy nghĩ của mấy con chuột này.

Tuy vậy vẫn thật mừng khi giữ được mạng sống của mình. Bạch Vân thầm hô may mắn, quả thật hôm nay cũng có hơi kỳ lạ khi mà con đàn bà ông ọo Lục Nương kia bỏ qua cho mình. Cả đời Bạch Vân nếm trải qua không biết là bao nhiêu chuyện, đây là chuyện đang đến nhiều biến cố hơn bao giờ hết cho cuộc đời của Bạch Vân.

Vốn Bạch Vân vừa chịu đau, vừa căm phẫn, cũng vừa nhẹ lòng vì mình được sống. Sau hôm nay nhất định ả sẽ tìm cách chơi lại con đĩ điếm kia một lần để trả cái mối nhục ngày hôm nay.

Dường như cơn đau đã quá quen thuộc với Bạch Vân. Khi mà ả ta dần thích ứng với sự đau đớn ấy. Thì đời không như mơ, cứ ngỡ mọi chuyện tới đây là xong rồi. Nhưng không.

Bỗng cả bệnh viện ồn ào hơn hẳn vốn trước đó đã ồn ào vì tiếng bàn tán qua lại của các anh em trong Liên Hoa Bang. Nhưng cái sự náo nhiệt này không ồn chút nào.

Trong phòng phẫu thuật vốn đã được cách âm, nhưng cái tiếng ồn này lớn đến mức đến cả Bạch Vân cũng nghe thấy. Bà ta chau mày lại suy nghĩ ‘Chẳng lẽ lại có chuyện? Con đàn bà kia cho người đến đây sao?’

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới.

Cánh cửa phòng phẫu thuật vốn đã được khép kín tức thì bị đẩy phăng ra. Chỉ tội cho cô y tá đang đứng bên một khay dụng cụ phẫu thuật đứng gần cánh cửa ngã nhào xuống.

“Leng keng ... leng keng ...”

Cả một khay toàn dao kéo phẫu thuật sắc bén rớt xuống sàn, cô y tá ngã đè lên chúng chẳng may bị đứt tay chảy máu. Và chẳng ai quan tâm đến chuyện đó cả.

Kẻ vừa xông vào là đàn em của Bạch Vân. Hắn mang một gương mặt hốt hoảng tột độ, chân thì vừa băng bó xong, tay thì đang kẹp nặng. Hắn gấp gáp lao đến đẩy tất cả bác sĩ ra, vừa đẩy vừa thở hồng hộc. Chưa kịp nói câu gì thì Bạch Vân chửi lên một tiếng:

“Chuyện gì? Mẹ bà mày từ từ nói!”

“Chị chị ... chị ... Lục Nương kéo người xuống, đang đứng ở dưới bệnh viện ... còn ... còn có người của Mafia T.Rex nữa. Là thằng Tây đánh với chị lúc chiều ấy ...”

Đàn em của Bạch Vân vừa thở hồng hộc vừa nói. Phải nói hắn đang rất rất là sợ, bởi lúc chiều hắn máu chó không nghĩ đến chuyện gì, hắn chỉ muốn máu chiến thôi, và đó là sự liều lĩnh của hắn. Nhưng giờ khi mọi chuyện xong xuôi hắn không còn cảm giác máu chiến nữa. Khi nghĩ lại sự việc hồi chiều, hắn thật sự sợ những con quái vật ở đó. Nhất là tên quái vật của Lục Nương kia. Tiger hay thậm chí thằng da đen Abid mỗi đứa như từ trên trời rơi xuống vậy, sức chiến đấu quá kinh khủng.

“Cái gì?? Mày nói thật? Nó đâu?”

Bạch Vân ngồi bật dậy trợn mắt hung dữ nhìn đàn em của mình. À ta bây giờ còn chưa phẫu thuật xong đã có chuyện xảy ra.

“Chị đại, chị ra ngoài nhìn xuống dưới đường là có thể thấy chúng ...”

Vừa nói tên đàn em vừa chỉ ra phía ngoài.

Nghe vậy Bạch Vân liền bật người dậy nhưng ngất cái khắp người bà ta bây giờ toàn dây và dây của bệnh viện. Những cộng dây truyền nước biển, dây dán vào người đo tim mạch, đo huyết áp bla bla. Tay lại đang bị gãy Bạch Vân không thể nào bỏ cái đồng này ra khỏi người được.

“Tụi mày ra tháo mấy cái này ra hết cho tao!! Nhanh lên.”

Bạch Vân lại quay sang gần giọng với các bác sĩ phẫu thuật cho mình.

“Nhưng ... phẫu thuật chưa xong ...”

Một vị bác sĩ đang trong trạng thái sợ hãi lấy hết can đảm lên để nói. Dù gì hắn cũng là một bác sĩ, tuy là lưu manh nhưng cũng là mạng người, phẫu thuật chưa xong mà rời khỏi rất nguy hiểm.

“Tao bảo mày nhanh lên!”

Lần nữa Bạch Vân găm vào mặt các bác sĩ đang đứng xa vì sợ hãi.

Thấy vậy họ lật đật bước đến tháo hết dây rợ ra cho Bạch Vân.

Mang trong người bộ đồ của bệnh nhân đang phẫu thuật, bộ đồ này chỉ trùm mỗi phần trên của Bạch Vân. Hầu như dưới bộ đồ đó bà ta hoàn toàn khóa thân. Tên đàn em thấy vậy hắn liền cởi vội cái áo khoác trùm cho Bạch Vân, cái áo thun còn lại hắn cột phía dưới hạ bộ của Bạch Vân để che đi phần bị hở.

Bạch Vân nặng nề lết ra khỏi căn phòng. Ra khỏi phòng phẫu thuật là hành lang của bệnh viện, ở hành lang có một cái cửa sổ bằng kính vòng tròn, từ đó nhìn xuống có thể thấy đối diện của bệnh viện.

“Cái chó gì vậy? Bọn này muốn giết mình hay sao? Giữa nơi công cộng thế này?”

Ngó xuống dưới Bạch Vân thấy quả thật Lục Nương đang đứng ở dưới đó. Xung quanh được bao vây bởi các đàn em của Bạch Vân, nhưng dường như quá thiếu khí lực đi. Lục Nương lần này tới chỉ đi có vài người. Tổng cộng Bạch Vân nhìn thấy chỉ có ba chiếc xe ô tô con màu đen.

Lục Nương đứng dưới đó nhẹ nhàng ngược nhìn lên đúng cái nơi mà Bạch Vân đứng nhìn mình. Nở một nụ cười thân thiện đến đáng sợ. Bạch Vân lần đầu tiên chứng kiến thấy nụ cười này của ả ta.

Sau đó bỗng nhiên điện thoại của tên đàn em Bạch Vân đứng phía sau mình vang lên. Bạch Vân liền quay sang nhìn tên đàn em của mình, song hấn lại nhìn bà ta. Bà ta thấy khó hiểu liền nhìn về phía Lục Nương ở phía dưới thì ngạc nhiên khi thấy một đàn em của mình chạy tới khúm núm đưa điện thoại cho Lục Nương.

Cũng lúc này tên đàn em mang nặng của Bạch Vân đưa điện thoại của hấn cho ả ta và nói:

“Chị chị ... điện thoại của chị!”

Dù không quay lại nhưng Bạch Vân vẫn quay nửa cái đầu ra ý bảo hấn kê điện thoại vào lỗ tai của mình. Còn mắt lại nhìn xuống dưới thấy Lục Nương đang nghe điện thoại và nhìn lên đây.

Điện thoại được đưa đến tai Bạch Vân. Đúng như những gì ả ta đoán. Giọng nói vừa thân thuộc vừa đáng ghét của Lục Nương vang lên:

“Vào trong phẫu thuật tiếp đi, tất cả tiền viện phí của Liên Hoa Bang tôi sẽ chi trả hết. Đêm nay tôi sẽ ghé nhà cô. Làm ơn đừng chào đón tôi bằng cách như hôm nay nữa nhé ...”

Nói đến đây Lục Nương bỗng nhiên cúp máy, sau đó cô ta ném điện thoại lại cho đàn em của Bạch Vân rồi quay người bước lên xe.

Nhìn cái thân hình nhỏ nhắn đáng ghét đó bỗng đến rồi bỗng đi, để lại một câu nói khó hiểu khiến Bạch Vân cảm thấy mù mịt đầu óc đến khó chịu.

“Còn không bỏ ra? Mày dí điện thoại vào tao hoài vậy?”

Bạch Vân hậm hực chửi tên đàn em vẫn cứ dí điện thoại vào lỗ tai mình trong khi Lục Nương đã tắt máy từ lâu.

“Đêm nay à? Để tao xem mày có mưu đồ gì?”

Một cảm giác khó chịu xuất hiện trong đầu Bạch Vân. À ta hậm hực bước lại vào trong phòng phẫu thuật.

Cái gì thì cái, phải lo đồng vết thương này trước đã. Sức khỏe vẫn trên hết, nếu không lại bị con ông ọ kia dờ trò có mà đỡ không kịp.

Bạch Vân mang gương mặt hậm hực suốt cho đến khi hoàn tất ca phẫu thuật đến khi về đến nhà của mình.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Tai Nạn!

Ngày hôm sau. Tại căn hộ mà Thu Phong được Lục Nương cấp cho trong khu đèn đỏ của cô ta.

“Uhm ...”

Trên cái giường nhỏ bé, chỉ đủ một người nằm. Mang một thân hình đồ sộ Thu Phong nằm kín cả cái giường ấy.

Trời lúc này còn chưa sáng. Chiếc đồng hồ điện tử đặt trên bàn bên cạnh giường vừa nhảy sang số 05:00.

“Ngộp ngộp ... Con heo này đi ra ...”

Trong cơn mê Thu Phong liên tục nói ú ớ cái gì đó, như thể hắn đang còn ngủ mê. Để ý kỹ hơn một chút ra sẽ thấy gương mặt của hắn ta dường như bị một vật gì đó như một cái bóng đen đè lên mặt và cả người hắn.

Bỗng nhiên Thu Phong trở mình, tay hắn bắt được cái bóng đen ấy ném thẳng xuống sàn.

“Bật đèn!! Tắt máy lạnh ... Kéo rèm “

Bật hẳn người dậy, Thu Phong nói nhẹ một câu, cả căn phòng tối om không một chút ánh sáng bỗng nhiên rực chói sau câu nói của hắn. Đây là một thế giới khác, khoa học kỹ thuật phát triển đến mức thế nào rồi. Căn hộ

này của Thu Phong là một căn hộ thông minh, có thể ra lệnh bằng các câu nói đơn giản.

Căn phòng rực sáng lên, máy lạnh cũng từ từ khép lại cánh quạt gió của nó. “Roẹt roẹt roẹt ...” tiếng động của hai cánh rèm trong phòng Thu Phong dần dần kéo ra. Một khung cảnh tuyệt đẹp hiện ra trước mặt Thu Phong. Cả một góc thành phố, những căn nhà nhỏ nhắn như được khắc lên nhãn cầu của hắn. Thật sự mà nói mỗi lần stress khi đứng từ đây nhìn xuống khiến tâm trạng của người ta yên tĩnh đến đáng sợ.

Tuy nói là căn hộ chung cư mà Thu Phong đang ở là nằm trong khu đèn đỏ, nhưng nó lại là khu chung cư đắt giá nhất cái quận này được Lục Nương dùng tiền xây lên và bán cho những hộ gia đình muốn đến đây ở. Dù rằng nằm trong khu ổ chuột nhiều kẻ âm binh, cô hồn ấy vậy nó lại an toàn đến lạ. Bởi đây là địa bàn của Lục Nương, nếu như chính địa bàn của mình còn không bảo an được thì nói gì đến làm hắc đạo. Do đó những kẻ biết đến Lục Nương, biết đến cái chung cư này là của ai, họ liền an tâm đến mua và sử dụng nó. Đa phần những hộ gia đình đó cũng chẳng hiền lành gì. Căn bản cũng từng là giang hồ, sau đó rửa tay gác kiếm về đây là an nhàn.

“Mày còn ngủ nữa hả con lợn kia? Tao nuôi một con chó chứ không phải nuôi một con lợn nha ... nha nha mày ... này!”

Cái bóng đen mà Thu Phong ném xuống giường lúc nãy không phải là vật gì, mà là một con chó. Tất nhiên nó là con mực rồi. Chẳng hiểu nó ăn uống kiểu gì mà Thu Phong cảm thấy nó càng ngày càng mập. Cái thân hình ốm đói của nó khi trước mất tăm chẳng còn đây, thay vào đó là mấy cục mỡ rùng rĩnh dưới bụng trong rất buồn cười.

Thấy mình nói dường như không có tác dụng, Thu Phong bèn bước đến dùng chân chà chà vào cái mõng của nó. Nhẹ không được thì chà mạnh.

Cuối cùng nó cũng không dậy, tức mình Thu Phong sút thẳng một phát ngay mông nó.

“Àng ...”

“Dậy rồi à? Đi giảm béo nhanh!!”

Như một thói quen không thể bỏ, sáng nào cũng đúng 5 giờ sáng là Thu Phong phải dậy chạy bộ. Chỉ có những ngày đường như bận quá thì hấn dời thời gian lại trễ hơn đôi chút.

Ngày hôm qua quả thật là rất rất dài đối với một vài người, nhưng đối với Thu Phong nó vẫn chưa đi vào lối mòn. Có quá ít việc khiến hấn phải giải quyết, bây giờ thứ hấn cần là thời gian. Thời gian là thời gian để chiêu mộ nhân lực hơn là thời gian đánh chiếm cái thành phố này.

Thu Phong cũng chỉ mới nhận ra điều đó gần đây, hấn quá vội vàng trong việc của mình. Mà hấn lại quên mất cái thành phố này là một cái mỏ vàng đối với hấn, ở đây có quá nhiều nhân tài. Bởi vì nơi này loạn, chỉ những kẻ giỏi mới có thể sống ở nơi đây, những kẻ yếu đuối tất cả đều bị thanh lọc.

Thật quá phí phạm khi không tận dụng cái mỏ vàng ấy. Ban đầu Thu Phong cứ nghĩ mình sẽ làm tất cả mọi việc một mình, nhưng không. Một mình hấn là không đủ sức, hấn còn rất nhiều hạn chế, nhất là cái thân phận này của hấn rất nhiều người biết. Bây giờ chỉ mới khởi đầu đã bị phát hiện thì sau này chắc chắn sẽ không ổn, hấn cần nhân lực, hấn cần những kẻ giỏi của riêng mình. Những con bài trung thành của chính hấn chứ không phải từ ông già Nhất Phương của hấn.

Loay hoay tầm 5 phút sau đó Thu Phong khoác trên mình một bộ quần áo thể dục đi ra ngoài, tất nhiên là có kéo theo con Mực đi nữa rồi. Hấn

cũng đang thắc mắc con này dạo này không đi ra ngoài nhiều như trước, chỉ có ăn rồi ngủ, sáng may ra có hấn bắt nó đi chạy bộ thì nó đi ngoài ra chẳng đi đâu nữa.

Đẹp bỏ những bộn bề cuộc sống. Thu Phong chỉ có vài tiếng buổi sáng cho riêng mình mà không bị ai làm phiền.

Sau hơn một tiếng chạy bộ, cuối cùng Thu Phong cũng quay về chung cư của hấn. Nhưng lúc qua đường có một biến cố xảy ra.

“Rầm ...”

Một tiếng động lớn vang lên. Một chiếc xe ô tô tông thẳng trực diện vào một người qua đường với tốc độ cao. Lực mạnh đến mức khiến người đó văng ra hơi chục mét.

Kẻ xui xẻo đó không ai khác chính là Thu Phong.

Người gây ra tai nạn là một gương mặt lạ lẫm đối với Thu Phong. Gã đó sau khi tông người cũng không dừng lại, mà hấn tiếp tục đạp ga hướng về xác của Thu Phong không rõ sống chết nằm đó.

“Á á á ...”

Lúc bấy giờ đã gần bảy giờ sáng, cũng có vô số người thức dậy tập thể dục giống như Thu Phong đây thấy cảnh tượng ấy liền thất thố, hốt hoảng hét lên.

“Xe điên, xe điên ... Ai ngăn cái xe đó lại đi, chết người rồi!!!”

Không biết là ai đã hét lên như vậy, nhưng dường như mọi chuyện diễn ra quá nhanh chẳng ai kịp phản ứng ngoài những ánh mắt đứng nhìn sự việc đang diễn ra.

Đúng lúc này khi chiếc xe một lần nữa lặn bánh hông cán quá người Thu Phong thì bất ngờ chiếc xe bẻ lái chổng vánh lao lên vỉa hè tông thẳng vào bờ tường của một tòa nhà.

“Grừ~~ Grừ ...”

“Cút cút ra ... Con chó điên này ... a a a a”

Tên tài xế không biết bằng cách nào tay hắn đang nằm trong miệng của một con chó đen mập mạp. Gã bị con chó cắn đến mức không điều khiển được tay lái khiến gã mất lái đâm đầu vào tường.

Chiếc xe gây tai nạn xì lên một tiếng dài, có vẻ như hệ thống động cơ của xe đã bị hư. Một loạt khói trắng bốc lên từ đầu xe.

Tai nạn diễn ra quá mức bất ngờ khiến người dân quanh đó không kịp phản ứng. Vài chiếc xe bị kẹt lại vì tai nạn, hay đúng hơn họ không thể đi vì Thu Phong đang bất tỉnh nhân sự giữa đường.

Gã tài xế điên nhìn vào cánh tay đầy máu của mình, thứ gây ra chuyện đó lại là một con chó. Hắn ta tức mình cầm một cây gậy sắt ở bên ghế lái phụ vung lên đánh vào đầu con chó điên đang cẩu xé cánh tay trái hắn một cách tàn nhẫn.

Đúng cái lúc hắn vừa vung tay thì một tiếng xoảng vang lên. Một thân hình to lớn xuất hiện giữa đông khói mù mịt từ trên đầu chiếc xe.

“Pặc!! Siết ~~”

Gã tài xế chưa kịp phản ứng gì bất thành lình một cánh tay đâm xuyên qua cửa kính ô tô túm chặt lấy cổ gã. Gã đau đớn đến mức không nói được lời nào, bao nhiêu sự đau đớn chỉ thể hiện qua đôi mắt đang trưng trưng không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Đúng thế! Kẻ đang bóp cổ gã tài xế chính là Thu Phong. Không biết bằng cách nào Thu Phong lại không hề hấn từ vụ va chạm ấy, mà lại xuất hiện ở đây. Gã tài xế đang nghi ngờ rằng mình có tông nhầm người không. Gã ta cố gắng đảo mắt nhìn ra vị trí tên Thu Phong nắm bắt tình, quả thật không thấy hấn đâu.

“Mực! Làm tốt lắm, nhả tay nó ra được rồi.”

Giọng nói trầm ồm lẫn mang theo sự tức giận của Thu Phong vang lên.

Con Mực như có linh tính, nó hiểu được những gì chủ nhân mình nói. Ngay lập tức nó nhả tay gã tài xế điên ra và nhảy xuống xe.

Bỗng Thu Phong dùng lực, cả cánh tay của hấn nổi cả mấy cộng gân trông rất ghê rợn. Sau đó hấn lôi cả người gã tài xế ra khỏi xe, ném thẳng ra ngoài đường cùng với tấm kính của chiếc xe hơi.

“Bịch ... Xoảng xoảng xoảng ...”

Cái kính của chiếc xe vỡ toang ra găm hết vào người gã tài xế điên.

Thân hình to lớn của Thu Phong lúc này không hề có một vết máu. Toàn bộ quần áo trên người hấn rách nát đến từ nát cũng không thể diễn tả nổi, hiển nhiên những chỗ rất nát ấy nếu nhìn kỹ vào làn da của Thu Phong người ta chỉ thấy những vết dơ, vết xước đen từ mặt đường nhựa gây nên. Và chẳng ai thấy một tí máu đỏ vào trên cơ thể hấn.

Người dân xung quanh chứng kiến toàn bộ sự việc như thể chứng kiến một việc không thể nào tin được. Trong đầu của vài người dân ấy có người suy nghĩ Thu Phong chắc chắn là một dị năng và đang bị săn bắt bởi một tổ chức nào đó. Nghĩ vậy họ liền lập tức tránh xa khỏi chỗ này để tránh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết oan.

Từng bước từng bước một Thu Phong chậm rãi đến gần gã tài xế gây ra bộ dạng này cho hắn. Tâm trạng một ngày đẹp trời hôm nay của hắn hoàn toàn hỏng hết bởi thằng điên này. Thu Phong thầm suy nghĩ chuyện này chắc chắn là có người đứng sau.

Lại gần gã tài xế thì Thu Phong thấy hắn đã bất tỉnh từ lúc nào. Tức mình hắn móc cái điện thoại của mình ra, mặt kính điện thoại vỡ nát tươm tươm chừng như không thể sử dụng.

“May quá còn dùng được!”

Thu Phong cố gắng nheo mắt lại tìm số của Lục Nương và gọi cho cô ta. Trong khoảng thời gian vừa gọi Thu Phong vừa nhìn ngó xung quanh. Thì đúng lúc này bên góc tường của một tòa nhà gần đó có một vài kẻ bất hảo đứng đó cũng móc điện thoại ra gọi gì đó.

Sau khi bắt gặp ánh mắt của Thu Phong nhìn về mình, những tên đó liền giật mình bỏ chạy:

“Biết ngay mà ...” – “Alo”

Lúc Thu Phong xác nhận có kẻ chơi chiêu mình thì cùng lúc điện thoại vang lên giọng nói của Lục Nương.

“Cho người đến đây nhà XXX, khu XXX. Có kẻ ám hại tôi ...”

Nói đến đây Thu Phong cúp máy. Ánh mắt hắn lúc nào điên tiết hơn bao giờ hết, kèm theo đó là một nụ cười khiến người khác nổi cả gai óc.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 196

“Nói! Ai đứng sau? Đ*t cụ mày mồm đâu ?”

“Nhổ vài cái răng của nó đi!”

“Vâng đại ca!”

Trong một căn phòng tối tăm. Một căn phòng khá quen thuộc với những bộ phim hình sự, căn phòng ấy trông giống như một nơi dùng để thẩm vấn vậy. Đúng vậy thật.

Lúc này đây gã tài xế điên tông vào Thu Phong đang ngồi trên một cái ghế, tay chân hắn bị cột hết lại bằng dây thừng. Một ly cũng khó có thể mà nhúc nhích.

Sau một hồi mất gần hết cả bộ răng của mình, gã tài xế mồm đầy máu nhất quyết vẫn cứ nói mọi chuyện chỉ là tai nạn. Hắn đau đớn đến mức ngất lên ngất xuống vài lần mà vẫn không khai ra.

Nghe báo cáo của vài tên đàn em đứng trước mặt, Thu Phong đang lau tóc còn chưa khô của mình. Cơ thể chỉ vừa kịp mặc quần đùi, áo còn chưa khoác lên. Thân hình rắn chắc ấy hiện ra khiến bao tên đàn em của Lục Nương và Thu Phong trầm trồ.

Chúng có nghe nói là đại ca Thu Phong của mình bị thằng điên nào đó tông văng đến cả chục mét, ấy thế mà cơ thể hoàn hảo không xây xước gì. Ban đầu có vài đứa còn bảo điều toa láo toét, người chứ phải cái gì đâu mà

tông như thế không bị gì. Giờ thì chúng tin thật rồi, chẳng có một vết xước nào trên cơ thể hoàn mỹ ấy.

Trong căn hộ của Thu Phong, Lục Nương cũng xuất hiện ở đó. Cô ta ngồi tại phòng khách của hắn, còn có cô nàng ngực bự Phương Ly đang ngáp ngắn thở dài vì vẫn còn buồn ngủ. Cô nàng này còn chưa nghe ra được là Thu Phong vừa gặp tai nạn.

Trông thấy thân hình như một bức tượng được đúc ra của gã Thu Phong kia. Lục Nương gần như bị say bởi thứ cơ bắp ấy.

“Được rồi! Cho người điều tra xem cái xe đó của ai. Tra ra hết từng thằng mua cái xe này, qua tay hay gì cũng điều tra hết. Rõ chưa?”

Không quan tâm đến bộ dạng của mình Thu Phong thoải mái ra lệnh cho đàn em của Lục Nương.

Nghe vậy những tên đàn em mau mau chóng chóng vâng lời nghe theo. Vị đại ca trong truyền thuyết này của bọn chúng là một kẻ cực kỳ mạnh, danh tiếng của Thu Phong trong thành phố này không hề nhỏ. Nhất là qua hai sự kiện của Nga Hoàng và Joseph kia, hình tượng lão đại hắc đạo trong lòng những tên giang hồ càng càng tăng thêm một bậc.

Một hồi sau khi Thu Phong bước ra từ phòng ngủ với một bộ đồ quần đùi áo ba lỗ khác. Hắn thoải mái đặt mông xuống ngồi đối diện Phương Ly với Lục Nương.

Quả thật khi biết thân phận thật sự của tên này, Lục Nương cảm thấy quá chướng mắt trước phong cách ăn mặc của hắn, chẳng giữ hình tượng cái gì cả. Thích mặc gì thì mặc. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, bởi danh phận hiện tại của hắn chỉ là một tên giang hồ đường phố không hơn không

kém. Nghĩ vậy tâm trạng Lục Nương dễ chịu hơn đôi chút. Bỏ qua những thứ khiến cô khó chịu, cô nàng Lục Nương nhìn Thu Phong nói:

“Anh nghĩ ai là người gây nên chuyện này Phong?”

“Thằng ngu Huệ Nhan chứ thằng nào vào đây?”

Thu Phong nhảy lên ngồi một cách bịch lên ghế sofa. Phương Ly nhìn thấy cảm giác như cái ghế ấy muốn sập vì cái thái độ không coi trọng đồ vật kia của hắn, tức mình cô nàng này lên tiếng:

“Này ...”

“Hả?”

Tự nhiên ‘Này’ một cái Phương Ly liền im lặng, cô quên bà nó mất hẳn là ai. Sau đó để chống chế cô nàng liền cười hề hề nói:

“À anh ăn sáng chưa, tôi đi mua về đây ăn. Chị Lục nữa ... Chị ăn chưa?”

“Chị chưa, nhưng chị còn có việc! Chị đi trước đây.”

Lục Nương nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi căn hộ của Thu Phong như có một chuyện gì đó gấp gấp hơn việc Thu Phong bị tai nạn. Bởi cô nàng này thừa biết vài ba cái xe cồng kềnh ấy tông chẳng ăn thua gì với con quái vật như Thu Phong.

Vả lại tên Huệ Nhan này cần phải giải quyết càng sớm càng tốt. Nếu bây giờ mà cay cú hắn quá đâm ra hỏng chuyện, cứ như bình thường rồi chơi cho hắn chết.

“Tao cũng chưa. Thôi ra ngoài ăn đại gì đi, hôm nay có khá nhiều việc phải làm đây Ly!”

Không khác Lục Nương, Thu Phong cũng có một số việc cho riêng mình, hắn vừa nhận được tin nhắn từ Abid rằng Huệ Nhan đã bắt đầu hành động gì đó. Hắn cần đến Mafia T.Rex một chuyến, có vẻ như hôm nay sẽ là một ngày náo nhiệt hơn hắn hôm qua.

Dứt lời Thu Phong lại vào trong chồng một cái quần dài và một cái áo thun vào trên người, sau đó hắn ra khỏi chung cư cùng Phương Ly. Dẫu thân phận Thu Phong có khác thì từ trước đến nay Phương Ly vẫn hay đi ăn sáng cùng Thu Phong dù cho hai người có hơi khác nhau.

Theo những gì Thu Phong thấy từ hôm qua đến nay Phương Ly có vẻ không thoải mái khi nói chuyện với hắn. Thu Phong cũng hiểu được lý do tại sao, chuyện này không phải ngày một ngày hai, từ từ Phương Ly sẽ quen rồi lại như cũ thôi.

.....

Một buổi sáng ngoài vụ bị tông xe gây xây xước nhỏ tí ra thì cả một buổi sáng ngày hôm nay của Thu Phong phải nói là một buổi sáng tuyệt vời.

Cảm thụ một ngày bình thường chưa được bao lâu điện thoại Thu Phong vang lên liên hồi. Phải nói từ nãy đến giờ Thu Phong nghe cũng hơn chục cuộc điện thoại, thậm chí cô nàng Phương Ly kia cũng điện cho hắn.

Hai con người dính vào một sự bất khả kháng giống nhau. Huệ Nhan đã ra tay, khắp tất cả các địa bàn của Lục Nương tính từ lúc Thu Phong bị tai nạn cho đến giờ liên tục xảy ra chuyện. Những nhà hàng, quán ăn uống, bia ôm, hay đến cả những quán Bar Club còn chưa kịp mở cửa đã bị tang hoang không còn chút gì.

Các công ty du lịch do Lục Nương đứng tên cũng thế, khách du lịch bị đánh cho nhập viện. Họ đòi kiện cả cảnh sát vì bảo an của thành phố này

quá tệ. Liên tục những cuộc gọi réo vào cả điện thoại của Lục Nương. Dẫu vậy Lục Nương vẫn kiên nhẫn giải quyết từng chuyện từng chuyện một.

“Reng reng ...”

Lại một lần nữa điện thoại Lục Nương vang lên, cô nàng định không nghe nhưng khi liếc mắt số gọi tới là Thu Phong.

“Tôi nghe!”

“Bắt được hết chưa?” – Giọng nói Thu Phong vang lên ở đầu dây bên kia.

“Rồi! Cũng nhờ có người của anh. Họ làm việc hiệu quả hơn người của tôi nhiều ...” – Lục Nương đáp lại lời Thu Phong với một giọng ghen tị. Cùng với một sự nghi ngờ đến buồn bã.

Bởi chuyện xảy ra quá mức bất ngờ. Lục Nương không tin được rằng thằng già Huệ Nhan kia lại chơi thắng tay đến thế. Hắn không thêm đợi chờ thêm bất cứ ngày nào nữa. Khiến Lục Nương phải nói không kịp phản ứng. Băng Mafia T.Rex vốn chỉ mới hôm qua vừa lo xong tang lễ cho Joseph còn chưa kịp thích ứng hết thì hôm nay gã Huệ Nhan kia đã cho người đến phá địa bàn của cả hai băng.

Không chỉ Phụng Tử, thậm chí Mafia T.Rex cũng bị phá nát địa bàn làm ăn.

Tuy nhiên cũng chỉ dừng ở mức bất ngờ thôi. Thực chất Thu Phong đã cho người của mình theo dõi từ lúc Huệ Nhan ra về rồi. Bởi vậy nên năm mươi hộ vệ của Thu Phong mà hôm qua chỉ xuất hiện chưa đến một nửa là vì thế. Một nửa đã được hắn chia việc ra cho mỗi người.

Chỉ có việc ngoài ý muốn là sáng nay Thu Phong bị xe tông, thì tất cả những thứ còn lại đều nằm trong sự kiểm soát của hắn. Phải nói là Thu Phong khá là ăn gian khi mà cài thiết bị theo dõi lên khắp cả căn biệt thự của Huệ Nhan. Bởi hắn có một bố già có cả một đội ngũ các nhà khoa học dưới trướng. Còn rất rất nhiều vật dụng hữu ích với Thu Phong.

Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng mà. Tất kể cái kế hoạch rởm của Huệ Nhan đều bị Thu Phong nghe thấy hết. Chỉ riêng mỗi cái vụ tông xe là khiến Thu Phong khó hiểu mà thôi. Chắc chắn là có người đứng sau, nhưng theo nguồn thông tin thu lại được tên tài xế kia chẳng hề có quốc tịch ở đây, cũng chẳng hề có một chút thông tin nào về hắn, kể cả chiếc xe hắn đang đi không có một chút thông tin gì cả. Cứ như gã tài xế điên ấy từ trên trời rơi xuống. Kể cả Thu Phong dùng đến quan hệ của bố già mình mà hắn vẫn không điều tra ra thì cũng bó tay rồi.

Nếu dùng đến chính phủ chắc chắn sẽ ra nhưng việc này không đến mức như thế, Thu Phong đành gác lại một bên. Mà chính Thu Phong không biết rằng kẻ đứng sau chuyện này lại là một kẻ cực kì nguy hiểm.

Quay về vấn đề chính. Tình hình tuy loạn nhưng dưới sự chuẩn bị trước của Thu Phong tất cả những kẻ mà Huệ Nhan cử đi gây rối đều bị Thu Phong tóm gọn hết. Tổng cộng khắp cả hai quận là hơn hai trăm kẻ phá hoại, tất cả những kẻ này đều có lai lịch rất buồn cười. Hầu hết là những tên lang thang không nhà không cửa hoặc là giang hồ các kẻ không công ăn việc làm. Chúng được thuê với một số tiền khá lớn với bọn chúng, chúng chỉ việc đập phá những nơi được chỉ định. Một nửa số tiền được đưa trước và nửa còn lại khi xong việc mới giao. Việc chưa xong thì tất cả đã bị tóm, thay vì hỏi cung đám này Thu Phong trực tiếp liên hệ đến cảnh sát khu vực tại mỗi địa bàn tổng chúng vào trong đó.

Một ngày đẹp trời, một buổi sáng yên bình như bao ngày, khác một việc các trụ sở cảnh sát của hai quận chật kín hàng trăm kẻ côn đồ bị giam cầm.

Nửa tiếng sau Thu Phong có mặt tại Hồng Phận Nhan Lâu của Lục Nương. Do trước đó Lục Nương nói với hần một câu “Bạch Vân đang ở đây”

Câu nói đó làm Thu Phong khá kinh ngạc. Không ngờ Lục Nương lại làm việc nhanh đến vậy. Hần biết thừa việc Bạch Vân ghét cay ghét đắng Lục Nương. Vốn Thu Phong giao cho Lục Nương một việc có tỷ lệ thất bại cao gấp mười lần tỷ lệ thành công như thế là chỉ để thử coi thái độ làm việc của Lục Nương như thế nào mà thôi.

Sáng nay hần thấy Lục Nương có vẻ không quan tâm đến mọi việc xảy ra xung quanh cho lắm, làm hần cứ tưởng cô nàng này đã bỏ cuộc rồi. Không ngờ cô ta đang bận tâm đến chuyện này. Thu Phong lại suy nghĩ địa bàn của cô ta bị Huệ Nhan phá như vậy cô ta vẫn không quan tâm hay sao?

Thực ra là có, nhưng Lục Nương biết cân nhắc việc nào hơn việc nào. Bây giờ không hoàn thành mục tiêu mà Thu Phong đưa ra thì có bảo toàn được cái gia sản, địa bàn tại thành phố này cũng vô nghĩa. Cho dù cô có trắng tay đi nữa, chỉ cần đi theo Thu Phong cô sẽ có tất cả những tham vọng mình muốn. Chút trò vật vãnh phá phách của Huệ Nhan có là gì đối với mục đích và tham vọng của Lục Nương cơ chứ?

Lên tới căn hộ của Lục Nương trên phòng cao nhất. Như thường lệ, Thu Phong được các em tiếp viên thuộc hàng cực phẩm trên này tiếp đón một cách nồng nhiệt như bình thường. Sau đó một cô tiếp viên gọi điện thông báo cho Lục Nương qua quây lễ tân tại tầng cao nhất rằng Thu Phong đã đến.

Đứng chưa kịp cảm nhận phong cảnh xung quanh Thu Phong đã thấy thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp tựa thiên thần sa ngã của Lục Nương xuất hiện.

Dẫn Thu Phong qua một căn phòng khác, thay vì căn hộ của mình. Lục Nương dẫn Thu Phong tới một phòng trà sang trọng của tầng này.

Vừa bước vào căn phòng tràn ngập hương thơm của hoa mà Thu Phong không biết đó là hoa gì, chỉ biết là nó rất thơm.

“Chào thiếu gia!!”

Giọng nói của một người đàn ông vang lên bên tai Thu Phong.

Là Tiger. Ngạc nhiên nhìn người của mình ở đây Thu Phong liền hỏi:

“Sao cậu lại ở đây?”

“Dạ thiếu gia, là cho chị Lục mời em tới. Em đi với chị ấy từ hôm qua đến giờ ... Xin lỗi đã không thông báo đến thiếu gia sớm hơn ...”

Biết mình có lỗi khi xuất hiện ở đây, trong khi thiếu gia của hắn lại không hề hay biết gì.

Gật gật cái đầu to lớn của mình, Thu Phong mỉm cười quay qua nhìn Lục Nương khen một câu:

“Cô thật biết dùng người của tôi. À tôi nói là dùng mọi cách mà!”

Vừa nói Thu Phong vừa bước vào trong, hắn vỗ tay nhẹ lên vai Tiger một cái ý bảo không có gì, người không có lỗi.

Còn một kẻ khác, kẻ mà Thu Phong chờ đợi, im lặng suốt từ nãy đến giờ. Bạch Vân, một con đàn bà chanh chua, đánh đá, hung dữ đến đáng sợ.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Cơ Hội Của Bạch Vân

Không cần biết bằng cách nào và như thế nào mà Lục Nương có thể đưa Bạch Vân đến được đây, cái mà người ta cần là kết quả, nhưng Thu Phong không phải là người như vậy. Khác với những lão đại kia, Thu Phong rất muốn biết quá trình như thế nào, cực khổ như thế nào để đi đến kết quả, thì như thế hẳn mới công nhận chính xác công sức mà người ta làm ra. Thu Phong cần hiểu rõ về mọi vấn đề của người mà hắn dùng, để hắn có được kết quả tốt nhất khi tin dùng họ.

Có thể Thu Phong không giỏi trong việc tính toán với kẻ này kẻ kia. Không giỏi trong kinh doanh, không giỏi trong việc đầu não với những kẻ khác, hắn không cũng giỏi tâm kế cho lắm. Nhưng hắn có một thứ, đó là biết cách thu phục lòng người và biết cách sử dụng người. Hắn vừa là một người có chính kiến cũng vừa là người muốn nghe theo ý người khác. Nói nghe có vẻ mâu thuẫn quá nhỉ, và tất nhiên hắn cũng là một kẻ cứng đầu vào những trường hợp không cần thiết.

Do đấy Thu Phong rất muốn nghe tại sao Bạch Vân lại có mặt ở đây nên hắn hỏi trực tiếp Bạch Vân:

“Làm thế nào mà cô lại ở đây?”

“Không phải anh kêu tôi đến sao?”

Bạch Vân mang một bộ dạng không thể không đáng thương hơn được nữa. Hai cánh tay, một tay thì băng bó cả một bàn lại như tay của một con gấu, còn một tay thì bó bộ lên trên cả khuỷu tay. Mặt dính không biết bao

nhiều là băng keo cá nhân, chân tay có những vết thương vừa mới khâu xong băng lại vẫn còn rỉ máu ra ngoài.

Mang một bộ dạng như thế này còn có thể đi đến tận đây để gặp hắn. Điều đó cho thấy Bạch Vân không hề tầm thường chút nào.

“Đúng! Nhưng tại sao lại đồng ý? Tôi kêu cô đến là có lý do, nhưng cô cũng phải có lý do gì để đến đây?”

Bỏ qua sự thương xót không cần thiết trong tâm can của mình, Thu Phong là một con người sống lý trí. Hắn trực tiếp đi vào vấn đề với Bạch Vân.

“Tôi muốn biết lý do trước. Con ả kia chẳng nói gì nhiều với tôi ...”

Một lần nữa Bạch Vân lại cạ khĩa với Lục Nương đang ngồi bên cạnh Thu Phong, dù trong bộ dạng như thế nào đi nữa Bạch Vân vẫn luôn đủ khả năng để móc ngoéo Lục Nương cho bằng được.

Khác với Bạch Vân, Lục Nương im lặng chẳng nói gì. Cô hiện tại chỉ đang quan sát Thu Phong mà thôi.

“Lục Nương đã nói những gì với cô rồi?”

“Chưa nói gì cả ... chỉ nói rằng anh muốn gặp tôi!”

“Hả?”

Nghe câu trả lời của Bạch Vân, Thu Phong trở mắt ra ngạc nhiên. Cái ... quái gì vậy, chỉ như vậy thôi mà khiến Bạch Vân đến được đây?

Không đâu, sự thật đúng là như vậy nhưng diễn biến lại khác. Đúng hơn Lục Nương nói rất nhiều nhưng lại khéo léo không đề cập đến thân phận thật sự của Thu Phong. Bởi chính Lục Nương cũng không tin tưởng Bạch

Vân cho lắm, ai biết được ả ta có là người của ai đó cài vào không. Chí ít hiện tại dù Thu Phong chưa tin dùng mình cho lắm nhưng Lục Nương không muốn lộ ra cái vô dụng của mình. Đúng như Thu Phong nói cô sẽ làm mọi cách để đưa Bạch Vân đến đây cho Thu Phong gặp nhưng không có nói là quy phục Bạch Vân dưới trướng dùm hấn, điều này cũng đồng nghĩa với việc hấn muốn làm điều đó cho nên Lục Nương chỉ có nghĩa vụ lôi Bạch Vân đến đây thôi là hết rồi.

Đêm hôm qua Lục Nương có tới tận nơi ở của Bạch Vân sau khi Bạch Vân băng bó vết thương xong. Mặc cho ban đầu Bạch Vân rất điên tiết không muốn gặp Lục Nương nhưng vì những sự kiện khó hiểu hôm nay, trước đó Bạch Vân lại nghe thêm một câu của Lục Nương khiến ả ta đồng ý chịu gặp Lục Nương. Nguyên văn câu nói của Lục Nương khi ấy “Muốn biết Thu Phong là ai không?”

Thu Phong là ai, từ đâu xuất hiện, tại sao hấn lại mạnh như vậy và trên hết tại sao Thu Phong lại xuất hiện bên cạnh Lục Nương. Có hàng đồng câu hỏi hiện ra trong đầu của các lão đại thành phố này sau cái ngày mà Thu Phong thể hiện sức mạnh trước tất cả lão đại tại đám tang Joseph hôm qua. Sau khi họ trở về họ liền lập tức điều tra thân phận của Thu Phong nhưng tất cả đều đã được bung bít bởi một cú điện thoại của Thu Phong. Thậm chí đến cả những mặt báo từng đăng bài khen ngợi Thu Phong đều gỡ hết hình ảnh của hấn xuống, chỉ còn lại những mẫu tin không có giá trị bởi chẳng có gương mặt của Thu Phong ở trên đó. Và cũng không ai nghĩ tới được rằng Thu Phong này đây chính là Thiếu Tướng Quốc Phong.

Vốn Bạch Vân cũng tò mò điều đó khi Thu Phong cứu ả, ả không nghĩ rằng một con người tự cao như Lục Nương lại dễ dàng tha cho ả. Nhất là người của Lục Nương không thể nào nương tay với mình được, điển hình như là sự tức giận của con Phương Ly kia là minh chứng rõ nhất cho Bạch Vân.

Ấy vậy mà Thu Phong làm hoàn toàn trái ý của Lục Nương. Chỉ một ánh nhìn của kẻ đó mà Lục Nương sẵn sàng bỏ qua cho mình, cho thấy tên Thu Phong đó không bình thường. Dầu vậy Bạch Vân vẫn không để tâm đến quá nhiều được, tình hình lúc đó có nhiều thứ khiến Bạch Vân phải lo hơn, nhất là mạng sống của mình.

Sau khi nghe câu đó qua điện thoại mà Lục Nương gọi tới lúc sau Bạch Vân mới suy nghĩ lại và đồng ý gặp Lục Nương.

Gặp được mặt Bạch Vân, Lục Nương chỉ nói đơn giản một số thứ đánh sâu vào trong tâm trí của Bạch Vân. Cô ta nói rằng trước giờ chưa bao giờ để ý đến Bạch Vân cả, dù cho Bạch Vân có ghét cô đến mức nào, cố tìm cách phá bĩnh cô đi nữa cô cũng không quan tâm. Chẳng ai lại đi để ý một con kiến cả, nếu con kiến cắn mình thì chỉ cần bóp chết đi là xong. Sau đó không một ai nhớ đến con kiến đáng thương đang cố chứng minh bản thân cả.

Nếu muốn làm đối thủ với một ai đó thì phải nâng đẳng cấp của bản thân mình lên một tầm ngang bằng hoặc hơn. Chứ thua kém như Bạch Vân chẳng thể bao giờ làm được. Lục Nương nói vậy khác quái nào đắm vào mặt Bạch Vân bằng lời nói.

Tuy tức giận nhưng Lục Nương nói đúng. Bản thân Bạch Vân chẳng có cái gì bằng Lục Nương cả, ấy vậy mà bấy lâu nay bà ta luôn cố gắng thể hiện điều gì đó cho Lục Nương thấy. Họa may đó cũng chỉ là sự ganh ghét của Bạch Vân đối với Lục Nương mà thôi, ganh ghét sắc đẹp, sự may mắn, tiền của.

Với lối suy nghĩ của Bạch Vân, bà ta chỉ nghĩ Lục Nương có được ngày hôm nay là nhờ vẻ đẹp của mình, chứ không phải bằng khả năng của mình. Bạch Vân xem thường điều đó.

Đáp lại cái suy nghĩ của Bạch Vân bằng câu nói “Tôi thích dùng cái đầu hơn” Lục Nương tự tin với cách nghĩ đó của mình. Minh chứng cho điều đó là khối gia sản của cô làm nên từ trước đến nay không phải hoàn toàn là do nhan sắc của mình, mặc dù một phần là cũng nhờ đến nhan sắc, nhưng điều đó không phủ định được sự thông minh của Lục Nương.

Sau đó Bạch Vân hỏi đến danh phận của Thu Phong là gì, Lục Nương chỉ nói rằng cô ta đang làm việc cho hắn. Theo như những gì Bạch Vân biết về Lục Nương, cô ta cũng không kém gì mình về cái sự kiêu ngạo, trước giờ chưa bao giờ phụ thuộc vào ai. Và Lục Nương cũng là một kẻ cực kỳ ghét đàn ông, vậy mà khi Lục Nương thú nhận với ả rằng cô ta đang làm việc cho một kẻ khác. Điều này làm Bạch Vân kinh ngạc đến không thôi.

Và câu nói quyết định khiến Bạch Vân có mặt ngày hôm nay từ miệng của Lục Nương “Nếu cô muốn đánh bại tôi, ít nhất muốn tôi để vào trong mắt thì gã đó có thể cho cô một cơ hội được cạnh tranh với tôi. Ngày mai hắn muốn gặp cô, đến hay không tùy cô. Nếu đến cuộc đời cô sẽ thay đổi, nếu không thì tôi không dám chắc được điều gì. Sắp tới tại thành phố này sẽ có một cuộc thanh trừng, chẳng còn ai cả đâu. Kể cả Huệ Nhan ...”

Xong câu nói vừa đe dọa vừa mở một con đường ấy, Lục Nương đứng dậy lắc cái mông xinh đẹp của mình. Tiger đi theo với thân phận là thuộc hạ của Thu Phong, Lục Nương nói rằng dưới trướng Thu Phong có hàng chục người có khả năng như vậy, trong khi chúng ta có một người đã là sự khó khăn.

Bỏ đi mà không nói rõ thứ mà người khác tò mò quả thật mà khó chịu. Cho nên hôm nay Bạch Vân đến đây một phần là tò mò, một phần là cô nghĩ bản thân nên tìm kiếm một cơ hội.

“Lý do tôi muốn gặp cô à? Tôi muốn cô làm việc cho tôi ... Đơn giản vậy thôi, cô nghĩ sao?”

Mang một gương mặt phè phỡn, Thu Phong nói chuyện với Bạch Vân như thể đây không phải chuyện của mình. Và trên hết coi Bạch Vân như một món đồ rẻ tiền, thích thì gọi đến không thì bỏ đi. Nhưng điều gì khiến hắn kiêu ngạo như thế.

“Chỉ vậy thôi?”

Giọng nói Bạch Vân có vẻ như chưa được ổn lắm, bởi ả ta gãy hết mấy cái răng, còn chưa đi trồng lại, nên khi nói chuyện còn hơi ngọng một chút.

“Chỉ vậy thôi!”

Thu Phong gật đầu xác nhận ý kiến của mình.

“Này!! Các người tốn công tốn sức kêu tôi đến đây chỉ để giỡn mặt với tôi vậy à? ... học học ...” Bạch Vân tức lên mà nói, vừa nói vừa thở vì sự tức giận của mình. Dừng một chút Bạch Vân lại nói tiếp

“Bà mày tuy không thể lực bằng chúng mày, nhưng thích chơi bà chơi cho tới cùng. Thích chó cùng dứt chầu chứ gì?”

Nói xong Bạch Vân dùng dùng đứng dậy trực tiếp đi ngang qua người Thu Phong. Đúng lúc này Lục Nương lại lên tiếng:

“Nếu là tôi cô đủ khả năng, là hắn cô không đủ đâu ...”

Lời nói chạm đến lòng tự ái của Bạch Vân. ả ta nổi gân lên quát thẳng vào mặt Lục Nương.

“Đời này của tao tao chỉ không lại hai kẻ ...”

“Đúng rồi đó ...”

“Hả? ...”

Chưa nói dứt lời Bạch Vân lại bị Lục Nương ngắt giọng.

À ta định nói hai kẻ, hai kẻ đó chính là ông trùm Nam và Bắc mới đủ khả năng khiến bà ta có mười cái mạng cũng chẳng là cái đình gì. Chứ ở trong cái thành phố này thậm chí là Huệ Nhan bà ta cũng không ngán, cùng lắm chơi một lần cho tới chết thôi. Một lần chơi lớn coi ai ngại ai, người dưới trướng Bạch Vân không hề thiếu.

“Mày nói cái gì Lục Nương?”

“Tôi chỉ nói một lần!”

Có vẻ như bản thân quên điều gì đó, quên mất cái mục đích mà mình đến đây cốt yếu để biết thân phận của Thu Phong, và tìm kiếm một cơ hội mơ hồ nào đó. Ấy vậy mà chỉ vài lời khích của kẻ kia mà ả đã dửng dưng bỏ đi quả thật là mất mặt.

“Cô ghét Lục Nương lắm đúng không Vân?”

Lần này đến Thu Phong lên tiếng, hấn quay người lại tự tin nhìn Bạch Vân nói.

Thay vì đáp lời Thu Phong, Bạch Vân chỉ gật nhẹ đầu đồng ý với việc nó. ả đang cố kìm nén sự tức giận của mình bằng cách ít phát ngôn.

“Vậy cô muốn một cơ hội để đấu với Lục Nương không? Một cơ hội cho cô thể hiện khẳng định bản thân. Tôi sẽ cho cô cơ hội đó. Nói muốn hoặc không. Và cô có thể rời khỏi đây, câu trả lời của cô sẽ quyết định vận mệnh của cô, tôi dám chắc điều đó!”

Lời nói ấy của Thu Phong một lần nữa khiến một con người cục súc như Bạch Vân phải suy nghĩ. Đó giờ ả ta cũng hay dùng cái đầu, nhưng dùng

đầu theo nghĩa đen là dùng đầu để đánh, vậy mà giờ ả ta lại phải dùng đầu để suy nghĩ.

Thật khó để nghĩ thông. Tiếp xúc với Thu Phong làm Bạch Vân lại nhớ đến hôm qua khi mà hấn cho cô thấy đàn em của cô đã phải chịu cực khổ vì mình đến thế nào. Mà chẳng mấy khi bọn chúng dám hó hé, một phần cô biết bản thân mình cũng là một đại tỷ quá nghiêm khắc, một phần mình cũng tốt với bọn nó thật sự.

Liệu Bạch Vân có đồng ý với lời nói mập mờ của Thu Phong. ả ta liệu có đánh cược cả mạng sống của mình vào việc này hay không? Lại một lần đầu tiên nữa có việc khiến Bạch Vân phải cân nhắc, trong khi từ xưa đến nay ả là một người quyết đoán hơn ai hết.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Giá Trị Cốt Lõi

Đôi khi con người ta ngộ lắm. Có những người hay phân vân vấn đề nhỏ nhất, lại sáng suốt quyết đoán những vấn đề lớn lao. Và cũng có những người quyết đoán vấn đề nhỏ nhất lại phân vân trên con đường của chính cuộc đời mình.

Bạch Vân vốn là một con người quyết đoán đến những vấn đề nhỏ nhất, thậm chí những vấn đề lớn đối với bà ta cũng không phải là vấn đề. Bởi ả ta chẳng để các vấn đề vào trong mắt, đụng thì giải quyết thôi việc gì phải suy đi tính lại nhiều làm gì. Đó là cách làm việc của Bạch Vân.

Ấy vậy mà hôm nay, Bạch Vân luôn tự tin trước những quyết đoán của mình trong quá khứ lại đi phân vân một điều mơ hồ. Cái mơ hồ ấy khiến Bạch Vân phân tâm nó cũng có cái lý do của nó.

Thu Phong không phải là một kẻ tầm thường, Bạch Vân khá chắc chắn điều đó. Bạch Vân tin rằng Lục Nương chẳng bao giờ đi phục vụ một kẻ tầm thường. Đến cả Duy Bạch Hồ một ông trùm đất Bắc còn không khiến Lục Nương chịu hi sinh thân mình hướng chi là kẻ khác. Vậy mà kẻ trước mắt đây lại làm được điều đó, hẳn ta cứ như thu phục được Lục Nương vậy.

Chưa bao giờ mà Bạch Vân thấy Lục Nương chịu thua kém một ai. Khi xuất hiện tại nơi này, dường như với kẻ trước mặt mình – Thu Phong. Bạch Vân cảm thấy Lục Nương như một kẻ dưới của Thu Phong vậy.

Dù cho lời nói của Thu Phong có mơ hồ đến thế nào đi nữa, Bạch Vân vẫn phải suy nghĩ. Hẳn ta không nói chơi, hẳn ta nói chắc chắn sẽ làm. Một

kẻ có thực lực cá nhân mạnh như thế kia, chưa kể đường như tên da đen Abid và kẻ từng đấu với ả là Tiger cũng là thuộc hạ của hắn. Một con người như thế nào mới có những thuộc hạ như thế này chứ.

Nghĩ đến đây Bạch Vân mới chợt nhớ ra lúc đầu khi bước vào căn phòng hình như thằng tây kia có gọi Thu Phong là thiếu gia.

Thiếu gia? Một danh từ chỉ được gọi trong những kẻ có gia thế cực lớn, một gia đình lắm tài nhiều của, thì đứa con của gia đình ấy có kẻ hầu người hạ gọi hắn là thiếu gia. Và để một tên có khả năng như thế này gọi tên kia là thiếu gia ... Vậy thì bối cảnh sau lưng hắn lớn đến thế nào chứ?

“Cô nghĩ sao? Hãy trả lời sớm đi ... tôi không có nhiều thời gian!”

Thu Phong lên tiếng hỏi thúc Bạch Vân. Thật sự mà nói hắn cũng muốn Bạch Vân nói ra câu trả lời càng sớm càng tốt, nhưng ả ta không như Lục Nương. Không thể nói nhiều được, chẳng may ả ta lỡ mồm ra ngoài mình buộc phải giết. Và đó là điều Thu Phong cũng không muốn.

“Tại sao lại là tôi?”

Thay vì trả lời cho Thu Phong, Bạch Vân lại hỏi, hỏi một câu hỏi y hệt Lục Nương hôm qua.

“Vì cô có giá trị”

Vẫn câu nói đó, bài cũ lặp lại. Vẫn câu nói hắn nói với Lục Nương hôm qua.

Nhưng nó lại rất đúng, chẳng thể tìm một câu nói nào thích hợp hơn trong hoàn cảnh này cả. Nếu người không có giá trị thì ta chẳng mời gọi người làm gì.

Tạo ra giá trị đó là cách con người tồn tại. Và chẳng có thần tiên hay thượng đế nào lại tạo ra một vật vô giá trị cả, ai cũng có giá trị của riêng mình, quan trọng là ít hay nhiều. Với Thu Phong có giá trị là hẳn phải xem người đó có giá trị như thế nào trong cuộc đời của hẳn, các kế hoạch của hẳn sau này trên con đường thống lĩnh cái vùng đất Bắc này.

“Vậy ... Giá trị của tôi có bằng con ả kia không?”

Một câu hỏi phải nói khá là bất ngờ. Câu hỏi này cũng khiến Thu Phong khá khó xử.

Nếu như nói thua kém Lục Nương chắc chắn Bạch Vân sẽ tự ái và rời khỏi đây, nếu như nói ngang bằng thì là xem thường Lục Nương, còn nói hơn Lục Nương thì điều đó chắc chắn là không thể. Bởi theo như Thu Phong nghĩ giá trị của Lục Nương cao hơn nhiều.

“Giá trị của Lục Nương đã cao hơn cô khi cô ta đã là người của tôi ... Tôi dám chắc cho cô một điều, khi tham gia với tôi, giá trị của cô sẽ được nâng lên. Cô sẽ có cơ hội so giá trị của mình với Lục Nương. Còn giờ tôi không dám chắc điều gì, chỉ chờ vào quyết định của cô ... Nào! Hãy nói cho tôi nghe quyết định của cô đi đại tỷ Bạch Vân?”

Với một con người khá là chậm tiêu như Bạch Vân, Thu Phong phải nêu ra rõ cái lợi và cái hại. Cũng như việc hẳn phải nói rõ ràng ra cho Bạch Vân, để cô ta hiểu lợi ích bên nào lớn hơn. Trên hết Thu Phong cũng muốn kích cái lòng tự tôn của Bạch Vân, bằng cách lôi Lục Nương ra làm chim mồi.

“Không cần phải kích tôi. Tôi tự biết nghĩ!”

Nói đến đây Bạch Vân lê lét cái thân thể tàn tật của mình xuống ngòai đối diện với Thu Phong. Đặt cái mông nặng nề của mình lên cái ghế Bạch Vân

cắm đầu vào suy nghĩ được mất.

Một chập sau, dưới áp lực của Thu Phong bằng cách liên tục gõ đều các ngón tay lên trên bàn. Nó như thể một cách tra tấn vậy. Cuối cùng Bạch Vân đưa ra quyết định:

“Theo anh tôi sẽ được những gì?”

“Những gì cô muốn!”

Thu Phong nhún vai trả lời cho có một cách nhẹ nhàng, nhưng lời nói lại mang tính chất khẳng định trong đấy.

“Tôi muốn lời con đàn bà kia xuống!”

Bạch Vân hung dữ nhìn chằm chằm vào Lục Nương mà nói với Thu Phong.

“Điều đó là không thể, bởi nếu cô làm việc cho tôi thì hai người sẽ là người một nhà. Và tôi không hề thích người trong nhà đấu đá nhau một chút nào. Nếu cô muốn gia nhập, cô phải củng cố cái tư tưởng này của cô trước.”

Giọng nói Thu Phong trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, hắn nói như vậy cố tình cũng muốn để Lục Nương nghe được. Dù biết Lục Nương chẳng bao giờ để Bạch Vân vào mắt, nhưng với sự ngạo mạn của Lục Nương thì chẳng nói trước được điều gì.

“Vậy tôi gia nhập chẳng có nghĩa lý gì ...”

“Cô sẽ khẳng định được giá trị của cô hơn Lục Nương nếu cô thể hiện được những gì hơn Lục Nương đang có. Tất nhiên là giá trị của ai lớn hơn người đó sẽ nhận về tương đương với những gì giá trị của mình thể hiện ra. Cô bỏ lỡ đồng nghĩa với việc cô chẳng bao giờ sánh bằng Lục Nương.”

Thu Phong chen ngang vào lời nói của Bạch Vân, ngăn ả ta nói nốt câu còn lại.

Căn phòng lại một lần nữa im lặng.

Sau một chập Thu Phong bèn lắc đầu nói:

“Có lẽ tôi nhìn nhầm người. Một người không biết nắm bắt cơ ...”

“Tôi sẽ theo anh!”

“Đây là sẽ quyết định đúng đắn nhất cuộc đời cô. Tôi cam đoan điều đó.”

Nói chuyện cứ như một thằng đa cấp, Thu Phong mỉm cười với sự tự tin tuyệt đối. Sau đó hắn đứng dậy quay sang nói với Lục Nương.

“Nói cho cô ta những điều cần thiết đi. Tôi sẽ đợi bên phòng ăn trưa!”

Dứt câu Thu Phong phải dứt đứng dậy bước ra khỏi cửa, Tiger theo đó im lặng đi sát bên Thu Phong.

Vốn hắn không muốn khoe khoang về thân phận của mình, việc đó chẳng có gì là thích thú. Nếu nói hắn ra bắt hắn đi khoe khoang về danh phận của mình thì què chết đi được, khác quái gì mấy thằng con nhà thế gia ăn chơi lêu lổng mà hắn từng biết đâu chứ? Nhắc tới cái này hắn lại nhớ đến đám bạn của hắn, trong đó có thằng Lâm Mập, thằng này nhà có quyền thế thật nhưng đi bô bô nhiều quá Thu Phong chẳng thích cho lắm.

Thêm nữa Thu Phong để Lục Nương lại giải thích cũng là để sau này hai người dễ làm việc với nhau hơn. Dẫu cho lý do khiến Bạch Vân đồng ý đa phần vì không muốn thua kém Lục Nương.

Thu Phong thích sử dụng một người có tính hiếu thắng như vậy. Có cái hại cũng có cái lợi, trước mắt cái lợi là hẳn đã tuyển dụng thành công Bạch Vân, còn sau này cái lợi ấy có thể là động lực để Bạch Vân không ngừng phấn đấu khẳng định bản thân và làm việc hiệu quả hơn dưới trướng Thu Phong. Cái hại cũng không kém nếu như Bạch Vân đi sai bước, chỉ cần Bạch Vân tham công nhận việc mình không thể làm để khẳng định bản thân trước Thu Phong lẫn muốn giá trị của mình cao hơn Lục Nương thì chuyện đó sẽ hỏng. Nhưng cái đó ít nhiều cũng để sau này khi xảy ra chuyện mới nói được, khơi khơi mà nói chẳng ai nghe đâu, phải để họ trải nghiệm và rút ra bài học của mình như vậy bài học lần lờ nói mới có tác dụng.

Đừng nhìn Lục Nương như vậy mà cảm thấy cô ta không tham công. Có đó, vấn đề ở đây là Lục Nương không thể hiện ra. Lục Nương cũng là một kẻ hiếu thắng không khác gì Bạch Vân, thậm chí cái lòng hiếu thắng ấy của Lục Nương còn hơn cả Bạch Vân gấp nhiều lần.

Qua ánh mắt khi này khi mà Bạch Vân đồng ý gia nhập, ánh mắt của Lục Nương dường như sắc bén hơn bao giờ hết. Bởi con kiến mà cô không thêm đập chết giờ đây nó đã có cơ hội để tiến hóa lên một tầm cao mới, nếu không cẩn thận thật sự Lục Nương có thể tự hại chính mình, biến bản thân thành một thứ vô dụng mất.

Con người chẳng có ai hiền lành cả, chỉ là họ có để ý đến những gì mình làm hay không. Lục Nương chẳng hề hiền, hiền thì chẳng sống trong cái giới giang hồ này làm gì.

Lúc này trong phòng ăn của tầng cao nhất Hồng Phận Nhan Lâu, Thu Phong đang được các cô em xinh đẹp phục vụ tận tình. Hời món, gọi món, nhiệt độ máy lạnh trong phòng đã vừa chưa, ghế ngồi có thuận không... Phải nói các cô gái này được Lục Nương huấn luyện kỹ đến thế nào. Điều đó cũng cho thấy Lục Nương cũng là một con người kỹ tính với phép tắc của riêng mình.

Sau khi những nhân viên phục vụ tại đây làm xong công việc của mình, Thu Phong bảo họ ra ngoài đi, hắn muốn một không gian yên tĩnh.

Bữa ăn trưa này kết thúc, tiếp đến sẽ là một cuộc chiến với băng của Nga Hoàng. Sau đấy đến Huệ Nhan. Công việc quá nhiều khiến Thu Phong chẳng có thời gian lo cho cuộc sống của riêng mình, hắn cũng chẳng nhớ đã bao lâu rồi chưa gọi về cho mẹ, cho Thiên Long để xem dạo này nó học hành sao rồi. Cũng đã vài tháng hắn không về nhà. Ngôi nhà vừa xa lạ, vừa quen thuộc ấy làm Thu Phong cảm thấy nhớ nhung. ‘Có lẽ xong việc ở đây nên về nhà một chuyến ...’

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Nga Hoàng Bị Bẫy!!

“Chết tiệt!!! Khốn khiếp!”

“Xoảng xoảng ...”

Trong một căn phòng bề bộn, tất cả đồ vật ở căn phòng ấy dường như bị ai đó phá hoại. Chậu cây, tivi, ghế sofa, thậm chí đến những bức tranh treo trên tường cũng không tránh được khiếp vạ lây. Và căn phòng ấy xuất hiện một kẻ trung niên với gương mặt dữ tợn – Huệ Nhan.

“Chúng mày thuê người kiểu đ*o gì mà để cả đám bị gông đầu lên đòn thế hả? Nói! ...”

Không khí căng thẳng tỏa ra từ căn phòng. Lúc này Huệ Nhan liên tục đập phá đồ đạc, vừa đập phá vừa mắng chửi vào mặt những tên đàn em của mình đang quỳ gối trước mặt hắn.

“Liên hệ thằng Nga Hoàng, thằng Khánh Trắng với con điên Bạch Vân ngay cho tao ... lũ chúng mày vô dụng chẳng làm được cái tích sự gì ... Học học!”

Hai con mắt Huệ Nhan đỏ ngầu lên, hắn tức giận chửi rủa xung quanh.

Bây giờ không phá được Lục Nương thì còn đợi đến khi nào, Mafia T.Rex mà để Lục Nương tiếp nhận hoàn toàn là chỉ có hỏng chuyện. Bây giờ lão già Huệ Nhan phải tìm mọi cách để phá bĩnh. Không phá được Lục Nương thì kéo người tới diệt hết băng Mafia T.Rex, coi còn ai giao địa bàn

cho Lục Nương nữa. Hai con sói không thể nào đối đầu được với bốn con sói.

“Đội đấy, trong hôm nay tao không dẹp cái băng Mafia T.Rex tao làm con tụi mày!!!”

Huệ Nhan vuốt những cọng tóc lốm đốm bạc của mình lên, hấn ngời một cái oạch xuống dưới ghế. Chưa bao giờ mà hấn tức giận như hôm nay, hấn đã bị sỉ nhục quá nhiều từ hôm qua đến giờ rồi, nhất định không thể tha thứ được. Không thể tha thứ đã đụng tới lòng kiêu hãnh của một con sói.

“Còn không mau rút ra ngoài???”

Thấy những tên thuộc hạ của mình còn chưa chịu lui ra làm việc, Huệ Nhan tức mình chửi rửa thêm một câu nữa.

Huệ Nhan không biết một điều là hấn đang chậm hơn người khác một bước, dù hôm nay hấn là kẻ bước trước.

Quận Thiên Lang 13h37p.

Không biết từ đâu ra một đám cháy ngúi trời, ngọn lửa phập phồng trong không gian nóng nực của buổi trưa. Một đám cháy lớn đến mức có thể thiêu rụi cả một nhà máy tại quận Thiên Lang này.

Nhưng có cái gì đó kỳ lạ. Không như những đám cháy thông thường, đám cháy này mang một hương thơm nhè nhẹ, khiến người khác ngửi vào có cảm giác thích thú, không khét như những đám cháy khác. Thật kỳ lạ, càng ngửi càng cảm thấy thích thú.

“Mùi này phê thật!”

“Bốp!” “Bịt mũi lại thằng ngu này, muốn phê à?”

Gần đám cháy ấy có một vài kẻ lạ mặt xuất hiện ở đây, tuy nhiên chỉ lạ mặt với Nga Hoàng thôi. Với Thu Phong thì ngược lại bởi đây là người của hắn. Nhóm người này được Thu Phong cử đi với một mục đích duy nhất – Đốt cần sa của Nga Hoàng.

Đúng rồi đó! Cái mùi thơm thơm đó chính xác là mùi của cần sa bị đốt lên. Cái mùi nhựa béo béo từ cái cây cần ấy phát lên tận trời. Dù cần sa chưa qua sấy khô, chưa đến mùa thu hoạch, nhưng đốt cả một rừng cần sa như thế này khiến cái chất nhựa ấy nồng hơn bao giờ hết. Bây giờ chỉ cần một vài người dân bình thường đi ngang qua cái đám cháy này mà đứng lại năm phút thôi thì mọi âu lo buồn phiền của người đó đều tan biến mất.

Bởi trong cần sa có một cái chất gọi là ‘Kệ mẹ nó’. Khi mà bạn hít cái chất nào vô, bao nhiêu buồn phiền, bao nhiêu stress đều tan biến trong một nốt nhạc. Bạn lo lắng vì không có tiền đóng tiền nhà, bạn lo lắng vì thằng giang hồ nào đó đang siết nợ bạn, bạn lo lắng con bạn học không giỏi? Bạn chỉ cần hít một hơi là bạn sẽ mặc kệ mọi thứ.

Và đó cũng là lý do vừa rồi có kẻ tính ngửi cái mùi này mà lại bị ngăn lại. Đang đi đốt rẫy cần sa của người ta, đốt xong rồi nhưng bị mắc kẹt ở đây không đi được, giờ mà hít cái chất nhựa này của cần sa vô có mà hỏng chuyện.

“Nhanh nhanh hỏi anh Phong coi người đã tới chưa?”

“Tao vừa gọi rồi ... Kiên nhẫn đợi chút đi”

“Không ngờ anh Phong mới vào băng không lâu mà chị Lục Nương lại chơi lớn như vậy. Thu Mafia T.Rex vào tay, đốt rẫy của Quỷ Lang. Quả thật lợi hại!”

“Chúng mày nói ít thôi, hạn chế ngửi cái mùi này càng ít càng tốt. Lát thằng nào mà phê phê đi nói chuyện với ông Phong có mà ông đấm cho vỡ mồm từng thằng.”

“Tao biết rồi ... Mà ngồi đợi thế này chán quá ... Nóng nữa”

“Yên lặng đi, coi tụi kia giải quyết đám cháy như thế nào ...”

Hơn chục đàn em của Phụng Tử lúc này đang lẩn trốn sau những vách đá lớn ở tận trên núi liền kề với rẫy cần sa của Nga Hoàng.

Phải nói một điều rằng Nga Hoàng rất thông minh khi chọn nơi để trồng cần sa. Hẳn lựa một nơi vừa là trung tâm của các nhà máy, và vừa sát vách núi. Chưa kể hẳn lại dựng tường rất cao cho những rẫy cần sa của hẳn, tuy nhiên phần núi hẳn lại để nguyên, bởi chẳng có ai rảnh mà tới cái núi này cả. Đường rất khó đi, rắn rết thì cả trăm con trên cái núi này, đi không cẩn thận vừa té chết vừa bị mấy con bò sát cắn chết nữa.

Và đây cũng là lý do khiến cho anh em của Phụng Tử băng bị kẹt lại. Cái rẫy này chỉ có một lối ra, bọn chúng lợi dụng tư cách là một kẻ mua hàng và muốn tới đây để xem hàng tươi, sau khi có người dẫn đến bọn chúng đã đánh ngất kẻ đó và bắt đầu hành động đốt rẫy của mình. Những can xăng vốn đã được Thu Phong cho người đột nhập vào chuẩn bị trước đó, Thu Phong cho chôn những can xăng xuống dưới mặt đất, hẳn để lại xăng trên chính những can xăng được chôn để làm dấu. Bởi cái rẫy này rất rộng chẳng ai rảnh mà đi kiểm tra cả một cái rẫy cả. Chưa kể rẫy cần sa này có hệ thống tưới tự động, hệ thống phun thuốc trừ sâu tự động, họ chẳng cần phải đụng tay máy, tới mùa thì thu hoạch thôi. Họa may còn có cách ba ngày đi kiểm tra tình trạng cây một lần, và hôm qua lẫn hôm nay không phải là ngày đó.

Đám cháy bốc lên nghi ngút phát tận trời cao. Thời gian trôi qua cũng đã hơn nửa tiếng, đám cháy vẫn không có dấu hiệu gì gọi là suy giảm, bởi lũ ngu của Quỷ Lang kia lại dùng nước để dập đám cháy trong khi người của Thu Phong lại dùng xăng. Như vậy chỉ có làm đám cháy lan ra xa hơn mà thôi.

Sau nửa tiếng cuối cùng Nga Hoàng cũng có mặt tại đây, hắn không tin vào được mắt mình, cả nguồn sống của hắn, cả gia tài của hắn. Hắn vừa mới dồn hết cả nửa gia tài của hắn vào đây vậy mà giờ chưa đến mùa thu hoạch đã bị cháy tanh bành.

“Tại sao?? Tại sao lại cháy được??? Hả?”

Nga Hoàng tức giận quay sang nắm cổ áo của Gia Hưng lên mà gào thét. Bởi đồng căn sa này là do Gia Hưng phụ trách, hắn phải chịu trách nhiệm cho chuyện này.

Gương mặt của Gia Hưng trở nên khó xử, hắn không biết có gì lại xảy ra như vậy. Hắn cũng không thể trách người của hắn được, bởi cách đây nửa tiếng hắn vừa đến đây xem xét tình hình những cái cây này, tuy chỉ xem sơ lược những cây gần hắn nhưng không hiểu có sao lại thành như vậy. Trời hôm nay cũng không nóng lắm, không thể nào dẫn đến cháy rừng được. Khó hiểu.

Nghĩ đến đây Gia Hưng chợt nhớ đến những kẻ lạ mặt lúc nãy.

“Em nhớ rồi đại ca. Khi nãy có hơn chục thằng tới đây xem hàng ... Em cho thằng Huy dẫn tụi nó đi ...” nói đến đây Gia Hưng trợn mắt lên quay sang quát tên đàn em sau lưng mình “Mau đi tìm thằng Huy, coi nó đâu rồi ... Khốn khiếp, không lẽ nó bị mua chuộc?”

Chuyện cũng đã lỡ rồi, Nga Hoàng giờ chỉ cảm thấy bức bối cho mình và suy nghĩ làm sao để dập cái đám cháy này bây giờ. Kêu cứu hỏa chắc chắn chết, như vậy cảnh sát sẽ tới và phát hiện đồng cần sa này thì hỏng. Tuy rằng hắn đã mua chuộc hầu hết cảnh sát của quận này, nhưng cảnh sát tinh nhuệ thì không. Ai biết được có người của BDP trà trộn trong đám cảnh sát khu vực hay không. Không thể gọi cứu hỏa được.

Mà đề vậy cũng không ổn, lỡ đám cháy mà lan lên rừng hắn cũng chết. Cháy rừng một cái chắc chắn sẽ bị đề ý. Nghĩ đến Nga Hoàng liền quay sang quát Gia Hưng:

“Mày cho người đến bìa rừng, làm sao thì làm đừng cho cháy lan đến rừng. Không là chết cả lũ!”

“Vâng đại ca!”

Gia Hưng tuân mệnh mà làm.

Đúng lúc Gia Hưng định giao việc cho đàn em của mình thì gã khi nãy được Gia Hưng cử đi tìm kẻ tên Huy quay trở lại với gương mặt hốt hoảng:

“Không xong rồi anh Hưng ... Tụi em thấy một cái xác ngoài rìa đám cháy, cái xác đó là của thằng Huy. Nó bị thui chết rồi ...”

“Cái gì?”

Mắt Gia Hưng tròn lên như không tin vào tai mình. Sau đó hắn tiếp tục gặng hỏi:

“Thế còn những thằng đến mua hàng đâu?”

“Dạ tụi em không thấy, chỉ thấy mỗi xác của thằng Huy ... Bây giờ tính sao anh?”

Nghe đến đây Gia Hưng trở nên trầm tư, sau đó hần bước lại bên cạnh Nga Hoàng báo:

“Đại ca. Mình bị chơi kế rồi ... Bây giờ làm sao?”

Hết thấy những gì Gia Hưng nói với đàn em của hần, Nga Hoàng nghe thấy hết. Hần lúc này cũng đang trầm tư. Một vài giây sau câu hỏi của Gia Hưng, cuối cùng Nga Hoàng lên tiếng đưa ra quyết định.

“Cứ làm như tao nói, cho người đến bìa rừng ngăn cản đám cháy. Cử thêm vài thằng nữa kiểm tra xung quanh đó coi có thằng nào không. Hỏi mấy thằng kia xem từ nãy đến giờ có thấy kẻ nào lạ mặt đi ra không. Nhanh lên!”

Ra lệnh một cách nhanh chóng, Gia Hưng lập tức tuân theo. Ít nhiều trong những tình huống như thế này Nga Hoàng không nóng nảy, hần ta cực kì bình tĩnh, bởi hần biết loạn sẽ chết. Trong tình hình này phải công nhận một điều Nga Hoàng rất sáng suốt trong cách giải quyết vấn đề của hần. Tuy nhiên người tính không bằng trời tính.

“Không xong rồi đại ca ... Cảnh ... cảnh sát tới!!”

“Cái gì?”

.....

“Ê!”

“Gì mà?”

“Hình như cái thằng bị mình đánh ngất ... nó còn nằm trong đám cháy thì phải?”

“Chết mẹ rồi ...”

Đám người của Phụng Tử bang đang nhàn rỗi ngồi sau những tảng đá sát vách núi tán ngẫu. Bọn chúng không rõ chuyện xảy ra phía dưới, chỉ biết là còn cháy mà thôi. Ngoài việc đợi điện thoại của đại ca Thu Phong ra thì bọn chúng chẳng có gì để làm. Và dường như ban nãy kẻ tên Huy bọn chúng đánh ngất đang còn nằm trong đám cháy. Những kẻ này đã gián tiếp gây nên một vụ giết người.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Quốc Thiên Mang Đến Sự Kinh Ngạc!

Ta lùi lại thời gian một chút xíu trước khi Nga Hoàng có mặt tại rẫy cần sa đang cháy của hắn.

Trong một căn hộ xuống cấp.

“Anh lại định đi đâu nữa?”

Giọng nói nữ vang lên từ trong căn hộ xuống cấp ấy, một căn hộ khá quen thuộc.

“Rẫy của đại ca bị cháy! Anh phải đi ngay bây giờ ... Em ở nhà ăn cơm trước đi, xong việc anh về ngay.”

Người đàn ông nói chuyện với người phụ nữ mang bầu một cách gấp gáp. Dứt câu hắn liền mở cửa lao ra ngoài, bỏ mặc người vợ bụng mang dạ chửa khổ cực vừa nấu xong bữa cơm trưa cho hắn.

Gã đó không ai khác chính là Quốc Thiên.

Một lần nữa Quốc Thiên phải cắn răng chịu đựng, hắn hận kẻ nào gây ra chuyện này. Hắn ghét những cuộc điện thoại gấp gáp như thế này, bởi vì như vậy hắn sẽ làm vợ mình buồn. Người phụ nữ đang mang bầu họ phải tránh mọi cảm xúc tiêu cực, hay xúc động quá lớn cũng vậy.

Hắn tự nghĩ không biết từ khi vợ mình mang bầu đến giờ hắn đã làm được gì cho vợ mình, hắn có khiến cô vui được ngày nào không? Bây giờ

không phải là lúc Quốc Thiên nghĩ đến vợ mình nữa, đại ca của hắn đang gặp chuyện, hắn phải có mặt ngay bây giờ với vai trò là thành viên cốt yếu của băng đảng.

Chỉ tội cô vợ Quốc Thiên. Bụng bầu tính đến nay đã là giữa tháng thứ bảy, chỉ hơn một tháng nữa thôi là sinh. Ấy vậy mà Quốc Thiên không hề quan tâm đến vợ. Không hẳn như vậy, chỉ là hắn nghĩ vợ mình chưa sinh nên cũng không sao.

Sau khi Quốc Thiên rời khỏi, cô vợ vác cái bụng bầu nặng nhọc bước về phía phòng ngủ. Cô cũng chẳng buồn ăn khi mà Quốc Thiên bỏ đi giữa chừng như thế. Đặt cái thân thể mang bầu nặng nề của mình lên giường, cô vợ Quốc Thiên nằm đấy mà khóc. Cô nàng khóc nức nở lên.

Cũng là một con người mồ côi như Quốc Thiên, cả cuộc đời này cô chỉ có dựa vào Quốc Thiên để sống. Nếu như Quốc Thiên gặp mệnh hệ gì cô không biết phải sống sao, không biết mình có nuôi nổi đứa trẻ này không. Nghĩ đến đó cô lại khóc ... mặc dù biết xúc động sẽ không tốt cho thai nhi, nhưng cô cảm thấy quá tủi thân. Chẳng có gia đình, chẳng có một người bạn, vợ của Quốc Thiên chẳng phải biết tâm sự với ai.

Vừa lao ra khỏi căn chung cư cũ kỹ Quốc Thiên ngay lập tức dừng lại. Bởi có chuyện xảy ra trước mặt hắn.

Cảnh tượng hàng chục con người nằm liệt dưới mặt đất, quần quai trong đau đớn. Quốc Thiên nhận ra những người đó. Chính là đàn em của hắn, bọn chúng vốn không dám lên chung cư chỉ dám đợi ở dưới này để đợi hắn ra vì sợ là phiền chị dâu đang mang bầu. Ấy vậy mà khi Quốc Thiên vừa xuất hiện đã thấy tất cả bị đánh trọng thương.

Nhìn vào các thuộc hạ thân tín của mình bị đánh, Quốc Thiên chua xót không thôi. Gương mặt hắn trở nên sắt lạnh, nhìn vào nhóm người vừa gây

nên chuyện này.

“Chúng mày từ đây tới? Người của ai sao lại gây chuyện trên địa bàn của tao?”

Giọng nói lạnh lùng của Quốc Thiên vang lên. Vừa nói hắn vừa bước lên chặn trước những tên đàn em đã bại trận của hắn. Một hành động quả cảm không sợ địch nhiều, đích thị là kẻ có bản lĩnh.

“Anh ... Thiên ... chạy đi ... là là ...”

“Là người của tao!”

Gã đàn em của Quốc Thiên kéo lấy ống quần của hắn, khó khăn kêu hắn chạy đi. Tại sao lại như vậy. Quốc Thiên nhớ rõ rằng bọn chúng biết rõ thực lực thật sự của mình, đám này tuy đông nhưng chưa chắc làm gì được hắn. Thì cùng lúc đó một giọng nói quen thuộc vang lên khiến Quốc Thiên nổi gai óc.

Kẻ lên tiếng chưa kịp xuất hiện Quốc Thiên đã biết rằng là ai:

“Là mày? Phongggggggggggg!!!!!!!!!!”

Quốc Thiên gào lên một tiếng, một tiếng thét chói tai. Không biết bằng cách nào tiếng hét ấy lay động đến tâm can của người khác, nghe tiếng thét ấy khiến những người có mặt tại đây cảm thấy tức ngực buồn nôn. Cũng phải thôi, sự tức giận của Quốc Thiên đã vô tình truyền nội công vào tiếng hét của mình, gần giống như một đòn sư tử hồng vậy.

Thân hình to lớn của Thu Phong dần dần hiện ra giữa đám người kia. Hắn vừa đi vừa ngoáy ngoáy một bên lỗ tai của mình, rồi nói với giọng điệu lười nhác:

“Lâu ngày không gặp mồm có vẻ to nhỉ?”

Không quan tâm đến lời châm biếm của Thu Phong, Quốc Thiên trừng trừng nhìn hắn căm phẫn nói:

“Tại sao mày lại đánh đàn em tao?”

“Chẳng phải mày muốn gặp tao hay sao?”

Thu Phong nhún vai nói như thể đó là việc đương nhiên. Sau đó hắn lại bồi thêm:

“Mà đâu phải tao đánh, bọn này đánh mà. Tao chỉ đến gặp mày thôi, tự nhiên đám đàn em mày đến kiếm chuyện ... tao đâu thể đứng yên chịu trận được đúng chứ?”

Lấy lại sự bình tĩnh, Quốc Thiên biết rằng không thể nào vô duyên vô cớ kẻ này lại xuất hiện ở đây. Hắn xuất hiện phải có lý do của hắn. Bỗng Quốc Thiên nhớ đến đám cháy xảy ra tại rẫy cần sa.

“Là mày ... mày là thằng cho đốt rẫy đúng không?”

Như để chắc chắn lời nói của mình là nhằm vô Thu Phong, Quốc Thiên chỉ một ngón tay trỏ thẳng vào hắn.

Thay vì trả lời câu hỏi của Quốc Thiên thì Thu Phong lại đứng đan hay tay lại phía trước, với dáng đứng ngông nghênh Thu Phong mỉm cười thật sâu. Một nụ cười khiến Quốc Thiên cảm thấy khó chịu.

“Thằng chó ...”

Hét lên một tiếng Quốc Thiên lao lên tấn công Thu Phong cách xa hắn hơn mười mét. Phía sau chân Quốc Thiên lúc này mỗi bước chân mà hắn đi

qua đều để lại một dấu ấn thật sâu dưới mặt đường bê tông khuôn viên của chung cư.

Hai đồng tử mắt Thu Phong dần to ra. Hắn ngạc nhiên tột độ. Bằng phản xạ nhanh nhất của mình Thu Phong hét to lên:

“Tránh xa tao ra!”

Dứt câu Thu Phong cũng lao đến Quốc Thiên với một tốc độ vượt trội hơn hẳn.

“Binh~~~”

Hai cú đâm được vung ra bởi hai kẻ Quốc Thiên và Thu Phong. Một tiếng trầm đục vang lên, Quốc Thiên văng ra khỏi người Thu Phong nhanh như cách mà hắn lao đến. Mọi diễn biến diễn ra quá nhanh khiến đám đàn em của Thu Phong không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó Thu Phong lại hét lên một tiếng nữa:

“Tránh xa tao ít nhất 20 mét!”

Song Thu Phong lại lao đến người Quốc Thiên với một tốc độ không tưởng.

Ban nãy khi mà Quốc Thiên và Thu Phong vừa sáp nhập vào người nhau, cả hai cùng vung ra nắm đấm, nhưng nắm đấm của Quốc Thiên chậm hơn Thu Phong một nhịp. Nắm đấm của Thu Phong đâm trọn thẳng vào mặt Quốc Thiên khiến hắn văng đi.

Đòn vừa rồi phải nói Thu Phong dùng đến bảy phần lực, lần đầu tiên có kẻ lãnh bảy phần lực của Thu Phong mà là con người có thể đứng vững được.

Trong khoảng thời gian lao đến Quốc Thiên thêm lần nữa, Thu Phong chỉ kịp nghĩ tại sao thằng này lại mạnh lên như thế? Bằng cách nào? Câu hỏi được đặt ra trong đầu Thu Phong, hắn vừa chiến đấu trong cái nghi hoặc ấy.

Bằng một sự tinh tế của dân võ thuật lâu đời. Thu Phong nhìn ra được bước chân của Quốc Thiên mạnh mẽ hơn trước, nếu thật sự mà Thu Phong đánh đòn đó của Quốc Thiên thì không biết lực đạo nó lớn đến nhường nào. Nhưng chỉ qua một lần tiếp xúc Thu Phong biết kẻ này còn thiếu một thứ, đó là tốc độ. Về mặt tốc độ Thu Phong phải nói là một chuyên gia, và hắn cũng là một chuyên gia trong việc đoán trước đòn đối thủ. Khi đối thủ chưa ra chiêu Thu Phong đã biết rằng đòn đó nhằm vào đâu.

Đó cũng là cái lý do tại sao Thu Phong có thể đánh được vài hiệp với một đệ năng giả bậc cao. Thậm chí kẻ có tốc độ siêu thanh như Master Speed ở thế giới kia cũng bị Thu Phong đoán trước được hắn sẽ làm gì.

Không chỉ riêng Thu Phong bất ngờ, mà chính cả Quốc Thiên cũng bất ngờ. Theo như những gì hắn nhớ gã Thu Phong này không hề nhanh như vậy, bởi lần trước giao đấu cách đây hơn tháng hắn nhớ rõ ràng hắn còn có thể né tránh và trả đòn với gã này. Vậy mà lần này hắn thất thế chỉ trong một đòn.

Và đó cũng là suy nghĩ nhất thời của Quốc Thiên thôi, cơ bản là hắn chỉ ngạc nhiên. Mà giải thích ra thì nó dài dòng.

Bị đâm văng ra Quốc Thiên té nhoài lộn vài vòng dưới mặt đất, tuy nhiên không hề đau như lần trước. Cái sự đau đớn này nó chỉ ngang bằng với việc Quốc Thiên đánh nhau ngoài đường phố với vài kẻ lạ mặt lúc trước thôi.

Nhưng Quốc Thiên lại lên mặt một điều là thậm chí đến cả những cây gậy sắt, những thanh đao chặt vào người hấn hấn còn không cảm giác một chút gì. Vậy mà lần này hấn lại thấy đau, chứng tỏ tên Thu Phong không hề tầm thường.

Chỉ vừa đứng dậy, Quốc Thiên chưa kịp nghĩ đến đó thì đã thấy Thu Phong tiếp cận mình.

Chẳng nói chẳng rằng Thu Phong dùng bất thành linh trước mặt Quốc Thiên dù trước đó hấn lao đến đây với tốc độ không tưởng.

Giật bản mình Quốc Thiên chỉ kịp vung một cú nắm đấm thẳng vào mặt Thu Phong thì bỗng nhiên hấn ta nghiêng người qua một bên.

Thu Phong vừa nghiêng người né tránh nắm đấm gấp gáp của Quốc Thiên song hấn liền hạ thấp người móc một cú đấm vào ngay ba sườn của Quốc Thiên.

“Thịch ...” Một tiếng vang nặng nề.

Cú đấm lực đến mức nhấc bổng cả người Quốc Thiên lên.

Quốc Thiên ngã nhoài ra bên trái Thu Phong bởi lực đấm của Thu Phong.

“Quái lạ?”

Đúng cái lúc này Thu Phong lại mất tập trung, dường như hấn cảm thấy có gì đó không đúng. Đấm vào người Quốc Thiên khiến hấn có cảm giác gì đó không đúng cho lắm. Tuy nhiên Thu Phong đang mải suy nghĩ thì lần này đến lượt Quốc Thiên.

Dường như chẳng hề hấn gì với đòn vừa rồi của Thu Phong, mặc dù dư chấn mạnh đến mức làm hấn vắng đi. Ngay lập tức Quốc Thiên lấy lại thăng bằng liền nhảy đến tung một cước vào đầu Thu Phong.

Dù cho bị phân tâm nhưng với một kẻ còn có thể né một viên đạn như Thu Phong thì Quốc Thiên quá chậm so với hấn.

Khi chân của Quốc Thiên chạm trúng được một cọng tóc trên đầu Thu Phong bằng một tốc độ không thể tin được Thu Phong hụp đầu xuống. Cùng lúc đó Thu Phong quay người má một cú hồi mã cước vào lưng Quốc Thiên.

“Păng ...”

Như con điều đứt dù Quốc Thiên lại một lần nữa vắng đi.

Ba lần liên tiếp Thu Phong dùng hết bảy phần lực của mình nhưng dường như nó không có tác dụng cho lắm. Cảm giác như đang đắm vào bao cát vậy khiến Thu Phong cảm thấy khó chịu cực kỳ.

“Thằng này từ khi nào lại khỏe như vậy?”

Nhìn vào cơ thể gầy gò đang lồm chồm bò dậy của Quốc Thiên. Thu Phong đang tự hỏi.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Thu Phong Vs Quốc Thiên!!!

“Ê mày ... Thằng đó còn là người không vậy? Nó ăn không biết bao nhiêu đòn của anh Phong rồi mà vẫn đứng lên hết lần này đến lần khác”

“Tao chịu ... mày nói ít thôi để tao xem anh Phong thể hiện, đánh đã mắt vãi, như phim vậy!”

Kể từ lúc Thu Phong đánh với Quốc Thiên cũng đã được năm phút. Năm phút ấy cứ như một tiếng vầy, Thu Phong luôn thể hiện những đòn đánh dứt khoát, chóng vánh và không kém phần đẹp mắt của mình.

Từ này đến giờ thật sự mà nói Quốc Thiên chưa thể nào đánh trúng Thu Phong một đòn nào cả. Ngược lại hết lần này đến lần khác hắn bị đánh bay đi. Tuy nhìn bên ngoài hắn đứng lên một cách dễ dàng như thế nhưng thật sự cơ thể hắn tê rần lắm rồi.

Tính cho đến giờ cuối cùng món võ có sử dụng nội công đầu tiên mà Quốc Thiên học đó chính là ngành công. Cũng may hắn học ngành công trước tiên, nếu không chưa kịp chạm vào người kẻ quái vật này có lẽ hắn đã nằm đo ván ngay từ cái lần đâm đầu tiên rồi.

Có một số định nghĩa rằng ngành công là luyện nội công cứng, quen thuộc nhất là những bài tập công phá, luyện tay chân cứng như sắt thép. Quá trình luyện tập khá gian khổ mới có thể đạt đến trình độ cao. Tuy nhiên bằng phẩm chất lẫn nhân phẩm cao của mình, Quốc Thiên luyện nó đến một mức độ có thể đối kháng với Thu Phong như lúc này đây.

Mặc dù hấn đã thử sức công phá của ngành công, tuyệt nhiên có thể đâm vỡ những tảng đá lớn một cách dễ dàng, nhưng chẳng có nghĩa lý gì khi mà không thể chạm vào được con người kia.

Quốc Thiên bắt lực lãnh hết đòn này đến đòn khác của Thu Phong. Hấn không thể ngờ là một con người đô con như thế lại có tốc độ lẫn sự dẻo dai đến mức không thể lường tưởng ra được. Dù cho Quốc Thiên dùng mọi cách để tấn công, khi gần trúng đích gã Thu Phong kia lại né được.

Tức mình Quốc Thiên hét lên một tiếng:

“Có giỏi công với tao này!”

Dứt câu Quốc Thiên cúi người đâm móc một cú bằng tay phải thẳng vào huyệt thái dương của Thu Phong. Một lần nữa Thu Phong lại hụp đầu xuống né tránh mặc cho hấn vừa chửi vào mặt gã.

Bằng một tốc độ khiến Quốc Thiên không thể tin được, sau khi Thu Phong vừa cúi đầu xuống né tránh thì một cú móc tay phải của hấn đã bị chặn lại bởi cú đâm vội vàng của Thu Phong.

“Cốp!!”

Một tiếng vang đau đớn cả tâm can. Tiếng vang lên của những khúc xương va chạm vào nhau. Đúng rồi đó, nắm đấm của Quốc Thiên va chạm trực diện với nắm đấm của Thu Phong.

Hai nắm đấm va vào nhau dừng lại trên không trung chừng vài giây sau đó cả hai người thu quyền lại. Cả hai đều từ từ đứng thẳng dậy nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Tám phần lực ...”

Thu Phong lẩm bẩm một câu. Hắn phải dùng đến tám phần lực mới trên cơ cái gã Quốc Thiên kia. Thật là một sự bất ngờ đáng có. Bởi từ khi hắn cho rằng bản thân đã hồi phục hoàn toàn theo cái kí ức của hắn, có lẽ hắn còn khỏe hơn cả trong kí ức sai lệch của mình. Ấy vậy mà lần này dùng hắn tám phần lực mới trên cơ được đối phương, một con người bình thường giống hắn.

Suốt từ lúc chiến đấu với Quốc Thiên đến giờ Thu Phong ngoại trừ dùng bảy phần tốc độ ra hắn cũng dùng bảy phần lực. Ấy thế mà bây giờ hắn không tự tin để đón nhận nắm đấm bảy phần lực kia của Quốc Thiên mà phải dùng đến tám phần lực mới chặn đứng được.

Như không tin vào cảm nhận của mình, Quốc Thiên cứ trợn to hai con mắt với vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào Thu Phong. Sau đó hắn lại nhìn vào đôi bàn tay phải vừa so đũa với Thu Phong.

Bàn tay của hắn run lên cầm cập vì đau. Từ lúc nãy đến giờ thật sự hắn chỉ hơi ê người, chỉ nhói một chút là cùng, nhưng giờ hắn thấy đau. Quá đau là khác.

Quốc Thiên cắn răng, hắn không tin, hắn không tin rằng hắn đã luyện được nội công mà thua cái kẻ trước mắt này.

Sự tức giận của Quốc Thiên phải nói là quá vô lý. Thu Phong một thân từng là đặc công chuyên nghiệp đứng đầu tổ chức đặc công ở quốc gia hắn khi ở thế giới bên kia. Một thân võ học này Thu Phong phải đánh đổi không biết bao nhiêu máu, mồ hôi và cả nước mắt để có được ngày hôm nay.

Bao nhiêu năm tháng ròng rã chiến đấu, đối mặt với cái chết không biết bao nhiêu lần để có một tinh thần thép, một sức khỏe, một kinh nghiệm đầy mình như hôm nay. Ấy vậy mà Quốc Thiên chỉ mới học ba cái nội công chỉ vỏn vẹn hơn một tháng mà đòi đánh thắng được Thu Phong.

Chỉ với việc cầm cự được với con quái vật Thu Phong đến mức này đã là một kì tích. Nhưng con người luôn tham lam, họ vẫn luôn nghĩ mình là nhất khi chưa gặp một cục đá ngáng đường. Và Thu Phong chính là một cái tảng đá to dùng để Quốc Thiên vượt qua.

Kìm nén lại sự tức giận, Quốc Thiên thở ra một hơi dài. Sau đó hấn tĩnh tâm giữa cuộc chiến mặc kệ cho kẻ thù có đứng trước mặt. Không lâu sau, đúng hơn chỉ ba giây sau đây. Hai con mắt Quốc Thiên đầy sự kiên cường.

Hấn lao đến Thu Phong. Dùng tốc độ không được thì hấn sẽ dùng sức mạnh để bổ trợ tốc độ. Đạp một cú cực mạnh lên mặt đất, khiến mặt đất nứt toác ra. Quốc Thiên bắn tới Thu Phong với tốc độ mà chính hấn cũng không kiểm soát được.

Nhưng vẫn quá chậm so với Thu Phong. Chuyển hình nhẹ nhàng một cái cả người Quốc Thiên như mất đi mục tiêu hấn vẫn tiếp tục lao đi chừng bốn năm mét hết đà mới dừng lại được.

Không bỏ cuộc, nhất quyết không thể gục ở đây, nhất quyết phải đánh bại Thu Phong, Quốc Thiên mới có thể rời khỏi đây đến ứng biến với Nga Hoàng.

Một lần nữa hấn lao đến tấn công Thu Phong bằng cách đó.

“Để xem giới hạn của mày ở đâu?”

Dứt lời đúng lúc Quốc Thiên lao đến Thu Phong liền nhích nhẹ người qua tránh né. Khi mà cả cơ thể Quốc Thiên vọt qua người Thu Phong chưa được một tác bỗng dung Thu Phong chụp lấy cổ chân của Quốc Thiên lại.

Lực bay của Quốc Thiên có nhanh có lực cỡ nào đi nữa vẫn bị Thu Phong chụp đứng. Mất đà Quốc Thiên bị Thu Phong giữ lại, chưa kịp tác

động của trọng lực kéo người của hắn xuống thì hắn lại bị Thu Phong lôi đi theo hướng ngược lại.

“Rầm ~~~”

Như quật một sợi dây, đó là cách Thu Phong quật người Quốc Thiên xuống mặt đất.

Từ phần bụng trở đi, tất cả đều va chạm trực diện với mặt đất. Sau đòn đó Thu Phong không tấn công Quốc Thiên nữa. Bởi đòn vừa rồi của Thu Phong khá là mạnh. Với sức của Quốc Thiên, hắn dám chắc rằng Quốc Thiên không thể đứng lên ngay được.

Đúng như những gì Thu Phong nghĩ. Quốc Thiên nằm bất động ở đây, chừng vài giây sau hắn cử động được một chút. Cố gắng gượng cái thân thể của mình nằm ngửa ra.

“Khụ khụ ...”

Lúc này Quốc Thiên cảm thấy bụng mình nóng ran, như thể có cái gì sắp trào ra. Bất chợt Quốc Thiên bật người dậy ngồi khoanh chân, làm Thu Phong cũng giật bắn người theo hắn. Gã cứ tưởng rằng Quốc Thiên sẽ tấn công mình thêm lần nữa.

Nhưng không. Thu Phong thấy Quốc Thiên bỗng dựng ngồi khoanh chân lại hai tay áp thành chuông, hắn bắt đầu từ từ vòng tay từ trên đầu vòng xuống dưới bụng. Chứng kiến chuyện ấy Thu Phong đang khó hiểu là thằng này làm cái quái gì vậy. Rồi Thu Phong chợt phát hiện trên đầu Quốc Thiên bỗng dựng không khí bị vặn vẹo như thể có sức nóng làm không khí trở nên méo mó vậy.

Bắt đầu dùng đến cảm nhận của mình, Thu Phong cảm thấy không khí đúng thật là có nóng hơn. Nhiệt độ đang tăng một cách bất thường, và kẻ

gây nên chuyện đó chính là gã ngồi trước mặt Thu Phong đây. Hắn làm những hành động kì lạ khiến Thu Phong khó hiểu.

“Thôi làm trò đi!”

Thu Phong cũng không có thời gian ở đây dây dưa với thằng này. Hôm nay bất ngờ như vậy là đủ rồi. Mục đích hắn đến đây cũng chỉ ngăn Quốc Thiên lại mà thôi.

Nếu như là hôm qua chắc chắn Thu Phong sẽ không làm vậy, bởi Thu Phong cũng chỉ cảm thấy Quốc Thiên thú vị. Cũng muốn cho hắn một cơ hội để so tài, nhưng sau khi nghe báo cáo từ Xuân Tiến và Quang Định về tình hình của Quốc Thiên.

Nên Thu Phong quyết định xuất hiện ở đây để chắc chắn rằng hắn phải đánh bại kẻ này để tránh gây hỏng chuyện của mình.

Dứt lời Thu Phong nhảy tới sút thẳng vào mặt Quốc Thiên đang ngồi thườn ở đó.

Một đòn bất ngờ, Quốc Thiên bỗng dưng mở mắt đưa hai tay lên trước ngực đỡ lấy cú sút của Thu Phong.

“Bịch!!!”

Như đá phải vào cái bánh xe cao su bằng lửa. Thu Phong một lần nữa sút văng Quốc Thiên, nhưng chân hắn lại cảm thấy nóng rực, lẫn tê tê ở ngoài da.

Quốc Thiên văng đi chừng ba mét thì ngã xuống một lần nữa với bộ dạng chật vật.

Thu Phong quyết định không để tâm nữa, hắn đã dây dưa với thằng này quá lâu. Sau này có dùng hắn không để sau này tính, bây giờ phế hắn trước đã, nếu dùng hắn đưa về Nam cho bố già chữa trị sau cũng được.

Nghĩ là làm Thu Phong quyết định sử dụng tận chín phần lực của mình.

Quốc Thiên thấy Thu Phong lao đến với một tốc độ không tưởng, hắn chỉ kịp hình dung ra nắm đấm của gã đó đang nhắm vào mặt mình. Ngay lập tức Quốc Thiên vận hết nội công còn lại trong người hắn dồn cả vào hai cánh tay.

“Cờ-rốp ...”

Một tiếng gãy xương giòn tan vang lên.

Quốc Thiên văng ra đau đớn không thốt thành lời. Hắn không còn cảm nhận được cánh tay của mình nữa. Lồng ngực của hắn nhói lên trong đau đớn.

“Oc ... “

Quốc Thiên ngã xuống, một ngụm máu ọc ra từ miệng hắn.

Dường như hắn chẳng còn sức nữa rồi. Tên quái vật này hắn không địch lại, gã đó quá mạnh.

Bỗng dưng Quốc Thiên thấy một điều gì đó khiến hai mắt của hắn trợn to lên vì hốt hoảng. Bởi hắn thấy một người đang đi qua đây với vẻ mặt lo lắng. Là vợ của hắn, người vợ đang mang bầu của hắn đang chạy về đây.

Lấy hết sức bình sinh Quốc Thiên hét lên:

“ĐỪNG LẠI ĐÂYYYYYYYYYYYY ...”

Hét lên trong cơn tuyệt vọng. Hai cánh tay bị gãy, kẻ thù đang ở trước mặt, người vợ bụng mang dạ chửa lại chạy đến đây. Nhất thời Quốc Thiên không biết phải làm sao.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Con Cá Lọt Lưới

Không biết từ lúc nào mà vợ của Quốc Thiên lại xuống đến tận đây. Hấn vốn đã không muốn đánh nhau ở đây bởi sợ vợ mình bắt gặp. Như vậy rất không tốt, thế nào cô ấy cũng xuất hiện cũng có chuyện. Nhưng Quốc Thiên lại không ngờ nhanh như vậy vợ mình đã biết. Lại còn xuống tận đây.

Hấn gào lên ngăn cản vợ mình chạy lại đây, như vậy quá nguy hiểm. Còn đứa con trong bụng nữa.

Dường như tất cả đều vô dụng, vợ hấn không thềm quan tâm đến lời nói của hấn, cô ta vẫn vác cái bụng bầu ấy mà chạy về hướng này.

“Đừng mà em ... Đừng lại đây ...”

Quốc Thiên cố gắng gượng dậy, hấn đứng dậy lao về phía vợ mình để đỡ lấy cô ta.

Nhưng cũng lúc này Thu Phong đang lao tới. Chính bản thân Thu Phong cũng không để ý rằng có một người phụ nữ mang bầu đang chạy về đây, hấn chỉ đang lăm lăm mục tiêu của mình là Quốc Thiên.

Đòn vừa rồi chắc chắn đã làm gãy tay của Quốc Thiên, nhưng Thu Phong lại thấy hấn đứng dậy chạy đi liền lao đến đánh gục hấn để tránh hồng chuyện.

Một mình ảnh ba con người đang lao đầu về nhau. Khoảng cách của Thu Phong là xa nhất, khoảng cách của Quốc Thiên và vợ mình là gần nhất.

Nhưng Thu Phong lại kéo gần khoảng cách với một tốc độ không tưởng.

Lấy một đà dài Thu Phong nhảy lên không trung một cước lao đến người Quốc Thiên. Bất chợt không biết từ khi nào trong hai đồng tử mắt Thu Phong hiện ra một hình ảnh một người phụ nữ mang bầu dang hai tay ra chắn trước mặt Quốc Thiên. Do gãy hai tay Quốc Thiên không thể cản vợ mình lại được, hắn không dám ôm người vợ sợ với tốc độ như vậy sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, nên né tránh thì lại bắt gặp đòn cước của Thu Phong lao tới nhắm vào hắn. Vợ hắn lại nhảy ra chắn trước mặt hắn bất thành linh. Con tim của Quốc Thiên như ngừng đập.

“Bỏ mẹ ...” một suy nghĩ trong đầu vừa xoẹt qua Thu Phong. Hắn đang ở trên không trung không thể nào tránh được. Họa may chỉ có thu cước lại nhưng cả người hắn vẫn lao trúng người phụ nữ mang bầu kia.

“ĐỪNG ANH HAI!!!”

Một giọng nói hét lên trong đầu Thu Phong. Tiếng nói lớn đến nỗi Thu Phong cảm thấy đầu óc mình choáng váng. Liên sau đó cả người Thu Phong như phản lại định luật vật lý, một đường thẳng đang nhắm đến người phụ nữ ấy bỗng dừng cả cơ thể Thu Phong nâng lên không trung một cách bất chợt khi chỉ cách một tấc nữa là trúng.

“Rầm ...”

Sự việc xảy ra khiến Thu Phong bất ngờ đến mức hắn còn không biết tiếp đất bằng cách nào. Cuối cùng cả người hắn ngã nặng nề xuống mặt đất gây nên tiếng động lớn.

Như chợt nhớ ra điều gì, Thu Phong liền quay người lại nhìn xem người phụ nữ mang bầu kia ra sao.

“Em em ... Tỉnh dậy đi em ...”

Quốc Thiên đau đớn dùng chút sức lực còn lại, cố gắng dùng hay cánh tay bị gãy của mình đỡ lấy cô vợ mang bầu.

“Tại sao ... tại sao em lại lao ra chứ? Tại sao em không nghĩ đến con ...”

Không biết từ lúc nào Thu Phong đã thấy người phụ nữ kia lặn ra bất tỉnh. Nhìn hình ảnh ấy Thu Phong cảm giác mình có lỗi nặng nề. Nếu như vì hắn mà một sinh mạng vô tội không được sinh ra trên đời ...

‘Đó là em trai của chúng ta, anh hai!’

Cái giọng nói khi nãy hét lên trong đầu Thu Phong lại xuất hiện trong đầu hắn một lần nữa nhưng với giọng điệu nhẹ nhàng, như thể thở phào vì một tình huống giật gân nào đó đã trải qua. Thu Phong giật bản mình, hắn bật cả người dậy, cả cơ thể căng cứng trong trạng thái chiến đấu cao nhất.

Thu Phong bắt đầu nhìn ngó xung quanh, sau một hồi xác định ngoài người của mình và những kẻ vốn đã có mặt ở đây từ lúc đầu thì không còn ai khác nữa. Nhất là trong phạm vi có ý đồ với hắn hoàn toàn không có.

“Chẳng lẽ mình tưởng tượng? Không, khi nãy ...”

Chợt nhớ lại cái trạng thái kỳ lạ lúc nãy khi mà hắn bỗng nhiên bị đẩy lên trời và rớt xuống đây. Trước đó như có người hét vào hắn điều gì đó. Hắn chỉ nhớ mang máng lần đầu như có ai kêu hắn là anh hai ... còn lần sau là hình như:

“Đó là em trai ... gì đó ... em trai của chúng ta?? Em trai???”

Như phát hiện ra một sự thật gì đó Thu Phong trợn to hai con mắt một mí của mình lên, hắn ngạc nhiên một cách ngỡ ngàng. Sau đó Thu Phong lấy điện thoại của mình ra vào mục hình ảnh trước đó.

Hắn có nhớ rằng bố già của hắn có một đứa con cùng cha khác mẹ, một đứa trẻ tên là Quốc Thiên và nó đang ở ngoài Bắc làm giang hồ. Vào mục hình ảnh Thu Phong mở ra bức hình mà bố già Nhất Phương gửi cho hắn trước đó hình ảnh của em trai rơi của mình.

Do quá nhiều việc nên Thu Phong chỉ có nhìn qua bức hình có một lần.

“Là nó?”

“Đúng vậy thừa thiếu gia ... Suýt nữa thì thiếu gia làm một chuyện động trời rồi ...”

Bỗng nhiên có một kẻ xuất hiện bên cạnh Thu Phong. Kẻ ấy xuất hiện ở đây tự lúc nào Thu Phong không hề hay biết, nhưng hắn biết người đó là ai.

Đình Thu cận vệ thân cận nhất của bố già Nhất Phương. Một dị năng giả cấp 4 hiếm hoi của đất nước này.

“Suýt nữa tôi đã thương em dâu mình, giết chết cháu mình và tôi đã đánh em trai tôi ...”

Tay Thu Phong run lên bần bật, hắn không dám tin vào mắt mình. Đứa em trai mà hắn rất muốn tìm kiếm sau khi hoàn thành công trong việc thống nhất lại hắc đạo thành phố Quảng Phúc. Chuyện chưa làm xong hắn đã tìm được em trai mình, em trai mình có vợ, còn sắp có cháu nữa.

Thu Phong cầm điện thoại mà tay run bần bật. Hắn bước đi với ánh mắt vô hồn đến trước mặt hai vợ chồng Quốc Thiên.

“Lạch cạch ...”

Run đến mức không cầm nổi điện thoại nữa, mặt Thu Phong nhăn nhúm lại với một cảm giác tội lỗi hơn bao giờ hết.

Quốc Thiên dường như chẳng quan tâm gì đến Thu Phong nữa, hắn cứ ngồi đó thất thần nhìn vào vợ mình, hắn biết Thu Phong đi lại gần hắn nhưng hắn cũng kệ.

Đến khi cái điện thoại của Thu Phong rơi xuống trước mặt hắn. Bỗng nhiên thấy hình của mình vào mấy năm trước nằm trong điện thoại của gã kia, Quốc Thiên giật mình trong cơn đau. Hắn từ từ ngược đầu lên.

Thay vì cái gương mặt kiêu ngạo như trong suy nghĩ của hắn, hắn lại thấy Thu Phong mang một gương mặt ảm áp. ảm áp đến lạ thường.

“Anh xin lỗi ~~~”

Giọng nói run bần bật của Thu Phong vang lên sau đó hắn cúi người xuống ôm lấy hai vợ chồng Quốc Thiên. Hai con mắt Quốc Thiên giật lên đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì kẻ thù của mình lại bỗng nhào vô ôm lấy mình.

Cả hai cánh tay đều bị gãy, lại phải ôm vợ mình, Quốc Thiên không còn sức đâu mà đẩy Thu Phong ra. Sau đó tự nhiên Quốc Thiên cảm thấy cơ thể vợ mình nhẹ đi.

Là Thu Phong bế vợ mình lên.

Quốc Thiên thấy vậy bỗng gào lên:

“Mày đưa vợ tao đi đâu ... Thằng chó trả vợ cho tao, cô ấy đang mang bầu. Mày không biết thương xót con người hả?”

Sự tức giận khiến Quốc Thiên không kìm chế được cảm xúc. Hắn chửi thẳng vào mặt Thu Phong mà chẳng suy nghĩ gì. Nhận những lời mắng chửi ấy Thu Phong chỉ đáp lại một câu.

“Anh mang vợ em đi bệnh viện. Em cũng đến đó đi, anh sẽ giải thích sau ...”

Nói đến đây Thu Phong liền nghĩ gì đó rồi lắc đầu, quay sang nhìn Đình Thu một cái: “Đánh ngất nó đi!”

“Hả - Hự ...”

Vừa hả lên một câu Quốc Thiên đã bị Đình Thu chặt vào gáy gây bất tỉnh.

Sau đó chừng năm phút, một chiếc xe đến và đón bốn người Thu Phong đi.

Đám đàn em của Thu Phong ngỡ ngác đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Bỗng dưng bọn chúng thấy một con đàn bà mang bầu chạy tới, rồi đại ca né nó. Xong cái té, té rồi tự nhiên có một ông chú nào xuất hiện như một vị thần mà không biết từ đâu ra bên cạnh đại ca Thu Phong. Xong một cái đại ca bọn chúng bế con bầu kia lên rồi đi mất, còn thằng Quốc Thiên gì đó thì bị đánh ngất xỉu rồi đưa lên xe.

Bỏ lại một bầu trời hỏi chấm trong đầu đàn em.

Đúng lúc không biết định làm gì khi tự nhiên đại ca bỏ đi mất thì bọn chúng nhận được điện thoại của Phương Ly giao việc cho bọn họ.

Cuối cùng những kẻ không nên biết thì cũng sẽ không biết dù chuyện có xảy ra trước mặt họ cũng không biết.

.....

Dù rằng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra nhưng Thu Phong vẫn có cách giải quyết.

Nửa tiếng sau tại bệnh viện lớn nhất thành phố Quảng Phúc. Đối với em trai và em dâu của mình, Thu Phong không hề keo kiệt. Hắn mướn hẳn hai phòng bệnh cao cấp nhất có y tá riêng chăm sóc cho họ.

Vợ của Quốc Thiên thì không sao, chỉ do quá hoảng sợ nên bất tỉnh và dẫn đến động thai. Tuy nhiên sau khi hồi phục sức khỏe tình hình của vợ Quốc Thiên và đứa con trong bụng đã ổn.

Sau khi nghe báo cáo về tình hình của vợ Quốc Thiên, Thu Phong thầm thở phào một tiếng. Hắn quay sang nói với Đình Thu đang đứng bên cạnh mình:

“Đừng cho Quốc Thiên rời khỏi đây, bảo nó ở đây cho đến khi tôi xong việc. Tôi không muốn khi quay lại đây mà không thấy nó, xin chú hiểu cho chú Thu!”

“Vâng tôi biết thưa thiếu gia. Cậu hãy cứ đi lo việc của mình, ở đây cứ để tôi lo ...”

Nhận được lời đảm bảo của Đình Thu, Thu Phong yên tâm gặt đầu rời khỏi bệnh viện để hoàn thành nốt công việc còn lại của mình.

“Giờ này chắc Nga Hoàng đang nằm trong nhà giam rồi ... Sao không thấy ai gọi điện báo nhỉ?”

Thu Phong nhìn vào đồng hồ lúc này đã quá thời gian mà bên biệt đội cảnh sát tinh nhuệ BDP báo cáo cho hắn.

Phải nói là nhờ mối quan hệ của mình, Thu Phong sử dụng mạng lưới quan hệ ấy để gọi cho cảnh sát BDP tại Quảng Phúc này đến điều tra và bắt giam Nga Hoàng. Chỉ cần làm xong việc đó là xong xuôi cái địa bàn của Nga Hoàng. Và trước đó Thu Phong cũng cho người tới đốt cần sa lần đàn em của Nga Hoàng ở bên ngoài đã bị người của Phụng Tử và Mafia T.Rex

chặn đánh cho nhập viện hết cả đám. Chỉ còn lại đám người ở rầy cần sa tốt hơn một chút, chúng chỉ bị bắt giam mà thôi.

Đúng lúc đang thắc mắc thì điện thoại của Thu Phong vang lên. Là người của BDP gọi cho hắn:

“Alo?”

“Thưa thiếu tướng ... ngài bình tĩnh nghe tôi nói ...”

Đầu dây bên kia lên tiếng với giọng nói của gã trung niên khá lớn tuổi, nhưng giọng của lão ta có vẻ không ổn, dường như đang rất run rẩy.

“Nga Hoàng đã trốn thoát!!”

“Cái gì???”

Thu Phong thất thố.

“Bằng cách nào?”

Sau đó hắn tiếp tục gặng hỏi gã trung niên ở đầu dây bên kia.

“Khi chúng tôi cho người đến đó, hắn đã trốn đi bằng đường hầm bí mật. Đường hầm đó là một hệ thống đường ray dẫn ra cảng. Sau khi ra cảng hắn đã trốn lên tàu tư nhân, chúng tôi đang liên hệ hải quân để cho người đuổi theo thừa thiếu tướng!”

Nghe xong Thu Phong cảm thấy khá là khó chịu. Hắn không ngờ Nga Hoàng một tên giang hồ chỉ bán cần sa để kiếm sống lại chơi đến vậy. Đầu tư cả một hệ thống đường ray ngầm để trốn thoát. Đúng là người tính không bằng trời tính, để một con cá lọt lưới. Không sao cả, tên này cũng không nguy hiểm lắm nếu so về khả năng của hắn gây nguy hại đến Thu Phong sau này.

“Thôi không cần đâu. Các người cực khổ rồi. Không cần liên lạc hải quân, để nó trốn đi. Ra lệnh truy nã toàn quốc là được. Đặt cả lệnh truy nã ở các sân bay toàn quốc luôn đi.”

“Vâng thưa thiếu tướng ... Vậy còn những tên đàn em của Nga Hoàng ngài tính như thế nào?”

“Cứ tạm thời bắt hết chúng lại. Tôi sẽ xử lý sau. Cực khổ cho ông rồi, tôi tạ ơn ông trước!”

Nói xong Thu Phong trực tiếp cúp máy.

Bây giờ chuyện của Nga Hoàng đã giải quyết xong, chỉ còn lại Huệ Nhan mà thôi. Giải quyết nốt thằng này là được yên tĩnh một thời gian.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Thành Chân Xuất Hiện ??

Mùa hè là cái mùa nóng oi ả, kèm theo những cơn mưa nặng hạt. Những cơn mưa ấy với vài người nó có thể bất tiện, khó chịu, nhưng với vài người chỉ cần một cơn mưa thôi cũng là một sự cứu rỗi cho cái tâm trạng tồi tệ của họ.

Trong một ngày hè nóng nực ấy, trời lúc này đã chập tối. Cơn nóng bức từ mặt trời vốn khiến người khó chịu nay đã không còn nữa. Thay vào đó trời dần chuyển mây, kéo đến một bầu không khí lạnh xua tan được phần nào cái nóng ban ngày.

Cơn bức bối không còn nhưng cơn người vẫn đang bức bối.

Quận T.Rex thuộc địa bàn của Mafia T.Rex. Ngay bây giờ trên khắp cả quận xảy ra các cuộc chiến lớn nhỏ giữa người với người.

Khu đô thị của người phương tây, một trong hai nơi xảy ra cuộc chiến lớn. Vốn ở khu đô thị này là do thành phố lập nên để cho những người dân tứ xứ trên khắp thế giới tản nán về đây sinh sống và làm ăn.

Khắp khu đô thị dành cho người phương tây luôn tràn ngập những quán ăn, nhà hàng, tiệm chụp hình, hay một siêu thị nhỏ. Họ dùng những đặc sản của quê hương mình để buôn bán làm ăn, thực khách chính là những người di cư như họ, và cũng có một số thực khách là dân bản địa muốn thưởng thức phong cách ăn uống của phương tây thì họ sẽ đến khu đô thị này.

Tuy là do chính quyền thành phố mở và duy trì trật tự, nhưng bọn chúng cũng ăn chia mổ xẻ với Mafia T.Rex về địa bàn, nếu không Mafia T.Rex sẽ phá tan nơi này.

Có cái lợi và cũng có cái hại, vốn những kẻ phương tây bỏ xứ mà đi, một phần là không sống nổi ở đó. Một phần cũng là những kẻ bại hoại bị trục xuất khỏi nước, đa số toàn những kẻ nhân cách tồi tệ, nhưng cũng có người này người kia. Thực sự mà nói nếu không có Mafia T.Rex bảo kê nơi này, thì không biết có bao nhiêu thằng cô hồn ăn chơi lêu lổng đến đây quậy phá. Khu đô thị phương tây này phải dùng một từ loạn để hình dung trước khi có Mafia T.Rex xuất hiện.

Ấy thế mà giờ chính nơi do Mafia T.Rex tự hào rằng ở đây được bảo an tuyệt đối lại bị những kẻ châu Á lạ mặt không biết từ đâu đến đến phá bình.

Giờ khắc này hàng trăm con người không biết từ đâu ra, vác dao, kiếm, mã tấu và những cây gậy đập phá hết mọi cửa hàng ở khu đô thị này. Quán cóc vỉa hè, cho đến nhà hàng sang trọng có bảo vệ. Cả người và của đều bị tang hoang.

Các anh em Mafia T.Rex phụ trách bảo kê nơi này chỉ có hơn hai mươi người đã bị chúng đánh cho tan tác nằm lê lết giữa đường không rõ sống chết. Ít người như vậy chủ yếu Mafia T.Rex tự tin rằng chẳng ai dám đến đây phá, cùng lắm chỉ có vài thằng khách ăn trượt gặp thì vài người trong bọn họ xử lý còn được, cần chi cho đông. Vậy mà giờ họ lại gặp quân số đông gấp mấy chục lần bên mình đập cho tan nát không còn một mống.

“Đập hết cho tao ... đốt hết cho tao!!!”

Một kẻ mang gương mặt châu Á hung dữ vung cây gậy sắt trên tay mà ghào thét. Sau đó không biết hắn lấy đâu ra một cái loa, hắn hét vào nó:

“Tao tuyên bố Mafia T.Rex tan rã, thằng trùm sò Joseph đã chết. Ai muốn được yên ổn đóng tiền bảo kê cho tao!!!”

Cứ thế vừa đi hấn vừa hô to khẩu hiệu Joseph đã chết, Mafia T.Rex tan rã. Những kẻ đi theo hấn vừa đi vừa đập phá như thể không coi luật pháp ra gì.

“Lách tách ... lách tách ... rào rào ...”

Như để oán trách một xã hội thiếu công bằng, ông trời đã đổ mưa như muốn nói lên nỗi lòng của những con người khốn khổ. Họ cùng cực, sang đất khách quê người, làm ăn sinh sống. Ấy vậy mà ông trời lại đối xử với họ không ra gì. Hết lần này đến lần khác cử người xuống để phá hoại kế sinh nhai của họ.

“Lách tách ... Tổng tổng tổng ...”

“Mưa rồi à ...?”

Bên ngoài khu đô thị của người nước ngoài, Thu Phong đứng trong một cái mái hiên dưới căn nhà của ai đó. Hấn đưa tay ra hứng những giọt mưa rơi tí tách rơi tay mình.

Quả thật mà nói tâm trạng hôm nay của hấn không được tốt. Xém chút nữa hấn đã đánh trúng hai mẹ con vợ của thằng em trai mình, nếu cước đó mà trúng không biết hấn còn mặt mũi nào để về gặp bố già mình nữa. Chẳng còn mặt mũi nào để nói sự thật với đứa em trai thất lạc kia cả.

Dẫu vậy cũng thật may rằng không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra. Hấn vẫn giải quyết được vấn đề, nhưng bản thân hấn cứ thấy bức bối, bức bực một cách khó tả.

“Được rồi ... Theo tao đi săn nào!!! “

Cầm lên được bỏ xuống được. Việc nào ra việc đó, Thu Phong hít vào một hơi thật sâu. Hét lên trong cơn mưa rào nặng hạt. Song cùng lúc đó hắn chạy thẳng vào khu đô thị của người nước ngoài.

“Lênnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn!!!!”

“Đập chết con mẹ tụi nó!!!!!!”

“Mày dẫn người chặn đường này .... Thằng kia dẫn người chặn góc kia, còn bao nhiêu theo anh Phong .....”

Thu Phong vừa chạy ra khỏi mái hiên, không biết từ đâu ra hàng trăm nhân mạng chia làm ba hướng đông như một đội quân xông thẳng vào khu đô thị người phương Tây.

Năm phút sau

“Cái chó gi vậy?? Người của Mafia T.Rex à? Không không phải ... là người của Lục Nương??”

“Thằng quái vật kia!! Chạy đi ... Hự ...” “Bịch ... tồm”

Đám người của Huệ Nhan sau khi bắt gặp đoàn người của Thu Phong bỗng trở nên hốt hoảng, nhất là khi chúng thấy hình bóng của Thu Phong. Một kẻ la hét vì biết mặt Thu Phong, hắn ta biết Thu Phong đáng sợ thế nào, hắn chưa kịp nói hết câu đã bị Thu Phong lao đến thực một quyền ngay bụng. Ngã xuống vũng nước mà bất tỉnh.

Gương mặt của Thu Phong trở nên hung dữ hơn bao giờ hết. Những giọt nước mưa rơi xuống mặt hắn, như thể thương tiếc số phận của những con người bị bọn này đánh đập. Bước vào đây một cảnh tượng Thu Phong không thể nào tin được.

Hình ảnh hàng trăm quán hàng đổ nát, cửa kính tang hoang, kẻ bị thương, kẻ thì sợ hãi ôm đầu một góc trông rất đáng thương. Dù rằng hắn cũng là một tay giang hồ nhưng hắn chưa bao giờ đánh một người mà không có lý do, hắn chẳng bao giờ chủ động kiếm chuyện với ai trước. Và trên hết không hiểu sao hắn lại đồng cảm với những người dân đen đang khóc lóc ấy.

Bỗng hắn nhớ về bà nội hắn, một người bà trong kí ức không biết có thật hay không. Hắn nhớ khi bé bà hắn cũng mở một quán cháo lòng vỉa hè, rồi cũng bị người ta đến đập phá chỉ vì không đóng tiền bảo kê cho bọn chúng.

Hình ảnh này gợi nhớ đến những kí ức không vui của Thu Phong khiến hắn trở nên khó chịu, vốn trước đó tâm trạng hắn đã không thoải mái.

“Đừng để thằng nào có thân thể lạnh lặn mà bước ra được khỏi đây ... Đánh cho taoooo!”

Mặt Thu Phong trầm xuống ra lệnh cho đàn em của mình.

Sau đó điện thoại hắn lại vang lên. Nhìn vào màn hình động lại những giọt nước lớn do cơn mưa này. Là số của Abid gọi đến.

“Thiếu gia!”

“Sao rồi?”

“Mấy thằng bên đây đã được người bọn em giải quyết ổn thỏa, cũng may là chị Lục cho người đến kịp thời ...”

“Ừm! Còn bên thằng Tiger tình hình thế nào? Bạch Vân có cho người đến hỗ trợ không?”

“Có thưa thiếu gia ...”

“Này đừng gọi thiếu gia nữa, tôi dặn cậu bao nhiêu lần rồi?”

“Dạ vâng thưa anh cả”

“Tôi nhỏ tuổi hơn cậu”

“Vâng thưa thiếu gia ...”

“Thôi sao cũng được ... Nửa tiếng nữa tập hợp hết người tại khu đô thị phương Tây. Bây giờ cần tuyên bố Mafia T.Rex chính thức dưới quyền của Lục Nương mới xong chuyện được. Cậu gọi cho Lục Nương đi!”

Thu Phong trầm tư suy tính một cái gì đó, hắn đang tập trung nói chuyện với Abid qua điện thoại thì lúc này hắn lại cảm thấy có người đến. Một bước chân nhẹ nhàng, hòa vào tiếng mưa, ồn ào nhưng lại yên tĩnh.

Từ từ quay người lại hắn thấy Lục Nương đang cùng bước đến với Phương Ly. Hai người mỗi người cầm một cái ô trên tay, bước đến phía Thu Phong một cách nhẹ nhàng.

Lục Nương khoác trên mình một bộ áo dài cách tân màu đen làm lộ ra vòng ngực đầy đà của mình. Như thể chứng minh mình có làn da trắng nõn như em bé, bộ áo dài màu đen ấy như thể tôn lên làn da cô một cách tuyệt đối. Tuy giờ trời đã đổ mưa, mặt trời gần lặn, ánh sáng chỉ có thiếu chứ không thừa, ấy vậy mà Lục Nương như một thiên thần sa ngã đầy sự quyến rũ xuất hiện trước mặt Thu Phong.

“Kính chào thiếu gia ...”

Giọng nói ngọt ngào của Lục Nương vang lên, lấn át ả tiếng mưa rào rạt, Thu Phong cảm nhận được giọng nói của một con người đầy mị lực ấy. Nhưng mặt hắn vẫn cứ trơ ra rồi nói vào điện thoại:

“Thôi khỏi Lục Nương đến đây rồi ... Trong vòng nửa tiếng tập hợp quân lực lại đây. Bắt hết mấy con tốt thí của Huệ Nhan lại luôn.”

Nói xong Thu Phong trực tiếp cúp máy.

“Thiếu gia như anh đứng dưới mưa không sợ cảm lạnh à?”

Bất ngờ Lục Nương không biết từ khi nào đứng bên hắn, thân hình hắn bây giờ ướt đẫm nước mưa.

Không biết có phải do hắn tưởng tượng hay không, có vẻ như Lục Nương đang cố tình câu dẫn hắn. Hắn vốn biết Lục Nương đó giờ rất là đẹp rồi, mà hôm nay Lục Nương lại nhẹ nhàng, tinh tế một cách đầy mỉa mai.

Tuy nhiên hắn lại nhớ về Nhược Y. Gương mặt hắn như thể bừng tỉnh lại nhìn Lục Nương nói:

“Lo đại sự, không lo được tiểu tiết! Bệnh chỉ là chuyện nhỏ, không giải quyết được vấn đề mới là chuyện lớn. Cả đời này chỉ vì vài chuyện nhỏ nhặt mà lại để tâm chẳng bao giờ làm được đại cuộc!”

Cúi gằm gương mặt đầy sự lạnh nhạt, Thu Phong cúi xuống nhìn Lục Nương đang cầm ô cho mưa cho hắn.

“ ... ”

Thu Phong nói như vậy khiến Lục Nương không biết trả lời như thế nào cho phải. Cô cố tình câu dẫn hắn, nhưng lại bị hắn bắt bẻ trong từng câu từ. Tên này khá. Lục Nương nghĩ thầm trong bụng như vậy. Thì lúc này Thu Phong lại lên tiếng:

“Thằng cáo già Huệ Nhan đào đầu ra nhiều người như vậy? Đám ở đây với đám ở địa bàn chính của Mafia T.Rex tổng lại cũng trên dưới hơn ngàn

người. Đã vậy hắn còn có vài trăm thằng bên địa bàn của mình, chưa kể những quán ăn nằm dưới sự kiểm soát của Mafia T.Rex và Phụng Tử cũng có kẻ đến phá. Tổng hết cũng hơn hai ngàn thằng, hắn kiểm ở đâu nhiều người như vậy, với cả thông tin những địa điểm mà chúng ta cai quản nữa?”

Một loạt câu hỏi Thu Phong đặt ra cho Lục Nương. Cô nàng này vốn là phụ nữ, xinh đẹp nên không thích đánh nhau làm hỏng nhan sắc của mình, nên Thu Phong giao nhiệm vụ cho cô nàng này tìm hiểu thông tin về Huệ Nhan dù rằng trước đó hắn đã cho Đình Thu điều tra trước. Hắn hỏi vậy cốt yếu muốn xem xem Lục Nương sẽ trả lời như thế nào.

“Một phần người của hắn một phần là thuê ở bên ngoài, những tay côn đồ các ké. Một phần là người của hắn, và người của Khánh Trắng. Khánh Trắng là một thằng ma lanh, dù hắn không đụng chạm đến ai nhưng hắn vẫn luôn nắm giữ thông tin của đối thủ. Kẻ làm được việc đó cũng không phải Khánh Trắng mà là Hùng Trắng là anh em đặc lực nhất của hắn.”

Tất nhiên những việc này Lục Nương vốn đã điều tra trước cái ngày xảy ra đám tang của Joseph. Cô ta đưa ra một giả thuyết trước đó rằng khi tranh chấp địa bàn của Mafia T.Rex, ai sẽ theo phe ai. Tuy có một vài biến cố nhỏ với việc xuất hiện của Thu Phong, như vậy kế hoạch của cô càng thêm hoàn hảo.

Có một điều Thu Phong không biết rằng Lục Nương không hề thu thập thông tin một mình. Cô còn nhờ một kẻ nữa, hắn cũng là lão đại của một băng đảng nắm giữ một quận của thành phố này.

Thành Chân lão đại Trúc Thanh Bang. Một kẻ lưu manh chính trực, có bản lĩnh khiến cả Lục Nương lẫn Huệ Nhan đều phải kính nể. Thậm chí cả con đàn bà khó ưa Bạch Vân cũng phải sợ Thành Chân vài phần. Không chỉ mạnh, Thành Chân lại là còn một kẻ có đầu óc hơn người. Nói thẳng ra hắn ta hơn Lục Nương về một vài mặt, như tính kế kẻ khác, hoặc nhận ra ai

đang tính kế mình. Nhưng về mặt kinh doanh hắn không phát lên như Lục Nương được. Mỗi người một điếm mạnh.

“Tôm tôm tôm ...”

Đúng lúc này Thu Phong lại nghe thấy tiếng bước chân trầm ồm đi về phía mình. Bước chân của kẻ đó bình đến mức mặt nước như thể không làm hắn trậ một nhịp nào.

“Thành Chân?”

Hai con mắt Thu Phong híp lại. ‘Tại sao kẻ này lại xuất hiện ở đây?’ một dòng suy nghĩ xoẹt qua đầu hắn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Tao Là Anh Mày!!!

“Xin chào cậu Phong! Rất vui khi được gặp! Tôi là Thành Chân.”

Bỗng dưng Thành Chân xuất hiện trước mặt Thu Phong, hắn ta niềm nở bắt tay mình.

Híp mắt lại Thu Phong thâm suy nghĩ, gã này đến đây, vào lúc này là có mục đích gì?

Đáp lễ Thu Phong bắt tay lại với gã, nhưng hắn lại nghĩ đến một chuyện gì đó rồi hắn nhìn sang Lục Nương bằng ánh mắt khó hiểu.

“Tôi chưa nói gì hết ... Tự hắn biết!”

‘Biết? Biết là biết cái gì?’ – Thu Phong nhú lông mày lại suy nghĩ.

Cái bắt tay giữa Thu Phong và Thành Chân còn chưa xong thì lúc này Thành Chân lên tiếng như muốn giải đáp thắc mắc cho Thu Phong:

“Xin lỗi vì đã điều tra cậu Nguyễn Quốc Phong ... Tôi biết thân phận thật của cậu!”

“Ồ?”

Ồ lên một tiếng, Thu Phong thu tay lại. Anh đứng đối diện Thành Chân nhìn hắn với một ánh mắt thích thú.

“Để nhận ra vậy sao?”

“Cậu rất nổi tiếng với tôi. Tôi là một fan hâm mộ của cậu!”

“Fan?” – Thu Phong khó hiểu nhìn Thành Chân.

Thành Chân nhún vai đáp:

“Trước khi cậu mất trí nhớ, cậu là một thiên tài quân sự, một quân sư nổi tiếng của quân đội. Các trận chiến do cậu chỉ huy ở trung đông quả thật tuyệt vời. Cậu không hề đi sai một bước trong lúc chỉ huy ... Tôi cũng là kẻ cuồng lịch sử, cuồng những quân sư thời kỳ thô sơ... và tôi cũng làm quân sư”

“Có ý gì nói thẳng ra đi?”

Ngắt lời Thành Chân, Thu Phong muốn một cuộc trò chuyện ngắn gọn. Bởi bây giờ đang là giữa cuộc chiến, hắn không có thì giờ cho những lời nói vắn vơ của Thành Chân được. Chính bởi vì gấp gáp như vậy Thu Phong lại quên mất rằng chuyện mình mất trí nhớ chỉ vài người trong cuộc biết, và hiển nhiên Lục Nương không hề nhắc đến chuyện đó.

Hắn tuy ngạc nhiên về gã này biết thân phận của mình. Nhưng như thế thì đã sao? Như hắn nói ban nãy, do mình quá nổi tiếng không tránh được việc có người khác nhận ra. Có lẽ mục đích Thành Chân tiếp cận mình không xấu, nhưng giờ không phải lúc.

“Tôi muốn được làm quân sư của cậu thừa thiếu gia Quốc Phong!!”

“Ồ? Được thôi ... Thành Chân đúng không?”

Gương mặt Thu Phong bỗng nhiên phởn ra, nhưng sâu trong đó là ánh mắt đầy sự thử thách dành cho Thành Chân.

Hắn thấy Thành Chân gật nhẹ đầu một cái, sau đó Thu Phong liền nói tiếp:

“Vậy anh Thành Chân! Nếu như anh giải quyết cục diện này ngay bây giờ tôi sẽ cho anh cơ hội. Anh có thể hợp tác với Lục Nương thế nào thì tùy ... Yêu cầu của tôi đơn giản lắm, quy phục thành công Mafia T.Rex sáp nhập vào Phụng Tử. Nhưng anh phải là người làm điều đó. Anh lo được không Thành Chân ? Nghe cũng đơn giản mà đúng không? Tôi đã hoàn thành gần hết rồi, anh chỉ cần làm nốt công việc còn lại!”

Nói đến đây Thu Phong hí mắt lại nhìn Thành Chân.

Nghe xong Thành Chân cúi đầu suy tư chừng nửa phút sau đó hắn ngược lên nhìn Thu Phong với một ánh mắt đầy sự tự tin:

“Được! Chuyện ở đây cứ giao cho tôi ... Tôi chỉ cần Lục Nương ra mặt để chủ trì đại cục, được mất tôi xin chịu trách nhiệm ...”

Không quan tâm đến cái trách nhiệm gì đó của Thành Chân. Thu Phong cũng nghĩ là hắn làm được dù rằng việc này nói sâu ra là hơi khó, nhưng cũng không khó lắm. Cùng lắm hắn không làm được thì Lục Nương lên tiếng là xong chuyện, chuyện đâu cũng vào đấy. Dù gì hắn cũng đã sắp xếp hết rồi. Căn bản hắn muốn thử Thành Chân xem một lão đại của băng đảng khác sẽ làm gì khi bỗng nhiên xuất hiện kêu gọi Mafia T.Rex sáp nhập hoàn toàn vào Phụng Tử và loại bỏ cái tên Mafia T.Rex vĩnh viễn khỏi thế giới này.

Đó mới là khó khăn cho Thành Chân. Còn đối với Thu Phong thì việc này nó như một quả cầu tuyết lăn theo cái lối đi của nó. Quả cầu tuyết này đã quá to rồi, nếu như không bị một tảng đá nào đó ngăn đường nó vẫn sẽ cứ lăn cho đến khi nào kết thúc cuộc hành trình của mình.

Thật sự mà nói Thu Phong chưa điều tra về Thành Chân nhiều lắm, con người này tuy nổi tiếng trong giang hồ Quảng Phúc nhưng đồng thời hắn cũng là một người kín tiếng về đời tư của hắn.

Nghe Thành Chân nói vậy Thu Phong gật đầu đáp:

“Vậy chuyện ở đây tôi giao lại cho anh! Tôi còn chuyện phải giải quyết.”

Nói xong Thu Phong quay mình bước đi.

Lục Nương âm thầm nhìn theo bóng hình ấy, cô biết hắn đi đâu. Nhưng cô không rõ hắn đang làm gì. Cô biết hắn có một quan hệ mờ ám gì đó đối với Quốc Thiên đàn em thân tín của Nga Hoàng và hắn suýt đánh trúng cô vợ bầu của Quốc Thiên.

Thu Phong chở cả hai người đó đến bệnh viện. Và hắn cũng mới từ bệnh viện chạy đến đây, giờ hắn lại giao việc cho Thành Chân rồi liền rời đi chắc chắn liên quan đến Quốc Thiên.

Cô cũng không rõ lắm về chuyện này của hắn, có lẽ Quốc Thiên có mối liên kết nào đó đối với Thu Phong chăng? Liệu mình đã bỏ qua điều gì về con người này? Trước giờ hắn bề ngoài tuy nhiệt tình với mọi người, nhưng thực sự trong thâm tâm của hắn, hắn chỉ làm nghĩa vụ của mình dựa trên lý trí, về mặt cảm xúc Lục Nương chưa thấy hắn thực sự quan tâm một ai.

Nửa tiếng sau Thu Phong có mặt tại bệnh viện nơi hắn đưa hai vợ chồng Quốc Thiên đến đây. Giờ này Thu Phong đã thay một bộ đồ mới, hắn không thể nào mặc bộ đồ ướt nhep mà đến đây được. Dù cho với em trai hắn hắn không cần giữ hình tượng, nhưng em dâu lại khác.

Tâm trạng bức bối khi nãy của Thu Phong không biết đã tan biến đi đâu mất. Thay vào đó một cái cảm giác lâng lâng vui sướng nhẹ nhẹ khi biết

mình sắp được làm bác, hấn sắp có một đứa cháu. Chẳng hiểu sao hấn lại có cảm giác vui như vậy. Cả cuộc đời hấn trong trí nhớ của hấn, hấn chỉ có thương tổn người ta, giết người kết thúc mạng sống của kẻ khác.

Chỉ duy nhất một lần hấn còn nhỏ, trong kí ức rất thật của hấn, hấn chứng kiến em trai Thiên Long của mình ra đời. Hấn lúc đó vui mừng biết chừng nào. Ấy vậy mà lần này thêm một lần nữa, hấn vừa tìm được em trai, vừa được thêm một cô em dâu và một đứa cháu. Vậy đứa cháu sẽ gọi hấn là bác?

“Ting!”

Tiếng thang máy vang lên. Thu Phong đã đến được tầng mà mình cần đến, mang theo cảm giác lâng lâng nhẹ nhẹ Thu Phong bước ra khỏi cửa. Nhưng vừa bước ra hấn bắt gặp một gót chân của ai đó đang giơ lên trời, bất ngờ cái chân ấy chẻ thẳng xuống giữa đầu hấn.

Như cũ! Bằng phản xạ thần kinh thép ngay lập tức Thu Phong chuyển hình tránh né.

Lực gió từ đòn chẻ chân ấy khiến bộ tóc chưa khô của Thu Phong phát lên nhẹ.

Hai con mắt Thu Phong trợn lên, hấn lập tức quay sang định hình xem kẻ tấn công mình là ai. Tim hấn đập mạnh, em trai và em dâu hấn đang ở đây, không lẽ nào ...

“Thằng chó ... thả vợ chồng tao ra!!!!”

Giọng nói quen thuộc của Quốc Thiên vang lên. Một lần nữa Quốc Thiên với hai cánh tay đang bó bột lao đến đá vào người Thu Phong bằng mười phần lực.

“Bụp!!”

Lần đầu tiên Quốc Thiên đánh trúng được Thu Phong. Một đập phải nói hết lực của Quốc Thiên, bao nhiêu sự bức tức, khó chịu Quốc Thiên dồn hết vào cú sút ấy. Nhưng!!

“Siết~~~”

Đòn đập của Quốc Thiên tuy trúng thẳng vào ngực Thu Phong nhưng có vẻ như Thu Phong không hề hấn dù lãnh trọn cả đòn đó. Thay vào đó gương mặt Thu Phong trở nên tức giận với thằng em cục súc này. Ngay tức thì Thu Phong một lần nữa nắm lấy cổ chân của Quốc Thiên mà siết lại.

Thu Phong không đánh nó nữa. mà thay vào đó lôi cái chân của hắn đi, kéo theo cái người của Quốc Thiên như một con cá mắc cạn. Hai tay bị gãy, một chân thì bị nắm, Quốc Thiên cố gắng dùng chân còn lại đập vào tay của Thu Phong nhưng không ăn thua. Thật sự mà nói không biết người của Thu Phong làm từ chất liệu gì mà lại cứng đến như thế.

Lôi Quốc Thiên vào chính căn phòng hồi sức của vợ hắn. Quốc Thiên lúc này đang dầy đàn đánh như một con cá, hắn la hét chửi rủa Thu Phong um xùm. Nhưng khi bước vô căn phòng này kéo theo hắn thì hắn lại im bặt. Bởi hắn biết đây là phòng hồi sức của vợ hắn.

“Giờ mới chịu im lặng à? Em trai?” – Thu Phong cúi xuống nhìn Quốc Thiên cứng đầu đã chịu im lặng nói.

“Em trai ... mày nói cái gì vậy? Ai em mày?” – Vợ mình thức giấc Quốc Thiên thều thào nói.

Thực ra khi này Quốc Thiên giật mình tỉnh giấc, hắn thấy tay mình đã được bó bột, nhưng vợ lại không thấy đau. Cuối cùng có một người đàn ông

lạ mặt nào đó, dắt hấn đến phòng của vợ hấn và ông ta lại gọi hấn là thiếu gia???

Đầu Quốc Thiên hiện lên một đồng dấu chấm hỏi. Hấn cố hỏi ông ta nhưng ông ta nhất quyết không nói, chỉ nói là hấn không được rời khỏi đây cho đến khi cậu Phong đến. Cậu Phong chính là tên Thu Phong đã làm hấn ra nông nổi này.

Quốc Thiên đợi vợ tỉnh dậy sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Hấn muốn nói cái gì đó với người đàn ông kia thì lại không thấy ông ấy đâu. Lúc này Quốc Thiên đang mãi ngắm mưa trong phòng hồi sức của vợ thì thấy bóng dáng của Thu Phong từ sân của bệnh đang đi lên đây. Tức mình Quốc Thiên canh me ở thang máy đánh bất ngờ hấn một trận, sẵn hỏi luôn hấn là ai.

Thì giờ thành ra thế này.

“Tôi bảo chú trông chừng nó cơ mà chú Thu?”

“Phụt!”

Quốc Thiên cảm thấy khó hiểu khi thằng to con kia bỗng nhiên nói chuyện gì đó hấn không hiểu. Rồi không biết từ đâu ra ông chú khi nãy nói chuyện với hấn lại bất thành linh xuất hiện trước mặt hấn, như xuất hiện từ không khí vậy. Hai con mắt Quốc Thiên trợn to lên như thể thấy người ngoài hành tinh.

“Thưa thiếu gia! Tôi vẫn ở đây quan sát từ nãy đến giờ.”

“Vậy à? Cháu chưa đủ trình độ để biết sự hiện diện của chú. Vậy mà chú để cho thằng em cháu đá cháu một cú như vậy?” – Thu Phong mở miệng ra cười đùa với Đình Thu bỏ mặc Quốc Thiên đang không hiểu chuyện gì diễn ra.

“Tôi nghĩ nhị thiếu gia Quốc Thiên chưa đủ trình độ để gây sát thương lên thiếu gia Quốc Phong đâu ...”

Như đáp lại lời trêu chọc của Thu Phong, lão già Đình Thu này cũng cười đùa lại.

“Này hai người đang nói gì vậy? Mày là ai hả Phong?”

Tự lúc nào Quốc Thiên đã đứng dậy, gương mặt hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Thu Phong.

“Tao là anh mày!!!” – Thu Phong quát lớn vào mặt Quốc Thiên.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Sự Thật Về Cuộc Đời Quốc Thiên !!

“Hả?”

“Hả?”

Hai mang đến sự ngạc nhiên vang lên trong căn phòng, một giọng trầm, một giọng trong.

Giọng trầm kia chắc chắn là của Quốc Thiên rồi, giọng còn lại thì chính là cô bầu đang nằm trên giường dưỡng bệnh kia – vợ Quốc Thiên.

“Anh hai của chồng?”

Mồm vợ Quốc Thiên há hốc ra như thể nghe một chuyện kinh thiên động địa nhất trên đời.

“Kìa vợ ... em tỉnh lúc nào?”

Vợ của mình bất ngờ tỉnh dậy trong sự ngạc nhiên. Quốc Thiên quen luôn chuyện Thu Phong tự gọi gã là anh trai hấn mà chạy lại bên người vợ. Hấn tính dùng tay đỡ vợ mình dậy thì chợt nhận ra hai cánh tay bị bó bột không thể cử động.

Nhưng hấn vẫn cố gắng dùng tay mình đẩy vợ lên trong đau đớn.

“Cạch ...”

“Ồ đây có cái nút mà?”

Thu Phong nhìn vào hành động của Quốc Thiên mà phì cười. Cái giường bệnh này chính ra có cái nút cơ bản nhất là nâng đầu giường lên cho người bệnh ngồi dậy. Việc gì phải đẩy cực nhọc như thế.

Dù vậy Thu Phong lại thấy thương thằng em này của hắn. Hành động quê mùa ấy chứng tỏ nó chưa bao giờ được tiếp xúc nhiều với công nghệ hiện đại dù sống trong một thành phố xa hoa lộng lẫy. Không biết thằng Nga Hoàng làm cái gì mà lại để đàn em của hắn khổ cực như vậy.

“Hừ!”

Quốc Thiên không quan tâm đến lời châm chọc của Thu Phong, thay vào đó hắn chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi quay sang nhìn vợ mình xem sắc mặt cô ấy đã khá hơn chưa.

“Khụ khụ ...Anh có thật là anh trai của anh Thiên không ạ?”

Ho khan nhẹ một tiếng, vợ Quốc Thiên dùng một cái giọng nhỏ nhẹ hỏi Thu Phong với một ánh mắt quan tâm.

“Đúng vậy. Anh là anh hai của nó, anh tên Quốc Phong! Em dâu! Em tên gì?”

Nhìn vào gương mặt tiều tụy thiếu sức sống của em dâu mình, lòng Thu Phong bỗng chua xót. Hắn thấy nét mặt của vợ Quốc Thiên rất đẹp, nhưng đã quá tiều tụy đến nỗi đôi mắt thâm quầng, hai má hóp lại trông rất yếu ớt.

“Dạ em tên Thảo ... anh thật sự là anh trai của anh Thiên? Có nhầm lẫn gì ở đây không anh? Anh Thiên nói anh ấy mồ côi từ nhỏ cơ mà ...”

Dù đang rất mệt mà Thảo vợ của Quốc Thiên vẫn cố gắng hỏi Thu Phong cho bằng được.

Thu Phong thở dài một tiếng sau đó hần nói:

“Sự thật mà nói anh với Quốc Thiên chỉ cùng cha, khác mẹ “

“Nói dối!”

Bất ngờ Quốc Thiên đứng lên hét vào mặt Thu Phong.

“Tao làm gì có bố mẹ. Từ lúc có nhận thức tao đã là một thằng bé ăn xin rồi. Người đời nuôi tao lớn, làm chó gì có bố mẹ?”

“Anh à ... bình tĩnh đi anh ơi ... em đau đầu ... khụ khụ ...”

Quốc Thiên đang nóng giận tột độ vì những lời nói vô lý của Thu Phong. Hần đang trong cơn tức giận thì Thảo người vợ của hần kéo áo hần vừa ho vừa nói với vẻ mặt mệt mỏi.

Nhìn cảnh tượng này Thu Phong cũng trầm lắng đầu. Ông già ầu quá, tại sao lại để mọi chuyện như thế này, lại để hần đứng ra giải quyết nữa mới chết. Đúng là đời cha ăn mặn đời con khát nước mà.

Cũng đành chịu thôi, ít nhiều Quốc Thiên cũng là em trai hần, cũng có nửa dòng máu giống hần. Hần không muốn bỏ mặc đứa em trai này và nhất là cô em dâu hiền thực kia.

“Bình tĩnh lại đi, nếu không muốn nghe tao nói thì để chú Thu nói!” tới đây Thu Phong dừng lại nhìn Đình Thu gật đầu nhẹ một cái.

“Đi ra ngoài đi, tôi không muốn nghe gì hết!”

Vẫn cái tật cứng đầu ấy, Quốc Thiên không hề tin lời nói của Thu Phong.

Tuy nhiên vợ hần lại lên tiếng một lần nữa:

“Anh Phong ... Chú! Hai người nói đi ạ, con muốn nghe!”

Càng tiếp xúc Thu Phong càng thích cái tính điềm tĩnh hiền lành này của em dâu mình, hân hỉ lòng gặt đầu rồi lại nhìn Đình Thu thêm lần nữa.

Biết ý Đình Thu lấy ra một cục đen đen gì đó. Rồi ông ta lấy ra con chip màu đen có vẻ là thẻ nhớ gắn vào cái hộp đen ấy. Sau đó Đình Thu đặt cái hộp trên bàn và tắt hết đèn đi.

Cái hộp ấy chính là một cái máy chiếu mini.

Hình ảnh dần dần xuất hiện trên không trung trước mặt hai vợ chồng Quốc Thiên.

Trong bức ảnh có hai người, Thu Phong nhận ra một người trong đó. Một gã đàn ông khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, để râu quai nón, gương mặt khá là đẹp trai đồng thời đó cũng là bố già Nhất Phương của Thu Phong lúc trẻ.

Còn người phụ nữ xinh đẹp kia không ai khác chính là mẹ Quốc Thiên.

“Đây là bố và mẹ cậu thừa nhi thiếu gia ... Bố cậu tên là Nguyễn Nhất Phương, mẹ cậu tên là Trần Thu Hiền. Cả hai người đã đi qua giới hạn sau một cuộc làm ăn chung, và mẹ cậu đã mang bầu cậu. Nhưng mẹ cậu lại không cho lão gia nhà chúng tôi biết. Thay vào đó sau khi sinh cậu ra bà ấy bỏ cậu ở bệnh viện. Rồi sau đó cậu được một gia đình nhận nuôi, nhưng gia đình đó lại bị người của Duy Bạch Hồ giết chết ... Khi có được nhận thức cậu trở thành một đứa trẻ lang thang, và chính lúc này lão gia nhà chúng tôi biết đến sự tồn tại của cậu ...”

Nói đến đây về mặt Đình Thu đờm buồn, ông ấy bắt đầu chuyển sang một bức hình chụp lên Quốc Thiên đi nhặt từng cái lon, từng miếng giấy để sinh sống, cậu đi xin ăn từng người từng người một. Sau đó hình ảnh lại

chuyển đến cảnh cậu bán hàng rong cho một người đàn ông mặc một cái áo khoác lông thú màu đen. Gương mặt ấy Quốc Thiên nhận ra, đó chính là ông chú cho hắn cả một xấp tiền khi bé và mua hết cả một rổ kẹo của hắn. Trong mắt hắn ông chú khi đó thật là ngẫu.

Và ông ta cũng chính là bố là cha của mình. Nhận ra được điều đó hai hàng nước mắt Quốc Thiên chảy dài ... giọng hắn run lẩy bẩy lên “ Tại sao ... tại sao ông ấy đến gặp tôi, mà ông ấy không đem tôi về ... tại sao vậy hả ... hả “

Càng nói giọng Quốc Thiên càng nghẹn lại. Hắn đã từng gặp bố của hắn rồi, ông ngay trước mặt hắn mà hắn lại không biết.

“Lão gia không muốn đưa cậu về bởi vì lúc đó chính cả lão gia cũng gặp nguy hiểm. Các tổ chức khủng bố ở Trung Đông đe dọa đến mạng sống của cả gia đình lão gia. Chính bản thân lão gia sau cái hôm gặp nhị thiếu gia không biết có thể bảo toàn mạng của gia đình hay không. Nên ông ấy mới đến thăm cậu lần cuối ...”

Nghe Đình Thu giải thích Quốc Thiên càng khóc, hắn ta lắc đầu qua lại liên tục sau đó gào lên:

“Vậy tại sao bây giờ ổn định rồi ông ấy không đi tìm bọn tôi? Tại sao? Tại sao tên này cũng là con ông, tôi cũng là con ông, khác gì nhau mà giờ tôi phải thế này? Ông làm nghề gì mà lại nguy hiểm? Hả?”

Một câu nói khiến đến chính cả Thu Phong cũng chạnh lòng, tuy vậy hắn vẫn im lặng để Đình Thu nói nốt phần của mình.

“Phía bắc có Duy Bạch Hồ. Phía Nam có Nguyễn Nhất Phương”

“Cái gì?”

Quốc Thiên ngạc nhiên tột độ, hẳn là ai mà không biết câu nói đó chứ. Hẳn cũng là một tay giang hồ đàn anh đàn chị. Tuy hẳn ở Bắc chỉ biết đến Duy Bạch Hồ nhiều hơn nhưng ông vua trong Nam không ai là không biết, Nhất Phương!

“Còn một số lý do nữa khiến ông ấy do dự không dám nhận cậu. Thứ nhất là sợ có lỗi với phu nhân mẹ của thiếu gia Quốc Phong. Bởi cuộc tình của mẹ cậu và lão gia chỉ là tình một đêm, nhưng bà ấy không nỡ bỏ cậu vì cậu đã có tim thai khi phát hiện rồi. Mà bà ấy cũng không nuôi được cậu nên mới thành ra cậu trở thành đứa bé lang thang ... Thứ hai là vì sợ hai người con trai của lão gia là đại thiếu gia Quốc Phong ở đây và tiểu thiếu gia nhỏ ở nhà Thiên Long sẽ không đồng ý, ông ấy sợ họ sẽ coi khinh cậu là đứa con rơi rớt. Ông ấy không đành lòng để chuyện xảy ra như vậy nên là ... Về lý do thứ ba cũng là lý do ông ấy không muốn đưa cậu về nhất đó là sự an toàn của cậu chưa chắc đã được đảm bảo khi về nhà. Thậm chí đến thiếu gia Thu Phong còn gặp nạn mà mất trí, thì sự an toàn của cậu đến lão gia cũng không bảo toàn được.”

“Người phụ nữ sinh ra tôi đang ở đâu?”

Giọng Quốc Thiên trở nên âm trầm, hẳn ngắt lời Đình Thu mà nói.

Lần này đến lượt Đình Thu thở dài. Ông ta cho máy chiếu chạy qua một hình ảnh nữa. Là người phụ nữ xinh đẹp mẹ của Quốc Thiên và một tên đàn ông với gương mặt dữ dằn.

“Mẹ cậu đã lấy Duy Bạch Hồ và bị hắn ta bóp cổ cho đến chết sau đó vài năm sau khi phát hiện ra bà ta đã sinh ra cậu. Duy Bạch Hồ cũng cho người tìm và giết cậu, tuy nhiên gia đình nhận nuôi cậu đã vì cậu mà chết. Gia đình ấy cũng chính là những thân tín của lão gia ... Và em gái tôi cùng em rể cũng chết dưới tay người của hắn ...”

Nói đến đây hai con mắt Đình Thu đỏ ửng. Một dòng nước mắt khề lăn dài xuống dưới gò má của ông ta. Đến lúc này Thu Phong chợt hiểu, thì ra đây là lý do Đình Thu muốn giết Duy Bạch Hồ là vì vậy. Hẳn ta có mối thù giết em gái của Đình Thu.

Quốc Thiên kinh ngạc thêm một lần nữa. Thảo nào Quốc Thiên có cảm giác thân quen với ông chú này, hẳn không hề có cảm giác ghét bỏ ông chú này một chút nào. Giờ hẳn cũng hiểu, ra là bấy lâu nay hẳn được bảo vệ, vì hẳn mà em gái ruột của ông ta chết.

“Sau đó lão gia không dám gửi người để chăm non cậu nữa. Bởi ông ta sợ Duy Bạch Hồ sẽ biết, sẽ nguy hiểm đến tính mạng cậu. Nên ông ấy cố tình để cậu thành một đứa trẻ lang thang, như vậy sẽ chẳng có Duy Bạch Hồ nào mà nghi ngờ được một đứa trẻ lang thang lại là con của lão gia.”

Nói tới đây Đình Thu liên tục chuyển đổi hình ảnh, những hình ảnh ấy là quá trình lớn lên của Quốc Thiên. Kể cả lúc cậu được mười mấy tuổi, được quân đội nhận nuôi, cũng một tay Nhất Phương nhờ ông ta chăm sóc cậu. Ông ấy hiện tại là cai ngục trưởng nhà tù IUI một trong số ít người luyện nội công còn sót lại trên thế giới này.

“Lão gia có phát hiện ra cậu là một thiên tài trong việc ghi nhớ và sao chép hành động. Dù cậu có giấu người ngoài đến thế nào ông ấy vẫn biết. Hàng ngày, hàng giờ vẫn có người luôn đi theo để bảo vệ cậu trong âm thầm ... Xuất hiện đi! Và cũng để tránh việc cậu bộc lộ tài năng ra ngoài.”

Vừa nói Đình Thu vừa hô lên một tiếng. Trong căn phòng chật chội không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm hai thân ảnh một nam một nữ khá xinh đẹp.

“Xin chào đại thiếu gia ... Xin chào nhị thiếu gia!”

‘Hai đứa quái này từ đâu ra vậy?’ – Thu Phong nhìn hai kẻ vừa xuất hiện mà suy nghĩ. Hắn không ngờ còn thêm người nữa ở đây? Vậy cuối cùng là còn bao nhiêu người nữa? Càng nghĩ Thu Phong càng cảm thấy thế giới này nguy hiểm tột cùng đối với người thường như hắn.

“Vậy ... từ đó đến nay ... ông ta vẫn quan tâm đến tôi? Vẫn nhớ đến tôi ... tôi xin lỗi ...”

Giọng nói Quốc Thiên trở nên nặng nề, hắn không biết nên vui hay buồn. Vì hắn mà ông chú trước hắn mất gia đình, vì sinh ra hắn mà mẹ hắn bị giết, vì hắn mà người bố của hắn đã khổ tâm đến nhường nào. Có lẽ hắn không nên có mặt trên cõi đời này từ đầu chẳng có chuyện gì xảy ra. Hắn cũng chẳng quan tâm cái chuyện mình là thiên tài gì gì đó.

“Cậu xin lỗi vì điều gì thưa nhị thiếu gia?”

Đình Thu đáp lại câu hỏi bằng một câu hỏi với giọng điệu hiền từ.

Lòng Quốc Thiên bỗng nhiên âm áp khi nhìn vào Đình Thu. Hắn bỗng nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Đình Thu. Vợ hắn theo đó cũng cố gắng xuống dưới giường để quỳ cùng hắn thì lại bị Thu Phong ngăn lại.

Bắt gặp cái lắc đầu của Thu Phong, Thảo liền dừng lại ngồi đó và chứng kiến mọi việc.

“Cháu xin tạ ơn chú. Vì gia đình chú, cháu mới được sống, sống đến ngày hôm nay mà cháu không biết người cứu mình là ai. Cháu xin lỗi chú ... Chú nhật ba lạy này của cháu gửi đến em gái chú, cháu thật tình xin lỗi vì cháu đã hại chết họ ...”

Vừa nói Quốc Thiên vừa dập đầu vừa khóc. Đình Thu đứng hình hết mấy giây, sau đó ông ta phản ứng lại liền lao đến đỡ lấy Quốc Thiên rồi vội nói:

“Nhị thiếu gia ... Cậu ... Cậu không cần phải làm như vậy. Bảo vệ cậu là trách nhiệm của gia đình chúng tôi ... Bởi không có lão gia chúng tôi đã chết từ khiếp nào rồi. Tất cả đều là nhờ lão gia, chúng tôi chỉ làm nhiệm vụ của mình thôi. Chúng tôi không oán trách cậu chủ hay lão gia, chúng tôi chỉ oán trách kẻ gây nên việc này ... Cũng may rằng chúng tôi bảo vệ được cậu, nếu cậu cũng chết, có lẽ bây giờ tôi cũng không còn đứng đây. Nhị thiếu gia cậu đứng lên đi ... Lão gia ngài ấy không muốn thấy cảnh này đâu ...”

Là một đứa trẻ hiểu chuyện, Quốc Thiên biết được biết mất. Hắn liền đứng lên cúi đầu thật sâu trước Đình Thu. Vài giọt nước mắt của hắn bắt đầu rơi xuống tấm thảm khô cằn của phòng bệnh.

Cảnh tượng ấy khiến Thu Phong vừa tự hào vừa buồn và cũng vừa căm phẫn. Hắn tự hào vì em trai hắn không phải là một đứa cứng đầu như hắn tưởng. Hắn buồn là vì em gái Đình Thu bảo vệ Quốc Thiên mà chết, hắn bây giờ càng có thêm lý do để giết chết Duy Bạch Hổ. Kẻ đã giết chết mẹ Quốc Thiên và em gái của Đình Thu.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Cuối Cùng Là Chuyện Gì ?

Ngày hôm sau. Sau cái ngày có hàng đồng biến cố lớn xảy ra với một vài người. Trong đó có Thu Phong, Lục Nương, Thành Chân thậm chí gần như cả toàn bộ hắc đạo tại thành phố Quảng Phúc này.

Hồng Phận Nhan Lâu. Một nhà hàng được mọc lên không chỉ phục vụ cái ăn, thậm chí còn phục vụ nhu cầu thiết yếu của đàn ông nếu như gã đó có đủ tiền lẫn quyền thế nhất định.

Nhà hàng của Lục Nương nổi tiếng lên là vì nhan sắc của nhân viên, nhưng không thể không nói đến thức ăn ở đây. Tất cả đầu bếp tại Hồng Phận Nhan Lâu này đều là do một tay Lục Nương tuyển chọn từ chính những đầu bếp giỏi ở thủ đô về. Cái hay của Lục Nương là có cả một số đầu bếp bình dân nấu ăn cho những khu ổ chuột tại thủ đô, có tài nhưng không phát triển nổi cũng được Lục Nương phát hiện và đưa về. Nhờ lời lẽ, tiền tài thậm chí là mị lực của mình, Lục Nương có trong tay vô số đầu bếp giỏi trong cả nước.

Cũng nhờ vô số đầu bếp đa dạng như vậy, Hồng Phận Nhan Lâu của Lục Nương luôn luôn có món mới do các đầu bếp thử nghiệm và đưa ra thực đơn.

Một nơi có thức ăn ngon, gái đẹp, phục vụ tận tình, dịch vụ tuyệt vời như thế thì ngại gì mà chẳng đông khách. Vốn ở nhà hàng này chỉ phục vụ những thực khách từ trung lưu trở lên, đúng ra là có tiền mới được hít mùi thơm. Tuy nhà hàng của Lục Nương không đăng ký sao như những nhà

hàng cao cấp khác nhưng theo giới ẩm thực nhà hàng của Lục Nương được đánh giá là 5 sao.

Ấy vậy mà trong Hồng Phận Nhan Lâu bấy giờ lại xuất hiện cả ngàn thực khách với bộ mặt bặm trợn, giang hồ, dữ dằn đến đáng sợ. Chỉ có một sự khác biệt so với bình thường rằng có vẻ như họ lại rất vui mừng, một niềm vui huân hoan nào đó khiến họ trở nên như vậy, mặc cho có những kẻ tay chân đang băng bó, người chống nạng, người ngồi xe lăn. Một khung cảnh loạn đẽ hình dung cho một cái nhà hàng hạng sang bậc nhất thành phố Quảng Phúc này.

Cái gì cũng có lý do của nó. Tất cả những kẻ này không ai khác đều là thành viên của Phụng Tử - Mafia T.Rex – Liên Hoa Bang à thậm chí còn có Trúc Thanh Bang của Thành Chân.

Cớ sao bốn băng đảng lớn của Quảng Phúc lại tụ tề về đây như vậy. Lý do rất đơn giản, là vì một người, hần tên Thu Phong.

Ngày hôm qua có một gã được giao nhiệm vụ, và gã đó hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình. Thậm chí hôm nay hần còn có một mục đích lớn hơn, đầu nhập cho kẻ được gọi là quân vương trong tương lai.

Hôm qua sau sự kiện của Nga Hoàng, Thu Phong phát hiện ra Quốc Thiên chính là em trai của mình. Chuyện ngoài ý muốn ấy phải nói nếu không cẩn thận nó sẽ phá tan mọi suy tính của Thu Phong và Lục Nương từ trước tới giờ. Nhưng may thay Thu Phong không phải là vấn đề mấu chốt trong công cuộc lần này. Hần giống như chỉ là một chất xúc tác gây ra chuyện này, như kiểu là người đứng sau giật dây vậy, nên việc hần ra mặt hay không cũng chỉ khác biệt ở chỗ dẹt hoa trên găm mà thôi.

Hàng chục yếu tố khác nhau cấu tạo thành một kết quả. Tuy nhiên đích đến của nó vẫn là một – kết hợp hai băng Mafia T.Rex và Phụng Tử lại làm

một, đó là mục đích của Thu Phong trong ngày hôm qua. Nhưng chuyện đó lại được một kẻ tên Thành Chân bẻ sang một hướng khác, vượt cả ngoài mong đợi của Thu Phong.

Như đã nói mục đích vốn ban đầu của Thu Phong ngày hôm qua chỉ là kết hợp Mafia T.Rex và Phụng Tử lại với nhau. Vậy mà giờ khắc này trước mặt hắn có hàng ngàn người từ bốn băng đảng khét tiếng tụ tề lại với nhau với gương mặt vui vẻ. Nụ cười hớn hở mà cảm nhận tiệt tùng.

Thu Phong được Lục Nương gọi đến đây cũng để tham gia bữa tiệc này. Duy nhất hôm nay Hồng Phận Nhan Lâu không tiếp thêm bất cứ vị khách ngoại lai nào nữa. Trừ những tầng dành cho khách VIP, bởi họ là người của giới thượng lưu Lục Nương không thể nào làm mất hứng họ được. Và lại thang máy đi lên tầng VIP phía trên nằm biệt lập với cái sảnh tầng một này.

Mang một tâm trạng khó hiểu, lẫn kiên nhẫn và tò mò Thu Phong ngồi đợi trong một căn phòng tiếp khách cùng với Phương Ly. Hắn đang không hiểu Lục Nương và Thành Chân đang làm cái gì, cả Bạch Vân nữa, thậm chí đến hỏi cả Abid và các tên hộ vệ của hắn, dù cậy miệng cỡ nào vẫn không ai nói một câu gì. Chắc chắn có điều gì mờ ám, Thu Phong buộc miệng nói với Phương Ly.

“Cái tụi thằng Chí Khải dạo này sao rồi Ly?”

“Tách tách ...” “Hửm?”

Cô nàng vô tư Phương Ly kia đang ngồi bắt chéo chân cắn hạt dưa và bấm điện thoại với phong thái ung dung vui vẻ. Bỗng dưng bị Thu Phong hỏi đến cô ta giật bắn mình như thể đang giấu điều gì đó.

Từ khi Thu Phong được Ngũ Tỷ chuyển giao như một món hàng cho Lục Nương, trước đó Thu Phong có dặt theo anh em của mình hồi mới vào

đây mà kết thân được. Đó là bọn Chí Khải, Nhật Huy, cu Cường, Minh Sang cùng một số kẻ quyết tâm theo Thu Phong đến đây.

Quả thật mà nói dạo này Thu Phong có bỏ rơi họ, hẳn dường như không còn nhớ đến đám người Chí Khải nữa. Bởi khi chuyển đến đây họ lại được Lục Nương giao cho Phương Ly, nằm dưới quyền của Phương Ly để Phương Ly kiểm soát. Còn Thu Phong sẽ có những đàn em mới dưới quyền của mình.

Kết quả đám người Chí Khải cũng chẳng phản đối gì, bọn chúng dưới quyền Thu Phong cũng được mà dưới quyền Phương Ly lại càng tốt. Ngoài việc đánh đá ra thì Phương Ly khá đẹp, ngực lại bự. Ngu gì mà đám Chí Khải nằng nặc đòi theo Thu Phong, dẫu sao Phương Ly cũng đối xử tốt với họ từ sau lần Thu Phong thể hiện bản lĩnh của mình ra.

Nghe nhắc đến đám người Chí Khải chứ không phải là về việc kia Phương Ly thầm ôm bộ ngực quá khổ thở dài. Sau đó cô chỉ ra ngoài cửa:

“Bọn nó hả, đang ở ngoài đấy ... “

Phương Ly chưa kịp dứt câu Thu Phong đã tự động mở cửa bước ra ngoài. Bất ngờ cô nàng chưa kịp phản ứng thì thấy hẳn ta lúi đầu vào một kẻ với gương mặt ngơ ngác.

“Cu Cường, lâu quá không đến thăm anh mày ...”

Nhấn đầu thằng cu Cường xuống cái ghế đối diện mình, Thu Phong cúi gầm mặt xuống nở một nụ cười ác độc.

“Anh ... Anh Phong ... Dạo này em ...”

“Làm sao? Thôi bỏ qua đi, hôm nay ở đây có chuyện gì mà sao tao thấy tụ tập đông người quá vậy? Tụi mày có chuyện gì giấu tao à?”

Bắt gặp ánh mắt dữ tợn của Thu Phong, thằng cu Cường nay chỉ mới vừa 20 tuổi đầu liền đổ mồ hôi hột. Hắn quay sang nhìn Phương Ly như thể muốn cầu cứu, thì lại thấy mắt Phương Ly trợn lên như muốn nói ‘Mày thử mở mồm ra coi mày chết với bà ngay không?’

“Anh Phong, anh tha lỗi cho em ... em không thể nói bây giờ. Lát nữa anh sẽ biết thôi ...”

Vừa nói cu Cường vừa sợ sệt nhìn sang Phương Ly. Nhìn theo ánh mắt của thằng cu Thu Phong biết hắn đang lo ngại về con nhỏ kia. Thấy vậy hắn cũng lắc đầu không muốn làm khó thằng cu Cường nữa. Dù gì thì cũng chính do hắn bỏ bê bọn họ trước, bây giờ lại làm khó người ta cũng không nên.

Cuối cùng Thu Phong quyết định mặc kệ họ, hắn lấy điện thoại ra gọi cho Nhược Y. Cả ngày hôm qua hắn cũng khá bận giải quyết chuyện của Quốc Thiên nên quên mất cả người yêu của mình. Thật là một thằng đàn ông bệch mả.

Khoảng chừng nửa tiếng sau Thu Phong đang mải trò chuyện với Nhược Y quên cả trời trăng mây gió. Chim chuột trước mặt Phương Ly khiến cô nàng bỗng nhiên khó chịu muốn rời khỏi cái nơi trời oi đất hời này càng sớm càng tốt. Nhưng cuối cùng lại không dám rời đi bởi cô phải ở đây coi chừng tên này theo lệnh của Lục Nương.

Đúng lúc bản thân Phương Ly hết chịu nổi thì Lục Nương, Thành Chân, Bạch Vân và Abid cùng nhau bước vào phòng. Cả bốn người đồng loạt cúi thấp người trước Thu Phong dùng kính ngữ nói:

“Kính chào thiếu gia!!”

“Anh bận tí, tối anh gọi em sau! Tạm biệt em ...” – Thu Phong nhìn vào màn hình điện thoại nói vài lời với Nhược Y sau đó hấn cúp máy quay người sang nhìn bốn người vừa bước vào phòng mỉm cười hỏi: “Các người muốn mang đến bất ngờ gì cho tôi hay sao?”

“Thiếu gia! Mời anh theo chúng tôi anh sẽ biết thôi.”

Giọng nói ngọt ngào dễ nghe của Lục Nương vang lên.

Nghe vậy Thu Phong gật đầu đứng dậy đáp: “Được thôi!”

Sau đây Thu Phong theo chân bọn họ bước ra sảnh ăn của tầng một. Một bầu không khí nhộn nhịp ập vào hấn, một cảnh tượng chẳng khác gì ban nãy khi hấn xuất hiện. Nhưng lần này lại khác, khi cả bốn à không Abid không tính, cả ba lão đại xuất hiện cùng một kẻ được mệnh danh bất bại trong hắc đạo xuất hiện.

Toàn trường đang ồn ào một cách không thể kiểm soát, bỗng theo đó dần dần tiếng ồn càng lúc càng nhỏ. Sau đó im bật hấn. Thu Phong vẫn cứ bước theo bốn người Lục Nương. Dần dần họ dắt Thu Phong lên một cái sân khấu không biết được chuẩn bị từ khi nào.

Đề Thu Phong đứng ở chính giữa. Lần lượt bên trái Thu Phong là Abid và Bạch Vân, bên phải hấn là Lục Nương và Thành Chân. Cả bốn người phải nói quyền lực nhất băng đảng của mình đứng kế bên Thu Phong như thể những kẻ tôi tớ phục vụ cho chủ nhân của mình. Mặc dù ngoài cơ thể tràn đầy cơ bắp như một bức tượng ra thì Thu Phong chẳng có gì gọi là nổi bật. Đôi mắt một mí, làn da ngăm, gương mặt đại trà, nhìn kỹ thì sẽ chỉ thấy có một chút duyên dáng.

“Giới thiệu với mọi người. Nhân vật chính của chúng ta ngày hôm nay ... Nguyễn Thu Phong. Chắc hấn không cần phải nói nhiều ai cũng biết đến

thanh danh của anh chàng này, một người đàn ông bất bại, một địch một trăm ...”

“Ê ê cô nói cái gì vậy?”

Bỗng nhiên con nhỏ Phương Ly không biết lấy đâu ra cái mic chạy loạn trước sân khấu vừa đi vừa gào thét với gương mặt hưng phấn. Thu Phong thấy vậy liền mở mồm ra quát, tức thì lúc này toàn sảnh ăn chứa vài ngàn người bỗng đồng thanh hét lên:

“Hú hú ... đại ca Thu Phong!”

“Đại ca Thu Phong bá đạo”

“Đại ca vô địch!!!”

“ ... ”

Hàng loạt âm thanh cỡ lớn không đồng thanh vang lên một cách náo nhiệt, đánh tan cả bầu không khí vừa mới im lặng. Cả sảnh ăn như thể được tiêm chất kích thích, ai nấy đều hưng phấn một cách khó hiểu. Đối với Thu Phong là khó hiểu thôi. Ngoài hẳn ra ở đây ai ai cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bỗng dưng tất cả bốn người Lục Nương, Thành Chân, Bạch Vân, Abid đồng loạt bước lên một bước quay người lại quỳ một chân trước mặt Thu Phong. Cảnh tượng khiến Thu Phong phải nhướng mày không hiểu gì.

Một lần nữa toàn sảnh lại im lặng đến đáng sợ. Lục Nương cúi mặt xuống, giọng nói ngọt ngào của cô ta vang lên:

“Ngày hôm nay Phụng Tử xin được phép quy phục dưới chân của ngài thừa ngài Phong!!!”

“Hả?”

“Hôm nay thay mặt toàn bộ anh em trên dưới của Mafia T.Rex chúng tôi xin được phép dựa vào một người mạnh mẽ như anh, thừa anh cả!”

“...”

“Bạch Vân tôi dùng tư cách là một đại tỷ của Liên Hoa Bang, dẫn dắt toàn bộ anh em trên dưới nghe theo lệnh đại ca!”

“... Đây”

“Là kẻ đứng đầu Trúc Thanh Bang – Tôi – Thành Chân xin nguyện ý đi theo làm kẻ tôi tớ phục vụ dưới trướng ngài ...”

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy????”

Có thể nói Thu Phong vừa hiểu cũng vừa không hiểu. Mọi chuyện quá bất ngờ đối với hắn. Nếu nói chính xác ra mục đích sau này của hắn, hắn chỉ là kẻ đứng sau, mọi chuyện sẽ để Lục Nương ra mặt giải quyết. Hắn phụ trách cung cấp binh và quyền cho Lục Nương để thực hiện cái niềm mong muốn của hắn. Nhưng ... Cái quái gì đang diễn ra trước mắt vậy.

Có vẻ như bọn họ muốn quy bốn băng đảng lại dưới trướng hắn chứ không phải là Lục Nương.

Đúng lúc Thu Phong đang khó hiểu thì bỗng nhiên một hình bóng quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn. Thân ảnh ấy đi đến đâu toàn sảnh ầm tách ra làm hai nhường đường cho hắn đến đó, sau hắn còn có một vài kẻ nữa, Thu Phong nhận ra bốn người trong số chúng.

Kẻ khiến Thu Phong ngạc nhiên nhất khi xuất hiện ở đây chính là Quốc Thiên em trai hắn, theo sau hắn là Gia Hưng kẻ từng là môn hạ đắc lực dưới

trưởng Nga Hoàng nhưng giờ Nga Hoàng đã trốn thoát bỏ mặt hấn ở đây, nên đã không còn là thuộc hạ của Nga Hoàng nữa. Cuối cùng hai kẻ còn lại không ai khác ở đây ngoài người của hấn, Xuân Tiến và Quang Định, hai kẻ hộ vệ dưới trưởng Thu Phong. Một trong số ít người mang dòng máu Xích Quỷ theo Thu Phong ra Bắc lần này.

“Nguyễn Quốc Thiên!” – “Trần Gia Hưng”

“Chúng tôi hôm nay đến đây dắt theo bại binh của Nga Hoàng xin mạn phép quy hàng và gánh chịu mọi hình phạt của anh thừa anh Phong ...”

Đồng loạt gần hai trăm người. Tất cả đều là người của Nga Hoàng lúc trước, nhưng con số này chưa đến một nửa con số khi Nga Hoàng còn ở đây, có lẽ đã tan rã từ khi Nga Hoàng bỏ trốn ngày hôm qua rồi. Ấy vậy mà giờ không biết bằng cách nào Quốc Thiên đem bọn họ đến đây với mục đích gì.

“Thiên?”

Ánh mắt Thu Phong trở nên khó hiểu nhìn đứa em trai của hấn.

Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của anh trai mình, Quốc Thiên ngược lên nhìn anh trai hấn với một nụ cười đầy tự tin. Một dáng vẻ khiến con tim Thu Phong đập thành thịch.

Hấn hiểu rồi!!

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Hắc Long Bang Quay Trở Lại !!!!!!!

Thu Phong nở một nụ cười, hắc gật cái đầu của mình như thể hiện rằng hắc đã hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Hắc không biết là ý của ai, kẻ đó đã làm trái ý của hắc. Hắc không hề muốn gộp hết lại dưới trướng mình một cách công khai, cơ bản hắc chỉ muốn điều khiển các lão đại của các băng đảng mà thôi. Và hắc là người đứng sau, với cái bộ mặt này hắc không thể nào xuất hiện nhiều được, nếu như vậy rất dễ hỏng chuyện.

“Đây là ý của ai?”

Bằng một giọng rất bình thường, cơ bản chỉ đề hỏi chứ không mang hàm ý trách móc, Thu Phong nhìn bốn người đang quỳ một chân trước mắt mình hỏi.

“Là ý của tôi thưa thiếu gia!”

Kẻ lên tiếng là Thành Chân.

“Vì sao?”

Thu Phong nhíu mày cúi xuống hỏi.

“Xin thiếu gia thứ lỗi, chuyện này tôi không thể giải thích ở đây.”

Gương mặt Thành Chân mỉm cười nhìn Thu Phong một cách đầy tự tin. Cái ánh nhìn ấy vừa khiến Thu Phong thương thức vừa khiến hắc cảm thấy

khó chịu. Hấn bèn nói:

“VẬY ĐI VÀO TRONG RỒI NÓI!”

“Khoan đã thiếu gia, sau khi hoàn thành bước này đã ...”

Thành Chân bỗng lên tiếng ngăn cản Thu Phong. Giọng nói ngọt ngào của Lục Nương vang lên:

“Cho người mang rượu lên!”

Hôm nay toàn những chuyện khó hiểu xảy ra xung quanh mình, Thu Phong quay sang nhìn Lục Nương vẫn cứ đang quỳ ở đó ngắm nhìn cái cô xinh đẹp trắng nõn có một hình xăm bông hoa trên đó.

“Cuối cùng các người muốn làm gì?”

“Rượu đến, Rượu đến ...”

Đúng lúc này không biết là ai hô lên ngắt lời Thu Phong.

Men theo tiếng nói Thu Phong lại thấy hai dãy người từ hai bên sảnh ăn ủa vào. Các cô nương xinh đẹp của Lục Nương mỗi nàng mang trên tay hai khay rượu. Với hàng chục chén rượu nhỏ có hoa văn Phụng Hoàng trên đó.

Lần lượt họ phân phát rượu cho mấy ngàn người trong cái sảnh ăn này, mỗi người một chén rượu.

“Tránh đường, tránh đường, hàng của lão đại tới, hàng của lão đại tới ...”

‘Lão đại?’ – một dòng suy nghĩ chợt hiện ra trong đầu Thu Phong. Hấn nói hấn hiểu rồi, cùng lắm chỉ hiểu là mọi người muốn quy phục dưới chân hấn và tôn vinh hấn lên làm thủ lĩnh. Nhưng cái hành động này là sao?

Có thể nói Thu Phong là một kẻ tay ngang. Một thiên tài quân sư của quân đội, mất trí nhớ bỗng cái rẽ ngang qua hắc đạo thì đương nhiên hẳn sẽ không hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi.

Thực chất đây là một nghi thức khi mà một bang phái, một băng đảng được mới thành lập. Những kẻ phục tùng sẽ cùng uống rượu thệ ước trước kẻ mà chúng coi là thủ lĩnh, coi là đại ca, và bọn chúng sẽ phải nguyện cả đời này theo người đó cho đến khi người đó chết, hoặc có biến cố gì đó bất khả kháng. Nếu phản bội hoặc hãm hại thủ lĩnh họ sẽ bị trừng phạt bởi thần Quan Sinh (Quan Sinh là một vị thần tượng trưng cho giới hắc đạo tại xích quỷ - Đa số ai theo hắc đạo đều thờ vị thần này – Ông là một vị thần thể hiện bốn chữ trung – nghĩa – vũ - dũng)

Và bây giờ nghi thức đó được thực hiện, kẻ đứng đầu không ai khác chính là Thu Phong.

Một chén rượu lớn, nó phải to bằng cả một cái vòng tay của người trưởng thành. Được rót đầy rượu trắng trong đó.

Mùi rượu bốc lên mang một hương thơm ngao ngát, ngọt lịm và nhẹ nhàng. Không biết nó được ủ bằng cách nào, nhưng chỉ cần ngửi thôi đã khiến người khác chảy nước miếng ròn ròn.

Ngoại trừ chén rượu to tổ chẳng của Thu Phong ra. Thì lúc này xuất hiện thêm năm chén rượu lớn bằng một cái tô. Một mỹ nữ tuyệt đẹp bê cái khay chứa năm chén rượu ấy đứng trước mặt bốn người Lục Nương.

Tại sao chỉ bốn người mà chỉ có năm chén? Đơn giản bởi vì ở đây có năm băng đảng tụ họp, dù rằng Quỷ Lang đã tan rã nhưng Quỷ Lang vẫn cần có người đứng đầu đại diện quy phục dưới chân Thu Phong.

Lúc này lần lượt bốn chén được phân phát cho Lục Nương, Thành Chân, Bạch Vân và Abid. Còn một chén cuối cùng cô nàng xinh đẹp ấy đứng trước hai người Quốc Thiên và Gia Hưng.

Vốn trước kia Quốc Thiên và Gia Hưng cũng là hai người bạn đồng sinh ra tử với nhau. Dẫu cho có vài lúc xích mích vài chuyện không đáng có, nhưng dù gì họ cũng là anh em, nên Quốc Thiên mới tìm đến Gia Hưng đề ra ý này và dắt hấn đến đây để quy phục anh trai của mình. Về chuyện Thu Phong là anh của Quốc Thiên ở đây ngoài hai anh em bọn họ ra chẳng ai biết cả. Bởi đây là chuyện cá nhân của Thu Phong, hấn không muốn người khác soi mói đời tư của mình nên chẳng nói với ai cả, dù họ vệ của hấn cũng không biết chuyện.

Cả Quốc Thiên và Gia Hưng cùng lúc đứng lên, hai người đồng loại nhìn nhau bằng ánh mắt khó xử. Nếu như một trong hai uống chén rượu này thì đồng nghĩa với việc kẻ này dưới trướng kẻ kia. Đó giờ đối xử với nhau như những người anh em ruột, Quốc Thiên lẫn Gia Hưng không hề muốn chuyện này xảy ra khiến hai người xa cách.

Bỗng nhiên Gia Hưng bước lên một bước nhận lấy chén rượu ấy, sau đó cô nàng mỹ nữ kia cầm một cái khay không quay người đi. Gia Hưng nhìn vào chén rượu ấy xong nhìn vào Quốc Thiên đang mang vẻ mặt nhẹ lòng.

Không biết suy nghĩ cái gì, mặt Gia Hưng như thể hiện tràn đầy sự quyết tâm. Hấn bỗng quỳ một chân xuống trước mặt Quốc Thiên. Dùng hai tay đưa cái chén ấy lên đầu hướng về phía Quốc Thiên nói:

“Thiên! Hãy nhận lấy chén rượu này ... Dẫn dắt anh em còn sót lại của Quỷ Lang đi đến một vùng đất màu mỡ hơn ...”

Hai con mắt Quốc Thiên lúc này tròn to ra, hấn không hề muốn như vậy. Nếu so về sự trầm ổn, sự nghiêm chỉnh thì Gia Hưng thích hợp cái vị trí dẫn

dắt đàn em của Quỷ Lang hơn là bản thân hắn. Bởi hắn là người dễ bị cảm xúc chi phối. Lại còn vợ hắn sắp sinh, hắn không hề muốn nhận cái vị trí này chút nào.

“Không được! Anh phải là người uống chén rượu này ... Em còn nhiều vướng mắc với gia đình, em không thể toàn tâm toàn ý như anh được ... Anh Hưng, nào đứng dậy đi.”

Nói với giọng điệu khó xử, Quốc Thiên gấp gáp đỡ Gia Hưng dậy. Hắn tuy có thể mạnh hơn Gia Hưng nhưng nói về chuyện dấn dắt đàn em hắn không thể nào bằng Gia Hưng được. Gia Hưng là một người hiểu chuyện, làm việc biết được biết mất, có năng xuất công việc hơn hắn nhiều. Hắn chỉ là một kẻ cục súc, không kìm nén được cảm xúc của mình, hắn không thể bình tĩnh trong một vài tình huống quan trọng. Bởi tính cách đó của hắn mà dẫn đầu Quỷ Lang quy phục anh trai của hắn chỉ có chết. Tốt hơn hết hắn muốn Gia Hưng giữ lấy vị trí này. Dù gì hắn cũng là em trai của Thu Phong, người sắp thành thủ lĩnh của một băng đảng lớn nhất thành phố này nên suy cho cùng hắn cũng không mất đi vị trí hay lợi ích của mình.

Bởi vì chuyện gia đình của hắn, hắn không thể nói ra bây giờ được. Nên hắn chỉ muốn cố hết sức nhường vị trí này cho Gia Hưng.

“Nhưng em là người kêu anh đến đây, anh nên nhường cơ hội này cho em thích hợp hơn là dành cho anh. Chén rượu này em nên uống đi, anh sẽ bên cạnh em phụ tá cho em. Nghe anh uống đi Thiên!!”

Gương mặt Gia Hưng trở nên nghiêm túc, tuy nhiên lời nói lại nhẹ nhàng muốn cho Quốc Thiên hiểu.

Bởi căn bản Gia Hưng quá thất vọng về Nga Hoàng. Bao nhiêu năm hắn cống hiến cho ông ta, vậy mà ông ta nở lòng nào vứt bỏ tất cả, lừa hắn ở lại chặn cảnh sát để cho lão trốn mà không lôi hắn đi cùng. Thực sự mà nói đến

cả cái đường hầm bí mật kia có lúc nào Quốc Thiên lẫn Gia Hưng họ cũng không hề hay biết, khi xảy ra chuyện thì mọi thứ đã vỡ lở rồi.

Giờ thì sao? Cả băng đảng như rấn mất đầu, tan rã. Bị cảnh sát còng đầu, cuối cùng không biết bằng cách nào Quốc Thiên lại đến bảo lãnh được họ ra. Hỏi ra mới biết chính Quốc Thiên cũng bị người tên Thu Phong đây đánh gãy cả đôi tay.

Nếu như Quốc Thiên bỏ mặc họ ở đó, có thể họ sẽ bị cầm tù, và cũng có thể họ được thả ra. Nhưng sẽ còn lại gì, đó giờ Gia Hưng sống trong cái giới này để làm ăn, Nga Hoàng đi rồi hấn đầu quân cho ai đây? Chẳng lẽ cho thằng tham sống sợ chết đều giả như Huệ Nhan sao?

Hay cho Lục Nương. Nhưng bằng cách nào để đầu quân cho Lục Nương bây giờ, trong khi trước đó Nga Hoàng lại chọn Huệ Nhan, sẽ chẳng ai chấp nhận một con chó đi ngược lại với mục đích của chủ mình cả. Ấy vậy mà hôm nay Quốc Thiên lại mang tất cả anh em còn sót lại của Quỷ Lang đến đây đầu phục cho một người khác, kẻ đó làm Gia Hưng kinh ngạc lẫn kích thích đến không thôi.

Kinh ngạc là vì kẻ đó là Thu Phong, tên được coi là thuộc hạ mới của Lục Nương. Cũng là một mấu chốt khiến Lục Nương chiến thắng được cuộc chiến giữa Huệ Nhan và Lục Nương. Ấy vậy mà kẻ này lại là kẻ đứng trên cả Lục Nương, che giấu bấy lâu nay chỉ vì mục đích cuối cùng nào đó mà Gia Hưng nghĩ vẫn không ra.

Không những thế, điều làm Gia Hưng kích thích chính là bốn băng đảng lớn của thành phố này, Mafia T.Rex, Phụng Tử, Trúc Thanh Bang thậm chí cả Liên Hoa Bang của Bạch Vân. Một kẻ không bao giờ chịu khuất phục dưới ai mà lại đầu phục cho người đàn ông bất bại tên Thu Phong kia.

Và người đem đến cơ hội này cho họ là Quốc Thiên. Gia Hưng nghĩ rằng Quốc Thiên đã nói gì đó với người tên Thu Phong kia nên hôm nay bọn họ mới có một cơ hội đứng đây, tất cả đều là nhờ Quốc Thiên nên Gia Hưng không thể tranh dành cái chức vị này được.

Nói ra thì cũng buồn cười, quy phục Thu Phong chưa còn chưa biết, vậy mà giờ hai người này cứ nhường đi nhường lại một chén rượu ấy.

Nhưng Quốc Thiên là ai? Hắn là một kẻ nổi tiếng là cứng đầu, dễ gì hắn chấp nhận cái chức này. Đưa hai cánh tay đang bó bột của mình Quốc Thiên dùng lý lẽ cùn nói:

“Anh nhìn hai cái tay này của em, cầm chén rượu còn không nổi. Hay là anh nên uống vẫn tốt hơn!! Anh Hưng lên đó và uống đi!”

“Không. Anh dứt cho em uống được ...”

Gia Hưng cũng cứng đầu không kém.

Hết cách Quốc Thiên đành dùng một gương mặt khó xử nói:

“Nói thật với anh, em tìm được gia đình của mình rồi. Khoảng thời gian tới em sẽ ở cùng vợ cho đến khi con em chào đời, em không thể chú tâm vào việc này được ... Em làm vợ em buồn nhiều rồi.. anh cũng biết mà ... nên chén rượu này anh hãy thay em uống đi! Và dẫn đầu anh em Quỷ Lang đi đến cuộc sống tốt hơn!”

Nghe Quốc Thiên nói như vậy Gia Hưng lại một lần nữa ngạc nhiên. Theo như hắn biết từ khi sinh ra Quốc Thiên đã là một đứa trẻ mồ côi, ấy vậy mà nó lại tìm được gia đình của mình. Chẳng lẽ thằng bé muốn rút về ở ần ...

“Em tìm được gia đình mình rồi sao ... Vậy em sẽ ...”

Đôi mắt Gia Hưng đờm buồn, như thể vừa mất đi một người anh em chí cốt. Thấy vậy Quốc Thiên định vỗ vai Gia Hưng an ủi nhưng chợt nhặt ra tay mình đến nhắc lên còn khó, hấn bèn nói:

“Sau khi về em sẽ kể anh sau. Giờ anh thay em uống đi ... em tin anh sẽ làm được!”

Nhìn vào ánh mắt đầy kiên quyết của Quốc Thiên. Hết cách Gia Hưng thở dài một hơi, hấn cầm chén rượu to như cái tô ấy, đứng dậy đi về phía bốn người Lục Nương đang quỳ một chân trước Thu Phong.

Gia nhập vào hàng ngũ ấy, Gia Hưng quỳ một chân xuống nói:

“Gia Hưng xin mạo muội dẫn tội đồ Quỷ Lang quy phục dưới trướng anh Phong. Xin anh hãy nhận chén rượu này của Quỷ Lang!”

“ ... ”

Thu Phong im lặng. Hấn vẫn chưa hiểu đây là cái nghi thức gì.

Thì lúc này năm người kia đồng loạt hô lên:

“Phụng Tử” “Trúc Thanh Bang” “Liên Hoa Bang” “Mafia T.Rex” “Quỷ Lang”

“Chúng tôi công nhận Nguyễn Thu Phong là thủ lĩnh của chúng tôi.”

“ ... ”

Thu Phong vẫn im lặng.

“uống đi ~~~”

Trong cái không gian im ắng ấy, bỗng Thu Phong nghe thấy giọng Phương Ly đứng sau cánh gà thò cái mặt mâm của mình ra thều thào.

Thấy vậy Thu Phong càng khó hiểu, nhưng hắn không dám hỏi, sợ mất mặt trước các anh em ở đây.

Cuối cùng Lục Nương ngược đầu lên nói nhỏ:

“Thiếu gia, anh uống đi. Uống đồng nghĩa với anh chấp nhận chúng tôi theo chân anh!”

Thu Phong gật đầu. Hắn không hiểu lắm nhưng cũng hiểu đại khái. Chỉ cần uống chén rượu to tổ bố này hắn chính thức xác nhận những người ở đây tôn hắn làm kẻ đứng đầu.

“Ừc ... ực ... ừng ực ...”

Chừng nửa phút sau. Một cái chén không lồ không còn một giọt nước.

Tửu lượng Thu Phong tuy không phải là ngàn chén không say, nhưng chỉ nhiều đây chỉ vừa đủ làm gương mặt Thu Phong đỏ ửng lên. Đầu óc hắn bắt đầu quay quay, nhưng không sao, vẫn còn tỉnh táo để nhận thức mọi việc.

“Anh em!!!!!! Uống thôi!”

Bỗng nhiên Gia Hưng hét lên một tiếng. Hắn là kẻ đầu tiên tu hết cả chén rượu lớn trên tay.

“Xoảng” Vừa cạn ly hắn đập chén xuống đất.

“Xoảng” tiếp theo là Bạch Vân, kế đó là Thành Chân.

“Xoảng xoảng xoảng ...”

Hàng trăm tiếng chén vỡ vang lên.

Ở đây ai cũng uống một cách cực súc nhất, chỉ riêng Lục Nương cô ta vẫn uống một cách từ tốn.

“Xoảng!!”

Cuối cùng Lục Nương là người đập chén sau cùng. À quên còn một người nữa.

Thấy mọi người ai cũng nhìn cái chén ... đúng hơn nó nên được gọi là cái thau bằng sứ trên tay mình. Thu Phong mỉm cười, hắn đưa cái chén qua đầu mình.

“XOẢNG!!!!!!!”

Một tiếng xoảng lớn hơn hết thảy mọi thứ vang lên.

“HA HA HA HA .....”

Thu Phong mỉm cười, một niềm vui của sự huân hoan mà hắn không ngờ được. Đây là nụ cười của sự tự hào. Lần đầu tiên hắn cười thực sự vì công việc của mình, không phải vì ép bản thân làm nó nữa.

Dần dần Thu Phong chấp nhận cái việc mình làm đem đến niềm vui chứ không phải sự chịu đựng.

Thu Phong cười lớn:

“Chào mừng tất cả mọi người!!!!”

Không biết có phải do men rượu hay không, Thu Phong cười lên khiến ai ai cũng hân hoan cười theo. Tiếng cười vang vọng khắp sảnh ăn tầng một tại Hồng Phận Nhan Lâu.

“Chào mừng thủ lĩnh!!!”

Năm người Lục Nương đồng thanh quỳ xuống một lần nữa trước Thu Phong. Họ đồng thanh hô.

Bỏ qua cái niềm vui bất chợt ấy, có vẻ như còn chuyện chưa giải quyết xong. Thu Phong nhìn vào ánh mắt của họ khiến hắn nhận ra điều đó.

Thì lúc này Thành Chân lên tiếng:

“Thiếu gia, người còn một việc chưa làm ... Hãy đặt tên cho tổ chức của mình!”

“Tên?” – Thu Phong nghiêng cái đầu nhìn Thành Chân hỏi.

“Vâng! Mình phải cần một cái tên để vang danh thiên hạ!!”

Không biết tại sao tim của Thành Chân bỗng đập nhanh liên hồi. Như thể đây là lúc để hắn thể hiện tài năng của mình.

“Tên?” – Thu Phong không để ý đến Thành Chân nữa. Hắn vừa đi vừa suy nghĩ. Chừng nửa phút sau hắn bỗng hét lớn.

“Hắc Long Bang mọi người thấy cái tên này thế nào?”

“Àm”

“Hú hú hú hú!!”

“Tên đẹp!!”

“Quá đẹp!!”

Thu Phong vừa hô lên đồng loạt các anh em phía dưới nổ ầm lên náo loạn.

“Hắc Long Bang? Con rồng cai trị bóng tối ... Vị vua của sự cứu rỗi? Tên hay!!” – Thành Chân vuốt cằm suy nghĩ. Không biết bằng cách nào hắn lại suy nghĩ được như vậy.

Thực chất Thu Phong đặt cái tên này cũng chỉ là trong trí nhớ của hắn, hắn từng đặt tên cho băng của riêng mình tên là Hắc Long ... Hắn chỉ dùng lại cái tên trong kí ức cũ mà thôi, chứ chẳng có sâu xa như Thành Chân nghĩ đâu.

Một lần nữa cái tên Hắc Long Bang lại vang danh thiên hạ, nhưng là một thế giới khác.

Thu Phong không biết rằng nơi mà hắn đứng ra nên thuộc về, một người em trai chưa đủ hai mươi tuổi. Vì hắn mà đứa em đó sẽ làm rạng danh cái tên Hắc Long Bang ở chính thế giới ấy.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Huệ Nhan Đồ Bệnh

“Chúc mừng anh. Anh trai!!”

Quốc Thiên nở một nụ cười thật sâu với thằng anh trời đánh trước đó vài ngày là kẻ thù của hắn.

Thật sự mà nói cho đến ngày hôm qua dù rằng Quốc Thiên cúi đầu cảm ơn Đình Thu đi nữa nhưng hắn nhất quyết vẫn không muốn nhận Thu Phong bằng anh.

Lúc ấy Đình Thu có nói với hắn rằng Thu Phong không hề biết đến sự tồn tại của Quốc Thiên. Trước khi mất trí nhớ Thu Phong chẳng biết Quốc Thiên là ai, và sau khi mất trí nhớ cũng vậy. Ấy vậy mà sau khi bố già Nhất Phương nói với Thu Phong về sự tồn tại của một người em trai còn đâu đó ngoài kia, thì Thu Phong muốn tìm em trai mình. Nhưng ông ấy lại không muốn hắn tìm ra em trai mình sớm, có cơ hội gặp thì tốt. Đừng cố tiếp cận nó.

Đó cũng là nguyên do khiến Thu Phong về sau mải mê công việc của mình quá nên quên đi rằng mình có một đứa em trai. Một phần cũng vì có lỗi khi không tìm em mình sớm hơn, một phần vì những gì hắn gây ra cho em trai mình. Nên giờ khi nhận được Quốc Thiên, Thu Phong chỉ muốn bù đắp phần nào cho nó.

Sự tình ngày hôm nay một phần Đình Thu cố tình để Thu Phong phát hiện ra chứ không phải đi nói với Thu Phong chính xác người em trai của hắn là ai. Bởi Đình Thu đã thấy chuyện này không thể dấu được nữa.

Thứ nhất là vì Quốc Thiên đã bắt đầu sử dụng khả năng của mình, cái khả năng sao chép học tập mọi thứ nhanh một cách phi lý thế kia đúng ra không nên tồn tại, nhất là bản thân Quốc Thiên vốn đã không được an toàn, cái khả năng này nói cứ giống như dị năng vậy, mà cũng không phải là dị năng, bởi Quốc Thiên cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Càng theo dõi Đình Thu càng thấy đáng sợ về cái duyên cái phận.

Hai người này rõ ràng không ai biết ai là anh em của nhau, ấy vậy mà hết lần này đến lần khác đụng mặt nhau. Tuy chỉ có Quốc Thiên coi Thu Phong là đối thủ, Thu Phong cũng thấy một điều gì đó thú vị về Quốc Thiên. Họ đụng mặt nhau, Thu Phong như thể là một chất xúc tác khiến Quốc Thiên phải sử dụng cái khả năng của mình.

Chỉ có một việc ngoài ý muốn là vợ của Quốc Thiên bỗng xuất hiện can ngăn. Đình Thu khi ấy ở quá xa để có thể xuất hiện kịp thời, chỉ có mỗi hai hộ vệ bí ẩn kia mới có khả năng ngăn một cước ấy của Thu Phong để cứu vợ Quốc Thiên nhưng họ không làm vậy. Bởi họ chỉ như những cỗ máy, họ chỉ có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của Quốc Thiên, ngoài ra họ không có trách nhiệm gì khác nữa. Và họ cũng được lệnh không được phép tấn công Thu Phong bằng mọi giá, trừ khi Thu Phong có ý định giết em trai mình, còn không chỉ có thể đứng ngoài quan sát.

Đứa em trai ấy đã phải chịu cực chịu khổ, từ một đứa trẻ ăn xin không cha không mẹ, đến một thiếu niên phải đi đánh nhau để kiếm sống. Bữa sống bữa no. Lần nào về nhà cũng sọc đầy mình, vợ có bầu cũng không có tiền để mua của ngon vật lạ cho vợ ăn để tắm bổ. Nhìn một bà bầu với cái bụng to thế kia mà gương mặt lại hốc hác thiếu sức sống khiến lòng Thu Phong chua xót đến tận độ. Dù gì cũng là em dâu mình, đứa trẻ trong bụng cũng là cháu mình.

Và rồi để bù đắp cho đứa em trai đáng thương của mình, Thu Phong gọi một cuộc điện thoại về nhà ở trong Nam. Lý ra người đầu tiên hẳn gọi phải

là bố già Nhất Phương, nhưng không, người hấn gọi đầu tiên lại là người mẹ hiền lành của mình.

Hấn có một cuộc trò chuyện thật dài với mẹ. Mẹ hấn khóc, khóc bởi vì số phận bi đát của Quốc Thiên. Khóc vì cái sự vô tâm của Nhất Phương, nếu ngày xưa lão ta không trắng hoa, thì bây giờ Quốc Thiên đâu có cực khổ như vậy. Với mẹ của Thu Phong, bà ấy nghĩ đứa trẻ này quá tội nghiệp. Thiếu tình thương của cha mẹ từ bé, đâu phải nhà không có điều kiện đâu, có một ông bố rất giàu là khác. Nhưng rồi sao. Lại để con mình đi ăn xin, bữa no bữa đói, sống vờ sống vạ nhà người ta để rồi lớn lên cũng trong cảnh bần hàn.

“Gọi Thiên về đây, gọi cả cái Thảo về đây với mẹ ...”

Đó là câu nói trong sự tức giận của mẹ Thu Phong. Thật sự mà nói, tấm lòng nhân từ của bà nhiều hơn cái sự ích kỷ căm phẫn vì lỗi lầm Nhất Phương gây ra khi xưa. Nếu như lúc đó có thể bà không chấp nhận đứa bé ấy, nhưng giờ thì khác, nó chịu khổ quá nhiều rồi. Bà cũng trách móc Thu Phong tại sao lại không biết nó là em trai mình, đánh nó đến gãy cả đôi tay thế kia.

Thu Phong cũng chỉ biết cười hề hề mà cho qua.

Sau đó Thu Phong nói với vợ chồng Quốc Thiên chuyện về nhà. Ban đầu Quốc Thiên cũng không chịu, bởi hấn không phải dạng người thấy sang bắt quàng làm họ. Hấn không phải kiêu người ấy, hấn cũng có tự ái, hấn nhất quyết không đồng ý. Dù rằng hấn không còn trách Thu Phong nữa nhưng hấn vẫn không muốn, thân là đàn ông hấn lo cho vợ mình được. Cùng lắm bỏ bê chuyện của băng đảng vài tháng cho đến khi vợ sinh thôi.

Cuối cùng Thu Phong lại phải móc điện thoại ra gọi cho mẹ mình, nhờ bà nói chuyện với Quốc Thiên. Một gương mặt của người phụ nữ đứng tuổi,

xinh đẹp hiền hậu. Giọng nói của mẹ Thu Phong mang đến cảm giác ấm áp cho cả hai vợ chồng Quốc Thiên. Không biết bằng cách nào đó, mà mẹ Thu Phong thuyết phục được cả hai vợ chồng về trong Nam để sống. Quốc Thiên cũng đi theo.

Giải quyết mỗi chuyện đó thôi Thu Phong mất gần cả một buổi tối. Hắn cũng dặn Đình Thu hãy nói với bố già một tiếng rằng Quốc Thiên sẽ về.

Nghe tin Nhất Phương vui mừng khôn xiết, nhưng ông vẫn tỏ vẻ không quan tâm chỉ ậm ừ cho có. Mà đâu có thoát được, mẹ Thu Phong tìm đến tận phòng lời Nhất Phương ra mắng chửi cho một trận, đủ mọi tội trạng trên trời dưới đất được lôi ra. Dù vang danh một xứ Nhất Phương cũng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay mà nghe.

Tuy vậy khi hôm qua Thu Phong đặt vé máy bay cho hai vợ chồng Quốc Thiên lại mắc phải một vấn đề. Cái bầu của vợ Quốc Thiên đã sang tuần thứ 29. Ở giai đoạn này rất khó để đi máy bay nếu như không có sự cho phép của phía bệnh viện, và nếu có bay thì trong quá trình đó bà bầu bị gì hãng máy bay sẽ không chịu trách nhiệm.

Lại thêm việc vợ Quốc Thiên cơ thể vốn đã ốm yếu do thiếu chất. Hết cách Thu Phong tạm thời chuyển vợ chồng Quốc Thiên đến ở chung cư của mình, sau đó hắn thuê bác sĩ và y tá riêng đến chăm sóc cho em dâu mình, bồi bổ chất và tập thể dục của bà bầu để cải thiện sức khỏe.

Nếu mọi chuyện suôn sẻ thì trong vòng một tuần Thu Phong sẽ cho một chiếc phi cơ riêng của gia đình bay sang đây đón hai vợ chồng Quốc Thiên. Mẹ của Thu Phong thì lại muốn ra ngoài này để chăm sóc luôn vợ của Quốc Thiên đến khi sinh. Nhưng không được, Thu Phong nói với bà rằng bà nên nhớ bà là phu nhân của một người như thế nào, rất nguy hiểm khi bà bay sang Bắc như vậy.

Thế là mọi người đành làm theo cách của Thu Phong. Chậm nhất tuần sau Quốc Thiên sẽ bay về Nam, thành Châu Lang.

Do những điều mà Thu Phong làm hiện tại khiến cho Quốc Thiên hơi tủi lòng. Với trước đây hắn cũng có cảm giác thân quen với người anh trai này của mình, giờ hắn hiểu tại sao khi cứ mỗi lần gặp Thu Phong là hắn lại muốn gặp thêm lần nữa. Quốc Thiên quyết định không nói dối cảm xúc của mình nữa, hắn chấp nhận người anh ấy. Bởi vì nó hiểu rằng Thu Phong vốn là một thiên tài quân đội, thì dù mất trí nhớ nhưng với cái thân thủ kia vẫn có thể đứng vững ở bên ngoài, nhưng chỉ vì muốn bảo vệ gia đình trong đó bao gồm cả vợ con hắn. Nên Quốc Thiên không muốn người anh này phải gánh vác hết mọi thứ. Hắn cũng muốn chia sẻ cái gánh nặng ấy với anh trai.

Quay về với thực tại.

Nhìn nụ cười ấm áp của thằng em mình, Thu Phong cảm thấy bản thân thật hạnh phúc. Ít nhất bây giờ gia đình hắn đã đầy đủ thành viên. Đồng thời hắn cũng thăm dạn bản thân, nhất quyết phải mạnh mẽ bảo vệ cái gia đình bé nhỏ ấy ...

Thằng em cười kéo thằng anh mỉm cười theo.

....

Từ hôm nay trở đi Hắc Long Bang chính thức thành lập. Tuy nhiên có một điều khiến những kẻ ngoài cuộc tò mò rằng – Lão đại của Hắc Long Bang là ai? Lục Nương hay Thành Chân? Hay còn một kẻ nào đứng sau khác. Chẳng ai rõ. Họ chỉ biết vào một ngày đẹp trời, bỗng dưng năm băng đảng lớn của Quảng Phúc bỗng tập hợp lại và tạo nên Hắc Long Bang của ngày nay.

Sau cái ngày Hắc Long Bang được thành lập được công bố rộng rãi khắp thế giới ngầm. Có một vài biến cố nhỏ xảy ra. Vốn Ngũ Tỷ trước nay đã sợ sệt Lục Nương thì giờ nghe tin này hẳn còn chẳng dám tơ tưởng đến một chút nào với Lục Nương.

Có một điều mà Ngũ Tỷ nên cảm thấy may mắn đó là khu ổ chuột chẳng có một tí giá trị nào đối với Lục Nương cũng như Hắc Long Bang. Do đó hẳn được sống, và hẳn cũng biết thân biết phận của mình, không dám ló đầu ra khỏi cái ổ chứ đừng nói đến việc sinh sự với ai.

Về phần Huệ Nhan. Hắn ta nghe được tin như trở thành một kẻ điên. Chuyện cái gì đang diễn ra vậy? Đây là suy nghĩ trong đầu hắn. Hắn ban đầu tưởng rằng cùng lắm Phụng Tử thu Mafia T.Rex vào tay thì thế lực của ả ta lớn hơn một chút mà thôi.

Nhưng lại không, không hề như vậy. Bằng một cách quái đản nào đó, năm băng đảng, trong đó có cả Quỷ Lang của thằng ngu Nga Hoàng kia bỏ của chạy lấy người cũng gia nhập là sao? Lại còn Bạch Vân nữa, hắn nhớ rõ ràng là ả ta bị Lục Nương đánh cho thừa sống thiếu chết, phải nhục nhã quỳ lạy để có được mạng sống. Thêm cả Thành Chân một kẻ mà đến Huệ Nhan hắn còn phải kính nể vì hành động chính trực của mình, ầy vậy mà có thể hòa nhập được với cả Lục Nương và Bạch Vân là sao.

Đầu óc của Huệ Nhan như quay cuồng. Vài ngày sau đó hắn phải nằm trong bệnh viện vì suy nghĩ quá nhiều. Hắn lo lắng bọn họ sẽ lật đổ hắn, mình hẳn không thể nào chống lại một băng đảng được tạo lên bởi năm băng đảng được. Điều đó dường như không tưởng.

Tuy nhiên Huệ Nhan không bỏ cuộc, hắn không thể thất bại như thế này được. Dù nằm trên giường bệnh, Huệ Nhan vẫn suy tính cách để hắn có thể sống sót.

Hắn lại nhớ đến câu sớm thôi của một con quái vật tên Thu Phong. Kẻ đó khiến Huệ Nhan rùng mình trên cả giường bệnh của hắn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Cân Bằng Nội Bộ

Một tuần sau.

Tuần trước phải nói giới hắc đạo của thành phố Quảng Phúc này trở nên cực kì loạn. Kẻ gây ra chuyện đó chẳng ai khác chính Thu Phong nhà ta.

Vài ngày trước năm cái tên bị xóa vĩnh viễn khỏi hắc đạo Quảng Phúc. Năm cái tên ấy không còn, nhưng có một cái tên xuất hiện khiến giới hắc đạo Quảng Phúc phải run sợ. Cái tên ấy là Hắc Long Bang.

Tập hợp của năm băng đảng lớn dưới trướng một kẻ chỉ những tay cộm cán của giới hắc đạo mới biết hắn là ai, và chỉ những người cầm quyền lớn trong Hắc Long Bang mới biết thực sự hắn là ai.

Tuy nhiên việc thống nhất năm bang lại với nhau mang đến khá nhiều rắc rối cho Thu Phong. Thủ lĩnh của năm bang ấy có thể không sao, có thể hòa hợp được với nhau nhưng không đồng nghĩa với việc người của họ có thể hòa nhập với nhau.

Chỉ một chữ để hình dung Hắc Long Bang trong một tuần qua bao gồm một chữ “Loạn”

Vì sao lại loạn. Vì lợi ích.

Khi mà cả năm bang hợp thành một với nhau, có một vấn đề phát sinh ở đây chính là tiền. Dùng cái gì để nuôi người của mình. Nếu nói hẳn ra trong

năm bang có mỗi Phụng Tử là giàu có nhất. Sau đó đến Mafia T.Rex -> Trúc Thanh Bang -> Liên Hoa Bang -> Quỷ Lang.

Trong số đó Quỷ Lang hấn ra mà nói là ăn bám, bởi băng đảng vốn đã rã, nguồn thu nhập chính là mấy rẫy cần sa của Nga Hoàng, do đó họ bây giờ chẳng khác thất nghiệp là bao. Lúc trước ở địa bàn Quỷ Lang còn các cơ sở kinh doanh dịch vụ do chính tay Lục Nương mở, nên các anh em Quỷ Lang có chỗ lui tới sinh sống qua ngày. Nhưng từ cái lúc Lục Nương muốn chiến với Nga Hoàng thì cô ta đã cho rút hết về.

Hiển nhiên nếu Thu Phong đã chấp nhận Quỷ Lang cũng đồng nghĩa với việc phải lo cái bụng cho họ. Nhưng cái khó nhất ở đây vẫn là làm sao để cân bằng lợi ích của mỗi cá nhân, Thu Phong đang chỉ đau đầu về việc đó.

Hắn sợ Lục Nương sẽ không chấp nhận người của các băng khác về làm ăn với mình, cũng như những băng khác sẽ bắt đầu dị nghị là chung một băng kẻ kiếm ít kẻ kiếm nhiều, thế cũng không xong. Chung quy Thu Phong rất đau đầu về vấn đề này, bản thân hắn cũng chỉ là một thằng cục súc có một tí mưu mẹo là cùng.

Đang mãi suy nghĩ Thu Phong chợt nhớ đến một ai đó. Thành Chân là Thành Chân, hắn ta có cái đầu hơn người, thử hỏi hắn xem. Ấy vậy Thu Phong lại do dự, hắn ngại mình sẽ mất mặt trước Thành Chân vì hắn là thủ lĩnh lại nhờ người khác nghĩ dùm.

Tầm nửa phút sau Thu Phong lại nhớ những câu nói mà Thành Chân nói với hắn khi làm việc cho hắn, rằng gã sẽ là quân sư của hắn.

Quân sư ... Đúng rồi. Quân sư theo nghĩa mà Thu Phong nhớ trong đầu tức là một người hiến kế và lo các chuyện đại sự cho chủ nhân của mình. Do đó có mặt quân sư cũng đồng nghĩa với một tay trợ thủ đắc lực để điều hành bang phái.

Dù nghĩ được như vậy nhưng Thu Phong không thể nào cứ thế mà giao việc cho Thành Chân. Hắn bắt đầu suy nghĩ đến những thứ mà trước giờ hắn chưa bao giờ nghĩ.

Dưới trướng hắn giống như có năm vị tướng vậy. Bằng cách nào đó hắn phải cân bằng nhiệm vụ lẫn trách nhiệm của cả năm người này thì mới yên bình được, còn hắn là quân chủ. Như một bàn cờ vậy, mỗi con tướng trên bàn đều nó đường đi nước bước riêng, nhưng cái chủ chốt vẫn phải bảo vệ con vua cũng tức là hắn. Và những con tướng ấy phải được điều hành bởi vua để dẫn đến chiến thắng.

Thu Phong hiểu rõ bản thân hắn không phải là kẻ đa mưu túc trí, nếu nói hắn chỉ có cái mạnh thì cũng không đúng. Hắn dù khỏe tới đâu cũng không bằng mấy kẻ dị năng được, sức mạnh con người như hắn không có tác dụng trên cái thế giới này. Họa may chỉ có tác dụng ở thế giới ngầm, nhưng ở đây thì không sao, bởi không tồn tại dị năng. Nhưng chắc gì các thành phố khác, các thế lực ngầm khác không tồn tại dị năng tọa trấn. Giống như bố già hắn và Duy Bạch Hồ vậy. Rõ ràng hai người có vô số dị năng giả làm việc cho mình.

Một kẻ không có tài, không có trí như hắn sẽ làm gì để lãnh đạo một băng đảng lớn như thế này đây. Nhưng hắn lại có đức, người ta thường nói lấy đức phục người. Thu Phong không có tài năng gì hơn người ngoài đánh nhau. Nhưng hắn có đức, nhờ có cái đó hắn mới được nhiều người theo chân khi mới bước vào đây.

Do đó Thu Phong bắt đầu suy nghĩ làm sao để cân bằng lực lượng của cả năm người, để năm người đó tự trị quân của mình. Mình quân tướng, tướng quân tốt.

Nghĩ một hồi Thu Phong bắt đầu rối não, cuối cùng hắn quyết định lấy điện thoại ra ghi tất cả những thông tin mà hắn biết về năm người vào đó.

Như là sở thích, tính cách, thái độ, lần làm việc nào có ích hơn việc nào vào trong đây.

Lục Nương. Cô nàng này tuy có trí, nhưng không bằng Thành Chân. Dầu vậy cô ta vẫn có điểm hơn Thành Chân. Có sắc là cái thứ nhất mà Lục Nương sở hữu, và đó cũng là điều dễ thấy nhất. Cái thứ hai ở con người Lục Nương hơn Thành Chân chính là tài kinh doanh, hay đúng hơn là Lục Nương rất biết cách kiếm tiền. Hẳn ra Lục Nương vẫn giàu, nhưng chưa đủ thành đại gia, bởi thứ cô nàng kinh doanh rất cần đến quan hệ, mà Lục Nương rất rất không thích tiếp xúc với đàn ông. Bởi vì họ chỉ quan tâm đến sắc đẹp của cô mà không quan tâm đến tài năng của cô. Thu Phong lại khác, hẳn quan tâm đến cái tài của Lục Nương nên mới khiến cô theo chân hẳn như ngày hôm nay.

Giỏi kinh tế như Lục Nương nên giao cho việc kiếm tiền và tạo mối quan hệ. Giờ Lục Nương không như trước, không có chỗ dựa, bây giờ cô đã có hẳn – một bức tường vững chắc để có thể làm mọi điều mình muốn.

Thành Chân. Một gã đa mưu túc trí nhưng lại không gặp thời thế để thể hiện. Hẳn là con người điềm tĩnh, nhưng có bản lĩnh, dám làm dám nhận, dám chịu thử thách, dám đánh cược. Có vẻ như Thu Phong cũng không biết quá nhiều về con người Thành Chân. Hẳn chỉ có thể nhìn vẻ bề ngoài, lần mấy ngày tiếp xúc vừa qua Thu Phong có xác nhận được một điều. Thành Chân có tâm kế, có dã tâm nhưng không hề độc tâm. Tức có tâm làm việc theo hướng tốt giúp người phát triển chứ không có tâm hại người. Nhưng như vậy không có nghĩa là hẳn không có cách hại người.

Ngoài ra Thành Chân cũng rất có tài trong việc lấy lòng người, bởi hẳn biết người ta cần gì, nghĩ gì và muốn gì. Bởi đó Thu Phong có ý định cho hẳn lo việc bên trong bang hội, tức là quản lý đàn em và thuộc hạ của cả Hắc Long Bang. Từ trên dưới, chuyện lớn nhỏ đều giao cho Thành Chân xử lý. Tất nhiên hẳn có thể điều việc cho người khác nếu kẻ đó làm được việc.

Và Thu Phong tin vào cái tài quản người của Thành Chân hơn là Lục Nương.

Bạch Vân ... “Bạch Vân?” “Lọc cọc ... lọc cọc”

Nghĩ đến Bạch Vân, Thu Phong thở dài một tiếng. Hắn quên mất cái lý do tại sao hắn muốn bà này vào dưới trướng mình rồi. Một con người có tính tình cục súc, háo thắng ... đó cũng chỉ là những điểm không tốt của Bạch Vân mà thôi. Sau đó Thu Phong lại nghĩ đến những điểm tốt mà chính những lý do đó khiến hắn muốn có Bạch Vân trong tay.

Thứ nhất Bạch Vân là một con người trọng nghĩa khí. Ắta tuy xuất xứ nhưng rất trọng những ai đã giúp đỡ mình trong lúc khó khăn, đó cũng là một đức tính tốt. Cái thứ hai là rất được lòng anh em trong băng, dù có hơn dũ một chút, nhưng bất kể trong băng anh em gặp chuyện dù đúng hay sai Bạch Vân cũng bênh người mình một cách tuyệt đối không màng đến đạo lý. Thứ ba và đây cũng là điểm Thu Phong muốn nhận Bạch Vân về nhất.

Ắta không biết bằng cách nào tạo ra cả một đội quân máu chó không sợ chết, bất chấp làm mọi thứ dù biết có thua đi nữa vẫn làm. Điển hình như trận đánh ở tang lễ Joseph. Quân đem theo rõ ràng là ít, vậy mà chẳng lo sợ cả trăm người bên Mafia T.Rex, lao vô đánh nhau không sợ một ai. Tuy là có vài chục người như Thu Phong cũng phải nể cái độ máu liều của Liên Hoa Bang. Thậm chí đến cả Bạch Vân cũng làm Thu Phong kinh ngạc về độ trâu bò của ả, trong khi ả là đàn bà.

Tiger được Thu Phong huấn luyện cực khô trong hai tháng trời, dưới cả thiết bị tân tiến của bố già trong Nam. Theo hắn nhận định Tiger có thể đánh ngang cơ hai ba đặc công chuyên nghiệp thuộc hạng cao của quân đội. Vậy mà hắn chật vật trước Bạch Vân, một con người chẳng có tí phong cách chiến đấu nào ngoài sự hoang dã. Thu Phong bắt đầu suy nghĩ ... Nếu

như mà hấn huấn luyện Bạch Vân thì sẽ như thế nào? Ắ ta sẽ trở thành một con người à không một con quái vật thứ hai như hấn không?

Như nảy ra một ý tưởng gì đó, Thu Phong vội bấm điện thoại tạch tạch tạch một hồi sau hấn mới dừng lại và mỉm cười.

Quên nói Bạch Vân chỉ có 26 tuổi mà thôi, thậm chí kém Thu Phong một tuổi, nhưng ắ ta có gương mặt như U40 vậy. Trông khá là cộm cán. Đừng nói đến Thu Phong, thậm chí Liên Hoa Bang cũng rất rất rất ít người biết tuổi thật của Bạch Vân. Nên ai trong băng cũng gọi ắ là đại tỷ chỉ vì khuôn mặt chứ không phải vì tuổi.

Còn Gia Hưng. Hấn là anh em vào sinh ra tử với Quốc Thiên em trai mình. Theo những gì mà Thu Phong nghe được về em trai Gia Hưng tuy sống nghĩa khí, quân đàn em rất tốt, biết trên biết dưới. Nhưng cũng chỉ có vậy, không có gì đặc biệt cả.

Hấn đang mong chờ gì từ người của thằng Nga Hoàng đây, nếu dưới trướng hấn có nhân tài thì bây giờ hấn đã không phải bỏ xứ đi như vậy, ngoại trừ em trai hấn Quốc Thiên là một nhân tài ẩn giấu. Như vậy cũng không đồng nghĩa với việc Gia Hưng giống em trai mình.

Vấn đề của Gia Hưng còn khó hơn cả Bạch Vân. Làm sao để cho Gia Hưng tạo ra được lợi ích của hấn trong bang, suy cho cùng Gia Hưng cũng không thể ngang hàng với Thành Chân, Lục Nương hay Bạch Vân được. Dầu vậy có một điểm Gia Hưng khiến Thu Phong chú ý đó là sự chịu khó.

“Đúng rồi, nếu như thằng Hưng không tự ái. Mình cho nó phụ tá Thành Chân làm việc ...”

Thu Phong bỗng vỗ lên cái đầu mình rồi tự lẩm bầm. Tuy Gia Hưng không nổi bật bất cứ việc gì nhưng việc gì Gia Hưng cũng biết, từ đánh

nhau, quản lý đàn em, huấn luyện đàn em, hay kinh doanh như Lục Nương, mưu trí như Thành Chân. Gia Hưng có hết nhưng chỉ ở mức độ nào đó.

Nếu như tính Lục Nương và Thành Chân là hai con mười. Thì Gia Hưng chỉ nằm ở con số 3 hoặc 4. Tức chưa bằng một nửa họ, mà để Gia Hưng ngồi chơi không được, nếu giao cho hẳn riêng một việc cũng không được, bởi hẳn không giỏi bằng người khác. Chỉ bằng cho hẳn theo phụ kẻ tài hơn, để hẳn vừa học hỏi kinh nghiệm vừa làm được việc khi chủ chốt vắng mặt. Điều đó khiến Thu Phong cũng có thêm một con bài dự bị.

“Được được ... Tiếp theo là Abid nhĩ ... hmmm”

Nhắc đến Abid khiến hẳn trầm ngâm một hồi.

Bởi dù gì Abid cũng là người của hẳn, điều này tới nay họa may chỉ có Lục Nương và Phương Ly là biết rõ. Nhưng Abid lại là kẻ đại diện cho Mafia T.Rex, bởi Mafia T.Rex lúc Joseph chết không có cử lên người làm boss mới mà trực tiếp đầu quân cho Lục Nương và Thu Phong luôn.

Ngoài đại diện cho Mafia T.Rex nói riêng, Abid cũng đại diện cho những người ngoại tộc, tức ngoại quốc trong Hắc Long Bang.

Thời nào cũng vậy, ít nhiều vẫn có kì thị dân tộc. Ở Xích Quỷ chỉ có người da vàng là thượng đẳng, còn da trắng hay da đen chỉ là màu da của bọn hạ đẳng mà thôi. Do vậy không nhiều thì ít tiếng nói của Mafia T.Rex nhất là với những kẻ không thuộc người Xích Quỷ đều không có tiếng nói cho mấy.

Bởi vậy, hẳn phải củng cố cái chức vị của Abid trong lòng Hắc Long Bang. Điều đó mới là điều khiến hẳn đau đầu.

“Haizzz ....”

Thở dài một tiếng Thu Phong nhìn vào đồng hồ. Bây giờ đã là giữa trưa cũng đến lúc đi ăn rồi. Chỉ có nghĩ đến chuyện của bang hội thôi mà lấy đi hết của hần cả mấy tiếng buổi sáng.

Mãi mê suy nghĩ trong căn phòng Thu Phong mở cửa bước ra ngoài định đi mua gì ăn thì hần bỗng ngửi thấy mùi thức ăn từ trong bếp. Một cái mùi thơm từ món nào đó được xào bởi tỏi, khiến bụng Thu Phong đói cồn cào.

Hần lại vỗ vào đầu mình lần nữa. Hần quên mất, giờ hai đứa em của hần đã dọn qua đây ở, mùi thức ăn ấy chính là do Thảo vợ của em trai hần nấu.

Lòng Thu Phong trở nên yên bình. Hần có gia đình mà hần không một mình. Rồi Thu Phong lại nghĩ, hần có Thành Chân kẻ suy tính tốt hơn hần gấp bội sao lại không nhờ hần, dù gì hần cũng là người của mình. Tại sao mình lại cố chấp như vậy.

Thế rồi Thu Phong xoa xoa cái bụng đói đi vào bếp, vừa đi vừa nghĩ chiều nay gọi Thành Chân đi với hần một chuyến.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Cuộc Họp (1)

Sau khi ăn xong bữa cơm gia đình Thu Phong phụ vợ chồng Quốc Thiên dọn chén. Sau đó hấn vác dít ra ngoài.

Tính ra khi hấn ra Bắc cũng được vài tháng rồi, nhưng lại chẳng có phương tiện cá nhân. Có chuyện gì cần đi đâu thì hấn gọi taxi, không thì đi phương tiện công cộng như tàu điện ngầm hoặc xe buýt.

Cũng phải thôi, ban đầu hấn phải giữ mình cơ mà. Không được thể hiện ra bản thân là kẻ có tiền được, bây giờ thì khác rồi, Thu Phong đang suy nghĩ nên đem một chiếc xe ở nhà Châu Lang ra đây không. Như vậy lại không ổn bởi xe ở đâu đăng kí biển kiểm soát ở đó. Mà chuyển xe ra đây rồi đi đổi biển kiểm soát. Phiền phức. Cuối cùng Thu Phong quyết định ra ngân hàng kiểm tra tài khoản trước rồi sau đó đi gặp Thành Chân sau vậy.

Tính ra Thu Phong có hơn chục cái thẻ ATM khác nhau của mỗi ngân hàng trên đất nước này. Nhưng cái hấn thường dùng nhất vẫn là cái thẻ của ngân hàng quân đội. Bởi trong đó có đến vài tỷ Xent mà không biết ở đâu ra. Vài tỷ là một con số rất khủng khiếp, trong khi chỉ cần vài chục ngàn xent là có thể mua một chiếc bốn bánh bình thường để đi lại, vậy hãy tưởng tượng vài tỷ trong thẻ ngân hàng ấy khác quái nào một tỷ phú trẻ tuổi dưới 30 cơ chứ?

Tự sướng cho Thu Phong một chút thôi. Và vấn đề tại sao trong đó nhiều tiền đến vậy, Thu Phong cũng không biết. Bố già hấn cũng không biết. Nhưng suy cho cùng vài tỷ đó xài cũng hết, đối với Thu Phong nó có

về là nhiều nhưng với một số người ví như bố già của Thu Phong con số trong thẻ Thu Phong chẳng khác nào tiền lẻ.

Một căn phòng tăng trọng lực trái đất đặt ở căn dinh thự trong Nam ở thành Châu Lang thôi đã lên đến vài trăm triệu cho một căn phòng vón vện năm trăm mét vuông. Thì tầm vài căn phòng như vậy, cái số tiền trong thẻ của Thu Phong cạn sạch.

Nhưng Thu Phong lại không biết rằng số tiền trong thẻ của hắn là có người cố tình đặt, người mà hắn không biết là ai. Thậm chí ở trên thế giới này sự thực chỉ có vài người biết Thu Phong là ai, là người từ nơi nào đến.

“Cái con số này ... dùng đến bao giờ mới hết???”

Ngồi trong phòng tiếp khách đặc biệt của ngân hàng quân đội. Thu Phong nhìn vào cái tờ giấy kê khai số tiền có trong tài khoản của hắn mà chóng mặt. Hắn bây giờ mới biết rõ chính xác là trong đây có bao nhiêu tiền.

Bởi những lúc hắn đi rút tiền từ cây ATM trong đó lại không hiện rõ số tiền hắn hiện có, chỉ những hiện những dấu X ở đầu sau đó là chín con số hiện hành. Vậy dấu X tức chính là tiền tỷ - “Ôi mẹ ời ...”

Ngồi lẩm bẩm bởi chính con số trong thẻ mình. Thu Phong trầm lắng đầu, có lẽ hắn trước khi mất trí nhớ kiểm tiền giỏi lắm. Còn bây giờ chỉ có tiêu tiền thôi, chẳng thấy kiểm ra được đồng nào.

Gã quản lý ngân hàng đang rót trà cho Thu Phong, nhìn thấy hành động khó hiểu của hắn như thẻ chê tiền trong đây không đủ mua gì đó. Gã quản lý ngân hàng chỉ ước hắn được một con số lẻ trong đó đủ khiến hắn sống sung túc cả đời.

Sau khi bước chân ra khỏi ngân hàng trước sự tiếp đãi nồng nhiệt của nhân viên trong đó. Thu Phong nhìn vào đồng hồ. Bây giờ cũng khá sớm, nhưng hôm nay không thích hợp để mua xe. Hắn còn một số công việc cần giải quyết trước đã, nào rảnh rồi tính sau. Mua xe bây giờ chắc mất cả ngày để lựa.

Cuối cùng hắn đành móc điện thoại ra gọi cho Thành Chân.

“Alo, tôi nghe thưa thiếu gia!” – Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm ồm của Thành Chân.

“Đừng gọi tôi là thiếu gia nữa ... Trừ cái đó ra gọi gì cũng được. Các người là người của tôi không phải người của ông già nhà tôi, đừng có học theo Lục Nương!”

“Vâng tôi biết thưa đại ca ...” – Thành Chân vừa nói vừa cười, hắn kêu hai chữ đại ca hơi gượng ép. Dù gì thì nói gọi thiếu gia vẫn thuận miệng hơn, bởi Thu Phong nhỏ tuổi hơn hắn rất nhiều, mà gọi hắn là đại ca có hơi kì.

“Gọi ông chủ cho nó sang (=]]]]). Tôi nhỏ tuổi hơn anh gọi đại ca cũng không nên!”

“Vậy thưa ông chủ, hôm nay anh gọi tôi có chuyện gì không?” – Lần này Thành Chân không còn ngượng mồm nữa.

Thật sự nếu gọi ông chủ, lần sau khi ra ngoài đỡ phải giải thích hơn là gọi bằng thiếu gia hoặc đại ca.

“Chuyện bang hội, tôi cần ý kiến của anh!”

Thu Phong chậm rãi trả lời.

“Vâng, bây giờ tôi có thể gặp ông chủ ở đâu?”

Dù trong lời nói rất là bình thường, nhưng ngữ điệu của Thành Chân lại rất hưng phấn.

Đã hơn một tuần kể từ khi lập bang hội, Thu Phong gác hết mọi chuyện lại cho Lục Nương. Còn hấn làm gì chẳng ai biết. Thành Chân cả tuần qua đang có một suy nghĩ rằng bang vừa mới lập, có biết bao nhiêu rắc rối tìm tòi vậy mà Thu Phong lại không giải quyết. Khi ấy Thành Chân còn lầm tưởng mình đã theo nhầm người. Chính ra hôm nay Thành Chân cũng định gặp Thu Phong một chuyến để biết rõ suy nghĩ của người chủ mà mình đánh cược theo chân này.

“Ngân hàng quân đội ở đường XX quận Bình Phúc. Đón tôi ở đó rồi đến Hồng Phận Nhan Lâu gọi mấy người Lục Nương ra bàn bạc.”

Nói đến đây Thu Phong liền cúp máy. Hấn thở dài một hơi. Quả thật quản lý hàng ngàn tên xã hội đen khó hơn hấn tưởng. Một tuần qua hấn trốn trong nhà tận hưởng vài ngày yên bình của cuộc đời mình. Sẵn cũng quan sát tình hình bang hội, nhưng nát, nát như tương vậy. Như đã nói ở trước, nội bộ rất loạn, hấn cần tìm cách giải quyết càng sớm càng tốt.

Một tuần nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít. Một tuần ấy đủ khiến cái sự hưng khởi lúc lập nên băng đảng nó nguội đi. Và dần dần nhiều vấn đề bắt đầu xảy ra.

Có thể nói Thu Phong khá là ăn may. Bởi nếu ngay khi vừa thành lập bang hội mà hấn bắt đầu phân chia công việc cho từng người nó sẽ không tốt bằng cách khi có vấn đề và giải quyết vấn đề.

Vô tình Thu Phong áp dụng được cách tạo ra vấn đề để giải quyết vấn đề. Nếu Thu Phong không biết vấn đề của bang hội mình ở đâu thì chắc

chấn sẽ không giải quyết đúng cách được, như vậy càng tạo ra nhiều vấn đề khó khăn hơn trong tương lai. Chi bằng để vấn đề nó diễn ra sau đó giải quyết nó, như vậy sẽ tốt hơn là giải quyết cái vấn đề mà mình không biết.

Thành Chân là một kẻ thông minh, tuy hắn nghĩ rằng Thu Phong sao lại im hơi lặng tiếng, hắn có theo nhằm chủ hay không. Nhưng hắn cũng nghĩ rằng có lẽ Thu Phong đợi vấn đề xảy ra để giải quyết. Khi vấn đề nó hiện hành quá rõ từ hai ngày trước Thu Phong lại chẳng có động tĩnh gì, thì hôm nay Thành Chân mới quyết đi gặp ông chủ Thu Phong của mình.

Cuối cùng Thu Phong lại gọi hắn trước. Cả quá trình trên xe đi đến đây Thành Chân khá là vui vẻ. Bởi hắn đang làm việc cho một kẻ tương lai sẽ thay đổi cả cục diện miền Bắc. Kẻ từng là thiên tài chẳng lẽ lại tầm thường khi mất trí nhớ sao?

Không! Bằng một cách khác Thu Phong vẫn thể hiện được giá trị của bản thân. Tuy không qua cái đầu nữa, mà là qua cái tâm lẫn cái tầm.

Nửa tiếng sau Thành Chân có mặt trước địa chỉ mà Thu Phong đưa.

“Cạch ... Rầm!”

Tiếng mở cửa đóng cửa vang lên bên tai.

Thành Chân quay sang liền thấy ông chủ của hắn đã ngồi ngay ngắn tại vị trí ghế lái phụ từ lúc nào.

Là một con người thích đề ý chuyện nhỏ nhặt, Thành Chân ngạc nhiên khi Thu Phong lại biết chính xác đây là xe của hắn. Trong khi trước đó Thành Chân chưa bao giờ đi xe này cho hắn thấy, kính xe lại là kính đen, chỉ có bên trong thấy bên ngoài, bên ngoài không thể nhìn được bên trong. Ấy vậy ông chủ Thu Phong của hắn lại lên đúng xe khi hắn vừa đậu ở đây, chứng tỏ ông chủ trẻ tuổi này có con mắt quan sát khá là tinh tường. Tốt!

Trong một cơ quan làm việc, không chỉ sếp đánh giá nhân viên, nhân viên cũng có thể đánh giá người sếp ấy có thích hợp cho họ làm việc hay không. Thành Chân với Thu Phong cũng vậy.

Hồng Phận Nhan Lâu.

Không chỉ gọi riêng mỗi Lục Nương, mà Thu Phong còn cho gọi cả Abid, Bạch Vân và Gia Hưng. Hắn muốn nói ra hết cái suy nghĩ của mình lúc trưa. Bây giờ sống trong một môi trường tập thể. Hắn như là chủ của một doanh nghiệp, một mình hắn không thể quyết định tất cả được. Bởi như thế nếu cả bang hội đi lên thì tốt, nếu như gã xuống thì hắn chắc chắn là kẻ bất tài. Bất tài trong mọi mặt.

Bản thân hắn có Lục Nương một nhà kinh doanh giỏi, Thành Chân một tay mưu trí suy nghĩ thấu đáo, Bạch Vân tuy cục súc nhưng được lòng đàn em, Abid lại là đại diện cho những kẻ ngoại quốc. Duy nhất chỉ có Gia Hưng không có gì nổi bật, nhưng hắn cái gì cũng biết chút ít, có thể phát triển lên được. Vậy bình tốt, tướng tài như thế ngại gì mà không dùng.

Nếu người ngoài biết được cái suy nghĩ của Thu Phong, nói người ngoài tức những người cầm quyền giỏi như bố già Thu Phong chẳng hạn. Chắc chắn ông sẽ cười vào mặt hắn, bởi cái đó là điều đương nhiên mà, bình tốt phải dùng đại gì ôm hết việc vào mình.

Làm chủ cả một bang hội phải có sự tin tưởng đến cấp dưới mới có thể khiến bang hội phát triển cao hơn được. Đừng làm một mình. Giống như cái câu ‘Muốn đi nhanh thì đi một mình, muốn đi xa đi cùng đồng đội’.

Hắn ra mà nói khi Thu Phong bước chân vào đất Quảng Phúc này hắn làm mọi thứ đều một mình, và hắn đi rất nhanh. Nhưng đến mức như này hắn không thể đi một mình được, bởi hắn còn người dưới trướng phải lo, hắn phải đi cùng họ, hắn phải san sẻ gánh nặng cùng họ. Và lại hắn còn

Quốc Thiên, đứa em trai có tác dụng nhiều hơn là hấn tưởng. Nhưng bây giờ thì hấn lại chưa nhận ra.

Chập mười lăm phút sau. Không biết bằng cách nào mà địa bàn của Bạch Vân xa nhất mà ả ta lại có mặt đầu tiên. Hơn cả Lục Nương vốn đây là lãnh địa của mình. Lần lượt Lục Nương, Abid và Gia Hưng xuất hiện.

“Nào bắt đầu thôi!”

Ngồi ở ghế chủ tọa trong căn phòng họp hạng sang tại Hồng Phận Nhan Lôu. Gương mặt nghiêm túc của Thu Phong hiện ra. Một bóng hình dần trưởng thành sau những suy nghĩ nông nổi của mình. Vì niềm mong muốn bảo vệ gia đình, hấn sẵn sàng làm tất cả.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Cuộc Họp (2)

Vốn là một quân nhân xuất thân từ quân đội. Chưa kể vị trí thật sự của hắn là đặc công mạnh nhất của một quốc gia thiên về quân sự. Do đó khi sang thế giới này, hắn – Thu Phong có một cái suy nghĩ điên rồ là huấn luyện từng thành viên của băng đảng của bang hội mình trở thành những gã có tay nghề đánh nhau.

Như vậy chẳng khác nào Thu Phong đang tạo ra một quân đội không vũ khí của riêng mình. Trước khi cuộc họp diễn ra Thu Phong có một cái suy nghĩ táo bạo rằng. Tại sao mình lại phải đi kiếm những kẻ giỏi đánh nhau về phe mình, mà chính mình dư sức tạo ra? Thu Phong đã từng làm điều đó rồi, thứ nhất là Thiên Long, thứ hai là năm mươi hộ vệ theo hắn ra Bắc lần này. Tất cả đều được hắn huấn luyện cách chiến đấu bài bản.

Bằng chứng rõ ràng nhất là Abid và Tiger là hai kẻ chiến đấu ngang bằng một con đàn bà từng mệnh danh bất bại ở cái thành phố Quảng Phúc này. Chính là Bạch Vân, ấy vậy mà Tiger có thể đánh bại được ả ta, dù rằng hắn chiến thắng trong vật vã. Đó là trường hợp chính Tiger đã dùng chiêu thức, thế đánh mới có thể chiến thắng được Bạch Vân. Nếu Bạch Vân cũng biết những điều đó thì người chiến thắng là ai còn chưa biết.

Văn ôn võ luyện. Không nhất thiết phải luyện tập từ bé cơ thể mới cứng cáp hơn người, lớn rồi luyện vẫn được, nhưng phải tập thường xuyên.

Thu Phong mong muốn tạo ra một cái lò luyện võ cho riêng mình. Phải chăng trong hắn đây cũng là một ước mơ nào đó sâu thẳm.

Và sau đấy cuộc họp bắt đầu. Trước khi nêu ra ý kiến của bản thân Thu Phong muốn nghe ý kiến của mọi người hơn hết.

“Một tuần qua Hắc Long Bang có bao nhiêu vấn đề xảy ra? Ai có thể kể hết cho tôi được không?”

Giọng nói nghiêm chỉnh của Thu Phong vọng lên trong căn phòng họp yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Dứt câu Thu Phong thấy tất cả mọi người đều nhìn vào Thành Chân, trừ Lục Nương ra. Cô nàng lớn tuổi này lại thích nhìn vào gương mặt của hắc hơn.

Thấy vậy Thành Chân cũng đưa nhẹ tay hắc lên.

“Thành Chân anh nói đi. Tuần rồi đã xảy ra những vấn đề gì?”

Nghe thế Thành Chân gật đầu đứng dậy và xách theo cái laptop của mình. Không biết từ khi nào Thu Phong thấy hắc lại có một cái laptop bên người. Trong khi trước đó hắc cùng Thành Chân lên tận đây lại không thấy nó đâu.

Bước nhẹ nhàng đến bục phát biểu trong phòng họp. Thành Chân mở cái máy tính lên, sau đó gắn vài cái dây rợ gì ấy.

“Cạch cạch ... e e e e e e e”

Tiếng máy vóng tron tru không biết vang lên từ đâu. Bỗng Thu Phong thấy trước mặt mình, có một cái màn hình từ từ đưa lên từ bên trong mặt bàn. Sau đó hắc lại nhìn xung quanh cái bàn họp rộng lớn ấy, thấy tất cả mỗi một vị trí ngồi đều hiện lên một cái màn hình con con khoảng mười mấy inch.

‘Đây có phải là cuộc họp của một nhóm giang hồ không vậy trời?’ Bỗng nhiên Bạch Vân khi chứng kiến cảnh này trong đầu ả ta hiện lên một dòng chữ. Sống trong một thế giới hiện đại, công nghệ cao không đồng nghĩa với việc ai cũng tiếp xúc với công nghệ như vậy. Nhất là một kẻ đầu đường xó chợ như Bạch Vân.

Đây là lần đầu tiên Bạch Vân chứng kiến những thứ như thế này. À còn một người nữa là Thu Phong. Căn bản hắn cũng tưởng là mình mất trí nhớ, dù nhà hắn có cả tá hàng công nghệ nhưng hắn lại chẳng biết sử dụng bao nhiêu thứ cả, cái gì cũng có người làm dùng. Có mấy lần hắn phá phách nghịch làm sao mà cháy cả hệ thống, thế nên thôi không bao giờ dám đụng vào mấy thứ này thêm lần nào nữa.

‘Đây là cuộc sống của hắc đạo sao?’ Lần này lại tới Thu Phong. Thật sự hắn không nghĩ rằng một cuộc họp sơ khai của băng đảng hắc đạo lại hiện đại như thế. Nhưng chưa hết, trên màn hình trước mặt Thu Phong lúc này hiện lên một cái biểu đồ gì đó.

“Alo alo ... bup bup ... alo alo 1 2 3 4 ... ok, mọi người nghe rõ chứ?”

Thành Chân gõ bộp bộp lên cái mic ở bục, vừa nói vừa nhìn vào mọi người. Dù ở đây tính luôn hắn cũng chỉ có sáu người.

Nhưng chỉ những điều nhỏ nhặt như thế chứng minh được con người Thành Chân là một gã tinh tế. Hắn luôn tạo mọi sự thuận tiện nhất cho người của mình.

Sau khi chắc chắn rằng mic không gặp vấn đề gì và ai cũng nghe hắn nói. Hắn bắt đầu nhìn vào trong máy tính và nói:

“Xin mọi người hãy nhìn vào biểu đồ trên màn hình trước mặt mình! Ở đó có năm màu sắc, tương ứng với năm thế lực đã hợp lại làm một, và con

số tôi ghi ở dưới mỗi màu là số người của năm thế lực!”

Nói đến đây Thành Chân dừng lại chừng mười giây để mọi người tiếp thu thông tin. Hắn biết không phải ai cũng như Lục Nương hoặc như hắn, nói đến đâu hiểu đến đó. Đại loại như trong này có Bạch Vân thích dùng cái đấm hơn là cái đầu nên hắn phải nói một cách chậm rãi.

Sau mười giây Thành Chân lại tiếp tục mở miệng:

“Như mọi người đã thấy số liệu trên màn hình. Màu vàng tượng trưng cho Phụng Tử cũ 2357 nhân mạng. Màu đỏ tượng trưng cho Mafia T.Rex cũ 1421 nhân mạng. Màu tím tượng trưng cho Trúc Thanh Bang cũ 954 nhân mạng. Màu hồng tượng trưng cho Liên Hoa Bang cũ 819 nhân mạng. Cuối cùng là màu xanh tượng trưng cho Quỷ Lang cũ 244 nhân mạng.”

Thành Chân lại dừng một nhịp rồi nói tiếp:

“ Tổng cộng số thành viên hợp lại là 5795 nhân mạng. Coi như là 5800 người cho một bang hội lớn nhất Quảng Phúc này. Một con số khổng lồ, nhưng theo đó cũng tồn tại một số vấn đề cần phải giải quyết! Mời mọi người tiếp tục nhìn vào màn hình.”

Thành Chân vừa nói vừa nhìn mọi người đang dồn ánh mắt tập trung nghe hắn. Sau đó tay Thành Chân click vào con chuột. Dần dần dữ liệu trước màn hình biến mất chuyển sang một hình ảnh mới. Lần này là hàng đồng chữ hiện ra trước mắt mọi người. Tuy nhiên số chữ ấy được Thành Chân tóm gọn lại những ý chính, và bố cục không gây rối mắt, khiến người nhìn vào dễ đọc, dễ hiểu dù cho là Bạch Vân cũng hiểu được nhanh chóng.

Trong đó ghi ra từng vấn đề một mà Hắc Long Bang gặp phải. Ví như con số người thất nghiệp trong bang hội lên đến hai mươi phần trăm. Tức hơn một ngàn người.

Một ngàn người ấy có thì riêng Quỷ Lang 244 người thất nghiệp hết 244 người tính luôn cả Gia Hưng bây giờ đang kiếm công việc chân tay để làm. Là một trong những đầu lĩnh của Hắc Long Bang mà cuộc sống của hắn lại khốn khổ đến như vậy.

Phần còn lại thì Bạch Vân chiếm nhiều nhất tức hơn 400 người. Sau đó đến người của Lục Nương, kế tiếp là Mafia T.Rex và Thành Chân. Thực chất Thành Chân chỉ có tầm chục người dưới trướng hắn là đang thất nghiệp.

Vì sao lại có con số như vậy. Thành Chân bắt đầu giải thích.

“Ta qua số liệu tiếp theo, đó chính là sản nghiệp. Đây là số thông tin mà tôi đã lấy từ bốn người ở đây bao gồm Lục Nương, Abid, Bạch Vân và Gia Hưng. Thì sản nghiệp của Lục Nương là nhiều nhất. Bao gồm cả nhà hàng ở thủ đô và các sản nghiệp du lịch ở đây.”

Trong màn hình lại chuyển qua một số liệu mới. Hai chữ ‘Tài Sản’ hiện ra to tởm. Đập vào mắt đầu tiên là một dãy số được cho là tiền 122.000.000 Xent.

Tổng tài sản hiện tại của Hắc Long Bang là 122 triệu Xent đã được làm tròn. Riêng khoảng hai cái nhà hàng của Lục Nương được định giá 45 triệu Xent. Trụ sở chính của Hồng Phận Nhan Lâu tại thủ đô là 25 triệu Xent, chi nhánh phụ Hồng Phận Nhan Lâu ở Quảng Phúc là 20 triệu Xent. Một con số khủng khiếp đã chiếm khoảng nửa số gia sản của Hắc Long Bang. Và một vài căn chung cư ở phố đèn đỏ, những chuỗi Bar Club trá hình cũng trên dưới 40 triệu Xent cùng một số công ty du lịch nho nhỏ của người Lục Nương lập ra. Cho tổng là 75 triệu Xent. Tức riêng tài sản của Lục Nương đã hơn cả bốn băng đảng kia cộng lại.

Điều đó cho thấy Lục Nương là một tay kinh doanh giỏi đến mức nào. Ở đây đang nói đến tài sản hiện hành, chứ chưa nói đến tài sản cá nhân và lợi nhuận từ những thứ đó

Tiếp đó là của Trúc Thanh Bang đa phần chỉ là những quán Bar Club và quán bida nhỏ lẻ đủ để nuôi sống quân mình chứ không thể làm giàu được. Thực chất với những thứ đó Thành Chân vẫn có thể làm giàu nhưng hẳn muốn anh em của mình được trả công xứng đáng, chính vì thế số người thất nghiệp dưới trướng Thành Chân cực kì ít là vì vậy.

Gia sản của Lục Nương tuy nhiều nhưng cô chỉ cho những kẻ có tác dụng vào làm, còn những thằng đi theo ăn bám tất nhiên vẫn không có đồng nào, nhưng chúng muốn có máu mặt thì đi theo đàn anh đàn chị kiếm số kiếm má ra oai tự đắc mà thôi.

Về tài sản của Mafia T.Rex đa phần kinh tế nằm ở lao động chân tay, thực chất có một công ty bảo vệ toàn những bảo vệ là người nước ngoài cao to lực lưỡng. Nhưng Joseph đã chết, tài sản đó được xung công quỹ bởi không có người kế thừa. Thành thử ra Mafia T.Rex chỉ có thể đi bảo kê các quán kinh doanh tại khu người Tây và có một vài đàn em của Joseph cũng mở nhà hàng, hoặc nhà nghỉ nho nhỏ để gọi người mình về làm.

Phần của Bạch Vân chủ yếu đi đâm thuê chém mướn cho mấy bọn con nhà giàu là chủ yếu. Con số thất nghiệp tuy cũng nhiều nhưng được cái khi ai đến với Bạch Vân cũng đều có việc làm chính của mình. Có thể là một thằng sale, thằng bốc vác, thằng phụ hồ, thằng tài xế taxi, hay một thằng bám váy đàn bà để sống. Đủ cả thể loại trong băng của Bạch Vân.

Cuối cùng vẫn là Quỷ Lang, thất nghiệp toàn bộ. Ban đầu còn Nga Hoàng thì đàn em dưới trướng tuy sống không sung túc nhưng không cần làm vẫn có thể sống được nhờ bán cần sa dạo. Lấy hàng từ nhà máy của Nga Hoàng với cái giá của người nhà, rẻ như cho sau đó họ bán cho những

học sinh, sinh viên, thậm chí vài ba đứa trẻ cấp hai tập tành hút chích cũng có thể mua được. Cần sa tuy là chất kích thích, nhưng nó lại rẻ nhất trong số những cái chất gây nghiện. Đâm ra học sinh cũng có thể mua. Và đó là cách mà Nga Hoàng nuôi quân của mình, thành thử khi Nga Hoàng trốn đi, số người thất nghiệp nhiều là vậy. Do hấn chiều người mình quá.

Thành Chân nói một mạch vấn đề về thất nghiệp của thành viên trong bang hội.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Điểm Mạnh Và Điểm Yếu!

Trên thế gian này sống ở đâu là khổ nhất? Câu trả lời rằng ‘Tâm trí’. Chỉ có tâm trí của ta mới khiến ta khổ cực. Chỉ có suy nghĩ mới khiến con người ta suy sụp.

Có một người đã từng nói với tôi là ‘Đôi khi ta sống vui hay buồn là do cách ta chấp nhận sự việc’. Thật vậy, nếu như đi đường tôi bị xe tông gãy chân, thay vì tôi than trời xui xẻo thì tôi lại thầm cảm thấy may mắn rằng mình không bị xe tông chết. Bởi tôi cũng chẳng thể nào thay đổi được những gì đã diễn ra ngoài cách chấp nhận nó và sống với một tâm trạng vui vẻ.

Và nếu như Thu Phong biết thế giới này không phải là nơi hãn thuộc về thì sao? Liệu tất cả những cảm xúc này của hãn, tất cả những cố gắng bây giờ của hãn, hãn có bỏ mặc mọi thứ không?

.....

Một buổi chiều đầy căng thẳng trôi qua tại chính căn phòng họp sang trọng trên tầng cao nhất của Hồng Phận Nhan Lâu.

Sau khi được Thành Chân nêu ra tất cả các vấn đề mà bang hội đang mắc phải. Thu Phong nói với từng người trong đó rằng:

“Hãy nêu ra những điểm mạnh và điểm yếu của mình! Tôi cho mọi người nửa tiếng, có thể suy nghĩ ở đây hoặc đi đâu đó cũng được.”

Nói xong Thu Phong bước ra ngoài trước. Để lại một bầu không khí căng thẳng, nói là cả bầu không khí như thế gọi là cho có, nhưng thực chất hai kẻ căng nhất ở đây là Bạch Vân và Gia Hưng. Có Abid cũng một chút gọi là suy nghĩ về điểm mạnh và điểm yếu ở bản thân.

Đối với Bạch Vân xưa giờ ả ta chỉ giỏi đánh nhau, ngoài ra chẳng giỏi thứ gì cả. Sống tốt với anh em điều đó là một cái quy tắc tất yếu của một lão tử giỏi rồi, nên đó cũng không thể coi là điểm mạnh được. Đầu óc vốn đơn giản, nên Bạch Vân căng thẳng lục lọi tìm tòi trong trí óc của mình ra cho bằng được điểm mạnh và điểm yếu của mình nằm ở đâu.

Sau đó tới Gia Hưng. Hấn vốn là một tay đàn em đắc lực của Nga Hoàng. Một tay hấn xử lý rất nhiều rắc rối trên dưới trong Quỷ Lang một thời gian dài. Có thể nói hấn không giỏi, nhưng hấn quen việc, hấn cũng có thể quản lý người, cũng có thể đánh nhau, cũng có thể kinh doanh, suy tính. Nói chung tất cả mọi thứ hấn đều biết, nhưng không giỏi, và hấn chỉ quen việc, đối với hấn đây cũng không phải là điểm mạnh. Suy nghĩ một chập Gia Hưng nhận ra mình thật vô dụng nếu so Lục Nương và Thành Chân với hấn.

Còn về Abid. Ngay từ đầu hấn đã là người của Thu Phong. Từ một kẻ lang thang không nhà không cửa, bụng lúc nào cũng đói, được lão gia Nhất Phương nhặt về tại Trung Đông. Hấn và những đứa trẻ mồ côi khác được nuôi trong một khu tập thể tại dinh thự ở Châu Lang. Lớn lên hấn được đào tạo để trở thành một bảo an cho dinh thự, và cứ thế mà sống qua ngày, những cuộc đời nhàm chán cho đến hết đời.

Và bỗng thiếu gia Thu Phong cho hấn cùng với bốn mươi chín người khác một cơ hội, cơ hội để thể hiện bản thân và theo chân thiếu gia lập lên một thời đại mới của hắc đạo.

Thế rút cuộc điểm mạnh của mình nằm ở đâu? Abid trầm tư hỏi bản thân. Cả tuổi thơ của hắn gắn liền với căn dinh thự ấy, hắn rất biết ơn lão gia Nhất Phương đã cứu mang hắn, hắn tận tâm phục vụ Nhất Phương hết mức có thể để đền đáp ân tình cứu mang bản thân hắn. Và Thu Phong là người đưa hắn ra để hắn khẳng định bản thân mình, sống một cuộc sống mới mà hắn hòng ao ước, vậy điểm mạnh hắn nằm ở đâu để phục vụ thiếu gia mình đây? Khi mà Lục Nương và Thành Chân là hai người hắn không thể nào với ngang tầm được.

Đúng nửa tiếng trôi qua. Thu Phong bước vào lại phòng họp. Thành Chân và Lục Nương vẫn ung dung như thường, bởi họ biết họ muốn cái gì. Còn ba người kia, Thu Phong rất muốn nghe suy nghĩ của họ.

“Bắt đầu từ Lục Nương, cô nói trước đi!”

Tại ghế chủ tọa, Thu Phong đưa tay hướng Lục Nương bảo cô lên tiếng trước.

Thấy vậy Lục Nương nở một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành đứng dậy tại chỗ:

“Điểm mạnh của tôi là kinh doanh – giỏi kiếm tiền, giỏi quyết đoán trong công việc. Điểm yếu của tôi cũng là không giỏi quyết đoán trong vấn đề của bang hội!”

Nói đến đây Lục Nương gật đầu với Thu Phong một cái xong cô nhìn quanh một lượt rồi ngồi xuống.

“Tiếp! Thành Chân tới anh!”

Thu Phong quay sang Thành Chân.

“Vâng thưa ông chủ!”

“Điểm yếu của tôi là không giỏi kinh doanh, tôi kiếm tiền rất dở. Điểm mạnh của tôi là có thể bày mưu tính kế và giỏi giải quyết các vấn đề khó khăn!”

Nhắc đến điểm yếu đầu tiên trong lời nói của mình bằng một ngữ điệu đầy sự tự tin. Sau đó Thành Chân mới nói đến điểm mạnh của hấn nằm ở đâu.

Cũng như Lục Nương. Những điểm mạnh và yếu của họ được bày tỏ qua chính cách sống của họ. Lục Nương giàu, nhưng đàn em lại không đồng lòng nhiều. Thành Chân nghèo nhưng ai nấy cũng có ăn có mặc, trên hết là đồng lòng với nhau hơn là băng của Lục Nương.

“Cám ơn hai người! ...” – Thu Phong mỉm cười nhìn Lục Nương và Thành Chân gật đầu tự hào.

“Bạch Vân ... Tôi muốn nghe suy nghĩ của cô?”

Thu Phong nhìn vào gương mặt trầm ngâm của Bạch Vân mà nói.

Chừng mười giây sau, Bạch Vân vẫn không phản ứng lại lời nói của Thu Phong. Thấy thế hấn lại nhẹ nhàng gõ lên bàn hai cái.

“Cốc cốc!!” – “Bạch Vân! Bạch Vân?”

“Hử ... Hả? Thiếu gia kêu tôi?”

Giống như người trên trời rớt xuống, Bạch Vân vừa thoát ra khỏi mớ suy nghĩ lộn xộn của mình, ngơ ngác nhìn Thu Phong mà hỏi.

“Tới cô!”

Thu Phong mỉm cười nói, bỏ qua hành động lơ đãng ấy của Bạch Vân.

Bởi với hắn, muốn người mình làm việc tốt thì không nên gây áp lực cho họ. Hãy cho họ sự thoải mái, nếu người đó giỏi, thì người ta sẽ tự động làm tốt công việc của mình hơn là sự áp lực hay gò bó.

“À dạ ...” – Bạch Vân gãi đầu đứng lên.

Đến tận bây giờ cái tay bị Tiger bẻ gãy vẫn chưa lành, bởi cùng lắm thời gian chỉ mới qua được hơn tuần. Ít nhất cái cục bột trên tay Bạch Vân phải đợi đến vài tháng mới khỏi được. Nhưng đó là trường hợp không có tiền thôi, nếu như Thu Phong chịu chi thì cánh tay ấy của Bạch Vân nội trong một ngày có thể lành lặn. Và một tuần để phục hồi xương chắc khỏe như ban đầu. Bởi chính hắn bị thương còn nặng hơn như vậy huống chi dăm ba cái tay què của Bạch Vân kia?

“Điểm mạnh của tôi ... chắc là đánh nhau ... còn điểm yếu ...”

Nếu những đàn em của Bạch Vân mà có mặt tại đây, nhìn cái gãi đầu, cái giọng điệu áp anh áp úng kia của Bạch Vân chắc có lẽ chúng không tin vào mắt mình mà phải thốt lên câu ‘Cái quái gì đây?’.

Thấy Bạch Vân có vẻ không tự tin trong lời nói của mình, Thu Phong cũng kiên nhẫn lên tiếng trấn an một cách nhẹ nhàng nhất có thể:

“Cứ nói đi. Ở đây chúng ta là một gia đình. Không gì phải ngại ... “ – đến đây Thu Phong lại quay mặt sang nhìn xung quanh nói:

“Tôi muốn mọi người nói ra điểm mạnh và điểm yếu của mình, cốt yếu là để chúng ta hiểu rõ về nhau hơn. Để làm việc và phát huy sở trường của nhau!” – Sau đó hắn lại quay sang Bạch Vân ý bảo nói tiếp đi.

“Điểm yếu ... có lẽ là ... tôi không suy nghĩ thấu đáo được ... xin lỗi thiếu gia!”

Cuối cùng Bạch Vân vẫn không nói được điểm yếu của mình nằm ở đâu.

Thấy vậy Thu Phong cũng gật đầu, sau đó hấn hạ tay ý bảo Bạch Vân ngồi xuống. Tiếp tục hấn lại chuyển hướng sang Gia Hưng:

“Gia Hưng tới cậu!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Khác với Bạch Vân. Tuy không phải là một lão đại tầm cỡ, hấn chỉ là một tay sai cho Nga Hoàng thôi. Nhưng về kinh nghiệm dưới sự áp lực, có lẽ hấn đã quen với việc đó. Và lại Thu Phong cũng là một ông chủ tốt, không gây áp lực đần áp người của mình như Nga Hoàng. Đó cũng là lý do Gia Hưng có thể nói chuyện dứt khoát như vậy dù đứng trước Thu Phong.

“Điểm yếu của tôi là không được tài giỏi như mọi người. Tôi sẽ cố gắng khắc phục bằng cách liên tục học hỏi từ mọi người. Và đó cũng là điểm mạnh của tôi, ham học hỏi. Từ nay Gia Hưng tôi xin nhờ mọi người dạy bảo thêm nhiều điều!”

Bằng một giọng nói tự tin, Gia Hưng thẳng thừng nhận ra sự yếu kém của mình. Hấn là một kẻ ham học hỏi, dù hấn không có bất cứ tài cán gì hết. Hấn đi lên vào bằng sự cố gắng của mình, sự chịu đựng của bản thân. Là một con người nhiệt tình, Gia Hưng không sợ mất mặt. Khi hấn nói xong hấn cúi đầu với từng người, từng người một.

Gật đầu mỉm cười về sự chân thành của Gia Hưng. Hấn thân là mọi kẻ cũng đi lên bằng chính sự nỗ lực (Ở đây nói về ký ức của Thu Phong, main đang liên tục bị lẫn lộn giữa ký ức của thế giới kia, và sự thật ở thế giới này).

Sau Gia Hưng chắc chắn chỉ còn mỗi một mình Abid. Thu Phong đảo ánh nhìn tới anh chàng da đen này. Nhìn hấn Thu Phong lại nhớ đến những

ngày đầu khi hắn luyện tập lấy lại thể lực lẫn sức mạnh, thì Abid là người luôn luôn đứng dậy đầu tiên sau mỗi trận ngật hành.

Năm mươi vệ sĩ ... Có lẽ mình đã bỏ bê họ khá lâu rồi.

Một dòng suy nghĩ bất chợt hiện ra trong đầu Thu Phong.

“Abid nói đi!”

Biết đến lượt mình, Abid vốn đã như một cục đá đen bóng trong căn phòng này. Khi đứng lên hắn trông như một bức tượng khổng lồ khiến ai nhìn vào cũng phải choáng ngợp. Đến cả Thu Phong kẻ luôn tự tin về cơ bắp của mình, nhưng thấy Abid lại làm hắn tự ti vài phần. Dầu vậy Thu Phong vẫn tự an ủi mình, do cơ địa người Châu Á không thể nào bằng người Trung Đông hay phương Tây như Abid rồi.

“Điểm mạnh của tôi là trung thành phục vụ thiếu gia!! Điểm yếu của tôi là không thể sống mà không có thiếu gia!!”

“Hả?”

“Phụt!”

Thu Phong trở hai con mắt lên nhìn Abid. Như thể muốn nói mày đang làm nhảm cái quái gì vậy? Không thể sống thiêu tao? Ồ mày yêu tao à?

Không chỉ riêng Thu Phong bất ngờ, hắn quay sang nhìn Lục Nương vừa mới uống ngụm nước trà bỗng phun hết cả lên bàn, trúng vài giọt lên cái màn hình trước mặt. Không biết có bị cháy không nữa.

Có lẽ Abid đã không cẩn thận khi sử dụng lời nói. Dù gì hắn cũng là người nước ngoài, không phải bản xứ là Xích Quỷ. Cứ cho là đã sống ở đây từ bé, nhưng ngôn ngữ của nước Xích Quỷ lại là ngôn ngữ khó học nhất thế

giới, bởi có rất rất rất nhiều từ đồng nghĩa, lẫn cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Do đó Abid hơi lúng củng khi truyền đạt ý muốn của mình.

Hắn nhìn cái thái độ của mọi người là biết bản thân lỡ lời cái gì đó.

“Không ... Không phải như thiếu gia nghĩ ... mọi người đừng hiểu lầm!”

“Ha ha ha ha ha ...”

“Hi hi!”

“Mày dốt lắm Abid ha ha ha ha” – Bạch Vân đang căng thẳng nhưng khi nghe Abid nói vậy, ả ta cũng đỡ người mấy vài giây. Sau đó lại nghe Abid giải thích nữa, Bạch Vân liền nhin cười không nổi chỉ vào mặt hắn mà cười phá lên.

Thực chất tính cách Abid cũng rất hiền lành. Hắn tuy là một chiến binh dũng mãnh, nhưng đồng thời cũng là một kẻ sống nội tâm, từ khi Bạch Vân xác nhập băng của ả ta vào dưới trướng thiếu gia. Thì dạo gần đây hắn và Bạch Vân có thường xuyên tiếp xúc với nhau để giải quyết vài vấn đề vụn vặt của bang hội.

Hai người khá thân với nhau nên hôm nay Bạch Vân mới có thể thoải mái cười vào cái mặt thộn của Abid đang đỏ mồ hôi hột đứng ra giải thích.

“Mọi người! Được rồi.. nghe Abid nói đi!”

Là nạn nhân chính trong vụ này, Thu Phong không muốn cuộc họp trở thành một nơi khó xử với Abid. Nên hắn dừng ngay việc này, ít nhất thì cũng nhờ Abid nên không khí bớt căng thẳng hơn đôi chút. Thu Phong liếc sang Bạch Vân thấy cô ta đã bình thường trở lại không còn mang gương mặt bí xị khi nãy nữa.

“Cám ơn thiếu gia!”

“Ừ! Nói tiếp đi ...”

Thu Phong gạt đầu ra hiệu cho Abid có thể nói.

Thấy vậy gương mặt Abid bình tĩnh trở lại:

“Khác với mọi người. Ngay từ đầu Abid tôi đã là tôi tớ của thiếu gia. Thiếu gia kêu tôi đánh đâu tôi đánh đó. Tôi chỉ có sự trung thành này là điểm mạnh với thiếu gia. Nếu như thiếu gia có mệnh hệ gì, tôi sẵn sàng chết cùng thiếu gia!”

Vẫn cái ý nghĩa đó, nhưng lần này đỡ hơn đôi chút. Nhưng lại không thể làm Lục Nương bỏ đi cái suy nghĩ rằng Abid có khi nào thầm yêu thiếu gia Thu Phong không nhỉ.

“Không cần cậu phải làm vậy đâu Abid. Từ lúc đưa cậu ra khỏi dinh thự, tức cậu đã được tự do. Hãy sống theo cách mà mình muốn. Cậu có thể chọn tiếp tục phục vụ tôi, cũng có thể chọn rời đi.”

“Thiếu gia ... ngài đang đuổi tôi sao?”

Có vẻ như Abid đang hiểu lầm câu nói của Thu Phong. Gương mặt đen đúa của hắn bây giờ bỗng trở nên thất thần, buồn bã hơn bao giờ hết.

“Không phải vậy. Cậu từ nhỏ đã được nuôi lớn trong dinh thự, được dạy rằng phải bảo vệ gia đình tôi. Giống như việc bị tẩy não vậy. Cậu không thể nào có cái suy nghĩ của riêng mình nếu như cứ giữ cái suy nghĩ mang ơn mà bảo vệ tôi hay gia đình tôi ... Việc đó vô nghĩa lắm, chính cậu dám tự tin đánh thắng tôi hay không? Dám tự tin đánh bại được bất cứ người dị năng nào không?”

Trả lời câu hỏi của Thu Phong bằng cách lắc đầu ngao ngán của Abid.

Thu Phong biết Abid là một kẻ rất thông minh, hẳn có tố chất hơn người từ những gì Thu Phong huấn luyện hẳn học rất nhanh. Chưa kể Abid cũng giỏi trong việc thu phục nhân tâm và dẫn dắt mọi người đi trên con đường đúng đắn.

Là một kẻ bề trên Thu Phong thừa biết trong nhóm 50 hộ vệ theo hẳn có những kẻ tiêu cực muốn trốn thoát khi vừa đặt chân lên cái đất Bắc này. Nhưng đều được Abid củng cố tin thần và ngăn cản lại. 50 hộ vệ ấy coi Abid như là thủ lĩnh của chúng vậy.

Tài lãnh đạo, tài chiến đấu, có tầm nhìn xa trông rộng. Abid đang lãnh phí chính tài năng của bản thân bằng cách suốt ngày đi kè kè theo bảo vệ Thu Phong. Nên ngay bây giờ Thu Phong muốn củng cố lại tinh thần của Abid để hẳn hiểu được rằng giá trị của hẳn nằm ở đâu. Không phải cứ bảo vệ Thu Phong là tạo nên giá trị của một con người đâu? Không! Không hề, Thu Phong cần nhiều hơn nữa.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Sự Chuẩn Bị Cho Tương Lai

Cuối cùng cuộc họp cũng đã kết thúc. Ban đầu mục đích của cuộc họp là giải quyết các vấn đề đang xảy ra trong Hắc Long Bang. Nhưng bằng một cách nào đó lại khiến các thành viên chủ chốt của Hắc Long Bang hiểu rõ nhau hơn.

Thu Phong cũng không phải thiên tài quái quỷ gì trong cái việc này. Phải nói là hắn may mắn khi liên tục nảy ra các ý nghĩ trong cuộc họp, giống như con người khiến vậy.

Đầu tiên là Abid thay đổi về cách suy nghĩ của mình khi phục vụ Thu Phong. Cơ bản khi trước Abid làm mọi điều Thu Phong căn dặn vì đó là lệnh, và hắn phải phục tùng mệnh lệnh. Nhưng hắn lại vui sướng khi Thu Phong ra cho hắn những việc mà hắn mong muốn. Dẫu vậy hắn không hề nhận ra.

Trong cuộc họp Thu Phong đã thông nã hắn, cho hắn hiểu rằng hãy làm điều mình muốn và mang lại giá trị. Phải xử lý tình huống một cách khôn khéo và dùng cái đầu chứ đừng tuân lệnh như một cái máy.

Sau đây Abid bắt đầu nghĩ về cảm nhận của bản thân. Đúng là hắn tuân lệnh, nhưng hắn làm trong sự vui vẻ, chứ không như lúc ở dinh thự. Mọi việc hắn làm đều nhằm chán, hắn làm chỉ vì nghĩa vụ phải làm, chẳng vì niềm vui nào ở đây. Nhưng từ khi theo chân thiếu gia Thu Phong, hắn vui vẻ thật sự, hắn được thể hiện bản thân mình ở bên ngoài. Hắn cũng là con người, biết khóc, biết cười.

Thế rồi trong sâu thâm tâm của Abid hấn càng muốn phục vụ Thu Phong hơn tất cả. Nếu sau này ai bắt hấn chọn giữa việc cứu sống Thu Phong và Nhất Phương chắc chắn hấn sẽ không ngần ngại cứu Thu Phong. Nhưng hấn cũng sẽ đánh cược cả mạng sống để đem lại sự an toàn cho Nhất Phương, bởi Nhất Phương cũng là người đem đến cuộc sống này cho hấn.

Cái lợi thứ hai mà Thu Phong thu được trong cuộc họp ngày hôm nay chính là khả năng của Thành Chân. Đó giờ Thu Phong không nắm rõ tất tần tật về khả năng của Thành Chân, nhưng hôm nay hấn đã rõ.

Là con người cực kì thông minh và tài cán. Dư thừa khả năng để giải quyết mọi vấn đề mà Thu Phong đau đầu mấy ngày trời để có thể nghĩ ra. Thành Chân làm tất cả việc đó một cách cực kì chuyên nghiệp khiến Thu Phong lẫn Lục Nương đều phải choáng ngợp chứ đừng nói những kẻ khác.

Điều thứ ba và cũng là mục đích của cuộc họp Thu Phong tổ chức ngày hôm nay là giải quyết vấn đề của Hắc Long Bang. Nếu như không có Thu Phong thật sự mà nói vấn đề vẫn được giải quyết, nhưng sự khác biệt này là có Thu Phong. Vậy vấn đề được giải quyết bằng cách nào?

Theo như Thành Chân, hấn có thể tổ chức việc làm cho tất cả các thành viên của Hắc Long Bang đồng thời, hấn với Lục Nương phối hợp mở lại các cửa hàng, quán ăn, quán nhậu ... tại địa bàn cũ của Quỷ Lang. Đó là một nơi kinh doanh béo bở, nơi đó chỉ cần dồn tiền vào và kiếm nhân lực. Nhân lực thì bây giờ có thừa rồi.

Đó cũng chỉ là phương sách tạm thời thôi. Vốn địa bàn của Bạch Vân cũng là một khu kinh tế mới, dạo này Bạch Vân đang trên đà phát triển lại sát nhập vào cùng một chỗ cùng với Thu Phong. Chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh. Hàng chục chung cư nhà cao tầng đang được xây dựng trên chính địa bàn của Bạch Vân. Đó cũng là một khối bất động sản màu mỡ,

tuy là vậy, nhưng để liên hệ được với nhà thầu hoặc chủ của những tòa ấy cũng là cả một mối quan hệ mới có thể liên lạc được.

Tất nhiên điều đó có Thu Phong lo, chưa kể còn một Lục Nương xinh đẹp, giỏi ăn nói, giỏi kinh doanh. Thu Phong và Lục Nương cũng đang xem xét sắp tới nên thành lập một công ty mô giới bất động sản, rồi dùng chính cái chân hắc đạo này chèn ép các công ty bất động sản khác. Thương trường là chiến trường mà, nếu như báo được chính quyền thì cứ báo. Căn bản gương mặt của Lục Nương đã là một lợi thế trời đánh.

Sẽ có một đợt sắp xếp nhân sự sắp tới xảy ra tại chính Hắc Long Bang. Thứ nhất có việc cho các thành viên của Hắc Long Bang. Nhưng sẽ xáo trộn một chút, Thành Chân sẽ cho làm một bài test trí tuệ, khả năng, tính cách và sức khỏe của từng thành viên trong bang hội để tiện cho việc kiểm một công việc thích hợp cho họ.

Thứ hai là sẽ trộn lẫn địa điểm ở của tất cả các thành viên trong bang với nhau. Nếu ai không vương bận gia đình sẽ chuyển sang quận của một trong bốn người còn lại, còn những ai bận gia đình vẫn ở nguyên vị trí của mình. Đồng ý thì làm, không đồng ý ra khỏi bang, ở đây không có chỗ cho sự ích kỷ. Và hiển nhiên khi đi như vậy họ sẽ có một lợi tức nhất định về công việc và hướng phát triển.

Thứ ba là về nguồn vốn. Vốn không chỉ đơn giản là tiền, mà còn là kiến thức, kinh nghiệm. Dưới tay Thu Phong có cả ba thứ đó, kiến thức có Thành Chân, kinh nghiệm có Lục Nương, và hần có tiền.

Vài tỷ trong tài khoản của Thu Phong, hần rút ra hần hai Tỷ xent để lập một tài khoản mới. Và đưa cho Lục Nương lẫn Thành Chân mật khẩu, đó là quỹ bang hội. Dùng để hoạt động kinh doanh và nuôi quân.

Cái thứ tư là đào tạo người. Thu Phong cho người tìm một mảnh đất trống rộng rãi, để xây nên một phòng tập thực tế ảo, kỹ sư chính là người của hắn – bố già Nhất Phương. Phòng thực tế ảo này là một bản nâng cấp so với cái lần trước Thu Phong thử qua tại dinh thự.

Hiển nhiên căn phòng này không được gọi là căn phòng. Nhưng phải gọi nó là căn phòng bởi chẳng còn tên gì để gọi, nó lại quá lớn để gọi là một căn phòng. Với diện tích hơn năm ngàn mét vuông. Một khoảng trống khổng lồ không có bất cứ một thiết bị gì. Nhưng bước vào trong đó giống như bước vào một thế giới khác vậy. Có thể thay đổi môi trường, có thể thay đổi trọng lực, không khí, độ ẩm, mưa rào. Tất cả đều được mô phỏng một cách chân thật nhất, việc của bạn chỉ cần bước vào đó và luyện tập.

Việc thi công một phòng như vậy phải mất đến vài tháng và một nguồn tài lực khổng lồ. Vốn cái này cơ bản nó là một trò chơi của thời hiện đại, nhưng bố già Thu Phong đã cho người phát triển nó thành một nơi để cho người đệ năng của ông ta tập luyện. Và chính Thu Phong người bình mà lại dùng nó luyện tập, còn dùng nó để luyện quân.

Sẽ như thế nào nếu những con người bình thường luyện tập như những kẻ mang quyền năng của Chúa? Khó mà nói được.

Và đây cũng là cách mà Thu Phong marketing cho bang hội của hắn. Bởi trên thế giới này chẳng có một hắc đạo nào lại đầu tư cả một phòng tập như thế cho người của mình. Thu Phong là người đầu tiên. Hắn làm vậy để đàn em của hắn lan truyền tin ra ngoài, những kẻ cuồng si đánh nhau sẽ đến đây đầu quân hắn chỉ để luyện tập ở đây và mạnh hơn.

Có cái lợi và cái hại. Người tới quá nhiều không thể kiểm soát được, tất nhiên sẽ có người này người kia. Nhưng đó cũng là cách hắn tìm người giỏi, nếu nó xấu chỉ việc diệt nó, nếu có tài có đức thì giữ lại. Phải đánh

cuộc thì mới có thành quả, nếu quá lo sợ việc chưa xảy ra thì sẽ chẳng làm được việc gì.

Cái thứ năm là thành lập ra hai đội. Một là đội thu thập thông tin, hẳn ra là điệp viên ... cái này sẽ cho Lục Nương phụ trách đào tạo. Người xưa từng có câu ‘Quân tử khó qua ải mỹ nhân’ muốn moi được thông tin của một kẻ tài phiệt, thì sẽ làm như thế nào? Quan hệ là điều tất yếu, nếu như không có quan hệ chỉ có dùng mỹ nhân kế. Đã lên giường rồi, làm hẳn thỏa mãn thì cái gì cũng ói ra hết.

Đội còn lại là đột chiến binh. Đội này được chia ra làm hai nhánh, ám sát và đánh tiền tuyến. Nhánh ám sát bao gồm những sát thủ do chính tay Thu Phong huấn luyện, giết người và bỏ trốn nhanh chóng. Nhóm tiền tuyến thì như những gì Thu Phong làm, lao vào và đánh chết cុ chúng nó. Không ngại mẹ con thằng nào.

Tạm thời đó là năm vấn đề cần thực hiện cho bây giờ và tương lai.

Tiếp đây là những vấn đề nhỏ nhất như Gia Hưng sẽ theo chân làm phụ tá cho Thành Chân. Không chỉ học hỏi kinh nghiệm về cách nhìn người, dùng người, mà còn cách lấy lòng người và cách nhìn xa trông rộng.

Bạch Vân thì sẽ được Thu Phong đưa một chuyến về Nam vào ngày mai để chữa cánh tay bị gãy. Sau đó trở về đây Thu Phong sẽ huấn luyện Bạch Vân trở thành một chiến binh thật sự, dẫn đầu nhánh tiền tuyến của đội chiến binh.

Về phần Abid cũng vậy, sẽ được Thu Phong huấn luyện lại khi căn phòng thực tế ảo được hoàn thành, hẳn và bao gồm năm mươi hộ vệ. Nhưng có điều Lục Nương lại lấy đi mất mười trong năm mươi người ấy của Thu Phong chỉ vì cô ta thấy có vài người thích hợp cho việc thu thập thông tin tình báo hơn là đánh nhau.

Vì sao một bang hội hắc đạo lại phải nhọc công như vậy? Đơn giản mà thôi, vốn thành phố Quảng Phúc này tuy toàn long tranh hổ đấu nhưng rất dễ tan vỡ. Nếu như có một kẻ thực sự mạnh đánh từ bên trong đánh ra. Kết quả như ta đã thấy là Thu Phong đã thành công thành lập nên Hắc Long Bang.

Nhưng ở những tỉnh thành khác lại không vậy. Tuy không tồn tại nhiều nhân tài nhưng cái rễ của những băng đảng ấy đã cắm sâu vào trong lòng đất nơi địa bàn của chúng. Muốn đánh êm đẹp sang những thành phố ấy trước khi Duy Bạch Hổ phát hiện thì phải cực kì mạnh, mạnh đến mức đáng sợ khiến Duy Bạch Hổ không nhận ra rằng có một sự thay đổi bất thường tại miền Bắc của hắn. Đến khi nhận ra được vấn đề thì cũng quá muộn để hắn có thể lật đổ được Hắc Long Bang rồi.

Do đó Thu Phong cần chuẩn bị mọi thứ trước khi tiến hành những bước tiếp theo. Một phần đó cũng là ý của Thành Chân. Giống như Thành Chân sống đến tận bây giờ, cái đầu óc này chỉ để dành cho Thu Phong sử dụng.

“Được rồi hôm nay ta mời mọi người đi ăn một chuyến. Chuẩn bị từ ngày mai thực hiện những gì đã bàn giao, thoải mái nốt ngày hôm nay đi!”

Vươn vai sau một buổi họp đầy toan tính, Thu Phong mỉm cười một cách chân thành nhất.

Lục Nương rất thích điệu cười ấy của Thu Phong, tuy hắn không đẹp trai cho lắm, nhưng nụ cười rất có duyên, rất cuốn hút người khác. Thích chỉ là thích vậy thôi chứ chẳng có ý gì.

Gật nhẹ cái đầu xinh đẹp của mình, Lục Nương đứng dậy. Theo đó cô lấy điện thoại gọi cho người của mình chuẩn bị bữa ăn.

“Thôi!” đúng lúc này lại bị Thu Phong ngăn lại. Lục Nương giương hai con mắt xinh đẹp khó hiểu nhìn hắn.

“Nay đi ăn bụi một lần, thử cảm giác mới! Đi không?”

“Đi chứ?” – không biết tại sao Lục Nương cười lên một cái rạng ngời. Nụ cười ấy như một ánh nắng rực rỡ giữa ban mai, đôi mai biết cười, đôi môi đỏ mọng ấy khiến con tim người ta như nhảy liên hồi.

Đứng hình mất năm giây Thu Phong lắc nhẹ cái đầu quay sang mọi người nói:

“Có ai ngại đi ăn bụi không? Tôi biết vài chỗ bán hàng rong ngon lắm!”

“Đi chứ ông chủ, tôi cũng là dân bụi đời mà!”

“Theo ý thiếu gia!”

“OK sếp!”

Thế là năm người à không sáu người quyền lực nhất Hắc Long Bang dắt nhau đi ăn bụi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Có Biển!

Ngày hôm sau.

Hôm nay là một buổi sớm mát lạnh. Con mưa đêm qua như thể làm dịu đi cái nóng oi bức của mùa hè này. Một buổi sáng thật trong lành ở cái thành phố biển nhộn nhịp này.

Một tuần qua dưới sự chăm sóc nhiệt tình của các bác sĩ, y tá tại gia. Vợ của Quốc Thiên giờ đây đã đủ sức khỏe để được bệnh viện cấp gấp chứng nhận có thể đi máy bay khi đang có bầu hơn bảy tháng kia.

Thu Phong lẫn Quốc Thiên đều thở phào một hơi. Ngày hôm qua bố già của Thu Phong đã cho phi công lái máy bay tư nhân của lão từ Nam vào Bắc để chuẩn bị trước. Việc của họ bây giờ chỉ cần đưa hai vợ chồng Quốc Thiên về trong Nam một cách an toàn nhất có thể.

Ngoài hai vợ chồng Quốc Thiên hôm nay lại có thêm một vị khách nữa đó là Bạch Vân. Vốn là nhân vật chủ chốt trong bang hội, Thu Phong không thể nào để Bạch Vân với cái thương tích đầy mình kia mà làm việc được. Nếu chuyện này đồn ra ngoài khác nào hấn là một ông chủ tệ hại chèn ép nhân viên của mình.

Như suy nghĩ của hấn ngày hôm qua hấn sẽ cho Bạch Vân đi một chuyến vào Nam chữa trị vết thương của ả. Sau đó ả sẽ tự bay về đây sau.

“Mấy đứa gom đồ xong chưa?”

Đứng ngoài cửa căn hộ của mình, Thu Phong thò cái đầu vô hồi thúc hai vợ chồng Quốc Thiên.

“Em còn mấy bộ đồ để ở chung cư cũ nữa anh hai ...”

Giọng nói nhẹ nhàng của vợ Quốc Thiên vang lên.

“Có cái gì quan trọng không? Nếu quần áo bình thường thì thôi, về đó mẹ sắm đồ mới cho, em đừng tiếc làm gì ...”

Do trước giờ sống khổ quen rồi, dù có chuyển qua ở cùng người anh hai của chồng mình thoải mái hơn đôi chút nhưng Thảo vẫn cảm thấy tiếc tiền của bỏ ra mua quần áo rồi lại vứt ở chỗ ở cũ.

Thu Phong biết điều đó, lúc trước sống khổ, tằn tiện từng chút một. Bây giờ đã khác, gia đình không thiếu tiền đến mức phải cho cô em vợ của mình mặc những bộ đồ rách nát cũ kĩ. Khoảng thời gian vợ chồng Quốc Thiên ở đây, nhiều lần hấn đưa tiền cho em trai mình dẫn vợ đi mua quần áo bầu nhiều nhiều một chút, nhưng Thảo lại không dám đi.

Thay vào đó số tiền Thu Phong đưa, Thảo dùng để đi chợ mua thức ăn chất cả tấn thực phẩm trong tủ lạnh của Thu Phong. Thấy vậy Thu Phong cũng hết cách, thôi thì cứ về trong Nam để mẹ dẫn đi mua đồ sau vậy. Chứ hai anh em hấn là đàn ông tự ý mua cũng sợ không vừa ý.

“Nhanh đi em! Quên cái gì mình nhờ anh hai chuyển lên sau được mà. Sắp đến giờ rồi!”

Lần này lại đến Quốc Thiên hồi thúc vợ của hấn.

Nhưng thực chất Quốc Thiên lại quên mất một điều rằng mình đi máy bay tư nhân, muốn đi lúc quái nào mà chả được. À có lẽ Thu Phong quên nói với thằng em mình là có chuyên cơ riêng đi đón.

“Dạ dạ!”

Nghe vậy Thảo cũng mau mau chóng chóng xấp xếp đồ với Quốc Thiên. Năm phút sau bốn năm cái ba lô to tổ bố được vác ra ngoài.

“Đại ca để tụi em vác cho!”

Không biết từ đâu xuất hiện bốn năm tên có vẻ quen quen. Thấy vậy Thu Phong liền quay sang nhíu mày.

“Chào ông chủ! Chào Thiên ... Em dâu!”

Bạch Vân bỗng xuất hiện sau lưng mấy người mà Thu Phong trông quen quen ấy. Với một cánh tay đang bó bột, Bạch Vân vẫn có thể vác theo một cái ba lô nhỏ trên vai. Đám người đi theo cô ta chắc chắn là đàn em của ả.

“Đến rồi à? Đi thôi!”

Nói Bạch Vân bình thường cục súc cũng đúng, nhưng hôm nay cô ta lại hơi biết ý. Hiểu được vợ chồng Quốc Thiên di cư về Nam chắc chắn sẽ mang nhiều đồ. Với tính cách của hai anh em nhà này Bạch Vân hiểu rõ hai người này kiểu gì cũng sẽ tự thân vận động mang đồ của mình đi.

Nhưng để hai kẻ tai to mặt lớn như thế này tự cầm đồ của mình đi xuống chung cư còn ra thể thống gì nữa. Nên Bạch Vân mới đem theo vài thằng để tụi nó xách đồ dùm ông chủ của mình.

Sau khi khóa cửa phòng lại Quốc Thiên giao đồ đạc cho mấy tên đàn em của Lục Nương vác. Còn hăn dìu vợ mình đến thang máy.

“Mấy đứa tụi mày đi cửa khác đi, đồ nhiều lắm, chẳng may trúng người bầu có đền cái mạng cũng không đủ đâu!”

Tuy hôm nay Bạch Vân tinh ý hơn bình thường, nhưng vẫn cái giọng điệu cộc cằn ấy nói chuyện với đàn em của ả. Dầu vậy chẳng đứa nào khó chịu cả, chúng quen rồi, thậm chí vài thằng còn thấy dạo này đại tỷ của chúng có vẻ thoải mái hơn bình thường.

Vài phút sau Thu Phong cùng hai vợ chồng Quốc Thiên và Bạch Vân xuống dưới chung cư. Có một chiếc xe đen bóng loáng, dài ngoằn đợi sẵn ở dưới.

Tất nhiên chiếc xe này cũng không phải là của Thu Phong mà là của Lục Nương. Hắn chỉ mượn tạm để chở bà bầu cho thoải mái hơn, tại không gian của chiếc xe này rộng lớn, không chật chội.

Bạch Vân cũng quá quen với chuyện Lục Nương sở hữu một chiếc xe như thế này rồi. Nhưng đây lại là lần đầu Quốc Thiên bước lên nó, lại càng đừng nói đến vợ của hắn. Một người phụ nữ chưa bao giờ mơ tưởng đến cuộc đời mình sẽ đặt móng lên cái xe này.

Ấy vậy mà hôm nay cô lại có cơ hội ấy. Cảm xúc của Thảo lâng lâng, hạnh phúc khi Quốc Thiên có được một người anh trai như vậy. Thảo rất biết ơn khi anh Thu Phong lại chịu nhận hai đứa trẻ mồ côi như mình.

Nửa tiếng sau. Chiếc xe chạy thẳng vào sân bay thành phố nằm tại quận Thừa Thiên, quận trung tâm của thành phố này.

Không cần qua bất cứ thủ tục gì, chiếc xe trực tiếp chạy vào trong sân bay. Cũng không cần mua vé hay kiểm tra hành lý.

Lúc này vợ của Quốc Thiên bỗng cảm thấy thắc mắc liền quay sang hỏi chồng:

“Ừa anh ... em nhớ là đến sân bay phải xếp hàng gì cơ mà. Sao mình đi thẳng vào trong đây được vậy, chẳng lẽ ...”

Hay em mấy bộ phim tình cảm trên Tivi vợ Quốc Thiên ít nhiều cũng biết muốn đến sân bay phải có vé, rồi ngồi đợi máy bay chuẩn bị. Xong đi bộ từ sảnh chờ đến máy bay, chưa kể hành lý phải ký gửi ở chỗ khác. Nhưng ở đây cô lại thấy mình được đưa trực tiếp vào sân bay, hành lý cũng nằm hết ở trong xe.

“Em hỏi anh hai xem?”

Đến bản thân của Quốc Thiên cũng không rõ, hẳn đó giờ đã đi máy bay bao giờ đâu mà biết.

Thế là vợ Quốc Thiên lại quay gương mặt ngây ngô nhìn Thu Phong với ánh mắt như thể muốn nói ‘Anh hai ơi giải thích cho em với!’

Thấy thế Thu Phong cũng mỉm cười trả lời:

“À ... Mình đi chuyên cơ riêng, nên không cần thủ tục gì đâu. Với bay ở trong nước mà, tất cả đều có người lo trước hết rồi. Giờ hai đứa chỉ cần lên máy bay thôi là được ...”

Vừa nói đến đây Thu Phong cảm nhận được xe hình như đã dừng lại. Vì sao lại nói như thế, bởi cái xe này đi rất là êm, như thể mình ngồi trên đây mà không có cảm giác cái xe đang di chuyển vậy. Nếu như không nhìn ra ngoài đường chẳng biết được cái xe đang đi hay dừng.

Tài xế vừa cho xe dừng lại thì ở bên ghế lái phụ còn một người nữa, hẳn cùng xuống xe với tài xế cả hai đứng ở hai bên xe cúi người xuống mở cánh cửa ra.

Được Quốc Thiên dìu ra ngoài, đập vào mắt Thảo là một chiếc máy bay cỡ nhỏ. Không giống như trên phim là một cái máy bay khổng lồ. Nhưng nhiều đây cũng đủ để tâm trí của một con người sống cực khổ choáng ngợp.

Thảo thất thố nhìn chồng mình nói:

“Anh à ... Đây là máy bay riêng của nhà mình sao?”

“Có lẽ vậy!”

Quốc Thiên có vẻ không quan tâm lắm, bởi hắn biết gia đình của mình giàu có như thế nào qua lời kể của anh hai hắn. Cái Quốc Thiên quan tâm chỉ là tâm trạng của vợ hắn bây giờ mà thôi.

Lúc này ở dưới cầu thang nối với cửa của máy bay xuất hiện bốn năm người nào đó. Họ bước đến trước mặt đám người Thu Phong khom người hành lễ:

“Kính chào đại thiếu gia, nhị thiếu gia và tiểu thư! ”

Nhóm người ấy bao gồm một đầu bếp, hai phi công, hai cô nàng tiếp viên xinh đẹp và một anh chàng cao to có lẽ là người xách hành lý.

“Kiểm tra xong xuôi hết chưa?”

Giọng nói trầm ổn của Thu Phong vang lên hỏi một trong hai gã phi công đứng trước mặt hắn.

“Dạ khâu kiểm tra đã hoàn tất thưa thiếu gia. Ta có thể bay ngay bây giờ ạ!”

“Ừ!” – Thu Phong gật đầu nhẹ một cái rồi quay sang nhìn hai vợ chồng Quốc Thiên nói:

“Hai đứa lên máy bay đi! Về đó nhớ hỏi thăm mẹ với ông già dùm anh!”

Sau đó Thu Phong tiễn hai người họ lên máy bay, cùng với Bạch Vân đi theo họ về trong Nam.

Với chính bản thân Thu Phong có lẽ hắn đã quá quen với việc này rồi. Sống trong một gia đình giàu có bậc nhất quốc gia này, có tiền tuy không thể có tất cả nhưng có tiền sẽ có tất cả. Những sự thuận tiện này, kẻ không có tiền chẳng bao giờ được hưởng cả.

Dưới sự ngỡ ngàng của bản thân. Vợ Quốc Thiên ngạc nhiên hết lần này đến lần khác, cô lên máy bay trong sự khinh hỉ và mong chờ gặp được mẹ chồng. Tuy chỉ là mẹ kế, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời cô muốn được gọi ai đó là mẹ.

Tiền ba người kia lên máy bay, Thu Phong một mình trở lại căn hộ. Dù chỉ một tuần sống với em trai và vợ của nó. Giờ chúng đi rồi, một cảm giác trống trải ập đến Thu Phong.

“Haizz!”

Thở dài một tiếng. Bây giờ hắn còn việc phải lo. Đầu tiên phải cho người đi tìm đất để xây nên một nơi luyện tập trước đã.

Biết bao nhiêu việc khiến Thu Phong quên mất con chuột nhắt Huệ Nhan. Hắn ta bây giờ nghe tin Hắc Long Bang được thành lập hắn như phát điên lên vậy. Gã ta rất muốn liên lạc cho Duy Bạch Hồ để thông báo tình hình nhưng lại không dám, sợ rằng sẽ khử hắn và dùng Lục Nương để thống lĩnh cái đất cảng này hơn là hắn.

Chập sau Thu Phong muốn đi đến Hồng Phận Nhan Lâu một chuyến để bàn với Lục Nương về chuyện mặt bằng. Hắn một lần nữa bước xuống dưới chung cư, định gọi taxi đến đón thì lại thấy chiếc xe ban nãy của Lục Nương đậu ở đó.

Quá sơ ý hoặc quá tự tin, bằng một cách nào đó Thu Phong trực tiếp bước đến mở cửa vào trong xe. Vẫn là hai gương mặt ban nãy đưa đón Thu

Phong và em trai hấn đến sân bay.

“Đến Hồng Phận Nhan Lâu đi!”

“Vâng thưa ông chủ!”

Gã tài xế đáp một tiếng sau đó đánh xe đi với gương mặt khó xử. Có vẻ như dạo này Thu Phong hơi thiếu ngủ hay sao, hấn hơi mệt mỏi dựa vào ghế chợp mắt đôi chút. Mà lại không hề biết rằng chiếc xe rẽ theo một hướng khác ra vùng ngoại ô.

Lúc này như linh cảm được điều gì đó, con Mực mập mạp của Thu Phong đang nằm trong chung cư bỗng bật người dậy lao thẳng ra cửa sổ. Một bóng đen rơi xuống từ chung cư mười mấy tầng, chẳng ai biết đó là vậy gì, và cũng chẳng ai để ý.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Thu Phong Bị Bắt Cóc

Quảng Phúc là một thành phố lớn nằm trong tỉnh Sơn Bà. Trong địa bàn của tỉnh Sơn Bà có một thành phố lân cận được gọi là Cổ Thành.

Cổ Thành là thành phố ngoài rìa của Quảng Phúc, nếu ai muốn từ nơi khác đến Quảng Phúc chỉ có hai đường, à không ba đường. Đường hàng không là một, đường thủy là hai và đường lộ. Đường lộ nếu muốn đến được Quảng Phúc người ta bắt buộc phải đi qua thành phố Cổ Thành.

Khác với những nơi được gọi là thành phố, thực chất Cổ Thành chưa lên được tới mức thành phố. Bởi thế nơi đây mới có một từ “cổ” trong đó.

Có một điều đặc biệt ở nơi đây không thể không nhắc tới, chính là bãi rác công nghệ hay còn gọi là bãi rác điện tử ở thành phố này. Khắp hơn bốn năm tỉnh thành tại tỉnh Sơn Bà, thậm chí là một vài thành phố thuộc các tỉnh lân cận khác đều chuyển rác thải công nghệ, nhưng vật dụng điện tử không cần dùng đến đều được tập trung tại Cổ Thành này.

Khác với thế giới của Thu Phong, Cổ Thành nếu như gọi ở thế giới của Thu Phong người ta sẽ liên tưởng đến một thành phố cổ kính mang phong cách cổ của những năm 1000. Nhưng chính vì ở thế giới này Cổ Thành là một thành phố cũ của công nghệ lạc hậu vào những năm trước chiến tranh.

Ở đây ta có thể thấy những phương tiện thô sơ, những loại máy móc gỗ ghè, cũ kỹ. Nói cho dễ hiểu công nghệ ở thế giới này phát triển đến mức điện thoại không chỉ là một thứ để nghe gọi, còn dùng làm tài khoản ngân hàng, vé tàu điện, thay thế cả được một cái máy tính để bàn hay laptop, còn

là một cái máy ảnh kỹ thuật số với độ nét cực kì cao. Ngoài điện thoại ra chỉ cần một con cái nhẫn, một cái đồng hồ có thể tạo ra một hình chiếu 3D thay thế cho một cái màn hình điện thoại hay tivi chẳng hạn.

Cái tivi cùi bắp nhất mà vợ chồng Quốc Thiên dùng số tiền ít ỏi có thể mua được cũng là một cái tivi điều khiển giọng nói siêu mỏng như một tờ giấy. Ấy thế mà ở Cổ Thành ta có thể tìm thấy được một cái tivi màn hình lồi, to như một cái thùng xộp vậy. Sử dụng công nghệ đèn Led thời xưa để trình chiếu hình ảnh chứ không phải công nghệ Qled hay Oled đại trà dân thường ai cũng có thể mua như bây giờ.

Cổ Thành có cái tên đó chính là vì thế.

Quay lại với Thu Phong.

Sau khi chợp mắt tầm mười phút. Bỗng Thu Phong có một cảm giác gì đó rất không đúng. Đáng lý ra xe nên dừng lại, chỉ ít có kẹt xe thì cũng sắp tới rồi. Nhưng không, hắn cảm giác như chiếc xe này đang đi trên một cung đường khác.

Dẫu vậy tâm trí của Thu Phong đang cảm thấy mơ hồ. Dường như hắn không còn tỉnh táo nữa, cơn buồn ngủ lại ập đến hắn, hắn cảm giác mệt mỏi ngủ thiếp đi. Mặc kệ cái cảm giác không đúng trong đầu mình.

Nửa tiếng sau chiếc xe dần dần chạy ra khỏi địa phận của thành phố Quảng Phúc, đến thành phố cổ - Cổ Thành.

Dần dần chiếc xe mất hút vào sâu bên trong thành phố, đến một nơi cực kì nổi tiếng gắn liền với thành phố này. Bãi rác công nghệ.

Bãi rác công nghệ là một nơi rộng đến mức chiếm hết nửa số diện tích của thành phố. Lý do vì sao lại như vậy, bởi những máy móc hư hỏng của cả tỉnh Sơn Bà cứ liên tục tràn về đây, khiến máy móc xử lý rác thải không

kịp. Càng lúc rác càng nhiều, chưa kể đây cũng là một thiên đường dành cho các con nghiện khoa học nhưng lại không có tiền để theo đuổi đam mê. Thay vào đó họ đến thành phố này, tìm những nguyên liệu còn có thể sử dụng được, lắp ráp lại với nhau để buôn bán, hoặc chế tạo máy móc gì đó.

Bởi có một diện tích bất cập với thế giới bên ngoài rộng như thế, nơi này chính quyền cũng không nhúng tay tới được. Nơi đây rất là loạn, khoan hãy nhắc đến giới hắc đạo tại đây. Thật sự mà nói nếu có một vài người chết trong cái thành phố này, hay cái bãi rác này thì đó cũng là điều hiển nhiên, và chẳng ai quan tâm đến cái xác đó cả. Cùng lắm ai khó chịu không muốn cái xác thối rửa ra thì dùng cái máy xúc hút cái xác ấy ném vào lò xử lý rác là xong.

Tại sao Thu Phong lại bị đưa đến đây? Ai đã làm việc này.

Chừng mười lăm phút sau Thu Phong đang trong trạng thái mê ngủ, chắc có lẽ là bị đánh thuốc mê chính bên trong chiếc xe mà hắn không hề hay biết.

Hai gã tài xế khi này mở cửa kéo cái xác khổng lồ của Thu Phong vào trong một nhà máy xử lý rác thải. Trong một nhà máy tối om, ánh sáng lọt vào từ bên ngoài chỉ đủ biết ở đó có bao nhiêu người.

Giờ khắc này có hai kẻ một gầy, một cao to đứng đợi sẵn trong đấy.

Hai gã tài xế sau khi kéo Thu Phong đến trước người hai kẻ khuất mặt kia họ liền ném Thu Phong ra đó rồi thở hồng hộc nói:

“Tôi đã đưa người tới ... hãy thả vợ con chúng tôi ra!”

Vốn là một quốc gia cấm tiệt dùng súng ống, quân đội kiểm soát rất nghiêm ngặt về súng. Đó là lý do không có một bang hắc đạo nào có thể giết nhau bằng súng, tuy cũng có nhưng trường hợp ấy cực kì hiếm xảy ra.

Một trong hai kẻ khuất mặt kia, có một kẻ thân hình gầy ốm không biết lấy đâu ra một khẩu súng lục được gắn nòng giảm thanh chia vào đầu hai gã tài xế nói:

“Bái bai!”

“Ngươi!”

“Chiu chiu!!”

Hai viên đạn bay ra khỏi nòng ghim chính xác vào giữa trán hai gã tài xế mà Thu Phong cho rằng là người của Lục Nương kia. Đầu của cả hai người xuất hiện một lỗ hồng, máu rỉ ra từ đó. Gương mặt của họ trợn lên như không tin vào mắt mình.

Và rồi: “Bịch bịch!”

Hai tiếng ngã nặng nề vang lên.

Dần dần hai kẻ khuất mặt kia bước lên nơi có ánh sáng rõ hơn. Một trong hai gương mặt ấy rất quen thuộc với Thu Phong, gã đó chính là Giang Nam. Tên sát thủ đứng hạng một trên bảng danh sách sát thủ tự do hàng đầu thế giới do hội đồng sát thủ quốc tế AC (Cái tên viết tắt của Assassin Council). Và kẻ còn lại chỉ có một con trong đây biết, đó là con Mực mập kia.

Không biết lý do tại sao Giang Nam lại cho người bắt cóc Thu Phong bằng cách này.

Trước đó Giang Nam đã từng làm một trận solo với Thu Phong ở ngoài biển, nhưng khi đó hắn không hề có ý định giết Thu Phong. Mà chỉ tò mò xem kẻ nào lại có thể biết sử dụng võ của môn phái hắn. Dẫu vậy đến khi

hắn có một chút địch ý với Thu Phong thì bỗng nhiên đâu ra một con chó đen quái đản biết nói làm hắn run sợ. Và rồi hắn bỏ qua cho Thu Phong.

Khoảng thời gian sau Giang Nam tìm hiểu thông tin về Quốc Phong kẻ thiên tài quân sự đã tổng hắn vào trong trại giam bằng những cái bẫy khôn khéo nhất hắn từng biết.

Thứ đầu tiên khi Giang Nam tìm hiểu về Quốc Phong tất nhiên là hình ảnh. Nhìn vào tấm chân dung của Quốc Phong, Giang Nam không tin vào mắt mình. Chẳng phải đó chính là kẻ mà hắn đụng độ ngoài biển hay sao?

Dấy lên sự nghi ngờ, Giang Nam không tin rằng đây là Quốc Phong. Bởi theo hắn biết Quốc Phong là một thằng thư sinh không hơn không kém. Cùng lắm hơn người thường một chút bởi hắn là quân nhân. Nhưng không thể nào một kẻ tội ngày ngồi bàn sách lại có một thân thủ như thế kia được.

Và lại Giang Nam cũng biết kẻ Quốc Phong kia khi còn chưa mất tích do biến cố gì đó Giang Nam cũng không rõ thì đi đâu hắn ta cũng kè kè theo vài tên dị năng giả với cấp độ cực cao. Khó lòng mà ám sát được hắn, khác hoàn toàn với tên mà gã gặp ở biển.

Giang Nam biết hắn ta không thể nào bắt cần dẫn theo một con chó đi dạo biển một mình được, nếu như gặp kẻ thù thì có đến mười dị năng giả cấp năm cũng không thể cứu kịp hắn với một phát đạn bắn tỉa từ xa.

Nhắc đến con chó đen ấy, cơ thể Giang Nam bất giác lại rùng mình. Không biết nó là cái thứ quái quỷ gì, nếu như hôm đó mình không dừng tay lại thì bản thân có thể chống lại nó không. Dù đứng trước mặt một dị năng giả cấp 5 đi nữa cũng không khiến Giang Nam có cảm giác đó

Và rồi Giang Nam tìm hiểu thông tin về Quốc Phong, nhưng tất cả chỉ dừng lại ở những mảnh báo vụn vãn trên mạng. Chẳng ai biết hắn xuất thân

từ đâu, nhưng một vài nguồn thông tin Giang Nam lại biết được hắn là đứa con trai cưng của một gã xã hội đen trùm cả vùng đất phía Nam Xích Quỷ.

Giang Nam là ai? Hắn là một tay sát thủ chuyên nghiệp, giết toàn những kẻ tai to mặt lớn, từ nhà chính trị gia cho đến những tên tài phiệt thì ngại gì một đứa con của tay giang hồ nào đó.

Nhưng ngoài những thông tin ấy Giang Nam chẳng thể tìm thêm được thông tin nào từ Quốc Phong cả. Một vài nguồn khác Giang Nam chỉ có thể biết được Quốc Phong đã xuất hiện trở lại, nhưng sau đó hắn lại không gia nhập quân đội. Và người trong quân đội cũng không biết rõ là hắn đã đi đâu sau khi xuất hiện lại.

Chỉ còn manh mối duy nhất của Quốc Phong mà Giang Nam cần tìm kiếm. Chính là gã đồ con nằm trước mặt này đây.

Bằng linh cảm của một sát thủ, Giang Nam chắc chắn gã này là một chiến binh từ khi sinh ra. Luyện tập khắc nghiệt mới có một thân hình săn chắc như thế này. Bỗng Giang Nam làm một hành động khó hiểu. Hắn từ từ cúi người xuống bóp nhẹ lấy cơ bắp tay của Thu Phong. Sau đó hắn sờ khắp toàn thân Thu Phong một lượt.

Nếu kẻ ngoài nhìn vào chắc chắn nghĩ Giang Nam là một thằng biến thái. Nhưng gã đứng kế bên hắn là Thụy Hải lại không nghĩ thế.

Thụy Hải biết Giang Nam đang làm gì, Giang Nam đang đánh giá về cơ thể của kẻ nằm trước mặt này đây.

“Chắc chắn đây không phải là Quốc Phong ... dù gương mặt rất giống. Cơ bắp chai sần, gần đây đã được làm mới một vài phần khiến cơ thể sự dẻo dai hơn. Hắn đã từng bị thương thập tử nhất sinh, suýt chết một lần.

Toàn bộ nội tạng đã thay mới ... Cơ thể có luyện khí công, chắc chắn không phải Quốc Phong!”

Giang Nam trầm ngâm lên tiếng. Giọng nói lạnh lùng của Giang Nam thốt lên như muôn xua tan cả cái nóng oi bức của mùa hè. Dù nói bằng giọng điệu bình thường, nhưng khi ai đó nghe thấy hoặc nhìn thấy Giang Nam bây giờ đều nổi cả gai ốc không biết vì sao.

Giống với nội công. Khí công cũng là một trong số những võ thuật bị thất lạc trong nhân gian từ hàng trăm năm trước. Tuy nhiên người luyện khí công trên thế giới cũng vài chục người, nhưng nội công lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Vậy tại sao nó lại giống Quốc Phong như thế? Kể cả lần xuất hiện lại của Quốc Phong đều là thằng này, nếu nó không phải là Quốc Phong thì là ai?”

Khác với mọi khi với tính khí điên điên của mình, lần này Thụy Hải nghiêm túc hơn một chút. Bởi đây là lúc Giang Nam đang suy nghĩ, Thụy Hải không dám làm cái thái độ khùng khùng điên điên của hắn, nếu không cái tay của Giang Nam đặt lên đầu hắn lúc nào không hay.

“Đúng là hắn đã từng xuất hiện ở thủ đô, ở trong quân đội. Cũng chính là thân hình này gương mặt này. Hắn bỗng nhiên mất tích, rồi trở lại với cơ thể như thế này ư? Ai tin? Chắc chắn Quốc Phong kia vẫn còn trốn đâu đó, thằng này như kiểu để thay thế thôi!”

Giang Nam kiên nhẫn giải thích cho Thụy Hải nghe.

Nhưng dường như còn khúc mắc gì đó Thụy Hải lại lên tiếng:

“Kiếm một thằng thể mạng giỏi như thằng này ư?”

“Ừ ...”

Câu hỏi của Thụy Hải bỗng khiến Giang Nam trầm ngâm.

Thụy Hải nói cũng đúng. Không thể nào đưa ra một kẻ thế mạng lại tài giỏi như thế này được. Theo cá nhân Giang Nam đánh giá tên này có thể đánh ngang cơ hoặc hơn một vài dị năng giả cấp ba, nếu như hắn sử dụng khí công đúng cách. Và nếu đủ kinh nghiệm chiến đấu với dị năng hắn có thể đấu vượt cấp bất cứ lúc nào. (Ở đây nói tức là vượt cấp 4. Lúc trước ở thế giới kia Thu Phong chỉ có thể đánh ngang dị năng giả cấp 2 hoặc 3, nhưng sau khi bị thương và thay mới toàn bộ nội tạng, lần thanh lọc cơ thể đẩy tạp chất ra ngoài. Theo một chiều hướng nào đó Thu Phong đang dần mạnh lên! Mọi người cứ hiểu như là dùng Tây Tủy Đơn vậy)

Một con người bình thường mà như vậy, nếu như cưỡng chế kích hoạt dị năng còn mạnh đến mức thế nào nữa. Không thể nào quân đội kiểm một đứa như thế này làm vật thế thân cho Quốc Phong trong khi Quốc Phong mất tích vẫn có thể để lâu hơn được nữa.

Động đến quân đội làm Giang Nam phải suy nghĩ nhiều. Hắn nhờ hết mối quan hệ của bản thân mới có được một số thông tin ít ỏi và hoạt động của Quốc Phong trong thời gian gần đây.

Nhưng Giang Nam chắc chắn một điều là kẻ này không phải là Quốc Phong, trăm phần trăm. Dù hắn chưa bao giờ gặp Quốc Phong nhưng những thông tin hắn có từ Quốc Phong đều là thật, đáng tin cậy trăm phần trăm.

Một kẻ chân yếu tay mềm (Đối với Giang Nam là vậy) như Quốc Phong không thể nào trong thời gian ngắn đạt một thân thủ như vậy. Đã vậy còn thuộc môn phái Triệt Quyền Đạo của hắn.

Ở thế giới này Triệt Quyền Đạo dường như là một từ không có trên thế giới vậy. Giang Nam có sư phụ cũng là một cự sát thủ. Ông ta cũng từng ở hạng một danh gạch sát thủ do hội đồng AC bầu chọn cho đến khi ông về hưu. Ông cũng là người duy nhất trên thế giới này luyện Triệt Quyền Đạo và dạy lại cho Giang Nam.

Giang Nam cũng từng hỏi sư phụ rằng ngoài hắn ông còn đệ tử nào khác không. Câu trả lời là không, và Giang Nam cũng tìm hiểu rồi, chắc chắn không còn người thứ ba nào trên thế giới biết đến Triệt Quyền Đạo.

Một kẻ mang gương mặt của Quốc Phong, mang thân võ nghệ cao cường, biết rõ Triệt Quyền Đạo và luyện thành thực khí công. Hắn ta là ai?

“Lấy nước gọi nó dậy đi!”

Híp con mắt hí của mình lại Giang Nam quay người nói với Thụy Hải.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Ta Không Phải Là Quốc Phong ?

“Ào ... ào ...”

“Ừc ...”

Đang trong cơn mê bồng Thu Phong bị ai đó dội gáo nước lạnh vào mặt làm hắn bừng tỉnh. Thức dậy trong trạng thái đầu đau ê ẩm, hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lờ mờ trước mắt là một kẻ mang thân hình hơi gầy đang cầm một xô nước trên tay đang hắt vào người hắn thêm một lần nữa.

Dây thần kinh não của Thu Phong căng cứng lên, lấy lại sự tỉnh táo nhanh nhất có thể Thu Phong bật người dậy trực tiếp né xô nước đang tạt vào người mình. Hắn như một thiểm điện lao đến ôm lấy thân hình gầy gò kia vật mạnh xuống.

“Rầm!”

Thụy Hải bất ngờ không kịp phản ứng. Hắn không thể nào ngờ một thằng đang bất tỉnh nhân sự vì thuốc mê lại có thể hành động nhanh như vậy được.

Chưa kịp phản ứng Thụy Hải đã bị Thu Phong vật xuống siết cổ.

“Anh Nam ...”

Vừa kịp thốt lên một tiếng cổ họng Thụy Hải đã bị bóp nghẹn lại.

‘Thằng này khỏe quá ...’

Dù không thể nói chuyện nhưng Thụy Hải vẫn có thể suy nghĩ. Chính bản thân Thụy Hải tuy gầy gò nhưng hấn lại rất khỏe, bằng chứng hấn có thể vác theo cả chục cây súng trường, mỗi cây cũng vài chục kg. Cộng lại lên đến vài trăm kg mà hấn có thể dễ dàng bay nhảy với bấy nhiêu đó trọng lượng trên người. Vậy mà thằng này lại có thể để hấn thoát lên cái suy nghĩ như thế chứng tỏ Thu Phong cũng là một con quái vật hơn cả hấn.

Thụy Hải giương ánh mắt về phía Giang Nam cầu cứu.

“Nói! Mày là ai ...” Thu Phong hét vào gương mặt đẹp trai của Thụy Hải. Một câu hỏi vô nghĩa khi bạn đang bóp cổ thằng bị hỏi.

“Vụt!”

Đang thắng thế bỗng nhiên Thu Phong lại buông cả người Thụy Hải ra và biến mất. Nếu như không nhìn kỹ thì chỉ có thể nói Thu Phong bỗng nhiên hòa tan vào không khí, nhưng thực chất hấn buông người Thụy Hải rồi nhảy ra phía sau Thụy Hải chừng hơn mười mét.

Bởi vì kẻ đó.

Thu Phong trừng hai con mắt đỏ ngầu đầy tơ máu nhìn trừng trừng vào tên to con đang đứng chắn trước gã gầy gò vừa bị hấn siết cổ kia.

Lý do Thu Phong buông bỏ Thụy Hải ra vì sự xuất hiện của gã to con kia.

Khi vừa hét vào mặt Thụy Hải, Thu Phong bỗng cảm nhận cái cổ của mình có một lực gió sắc bén ập đến, bằng cả kinh nghiệm cả đời hấn biết nếu không né tránh hấn sẽ chết.

Đúng như những gì Thu Phong nghĩ. Khi hắn vừa nhảy sang chỗ khác thì một thân hình to lớn xuất hiện chặt tay vào khoảng không, đứng ngay vị trí ở cổ hắn ban nãy nếu như hắn còn ở đó.

“Phản xạ kinh thế?”

Thụy Hải ôm cái cổ đỏ ửng của mình thốt lên trong kinh ngạc. Dù đây là lần thứ hai hắn chứng kiến sức mạnh của kẻ này, nhưng dường như theo Thụy Hải cảm nhận gã kia càng lúc càng mạnh lên theo một cách nào đó khó hiểu.

Như cũ, Giang Nam vẫn im lặng không nói gì nhiều. Có lẽ chỉ có Thụy Hải là kẻ may mắn nhất trên thế giới này khi được nghe Giang Nam nói nhiều đến như thế, nhưng với kẻ khác Giang Nam không thích nói chuyện.

“Chúng mày là ai?”

Tự lúc nào Thu Phong đã đứng trong thế tấn của một con hổ. Hắn dạng hai chân ra thành hình chữ U ngược, lưng cúi thấp, hai tay hạ sát mặt đất.

Chẳng nói chẳng rằng Giang Nam động. Nhưng chỉ là đi bộ một cách từ từ đến trước mặt Thu Phong.

Nơi đứng của Thu Phong lúc này là nơi có nhiều ánh sáng nhất trong cái nhà máy ấy, khi Giang Nam từ từ tiến về đây Thu Phong bỗng nhiên thấy gương mặt quen thuộc. Không như lần trước, lần này trí nhớ của Thu Phong đã ổn định, hắn buộc miệng thốt lên hai chữ:

“Sư huynh?”

“?”

Không chỉ Thu Phong ngạc nhiên mà chính Giang Nam cũng ngạc nhiên không kém. Hắn nhớ rằng lần trước khi đánh nhau với gã này Thu Phong không hề nhận ra hắn. Vậy mà giờ lại kêu hắn là sư huynh, ý là sao?

“Không? Không? Không phải ... Người có phải tên Giang Nam không?”

Bỗng nhiên Thu Phong ôm đầu của mình lắc qua lắc lại như thể có gì đó sai sai. Nhưng hắn lại hỏi Giang Nam một lần nữa.

“Đúng!”

Trả lời một câu ngắn gọn, Giang Nam không ngại thân phận của mình cho kẻ trước mặt biết.

Nếu như là kẻ khác, ở bên ngoài này mà thốt lên cái tên của hắn, kẻ đó chắc chắn chết. Chỉ vì tò mò muốn biết kẻ trước mặt là ai nên Giang Nam kiên nhẫn xác nhận danh tính của mình.

“Tôi đã gặp anh bao giờ chưa?”

Không cảm nhận được địch ý của Giang Nam, Thu Phong liền thu thế lại đứng thẳng người thắc mắc hỏi. Hắn cũng quên mất chuyện tại sao mình lại ở đây, bởi Giang Nam là người trong kí ức của hắn, số ít trong số những người hắn muốn gặp khi tỉnh dậy, nhưng hắn lại chẳng biết kẻ Giang Nam trong kí ức là ai. Và giờ kẻ đó xuất hiện trước mặt hắn.

“Một lần ở bãi biển”

Gật đầu như thể xác nhận rằng bản thân đã từng gặp Thu Phong một lần, chẳng những vậy còn đánh nhau một trận ra trò.

Nhưng khi nghe hắn nói, tên kia lại làm một vẻ mặt nghi hoặc như chẳng nhớ cái gì đang diễn ra.

“Bãi biển? Biển nào?”

“Bờ biển Quảng Phúc!”

Thu Phong tiếp tục hỏi, Giang Nam lại trả lời. Cuối cùng vẫn lại là gương mặt khó hiểu của Thu Phong.

“Có vẻ như ngươi có một vài ký ức sai lệch ... Nói thử xem trong ký ức của ngươi Giang Nam là ai?”

Bỗng Giang Nam mở miệng nói những câu khó hiểu, hắn không hiểu tại sao kẻ Giang Nam trong ký ức của hắn lại nói như vậy. Nhưng vì tò mò về những ký ức lộn xộn trong đầu mình. Thu Phong tự hỏi chẳng lẽ gã này biết gì về ký ức của mình?

“Ngươi cuối cùng là ai?”

“Tao là ai không quan trọng ... Quan trọng mày không phải là Quốc Phong!”

Chỉ một câu nói này làm Thu Phong nổi hết cả da gà. Hắn không phải là Quốc Phong? Đầu tiên có một người nói như vậy với hắn, theo hắn nhớ quá thật trong ký ức của hắn tồn tại một ký ức khác. Một ký ức mà hắn tên là Thu Phong chứ không phải Quốc Phong gì đó. Nơi hắn ở, những địa danh mà hắn đi qua tất cả đều không nằm ở thực tại. Vậy hắn là ai?

“Vậy tôi là ai?”

Giang Nam mỉm cười, như thể những gì hắn suy nghĩ trong đầu là đúng. Sau đó hắn vẫn giữ cái giọng nói xa cách và lạnh lùng để nói:

“Nói tao nghe về Giang Nam trong đầu mày. Rồi mày sẽ rõ!”

Im lặng.

Giờ đây đầu óc của Thu Phong trở nên loạn hơn bao giờ hết. Hắn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hắn không phải là Quốc Phong vậy ai là Quốc Phong? Vậy hắn không phải tên Quốc Phong mà là tên Thu Phong là sao?

Thu Phong đang rối tinh rối mù trong chính cái suy nghĩ loạn nhịp của mình. Nếu như hắn tỉnh dậy và được cứu sống ở một nơi khác thì chắc chắn hắn sẽ nhận ra ngay là mình ở một thế giới song song. Nhưng không, hắn lại được chính gia đình hắn ở thế giới song song này cứu và khi tỉnh dậy họ nói hắn bị thế này thế kia, và ai cũng nói hắn bị mất trí nhớ.

Cuối cùng do hiệu ứng đám đông thấy xung quanh ai cũng nói hắn tên là Quốc Phong và bị mất trí nhớ nên hắn cũng tưởng rằng bản thân bị mất trí nhớ thật.

Vậy mà giờ lại có một gã trong ký ức của hắn nói khác đi mọi người xung quanh khiến hắn phải suy nghĩ lại.

Một chập sau Thu Phong hít vào một hơi quyết định không suy nghĩ nữa, hắn sẽ làm như những gì gã trông giống Giang Nam trong ký ức nói:

“Trong đầu tôi Giang Nam là đại sư huynh của võ đường của chúng tôi! Thầy tôi là một sát thủ hàng đầu Đông Nam Á. Giang Nam là đệ tử chân truyền của thầy, và chúng tôi cùng học một môn võ gọi là Triệt Quyền Đạo bắt nguồn từ Bắc Thiếu Lâm.”

Giang Nam hí mắt lại lắng nghe Thu Phong nói. Xong bỗng hắn lên tiếng:

“Sư phụ của ngươi tên gì?”

“Võ Thanh Điền!”

Nghe câu trả lời khiến con mắt phải của Giang Nam giật lên nhè nhẹ.

“Ba của Giang Nam tên gì?” – Sau đó hắn lại tiếp tục hỏi.

“Việt ... tôi chỉ rõ bí danh là Ba Việt. Ba của Giang Nam từng là một ông trùm xã hội đen”

Nghe xong câu trả lời của Thu Phong, Giang Nam gật đầu như đã hiểu chuyện.

Đừng nói đến Thu Phong, chính Thụy Hải kẻ luôn kề cạnh Giang Nam đều không biết tên của sư phụ và ba hắn là gì chứ đừng nói đến Thu Phong.

Nếu Thu Phong biết thì Giang Nam chắc chắn một điều kẻ này đến từ một nơi khác. Chuyện này làm Giang Nam nhớ đến thuyết song song.

Là một sát thủ hàng đầu thế giới, Giang Nam biết rất nhiều đến những góc khuất của thế giới này. Bộ mặt tăm tối của chính quyền các quốc gia như thế nào, hay những bí mật về người dị năng, người ngoài hành tinh Giang Nam đều biết rõ. Những thông tin không bao giờ được công bố ra thế giới. Trong đó có một vài minh chứng rõ ràng về thuyết vũ trụ song song, vì những minh chứng đó Giang Nam tin rằng thế giới này tồn tại chiều không gian khác. Và đây là lần đầu tiên Giang Nam chứng kiến một kẻ đến từ vũ trụ song song.

“Tìm hiểu về vũ trụ song song, ngươi sẽ biết ngươi là ai!”

Dứt câu Giang Nam trực tiếp đi ngang qua Thu Phong. Thụy Hải cũng nổi bước theo hắn, mang một gương mặt đẹp trai Thụy Hải liếc nhìn Thu Phong với điệu cười ghê rợn.

Giang Nam nói một câu khó hiểu sau đó bỏ đi làm Thu Phong bức bối trong người, hắn quyết định quay sang hỏi thêm một câu:

“Rút cuộc mày là ai?”

“Tốt nhất đừng nên biết, nếu biết rồi lần sau gặp mặt ta sẽ lấy đầu ngươi!”

Bỏ lại câu nói đơn giản mang tính uy hiếp. Lần này lời nói của người tên Giang Nam kia làm Thu Phong cảm nhận được cái lạnh trong từng câu chữ. Sau đó Thu Phong không cảm nhận được sự hiện diện của ai nữa.

Mục tiêu của Giang Nam là giết Quốc Phong chứ không phải Thu Phong. Hắn cũng chỉ là một kẻ đến từ thế giới khác, tốt nhất hắn nên trở về với nơi của mình sớm, nếu không Giang Nam sẽ thay thế giới này làm điều đó. Một kẻ không nên tồn tại ở đây, lại xuất hiện ở đây sẽ gây ra những biến cố không lường trước được.

Không còn ai trong này, Thu Phong quên mất lý do tại sao mình ở đây thì bỗng hắn phát hiện ra hai cái xác của tài xế trước mặt mình.

Lại gần cái hai cái xác Thu Phong thấy họ đã chết từ lúc nào với hai vết đạn trên đầu. Thấy vậy Thu Phong liền lấy điện thoại ra gọi cho Lục Nương. Dù gì đây cũng là người của cô ta, tại sao hai kẻ này làm lại việc cho tên Giang Nam kia để rồi bị giết chết?

Chuyện này quả thật do Thu Phong quá bất cẩn, nếu như người mình còn nội gián như thế này nữa, chắc chắn mạng sống của hắn không được đảm bảo cho đến khi hoàn thành xong cái mong muốn của mình.

Quay lại với Giang Nam và Thụy Hải.

Giờ này hai người đang đi bộ từ từ ra ngoài bãi rác. Bỗng nhiên Giang Nam cảm nhận ra được một sự sống đang theo dõi mình.

Quay đầu ra hướng sự sống ấy, Giang Nam thấy một con chó mực khá mập đứng trên đỉnh tháp của bãi rác nhìn xuống hắn với một ánh mắt xem thường, như thể kẻ bề trên nhìn một động vật thấp kém vậy. Dù rằng nó là chó.

“Ta chưa làm gì hắn!”

Giang Nam thốt lên một câu nói lạnh lùng với con chó.

“Ta biết! Nếu không ngươi đã chết trước khi kịp làm gì. ”

Giọng nói quái quỷ vang lên trong đầu cả Giang Nam và Thụy Hải. Nhưng nhìn miệng của con chó chẳng thấy động đậy gì cả.

Sống trong một cái thế giới đầy rẫy dị năng, đầy rẫy những bí ẩn thế này. Giang Nam và Thụy Hải cũng dễ dàng chấp nhận thêm việc có một con chó biết nói. Con chó ấy lại có sức mạnh một sát thủ hạng đầu như hắn run sợ. Dầu vậy hắn vẫn tò mò về thân phận của con chó này, nhưng cái mạng vẫn quan trọng hơn.

Ấy thế mà có thằng lại không cần mạng. Thụy Hải khi vừa thấy con Mực, bỗng hắn leo lên bãi rác lao đến ôm chầm lấy con mực.

Tưởng chừng như Thụy Hải làm điều gì đó ngu ngốc Giang Nam chưa kịp cản lại thì thấy nó ôm con chó mực kia nện cái cằm toàn mỡ của nó.

“Mới có mấy tháng không gặp ... sao mày phát phì lên thế??? Ha ha ha, cục mỡ này dễ thương chết mất!”

Thụy Hải cười lên hô hô trước cái thân hình mập mạp của con Mực béo kia.

“Cút!”

Gầm lên một tiếng.

Không biết bằng cách nào Thụy Hải văng từ trên đỉnh bãi rác hơn chục mét văng xuống dưới bên cạnh Giang Nam.

“Bịch!”

“A ui ~~~”

Ôm cái lưng khôn khổ của mình, Thụy Hải lăn lộn nhăn nhó.

“Nếu như người gây hại đến người đó, không chỉ người mà cả sư phụ người cũng sẽ chết!”

Bỏ lại lời nói uy nghiêm của mình. Con Mực biến mất, để lại một làn khói tím lênh bênh trên đỉnh tháp của đồng rác.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Song Trùng Thế Giới

“Tôi cho người điều tra rồi. Vợ con của hai gã tài xế bỗng dung mất tích, sau đó họ lại tạo phản. Chắc chắn chỉ có uy hiếp đến gia đình rồi ...”

Thanh âm buồn bã của Lục Nương vang lên. Hai người tài xế này ít nhiều cũng đã làm việc với lục nước rất lâu. Nhưng giờ chỉ vì gia đình họ lại phải bỏ mạng, Lục Nương cũng không trách gì họ. Chẳng qua họ bị ép mà thôi.

“Haizzz ...”

Thu Phong vắt tay lên trán nằm dài trên ghế salon mà thở dài. Hắn cũng lực bất tòng tâm. Trên thế giới này có quá nhiều chuyện nguy hiểm hơn hắn tưởng. Bây giờ hắn chỉ canh cánh trong lòng về câu nói của Giang Nam.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Từ nãy đến giờ tôi cảm thấy anh đang giấu điều gì đó?”

Tuy buồn thật, nhưng Lục Nương vẫn quan tâm Thu Phong hơn. Dù gì hắn cũng là thủ lĩnh của Hắc Long Bang. Chưa được bao nhiêu ngày mà đầu lĩnh đã bị bắt cóc thì chuyện không ổn chút nào, chẳng lẽ Duy Bạch Hồ biết chuyện? Hắn là Huệ Nhan đã thông báo cho hắn. Huệ Nhan dám làm vậy sao?

Nhận lại cái lắc đầu của Thu Phong càng làm Lục Nương khó hiểu. Sau đó hắn lại nói:

“Hắn ta ... cô tốt nhất không nên biết! Dù sao hắn cũng chỉ xuất hiện lần này thôi, có lẽ sẽ rất khó mà gặp hắn ...”

“Kẻ thù của anh sao?” Lục Nương nhíu mày hỏi.

“Có thể đúng, cũng có thể sai ... Hắn chưa làm gì tôi cả, nếu có thì giờ này tôi đã chết rồi!”

Thu Phong thở dài một tiếng, hắn biết thừa kẻ tên Giang Nam kia là một con quái vật hơn hắn một bậc. Nếu như gã ta muốn giết mình có lẽ mình đã chết trước khi biết chuyện gì đang diễn ra rồi.

“Về sau chúng ta sẽ biết hắn là ai thôi. Bây giờ cô tuyển tài xế mới đi, chọn người cho kỹ, chọn ai chưa có gia đình ấy, không vướng bận và sẵn sàng chết. Từ giờ cuộc sống của cô trở nên nguy hiểm hơn cô tưởng!”

Bỏ lại câu nói nghiêm trọng cho Lục Nương, Thu Phong nhắc cái thân thể nặng nề của mình rời đi. Câu nói ấy của Thu Phong làm Lục Nương suy nghĩ rất nhiều.

Liệu tất cả tham vọng của cô, sự ham muốn của cô đôi lấy sự nguy hiểm không lường trước có đáng hay không? Nhưng Lục Nương nghĩ lại, nếu như bản thân mình không đánh cược cả mạng sống thì chẳng bao giờ khá hơn được.

Thế rồi Lục Nương lại vui vẻ làm việc trở lại. Bây giờ còn hàng đồng kế hoạch đang phải chờ thực hiện. Trước tiên phải tìm một mảnh đất vừa gần và vừa rộng đã. Tính hôm nay cô sẽ đi cùng Thu Phong nhưng có lẽ tâm trạng hắn ta không được tốt, để ngày mai vậy.

Nửa tiếng sau Thu Phong có mặt tại căn hộ của mình.

Mở cửa ra hắn đã thấy Đình Thu đứng đó tự lúc nào.

“Chú Thu?”

“Thiếu gia!”

Đình Thu cúi mình chào Thu Phong một tiếng.

Nhìn Đình Thu xuất hiện ở đây Thu Phong biết chắc chắn ông ta đã biết chuyện.

“Thiếu gia không sao chứ?”

Giọng nói quan tâm của Đình Thu vang lên bên tai hắn.

Như kìm nén cảm xúc của mình đến mức giới hạn “Rầm!!” một tiếng Thu Phong đâm nát bức tường ngăn cách giữa phòng hắn và phòng khách.

Cánh tay hắn xuyên qua bức tường bên kia, với đầu nắm đấm đỏ ửng, Thu Phong rút tay về thở hồng hộc. Bức tường xuất hiện một lỗ hổng lớn, những hạt bụi bay phấp phót trong phòng, nhìn sâu vô lỗ thủng ấy ta thấy vài thanh thép bị gãy do lực đâm của Thu Phong.

Chính Đình Thu chứng kiến hành động này của Thu Phong cũng thềm giật mình ‘Đây còn là người thường sao?’

Không một người thường nào có thể đâm thủng một bức tường trộn bê tông cốt thép cả. Ấy vậy mà thiếu gia của hắn làm được điều đó.

“Kẻ đó là ai?”

Sau khi bình tĩnh đôi chút Thu Phong quay sang hỏi Đình Thu đang đứng chôn chân bên cạnh mình chẳng nhúc nhích tí gì.

Như thể đáp lại sự hiếu kì của Thu Phong. Đình Thu cầm một cái hộp để trên bàn, sau đó ông ta ấn cái gì đấy trên đồng hồ của mình.

Hình ảnh của Giang Nam hiện ra. Chiều cao, cân nặng, năm sinh, nghề nghiệp.

Tên: Nguyễn Giang Nam

Chiều Cao: 1m92

Cân nặng: 90kg

Sinh năm: ???

Nghề nghiệp: Sát thủ tự do chuyên nghiệp

Lưu ý: Đứng hạng 1 trong bảng xếp hạng của hội đồng sát thủ AC

Mức độ nguy hiểm: Cực cao

Tình trạng: Đã trốn thoát khỏi nhà tù IUI hồi tháng 5.

“Cái quái gì vậy????”

Nhìn vào bảng thống kê trước mặt, hai con mắt Thu Phong tròn to lên như không thể tin vào mắt mình.

Hắn là một sát thủ ư? Mức độ nguy hiểm cực cao là sao?

“Thưa thiếu gia. Giang Nam từng là tên tội phạm bị chính thiếu gia bắt vào nhà tù IUI cách đây không lâu. Giờ hắn đã trốn khỏi trại giam ấy bằng cách giết hàng trăm nhân viên và cán bộ làm việc tại đó, một số tù nhân cũng chết dưới tay hắn ... còn một người tên là Thụy Hải là cặp bài trùng của hắn!”

Vừa nghe Đình Thu nói Thu Phong nhìn thấy hình ảnh chuyển sang gương mặt của gã đẹp trai bị hắn siết cổ lúc sáng.

Tên: Thụy Hải

Chiều cao: 1m79

Năm sinh:???

Nghề nghiệp: Sát thủ bắn tỉa

Lưu ý: Là một tay sát thủ công kích tầm xa, có hạng thứ 12 trong bảng xếp hạng của hội đồng sát thủ AC.

Mức độ nguy hiểm: Cao (Cực cao khi phối hợp với Giang Nam)

Thông tin thêm: Lưu truyền trong giới sát thủ rằng “Một cọc tiền một mạng sống – Hai bóng hình một nghệ danh Nam Hải”. Đồng thời cũng là người đầu tiên trốn thoát được khỏi nhà tù IUI

Nhìn vào đồng thông tin trước mắt Thu Phong đang thầm nhủ rằng bản thân đã vướng vào cái bộn quái quỷ nào thế này. Chúng là sát thủ chuyên nghiệp của thế giới này, một thế giới đầy rẫy dị năng mà sát thủ lại có thể tồn tại một cách ngang nhiên như thế chứng tỏ chúng có khả năng chống lại cả dị năng giả.

“Sao lúc đó chú không xuất hiện vậy chú Thu?”

Thu Phong hơi cảm thấy khó hiểu quay sang hỏi Đình Thu. Theo như hắn biết Giang Nam cùng lắm là người thường thôi, Đình Thu lại là dị năng giả cấp 4 mà tại sao lại không xuất hiện.

“Thực ra tôi vừa bay vào Bắc, tôi có cho hai dị năng cấp 3 theo bảo vệ thiếu gia nhưng Giang Nam quá nguy hiểm. Họ không dám khinh xuất, tôi bảo họ nếu thiếu gia không gặp nguy hiểm cứ yên tĩnh theo dõi ... Bởi gã Giang Nam kia có thể giết dị năng cấp 3 bất cứ lúc nào thừa thiếu gia!”

Đình Thu khổ sở giải thích cho Thu Phong hiểu rằng Giang Nam là một kẻ nguy hiểm đến mức nào. Nếu không ngay từ đầu hai dị năng giả cấp 3 đã lao vào giải cứu cho Thu Phong rồi.

“Hắn mạnh đến mức nào?”

Thu Phong cũng hiểu được mức độ nguy hiểm của Giang Nam, nên hắn cũng không trách gì được Đình Thu. Chẳng qua hắn cứ tưởng rằng những người dị năng là thế lực khiến người thường như hắn không thể so sánh, nhưng hắn đã nhầm.

“Có lẽ tôi cùng lắm cũng chỉ ngang cơ hắn thôi. Nếu bất cẩn tôi có thể chết, vì hắn là sát thủ, giỏi giết người hơn lão già như tôi!”

Thẳng thừng Đình Thu nhận điểm yếu của mình, bởi ông ta biết Giang Nam nguy hiểm đến mức như thế nào. Đó là Đình Thu đang khiêm tốn mà thôi, thực chất dị năng tư nhân như Đình Thu được lão gia Nhất Phương cấp cho những bộ đồ chuyên dụng cho chiến đấu, thích hợp để phát huy hết tối đa sức mạnh bản thân.

Nếu có bộ đồ đó Đình Thu có thể làm khó dễ được Giang Nam, tuy nhiên để giết được hắn, Đình Thu cũng phải lắc đầu ngao ngán. Bởi trên thế giới này biết bao nhiêu dị năng giả cấp 5. Liệu ai đã thành công trong việc giết chết Giang Nam chưa?

Chưa hề xảy ra chuyện đó, Giang Nam không những rất giỏi giết người, thậm chí rất giỏi ẩn náu và chạy trốn khi gặp nguy hiểm,

Đã vậy không cần thận đến cả dị năng giả cấp 5 cũng có thể bị Giang Nam ám sát. Trong giới dị năng không ít người e ngại cái tên Giang Nam này.

“Tôi cần phải mạnh hơn ...”

Thu Phong tự lẩm bầm với bản thân rồi thần thờ bước vào trong phòng. Mặc kệ đồng hồ nát hấn vừa gây ra.

Hắn còn lẩn cấn về câu nói của Giang Nam nữa. Chuyện này hấn không nên nói cho Đình Thu, bởi lơ mơ hấn đoán được mình từ đâu đến, hấn cần thời gian để tìm hiểu và suy nghĩ lại cho bản thân mình.

.....

Một buổi chiều tà êm ả trôi qua.

Thu Phong thức giấc với cái đầu nặng nề. Nhìn bức tường bị thủng một lỗ rõ to trên đó, máy lạnh có bật max công suất cũng chẳng thể nào mát lạnh như bình thường được.

“Tắt máy lạnh!”

Khẽ đọc lệnh cho hệ thống tự động một tiếng. Máy lạnh từ từ hạ cánh quạt của nó xuống, một tiếng tí nhỏ vang lên. Thu Phong mệt mỏi cố gắng gượng cái cơ thể nặng nề của mình dậy.

Thực ra hấn chẳng làm việc gì nặng nhọc cả ngày hôm nay cả, dù có xung đột một chút ở Cổ Thành đi nữa cũng chẳng đủ làm cơ thể hấn mệt mỏi như thế này. Thứ làm hấn nặng nề chính là tâm trạng.

Trước khi chìm vào giấc ngủ hấn đã suy nghĩ rất nhiều. Hấn là ai? Hấn từ đâu đến? Những ký ức trong đầu hấn tất cả đều là thật sao? Dần dần hấn chìm vào giấc ngủ khi nào không hay. Bản thân hấn không có thói quen ngủ trưa, vậy mà giờ hấn lại ngủ một giấc không màng đến ăn uống gì cả.

Hấn cảm thấy đói, nhìn cái bụng trống rỗng của mình. Thu Phong lết cái thân quá khổ ra ngoài phòng khách mở tủ lạnh lấy đại một thức ăn nhanh nào đó mà hấn chẳng biết đó là thứ gì.

Sau đó hắn đi lại vào phòng mình, đặt mông xuống bàn máy tính và bắt đầu lên mạng. Hắn vào một trang mạng tìm kiếm một thông tin mà hắn muốn tìm ‘Thế giới song song’.

Sau khi đánh từ khóa đó lên Thu Phong nhận được hàng trăm thông tin trong mắt mình.

Tại sao lại tồn tại thế giới song song? Thế giới song song là gì? Những bí ẩn về thế giới song song? Chứng minh sự tồn tại của thế giới song song?

Ngoài ra Thu Phong còn tìm thấy một vài thông tin về bước nhảy thời gian cũng có liên quan đến thế giới song song.

Hàng đồng thuyết song song nhập vào não bộ của hắn.

Sau vài giờ tìm tòi những thông tin không biết là đúng hay sai ở trên mạng. Cuối cùng Thu Phong cũng nắm được đôi chút về thế giới song song.

Thế giới song song là một cái tên được đặt bởi nhà khoa học William Jomas vào năm 1995 tức cách đây 200 năm, chính xác thì 199 năm (Thời gian hiện tại của thế giới này là cuối tháng 6 năm 2194) Theo các nhà vật lý, thế giới song song có tồn tại và tương tác với thế giới chúng ta. Lấy một ví dụ cụ thể, nếu ta được sinh ra trong thế giới này thì đồng thời cũng có ta khác sinh ra trong một thế giới khác. Những “ta” này vừa là những tồn tại độc lập nhưng thống nhất với nhau. Chẳng hạn, nếu “ta” ở bên này chết đi, thì “ta” ở một thế giới song song nào đó vẫn có thể tồn tại, mà chúng ta vẫn gọi cái “ta” ấy là linh hồn, ma,...

Trong lịch sử thế giới đã từng có một vài trường hợp ghi nhận người từ thế giới song song đến đây. Đó là vào năm 2058 có một người đàn ông đến thăm Nguyệt Quốc với một hộ chiếu từ một quốc gia không tồn tại, tên là Việt Nam.

Những nhân viên hải quan đã tạm giữ người đàn ông ngay sau đó, nhưng hộ chiếu của ông không phải là giả. Nó còn được đóng dấu bởi quốc gia Việt Nam, thậm chí còn có cả con dấu từ Nguyệt Quốc nhưng chỉ khác là cái tên Nhật Bản. Người đàn ông ấy đã thề rằng Việt Nam là một quốc gia nằm ở vùng nhiệt đới và có hơn 1000 năm lịch sử. Ông cũng lấy ra một số giấy tờ khác như báo cáo của ngân hàng với chính cái tên của quốc gia đó.

Sau nhiều giờ hải quan tạm giữ ông tại khách sạn ông đang lưu trú, với những bảo vệ gần đó để đảm bảo rằng ông không rời khỏi căn phòng trong khi họ kiểm tra và xác thực mọi thứ.

Tuy nhiên sáng ngày hôm sau họ lại không thấy ông ta đâu. Không dấu vết, bỗng dưng mất tích. Tất cả camera trong khách sạn lẫn cả thành phố đều không thấy đâu, chỉ còn lại một mảnh giấy báo cáo của ngân hàng Việt Nam.

Thông này đã giúp Thu Phong xác nhận một điều, ký ức trong đầu hắn là thật.

Hắn đến từ một thế giới khác, và cái quốc gia Việt Nam kia chính là quê hương hắn. Bởi từ Việt Nam không tồn tại trên cái thế giới này, hiển nhiên hắn cũng biết Nhật Bản.

Sau đó Thu Phong tìm hiểu về những trang web của Nguyệt Quốc bằng chính ngôn ngữ Nhật.

Kết quả Thu Phong hiểu được chữ của Nguyệt Quốc, bởi hắn từng học tiếng Nhật, cũng biết nói tiếng Nhật.

“Mình đang làm gì ở cái nơi quái quỷ này thế này ...”

Thu Phong thở dài một tiếng, hấn đạp lên bàn nhẹ một cái đẩy cả người và cái ghế dựa ra xa một đoạn.

Ngửa cổ lên trời hấn suy nghĩ bản thân mình không thuộc về thế giới này ... Vậy tất cả gia đình, bạn bè đều không phải là của mình ... Mình muốn trở về. Nhưng bằng cách nào?

Thu Phong nhớ đến viễn cảnh tại sao hấn lại ở đây. Là do một kẻ dị năng tên Master Speed, hấn là một kẻ chạy cực kì nhanh, nếu Thu Phong nhớ không nhầm trước khi hấn bất tỉnh thì hấn bị kéo qua một lỗ hồng nào đó bằng khối màu xanh.

Không nhầm thì đó chính là cánh cửa kết nối các thế giới song song lại với nhau, và bản thân hấn đã vô tình đi qua đó.

“Đúng rồi!”

“Rầm!”

Bỗng Thu Phong bật người đứng dậy làm văng cái ghế trúng vô con Mực mập đang nằm trên sàn tự lúc nào.

“Mình sẽ tìm Master Speed, hấn cũng lôi mình qua đây. Nếu tìm được hấn mình sẽ biết đường về.”

Thu Phong tự tin động viên bản thân một tiếng, nhưng sau đó hấn lại nghĩ. Liệu Master Speed kia có còn ở thế giới này?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Quán Ăn Nguyệt Quốc !

Ngày dài nóng nực cuối cùng cũng trôi qua.

Trong căn hộ của mình Thu Phong khẽ vươn vai nhẹ một cái. “ Oáp ~~~
“ ngáp một tiếng dài hần đứng dậy rời khỏi bàn máy tính.

Tuy rằng đã tìm hiểu về thế giới song song một chút, nhưng càng tìm hiểu Thu Phong càng tò mò về thế giới song song. Một phần hần mất cả buổi chiều chỉ để đọc mấy cái thông tin tào lao trên mạng cũng chỉ để tìm được đường về nhà.

Chuyện này hần không thể kể với ai được, nếu không ắt hần sẽ có chuyện. Thứ nhất gia đình hần sẽ không tin hần, thứ hai nếu quân đội biết tin sẽ đưa hần vào phòng thí nghiệm mất. Hần không thể để chuyện đó xảy ra.

Và trên hết cái kẻ tên Quốc Phong kia đến giờ không xuất hiện thì chỉ có ba trường hợp xảy ra. Thứ nhất là bị bắt cóc cách ly với thế giới bên ngoài, thứ hai đã chết, thứ ba cũng giống như hần đang ở một thế giới song song khác. Cũng có thể hần ta đang ở thế giới của mình.

Thu Phong than ngắn thở dài, dù gì thì chuyện cũng đã xảy ra rồi bây giờ có buồn rầu cũng chẳng ích gì. Vấn đề ở đây hần phải tìm được cho ra bằng được cái bí mật của thế giới song song, nếu không vĩnh viễn hần bị mắc kẹt ở đây mất. Mẹ hần, em trai hần, thậm chí còn Hắc Long Bang ở thế giới kia sẽ ra sao nếu không có hần.

Có lẽ đến chính bản thân hắn cũng không nhận ra rằng ở thế giới này hắn trưởng thành lên rất nhiều, từ tư tưởng, cách suy nghĩ cho đến sức mạnh cá nhân của hắn đã nằm ở một tầm cao mới. Nhưng vẫn chưa đủ đối với hắn, hắn còn quá non trẻ, một thanh niên chỉ mới 27 tuổi như hắn liệu có thể làm gì để trở về nhà trên một cái lý thuyết vũ trụ song song mơ hồ như thế kia?

Thu Phong cần đặt lại mục tiêu cho bản thân. Mục tiêu ban đầu của hắn đặt ra hắn phải có thực lực để bảo vệ gia đình hắn, nhưng đây không phải là gia đình hắn, nhưng cũng là gia đình hắn. Hắn cũng chính là kẻ kia, kẻ kia cũng chính là hắn.

“Nếu như mình ở thế giới kia đang ở đó, mong sao hắn sẽ bảo vệ gia đình mình như cách mình đang làm!”

Thu Phong nhìn lên trần nhà nói băng quăng vô định không rõ ràng mục đích.

Thật may rằng hắn không ích kỷ buông bỏ tất cả. dù rằng đây không phải là thế giới của hắn nhưng Hắc Long Bang hắn tạo dựng bây giờ là của hắn. Nếu hắn bỏ đi Hắc Long Bang sẽ như thế nào, Lục Nương, Thành Chân sẽ ra sao? Hắn còn cả một con đường dài để đi, hắn đã lún chân quá sâu vào thế giới này trước khi hắn kịp nhận ra. Hắn là một người có trách nhiệm, hắn không thể cứ thế mà bỏ mặc họ được.

Cái quan trọng mà Thu Phong cần làm lúc này trên hết thảy mọi thứ, hắn phải mạnh lên, hắn phải gia tăng sức mạnh cá nhân của bản thân đến mức cực đại. Thu Phong từng nhớ rằng hắn khi ở thế giới cũ đã đạt đến giới hạn của sự phát triển của con người, nhưng hắn lại nghĩ đến con người là loại động vật phát triển không có giới hạn, chẳng qua hắn chưa tìm ra cách khiến bản thân mạnh hơn. Nhưng ở thế giới này hắn nghĩ có cách khiến bản thân mạnh hơn được.

Dù ít nhưng Thu Phong nhận ra hần di chuyển có vẻ nhẹ nhàng và nhanh hơn trước, lực đạo cũng vậy. Bình thường nếu đâm vỡ một bức tường bê tông thể kia ít nhất hần cũng cảm thấy hơi tê tê đầu nắm nắm, nhưng lần này hần lại không cảm thấy gì ngoài nhột nhột ra. Thật sự nói khá là sướng mới đúng.

“Có lẽ nên luyện lại khí công!”

Khí công vốn khi trước Thu Phong đã thành thục bộ môn này, nhưng vẫn chưa ở đẳng cấp cao nhất do hần không có quá nhiều thời gian. Mà bộ môn này lại cần nhiều thời gian để làm quen lại với việc điều khí và nén khí, thể lực tăng lên cũng đồng nghĩa với việc khí công tiến triển thêm một bước.

Thời gian này trong khi chờ đợi Lục Nương và Thành Chân hoàn thành công việc của mình Thu Phong cũng nhàn rồi không có việc gì làm. Chuyện của Huệ Nhan để sau khi ổn định bang hội thì muốn khử hần lúc nào cũng được.

Cuối cùng Thu Phong đề ra một cái lịch tập kín hết 12 tiếng đồng hồ của hần, thời gian còn lại hần chỉ dành 6 tiếng để ngủ, 6 tiếng để ăn uống nghỉ ngơi. Đó là cách luyện tập khoa học nhất mà Thu Phong đề ra cho bản thân, cứ không phải luyện nhiều là tốt. Cần có thời gian để cơ bắp và tâm trí được nghỉ ngơi thì hiệu quả mới cao được.

Chưa kể Thu Phong còn có cách luyện tập bằng tâm trí, tuy sẽ không tăng về mức thực tế, nhưng sẽ tăng về mức kinh nghiệm cho hần. Luyện tập bằng sự tưởng tượng.

“ọc ọc ...”

Khi hoàn thành cái bảng thời khóa biểu luyện tập của bản thân thì đúng lúc này bụng hấn kêu ọc ọc vì đói.

“Mực! Mày ăn gì không?”

Chợt nhớ đến cả sáng nay hấn chỉ mới ăn sáng, thậm chí con mực còn chưa được ăn thế là hấn quay sang hỏi nó.

Con Mực im lặng không trả lời. Cũng đúng mà chó sao biết nói? Thay vào đó nó híp mắt lại nhìn Thu Phong với cái bụng mỡ ồm yếu, ý là ồm hơn bình thường một chút. Thu Phong nhận ra được điều đó.

Thế là hấn quyết định dắt con mực xuống đường kiếm gì đó bỏ bụng. Dù trong tủ lạnh rất nhiều đồ ăn, cơ mà hấn lại lười nấu quá.

Một người một chó xách mông tò te đi xuống công viên của chung cư. Cơ bản mà nói khu này cũng là khu đèn đỏ, tuy nhiên các quán hàng rong lại nhiều vô số kể, người biết đến Thu Phong cũng nhiều. Bây giờ trời đang sập tối đàn em của Thu Phong thì lông bông khá đông bên ngoài chúng lại rất ít khi ăn cơm ở nhà.

Đi dạo một hồi Thu Phong gặp không biết bao nhiêu là đàn em cúi chào hấn, hấn ban đầu cảm thấy hơi phiền nhưng riết rồi thành quen, có điều đám đàn em ấy chỉ dám đứng phía xa dạ dạ vâng vâng chứ chẳng ai dám đi theo nịnh hót hấn. Người tiếp xúc với Thu Phong thì ít, nhưng người kẻ thì nhiều. Trong Hắc Long Bang ai cũng đồn rằng Thu Phong là một đại ca uy mãnh, nhưng lại cực kì hung dữ, thậm chí đến Bạch Vân còn thua xa mười bước về độ nóng tính. Đến Bạch Vân còn đánh đàn em mình như cơm bữa, thì để Thu Phong cho một đám vào mặt chắc ngày mai không thấy được ánh sáng mắt.

Dù là lão đại của bang hội lớn nhất thành phố này, nhưng Thu Phong lại thấy cô đơn đến phát sợ.

Cuối cùng hắn dừng lại trước một quán ăn phong cách cổ điển.

Quán ăn này là một quán ăn theo phong cách Nhật Bản ở thế giới bên kia. Có những tấm rèm che in chữ hán tự trên đó, từ ngoài nhìn vào ta chỉ có thể thấy được chân của người khác.

Trước ở thế giới bên kia hắn cũng rất thích ăn những món ăn của Nhật, đa phần là thịt cá sống được chế biến các loại. Vốn là một quân nhân khi ra chiến trận bữa đói bữa no, Thu Phong cũng hay ăn thực phẩm sống. Quả thực rất khó nuốt, dầu vậy có ăn là được rồi. Nhưng khi hắn xem cách mà người Nhật chế biến thức ăn tươi sống Thu Phong liền có cái nghĩ khác về việc ăn sống không nấu chín.

Lâu rồi hắn cũng chưa thưởng thức đồ ăn sống như thế nào. Với lại con Mực lợn này cũng ghiền đồ ăn tươi sống, chuẩn gu cho nó, lần này cho nó ăn hải sản coi nó ăn được không.

Vén tấm rèm lên Thu Phong bước vào trong quán ăn. Đập vào mắt hắn là một khung cảnh nhẹ nhàng, tất cả vật dụng trang trí lẫn bàn ăn trong đây đều được làm từ gỗ. Tuy có hơi cũ kỹ đôi chút nhưng nhìn thấy khung cảnh này khiến tâm trạng của Thu Phong tốt hơn, hắn cảm thấy thanh thản. Kèm theo đó là tiếng nhạc đàn piano không lời du dương vang lên một cách nhẹ nhàng.

“Kính chào quý khách đến với quán ăn Nguyệt Quốc!”

Không biết từ đâu ra xuất hiện một cô gái trẻ tuổi mặc bộ đồ Kimono cách tân cúi chào bằng giọng nhỏ nhẹ trước mặt hắn.

Thấy vậy Thu Phong gật đầu một cái. Sau đó cô gái ấy liền nói:

“Quý khách đã đặt bàn chưa ạ?”

“Chưa, tôi mới đến lần đầu!”

“Mời quý khách theo tôi ạ!”

Cách phục vụ của quán ăn nhỏ này cũng thật là chuyên nghiệp. Trong kí ức của Thu Phong đa phần chỉ có những quán ăn lớn hoặc sang trọng đôi chút trở lên mới có cách phục vụ tận tình như thế này. Ví như quê hương hắn ở Vũng Tàu đi, thì ở đó đa phần các quán ăn uống mình đến, tự tìm bàn rồi nhân viên đến hỏi dùng gì. Rất ít các quán có nhân viên chào từ cửa rồi hướng dẫn mình đến bàn ăn như thế này.

Thu Phong đặt mông xuống một bàn ăn bệt theo phong cách Nhật. Tiện thể Thu Phong cũng ngẩng nhìn xung quanh, khách ở đây hơi ít, hắn ra là quá ít. Ngoài hắn ra Thu Phong chẳng thấy một vị khách nào khác cả. À còn con Mực nữa.

Bình thường khi hắn đến các quán ăn bên ngoài đa phần người ta đều đuổi con Mực ra. Nên khi ra đường đi ăn hắn rất ít khi dắt theo con Mực để tránh phiền hà cho người ta, thì lần này con Mực lại được chào đón. Chắc cũng do một phần quán khá vắng nên họ không muốn đuổi nó ra chăng?

Thấy cái quán có chất lượng phục vụ khá tốt như vậy mà lại vắng thế này nhất định là có vấn đề:

“Đồ ăn dở quá hay sao?”

Thu Phong buột miệng nói nhỏ.

Tuy nhỏ đến mức chỉ vừa đủ hắn và con Mực mập nghe, ấy mà hắn quên mất quán này lại chỉ có mình hắn, không biết chừng cô nàng nhân viên kia nghe thấy.

Đúng như những gì hần nghĩ, cô gái trẻ tuổi kia đi lấy một cái thực đơn đặt trước mặt Thu Phong.

“Dạ mời quý khách chọn món ạ ~~~!!”

Giọng cô gái trẻ gần lên sau âm cuối. Thu Phong thầm nghĩ ‘Thôi xong rồi!’

Lỗi ở hần, thấy thế Thu Phong liền gãi đầu cười hề hề nói:

“Xin lỗi tại tôi thấy quán vắng nên lỡ lời ...”

“Không sao thưa quý khách!”

Dù đã được người khách kia xin lỗi, nhưng cô gái trẻ này có vẻ vẫn hơi hậm hực.

Nhìn thái độ ấy của cô nhân viên Thu Phong đoán chắc đây là một quán ăn của gia đình, cô nhân viên này chắc cũng là người trong nhà làm phụ gia đình nên mới có thái độ bực tức như vậy.

Hết cách Thu Phong đành chữa cháy:

“Vậy cô chọn ra những món nào ngon nhất đem hết lên đây, mỗi một món hai phần!”

Nghe Thu Phong nói thế hai con mắt của cô gái trẻ kia sáng lên, chỉ trong chốc lát cô ta lấy lại sự vui vẻ liền đáp:

“Thưa quý khách, thực đơn của chúng tôi món nào cũng ngon hết ... Chẳng lẽ quý khách muốn ăn hết năm mươi bảy món ăn của quán sao?”

“Nhiều thế ư?” Thu Phong trở hai con mắt ra nhìn cô gái trước mặt mình, hần không thể tin rằng một quán ăn như cái ổ chuột thế này lại có thể

làm nhiều món đến thế.

Bản thân cũng đang đói cào ruột, hắn biết mấy quán ăn thế này của Nhật không bàn về chất lượng, chỉ bàn về số lượng thì một đĩa thức ăn không thể nào đủ dính răng hắn được.

Là hắn có lỗi trước, dù sao cũng đang đói Thu Phong hào sảng gật đầu nói:

“VẬY ĐEM HẾT LÊN ĐÂY ĐI, MỖI PHẦN HAI MÓN NHA! CHO CON MẬP NÀY NỮA!” Vừa nói Thu Phong vừa chỉ vào con Mực mập lười nhác nằm bên cạnh hắn.

“Quý khách chắc chán ư? Là hơn một trăm đĩa đấy?”

Như không tin vào tai mình, cô gái trẻ xác nhận thêm một lần nữa với Thu Phong.

Thấy vậy Thu Phong mỉm cười móc bóp của hắn ra một xấp tiền mệnh giá 100 Xent. Sau đó hắn còn lấy cái thẻ ngân hàng quân đội, thẻ của hắn là màu đen, thẻ Diamon VIP thẻ cao cấp nhất của ngân hàng quân đội cho cô gái trước mặt mình xem:

“SỢ TÔI KHÔNG CÓ TIỀN SAO? NHANH ĐI GỌI ĐẦU BẾP LÀM ĐI, TÔI ĐÓI LẮM RỒI!”

Lần này thì cô gái trẻ ấỵ dụi dụi hai con mắt, cô ta là ai mà không biết đến cái thẻ ngân hàng ấỵ chứ. Dù có mù thông tin đi nữa thì cũng biết rằng ngân hàng quân đội là một ngân hàng chỉ dành cho những thương nhân và quân nhân, hoặc cảnh sát trên quốc gia này mới có quyền sử dụng. Thậm chí gã trước mặt đây trên thẻ còn in chữ VIP nữa.

Gật gật cái đầu nhỏ nhắn của mình lia lịa. Cô nàng ngay lập tức chạy vào trong bếp hô toáng lên đến cả Thu Phong cũng nghe thấy.

“Bố ... Bố ... Mau mau ... có khách sộp!”

“Cái gì.. tao đang ngủ mà con nhỏ này!”

Một giọng nói uể oải vang lên.

Thu Phong thăm dò mờ hôi hột, không biết hấn vào cái quán ăn này có đúng không nữa. Quán thì vắng, đầu bếp thì ngủ gục, liệu sẽ làm ra được cái món ăn như thế nào đây. Thôi cũng lỗ rồi, Thu Phong quay sang nhìn con Mực béo ú, dạo này nó béo quá Thu Phong thường xem nó như miếng thảm lót chân vậy.

Cứ hễ có cơ hội là hấn lấy chân in in lên bộ lông đen óng kia của nó. Thì đúng lúc này từ bên ngoài đi vào bốn năm kẻ ăn mặc không ra thể thống gì, mặt mày thì bộm trợn chẳng khác gì mấy thằng giặc trời đi theo Phương Ly nịnh hót mà Thu Phong hay thấy.

Nhưng đám này có vẻ như không phải người của Phương Ly. Dù không nhớ hết ít nhất Thu Phong cũng thấy đám này chẳng có chút gì gọi là quen mắt.

Nhìn vậy thôi chứ Thu Phong chẳng bao giờ quan tâm mấy đến đám loi chơi kia.

“Này! Chủ quán đâu? Con Linh đâu?”

Một tiếng quát lớn phá tan bầu không khí yên tĩnh của Thu Phong.

Bắc giác trán Thu Phong nổi lên vài cọng gân. Dạo đây hấn đang khó ở trong người.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Mấy Thăng Ranh

“Xuỳnh xuych!”

Nghe được tiếng gọi của mấy kẻ không mấy thiện lương, cô gái trẻ có vẻ tên là Linh kia chạy hồng hộc ra ngoài. Cũng may cô nàng này mặc bộ Kimono cách tân mới có thể chạy như thế, chứ là Kimono truyền thống có đi bước dài cũng khó đừng nói đến chạy.

Ban nãy nếu như ta thấy cô nàng chạy vô với gương mặt hớn hở ngạc nhiên, thì bây giờ lại chạy ra với biểu cảm khó chịu lẫn sợ hãi.

Linh vừa chạy đến trước mặt bốn kẻ lạ mặt kia, chưa kịp nói cái gì thì đã bị chúng bóp đôi má phúng phính lại. Kẻ bóp mặt Linh quát:

“Ông già mày bao giờ mới có tiền hả?”

“Mý anh thun củm, dạo nỳ quên của em ní í (nó ề)” cái mỏ bị bóp nghẹt lại, Linh chỉ có thể nói trong sự khó khăn, nhưng trông thật đáng yêu anh. Cũng chính vì cái vẻ mặt ấy làm gã kia dịu lại đôi chút.

Vẫn giữ thái độ quát tháo kẻ khác. Hấn hét lên:

“Tao cho cái tiệm này khát hai tháng tiền rồi nhá! Tháng này tháng thứ ba, mày hỏi ông già mày có muốn làm ăn nữa không?” nói lên đây hắn lại vuốt ve cặp má mịn màng của Linh, rồi nói tiếp “Hay kêu ông già mày bán mày đi, bên tao còn một chân đào, với cái mặt này kiếm được khá nhiều đấy ... chắc chắc mỗi tội ngực hơi lép!”

Hắn vừa vuốt má của Linh xong rồi kiễng chân lên dùng một ngón tay kéo lấy cổ áo của Linh. Nhìn bộ ngực phẳng ấy, chắc chắc chắc lắc đầu.

“Này! Một vừa hai phải thôi chứ?” Quyết không nhường nhịn nữa, cô nàng tên Linh quay ngoắt thái độ từ chịu đựng trở nên hung dữ hơn bao giờ hết.

Cô nàng đẩy tay của gã bọm trợn kia ra rồi quát lên.

“Lũ chúng mày muốn lấy được tiền mà hết ngày này đến ngày khác phá quán, còn khách nào dám đến đây? Rồi tiền đâu trả chúng mày? Sao tụi mày ngu thế. Nhìn đi quán còn chẳng có một mống khách lấy đâu ra tiền trả?”

Cô gái trẻ tên Linh có tên thật là Vũ Gia Linh. Là đứa con gái cũng là đứa con duy nhất trong nhà, gia đình Gia Linh theo nghề đầu bếp Sushi của tổ tiên từ thời Nguyệt Quốc. Nhưng sau này do chiến tranh cải cách, ở Nguyệt Quốc quá khó sống, đất chật người đông nên từ thời ông cố nội gia đình đã chuyển sang Xích Quỷ làm ăn sinh sống tại đây.

Ban đầu quán ăn gia đình kinh doanh rất tốt cho đến đời của bố của Gia Linh bỗng đi xuống trông thấy. Dù có tài nấu ăn rất ngon nhưng từ khi sinh Gia Linh bố của cô lại bỏ bê làm ăn, thay vào đó lười biếng chán nản chỉ muốn nằm trường ra mà xem tivi. Dần dà quán ăn càng lúc càng vắng do thái độ phục vụ của bố Gia Linh không ra gì.

Chỉ vì một lý do, ông ta sinh con gái. Quan niệm xưa của người Nguyệt Quốc con gái không thể nào nối được nghiệp của cha ông. Đã vậy từ khi Gia Linh được hạ sinh, chỉ vài tháng sau mẹ cô lại mất. Ông chán nản nhìn đứa con gái của mình rồi thất vọng, tuy không nói ra nhưng Gia Linh biết ông không hề muốn mình có mặt trên cuộc đời này.

Nhưng vì là một đứa con gái mạnh mẽ từ bé Gia Linh đã tập vào bếp, thậm chí cô nàng này nấu rất ngon, nhưng chẳng bao giờ bố cô cho cô nấu cả. Lớn lên cô nàng đi học một trường đại học lớn ở quận trung tâm. Trong khoảng thời gian cô học cũng là lúc bố cô mắc nợ những tên này để đóng tiền học cho cô.

Sau khi tốt nghiệp thay vì đi xin việc Gia Linh lại về nhà phụ bố mình bán quán, kết quả là nửa năm nay quán buôn bán ế ẩm. Nhà có bao nhiêu thứ đều đem bán hết cả rồi. Giờ còn mỗi quan ăn này Gia Linh rất muốn giữ lại nó, dù gì cũng là cả sản nghiệp của gia đình cô, dù cho bố cô có buông tay đi nữa cô vẫn quyết phục dựng lại cái quán ăn này.

Đời không như là mơ, đã buôn bán ế ẩm, tay nghề của bố cô càng ngày càng đi xuống. Ông ta suốt ngày nằm trườn ra chẳng làm việc gì, hầu như tất cả mọi thứ đều để cô lo. Rồi tới đồng nợ này cũng vậy, ông ấy cũng chẳng buồn ra mặt mà để đứa con gái của mình tiếp đám bọm trợn này.

Gia Linh cũng không trách bố mình, cô hiểu rằng để nuôi cô bố cô mới phải mang nợ như thế này. Nhưng cái gì cũng có mức độ của nó.

“Sao? Ý mày nói là tại tụi tao nên không có khách hả?” Gã bọm trợn tự chỉ vào mặt mình song quát vào mặt Gia Linh. Sau đó hất lại chỉ về phía Thu Phong “Thế hai con chó ngồi kia không phải khách à?”

Cô nàng ngực lép này lại vô tình quên đi vị khách sộp giàu có kia. Khi gã trước mặt vừa nhắc đến vị khách ấy Gia Linh liền trợn to hai con mắt lên suy nghĩ trong đầu thôi xong rồi. Nếu như vị khách kia bị đám người này đuổi đi thì mất cả đồng tiền chứ không ít gì.

“Ê! Nó kêu tao cùng loại với mày kia mập, thấy nhục không?”

Nghe có người nhắc đến mình, cố ý so sánh bản thân với một con chó. Thay vì khó chịu như ban nãy Thu Phong kìm chế lại, hắn cười hề hề nói với con Mực như vậy.

Bởi hắn có một cái suy nghĩ rất vui như thế này. Con Mực dạo này đang rất nhạy cảm vì mập, nó lại hay có bản tính tự ái. Khi không có một thằng con người nào đó kêu con người giống loài chó cao thượng như nó, Tất nhiên nó sẽ rất là không đồng ý.

Như cũ, con Mực hiểu được Thu Phong nói gì. Gương mặt nó phờ ra trông thấy, nó ngồi dậy gật gật cái đầu của mình khiến đồng mỡ trên người rung rinh lên như gợn sóng.

“Chờ gì nữa? Cắn nó đi!!!”

Thu Phong hô lên một tiếng khiến ai cũng nghe thấy.

Gã bọm trợn kia đang chỉ về phía Thu Phong chỉ kịp hả lên một tiếng thì cả cái bàn tay của hắn trằm trợn trong miệng của con Mực.

Bằng một cái lực đạo vô lý nào đó, con mực khỏe đến khó tin. Nó cắn tay lôi gã kia xuống khiến hắn ngã nhoài ra. Chưa kịp tri hô đồng bọn trợ giúp thì hắn lại bị con Mực mập gặm lấy chặt hơn. Lực cắn của Mực mập mạnh đến mức khiến gã kia cảm nhận như xương của mình đang nứt ra từng chút một.

Sau đó bỗng nhiên con Mực quay mạnh cái đầu kéo theo thân thể của gã bọm trợn bay thẳng về phía Thu Phong.

“Ê ê ê, không được!”

Nhìn thân hình bay đến, Thu Phong giật mình hô lên. Dẫu vậy cũng chỉ để làm màu mà thôi, hắn liền đứng bật người dậy đưa chân ra đạp thẳng vào

bụng gã bậm trợn đang bay đến đây.

“Thịch!!”

“Rầm!”

Như một trái banh, gã bậm trợn kia bị con Mực ném về phía Thu Phong, rồi lại bị Thu Phong đập bay đi không thương tiếc. Lực đập của Thu Phong đá bay hẳn đập thẳng vào tường lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Ba gã còn lại không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình. Có kẻ dám gây chuyện ở đây sao? Cả ba tên này đều có một cái suy nghĩ như vậy.

Không chỉ riêng ba gã kia mà còn có cả Gia Linh thậm chí là cả Thu Phong đều kinh ngạc. Khác với bốn người đó, Thu Phong kinh ngạc là vì con Mực. How? Bằng cách nào con mập *** này lại có thể ném một người trưởng thành bay như thế? Nó là chó, và là chó cỏ, lại mập như một con heo do lười vận động. Nó lấy sức đâu ra vậy?

“Con lợn kia lại đây coi!”

Dường như sự chú ý của Thu Phong chỉ đặt trên người của con Mực, hẳn mặc kệ vẻ mặt ngơ ngác của mấy người kia.

Nghe chủ nhân gọi mình, con cục than di động ngày nào đã trở thành cục mớ thui di động. Nó lắc cái bụng phệ của mình chạy ton ton đến trước mặt Thu Phong mà phờn ra.

Thu Phong chụp lấy hai cái tai cụp của nó kéo ra phía sau, khiến hai con mắt nó trợn ngược lên. Hẳn gần giọng hỏi:

“Mày có phải chó không vậy?” (chẳng lẽ nó hỏi lại mày có phải con người không? ==!)

“Học học học ...” – Đáp lại Thu Phong là tiếng thở liên tục của con Mực, có vẻ như nó thích được Thu Phong bạo hành như thế này hay sao ấy. Dù bị đe dọa nhưng chẳng có gì là nó tỏ vẻ sợ hãi cả.

Cảnh tượng một con chó biết nói không diễn ra, Thu Phong sợ nó mà nói thật chắc hẳn giật mình mà sút nó một phát lên trần nhà mất.

“Này thằng kia! Mày biết đây là địa bàn của ai không mà dám làm loạn?”

Dường như Thu Phong quên mất điều gì đó, lỗi do hắn tập trung vào con lợn Mực.

‘Phiền chết được ...’ Thu Phong thàn than. Hắn chỉ muốn có một bữa ăn yên bình với con mực mà thôi. Nên ngay từ đầu khi đám này làm hắn khó chịu hắn đã cố nhịn, dù sao cũng là chuyện của người ta mình là người ngoài không tiện xen vào. Dù rằng đây là địa bàn của hắn, nhưng người quá nhiều hắn không thể nào kiểm soát hết được. Sống trong cái xã hội này Thu Phong cũng hiểu là mạnh được yếu thua thôi.

Nếu bây giờ hắn giúp mấy người này, thì sau này hắn gặp đâu giúp đó, thì chẳng có thời gian đâu để làm việc khác. Cuối cùng hắn ngồi đó và nghịch điện thoại. Ai ngờ đám này lại chỉ vào mặt hắn, bảo hắn với con Mực cùng một loại thể mới tức.

“Này!”

Thấy Thu Phong không trả lời, một trong ba tên kia hô báo lên quát. Nghĩ rằng Thu Phong biết đây là địa bàn của Hắc Long Bang nên bắt đầu sợ hãi. Thực chất ba gã kia cũng sợ đá cả ra quần. Làm gì có con người nào

đạp người khác bay xa đến thế, lại còn có con chó siêu cầu thế kia bố ai dám đụng.

Nhưng đây là địa bàn của Hắc Long Bang bọn chúng, tên này có mạnh hơn nữa thì chỉ cần hô một tiếng vài trăm người kéo đến đây nhổ nước miếng thôi cũng khiến hắn chết trôi. Tưởng đánh nhau giỏi là hay à? Bên các ông đây nhiều người hơn.

Nhưng bọn chúng cũng chỉ kịp nghĩ đến thế thì đã thấy Thu Phong nhanh như sóc xuất hiện trước mặt bọn chúng:

“Bụp .... Bốp! Huych ~~”

Tiếp cận nhanh một cách phi lý. Khoảng cách bảy tám mét từ chỗ Thu Phong đến ba thằng bại hoại kia được kéo ngắn về con số không chỉ trong một giây. Chúng chưa kịp phản ứng thì lần lượt trái phải, chính giữa bị Thu Phong đánh cho bất tỉnh.

Một đám móc vào mặt thằng bên trái, sẵn tay Thu Phong thụi một trố vào cằm kẻ bên phải. Có gã đứng ở giữa chỉ kịp đưa tay lên ôm đầu thì lại bị Thu Phong đạp một phát vào giữa bụng văng đi.

Giả quyết xong ba thằng ôn con này, à không thêm thằng kia bị Mực cắn nữa là bốn. Thu Phong nhẹ nhàng phúi đi về chỗ ngồi bỏ mặc cho Gia Linh ngơ ngác đứng nhìn.

Thu Phong có thể là một gã nói nhiều, nhưng hắn chỉ nói khi cần thiết. Nói lảm hay thể hiện với đám ranh con này không phải là cách Thu Phong làm. So với nói Thu Phong cảm thấy đánh bọn nó sẽ nhanh hơn.

“Quý ... quý quý quý kháchhhhhhh” bỗng Gia Linh hét lên một tiếng chói tai, tần số cao đến nỗi Thu Phong cảm nhận được màng nhĩ của hắn đang rung lên.

“Cái gì vậy?” Hấn nhăn mặt quay sang nhìn cô nàng trẻ tuổi mặc đồ Kimono kia. Chẳng phải hấn đã giải quyết mấy thằng ôn con này dùm rồi hay sao mà còn thét lên như thế.

Nhưng khi hấn nhìn sang Gia Linh lại thấy cô nàng này nhìn ra ngoài. Lúc này không biết từ đâu xuất hiện thêm mấy chục đôi chân đứng kín cả quán ăn.

“Đi ăn cũng không yên nữa trời? .... “

Thu Phong thở dài một tiếng, hấn đứng dậy một lần nữa đi ra khỏi quán. Đúng lúc hấn vừa đi ngang qua Gia Linh thì bị cô nàng kéo tay lại.

Cô ta lắc đầu, với gương mặt sợ hãi nói:

“Quý khách ... anh chạy đi, là người của Lục tử đó ... quý khách đây vào nhầm người rồi, quý khách hại cả cái quán này rồi ... xin quý khách hãy chạy đi!”

Trong câu nói đan xen giữa ý tốt và ý trách móc Thu Phong. Suy cho cùng cô nàng này cũng là người tốt, dù có đồ thừa hấn gây ra mớ hỗn độn này nhưng cũng vì cô ta mà hấn mới phải ra tay. Ít nhất Thu Phong cảm thấy đánh bọn chúng cũng đáng. Nhưng cô nàng không biết rằng đây là người của hấn cơ mà?

“Thằng nào đánh đàn ... em ... Đại caaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!”

Bỗng lúc nào một gã nào đó vén màn bước vào với giọng điệu hầm hờ, quát tháo, nhưng sau khi thấy được gương mặt Thu Phong hấn lại quay thất thái độ. Đứng thẳng người cúi xuống chào Thu Phong thật sâu.

Quay sang kẻ vừa lên tiếng, Thu Phong thấy hình đánh hấn trông rất quen nhưng lại không thấy được mặt do gã đó cúi người xuống. Thấy thế

Thu Phong liền bảo:

“Ngẩng cái đầu lên xem nào?”

Đập vào mắt Thu Phong là gương mặt của cười hề hề của cu Nhật Cường. Đám anh em bên khu ổ chuột khi xưa.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Thu Phong Mạnh Đến Nhường Nào ?

“Đại ca! Sao anh lại ở đây?”

Vẫn điệu cười nịnh hót khi xưa của cu Cường, nó cười hề hề nói.

Thu Phong vốn đã quen với kiểu cách này của thằng Cường từ khi mới chơi chung rồi, riết thành quen, hẳn cũng không cảm thấy khó chịu gì. Ngược lại còn cảm thấy thích thú, bởi có nó làm những chuyện xàm điên giải trí cũng đỡ căng thẳng.

“Đi ăn chứ đi đâu? Tụi mày ăn chưa? Kêu mấy thằng kia vào đây tao bao!”

Tao bao câu nói mà ai cũng muốn nghe nhất trên đời này.

Đã hơn tuần không gặp Thu Phong, cu Cường thật sự rất nhớ vị đại ca này. Bởi khi trước ở xóm trọ họ đã từng rất thân với nhau, nhưng càng ngày, càng lúc Thu Phong càng bỏ xa bọn họ. Đám người Chí Khải với Nhật Huy là buồn nhất, dù rằng ngày đêm cố gắng để trở nên tốt hơn nhưng không thể đuổi theo kịp được người anh em của chúng là Thu Phong.

Cứ như thể Thu Phong vốn đã nằm ở một thế giới khác, một đẳng cấp khác nơi mà bọn chúng không thể với tới.

Nghe Thu Phong nói thế cu Cường liền hào hứng hô lên:

“Tụi mày vào đây! Ra mắt đại ca nhanh lên ... nhanh nhanh nào!”

Vẫn tung tung như xưa, cu Cường hào hứng dắt theo đàn em của mình vào.

Nhìn thấy cảnh tượng này cũng làm Thu Phong vui vẻ không kém. Hắn nhớ khi trước thằng cu này tối ngày chỉ biết lẻo đẻo theo đám Chí Khải. Là em út trong nhóm, nó luôn là đứa chạy vặt rồi bị bắt nạt. Nhưng nó lại chẳng khó chịu về chuyện đó, còn vui là khác. Ấy vậy mà giờ đây mới có vài tháng không gặp nó đã có hẳn hơn chục đàn em cho riêng mình. Điều đó cho thấy cu Cường này cũng đã cố gắng rất nhiều mới có thể đạt được như ngày hôm nay.

“Tụi em ra mắt đại ca!”

“Chào đại ca!”

“Dạ em chào đại ca!”

Hàng chục tiếng hô không đồng đều vang lên. Có hào hứng, có sợ hãi, có phấn khích, có sự khó hiểu. Đủ mọi tâm trạng.

Cũng đúng thôi, bởi đa phần những đứa này hơn một nửa biết Thu Phong là ai. Nửa còn lại thì không biết. Nhưng chúng lại hiểu đã là đại ca của đại ca phải nên nể mặt.

Thấy thế Thu Phong đi về lại chỗ cũ của mình. Hắn thấy con Mực vẫn còn nằm đó, như thể nó biết hắn sẽ không đi khỏi đây, hoặc là lười đi do quá mập.

Sự tồn tại của bốn nạn nhân kia bây giờ mới được cu Cường nhắc đến:

“Anh Phong ... mấy thằng này anh đánh hả!”

Cu Cường đứng ở phía cửa chỉ vào mấy kẻ đang bất tỉnh hồi. Hắn nhìn nhiều thành quen, ai bị Thu Phong đánh hắn nhìn cái là biết, không máu me, không bầm dập, chỉ một đòn là gục.

“Ừ! Vác mấy thằng đó về đi!”

“Ừa sao anh đánh nó vậy??”

Với giọng điệu thoải mái khi xưa, chắc có mỗi cu Cường là một trong số ít người ở Hắc Long Bang nói chuyện như thế này với Thu Phong. Đồi lại đến cả Thành Chân cũng phải dùng kính ngữ.

“Nó bảo tao ... với con mậ này cùng loại!”

“Vãi l*n ...”

Hết cả khía được rồi, cu Cường trợn to mắt lên nhìn vào Thu Phong sau đó lại nhìn vào bốn thằng ngu dưới đất. Hắn dùng tay đập vào mặt mình khẽ nói “Má ... ngu ời là ngu!”

“Đem vút ra ngoài đi, tỉnh dậy thì bắt bốn thằng này lăn vô đây xin lỗi anh Phong!”

Rất ra đánh của một đại ca trẻ tuổi. Cu Cường quát vào mặt mấy gã đàn em của mình, có vài tên hiểu chuyện thì há hốc mồm, có vài tên chưa biết Thu Phong là ai liền lắc đầu khó hiểu.

Những thằng không hiểu nghĩ cùng lắm Thu Phong cũng chỉ là một đại ca vô danh vào đó giống như đại ca Cường của chúng, nên mấy thằng bạn này mới không biết và bị đánh cho một trận. Cho chừa!

“À Cường! Gọi thằng Khải Beo, thằng Huy Rùa với thằng Sang Mập đến đi lâu lắm không gặp tụi nó ... Cả mày nữa lại đây nhanh lên!”

Như tìm được chút bình yên trong cuộc sống khi gặp cu Cường này. Lòng Thu Phong nhẹ hơn đôi chút. Ít nhất với hấn đám người Chí Khải này là thật, là bạn bè của hấn, không phải là của kẻ song trùng Quốc Phong kia.

Ở đây hấn cũng có bạn bè cho riêng mình, việc gì phải sầu não cơ chứ? Nghĩ vậy tâm trạng Thu Phong vui vẻ lên hấn.

Duy nhất chỉ có Gia Linh cô nàng phục vụ kia đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra từ nãy đến giờ.

Đứng chôn chân ở đó Gia Linh không dám nhúc nhích một tí xúu nào luôn ấy.

Có một điều mà Gia Linh về sau mới nhận ra rằng chính ngày hôm nay Thu Phong xuất hiện chính nơi này đã thay đổi cuộc sống bộn bề của cô theo một cách nào đó. Nhưng có lẽ đây cũng là lần cuối cô được tiếp xúc với Thu Phong.

“Em gái! Còn không mau lại ghi phiếu?”

Lúc này dường như chỉ có cu Cường là biết phải làm gì. Nó gọi Gia Linh lại để bắt đầu kê món. Thu Phong đã gọi từ trước nên không phải gọi nữa.

Sau khi order một lượt cô nàng chạy vào nắm đầu ông bố đang còn gáy khò khò không biết trời trăng mây gió gì kia dậy làm việc.

Tưởng tượng ông bố đang ngủ, bỗng giật mình tỉnh dậy thấy cái quán ăn vắng vẻ đông nghịt người sẽ thành như thế nào?

Lát sau đám người Chí Khải tới tụ họp cùng Thu Phong.

Họ hàn huyên với nhau sau khoảng thời gian dài xa cách.

Có lẽ Gia Linh biết thân biết phận của mình. Cô nàng không hỏi gì nhiều, chỉ biết âm thầm mang ơn Thu Phong. Người đàn ông mạnh mẽ ấy, xuất hiện như một vị thần, ban đầu tưởng rằng khách sộp nhưng còn hơn cả thế. Anh ta cứ như trung tâm của vũ trụ, là một người mà mọi vị khách ở đây đều tập trung vào.

Bản thân Gia Linh cũng hiểu đại khái đây là một vị đại ca của đám này, nhưng đại ca nào lại tốt tính hiền chuyện đến thế kia. Trong suy nghĩ của Gia Linh vốn mấy tay xã hội đen này chẳng tốt lành gì. Chưa kể đến đại ca của họ chắc chắn không ra gì. Sau ngày hôm nay Gia Linh có một cái suy nghĩ khác về giới hắc đạo.

Sau khi ăn no cái bụng của mình, Thu Phong rủ đám người Chí Khải đi kiếm một quán nước nào đó nói chuyện. Dù sao hôm nay hắc cũng rảnh.

Bỗng lúc này Thu Phong thấy cô bé phục vụ đứng trước mặt hắc cúi người xuống một góc 90 độ:

“Cám ơn quý khách!”

“Hả? ... à cho tôi xin lỗi về lời nói ban nãy nhé! Thức ăn của tiệm ngon lắm, lần sau có dịp tôi lại ghé!”

Thu Phong bây giờ chỉ cảm thấy có lỗi vì ban nãy không biết gì lại chê thức ăn ở đây không ngon. Nhưng khi ăn rồi quả thật hắc thấy hương vị ở đây cũng được ấy chứ? Hợp khẩu vị của hắc.

“Lần sau quý khách đến đây chúng tôi sẽ có những món ăn ngon hơn gấp bội phần do chính tay tôi nấu!”

Không biết lấy đâu ra can đảm, Gia Linh quyết tâm thừa hưởng cái gia nghiệp này của bố mình. Cô ấy có một niềm mong muốn được nấu ăn cho Thu Phong.

“Nhất định lần sau tôi sẽ ghé! Xin lỗi tôi đi trước có việc!”

Thấy sự nhiệt huyết của một con người cũng khiến Thu Phong vui vẻ, tuy không biết rằng lần sau hắn có ghé tới quán này một lần nữa hay không. Nhưng bây giờ hắn đang vui muốn ôn lại chuyện cũ với đám người Chí Khải nên trực tiếp xin lỗi và về trước. À Thu Phong đã thanh toán đầy đủ tiền cho mấy chục miệng ăn rồi nhé, tính luôn con Mực nữa.

Nhận lại được câu nói mà bản thân muốn, cô nàng trẻ tuổi Gia Linh từ ngày hôm nay như bước sang một trang mới. Đầy nhiệt huyết và sự cố gắng.

Cũng sau cái ngày mà Thu Phong xuất hiện ở đây, quán ăn Nguyệt Quốc này đông đúc hơn hẳn. Thứ nhất Thu Phong như là một huyền thoại của Hắc Long Bang, vị đại ca vĩ đại ấy ăn ở đây cũng đồng nghĩa với việc đám loi chơi sẽ đến đây nhiều hơn để hít lấy tiên khí còn sót lại của Thu Phong.

Thứ hai thức ăn ở đây quả thực rất ngon, dù không nhiều, nhưng nó rẻ. Có thể gọi nhiều món khác nhau để lấp đầy cái bụng được. Chỉ hai thứ đó khiến quán ăn Nguyệt Quốc này nổi trở lại như cái thời đầu tổ tiên của Gia Linh chuyển đến đây.

Một phần về sau Gia Linh làm đầu bếp chính thay thế bố mình, cô có một biệt tài nấu ăn ngon hơn hẳn. Không chỉ là các món sushi thậm chí thức ăn của Xích Quỷ, hay các nền ẩm thực phương Tây cô đều có thể nấu ngon hơn chính cái nguyên liệu được cung cấp. Một đầu bếp tiềm năng của tương lai.

.....

Ngày hôm sau.

Quá trình luyện tập của Thu Phong bắt đầu. Trước đó hắn phải có mặt ở nhà vào 8h sáng để mở cửa cho nhân viên sửa chữ cái lỗ hồng hắn đâm ở tường đã.

Dẫu vậy bây giờ chỉ mới 5 giờ sáng, Thu Phong thức dậy trước đây 15p và bây giờ hắn đang chạy, chạy với một tốc độ điên dại 120km/giờ tương đương với vận tốc tối đa của một chiếc xe máy 125 phân khối. Nếu một người nào đó vô tình nhìn thấy cảnh tượng này chắc chắn họ sẽ nghĩ người đang chạy trên đường không phải là người, một là dị năng, hai là cái con mẹ gì đó.

“Thế đ*o nào thiếu gia chạy nhanh thế? Mau đuổi theo!!”

Trong màn đêm, có hai người một nam một nữ bám theo Thu Phong. Họ chính là những dị năng giả lúc trước theo chân bảo vệ Quốc Thiên, nhưng giờ Quốc Thiên đã về Nam dưới sự bảo hộ của tầng tầng lớp lớp ở đó. Nên ở đây họ được giao nhiệm vụ bảo vệ cho đại thiếu gia thay cho Đình Thu. Đình Thu vốn là dị năng giả cấp 4 đang trong quá trình tiến cấp lên một giai đoạn mạnh hơn của cấp 4 chính là thượng kỳ. Do đó ông ấy trong thời gian này không thể theo chân Thu Phong được.

20p sau.

“Hộc hộc ... mệt quá ... đại thiếu gia có phải người dị năng không vậy?”

Gã dị năng kia thở phì ra vài hơi nặng nhọc. Khắp cơ thể hắn toàn là mồ hôi, gương mặt hắn nhìn như thể vừa tắm xong vậy. Hắn vừa thở vừa quay sang nói với người dị năng nữ kia.

Hắn còn nói được, nhưng cô nàng kia lại không. Gương mặt cô ta tái nhợt đi vì đuổi theo Thu Phong. Hai người bọn họ, một người là dị năng có

sức công kích lớn khiêm phòng thủ, người còn lại thiên về ám sát.

Gã đàn ông thiên tấn công và phòng thủ kia dĩ nhiên sức khỏe và sức bền chắc chắn sẽ hơn cô nàng sát thủ chuyên nhất kích tất sát.

Với một đầu sĩ thể lực thường rất lớn, nhưng hắn không thể ngờ thể lực của hắn không độ lại vị thiếu gia quái thai kia. Là người thường mà chỉ mỗi việc theo chân thôi cũng đã khiến hắn thở không nổi, chứ đừng nói cô nàng sát thủ ồm tong teo bên cạnh hắn.

Quay lại với Thu Phong. Lúc này hai đầu khớp gối của hắn run lên bần bật, không thể đứng vững được nữa, Thu Phong ngồi bệt hắn xuống đường mà thở.

“Không ngờ ... học học ... mình có thể trụ tận 20p. Từ khi nào?”

Thu Phong đang thầm hỏi bản thân hắn. Hắn nhớ khi trước tốc độ tối đa của hắn lên đến 160km/giờ nhưng đó chỉ là tốc độ tức thời, dùng để rút ngắn khoảng cách khi chiến đấu thôi. Nhưng tốc độ chạy bền tối đa của hắn chỉ tới 100km/giờ và kéo dài 10p là cùng. Sau đó khớp gối hắn không chịu nổi nhiệt lượng ma sát.

Vậy mà giờ vẫn tốc độ đó hắn trụ được hẳn 20p. Hắn đã tiến bộ như vậy bằng cách nào?

Khi ở thế giới bên kia Thu Phong ở trong quân đội có một máy đo tốc độ cho riêng bản thân hắn được gắn ở bụng. Nhưng thế giới này hắn chưa tìm kiếm thiết bị tương tự như vậy, nên hắn vẫn cứ cho rằng bản thân hắn chỉ đạt tốc độ 100km và trụ lâu hơn được 20p.

Năm phút sau Thu Phong nghỉ mệt vừa đủ, hắn bắt đầu đứng dậy nhún nhảy trên mặt đường.

Cảm giác hai khớp gối không còn nóng như nãy nữa. Hấn bắt đầu vận cổ của mình. Sau đó Thu Phong hét lớn một tiếng:

“Tiếp!!!!”

“Vù ~~~~”

Tốc độ khủng khiếp được bung ra. Gần 200km/giờ một tốc độ nhanh đến mức Thu Phong có thể cảm nhận được bản thân đã nhanh đến mức nào ... Nhưng chỉ vài giây sau Thu Phong lại hạ tốc độ xuống còn tốc độ vừa đủ để hấn chạy bền, nhưng lần này là 130km/giờ.

“Thôi tôi đ*o theo nữa, lấy xe chạy cho nhanh!”

Bỗng nhiên cô nàng dị năng thiên hướng sát thủ hét lên một tiếng rồi dừng lại. Sau đó ấn ấn cái đồng hồ điện tử trên tay, có vẻ như là thiết bị điều khiển.

Gã đàn ông kia thấy vậy lắc đầu, hấn tuy rất mệt nhưng vẫn phải đuổi theo thiếu gia. Dù gì đây cũng là nhiệm vụ của hấn, nếu như chúng rời mắt khỏi thiếu gia một giây thôi, thiếu gia gặp chuyện gì hấn chết là cái chắc. Hấn không thể vô tư như con nhỏ kia được, muốn bỏ là bỏ.

Vừa chạy hấn vừa thầm nghĩ phải báo cáo chuyện này lại. Từ đâu thiếu gia có một sức mạnh phi lý đến như vậy, đến dị năng cấp 3 như hấn cũng khó khăn trong việc bám đuôi thế này. Liệu khi đánh nhau hấn có địch lại thiếu gia của mình không, vốn từng được hấn đánh giá rằng ngoài cái đầu ra thiếu gia không có sức chiến đấu?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Luyện Tập !!

“Ok đẹp như mới!”

Trong căn hộ của Thu Phong lúc này có hai gã mặc đồ công nhân đang lấm lem xi măng và sơn trên người. Họ được Thu Phong gọi đến đây để sửa chữa cái lỗ hổng to đùng ở trên tường.

Chỉ có một vấn đề khiến hai gã công nhân này thắc mắc là tại sao cái tường có thể lủng như thế được. Và vì sao nó lại lủng, dù họ có cậy miệng Thu Phong cách mấy hấn cũng không nói.

Cuối cùng Thu Phong đành trả gấp đôi để đổi lấy sự im lặng thì họ mới đồng ý. Đôi khi cái tật nhiều chuyện cũng mang đến lợi ích gấp đôi ấy chứ?

Sau khi họ sửa xong cái tường và dọn dẹp vết sơn lấm xi măng trên sàn. Đúng như lời hứa hấn trả cho họ gấp đôi số tiền công. Hiển nhiên sau khi nhận tiền họ cười lên khềnh khệnh chẳng còn quan tâm đến cái tường lại sao lại bị lủng nữa.

Đùng tường chỉ có một cái lỗ hổng tí tẹo đó mà sửa chữa nhanh, Thu Phong mất cả tiếng đồng hồ để đứng đây canh bọn họ làm. Đã vậy họ còn tới trễ hơn 15p làm đổ vỡ hết thời gian luyện tập của Thu Phong hấn.

Như đã nói chuỗi ngày này là chuỗi ngày để Thu Phong điên cuồng luyện tập. Giờ hấn không thể về trong Nam để sử dụng phòng tập được nên hấn sẽ ở đây và tập khí công. Hấn từng nhớ rằng em trai hấn Quốc Thiên mạnh lên như vậy là nhờ nội công.

Nội công trong trí nhớ của Thu Phong ở thế giới bên kia là một cái gì đó mơ hồ trong phim kiếm hiệp, tiểu thuyết Kim Dung mà ra. Hắn thấy những kẻ luyện nội công có thể chường nát cả đá, đập tan cả núi mà không cần dụng tay. Nếu thật sự tồn tại nội công như thế chẳng phải quá tiện hay sao.

Dẫu vậy Thu Phong cũng nghe Quốc Thiên nói rằng luyện nội công rất khổ, và bước đầu tiên khi luyện nội công cũng chỉ tụ nén trong người thôi. Cũng y như môn khí công của Thu Phong vậy, nhưng như vậy luyện khí công dễ hơn nhiều. Phải chăng nội công ở bước cao hơn là có thể giải phóng nó ra ngoài mà thôi.

Bỗng Thu Phong lại nảy lên một ý tưởng. Nếu như hắn kết hợp được khí công và nội công thì sao? Khí công sức phòng thủ đã cao, nội công còn cao hơn, nhưng khí công dễ luyện nội công khó luyện. Nếu sức phòng thủ của hắn bây giờ đỡ được một viên đạn từ khẩu súng lục cùi bắp, vậy khi luyện nội công kết hợp với khí công. Có hai lớp phòng thủ như thế hắn có đỡ được đạn từ súng trường hay súng bắn tia không?

Nghĩ đi nghĩ lại Thu Phong vẫn thấy nó khả thi, hợp lý, nên làm, ngay và luôn. Nhưng hắn lại chợt nhớ ra vũ khí quân đội thế giới này rất ít dùng đến súng ống đạn dược, thay vào đó toàn dùng vũ khí nhiệt lượng. Tức dùng nhiệt để sinh ra sát thương, đốt cháy không khí và đẩy đi theo hướng cần bắn. Tuy sức xuyên thấu không cao nhưng gây sát thương nhanh, lại dễ sử dụng. Người dính đạn có thể bị lủng một mảng lớn trên người, nếu ăn năm sáu viên như thế thì khỏi cứu. Nhưng chí ít ra nó không gây sát thương chí mạng như súng sử dụng đạn đồng ...

“Da mình chưa đủ dày sao?”

Bỗng nhiên Thu Phong nhìn vào làn da đen bóng của mình, họa may hắn chỉ có trắng hơn Abid mà thôi. Đó giờ hắn chưa thấy người châu Á nào mà đen bằng hắn cả. Nếu có bằng hắn người ta về sau cũng nhả ra trắng lại, hắn

đen đều luôn. Mà thôi đẹp qua màu da đi, quả thật nếu nói về độ dày da của Thu Phong dày hơn người bình thường gấp ba đến bốn lần.

Tuy nhiên một khi đã tróc da thì da của hắn rất khó lành, do máu của hắn rất độc, khó lành vết thương nhanh như kẻ khác.

Giờ Thu Phong đang suy nghĩ có nên luyện nội công hay không. Tính toán một chút thời gian, luyện nội công theo cách mà Quốc Thiên nói thẳng em hắn chỉ mất khoảng một tháng có thể lưu chuyển nội công chạy khắp người để bảo vệ bản thân khỏi những đòn công kích.

Nhưng thẳng em hắn là thiên tài, còn hắn thì không. Hắn chỉ là một thẳng cục súc chăm chỉ luyện tập mà thôi khác hắn với thẳng em Quốc Thiên. Nếu nói đến thiên tài thì quả thật hắn là đứa bất hạnh nhất trong cái nhà này. Quốc Thiên hay Thiên Long đều học rất nhanh những gì chúng được dạy, chúng có khiếu trong cái lĩnh vực này, Thu Phong ganh tị vì điều đó. Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ thôi, nếu như một trong hai đứa em của hắn mà mạnh hơn hắn, hoặc ngang hắn thì cái gánh nặng trên vai của hắn nhẹ bớt đi. Hắn quá mệt khi phải gánh chịu mọi thứ một mình, dù là gia đình thật nhưng chí ít cũng không hắn là gia đình, hắn cuối cùng cũng không phải người thuộc thế giới này. Cũng sẽ đến lúc hắn trở về mà thôi.

Nghĩ là làm, hắn móc điện thoại ra định gọi cho Quốc Thiên ở nhà nhưng lại thôi. Hắn cần phải tập khí công trước đã, tối có thời gian sẽ gọi Quốc Thiên sau vậy.

Căn hộ của Thu Phong nói hắn ra cũng rộng, nhưng chưa đủ rộng với hắn. Một kẻ cuồng si luyện tập, hắn có một cái ban công nho nhỏ khoảng 5 mét vuông. Thôi như vậy cũng đủ để hắn luyện khí.

Bước ra ngoài ban công. Thu Phong ngắm nhìn quang cảnh thành phố một lát, sau đó hắn hít vào thở ra sau đó hít một hơi thật dài:

“Hítttttttttt hàaaaaàààà ..... hítttttttt..... Hự!”

Khi cảm thấy lồng ngực từ trên phổi xuống dưới cơ hoành tràn ngập không khí Thu Phong ngậm miệng lại, đóng khoang mũi. Hắn nín thở. Ngay tức khắc hắn như một tuyển thủ boxing đấm liên tục vào không khí, mỗi giây hắn đấm ra hơi mười đấm, nhanh đến mức không thể nhìn kịp rõ động tác của Thu Phong.

Cứ như thế hơn 5p sau Thu Phong thở phì ra một ngụm trọc khí. Hắn bắt đầu ngồi khoanh chân xuống nền gạch, hai tay đưa từ trên đỉnh đầu xuống điều chỉnh hơi thở đang loạn nhịp vì nín thở tận 5p.

Đối với người bình thường nín thở qua 2p đã là kỳ tích thì Thu Phong nín thở tận 5p. Trong 5p ấy hắn liên tục dùng hết sức đấm vào không khí, đấm rồi lại đấm, hoạt động cơ bắp hết mức có thể.

Cơ thể một khoảng thời gian dài không tiếp nạp thêm oxi, đã vậy còn liên tục sử dụng cơ bắp khiến oxi bị hao hụt nhanh chóng.

Thu Phong bắt đầu đứng dậy sau khi hơi thở của hắn ổn định sau vài ba lần thở. Và đây cũng là cách mà Thu Phong tập thể lực, nó cũng là một dạng khí công tăng cường thể lực cho hắn. Sau đó Thu Phong lại tiếp tục hít vào một hơi sâu, lần này không đấm nữa mà hắn lại đá, đá liên tục vào không khí, hết chân này đến chân khác trong vòng năm phút.

Cứ thế cả một buổi sáng từ 9h hơn cho đến gần giữa trưa Thu Phong nâng được số lần nín thở của mình từ 5p lên 5p30s. Một tiến bộ rõ rệt, điều này làm Thu Phong kinh ngạc đến độ không tin vào chính mình. Khi trước ở quân đội hắn luyện tập cả bảy năm trời từ 1p hắn mới đến được 5p như thế này trong bảy năm. Vậy mà chỉ một ngày hắn có thể nín thở hơn 30s ở trong lượt tập cuối cùng.

Nhìn vào đồng hồ bấm giờ trên điện thoại khiến Thu Phong vui mừng khôn siết.

“Có lẽ do cơ thể mình đã thanh lọc hết tạp chất lúc bị thương chẳng?”

Thu Phong lầm bầm về lý do hần tiến bộ nhanh đến như vậy.

Sự thực chỉ như một phần Thu Phong đoán mà thôi, còn một lý do nữa mà chỉ có Nhất Phương và những gã y học ở đó biết đó chính là họ đã lén cho tiêm vào người Thu Phong một loại dược phẩm tăng cường sức khỏe. Dược phẩm ấy đang trên quá trình thử nghiệm, Thu Phong lúc đó thập tử nhất sinh có thể chết bất cứ khi nào, nên Nhất Phương đánh liều sử dụng một ít cho con trai mình. Không ngờ nó không những không có tác dụng phụ mà còn khiến Thu Phong ngày càng khỏe hơn.

Mà cái gì nhiều quá cũng không tốt, có lẽ thứ thuốc đó tốt nhất Thu Phong không nên sử dụng lần hai. Nếu không xảy ra chuyện gì có trời mới biết.

Mới đây đã nửa ngày trôi qua. Thời gian đối với Thu Phong trôi qua quá nhanh đến nỗi hần không kiểm soát được. Dẫu vậy hần không muốn để thời gian của mình trôi qua vô ích.

Hần cho gọi một suất cơm chuyển phát tận nhà với đầy đủ chất dinh dưỡng cần thiết đủ cung cấp calo cho một con quái vật như hần. Một hộp cơm không, năm cái đùi gà, một hộp rau thập cẩm, một tô canh, và một con gà nguyên con. Con gà nguyên con dành cho con mập Mực. Đạo này Thu Phong có sở thích vỗ béo con Mực ghê gớm, hần coi mấy clip trên mạng khi rảnh rỗi thấy mấy con chó béo nụ ra trông rất buồn cười, mặc dù biết rằng mập quá sẽ máu nhiễm mỡ. Thôi thì cứ cho nó mập trước đã rồi bắt nó giảm béo sau. Cho chừa cái tật lười đến bây giờ vẫn ngủ.

Sau khoảng thời gian ăn trưa Thu Phong có 15p để nghỉ ngơi. Sau đó hắn bắt đầu ngồi thiền. Ngồi thiền cái này thứ nhất là khiến tâm trí hắn thoải mái, thứ hai là để cơ bắp nghỉ ngơi sau một buổi sáng luyện tập căng thẳng.

Sau khi ngồi thiền tầm nửa tiếng Thu Phong tiếp tục đi ra ngoài. Lần này hắn đến phòng gym để kiểm tra sức khỏe của hắn. Đã bao lâu rồi hắn không động vào những cục tạ, khiến bản thân hắn trở nên ngứa ngáy hơn bao giờ hết.

Đăng kí qua loa cái phòng gym ở tầng mười của chung cư Thu Phong bắt đầu vào tập.

Đầu tiên là nâng ngực. Khi trước ở thế giới bên kia Thu Phong từng nâng được tạ ngực với tổng số kg là 300kg, mỗi bên 140kg thêm thanh sắt 10 kg nữa là 300kg tổng cho tạ ngực.

Bây giờ hắn muốn thử mức tạ lớn hơn.

Bước vào phòng Gym, nơi đây làm Thu Phong choáng ngợp trước những máy móc hiện đại. Hắn đứng trước một cái máy tập ngực, hắn không hề thấy bất cứ một cục tạ nào ngoài một thanh kim loại đang trôi lơ lửng trong không trung.

“Ừa rồi tạ đâu?”

Bắc giác Thu Phong buộc miệng hỏi một câu. Lúc Thu Phong mới tới đăng kí với cơ thể đồ đến mức muốn làm rách cả cái áo ba lỗ kia khiến người khác tưởng hắn là một huấn luyện viên thể hình. Nhưng không ... ông mày mới đến lần đầu. Cái đồng này sử dụng như thế nào đây?

Có vẻ như một PT (Huấn luyện viên thể hình) thấy Thu Phong đứng ngơ ngác trước cái máy tập. Anh chàng ấy liền bước đến hỏi:

“Cái máy này gặp vấn đề gì sao thưa anh?”

Gã PT đến bắt chuyện với Thu Phong cũng là một tay khá đô con, nhưng hắn hoàn toàn lép vế khi đứng gần Thu Phong, thân hình đồ sộ cao đến 1m8 kia.

“Không phải ... lần đầu tôi gặp cái máy như thế này ...”

Thu Phong cũng khó để mà giải thích cái thế giới của hắn làm gì hiện đại như vậy chứ. Nên hắn đành nói qua loa cho qua chuyện mà thôi. Tuy nhiên nhận lại là sự ngạc nhiên của vị PT kia.

“Hả?”

“Có vấn đề gì sao?”

Tuy Thu Phong không khó chịu trước thái độ của anh chàng kia, nhưng hắn cũng không muốn người ta xem thường mình cho lắm.

Gã PT kia như không hiểu được Thu Phong đang nói cái gì, hắn liền hỏi lại Thu Phong bằng câu hỏi khác:

“Cái thân hình này của anh ... từ đâu mà có?”

Một gã to con lạ mặt còn đô hơn cả mình, bước vào phòng Gym và hỏi cái máy tạ sử dụng như thế nào quả thật là một điều khó tin đối với một PT như hắn. Đánh chết hắn cũng không tin kẻ này ở bên ngoài có thể tập luyện được cái thân hình to như thế mà không sử dụng đến thiết bị để tập, quá vô lý.

Hết cách Thu Phong đành chống chế:

“Tôi là dân lao động phổ thông, từ nhỏ ở huyện nông thôn nên có bao giờ tập cái máy thế này đâu? Anh có muốn hướng dẫn tôi sử dụng máy

không?”

Vừa nói Thu Phong vừa nhìn vào cái thẻ huấn luyện viên Gym trước ngực anh chàng kia.

Biết mình thất lễ, anh chàng PT cũng không muốn làm khó gì Thu Phong nên liền gãi đầu xin lỗi Thu Phong và hướng dẫn hẩn cách sử dụng máy.

Vốn đây là một máy tập từ trường, có thể gia tăng lực hút giữa hai thái cực trên máy tập với nhau. Giống như một cái máy gia tăng trọng lượng mini vậy, nhưng cơ chế hơi khác một chút, lực từ trường chỉ có thể tác động lên thanh kim loại đang lơ lửng kia chứ không thể tác động được lên con người.

Ở bên cạnh mỗi cái máy sẽ có một bảng điều khiển căng nặng mà mình muốn tác động lên thanh sắt ấy. Khi người tập nằm xuống và nắm tay sắt, chỉ cần hô sẵn sàng từ từ thanh kim loại sẽ gia tăng trọng lượng, đến khi người dùng nói bắt đầu thanh sắt sẽ tăng đến mức chỉ định. Và cái này cũng có một thiết bị oan toàn cho người dùng là khi thanh sắt quá sức chịu đựng của người tập hệ thống sẽ tự động đô sự mỗi một của cơ bắp và đưa ra quyết định nên dừng tác động lực hay không. Nên cái máy là sự minh chứng an toàn tuyệt đối khi tập Gym. Lỡ xui mà có mất điện thì thanh kim loại này nặng cũng chỉ vài Gram chẳng gây hại gì khi rơi rớt cả.

Sau khi nghe giải thích một hồi, Thu Phong gật đầu và hẩn bước đến bắt đầu nghịch cách sử dụng. Chừng vài phút sau Thu Phong cũng hiểu được cách vận hành. Hẩn chọn mức 300kg.

Sau đó Thu Phong nằm xuống máy tập ngực đặt hai tay lên cái thanh kim loại kia và hô lên:

“Sẵn sàng”

Hệ thống: “Xác nhận mức tạ 300kg – Sẵn sàng tăng cấp độ ... 10kg 20kg ... 50kg ... 100kg ...”

Khi hệ thống hiện lên một bảng thông báo trên không khí, gã PT kia giật mình không tin vào những gì đang thấy. Hắn không thể tin được rằng có người bình thường nâng được mức 300kg mà không biết sử dụng máy??? Chỉ ít đây cũng phải là vận động viên thể hình quốc tế chứ sao lại không biết sử dụng mấy cái máy cùi bắp này.

Hắn không phải không tin Thu Phong không nâng được, nhưng dù có không tin hắn cũng không cản. Bởi cái máy này có chế độ an toàn, nếu như vượt quá sức chịu đựng cơ bắp máy sẽ tự dừng bài tập lại.

“Bắt đầu!!!”

Gã PT thấy Thu Phong hô lên một tiếng rồi hắn ta lên xuống tạ một cách nhẹ nhàng như cộng lông tơ vậy. Gã huấn luyện viên âm thầm gật đầu, không ngờ có người khỏe như vậy vào đây tập.

Sau khi xong một hiệp hơn mười cái đẩy tạ, Thu Phong dừng lại. Hắn cảm thấy chưa đủ, lại tiếp tục bước đến máy điều khiển. Thu Phong ấn lại định mức 400kg. Một lần nữa hắn bắt đầu nằm xuống tập. Nhưng lại vẫn chưa đủ.

450kg ... 500kg ... 550 ...

“Còn là con người???”

Cuối cùng Thu Phong dừng lại ở mức 560kg, hết mức có thể của hắn. Gần như hắn nâng khỏe hơn gấp đôi khi trước. Chuyện quái quỷ gì đang

diễn ra với chính bản thân hắn vậy. Thu Phong đang tự hỏi chính mình, hắn bỏ mặc hàng chục ánh mắt hiếu kì đang đổ dồn về hắn.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Nhà !

Quay lại vài ngày trước đúng cái hôm mà vợ chồng Quốc Thiên bay về trong Nam.

Tại sân bay giữa lòng thành phố xa hoa bậc nhất thế giới. Thành phố Châu Lang, nơi nắm giữ nền kinh tế số một Xích Quỷ.

Không cần phải nhắc đến Châu Lang, chỉ riêng thủ đô thành Thượng Kinh ở miền Bắc vợ chồng Quốc Thiên còn chưa bao giờ đặt chân đến nơi đó. Chứ đừng nói đến Châu Lang thành phố Châu Lang, một thành phố xa hoa bậc nhất thế giới như này.

Và đây sẽ là nơi ở của chúng ta?

Vợ của Quốc Thiên hào hứng khi chuyển đến một nơi hiện đại, một cuộc sống ở một thành phố chỉ có mơ mới mơ đến. Vốn thành phố Quảng Phúc mang tiếng là một thành phố lớn, nhưng nó lại thua hoàn toàn Châu Lang về độ xa hoa cũng như công nghệ.

Lúc máy bay đã tiến đến bầu trời của thành phố hai vợ chồng Quốc Thiên đã thấy những cái khinh khí cầu bay lơ lửng ở phía dưới. Hỏi ra mới biết là những khinh khí cầu ấy có vài cái là nhà hàng, có vài cái là nơi để ngủ nghỉ của các đại gia, nhà tài phiệt, không biết tiêu tiền vào đâu thì lên trên dùng.

Vốn thú chơi du thuyền đã xưa rồi, chơi đến khinh khí cầu, đứng từ trên một nơi cao nhất nhìn xuống mới mang đến cho người ta cảm giác vương

giả lẫn thích thú. Cũng có một vài khinh khí cầu là địa điểm của các tay nhảy dù tự do lao đầu xuống thành phố. Nói chung đủ dạng mọi trò chơi ở cái khinh khí cầu ấy. Chỉ riêng khinh khí cầu đã làm cho vợ chồng Quốc Thiên cảm nhận được cái sự xa hoa của thành phố bậc nhất này.

Nhưng chưa đâu còn nhiều thứ mà một đứa được coi là tỉnh lẻ như vợ chồng Quốc Thiên không thể hiểu được. Có chính là xe bay, văng xe bay. Những chiếc xe hơi không hề có bánh lái. Tuy nhiên thứ này lại chỉ được phép lưu chuyển trên một vài tuyến đường nhất định thôi, và chỉ có nhà nước được sử dụng nó như một phương tiện công cộng rằng ai cũng có thể dùng dù đã ra công nghệ xe tay từ rất lâu.

Nó rất tiết kiệm nguyên liệu cho môi trường nhưng giá cả lại cực kì đắt đỏ, đến Nhất Phương cũng chán chẳng muốn mua một chiếc như thế này. Kén tuyến đường là cái thứ nhất, thứ hai là tốc độ di chuyển không nhanh nên thôi dẹp đi.

Khi đang đáp xuống sân bay vợ chồng Quốc Thiên lẫn Bạch Vân đều thấy rõ những tòa nhà chọc trời đâm xuyên cả tầng mây hiện lớn dần. Từ xa vốn họ đã thấy những tòa nhà ấy rất đẹp rồi, nhưng khi lại gần họ thấy nó vừa đẹp, vừa hùng vĩ đến đáng sợ. Đây là một thành phố của tương lai sao?

Chỉ vài phút sau máy bay tư nhân của Nhất Phương được cấp phép đáp xuống.

Khi máy bay bắt đầu hạ cánh và dừng hẳn bánh trước một đoàn ô tô đen trải dài khoảng mười chiếc. Phía dưới Quốc Thiên có thể thấy một người đàn ông nghiêm túc khoác một chiếc áo lông quạ to lớn, và một người phụ nữ trung niên có dáng người thon gọn. Từ xa Quốc Thiên cũng không thấy rõ được mặt của hai người họ, nhưng hẳn đoán chắc đây chính là bố của hắn và là mẹ của anh hai hắn.

Một chiếc thang cuốn cỡ nhỏ dùng cho máy bay tư nhân được lắp ráp với cánh cửa máy bay. Vợ chồng Quốc Thiên từ từ bước ra. Đập vào mắt họ là một đàn người mặc vest đen đứng hai bên thang cuốn tạo thành một lối đi. Chính giữa không ai khác chính là hai người hấn thấy lúc nhìn qua cửa sổ máy bay.

“Chào mừng nhị thiếu gia, nhị tiểu thư trở về!!!” – Bổng nhiên vừa bước xuống hai bên người đồng loạt hô to chào mừng hai vợ chồng Quốc Thiên trở về.

Một người đàn ông đầy quyền uy mang gương mặt lạnh lùng, và một người phụ nữ tuổi đã cập kê ngũ tuần nhưng tràn đầy sắc đẹp và sức sống. Mang theo nụ cười hiền hậu bà ta bước vội đến thang máy đỡ lấy tay của vợ Quốc Thiên.

“Thảo phải không? Thiên hả con?”

Hai câu hỏi ẩn định danh tính của hai đứa trẻ trước mắt, mẹ Thu Phong mang gương mặt sốt sắng quan tâm hỏi han.

“Dạ con chào mẹ ...”

Quốc Thiên im lặng, còn Thảo vợ hấn thì không. Cô bầu ngại ngần gọi một tiếng mẹ, khẽ rút vài giọt nước mắt. Lần đầu tiên cô được gọi người khác là mẹ.

Khi trước còn ở chung căn hộ với anh chồng, Thảo đã từng nhiều lần gọi điện nói chuyện bằng Video với bà. Cô đã mong muốn gọi bà là mẹ ngay từ lần đầu tiên bà quan tâm cô. Nhưng khi cô vừa đến đây, bà đã đợi sẵn, đã vậy mang một gương mặt sốt sắng quan tâm hỏi han như vậy khiến cô động lòng không thể không gọi một tiếng mẹ.

“Ừ ừ mẹ đây con ... ngoan ngoan ... con còn đưa bé trong bụng nữa. Ngoan theo mẹ lên xe ...”

Mẹ Thu Phong vừa xinh đẹp, vừa hiền dịu dẫn đưa con gái đang mang bầu từ trên trời rơi xuống lên xe. Vừa đi bà vừa dìu con bé với thái độ cẩn thận, ân cần như thể sợ con bé bị gì.

Thấy cảnh tượng ấy Quốc Thiên lần đầu tiên trong đời giao vợ mình cho người khác. Hắn cảm thấy nhẹ lòng đôi chút. Sau đó gương mặt hắn trở nên nghiêm nghị nhìn chằm chằm người đàn ông đầy quyền uy trước mắt mình đây.

“Về rồi à?”

Giọng nói lãnh đạm của Nhất Phương vang lên, như thể ông không quan tâm đến thằng con này.

Quốc Thiên hiểu được người cha người bố này của mình. Hắn biết thừa ông vui mừng như thế nào khi hắn trở về, nhưng ông lại không tỏ ra như thế.

“Vâng thưa bố!”

Khác với Thu Phong ở trong Nam đã quen thường gọi Nhất Phương bằng ba thì Quốc Thiên gọi ông là bố vốn hắn ở ngoài Bắc từ thuở ban đầu.

“Về rồi thì tốt!”

Nói xong Nhất Phương quay người bỏ đi, Quốc Thiên đi theo đó. Nhìn hai cha con có vẻ như lạnh lùng với nhau, nhưng thực chất trong thâm tâm họ ai cũng vui mừng, sung sướng theo cách nào đó.

Có một người mà dường như đã bị vợ chồng Quốc Thiên quên mất. Đó là Bạch Vân, thật sự mà nói bình thường cô ta rất hồ báo, nhưng lần đầu tiên chứng kiến một ông trùm đất Nam đầy uy quyền đứng đó khiến Bạch Vân có cảm giác sợ hãi.

“Đây là đệ nhất thống lĩnh miền Nam sao?”

Một tượng đài, một thần tượng to lớn dần hình thành trong tâm trí của Bạch Vân. Cô ta là một con ả cuồng si giới hắc đạo, Nhất Phương như thế là một người có quyền lực nhất trên đời mà Bạch Vân từng gặp.

Thấy Quốc Thiên rời đi cùng ông trùm đất Nam. Bạch Vân vội vã chạy xuống máy bay và theo sau họ. Cô biết nếu mình còn ngơ người đứng đây thì bị bỏ lại mất.

Tuy nhiên Thu Phong cũng đã chuẩn bị trước rồi. Lúc này một tay có vẻ giống như là quản gia ăn mặc khác so với phần còn lại của đám người kia. Hắn ta lại gần Bạch Vân và nói:

“Chào tiểu thư! Cô có phải là Bạch Vân mà đại thiếu gia nhắc tới không?”

Nghe có người gọi mình Bạch Vân quay gương mặt dữ tợn ra gật đầu nói:

“Đúng rồi!”

“À ... Vậy mời cô đi theo tôi!”

Gã trông giống quản gia kia thực chất chỉ là một quản gia tập sự chừng 30 tuổi mà thôi. Khi Bạch Vân quay mặt ra khiến hắn thật sự giật mình đôi chút, lần đầu tiên hắn chứng kiến một người phụ nữ có gương mặt ác còn hơn cả đàn ông thế kia.

Kẻ dưới tất nhiên sẽ được đối xử khác với kẻ trên, dù là người của Thu Phong đi nữa Bạch Vân cũng không có cái đặc cách mà được ngồi chung xe với vợ chồng Nhất Phương và vợ chồng Quốc Thiên được. Ấ ta lại được ngồi chung xe với tên quản gia trẻ tuổi kia.

Trên đường trở về căn dinh thự khổng lồ của Nhất Phương. Tay quản gia trẻ tuổi có nói với Bạch Vân một vài điều cần lưu ý khi ở trong dinh thự.

“Cô chỉ ở đây khoảng một đến hai ngày để chữa trị. Ngoài phòng trị liệu và phòng ngủ của cô, cô không được phép đi đâu khác. Dù là người của đại thiếu gia thì cô vẫn là người ngoài. Thức ăn thì được chuyển đến thẳng phòng cô có thể dùng bữa ở đó. Có gì thắc mắc cô cứ dùng điện thoại ở trong phòng, ấn số năm để gọi cho tôi!”

Căn dặn những điều cần thiết, sau đó tay quản gia im lặng suốt cả chặng đường. Bình thường chắc hẳn Bạch Vân sẽ rất rất khó chịu, nhưng lần này cô không dám. Hẳn ta là người của ai chứ? Là người của ông trùm đất Nam, dù cô có làm việc cho con trai cả của ông trùm này đi nữa, thì có cho mười lá gan cô cũng không dám chọc diện cái nhà đầy quyền lực này đâu.

Chừng nửa tiếng sau dàn xe hoành tráng như thể đang hộ tống một vị quyền cao chức trọng nào vậy. Cả dàn xe đó dừng lại trước cổng của một toà dinh thự khổng lồ.

Hai vợ chồng Quốc Thiên do ở trong xe nên không thấy hết được sự hoành tráng của căn dinh thự. Nhưng bên ngoài cổng tòa dinh thự có một cái bia đá khắc lên đó năm chữ “Dinh Thự Nhà Họ Nguyễn”.

Khác với họ Nguyễn ở thế giới Thu Phong là một họ gặp nhiều nhất tại Việt Nam. Nhưng ở thế giới này họ Nguyễn lại là một họ cực kì ít người có, bởi gia tộc họ Nguyễn vốn rất nhiều người tài, khi xưa xảy ra chiến tranh

khiến những người họ Nguyễn đã chết gần hết. Chỉ còn sót lại một vài họ Nguyễn trên đất nước Xích Quỷ này.

Đồng thời gia tộc nhà Thu Phong chính là họ Nguyễn chính tông của Xích Quỷ. Dù có người khác mang họ Nguyễn mà đến đây nhận vợ cũng không được. Căn bản ông cố của Thu Phong đến chín người con trong đó có ông nội của Thu Phong, sau đó ông nội Thu Phong hạ sinh được ba người. Bác của hắn, Nhất Phương ba hắn, và một người chú út.

Nhưng tất cả đã chết trong thế chiến 3. Cả một gia tộc lớn nhà họ Nguyễn bị lụi tàn vào cái ngày định mệnh ấy, duy nhất Nhất Phương bố già của Thu Phong là còn sống sót. Những ngày tháng sau chiến tranh ông sống chui sống nhủi, bằng một cái đầu hơn người nên ông mới có được cái ngày hôm này.

Nói lảm nói dai nói nhiều chốt lại một câu. Gia tộc nhà họ Nguyễn tuy giàu nhưng ít người, chỉ bao gồm nhà của Thu Phong mà thôi. Còn sau này phát triển ra thêm hay không thì không biết. Hiện tại tính luôn cả vợ chồng Quốc Thiên thì gia tộc họ Nguyễn này chỉ có sáu người: Nhất Phương và vợ của ông – ba đứa con trai Quốc Phong – Quốc Thiên – Thiên Long và Thảo vợ Quốc Thiên.

Quay về vấn đề chính. Khi chiếc xe chở bốn người nhà họ Nguyễn kia vào sân của tòa dinh thự hai vợ chồng Quốc Thiên bước ra. Đập vào mắt họ đầu tiên là một khoảng sân khổng lồ với hàng tá các loại cây cảnh to lớn với giá trị hắn không thể nào biết được.

Lúc này Quốc Thiên lại nghe thấy tiếng nước chảy, hắn quay ra sau lưng, một hòn non bộ được xây theo hình tròn rộng lớn ở giữa sân. Theo đó hắn bắt đầu nhìn lên trên. Tòa dinh thự đập vào mắt hắn:

“Đây là nhà sao?”

Sự choáng ngợp khiến Quốc Thiên tự lẩm bầm một câu.

Lúc này mẹ của Thu Phong thấy thế tiến lại cần vồ vai hắn. Bà cười dịu hiền nói:

“Vào nhà thôi con ...”

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 223+3 Anh Em Nhà Họ Nguyễn !!

Quay về với thời gian thực.

Ngày hôm sau.

Đồng thời cũng là khoảng thời gian Thu Phong đang điên cuồng luyện tập. Phía dưới bản đồ Xích Quỷ, thành Châu Lang miền Nam Xích Quỷ.

Trong tòa dinh thự nhà họ Nguyễn. Căn phòng thực tế ảo.

Tại phòng điều khiển của căn phòng, lúc này trên một màn hình lớn hiện lên hình ảnh một người đàn ông khá cao, mang thân hình cân đối. Không ốm, không mập. Hắn ta đang một mình lao đầu vào một bày thú hoang, bao gồm: Sói lang, Hổ vằn và Sư tử.

Cớ sao ba loại động vật ăn thịt ấy lại phối hợp với nhau tấn công một người? Như đã nói đây là một căn phòng thực tế ảo, tất cả chỉ là ảo ảnh, nhưng tác động vật lý lại là thực. Khi đứng từ phòng điều khiển ta nhìn xuống dưới sẽ thấy những thứ hợp kim kết hợp lại tạo hình thành con vật y như hình chiếu mà ta thấy trong phòng điều khiển. Những thứ hợp kim ấy di chuyển một cách linh hoạt sống động như thật.

Cơ mà đó cũng chỉ là hình ảnh mà ta nhìn từ bên ngoài thôi. Hình ảnh mà gã đứng trong đó cảm nhận y hệt những gì trình chiếu lên trên đây. Gã đó không ai khác chính Quốc Thiên, em trai cùng của Thu Phong.

Trước mặt Quốc Thiên lúc này là cả một đàn sói hơn chục con, một cặp sư tử và một con hổ dài đến 4m tính cả đuôi.

Tại sao Quốc Thiên lại ở trong căn phòng này? Hắn luyện tập ư? Để làm gì?

Như đã nói, hắn muốn giúp anh hai hắn, tuy nhiên hắn chỉ cần có mặt ở Bắc phụ giúp anh trai hắn công việc trong bang thôi là được. Nhưng không, hắn bị ám ảnh bởi chính sức mạnh của anh trai mình. Một người anh từ trên trời rơi xuống, mạnh một cách phi lý đã là nỗi ám ảnh của hắn trước khi biết gã đó là anh trai mình.

Bây giờ, vốn cái bản tính kiêu ngạo của hắn được bộc phát ra khi tiếp xúc với Thu Phong. Hắn không hề muốn thua kém người anh mình về mọi mặt. Có thể hắn không ghét anh hắn, nhưng hắn muốn vĩ đại hơn người anh của hắn, cái đó cũng chỉ là một phần, một phần lớn hơn hắn muốn giúp anh hắn và bố hắn bảo vệ cái gia đình bé bỏng này.

Vài ngày ở đây, hắn cảm nhận được sự yêu thương của vợ Nhất Phương, tức người mẹ kế của hắn. Bà ấy không hề ghét bỏ hắn, hắn thậm chí còn thấy bà thương hắn và vợ hắn rất nhiều. Từ cái lúc hắn đáp về cái nhà này, mẹ hắn đã dẫn Thảo đi mua sắm quần áo bầu. Thậm chí còn sắm cả quần áo cho em bé. Cả nam và nữ đều được bà mua cả tấn về. Phải mất đến bốn chiếc ô tô con mới chở hết số đồ mà bà và vợ hắn mua sắm. Thật kinh khủng.

Khoảng thời gian này hắn không thể ở Bắc phụ giúp anh trai hắn trong việc của bang hội được. Hắn phải ở đây chăm sóc vợ mình cho đến khi sinh, hắn muốn được thấy đứa con mình được ra đời. Bởi hắn không phải là một người bố tồi. Hắn không muốn giống như Nhất Phương, không có mặt vào cái ngày mà hắn được sinh ra.

Chuyện đã qua Quốc Thiên không muốn nghĩ tới. Ban đầu ý định của hắn là chăm sóc vợ mình, nhưng đã bước vào trong cái nhà này, đến bộ đồ hắn muốn tự thay còn khó huống gì đến chăm sóc vợ con. Kể hầu người hạ nhà này phải lên đến vài chục người gần cả trăm người. Vợ hắn được mẹ kế của hắn chăm sóc từng li từng tí một, đã vậy theo chân bà lúc nào cũng có mười nàng hầu đứng đó sẵn sàng trong tư thế phục vụ.

Cơ hội để lấy giúp vợ hắn ly nước còn không làm được huống gì đến chăm sóc vợ mình. Cuối cùng vợ hắn bị mẹ kế dành mất, hắn chỉ có buổi tối mới có thể gặp vợ mình mà thôi. Do lúc nào hắn cũng bị đuổi đi, thậm chí còn bị vợ mình bơ nũa cơ. Hai người đàn bà trò chuyện trên trời dưới đất, không muốn thấy mặt hắn nên là giờ hắn thành kẻ nhàn rỗi. Nhàn rỗi đến đáng sợ.

Một đồng thời gian rảnh không biết để làm gì. Quốc Thiên đành nghĩ cách giết thời gian của mình, là luyện tập. Hắn từng hỏi anh trai mình, làm cách nào mà anh lại mạnh như thế trong khi anh không có nội công?

“Luyện tập, luyện tập không ngừng nghỉ. Vượt qua giới hạn của bản thân đó là cách anh mạnh như ngày hôm nay!”

Nguyên văn lời nói đó của Thu Phong khắc sâu vào tâm trí của Quốc Thiên.

Do thời thế đưa đẩy, chưa bao giờ Quốc Thiên có thời gian vào trong việc luyện tập. Hắn ra đó giờ hắn chưa bao giờ tập luyện, chỉ trừ lúc nhỏ bị ép. Hắn không thích điều đó nên tập cũng không được bao nhiêu. Nhưng chỉ trong vòng một tháng hắn biết đến sự tồn tại của một con quái vật vượt qua sức mạnh của con người bình thường, hắn mới biết luyện tập quan trọng như thế nào.

Và sau câu nói đó của anh trai hắn, hắn hiểu rằng không thể nằm im mà có thể khiến mình khỏe mạnh lên một cách bất thường được. Quốc Thiên trầm suy nghĩ, không biết anh trai mình đã tập luyện điên cuồng tới mức nào mới trở thành một con quái vật hình người như thế.

Đó là lý do tại sao Quốc Thiên có mặt ở đây. Hắn có thể luyện nội công, nhưng hắn không bao giờ có thể luyện được sức bền và phản xạ nếu như chỉ tập luyện nội công. Đấu với động vật, dã thú là một cách để tập luyện sự phản xạ. Bởi động vật không như con người, nó hành động rất nhanh và bất chợt. Không thể biết khi nào nó tấn công, khi nào nó vờn mình. Do đó đây là cách tập phản xạ nhanh nhất mà Quốc Thiên có thể nghĩ ra.

Thực chất Quốc Thiên không biết rằng con vật cũng như con người. Khi tấn công đều có một cái thế gì đó của nó dự báo trước. Chẳng qua Quốc Thiên không nhận ra mà thôi, như vậy cũng tốt, Quốc Thiên tấn công và tránh đòn dựa trên phản xạ chứ không phải trên dự đoán.

Nửa tiếng sau ...

Cơ thể Quốc Thiên tràn ngập mồ hôi, khắp người toàn là vết đỏ ửng. Vết đỏ ửng ấy thực chất là vết thương do dã thú tấn công, nhưng đây lại là phòng tập thực tế ảo nên những thứ đó chỉ là ảo giác. Các thanh kim loại kia chỉ tấn công ở mức độ nhẹ khiến Quốc Thiên bầm dập đôi chút mà thôi. Do đó ở đây cũng không thể luyện được sức chịu đựng được. Quốc Thiên phải tìm cách khác. Có đó mà hắn không hỏi nên gã nhân viên phòng tập này cũng không nói. Về sau Thu Phong nói hắn mới biết được.

“Thiên!”

Đúng lúc này Quốc Thiên nghe có người gọi mình qua loa của phòng tập.

Căn phòng tập sau khi thoát khỏi trạng thái ảo thì nó trở lại với một màu trắng tinh. Tuy nhiên giờ khắc này trên bức tường xuất hiện ra hình ảnh, hình ảnh ấy chính là vị trí của căn phòng điều khiển.

Người đứng trong phòng điều khiển ấy vốn chỉ có nhân viên ở đây, nhưng giờ lại có thêm hai người khác nữa. Một là bố già của hấn Nhất Phương, còn một người nữa hấn chỉ mới gặp một lần vào ngày hôm qua, ông ta là cận vệ của bố hấn Thiện Nhân.

Thấy bố già gọi mình, Quốc Thiên đảo ánh mắt sang ông.

“Ta cho con xem thứ này!”

Nhất Phương cầm cái mic tại phòng điều khiển nói, vừa nói ông vừa nhìn chăm chăm vào Quốc Thiên đứng phía dưới.

Ông ấy vừa dứt lời thì phía trên của phòng điều khiển xuất hiện một cái tivi cỡ lớn, nói đúng hơn là một cái hình chiếu. Căn phòng tập bỗng nhiên tối sầm xuống để nhường ánh sáng tại cho tám hình chiếu kia.

Một hình ảnh của thành phố quen thuộc trong mắt Quốc Thiên.

‘Đây là Quảng Phúc mà?’ Quốc Thiên trầm nghĩ trong đầu.

Lúc này lại xuất hiện hình ảnh của một người đàn ông to lớn, nếu Quốc Thiên không nhầm thì hình bóng ấy chính là anh trai của hấn Quốc Phong.

Bỗng hình ảnh Thu Phong chạy trên đường xuất hiện, nhưng cái tốc độ phi lý của một người không phải người kia đập vào mắt Quốc Thiên. Thậm chí bên cạnh hình ảnh của anh hấn có một con số đang thay đổi liên tục 100km/giờ ... 136km/giờ ... 189km/giờ ... 207km/giờ ... 103km/giờ ...

“Cái ...”

Quốc Thiên liên tục dụi vào mắt mình, hắn không tin những gì xảy ra trước mắt. Mắt hắn bỗng nhói đau lên, bởi vì tay hắn đang dấn mồ hôi mà hắn lại dụi tay vào mắt ... Cố gắng Quốc Thiên mắt nhắm mắt mở nhìn cái hình ảnh đang diễn ra trước mắt kia.

Không sai đi đâu được, đó là ... anh hắn. Chuyện quái gì xảy ra vậy..

“Phụt!”

Bỗng hình ảnh biến mất, căn phòng rực sáng trở lại.

Giọng nói của Nhất Phương lại vang lên từ trong loa:

“Con thấy rồi đó ... Anh trai con bằng cách nào đó đã vượt quá sức mạnh của con người! Lần sau ra Bắc đừng cho anh con hành động nhiều, nếu không có người sẽ nghi ngờ nó là dị năng!”

Nói xong Nhất Phương quay người đi. Hình ảnh phòng chiếu theo đó cũng đóng lại.

Căn phòng tập yên tĩnh chỉ còn mỗi mình Quốc Thiên. Hắn đang xem cái quái gì thế này??

Con người có thể chạy nhanh hơn cả một chiếc xe ư?

Theo một cách nào đó Thu Phong vô tình thể hiện ra hết sức mạnh của bản thân. Cái sự vô tình ấy lại khiến một đứa em của hắn trở nên điên cuồng, thích thú và trở thành một con quái vật thứ hai trong tương lai.

“Mình không thể đứng đây ngơ ngác được ...” Quốc Thiên siết chặt hai nắm đấm.

Hắn ngửa cổ lên hướng phía phòng điều khiển hô to:

“Tăng gấp ba lần trọng lực, chọn địa hình núi!”

.....

Đêm hôm đó, Quốc Thiên sau khi luyện tập xong trở về phòng thì hắn nhận được cuộc gọi của anh trai mình. Thu Phong hỏi hắn dạy anh ta cách tập luyện nội công.

“Chỉ nhiều đó thôi ... Anh nắm được hết không?”

Giọng nói Quốc Thiên vang lên. Giờ này hắn đang đứng ngoài ban công phòng hắn nhìn xuống dưới dinh thự được tầng tầng lớp lớp bảo vệ.

“Em giữ điện thoại đó đi ... để anh thử!”

Trong màn hình điện thoại của Quốc Thiên hiện lên hình ảnh của Thu Phong đang đặt cái điện thoại lên trên bàn, sau đó hắn thấy anh trai mình ngồi khoanh chân lại xuống dưới đất.

Giờ khắc này Thu Phong từ từ nhắm mắt lại. Hắn được Quốc Thiên chỉ con đường cơ bản đầu tiên của luyện nội công, không như hắn tưởng. Luyện nội công khác hoàn toàn với khí công, khí công là điều tiết hơi thở. Còn nội công là thứ gì đó nằm bên trong, phải tập luyện bằng tâm trí, sự trừu tượng mới hiểu được cách vận hành nội công.

Chừng nửa tiếng sau Thu Phong vẫn cứ ngồi bất động ở đấy. Quốc Thiên lúc này không còn đứng ở ban công nữa, hắn vừa đi lang thang trong cái biệt phủ rộng mệnh mông này, một tay cầm điện thoại nhìn anh trai hắn, một tay cầm chuối ăn.

“Bốp!”

Bồng không biết từ đâu ra cánh cửa tự nhiên đập thẳng vào mặt Quốc Thiên làm hắn đau điếng. Hắn há mồm kêu đau không thành lời, bởi hắn sợ làm phiền anh trai mình đang tập trung ở kia. Vội vàng bấm nút im lặng Quốc Thiên ngẩng đầu lên thấy gương mặt Thiên Long đưa em trai kế của hắn đang há hốc mồm ở đó.

“Em ... em xin lỗi ... em không biết anh Thiên đứng sau cánh cửa!”

Gương mặt trắng trẻo, đẹp trai mang theo một chút sợ hãi và vội vã đỡ lấy Quốc Thiên.

Thiên Long ở thế giới này hơi khác Thiên Long ở thế giới kia đôi chút. Thăng bé này có tính cách khá là nhút nhát, bởi do sự bảo bọc của gia đình hắc đạo này quá mức là cái thứ nhất. Thứ hai xưa giờ nó chưa tiếp xúc nhiều bên ngoài xã hội, khi bỗng nhiên nghe tin mình có một người anh trai cùng cha khác mẹ, Thiên Long không biết phải phản ứng thế nào. Nó không biết nên vui hay buồn.

Nhưng khi thấy được mặt Quốc Thiên, Thiên Long lại cảm thấy sợ hãi, bởi mặt Quốc Thiên khá là dữ. Tuy không dữ bằng anh hai hắn nhưng Thiên Long cứ sờ sờ Quốc Thiên thế quái nào ấy.

Ban nãy nó vừa mở cửa đi ra ngoài có việc gì đó thì ma xui quỷ khiến kiểu gì đúng ngay lúc Quốc Thiên vừa đi tới, thế là đập thẳng vào mặt thăng anh mới đến này của nó.

“Không sao không sao ... do anh không chú ý!”

Quốc Thiên cũng không muốn bắt chẹt gì Thiên Long cả, lỗi cũng do hắn cắm mặt vào điện thoại. Với thăng em này là con trai út trong nhà, chắc hắn được cưng lắm. Quốc Thiên thấy nó cũng không có thái độ gì lỗi lẫm

với mình nên cũng không nói nhiều. Cơ bản dù có Quốc Thiên cũng không làm gì được, bởi hắn chỉ là thằng con rơi mà thôi.

Bởi cái suy nghĩ mình là thằng con rơi, Quốc Thiên cũng không muốn thân thiết với Thiên Long cho lắm. Đúng lúc này bỗng Thiên Long thấy anh hai mình trong điện thoại của Quốc Thiên nó liền hỏi:

“Ừa anh Thiên ... anh hai đang làm gì vậy?”

Tay cầm trái chuối bị đập do va đập vào cửa. Quốc Thiên vừa ôm cái đầu vừa nói:

“À anh Phong đang tập nội công ...” – nói thẳng ra với Thiên Long rằng Thu Phong đang làm gì, Quốc Thiên cũng không muốn giấu diếm làm chi. Ít nhiều đây cũng là em ruột của Thu Phong mà.

“Hả nội công ... Là cái gì vậy anh Thiên???”

Lần đầu tiên nghe đến một từ chưa bao giờ nghe đến. Thiên Long khó hiểu hỏi Quốc Thiên.

“Đại loại như tập võ ấy! Em không hiểu đâu.”

Quốc Thiên nói qua loa cho có. Cái chuyện nội công này chắc trên thế giới chỉ vài người biết đến, hiển nhiên một thằng công tử như Thiên Long không biết là điều hiển nhiên.

“Võ? Anh Thiên cũng có võ hả? Anh dạy em được không? Anh hai cũng bỗng nhiên giỏi võ lắm, nhưng không có thời gian chỉ dạy em nhiều ... tập với mấy ông thầy của ba chán lắm ... toàn chửi trên đầu trên cổ em thôi!”

Phải nói Thiên Long đúng như một đứa con nít. Sắc thái thay đổi liên tục, nó nói chuyện với Quốc Thiên vừa sợ, vừa hào hứng, vừa bí xị mặt

mây rồi lại vừa có ánh mắt cầu xin.

Nhìn cái đồng biểu cảm trên mặt Thiên Long khiến Quốc Thiên cũng phải phì cười một tiếng ... Thằng em này cũng không khó gần như hấn nghĩ.

Nhìn thời gian trên đồng hồ. Bây giờ cũng chỉ mới hơn bảy giờ đêm, thế là Quốc Thiên nhào đến khoác vai Thiên Long, kéo nó đi. Vừa đi hấn vừa nói:

“Anh cũng rảnh! Long đi tập với anh không?”

“Hmmm để xem mai em phải học môn gì đã ...” Thiên Long trầm ngâm vừa đi vừa suy nghĩ, chừng vài giây sau nó gật đầu thật mạnh đáp: “Vâng! Anh dạy em cái võ Nội Công gì đó nhé ... Đạo này em cũng tập Triệt Quyền Đạo của anh hai dạy, cũng hơi bị giỏi đó nha!”

Gương mặt non nớt, pha chút tự tin của một đứa trẻ là em trai của mình. Khiến tâm trạng Quốc Thiên vui vẻ hơn nhiều. Hấn có gia đình, Tuy không phải ruột thịt nhưng cũng là máu mủ.

Thế là hai anh em dắt nhau vào phòng tập võ (Khác với phòng tập thực tế ảo, phòng tập võ này là phòng tập chuyên dụng được xây nên chỉ dành riêng cho Thiên Long. Sau khi Thu Phong xuất hiện hấn cũng chiếm phòng này một thời gian, và bây giờ là tới Quốc Thiên)

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Hắc Long Bang Tấn Công Khuyến Bạch !!!

Hơn một tháng sau.

Một tháng trôi qua thật yên bình. Không đánh nhau, không sân si, không tranh đua với đời. Cả một tháng này Thu Phong chỉ nhàn rỗi ở nhà luyện tập và nắm bắt một số tình hình chung của bang hội. Có nhân viên giỏi dưới trướng thật thích.

Trong khoảng thời gian này Hắc Long Bang đã và đang phát triển một cách vượt bậc. Hầu hết các vấn đề lớn nhỏ của bang hội đã được giải quyết triệt để trong tháng vừa rồi. Một đợt di cư lớn xảy ra trong Hắc Long Bang, hơn nửa trong số thành viên đổi chỗ ở và chỗ cư trú cho nhau. Nửa còn lại thì vương bận gia đình không thể chuyển đi được. Và tất cả thành viên đã có công việc của riêng mình, là một tổ chức lớn không phải là đám côn đồ chợ búa như xưa. Thu Phong không muốn mấy thằng cu trong bang mình trở thành kẻ lông bông.

Công ty bất động sản mang tên Hắc Long đã được thành lập được từ nửa tháng trước dưới tên của Lục Nương. Cô là người điều hành của công ty nhưng Thu Phong lại giữ số cổ phiếu cao nhất, bởi hắn là người rót 100% vốn đầu tư vào cái công ty này lên đến vài trăm triệu Xent, một con số không hề nhỏ. Tất nhiên đây không phải là tiền lấy ra từ quỹ bang mà là tiền của riêng hắn, hắn cũng muốn kiếm tiền chứ không con số trong tài khoản của hắn càng ngày càng vơi đi mất.

Sau khi các thành viên trong bang hội đối chỗ cho nhau thì các việc xích mích bé bé trong bang cũng không còn. Ban đầu thì có đó, thậm chí chúng còn đánh nhau loạn xì ngầu cả lên vì mấy câu khích đều. Thu Phong cứ để cho chúng đánh, đánh đến chán thì thôi, sau đó lôi đầu cả đám lại, đích thân hấn và năm người chủ chốt trong bang hội gọi chúng đến nói chuyện. Rồi cho chúng giảng hòa với nhau, còn nếu không được nữa cho chúng đánh nhau trước mặt hấn. Đánh mà không được can ngăn, đánh đến khi nào một bên thua thì thôi. Đánh xong thì phải giảng hòa, nếu không hấn sẽ đập từng thảng.

Thế là có một vài kẻ sau khi được Thu Phong gọi đến cũng đánh nhau thật, có vài kẻ sợ hãi không dám làm vậy trước mặt Thu Phong rồi cũng giảng hòa. Nhưng có vài kẻ cực kì bướng bỉnh, đánh gục người ta rồi còn ra tiếng thách thức Thu Phong, thế là bị Thu Phong vòn cho lên bờ xuống ruộng nằm viện mấy tuần trời mới vừa.

Chỉ riêng vấn đề xích mích nhỏ lẻ trong bang là khiến Thu Phong mất nhiều thời gian của bản thân nhất thôi. Khi vấn đề này được giải quyết triệt để cũng là lúc hấn lại không có chuyện gì làm ngoài luyện tập.

Thu Phong cũng đã cho thành lập hai đội thiết yếu. Một là đội điệp viên tình báo, đa phần là nữ nhưng vẫn có đàn ông để làm một số công việc thiết yếu thu thập thông tin là chính. Thường thì đội tình báo có chỉ số IQ cao hơn bình thường do chính tay Lục Nương dẫn dắt. Thứ nhất Lục Nương sẽ dẫn dắt đội này thành những doanh nhân trẻ tuổi thành đạt theo nhiều cách khác nhau. Vì sao Lục Nương lại phải làm như vậy, đơn giản thôi, muốn moi thông tin của một kẻ tài phiệt không phải cứ đẹp là đủ. Còn phải giỏi, phải tinh ý, nếu mình xinh đẹp, giỏi giang thì thằng đại gia nào mà không muốn lên giường với mình. So một người phụ nữ xinh đẹp thành đạt với một con điếm chỉ có đẹp thôi thì đàn ông chọn ai cũng không cần phải nói. Bởi điếm có thể lên giường bất cứ lúc nào nếu như có tiền, nhưng vừa đẹp

vừa có tiền, thì chỉ có tiền thôi là không đủ để khiến con gái nhà người ta lên giường.

Lục Nương rất biết cách tạo ra giá trị cho chính cái đội tình báo của mình. Còn Thu Phong lập ra đội chiến binh. Đội này phân chia ra làm hai nhánh, một bên sẽ là những chủ lực, nói theo cách thời xưa tức là Thu Phong đang tạo ra tướng võ để dẫn đầu binh lính vậy ấy. Thì nhóm này sẽ có những người như vậy với một số lượng nhất định Thu Phong sẽ đào tạo riêng họ trở thành một chiến binh thực sự. Và công việc của chúng dẫn đầu đám lâu la của Hắc Long Bang đi đánh nhau mà thôi, dẫu vậy họ sẽ rất mạnh trong tương lai.

Nhánh tiếp theo như đã nói ở trước, chính là nhóm sát thủ. Nhóm này chuyên đi ám sát hoặc theo chân bảo vệ các điệp viên của Lục Nương khỏi nguy hiểm. Ví dụ như lấy được một thông tin mật nào đó rồi mà không thể rời khỏi hiện trường thì nhóm ám sát này sẽ có nhiệm vụ hỗ trợ. Ngoài ra họ còn phải làm công việc đúng với cái tên của mình là ám sát những tay đầu lĩnh trong mục tiêu mà bang hội giao ra.

Cuối cùng vẫn là cái phòng tập thực tế ảo và một sân rèn luyện riêng cho các chiến binh của Thu Phong. Nơi đây ngoài phòng tập thực tế ảo ra sẽ có võ đài, thiết bị luyện tập hiện đại, và cũng là một nơi để Thu Phong cất giấu vũ khí thô sơ.

Võn Xích Quỷ không cho sử dụng súng, vũ khí để va chạm với nhau hầu hết là đao kiếm. Do đó Thu Phong cần phải có vũ khí tốt, không cần phải bén quá vì như vậy rất dễ gây chết người, chết quá nhiều người thì phiền lắm. Nhưng phải chắc và bền, trong một cuộc chiến đao kiếm thẳng nào gây trước thẳng đó thua đơn giản vậy thôi.

Võn một thành phố tồn tại mười hắc đạo khác nhau, ấy vậy giờ đây chỉ còn đúng hai kẻ ngáng đường Hắc Long Bang là Huyết Huệ và Khuyển

Bạch. Một bước đi vạn dặm đau. Khuyển Bạch bây giờ đang khôn khó đến mức cùng cực từ cái ngày mà chúng chọn theo phe Huyết Huệ.

Khánh Trắng và Hùng Trắng căn bản không phải là hai kẻ ngu. Chúng rất thông minh, nhưng chưa đủ tầm nhìn so với Thành Chân nên đã chọn sai phe. Phóng lao phải theo lao. Có lẽ nội bộ của Khuyển Bạch không xảy ra vấn đề gì, nhưng Khánh Trắng lại hết sức lo sợ một ngày. Cái ngày ấy đang diễn ra trước mắt hắn.

“Nghe đồn ở đây làm ăn có vẻ ngon quá nhỉ?”

Không biết từ đâu ra một đám côn đồ vác vũ khí đứng đông nghệt trước một xưởng hàng hóa nào đó.

Xưởng hàng hóa ấy tọa lạc trên quận Hải Điền thuộc địa bàn của Khuyển Bạch. Khắp thành phố Quảng Phúc tồn tại hàng ngàn các cửa hàng tự chọn, tạp hóa lớn nhỏ. Tạp hóa hay cửa hàng tự chọn thường buôn bán các loại bột giặt, dầu gội, nước khử mùi lớn nhỏ. Thì nơi đây, cái xưởng này là một nơi cung cấp các thứ đó.

Giống như cái xưởng bốc vác mà Thu Phong làm ở quận ổ chuột khi trước. Đây cũng là một cái xưởng như vậy, nhưng lớn hơn và hiển nhiên cái xưởng này thuộc quyền sở hữu của Khánh Trắng.

Dưới tay Khánh Trắng có một công ty cho thuê nhân viên bốc vác. Chính hắn cũng có một cái xưởng như vậy để cho đàn em của mình làm việc. Vậy mà giờ đây, trên chính địa bàn của hắn có một đám côn đồ không biết từ đâu đến kiểm chuyện.

Như một bộ đồng phục, cả một đám người mặc thống nhất một chiếc áo khoác màu đen. Sau lưng có một logo hình con rồng và ba chữ Hắc Long Bang được in theo phong cách thư pháp rõ to trên đó.

Khỏi cần phải đoán Khánh Trắng cũng biết đây là người của ai.

“Thu Phong ~~~!!!”

Khánh Trắng khẽ gằn giọng một tiếng.

Hắn biết cái ngày này sớm muộn cũng đến. Hắn không thể ngăn được, và hắn cũng chẳng có cách nào để giải quyết chuyện này. Một tháng qua hắn từng rất rất nhiều lần đến Hồng Phận Nhan Lâu để gặp Lục Nương hay Thu Phong ở đó. Nhưng không hề, không có một lần nào hắn được đặt chân vào đó dưới cương vị một thực khách chứ đừng nói đến gặp được Lục Nương hay Thu Phong kia.

Cái hắn cần bây giờ là một cơ hội, cơ hội để sửa sai. Hắn đã chọn sai phe rồi, lẽ ra khi đó hắn không nên chọn Huệ Nhan. Cho hắn mượn người để kiếm chuyện với Phụng Tử, thì giờ đây có lẽ hắn có một cơ hội giống như Bạch Vân hay Thành Chân rồi.

Thực ra trên đời này không có đúng sai. Nếu như lúc đó hắn chọn theo phe Lục Nương, mà Lục Nương không có Thu Phong thì sao? Có thể Lục Nương sẽ thua lắm, rồi hắn lại nghĩ lúc đó hắn chọn sai phe à?

Có lý do Thu Phong mới không chịu nhận Khánh Trắng về băng mình. Đơn giản và vì hắn buôn hàng trắng, hắn gây ra không biết bao nhiêu cái chết trắng cho con người tại cái thành phố này. Một tháng qua Thu Phong không động đến hắn không phải cho hắn thời gian để tìm đến Hắc Long Bang đâu. Mà vì cho hắn thời gian để dừng cái việc buôn hàng trắng lại.

Nhưng không, cả hắn và Hùng Trắng đều không dừng việc đó lại. Trong khoảng thời gian này Thu Phong cũng có tìm hiểu, tuy rằng Khánh Trắng buôn lậu chất kích thích nhưng hắn không lôi cả băng mình vào. Chỉ một phần nhỏ mà thôi, thậm chí hai cánh tay của hắn chỉ có mỗi Hùng Trắng là

làm việc này, còn Lý Đại một chàng thanh niên hơn 20 tuổi lại không hề hay biết chuyện đó.

Dẫu vậy Thu Phong vẫn phải diệt cái băng Khuyển Bạch này. Đầu lĩnh làm sai cả băng phải chịu, không hơn không kém. Với lại Thu Phong cũng không có giết người nên việc này hẳn chẳng thấy có gì là tội lỗi, chỉ là hẳn cho giải thể Khuyển Bạch và chiếm lấy địa bàn thôi mà? Nghe đơn giản không?

Vâng, việc đó đang xảy ra ngay bây giờ đây.

“Mọi người muốn đến làm việc hả? Phải xếp hàng cái đã nhé!”

Lúc này Lý Đại đang phụ trách kiểm kê số hàng vừa giao thì bỗng nhiên hẳn thấy một đám côn đồ mặc chung một cái áo khoác đen gì đó. Biết rằng có chuyện, Lý Đại chủ động tiếp cận trước. Nơi này là nơi làm ăn, hẳn cũng không muốn xảy ra chuyện ở đây, nên hẳn khích lữ này để chúng đuổi theo hẳn thì có lý hơn.

“Xếp cái đ*т con chị mày!” – “Cốp!”

Bất ngờ thành viên của Hắc Long Bang vô thẳng cây tıp sắt vào đầu Lý Đại.

“Lên đi Hùng!”

Không biết từ lúc nào Khánh Trắng lỏ ra hai cây mã tấu ném cho Hùng Trắng một cây. Hẳn thấy Lý Đại bị đánh máu nổi điên lên cùng Hùng Trắng lao vào ẩu đả với Hắc Long Bang.

Lúc này nhân viên ở xưởng chỉ trên dưới 30 40 người mà thôi. Vì đây là nơi làm việc, không phải nơi tụ tập, nên Khánh Trắng không muốn có quá

nhiều người ở đây cho lắm. Thành ra bây giờ Hắc Long Bang kéo đến cả trăm thằng khiến hấn có đôi chút lo sợ sẽ thất thế.

Tuy nhiên Khánh Trắng lại không hề thấy những nhân vật chủ chốt của Hắc Long Bang lần này. Thu Phong không thấy, Thành Chân không thấy, Bạch Vân cũng không thấy, thậm chí vài cánh tay đắc lực của họ hấn cũng không thấy. Mấy thằng tây lai của Mafia T.Rex cũng không có.

“Hắc Long tụi mày xem thường bố mày đến thế là cùng!”

Khánh Trắng hét lên một tiếng nhảy vào trước tiên xả đao một cách điên dại vào người của Hắc Long Bang.

Quay lại với Lý Đại sau khi ăn một gậy trực diện vào đầu. Đầu hấn bị lực tác động mạnh đến mức kéo cả thân thể hấn gập xuống góc 90 độ. Hai con ngươi Lý Đại đầy tơ máu ngẩn đầu lên nhìn gã vừa gây ra chuyện này. Ánh mắt hấn như muốn nói ‘Mày chết con đĩ mẹ mày rồi’

Nhưng gã đó chưa kịp có cái suy nghĩ như vậy thì “Bốp!!” Một cú đấm móc từ dưới lên xuất ra từ tay của Lý Đại khiến cả người gã đó bay hấn lên trời hơn hai mét. Sau đó đám thằng vô thành viên Hắc Long Bang ở phía sau với cái miệng sùi bọt mép và cái cầm lõm cả vào trong.

Một đám duy nhất khiến thành viên Hắc Long Bang đứng hình mấy 5 giây. Dẫu vậy họ lại quá quen thuộc với chuyện này. Vốn trong Hắc Long Bang không thiếu người một đám có thể hạ gục đối phương, bọn chúng chẳng thèm quan tâm đến sức mạnh mà Lý Đại thể hiện ra. Bằng một cách nào đó mười người được chia ra bao vây Lý Đại. Dao, kiếm, mã tấu, gậy sát liên tục chặt vào người Lý Đại.

Lý Đại không phải là Thu Phong, hấn không thể nào có phản xạ dây thần kinh thép như Thu Phong được. Khi thấy một loạt vũ khí bổ từ trên

đầu hắn bỏ xuống, hắn liền nhanh chóng túm lấy một cánh tay của kẻ gần nhất, lôi cả người kẻ đó về bên mình. Sau đó Lý Đại có một khoảng trống, hắn chạy ra khỏi sự bao vây đó.

Lý Đại chạy rất nhanh, hắn phi một mạch về phía đồng bọn của hắn chụp lấy một cây đao rồi lại phi ngược lại về phía đám người Hắc Long Bang kia. Hắn có thể dùng tay không để hạ gục bọn này, nhưng như thế đồng nghĩa sẽ bị bọn chúng chém trúng người. Mà đao kiếm chém vào người không chảy máu tất sẽ bị nghi ngờ. Thà dùng đao để chém, dùng đao để đỡ còn có lý hơn.

Dẫu vậy cái đám lâu la này không chỉ có mỗi lâu la của Hắc Long Bang, ở đây là hai kẻ được chính tay Thu Phong đào tạo trong đội chiến binh. Xuân Tiến và Quang Định. Hai kẻ từng là cánh tay đắc lực dưới trướng Quốc Thiên do Thu Phong cài vào.

Ban đầu mục tiêu của Xuân Tiến và Quang Định là Khánh Trắng và Hùng Trắng. Nhưng sau khi thấy nắm đấm vừa rồi của Lý Đại hai người bọn họ phải nghĩ lại. Không thể vờn Khánh Trắng với Hùng Trắng lâu được. Nếu không Lý Đại sẽ đập tan cái đám lâu la này mất.

Đạo gần đây được Thu Phong huấn luyện khí công, hai người Xuân Tiến và Quang Định đã khá hơn trước rất nhiều. Kể cả thân thủ cũng lên trình một cách rõ rệt, ánh mắt cũng thế. Nên sau khi thấy nắm đấm uy lực kia của Lý Đại, hai bọn họ nhìn ra được thằng này cũng là một thằng giầu nghề.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Xuân Tiên Vs Lý Đại !!

“Anh Khánh ... anh Hùng ...”

Giữa cuộc chiến điên loạn đang diễn ra giữa Hắc Long Bang và Khuyển Bạch. Theo một cách nào đó cuộc chiến đang nghiêng về một phía, một phần là do số lượng của Hắc Long Bang hơn gấp 3 lần số lượng người ở đây. Phần còn lại là vì Xuân Tiên và Quang Định xuất hiện tại nơi này.

Hai bọn họ như hai tên hung thần, vừa tiến công đánh Khánh Trắng lẫn Hùng Trắng, rảnh tay một cái Xuân Tiên và Quang Định liền chém gãy một thành viên của Khuyển Bạch. Vốn Khuyển Bạch đã thiếu người, Lý Đại bị vây bởi mười tên không thể ra được. Lý Đại cũng không thể tiến công.

Lý do rất đơn giản, bởi vì trước khi đến đây thành viên Hắc Long Bang đã được dặn rằng, mình lấy số lượng đè chất lượng. Nếu kẻ nào quá mạnh, đừng đánh, cũng đừng hội đồng, chia ra mười người vây một thằng lại. Cứ vây ở đó múa may kiểu gì cũng được, đừng để người ta có cơ hội phá vòng vây, cũng đừng tham ý đông rồi đánh.

Tất nhiên đó là lệnh của Thu Phong trực tiếp ban xuống, chẳng ai dám cãi. Chúng có một quy tắc rằng, Thu Phong nói gì làm đó tất có thưởng. Làm sai tất có phạt.

Lý Đại khốn đốn trong cái vòng vây ấy không thể nào đi ra được. Hắn cố tấn công một kẻ thì sau lưng lại bị lao đến chém, khi hắn quay ra sau thì kẻ đó lại lùi về hàng ngũ. Cứ như thế hắn bị vòn trong chính cái cũi mà Hắc Long Bang tạo ra. Bỏ hắn mười người để phế đi sức chiến đấu của một

người có khả năng đánh gục hơn một nửa số lượng ở đây. Đó là một con bài có lời.

Bị khốn đốn trong này Lý Đại rất khó chịu, nhưng hắn cũng đành thôi. Bởi hắn không muốn thể hiện sức mạnh ra ngoài, bởi làm thế đồng nghĩa với việc hắn sẽ bị chú ý. Hắn sẽ đánh mất sự tự do của mình, hắn không thể làm thế được. Chưa kể hắn chỉ vừa vào băng không lâu, tuy rằng Khánh Trắng và Hùng Trắng hai người họ rất quý hắn. Nhưng hắn không ngu, hắn cảm giác được cái băng đảng này làm chuyện gì mờ ám, phạm pháp rất nhiều.

Tuy nhiên hắn cũng là một kẻ vô tư, vô tâm. Chuyện mình không làm chẳng ai bắt được mình, do đó hắn mới còn ở trong đây tận tụy làm việc để kiếm tiền tự lo cho cuộc sống thôi. Nếu sức mạnh hắn bị phát hiện. Không những hắn mà cả gia đình hắn còn bị liên lụy. Nếu chỉ bởi vì hắn ra ngoài giúp người không nên giúp mà khiến cả gia đình gặp chuyện, hắn thà chọn gia đình. Dù sao những người này cũng xa cách hắn, tất cả mọi thứ hắn cảm nhận được chỉ là giả tạo thôi.

Tuy nhiên hắn cũng không thể đứng đây nhìn Khánh Trắng và Hùng Trắng bị chém được. Nhưng đã trễ rồi.

“Bịch ... bịch ...”

Do mất máu quá nhiều Khánh Trắng và Hùng Trắng không còn có thể đứng vững được nữa. Họ bắt đầu ngã xuống, dần dà các thành viên của Khuyển Bạch cũng ngã xuống. Giờ khắc này chỉ còn chưa đến mười người Khuyển Bạch có sức chiến đấu.

Làm tròn thành mười đi. Mười người đấu thế chó nào được với gần một trăm thằng còn sung như thú trước mặt đây?

“Dừng lại!”

Bỗng Xuân Tiến hô lên một tiếng. Hắn thấy thể trận đã ngã ngũ rồi, tuy nhiên hắn có chuyện cần làm. Chuyện này do hắn tự quyết định mà thôi.

Xuân Tiến vừa dứt câu tất cả các thành viên của Hắc Long Bang lui xuống, gần mười thành viên của Khuyển Bạch còn sống sót như thể thoát ra từ địa ngục vậy. Chúng ngay lập tức lùi ra xa đám người Hắc Long Bang kia, đứng đó mà thở như trâu như bò.

Dẫu vậy thành viên của Hắc Long Bang gục xuống cũng không ít, đếm sơ sơ cũng cỡ mười mấy nhân mạng nằm chèo queo dưới đất. Nhưng kệ, chuyện đó là chuyện bình thường. Không có ai gục mới là chuyện lạ ấy. Mười mấy so với 40 là quá lời rồi còn gì.

Duy nhất chỉ còn Lý Đại bị vây trong vòng kia thì từ từ cũng được cái thành viên Hắc Long Bang nới rộng vòng vây ra và lui xuống.

Thể cục đã định, bây giờ Lý Đại có àm gì cũng đã quá muộn rồi, hắn cũng không điên tới mức một mình cân cả đám này. Dù là dị năng nhưng hắn cần mạng mình hơn là thể hiện cái dị năng đó ra để bị tóm đi.

“Mày! ... lại đây!” Xuân Tiến chỉ tay về phía Lý Đại rồi ngoắc ngoắc hắn về phía mình.

Tính cách của Lý Đại thì khá là nhút nhát, nhưng giờ hắn cũng hết cách rồi. Máu điên của hắn cũng đã dịu xuống từ cái lúc mà hắn bị vây lại, nhưng hắn cũng không sợ bị chém chết, hắn chỉ sợ bị phát hiện thôi. Chuyện quan trọng nhắc lại en nờ lần, rằng hắn chỉ sợ người ta phát hiện ra hắn là dị năng, còn lại hắn không quan tâm chuyện gì cho lắm.

Tuy không sợ Xuân Tiến nhưng Lý Đại vẫn cứ có cảm giác mình sắp bị phát hiện ra cái gì đó. Gương mặt hắn mang vài nét lo lắng từ từ tiến tới đối

diện Xuân Tiến.

“Tên gì!” – Xuân Tiến ngênh mặt lên hỏi Lý Đại.

“Lý Đại ...” – nó hỏi thì mình trả lời, Lý Đại đơn giản nói tên mình ra.

“Tao tên Tiến ... Làm ván không?”

“Hả?”

“Leng keng!”

Bỗng nhiên Xuân Tiến buông thanh đao xuống đất khiến tiếng kim loại vang lên.

Sau đó Lý Đại thấy hấn ta thủ thế. Một tay chụp thành chưởng quay ngược mu bàn tay ra phía trước, lòng bàn tay vào trong. Một tay còn lại nắm thành đấm để trước mặt, lưng Xuân Tiến hơi co lại. Phía dưới chân một chân đặt trước, một chân đặt sau, cả người Xuân Tiến lúc này tung tung như một cái lò xo di động. Hấn cứ nhảy qua lại trước mặt Lý Đại.

Không biết có phải Lý Đại chậm tiêu hay không mà bỗng dưng hấn vung đao chặt thẳng từ trên đầu Xuân Tiến chặt xuống.

“Bốp!”

Tuy nhiên khi Lý Đại chưa kịp hạ tay xuống thì hấn đã ăn một đấm vào giữa mặt khiến hấn say sẩm mặt mày lùi lại mấy bước.

Lý Đại vừa đau vừa ngạc nhiên. Hấn thấy đau, thế quái nào kẻ này lại đấm đau thế. Lần đầu tiên Lý Đại bị một người bình thường đấm cho đau thế này.

“Bỏ xuống mà đánh tay không như một thằng đàn ông xem nào!”

Giọng nói lãnh đạm của Xuân Tiên vang lên. Cái hấn muốn là một cuộc chiến tay đôi, chứ không phải là hấn chấp thằng còi kia để mà đánh tay không với hấn. Nếu vừa rồi hấn không phản xạ nhanh, ăn một đao kia không chết thì cũng bị thương. Má ơi con có chấp má xài vũ khí đâu má. Một phần lỗi của Xuân Tiên cũng không nói trước cứ thế im im mà làm, ai ngờ thằng đó ngu thật.

“Sao không nói?”

Lý Đại trả lời một cách rất là ngây ngô khiến Xuân Tiên không còn gì để nói.

Dẫu vậy sau đó Lý Đại cũng buông vũ khí xuống. Hấn bắt đầu suy nghĩ, có nên sử dụng dị năng hay không? Lý Đại hấn là một người tính trong số dị năng tuy không mạnh, nhưng hấn lại là kẻ giỏi kìm chế sức mạnh. Đó là thói quen của hấn, hấn sống bằng việc kìm chế sức mạnh từ lúc biết nhận thức đến tận bây giờ.

Nếu như đặt một dị năng giả mang năng lực siêu sức mạnh tại đây, họ chỉ có phá thôi, thật sự chỉ có biết công phá thôi. Chứ không ai điều tiết sức mạnh của mình về đến mức bình thường như Lý Đại được. Ít nhiều những người mang siêu sức mạnh trong máu, họ đều gặp rắc rối về sinh hoạt cá nhân. Bởi cầm cái gì chỉ cần dùng lực một tí thôi nó sẽ nát như tương.

Rất nhiều dị năng giả học cách kìm chế sức mạnh của mình, tuy có hiệu quả nhưng chưa ai hiệu quả được bằng Lý Đại ở đây. Hấn có thể kìm chế được sức mạnh về độ phòng thủ của bản thân tới mức thấp nhất. Dù vậy một người bình thường cũng không thể làm hấn đau được, cùng lắm hấn chỉ cảm thấy tê tê thôi, nhưng kẻ tên Xuân Tiên trước mặt đây lại làm hấn cảm thấy đau.

Tuy nhiên thời gian không có nhiều cho Lý Đại suy nghĩ, khi hắn đang phân vân thì lúc này Xuân Tiến đã lao đến vung một đấm vào huyệt thái dương trái của hắn. Thấy đấm tới Lý Đại lật đật hụp đầu xuống thì bất ngờ hắn cảm nhận được một lực đạo cực lớn từ bên phải ập đến.

“Cốp!” lên một tiếng. Lý Đại bị Xuân Tiến dùng đầu gối móc thẳng vào đầu khi hắn vừa hụp đầu xuống.

Một đòn thành công (Như diễn tả, móc trên, tại gối móc ngang ở dưới). Cái đòn này tuy hơi đau lưng một chút nhưng dùng nhiều sẽ thành quen.

Dính đòn khiến Lý Đại văng ra bên hông của Xuân Tiến. Đầu hắn ông ông lên một hồi, máu điên Lý Đại bắt đầu nổi lên. Hắn không thể nào không dùng đến sức mạnh của mình, nếu không hắn sẽ bị đánh chết mất.

Vốn bình thường Lý Đại chỉ dùng 3 đến 4 phần sức mạnh để hoạt động như một người bình thường mà thôi, à không hơn người bình thường một chút. Cơ bản hắn kìm chế đến mức này để làm mấy công việc tay chân như bốc vác để không bị mệt, và cả để đánh nhau như thế này nữa.

Nhưng bây giờ hắn phải sử dụng đến 7 phần lực, nếu không hắn sẽ bị kẻ trước mắt này đánh chết.

Khi Lý Đại vừa văng đi, không để hắn nghỉ ngơi.. Ngay tức thì Xuân Tiến búng người lao đến. Tay trái của Xuân Tiến chuyển thành trào vỗ vào mặt Lý Đại.

“Pặc!”

Bỗng nhiên Lý Đại đứng khựng lại bất chính xác cổ tay của Xuân Tiến khi còn cách mặt hắn chừng vài cm.

Không hoảng loạn, không khinh thường. Xuân Tiến cảm giác được cánh tay của mình như bị kìm kẹp lấy, không thể nào rút ra, cũng không thể lay chuyển được thân hình gầy gò kia của Lý Đại. Ngay lập tức với những kinh nghiệm mà Thu Phong truyền dạy, Xuân Tiến lấy chính cái thân thể của Lý Đại làm một cái trụ.

Xuân Tiến đu người trời hấn co hai chân lại đập thẳng vào mặt Lý Đại. Quá bất ngờ, Lý Đại hoảng loạn không kịp đỡ đòn, hấn lảo đảo cái đòn ấy của Xuân Tiến. Khiến mặt hấn dính hai đầu gối ở trên đó.

Lực đập mạnh đến mức khiến Lý Đại cảm thấy tê rần cả da mặt. Hấn ngã người ra sau, tay không còn lực nắm lấy cổ tay của Xuân Tiến nữa mà buông ra.

Thành công trong việc gây sát thương. Xuân Tiến khẽ mỉm cười nhẹ một cái. Đây là thành quả của việc được anh cả Thu Phong huấn luyện trong thời gian qua. Và khí công là thứ mà hấn tự hào nhất, nhờ khí công hấn mới có sức công phá như thế này.

Nếu là một hay hai tháng trước Lý Đại không thể nào làm được việc này. Bởi hấn tuy có kinh nghiệm chiến đấu nhưng lực đạo hấn quá yếu, khó có thể công phá được đối thủ. Nhưng nhờ khí công hấn đã khác, hấn tập luyện khí công một cách điên cuồng đến mức hấn đâm vào tường, vào đá không còn cảm thấy đau nữa.

Bù lại được khuyết điểm thiếu sát thương của mình, lần đầu tiên Lý Đại cảm thấy tự hào về bản thân đến như vậy. Hấn biết thừa rằng Lý Đại là một thằng giầu nghề, lực đạo của Lý Đại khi bắt lấy tay hấn, hấn biết tên này rất khỏe. Khỏe hơn bình thường, nếu như cái lực ấy mà bóp vào mặt mình không biết viễn cảnh sẽ ra làm sao nữa.

Dù có thành công trong việc tấn công Lý Đại, Xuân Tiến cũng không vội vàng. Hắn cũng biết rằng trên đời này tồn tại vô số nghịch lý như anh cả nhà hắn. Có thể gã này là một trong số đó, hắn gầy, nhưng mạnh một cách phi lý. Có lẽ nào cũng giống như Quốc Thiên, có luyện tập khí công? (Lý Đại tưởng Quốc Thiên cũng tập khí công nên mới mạnh như vậy, chứ hắn không hề biết đến sự tồn tại của nội công)

Quốc Thiên là một thiên tài, Xuân Tiến biết điều đó nên hắn không để ý. Nhưng Lý Đại trước mắt này không biết đã luyện khí công bao lâu, nếu như hắn ta luyện đến mức lão thành rồi thì có như anh cả Thu Phong. Hắn chắc chắn sẽ không địch lại.

Với vài đòn vừa rồi Xuân Tiến chắc chắn tên này luyện khí công không thể nào bằng anh cả, nhưng chắc chắn hơn hắn.

Do đó lần tiến công tiếp theo Xuân Tiến sẽ cẩn thận hơn.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 226

“Cút hết cho taooooooooo!!!! Hừ hừ ... Hừ hừ ...”

Lý Đại ngửa mặt lên trời hét lên âm vang chói tai.

Trước mặt hắn bây giờ chỉ còn lại một mớ hỗn độn, hàng trăm người ngã xuống. Chẳng còn một ai đứng vững. Vốn trước đó có một cuộc chiến xảy ra ở đây cơ mà? Nhưng tại sao?

Quang cảnh dần dần hiện rõ ra. Vẫn cái xưởng bốc vác ấy của Khánh Trắng, cuộc chiến giữa Hắc Long Bang và Khuyển Bạch không còn nữa. Bởi vì chẳng còn ai đứng vững ngoại trừ Lý Đại.

Xuân Tiến đâu? Quang Định đâu? Hai gã đó đang nằm gục dưới chân Lý Đại không rõ sống hay chết.

Đến cả hai chủ chốt trong lần công kích lần này cũng ngã xuống, thì thử hỏi lâu la của Hắc Long Bang còn ai có thể đứng vững được nữa.

Ban đầu sau khi cuộc chiến được định đoạt về phía của Hắc Long Bang, lý ra sẽ chẳng còn gì để nói nếu như Xuân Tiến không gây chuyện với Lý Đại. Kết quả là Lý Đại dùng hết thực lực dị năng của mình đập cho Xuân Tiến một trận thừa sống thiếu chết. Tình hình không mấy khả quan khiến Quang Định phải vào cuộc trợ giúp Xuân Tiến, nhưng kết quả như ta đã thấy cả hai đều bị thất thế trước Lý Đại.

Thấy mọi chuyện không ổn, Xuân Tiến tri hô mọi người tấn công thêm lần nữa. Đây là nhiệm vụ đầu tiên của hắn mà anh cả giao khi thành lập Hắc Long Bang, hắn không thể nào thất bại được. Hắn không tin rằng kẻ trước mắt này lại mạnh đến mức vô lý như vậy. Bỏ qua hết mặt mũi, thậm chí cả Xuân Tiến và Quang Định đều dùng vũ khí, nhưng chẳng may may gây sát thương chí mạng được lên người hắn. Cùng lắm chỉ vài vết xước nhỏ như bị dao lam xẹt qua mà thôi.

Gần một trăm thành viên Hắc Long Bang hợp sức lại giải quyết nốt vài tên bên Khuyển Bạch sau đó chúng cùng hội đồng Lý Đại. Kết quả thì sao, tất cả đều gục, tuy người Lý Đại toàn là máu do các vết xước nhỏ gây ra. Nhưng đa phần vẫn là máu của huynh đệ Hắc Long Bang mà ra.

Hắn mất gần nửa tiếng đồng hồ để hạ gục số người lên tới trăm ấy. Hắn sử dụng hết mọi sức lực của mình, sức bình sinh của hắn để bảo vệ tính mạng của hắn chứ chẳng riêng ai khác. Kết quả trong vô thức hắn đã khiến kẻ khác chú ý.

“Bắt nó lại!”

Âm thanh lạnh lùng quen thuộc với các thành viên Hắc Long Bang vang lên.

Thu Phong xuất hiện.

Hai con mắt của Lý Đại lúc này đang rất cay, bởi máu, bởi mồ hôi. Hắn lơ mơ nhìn thấy một bóng hình cao to lực lưỡng, trông rất quen, có vẻ như hắn đã gặp ở đâu ... rồi “Bộp!” hắn cảm nhận được có ai đó đánh vào gáy hắn, ý thức của hắn dần dần trở nên mơ hồ. “Bịch” Sau đó hắn ngã quỵ xuống mặt đất.

Không biết từ khi nào một người phụ nữ lạnh lùng, mặc một bộ đồ đen bó sát đứng sau lưng Lý Đại. Cô ta chính là người đánh bất tỉnh Lý Đại, bỗng lúc này thêm một thân hình to lớn nữa xuất hiện. Hắn ta cũng mặc đồ đen, tuy cao to lực lưỡng thật nhưng vẫn kém Thu Phong vài phần.

Gã ta đưa tay vào mũi Lý Đại kiểm tra hơi thở của hắn, rồi nhìn cô nàng lạnh lùng kia gật đầu. Hai người họ không ai khác chính là những dị năng giả được cử đi để bảo vệ Thu Phong. Cách đây một tháng chính hai người họ đã báo cáo tình hình về sức khỏe mạnh bất thường của Thu Phong cho Nhất Phương. Sau đó Nhất Phương gọi cho Thu Phong tiếp nhận trực tiếp hai người này đi theo bảo vệ hắn công khai, bởi vì ẩn mình theo chân Thu Phong lúc nào cũng chạy với tốc độ trời đánh kia quả thật khó khăn.

Tất nhiên Thu Phong cũng đồng ý. Thậm chí hắn còn sử dụng hai người này làm việc cho mình một cách hiệu quả. Ngoài những lúc Thu Phong ở một mình ra thì hầu như hai người này chỉ im lặng theo dõi, tránh người thường nhìn thấy sự hiện diện của họ. Bởi cho đến tận bây giờ trong Hắc Long Bang cũng chỉ có năm người chủ chốt là Lục Nương, Thành Chân, Abid, Gia Hưng và Bạch Vân là biết đến sự tồn tại của siêu cấp bảo an này.

“Bịch!”

Hắn nắm người của Lý Đại thấy lên vai mình và đi về phía Thu Phong.

“Đưa hắn về đâu thưa thiếu gia?”

“Đưa về căn hộ của tôi, còn Linh Đan gọi cho bố già báo cáo xem xử lý thằng này như thế nào!”

Thu Phong lên tiếng với hai kẻ trước mặt. Sau đó hắn trực tiếp đi ngang qua họ tiến đến bên cạnh hai gã đồ tể tập sự của mình.

“Làm tốt lắm!”

Bỗng lúc này Thu Phong thấy Xuân Tiến đau đớn tỉnh dậy. Hắn liền mở miệng tươi cười nói với Xuân Tiến.

Đồng thời đồng bạn của hắn Quang Định cũng bắt đầu cựa mình trong cơn đau.

“Anh ... cả ... em xin lỗi!”

Xuân Tiến thấy anh cả của hắn xuất hiện. Hắn vừa vui mừng vừa đau buồn. Vui vì anh cả xuất hiện mọi thứ chắc chắn sẽ được giải quyết, buồn vì hắn là kẻ vô dụng, có mỗi một việc cũng làm không xong.

“Anh cả ... là ai sai khi để thằng Tiến nó háo thắng ...”

“Không! Hai đứa làm tốt lắm! Về thôi!”

Thấy cả Xuân Tiến và Quang Định cùng lúc lên tiếng nhận lỗi của mình, Thu Phong không trách. Ngược lại hắn mở miệng ngắt lời cả hai, hắn biết kẻ vừa rồi chính là một dị năng giả qua báo cáo của Linh Đan.

Trước đó Thu Phong có nhận được tin báo của Mạnh Dũng (Dị năng hộ vệ của Thu Phong) rằng dường như có một dị năng giả ẩn náu trong băng Khuyển Bạch. Sự hiện diện ấy rất mơ hồ, nếu như không ở gần chắc chắn sẽ không biết được.

Lý Đại là một đứa trẻ giỏi trong việc kiểm chế sức mạnh của mình nhưng tại sao nó lại bị dị năng giả cấp 3 như Mạnh Dũng phát hiện. Đơn giản mà thôi, thằng cu ấy mắc một sai lầm rất đơn giản là lúc quái nào nó cũng để cái sức mạnh của nó ở mức ba phần. Ba phần sức mạnh ấy cũng đủ để một dị năng cấp ba đồ lên như Mạnh Dũng nếu ở gần cũng có thể lơ mơ cảm nhận được. Và lại Mạnh Dũng là một dị năng được huấn luyện để phát hiện sự hiện diện của các dị năng giả khác nên hắn cũng là một chuyên gia

trong vấn đề cảm nhận sức mạnh dị năng của đối thủ để tránh những cuộc tấn công bất ngờ.

Sau khi hẩn thông báo tình hình đó cho Thu Phong, Thu Phong liền bảo hẩn đến đại bàn của Khuyển Bạch theo dõi một thời gian, xác định chính xác ai là dị năng rồi tính tiếp.

Cuối cùng danh tính của Lý Đại được xác nhận. Trong gia phả nhà Lý Đại cũng từng xuất hiện một dị năng giả, sau đó không còn nữa. Lý Đại là đứa con duy nhất của gia đình này mà không còn ở nhà cùng gia đình, lại đi ra ngoài sống ở một thành phố khác. Chắc hẳn nó đã thức tỉnh dị năng từ rất lâu và được gia đình che giấu không khai báo lên cho chính phủ.

Dù biết được trong Khuyển Bạch có tồn tại một dị năng giả nhưng lại không biết cụ thể sức mạnh của nó là gì. Thu Phong cũng không lo được gì nhiều, theo như Mạnh Dũng nói, đây cũng chỉ là một dị năng còn non kém, có vẻ không mạnh lắm.

Kết quả là Thu Phong cử Xuân Tiến và Quang Định đi gây chuyện. Một công đôi việc, hẩn cũng muốn dẹp cái băng Khuyển Bạch này sớm sớm một chút để đỡ phiền hà, với lại hẩn muốn thử xem hai thằng em Xuân Tiến – Quang Định kia mạnh đến đâu rồi khi va chạm với dị năng giả cấp thấp như thế này.

Cuối cùng Thu Phong đứng phía xa theo dõi, hẩn thấy ngoài việc thằng đó khỏe như trâu ra lại chẳng có gì đặc biệt. Nhưng Mạnh Dũng và Linh Đan lại không thấy thế, chúng nó ngồi bên cạnh quan sát với hẩn mà còn phần khích hơn cả hẩn. Nhưng cạy miệng hai đứa chúng nó, chúng nó lại nói cái gì mà thằng này khỏe lắm, thiếu gia gặp món hàng hời rồi bla bla Thu Phong chẳng hiểu gì sất.

Lát sau Thu Phong thấy cả hai thằng Xuân Tiến và Quang Định đều gục cũng đủ hiểu thằng kia có khỏe như thế nào rồi. Nhưng theo bản thân Thu Phong đánh giá, nó mà là dị năng cái chó gì? Gặp tao, tao vô tao đập cho một trận còn kịp, thế tao cũng là dị năng à?

Và đây cũng là suy nghĩ trong đầu Thu Phong thôi, nếu hắn mà nói ra chắc người ta nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn con quái thai mất.

Quay lại với cuộc tình tay ba lâm li bi đát giữa ba anh em tự nhận kia.

Chẳng những Xuân Tiến không bị anh cả trách móc mà còn được khen ngợi, hắn bỗng cảm thấy vui vẻ và cũng cảm thấy bản thân thật vô dụng. Hắn có diễm phúc được phục vụ một người vĩ đại như thế này, ấy vậy mà hắn không làm được việc.

Khi hắn gục xuống, trong đầu hắn chỉ nghĩ đến viễn cảnh Thu Phong sẽ thất vọng đến nhường nào khi thấy hắn thất bại. Nhưng không, anh ấy đối xử với hắn hoàn toàn khác.

Xuân Tiến còn chưa kịp khóc thì Quang Định đã nước mắt nước mũi đầm đìa gào lên:

“Em xin lỗi anh cả ... huhuhuhuhu!”

“Này! Mày con trai hay con gái vậy? Đi về!”

Thu Phong vỗ một cái cổp lên đầu Quang Định cười nói.

Hắn biết cái thằng Định này vốn là một thằng sống nội tâm, bề ngoài ít nói vậy chứ nó rất biết quan tâm người khác. Điển hình là có một lần Xuân Tiến còn ở trong bệnh Nga Hoàng bị người ta gài đánh cho gần chết thì chỉ có mình Quang Định tìm mọi cách liên lạc với Thu Phong. Gương mặt hắn

khổ sở như sắp mất đi một tri kỷ khiến Thu Phong cũng rất trọng con người này của Quang Định.

Sau đó Thu Phong đỡ hai thằng em luôn gọi hấn là anh cả lên. Một lát sau cả chục chiếc xe mười sáu chỗ lao thẳng vào cái xưởng. Trên mỗi đầu chiếc xe đều gắn logo hình con rồng màu đen đang bay lên trời với dòng chữ Hắc Long Bang tạo thành vòng tròn cuốn lấy nó.

Tất nhiên đây là người của Hắc Long Bang được Thu Phong gọi đến để dọn dẹp hiện trường rồi. Không chỉ gom người của mình đi, thậm chí họ còn gom cả Khánh Trắng – Hùng Trắng và đám người của Khuyển Bạch lên xe. Chẳng biết là đi đâu mà thôi.

Lúc này trên một chiếc xe bán tải cỡ lớn, dù là bán tải nhưng nó lại mang đến cho ta một phong thái sang chảnh, thành đạt. Khiến kẻ bên ngoài nhìn thấy chiếc xe chỉ nghĩ ngay đến việc người lái nó chắc chắn là một người đàn ông trưởng thành, thành đạt và mạnh mẽ.

Thật vậy, chiếc xe đó chính là chiếc xe mà Thu Phong mua để tiện đi lại ở đây. Hấn ra hấn muốn mua một chiếc xe nào đó bình thường một chút, nhưng Lục Nương đi chung lại muốn hấn mua chiếc xe hạng sang như BMW hay là Audi để khẳng định bản lĩnh. Thành Chân cũng đi theo, hấn lại muốn Thu Phong mua một chiếc Rolls-Royce để thể hiện sự giàu có của một đầu lĩnh Hắc Long Bang.

Cuối cùng giữa hai người đó, Thu Phong sống chết chọn chiếc xe bán tải đời mới này. Vừa theo sở thích của hấn chở được nhiều đồ, vừa theo ý muốn của hai người phiền phức kia. Sống với những người như vậy thật là khó mà, hấn muốn mua chiếc xe theo ý mình cũng không xong.

Giờ đây trong chiếc xe ấy, Lục Nương không biết từ khi nào ngồi sẵn trong ghế lái phụ thông báo một số tình hình cần thiết cho Thu Phong nghe

về Huệ Nhan. Còn Xuân Tiến và Quang Định ngồi phía sau từ rửa vết thương từ cái hộp y tế mà Phương Ly gắn trong xe của Thu Phong tự lúc nào.

“Tình hình của Huệ Nhan chỉ có thể thôi. Bây giờ chỉ cần báo lên BDP cái đường dây buôn lậu của Khánh Trắng thì coi như hấn xong rồi!”

Lục Nương vượt cái màn hình phản chiếu trên mặt kính xe hơi của Thu Phong xuống. Hình ảnh từ đó biến mất. Cô ta khoanh tay lại trước ngực mình làm đẩy lên bầu sữa căng mọng quay ra sau nhìn hai kẻ đầy thương tật kia mà chọc ghẹo:

“Thằng nào đủ khả năng đánh hai chú ra nông nổi này được hay vậy!”

Thu Phong cảm thấy hơi ngứa ngứa lỗ tai, Lục Nương nói vậy khác nào cũng nói hấn. Hấn cũng dư khả năng đánh mười thằng như thằng Tiến hay thằng Định còn tệ hơn thế này nữa cơ.

“Dạo này cô cũng biết đùa rồi đấy cô Lục!”

Do bận lái xe Thu Phong không thể quay mặt ra nói được, nhưng hấn vẫn lên tiếng động chạm đến Lục Nương một cái mới chịu.

“Ông chủ à, người ta đâu phải là đầu gối đâu mà không biết giỡn??”

Lục Nương cũng chẳng vừa, đáp trả lại Thu Phong cho bằng được.

Có thể do Thu Phong tưởng tượng hay chẳng, dạo gần đây hấn cảm thấy Lục Nương hình như trẻ ra vài phần. Cô ta vốn cười đã đẹp rồi, nay càng cười nhiều, càng đẹp hơn.

Với một con người như hấn, càng nhìn một đóa hoa, dù đẹp đến đâu hấn cũng sẽ thấy chán nếu gặp từ ngày này sang ngày khác. Duy nhất chỉ có hai

người phụ nữ khiến hắn không cảm thấy nhàm chán nhìn ngắm nhìn,
Nhược Y là một, người còn lại chắc chắn là Lục Nương đây.

Càng nhìn Lục Nương càng làm Thu Phong nhớ đến Nhược Y ở thế giới bên kia. Không biết cô ấy giờ sao rồi, có lẽ trước khi mình qua đây, cô ta sống với tâm tư lợi dụng hắn, nhưng ít nhiều vì cô ta mà hắn mới phải mắc kẹt ở cái thế giới lạ lẫm này.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Thu Phục Lý Đại !

Ngày hôm sau, trong căn hộ êm ấm của Thu Phong xuất hiện thêm một kẻ. Kẻ đó không ai khác chính là Lý Đại.

Cuối cùng Thu Phong cũng biết được Lý Đại là dị năng giả loại gì. Loại thiên về sức mạnh, kiểu như siêu nhân ấy. Khỏe gấp mấy lần người bình thường, đạn dược cũng khó làm Lý Đại bị thương chí mạng được. Tuy nhiên hẳn lại chỉ là dị năng giả cấp 2, ấy vậy hẳn lại yếu hơn Thu Phong tưởng.

Không phải do hẳn yếu, mà do Thu Phong quá mạnh. Như thể trong thân xác của Thu Phong có huyết thanh siêu chiến binh vậy, Lý Đại có tấn công cách mấy, tấn công cỡ nào cũng không làm xây xước được người đàn ông cao to lực lưỡng trước mặt. Cuối cùng hẳn mở miệng nhìn chằm chằm Thu Phong nói:

“Ông anh cũng mang sức mạnh giống tôi à?”

Lời gian nặng nhọc truyền đến tai Thu Phong. Trong lời nói ấy khiến Thu Phong có một cảm nhận rằng hẳn đang đồng cảm với mình.

Nhưng:

“Đ*o nhé! Tôi không là người bình thường nhất trong những người bình thường!”

Thu Phong trả lời một cách cục súc nhất.

Tuy nhiên hai con mắt của Lý Đại trở ra chỉ vào bức tường lủng một cái lỗ to tổ bố kia:

“Thường cái máu! Cuối cùng tôi cũng bị phát hiện ... anh cũng giống tôi ... anh sẽ đưa tôi đi đâu?”

Càng nói giọng điệu của Lý Đại càng buồn. Hắn thật sợ sẩy để lộ sức mạnh của mình ra. Khi hắn tỉnh dậy trong một căn phòng lạ lẫm, hắn biết thôi xong rồi.

Sau đó hắn lại thấy người đàn ông uy mãnh từng gặp trong đám tang của lão đại Mafia T.Rex kia, hắn biết mọi chuyện không ổn nên ngay lập tức tấn công Thu Phong.

Anh ta chẳng hề đánh trả hắn một cái nào. Thậm chí hắn vừa đánh người ta không dồn người ta vào góc mà chính bản thân hắn bị dồn vào góc tường, cuối cùng anh ta cũng đánh, nhưng không đánh vào mặt hắn, mà đâm vào tường tạo ra một cái lỗ to hơn cái đầu hắn.

Lúc này Thu Phong vừa nhìn bức tường, vừa cảm thấy mình ngu, ngu không chịu được. Vừa mới sửa xong, bây giờ lại đâm nát ra nữa ... rồi tối nay sao ngủ?

Nhưng hắn còn chuyện quan trọng hơn phải giải quyết. Lo cho xong cái vấn đề về thằng cu dị năng này trước đã. Nó chỉ mới 22 tuổi mà đã sở hữu cái sức mạnh bá đạo như thế này với cơ thể gầy tong teo kia. Nếu như Thu Phong huấn luyện cho nó có cái thân hình như mình thì sẽ ra sao. Thêm thằng em trai Quốc Thiên nữa, hắn có biết bao nhiêu người mạnh dưới tay.

Thu Phong nghe Lý Đại nói có vẻ như thằng bé đang hiểu lầm hắn chuyện gì đó. Hắn liền hỏi lại:

“Đưa đi đâu?”

Lý Đại cảm thấy chán nản, nhìn vào mặt Thu Phong đáp:

“Anh chẳng phải là người của chính phủ sao? Anh sẽ đưa tôi đi đến phòng thí nghiệm gì đó ... rồi bắt giam tôi cả quãng đời còn lại để phục vụ cho nhà nước ... cuộc sống chết tiệt, thứ sức mạnh chết tiệt, tôi bị nguyên rủa từ khi sinh ra ...”

Lời nói tiêu cực xuất ra từ miệng một chàng trai trẻ tuổi khiến Thu Phong không thể nào ưa được. Nó chỉ mới 22 tuổi đầu, mùi đời còn chưa nếm hết, chỉ với vài vấn đề chưa xảy ra nó đã tiêu cực như vậy. Thu Phong cũng hiểu rằng khi mà quân đội chính phủ phát hiện ra một người dị năng không thuộc tổ chức nào họ sẽ bắt về phục vụ cho họ.

Nói chung người dị năng cũng giống như một món công cụ lợi ích cho các nhà cầm quyền, những kẻ tài phiệt hay những kẻ có tiền mà thôi. Chẳng có một gia đình bình thường nào mà người thân trong gia đình là một dị năng có thể sống được cuộc sống bình thường cả. Không hề, không như trong mấy phim siêu anh hùng gì đâu. Người dị năng bị người thường đối xử như một căn bệnh vậy, bọn họ từng công nhận những người như vậy. Nhưng rồi cũng chính họ ruồng bỏ những người như vậy.

Hiểu được vấn đề sâu xa ấy Thu Phong nhìn Lý Đại lắc đầu nói:

“Sai rồi, tôi không phải là người của chính phủ. Bây giờ sức mạnh của cậu đã bị tôi phát hiện, không sớm thì muộn cậu cũng sẽ bị chính phủ lôi đi thôi ... Tôi cho cậu một cơ hội!”

Nghe đến đây hai con mắt Lý Đại sáng lên hấn hấp tấp chen vào lời nói của Thu Phong:

“Tôi được thả đi hả?”

“Tất nhiên nếu cậu muốn! Nhưng nghe hết đã ...” Thu Phong cũng không mấy khó chịu khi thằng bé chen ngang lời nói của mình, hẳn ra hẳn cũng là một người dễ tính. Nhưng để chiều tính hẳn thì hơi khó.

Thấy Lý Đại im lặng không còn lảng xảng nữa Thu Phong chậm rãi nói tiếp ý của mình:

“Căn bản cậu đã bị tôi phát hiện ra là người dị năng, không sớm thì muộn cậu cũng sẽ bị chính phủ lôi đi. Nhưng tôi có thể ngăn chặn được điều đó, bởi vì tôi là một trong số những người có quyền sở hữu người dị năng. Cậu có thể chọn lựa giữa rời khỏi đây và đi theo tôi tùy cậu!”

Nói đến đây Thu Phong không quan tâm đến sắc mặt của Lý Đại nữa, thay vào đó hẳn ngồi bệt xuống đất nắm lấy bộ lông của con Mực đẩy đẩy trên sàn nhà. Mực đích là để cái thân hình của nó quét cái đồng gạch vụn mà hẳn gây ra kia.

Bị đối xử như một cây chổi, con Mực cũng quá quen với điều đó rồi, nó cũng lười phản kháng. Cùng lắm thì trời đang mưa nè, lát lao xuống tắm rồi chạy lên, vác bộ lông ướt sũng rồi vào đây vẫy cho bỏ ghét sau vậy.

Chủ với chó đều tính kế nhau kiểu này có mà đại loạn.

“Nếu tôi rời khỏi đây ... anh có để tôi đi không?”

Bỗng Lý Đại trở nên sợ sệt, hẳn lắp bắp mà hỏi Thu Phong.

“Tất nhiên tôi sẽ không làm gì cậu ... nhưng cậu biết kết quả của mình khi làm việc cho chính phủ rồi đấy! Tùy sự lựa chọn của cậu tôi không ép!”

Thu Phong vừa dùng con Mực như một cây chổi, vừa ngược lên nói chuyện với Lý Đại bằng giọng điệu nhẹ nhàng. Không gây áp lực. Nhưng chính trong ý nghĩa lời nói lại mang áp lực cực lớn cho Lý Đại.

“Tôi sẽ theo anh ... nhưng tôi muốn biết anh là ai?”

Tuy nhút nhát, nhưng Lý Đại cũng không ngốc. Chẳng qua hắn va chạm với cuộc sống này chưa đủ thôi. Hắn không ngốc đến mức mà một người có quyền sở hữu dị năng giả lại là một kẻ tầm thường được.

“Bây giờ cậu chỉ cần biết Hắc Long Bang là của tôi. Về sau cậu sẽ biết tôi là ai! Đi thôi!”

Thu Phong đẩy con Mực một cái oạch vào góc bờ tường, sau đó hắn đứng dậy bảo Lý Đại theo hắn.

Bước ra bên ngoài phòng khách Lý Đại thấy hai người, một nam một nữ. Nhìn hai người ấy dòm chăm chăm mình khiến Lý Đại cảm thấy hơi sợ hãi. Không biết tại sao hắn có cảm giác như hắn bị đánh ngất là do một trong hai người đó gây nên vậy.

Nghĩ đúng rồi đó.

“Đây là Mạnh Dũng, cô gái này là Linh Đan làm quen đi. Họ cũng là dị năng giả cấp bậc cao hơn cậu!”

Đơn giản Thu Phong giới thiệu hai hộ vệ dị năng của mình cho Lý Đại biết để chứng minh lời hắn nói là thật.

Khi Thu Phong vừa dứt lời cánh tay phải của Linh Đan co lên biến hóa thành một lưỡi đao sắc bén, sau đó trở lạnh bình thường. Về phía người đàn ông tên Mạnh Dũng hắn cúi xuống chạm vào tấm nền hoa cương dưới đất. Bỗng nhiên từ đầu ngón tay mà hắn chạm vào dần dần biến đổi thành màu trắng y như nền gạch dưới đất.

Mạnh Dũng đứng thẳng người dậy với thân hình màu trắng bóng hệt như nền gạch, sau đó hắn trở lại trạng thái bình thường nhìn Lý Đại nở một

nụ cười khá thân thiện.

“Hai người họ đều là dị năng tăng công vật lý giống cậu. Từ giờ cậu sẽ làm việc với họ, nhưng trước đó phải theo tôi về Nam một chuyến!”

Nhìn màn thể hiện đặc sắc của hai hộ vệ kia khiến Thu Phong âm thầm gật đầu. Hắn khá là hài lòng khi có hai hộ vệ như thế này bên cạnh làm vai trò bảo an. Dầu vậy vẫn chưa đủ, bọn họ là cặp bài trùng của nhau, nếu như một trong hai gặp vấn đề gì sức chiến đấu sẽ giảm một cách rõ rệt. Cứ hiểu như hai người vốn là dị năng cấp 3 nhưng dưới sự kết hợp của họ, họ có thể đánh ngang cơ Đình Thu một cách dễ dàng, cũng đủ hiểu bố già Thu Phong quan tâm đến Quốc Thiên như thế nào mới từng để cho họ bảo vệ Quốc Thiên, và giờ là chuyển sang cho hắn.

Nói đi cũng phải nói lại. Dù gì họ cũng là người của ông già hắn, hắn cũng không tin tưởng cho lắm, hắn muốn có dị năng giả của riêng mình. Và Lý Đại là con bài thích hợp nhất, tư tưởng của nó chưa trưởng thành, rất dễ thuyết phục nó về phe mình. Chưa kể sức mạnh của nó là một trong những sức mạnh quý hiếm.

Theo những gì Thu Phong nghe được từ hai người hộ vệ dị năng của mình thì những kẻ sở hữu sức mạnh như thế này có thể kháng công kích vật lý, siêu khỏe, siêu trâu, siêu mạnh, cũng có tốc độ khá là nhanh nếu như phát triển đến mức độ nhất định. Căn bản giống như Superman ấy, mỗi tội không bay với bắn lade từ mắt được thôi.

Có một dị năng giả tốt như vậy nếu như hắn biết cách đào tạo nó thì một ngày nó sẽ là một trong những cánh tay đắc lực nhất của hắn.

Cơ mà hình như hắn có nhớ đến lúc trước bố già nói rằng từng có một dị năng giả siêu tốc độ là hầu cận của hắn. Mà nó đi đâu rồi cũng chẳng ai biết, Nhất Phương cũng không nhắc đến nó nhiều Thu Phong cũng quên

mất luôn. Mà thôi chắc cũng là người của tên Quốc Phong kia, không nên dùng vẫn tốt hơn.

Dị năng siêu tốc độ mà Thu Phong nói chính là Sonic, thằng cu đó bây giờ đang ở chính thế giới của Thu Phong trước kia rồi. Có tìm cũng tìm không được.

“Nhưng tôi còn ở trong Khuyển Bạch ... liệu có sao?”

Dường như đây là vấn đề mà Lý Đại bận tâm duy nhất. Dù gì thì nói hấn cũng là người của Khuyển Bạch, dẫu họ có không trọng dụng hấn thế nào đi nữa ít nhất vẫn có cái tình cái nghĩa với người ta chứ.

Nhưng hấn nhận lại câu nói phũ phàng của Thu Phong:

“À! Khuyển Bạch giải tán rồi, không phải lo ... Khánh Trắng cùng với Hùng Trắng buôn lậu ma túy, tốt nhất đừng dính líu đến tụi nó nữa!”

Một lần nữa Lý Đại ngạc nhiên không tin vào tai mình. Hấn cứng họng không nói nên lời.

“Đừng làm cái vẻ mặt đó! Không tin thì tối nay bật tivi lên mà xem?”

Thu Phong đơn giản chỉ nhún vai một cái. Hấn là kẻ đan xen giữa hắc đạo và bạch đạo, mấy băng đảng nhỏ lẻ như Khuyển Bạch hấn muốn dẹp lúc quái nào chả được. Lúc trước không phải là hấn không làm được, bởi khi trước hấn chưa có chân hắc đạo cho riêng mình, nhưng giờ thì có. Hấn làm cái gì phải một công đôi việc hấn mới làm, còn không thì chờ đợi thời cơ. Hấn chỉ thiếu thời gian, và hấn cũng thừa thời gian.

Quả thật Lý Đại rất thật thà, nghe Thu Phong nói vậy hấn vẫn không tin, tối nay hấn bật tivi lên chuyển sang kênh của nhà đài Quảng Phúc mà đợi thật.

Thu Phong cũng hết nói nõi với thằng này. Thôi thì dạy nó sau vậy.

Mục đích mà hấn muốn thằng cu này về Nam một chuyến với hấn là để kiểm tra sức mạnh thật sự của dị năng trong người hấn ở mức nào mà thôi. Theo như Mạnh Dũng nói thì nó đang nằm ở cấp 2 nhưng dường như không ổn định cho lắm, sức mạnh của nó thuộc dạng yếu mạnh theo cảm xúc. Cứ như phim vậy, mà thôi bỏ qua.

Bởi vì chỉ có nhà hấn là có đầy đủ thiết bị để đo lường cho sức mạnh của thằng cu Lý Đại này. Và ở đó cũng có những chuyên gia giúp hấn phát huy sức mạnh của hấn một cách tối đa. Thu Phong cũng muốn có mặt ở đó để nắm rõ tình hình, như ban đầu đã nói, hấn muốn huấn luyện này cu này trở nên mạnh hơn.

Dị năng cũng như con người thôi, bẩm sinh hay luyện tập mà có thì sau khi sở hữu cũng phải luyện tập để mạnh hơn. Để thích nghi với sức mạnh ấy.

Đó là mục đích Thu Phong muốn cùng nó về Nam trong lần này. Nếu như hôm nay không có xuất hiện Lý Đại hấn cũng sẽ về Nam một chuyến.

Bởi em dâu hấn sắp sinh. Hấn sắp được làm bác rồi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Cặp Song Sinh

Mùa hè tháng 8. Ở cái tháng này không còn nóng bức oi ả như những tháng đầu mùa. Cái nóng nực chói chang ấy đã vơi đi phần nào.

Giờ đây trên thế giới này lại sắp chào đón thêm vài thành viên mới ra đời. Đứa trẻ của sự may mắn. Đứa trẻ làm rạng danh gia tộc.

Vì sao gọi là may mắn. Bởi vì nó là đứa cháu nội đầu tiên của một tay quyền lực nhất của miền Nam đất nước Xích Quỷ.

Đứa trẻ ấy may mắn trước khi được chào đời sẽ được sinh ra tại một nơi sang trọng chứ không phải một bệnh viện tòn tàn ba mẹ nó đã nghĩ trước đó. Cuối cùng đứa trẻ ấy là trai hay gái?

Nói rằng một nơi có công nghệ hiện đại như thế này lại sinh con trai hay con gái mà không biết cơ á. Sai rồi, có đó nhưng lúc trước khi chưa nhận gia đình Quốc Thiên vốn chưa có thời gian đưa vợ đi siêu âm, hắn chỉ có chăm sóc vợ mình ở nhà mà thôi. Tiền ăn ba bữa còn cực khổ, tiền đâu đi siêu âm cơ chứ. Nhưng khi nhận lại gia đình Quốc Thiên muốn đưa vợ đi siêu âm thì mẹ kế của hắn lại ngăn cản.

Bà nói không cần đưa đi đâu, vốn sinh con trai hay con gái cũng được. Bà muốn khi sinh ra đứa trẻ là trai hay gái tới đó sẽ biết, bà không muốn cháu nội của mình liên quan đến bất cứ thứ công nghệ nào cho đến khi sinh ra. Hắn ra mà nói là đợi đến khi sinh biết kết quả nó sẽ vui hơn là biết trước do đó ngày hôm nay Thu Phong đứng tại nơi này cũng không biết cháu mình là cháu trai hay gái.

“Oe oe oe .... Oa oa oa oa” – Bỗng nhiên một tiếng khóc rống vang lên, Thu Phong chưa kịp quay sang hỏi mẹ mình thì hần lại nghe thêm một tiếng khóc nữa chồng chéo lên tiếng khóc trước.

“Ra rồi ra rồi ... hình như sinh đôi mẹ ơi? ...”

“Mẹ không biết ... đợi thằng Thiên nó ra đi!”

“Rầm!!”

“Là sinh đôi! sinh đôi mẹ ơi, bố ơi ... anh hai ... là sinh đôi đó anh hai ... cháu anh ... cu Long, sinh đôi đó em, là sinh đôi bố ơi!!!!”

“Cuối cùng là trai hay gái? Hay cả hai?” – Thiên Long ngây thơ nghiêng cái đầu tự hỏi bản thân. Ông anh kia của nó chạy ra chạy vào, hét lên rằng sinh đôi nhưng nó chẳng biết là cháu trai hay cháu gái nữa.

Khi Thu Phong đang nôn nóng hỏi mẹ mình thì bỗng dưng cánh cửa phòng sinh được đập tung ra. Quốc Thiên chạy một vòng la hét khoe khoang xong hần chạy cái vèo lại vào trong phòng sinh ôm chầm lấy người vợ đầy mồ hôi của mình vì cực khổ sinh đứa con.

Lúc này cả nhà Thu Phong đều chạy vào. Trong đó mẹ Thu Phong đi đầu tiên, tới Thiên Long rồi mới tới hần. Cuối cùng là Nhất Phương, ông ấy chậm rãi bước vào không tiếng ồn như những người kia. Ông nhẹ nhàng nhìn hai đứa bé bằng ánh mắt trìu mến.

Hai đứa bé nằm trên tay của hai cô y tá trẻ bệnh viện. Nhưng không ai dám đành lấy, bởi những đứa bé cần phải được đưa đi tắm rửa trước rồi mới được đem đến phòng của người mẹ nó.

Ai nấy cũng đều tranh thủ nhìn đứa bé một cái, ai cũng mở miệng khen đứa bé xinh đẹp chỉ duy nhất Quốc Thiên không quên nhiệm vụ của mình.

Hắn nhẹ nhàng lại gần vợ hắn vuốt ve mái tóc của vợ hắn. Sờ lên khuôn mặt cực khổ vì hắn mà sinh con:

“Em mệt rồi ... ngủ chút đi ... để anh chăm con cho!”

Giọng nói nhẹ nhàng của Quốc Thiên vang lên, sau đó hắn hôn vào trán vợ mình một cái.

Cảm nhận được sự quan tâm của chồng mình, Thảo cảm thấy mắt mình nặng trĩu. Quả thật sinh con bằng phương pháp truyền thống khiến cô quá đau đớn và mệt mỏi, từ từ mắt cô nhắm lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

“Là một trai ... một gái đó Thiên! Bảo sao bầu của cái Thảo nó to thế ... ra là sinh đôi ... ôi hai đứa cháu của bà ...”

Mẹ Thu Phong vừa nói vừa mỉm cười trong hạnh phúc. Bất chợt bà đỏ một dòng nước mắt, dù không phải cháu ruột của bà nhưng ít nhất bà cũng đã có cháu rồi. Bà xem Quốc Thiên cũng như con ruột của mình từ lâu rồi.

.....

Nhắc đến Thu Phong hắn cũng đã về lại thành Châu Lang này được hơn một tuần rồi. Trong khoảng thời gian này hắn dắt theo Lý Đại thằng cu dị năng giả mang sức mạnh hiếm hoi này về đây kiểm tra.

Cuối cùng Thu Phong cũng hiểu được tại sao nó có cái thân thể gầy nhom kia rồi. Căn bản là thiếu chất. Ôi mẹ ơi mức calo cần tiêu thụ trong cơ thể thằng này lên đến con số cả triệu vậy mà mỗi ngày buổi sáng nó chỉ ăn một ổ bánh mì, trưa ăn một hộp cơm, tối có tiền thì mua đồ ăn về nấu cơm ăn, không thì nó ăn mì. Cơ bản tiền nó làm cho Khánh Trắng ở xưởng bốc vác đủ để nó ăn ngày ba bữa một cách thoải mái, thậm chí dư tiền để ăn nhậu nữa là, nhưng hắn ăn tiết kiệm như vậy để dành tiền gửi về nhà hàng tháng vài ngàn Xent.

Ban đầu khi sinh ra nó vốn đã ăn nhiều, ăn riết mà mặc cả nhà, cả nhà không đủ tiền cho nó ăn mới bảo nó đi ra ngoài mà sống cho đỡ tốn kém. Nên là bây giờ nó mới có cái thân hình ốm đỏi như thế này.

Tính sơ sơ sức ăn của Lý Đại cũng ngang ngửa Thu Phong. Nhưng bằng cách nào đó Thu Phong cũng kiểm tra cơ thể mình, cơ thể hắn không cần hấp thụ calo nhiều như Lý Đại mà vẫn khỏe hơn Lý Đại. Đơn giản mà nói calo trong người Thu Phong cần thiết để hắn hoạt động trong một ngày vào khoảng 100 ngàn. Còn Lý Đại như đã nói, lên đến con số 1 triệu calo.

Bởi vì hắn là dị năng. Do đó giờ hắn ăn uống tiết kiệm chỉ đủ để sống qua ngày, nhưng thực chất hắn ăn như vậy đồng nghĩa với việc không ăn. Chính cái sức mạnh ấy của Lý Đại đang bào mòn cơ thể hắn từng ngày từng ngày một. Nếu như hắn còn ăn với cái chế độ tiết kiệm như thế hắn sẽ chết trước khi 30 tuổi do tiêu hao hết dinh dưỡng trong người để nuôi cái thứ sức mạnh chết tiệt kia.

Và lần đầu tiên trong đời Lý Đại được độc chiếm một bàn ăn có cả trăm món khác nhau. Với người bình thường chỉ cần một món trong số thức ăn trên bàn của Lý Đại thôi cũng khiến người ta no căng bụng.

Như một cái động không đáy, Lý Đại ăn không ngừng nghỉ, cho đến khi hắn không ăn được nữa.

Qua ngày hôm sau tức cũng là cái ngày mà vợ Quốc Thiên vừa sinh xong. Lý Đại đứng đây với một thân hình cao to hơn cả Quốc Thiên. Chỉ bằng việc ăn mà như thế này ư?

Đúng đó, cơ thể Lý Đại rất kì diệu. Khi đã cung cấp đủ chất dinh dưỡng, cơ thể hắn tự động to lên, các cơ bắp bắt đầu nở ra mà không cần qua luyện tập. Nhưng nhìn bề ngoài như vậy thôi chứ sức của hắn không mạnh hơn

bình thường là bao. Đây cũng là trạng thái hoàn hảo nhất của Lý Đại ở thời điểm hiện tại.

Nhưng ăn như vậy thì quá tốn, quá mất thời gian. Thu Phong cũng đã cho người của bố già mình, tức các nhà khoa học nghiên cứu về dị năng của riêng gia tộc nhà họ Nguyễn ấy. Thu Phong cho họ chế ra một thứ gì đó chỉ cần ăn một miếng là đủ chất dinh dưỡng cho cái thằng giặc này, tuy ăn nhiều Thu Phong không phiền nhưng quá mất thời gian.

.....

Ngày hôm sau tại tòa dinh thự lớn bậc nhất thành Châu Lang này diễn ra một bữa tiệc gia đình chào đón hai thành viên mới của gia tộc họ Nguyễn.

Nguyễn Cát Tường là đứa bé gái

Nguyễn Gia Khánh là đứa bé trai

Lúc này trong một phòng ăn rộng hàng trăm mét vuông với một cái bàn trải dài mấy chục mét. Nhưng chỉ có sáu người ngồi tại đó, à có thêm hai đứa bé vừa sinh nữa.

Nhất Phương chủ của cái nhà này, ông ấy ngồi ở một trong hai ghế chủ vị đầu bàn, bên cạnh ông không ai khác chính là vợ của ông ấy. Sau đó lần lượt bên cánh phải là Thu Phong rồi đến Thiên Long. Cánh trái là hai vợ chồng Quốc Thiên cùng hai đứa bé mới sinh nằm ở cái nôi bên cạnh cái Thảo.

Là đích tôn, cũng là con cả trong nhà. Ngày hôm nay là sự kiện trọng đại chào mừng hai đứa cháu yêu quý của hắn ra đời. Thu Phong đứng dậy cầm một ly rượu vang màu vang đưa lên trước mặt mọi người:

“Hôm nay ... chào mừng gia đình chúng ta đón lấy hai thiên thần bé bỏng Cát Tường ... Gia Khánh ... bác chúc hai cháu xinh đẹp, mạnh khỏe, đem lại niềm tự hào cho bố mẹ, cho gia tộc nhà họ Nguyễn chúng ta. Chúc mừng!”

Lúc Thu Phong đang nói, cũng là lúc cả gia đình đứng lên hào hứng cùng ly. Chỉ duy nhất vợ Quốc Thiên là không uống rượu được do mới sinh, thay vào đó cô uống một ly nước lọc cùng ly cùng gia đình mình.

Vốn Thảo nghĩ cuộc sống sau khi sinh sẽ rất khó khăn. Nhưng không, dù cô cực khổ sinh con nhưng con cái của cô đã có kẻ hầu người hạ lo. Dầu vậy Thảo vẫn muốn tự tay chăm sóc hai đứa con mình là chính, cô không muốn những đứa con của mình lớn lên trong vòng tay người khác. Thân với bà vú còn hơn cả mình là không được.

Gần hai tháng ở đây, Thảo dần có sống trong nhung lụa nhưng tính cách vẫn không kiêu ngạo, hống hách. Tỷ như hầu gái làm gì không vừa ý cô, cô cũng im lặng không nói gì, bởi cô hiểu được nỗi khổ của họ. Thay vào đó cô cũng giúp đỡ họ rất nhiều. Bởi thế trong cái nhà này người chào đón vợ Quốc Thiên nhất không phải là gia đình cô mà chính là các cô hầu gái, bà vú ở đây.

Hai đứa trẻ chào đời trong sự may mắn không tưởng. Vốn sẽ định cuộc sống nghèo khổ, nhưng giờ lại giàu có. Dù vậy may mắn có nhiều nghĩa khác nhau, nếu như gia đình Thu Phong không giáo dục con cháu đúng cách, sau này bất trị thì thà cho nó nghèo khổ còn hơn.

Nhưng Thu Phong tin ông già mình, tin mẹ mình, điển hình cứ nhìn Thiên Long là biết. Dù mẹ chiều, nhưng bố không chiều, thằng ai ruột nó không chiều thì nó sẽ khác. Không cần phải đánh đập, dạy con phải dạy bằng lời nói, nhẹ có, nặng có, nhưng tuyệt nhiên không đánh, chỉ đe mà thôi.

Bỏ qua chuyện đó đi. Giờ quay về vấn đề của Lý Đại.

Vốn Lý Đại chỉ cần băn khoăn về sức ăn của mình, giờ hắn đang ở trong phòng thí nghiệm ở dưới lòng đất của nhà Thu Phong. Các ông tiến sĩ gì đó đó đang cho hắn uống hết từ cái chất lỏng này đến chất lỏng khác từ trong ống nghiệm.

Cuối cùng vài tiếng sau, cũng là lúc Thu Phong ăn tiệc chào mừng thành viên mới với cả nhà xong thì hắn xuống đây một mình.

“Tiến độ thế nào rồi các vị?”

Lúc này Lý Đại đang ngồi nhăn mặt uống một lọ thực phẩm gì đó cực kì khó nuốt, hắn như thể muốn trào họng mà ói ra nhưng không dám. Cơ thể hắn được gắn không biết bao nhiêu thứ dây để đo lường từ huyết áp, nhịp tim cho đến hơi thở, ... bla bla ....

Thấy đại thiếu gia ghé thăm, các vị giáo sư tiến sĩ vội vàng quay sang chào hắn một tiếng rồi tiếp tục công việc của mình.

Duy nhất có vị tiến sĩ trẻ tuổi kia được Thu Phong giao nhiệm vụ cho thì hắn lại gần Thu Phong và nói:

“Thưa thiếu gia ... Cơ bản tôi đã làm xong rồi, nhưng còn mùi vị hơi khó nuốt một chút. Nên tôi đang tìm cách xóa bỏ hương vị và thêm một vài hương vị mới để sử dụng ...”

“Nhanh vậy sao? Cứ từ từ mà làm, nếu đã xong rồi tôi lôi thẳng này đi được chứ? Các người cứ thêm mùi vị đi, khi nào xong cho người báo tôi!”

Vốn Thu Phong là một người dễ tính, thực ra mà nói việc này khá dễ, nhưng mất tận hai ngày chỉ để chế được cái mùi vị của thứ này thì thật ngu xuẩn. Nhưng thay vì trách móc Thu Phong lại mỉm cười động viên họ.

Bây giờ hắn đang cần Lý Đại đi đến phòng tập cùng hắn. Hắn muốn test xem thực lực tối đa của Lý Đại mạnh đến mức nào.

Dù cho cả lần trước khi Lý Đại theo hắn về Nam thì cũng chỉ có mỗi Xuân Tiến và Quang Định là đánh nhau với nó. Còn hắn thì chưa, nhưng chuyện này Thu Phong cũng phải suy nghĩ một chút.

Ngày mai hắn còn một cuộc gặp với đám bạn cũ, nếu nữ đề thẳng ôn con này đâm nâu con mắt thì sao. Bắc giác Thu Phong quay sang nhìn Lý Đại đang mặc lại đồ của hắn, trông cái bộ dạng ngu ngu kia khiến Thu Phong nghĩ lại. Nó đâm vào mặt mình được sao?

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Ban đầu Thu Phong tính kéo Lý Đại đến phòng tập của thằng cu Long mà đấu. Nhưng hần nghĩ lại, thằng Lý Đại kia là dị năng giả thiên về sức mình, còn mình cũng là thằng quái thai. Nếu mà đánh trong cái căn phòng tập tí tẹo dành cho người thường như thế thì sẽ phá tan nát cái phòng của thằng bé mất.

Là một thằng anh tốt Thu Phong dặn lòng không được làm thế. Cuối cùng hần sử dụng phòng tập thực tế ảo. Như đã nói ở trước, dù rằng là phòng thực tế ảo nhưng nó vẫn có những cục kim loại đan xen với nhau tạo thành một khối hình.

Cho nhân viên của phòng xử lý chọn lấy một địa hình thành phố bị bỏ hoang. Thu Phong lẫn Lý Đại bước vào trong đó. Hần nói:

“Giờ có đang đói không?”

“Không thừa thiếu gia ... em cảm thấy tràn đầy năng lượng!!” lúc này gương mặt của Lý Đại trở nên hào hứng hơn bao giờ hết.

Chỉ mới một tuần hần đi theo người đàn ông này mà cuộc sống của hần thay đổi hẳn, gia đình hần gặp khó khăn đều được một tay Thu Phong chu cấp cho một số tiền khổng lồ đủ để nuôi cả nhà hần trong mười năm tới. Ngoài ra vị thiếu gia này còn cho hần ăn sung mặc sướng, lần đầu tiên trong đời hần biết thế nào là ăn ngon, ăn no. Hần rất biết ơn vị thiếu gia lắm tài nhiều của này.

Hắn nhận tất cả những bổng lộc đó đồng nghĩa với việc hắn phải làm việc, hắn phải tạo ra giá trị tương đương với những gì mà hắn nhận được. Dù ngốc nhưng hắn biết điều đó, lần đầu tiên hắn được thể hiện sức mạnh của mình với tâm trạng không vướn bận như thế này. Người trước mắt hắn như đã cứu rỗi cả cuộc sống khốn đốn này của hắn.

“Tốt!”

Thu Phong thốt lên một câu uy nghiêm, sau đó căn phòng rộng mênh mông màu trắng này từ từ chuyển hình thành một thành phố có những toàn nhà lớn nhỏ bị đổ nát.

Lý Đại thấy hắn và vị thiếu gia kia đang đứng giữa một cái ngã tư đường rộng lớn, không có một chiếc xe nào qua lại, không có một bóng người nào hết.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng này Lý Đại ngạc nhiên tột độ, sau đó hắn thấy một cục đá vỡ trước mặt. Tò mò hắn nâng lên thử, cảm giác y như thật. Hắn lại ngơ ngác quay sang nhìn Thu Phong.

Hiểu được tâm trạng của mấy kẻ lần đầu tiên bước chân vào đây Thu Phong cười nói:

“Tất cả chỉ là ảo, khó đề mà giải thích, nhưng cục đá đó có thể chơi người khác được đấy!”

“Vù ~~~”

Thu Phong còn chưa dứt câu Lý Đại thấy một tảng đá tương tự như cục đá hắn cầm trên tay nhưng lại to bằng cả người hắn lao đến.

“Rầm!”

Không thể né tránh Lý Đại liền tung một đấm vào tảng đá ấy khiến cục đá nát vụn. Hắn cảm nhận được lực trên tay mình. Quá giống thật, thậm chí những hạt bụi bay phấp phới kia cũng được giả tưởng một cách chân thật nhất.

“Cảm giác như thật vậy!” Lý Đại như phát hiện ra thứ gì đó tuyệt vời, hắn không quan tâm đến việc Thu Phong tấn công bất ngờ, thay vào đó lại hớn hờ nói.

“Ừ! Tôi cho điều chỉnh mức độ tương thích với thế giới thật ở mức tối đa. Túc tất cả vật dụng trong đây đều có thể gây sát thương thật. Không chỉ là ảo thôi đâu, có thể bị thương đấy ... sao quyết định đánh không?”

Nhìn Lý Đại như vậy Thu Phong cũng cảm thấy buồn cười, nhưng bây giờ là lúc cần nghiêm túc. Hắn không muốn phí thời gian quá nhiều về cảm nhận của Lý Đại, nếu nó muốn nó có thể vào đây tập luyện bất cứ lúc nào. Khi ấy thích thì tìm hiểu ra sao cũng được, nhưng bây giờ phải chiến đấu để Thu Phong biết thực lực của nó tới đâu để còn mà huấn luyện.

Câu hỏi đặt ra là ... tại sao Thu Phong lại tự tin đến vậy trong khi hắn chỉ là người thường. Đơn giản rằng trong vòng hơn một tháng qua Thu Phong đã luyện tập thành công nội công, hắn đã có thể luân chuyển những dòng khí nóng ấy bao quanh cơ thể như một chế độ phòng thủ để công phá. Còn về khí công Thu Phong đang tìm hiểu cách để phối hợp nó lại sao cho hai thứ hài hòa với nhau.

Nếu nói nội công là những dòng chảy nóng hồi thì khí công là những dòng chảy mát lạnh. Nóng và lạnh không thể nào cùng tồn tại, giống như âm dương vậy. Nhưng trên đời này vẫn tồn tại vòng tròn âm dương, tức nội công và khí công vẫn có cách kết hợp lại với nhau.

Bây giờ Thu Phong chỉ có thể dùng một trong hai thứ khí công và nội công luân phiên nhau mà thôi. Hắn không thể nào phối hợp hai cái lại được. Tuy nhiên khí công và nội công lại có hai đặc điểm riêng biệt. Nội công mà Thu Phong luyện có thể khiến cơ thể hắn nhẹ hơn, hoạt động linh hoạt hơn nhờ các dòng chảy nóng, đồng thời nó cũng kích thích thần kinh để bộ não hoạt động nhanh hơn. Nhưng với riêng khí công của Thu Phong đã thành thục đến mức mạnh hơn cả nội công. Khí công giúp Thu Phong tăng sức phòng thủ, tăng sức tấn công, tăng độ bền từ cơ bắp lẫn hơi thở.

Do đó trước khi kết hợp nội công và khí công lại với nhau thì Thu Phong lại học được cách luân phiên sử dụng hai thứ này một cách hoàn hảo. Tức là khi hắn tiến công người khác sẽ dùng nội công để tăng tốc độ, khi gần chạm mục tiêu hắn lại dùng khí công để tăng sức công phá. Và khi bị tấn công hắn dùng nội công để tránh né, nếu không né được hắn dùng khí công bao bọc cơ thể để chặn đòn. Đơn giản chỉ bốn bước như vậy lập đi lập lại mà thôi.

Nói thì dễ, nhưng làm mới khó. Giống như việc hai tay một tay vẽ vòng tròn một tay vẽ hình vuông vậy. Cả một quá trình luyện tập mới có thể thành thục được nó.

“Sẵn sàng chưa?” – hai con mắt Thu Phong nghiêm nghị lại, mục tiêu của hắn là Lý Đại.

Bây giờ không còn là lúc giỡn chơi được nữa. Lý Đại thấy vậy ngấp tức im lặng mà gật đầu.

“Chuẩn bị!” Thu Phong cúi xuống nhặt một cục đá nhỏ trên mặt đất, sau đó hắn ném lên trời.

Cả hai người đồng thời nhìn theo cục đá bay lên ấy, hết đà nó rơi từ từ thẳng xuống mặt đất.

“Lạch cạch ...”

“Vù ~~~~~”

Khi cục đá vừa chạm đất cũng là lúc cả hai lao đến với nhau. Với khoảng cách là mười mét, cùng lúc cả hai đều lao đến với tốc độ cao. Vừa kịp một cái chớp mắt Quốc Thiên và Thiên Long đứng phía trên phòng điều khiển tự lúc nào thấy thân cả của cả hai như mờ đi.

“Bốp!”

Một âm thanh đau đớn vang lên. Kẻ thành công đầu tiên gây đòn không ai khác chính là Thu Phong, một cú đấm móc từ đà lao lên bằng tay phải trực diện thẳng vào mặt của Lý Đại.

Lực đạo mạnh đến mức khiến Lý Đại văng ra xa hơn năm mét, chưa kịp tiếp đất bất ngờ thân hình của Thu Phong lại xuất hiện bên cạnh bởi một cú sút vào giữa bụng.

“Bụp!”

Tiếng trầm đục vang lên, Lý Đại cứ theo đà đó bay cao bay xa đập thẳng lưng vào đồng hồ nát của một căn nhà hai tầng.

“Loảng xoảng ...” – Bay thẳng vào trong căn nhà ấy, thân hình Lý Đại va chạm theo một cách nào đó khiến những món đồ thủy tinh và bằng sứ bên trong vỡ trong ra.

Chỉ với hai đòn ai nhìn cũng biết kẻ đó là kẻ mạnh hơn.

Quốc Thiên lẫn Thiên Long ngơ ngác nhìn ông anh hai của bọn chúng mà không tin vào mắt mình.

Nên nhớ rằng Lý Đại là đệ năng giả bậc hiếm đó, ấy vậy từ khi bắt đầu cho đến khi mất tắm trong đồng đồ nát kia chưa được ba giây nữa. Cái quái gì đang diễn ra vậy, Thiên Long là đứa bất ngờ ngạc nhiên nhất.

Nhưng Quốc Thiên lại khác, hấn ngạc nhiên xong rồi nghĩ lại, bình thường thôi mà. Anh hai bây giờ đã luyện được nội công thì sức tấn công như thế này cũng phải. Mà Quốc Thiên vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, hấn cảm giác như anh trai hấn nhanh hơn lúc trước, cái lúc mà hấn thấy clip anh hai hấn luyện tập ấy, nhanh hơn khi đó một bậc.

“Anh trai ơi ... thời gian qua anh đã làm cái gì vậy?”

Quốc Thiên lẩm bẩm một mình. Trong thời gian này hấn luyện tập chăm chỉ hơn bất cứ ai trong chính căn phòng mà Thu Phong đang đứng ở dưới kia. Hấn tập sức bền, sức chịu đựng, cách vận nội công để giữ nó trong mình lâu hơn, đủ mọi loại luyện tập. Hấn đang phát triển rất nhanh, nhưng dường như vẫn thiếu một cái gì đó.

Quốc Thiên nghĩ đúng rồi đó, cái mà Thu Phong hơn Quốc Thiên ở đây chính là cách luyện tập và ăn uống khoa học. Là một chuyên gia trong võ thuật, Thu Phong rất biết cách tạo ra một thời khóa biểu luyện tập cho mình để sao cho thuận tiện nhất và nhanh nhất mà lại không gây hại.

Đúng là Quốc Thiên là thiên tài học rất nhanh, nhưng chưa đủ. Không thể nào với một vài tháng của Quốc Thiên mà so với vài năm của Thu Phong được. Dù gì bây giờ Quốc Thiên cũng đang trong trạng thái bão hòa của sức mạnh riêng mình. Hấn phải đổi cách luyện tập khác mới có thể khiến bản thân phát triển xa hơn được. Người giúp hấn được bây giờ chỉ có Thu Phong mà thôi.

“Rầm!”

Lúc này trong cái căn nhà đồ nát ấy bỗng nhiên vang lên một tiếng động lớn. Cả một bức tường trụ nhà bị Lý Đại đập văng ra bay thẳng về phía Thu Phong.

Là một chuyên gia trong việc giữ gìn thể lực, Thu Phong không có ngu mà đi đâm bức tường này mặc dù hẳn thừa sức làm việc đó. Hắn không muốn thể hiện bản lĩnh ở đây.

Nhẹ nhàng Thu Phong bật người lên đập lên trên bức tường ấy một phát, coi như tiếp thêm đà cho nó bay ra sau lưng hắn. Rồi Thu Phong đáp xuống như chưa có chuyện gì xảy ra, một hành động rất nhẹ nhàng, không cần phải lấy cương khắc cương làm cái quái gì cho mệt cả.

Và có một thằng khá là ngu dính trò đó, thay vì bỏ dẫy đi ra ngoài thì lại đá bay bức tường để thể hiện sức mạnh của bản thân. Chi vậy? Làm màu cho ai coi? À thôi ta tiếp tục câu chuyện chính nhé.

Lờ mờ Thu Phong thấy một thân cảnh cao lớn xấp xỉ hắn bước ra từ bên trong. Tất nhiên đó là Lý Đại.

Gương mặt Lý Đại hoàn hảo chỉ bị dập nhẹ ở phần môi khiến máu rỉ ra chút ít cỡ như muỗi đốt, nếu nhìn kỹ mới thấy được. Thu Phong thấy nhưng Quốc Thiên và Thiên Long ở trên không thấy. Ngoài việc quần áo bị rách vài chỗ ra Lý Đại hoàn hảo không vấn đề gì.

Nhưng hắn bị choáng. Hai đòn tấn công dồn dập kia của Thu Phong khiến hắn sây sảm mặt mày đôi chút. Hắn điên lên, đầu bắt đầu mọc lên mấy cọng gân. Bất chấp Lý Đại lao vào tấn công Thu Phong. Cảm nhận được tốc độ của Lý Đại có tăng lên, Thu Phong ngay tức thì bật người lùi lại, nhưng không kịp.

Giờ khắc này Lý Đại đã tiếp cận vung ra một đấm vào người Thu Phong. Bỗng nhiên hắn thấy Thu Phong cười khẩy một cái.

Một cái bàn chân mang giày in thẳng vào mặt Lý Đại.

“Bốp!”

Như một cái chong chóng tre, cả người Lý Đại ăn một đập của Thu Phong vào giữa mặt khiến cả người hắn lộn vòng trên không trung tám bốn năm cái. Hết đà Lý Đại rớt xuống đất.

Bỗng hai con mắt của Lý Đại hoa lên vì chóng mặt, nhưng chỉ một vài giây hắn lại bật người dậy lao đến Thu Phong.

Có vẻ như đã bị Thu Phong bắt bài ngay từ lượt đầu đầu tiên, hết lần này đến lần khác Lý Đại không chạm vào nổi vạt áo của Thu Phong. Cứ mỗi lần gần chạm trúng thì lại bị né tránh, không né thì cũng ăn một đấm vào bất cứ chỗ nào trên cơ thể, không đấm thì đập. Thậm chí đến nắm đấm đấm ra cũng bị triệt lại bằng cách thốn một phát vào giữa bắp chuột khiến hắn đau không thể tả.

Chừng năm phút sau toàn thân Lý Đại đỏ ửng cả lên. Có vài chỗ thậm chí còn tím, như mặt hắn là bầm tím nhiều nhất. Còn Thu Phong hoàn hảo chẳng bị con khỉ gì.

Nhìn cảnh tượng ấy Quốc Thiên phía trên nhớ đến cái ngày định mệnh mà đánh solo 1-1 với ông anh trời đánh thánh đấm này. Càng tiếp xúc Quốc Thiên càng không biết giới hạn của anh trai mình nằm ở đâu.

“Biết tại sao không?”

“Học học ... học học ...”

Thu Phong bỗng dừng tấn công, thay vào đó hắn đứng đó hỏi Lý Đại đang thở như một con trâu.

“Không phải cậu yếu! Mà là không có nghề. Cứ lao lên đánh một cách mù quáng như vậy, thì có mạnh cách mấy cũng không động được người ta. Thiếu quá nhiều thứ!”

Thu Phong liên tục mở miệng trách móc những cái sai của Lý Đại trong quá trình vừa rồi.

Lý Đại im lặng, hắn biết điểm yếu của hắn nằm ở đâu. Thật vậy, bé đến giờ hắn đã được ai huấn luyện đàng hoàng bao giờ đâu.

“Tới đây thôi, về phòng y tế tịnh dưỡng vết thương đi. Tuần sau về Bắc tôi huấn luyện lại cậu!”

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Thời Gian Biểu Của Quốc Thiên!

Châu Lang vốn là một thành phố trung tâm kinh tế lớn nhất cả nước. Nơi đây không có biển, cũng chẳng có núi, chẳng thể nào mà khiến ngành du lịch ở đây phát triển mạnh được. Ấy thế mà vẫn có khá nhiều người thích du lịch ở cái thành phố này đó chứ?

Thứ nhất là về nền công nghệ. Như đã nói Châu Lang cũng là một thành phố công nghệ xếp hạng cao trên toàn thế giới. Trùng trùng lớp lớp sự hiện đại được thể hiện ở đây, tuy nhiên giữa cái thành phố đầy rẫy công nghệ ấy vẫn tồn tại một nơi khá là hoang sơ. Đó là sông Cửu Châu. Sông Cửu Châu là một dòng sông trải dài khắp từ đầu đất nước Xích Quỷ cho đến phía cuối cùng của đất nước và kết thúc cuộc hành trình của mình tại biển cả mênh mông kia.

Nơi này là một trong số ít những nơi trên đất nước Xích Quỷ còn giữ lại vẻ hoang sơ của nó. Dẫu vậy chỉ có một phần nhỏ của dòng sông, một khu đất nhỏ vón vện chưa đến 1km vuông được giữ lại. Đa phần dòng sông Cửu Châu khi chảy qua Xích Quỷ đều chảy qua giữa lòng thành phố, bắt buộc người ta phải làm một cái cầu bắc ngang qua nó, nhưng các vùng lân cận sông chảy qua hầu hết đã được chiếm dụng làm đất đai để sở hữu. Duy nhất chỉ có một nơi như đã nói ban nãy là còn giữ lại nét hoang sơ của mình mà thôi. Nó giống như một cái công viên công cộng có dòng sông thì đúng hơn.

Và nơi này cũng chính là nơi Quốc Thiên thích thú chạy bộ ngang qua mỗi buổi sáng nhất.

Trời lúc này cũng chỉ vừa mới 5h37p sáng. Ở cái công viên ấy có hai bóng hình đang chạy bộ tập thể dục đồng đều với nhau. Một gã mang thân hình to cao cục mịch. Còn một gã thì thân hình cân đối vừa vặn với dáng vóc.

“Anh hai ... phì phì ... làm sao anh có thể tập luyện một cách hiệu quả được như vậy? ... phì phì ...”

Hai bóng hình ấy không ai khác chính là Quốc Thiên và Thu Phong.

Vừa chạy bộ vừa thở như trâu, Quốc Thiên bỗng quay sang hỏi người anh của mình. Vốn suốt quãng đường chạy đến đây chẳng ai nói với nhau câu nào.

“Chạy cho xong đi rồi nói!”

Việc nào ra việc đó, hần biết em trai mình muốn hỏi điều gì. Hôm nay mục đích Thu Phong chạy bộ với em trai của mình cũng vì việc đó.

Từ một đứa khá là cứng đầu, nhưng sau khi vào cái gia đình này rồi. Bằng một cách nào đó Quốc Thiên chứng chắc hơn vài tháng trước, hần hiểu anh hai mình biết mình đang nói về chuyện gì. Hần im lặng chạy tiếp, dù sao cũng phải hoàn thành cho xong bài tập buổi sáng rồi nói chuyện sau.

Một tiếng sau, hai anh em sức trâu hơn thú chạy một mạch từ công viên về đến dinh thự. Sáng này cũng như sáng nào, vốn các bảo an của dinh thự đã quen với việc Quốc Thiên hôm nào cũng chạy bộ rồi. Giờ đại thiếu gia về lại có thêm đại thiếu gia tham gia. Chúng nghĩ họ rảnh quá không có chuyện gì làm, sáng sớm không ngủ cho sảng đi rồi chiều tập cũng được. Mà tập làm chi, làm cái gì, nhà giàu nứt vách đổ tường như thế còn không mau mau tận hưởng.

Cốt đó cũng là suy nghĩ của những kẻ chưa có tiền mà thôi, họ không bao giờ nói ra, chỉ suy nghĩ trong đầu thì cũng chẳng ai đi mà quan tâm cái thái độ của họ làm gì.

“Tắm rửa đi rồi chuẩn bị xuống dưới nhà ăn sáng!”

Thu Phong quẹo về khu nhà của mình vừa đi hấn vừa nói với Quốc Thiên.

Dù rất tò mò nhưng Quốc Thiên vẫn gật đầu, hấn không nôn nóng, hay đúng hơn là không dám nôn nóng. Một người khỏe mạnh như anh trai mình, đã mạnh đến mức như vậy mà ngày nào, lúc nào anh ấy cũng luyện tập. Dù đã về đây để thăm hai đứa cháu của mình nhưng vẫn không lơ là luyện tập.

Bỗng chốc Quốc Thiên biết lý do tại sao hấn thua kém người anh kia rồi. Hấn luôn lấy lý do, dù hấn rất giỏi, cũng rất chăm luyện tập. Nhưng hấn không biết cách sắp xếp thời gian sao cho hợp lý, cứ hôm nay bận việc này hấn lại để sang ngày mai tập bù lại. Rồi ngày mai cứ lỡ bận hấn cứ dời ra ngày mốt.

Hấn dần hiểu được vấn đề rồi. Dù là thiên tài nhưng lười nhác cũng sẽ không bao giờ thành công bằng kẻ biết cố gắng.

“Thiếu gia!”

Lúc này Quốc Thiên đang đứng trước cửa phòng của hấn và vợ hấn. Một người hầu gái đứng ở đó trực đêm thấy hấn trở về liền cúi đầu nói nhỏ.

“Vợ tôi dậy chưa?”

“Dạ chưa thưa nhị thiếu gia ... Tiểu thư vẫn còn đang ngủ cùng hai tiểu bảo bối ạ!”

“Ừ vậy thôi để tôi sang phòng khác tắm!”

Quốc Thiên sợ vào phòng bây giờ sẽ làm phiền đến con mình. Lúc trước khi sinh thì vợ hắn quen với việc này rồi, hắn về gây tiếng động cũng không lớn nên không đánh thức vợ mình được. Duy nhất hai đứa con hắn thì không. Sáng nay hắn vừa tò te đi thay đồ để tập thể dục thôi, vô tình đánh rơi cái dao cạo râu mà cũng khiến một trong hai đứa dậy, đứa này dậy khóc, đứa kia khóc theo. Hai đứa con khóc thì vợ hắn thức, cuối cùng lại bị đuổi ra ngoài. Thành thử ra bây giờ hắn lại không dám vào phòng sợ động giấc của con.

Ai nói có con là sướng, sướng thật, nhưng cũng khổ thật. Cũng may ở nhà này có nhiều hầu gái kinh nghiệm trông con đầy mình nên hắn và vợ hắn đỡ phải cực. Còn có mẹ kế lo toan hết việc nữa. mấy hôm nay bà cũng đang măm me đuổi hắn sang phòng khác mà ngủ, tránh cựa mình làm phiền đến cháu của bà.

“Ôi không biết mình là chồng Thảo hay má mình là chồng của Thảo nữa ... Thật bất công!”

Quốc Thiên vừa tắm vừa than vãn trong đó.

Nhưng hắn than với niềm hạnh phúc, với một tâm trạng vui vẻ hân hoan. Đây là gia đình của hắn, càng nghĩ đến gia đình này hắn càng muốn bảo vệ vợ con, bố mẹ và em trai hắn ... cả ông anh quái vật kia nữa. Ai biết khi nào ông ngã xuống cơ chứ.

Trái với Thu Phong, Quốc Thiên tắm cực kì lâu. Lúc này Thu Phong đã ngồi dưới phòng ăn đợi nó cũng gần nửa tiếng đồng hồ rồi chưa thấy nó xuống. Hắn định kêu người hầu mang com lên trước thì Quốc Thiên mới từ từ lộ cái mặt xuống.

“Em đàn bà hay sao tắm lâu vậy Thiên!”

Thấy bộ tóc lau còn chưa khô của thằng em mình làm Thu Phong nhớ đến thằng cu Long giờ này đang còn ngáy khò khò trên giường. Thực ra giờ này của Thu Phong là quá sớm, chỉ mới 6h rưỡi chứ bao nhiêu. Nhà này trừ kẻ hầu người hạ ra chỉ có hai anh em bọn họ là dậy sớm nhất. Với lại đang trong kì nghỉ hè Thiên Long mặc dù có học hè nhưng gia sư lại đến tận nhà, nó đỡ phải ra ngoài làm chi cho cực.

“Kì cho đẹp trai lai láng chứ anh hai “

Đạo này có thêm hai đứa con, Quốc Thiên như được sống thật với bản thân mình. Hắn không còn tất bật lo cơm bữa đói bữa no nữa, không cần phải lo ra ngoài đường đánh nhau về với một đồng vết thương khiến vợ hắn phải buồn rầu nữa. Giờ đây nó chỉ có ăn, chăm vợ, chăm con rồi rảnh thì đi luyện tập mà thôi, cuộc sống khá là nhàn hạ khiến tư tưởng của nó trở nên thoải mái hơn lúc trước rất nhiều.

Nghe vậy Thu Phong cũng lắc đầu cười trừ.

Thu Phong kêu người hầu bắt đầu chuẩn bị đồ ăn sau đó hắn và Quốc Thiên sang một bàn ăn nhỏ hơn trong cái phòng rộng lớn này để dễ nói chuyện.

“Sao? Ban nãy em muốn hỏi cái gì Thiên?”

Vừa uống một ngụm nước Thu Phong vừa nhìn vào gương mặt của thằng em mình nói.

“Em muốn anh hai chỉ cho em cách luyện tập sao cho hiệu quả ... em thấy bản thân không tiến bộ nhiều cho lắm!” Là anh em không phải người ngoài, nên Quốc Thiên trực tiếp nói ra vấn đề của mình cho ông anh hắn nghe.

“Một ngày của em em tập những cái gì kể ra cho anh nghe xem?”

“Sáng ngày nào em cũng chạy bộ ... rồi tối rảnh thì vào phòng tập tập trọng lực ... rồi.. khoan để em nhớ!! ...”

“Thôi bố, bố ghi ra điện thoại dùm con, ghi hẳn ra ngày nào tập cái gì như thế nào ra đó đi rồi đưa đây!”

Thấy Quốc Thiên cứ trầm ngâm không nhớ mỗi ngày mình tập những cái gì Thu Phong chỉ biết ôm mặt mà lắc đầu.

Nó làm như thế thì hỏng rồi, tập cái gì, làm cái gì cũng phải nhớ, thứ nhất là để kiên trì, thứ hai là mình biết hôm đó mình sẽ làm gì để chuẩn bị thể trạng ra sao nữa.

Thực ra không phải là Quốc Thiên không nhớ, hẳn là thiên tài trong việc ghi nhớ mà. Nhưng đúng ra mà nói nó không có một cái lịch cụ thể nào để tập, hứng thì tập cái này, không hứng thì tập cái kia. Nói chung tùy hứng, bởi đó khi nói với Thu Phong là hôm nay hẳn tập cái này liền bị khựng. Bởi nó đâu có tập, nên mới ậm ừ như thế.

“Đây anh!”

Chỉ 5p sau Quốc Thiên hoàn thành cái thời gian biểu luyện tập của mình. Dẫu hẳn có ghi qua loa đại khái thì cũng không khá hơn được, là một chuyên gia trong vấn đề này Thu Phong nhìn một cái là biết ngay.

Đúng lúc này thì thức ăn đang được bê lên, tuy nhiên hẳn vẫn cầm lấy điện thoại của Quốc Thiên mà đọc.

“Em cứ ăn trước đi!”

Thức ăn đã sắp đầy trên bàn từ lúc nào. Nhưng Quốc Thiên lại không dám ăn trước, vốn trước khi bước vào nhà này hắn đã được dặn đừng bao giờ ăn trước người bề trên của mình, Thu Phong vốn là anh hắn trên hắn một bậc. Thu Phong không ăn, hắn cũng không dám ăn.

Biết rõ là thế nên Thu Phong mới kêu Quốc Thiên ăn trước, sau đó hắn cầm mặt vào điện thoại ấn ấn cái gì đó chắc là sửa thời khóa biểu cho Quốc Thiên. Chừng nửa phút sau Thu Phong lại đặt điện thoại xuống bàn nói:

“Quên mất, anh chưa có số liệu sức khỏe của em, không xếp thời gian biểu được. Để lát tiêu cơm đi rồi theo anh tới phòng đánh giá!”

Mãi mê xếp lại lịch luyện tập cho em trai mình mà Thu Phong lại quen bén đi mất việc quan trọng. Thế là hắn bỏ hết xuống vừa ăn vừa nói:

“Cái thời gian biểu của em ấy, nó quá lộn xộn, không hợp lý một chút nào. Lúc thì em tập quá nhiều, lúc thì em nghỉ ngơi quá nhiều. Cái cần tập không tập, cái không cần tập lại đi tập. Thôi ăn xong đi nghỉ ngơi chơi với vợ con rồi lên phòng gọi anh sau!”

Bị ông anh nói một lèo đến nỗi đầu óc mụ mị Quốc Thiên cầm cái thời khóa biểu mình ghi ra đọc lại mới thấy quả đúng mình ngu thật.

Sau cùng khi ăn xong hắn đi lên phòng của mình thì thấy vợ đang cùng hai nàng hầu bồng con xuống phòng ăn, vợ hắn còn đi cùng với mẹ nữa.

Ở cái nhà này Nhất Phương thường hay ăn sáng một mình tại phòng, sáng sớm bình thường chỉ có ba người là Thiên Long, mẹ của họ và vợ của Quốc Thiên là ăn sáng cùng nhau. Do sáng sớm Quốc Thiên hay tập thể dục nên cũng không ăn sáng cùng gia đình cho mấy.

Thấy vợ con và mẹ đi xuống, Quốc Thiên lại vòng trở lại phòng ăn cùng họ để chơi với con mình.

Chừng một tiếng sau Quốc Thiên cảm thấy bữa ăn sáng đã xuôi xuôi đôi chút hẳn sang khu nhà dành riêng cho anh trai mình tìm ông.

“Chào nhị thiếu gia, ngài tìm đại thiếu gia ạ?”

Vừa bước đến khu vực phòng của anh trai mình, Quốc Thiên đã bắt gặp người hầu của Thu Phong. Được hỏi như thế Quốc Thiên liền gật đầu, thì lúc này có người gõ cửa dùm hẳn và thông báo rằng hẳn đến thăm.

“Xuống khu thí nghiệm đi!”

Thu Phong mở cửa ra vỗ vai Quốc Thiên nói.

Lát sau hai anh em cùng có mặt ở phòng thí nghiệm thể chất. Vốn phòng này thường dùng cho người dị năng để đo lường sức mạnh và sự ổn định của bọn họ cũng bị Thu Phong chiếm dụng cho mục đích cá nhân.

Hẳn lôi đầu thẳng em mình gắn một vài miếng dán nào đó kết nối không dây với cái điện tâm đồ siêu mỏng bên cạnh. Sau đó Quốc Thiên bước lên một máy chạy bộ, Thu Phong bắt nó chạy hết sức, chạy nhanh nhất có thể trong vòng 20 giây.

Xong lượt thứ nhất, Thu Phong nhìn vào biểu đồ được in bằng giấy ra, hẳn lại bắt em trai mình chạy bền bằng tốc độ nhanh nhất đủ để giữ trong vòng 10 phút. Sau khi Quốc Thiên chạy xong, hẳn lại lôi thẳng em mình lên một cái máy gì đó trong như một cái hòm dành cho người chết vậy.

Nằm trong cái máy đó, Quốc Thiên nhắm mắt lại thì lúc này hơn chục tia laser quét quanh người hẳn. Xong cái máy quét đó vẫn chưa hết, Thu Phong lại lôi Quốc Thiên đến một cái máy khác. Máy này gọi là máy ép thử sức chịu đựng của cơ thể.

Cứ thể Quốc Thiên như một con chuột bạch từ máy này nhảy sang máy kia. Mất gần cả một buổi sáng Thu Phong cầm một xấp giấy trong tay nghiên cứu.

“Xong chưa anh Phong ...”

Quốc Thiên mệt lả người, hắt chỉ vừa mới ăn sáng xong. Quay qua quay lại hắt lại cảm thấy đói.

“Rồi! Đi về phòng đi, tới giờ ăn trưa anh đưa cái thời gian biểu cho!”

Thu Phong chăm chú nhìn cái xấp giấy bỏ mặt Quốc Thiên đầu tóc rối bời như thằng khùng ở đó mà trở về phòng.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Tuần sau.

Trải qua một tuần yên bình ở nhà cuối cùng Thu Phong cũng lột cái thân xác của mình bay lại về Bắc để giải quyết công việc còn giang dở.

Gần nửa tháng trời hẩn ở trong Nam cũng không phải dùng để ăn chơi. Thứ nhất Thu Phong vẫn luyện tập hàng ngày với vô số thiết bị tốt tân tại nhà. Cộng với việc hẩn đã ra một cái niên biểu chết người giao cho Quốc Thiên luyện tập. Cái thời gian biểu mà Thu Phong đưa cho nó chiếm gần hết thời gian nghỉ ngơi của thằng em mình.

Dễ thở hơn Thu Phong một chút. Một ngày Quốc Thiên chỉ phải luyện tập 10 tiếng, tính từ sáng đến tối. Bởi thứ nhất là Quốc Thiên còn vợ con, vợ con hẩn mới sinh hẩn không hề dành quá nhiều thời gian để luyện tập mà Thu Phong đề ra được. Do đó Thu Phong hạ xuống mức còn 10 tiếng, ngoài thời gian đó Quốc Thiên có thể nghỉ ngơi ăn uống và chơi với con cái.

Ban đầu Quốc Thiên nhìn cái lịch tập mà ngoác hết cả mồm. Nhưng nghĩ lại thời gian rảnh hẩn cũng chẳng dùng để làm gì, thay vì vậy luyện tập sẽ có lý hơn là nằm trườn ra đó chơi với con. Hẩn là đàn ông con trai không cần phải có quá nhiều thời gian cho con mình, chỉ cần mỗi ngày hẩn chơi với con một chút là đủ.

Tính ra đàn ông cũng vừa sướng cũng vừa khổ. Phụ nữ lo toan gia đình, đàn ông thì lo toan sự nghiệp. Quốc Thiên cũng ngó ý với anh trai mình,

sau khi đầy tháng con hấn sẽ ra Bắc phụ anh hấn các việc trong bang hội.

Dù có Thành Chân hay Lục Nương bên cạnh đi nữa Thu Phong vẫn có rất nhiều việc phải đứng ra giải quyết. Tuy hấn nhàn rồi thì nhàn rồi thật, như đã nói, có một số việc nhất định phải có Thu Phong ra mặt. Chẳng hạn như các giấy tờ ký kết của công ty bất động sản. Thu Phong là một đứa cục súc hấn không thể nào hiểu hết được cái mớ giấy tờ đó, hấn quyết định giao cho Lục Nương nhưng cô ta kiên quyết phải có chữ ký của hấn mới chịu làm. Chắc cú thế là cùng.

Nên bây giờ nếu có Quốc Thiên bên cạnh, Quốc Thiên sẽ thay Thu Phong làm những việc như vậy. Dù gì cũng là anh em trong nhà Lục Nương có thể hỏi ý kiến của Quốc Thiên thay mặt cho Thu Phong được.

Thêm phần nữa khiến Quốc Thiên chấp nhận cái mức độ luyện tập như vậy là vì muốn vượt qua ông anh quái vật của mình. Đồng thời hấn càng ngày càng hiểu thêm về thế giới này, anh trai hấn từng bị một sát thủ hàng đầu thế giới bắt cóc. Anh trai hấn là ai mà có thể người ta bắt cóc và đe dọa tính mạng đến như vậy, do đó dù có mạnh như anh trai hấn gia đình hấn vẫn có thể gặp nguy hiểm.

Hấn không còn như lúc trước nữa, nước tới chân mới nhảy, như vậy quá muộn. Giống với việc lúc hấn đụng độ anh trai mình lần đầu tiên thấy một con người mạnh còn hơn hàng trăm người bình thường khác hợp sức lại. Lúc đó hấn bắt đầu tập nội công cũng đã quá muộn rồi.

Rút kinh nghiệm từ lần đó, dù cái thời gian biểu này có gắt gao hơn hấn vẫn phải tập. Với những thiết bị tại đây hấn có thể dùng bất cứ lúc nào lợi hơn cả anh trai hấn bây giờ phải về lại Bắc thiếu thôn thiết bị.

Tháng sau nếu hấn ra Bắc thì chắc cái công trình phòng thực tế ảo như ở nhà cũng đã hoàn thành xong, hấn cũng có thể tập ở đó. Đồng nghĩa với

việc hắn có hai tháng để vượt qua anh trai mình, một tháng vừa rồi hắn đã bỏ phí, còn một tháng còn lại hắn quyết tâm hơn bao giờ hết.

Với một ý chí kiên cường Quốc Thiên lao vào luyện tập với niềm hào hứng rằng sau khi hoàn thành 10 tiếng trong cái lịch hắn sẽ tập thêm hai tiếng nữa, chấp nhận hi sinh thời gian với con cái. Nhưng không, đời cóc như là mơ như hắn nghĩ. Thậm chí cái ngày tập đầu tiên hắn chỉ hoàn thành được 80% đã không còn tí sức lực nào. Nhân viên phòng tập thực tế ảo phải vác hắn về tận phòng giao hắn cho vợ hắn.

Qua một tuần đến cái ngày mà Thu Phong bước lên máy bay hắn thậm chí còn không có thời gian đi tiễn anh trai mình. Thay vào đó hắn mãi mê luyện tập, mong mỗi một ngày sẽ vượt qua anh trai mình.

“Thằng Thiên này ... tới ngày anh hai đi mà không ra tiễn!”

Lúc này Thu Phong đang bước lên cầu thang máy bay vẫy tay chào mọi người thì mẹ của hắn bực dọc mắng một câu.

“Để con về xử ổng sau. Nhưng cũng do anh hai ra một mớ bài luyện tập gì đó!”

Vợ Quốc Thiên lúc này cũng hậm hực không kém mẹ chồng mình là bao. Chồng cô tập chăm chỉ đến mức quên cả trời trăng mây gió, con cái không ngó ngàng tới. Hắn ra là sau mỗi buổi tập anh ta không còn sức để mà thơm con được một cái. Người thì hôi rình, Thảo phải nhờ người hầu tẩy rửa phần thân trên, thân dưới thì cô cũng phải rửa ráy dùm lão ta.

Thảo cũng hết nói nổi. Bình thường thì lười như hủi, bỗng ông anh hai về một cái siêng đột suất không biết là có chuyện gì.

“Thôi kệ nó đi con! Hai mẹ con mình về thôi ... còn hai đứa nhỏ ở nhà nữa.”

Nói thì nói vậy chứ mẹ Thu Phong cũng hiền, bà cũng là một người tài giỏi, bà hiểu thằng Thiên nó điên cuồng tập luyện như vậy là vì sao. Có thể bây giờ cái Thảo chưa hiểu, nhưng về sau nó sẽ hiểu, bà không muốn nó biết quá nhiều đâm ra lo lắng như lúc ở ngoài Bắc rồi tổn hại nhan sắc nữa. Con cái của cái nhà này trừ thằng Phong ra thì ai cũng phải đẹp.

Vừa bước lên máy bay bỗng Thu Phong thấy ngửa ngửa lỗ tai mà không hiểu vì sao. Nếu như hấn biết mẹ hấn có cái suy nghĩ như vậy hấn sẽ tổn thương đến nhường nào. Ít nhất con trai cưng của mẹ cũng bánh tẻn khi diện đồ lấm nhá.

.....

Hai tiếng sau Thu Phong có mặt tại sân bay thành phố Quảng Phúc cùng với Lý Đại.

“Chào ông chủ!!!!”

Vừa bước ra khỏi sân bay vào phòng chờ, Thu Phong thấy hàng chục gã mặc vest đen có một đặc điểm là trên cà vạt có hình rồng logo của Hắc Long Bang đứng chào hấn.

Sự hoành tráng ấy khiến cả sân bay nhìn Thu Phong như một con quái vật. Bỗng chốc con người ở đó tránh xa Thu Phong mười bước như một người đang mắc căn bệnh hiểm nghèo.

Không biết từ đâu chui ra một thành viên của Hắc Long Bang đứng bên cạnh Thu Phong tiến tới xin phép được xách hành lý của hấn và Lý Đại.

Lúc này trong đám người Thu Phong thấy một thân ảnh xinh đẹp và một thân ảnh cao gầy. Là Lục Nương và Thành Chân.

Nhìn cảnh tượng ấy Thu Phong vừa đi vừa lắc đầu. Hắn đâu cần phô trương thanh thế như thế này.

“Chào ông chủ!”

“Chào ông chủ ...”

Giọng nói nghiêm nghị của Thành Chân, và ngữ điệu nhẹ nhàng của Lục Nương vang lên cùng lúc.

Thấy thế Thu Phong gật gằng giọng nói nhỏ với Thành Chân:

“Lần sau ... làm ơn ... đưa một tài xế đến đón thôi!”

Thái độ ấy của Thu Phong làm Thành Chân cảm thấy mắc cười. Trên đời này chắc chỉ có mình ông chủ hắc đạo như Thu Phong. Không muốn phô trương thanh thế, không muốn nhiều người biết đến mình, như thể sợ người ta nghĩ xấu mình không bằng.

“Đây là chủ ý của Lục Nương thưa ông chủ!”

Tuy nhiên Thành Chân lại đẩy hết trách nhiệm sang cho Lục Nương. Sau câu nói hiển nhiên Thu Phong nhìn Lục Nương bằng ánh mắt căm phẫn rồi, nhưng hắn lại không dám làm gì.

Bởi dạo gần đây hắn trốn việc quá nhiều, chỉ tập trung cho luyện tập. Công chuyện trên dưới của Hắc Long Bang hắn đều giao cho Lục Nương và Thành Chân làm. Cái nào liên quan đến đánh nhau các kiểu hắn lại giao cho Abid điều người, không thì chính thân Abid và Bạch Vân thân chinh. Thành thử ra hắn dùng mọi thời gian nhàn rỗi của mình lao vào luyện tập.

Có cái lợi và cũng có cái hại trong đó. Cái lợi thì chỉ có mình hắn hưởng mà thôi, bởi nên bây giờ hắn chỉ dám lờm Lục Nương chứ chẳng dám thái

độ gì lỗi lồm với cô ta. Cuộc sống này quá khó khăn, chắc chắn chỉ có mình hắn là ông chủ mà đi sợ nhân viên như thế này.

Cái hại thì nhiều lắm, kể điển hình ra là cái thành phố này Hắc Long Bang tuy là mạnh nhất nhưng chưa là bá chủ. Chẳng có một rừng nào có hai hổ cả. Vậy mà giờ tính sơ ra hắc đạo của thành phố này còn rất nhiều, con mọt to nhất đó chính là Huệ Nhan. Cần phải giải quyết Huệ Nhan càng sớm càng tốt.

Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất, bởi Huệ Nhan sắp chịu hết nổi cái tình cảnh này rồi. Không sớm thì muộn hắn mà báo về cho Duy Bạch Hồ là hỏng. Nhưng cái gì dám chắc rằng Huệ Nhan chưa báo về cho Duy Bạch Hồ. Đơn giản mà, trước đó Thu Phong đã cài mấy con chip theo dõi vào trong nhà của Huệ Nhan, thậm chí cả xe cá nhân, xe chuyên chở, quần áo và giày dép của hắn đều được gắn chip. Hắc Long Bang còn có cả một đội chuyên ngồi một chỗ nghe Huệ Nhan tán phét, chơi gái, chửi rửa, đánh đập đàn em.

Nói hắn ra bây giờ người hiểu Huệ Nhan nhất không phải chính bản Huệ Nhan mà chính là cái đội ngồi nghe lén kia. Hắn có thói quen gì, ăn giờ nào, ngủ giờ nào, tính khí thất thường ra sao đều được họ nắm rõ.

Và dạo gần đây số lần Huệ Nhan cáu gắt trở nên càng lúc càng nhiều. Hắn ta cũng tìm hiểu về Hắc Long Bang nhiều hơn trước, thậm chí có những lần hắn ngủ mơ đòi đem Lục Nương xuống giường. Nghe được điều đấy Lục Nương rất là sôi máu nhưng cô vẫn phải nhịn để đợi lệnh của Thu Phong.

Bất gặp ánh mắt của Thu Phong lờm mình, Lục Nương liền lờm lại như thể muốn nói mau mau mà làm việc đi tên chủ khốn khiếp.

“Về thôi ... tới lúc đổ máu rồi!”

Thu Phong dẫn đầu đoàn người xã hội đen rời khỏi sảnh sân bay dưới sự xa lánh của người dân lương thiện.

Lần này về đây hắn cốt cũng muốn giải quyết cho xong Huệ Nhan và đám giang hồ còn lại của thành phố này. Bởi theo nguồn tin hắn nhận được, Cổ Thành sắp có biến, có thể lan sang Quảng Phúc bất cứ lúc nào.

.....

Có một người sắp xong rồi mà hắn chẳng hề quan tâm đến điều đó. Hắn quá mệt rồi, hắn chán cái cảnh phải chịu đựng như thế này rồi.

Kẻ đó không ai khác chính là Huệ Nhan. Hắn cảm thấy bản thân sắp nổ tung mỗi lần nghĩ đến cái đám giun đen kia (ý nói Hắc Long Bang là giun, giun đen:V) Bọn chúng lấy đâu ra tài lực mà so với hắn, dám ngang nhiên mở các cửa hàng cạnh tranh với mỗi làm ăn của hắn. Hắn chịu đựng không nổi rồi.

“Tao sẽ cho chúng mày biết thế nào gọi là chó cùng dứt giậu!”

“Rầm!”

Huệ Nhan nghiền răng nghiền lợi, hắn càng lúc càng trở nên điên cuồng. Đụng gì đập đó.

Cuối cùng Huệ Nhan quyết định, hắn không gọi cho Duy Bạch Hồ nữa. Bởi gọi cho Duy Bạch Hồ đồng nghĩa với việc ông ta sẽ hạ hắn xuống và diệt hắn. Ông ta sẽ đầu tư cho cái đám Hắc Long Bang kia.

Do đó không cần đến Hắc Long Bang phải ngăn chặn thông tin từ trong thành phố tuồn ra ngoài, thậm chí Huệ Nhan còn làm điều đó dùm Lục Nương cơ. Hắn ta vừa mới được Duy Bạch Hồ rót vốn, hắn sẽ dùng số tiền

này để chơi chết một sống một còn với Hắc Long Bang xem thằng nào nhiều tiền hơn.

Trong một thành phố hai con hổ đang tính kế nhau. Liệu mèo nào ăn mồi nào đây?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Cà Khịa

Phóng hạ đồ đao

Lập địa thành Phật.

Mấy ai trong giới giang hồ hiểu hết được ý nghĩa của hai câu trên?

Kết quả rằng chẳng một ai. Chẳng một ai mà có thể vừa giết người xong, họ lại hối tiếc về người mình vừa giết để mà theo phật được. Phải chăng với một con người bình thường như chúng ta nếu lỡ tay hoặc không may, không kìm chế được cảm xúc giết chết một ai đó.

Chắc chắc rằng họ sẽ có cảm giác tội lỗi sâu trong thâm tâm của mình, cướp đi mạng sống của người khác chưa bao giờ là chuyện dễ dàng. Không phải răn, con người là loại động vật máu nóng chứ không phải máu lạnh. Ai trong chúng ta ít nhiều cũng có sự yêu thương giữa giống loài với nhau. Chúng ta thường hay nói rằng những con cá mập ăn con của nó là độc ác, vậy chúng ta không nghĩ tại sao chúng ta giết nhau để tồn tại là điều ác luôn đi? Suy cho cùng con người là giống loài độc ác nhất trên thế giới.

Lập địa thành Phật với những kẻ từng phạm tội rất khó, chẳng ai có thể nhận ra tội lỗi của mình ngay lúc đó được. Cái ta cần là cả một quá trình mới có thể thành Phật.

Thu Phong đã từng giết rất rất nhiều người ở những chiến trường mà hắn tham gia tại Trung Đông ở vũ trụ 1. Lần đầu tiên giết người hắn cảm thấy mặc cảm, tội lỗi. Lần thứ hai giết người hắn thấy bản thân thật tệ hại, rồi lần

thứ ba hắn giết người, hắn không cảm thấy điều đó nữa. Bởi hắn biết đôi khi mình phải giết một vài người nào đó để một vài người được sống. Hắn không phải thánh nhân, không thể dùng đạo để độ người, đôi khi những gì hắn gây ra cho người khác là một bài học, nhưng cái bài học ấy lại quá đắt giá khiến người ta phải bỏ mạng.

Đã từng có một khoảng thời gian Thu Phong trở nên cuồng sát, hắn tuổi trẻ nông nổi, hiếu chiến, háo thắng đến mức gặp là giết. Đến đồng đội của hắn còn phải kinh sợ hắn. Rồi dần dần cái bản tính ấy nguội lạnh đi, hắn biết như thế là không tốt.

Nên giờ đây mới có một Thu Phong như thế này, trưởng thành hơn những gì chúng ta suy nghĩ. Hắn không muốn giết một người khi không cần thiết, có thể hắn để người ta sống người ta sẽ quay lại trả thù mình. Cứ việc, hắn đã hạ kẻ địch đó một lần hắn cũng có thể hạ lần hai. Nếu kẻ địch đó quay lại với một kẻ địch lớn hơn hắn cũng chẳng ngại. Bởi vì kẻ địch lớn hơn sẽ chẳng cần kẻ địch cũ để có thể đánh hạ hắn, phải chăng chỉ có thêm một con kiến đi cùng một con hồ mà thôi.

Và giờ là lúc Thu Phong diệt toàn bộ Huyết Huệ, không phải giết, cũng chẳng đánh đập. Hắn có một cách cực kì nhanh, lòi hết tội trạng của Huyết Huệ ra mà trình báo cho BDP.

Huệ Nhan vốn là một kẻ tham lam, hắn dùng tiền để hãm hiếp không biết là bao nhiêu con gái nhà lành. Hắn đã ép chết không biết bao nhiêu công dân lương thiện, cào cấu với cảnh sát địa phương. Buôn lậu, cờ bạc, giết người cái gì hắn cũng làm.

Hắn còn chiếm quyền sử dụng đất của một số hộ dân có nhà mặt tiền một cách trắng trợn để trục lợi cho chính cá nhân hắn. Hiển nhiên cảnh sát địa phương lại bao che chuyện đó. Dù quận của hắn là quận trung tâm thành phố phát triển vượt bậc, nhưng ăn hối lộ thì không kém.

Cầm đồng thông tin về Huệ Nhan trên tay Thu Phong bỗng tức điên lên. Cả đời này hắn ghét nhất những thằng cậy quyền cậy thế làm điều xằng bậy. Trong khoảng thời gian hắn ngó lơ Huệ Nhan cũng là lúc hắn ta lộng hành trên hết. Lão già ấy biết mình sắp không xong, tranh thủ vơ vét được lúc nào hay lúc đó. Dụ dỗ những công dân lương thiện vào sòng bạc của hắn, đánh bạc rồi mang nợ. Hắn lại ép người ta bán nhà.

Và giờ hắn lại dùng số tiền ấy lập vô số những cửa hàng chèn ép lại cửa hàng do chính Lục Nương mở ra để diệt hắn. Thay vì Lục Nương dùng chất lượng dịch vụ và vật phẩm, thì Huệ Nhan lại dùng những thứ mắc tiền và bung ra như cho không cho người ta đến quán mình nhiều hơn.

“Tính chơi tiền với tao à? Cứ để cho mày chơi đến khi cạn vốn, bỏ không chơi với mày!”

Căn bản ngày hôm nay Thu Phong tính chơi chết Huệ Nhan bằng cách công bố số giấy tờ đen này của hắn ra. Nhưng cuối cùng hắn lại làm cái trò ruồi bu này khiến Thu Phong cười khẩy.

“Lục Nương!”

Ngồi trên cái ghế sofa trong phòng làm việc của Lục Nương, Thu Phong gác chân lên đọc xong đồng giấy tờ liền quay sang kêu cô ta một tiếng:

“Ok tôi hiểu rồi ... giải quyết cho xong đi nhé!”

Lục Nương quay ghế qua nhìn Thu Phong, cô ta đang nghe điện thoại nên ra hiệu cho hắn đợi một chút.

“Có chuyện gì sao thưa ông chủ trẻ?”

Nghe điện thoại xong Lục Nương chống cằm lên bàn nhìn Thu Phong bằng ánh mắt cuot nhả.

Thằng cha này mấy tháng qua lười nhác chẳng làm việc gì, suốt ngày chỉ biết lao đầu tập luyện linh tinh gì đấy, rồi huấn luyện binh sĩ. Chẳng màng gì đến chính sự, cũng may có Thành Chân nếu không Lục Nương phát điên lên vì Thu Phong mất.

Càng ngày cô càng không nề mệt hấn, nhưng cô làm vậy cũng chỉ muốn hấn chú tâm đến cái bang này hơn là chú tâm vào việc đánh nhau mà thôi.

“Huệ Nhan đang mở mấy cái chuỗi cửa hàng cao cấp. Kinh doanh với cái giá rẻ như cho ... cô trích một số quỹ bang ra mua hết những cái gì có thể ăn được về đây làm một bữa tiệc cho anh em Hắc Long Bang vui chơi một bữa. Sau đó cho người tới phá nát cửa hàng chôm đồ về ... hmm còn gì nữa nhỉ!”

Thu Phong ngồi suy tư bày mưu tính kế Huệ Nhan khiến Lục Nương nghe được đầu cô ta nổi lên không biết bao nhiêu cộng gân xanh. Hết chịu đựng nổi Lục Nương đứng bậy dậy quát:

“Anh bị rảnh hả ông chủ? Anh nghĩ sao vậy? Năm được hết bằng chứng của thằng ngu đó cả rồi, giờ chỉ việc đưa cho BDP là xong, anh còn làm vậy để làm gì?”

Bị mắng trên đầu trên cổ Thu Phong bỗng bất ngờ. Hấn không tin được rằng đây là Lục Nương, dữ như vậy sao? Bình thường nhã nhặn lắm cơ mà?

Hết cách, hấn chỉ định đùa giỡn Lục Nương một tích cho đỡ căng thẳng. Hấn bèn sửa lại cái sai của mình:

“Thôi được rồi! Lỗi tôi ... tôi sai, xin lỗi cô. Nhưng cô nghĩ tổng vào BDP là xong à? Nếu để Duy Bạch Hồ biết được kiểu gì hấn cũng sẽ biết đến chúng ta sớm. Quan trọng tôi làm như vậy để khiến hấn bị điên, dạo gần đây tôi cũng cho hấn uống vài loại thuốc kích thích trung ương thần

kinh. Bây giờ mình phải từ từ làm hắn trở thành một thằng điên thật sự, lúc đó Duy Bạch Hồ cái gì cũng không biết, chỉ nghĩ rằng hắn bị điên thôi. Về sau biết đến Hắc Long Bang thì đã sao, chỉ cần không biết tôi đứng sau Hắc Long Bang là được.”

Đúng như Thu Phong nói, cái mấu chốt quan trọng vẫn là Huệ Nhan biết Thu Phong là kẻ đứng sau Hắc Long Bang. Nên hắn không thể nào để Huệ Nhan nói ra điều đó cho Duy Bạch Hồ nghe khi nằm trong nhà giam của BDP được. Hắn không giết Huệ Nhan nhưng phải làm cho hắn bị điên thì Duy Bạch Hồ sẽ chẳng moi được thông tin gì.

Tuy rằng cũng có vài băng đảng biết Thu Phong là thủ lĩnh, nhưng cái đầu tiên Thu Phong phải giải quyết bây giờ chỉ có Huệ Nhan, hắn có mối liên kết với Duy Bạch Hồ. Còn Cerberus và Liên Minh Osuma không liên quan gì đến Duy Bạch Hồ nên để từ từ giải quyết họ sau.

Giết Huệ Nhan cũng là một điều rất dễ, dễ giết cũng dễ bị Duy Bạch Hồ chú ý thôi. Trước khi Duy Bạch Hồ biết đến sự tồn tại của kẻ đứng sau Hắc Long Bang thì Thu Phong phải nắm được toàn bộ cái thành phố biển này đã.

“Anh nói vậy nghe còn được!”

Nghe Thu Phong nói xong Lục Nương có vẻ hòa nhã hơn đôi chút, nhưng vẫn còn cái gì đó bức bối trong lòng khiến cô ta cứ nhìn hắn mà hận học.

Thấy cảnh tượng ấy Thu Phong dặn lòng phải chăm chỉ hơn mới được. Cuối cùng hắn không nhờ đến Lục Nương nữa mà tự thân vận động gọi điện nhờ Abid gọi đàn em đến đó mua sạch đồ của mấy cửa hàng Huệ Nhan mới mở.

.....

Ngày đầu tiên Huệ Nhan mở một chuỗi cửa hàng ăn uống và thực phẩm. Bán với giá như cho, tất để đều hết sạch trong một buổi. Huệ Nhan chưa kịp mừng thầm thì hần lại thấy những cửa hàng mà Lục Nương mở vẫn đông đúc như thường.

Ngày thứ hai không ai dám đến cửa hàng của hần mua, hay sử dụng dịch vụ bởi vì ngày hôm qua có hàng chục kẻ côn đồ vừa mua hàng vừa đánh những thực khách bình thường.

Ngày thứ ba Hắc Long Bang đến gây sự trước cửa hàng của Huệ Nhan làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của hần. Hần cho người gây sự lại, kết quả người của hần không đông bằng người của Hắc Long Bang, dù hần có bỏ ra một số tiền lớn để thuê.

Ngày thứ năm ngay lúc này bỗng xuất hiện hai kẻ không nên xuất hiện ở đây. Hai gã bị thịt to lớn. Một tên da đen bóng cao hơn 1m9, một tên cũng đen, nhưng đen cho cháy nắng cao đến tậm 1m8.

Thu Phong và Abid lúc này đang ngồi trong chính căn phòng ngủ của Huệ Nhan. Hai người họ một người nằm dài trên ghế sofa, còn một người nằm dài trên giường của hần cùng với một con chó mập *** cũng đen thui.

“Abid Abid ... nhanh nhanh ra mid cứu anh ... thôi chết con bà nó rồi ...”

Lúc này Thu Phong vừa nằm trên giường vừa cầm ngang điện thoại ra có vẻ như là đang chơi game gì đó.

Còn tay Abid nằm dài trên ghế sofa kia cũng không khác gì, hần nằm trườn ra đó vừa chơi vừa uống ly nước ép cam không biết từ đâu ra.

“Mạng em bị lag, wifi kiểu gì mà ping tện một trăm mấy sao mà chơi ... nhà thì to wifi lại như hạch!”

Abid vừa than vãn vừa bực dọc dùng chân đạp phăng cái bàn đang chứa ly nước cam của hắn. Lực mạnh đến mức cái bàn bay thẳng về phía Huệ Nhan đang đứng chôn chân ở đó cùng với hai hộ vệ của mình.

Bằng một sự kì diệu nào đó, khi cái bàn gần đụng trúng người Huệ Nhan thì nó lại hết đà dừng ngay sát đầu gối của Huệ Nhan.

Đầu hắn ta nổi gân xanh chằng chịt trên đó. Tức giận hất siết tay lại quay sang hai gã hộ vệ mà chửi:

“Chúng mày bảo vệ nhà tao kiểu gì vậy hả? Còn không mau làm việc?”

Huệ Nhan hét lên, ý hắn muốn hộ vệ của mình đuổi hai gã ung dung tự đại kia ra khỏi đây.

“Còn đứng đó làm gì?”

Cảm thấy hai hộ vệ của mình chẳng thêm nhúc nhích Huệ Nhan cảm thấy khó hiểu quay sang nhìn chúng.

Kết quả là chúng lại chẳng thêm nhìn lấy Huệ Nhan bằng nửa con mắt.

“Điếc tai quá ~~~”

Nằm bên trong giường của Huệ Nhan, Thu Phong ngoáy cái lỗ tai đầy chất dơ của mình mà than vãn. Sau đó hắn lại chỉ chét lên hết lên trên giường của Huệ Nhan.

“Dậy dậy ...” “Lạch phạch – lạch phạch” “Dắt đi đâu cũng ngủ, cụ nhà mày”

Thu Phong vừa ngồi dậy vừa vỗ vào cái mông béo ú của con Mực đang nằm ngủ thản nhiên trên giường người khác.

Song đồng thời Thu Phong bước ra ngoài ghế sofa đẩy cái chân của Abid xuống, rồi ngهنh mặt nhìn Huệ Nhan nói:

“Hế lô!”

“Thằng chó đẻ ....”

Huệ Nhan tức giận mắg chửi Thu Phong.

Hắn không phải thằng ngu, hắn nhìn cũng đủ hiểu ở đây đang xảy ra chuyện gì. Hai thằng vệ sĩ theo hắn bao nhiêu năm đã bị người ta mua chuộc. Thậm chí tất cả vệ sĩ trong cái nhà này cũng vậy, nếu không hai thằng này không thể nào lên đây nằm chơi một cách thong dong như vậy. Đã thế còn có wifi để mà nằm chơi game.

“Ây ... sao lại chửi khách đến thăm nhà như thế? Ông anh thật thất lễ, phải chào đón chứ!” Thu Phong vừa nói chuyện vừa móc một điều thuốc ra đưa lên mồm, sẵn tay hắn đưa cho Huệ Nhan một điều.

Thấy Huệ Nhan không thèm nhận, Thu Phong bước đến đi trực tiếp đầu lọc điều thuốc vào mồm Huệ Nhan. Sau một hồi Thu Phong dồn ép, cuối cùng Huệ Nhan vẫn không chịu ngậm điều thuốc, hết cách hắn buông tay ra điều thuốc rơi chậm rãi thẳng xuống mặt đất.

Bỗng dưng Thu Phong lại lục lọi quanh người như kiểm cái gì đó, vài giây sau hắn ngẩng mặt lên nhìn tên vệ sĩ bên phải của Huệ Nhan ra dấu hiệu bật tay. Ý là hỏi có quẹt không?

Thấy thế tên vệ sĩ vội vàng lấy một cái quẹt điện tử từ trong túi áo ra vội bật lên đưa đến trước mặt Thu Phong.

Như một thằng nghiện thuốc chính hiệu, Thu Phong rít lấy một hơi xong thả người xuống ghế sofa của Huệ Nhan. Lúc này con Mực đi đến nằm trườn ra dưới chân Thu Phong, sẵn có cục mỡ dưới chân Thu Phong liền gác chân lên người nó mà chà đạp.

Ngoài câu chửi Thu Phong ra Huệ Nhan vẫn im lặng cho tới giờ. Hắn cực kì tức giận. Dần dần hắn đi lại về phía bàn làm việc của mình, ngồi vào đó nhìn chằm chằm vào Thu Phong. Xong lại nhìn qua hai tên hộ vệ phản bội mình vẫn đứng như trời trồng ở đó không nhúc nhích.

“Do mày đồn tao vào đường cùng! Chết đi!”

Bất ngờ từ trong hộc bàn Huệ Nhan lấy ra một khẩu súng lục chìa thẳng vào người Thu Phong mà bắn.

“Pằng pằng!”

Hai phát đạn được bắn ra, viên đầu tiên nhắm vào Thu Phong, viên thứ hai nhắm vào thằng da đen Abid. Tuy nhiên hắn vừa bóp cò cũng là lúc hắn chẳng thấy ai trong hai kẻ đó còn nằm trên ghế, thay vào đó là một con chó vẫn nằm yên bất động không quan tâm đến súng đạn.

“Mày ngu lắm!”

Bỗng dưng có tiếng người sau lưng mình, Huệ Nhan hoảng hồn quay đầu lại bắt gặp hai kẻ to cao trước mặt mình.

Dây thần kinh của Huệ Nhan căng cứng hết mức, như đứt ra bất cứ lúc nào.

“Cốp!”

Abid đứng bên cạnh chặt tay thẳng vào giữa đỉnh đầu Huệ Nhan.

Hai con người của Huệ Nhan như mất đi sức sống. Người hấn lả đi ngã quỵ xuống bàn.

Nếu có thể quan sát được bên trong bộ não của Huệ Nhan ta có thể thấy một vài hệ thống thần kinh của bộ não hấn đã sạm màu đi không còn sức sống. Tức từ giờ trở đi hấn sẽ trở thành một gã điên. Nhưng cũng không tránh được mọi tội lỗi mà hấn gây ra, hấn sẽ phải ra tòa và chịu tội trước pháp luật những gì mà hấn gây ra.

Từ giết người, hiếp dâm, cướp của, cờ bạc, cho đến tội nặng nhất của một quốc gia cầm sử dụng súng là sở hữu súng trái phép và bắn người. Bấy nhiêu tội đó cũng đủ để tử hình, nhưng Thu Phong không làm thế. Nếu sau hôm nay hấn bị điên thật Thu Phong sẽ để hấn sống và chịu mọi tội lỗi của mình, đồng thời cũng là để Duy Bạch Hồ cảm thấy khó chịu khi không mọi được thông tin gì từ Huệ Nhan.

Nếu như hấn không bị điên thì tử hình luôn cho gọn.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Ngã Rẽ ~

Cuộc đời con người ta vô thường lắm. Đôi khi điểm dừng ở trước mắt ta lại không biết dừng, cứ đi đi mãi rồi lao đầu xuống vực. Cố gắng cả đời chiến đấu cả đời để làm gì rồi bây giờ lại nằm xuống?

Đau đớn thay, thương tiếc thay. Nhưng rồi sẽ chẳng ai nhớ đến những người đã nằm xuống, phải chăng họ chỉ thương tiếc bây giờ rồi họ lại bước tiếp trên con đường của mình.

Huệ Nhan kẻ gây ra biết bao nhiêu tội lỗi trên cái địa bàn của hắn. Gã cảnh sát trưởng khu vực quận Thừa Thiên đã nhận không biết bao nhiêu hối lộ của người khác để rồi gián tiếp gây nên cái lỗi lầm kia.

Tuy kẻ tốt không phải lúc nào cũng chiến thắng nhưng kẻ xấu luôn luôn sẽ gặp quả báo dù tốt hay muộn. Nhưng tốt với xấu định nghĩa nó như thế nào? Tất cả đều do con người tự định nghĩa ra mà thôi. Tốt hay xấu cũng chỉ là việc bạn có gây nên tổn thương cho người khác hay không.

Tất nhiên Huệ Nhan là kẻ gây nên nhiều tổn thương cho người khác nhất trong cái cuộc đời của hắn. Nếu như hắn gây tổn thương cho người này mà mang lại hạnh phúc cho người kia như Thu Phong đã đành, hắn làm điều đó chỉ vì ích kỷ tham lợi lộc của bản thân mà thôi.

Với Huệ Nhan mà nói Thu Phong như hiện thân của ác quỷ khiến hắn phải chịu cái viễn cảnh như ngày hôm nay. Nhưng với vài người mà nói Thu Phong lại như là một người cứu tinh cứu lấy cái nỗi lòng đã chết của những con người chẳng thể nói lên nỗi lòng của họ.

Có thể sau này Thu Phong trở thành một kẻ nào đó vĩ đại, nhưng cũng có thể hắn chỉ là một thằng mang đến nỗi đau cho người khác không hơn không kém. Duy nhất sự khác biệt của hắn và Huệ Nhan nằm ở chỗ. Thu Phong gây tổn thương với đúng người, còn Huệ Nhan gây ra tổn thương với bất cứ ai làm chứng mắt hắn, thậm chí không làm chứng mắt hắn hắn cũng gây tổn thương cho người khác.

Không cần nói đến sau này Thu Phong phải chịu quả báo thế nào khi làm cho một người bị tâm thần, còn đau đớn hơn cả cái chết. Nhưng hắn chỉ biết bây giờ hắn là quả báo của Huệ Nhan, Huệ Nhan phải trả quả báo từ những lỗi lầm mà hắn gây ra. Nếu Thu Phong không làm việc này sẽ có người khác làm việc này thay hắn, chỉ là sớm hay muộn. Hiển nhiên trong chuyện này Thu Phong chẳng có một cảm giác tội lỗi gì với thứ con người như vậy cả.

Ngày hôm sau Huệ Nhan thức giấc, hắn không còn tỉnh táo như cái ngày hôm qua nữa. Nếu còn tỉnh táo thì ngày hôm nay ở trước phiên tòa hắn cũng sẽ phát điên mà thôi. Chẳng ai có thể ngày nào cũng uống những viên thuốc gây hại đến não bộ, rồi đứng trước tòa, chịu bản án với mọi lỗi lầm mình gây ra mà có thể bình tĩnh được. Bản cáo trạng của hắn được đọc trong hàng tiếng đồng hồ, phát trực tiếp trên kênh truyền hình của thành phố Quảng Phúc.

Thật ra hắn bị điên có lẽ là kết quả tốt nhất trong cuộc đời hắn bây giờ. Hắn sẽ chẳng thể nào hiểu được mình từng giàu có, quyền lực như thế nào, hắn cũng chẳng thể biết mình từng là một kẻ có địa vị lớn lao trong xã hội ngầm

Lục Nương từng một thời gian dài xem Huệ Nhan là đối thủ. Nặng nhọc vắt óc ra suy nghĩ cách để đối phó với ông ta, nhưng bây giờ nhìn hắn xem. Lục Nương thấy một Huệ Nhan điên điên khùng khùng bị còng tay đứng trước vành móng ngựa, đầu tóc rối bời, miệng lúc nào cũng chảy nước dãi.

‘Đây từng là Huệ Nhan hiển hách một thời hay sao’ Bắc giác một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Lục Nương. Cô đã từng rất ghét hẳn, nhưng bây giờ cái cảm giác ghét ấy không còn nữa, cô cũng chẳng hờ hê khi chứng kiến kẻ một thời đứng đầu cái quận giàu có bậc nhất thành phố này.

Lòng Lục Nương bỗng cảm thấy nặng trĩu, đồng thời cô như nhận ra một thứ gì đó. Phải chăng con người chúng ta quá tham lam? Có một rồi muốn hai, có hai thì muốn ba, có ba rồi lại muốn nhiều nhiều hơn nữa biết đến khi nào là điểm dừng? Cô cũng nhận ra rằng chính bản thân mình cũng vậy, quá tham lam như bao người khác. Cuối cùng con người vẫn chỉ là con người.

Một Lục Nương mạnh mẽ bỗng yếu đuối đến đáng sợ. Theo dõi phiên tòa của Huệ Nhan qua màn hình máy tính cùng Thu Phong và các thành viên chủ chốt của Hắc Long Bang. Cô khẽ thở dài một tiếng “Haizz”

Tiếng thở dài ấy nhỏ đến mức chẳng ai có thể nghe thấy ngoài Thu Phong đang ngồi bên cạnh cô. Bắc giác cô tựa đầu vào vai hẳn lúc nào không hay.

Bờ vai rộng lớn, rắn chắc nhưng cũng thập phần ấm áp khiến con tim Lục Nương như bớt sôi động đi phần nào. Lúc này Lục Nương đang đứng giữa cửa sự lựa chọn của mình, cánh cửa ấy ai cũng sẽ phải gặp. Khi con người trong số chúng ta đến một cái ngưỡng nhất định nào đó giữa bậc cảm xúc của mình họ sẽ gặp cánh cửa này, có người sớm, có người muộn. Có người chỉ hai mươi mấy tuổi đầu đã gặp cánh cửa này nhưng cũng có người nằm trên giường bệnh đếm từng ngày sống sót cuối cùng mới gặp cánh cửa này. Không thể nói ai gặp sớm hay gặp muộn.

Chỉ là cánh cửa ấy đến vào thời điểm nào, có thích hợp hay không. Ở cái tuổi cập kê 40 này Lục Nương, một người phụ nữ trưởng thành và thành đạt lại đang đứng giữa cái ngưỡng của sự lựa chọn. Tiếp tục hay buông bỏ. Ban

đầu khi theo chân Thu Phong cô quyết tâm theo đuổi cái sở thích của mình, muốn làm được những điều mình thích, muốn diệt những con người mình ghét.

Giờ thì sao, khi chứng kiến Huệ Nhan như vậy, cô cảm thấy con tim mình trống rỗng. Tuy không mang cảm giác tội lỗi, nhưng cô thấy bản thân mình dường như chẳng còn muốn gì nữa. Lục Nương cảm thấy bản thân bây giờ chỉ mong muốn lấy sự yên bình, sống một ngày mà chẳng phải đau đầu suy nghĩ về vấn đề gì, chẳng phải suy tính, chẳng phải muộn phiền.

Rồi bỗng dưng Lục Nương lại nhận ra cô sống như vậy với ai? Cả đời này cô chưa có lấy một người bạn trai để chia sẻ đắng, cay, ngọt, bùi. Lấy đâu ra yên bình cho cô khi cô lại cảm thấy cô đơn đến lạ.

“Haizzz” Một lần nữa Lục Nương lại thở dài khi đang tựa vào bờ vai rộng lớn của Thu Phong.

Thu Phong cảm nhận được tâm trạng của Lục Nương, hẳn hiểu cái cảm giác này của cô ta. Hẳn biết Lục Nương tuy là một đại tỷ lâu đời, nhưng theo đánh giá của Thu Phong cuộc đời mà Lục Nương nếm trải nó chỉ giống như những ngọn sóng nhấp nhô trên biển vào những ngày đẹp trời. Nó cứ bình bình như thế dù cô sống trong một môi trường đầy loạn lạc. Hẳn thì khác, cuộc sống của hẳn, tâm trạng của hẳn lúc nào cũng như những cơn sóng dữ đang đánh ngoài biển khơi vào những cơn giông tố đang gào thét.

Không tự chủ được lời nói, bỗng nhiên Thu Phong lên tiếng phá tan bầu không khí tập trung của mọi người ... hẳn nói:

“Đôi khi con người phải đối mặt với những bước ngoặt của cuộc đời mình. Chọn đi tiếp hay dừng lại cũng là một bước tiến. Chính là vì con người nên ta mới có tham vọng, có sự cầu tiến. Ta biết được ta là ai thì ta

chẳng thể nào có thời gian để suy nghĩ đến quá khứ, hay nghĩ đến tương lai, ta chỉ cần biết ta của hiện tại là đủ. Cần gì, muốn gì, tâm ta biết rõ!”

“Hả?”

Như phá tan cái tâm trạng sâu não của mình, Lục Nương lắng nghe Thu Phong nói, đang tựa vai vào hắn cô nghe rõ từng lời. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mặt hắn như thể hắn không phải là Thu Phong.

Nhưng có cái gì đó hơi sai. Lúc này mặt của Lục Nương và Thu Phong cách nhau chỉ vài cm. Đôi môi mỏng đỏ mọng kia của Lục Nương há ra ngo ngác nhìn hắn, khiến hắn cảm nhận được cả hơi thở thơm tho kia của Lục Nương.

Thấy tình thế có vẻ không ổn, sau một hồi Lục Nương và Thu Phong trở mặt ra nhìn nhau. Bốn con mắt cứ đảo qua đảo lại xong Lục Nương đẩy người Thu Phong ra mà ngồi dậy. Hai má của cô đỏ ửng lên, quên mất hết cả tâm trạng của bản thân.

“Um hừm ...”

Không chỉ riêng Lục Nương, chính Thu Phong cũng thấy ngại. Hắn cảm thấy Lục Nương tựa vào vai mình, hắn vẫn để vậy chỉ vì tâm trạng Lục Nương không tốt, ngoài ra không có ý gì khác. Hắn cũng chỉ bất giác khuyên nhủ Lục Nương một chút mà thôi, lại gặp phải cái trường hợp khó xử như vậy.

Thu Phong liên tục niệm thần chú trong đầu ‘Đã có Nhược Y – đã có Nhược Y – không tơ tưởng – không tơ tưởng’

Dù sao hắn cũng thật tốt khi mà tâm trạng của Lục Nương đã cảm thấy khá hơn. Cô cúi xuống đánh nhẹ lên vai Thu Phong một cái không biết là có ý gì. Sau đó vui vẻ lắc cái mông xinh đẹp của mình đi ra ngoài.

“Ừa anh cả ... anh nói cái gì vậy?”

Abid ngồi bên cạnh hắn lúc này khó hiểu lên tiếng.

“Tao nói gì kệ tao? Ừa mày mắc cười quá? Xem tiếp đi coi thằng già này bị xử bao nhiêu năm!”

Sau khi giải quyết xong Huệ Nhan. Địa bàn của hắn đang được Lục Nương từ từ nắm giữ lấy, nên thành thử ra bọn họ bây giờ cũng chẳng có gì làm nhiều, nên hôm nay mấy người mới ngồi đây nghe Huệ Nhan bị xử án kẻ cũng là một cách giải trí. Đồng thời tăng thêm sự khăng khít tình cảm với chủ chốt trong bang.

Kết quả Huệ Nhan bị xử chung thân. Do hắn bị tâm thần không thể nhận tội của mình được nên tránh thoát được tử hình. Tuy vậy hắn lại bị chuyển qua trại giam dành riêng cho những tội phạm giết người bị tâm thần giống như hắn.

Ở đây có khi còn nguy hiểm hơn cả nhà tù bình thường. Như đã nói, cái nhà giam này toàn kẻ khùng người điên. Hàng năm không biết có bao nhiêu tù nhân giết nhau trong này, với một thằng già không có sức chiến đấu như Huệ Nhan sớm muộn lão ta cũng chết trong đó mà thôi.

Sau ngày hôm nay các hộ dân bị Huệ Nhan lừa lọc chiếm đóng đều được trao trả lại vô điều kiện. Họ cũng không phải gánh những món nợ từ cái sòng bài của Huệ Nhan nữa. Một người khổ vạ người vui.

Dẫu vậy đây cũng là cơ hội để các tay cò bạc, thiếu nợ làm lại cuộc đời. Họ đã bị Huệ Nhan cho một bài học thích đáng rồi.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Trọng Khoa!

Tháng 8. Cái tháng mà cơn mưa đang càng lúc càng nặng hạt.

Cái thành phố biển xa hoa lộng lẫy ấy, cũng có một vài nơi ẩm ướt lộn xộn như khu ổ chuột. Váo cái mùa mưa này, chẳng có nơi nào có thể khô ráo được khi từ ngày này sang ngày khác ông trời cứ liên tục trút những giọt mưa nặng hạt xuống trần thế.

“Trời ơi bao giờ mới hết mưa ... cho con có khách nữa ông trời ơi ~~”

Lời nói ấy phát ra từ căn gác mái lộn xộn của gã đàn ông đã qua 30, con mèo bố lão của gã và đôi ba dòng than thở về cuộc đời.

Quận Tuyên Phong.

Nơi đây vốn là một quận khá là yên bình, dân cư yên ổn, cuộc sống của người dân ở đây rất hạnh phúc. Ngoại trừ một việc nơi này thường xuyên xảy ra đánh nhau.

Bởi vì nơi đây tồn tại những con người đánh nhau cực kì giỏi. Quận Tuyên Phong nổi lên với một cái tên thống trị nơi đây - Liên Minh Osuma.

Thuở trước quận Tuyên Phong là một nơi cực kì loạn không kém gì khu ổ chuột của Ngũ Tỷ. Nơi đây từng là một quận nằm trong kế hoạch quy hoạch dân cư của các tay đại gia. Chúng muốn lấy cái quận này làm một khu trung tâm kinh tế mới bao gồm mở các chuỗi nhà hàng, khách sạn, và sòng bài, khu vui chơi.

Vào cái thời ấy người dân của quận Tuyên Phong bị ép bán nhà, di cư, bán lỗ vốn cái nơi họ đang ở. Rất rất nhiều hộ dân không đồng ý việc đó, họ không chịu rời đi. Và rồi ở đây xảy ra một cuộc chiến giữa người dân với các tay doanh nhân kia. Các tay doanh nhân ấy thừa tài lực, chúng không dính líu đến xã hội đen nhưng chúng có thể thuê xã hội đen từ bên ngoài để giải quyết.

Khi đó thành phố Quảng Phúc chưa được ổn định như bây giờ, rất khó để thuê người. Nhưng thành phố lân cận – Cổ Thành thì không. Khác hoàn toàn với Quảng Phúc khi đó, Cổ Thành tuy là thành phố nổi tiếng về bãi rác công nghệ, nhưng trong cái thành phố ấy lại thống nhất một lực lượng cực kì đông đảo đó là băng Guerriers Forts.

Băng Guerriers Forts nổi tiếng từ việc đánh thuê. Guerriers Forts rất đông đảo các thành viên, số lượng lên đến vài ngàn người, thành viên chủ chốt của Guerriers Forts cũng có tới hơn mười người.

Như đã nói Guerriers Forts nổi tiếng trong việc đâm thuê chém mướn. Hầu hết những kẻ thuê Guerriers Forts đều là các tay đại gia, hay tài phiệt, nếu muốn hạ bệ ai đó bằng cách hắc đạo đều có thể thuê Guerriers Forts.

Ngoài nổi tiếng bằng việc đánh thuê ra, băng Guerriers Forts này cũng là một băng đảng tồn tại nhiều chiến minh giỏi nhất vùng Bắc phía dưới của miền Bắc. Hầu hết các chủ chốt của băng này đều là cái tay máu mặt, ai cũng đã từng giết người, ai cũng vào tù ra tội vô số lần.

Và cũng chính nhờ băng Guerriers Forts mà Liên Minh Osuma được thành lập lên để bảo vệ chính người dân của quận Tuyên Phong khỏi những tay hắc đạo đánh thuê kia.

Dẫu vậy vào thời điểm đó một Liên Minh Osuma không thể nào địch lại nổi một băng đảng lớn như Guerriers Forts được. Trong lúc nguy cấp

Cerberus tức ba anh em nhà họ Hứa đã nhập cuộc và giúp đỡ họ do chướng mắt mấy thằng Guerriers Forts.

Sau đó sự xuất hiện của Guerriers Forts khiến hắc đạo Quảng Phúc nổi giận vì dám sang tận thành phố của họ mà kiếm chuyện. Thế là một mình Guerriers Forts không thể nào chiến lại bốn năm băng đảng đánh dồn dập từ nhiều phía.

Cảm thấy chi phí quá ít so với việc đổ máu xuống quá nhiều. Guerriers Forts rút về, chúng mặc dù cần tiền, nhưng cần mạng hơn là cần tiền. Chúng không hề quan ngại gì về mặt mũi của băng đảng mình ra sao. Vốn chúng cũng chỉ là những tay đánh thuê mà thôi.

Nhưng đó cũng chỉ là lúc trước, hiện tại Guerriers Forts đã mạnh lên rất nhiều, hay đúng hơn nó quay về sức mạnh vốn có khi xưa của nó. Các thành viên chủ chốt của Guerriers Forts đã được tái ngoại gần hết, bọn chúng chỉ cần đợi gã bạn thân của thủ lĩnh tái ngoại. Lúc đó cũng là lúc Guerriers Forts trả mối thù với hắc đạo Quảng Phúc.

Quay về lại với Liên Minh Osuma. Sau khi đánh đuổi được Guerriers Forts, Liên Minh Osuma được thành lập. Tuy nhiên cái liên minh này ban đầu không hề có thủ lĩnh. Duy nhất khi ấy chỉ có một người được coi là thủ lĩnh mặc dù anh ta không nhận nhưng ai cũng xem anh ấy là chỉ huy của cái Liên Minh Osuma này.

Trọng Khoa 34 tuổi. Gã thanh niên đã qua 30, to xác, làm nghề sửa xe moto và nuôi một con hoàng thượng à nhầm con mèo cực kì bố lão.

Hắn cũng chính là kẻ nằm trên căn gác mái lộn xộn than thở cùng với con mèo đang tát vào mặt hắn liên tục.

“Thứ như mày nuôi tốn cơm của tao!”

Gã Trọng Khoa bế con mèo mắt nết đang cào mặt mình lên, hấn vừa chửi vào mặt nó vừa nựng cầm đó. Đúng là con người kém sang.

“Anh biết tin gì chưa anh Khoa?”

Bỗng lúc này Trọng Khoa nghe được tiếng người nói ở dưới nhà mình. Dầu vậy hấn không hề ngạc nhiên, cái nhà này của hấn chỉ có ba người có chìa khóa. Em gái ruột của hấn Bối Bối và thằng người yêu của nó, đồng thời thằng đó cũng là anh em tốt của gã ngoài xã hội Hạo Nguyên.

Lên tiếng là thanh âm quen thuộc của Hạo Nguyên. Bỏ con mèo qua một bên Trọng Khoa ngồi dậy đi xuống gác mái, hấn còn cả buồn gặp mền mền nữa là. Trời còn chưa tạnh mưa, không khí ẩm ướt đem đến con ta một cái lạnh nhè nhẹ. Con mèo thấy chủ nhân đã đi, nó bắt đầu chui vào cái mền nằm cuộn tròn trong đó.

“Trời mưa thế này sao còn đến đây?”

Trọng Khoa dường như quên mất thằng cu Hạo Nguyên đang nói về vấn đề gì rồi. Hấn ta ngó ra ngoài thấy trời còn mưa tầm tã mà Hạo Nguyên lại lết cái xác đến đây với cái ô bé xíu, cái ô ấy còn chẳng đủ che chắn hết cả người nó, khiến nửa thân dưới của thằng bé ướt sũng.

Nói là thằng bé là đang nói trong cái suy nghĩ của Trọng Khoa mà thôi. Thực chất Hạo Nguyên bằng tuổi Thu Phong nhà ta, 27 tuổi xuân rồi chứ ít ỏi cái gì nữa.

Trông thấy gương mặt khá là hào hứng đang xen hốt hoảng của thằng em rể tương lai Trọng Khoa cảm thấy khó hiểu, hấn bèn hỏi:

“Xảy ra chuyện gì à?”

“Không! Huệ Nhan tàn rồi, Huyết Huệ tan rã rồi!”

Lúc này như lấy lại được bình tĩnh Hạo Nguyên lắc đầu thông báo tình hình hắn vừa mới nhận được cho Trọng Khoa nghe.

“Gì? Thật? Tại sao ... chẳng lẽ do băng mới lên Hắc Long Bang?”

Lần này đến Trọng Khoa ngạc nhiên tột độ. Hắn dù rằng không quan tâm đến mấy băng hắc đạo trong Quảng Phúc này mấy, nhưng dù gì hắn cũng sống trong cái thế giới này, ít nhiều hắn cũng biết tới họ.

Trong một khoảng thời gian ngắn không biết bao nhiêu cái tên đã biến mất. Phụng Tử, Quỷ Lang, Mafia T.Rex, Liên Hoa Bang, Trúc Thanh Bang gộp lại thành một. Mất đi năm cái tên cùng lúc, một cái tên mới hiện lên Hắc Long Bang. Sau đó lại đến Khuyển Bạch, rồi bây giờ Huyết Huệ được mệnh danh là băng đảng giàu có và quyền lực nhất Quảng Phúc này cũng tan rã.

Sau khi nghe Hạo Nguyên nói chi tiết về tình hình của Huệ Nhan. Cuối cùng Trọng Khoa cũng hiểu được đôi chút, Huệ Nhan cũng đã trở thành gã điên mất rồi, bao nhiêu tội lỗi hắn gây nên đều được công khai. Trong đó có nhắc đến những lần hắn ép chết người dân lương thiện bằng tiền của hắn.

Càng nghe Hạo Nguyên kể lòng Trọng Khoa càng hả hê khi thằng già khụ đó bị bắt. Nhưng cuối cùng là ai làm điều đó, nghĩ đi nghĩ lại Trọng Khoa quyết định không nghĩ nữa. Dù gì nó cũng nằm ngoài khả năng của mình, cái quan trọng bây giờ là từ khi Hắc Long Bang được thành lập đã biết bao nhiêu băng đảng đã nằm xuống.

Quay đi quay lại trong thành phố này cũng chỉ còn Liên Minh Osuma, Cerberus, và khu ổ chuột mà thôi. Tiếp theo sẽ đến băng nào ngã xuống đây?

Đó mới là cái điều mà Liên Minh Osuma lo lắng bây giờ. Dù rằng họ chẳng dính líu tí nào đến lợi ích trong đám giang hồ Quảng Phúc này cả. Nhưng điều gì dám chắc sẽ có người không nhắm đến họ.

“Bùm bùm bùm bùm bùm ...”

Bỗng lúc này Trọng Khoa và Hạo Nguyên nghe thấy tiếng xe moto ngoài đầu hẻm càng lúc càng gần.

“Kít t t t t!”

Có lẽ do trời mưa nước mưa khiến thắng xe trở nên rít. Kít lên một tiếng chiếc xe dừng lại trước cửa hàng sửa xe của Trọng Khoa.

“Rọc rọc!”

Lúc này cánh cửa kéo bằng sắt của cửa hàng chỉ mới mở một nửa được đẩy ra bởi một người đàn ông to lớn. Hắn ta đeo một cái kính râm giữa cơn mưa nặng hạt, khiến vài giọt nước đọng lại trên kính, gã đang khoác trên mình một bộ quần áo da chống thấm nước mưa.

Tháo kính xuống gương mặt của Thu Phong hiện ra.

Hắn ta nhìn Trọng Khoa mỉm cười một cái thật tươi rồi mở miệng hỏi:

“Hôm nay có sửa xe không anh?”

Nhìn kẻ lạ mặt trước mắt Trọng Khoa chẳng nghĩ gì nhiều, hắn chỉ nghĩ vị khách này thật quan tâm xe của mình. Trời mưa thế này còn dắt xe đến sửa.

Là một tay sửa xe moto lâu đời, Trọng Khoa hiểu được cảm giác khi đưa con tinh thần của mình bị hỏng hóc. Không thể để lâu được, bằng mọi giá phải đưa đi sửa chữa. Do đó thấy khách đến, một phần vì muốn kiếm tiền,

một phần vì nghề, hẳn không thể nào đuổi vị khách đang mắc mưa này về được. Hắn liền gật đầu nói:

“Có chứ? Xe anh bị gì? Dắt vào đây dừng để ngoài mưa như thế!”

Nghe thế Thu Phong liền vui vẻ dắt chiếc xe moto dòng Street-fighter (giống kiểu dáng dòng Z của Kawasaki) của mình lên.

Nhìn thôi cũng đủ biết Thu Phong đang cố ý đến đây với mục đích khác.

Tuy nhiên chẳng một ai trong Liên Minh Osuma biết mặt Thu Phong cả. Họa may có vài thành viên của Cerberus ở đây còn biết, hẳn ra là ba anh em nhà họ Hứa đấy. Vốn Liên Minh Osuma từng được Cerberus cứu một lần, nhưng về sau họ cũng chẳng qua lại với nhau nhiều nếu như không có việc.

Như đã nói Liên Minh Osuma và Cerberus là hai băng đảng chỉ biết đến mình, sống vì sở thích chứ không hề tranh đua với đời làm chi.

Đó là trước kia khi chưa có Hắc Long Bang mà thôi. Cái thời mà Quảng Phúc này tồn tại đến mười băng đảng khác nhau nó rất là loạn, đồng thời cũng rất là yên bình. Người này kìm người kia, người kia kìm người nọ tạo ra một cái thế hòa bình nhất thời giữa mười băng đảng.

Vì sao lại nói nhất thời, như ta đã thấy sự xuất hiện của Thu Phong làm thay đổi tất cả. Nếu không có Thu Phong thì Lục Nương hoặc Huệ Nhan vẫn sẽ đứng lên mà thống lĩnh lại cái nơi này. Không sớm thì muộn Liên Minh Osuma và Cerberus cũng sẽ bị động chạm đến.

Diễn hình là bây giờ đây.

Trọng Khoa vốn là một tay sửa xe moto, là nghề thu nhập kiếm ra đồng tiền bát gạo cho hắn. Nhưng cái nghề mà đem đến nhiều tiền nhất cho hắn

không phải là cái nghề sửa xe này, mà chính là tay đấm trong đấu trường ngầm tại cái quận Tuyên Phong cơ.

Tại quận Tuyên Phong như đã nói sơ qua ở mục giới thiệu các băng đảng thì nơi này thực sự tồn tại một đấu trường ngầm. Kẻ đứng ra tổ chức cái đấu trường này là ai? Chẳng ai biết, nhưng nó đã tồn tại từ trước cái lúc Trọng Khoa nhận biết mọi thứ xung quanh mình khi còn là một đứa bé rồi.

Và hẳn, thứ hẳn giỏi nhất không phải là sửa xe, mà là đánh nhau. Trong cái quận này con người nơi đây đều giỏi một thứ là đánh nhau, Trọng Khoa là người giỏi nhất trong số họ. Hiện tại hẳn cũng là người nắm giữ ngôi vương trong đấu trường ngầm nơi đây.

Hắn như là một huyền thoại của cái quận này vậy. Thủ lĩnh của Liên Minh Osuma, người giữ hòa bình cho quận Tuyên Phong. Những danh hiệu hảo huyền mà hẳn không muốn, cuối cùng hẳn vẫn phải làm cái nghề sửa xe để kiếm sống qua ngày.

Nửa tiếng sau khi Trọng Khoa đang lay hoay kiểm tra cái xe của Thu Phong. Lúc này trời cũng đã ngớt những cơn mưa nặng hạt, bất ngờ một thanh niên nào đó có vẻ như là người trong Liên Minh Osuma hốt hoảng chạy tới tiệm sửa xe.

“Anh Khoa ... anh Khoa.. Em vừa nhận thông báo ... tuần sau anh có một trận đấu kìa ...!”

“Lạch cạch!” – tin tức mang đến cho Trọng Khoa một sự bất ngờ. Hẳn ngờ ngác nhìn thẳng cu vừa chạy tới cấp báo.

“Thật? Đối thủ là ai?”

Trọng Khoa không tin vào tai mình, hẳn quay sang hỏi lại lần nữa để chắc chắn.

“Em không biết, nghe nói người mới ... hấn bỏ một số tiền lớn ra để được đấu với anh ... hình như tên cái gì Phong ấy ... à đúng rồi Thu Phong!!”

“Tốt! Tự nhiên có thắng cho mình tiền!”

Trọng Khoa nghe tin liền cảm thấy vui mừng.

Như đã nói, hấn là kẻ giữ ngôi vương trong cái đấu trường ngầm này. Rất ít có kẻ nào đến mà thách thức hấn, do đó dạo gần đây hấn hơi túng thiếu tiền bạc. Bỗng nhiên có người tới thách đấu, dù thắng hay thua hấn cũng được tiền thì ngại gì mà không đấu

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Sửa Xe

“Xong rồi !”

Trong một cái tiệm sửa xe moto nhỏ. Lúc này một gã đàn ông ngoài 30 đứng dậy cầm trên tay cái cờ lê đang còn dính dầu nhớt hô lên một tiếng.

Thu Phong đang ngồi trong chính cái tiệm ấy đợi xe mình sửa xong. Nghe gã sửa xe hô lên một tiếng Thu Phong liền đứng dậy lại gần con cung của mình.

Thực ra đây cũng không phải là xe của Thu Phong, mà là xe của thằng cu Cường nó vừa mới mua cách đây không lâu. Dạo này Thu Phong hay mượn xe nó đi vòng phố chơi cho mát thì mới phát hiện ra xe nó có trục trặc một ít. Nên đem đi sửa luôn.

Một phần là vậy, một phần khác Thu Phong cố tình đến đây để xem gương mặt của Trọng Khoa tròn méo ra như thế nào. Bởi dù gì trước đó hắn cũng đã cho người lên lịch đấu với Trọng Khoa tại trong đấu trường ngầm rồi.

Lục Nương có đưa thông tin của gã này cho Thu Phong đọc. Hắn biết gã ta bình thường không có gì làm sẽ ở nhà mở tiệm sửa xe moto, tiện công đôi việc nên Thu Phong mới đích thân đến đây. Ngoài ra cũng chẳng có ý gì khác, sớm muộn sẽ gặp nhau trên đài mà Thu Phong không nóng lòng.

Nhưng câu hỏi đặt ra là tại sao Thu Phong lại muốn đấu với Trọng Khoa ? Đơn giản mà nói Trọng Khoa là một hình tượng, là một tượng đài tượng

trung cho cái xã hội của quận này. Hắn giống như bộ mặt tiền của của cái quận vậy, hắn ngã xuống đồng thời cũng kéo sĩ khí của Liên Minh Osuma đi xuống. Dù cho bây giờ hắn đang có mang một bộ dạng nhếch nhác của một gã sửa xe máy đi nữa.

Thu Phong biết rằng Liên Minh Osuma và Cerberus là hai băng đảng tốt, hắn không muốn dùng cách bạo lực như dùng với Quỷ Lang, Huyết Huệ hay Khuyển Bạch một chút nào. Hắn muốn dùng một cách hòa bình để nói chuyện với họ. Nhưng trước đó Thu Phong muốn tạo ấn tượng cái đã. Mọi việc đều dễ nói chuyện hơn khi hai ta biết rõ nhau mà đúng chứ ?

Hắn cũng không muốn lấy cái danh Hắc Long Bang ra mà khè người, nó chuỗi chuỗi thế quái nào ấy. Cơ bản mình nói chuyện với họ như những người đồng cấp sẽ dễ hơn là kẻ bề trên. Chẳng có ai trên đời này chịu áp bức mà nghe cả, nếu có nghe cũng là nghe trong sự khó chịu cộc cằn mà thôi, tất nhiên ngta sẽ không phục. Muốn người phục mình trước tiên mình phải hạ mình nhỏ nhẹ.

Do đó Thu Phong mới cho người sắp xếp hắn đấu với Trọng Khoa một trận xem thử tích cách người này như thế nào. Dù thông tin điều tra có chi tiết đến mấy, tính cách một người vẫn là cái gì đó rất khó đoán.

“Cái xe này đi lâu quá không bảo dưỡng, đâm ra gặp trục trặc không có gì đâu. Tôi điều chỉnh lại cục máy, với thay cho anh vài phụ kiện linh tinh. Của anh hết 2000 Xent, coi như tôi tính rẻ công cho anh đó !”

Miệt mài với cái xe quá khổ kia, Trọng Khoa đứng dậy nhìn Thu Phong mỉm cười. Hắn cười với một nụ cười chất phác, giống hệt điệu cười của Thu Phong.

Thấy thế Thu Phong liền móc tiền ra, hắn mỉm cười cảm ơn một câu :

“Cám ơn anh ! Lần sau xe có bị gì tôi lại ghé !”

Bắt gặp một kẻ có nụ cười chất phác giống mình khiến tâm trạng của Trọng Khoa vui hơn hẳn. Vốn hẳn cũng đang vui khi sắp được đấu trong đấu trường ngầm của mình, vừa có tiền vừa gặp được con người thiện lương như chàng trai trước mắt đây. Hắn vỗ lên cái vai đang mặc bộ đồ da của Thu Phong nói:

“Ui trời, ông bạn khỏi lo. Xe tôi sửa phải lâu lắm mới hư, yên tâm ! Nếu có bạn bè gì xe gặp trục trặc cứ giới thiệu đến đây ! Tôi tên Trọng Khoa ... anh tên gì để lần sau tôi còn biết mà tính giá rẻ cho anh !”

“Tôi tên Thu Phong !”

Cả hai người cười cười bắt tay nhau. Bỗng nhiên Thu Phong báo tên của mình ra, ánh mắt tươi cười của Trọng Khoa thay đổi.

Từ một gã đàn ông thật thà chất phác bỗng ánh mắt trở nên sắc lạnh !

“Nếu tôi không nhầm ... tuần sau tôi sẽ gặp anh đúng chứ ?”

Dẫu cho Trọng Khoa có thay đổi sắc mặt, không còn tươi cười nữa, nhưng Thu Phong vẫn thế. Hắn vẫn mỉm cười và gật đầu xác nhận điều đó cho Trọng Khoa.

Không khí dần trở nên im lặng.

Trọng Khoa cũng đã sửa xong xe rồi, Thu Phong cũng đã thanh toán tiền rồi. Chẳng còn gì để nói nữa. Mặc cho cơn mưa kia đã ngớt phần nào, vẫn còn lại những hạt mưa lâm râm. Nhẹ nhàng Thu Phong dắt chiếc xe ra. Đề máy lên một tiếng, hắn vẫy tay chào tạm biệt hai người đang đứng trong đó. Trọng Khoa và Hạo Nguyên.

“Hắn là ai ?”

Bác giác Trọng Khoa quay sang nhìn Hạo Nguyên hỏi. Đáp lại Trọng Khoa cũng chỉ là cái nhún vai tỏ vẻ không biết.

.....

Cái thành phố này nhìn hắc đạo rời rạc vậy chứ cái băng nào cũng có một mối liên kết nhất định với nhau. Chẳng hạn như Cerberus và Mafia T.Rex. Thằng ra mà nói khi đó Hứa Tử Lệ đi dự đám tang của Joseph bởi vì Joseph từng giúp hắn tìm manh mối về cái thù cha mẹ bị giết.

Nhưng sự thật lại, kẻ làm chuyện đó không ai khác ngoài Joseph. Tuy ngoài Cổ Thành ra không có một thành phố nào liên kết với lại Quảng Phúc cả, nhưng có một thành phố khác nằm bên cạnh tỉnh Sơn Bà. Thành phố Bắc Dương một thành phố yên bình, khá là nhỏ, nhưng ở đây lại có tới hàng chục vị đại gia nổi tiếng của Xích Quỷ sinh sống tại nơi này. Dừng nơi này làm nơi dưỡng lão.

Và trong số những đại gia ấy, có những người vẫn và đang là người của giới hắc đạo. Bố mẹ của anh em nhà họ Hứa từng phục vụ cho một tay giang hồ khét tiếng ở thành phố Bắc Dương. Nhưng sau khi có con họ muốn quy về ở ẩn nên xin phép rời khỏi băng đảng.

Chỉ được một thời gian sau đó khi cả ba anh em nhà họ Hứa đã có được nhận thức thì tay giang hồ đó cho người kêu gọi họ quay trở lại làm nốt nhiệm vụ cuối cùng rồi buông tha họ. Nhưng bố mẹ của anh em nhà họ Hứa lại không đồng ý, kết quả là Joseph được thuê để giết bố mẹ họ. Tránh mang tiếng cho chính tay giang hồ đó giết người của mình sau khi về hưu.

Mặc cảm với tội lỗi hắn gây ra cho ba anh em nhà họ Hứa kia nên phần nào Joseph cũng muốn giúp đỡ Hứa Tử Lệ. Cuối cùng hắn chưa giúp được

gì Hứa Tử Lệ đã bị Abid và đồng bọn giết chết.

Thu Phong biết chuyện này ngay từ đầu, nên một phần hẳn chọn giết Joseph là vì vậy. Ba anh em nhà họ Hứa này là những tay đánh nhau cực kì giỏi, Thu Phong rất muốn có họ, nhưng hẳn biết ba anh em nhà này cũng rất kiêu ngạo.

Dù rằng hẳn đã trả thù dùm cho ba anh em họ nhưng chưa chắc gì ba anh em nhà này đã chịu dưới trướng hẳn. Tuy nhiên vạn vật trên thế giới này đều có cách giải quyết của riêng nó. Thu Phong không tìm được cách nhưng Thành Chân lại tìm được cách.

Thứ mà ba anh em nhà này tự hào nhất là gì ? Là đánh nhau. Ba anh em nhà này từng dùng ba mạng người chơi với vài trăm người của băng Guerriers Forts suốt mấy tiếng đồng hồ mà không biết mệt. Tuy sau đó Guerriers Forts có rút về, vẫn chưa biết được giới hạn của ba anh em nhà này nằm ở đâu nhưng Thành Chân lại dám chắc một điều rằng họ cực kì máu chiến.

Dẫu cho cả Cerberus không quan tâm đến giới hắc đạo cho lắm, nhưng lại cực thích đi sinh sự để đánh nhau không vì mục đích gì cả. Tuy nhiên cũng chỉ sinh sự với mấy thằng côn đồ trong khu vực của họ mà thôi.

Khác với địa bàn của Liên Minh Osuma, địa bàn của Cerberus dẫu Cerberus có nắm đầu ở đó đi nữa thì khu đó không thiếu thằng máu chưa lên tới não thích kiếm chuyện với lại băng đảng Cerberus.

Với tầm nhìn của Thu Phong khi nhìn vào hai khu vực này, hẳn thầm lắc đầu tự hỏi tại sao họ lại có thể sống ở một nơi như thế được. Nếu như Hắc Long Bang đã bại được Cerberus và Liên Minh Osuma đi chẳng nữa thì vẫn có thằng khác đứng lên kiếm chuyện.

Do đó Thành Chân dựa vào tính cách của những người tại hai khu vực này bày ra cho Thu Phong một kế. Là tự thân hấn ra trận đánh bại cái kiêu ngạo nhất của họ là tài đánh nhau.

Nhưng đó cũng là câu chuyện của một tuần sau.

Giờ đây cái mảnh đất 5000 mét vuông mà Thu Phong đã cho xây dựng thành một nơi được gọi là trụ sở của Hắc Long Bang. Hấn xây một tòa nhà gồm bảy tầng, diện tích xây dựng là 752 mét vuông. Tòa nhà ấy xây nên với danh nghĩa bề ngoài là một công ty TNHH Hắc Long. Công ty này hoạt động bao gồm bất động sản ... hết. Tạm thời bề ngoài chỉ là như thế.

Nhưng bên trong tầng cao nhất lại là nơi làm việc chính của thành viên chủ chốt trong Hắc Long Bang. Bao gồm mười phòng cực kì rộng, tất nhiên phòng của Thu Phong là rộng nhất. Dầu vậy sử dụng cũng chỉ có bốn phòng mà thôi, Thu Phong riêng một phòng, Lục Nương một phòng, Thành Chân và Gia Hưng chung một phòng để làm việc chung. Bạch Vân và Abid chung một phòng.

Tính ra mà nói Bạch Vân và Abid làm việc bên ngoài nhiều hơn là sử dụng căn phòng ấy. Chưa kể còn dư hấn sáu phòng, Thu Phong sẽ tính đến công dụng của nó sau.

Tầng 6 thì tạm thời bỏ trống. Tầng 5 là một tầng chuyên dụng để tập thể hình, gym, yoga các kiểu sẽ sử dụng ở phòng đó. Một số thành viên của Hắc Long Bang khi đủ một tiêu chuẩn nhất định sẽ được Lục Nương cấp phép sử dụng căn phòng này. Cái tiêu chuẩn ấy ta sẽ nhắc sau.

Về tầng 4 thì là nơi làm việc của công ty bất động sản mà Lục Nương mới thành lập gần đây. Đa phần nhân viên của Lục Nương cũng chính là thành viên của Hắc Long Bang nên họ có thể chuyển đến đây để làm việc.

Tầng 3 là một tầng ăn uống, căn tin. Dầu vậy tầng 3 vẫn chia ra làm hai phần , một lớn một nhỏ. Phòng căn tin thì rộng hơn để các thành viên Hắc Long Bang và nhân viên sử dụng, diện tích còn lại sẽ là nơi để mọi người nghỉ trưa, ăn uống, đàm đạo. Có phục vụ nước uống luôn nhé.

Tầng 2 sẽ là một cái sảnh hội nghị. Nơi này dùng để họp và tổ chức tiệc cho thành viên Hắc Long Bang.

Tầng 1 đơn giản nhất. Nó cũng chỉ là một cái quầy lễ tân cực kỳ lớn, một sảnh trang trí, sảnh trưng bày xe và một vài phòng nhỏ dùng để tiếp khách tại đây.

Ngoài cái tòa nhà ấy ra. Thu Phong sử dụng gần 3000 mét vuông đất để tạo thành một sân luyện tập bao gồm các thiết bị ngoài trời như xà, dây thừng đan lưới, bánh xe công tơ, khoảng sân cỏ, khoảng sân nhựa, ... tất cả đều được Thu Phong thiết kế như là một cái sân hoạt động trong quân đội của hắn ở thế giới bên kia.

Số diện tích đất còn lại hắn sử dụng làm nơi để xe và vật dụng trang trí ngoài trời.

Còn nữa ... chưa hết. Dưới lòng đất Thu Phong cho xây một căn phòng thực tế ảo với diện tích căn phòng là 2000 mét vuông. Diện tích máy móc là gần 1000 mét vuông dưới lòng đất. Tất cả đều được thi công đến 98% rồi. Vài ngày nữa hoàn thành Thu Phong đã có thể sử dụng.

Ngoài căn phòng thực tế ảo là do bố già Thu Phong chi trả ra thì tất cả những thứ này đều là từ tiền túi của hắn. Ngón đi của hắn gần 1 tỷ Xent. Bây giờ số tiền tỷ trong tài khoản của hắn chỉ còn lại hơn con số một mà thôi. Quá đau lòng.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Ảo Giác ?

“Nâng lên ... một cái nữa ... cố lên ... thằng ngu này!”

“Bốp!”

Lúc này trong phòng gym của Hắc Long Bang. Lý Đại một thanh niên dị năng đang siêu sức mạnh đang không nâng nổi mức tạ ngực 20kg cho tổng số tạ. Vì sao?

Thực chất Thu Phong đã bắt ép nó hạ ngưỡng sức mạnh của bản thân về mức thấp nhất. Tức chỉ là một phần mà thôi. Bình thường với siêu sức mạnh của mình Lý Đại có thể dễ dàng nâng hạn mức 200kg hoặc hơn tùy vào tâm trạng của hắn. Sức mạnh mà mạnh theo tâm trạng là một thứ Thu Phong coi chẳng khác nào rác rưởi. Vậy nếu như có chuyện xảy ra vào hôm tâm trạng hắn không tốt thì hắn trở thành phế vật à? Như vậy đâu có được.

Sau một khoảng thời gian huấn luyện Lý Đại, Thu Phong nhận ra được rằng thằng cu Đại này rất giỏi trong việc kìm nén sức mạnh. Nói cho dễ hiểu là nó có thể hạ cái ngưỡng sức mạnh của mình xuống thành người bình thường.

Hiện giờ cứ cho thang đo sức mạnh của Lý Đại là 10, thì hắn có thể hạ ngưỡng sức mạnh về mức 1 tức là mức của người bình thường. Là hiện tại Lý Đại đang sử dụng sức của một người bình thường là sức khỏe nguyên thủy của hắn.

Đây cũng là một cái hay của dị năng mang siêu sức mạnh là vậy.

Thu Phong từng nghĩ, nếu như ở mức 1 thăng cu Đại này nâng mức tạ lên được 30kg thì hạn mức tối đa của nó có thể lên được 300kg không? Hắn đã từng nghĩ như vậy, và bắt đầu đổi cách huấn luyện đối với thăng cu Đại này. Nhưng ngặt cái sức mạnh của thăng ôn con này mạnh yếu theo tâm trạng. Nhiều lúc rõ ràng hôm trước nó nâng hơn 200kg mà lần này nó không thể nâng được 200kg bởi vì sáng nay bị tào tháo rượt. Đến trễ, bị Thu Phong chửi cho một trận thúi đầu nên thành thử không nâng được mức tạ 200kg.

Do đó để xác thực trong một tuần Thu Phong phải cho thăng này lên 10kg tạ mới có thể xác minh sức mạnh nó có đúng là khi yếu nhất mạnh lên thì mạnh nhất cũng mạnh lên hay không? Đúng như vậy thì thăng ôn con này thành quái vật con mẹ nó rồi.

Theo những gì Thu Phong có thể huấn luyện nó, nếu như nó nâng được mức tạ 200kg thì khi full sức mạnh sẽ là 2 tấn. Rồi chưa kể nó còn có thể tiến cấp sức mạnh, có thể lên đến cấp 3 cấp 4 của dị năng giả gì đó. Bây giờ đã như thế, sau này sẽ mạnh đến cỡ nào nữa?

Càng nghĩ Thu Phong lại càng không dám nghĩ. Thôi thì cứ biết cái trước mắt trước đã.

Bây giờ đã qua vài ngày. Công trình mà Thu Phong cho xây dựng cuối cùng cũng xong. Nhưng lại mất đến cả một ngày để chuyển nội thất vào trong tòa nhà này. Hắn cũng bận rộn không kém. Căn phòng thực tế ảo kia vừa hoàn thành xong hắn bắt buộc phải lao vào đó để thử nghiệm sự ổn định của nó.

Kết quả mất thêm hai ngày nữa Thu Phong mới được sử dụng căn phòng thực tế ảo kia. Và hôm nay cũng là ngày hắn có thể sử dụng căn phòng khi mọi thứ đã đi vào ổn định.

Căn phòng này có một sự nâng cấp cao hơn căn phòng ở thành Châu Lang. Ngoài một số tính năng nâng cấp thì căn phòng này có một hệ thống trí tuệ nhân tạo AI. Tức là nó có thể tự động dò xét cơ thể của những người trong đây, như sức khỏe, thể lực, thể chất, vết thương, hay thậm chí nó còn phát hiện ra độc dược ẩn sâu trong tế bào, hoặc tế bào ung thư trong cơ thể con người nếu như họ bước vào đây.

Tất nhiên không phải lúc nào nó cũng kiểm tra đâu. Chỉ khi nào mình yêu cầu kiểm tra thì mới được kiểm tra. Cũng nhờ cái tính năng này nên trí tuệ nhân tạo AI kia có thể đưa ra phương án địa hình thích hợp để mình luyện tập.

Một chiến binh hoàn hảo nhất là khi nào. Khi có đầy đủ sức bền, sức chịu đựng, sức khỏe, kinh nghiệm chiến đấu, tác phong chiến đấu mới trở thành một phiên bản tuyệt nhất của riêng bản thân mình được.

Và cái hệ thống AI này sẽ phân tích mình thiếu chỗ nào, thừa chỗ nào, nó sẽ đưa ra gợi ý rằng hôm nay nên tập cái gì. Còn tập hay không là do mình.

Cái hệ thống này cũng khiến Thu Phong cảm thấy tự hào nhất về bố già. Cuối cùng cũng có thứ của ông mà hắn muốn xài. Dù sao cũng là cha con mà, ở thế giới kia bố già hắn đã mất khi hắn chưa kịp trải đời, thì qua đây bù vậy. Không sao cả. Liêm sĩ gì tầm này, muốn mạnh hơn, muốn trở về thì phải làm vậy.

“Lo mà hoàn thành bài tập hôm nay đi. Tao mà nghe Bone báo cáo lại tập thiếu cái này hay ăn gian cái nào ngày mai tập gấp đôi!”

Thu Phong chỉ vào mặt Lý Đại hét lên.

Bone mà Thu Phong nhắc tới chính là AI trí tuệ nhân tạo. Bone không chỉ được cài ở trong phòng tập mà thậm chí cả cái khu đất này của Thu Phong, tất cả máy tính, máy móc thiết bị hiện đại tại đây đều dưới sự kiểm soát của Bone hết.

Do đó nhất cử nhất động của các thành viên Hắc Long Bang khi hoạt động ở đây đều được Bone nắm rõ và báo cáo lại với Thu Phong nếu như thấy điều gì đó bất thường. Một phần là để Thu Phong nắm sát được tiến độ luyện tập của thành viên Hắc Long Bang. Phần còn lại nếu như trong khu này có dị năng hay ai đó đột nhập vào hắc cũng biết đường mà tính kế.

Tất nhiên người chịu hành nhiều nhất của Bone chính là Lý Đại và đám người trong hội chiến binh – sát thủ mà Thu Phong lập nên.

Lý Đại giờ đây chỉ biết câm nín mà nghe theo. Vài ngày đầu hắc còn sung sức với cái chế độ luyện tập của vị thiếu gia này, nhưng vài ngày sau khi bắt hắc hạ ngưỡng sức mạnh đến mức thấp nhất thì hắc cứ như kẻ mất hồn. Ngày quái nào cũng đau đớn, thậm chí hắc còn có một cái đồng hồ điện tử riêng được cài Bone ở trong đó.

Tức là ngoài luyện tập ở đây ra Lý Đại luôn luôn phải để ngưỡng sức mạnh mình ở mức thấp nhất, đến khi nào Thu Phong cho phép mới được nâng sức mạnh. Từ đó đến giờ cuộc sống của Lý Đại vốn quen sử dụng sức mạnh của mình để làm việc năng nhọc dễ dàng hơn thì giờ chẳng khác nào đang sống trong địa ngục.

Nhưng như vậy còn hơn là để hắc bị chính phủ bắt đi. Dù gì cái này cũng là luyện tập cho hắc, khiến hắc mạnh hơn, cơ bản cũng tốt cho việc bảo toàn tính mạng của hắc sau này. Hắc cũng có nghe vị thiếu gia Thu Phong nói rằng một dị năng mà được chính phủ đưa đi thì ngoài việc thí nghiệm từ hôm nay qua hôm khác họ chẳng có một chút tự do nào.

Ít ra ngoài giờ tập luyện Lý Đại còn được đi lòng bông ngoài đường ăn cái này ăn cái kia. Còn được tán phét giải trí với các anh em trong bang hội nữa. À có gái đẹp để ngắm nữa nha.

Đạo này hẳn đang tương tư cô nàng đánh đá Linh Đan. Nhưng Linh Đan quá mạnh, chẳng thèm để hẳn vào trong mắt. Quyết tâm vì gái hơn là vì Thu Phong hẳn muốn mạnh hơn để chứng minh cho Linh Đan thấy, cũng như chiếm lấy trái tim nàng ta dưới bàn tay cục súc của gã Mạnh Dũng kia.

.....

Bỏ qua Lý Đại. Chúng ta quay về lại với nhân vật chính của mình.

Giờ đây chỉ còn một ngày nữa là đến hẹn tại đấu trường ngầm mà Thu Phong đã cho chuẩn bị trước đó với Trọng Khoa.

Ngày hôm nay cũng như mọi ngày bình thường mà Thu Phong trải qua. Hẩn luyện tập, luyện tập và luyện tập.

Sau cái hôm mà Huệ Nhan bị xử án một cách chóng vánh. Duy Bạch Hồ đến tận bây giờ vẫn chưa để ý đến động tĩnh của thành phố này. Có lẽ Quảng Phúc là một con mồi nhỏ khiến hắn không mấy bận tâm. Sợ rằng hắn cũng chẳng nhớ đến có cái thành phố này trên bản đồ hay không. Nhưng có điều thắc mắc là tại sao hắn lại chuyển tiền đều đều cho Huệ Nhan. Đơn giản việc đó có kẻ khác làm.

Nhưng đợt chuyển tiền lần sau chắc chắn kiểu gì Duy Bạch Hồ cũng biết đến thôi. Do hắn nắm một vùng đất rộng lớn ở phía Bắc, dù lười nhác nhưng vẫn có quá nhiều việc chờ hắn phải làm.

Huệ Nhan nằm xuống đâu chỉ có mình hắn là không xong đâu. Thậm chí còn kéo theo biết bao nhiêu người ngã xuống theo hắn. Cái quận Thừa Thiên lúc ấy chẳng khác nào một mớ hỗn độn vô chủ cả. Bên bạch đạo thì

có người tranh dành nhảy vào vị trí trống. Hắc đạo thì chẳng dám ai dành với Hắc Long Bang. Lục Nương và Thành Chân nhảy vào tự động khiến các tay bạch đạo ngồi ở vị trí mới chủ động tiếp cận hai người họ và bàn bạc công thương các kiểu.

Chỉ vài tuần quận Thừa Thiên nằm hoàn toàn trong tay của Hắc Long Bang. Những cái gì mà khi xưa là của Huệ Nhan thì bây giờ đều là của Hắc Long Bang. Giống như chuyển chủ mà chẳng mất một đồng thuê nào cả, Hắc Long Bang như kiếm được một món hời vậy. Dầu thế cái nào họ không cần thì họ vứt đi. Có những nơi Huệ Nhan đưa con cháu vào ăn hại bên trong đó đều bị Hắc Long Bang đuổi đi hết. Nào là siêu thị, nào là chợ. Cút! Cút hết.

Trong gần hai tuần địa bàn của Huệ Nhan bị Hắc Long Bang chiếm đóng triệt để. Từ đó kinh tế của Hắc Long Bang tiến thêm một bậc. Duy nhất chỉ có tiền trong túi của Thu Phong là không tăng lên mà còn mất đi.

Bỏ qua cái khổ tâm của Thu Phong đi. Hắn bây giờ vừa điên cuồng luyện tập, một bên vừa điên cuồng huấn luyện người của mình.

Nội công và khí công tới tận bây giờ Thu Phong vẫn chưa có cách nào khiến hai thứ này kết hợp lại với nhau. Nếu không hắn có thể nâng sức mạnh của mình lên một tầm cao mới. Thực sự bây giờ hắn chưa có một cuộc chiến nào một sống một còn với dị năng giả trên thế giới này.

Hầu như những dị năng giả hắn đụng độ cho đến tận bây giờ đều là người của hắn hoặc bố già hắn. Bỗng nhiên Thu Phong nhớ đến Giang Nam. Không biết tay sát thủ đó mạnh đến mức nào mà có thể giết chết cả dị năng giả cấp 5.

Suy đi tính lại mạng sống con người thật vô thường. Đến những kẻ gần như đứng ở đỉnh đầu của sức mạnh như những dị năng giả cấp 5 còn có thể

chết. Một kẻ phạm phu như hắn làm cách nào để có thể quay về nhà đây? Thế giới này còn những gì hắn chưa biết nữa. Liệu con người có đủ thông minh để hiểu rằng bản thân họ đều là những con kiến trong cái vũ trụ này mà thôi.

“Phụt!”

Bỗng dưng đang trong lúc luyện tập, khi Thu Phong đang liên tục đâm vào một vách đá tại phòng thực tế ảo thì bất ngờ hai cánh tay hắn rục lên một ngọn lửa màu xanh. Chưa đầy nửa giây sau khi xuất hiện nó lại tan biến vào không khí.

Nó xảy ra quá nhanh nhưng cũng đủ để Thu Phong thấy chuyện gì đang diễn ra.

Bất giác Thu Phong dừng việc luyện tập lại. Hắn nhìn vào hai cánh tay của mình, nhưng chúng chẳng có gì khác thường cả.

“Bone! Chạy lại hình ảnh một phút trước trong phòng này đồ lại!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Thu Phong ra lệnh cho Bone trí tuệ nhân tạo của hắn. Trong căn phòng này khắp nơi đều có gắn camera, vừa nãy hắn xảy ra hiện tượng gì đó hắn cần phải xem lại.

“Phóng to hình ảnh của ta lên ... tua chậm lại ... quay lại hai giây ... từ từ ... quay lại nữa ... thôi được rồi ...”

Liên tục ra lệnh cho Bone điều chỉnh từ góc độ lẫn đến thời gian lúc cánh tay hắn rục lên hai ngọn lửa kia. Nhưng tua đi tua lại hắn chẳng thấy cái quái gì cả. Phải chăng hắn chỉ thấy tự bản thân mình kinh ngạc rồi tự dừng lại mà thôi..

“Quái lạ ... Bone kiểm tra tổng quát cơ thể ... xem hai cánh tay ta có gì dị thường không?”

“Đã kiểm tra thừa thiếu gia ... Xác nhận không có gì bất thường!”

Bone máy móc trả lời. Nói chuyện với một hệ thống tự động bằng trí tuệ nhân tạo chẳng có tí cảm xúc nào khiến Thu Phong cảm thấy phát bực. Hắn rõ ràng là thấy tay hắn rục lửa lên, hắn còn cảm nhận được cái nóng của nó.

Cái nóng ấy như muốn thiêu đốt cả thân thể hắn vậy. Tại sao nó lại xuất hiện, chẳng lẽ mình tập luyện nhiều quá nên bị ảo giác?

Suy nghĩ một hồi nhịp tim Thu Phong bỗng đập chậm lại đi vài nhịp. Quả thật dạo này hắn tập điên cuồng đến mức chẳng nghỉ ngày nào. Vừa lo chuyện bang hội, vừa dành thời gian cho nghỉ ngơi. Ngoài những giấc ngủ và bữa ăn vội vã ra hắn còn chẳng có thời gian gọi điện cho Nhược Y nữa là.

“Hôm nay nghỉ sớm vậy!”

Thu Phong buồn rầu rời khỏi phòng tập. Hắn nhận ra rằng bản thân hắn cũng đang dần đến giới hạn, hắn luyện tập quá nhiều mà chẳng có kết quả bao nhiêu. Hắn cảm giác được bản thân đang dậm chân tại chỗ trên chính con đường của mình.

Nhưng không đâu, hắn sẽ dừng lại lấy đà rồi sẽ chạy tiếp sớm thôi!

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Nhẹ Lòng ...

“Hôm nay anh mệt à?”

Lúc này trong căn phòng của Thu Phong vang lên một giọng nói dịu nhẹ. Giọng nói quen thuộc ấy không của ai khác ngoài Nhược Y.

Hôm nay lần đầu tiên trong chuỗi ngày hấn sống ở thế giới này, lần đầu tiên hấn bỏ tập giữa chừng để về nhà. Hấn cảm thấy cơ thể này quá mệt mỏi rồi. Đến mức hấn còn bị ảo giác thấy hai cánh tay mình bốc cháy lên ngọn lửa màu lam.

Hấn về sớm, ăn vội bữa cơm rồi gọi cho Nhược Y. Đã bao ngày rồi hấn nói với Nhược Y rằng hấn bận, hấn chẳng có thời gian nhiều cho cô. Chỉ kịp mỗi đêm trước khi đi ngủ nhắn vài ba dòng tin chúc ngủ ngon rồi thôi. Nhưng cái giờ của hấn trễ hơn Hoa Lương tận hai tiếng. Hoa Lương 10h đêm thì bên hấn đã 12h đêm. Nhiều lúc hấn muốn ngủ cùng lúc với Nhược Y nhưng không thể. Hấn phải ngủ sớm, do đó thường là 8h đêm bên Hoa Lương hấn đã lăn đùng ra ngủ chẳng thèm đợi Nhược Y.

Nhược Y cũng không phải là một cô gái ích kỷ, cô biết Thu Phong trăm công ngàn việc không có nhàn rỗi như cô. Chỉ có học và đi làm cho công ty của ba ba nàng.

Bỗng dưng hôm nay Thu Phong gọi điện sớm hơn mọi ngày, Nhược Y nhìn đồng hồ chỉ mới 6h chiều mà thôi. Tức là 8h tối ở Xích Quỷ, chẳng bao giờ Thu Phong điện sớm như thế này

Bắt máy lên Nhược Y thấy gương mặt mỗi mặt của Thu Phong hiện ra, cô nàng bỗng cảm thấy sốt xa cho người yêu của mình. Giá như lúc này cô có thể ở đó bên cạnh hắn, nghe hắn tâm sự về nỗi niềm của hắn.

Nhưng Thu Phong chẳng nói gì cả. Hắn chỉ cứ im lặng nhìn cô rồi nói:

“Em cứ làm việc của em đi ... để anh thấy mặt em là đủ rồi!”

Như hiểu được bây giờ Thu Phong chỉ muốn nhìn ngắm mình, Nhược Y hiểu chuyện gạt đầu. Cô để điện thoại qua một bên tiếp tục công việc học của mình lúc đêm. 7h cô phải xuống nhà ăn cơm cùng gia đình, cô có khoảng một tiếng cho Thu Phong ngắm nhìn cô lúc này.

Cứ thế Thu Phong ngắm nhìn Nhược Y trong sự hạnh phúc. Chẳng ai biết hắn đang nghĩ gì, Nhược Y cũng chẳng biết, đến hắn cũng chẳng biết. Hắn mang trong mình đầy rẫy tâm sự mà chẳng dám nói với ai. Hắn không thể nói hắn không phải là người ở thế giới này được, hắn cũng không thể nói sau này hắn sẽ rời khỏi thế giới này cho Nhược Y nghe được.

Hắn bất lực, trước khi nhận ra hắn đã lún quá sâu vào cái thế giới vốn ra không thuộc về mình. Quá muộn rồi, hắn cũng nhớ nhà, hắn cũng muốn trở về, hắn muốn sống ở nơi hắn thuộc về. Nhưng rồi những con người ở đây thì sao, hắn đi rồi ai lo cho họ. Còn Nhược Y ở đây thì sao ... nhưng bỗng hắn cảm nhận được gì đó, chẳng phải Nhược Y ở thế giới kia cũng đã từng thích hắn sao? Hay là do hắn tưởng tượng, hắn cũng chẳng rõ.

Giờ hắn lại lưỡng lự vì sự mệt mỏi của mình ... bỗng chốc nhìn vẻ đẹp của Nhược Y làm hắn nhớ đến Lục Nương cũng có vẻ đẹp tương tự như vậy. Nhưng là một phong thái khác.

“Đến giờ em phải đi ăn rồi ... tối em gọi lại sau nhé!”

Bắc giác thời gian đã qua một tiếng tự lúc nào. Bỗng nghe Nhược Y nói khiến Thu Phong giật mình. Hắn mỉm cười gật đầu một cái rồi tắt máy.

Sau khi tắt máy với Nhược Y hắn lục lọi trong ngăn bàn của mình lấy ra một gói thuốc. Sau đó hắn đi ra bếp quơ đại cái quét lửa được chất cả một rổ bên cạnh đồng chén bát. Hắn chuyển hướng sang ban công.

Lý ra một ông chủ của băng đảng lớn như Hắc Long Bang không nên ở một căn hộ thế này. Tuy nó hiện đại, sang trọng nhưng lại không đủ tầm cho một thân phận hiển hách như Thu Phong.

Dẫu thế Thu Phong không cần điều đó, cái hắn cần là sự ấm cúng. Cái dinh thự của bố già hắn, rộng biết bao nhiêu, lớn biết bao nhiêu. Nhưng được mấy người trong gia đình ở đó, có bao nhiêu phòng thừa? Thậm chí số nhân viên ở đó còn gấp mấy chục lần số người gia đình hắn ở trong căn dinh thự ấy.

Vậy hắn cần gì ở một nơi sang trọng lớn lao trong khi chỉ có một mình hắn ở? Thậm chí căn hộ này có thêm hai vợ chồng Quốc Thiên vẫn còn rộng, hắn chỉ cần một nơi đầy đủ tiện nghi phục vụ nhu cầu thiết yếu của hắn là đủ. Hắn thích một không gian ấm cúng như thế này hơn.

Là dân võ Thu Phong không hề thích hút thuốc, thuốc không bao giờ là tốt cho sức khỏe của hắn. Thuốc lá sẽ làm hại thể lực của hắn, bào mòn sức khỏe của hắn, nhưng những lúc thế này thuốc lá lại tốt cho tâm trạng của hắn.

Chưa kịp châm điếu thuốc lên Thu Phong bỗng dừng quay trở lại trong nhà mở tủ lạnh lấy một lon bia và một bịch bánh em dâu hắn mua từ mấy tháng trước còn để lại hắn còn chưa khai mà dùng lấy.

Cuộc sống bộn bề này hấn mấy khi được ở nhà. Có mấy khi rảnh mà tận hưởng cuộc sống. Đi ra lại ban công, Thu Phong ngắm nhìn thành phố mộng biển mộng mơ, từ chỗ của hấn nhìn ra có thể thấy được biển cả mênh mông bát ngát kia.

Sau đó hấn lại nhìn lên trời cao, hấn nhìn một hồi rồi tưởng tượng. Nếu bản thân biết bay, bay lên những ngọn mây ấy nhìn xuống dưới này sẽ cảm thấy như thế nào.

“Tách tách ...”

Thu Phong khui lon bia. Sau đây hấn châm lên một điếu thuốc. Tay cầm thuốc đút vào miệng, còn tay kia cầm lấy lon bia. Hấn dựa vào ban công và bắt đầu nhìn xuống dưới đất. Hấn thấy những thành viên của Hắc Long Bang giờ này còn mặc những chiếc áo khoác da có logo của bang hội đi vòng vòng dưới đó, ăn tặc nói phét trông rất nhộn nhịp.

Trong cái thành phố này, mỗi người biết bao nhiêu là tâm trạng khác nhau. Vui có, buồn có, tuyệt vọng của có. Còn hấn? Hấn đang trong cái cảm giác như thế nào đây, vui hay buồn, hay lơ đãng. Hấn cũng chẳng biết.

Nhưng hấn lại biết ngày mai, hấn có một cuộc chiến với một gã sửa xe tên là Trọng Khoa. Đồng thời gã ta cũng là thủ lĩnh của Liên Minh Osuma, một băng đảng nhiều người giỏi đánh nhau nhất cái thành phố này. Mấy kẻ nhàn rỗi, không có việc làm chính đáng, thích đánh nhau, và chính cái tài ấy lại bảo vệ khu phố nơi mà chúng sinh sống. Kẻ cũng tốt cho bọn hấn.

Giờ này Thu Phong lại nghĩ đến công việc của mình, thân là kẻ đứng đầu. Tuy không lớn lao bằng bố già hấn, nhưng hấn cũng biết được là mình không có thời gian cho những cái suy nghĩ tiêu cực thế này.

Cuối cùng hắn nốc vội lon bia. Kéo vội điều thuốc. Sau đó hắn đi vào phòng nằm trườn ra đó. Hắn cũng quên mất rằng Nhược Y sẽ gọi lại cho hắn, hắn chẳng còn nhớ nữa. Hôm nay hắn đi ngủ sớm. Dần dần hắn chìm vào giấc ngủ, mặc cho Nhược Y gọi mấy cuộc, chuông đổ lên những chẳng ai nghe.

Bằng một cách nào đó vào cái cuộc gọi cuối cùng con Mực nó vốn không phải là chó thường, nó cũng biết Nhược Y là người tình của Thu Phong. Nó dùng cái chân của nó ấn vào nút nghe.

Bỗng nhiên Nhược Y thấy Thu Phong nghe máy, lòng cô đỡ lo hơn phần nào. Nhưng đập vào mắt cô lại là cái mũi ngửi ngửi của một con chó màu đen. Cô biết con chó này, nó là con Mực, thú cưng của Thu Phong.

“Mực ... Mực bố Phong đâu con ...!”

Nhìn vậy chứ Nhược Y cũng đã nhiều lần nói chuyện chọc ghẹo con Mực mập này, cô biết nó cũng rất thông minh, cô tin nó hiểu rằng cô đang nói cái gì.

Đáp lại Nhược Y là tiếng ư ử của con Mực. Rồi nó đẩy cái điện thoại qua tới kế bên mặt Thu Phong.

Trong màn hình Nhược Y thấy Thu Phong ngủ há mồm chảy cả nước miếng ra gối.

“Hi hi, thôi Mực để bố ngủ đi con!” – Nhược Y khẽ cười duyên một cái.

Bởi cô thấy con Mực đang liên tục liếm vào mặt Thu Phong nhưng anh ấy không hề hay biết. Cuối cùng Nhược Y phải lên tiếng ngăn con Mực lại không cho nó sàm sờ người yêu mình.

“Thôi mẹ tắt máy nhé, để mai mẹ gọi lại cho bố ... con ngủ cùng bố đi!”

Nhược Y nói với con mực đang kê cằm lên mặt Thu Phong. Sau đó cô tắt máy.

.....

5h sáng ngày hôm sau.

Mặc dù đêm qua Thu Phong ngủ quên không đặt báo thức nhưng hấn có thói quen dậy vào giờ này. Cứ gần đến khoảng thời gian này cùng ngày, cao lắm sớm 5p hoặc trễ 5p là Thu Phong sẽ dậy.

Hấn cựa mình đạp con Mực mập đang nằm trên bụng mình xuống. Rồi hấn đứng lên vào nhà vệ sinh, con Mực nằm đó vẫn ngủ, nó chẳng quan tâm bản thân từ trên giường mà bay hấn xuống mặt đất. Nó ngủ như thể cả thế giới này có sập nó vẫn ngủ.

Bắt đầu công việc quen thuộc của mình. Thu Phong tập chạy buổi sáng sớm. Lúc này hai hộ vệ dị năng của hấn cũng ngủ ở trong căn hộ, một người thức, một người ngủ.

Bước ra khỏi phòng Thu Phong thấy Linh Đan ngồi đó nhìn chăm chăm ra cửa sổ ngắm nhìn thành phố. Thấy vậy Thu Phong cũng không phiền đến họ. Hấn nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, hôm nay hấn cũng không lôi con Mực dậy chạy bộ, nó đã quá mập, hết thuốc chữa rồi.

Lâu rồi Thu Phong mới ngủ đủ giấc, à không hấn ngủ quá nhiều mới phải. 8h tối hôm qua đến 5h sáng hôm nay. Do đó cơ thể hấn bây giờ như tràn trề sức sống. Không như Quốc Thiên, Thu Phong tập không có ngày nghỉ, ít nhất Quốc Thiên còn có một ngày chủ nhật nghỉ để xả cơ. Thu Phong thì không, cơ bắp hấn đã chai sần, hấn không cần làm việc đó để cơ bắp nghỉ ngơi làm gì.

Hắn thiếu bây giờ là thiếu ngủ cho chuỗi ngày dài làm việc mệt mỏi. Hắn mệt từ tinh thần cho đến thể xác. Bây giờ thì khỏe rồi. Sáng hôm nay hắn chạy bộ với một cái sức sung nhất từ đó đến nay.

Lúc này Linh Đan theo sau hắn. Cô nàng chẳng buồn đuổi theo bằng dị năng chi cho mệt. Cô ta ngồi lên một chiến moto bằng điện, tạo ra tiếng động gần như không nghe thấy mà theo sát Thu Phong.

Cứ thế cho đến khi Thu Phong hoàn thành bài tập của mình.

Thời gian còn đến tối để bắt đầu cuộc chiến với Trọng Khoa vào lúc 6h chiều nay.

Hắn cần có một vài chuẩn bị. Nhìn đồng hồ bây giờ chỉ 6h hơn sáng. Hắn nên về phòng rủ hai người hộ vệ của mình ăn sáng rồi sau đó tính tiếp.

Khoảng vài tuần nữa thôi Quốc Thiên sẽ về lại Bắc này hội họp với hắn. Từ giờ đến khi đó hắn phải tạo ấn tượng với Liên Minh Osuma trước đã, ít nhiều hắn cũng không muốn làm tổn thương đến những người này, nhưng tổn thương lòng tự trọng thì có.

Sau đó em trai Quốc Thiên của hắn về đây hắn sẽ có việc cho nó ngay cái ngày đầu tiên có mặt tại đất Bắc này.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Trận Chiến Bắt Đầu!!!

Update sau.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Chấp Vài Tay!

“Bốp! ... Rầm ...”

Bất ngờ khi trọng tài vừa hô lên Thu Phong bật tới từ một khoảng cách không thể tin được đâm thẳng vào mặt Trọng Khoa. Dầu vậy, thân là một quyền vương tại cái đấu trường ngầm này không biết bao nhiêu năm. Có bất ngờ nhưng Trọng Khoa vẫn kịp phản xạ đưa hay khủy tay lên trước mặt đỡ lấy đòn của Thu Phong.

Tuy nhiên lực lại mạnh đến mức khi va chạm khiến cả người của Trọng Khoa văng đi, đập thẳng lưng vào lồng.

Hai cánh tay của Trọng Khoa tê rần. Nhưng hắn không có thời gian để nghỉ ngơi. Vừa mới lấy lại thăng bằng hắn lại thấy gã to con kia lao đến thêm một lần nữa.

Trong một cuộc chiến tay đôi thường kẻ nào tấn công trước kẻ đó sẽ có lợi thế. Chưa kể nếu thành công trong lượt đánh đầu, lượt sau mà để đối phương bật lại chắc chắn sẽ mất nhịp.

Trọng Khoa là ai? Hắn là kẻ đánh nhau giỏi nhất cái quận này, dù cho gã tên Phong kia có hơn hắn về lực đạo, có tạo bất ngờ cho hắn thế nào đi nữa Trọng Khoa vẫn không hề nao núng.

Thu Phong vừa lao lên tung một quyền thẳng giữa mặt hắn thì ngay lập tức Trọng Khoa hụp đầu xuống. Giống như không cho hắn cơ hội để thở,

Trọng Khoa hụp mặt xuống lại bắt gặp cái đầu gối của Thu Phong đang dà dộng thẳng ngay cằm hắn.

Bất chấp đòn gong kìm của Thu Phong, Trọng Khoa vội vàng nghiêng đầu né tránh. Đòn lên gối của Thu Phong xoẹt ngang qua má hắn, lực ma sát khiến gò má bên phải của Trọng Khoa đỏ ửng lên gì rít.

Né được đòn đó cũng là lúc Trọng Khoa có thời gian để thở, hắn không có thể để tấn công Thu Phong nên ngay tức thì hắn thấy một khoảng trống liền nhào lộn người qua đó. Đứng bật dậy Trọng Khoa nhìn chăm chăm vào gã to con đang đứng thẳng người nhìn hắn. Gã ta lần này chẳng hề thủ thế.

Giương mặt Trọng Khoa dần trở nên nghiêm trọng. Lần này hắn đụng phải hàng xịn rồi, chỉ qua hai lượt tấn công vừa rồi Trọng Khoa biết chắc rằng hắn là một kẻ thân chinh chiến cả trăm trận là ít. Kinh nghiệm chiến đấu đoán trước đường đi nước bước của đối phương quá kinh khủng. Biết cách tạo bất ngờ, biết cách tấn công chóng vánh. Vừa rồi Trọng Khoa thoát được cũng là do gã to con kia không tấn công. Gã ta chỉ đứng đó và nhìn hắn.

Trọng Khoa cũng không vội động thủ. Hắn cần phải tìm sơ hở, kẻ này quá mạnh. Mạnh về mọi mặt. Bỗng nhiên Trọng Khoa thấy cái miệng của hắn động đậy:

“Đây sẽ là trận đấu công bằng ... đến đi!”

Thu Phong nghe rằng nở một nụ cười thật sâu, nụ cười chân thật ấy khiến Trọng Khoa đang nghi ngờ về con người này. Thà như hắn cười điệu, cười khinh bỉ mình, Trọng Khoa còn biết đoán được. Nhưng vẫn nụ cười ấy, mà hành động của hắn khiến Trọng Khoa cảm thấy rùng mình.

Nhắc đến trận đấu công bằng ở đây chỉ có mình Thu Phong là hiểu. Bình thường Thu Phong luôn sử dụng khí công và nội công luân chuyển quanh người. Nhưng trước khi trận đấu bắt đầu Thu Phong có hỏi là Trọng Khoa học khí công chưa. Thấy thái độ của Trọng Khoa, Thu Phong đoán chắc hẳn không biết khí công là gì.

Để chắc chắn, hai lượt tấn công vừa rồi Thu Phong mặc dù không dùng khí công lẫn nội công để tấn công. Nhưng hẳn dùng để phòng thủ, lượt tấn công ấy Thu Phong đoán chắc Trọng Khoa không hề dùng khí công. Căn bản hẳn chỉ luyện thể chất mà thôi. Để cho công bằng Thu Phong cũng không dùng nội công hay khí công nữa.

Trọng Khoa có thể không hiểu, nhưng chính Thu Phong biết là được rồi. Coi như hẳn chấp Trọng Khoa một tay vậy.

Vốn là một kẻ lạnh tính, nhưng khi bước lên sàn đấu, Trọng Khoa lại là một con người hoàn toàn khác. Hẳn sẽ trở thành một con mãnh thú đáng sợ hơn bao giờ hết, ấy vậy mà giờ lần đầu tiên những người ở đây, hay nói đúng hơn là anh em của Liên Minh Osuma thấy Trọng Khoa bị thất thế. Và giờ đã hơn mười giây rồi Trọng Khoa còn chưa động.

Trước kia Trọng Khoa đã từng thua một trận, trận đấu ấy chính là đấu với anh cả của anh em nhà họ Hứa – Hứa Tử Lệ. Nếu nói đó là một trận thua cũng không đúng, bởi trước đó Trọng Khoa có cân hai đứa em trai của Hứa Tử Lệ, sau khi đánh bại hai đứa em của Hứa Tử Lệ. Hứa Tử Lệ lên sàn và đấu với hẳn.

Trận đấu kéo dài cả nửa tiếng đồng hồ giữa hai con quái vật, ngang tài ngang sức. Đến mức cái sàn đấu bát giác ấy lũng không biết bao nhiêu lỗ trên sàn. Thậm chí cái lồng còn đổ hết vì hai con trâu đấy.

Cuối cùng Hứa Tử Lệ chiến thắng, Trọng Khoa gục trước hắn vài giây. Vài giây sau chiến thắng Hứa Tử Lệ cũng bất tỉnh nhân sự theo. Do trước đó Trọng Khoa cũng đấu với Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo. Xin nhắc lại là hai anh em này không hề yếu. Chúng có thể cân được bốn năm người như Xuân Tiến hay Quang Định bây giờ. Sau khi đánh bại được hai anh em nhà đó Trọng Khoa cũng tổn kha khá sức lại còn lập tức đánh ngay với Hứa Tử Lệ.

Bỏ qua chuyện đó. Giờ đây lần đầu tiên Trọng Khoa thật sự khiếp sợ cái thế giới này. Hắn không tin rằng trên đời này tồn tại một người có sức chiến đấu như thế này.

Nghĩ thì nghĩ vậy chứ cơ thể của Trọng Khoa đang run lên đây này. Run lên vì sợ chứ không phải vì sợ. Lâu lắm rồi ngoại trừ tên Hứa Tử Lệ kia hắn mới gặp được kẻ mạnh như thế này. Đã vậy còn mạnh đến mức phi lý nữa.

Dường như Thu Phong nhận ra được điều gì đó, hắn nhìn Trọng Khoa một hồi. Sau đó nở một nụ cười thật sâu không biết có ý gì. Từ từ Thu Phong bắt đầu vô thế Triệt Quyền của hắn.

Bất ngờ, lần này kẻ tấn công lại là Trọng Khoa.

Mang cơ thể to lớn không kém Thu Phong là bao. Thân pháp của Trọng Khoa tuy không nhanh nhẹn nhưng đầy lực đạo. Hắn lao người tới tung ra một cú đá xóa 180 độ.

Cú đá nhắm mục đích thẳng ngay giữa chân thủy của Thu Phong. Võ thuật của Thu Phong là triệt mọi thế đánh của đối phương, dù đòn khó phá cỡ nào cũng có cách hóa giải. Không cần thiết phải né nếu bạn không đủ nhanh. Chỉ cần có kinh nghiệm phong phú.

Khi đòn đá, nói đúng hơn là một cú đập 180 độ gần chạm đến giữa ngực Thu Phong tức chân thủy, bằng một động tác cực kì đơn giản và kiệm sức. Hắn ta thực hiện một đòn trượt trôi như nước chảy tạo thành một vòng tròn nhỏ tính từ khuỷu tay. Cái khuỷu tay của Thu Phong móc nửa vòng bán nguyệt vừa đúng lúc đập trúng mắt cá nhân của Trọng Khoa.

“Cốp!”

Vang lên một tiếng, cả khán đài thấy Thu Phong lùi lại một bước. Tất cả những kẻ ủng hộ Trọng Khoa hô lên một tiếng, thành viên Hắc Long Bang chết lặng. Bởi chúng biết đòn đó mà trúng giữa ngực rất đau, dính đòn rồi khó mà có thể hít thở dễ dàng.

Nhưng không, thay vì cảnh tượng Thu Phong ôm ngực. Hắn vẫn đứng bình thường, còn Trọng Khoa rút chân về. Bỗng dưng cái chân của hắn khụy xuống.

Nhìn cái chân đang run lên bần bật. Trọng Khoa không tin vào những gì đang diễn ra. Theo lẽ thường nếu có hóa giải được đòn đó, một là né, hay là đỡ, không có thể nào mà tấn công thẳng vào mắt cá chân hắn được.

Vừa nhanh, vừa mạnh, vừa chính xác cao. Trọng Khoa thua hẳn về mọi mặt, lấy gì để đấu với hắn đây. Bằng ý chí?

Bỗng Trọng Khoa nở một nụ cười hạnh phúc. Hắn không tin rằng hắn không đâm được vào mắt gã to con kia.

Mặc kệ cái mắt cá chân của mình. Trọng Khoa cũng chẳng thiết để ý đến nó có còn đi được nữa hay không. Hắn dùng cái chân còn lại làm đòn bẩy, lao đến liên tục tung quyền vào người Thu Phong.

Càng đánh Trọng Khoa càng cảm thấy bất lực. Theo một cách nào đó, mọi quyền cước của hắn không được chặn, cũng không được né, nhưng nó

cứ thể bị triệt đi mất tăm. Càng đánh Trọng Khoa lại cảm thấy mình như vô lực.

Diễn hình như hấn đâm vào mặt Thu Phong, thay vì né thì gã ta lại đâm chuẩn xác vào cổ tay hấn. Giống như kiểu một cái xe đang chạy bị một cái xe khác tông ngang vậy. Hết lần này đến lần khác khi hấn tấn công gần chạm đích lại bị mất lực.

Cuối cùng hấn chủ động tấn công Thu Phong mà Thu Phong chẳng hề hấn gì. Ngược lại bản thân hấn bầm dập khắp người.

“Hộc hộc ...” Năm phút trôi qua dưới sự tiến công liên tục không ngừng nghỉ. Cuối cùng Trọng Khoa cũng có dấu hiệu xuống sức.

Lần đầu tiên hấn tấn công một cách mạnh bạo như thế mà chẳng làm được cái gì. Đây là sự khác biệt giữa kinh nghiệm chiến đấu sao? Không? Là hấn đã nắm bắt được đòn thế của mình ngay từ đầu ... nhưng bằng cách nào? Hấn đã đấu với mình bao giờ đâu.

Đúng là Thu Phong chưa từng đấu với Trọng Khoa bao giờ, nhưng hấn đã xem những trận đấu được ghi hình lại của Trọng Khoa. Hấn biết cách chiến đấu của Trọng Khoa. Chẳng khác Bạch Vân là mấy, dù rằng có vài thế võ thực dụng trong đó. Nhưng chưa đủ, quá nhiều sơ hở và động tác thừa mà Thu Phong nhìn ra từ Trọng Khoa.

Hấn ra Thu Phong cũng thiếu công bằng rồi. Hấn xem trước cách đấu của đối thủ mình, dấu biết rằng biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. Vốn Thu Phong không cần xem những cái clip đó vẫn có thể đánh bại được Trọng Khoa, nhưng Thành Chân lại bắt hấn xem. Bởi hấn không muốn Thu Phong khinh địch dù cho Thu Phong có mạnh đến phi lý thế nào đi nữa.

Thu Phong cũng không muốn như vậy, nhưng chiến đấu là sở trường của hắn. Ăn sâu vào trong máu hắn, chỉ cần xem những cái clip của Trọng Khoa bộ não hắn đã tự động phân tích đòn đánh và cách hóa giải mất rồi. Thu Phong không thể nào kiểm soát được chuyện đó. Nhưng có một thứ hắn có thể kiểm soát, đó là cách chiến đấu của mình.

Từ thế thủ Triệt Quyền Đạo. Thu Phong bỗng thay đổi tư thế, hắn đứng thẳng người dậy, hai tay thu thành quyền, thả lỏng dưới eo. Cả cơ thể hắn bắt đầu hấn tung tung trên sàn đấu.

Sức nặng của Thu Phong bình thường khi đứng đã khiến cái sàn lún một chút ít. Nhưng khi Thu Phong nhảy tung tung như thế, kì lạ rằng cái sàn dường như không chịu chút tác động nào của hắn. Những cái lò xo bên dưới như thể không biết rằng đang có một cân nặng gần trăm kg đang nhảy trên đó.

Cứ như cơ thể Thu Phong trở nên nhẹ bẫng. Tuy nhiên Trọng Khoa lại không chú ý đến việc đó, cái hắn chú ý chính là phong thái chiến đấu của gã to con trước mặt lại y hệt hắn. Từng nhịp nhảy, từng nhịp thở khiến Trọng Khoa cảm nhận được giống hắn đến nhường nào.

Như bị khinh bỉ Trọng Khoa tức giận. Một lần nữa sau khi điều tức lại cơ thể Trọng Khoa lao lên. Hắn chạy như bay trên sàn đấu, nhưng lại không gây bất cứ một tiếng động nào lớn.

Một cú đâm móc bằng tay phải được tung ra thẳng mặt Thu Phong. Lúc này thân thể Thu Phong cũng đã co lại, thấy quyền tới Thu Phong nghiêng đầu né tránh, cùng lúc hắn tung một quyền tương tự như của Trọng Khoa.

Bằng một cách nào đó Trọng Khoa vừa kịp né một quyền đó, cả cánh tay của Thu Phong ma sát lên mặt hắn một lần nữa. Đến mức làm mồ hôi trên mặt hắn khô đi.

Trái ngược lại với cơ thể đầy mồ hôi trơn trượt, cơ thể Thu Phong dường như chỉ đang nóng lên, tuyệt nhiên chẳng thấy hần ta đổ một giọt màu hôi dù trong cái đấu trường đang rất nóng.

Chưa hết. Khi cả hai thất bại trong việc gây sát thương lên nhau, Trọng Khoa đâm hụt, chính cái tay phải ấy của hắn biến đổi thành trảo chụp lấy cổ Thu Phong. Đồng thời Thu Phong cũng làm hành động tương tự như hắn.

“Bình ~~~~~”

Hai gã điên bỗng nắm lấy cổ nhau cùng đầu một cái cốp!

Da đầu Trọng Khoa nứt toác ra, máu bắt đầu chảy xuống. Còn da đầu của Thu Phong thì đỏ lên trông thấy trong cái làn da đen kia.

Dưới sự kích động của cả khán đài, hai gã to con kia sau khi cùng đầu nhau một cú trời giáng bỗng buông nhau ra.

Mặt đối mặt Thu Phong và Trọng Khoa nhìn nhau mỉm cười.

Máu từ trên trán Trọng Khoa chảy xuống nhuộm đỏ cả môi hắn.

Cứ tưởng sẽ có một màn nhìn nhau sâu lắng, nhưng không. Bỗng dưng cả hai hụp người xuống tung một cú đâm vào mặt nhau. Chẳng ai né tránh, chẳng ai đỡ đòn. Cứ thế liên tục hết lần này đến lần khác vang lên hàng chục tiếng da thịt, và xương va chạm với nhau.

Hai phút trôi qua. Hai gã trên sàn đấu như những con thú tấn công không ngừng nghỉ. Cuối cùng Thu Phong vùng người tung một cú đâm móc bằng tay trái từ trên xuống dưới thẳng vào má phải của Trọng Khoa.

“Bốp! ... Rầm!”

Trọng Khoa ngã xuống, hấn dần mất đi ý thức. Hai con mắt của hấn bầm dập đến mức chẳng còn thấy rõ được đối phương.

Giờ khắc này khi nhìn vào gương mặt của Trọng Khoa ta chỉ thấy những khối thịt bị sưng lên che lấp mất cả hai con mắt. Miệng thì nứt toác ra mất chảy không ngừng. Hai gò má cũng không khá hơn là bao khi chúng được so sánh như hai cái bánh bao màu tím.

Về phần Thu Phong gương mặt của hấn ngoài vết máu trên miệng do dập môi ra thì cơ thể hấn chỉ đỏ ửng lên sau loạt đấu vừa rồi.

Dù không thấy rõ, nhưng cả quá trình vừa rồi Trọng Khoa biết hấn không hề bị thương. Dường như hấn đang cố ý để hấn đánh trúng. Trọng Khoa mỉm cười với cái miệng toàn máu rồi ngất đi, trước khi ý thức của hấn dần biến mất, đầu hấn chỉ kịp vang lên hai chữ ‘Mạnh thật!’

Đã qua hơi mười giây, Trọng Khoa trong sàn bát giác chẳng thấy động đậy. Thu Phong được cho là thắng cuộc. Dưới sự hò hét inh ỏi của Hắc Long Bang. Thu Phong bước xuống với Trọng Khoa trên vai.

Lúc này cái lồng bát giác đã được mở ra. Biết bao nhiêu người vội chạy đến chúc mừng Thu Phong nhưng đều bị chặn lại. Chỉ riêng Hạo Nguyên được tiếp cận để đỡ lấy Trọng Khoa.

Hạo Nguyên vốn cũng là một tay giỏi đánh nhau, lần đầu tiên hấn chứng kiến một con người trên cơ Trọng Khoa đến mức độ như thế. Sẽ ra sao nếu cả Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa cùng đánh với hấn, liệu họ có thắng được không?

Câu trả lời chắc chắn không. Lần đấu này Thu Phong nhường Trọng Khoa, hấn không sử dụng khí công, nội công. Cũng không sử dụng Triệt Quyền Đạo trong lượt đánh cuối. Đã vậy hấn còn chấp Trọng Khoa bằng

cách đánh theo thể đánh của Trọng Khoa. Cuối cùng môi hắn bị đập do lực va đập. Nếu như có nội công chắc gì môi Thu Phong đã đổ máu.

Đây cũng là minh chứng cho thấy dù không có khí công hay nội công Thu Phong cũng rất là mạnh với cái thân thể cường tráng kia.

Dù cho Trọng Khoa có giỏi đánh nhau thể nào đi nữa, có đánh nhau từ bé đến lớn đi nữa cũng không bằng khoảng thời gian Thu Phong va chạm ở chiến trường. Những lúc hết đạn được hắn phải đi cướp súng. Chiến đấu bằng tay không, suýt chết không biết là bao nhiêu lần, bờ vực tử vong vậy gọi hắn từ lần này đến lần khác. Cuối cùng hắn vẫn sống, còn trọng khoa được mấy lần đối mặt với sinh tử. Sao mà có thể so sánh khắp khiêng với một kẻ như Thu Phong được.

Cái họ nhìn thấy bây giờ chỉ là kết quả của Thu Phong mà thôi, cái họ không thấy là sự cố gắng của Thu Phong như thế nào. Hắn đã phải đổ máu, đổ mồ hôi biết bao nhiêu mới được như ngày hôm nay. Những cơn đau từ bó cơ căng cứng vì làm việc quá sức của nó, một kẻ chỉ nằm ở nhà sửa xe như Trọng Khoa và tự mãn rằng mình đánh nhau giỏi như Trọng Khoa chẳng thể nào hiểu được sức mạnh của Thu Phong từ đâu mà có.

Thật sự mà nói Trọng Khoa cũng không ganh tị, cũng không đố kỵ, cái hắn muốn là muốn đấu với Thu Phong thêm lần nữa khi hắn tỉnh dậy.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Bạch Vân Quyết Đấu Hứa Tử Lệ !!

Có một người mà đã quá lâu ta chưa nhắc tới. Bạch Vân một ả đàn bà banh đá, không xinh đẹp, lại cục súc dữ dằn. Tuy nhiên lại khá là nghĩa khí và giỏi đánh nhau.

Hôm nay tại chính cái đấu trường ngầm này, Bạch Vân cũng có mặt tại đây và quan sát ông chủ mình chiến đấu. Hẳn ra mà nói trước giờ chưa ai thấy thực lực chính xác của Thu Phong ngoài Giang Nam cả. Đến cả Bạch Vân cũng chỉ thấy Thu Phong đánh nhau trên đầu ngón tay, kể cả những lúc Thu Phong giáo huấn thành viên trong bang hội cũng chỉ như giỡn chơi mà thôi.

Đây là một trong số những cơ hội hiếm hoi Bạch Vân được chứng kiến ông chủ của mình đấu với kẻ mạnh nhất Liên Minh Osuma. Đã từng có một khoảng thời gian Bạch Vân đi kiếm chuyện với Trọng Khoa, kết quả là bị Trọng Khoa đánh cho bầm dập như tử.

Hôm nay cô lần đầu tiên chứng kiến được giới hạn của Trọng Khoa nằm ở đâu. Thực sự nếu thay vào cô lên đó chưa chắc cô có thể trụ lâu hơn Trọng Khoa dù rằng cô đã được Thu Phong huấn luyện một khoảng thời gian dài, có tập luyện cả khí công trong người. Chính bản thân Bạch Vân bây giờ cũng chưa dám chắc đánh bại được Trọng Khoa.

Gia nhập Hắc Long Bang đủ lâu, tiếp xúc với ông chủ Thu Phong đủ nhiều, chứng kiến những chuyện khó tin trên trời dưới đất đủ để khiến Bạch

Vân thay đổi tầm nhìn. Và cũng để cô ta hiểu rõ hơn về con người của Thu Phong.

Cô biết hôm nay vị ông chủ bá đạo kia vẫn chưa đầu hết sức, thậm chí còn chấp Trọng Khoa vài bước. Dù không mấy thông minh nhưng Bạch Vân thừa sức biết Thu Phong không hề dùng đến khí công, thậm chí còn không dùng đến Triệt Quyền Đạo, môn võ triệt mọi đòn đánh đến phi lý như thế.

Ấy vậy Thu Phong vẫn thắng Trọng Khoa một cách dễ dàng, ngoài việc miệng có một vết máu nhỏ. Cả thân thể to lớn, trần trụi kia chẳng có lấy một vết bầm. Cuối cùng giới hạn của ông chủ nằm ở đâu? Đó là điều không chỉ riêng Bạch Vân thắc mắc mà hầu hết các chiến binh được Thu Phong huấn luyện, từ Abid cho đến Quốc Thiên hay Lý Đại cũng chẳng thể nào biết được.

Nói hẵn ra Thu Phong cũng không biết giới hạn của hẵn ở đâu. Cứ mỗi lần hẵn nghĩ đây là giới hạn của hẵn, bằng một cách nào đó hẵn lại vượt qua giới hạn của mình. Cuối cùng giới hạn của hẵn ở đâu hẵn cũng không biết, hẵn cũng chẳng quan tâm điều đó, hẵn chỉ quan tâm rằng bản thân phải càng ngày càng mạnh lên.

Nếu hẵn đến giới hạn thì hẵn đẩy bản thân qua giới hạn, nếu hẵn không thể qua được hẵn sẽ tìm cách khác. Bằng mọi cách Thu Phong luôn vượt qua được giới hạn của mình.

Con người luôn luôn là loại động vật biết học hỏi. Tuy Thu Phong không phải là thiên tài như hai đứa em mình, nhưng hẵn bù lại có con mắt quan sát tinh tường hơn hai đứa em mình. Hẵn không giỏi trong công việc đầu óc nhưng hẵn giỏi tìm ra vấn đề của chính bản thân hẵn. Hẵn luôn quan sát đối thủ dù yếu hay mạnh.

Bởi đâu đó những người ấy sẽ mang lại cho hấn sự phát triển. Khi nhìn vào họ.

Thu Phong luôn ghi nhớ 3 câu này để trưởng thành hơn:

“Nhìn kẻ giỏi hơn mình để học hỏi

Nhìn kẻ ngang bằng mình để cố gắng hơn nó

Nhìn thằng ngu làm và đừng làm theo nó”

3 câu nói đó theo Thu Phong đến tận bây giờ. Mỗi khi hấn mũi lòng, thất bại, hay chán chường hấn sẽ dựa vào 3 câu nói đó.

Sau trận chiến đó Bạch Vân âm thầm quyết tâm một ngày nào đó cô ta sẽ đẩy ông chủ của mình đến giới hạn. Tính ra cô cũng chỉ mới 26 tuổi, thua ông chủ mình hấn một tuổi. Cô cần phải cố gắng hơn nữa.

Trước đó cô cần phải đánh bại những người mà ông chủ đánh bại trước đã.

Ở trong Hắc Long Bang, Bạch Vân mạnh lên nhanh đến mức bây giờ Tiger chỉ có thể ngược nhìn mà thôi. Trong khi trước đó Tiger chính là kẻ đã bẻ gãy một cánh tay của Bạch Vân.

Mặc dù tên là Tiger nhưng khi Tiger này gặp Bạch Vân như gặp cộp vậy.

Bạch Vân là một con đàn bà khá là xấu bụng, Ả ta nhớ mãi cái ngày mà Tiger bẻ tay mình, kiếm chuyện tập dợt với Tiger liên tục. Do trong bang hội không thể gây tổn thương đến nhau nên Bạch Vân mới không đụng chạm gì đến Tiger ngoài việc đập cho con mắt hấn bầm tím từ ngày này sang ngày khác.

Còn Abid thì phát triển hơn hẳn Tiger, Tiger từng một thời ngang bằng hẳn. Nhưng giờ không còn nữa, Abid đang nằm ở một đẳng cấp khác. Mà đẳng cấp ấy Bạch Vân lại có thể so sánh cùng Tiger.

Ngoài Thu Phong là Lý Đại ra thì hiện tại lực chiến đấu mạnh nhất của Hắc Long Bang chính là Abid và Bạch Vân.

“Hứa Tử Lệ?”

Bỗng lúc này Bạch Vân đang ngắm nhìn Thu Phong ở trên khán đài bước xuống thì bỗng cô ta thấy một thân ảnh quen thuộc. Là Hứa Tử Lệ, kẻ từng đánh bại Trọng Khoa.

Tại sao hắn lại ở đây?

Một dòng suy nghĩ xoẹt ngang qua đầu Bạch Vân. Lúc này hai con người của Bạch Vân như trợn to lên, bởi cô ta thấy Hứa Tử Lệ đang đi về phía của Thu Phong. Nói đúng hơn là hắn đang hướng lên võ đài, sàn đấu bát giác.

Không biết Bạch Vân suy tính cái gì bỗng nhiên cô ta đứng bật người dậy dưới sự ngỡ ngàng của Abid bên cạnh. Cô ta phóng xuống dưới.

“Ồ ... cái gì vậy?” Abid như ngáo ngơ hỏi cái chỗ ngồi mà Bạch Vân vừa rời đi. Hắn không biết rằng hắn đã bỏ lỡ mất một cơ hội cạo sát.

Lúc này bỗng Thu Phong cảm giác như có ai ở sau lưng hắn. Bất giác Thu Phong quay lại nhìn, đập vào mắt hắn là gương mặt của Hứa Tử Lệ.

Vẻ mặt Hứa Tử Lệ không hung ác, không dữ dằn, nhưng ánh mắt của hắn ta đầy sự kiêu ngạo chỉ vào mặt Thu Phong mà nói lớn:

“Dám lên đài không?”

“Ồ?” – Thu Phong gật gật cái đầu như đã hiểu chuyện gì. Ra là Cerberus và Liên Minh Osuma thân thiết hơn hẳn tưởng đấy chứ?

Có ý định lên sàn đấu thêm một lần nữa bất ngờ Thu Phong thấy một bóng hình quen thuộc. Đầu hắn hiện lên một dấu hỏi chấm. Lúc này bóng hình kia quay lại:

“Boss! Xin cho tôi đấu với Hứa Tử Lệ!”

Là Bạch Vân sao? Thu Phong trầm nghĩ.

Hôm nay mục tiêu của hắn là Trọng Khoa chứ không phải Hứa Tử Lệ, bây giờ Hứa Tử Lệ muốn đấu với hắn, hắn rất sẵn lòng cho Hứa Tử Lệ chứng kiến. Nhưng Bạch Vân là cấp dưới của hắn, hắn không thể nào vì người ngoài mà làm cấp dưới của mình thất vọng được.

Nếu như dưới ánh mắt của Thu Phong, vào vài tháng trước hắn chắc chắn sẽ không cho Bạch Vân lên đấu với Hứa Tử Lệ. Nhưng lần này lại khác, hắn hiểu rằng Bạch Vân cố gắng hơn ai hết. Hơn cả Abid, cô nàng xấu xí này luyện tập hết mọi bài tập mà hắn đưa ra mà không lấy một lời than vãn. Thậm chí Bạch Vân còn tự tìm đến hắn để hắn giao bài tập nặng hơn.

Dẫu vậy Thu Phong sau khi cho Bone kiểm tra, cơ thể của Bạch Vân đang không chịu nổi. Do ý chí mới có thể khiến Bạch Vân hoàn thành hết những bài đó. Nhưng Thu Phong công nhận một điều rằng Bạch Vân đã mạnh hơn rất nhiều so với hai tháng trước. Cô ả này bây giờ không phải là một con đàn bà có phong thái chiến đấu cục súc như trước nữa.

Hắn không muốn tước đi cơ hội thể hiện của cấp dưới mình, Thu Phong gật đầu mỉm cười đáp:

“Được!” – Sau đó hắn nghiêng đầu nhìn sang Hứa Tử Lệ nói:” Hạ được Bạch Vân rồi hãy tìm đến tôi.. cho công bằng tôi cũng vừa mới đấu với anh Khoa xong mà? Còn mệt lắm ... vậy nhé!”

Thu Phong nói điều mà không ngờ mong. Hấn nhường võ đài lại cho Bạch Vân rồi biến mất hút trong phòng chờ của đấu trường.

Bất ngờ đầu trường một lần nữa náo loạn lên. Dù là đầu trường ngầm cũng phải có luật lệ của riêng nó. Gã MC định lên đuổi hai người này xuống mặc dù biết họ là ai, nhưng luật là luật. Thì bỗng nhiên trong bộ đàm của hắn có ai gọi đến. Hắn dạ dạ vâng vâng một vài câu sau đó liền cầm cái mic bắt đầu hét lên:

“Vâng thưa quý vị. Hôm nay, chúng ta có hai khách mời đặc biệt. Góc đài màu đen cự đại tỷ của Liên Hoa Bang – Bạch Vânnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn. .... Và góc đài màu trắng của chúng ta, một tuyển thủ mà chắc chắn ai cũng biết đến, gã quái vật từng đánh bại Trọng Khoa, tuyển thủ Hứa Tử Lệeeeeeeeeee .... Sau đây xin mọi người nhìn lên bảng tỉ lệ cá cược ...!”

Bỗng nhiên vừa bước vào trong phòng chờ Thu Phong nghe lảng thoáng là cái gì đó cá cược ... Ủa sao nãy hửn không có?

Tò mò Thu Phong mở hé hé cánh cửa phòng chờ ló cái đầu ra thì thấy hình ảnh của Bạch Vân và Hứa Tử Lệ vừa mới được chụp trên khán đài tự lúc nào. Trên đó ghi tỷ lệ như thế này:

Hứa Tử Lê 6:2

Bach Vn 3:8

“Hai người này lại có các cươc??? Sao mình không có?”

Bất giác Thu Phong cảm thấy khó hiểu. Và đó cũng là nỗi lòng của biết bao nhiêu người có mặt tại đây. Khi xem trận đấu của Thu Phong, họ có thắc mắc rằng tại sao trận đấu đó lại không có các cược. Tuy nhiên Thu Phong vs Trọng Khoa lôi cuốn đến mức khiến bọn họ quên mất cái vụ cá cược.

Ấy vậy mà lần này Bạch Vân đấu Hứa Tử Lệ lại có cá cược. Nhìn cái tỷ lệ cá cược trên màn hình lớn cũng đủ hiểu rằng cái đấu trường này coi trọng Hứa Tử Lệ lên này Bạch Vân.

Có thể khiến người khác không nghi ngờ, nhưng Thu Phong lại nghi ngờ. Cái đấu trường này với thân phận của hắn mà hắn không thể nào tra ra rằng ai đang đứng sau. Đã vậy thêm phần cá cược này khiến Thu Phong suy nghĩ không biết liệu có phải gã ta biết mình chẳng?

Nghĩ thì nghĩ vậy, vài phút sau Thu Phong lại quên mất. Hắn đi vào lại phòng chờ tranh thủ tắm rửa rồi thay một bộ đồ khác ngồi lên khán đài xem Bạch Vân đánh đấm làm sao.

.....

Khoảng thời gian qua Bạch Vân đã tiến bộ đến mức nào?

Từ một đại tỷ Liên Hoa Bang. Cục súc nóng tính, thất bại hoàn toàn dưới tay Lục Nương, đúng hơn là dưới ông chủ bây giờ của cô ta là Thu Phong. Bạch Vân từng đấu với Tiger, cô ta thậm chí bị gãy tay nhưng không bao giờ khiếp sợ.

Nhưng có một lần Bạch Vân từng đấu thử với Thu Phong. Yêu cầu anh ta đánh thật sự. Đáp ứng yêu cầu của Bạch Vân, trong trận đấu tập ấy, hai con mắt Thu Phong từ hiền từ trở nên sắc lạnh. Lạnh đến mức Bạch Vân không còn cảm thấy cái nóng bức của mùa hè tháng 7 khi ấy nữa.

Và chỉ với một đòn, Bạch Vân bất tỉnh nửa ngày trời bởi cú đâm vào bụng. Khiến vài ngày sau đó Bạch Vân đến thở còn khó khăn, kết quả chỉ vì ý bản thân mạnh lên một chút kiêu ngạo yêu cầu ông chủ của mình đánh hết sức. Cuối cùng cô mong muốn trải nghiệm được một cái gì đó khi đánh với Thu Phong, chưa kịp trải nghiệm cái gì thì đã bị đánh cho ngất xỉu. Quá mất mặt dưới đàn em ruột của mình, Bạch Vân lại điên cuồng lao vào luyện tập.

Vẫn câu hỏi lúc này, Bạch Vân đã và đang đạt được gì sau hơn hai tháng được Thu Phong huấn luyện?

Khí công, Bạch Vân luyện nhanh đến mức mà bây giờ một con dao thái lan không thể làm chảy máu được ả ta nếu ả ta vận khí. Thậm chí một cây tıp sắt nặng trĩu đập vào lưng Bạch Vân cũng chỉ để lại một vết đỏ ửng, cả một thanh sắt bị cong gập lại mà Bạch Vân chẳng hề hấn gì.

Thậm chí Bạch Vân còn để một chiếc xe moto PKL chạy ngang qua người mình. Như đã nói, chiếc xe nặng mấy trăm kg đi ngang qua như không có chuyện gì.

Tất cả đều nhờ môn khí công mà Thu Phong dạy trong khoảng thời gian qua. Ngoài khí công Bạch Vân cũng thay đổi cách chiến đấu đường phố trở thành chiến đấu thực dụng hơn mang một chút hoa mỹ, một chút dứt khoát, một chút sự mạnh bạo của đường phố còn sót lại trong người Bạch Vân.

Cách chiến đấu bây giờ của Bạch Vân thiên về lực công kích. Không khác cô khi xưa là mấy, nhưng cô giỏi điều này. Sức công phá của Bạch Vân khá mạnh, mỗi lực mà cô tung ra đều có thể dễ dàng đâm gãy xương người bình thường, dẫu vậy tốc độ và sự khéo léo từ Triệt Quyền Đạo phần nào bù lại cái phong cách chiến đấu cục mịch của Bạch Vân.

Vốn trong Hắc Long Bang tồn tại rất nhiều gã giỏi đánh nhau, nên Bạch Vân liên tục thách đấu từ người này đến người kia. Cô đánh bại tất cả, chỉ còn sót lại mỗi Abid là cô không thể vượt qua hắn, hắn cũng chẳng thể vượt qua cô. Hai người cứ thế đấu với nhau, cùng nhau cố gắng.

Và giờ, một Bạch Vân từng không tự tin khi đứng trước Trọng Khoa hay Hứa Tử Lệ. Ngày hôm nay cô lấy hết can đảm, sự cố gắng của mình ra để đối đầu với Hứa Tử Lệ, cũng là để thử xem cô đã mạnh đến mức nào rồi!!

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Ông Chủ ...

Thế nào gọi là điều không tưởng?

Tức là điều bạn không làm được, bạn đã làm rồi nhưng kết quả chỉ có giới hạn. Nhưng có người làm như bạn họ đạt đến một kết quả không tưởng.

Và Bạch Vân đem đến một sự ngạc nhiên chưa từng có từ trước đến nay. Ai tin rằng Hứa Tử Lệ lão đại băng Cerberus sẽ thua một ả đàn bà chưa? Tin hay không tin sự thật cũng đang diễn ra trước mắt chúng ta ngay lúc này.

“Đứng dậy ... đứng con mẹ mày dậy!”

“Bốp! ... Bốp! ... Hừ hừ ... Bốp!”

Lúc này trên sàn đấu bát giác toàn là máu. Cảnh tượng một con ả đàn bà đang liên tục đâm vào mặt kẻ từng được gọi là quái vật, một huyền thoại khiến cả cái thành phố Quảng Phúc này khiếp sợ. Hứa Tử Lệ.

Bằng một cách nào đó Hứa Tử Lệ đã và đang hoàn toàn thất bại trước Bạch Vân. Hình ảnh máu me, đáng sợ đang đập vào mặt những người có mặt tại đây.

Nắm lấy cổ áo của Hứa Tử Lệ, Bạch Vân đang liên tục đâm vào cơ thể la loi của Hứa Tử Lệ. Khắp toàn gương mặt của Hứa Tử Lệ toàn là máu, mắt, mũi, miệng đều sưng lên như một cái đầu heo. Dầu vậy gương mặt của

Bạch Vân cũng chẳng khá hơn là bao. Một bên mắt của Bạch Vân đã sưng thấy lên không còn khả năng thu thập hình ảnh được nữa. May ra con mắt còn lại đỡ hơn một chút, chỉ có bầm chứ không có sưng tấy lên.

Nhưng nhìn kĩ hơn, ta sẽ thấy dưới bọng mắt của Bạch Vân đang rỉ ra một dòng máu đen, bầm. Thực ra trước đó Bạch Vân cũng bị Hứa Tử Lệ đâm sưng hai con mắt mất đi tầm nhìn, nhưng ả ta điên đến mức tự dùng móng tay cứa chảy máu phần mắt bị sưng. Khiến máu bầm chảy ra để lấy lại thị lực.

Tiếp đó ả ta tiếp tục đánh nhau với Hứa Tử Lệ cho đến tận bây giờ. Hứa Tử Lệ gãi ngực, nhưng Bạch Vân vẫn chưa chịu buông tha. Trên võ đài chỉ có hai người họ, lòng bát giác chưa mở, không một ai can ngăn. Bởi vì họ không tin được rằng Hứa Tử Lệ lại thua? Thua một con đàn bà?

Bất ngờ “Cốp!”

Vang lên một tiếng đàn xen cái tiếng bốp bốp ban nãy. Bỗng dưng cả người Bạch Vân bắn lên trời như một khẩu pháo. “Rầm!” một tiếng ả ta rơi xuống sàn một cách nặng nề.

“Ầm!”

Bỗng cả khán đài như bùng nổ thêm một lần nữa. Hứa Tử Lệ đứng dậy, hấn ta chưa gục, dù thế cục đã định nhưng một lần nữa hấn ta lại đứng lên.

Đây còn là con người sao? Bị đánh cho bất tỉnh, đến khi tỉnh lại vẫn đang bị đánh, vậy mà bằng cách nào đó hấn lấy sức lực từ đâu ra đập ngược một cái vào xương hông của Bạch Vân khiến ả ta văng ra ngoài.

Hứa Tử Lệ với cái mặt sưng như đầu heo, miệng mồm toàn là máu. Hấn lăn lê bò càng, cố gắng đứng dậy. Chừng mười giây sau, Hứa Tử Lệ cuối

cùng cũng có thể đứng vững được. Nhưng hắn phải dựa vào cái lòng bát giác, nắm vào những cái lỗ sắt của hàng rào mà đứng lên.

Hắn đang đấu với cái thứ quái quỷ gì đây? Hắn không tin được rằng một Bạch Vân mà hắn chưa bao giờ để vào mắt, ngày hôm nay ả ta có thể đánh hắn ra nông nổi này ... Bằng cách nào ả ta lại mạnh phi lý đến vậy.

Như đã nói, không bàn về tài chính là quyền thống trị. Với sức mạnh cá nhân, Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa là hai người mạnh nhất cái thành phố này. Bạch Vân thậm chí còn không được nằm trong danh sách đó. Bởi chưa chắc rằng ả ta có thể đánh bại được hai đứa em của Hứa Tử Lệ hay Hạo Nguyên cả. Ấy vậy mà giờ đây Bạch Vân đã chứng minh điều ngược lại rằng ả ta thừa sức đập cho Hứa Tử Lệ một trận ra bã.

Quay về với Bạch Vân. Cú đập của Hứa Tử Lệ mạnh đến mức đẩy phăng cả người ả ta đi, đồng thời đòn ấy đập trúng xương hông của Bạch Vân, khiến xương hông nứt ra một mảnh nhỏ.

Bạch Vân cắn răng đau đơn ngồi dậy ôm hông mà thở.

“Nhiều đây nhằm nhò đ*o gì ... “

Nhổ ra một ngụm máu trong miệng, Bạch Vân lên tiếng chửi thề. Vẫn cái tính cách cục súc của mình, Bạch Vân chẳng nể mặt ai ngoài Thu Phong.

Ả ta không như Hứa Tử Lệ, khó khăn lắm mới đứng được. Như một con voi Bạch Vân chống một chân lên mặt sàn đấu, lấy chân đó làm trụ ả ta nâng cả cái cơ thể cục mịch của mình lên.

“Rầm!”

Bạch Vân dẫm mạnh một phát xuống sàn đấu, khiến cả cái sàn tung tung lên một hồi.

“Tiếp! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!”

Một nụ cười điên dại phát ra từ cuống họng Bạch Vân. Cười một tiếng sảng khoái, bất chợt ả ta không màng đau đớn, cũng như Hứa Tử Lệ hai người một lần nữa lao đến đâm đá nhau như hai con thú hoang.

Đây không còn là trận chiến giữa người với người nữa rồi. Đây là trận chiến giữa hai con thú hình người thì mới đúng.

Không còn những đòn thế màu mè như ban đầu, Bạch Vân cứ thế mà lao vào đâm đá, không né, cũng không đỡ. Lãnh một đòn trả lại một đòn, Hứa Tử Lệ cũng thế. Hắn bây giờ chẳng còn sức nào để mà né, hắn đâm từng đâm với tất cả sức lực của mình. Cơ thể hắn quay cuồng như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn không thể ngã xuống. Hắn không tin hắn sẽ thua Bạch Vân. Hắn còn chưa đấu với gã kia, gã quái vật kia. Hắn chỉ cần một lần được đấu với gã đó. Thua cũng được, chỉ cần được đấu ... dần dần đầu óc của Hứa Tử Lệ không còn tỉnh táo nữa. Hắn đang cảm thấy mọi thứ mơ hồ.

Vài phút trước đây Hứa Tử Lệ có một suy nghĩ hoàn toàn khác lúc này. Hắn nghĩ sau khi đả bại Bạch Vân hắn sẽ có một trận chiến với Thu Phong. Nhưng không, thậm chí Bạch Vân còn không cho hắn có thời gian suy nghĩ đến việc đó. ả ta như một con thú tấn công hắn từ lần này đến lần khác.

Dù rằng thể lực của hắn như một con trâu, hắn có thể đánh với cả trăm người trong vài tiếng đồng hồ. Nhưng không thể nào thờ ơ được với Bạch Vân khi những đòn tấn công của ả ta vừa nhanh, vừa mạnh, vừa khỏe.

Dường như thể lực của Bạch Vân còn hơn cả hắn. Càng đánh hắn càng mệt, càng đánh Bạch Vân càng hăng.

Hắn có đánh Bạch Vân ra đến nông nổi nào, ả ta vẫn đứng lên mà đánh lại hắn. Thậm chí hắn đã đánh Bạch Vân đến mức không nhìn thấy gì, tưởng chừng như Bạch Vân sẽ chịu thua. Nhưng không, ả ta cào cấu con mắt của mình khiến máu ứa cả ra ngoài để lấy tầm nhìn.

Hứa Tử Lệ dần cảm thấy hơi sợ về độ điên của Bạch Vân. Cuối cùng hắn cũng hiểu lý do tại sao Bạch Vân được gọi là con đàn bà điên rồi. Trọng Khoa từng đối đầu với ả cũng đã nói như vậy, hắn không quan tâm, nhưng bây giờ hắn phải quan tâm. À mà quan tâm cũng đã muộn rồi, hắn sắp thua rồi.

“Anh haiiiiiiiiiiiiiii!!”

“Anh haiiiiiiiiiiiiiiiii!!”

Khi ý thức Hứa Tử Lệ dần mờ đi, bỗng hắn nghe thấy tiếng gọi. Hứa Tử Lệ bừng tỉnh.

Là hai thằng em của hắn Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo.

Như tiếp thêm sĩ khí, hai con mắt như sắp nhắm chặt của Hứa Tử Lệ bừng tỉnh. Hắn thấy Bạch Vân đang tung một quả đấm móc từ bên trái. Ngay tức thì hắn né đòn đó.

Bạch Vân đấm vào khoảng không khiến cả người ả ta chao đảo theo lực đấm của mình. Bạch Vân cũng quá mệt rồi, ả ta cũng không còn sức nữa, đến nắm đấm của mình cũng giữ không nổi. ả ta cũng chẳng còn sức đâu mà vận khí công, từ nãy đến giờ, toàn chịu đòn bằng chính sức của mình, đánh bằng chính sức của mình, chẳng còn cái gì gọi là khí công nữa.

Né được đòn đó của Bạch Vân, Hứa Tử Lệ đập một phát vào eo của Bạch Vân khiến ả ta văng lăn quay ra sàn. Hấn cũng không đứng vững được nữa, hấn cũng chao đảo sau cái đòn đập của chính mình.

“Xoành xoạch ...”

Cả thân thể hấn lao đảo dựa vào cái miếng chắn sắt của lồng bát giác.

“Anh hai!”

“Anh hai cố lên!”

Hai đứa em của Hứa Tử Lệ đứng phía dưới lồng, liên tục vươn tay lên vỗ vào lồng cổ vũ người anh trai của chúng trên đài.

Hứa Tử Lệ khó khăn quay sang nhìn hai đứa em mỉm cười. Hấn khẽ đưa ngón cái về phía hai đứa em mình, với gương mặt sung như đầu heo hấn mỉm cười.

Sau đó hấn quay sang Bạch Vân, thấy ả ta một lần nữa đứng lên.

Với những bước chân loạng choạng, Hứa Tử Lệ chạy lao đến Bạch Vân.

Thấy hấn ta lao đế, Bạch Vân hét lên một tiếng “Đến đây!!!!!!!!!!”

Hứa Tử Lệ tiếp cận tung một cú đâm móc bằng tất cả sức lực còn lại. Bạch Vân không né tránh, ả ta vẫn đứng đó sau khi hét xong.

Tuy nhiên cú đâm của Hứa Tử Lệ lại không trúng đích. Cả người Hứa Tử Lệ chao đảo, hấn đi thêm được vài bước rồi ngã cái rầm xuống sàn.

“Rầm!”

“Rầm ...”

Hai tiếng đổ sập vang lên lần lượt. Hứa Tử Lệ kiệt sức mà ngã sấp xuống, Bạch Vân đứng đó cũng ngã xuống, dù Hứa Tử Lệ đâm không trúng ả ta.

Cả hai người đồng loạt mất sức chiến đấu.

Một gã nằm sấp, một ả nằm ngửa ra sàn mà thở.

“Ha ha ha ha ....”

Bạch Vân bỗng cười to một tiếng. Dù rằng chẳng còn sức đứng nữa, nhưng cái miệng vẫn hoạt động. Cố gắng nhường thân thể đầy vết thương của mình, Bạch Vân uốn cái đầu quay sang nhìn Hứa Tử Lệ nằm gục cách mình vài mét.

Lúc này Hứa Tử Lệ cũng lật cái thân thể của hắn lại ngửa mặt lên mà cười ...

“Ha ha ha ... thua rồi ... tôi thua cô rồi Bạch Vân!”

Hắn tự nhận thua, tuy nhiên Bạch Vân lại lắc đầu khó khăn đáp:

“Chưa đâu ... “

Chưa nói xong Bạch Vân đã lăn ra bất tỉnh.

Theo đó Hứa Tử Lệ cũng thiếp đi, mất dần ý thức.

Một trận đấu, một trận chiến không ai ngờ được rằng kết quả sẽ như thế này. Bạch Vân mà có thể ngang cơ với Hứa Tử Lệ như thế này ư?

Lúc này dưới lồng bát giác ngoài hai anh em nhà họ Hứa kia ra thì còn một kẻ to lớn khác. Hắn cao đến không tưởng, đô cũng không tưởng. Abid, hắn đã đứng đó tự lúc nào.

“Xi ...”

Cái lồng bát giác từ từ kéo lên, lúc này cả hai anh em nhà họ Hứa và Abid đều lên sàn kéo người của mình xuống.

Abid bước lên vác Bạch Vân trên vai rồi nhảy xuống sàn. Như một món hàng Abid vác Bạch Vân trên vai. Hắn lặng lẽ đi ra khỏi đấu trường.

Thu Phong ngồi trên ghế khán giả quan sát thấy tất cả. Theo ấn định của hắn thật sự mà nói dù Bạch Vân có cố gắng hai tháng qua bằng cách nào, cũng khó mà khiến Bạch Vân địch lại Hứa Tử Lệ. Nhưng sự thật đã chứng minh ngược lại, cái độ liều, độ máu chó của Bạch Vân đã khiến cả Hứa Tử Lệ cũng gục.

Là một chiến binh lành nghề Thu Phong biết Hứa Tử Lệ mạnh đến mức nào, hắn ta cũng từng là một đặc công khá mạnh trong quân đội. Ấy vậy mà Bạch Vân có thể đánh ngang cơ Hứa Tử Lệ đúng là một kí tích.

Sau hôm nay chính bản thân Thu Phong cũng phải có cái nhìn khác về người của mình. Hắn vô tình quên mất cái lý do tại sao hắn lại muốn có Bạch Vân ở trong băng mình. Dạo thời gian này hắn toàn dùng Abid mà quên đi mất rằng hắn còn một Bạch Vân.

Có lẽ chính vì điều đó Bạch Vân mới muốn thể hiện ra rằng cô ta đang tồn tại. Hai vị tướng võ mạnh mẽ dưới tay mình, mà mình chỉ dùng một người quả thật là điều thiếu sót không tưởng được.

Lúc này Bạch Vân trên vai của Abid, tưởng chừng như đã bất tỉnh nhưng bỗng dưng cô ta lên tiếng:

“Hôm nay.. ông chủ nhìn tôi như thế nào?”

Khó khăn trong từng lời nói, tỉnh dậy Bạch Vân vẫn muốn hỏi Abid.

“Anh cả tự hào về cô lắm, cô làm tốt lắm ... nghỉ ngơi đi!”

“Ừm ... ừ ... tôi ...”

Bạch Vân chưa nói được gì lại ngủ thiếp đi.

Trong màn đêm thanh tĩnh, đi ngang qua đám đông náo nhiệt. Một bóng người vác theo một bóng người. Cô đơn đi trong màn đêm yên bình.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Kết Hợp Và Nổ Tung!

Từng một thời Cerberus và Liên Minh Osuma đứng đầu về khả năng chiến đấu. Sau đó đến Liên Hoa Bang đứng đầu về độ hiếu chiến. Nhưng rồi tất cả chẳng còn nữa từ cái này cái tên Hắc Long Bang hình thành.

Đúng cái tên của nó, Hắc Long Bang. Một con rồng đen tối đậu vào cái thành phố biển xinh đẹp này. Hút đi hết những cái tinh túy nhất của một thành phố. Một con rồng hắc ám mạnh đến mức đáng sợ.

Sau cái đêm định mệnh ấy, cuối cùng quận Tuyên Phong và quận Eagle không thể không nhắc đến cái tên Hắc Long Bang được. Có thể họ không biết Thu Phong là ai nhưng không thể không biết đến Hắc Long Bang và Bạch Vân. Bởi vì sao, bởi vì Bạch Vân đã gần như đả bại được Hứa Tử Lệ, lão đại của một băng đảng lớn nhất quận Eagle. Trong khi Bạch Vân cũng chỉ là một thành viên con con trong Hắc Long Bang.

Trận chiến giữa Bạch Vân và Hứa Tử Lệ thậm chí còn nổi tiếng hơn cả trận chiến một chiều của Thu Phong và Trọng Khoa nữa. Bạch Vân chiếm hết mọi ánh hào quang của Thu Phong.

Dẫu vậy, hắn là một ông chủ tốt, chuyện này chẳng có gì để hắn bận tâm. Thậm chí hắn còn cảm thấy vui mừng vì Bạch Vân được chú ý đến thế. Một phần cũng để chứng minh cho Cerberus và Liên Minh Osuma thấy rằng Hắc Long Bang không chỉ mình hắn mạnh, thuộc hạ của hắn cũng rất mạnh.

Chưa từng có một ai có thể khiến Hứa Tử Lệ mở mồm ra nhận thua, vậy mà Bạch Vân người đầu tiên làm được điều đó.

Ngày hôm sau, trong căn hộ bé bỏng của Thu Phong. Lúc này trời đã sập tối, hấn trở về từ trụ sở Hắc Long Bang sau một ngày vất vả luyện tập và huấn luyện các thành viên trong bang hội. Hôm nay khác với mọi ngày, Bạch Vân bị thương từ hôm qua đến giờ chưa xuất hiện. Cả Abid cũng không thấy xuất hiện, hấn có gọi điện thì Abid nói rằng đang chăm sóc cho Bạch Vân.

Ban đêm là khoảng thời gian ở nhà, Thu Phong sẽ lao đầu vào luyện tập nội công. Mặc dù bây giờ hấn đã có thể luân chuyển nội công quanh khắp cơ thể theo ý muốn rồi, bước tiếp theo là sẽ học giải phóng nội công. Quốc Thiên có nhắc đến vấn đề này cho Thu Phong nghe, nhưng hấn không vội.

Bởi hấn chưa tìm được cách kết hợp khí công và nội công lại với nhau. Khi nào làm được điều đó thì hấn mới có thể học chiết xuất nội công ra ngoài. Với hấn bây giờ nội công không khác nào bộ môn gia tăng thân pháp là bao, có vẻ hấn hơi đi sai hướng ban đầu mà Quốc Thiên hướng dẫn. Nhưng đây là cái hướng hấn chọn, hấn cũng chẳng thích cái việc giải phóng nội công ra làm gì.

Phong cách chiến đấu của hấn xưa giờ là cận chiến và cường công. Công kích tầm xa không phải là sở trường của hấn, mặc dù hấn từng là một quân nhân, công kích tầm xa thì hấn sử dụng súng.

Có lẽ bây giờ hấn chưa đụng mặt những dị năng có tầm đánh xa nên hấn chưa cần tới phóng thích nội công. Hấn cũng sẽ học, nhưng dùng theo một cách khác chứ không phải chương âm âm như mấy bộ phim kiếm hiệp hấn xem ở thế giới bên kia. Hấn thấy như vậy không thực dụng, cũng chẳng có tính thực chiến cao. Đấu với gà thì được, với những kẻ như Giang Nam điều đó chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ ? Thật nhảm nhí.

Do đó, một lần nữa hần thử kết hợp khí công lại với nhau. Nếu như có một cái kính đo nhiệt lượng thì ta sẽ thấy cả cơ thể Thu Phong như chia ra làm hai cực, một nửa từ đỉnh đầu trở xuống có nhiệt lượng màu xanh dương, đó là khí lạnh từ khí công. Còn một nửa còn lại màu cam, đó là nội công toát ra.

Bằng một cách kì diệu nào đó, có lẽ chính Thu Phong cũng không để ý do đang tập trung cao độ. Căn phòng của hần lúc này như chia làm hai mùa, một bên lạnh đến mức khiến nước đọng lại trên mặt bàn, còn một bên nóng đến mức khiến những tấm vải rèm đang co quắam lại với nhau.

Con Mực thì đang ngủ bên trong, nó ngủ ở một nửa bên phải của Thu Phong, tức nơi tràn trề nội công. Nó cảm thấy nóng, xong bò dậy đi ra phía bên trái của Thu Phong nằm dưới cái bàn. Được một lúc hàm răng của nó va cắn cập vào nhau.

Nó ngồi bật dậy lườm Thu Phong một cái rồi tự ra dùng miệng xoay nắm đấm cửa đi ra ngoài.

Môi trường xung quanh Thu Phong càng lúc càng biến đổi nhanh chóng, từ những giọt nước đọng trên bàn phía trái hần giờ đã cô đặc lại, dần dần vài vật dụng trong phòng của Thu Phong đóng băng lại. Phía bên phải của hần như ở gần một lò lửa, mấy cái cây cảnh hần để ngoài cửa sổ, ngăn cách ra một tấm kính cũng không thoát được số phận của nó, những cành cây càng ngày càng héo đi một cách nhanh chóng, như thể ai đang đốt lửa lên chúng vậy.

“Phụt ~~~”

Bất ngờ tấm rèm cửa sổ rục rách cháy lên. Tuy nhiên Thu Phong không hề hay biết, hần đang mãi tập trung vào cảm nhận khí công và nội công. Hần dường như đã tìm được cánh cửa nào đó.

Trong tư thế khoanh chân ngồi thiền, vốn hai bàn tay đặt lên đầu gối của hắn đã không còn nằm trên đó nữa.

Thu Phong dần dần dang hai cánh tay mình ra ngang với vai. Lúc này nếu như nhìn kỹ ta sẽ thấy được hai dòng khí ở hai bàn tay của Thu Phong, một dòng khí màu xanh lam, một dòng khí màu cam nhạt.

Hai cục khí ấy dần dần luân chuyển trong lòng bàn tay của Thu Phong, chúng quay quanh lại với nhau tạo thành hai cục tròn như trái banh. Một cam bên tay phải, một lam bên tay trái.

Từ từ Thu Phong thu hai cánh tay của mình lại, càng lúc hai cánh tay càng thu lại hướng về ngực hắn. Hai cục tròn với hai màu sắc luân chuyển như đánh trên tay hắn, từ từ chúng được Thu Phong đẩy lại với nhau.

Lúc này đám cháy càng ngày càng lớn, nhưng Thu Phong lại đang nhắm mắt, hắn cũng không cảm nhận được cái rèm của cửa mình đang cháy.

“Phụt !”

Phụt lên một tiếng nữa, một nửa tấm ga giường của hắn đang bốc cháy từ ngoài vào trong.

Lúc này gương mặt Thu Phong nhăn nhúm lại. Hai quả cầu với hai màu sắc đang dần dần tiến sát lại với nhau ... “Phăng !”

Vang lên một tiếng hai cánh tay Thu Phong bật ra, nhưng bằng chính sức lực của mình Thu Phong giữ cánh tay không bị vung ra. Một lần nữa gương mặt hắn trở nên căng thẳng dù rằng đang nhắm mắt.

Hai khối cầu tròn lần nữa va chạm với nhau, chúng vẫn bật ra, nhưng Thu Phong gồng hết sức của cả cơ thể. Khiến cơ bắp hắn nổi lên, những cộng gân hiện lên căng chật trải dài từ mu bàn tay đến tận trên vai.

“Xoẹt ...” Cái áo phong Thu Phong đang mặc cũng bất ngờ rách ra, nhưng hắn không quan tâm.

Vẫn tập trung vào hai quả cầu trên tay, mắt Thu Phong vẫn nhắm.

Sau vài giây, hai quả cầu không đẩy nhau ra nữa, thay vào đó chúng bắt đầu hòa quyện lại với nhau. Như những hạt phân tử luân chuyển, các dòng khí lam và cam liên tục vòng quanh lại với nhau. Dần dần chúng kết hợp lại tạo thành một khối cầu lớn hơn.

Nếu lúc này mở mắt Thu Phong sẽ thấy hai dòng khí ấy luân chuyển với tốc độ không thể tin được, cứ như là những dòng điện đang chảy với tốc độ kinh hoàng.

"Bummmmmmmmmmmmmmmmmmmmm !!!!!"

Một tiếng nổ lớn vang lên. Quả cầu trên bàn tay Thu Phong phát nổ, lực nổ mạnh đến mức đẩy Thu Phong một lực bay dính tường, gãy cả thành giường bằng gỗ.

“Rầm ! Xoảng ... “

Như một vụ đánh bom, căn phòng của Thu Phong tan nát. Tất cả những vật dụng bằng kính vỡ tan ra. Cái cửa sổ làm bằng kính cường lực theo đó cũng vỡ nát ra thành từng hạt nhỏ. Lực khí từ vụ nổ cũng đã dập tắt hai đám cháy muốn đốt nát căn phòng ngủ này của hắn.

Vụ nổ làm Thu Phong bừng tỉnh.

“Hộc hộc ... hộc hộc ...”

Hắn thở, thở như trâu như bò. May mắn cơ thể hắn rắn chắc, sau vụ nổ ngoài căn phòng tang hoang ra hắn không bị gì cả. Vốn cái áo trước đó đã

rách toác do hấn gồng cơ thể mình lên thì bây giờ như miếng dẻ lau vậy.

Thu Phong nhìn quanh căn phòng đồ nát của mình, hấn thấy những tấm rèm đã cháy hơn một nửa, cái giường cũng cháy hết một phần tư. Còn góc bên kia thì khắp nơi toàn là nước không biết từ đâu ra.

“Gần được rồi ...”

Dường như chẳng quan tâm đến những gì diễn ra trong căn phòng của mình. Thay vào đó Thu Phong ngồi mồm cười, hấn cười điên dại.

“Sắp được rồi ... ha ha ha ha ha ha !!!!!”

Nếu ai nhìn hấn bây giờ chắc chắn sẽ nghĩ hấn là một thằng điên.

Vụ nổ của Thu Phong mạnh đến mức khiến cả cái chung cư này chập điện trong vài giây đồng hồ. Đường như những người cùng tầng và trên dưới hấn một tầng đều nghe thấy tiếng nổ. Dầu vậy họ vẫn không biết tiếng nổ từ đâu ra.

“Ting tong ... Ting tong ...”

Bỗng dưng Thu Phong nghe thấy tiếng chuông cửa. Căn phòng của hấn lúc này tóm om, từ vụ nổ đã đánh tan mấy cái bóng đèn phòng hấn.

Lúc này mà có gương Thu Phong cũng sẽ thấy đầu tóc hấn dựng đứng lên như bị giật điện vậy.

Lò mò mở cánh cửa phòng, Thu Phong bước ra thì đập trúng con Mực ngủ như chết ở đó. Mặc kệ vụ nổ có lớn cỡ nào nó vẫn cứ ngủ. Do trước đó nó đã được Thu Phong cho ăn rồi nên mới có thể ngủ ngon lành như thế này được. Bỏ qua con mực, Thu Phong bước qua người nó, sẵn hấn kéo cái áo rách nát trên người mình xuống.

Đi ra tới cửa căn hộ. Hấn nhìn vào màn hình bên cạnh cửa thấy Abid đang đứng ngoài đó, và sau lưng hấn có một người phụ nữ băng bó toàn thân. Chắc chắn là Bạch Vân chứ không ai khác.

“Kịch ...”

Thu Phong kéo cánh cửa ra. Lúc này Abid và Bạch Vân định chào hấn thì cả hai há hốc mồm dòm cái bộ dạng như ăn mày của hấn .

“Boss ?”

“Hả ?”

Bỗng nhiên Abid đưa cái điện thoại ra, để ở chế độ camera trước, hấn quay sang cái mặt của mình. Thu Phong mới thấy gương mặt lấm lem, tóc tai dựng đứng nhếch nhác của bản thân mới buồn cười tới mức nào.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Phần Thưởng

“Boss? Người đã làm cái quái gì phòng của mình vậy?”

Trong căn hộ ẩm cúng của Thu Phong. À ít nhất cũng đã từng ẩm cúng thôi. Bây giờ nó tang hoang chẳng khác nào một mớ hỗn độn cả. Vụ nổ từ sự kết hợp khí công với nội công lại với nhau tạo ra một vũ nổ khiến cả căn phòng của Thu Phong tang hoang. Không những vậy nó còn lan ra cả tới ngoài phòng khách trung tâm của ngôi nhà.

Bằng một cách kì diệu nào đó tất cả vật dụng bằng kính bên ngoài căn phòng đều vỡ hết, hiển nhiên đồ vật lại không xô dịch gì nhiều đó mới là điều đáng nói.

“Ông chủ ... sao tôi thấy ở đây vừa nóng vừa lạnh ...”

Bạch Vân có một cái cảm giác kì kì liền nói với Thu Phong. À ta hôm qua quyết đấu với Hứa Tử Lệ, hôm nay một thân băng bó mà lại lên đây gặp hấn. Do công việc ở bang hội quá nhiều, hấn cũng không có thời gian đến thăm Bạch Vân làm mấy. Bởi hấn nghĩ những vết thương đó không đáng quan ngại đối với Bạch Vân.

“Chắc cơ thể cô còn mệt, cô có chuyện gì muốn nói với anh cả thì nói sớm đi còn về!”

Dường như Abid có một mối quan tâm đặc biệt với đồng bạn này của hấn. Chỉ vì Bạch Vân bị thương mà hấn ở bên cạnh cô ta từ hôm qua đến giờ.

“Có chuyện gì sao?”

Thu Phong mở miệng hỏi.

Thực ra là hắn không muốn hai người này quá chú ý đến cái căn hộ tang hoang của hắn. Chuyện này khó mà giải thích thành lời được, nếu có Quốc Thiên may ra nó sẽ hiểu. Bởi mấy người này đừng nói đến nội cộng, khí công họ còn không biết là cái gì thì làm sao mà Thu Phong giải thích cho họ được.

Do đó được đẩy sang vấn đề của Bạch Vân, ngay lập tức Thu Phong muốn đánh trống lảng.

“Boss... tôi xin lỗi! Bạch Vân này vô dụng!!”

Bất ngờ Bạch Vân quỳ xuống trước mặt Thu Phong.

Với vết thương chằng chịt trên người, Bạch Vân quỳ một cái rầm xuống trước mặt Thu Phong.

“Lý do?”

Giọng nói Thu Phong vốn xưa nay hiền hòa, nhưng lần này giọng điệu hắn trở nên âm trầm, sắc lạnh hơn mọi khi.

“Bởi vì tôi đã thua Hứa Tử Lệ ...”

Bạch Vân cúi gằm mặt xuống mà nói.

“Đứng dậy!”

Dường như Thu Phong có một suy tính gì đó. Hắn bước đến lại gần Bạch Vân và yêu cầu ả ta đứng lên.

Nghe theo lời Thu Phong, Bạch Vân gắng gượng mà đứng. Abid tính lại đỡ nhưng rồi thôi, hấn hiểu tính của anh cả nhà mình. Thu Phong yêu cầu ai thì người đó phải làm, hôm nay hấn bỏ tập tuy Thu Phong không nói gì nhưng hấn hiểu rằng anh ấy rất khó chịu. Hấn làm như vậy đã là quá lắm rồi, hấn không muốn phạm thêm một sai lầm nào khiến Thu Phong phải khó chịu nữa.

Lúc này Bạch Vân đã đứng dậy thành công. Chiều cao của Bạch Vân không cao lắm, nhưng so với nữ giới chiều cao của cô ta cũng được gọi là chuẩn rồi. Với 1m65 Bạch Vân đứng tới miệng của Thu Phong.

“Vù!”

“Bịch!”

Bất ngờ khi Bạch Vân vừa đứng dậy, Thu Phong tung một quyền vào giữa ngực ả ta.

Tuy nhiên quyền không chạm tới, bằng một cách nào đó lực gió từ đòn đánh mạnh đến mức đẩy cả thân thể cụt mịch của Bạch Vân ngã xuống dưới ghế.

“Ông chủ?”

Bạch Vân khó hiểu ngược lên nhìn Thu Phong.

Bỗng lúc này Thu Phong nở một nụ cười khó hiểu. Hấn lại ngồi xuống đối diện hai người Bạch Vân và Abid nói:

“Biết sao cô lại thua không?”

Câu hỏi Thu Phong đặt ra nhận lại là cái lắc đầu nặng nề của Bạch Vân.

“Đơn giản cô chưa bao giờ mạnh bằng Hứa Tử Lệ! Lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy ... Vốn tôi không tin rằng cô sẽ đánh Hứa Tử Lệ ra nông nỗi đó. Ấy vậy mà cô làm được, thậm chí hấn còn ngã xuống trước ... thì việc gì tôi phải trách móc cô mà cô đến đây xin lỗi? Tôi khen còn không kịp nữa là? ... Làm tốt lắm Bạch Vân!”

Thu Phong vừa múa tay, vừa nói. Sau đó hấn vươn tay lên vỗ vào vai của Bạch Vân khen ngợi một câu.

Lúc này trí óc Bạch Vân như chết lặng. Cô không tin những gì mà mình nghe thấy. Còn Abid bên cạnh thì chỉ lẳng lẳng mỉm cười. Hấn đã nói với Bạch Vân rồi, rằng anh cả rất tự hào về cô, nhưng cô ta lại chẳng tin. Sống chết đòi đến đây tạ lỗi.

“Cô đang mong chờ tôi chửi vào mặt cô sao Bạch Vân?”

Nhìn cái biểu cảm của Bạch Vân khiến Thu Phong bật cười. Hấn bước lại cái tủ lạnh có vẻ như còn hoạt động sau vụ nổ, mở tủ ra lấy ba chai nước ngọt.

Hấn một chai, còn hai chai đưa cho hai người còn lại.

Sau đó hấn ngồi lại đối diện với Bạch Vân mà nói:

“Có lẽ cô không hiểu tính tôi rồi ... Tôi không phải là một thằng máu lạnh, tôi chưa bao giờ yêu cầu cô phải đấu với Hứa Tử Lệ. Đó là cô giành lên đấu, dù thắng hay thua tôi cũng không trách cô được ... nhưng đã đánh là phải thắng ... cô đã khiến Hứa Tử Lệ nhận thua, tức là cô đã thắng, vượt qua cả kì vọng của tôi. Nhưng chưa đủ! Ừc ...”

Vừa nói hấn khề khui vụn chai nước ngọt ra đưa lên mồm mà tu. Hấn chẳng hiểu sao sau khi luyện công cổ họng hấn lại khát khô đến thế, chẳng mấy chốc cái chai nước đã được hấn tu cho bằng sạch.

Dẫu hắn nói đến như vậy Bạch Vân vẫn im lặng. Sau đó Thu Phong chỉ vào mặt Bạch Vân mà nói tiếp.

“Muốn mạnh hơn không?”

Lần này không chỉ riêng Bạch Vân mà thậm chí Abid ngồi kế bên cũng gật đầu thật mạnh vài cái.

“Nhìn!”

Thu Phong cầm chai nước ngọt hắn vừa tu xong, hắn đưa lên cho hai người Bạch Vân thấy. Bảo họ nhìn vào nó.

Chai nước ngọt này là một chai nhựa, cũng khá dày. Bỗng chốc cái chai nhựa ấy trên tay Thu Phong dần dần móp méo. Hắn chẳng hề dùng lực gì cả, hắn chỉ cầm vào đầu chai. Càng lúc cái chai càng co quắp lại. Mùi nhựa bị đốt bắt đầu bốc lên.

Gương mặt của Bạch Vân và Abid như trợn to lên không tin vào mắt mình.

“Tồn ... tồn ...”

Cái chai như thể đang bị cái gì đó nung nóng. Nhựa chai bắt đầu chảy tồn tồn xuống dưới mặt bàn gỗ.

“Cái ...”

Bạch Vân và Abid cùng lúc quay sang nhìn nhau với gương mặt cực kì ngạc nhiên. Cái quái gì đang diễn ra trước mắt họ vậy ... ảo thuật à?

Táy máy tay chân Abid vươn tay lên thử động vào cái chai trên tay anh cả hắn.

“A ...”

Không biết sức nóng từ đâu ra khiến Abid giật mình la lên một tiếng rồi rụt tay lại.

Lúc này Thu Phong không biểu diễn nữa, hất thả cái chai móp méo đang chảy nhựa xuống dưới mặt bàn và nói:

“Đây là nội công!”

“Nội công?” – Bạch Vân nghiêng đầu qua một bên khó hiểu.

Nội công là gì, lại là một thứ võ học gì giống khí công sao? Người chủ này cuối cùng còn cất giấu bao nhiêu bí mật nữa?

“Nói sao nhỉ?”

Không phải như Quốc Thiên, Thu Phong rất dở trong cái vấn đề diễn đạt về những thứ mà người khác chưa bao giờ được nghe qua. Cuối cùng hắn đứng dậy và tung đấm.

“Vù vù vù vù ...” tổng cộng mười quyền được tung ra từ cả hai tay Thu Phong trong vòng một giây.

Sau đó hắn quay sang nói với hai người Bạch Vân là:

“Đó là tốc độ tối đa của tôi khi không dùng nội công ... và đây là khi dùng nội công ...”

“Vù vù vù vù vù vù vù ....” Gần hai mươi quyền được tung ra trong một giây.

Dẫu vậy cũng không thể nào mà hai người Bạch Vân kia có thể thấy được. Hóa may họ chỉ cảm nhận được rằng lượt đấm sau Thu Phong đấm

nhANH hơn gấp bội. Nhưng như vậy cũng đủ để họ hiểu ra vấn đề.

“Nội công giúp gia tăng tốc độ sao?”

Lần này là Abid lên tiếng hỏi.

Nhận lại cái lắc đầu của Thu Phong, hắn nói:

“Không hoàn toàn là vậy ... với tôi thì nội công chỉ dùng để gia tăng tốc độ thôi, bởi khí công của tôi mạnh hơn. Nhưng với Quốc Thiên khí công có nhiều tác dụng hơn thế. Gia tăng phòng thủ, sức bền, tốc độ, lực đánh, và khiến cơ thể nhẹ hơn. Ví dụ ...”

Nói đến đây Thu Phong dồn nội công vào hai lòng bàn chân. Hắn không cần co đầu gối xuống, hắn chỉ dùng cổ chân để làm lực nhảy lên một phát. Lực nhảy của Thu Phong khiến đầu của hắn chạm vừa khít với cái trần nhà cao bốn mét.

Với thân hình 1m8 của Thu Phong, hắn nhún một phát đầu đụng trần nhà thì ít nhất hắn cũng nhảy cao khoảng 2m2 chỉ bằng một cái nhún chân nhẹ ...

Sau đó Thu Phong cũng tiếp đất một cách nhẹ nhàng không gây bất cứ một tiếng động gì. Dù cho tai Abid rất là thính hắn cũng không nghe thấy tiếng đáp đất của người anh cả này.

“Anh ... How?”

Abid ngạc nhiên đến mức quên dùng tiếng Xích Quỷ mà dùng đến tiếng nói của quê hương hắn.

“Không hiểu à? Là do nội công! Muốn học không? Công dụng không chỉ nhiều đây đâu ...”

Hôm nay tâm trạng Thu Phong đang vui vẻ. Hấn sắp thành công trong việc kết hợp nội công với khí công lại với nhau. Thêm một phần nữa Bạch Vân khiến hấn khá là tự hào, nhưng hấn chẳng biết lấy gì để thưởng cho cô ta. Cuối cùng hấn nghĩ Bạch Vân là một con người cuồng si đánh nhau. Giống như hấn, cô ta cũng rất muốn mạnh lên theo nhiều cách.

“Thật ư?”

Lúc này hai con mắt của Abid như rực sáng, Bạch Vân bên cạnh cũng không kém. Hệt như Thu Phong nói, Bạch Vân rất rất là muốn bản thân mạnh lên nhanh chóng. Cô cũng biết thế giới này nguy hiểm, cô cũng biết khắp nơi tràn ngập dị năng. Là một người thường từ lâu cô đã thấy bản thân rất là vô dụng rồi.

Thêm nữa khi vào Nam, đến tòa biệt thự của Nhất Phương. Chứng kiến biết bao nhiêu vị dị năng giả vốn chỉ có thấy trên tivi hoạt động. Càng khiến Bạch Vân có một niềm khao khát muốn mạnh hơn. Cô muốn bản thân một ngày nào đó có thể so tài được với dị năng giả, dù kẻ có cấp thấp nhất cũng được.

Ví như bây giờ cô cũng biết được một điều rằng Lý Đại, một tay mà ông chủ Thu Phong mới thu phục cũng là một dị năng giả siêu sức mạnh. Cái thân thể ốm đỏi của hấn trước khi gia nhập Hắc Long Bang cô cũng có thấy qua. Nhưng chỉ hai tuần sau khi theo chân Thu Phong về Nam, hấn trở lại với thân hình đồ con không kém gì mấy tay chiến binh dưới trướng của Thu Phong cả.

Chưa kể sức mạnh của hấn có thể nâng được đồ vật vài trăm kg mà không thấy mệt. Ông chủ Thu Phong của cô cũng có thể làm được điều đó, nhưng lại không hề mang sức mạnh của một dị năng.

Do đó càng ngày Bạch Vân càng tin tưởng bản thân có thể vượt qua được người dị năng nếu cố gắng mạnh hơn. Bởi phải mạnh hơn cô mới có tác dụng với cái người đàn ông quái vật trước mắt này được.

Xưa giờ Bạch Vân luôn coi Lục Nương là đối thủ, hồi trước cũng vậy, bây giờ cũng vẫn vậy. Ấy vốn là một kẻ thù dai cơ mà, nhưng càng làm chung Bạch Vân càng thấy Lục Nương giỏi một cách bất thường. Cô ta biết dùng cái đầu để kiếm tiền, biết dùng sắc đẹp để câu dẫn.

Bạch Vân cảm thấy mình bị thua thiệt, cô không thể nào thông minh, xinh đẹp, tài giỏi hơn Lục Nương được, nhưng cô muốn hơn con đàn bà đó. Thứ cô giỏi nhất cũng chỉ là đánh nhau mà thôi. Khi Thu Phong giao bài tập huấn luyện cho mình, cô luôn cố gắng hoàn thành nó một cách hoàn hảo nhất, cô luôn muốn vượt qua giới hạn của mình.

Ấy vậy mà dưới sự kiêu ngạo của mình, cô tưởng rằng mình có thể chiến thắng Hứa Tử Lệ. Nhưng không, theo cô, cô cũng chỉ là kẻ bại trận mà thôi. Bởi thế nên hôm nay sống chết Bạch Vân muốn đến đây để tạ lỗi với vị ông chủ trẻ tuổi này.

Thu Phong hiểu hết chứ, hấn hiểu được nỗi lòng của Bạch Vân. Nhưng tập theo cách của cộng với công nghệ hiện đại thời nay cũng không thể nào trong vài ba tháng liền trở thành quái vật như hấn được. Hấn mất tận bảy năm trời mới có được ngày như hôm nay cơ mà.

Cuối cùng để không phụ lòng của Bạch Vân hấn bèn lấy nội công ra làm phần thưởng cho Bạch Vân, nhưng Abid thì không nhé. Nó có làm cái quái gì đâu, còn trốn tập nữa thì thưởng cái máu. Nhưng làm người ai làm thế, ông trời luôn chờ cho người ta một cánh cửa hướng chi là một ông chủ tốt như Thu Phong.

“Đây coi như là phần thưởng dành cho riêng Bạch Vân mà thôi!”

Thu Phong lãnh đạm nhìn vào gương mặt tươi cười của Abid.

Sau khi nghe lời nói thốt ra từ miệng Thu Phong, Abid đứng hình. Nụ cười chây nểng của hắn giờ đã tắt nểng.

“Há há ... Mà y tà lạnh lắ m Abid há há!!”

Như lấy lại được cái sự vui vẻ vốn có của một con đàn bà cục cằn. Bạch Vân vười cười vừa vỗ bốp bốp lên cái đầu bóng loáng của Abid.

“Anh cả ... anh cả ... thiếu gia ... nữ lòng nào ... ngài đối xử với tôi như vậy sao ...?”

Thấy gương mặt nhăm nhúm xấu chí đen ngòm chẳng khác nào con Mực mập nhà mình. Thu Phong đưa chân lên đập đập vào bụng hắn như cách mà Thu Phong làm với con Mực.

“Mày đây ... chịu được cái đồng bài tập tao giao dưới trọng lực gấp 5 lần thì tao dạy cho nội công ... còn không thì lăn!”

Nhìn cái bàn chân Thu Phong đập lên bụng mình, Abid đau khổ chỉ biết nuốt nước mắt vào tim. Vào trạng thái bình thường, hắn tập những bài tập mà anh cả Thu Phong hắn giao ra đã muốn chết lên chết xuống.

Giờ còn bảo sử dụng bài tập trong phòng tập gấp 5 trọng lực khác nào giết hắn cho nó nhanh.

Dẫu vậy, hắn chỉ nhăn mặt cho có thôi. Ngay sau đó hắn nhìn Thu Phong với một ánh mắt tràn đầy quyết tâm.

Nhìn ánh mắt đấy, Thu Phong hiểu được thằng Abid này cũng rất có mong muốn mạnh mẽ đến nhường nào. Sau đó hắn nói tiếp:

“Thông báo đến tất cả lớp chiến binh rằng ai hoàn thành được bài tập của mình dưới 5 lần trọng lực sẽ được dạy nội công ... Còn muốn thắc mắc nội công là cái gì ngay mai sẽ được thấy rõ hơn!”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Muốn Tái Đầu ?

Nếu có một ngày chúng ta nhận ra rằng bản thân thật vô dụng, phế vật, chẳng làm được chuyện gì. Thì xin làm ơn, thay vì than vãn bạn hãy đứng lên mà làm việc, mà học hỏi, mà tiến bộ thì mới mong một ngày thay đổi được bản thân. Tạo hóa sinh ra chúng ta đều có tác dụng. Chẳng có ai vô dụng cả, cùng lắm thì khi ta chết đi được chôn dưới đất làm thứ bón cho cây tươi xanh giúp mọi người có thêm oxi để thở thì cũng có tác dụng chứ bộ? Nghĩ thoáng lên.

Ngày hôm sau.

“Anh tính làm khủng bố hả Thu Phong?”

“Rột rột ~”

Bằng một cách nào đó mà sáng sớm ngày hôm sau Lục Nương lên tận căn hộ của hần gõ cửa ầm ầm vào lúc 7h sáng.

Bước vào căn hộ Lục Nương thấy Thu Phong nằm co ro cúm rúm ôm con Mực ngủ trên ghế sofa trông rất đáng thương. Dẫu vậy cô phải chửi, chửi hần cho vừa lòng cô. Con người chứ phải con thú đâu mà nói hoài? Hai lần liên tiếp đấm nát cái tường Lục Nương đã không nói gì rồi. Lần này còn cho nổ tung cả một căn phòng.

Đầu tóc thì đến tận giờ còn dựng đứng. Để căn phòng nát tương như thế mà còn tâm trạng ngủ được Lục Nương thấy cũng hay. Nhưng cũng xui cho Thu Phong một cái là hôm qua hần luyện công pháp quá lố, khiến cơ thể

mệt mỏi lờ người. Hắn chẳng còn tí sức nào mà để dậy sớm tập thể dục nữa. Thành ra bị lây bệnh lười của con Mực. Một chủ một chó ôm nhau ngủ trông rất tình cảm.

Bị Lục Nương chửi muồn lũng cả màn nhĩ, Thu Phong ngáp ngáp dài ngoáy ngoáy cái lỗ tai. Dù gì đây cũng là căn hộ của Lục Nương không phải căn hộ của hắn, hắn gây ra cái mớ hỗn độn này Lục Nương chửi hắn cũng chẳng oan chút nào. Nhưng hắn làm sao để giải thích cho Lục Nương hiểu đây.

“Mà anh có bị làm sao không vậy? Nhà này đâu chỉ có một phòng của anh đâu mà phải ngủ ngoài này?”

“Ồ ha?”

Như phát hiện ra một cái gì đó kinh thiên động địa. Thu Phong làm một vẻ mặt ngạc nhiên tột độ bật dậy nhìn Lục Nương.

“Anh ... hừ hừ ... hừ hừ ...” – Lục Nương trợn mắt lên nhìn Thu Phong, tức giận mà thở hồng hộc

Dù rằng lỗi là của Thu Phong đã đành, nhưng thái độ của Lục Nương dạo này có vẻ cảm xúc hơi dâng trào. Hắn thấy chuyện này cũng chẳng có gì, đây cũng là chuyện cá nhân của hắn có phá tan căn phòng này thì hắn cũng bỏ tiền túi ra thuê người sửa lại như mới là xong.

Chính bản thân Lục Nương cũng chẳng hiểu tại sao cô lại tức giận như vậy. Vài giây sau cô lấy lại bình tĩnh, cô không thèm để ý đến Thu Phong nữa. Cũng như Thu Phong nghĩ, dạo này cô thấy chính bản thân mình cảm xúc ngày càng nhiều. Không còn điềm đạm như xưa. Thế chẳng phải là do tên ông chủ bất tài này sao?

Nghĩ đến Lục Nương lại tức thêm, cô liếc Thu Phong một cái rồi bước vào trong căn phòng bị nổ tung của hắn.

Đập vào mắt Lục Nương là cái rèm bị cháy hơn phân nửa. Một góc giường ga nệm cũng bị cháy xém. Phần còn lại của ngôi nhà thì đọng lại mấy vũng nước, nhưng nhìn những vũng nước ấy cứ như dùng để dập lửa, thực chất không phải. Lục Nương chẳng hề thấy một vết cháy xém nào cả. Khó hiểu, Lục Nương đi quanh căn phòng một hồi, cô bước đến cửa sổ vén cái rèm bị cháy quá phân nửa sang một bên.

“Phầm phập ...”

Tiếng gió thổi phầm phập tạt vào mặt Lục Nương. Nhìn một dàn chậu cây héo queo héo quắt không còn một cây nào còn sống. Tất cả mấy cái cây này đều là một tay Lục Nương mua và trang trí ở đây cho hắn. Thế mà cháy không còn một cây.

“Thu Phonggggggggggggggggggggggg!!!!!!”

Lục Nương hét lên một tiếng thất thanh như gọi hồn ai đó.

“Ăng!” – “Kêu mày kia!” Thu Phong giật bắn mình sút vào bụng mỡ của con Mực.

.....

Đề đền bù lại lỗi lầm của mình. Hôm nay thân chinh Thu Phong đãi Lục Nương một bữa ăn. Và đi bằng xe của cô ta. Dù sao chiếc xe của hắn cũng hơi cao. Lục Nương lại hay mặc những bộ áo dài, như vậy sẽ rất vướng víu. Thôi thì đi xe của nàng ấy cũng được.

“Anh tính giải quyết Cerberus và Liên Minh Osuma như thế nào đây ông chủ?”

“Cách ...cách ... cách ... siết ~~~”

Trong một nhà hàng phương Tây. Thu Phong và Lục Nương dùng điểm tâm tại nơi này.

Nhưng hần vừa nghe Lục Nương hỏi, vừa nhìn vài miếng bít tết trên bàn bị Lục Nương dùng dao nĩa xâu xé cho không còn hình thù của miếng thịt bò. Miếng bít tết tan nát ở trên bàn khiến Thu Phong có cảm giác không tốt chút nào.

Dù gì hần cũng đã dẫn cô ta đi ăn rồi mà, còn hậm hực như thế làm gì. Hần đã làm gì sai sao? Hay dạo này hần có đắc tội gì đến nàng ta mà không biết. Có khi nào hôm nay vụ căn phòng hần nổ tung là đỉnh điểm của sự chịu đựng của Lục Nương.

Phụ nữ đúng là loại động vật khó hiểu nhất trên thế giới mà.

“Đợi Quốc Thiên về!”

Chẳng biết đã chọc vào cái chỗ nào ở cái ổ kiến lửa kia. Thôi cũng kệ hần cũng không có thời gian mà đi để tâm thái độ hậm hực của Lục Nương mà làm gì.

“Chi vậy?”

Đưa một miếng thịt không còn ra hình miếng thịt lên đôi môi mỏng xinh đẹp của mình, Lục Nương ngược mặt lên nhú mày nhìn Thu Phong hỏi.

“Để một mình Quốc Thiên giải quyết hai cái băng đảng đó. Tôi không cần phải ra mặt, để chúng biết Hắc Long Bang có nhiều kẻ mạnh đến nhường nào!”

Đơn giản nói ra suy nghĩ của mình, Thu Phong vừa ăn vừa nói trong sự tự tin.

“Quốc Thiên làm nổi sao? Thằng em trai đó của anh đánh nhau với Xuân Tiến còn chặt vật ...”

Như không tin lời Thu Phong nói, Lục Nương càng lúc càng nhíu mày dày hơn.

“Tuần sau theo tôi về Nam tham gia đầy tháng của cháu tôi cô sẽ biết!”

“Hả?”

“Gì?”

“Tuần sau theo anh về Nam á?”

“Ừ? Cho cô ra mắt bố già nhà tôi một lần!”

“Thật? Tuần sau tôi theo anh về nhà?”

“Ừ? Ông già nhà tôi cũng đang muốn gặp cô bàn chuyện làm ăn gì đây ... Thôi ăn đi”

Bằng một cách nào đó Thu Phong vô tình khiến tâm trạng của Lục Nương trở nên vui vẻ hơn bao giờ hết. Thái độ bức dọc ban nãy bỗng nhiên biến mất, cô ta quay lại phong thái hiền dịu nhỏ nhẹ xiên những miếng thịt đã nát không còn hình dạng ban đầu lên mà ăn trong vui vẻ.

Thậm chí Thu Phong còn thấy cô ta vừa ăn vừa ngâm theo tiếng nhạc nơi này.

Càng lúc Thu Phong càng không thể hiểu nổi. Thôi hắn không thèm hiểu nữa. Hắn quyết định gọi thêm một đĩa thịt nữa để ăn cho no bụng.

.....

Thời gian trôi còn nhanh hơn cả chó chạy ngoài đồng. Mới đây Thu Phong đã ở cái đất Bắc này gần nửa năm trời rồi chứ ít gì. Trong khoảng thời gian hắn có mặt tại cái thành phố này không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện, giống như lọc máu vậy. Chế độ hắc đạo của Quảng Phúc như lật sang một trang mới với sự cai trị của Thu Phong.

Quay lại với hai gã bại trận Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ.

Lúc này Trọng Khoa còn nằm ở nhà dưỡng thương. Hắn thì đỡ rồi, ngoài mặt mày bầm tím ra hoàn hảo không gãy bất cứ một cái xương nào. Lần trước hắn bất tỉnh chỉ vì hắn kiệt sức, lần đầu tiên đánh nhau mà hắn lại kiệt sức nhanh đến vậy.

“Tay Thu Phong đó, hắn không dùng toàn lực ...”

Trọng Khoa một tay đang vuốt ve con mèo đang cố nhai cái tay đây thương tích của gã. Một tay gã ngậm điều thuốc phì phèo trên miệng.

Vẫn ở căn nhà tồi tàn của mình, vẫn ở trên cái gác mái lộn xộn ấy, Trọng Khoa đang nói chuyện với lại Hạo Nguyên.

Khác với Trọng Khoa, Hạo Nguyên là một thanh niên khá là kỹ tính. Kiệm lời nhưng lại rất quan tâm người khác. Ngày hôm đó hắn chứng kiến Trọng Khoa bị gục, hắn chẳng nói gì cả. Hắn chỉ lẳng lặng mà vác Trọng Khoa về lại nhà. Rồi cũng chính hắn đi lãnh tiền cho Trọng Khoa tại đấu trường từ ngày hôm qua.

Dù thua Trọng Khoa vẫn có tiền, tuy không nhiều nhưng cũng đủ hắn sống vài tháng mà không cần làm việc.

Nhìn cọc tiền trên mặt Trọng Khoa chỉ biết thở dài. Hắn không ngờ được rằng đời này hắn lại gặp được một người mạnh một cách phi lý đến vậy.

Vẫn chưa hết sốc, khi hắn tỉnh giấc Hạo Nguyên có thông báo cho hắn rằng Hứa Tử Lệ cũng đã bại. Nhưng không phải bại dưới tay Thu Phong mà là bại dưới tay Bạch Vân. Giống như trận của hắn với Hứa Tử Lệ, lần này Hứa Tử Lệ lại gục trước rồi mới đến Bạch Vân. Tính ra Bạch Vân cũng là người thắng.

Trọng Khoa là ai mà không biết rõ Bạch Vân. Con nhỏ này trước kia có mấy thằng đàn em bố lão bị hắn đập cho một trận, rồi nó đến tận đây cả khía đòi dẹp Liên Minh Osuma. Kết quả cả băng, cả Bạch Vân đều bị Trọng Khoa đập cho một trận nhừ tử.

Nhưng cũng từ đó Trọng Khoa mới biết con ả Bạch Vân này điên đến mức nào. Dù thua nhưng vài ngày sau nó lại kéo người đến kiếm chuyện, suốt mấy tháng trời mới chịu buông tha cho hắn.

Tuy không mạnh cho lắm, nhưng rất dữ với lầy. Dẫu vậy chuyện Bạch Vân đánh thắng Hứa Tử Lệ là không thể nào. Giống như đang nói đến việc chuột mà có thể ăn thịt hổ vậy. Vô lý.

Đó là suy nghĩ của Trọng Khoa khi chưa xem cái clip trên điện thoại của Hạo Nguyên mà thôi. Trong điện thoại của Hạo Nguyên chỉ ghi hình đúng một đoạn Bạch Vân đang nắm áo của Hứa Tử Lệ đâm liên tục vào mặt hắn. Còn Hứa Tử Lệ sống chết thế nào cũng chẳng biết.

“Bạch Vân cũng là người của Hắc Long Bang à?”

Trọng Khoa cảm thấy khó hiểu quay sang hỏi Hạo Nguyên.

Nhận lại cái gậy đầu xác nhận của thằng em mình, Trọng Khoa bắt đầu vuốt cằm suy tư.

“Thời thế này loạn từ cái lúc Hắc Long Bang xuất hiện ... Bạch Vân mạnh một cách bất thường ... nhưng ai là người đứng đầu Hắc Long Bang ... em biết không Nguyên?”

“Hình như là Thu Phong ...”

Hạo Nguyên trầm ngâm một hồi cuối cùng nói ra hai từ Thu Phong.

Thu Phong là người đứng đầu Hắc Long Bang cũng không khiến Trọng Khoa bất ngờ cho mấy. Với một kẻ có thực lực như vậy đứng đầu một băng đảng lớn có Bạch Vân là tay sai cũng là lẽ thường. Nhưng hắn nhớ rằng hình như trong Hắc Long Bang còn có cả Lục Nương và Thành Chân.

Thế quái nào hai người đó lại làm việc cho Thu Phong được.

Càng nghĩ Trọng Khoa càng đi vào ngõ cụt. Cuối cùng hắn chẳng biết được Thu Phong là ai ngoài một kẻ đánh nhau giỏi vãi ra.

“Đặt một trận với Thu Phong vào tuần sau cho anh đi Nguyên ... anh muốn tái đấu!”

“Hả?”

Hạo Nguyên vốn trầm tính, nhưng lần này hắn cũng phải hả lên một tiếng.

Hắn không hề ngu ngốc, hắn nhìn Thu Phong đánh với anh Khoa của hắn, hắn cũng đủ hiểu rằng thực lực của gã đó nằm ở một tầm khác. Không thể nào ... nhưng nghĩ lại trong thâm tâm hắn cũng không phục, hắn cũng muốn lên đó làm một trận với gã kia.

Sau cái hả ngạc nhiên thì Hạo Nguyên lại gật đầu đồng ý.

Thấy thế Trọng Khoa vỗ vai thằng cu em nhà mình cười lên ha ha

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Chuẩn Bị

“Sao? Trọng Khoa muốn tái đấu à?”

Lúc này trên tòa nhà của Hắc Long Bang tại tầng 7. Thu Phong đang gác chân lên bàn nhìn vào dàn màn hình trước mắt, trong đó ghi lại những hình ảnh mà đội chiến binh – ám sát và Lý Đại đang luyện tập. Sáng nay hắn vừa đi ăn sáng với Lục Nương xong thì về đây, bỗng Gia Hưng tới phòng làm việc của hắn thông báo rằng Trọng Khoa muốn một trận tái đấu vào tuần sau.

“Nói hắn, nếu muốn đánh với tôi thì trước tiên đánh bại thủ hạ của tôi trước đi!”

“Vâng thưa ông chủ!”

Gia Hưng gật đầu đáp một tiếng rồi lui ra.

Thủ hạ mà Thu Phong nói đến là ai? Là Bạch Vân sao? Không, thực ra là đám linh lác trong đội chiến binh của Thu Phong, đám này trước vốn là 50 mươi hộ vệ, nhưng giờ chỉ còn lại 40 người. Trong đó Abid là đội trưởng của đội này.

Nhận ra được đây là nơi va chạm tốt cho người của mình. Ngoài Trọng Khoa ra cũng có rất nhiều tuyển thủ giỏi trong đây ở khắp tất cả quận ở thành phố. Cái đấu trường này thực sự nổi tiếng. Mỗi đêm có tới hàng chục trận đấu khác nhau được diễn ra tại đấu trường. Thu Phong cũng chưa bao giờ thấy một cái đấu trường nào lại quy mô như cái đấu trường này. Dù

rằng đối tượng nhắm vào cũng chỉ ở tầng lớp trung lưu đồ xuông. Do đó cũng tránh đi cái mặt tối tăm nhất mà những đấu trường ngầm khác hay gặp, tức là bán độ ấy.

Một nơi tốt như thế Thu Phong ngại gì không cho người mình vào đó thực nghiệm. Va chạm một tí với các đồng chí trong đó.

Cái đấu trường ngầm này gần đây Thu Phong nhận ra ở đó cũng có khá nhiều đối thủ mạnh. Ngoài các tay giỏi đâm nhau trong Liên Minh Osuma ra thì băng Cerberus cũng có tham gia đấu trường này. Không thiếu những gã giỏi đánh nhau trong đó, điển hình như hai đứa em của Hứa Tử Lệ, thủ lĩnh thứ hai của Liên Minh Osuma – Hạo Nguyên.

Một số cái tên tiêu biểu khác khiến Thu Phong cũng để ý đến đó là Trung Nghĩa. Theo một cách nào đó tính ra Trung Nghĩa cũng biết đến Thu Phong trước đó. Bởi vì Trung Nghĩa chính là anh em cùng cha khác mẹ với thằng ôn con Trung Tín.

Trung Tín là ai chắc cũng chẳng có mấy người nhớ được. Quay lại khoảng thời gian mà Thu Phong còn ở trong băng của Ngũ Tỷ. Trung Tín chính là cái thằng được gọi là cánh tay vô dụng đặc lực của Ngũ Tỷ chứ ai. Hắn bày kế chơi Thu Phong và bị Thu Phong làm cho một vố mém chút nữa bị cút khỏi băng.

Trái ngược hoàn toàn với Trung Tín. Trung Nghĩa là sống đúng với cái tên của mình. Hắn ta là một gã bạn thân của Trọng Khoa từ thuở bé, và cũng là người đồng sáng lập lên Liên Minh Osuma. Tuy nhiên Trung Nghĩa lại không nổi tiếng được như Trọng Khoa mặc dù sức chiến đấu của hắn ta khá cao, có một vài thành viên lớn trong Liên Minh Osuma đánh đồng rằng Trung Nghĩa đánh ngang cơ với lại Trọng Khoa.

Nhưng trước giờ chưa từng một ai thấy Trung Nghĩa và Trọng Khoa so tài với nhau. Là một người sống nghĩa khí, nhưng lại kín tiếng, Trung Nghĩa thường dành thời gian nhiều hơn cho công việc làm ăn của hắn tại xưởng bán xe ô tô cũ hơn là đi đánh nhau. Khi nào có chuyện lớn xảy ra như vụ Guerriers Forts tấn công quận Tuyên Phong này thì Trung Nghĩa mới ra mặt cùng người anh em của mình là Trọng Khoa.

Dẫu vậy anh em trong Liên Minh Osuma cũng thường xuyên ghé thăm và chơi đùa với Trung Nghĩa.

Quay về vấn đề chính. Không có một thông tin của ai mà trong Liên Minh Osuma mà Thu Phong không nắm được. Dẫu cho Trung Nghĩa có ít thể hiện đi chăng nữa Thu Phong vẫn biết chắc rằng đây mà một kẻ mạnh ngang ngửa Trọng Khoa chứ không ít.

Hắn cất công đào tạo Abid và Bạch Vân ngày đêm, họ mới được như ngày hôm nay. Vậy mà bên ngoài kia, Hứa Tử Lệ, Trọng Khoa, Trung Nghĩa. Ba gã đồ tể mạnh một cách bất thường không qua luyện tập nhiều, cứ như họ sinh ra là để đánh nhau vậy.

Trong cái trận chiến mà Thu Phong đấu Trọng Khoa. Biết được rằng dù Trọng Khoa có thua hắn về mọi mặt nhưng Thu Phong cảm nhận được máu chiến binh trong con người Trọng Khoa còn hơn cả hắn. Trọng Khoa như là một viên ngọc thô cần được mài dũa vậy, dũa thành rồi sẽ đẹp đến mức như thế nào?

Một chiến binh mạnh mẽ phải có cách luyện tập hợp lý. Thu Phong đang nghĩ đến một viễn cảnh dưới tay mình xếp một hàng dài là những kẻ có sức chiến đấu ngang ngửa hắn bây giờ sẽ như thế nào đây?

Vừa nghĩ đến viễn cảnh ấy Thu Phong lại nhớ đến đàn dì năng dưới trướng bố già mình ... Thôi thì bỏ đi vậy.

Quay lại ta nói về cơ cấu của đấu trường ngầm này.

Ngoài cái ngôi vương mà Trọng Khoa đang giữ ra đã bị Thu Phong dành lấy, nhưng chính Thu Phong cũng chẳng đứng ra nhận ngôi vương. Nên hiện giờ ngôi vương đó đang trống, giống như Hứa Tử Lệ đã đánh bại Trọng Khoa một lần. Hấn cũng không nhận lấy ngôi vương ấy. Sau này Trọng Khoa đánh trở lại từ cái thấp nhất để giành trận thắng chiếm lại ngôi vương của mình.

Cơ cấu của đấu trường rất đơn giản, chia ra thành 6 bảng A B C D E F. Không chia hạng cân, không chia cấp độ, cứ đánh. Thắng liên tiếp 5 trận sẽ đấu với kẻ thắng liên tiếp 5 trận. Thắng liên tiếp 10 trận sẽ đánh với thắng liên tiếp 10 trận. Dễ hiểu hơn thì giống như cái bảng đấu mà ta thường thấy trong mấy bộ phim võ thuật lên đài ấy.

Thắng một vòng sẽ đấu tiếp một vòng cho đến khi tìm ra người giữ ngôi vương. Trong cái lúc mà Trọng Khoa giữ cái ngôi vương của mình, kẻ chiến thắng các vòng bảng loại A B C D E F. Sẽ lần lượt giữ ngôi vương của bảng mình và có quyền thách đấu với quân vương của đấu trường. Ngoài ra họ cũng có thể đấu với nhau để lấy điểm số của ngôi vương bảng khác. Cái điểm số này sẽ được đổi ra thành số tiền nhất định. Nhưng với điều kiện rằng bên được khiêu chiến phải đồng ý mới được đấu.

Hiển nhiên lúc Trọng Khoa giữ ngôi vương, hấn dùng hết điểm để đổi lấy tiền. Rồi sau đó đi thách đấu mấy kẻ vương bảng. Chẳng thằng nào đồng ý, và thế là hấn hết tiền. Lần này bị Thu Phong đập xuống khỏi ngôi vương đấu trường ắt cũng là một cơ hội để Trọng Khoa kiếm tiền trở lại.

Hấn chẳng hậm hực gì Thu Phong cả, thậm chí còn hào hứng muốn đấu tiếp một trận với Thu Phong nữa cơ.

.....

“Sao? Hấn nói như vậy à?”

Quay trở lại với Trọng Khoa, như thường lệ, gã vẫn đang nựng con mèo bố láo của mình ngạc nhiên mà nói.

Hấn nghe Hạo Nguyên nói rằng phải đánh bại hết những thủ hạ của hấn mới có thể tiếp đấu được với hấn. Đùa sao?

Không Thu Phong chẳng hề đùa, bởi Trọng Khoa đã là bại tướng dưới tay Thu Phong rồi. Chẳng việc gì hấn lại đi đấu với kẻ đã thua mình cả. Do đó hấn mới giao cho Trọng Khoa một điều kiện như vậy. Muốn đấu với hấn thì đánh lại thuộc hạ của hấn đi. À trong đó cũng có Abid nữa nhé, hơi khó khăn cho Trọng Khoa đấy.

“Thích thì chiến thôi hà hà ... dù hơi lâu một chút!”

Cái gương mặt dán đầy băng gạc của Trọng Khoa cười lên khà khà trông rất đáng sợ. Hấn hiểu, hấn hiểu Thu Phong muốn gì. Gã to con đó muốn thử xem thuộc hạ của hấn mạnh đến đâu.

Và Trọng Khoa cũng muốn xem xem ngoài Thu Phong và Bạch Vân ra Hắc Long Bang có được mấy kẻ giỏi đánh nhau. Với cương vị là băng đảng mạnh nhất cái thành phố này được bao nhiêu người giỏi trong đó.

“Hạo Nguyên em cũng tham gia đi ... lần này đấu trường có nhiều con hàng tốt lắm!”

Cũng muốn thằng cu em theo mình lên sàn Trọng Khoa lên tiếng nói một câu.

Vốn tính cách kiêu lời xưa giờ của mình Hạo Nguyên chỉ gật đầu một cái nhẹ. Nhưng sâu trong ánh mắt của Hạo Nguyên, Trọng Khoa nhìn ra được thằng bé này cũng rất mong chờ bảng đấu tuần sau sẽ như thế nào.

Thường thì trong một tháng 6 bảng đấu sẽ quyết định ra được ngôi vương của bảng đó. Bây giờ vừa kết thúc tháng 7, ngôi vương của các bảng đã được xác nhận. Dưới cái ngã xuống của Trọng Khoa làm trống ngôi vương của đấu trường ngầm. Nên trong tuần này chính là cái thời gian chiến đấu của 6 ngôi vương của mỗi bảng để giành lấy ngôi vương đấu trường.

Do đó tuần sau sẽ là 6 bảng mới. 6 bảng này Trọng Khoa và Hạo Nguyên phải đăng kí một bảng. Hấn quyết định rủ thêm vài người trong Liên Minh Osuma cùng tham gia. Hấn phải kiếm thêm bốn người nữa chia ra đủ 6 bảng để đánh gục bảng sạch thủ hạ của Hắc Long Bang.

Vốn không sân si với đời, nhưng khi Thu Phong xuất hiện lại mang cho hấn ta một niềm vui mới. Hấn muốn hơn thua với Thu Phong cho bằng được, khác với Hứa Tử Lệ, hấn thua Thu Phong một cách thảm hại mà không thể làm gì hấn. Đã vậy hấn đòi tái đấu mà còn bị khước từ một cách không nể nang mặt mũi như thế.

Dù bề ngoài cười cười nói nói nhưng sâu bên trong Trọng Khoa vẫn có cái sự kiêu ngạo của dòng máu chiến binh chảy trong người hấn.

Tuy nhiên không chỉ Trọng Khoa. Ở cái quận lân cận địa bàn của Cerberus cũng có vài kẻ có thái độ như vậy.

3 anh em nhà họ Hứa. Hứa Tử Lệ lúc này đang còn băng bó đầy người, nhưng bằng cách nào đó trong căn phòng của hấn, hấn lại đang hít đất. Mồ hôi thấm qua từng miếng băng gạc trên mặt hấn, sau đấy hấn lại nhảy lên đu một thanh xà trong phòng của mình.

Ngoài sân hai đứa em trai của hấn Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo đang cột mấy cái vỏ bánh xe công khổng lồ lên người mà chạy.

Tuần sau 3 anh em nhà họ Hứa này quyết tâm tham gia đấu trường thêm một lần nữa. Bởi vì hần nghe được tin Bạch Vân sẽ tham gia, người của Hắc Long Bang thậm chí là Liên Minh Osuma cũng sẽ tham gia.

Một sự kiện náo nhiệt như thế, hần không thể nằm ở nhà mà tịnh dưỡng được. Hần muốn chiến với Bạch Vân lần nữa, hần cũng muốn chiến đấu với Thu Phong dù chỉ một lần.

Bằng một thể lực nào đó. Cả cơ thể của 3 anh em nhà này như tràn trề sức sống. Chính bản thân ba người họ cảm thấy càng tập càng sảng khoái.

Lâu rồi họ mới có cảm giác này, cảm giác khi mà một đối thủ cực kì mạnh xuất hiện khiến cơ thể của họ phải run lên. Gào thét lên rằng, hãy đánh với nó.

Chỉ có vài người mới có cảm giác này, trong đó ngoài ba anh em nhà họ Hứa ra. Tại Liên Minh Osuma có Trọng Khoa và Hạo Nguyên, tại Hắc Long Bang có Bạch Vân, Abid. Đều có cảm giác vừa tập luyện vừa run lên vì cái hào hứng nào đó khó nói.

Nhưng có một điều mà tất cả bọn họ đều biết rằng. Tuần sau tất cả bọn họ sẽ có những cuộc chiến đầy máu lửa.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Thử Nghiệm !

Tuần sau.

Như dự tính ban đầu, Thu Phong lần này bay trở về Nam để tham gia tiệc đầy tháng của hai đứa cháu mình.

Đây là một bữa tiệc lớn của gia đình, nói cho sang hơn nữa là của gia tộc chính tông nhà họ Nguyễn. Thân là con trai trưởng hẳn phải có mặt để chúc mừng hai đứa cháu đầu tiên của cái gia tộc này. Dầu không có như vậy hẳn vẫn phải về để thăm hai đứa cháu ấy.

Gác mọi công việc qua một bên, Thu Phong về lại thành Châu Lang cùng với Lục Nương như đã hứa với cô ta vào một bữa sáng hôm nọ.

Như thường lệ, Thu Phong không có rảnh để mà đi máy bay tư nhân của bố già làm gì cho nó phiền. Dù gì cũng là máy bay của ông, không phải của hẳn, hẳn không thích dùng nhiều. Thay vào đó Thu Phong và Lục Nương chỉ book một vé hạng sang để bay vào Nam.

Nếu là hẳn hẳn sẽ đi hạng phổ thông, nhưng với cái vẻ đẹp của Lục Nương và phong thái của cô ta mà ở cái hạng phổ thông kia sẽ rất phiền phức. Sợ đến ngủ cũng không tránh khỏi ánh mắt dòm ngó. Thôi tốn một chút tiền vậy.

Vài tiếng sau Thu Phong có mặt tại sân bay thành phố Châu Lang. Tự lúc nào Quốc Thiên cùng Thiên Long đã đứng ở dưới đợi hẳn. Hôm nay hẳn về tới cũng vừa đúng lúc ngày mai là đầy tháng cháu hẳn.

“Anh hai!”

“Anh Phong!”

Quốc Thiên và Thiên Long đồng loạt bước đến vẫy chào hân.

Sau lưng hai người này là hơn mười gã hộ vệ mặc vest đen im lặng đứng đó như những bức tượng.

Lúc này từ bên trong sân bay đi ra. Mấy gã mê đắm sắc đẹp của Lục Nương trong cái chuyến bay hạng sang vừa rồi thấy đám người kia bỗng nhiên tái mặt không dám nhìn chăm chăm Lục Nương như ban đầu nữa.

Cơ bản vé hạng sang thì người có chút tiền cũng có thể mua được. Chắc gì kẻ mua đã có vai vế cao, có bảo vệ đi theo nhiều đến thế.

Bỏ qua chuyện đó, Thu Phong xách hai cái ba lô nhỏ trên vai. Hai cái này đều là của Lục Nương hết. Hắn chỉ về có hai ngày, quần áo của hắn ở trong nhà một tá, hắn chẳng cần phải mang theo gì nhiều. Còn Lục Nương là mấy bộ váy đẹp nhất của cô ta mang theo để diện lên trong bữa tiệc.

Khác với những người lần đầu tiên đến tòa dinh thự nhà họ Nguyễn này. Lục Nương lần đầu đến đây nhưng cô không choáng ngợp trước sự xa hoa của nó, mặc cho có đi nữa. Thân là người thân tín nhất của Thu Phong, Lục Nương không muốn tỏ ra thất lễ. Cô kìm nén lại cái cảm xúc ngơ ngác trong lòng, thay vào đó là một gương mặt lạnh không quan tâm đến sự xa hoa trước mắt này.

Bước vào trong tòa dinh thự, vẫn như cũ. Thu Phong được hàng tá người hầu, quản gia, cả nam và nữ đứng hai bên đón chào. Hắn cũng ngáy cái việc này rồi, từng đưa ý kiến với bố già là hắn muốn một cuộc sống yên bình khi về nhà. Nhưng ông mặc kệ, bởi đây đã là cái lễ nghĩa của cái nhà này từ khi ông cho xây tòa dinh thự rồi.

.....

“Thiên! Em luyện tập đến đâu rồi?”

Lúc này ở trong phòng của mình Thu Phong ngồi bệt xuống dưới đất luyện nội công thì thấy em trai mình gõ cửa bước vào. Là Quốc Thiên, thấy thế hắn liền dừng việc luyện công lại và mở miệng hỏi.

“Em cũng không rõ ... anh hai có thể kiểm tra được không?”

Gương mặt của Quốc Thiên lúc này như mang lấy một sự hưng phấn nào đó khó tả mà nói với Thu Phong.

Trong một tháng qua, từ cái ngày mà Thu Phong trở lại về Bắc hắn đã tiến bộ rất nhiều. Máy cái bài tập của anh trai hắn đều đã được nâng cấp lên một bậc trong vòng nửa tháng. Và bây giờ hắn đã quá quen thuộc với những bài tập mới, thậm chí cơ thể hắn đang còn muốn tập những bài tập khắc nghiệt hơn hiện tại. Nhưng khi hắn đề cập vấn đề này cho Thu Phong, anh trai hắn lại nói ngày mai sẽ về rồi ra một thời gian biểu khác cho hắn. Nhưng không phải ở đây, mà là ở Quảng Phúc.

Nghe Quốc Thiên nói vậy Thu Phong gật đầu đứng dậy đi ra ngoài cùng em trai hắn. Dường như nhớ đến cái gì đó, Thu Phong dừng lại trước cửa một căn phòng. Có một nàng hầu đang đứng ở đó, Thu Phong bèn hỏi:

“Có Lục Nương ở trong đó không?”

“Dạ thưa đại thiếu gia, Lục tiểu thư vẫn ở bên trong ạ!”

“Gọi cô ta cho tôi!”

“Dạ vâng thưa đại thiếu gia!”

Nàng hầu nhỏ nhẹ đáp một tiếng rồi gõ cửa đi vào.

Một lát sau Lục Nương xuất hiện trước mặt Thu Phong và hỏi hần:

“Chưa đến giờ ăn tối mà? Có chuyện gì sao?”

“Cô muốn thấy Quốc Thiên thay đổi như thế nào không?”

“Hửm?”

Như đã nói. Tuần trước Thu Phong từng nói là để một mình Quốc Thiên giải quyết hết đám người Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ. Hần không can thiệp vào nữa, bởi sau trận chiến với Trọng Khoa hần biết rằng hần đã thuộc đẳng cấp khác rồi. Đấu với họ cũng vô ích.

Thay vào đó hần muốn Quốc Thiên thắng cu em của mình và chạm với họ hơn là hần.

Lục Nương không tin điều đó, cô không tin rằng Quốc Thiên em trai của Thu Phong có thể đánh bại được một trong hai người Trọng Khoa hay là Hứa Tử Lệ. Để chứng minh lời nói của mình là có nguyên do nên lần này hần mới gọi Lục Nương ra để chứng kiến.

Nhưng chỉ vì nhiều đây mà hần dắt Lục Nương về tận miền Nam thì cũng không đúng. Thứ nhất là hần thấy dạo này Lục Nương làm việc quá nhiều, bực dọc không biết trút vào ai ngoài hần. Hần toàn là người lãnh đạm, nên thôi dẫn cô ta đi du lịch một hôm vậy, chứ không Lục Nương điên lên nhai đầu hần lúc nào không hay.

Một người phụ nữ 30 không có chồng đã rất là danh đá rồi, huống chi Lục Nương gần 40 tuổi, vừa xinh đẹp lại vừa ế.

Phản là vậy, phản nữa bố già hần cũng muốn gặp Lục Nương. Mục đích của ông ta gặp Lục Nương là gì hần cũng không rõ cho lắm. Nhưng có chuyện quan trọng thì Nhất Phương mới yêu cầu như vậy.

Một lát sau Lục Nương được chứng kiến một căn phòng thực tế ảo hệt như cái ở thành Quảng Phúc. Tuy nhiên nơi này có nhỏ hơn một tí không đáng kể. Mặc kệ điều đó đi.

Ở trong phòng quan sát lúc này Lục Nương đang trợn to hai cái con mắt xinh đẹp của mình lên. Cô không tin vào cảnh tượng trước mắt.

Hai anh em nhà kia đang đánh nhau. Đánh nhau bình thường thì cũng không nói đề mà làm gì. Nhưng họ đánh nhau theo cái kiểu như phim chương vậy.

Lúc này chân của Thu Phong như một cái lò xo di động. Bật nhẹ một cái nhảy hơn cả chục mét lên trời, cả Quốc Thiên cũng thế, Không bàn đến lực đánh, chỉ riêng Lục Nương thấy Quốc Thiên làm cái gì đó ở xa xa mấy tầng đá mà khiến mấy tầng đã vỡ tung ra.

Thậm chí khi Quốc Thiên đưa tay về hướng Thu Phong cách xa hẵn cả chục mét mà Thu Phong lại văng đi đập vào một bức tường trong thế giới ảo khiến cả bức tường sập xuống.

Lục Nương dụi dụi hai con mắt, cô đang xem cái quái gì thế này.

Ở phía dưới, giờ khắc này Thu Phong nở một nụ cười.

Cuối cùng em trai hần cũng học được cách phóng thích nội công ra rồi. Nhưng quá yếu, thậm chí còn yếu hơn đòn đấm bình thường của chính nó nữa.

“Yếu lắm em trai ... cái này tốn nhiều sức đúng không?”

“Gật gật ... học học!”

Quốc Thiên không còn sức để nói, hắn chỉ có thể vừa thở như trâu vừa gật đầu với thằng anh trời đánh của mình.

“Anh cho em xem cái này!”

Bỗng dưng Quốc Thiên thấy Thu Phong nở một nụ cười thần bí.

Ngay sau đó hắn thấy người anh trai kia của mình bỗng dang hai tay ra ngang vai. Các đầu ngón tay chụm lại với nhau, sau đó mỗi bàn tay từ từ mở ra như cách mà một đóa hoa đang nở.

Nhìn kỹ bên trong lòng bàn tay của Thu Phong, Quốc Thiên thấy hai quả cầu nho nhỏ, một cái màu xanh dương, một cái màu cam.

Cái màu cam ấy Quốc Thiên cảm nhận được nó chính là nội công ... nhưng sau nội công lại nóng như thế này? Đó là điều Quốc Thiên khó hiểu, hắn nhớ rằng hắn chưa từng dạy anh trai mình cách phóng thích nội công ra ngoài. Tại sao anh trai hắn lại có thể tạo ra cái cục tròn tròn màu cam ấy. Còn quả cầu màu lam kia là sao?

Càng nhìn Quốc Thiên càng cảm thấy khó hiểu. Tuy nhiên hình ảnh đang như vậy, đang làm một hình ảnh Thu Phong đang rộng hai tay thì sau một cái chớp mắt bỗng Quốc Thiên thấy anh trai của hắn chụm hai tay lại với nhau.

Hai quả cầu ấy va vào nhau một cách chóng vánh, hòa tan lại dưới hai lòng bàn tay của Thu Phong. Sau đó chúng tạo thành những dòng khí lam và cam đan xen lại chảy dài khắp cơ thể Thu Phong.

Luồng khí ấy hư hư, ảo ảo nhưng lại rất thực. Quốc Thiên chứng kiến tất cả, nó thấy hai quả cầu sau khi va vào nhau tạo thành vô số làn khói từ từ bao bọc quanh cơ thể của anh trai mình. Sau đó chúng như chìm vào trong cái cơ thể ấy.

Bỗng dưng Quốc Thiên cảm giác như vóc dáng của anh trai hấn nhỏ đi một chút thì phải.

“Nhìn kỹ nha!”

Một lần nữa Thu Phong nở một nụ cười đầy sự bí hiểm

“Phụt!”

“Hả??? Ồ ...?? “

Phụt lên một tiếng, ngoài ra không còn nghe thấy gì nữa. Anh trai hấn như biến mất vào hư vô.

Cái quái gì đang diễn ra vậy. Mặc dù Thu Phong nhanh thì nhanh thật, nhưng ít nhất khi Thu Phong di chuyển với tốc độ tối đa Quốc Thiên vẫn có thể thấy một hình ảnh mờ nhạt chạy theo hướng nào. Nhưng lần này lại không, nó không thấy cái quái gì cả.

“Bộp bộp!”

Quốc Thiên cảm giác như có ai đó đang vỗ vai mình. Hấn ngay lập tức quay lại, anh trai hấn đứng phía sau hấn tự lúc nào.

“Anh ...”

“Phụt!”

“Nữa?”

Lần này Quốc Thiên không biết nói gì nữa. Thu Phong lại một lần nữa biến mất trước mặt hấn. Bỗng chốc Quốc Thiên cảm giác như chân mình không chạm đất.

Đúng hơn là nó bị Thu Phong gạt giò.

“Rầm!”

“Chú ý vào!”

Giọng nói của Thu Phong vang lên. Hắn đưa tay ra trước mặt thẳng em ngô nghê đang nằm dưới mặt đất.

“Thế quái nào mà anh lại có khả năng này? Anh có dị năng hả?”

Dường như Quốc Thiên chẳng quan tâm đến việc mình bị thẳng anh đồn mạc gạt giò cho té sông soài dưới mặt đất. Cái hắn quan tâm bây giờ là sức mạnh của anh trai mình là từ đâu ra.

“Không phải.. là sự kết hợp giữa nội công và khí công!”

Thu Phong lắc đầu phủ bỏ cái suy nghĩ sai lệch của Quốc Thiên đi.

Sau đó hắn bước lại trước một toàn nhà đã sập hơn phân nửa trong môi trường ảo này.

Dẫu là ảo nhưng nó được tạo lên bằng vật liệu thật.

Bỗng nhiên Thu Phong tung một đấm nhanh còn hơn một cái chớp mắt vào tòa nhà. Đấm tung ra ngay lập tức Thu Phong rút tay lại.

Chẳng có sự khác biệt nào diễn ra.

Tuy nhiên khi Quốc Thiên định lên miệng hỏi, Thu Phong cũng đang thắc mắc thì bỗng nhiên như có một lực khí khổng lồ nào đó quét tới.

Cả tòa nhà bỗng dựng lủng một cái lỗ tròn có đường kính hơn 5m đâm xuyên qua cả một tòa nhà Thu Phong vừa đấm. Lấy cái quyền của Thu

Phong làm trung tâm, bán kính 5m của tòa nhà như hóa vào hư vô.

“Tách ~~~ Rầm ~~~ ầm ầm ầm ....”

Do cả tòa nhà bị xuyên qua một vòng tròn 5m đường kính khiến tòa nhà vốn đã cũ nát. Nay mất lôn cả phần trụ bên dưới. Dần dần cả tòa nhà nhỏ ấy sụp đổ trước mắt Thu Phong và Quốc Thiên.

“Cái đ*o gì thế này??”

“Hơ hơ ...”

Thu Phong lên tiếng chửi tục một câu, hấn cũng không tin vào mắt mình. Còn Quốc Thiên chẳng nói lên thành lời, miệng nó như cứng lại chỉ biết trông vào hình ảnh trước mắt mà ngơ ngác.

Khỏi nói đến Lục Nương ở trên kia. Vốn cô ta đến đây để xem Quốc Thiên thể hiện, nhưng thành ra nhân vật chính lại là Thu Phong.

Không chỉ riêng ba người họ, mà mấy tay nhân viên của cái phòng tập thực tế ảo này cũng há hốc mồm. Nhưng chỉ chốc lát sau hình ảnh được gửi đến cho lão gia của cái nhà này Nhất Phương!

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Võ Năng Giả ?

“Chẳng lẽ thằng Phong và thằng Thiên là võ giả?”

“Võ giả?”

Lúc này trong căn phòng master của mình. Nhất Phương đang xem những hình ảnh đoạn clip được gửi về trên máy tính của ông cùng với Thiện Nhân.

“Chẳng lẽ võ giả trên thế giới này rất hiếm sao ... thậm chí còn hiếm hơn cả Dị Năng Giả cấp 6 nữa!”

Thiện Nhân một trong hai hộ vệ thân tín của Nhất Phương. Người còn lại là Đình Thu như chúng ta đã biết. Thiện Nhân cũng là một Dị Năng Giả bậc 4 ngang với Đình Thu.

Nhưng Đình Thu bây giờ lại không có mặt ở đây. Bởi ông ta đang ở phòng thí nghiệm dị năng dưới mặt đất tập luyện để nâng cấp bậc của mình lên đến thượng kỳ. Cấp cao nhất của Dị Năng Giả cấp 4.

“Người quen lão bạn già của ta à? Lão cai ngục của nhà tù IUI là một trong những võ giả đấy thôi!”

Ngồi trên bàn làm việc Nhất Phương nhìn vào màn hình máy tính, một tay vừa kéo điều xì gà to hơn cả ngón tay cái. Một bên trò chuyện với Thiện Nhân đang đứng ở bên cạnh.

“Nhị thiếu gia hồi bé có từng ở với lão cai ngục đó. Việc nhị thiếu gia trở thành một võ giả cũng là điều hiển nhiên ... nhưng mãi sau này sau khi gặp đại thiếu gia thì nhị thiếu gia mới phát triển tài năng của một võ giả ... còn đại thiếu gia thì chưa từng tiếp xúc với gã cai ngục kia?”

Thiện Nhân tuy là một tay bảo vệ cho Nhất Phương, nhưng hẳn ta cũng là con người, cũng có những suy nghĩ của riêng mình.

Từ cái ngày Quốc Phong đại thiếu gia xuất hiện trở lại đã mạnh một cách bất thường. Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở sức mạnh thể chất, không có bất cứ một dấu hiệu gì cho thấy Quốc Phong là một võ giả.

Võ giả ở cái thế giới này được ví như một cái gì đó hiếm hoi ngang ngửa người ngoài hành tinh. Rất rất ít người biết đến sự tồn tại của các võ giả trên hành tinh này. Võ giả được coi là những người luyện công, có công phu và nội công trong người được coi là một võ giả. Bởi vì sự hiếm hoi của họ nên không có một cấp bậc cụ thể nào cho võ giả.

Võ giả có một sức chiến đấu rất kinh khủng, theo một cách nào đó võ giả mạnh nhất thế giới này từng được biết đến có thể đánh cân cùng lúc cả chục Dị Năng Giả cấp 5 theo một cách nào vô lý nào đó.

Bởi thế khi Quốc Thiên thể hiện ra mình là một võ giả, Nhất Phương đã rất là vui mừng. Nhưng bây giờ đến cả thằng con trai trưởng là Thu Phong cũng thể hiện mình ra là một võ giả thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả đứa em trai Quốc Thiên của nó gấp nhiều lần khiến cho Nhất Phương không thể tin vào mắt mình. Cũng như không thể tin những gì đang diễn ra trước mắt.

Thu Phong học võ công từ đâu, luyện công từ ai. Và tại sao khi mất trí nhớ, trở lại nó lại thành một võ giả, trên hết trước đó nó lại là một chiến binh đủ khả năng đánh bại cả Dị Năng Giả cấp 3.

Như phát hiện ra một thứ gì đó mờ ám từ chính đứa con trai của mình. Bỗng Nhất Phương trở nên nghi ngờ lấy thằng con trai cả của lão.

Liệu đây có phải là đứa con trai mà lão biết hay không? Hay là một người khác.

Nhưng cái suy nghĩ đó cũng chỉ là thoáng qua mà thôi. Linh cảm của lão vẫn đúng hơn tất cả, bởi khi Thu Phong ở với lão. Lão nhận ra được sự áp ám, nhận ra được dòng máu của lão bằng chính linh cảm này của mình. Và đó dù Thu Phong có thay đổi đến thế nào nữa lão vẫn tin đây là con ruột của mình hơn ai khác.

Nhất Phương rất tin vào linh tính của bản thân lão. Cũng nhờ cái linh tính ấy đã đưa lão trở thành một con người như ngày hôm nay. Tránh bao nhiêu chuyện xấu, làm được bao nhiêu chuyện có lợi chỉ vì cái linh tính không rõ ràng ấy. Như đã nói chuyện quan trọng nhắc lại ba lần, Nhất Phương luôn tin tưởng tuyệt đối vào linh tính và cảm nhận của lão hơn gì hết.

Chưa kể khi Thu Phong trở lại, để phòng hờ lão cũng đã xét nghiệm tất cả AND và dấu vân tay của nó. Tất cả đều hoàn hảo. Nếu Quốc Phong này có không phải là con của lão thì ít nhất nó cũng là một bản sao của con trai lão.

Bỏ qua những cái suy nghĩ nghi ngờ ấy. Cái quan trọng bây giờ cả Quốc Phong lẫn Quốc Thiên đều là võ năng giả. Hai đứa con trai lớn trong nhà là võ năng giả. Nếu như lão dồn hết tài lực vào hai đứa này, chúng sẽ trở thành cái dạng gì trên thế giới này đây?

Nếu như chúng đủ mạnh, lão chẳng cần sợ cái chính phủ của quốc gia này nữa. Khi đó lão sẽ sống theo cách của lão, gia đình không còn bị uy hiếp, tiếng nói của lão sẽ lớn hơn. Tuy Xích Quỷ làm giàu cho lão, nhưng

nó cũng đã từng lấy đi những thứ trân quý thuộc về lão. Ví như họ đã từng lấy đi mất đứa con thiên tài của lão, để rồi nó mất trí nhớ, khiến bản thân nó ra cái nông nổi này đây.

Chuyện cũ thôi không nhắc đến nữa. Ngay bây giờ Nhất Phương quay sang nói với Thiện Nhân:

“Liên lạc với lão già quái đản đó đi!”

“Vâng thưa lão gia!”

Thiện nhân đứng bên cạnh gạt đầu đáp một tiếng sau đó quay người đi.

Lão già quái đản ấy như đã nói từ nãy đến giờ. Chính là lão cai ngục trưởng. Lão ta là người dạy cho Quốc Thiên nội công, lão ta cũng là một võ giả, nên lão ta biết cách khiến hai thằng con trai của mình mạnh lên.

.....

Quay trở về với Thu Phong và Quốc Thiên.

Giờ khắc này Quốc Thiên chẳng còn lời lẽ gì để mà nói thẳng anh trai quái thai của mình được nữa. Hôm nay khi dắt Thu Phong đến đây, Quốc Thiên mang một niềm tự hào rằng hắn đã mạnh hơn rất nhiều trong một tháng vừa qua, chưa kể nó còn có thể giải phóng được nội công ra ngoài. Tuy không mạnh như đánh trực diện, nhưng chỉ mới giải phóng ra một phần nào thôi, khi nắm giữ được hoàn toàn sức mạnh giải phóng nội công. Quốc Thiên tự tin có thể đánh bại được ông anh của mình.

Nhưng đ*o. Đời cóc nó như nó muốn. Bằng một cách nào đó thằng anh nó đâm sập cả một tòa nhà bằng tay không, rồi di chuyển nhanh hơn cả mấy người đi năng dưới trướng bố già hắn. Thậm chí tốc độ của Thu Phong còn nhanh ngang ngửa tốc độ của Thiện Nhân cận vệ bố già Nhất Phương.

Thế quái nào mới một tháng không gặp thằng anh nó lại làm được cái điều phi lý như thế. Anh hai anh còn là người không vậy.

Quốc Thiên quả thật là da mặt rất dày, nói đến thằng anh mình mà không nghĩ lại mình. Bây giờ ngoài Thu Phong ra những người mà nó biết ai có thể đánh lại nó cơ chứ.

Thậm chí ở trong cái tòa dinh thự rộng lớn này. Có vài chục Dị Năng Giả cấp 3 chẳng ai có thể đánh bại được Quốc Thiên một cách dễ dàng cả. Từ một người bình thường, luyện nội công chỉ với vài tháng, mà có thể làm khó được Dị Năng Giả cấp 3 là cái chuyện phi lý nhất trên đời này mà người dị năng từng nghe.

Càng lúc cái dinh thự này càng loạn. Đại thiếu gia tỉnh dậy mạnh một cách bất thường đã đành. Vài tháng trước đâu ra xuất hiện thêm nhị thiếu gia từ trên trời rơi xuống bán hành cho cả tá Dị Năng Giả trong tòa dinh thự này. Đùa hay gì, giỡn hay gì? Mang danh Dị Năng Giả mà để người thường đập cho một trận không ra cả hình người.

Tất cả đều có cái lý do của nó. Cơ bản Quốc Thiên và Thu Phong bây giờ được công nhận là võ giả. Hay còn gọi là Võ Năng Giả, một trong những con người có thể phát triển tiềm năng đến mức vô hạn. Nhưng như thế cũng không đồng nghĩa với việc người dị năng là vô dụng.

Căn bản Dị Năng Giả chỉ đo đến cấp bậc thứ 5. Qua cấp bậc thứ 5 là cấp bậc thứ 6. Ngoài cấp bậc thứ 6 ra không có còn cấp bậc nào tồn tại. Bởi đã qua cấp 5 thì chẳng còn có hệ thống nào có thể đo đạc được sức mạnh của các Dị Năng Giả đó cả, nên họ gọi Dị Năng Giả vượt qua cấp 5 là cấp 6.

Các Dị Năng Giả vượt qua cấp độ 5 là những con người dị năng có sức mạnh không thể đo đếm được. Cái sức mạnh ấy của họ nếu chống lại con

người có thể xếp theo cấp độ mang tính toàn cầu. Ví như đe dọa đến một thành phố, nhiều thành phố, một quốc gia, đa quốc gia hoặc là toàn cầu.

Trên thế giới chưa bao giờ xuất hiện Dị Năng Giả có thể đe dọa đến tính mạng của toàn nhân loại cả. Phải chăng nếu có thì ta cũng không biết được. Dị Năng Giả có rất nhiều dạng như mạnh khác nhau, không đơn thuần chỉ nằm trong các nguyên tố mà ta được biết, thậm chí có rất nhiều Dị Năng Giả tâm linh, Dị Năng Giả điều khiển linh hồn, trí óc hay Dị Năng Giả của tri thức chẳng hạn.

Ông trời không bao giờ làm mất đi cái cân bằng của thế giới này. Dị Năng Giả không phải là tuyệt đối nên mới có Võ Năng Giả. Tuy đa số Võ Năng Giả đều mạnh hơn Dị Năng Giả nhưng số lượng lại cực kì ít, người trở thành Võ Năng Giả cũng rất khó. Không phải cứ đơn thuần học nội công là có thể trở thành Võ Năng Giả được.

Ví như bình thường nội công cũng chỉ là những dòng khí nóng, không màu. Ấy thế mà bằng cách nào đó Thu Phong lại có thể ngưng tụ nội công ra màu cam. À còn cả khí công hắc có thể ngưng tụ ra màu lam. Ai từng luyện khí công hay nội công cũng thừa biết rằng chúng không có màu.

Vậy màu sắc từ khí công và nội công từ đâu ra? Đến Thu Phong cũng không biết được, nhưng sự thật rất hắc là người cực kì may mắn trên thế giới này khi có thể kết hợp giữa hai dòng khí lạnh của nội công – khí công lại với nhau tạo thành một cách luyện công mới mà mãi về sau hắc mới biết được.

“Anh chịu ... anh đã thử bao giờ đâu? Đây là lần đầu anh thử đây, không ngờ nó mạnh đến vậy!”

Bị Quốc Thiên hỏi như tát vào mặt mình, Thu Phong cũng thoát ra khỏi trạng thái sững sờ quay sang Quốc Thiên mà giải thích.

“Hả? Em nghe không rõ? Anh nói lại coi!”

Quốc Thiên không biết cố tình hay cố ý mà làm thái độ lồi lõm, cà khía Thu Phong bằng cách ngoáy ngoáy cái lỗ tai.

Trời ơi, thằng anh mình nó mạnh như trâu như bò thế này mà nó đòi hơn thằng anh nó. Bất công, bất công đến hết sức quá đáng.

Thu Phong hiểu, hiểu rằng Quốc Thiên đang ganh tị. Hắn cũng chịu thôi, hắn chỉ vừa mới thành công ép được khí công và nội công chung với nhau. Nhưng không phải lúc nào cũng ở trong trạng thái này được. Vài phút sau nó biến mất ngay cho mà coi, sau lúc đó Thu Phong sẽ mất đi hai phần sức lực. Nhưng cũng đáng. Tranh thủ lúc còn thời gian Thu Phong hô lên.

“Cho một miếng thép cao 10m, dày 40cm!”

Hắn nói là nói cho nhân viên của phòng tập này trên phòng điều khiển nghe. Thật bất tiện khi ở đây không cài AI mà. Như ở chỗ hắn có Bone hắn chỉ cần nói nhỏ thôi Bone cũng biết hắn cần gì.

Sau khi nghe vị đại thiếu gia kia hô lên. Ngay lập tức nhân viên trong phòng điều khiển đang ngơ ngác bên cạnh Lục Nương lập tức lao vào điều chỉnh.

Lúc này trước mặt Thu Phong xuất hiện một tấm thép cao đến tận 10m, dày 40cm bề ngang thì không rõ. Nhưng sơ khái cũng 5m bề ngang.

Thứ yêu cầu có ngay trước mặt. Lúc này Thu Phong vận khí lên.

Các dòng khí lam và cam vốn ẩn vào hết trong cơ thể của hắn bỗng dừng lại bốc lên tạo thành một ánh quang mờ nhạt bao quanh lấy cơ thể Thu Phong.

“Hự!”

Thu Phong thủ thế, hấn đứng một thế tấn cơ bản. Lúc này hấn gồng người lại, cả một cánh tay phải hấn dồn hết sức lực vào đó. Cánh tay như thể đang phồng lên, có lẽ là ảo giác. Chỉ một khắc sau:

“Kinggggggggggggggggggggg ..... Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!!!!!”

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Bỏ Khuyết !

Một viễn cảnh hùng vĩ diễn ra.

Cả một tấm thép khổng lồ bị Thu Phong dùng một quyền đâm văng. Tấm thép ấy lùi xa hơn ba mét rồi đổ sập xuống dưới mặt đất.

“Àm ...”

Khói bụi trong không gian ảo bay lên ngập trời che chắn mất tầm nhìn của Thu Phong và Quốc Thiên. Tuy nhiên những người trong căn phòng điều khiển lại thấy tất cả.

Lục Nương đủ thông minh để hiểu cái chuyện quái quỷ gì đang diễn ra. Đây mặc dù là một căn phòng giả tưởng, nhưng tất cả những gì Thu Phong tác động lên đều là thật. Một loại hợp kim đặc biệt kết hợp lại với nhau tạo thành một khối thép thật sự, khối thép ấy vừa đủ để tạo ra độ cứng, độ nặng chuẩn với những gì thực tế nhất.

Một miếng thép nặng đến vài chục tấn bị Thu Phong đánh bay. Chuyện gì vậy? Chuyện quái gì vậy?

Theo thời gian khói bụi đã vơi đi phần nào, Thu Phong cùng với Quốc Thiên bước đến bên cạnh miếng thép xem xét tình hình. Ngay chính cái vị trí mà Thu Phong đâm ban nãy hiện lên một hình nắm đấm còn to hơn cả cái bản mặt của Thu Phong và Quốc Thiên cộng lại.

“Hít!!!!”

Cả hai anh em nhà họ Nguyễn này hít vào một hơi thật sâu, luồng khí lạnh tràn vào trong lồng ngực họ khiến họ thoải mái được hơn phần nào.

“Xèo xèo ...”

Quốc Thiên nghe bên tai mình những tiếng xì xèo vui tai. Bất chợt hắn quay lại thấy cả cơ thể Thu Phong như đang bốc hơi, các làn khí lam – cam đan xen nhau bốc lên nghi ngút qua các áo và quần của Thu Phong, thậm chí đến mái tóc, phần đầu cũng có khói bốc lên.

“Anh hai đã luyện được cái thứ quái quỷ gì vậy? ...”

Quốc Thiên quá mệt rồi, hắn không còn sức để mà ngạc nhiên hay ngơ ngác rồi. Thu Phong đem đến bất ngờ nhiều hơn cả bữa ăn của hắn thì hắn còn gì để ngạc nhiên nữa đây?

“Đơn giản là kết hợp nội công với khí công thôi mà?”

Thu Phong nhún vai nói như thể đây không phải là chuyện của mình. Rất rất là vô trách nhiệm.

“Làm như em không biết ấy? Mau mau khai ra ... nếu không anh đừng hòng ngày mai được bế con em hahahaha!”

“Mày đùa với anh?”

Như để phá tan bầu không khí căng thẳng hai anh em vui đùa với nhau một chút. Nhưng vài giây sau đó Thu Phong lại ném Quốc Thiên lên trời. Thế là hai anh em lao vào đấm nhau thêm một chập nữa mới chịu dừng lại.

Lục Nương hết nói nôm với hai con người này. Cả cái nhà này bộ ai cũng khùng khùng như vậy sao? Mong sao đệ nhất vương giả miền Nam - Nhất Phương không như vậy.

Cô nàng thở dài một tiếng rồi rời khỏi phòng điều khiển.

.....

Chiều hôm đó, sau khi từ phòng thực tế ảo trở về. Thu Phong gọi Quốc Thiên đến phòng mình để giải thích lý do tại sao hắn lại làm được như thế.

Sau một lúc nói chuyện cuối cùng Quốc Thiên cũng hiểu ra một điều rằng. Cách mà thằng anh nó dùng nội công và sử dụng nội công khác hoàn toàn nó. Bởi nội công đối với Quốc Thiên như một món phòng thủ khiếm tấn công tầm gần và tầm xa. Nhưng đối với thằng anh nó thì lại là gia tăng tốc độ và phản xạ.

Cách mà anh trai nó dùng nội công còn chuyên nghiệp hơn cả nó. Bù vào chỗ mình thiếu, từ đó sử dụng nội công một cách thích hợp nhất.

Không phải Thu Phong thiếu tốc độ hay thiếu phản xạ mà phải dùng nội công để gia tăng hai thứ đó. Không hề, chẳng qua là với sức bền, và sức khỏe của Thu Phong nó quá mạnh, vượt qua cả phản xạ và tốc độ của bản thân. Là một gã cầu toàn, Thu Phong muốn cái gì cũng phải đồng đều với nhau thì mới phát huy được hết bản năng vốn có của con người.

Bởi thế Thu Phong mới dùng nội công sử dụng gia tốc và phản xạ lên hệ thần kinh. Ngoài ra hắn còn dùng nội công để làm nhẹ cơ thể, khiến cơ thể di chuyển nhanh hơn. Không giống với Quốc Thiên dùng nội công để công phá và phòng thủ, sau đó là phóng xuất ra được như bây giờ.

Vốn Thu Phong đã học khí công, khí công của hắn dùng để phòng thủ và gia tăng sức tấn công. Giống như bây giờ, khí công của Thu Phong thậm chí còn mạnh hơn nội công công phá và phòng thủ của Quốc Thiên nữa.

Là dân võ, Thu Phong rất biết cách sử dụng những món mà mình học được một cách hiệu quả nhất có thể. Đó giống như là cái năng khiếu của

riêng bản thân Thu Phong vậy. Như đã nói, hắn rất giỏi trong việc tìm ra vấn đề của mình là vì thế.

Nói rõ hơn về cái trạng thái kết hợp nội công – khí công lại ban nãy như Thu Phong đã làm. Xin nhắc lại nó chỉ là trạng thái tạm thời mà thôi. Thực chất Thu Phong vẫn chưa thành công kết hợp hai thứ đó lại với nhau để nó luân chuyển vĩnh viễn trong cơ thể của hắn.

Dù đó chỉ là một giải pháp tạm thời đi chăng nữa thì đó cũng là một thành công bước đầu tiên trong công cuộc thử nghiệm này của mình.

Dẫu chưa thành công thực sự đi chăng nữa nhưng cái sức mạnh của nó mang lại quá kinh khủng. Thu Phong không thể tin được rằng hắn có thể đâm bay một miếng thép dày và cao đến như thế, thậm chí còn gây nên một vết lõm lớn trên nó. Làm chuyện phi lý đến như thế đây là lần đầu tiên của Thu Phong, trước giờ hắn chưa từng bao giờ nghĩ đến mình có cái khả năng này.

Hắn thật sự rất vui, nhưng hắn còn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. À là tốc độ.. Hắn gia tốc một cách nhanh như chớp, hắn có thể đứng ngay từ thì ở sau lưng Quốc Thiên trong cái trạng thái đó, nhưng đó là do bộ não hắn lập trình sẵn quãng đường hắn sẽ đến đó và dừng lại.

Trong cái thời gian chưa bằng một cái chớp mắt Thu Phong đứng phía sau Quốc Thiên, hắn còn ngạc nhiên về chính bản thân hắn. Chính hắn còn không bắt kịp động tác của mình, hắn chỉ biết rằng hình ảnh trong mắt hắn bỗng dưng thay đổi ra hình ảnh hắn đứng sau lưng Quốc Thiên mà thôi, ngoài ra hắn chẳng cảm nhận được cái gì từ quá trình hắn đứng đó và vòng ra sau lưng Quốc Thiên.

Đó không phải là dịch chuyển, thật sự đó là di chuyển Thu Phong cảm nhận được điều đó nhưng hắn không thể thấy được. Bất giác Thu Phong

biết mình thiếu cái gì rồi. Đó là tốc độ xử lý của bộ não.

Chân hắn còn nhanh hơn não của hắn. Như vậy dù hắn có nhanh đến mức nào đi nữa vẫn vô dụng trong một cuộc chiến thật sự, hắn phải tìm cách gia tăng tốc độ truyền tải thông tin lên não. Có một điều hiển nhiên rằng hắn vẫn không thể di chuyển nhanh hơn tốc độ ánh sáng, nhưng hắn lại di chuyển nhanh hơn vận tốc thu nhận hình ảnh của mắt.

Tức trong khoảnh khắc đó tốc độ của hắn đã vượt ngưỡng qua cái mức 24 khung hình trên 1 giây. Ít nhất là hắn có thể di chuyển gấp đôi tốc độ truyền tải hình ảnh của mắt trong một khoảng cách nhất định. 48 khung hình trên giây. Tốc độ quái quỷ gì thế này?

Tốc độ thu thập hình ảnh của mắt người có giới hạn, dù hắn có gia tăng tốc độ truyền tải thông tin lên não bộ cũng bằng thừa, hắn cũng chẳng nhìn thấy rõ với cái tốc độ như thế. Nhưng ...

Thu Phong lại nghĩ đến bản thân hắn nhắm mắt cũng có thể đánh nhau ... Đúng rồi hắn chỉ cần cảm nhận, thị giác có thể đánh lừa chính bản thân người dùng. Vậy thay vì tìm cách gia tăng hình ảnh thu thập của mắt hắn chỉ việc gia tăng cái cảm thụ của bản thân, gia tăng cái tốc độ xử lý lên não bộ.

Hắn cần phải dẫn dắt thuần thực nội công hơn nữa. Hắn cần phải dẫn truyền nội công lên não bộ càng nhanh càng tốt, và đủ nhiều để thông tin lên não bộ hắn không bị quá tải. Và hắn phải cực kì khéo léo trong việc kiểm soát nội công để không khiến nội công làm tổn thương đến não bộ của hắn.

Có lần hắn dẫn nội công cùng với thông tin truyền tải lên não bộ quá nhiều, khiến bản thân hắn ngơ ngác trong một vài giây. Nhận ra vấn đề

ngay lúc đó Thu Phong dừng việc đưa nội công lên não lại, hắn bây giờ chỉ sử dụng một lượng vừa đủ để không khiến não bộ bị tổn thương mà thôi.

Vẫn cái lượng ấy, Thu Phong muốn gia tăng thêm cái chất của nó, tốc độ xử lý của nội công phải đủ nhanh và khéo mới khiến não bộ không bị tổn thương. Trước tiên như đã nói hắn cần thuần thục nội công hơn nữa. Nhưng bằng cách nào? Hắn một lần nữa đang đứng ở cái ngưỡng bão hòa giữa nội công và khí công. Dù hơi khó nhận ra nhưng hắn biết nội công trong người hắn đang lớn lên ngày một chậm đi, không nhanh như cái lúc ban đầu mà hắn mới tập.

Ví cả cơ thể Thu Phong như một cái ly nhỏ. Cái ly ấy ban đầu trống không, cái ly ấy vốn là dùng để chứa đựng nội công, nhưng càng ngày cái ly ấy càng đầy. Thành ra nội công tụ lại bị tràn ra ngoài. Đây cũng là cái lý do tại sao Thu Phong có thể tạo ra cái quả cầu màu cam trên tay của hắn.

Nội công của Thu Phong có cái chất, nhưng khí công của Thu Phong có cái lượng. Hai cái này phù trợ lẫn nhau để tạo ra một cái trạng thái cực kỳ mạnh của Thu Phong ban nãy, nhưng chưa đủ. Cả nội – khí của Thu Phong đều đang bão hòa, hắn không thể tăng tiến hơn được nữa. Dù có cực kỳ chậm, với cái tốc độ này thì đến năm 50 tuổi Thu Phong mới có thể khiến nội công và khí công trong cơ thể nở rộng hơn được.

Nhưng hắn lại chẳng biết đến định nghĩa cái ly, cái nơi chứa nội công và khí công trong cơ thể hắn.

Thường thì trên đời này, cả thế giới bên kia của Thu Phong, từ thuở xa xưa đến nay. Một là luyện khí công, hai là luyện nội công. Chỉ có kẻ thiếu hiểu biết, hay gọi là điên như Thu Phong mới luyện cả hai thứ này cùng lúc mà không tẩu hỏa nhập ma.

Nếu cơ thể con người được ví như là một cỗ máy thì nội công và khí công được gọi là nguyên liệu. Một cỗ máy mà dùng đến hai cái nguyên liệu khác nhau thì không thể nào vận hành được, phải chăng chỉ có thể dùng một loại nguyên liệu mới có thể khiến nó vận hành một cách trơn tru nhất. Dùng cả hai chỉ dẫn đến trục trặc máy móc mà thôi.

Có thể Thu Phong là một trường hợp đặc biệt sử dụng cả hai loại nguyên liệu đó. Nhưng thực tế thì hơi khác đôi chút.

Với Quốc Thiên thăng bé cũng có luyện một ít khí công do Thu Phong hướng dẫn, nó chẳng gặp vấn đề gì, nhưng sau cả một tháng luyện tập Quốc Thiên không thay đổi được gì cho mấy. Nên Thu Phong cũng khuyên nó nên dừng luyện khí lại tập trung vào luyện nội công.

Vấn đề này Thu Phong còn thiếu hiểu biết, mặc dù hẳn có để ý đôi chút. Bạch Vân cũng là một người luyện khí công một tay do hẳn đào tạo, không biết sắp tới có thể luyện được nội công hay không nữa.

Suy bụng ta ra bụng người, Thu Phong nghĩ mình làm được thì những người khác làm được.

“Anh hai kết hợp được nội công với khí công à?”

Lúc này nghe Thu Phong nói, Quốc Thiên bỗng dưng cảm thấy khó hiểu liền hỏi. Ban nãy ở trong phòng tập, chẳng qua là do hẳn chú ý đến sức mạnh của Thu Phong mà quên mất lời nói của ông anh mình. Giờ hẳn bỗng dưng thấy Thu Phong trầm tư một lúc lâu, hẳn cũng trầm tư rồi như nhớ ra gì đó lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh mình.

“Ừ ... em thấy sự kết hợp của nó rồi đó ... nhưng chỉ là ở mức thử nghiệm thôi, cái đó cũng chỉ là trạng thái tạm thời!”

Thu Phong lên tiếng xác nhận lời nói của Quốc Thiên.

Nhưng nhận lại là gương mặt khí hiệu của Quốc Thiên, hắn nói:

“Em thấy nó vô lý thế quái nào ấy ... người dạy em nội công khi trước có từng nói rằng khí công và nội công không thể nào luyện tập được với nhau ... Giống như hai cốc nước vậy, một ly nước lạnh, một ly nước nóng. Đổ vào cùng nhau sẽ làm nứt vỡ cái ly thủy tinh ... Anh đừng cố kết hợp nữa nếu không sẽ làm tổn thương thân thể!”

Quốc Thiên tất cả đều là muốn tốt cho ông anh của nó. Nó nhớ rồi, hồi đó lão già hồn đản kia cũng từng nói với hắn về vấn đề này. Dù hắn chẳng quan tâm mấy, nhưng với trí nhớ siêu phàm của mình hắn vẫn có thể nhớ được từng câu từng chữ trong câu nói của lão ta.

“Ly nước? Nóng lạnh ... vỡ ra ...âm dương ... thái cực ... có khi nào?”

Bỗng dưng Thu Phong nhìn vào mặt Quốc Thiên nhíu mày, sau đó hắn lại cúi gầm mặt xuống tự lẩm bẫm gì đó.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Kết Hợp Một Lần Nữa ! Sự Khó Khăn ?

“Thiên! Ngồi cạnh cho anh, tránh xa xa ra chút. Đừng cho ai làm phiền anh! Dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đừng đánh thức anh dậy rõ chưa?”

Như nghĩ ra được cái gì đó, bất chợt Thu Phong lên tiếng dẫn dò Quốc Thiên một câu. Sau đó hắn bỏ Quốc Thiên ở lại bàn tiếp khách, hắn đi sâu vào trong phòng ngồi xuống ở một góc sát tường.

Rút kinh nghiệm từ lần trước. Lần này Thu Phong kiếm một góc mà ngồi, ít nhất có xảy ra chuyện gì thì chỉ hai góc trước mặt và bên hông hắn bị nổ tan nát, sau lưng và bên hông còn lại có bức tường hứng chịu.

Qua lời nói khó hiểu của Quốc Thiên, Thu Phong như nhận ra một điều gì đó. Ly nước giống như là cái mấu chốt mà Thu Phong tìm kiếm bấy lâu nay. Cuối cùng hắn cũng hiểu ra mấu chốt của vấn đề nằm ở đâu, vấn đề nằm ngay từ đầu, từ ngay những cái tên.

Nội công là gì? Nội công là sinh khí tụ lại trong cơ thể, nó giống như là năng lượng sự sống của bản thân mình. Nói cho dễ hình dung nội công chính là sinh mạng, nếu như người không luyện công thì không nói làm gì, bởi họ chẳng bao giờ dùng đến nội công cả. Thực chất trong mỗi con người chúng ta ai ai cũng tồn tại nội lực. Bởi nó là nguồn sinh khí khai sinh ra chúng ta bây giờ, chỉ là nó nằm sâu bên trong cơ thể, sâu bên trong tiềm thức, muốn sử dụng được nó ngoài cách khai thông nó ra thì chẳng còn một cách nào khác.

Thu Phong vừa hiểu việc đó cũng vừa không hiểu. Hắn thành công khai sinh ra nội công, nhưng hắn lại sử dụng nội công sai cách khi kết hợp với khí công. Đó chính là vừa hiểu mà cũng vừa không hiểu là vì thế.

Như cái tên gọi của mình nội công là bên thứ sức mạnh bên trong cơ thể, nó chỉ có thể ở bên trong cơ thể của mình. Ngoài ra như Quốc Thiên đang làm là có thể trích xuất nội công ra ngoài. Nhưng Thu Phong lại không làm việc đó, hắn không dùng đến khí công để công kích, đơn giản nội công chỉ gia tốc cho Thu Phong mà thôi.

Cái mấu chốt ở đây mà hắn làm sai là khi kết hợp nội công và khí công với nhau. Điều quan trọng nhắc lại nhiều lần, nội công nên ở trong cơ thể. Do đó thật sai lầm khi Thu Phong đưa nội công ra ngoài, thậm chí đưa cả khí công ra ngoài bằng một cách nào đó hắn hòa quyện cả khí công và nội công lại với nhau ở bên ngoài môi trường. Nên thành thử ra trước lần thành công nửa vời hắn đã tạo ra một vụ nổ là vì thế.

Ban đầu Thu Phong làm vậy là do sợ, hắn sợ khí công và nội công sẽ không tích hợp với nhau gây đến nổ tung. Như hắn thấy, hai thứ đó nổ tung ở bên ngoài gây tan nát cả căn phòng của hắn ở Quảng Phúc. Bởi thế đến giờ hắn vẫn chưa thực sự thành công kết hợp hai thứ đó lại với nhau.

Cái mấu chốt thứ hai là nằm ở ly nước. Nội công của hắn nạp vào quá nhiều nhưng không có chỗ chứa, thành ra nó thừa và tràn trề ra ngoài. Do đó Thu Phong cần phải tìm cách gia tăng cái ly nhỏ lên thành một cái ly lớn. Vừa đủ để hắn nhét cả khí công bên ngoài cái ly vào bên trong đó để hòa quyện chúng lại với nhau như một chất phản ứng hóa học mà không gây nổ đó mới là thứ hắn cần làm bây giờ.

Không có một cái tên gọi rõ ràng cho cái nơi chứa đựng nội công. Thu Phong gọi tạm nó là một cái ly, hắn phải tìm mọi cách để gia tăng cái ly ấy,

nhưng bằng cách nào. Nội công là một thứ gì đó rất là trừu tượng. Học được đã khó, nhưng phát triển nó mạnh hơn còn khó gấp bội.

Bằng cách nào? Thay vì tiếp tục nghĩ Thu Phong liên tục vận công. Hắn điên cuồng tạo ra nội lực rồi dẫn toàn bộ về cái ly ấy, mục đích khiến cái ly ấy to hơn lớn hơn. Sau đó hắn sẽ dùng nội công triết xuất ra ngoài để tiêu hao nội lực chưa đầy ắp trong cái ly đã lớn và đưa khí công vào cho chúng hòa quyện lại với nhau.

Nghe có vẻ dễ nhưng làm lại khó cực kì, khó đến độ không thể tưởng tượng được.

Thu Phong hoàn toàn giấu đi khí công ở một góc nào đó trong cơ thể của mình. Tiếp đó cả cơ thể hắn tràn đầy khí nóng, nội công được hắn vận sức tuôn trào bên trong cơ thể của hắn khiến cả người hắn nóng như một cục than. Mồ hôi bắt đầu chảy, nội công chứa trong cái ly tràn ra, tràn ngược ra bên trong cơ thể hắn. Chưa hết, theo tai mũi họng và các lỗ chân lông trên cơ thể. Nội công mà Thu Phong vận được điên cuồng thoát ra từ đó.

Khiến không khí trong căn phòng càng lúc càng nóng. Dù đang bật máy lạnh với số lớn nhất nhưng Quốc Thiên ngồi đó vẫn đổ mồ hôi.

Hắn đang nhìn chăm chăm vào anh trai mình, không chớp mắt dù chỉ một cái. Hắn biết anh trai hắn đang luyện công, nồng độ nội công tràn ra ngoài khiến Quốc Thiên cảm thấy khó thở. Nhưng hắn phải chịu đựng, nếu anh trai hắn có mệnh hệ gì hắn phải lao vào ứng cứu. Nếu không con hắn sẽ mồ côi bác khi vừa tròn một tháng tuổi.

“Không được ... cách này không được ...”

Bỗng trong thâm tâm Thu Phong vang lên một suy nghĩ. Cặp lông mày của hắn nhíu lại với nhau, gương mặt hắn nhăn nhó trông rất đáng sợ.

Lúc này Thu Phong lại nhớ ra rằng, cái gì mạnh bạo quá cũng không tốt. Hắn dừng việc vận công lại, cái ly trước trong lời nói của Thu Phong bây giờ nó không phải là ly nước. Bởi hắn đã nhìn thấy nó. Giống như quả cầu trên tay hắn lúc đưa nội công lên trên tay.

Quả cầu ấy ban đầu là một màu trong suốt chỉ có một phần dưới đáy có màu cam. Nhưng khi Thu Phong rót nội công vào trong đó, quả cầu dần dần đầy lên, từ trong suốt chuyển sang thành màu cam nhạt. Rồi dần dần màu cam ấy đậm lên theo khoảng thời gian mà hắn đưa nội lực vào trong ấy.

Cảm giác như quả cầu sắp nổ tung bỗng Thu Phong dừng lại. Hắn không thể tiếp tục làm như thế này, nếu không nội lực bên trong cơ thể hắn sẽ vỡ ra và tổn thương đến hắn. Hắn không ngu ngốc đến mức như thế.

Thu Phong dừng truyền nội lực vào trong đó, quả cầu đang căng cứng từ từ bé lại như cái ban đầu của nó. Dẫu khó nhận ra nhưng Thu Phong thấy được hình như nó đã lớn hơn một chút, dù cho không đáng kể. Nhưng như vậy cũng là đang lớn lên.

Hắn hiểu rồi, làm một lần cứng không được phải vừa cứng vừa mềm. Thế là sau khi quả cầu nhỏ lại vừa y như ban đầu, nó phập phồng trong tiềm thức của Thu Phong. Ngay sau đó một vài giây Thu Phong lại tiếp tục vận công bơm vào quả cầu ấy cho nó căng cứng ra hết mức. Lúc này Thu Phong cảm thấy đau đớn, hắn cảm thấy nội lực như đang cầu xé hết thảy tâm can hắn. Hắn chịu đựng, đến một ngưỡng nhất định của sự chịu đựng Thu Phong thấy không thể nào truyền nội lực vào nó nữa hắn lại nhả ra.

Sau đó quả cầu trở về trạng thái ban đầu nhưng có vẻ nó đã lớn hơn một tẹo y hệt lúc nãy. Hấn hiểu rồi, phải làm cách này, mỗi lần truyện nội lực cho nó lớn ra cái ngưỡng giới hạn của nó rồi dừng lại. Giống như cơ thể con người này, cái quả cầu này cần được nghỉ ngơi để trở nên to lớn hơn.

Cứ như vậy Thu Phong lập đi lập lại hết từ lần này đến lần khác. Thấm thoát đã hơn 8 tiếng đồng hồ trôi qua. Trời lúc này đã sập tối. Bây giờ ít nhất cũng gần 10h đêm.

Quốc Thiên vẫn ở đó canh chừng anh trai của mình, nó cũng không ăn uống gì. Nó lo cho anh của nó, người anh này vì mong muốn mạnh lên để bảo vệ gia đình nên mới cực khổ như vậy. Anh nó đang vất vả luyện tập như thế, hấn sao có thể bỏ mặc anh trai mình ngồi đây mà xuống dưới ăn cơm được.

Mẹ hấn có lên gọi hấn và anh trai xuống ăn cơm. Hấn nói anh hai đang có việc hệ trọng không thể xuống được. Vợ hấn không hiểu chuyện cũng lên gọi hấn xuống, hấn làm quả mặt nghiêm trọng nhìn vợ mình. Cô ta cũng hiểu chắc rằng có vấn đề gì đó rất hệ trọng Quốc Thiên mới có quả mặt ấy.

Chỉ có mỗi mình Nhất Phương là biết hai thằng con mình đang làm gì. Nhất Phương có một cái máy cảm biến trong phòng của Thu Phong, mặc dù không cần phải là camera đánh mất quyền riêng tư của con mình. Nhưng cái máy cảm biến đó là cần thiết để phát hiện dị trạng trong căn phòng.

Theo dõi từ máy cảm biến, Nhất Phương thấy cả căn phòng đang nóng lên, thứ phát ra sức nóng là một hình người ngồi trong góc. Chắc chắn là luyện công, Nhất Phương hiểu điều đó nên cũng kêu hai người phụ nữ đừng làm phiền chúng.

Chỉ còn lại Thiên Long chẳng thắc mắc gì nhiều về việc hai ông anh không xuống dùng bữa. Nó còn nhỏ chẳng hiểu gì, và cũng không muốn

hiều chi mà nhưc đầu.

8 tiếng đồng hồ trôi qua. Quả cầu trong tiềm thức của Thu Phong từ to bằng một nắm tay của em bé sơ sinh bây giờ nó đã lớn ra bằng một nắm tay của người lớn. Thu Phong vui mừng, khôn siết.

“Nhiều đây chắc là đủ rồi!”

Thu Phong thâm suy nghĩ trong đầu. Sau đó hắn bắt đầu đẩy phân nửa nội lực bên trong quả cầu ấy ra ngoài cơ thể của mình. Thu Phong chưa học cách giải phóng nội công, hắn chỉ có thể luân chuyển nội lực bao bọc cơ thể mình mà thôi. Nhưng lần này hắn lấy nội lực từ trong quả cầu rút đi phân nửa để tạo thành tầng tầng lớp lớp bao bọc trong cơ thể hắn.

Cứ bật rồi lại tắt. Nội công của Thu Phong liên tục thất thoát ra ngoài mà không có bất cứ tác dụng quỷ quái gì cho thế giới.

Sau khi liên tục làm trò đó, năm phút sau quả cầu màu cam chỉ còn lại phân nửa phía bên phải tiềm thức hắn là màu cam. Nửa còn lại là một nửa trong suốt.

Khí công ... Làm cách nào để đưa khí công vào được trong này?

Lúc này khí công đang ở trong một góc nào đó của cơ thể Thu Phong, nó được thức tỉnh trở lại như một con quái vật. Hơi lạnh bắt đầu toát ra từ cơ thể của hắn.

Dần dần thay thế cho nội công trong cơ thể, khí công bao bọc lấy hết toàn thân của Thu Phong như nhiệm vụ ban đầu nó thường hay làm.

Cảm nhận được dòng chảy mát lạnh quen thuộc của khí công, Thu Phong có cảm giác thân thiết. Nó cũng giống như nội công, đều luân chuyển bao quanh cơ thể mình, nhưng là từ một hướng khác. Tức từ ngoài

vào trong khí công tụ tập lại trong cơ thể hần. Còn nội công từ trong cơ thể hần tụ tập ra bên ngoài hần.

Nếu muốn đưa khí công vào bên trong quả cầu nằm ở tiềm thức của hần thì hần chỉ cần làm điều ngược lại với khí công. Và làm điều đang làm với nội công. Tức là thay vì đẩy nội công từ bên trong ra ngoài, hần sẽ đẩy khí công từ bên ngoài vào bên trong theo con đường của nội công.

Tuy nhiên chỉ là thử nghiệm Thu Phong không dám đưa quá nhiều khí công vào trong đó. Mà hần từ từ chậm rãi đưa một dòng khí lạnh của nội công vào trong đó. Tuy nhiên lại không dễ như hần tưởng, đang trên đường tới quả cầu thì cái lạnh của khí công tan biến mất do cái nóng của nội công.

Hần tiếp tục đưa thêm một lượng gấp đôi khí công vào lại trong đó. Lần này thành công, đưa khí công vào được bên trong quả cầu, nhưng xui thay cái khí màu xanh lại bị cái khí màu cam nuốt chửng lấy mất tiêu tăm hơi. Đồng thời hần để ý một chút nội lực cũng tiêu hao theo đó.

Cuối cùng hần lại phải chuyển khí công vào một góc rồi truyền thêm một ít nội lực tự tạo vào trong quả cầu đó.

“Làm thế này không được, đưa quá ít đều sẽ bị tan biết hoặc tiêu hao cả hai ... có nên truyền hết vào một lần không nhỉ?”

Làm thử vài lần liên tục thất bại, Thu Phong hết cách đành làm liều một phen. Nếu không hần sẽ chẳng bao giờ có thể hòa quyện hai thứ chết tiệt này lại với nhau được.

Sau khi quả cầu màu cam đủ tiêu chuẩn một nửa mà Thu Phong mong muốn, hần lại thoát số nội lực sót lại bên trong cơ thể ra ngoài, rồi một lần nữa đưa khí công quay trở lại. Lần này hần không cho khí công đi theo một lượng nhỏ nữa.

Thu Phong dùng tất cả các đường mà nội lực thoát ra từ quả cầu, hấn đưa khí công xâm nhập vào một lượt.

“Hự ...”

Khí công bắt đầu tràn vào. Một lượng khí màu lam bằng với lượng khí màu cam đang ở cùng với nhau trong một quả cầu. Tuy nhiên nó lại không giống với hình ảnh mà Thu Phong thấy khi hai thứ đó hòa lại với nhau ở bên ngoài giống hần làm lúc chiều cho Quốc Thiên thấy.

Mà hai thứ này như hai con quái vật cấu xé lẫn nhau, thay vì nuốt chửng nhau như ban nãy. Hai màu sắc liên tục chạy loạn bên trong quả cầu khiến Thu Phong cảm thấy đau nhót cả linh hồn.

Càng ngày sắc mặt Thu Phong càng tái đi. Trong tiềm thức của hấn quả cầu kia dưới sự chạy loạn của hai dòng khí nó càng lúc càng lớn ra, Thu Phong bỗng thấy một vết nứt.

“Ọc ...”

“Anh haiii ... anh hai ...”

Quốc Thiên quan sát Thu Phong từ nãy đến giờ. Bỗng hấn thấy gương mặt của anh mình tái đi, hấn nghi có chuyện không ổn thì y như rằng một khắc sau đó Thu Phong ọc ra ngum máu nhuộm đỏ cả quần áo.

Nhưng hấn nhớ tới lời anh trai mình dặn, cũng nhớ đến lời lão già quái đản kia dặn rằng người luyện công không được làm phiền vào những lúc như thế này. Nếu không sẽ làm tổn hại đến cơ thể của họ, tệ hơn là mất mạng.

Kìm nén lại sự lo lắng trong lòng, Quốc Thiên bước tới gần Thu Phong ngồi sát lại đó cách anh trai mình chừng hai mét.

Lúc này ngồi gần hơn, hắn cảm nhận được rõ ràng hai luồng khí nóng lạnh liên tục phát ra từ anh trai mình.

Chuyện gì đang diễn ra vậy. Luồng nóng hắn có thể biết rằng là do nội lực tuôn ra, nhưng nguồn khí lạnh thì sao? Chẳng lẽ là khí công, nhưng khí công chỉ là khí sao nó lại có thể lạnh được?

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Thức Tỉnh ?

“Phụt!”

Một lần nữa Thu Phong lại phun ra một ngụm máu. Lần là ọc xuống, nhưng lần này là bắn hẳn ra như cái hắt xì vậy.

Dẫu thế cả cơ thể Thu Phong vẫn ngồi vững. Thế ngồi thiên của hắn không nhúc nhích chút nào dù cho hai lần ọc máu.

Trong tiềm thức của Thu Phong lúc này đang rất là căng thẳng. Một khi đã đưa hai dòng khí này vào với nhau hắn không thể nào kiểm soát được chúng, hắn chỉ có đưa ra và đưa vào mà thôi. Bây giờ thậm chí hắn cố gắng đưa nội lực hoặc khí công từ trong đó ra nhưng bất thành. Hắn cứ nhìn chúng nó đánh nhau bên trong quả cầu ấy.

Thời gian chúng đánh nhau càng lâu Thu Phong càng chịu đựng không nổi. Khắp cơ thể hắn bây giờ xuất hiện những dòng khí ẩn dưới làn da chạy lên chạy xuống như những con giun đang ngoe nguẩy bên trong đó. Cảnh tượng ấy khiến người không hiểu chuyện nhìn vào nổi hết cả da gà.

Tuy nhiên chỉ riêng điểm đó cũng đủ khiến Quốc Thiên lo sốt sắng.

Quay lại với tiềm thức của Thu Phong, hắn bắt lực nhìn hai đứa con mình đấu đá lẫn nhau mà không thể làm gì được. Làm sao mới có thể khiến hai thứ quái quỷ này hòa quyện được với nhau. Phải chăng hắn quá tham lam khi để hai cái thái cực đối chiều nhau như này hợp lại với nhau.

Thu Phong cũng có tham vọng, hắn có niềm mong muốn mạnh lên hơn bất cứ ai lúc này. Bởi chỉ có mạnh hơn mới khiến hắn biết đến thế giới này nhiều hơn. Chỉ có mạnh hơn hắn mới có thể trở về nhà, hắn lo cho thằng em trai Thiên Long của hắn ở nhà. Liệu nó có ổn không khi ở trong Hắc Long Bang khi không có mặt hắn, liệu mẹ hắn có sống tốt không khi hắn không còn ở đó.

Bà chỉ có một mình, hắn sẵn sàng từ bỏ quân đội để trở về báo hiếu với mẹ mình. Nhưng giờ thì sao, hắn đang một lần nữa đối mặt giữa sự sống và cái chết. Nếu hai cái thứ này không dung hợp được với nhau mà nổ tung ra trong cơ thể hắn. Hắn không tự tin rằng mình sẽ chịu được, dẫu có hắn có may mắn thoát chết thì bản thân cũng trở thành kẻ khùng khùng điên điên mất đi tri giác.

Cái hắn sợ không phải là cái chết, cái hắn sợ không phải là hắn thành công hay thất bại trong việc này. Cái hắn sợ là hắn vĩnh viễn không thể trở về, vĩnh viễn mẹ hắn không được gặp hắn nữa. Từ nhỏ bố mất sớm, hắn chỉ có ở với mẹ hắn từ đó đến giờ. Hắn đi rồi mẹ hắn, em trai hắn ai lo.

Ai sẽ lo cho họ đây, hắn không muốn chết, không muốn chết lúc này một chút nào. Hắn muốn được sống, hắn muốn trở về nhà ...

“Về nhà ... về nhà ... mẹ ơi ... con xin lỗi!”

Tiềm thức của Thu Phong dần dần mất đi, hai thứ quái quỷ kia càng lúc càng loạn nhiều hơn là hòa quyện lại với nhau.

Thu Phong chẳng còn sức mà chịu đựng nữa, đã quá giới hạn của hắn rồi. Hắn mệt mỏi, tiềm thức của hắn giờ chỉ còn là ngọn lửa nhỏ phập phùng giữa hai cơn bão lồng lộng gió.

Lúc này ngoài tiềm thức của Thu Phong. Cơ thể của hắn dần khuy xuống, lưng hắn cong lại, hắn không còn ngồi thẳng lưng được nữa. Quốc Thiên ngồi đó quan sát thấy tất cả. Nó cảm nhận được nội lực của anh trai mình thoát ra ngày càng yếu đi.

Nó bất lực không thể làm được gì để cứu anh trai mình. Không giống như trong phim, hắn không thể nào truyền nội công vào lúc này được, nếu như làm điều đó đồng nghĩa với việc phá tan sự cân bằng mỏng manh giữa nội công và khí công đang luân chuyển trong cơ thể anh trai mình.

“Anh hai .... Anh hai ... cố gắng lên!!!”

“Anh hai! Đừng ngất!”

“Anh hai cố gắng lên, trở về gặp mẹ, gặp em trai của chúng ta ...”

Sâu trong tiềm thức gần như vụt tắt của mình bỗng Thu Phong nghe được ba giọng nói. Hai giọng nói giống hệt nhau, và một giọng nói của một người con gái. Những giọng nói ấy quen thuộc, thân quen đến đáng sợ.

Dẫu vậy Thu Phong vẫn không thể nào tỉnh táo được, nhưng những giọng nói ấy vẫn vang lên không ngừng. Tiếng kêu ‘anh hai – anh hai’ to đến mức khiến đầu óc hắn đau lên. Bỗng cơn đau khiến Thu Phong bừng tỉnh.

Hắn không mở mắt ra, nhưng hắn lại vào trong chính tiềm thức của mình. Hắn thấy hai đứa con tinh thần của hắn vẫn quậy phá trong cái quả cầu trong suốt ấy. Nhưng dần dần chúng dịu lại, càng ngày cái sự sôi động trong quả cầu càng mất đi.

Cuối cùng phá tan mọi định luật, quả cầu biến mất thay vào đó là một ngọn lửa màu xanh dương rực rỡ pha thêm một chút đốm màu cam lấp lánh hiện lên bên trong tiềm thức của hắn.

Quả cầu đi đâu rồi? Hấn cũng chẳng biết, nhưng hấn lại thấy được ngọn lửa đang bùng cháy kia. Nó càng ngày càng lớn, càng ngày càng nóng, nhưng càng nóng Thu Phong lại càng cảm thấy nó lạnh, rồi càng lúc nó lại càng trở nên ấm áp thân quen.

“Phụt!”

Bỗng dưng ngọn lửa lam biến mất, một quả cầu trong suốt lấp lánh tuyên tuyền từ từ xuất hiện. Một quả cầu mang trong mình một biển sắc màu lam tuyệt đẹp, hết như ngọn lửa ban nãy, nó còn pha thêm vài ánh màu cam lấp lánh bên trong và một vòng tròn cam phập phồng như vòng lửa bao quanh lấy cả cầu.

Thu Phong cảm nhận được từ nó một sự tinh khiết, ấm áp đến lạ thường. Không còn nóng, không còn lạnh, chỉ còn lại sự ấm áp mà Thu Phong không thể tả. Nhìn quả cầu ấy nó to gấp đôi lúc chúng loạn nhịp khi nãy. Quả cầu như có sinh khí, như một linh tính mách bảo Thu Phong hãy dùng nó đi.

Ngoài thế giới thực bây giờ Thu Phong đang hoàn toàn cắm mặt xuống đất trong tư thế khoanh chân. Mông hấn chống lên trời trông rất buồn cười, nhưng người thì chẳng cười nổi.

Quốc Thiên nhìn anh trai của mình mà bất lực cắn răng ở đó. Hấn rất muốn dựng anh trai mình dậy nhưng linh tính bảo rằng hấn không thể dựng tới.

Bỗng lúc này miệng của Thu Phong động dậy:

“Tránh ra Thiên!”

“Anh hai!”

Quốc Thiên ngạc nhiên, anh trai hẳn đã tỉnh. Nhưng có gì đó không đúng.

Hai con mắt Thu Phong bỗng nhiên mở ra, hai đồng tử đen bây bằng một cách nào đó nó hóa thành màu xanh dương lấp lánh tuyệt đẹp, bao quanh đồng tử là một ánh cam phập phồng như ngọn lửa.

“Chạy xa ra!”

Thu Phong ngẩng đầu lên hét vào mặt Quốc Thiên đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Hai chân của Quốc Thiên co goắm lại với nhau.

‘Cái áp lực khủng khiếp gì thế này?’

Bỗng một dòng suy nghĩ chạy xoẹt ngang qua đầu Quốc Thiên.

“Hít!”

Hít một hơi thật sâu Quốc Thiên đâm vào cái chân không chịu di chuyển của mình. Lấy lại được cái chân không chịu nghe lời Quốc Thiên ngay lập tức quay người mở cửa chạy ra khỏi căn phòng của anh trai hẳn.

“Đùng!!!!”

Vừa mở cửa ra một áp lực khổng lồ từ bên trong đẩy Quốc Thiên bay từ trong phòng ra tới ngoài cửa sổ của tòa dinh thự.

“Xoảng”

Vang lên một tiếng. Quốc Thiên đập cả người vào cửa sổ khiến cho những tấm kính trên đó tan nát hết. May thay cái cửa sổ có những thanh sắt dày đặc chặn cái cơ thể Quốc Thiên lại. Lực nổ mạnh đến mức khiến Quốc

Thiên văng đi cả người hấn va chạm với cửa sổ làm cong cả những thanh sắt chắn ở đó.

Dẫu vậy Quốc Thiên vẫn còn tỉnh táo. Hấn trở mắt ra nhìn căn phòng bị nổ tung của anh trai mình mà hét lên thất thanh.

“Anh haiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii .... Anh haiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!”

Tiếng thét của Quốc Thiên, vụ nổ từ cơ thể Thu Phong khiến căn dinh thự đang chìm dần vào giấc ngủ bỗng trở nên sôi động hơn bao giờ hết.

Nhất Phương đang nằm trên phòng theo dõi máy cảm biến từ phòng của Thu Phong bỗng nhiên bị mất tín hiệu, tín hiệu vừa mất cũng là lúc cả cái dinh thự này rung lên như xảy ra động đất.

“Mau! Chạy qua xem thằng Phong!”

.....

Cách xa thành Châu Lang hơn 2000km. Trong căn hộ của Thu Phong lúc này chỉ còn lại con Mực. Nó đang ngủ ngon lành trên cái giường của Thu Phong bên cạnh cô nàng Phương Ly được cử trang trông nom nó.

Bỗng dưng nó tỉnh giấc lao đầu ra cửa sổ, nó đứng đó nhìn lên bầu trời nở một nụ cười quái đản.

“Ngài đã thức tỉnh!”

.....

Quay trở lại tòa dinh thự. Lúc này Quốc Thiên vùng vẫy thoát khỏi mấy thanh sắt bị cong lại khiến cả cái lưng hấn kẹt trong đó. Không thể thoát ra, tức mình Quốc Thiên giải phóng tất cả nội công trong cơ thể ra phía lưng

của hắn. Điều mà hắn không thể làm từ trước đến nay (Quốc Thiên chỉ có thể giải phóng nội công ra từ hai bàn tay).

“Bùm!”

Như một vụ nổ. Nội lực giải phóng ra từ lưng Quốc Thiên khiến cả thân thể hắn bắn vào trong căn phòng của Thu Phong. Hắn ngã lăn quay ra đó.

Quốc Thiên lật đật bò dậy, hắn ngược đầu lên. Một ánh sáng xanh ngọc bích pha lẫn chút màu cam đập vào mắt hắn.

Sau vài giây, đồng tử của hắn thích nghi được với thứ ánh sáng đó. Quốc Thiên nhìn vào căn phòng mất điện, độc nhất chỉ có một thứ phát sáng ...

“Anh hai?”

Quốc Thiên ngơ ngác đứng nhìn Thu Phong.

Cả cơ thể Thu Phong giờ này được một ánh hào quang màu xanh pha chút cam bọc lấy. Ánh hào quang ấy phập phồng lên như một ngọn lửa, hiển nhiên ngọn lửa ấy chẳng làm cháy bất cứ thứ gì. Ngọn lửa ấy cũng không hề nóng, nó lại mang đến cho Quốc Thiên một cảm giác ấm áp hơn bao giờ hết.

Thu Phong đang quay lưng lại với Quốc Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Bỗng nhiên hắn nghe tiếng gọi của em trai mình, từ từ hắn quay lại. Với con hai con ngươi màu xanh dương như tràn đầy sinh khí được một màu cam bọc quanh lấy, Thu Phong đứng đó nhìn Quốc Thiên.

Dần dần hai con mắt Thu Phong trở lại thành màu đen, sau đó ngọn lửa xanh càng lúc càng nhạt đi. Vài giây sau đó nó biến mất vào trong không khí.

Thu Phong bước dần về phía Quốc Thiên, một bước, hai bước, ba bước. Bỗng hai con mắt Thu Phong nhắm lại, hấn mất đi ý thức ngã nhào xuống mặt đất.

Thấy thế bằng tốc độ nhanh nhất của mình Quốc Thiên lao tới nhanh như một cơn gió đỡ lấy người anh vừa gây ra một vụ nổ khủng khiếp.

“Anh hai!”

Quốc Thiên lật người Thu Phong lại, thấy mắt anh ta nhắm tịt. Tay hấn run lên bần bật đưa lên mũi của Thu Phong.

“Còn thở ... phù!”

Cảm nhận được hơi thở đều của người anh mình, Quốc Thiên thở phào ra một tiếng.

Hấn lo sợ, nếu như ngay từ đầu hấn không dạy anh mình cách luyện nội công. Thì ngày hôm nay đã không xuất hiện cái tình cảnh này. Bỗng Quốc Thiên cảm thấy hối hận, nhưng cũng thật may rằng anh trai nó không bị gì.

Người anh này, vì nó, vì vợ nó mà đau khổ biết nhường nào khi vô tình tổn thương đến nó. Hấn không hề ghét người anh này một chút nào, một chút cũng không. Bỗng hấn thấy bản thân mình thật ngu ngốc khi cố gắng để vượt qua người anh của hấn.

Hấn hơn thua với anh mình để làm gì, để được cái gì. Nếu như không phải anh hấn, mà thay vào đó đây là hấn, chỉ vì cố gắng mạnh như anh hấn mà lỡ hấn lâm vào tình cảnh thế này. Gia đình sẽ nghĩ gì về hấn đây, vợ hấn sẽ lo lắng đến chừng nào, anh hấn sẽ xem hấn là kẻ như thế nào.

Bỏ qua hết thảy tất cả những chuyện đó. Lúc này ngoài căn phòng của Thu Phong, không phải là Nhất Phương, không phải là mẹ Thu Phong, cũng

không phải là một ai đó trong số người hầu.

Mà là Lục Nương, cô ta đã đứng ở đó từ lúc nào. Lục Nương ngơ ngác nhìn Thu Phong không biết sống chết trong vòng tay của em trai hấn – Quốc Thiên.

Hai chân của Lục Nương bỗng dưng nặng trĩu. Môi của cô ta run rẩy không nói thành lời. Cứ thế cố gắng từng bước từng bước một Lục Nương bước tới bên cạnh Quốc Thiên và Thu Phong.

Cô ấy lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh hấn. Mặc kệ căn phòng tan nát, bẩn thỉu, biết bao nhiêu thứ đổ vỡ. Lục Nương vẫn ngòn xuống. Cô khẽ đưa bàn tay ngọc ngà của mình run rẩy mà vuốt lên má của Thu Phong.

Trong thâm tâm của Lục Nương đang suy nghĩ. Hấn đã làm điều gì ngu ngốc thế này. Hấn đang luyện một thứ võ công gì đấy ư. Lần trước đã làm nổ tung cả căn phòng ở chung cư của cô, lần này vụ nổ lớn đến mức gây nên chấn động cho cả tòa dinh thự. Lục Nương không cần nghĩ cũng biết rằng mình nên đi đâu.

Đúng như cô nghĩ, Thu Phong lại làm việc gì đó mà cô không biết. Nhưng lần này hấn lại bất tỉnh, cô chẳng biết tình hình như thế nào. Cô vừa đến, chỉ thấy một người em ôm ấy người anh trai của mình trong sự sợ hãi.

Thấy thế cô như mất hết đi sức sống. Cô cũng sợ, sợ hấn sẽ chết.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Cuối Cùng Là Sao?

“Thằng Phong sao rồi?”

Bỗng dưng lúc này một tiếng nói uy nghiêm pha một chút vội vã và lo lắng vang lên.

Tiếng nói ấy như làm thức tỉnh hai con người đang không biết làm gì ở bên trong căn phòng kia.

Nhất Phương xuất hiện, đi với ông là gã hộ vệ Thiện Nhân đang bước vào trong căn phòng đồ nát. Thiện Nhân cúi xuống kiểm tra một lượt khắp cơ thể Thu Phong, xác nhận không có việc gì hấn quay sang gật đầu với Nhất Phương.

Thấy thế Nhất Phương thở phào ra một hơi trong lòng. Ông ta dù lo lắng nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài nhiều, sau đó ông ra hiệu cho Thiện Nhân đem Thu Phong đi.

“Xin lỗi nhị thiếu gia! Tôi cần đưa đại thiếu gia đi chữa trị ngay lập tức!”

Thiện Nhân lên tiếng ôm lấy Thu Phong từ trong lòng của Quốc Thiên lên.

Thấy thế Quốc Thiên cũng không ngăn cản. Hấn theo đó cũng đứng dậy, duy nhất chỉ cần Lục Nương vẫn ngồi đó thần thờ nhìn theo bóng hình của Thu Phong được đem đi.

Ba người đàn ông ấy biến mất khỏi khăn phòng. Một lát sau vô số người hầu bước vào đây bắt đầu công cuộc dọn dẹp của mình. Họ bước vào trông thấy Lục Nương đều chào một tiếng.

Lục Nương chẳng quan tâm, cô như người mất hồn, tự ngồi dậy, tự rời khỏi căn phòng đồ nát trở về nơi của mình.

.....

“Thức dậy đi! Ta của ta ời ... ngươi không thuộc về nơi này ... ngươi không nên ở cõi người ... hãy trở về nơi của mình, giành lại những gì thuộc về mình ... thức tỉnh đi hỡi con người của ta!”

Ngày hôm sau.

Trong một căn phòng rộng lớn khác của tòa dinh thự. Thu Phong nằm đó một mình hẩn dưới sự chăm sóc của vài vị bác sĩ được cử lên đây.

“Cút đi!”

“Học học!”

Bỗng nhiên Thu Phong đang ngủ, hẩn bật người dậy hét lên một tiếng. Sau đó hẩn ta thở, thở như trâu như bò. Hẩn tỉnh dậy với gương mặt đầy mồ hôi và sự mệt mỏi.

Vừa rồi là tiếng nói của ai?

Đầu hẩn xoẹt qua một dòng suy nghĩ.

Lúc này là 5h sáng ngày hôm sau.

“Đại thiếu gia ... ngài không sao chứ?”

Một tay bác sĩ hốt hoảng chạy lại phía giường của Thu Phong khi thấy hắn vừa tỉnh dậy.

“Tôi bất tỉnh bao lâu rồi?”

Ôm cái đầu đau inh ỏi của mình, Thu Phong cúi gằm mặt xuống, lồng ngực hắn bỗng cảm thấy khó chịu. Hắn mở miệng hỏi.

“Bây giờ là 5h sáng, thiếu gia chỉ vừa mới nằm đây được vài tiếng mà thôi!”

“Vậy à?”

Thu Phong bỗng thở phào một tiếng, cũng may chỉ là sáng sớm. Hôm nay là đầy tháng hai đứa cháu vàng của hắn. Hắn phải có mặt vào ngày hôm nay để chúc sức khỏe cho hai đứa cháu của mình.

“Thiếu gia! Ngài chưa khỏe đâu, xin hãy nghỉ ngơi thêm đi ạ!”

Mặc kệ lời khuyên can của bác sĩ, Thu Phong rời khỏi giường. Hắn đứng dậy nhìn xung quanh, thấy vài vị bác sĩ và y tá đang canh chừng hắn ngồi ngủ gật. Hắn cũng không trách móc gì họ, hắn lấy một cái áo trắng treo trên giường mặc lên rồi rời khỏi phòng.

Hắn muốn ra ngoài hít thở một chút không khí. Đêm hôm qua quả thật là một đêm kinh khủng, hắn gần như đã chết dưới sự náo loạn của nội công và khí công. Vào phút chót hai thứ đó bỗng hòa quyện được với nhau tạo thành một thứ gì đó hắn không thể biết được. Nó giống hệt cái ngọn lửa màu xanh hắn thấy lúc ở phòng tập ở Quảng Phúc.

Cơ thể hắn đang bị cái quái gì vậy.

Vừa đi ra khỏi căn phòng. Bước chân lên hành lang, hắn bắt đầu thử vận nội công ... sau đó đến khí công ... Tất cả đều biến mất? Quái lạ.

Thu Phong tự hỏi bản thân mình. Sau đây hắn định tiếp tục bước đi, thì bỗng nhiên hắn thấy một căn phòng còn sáng đèn, cánh cửa còn chưa khép hết.

Định thần lại, Thu Phong nhớ rằng hình như đây là phòng của Lục Nương.

Cô ta dậy sớm vậy sao?

Không có người hầu đứng ở bên ngoài. Chắc hẳn Lục Nương đã dậy rồi. Thấy thế Thu Phong gõ cửa hai tiếng.

“Cốc cốc!”

Hôm qua hắn gây náo loạn lớn đến như vậy, chắc hẳn Lục Nương cũng biết. Hắn cũng không muốn cô ta lo lắng cho mình, nếu đã lỡ đi ngang qua đây rồi thì ghé vào thông báo một tiếng vậy.

Lúc này tai Thu Phong thính đến mức nghe được cả bước chân nhẹ nhàng trên tấm thảm lông ây. Hắn nghe thấy có người vội vàng tiến tới cánh cửa.

Cửa phòng khẽ được đẩy ra. Gương mặt ngơ ngác của Lục Nương xuất hiện. Lúc này hình như cô ta vừa tắm xong, trên đầu còn quấn một cái khăn tắm màu trắng ngơ ngác đứng đó nhìn hắn.

Nhìn Lục Nương cứ như người mất hồn, Thu Phong mỉm cười nói:

“Mặt cô bị làm sao thế?”

Thay vì đáp lại lời của mình, bỗng Thu Phong thấy một giọt nước mắt lăn dài trên má Lục Nương.

Lần này quả mặt của hắn không khác gì Lục Nương cho mấy, mặt hắn cũng đàn ra.

“Ồ ...”

Tức thời Lục Nương đẩy mạnh cánh cửa ra lao vào lòng hắn, ôm chầm lấy hắn.

Cơ thể Thu Phong căng cứng, hắn không hiểu được Lục Nương đang làm gì.

Tại sao cô ta lại làm thế? Chưa hết cô ta còn chưa mặc đồ nữa, chỉ có một tấm khăn mỏng quấn quanh người che đi những bộ phận nhạy cảm.

Lục Nương ôm hắn mạnh đến mức hắn có thể cảm nhận được hai bầu sữa to lớn kia đang đè nén lên ngực hắn.

“Hức hức ...”

Cô ấy đang khóc? Vì chuyện gì?

Đầu óc Thu Phong dần trở nên trống rỗng, hắn không hiểu tại sao Lục Nương lại khóc. Hắn đã làm gì đâu? Hay trong lúc hắn bất tỉnh bố già mình đã nói gì cô ta? Không thể nào, ông ấy chỉ muốn gặp Lục Nương để bàn về một số vấn đề kinh doanh của Hắc Long Bang thôi mà.

Vậy tao sao?

Thu Phong bây giờ vĩnh viễn cũng không hiểu.

Hắn cũng chẳng thể đẩy Lục Nương ra được, hắn cứ để thế. Là một gã đàn ông chính hiệu, hắn không thể nào đẩy một người phụ nữ xinh đẹp đang khóc trong lòng mình ra được.

Cứ thế Lục Nương khóc nức lên, rồi dịu dần. Cái áo hắn mới vớ được ở đầu giường giờ đây cũng ướt nhẹp.

Cuối cùng Lục Nương cũng buông hắn ra, cô ta ngược mặt lên nhìn hắn.

Đôi mắt to tròn ngấn lệ nhìn chằm chằm vào Thu Phong. Cái mũi đỏ ửng lên vì khóc, lúc này Thu Phong cảm thấy Lục Nương trông thật đáng yêu, trông thật đáng để bảo vệ.

Cứ thế hai người đứng đó nhìn nhau như cả thế giới này chỉ còn có hai người.

Bỗng Lục Nương làm một hành động hắn không thể tin được. Cô ta kiễng chân lên hôn vào đôi môi thô ráp của hắn.

Một đôi môi mỏng, mềm hơn cả thứ gì mà Thu Phong cảm nhận được từ trước đến nay. Tuy nhiên cái cảm giác này kéo dài không được lâu. Bỗng nhiên hắn không cảm thấy gì nữa, hắn vừa nhắm mắt lại cảm nhận cái độ mềm mại của đôi môi ấy thì:

“Râm!”

Lục Nương đóng sầm cánh cửa trước mắt Thu Phong.

“Ồ?”

Lần này đến Thu Phong như kẻ mất hồn. Hắn vừa trải qua cái chuyện quái quỷ gì vậy?

“Chát chát!”

Bất chợt Thu Phong tự vả vào mặt mình hai cái. Hấn bình cặp má của mình lại rồi rời khỏi hành lang. Hấn cần phải bình tĩnh, cần phải tỉnh táo hơn mới được.

.....

Rời khỏi khu nhà của mình, Thu Phong sang khu B của tòa dinh thự. Điểm đến của hắn lại là căn phòng thực tế ảo.

“Thiên!”

Cứ ngỡ rằng không có ai ở trong phòng tập giờ này. Nhưng hắn lại thấy một bóng người quen thuộc. Là Quốc Thiên em trai hắn?

Sáng sớm như này nó vào đây làm gì, lý ra nó nên chạy bộ bên ngoài chứ?

Bỗng giọng nói quen thuộc vang lên. Quốc Thiên đang liên tục đâm vào miếng thép tương tự cái miếng mà Thu Phong đâm một quyền ngày hôm qua.

“Anh hai? ... anh hai tỉnh lúc nào vậy?”

Quốc Thiên quay mặt sang, Thu Phong thấy hai con mắt của nó thâm quầng. Mặt thì hóp vô như thiếu sức sống, dấu vậy hắn tự nhiên cảm thấy luồng sức mạnh nào đó bao quanh cơ thể Quốc Thiên.

Một dòng khí nóng màu trắng đang bao bọc khắp cơ thể Quốc Thiên bằng một lớp mỏng, riêng hai cánh tay của Quốc Thiên khi này có một dòng khí bọc lấy tầng tầng lớp lớp dày đặc.

Nếu nhìn kỹ ta sẽ thấy hai con ngươi của Thu Phong chuyển thành màu xanh dương, sau đó dịu lại biến thành màu đen như ban đầu.

“Thiên! Thử đánh anh xem?”

“Hả?”

Lúc này Quốc Thiên đang bước về phía Thu Phong nhíu mày thắc mắc nhìn ông anh vừa trải qua một chuyến dạo quanh Tử Môn Quan.

“Đến đi! Anh không đánh trả đâu!”

Một lần nữa Thu Phong lại bảo Quốc Thiên tấn công hắn. Lúc này hai con mắt thâm quầng của Quốc Thiên nghiêm lại, nó hiểu rồi. Thằng anh này của nó muốn thử nghiệm cái sức mạnh quái đản kia.

“Uỳnh!”

Quốc Thiên đập mạnh vào mặt đất, lúc này căn phòng đang ở trong một trạng thái thực tế ảo của thành phố đổ nát. Sức bật của Quốc Thiên lúc lao đến làm vỡ vụn những viên gạch phía dưới chân tạo thành một vụ nổ nhỏ.

Trong khoảnh khắc ấy, Quốc Thiên dồn hết tất cả nội lực vào cánh tay phải của hắn. Tất cả nội lực bao quanh cơ thể khi này được dồn vào một chỗ, từ từ truyền lên cánh tay, sau đó dồn hết lại tạo thành hình một nắm đấm, bao bọc lấy nắm tay của Quốc Thiên.

Đồng tử mắt Thu Phong dần to hết cỡ. Hắn thấy rõ từng chuyển động của dòng khí màu trắng bao quanh cơ thể của Quốc Thiên, nó đang tụ về một chỗ. Tuy hơi khó nhìn đôi chút nhưng hắn vẫn thấy rõ.

Ngoài nội công ra Quốc Thiên không hề luyện thêm một thứ gì khác, Thu Phong khá chắc chắn điều này. Đồng nghĩa với việc thứ hắn đang thấy là nội công của Quốc Thiên, chẳng lẽ Quốc Thiên đưa được nội công ra thành hình giống hắn.

Đang mãi suy nghĩ đi đâu, giờ khắc này quyền của Quốc Thiên đã tới trước ngực Thu Phong. Nắm đấm của nó thậm chí còn chưa chạm tới cơ thể của Thu Phong, nhưng hắn đã có cảm giác Quốc Thiên đã đánh trúng rồi. Ngay lập tức nhìn xuống, dây thần kinh cảm nhận của Thu Phong chạy nhanh hơn điện xẹt truyền hình ảnh vào trong não bộ của hắn.

Cái cục khí trắng bao quanh tay của Quốc Thiên giờ khắc này đang bị méo lại khi chạm vào lồng ngực to lớn của Thu Phong.

“Dừng!”

Một tiếng nổ vang lên. Tiếng nổ ấy chính là nội lực của Quốc Thiên bị nổ, nó bị dồn ép lại trước ngực Thu Phong, không có đường để tấn công thêm nữa nó phát nổ.

Lực nổ mạnh đến mức khiến Quốc Thiên lùi lại một vài bước, cánh tay của hắn lả lơi xuống.

Quốc Thiên kinh ngạc nhìn anh trai hắn. Rồi lại quay sang nhìn cánh tay chẳng còn chút sức lực nào.

Thu Phong vẫn đứng đó, không hề hấn, không xê dịch. Như thể chẳng có chuyện gì xảy ra,

Híp con mắt của mình lại, nếu không phải là ảo giác, hình như Quốc Thiên lại thấy ngọn lửa màu xanh vừa vụt tắt mất ... Cuối cùng anh trai hắn đã làm gì?

“Em có thể đưa nội lực ra thành hình rồi à?”

“Không?”

Quốc Thiên ngơ ngác nhìn Thu Phong.

“Anh bộc phát dị năng sử dụng lửa hả?”

“Không?”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Quỷ?

“Phong! Con đã có được sức mạnh gì? Thể hiện nó cho ta xem thử?”

Lúc này trong một căn phòng thực nghiệm dành cho người Dị Năng Giả. Đứng trước mặt Thu Phong là Nhất Phương và một số nhân viên của căn phòng này. Họ đang cầm trên tay những tấm bảng máy tính màu xanh trong suốt.

Ban nãy sau khi lãnh trọn một quyền hết công suất của Quốc Thiên, Thu Phong chẳng cảm thấy hề hấn gì. Đã thế hấn còn thấy được nội lực của Quốc Thiên luân chuyển quanh người nó, khiến hấn lầm tưởng rằng Quốc Thiên có thể triết xuất được nội lực sang thực thể. Nhưng không phải hấn đã nhầm, là do hấn sau khi kết hợp khí công và nội công lại với nhau nên mới xảy ra hiện tượng khó hiểu như thế.

Cuối cùng là tại sao cả hấn và Quốc Thiên cũng không biết. Đến cơ thể của hấn hấn còn không rõ thì nói gì đến Quốc Thiên.

Tầm một tiếng sau khi thử nghiệm cái sức mạnh mới, Thu Phong không thể đưa bản thân vào trạng thái bốc ánh lửa màu xanh như Quốc Thiên đã thấy trong phòng của hấn tối qua.

Bỗng nhiên Thu Phong nhận được thông báo rằng bố già hấn muốn hấn đến phòng thực nghiệm dành cho Dị Năng Giả. Căn phòng này thường dùng những máy móc tối tân hiện đại để kiểm nghiệm sức mạnh của Dị Năng Giả nằm ở mức nào, tuy không thể nào đo lường được sức mạnh của

Võ Năng Giã như Thu Phong một cách rõ ràng, nhưng ít nhất cũng biết được sức mạnh của hắn là gì nhờ những chuyên gia ở đây.

Nghe bố già mình nói Thu Phong khẽ nhắm mắt lại. Hắn một lần nữa tìm sâu vào trong tìm thức của mình, hắn bắt gặp lại quả cầu lấp lánh ấy. Bằng một cách nào đó dù hắn đã thành công kết hợp nội công và khí công lại với nhau, tạo nên một sức mạnh mới và nội công lẫn khí công của hắn mất đi. Mặc cho hắn liên tục dùng cách cũ để vận khí hay vận công đều vô dụng. Chẳng có cái gì xảy ra cả.

Hắn cũng chẳng biết dùng cái thứ sức mạnh mới này như thế nào cho phải.

Tiềm thức của Thu Phong.

Hắn ngẩng nhìn quả cầu màu lam tuyệt đẹp ấy, càng nhìn nó Thu Phong càng cảm giác như nó đang sống, như thể nó đang muốn nói cái gì đó với hắn. Bỗng hai bên tai của Thu Phong nhói lên, một tiếng “ttttttttttttttttttttttt” kéo dài sâu thẳm tâm hắn. Một cái tần số âm thanh hắn không thể nghe được, khiến hai bên tai của hắn như muốn nổ tung.

Thu Phong mở mắt ra. Hai con ngươi của hắn từ màu đen hóa thành màu xanh dương, quanh con ngươi của hắn được bao bọc bởi một vòng còn màu cam sắc sỡ phập phồng như những ngọn lửa.

“Hoàng Lam Kim Nhãn?”

Chưa kịp kinh ngạc trước hai con mắt của con trai mình, bỗng Nhất Phương nghe thấy một giọng nói phía sau lưng. Hắn nhả mặt quay lại, nhân viên của hắn dám thất lễ như vậy ư?

“Xoẹt! Vù!”

“Nói!! Mày là ai?”

Bất chợt khi Nhất Phương vừa quay ra thì thấy con trai mình đang bóp cổ một trong số các chuyên gia Dị Năng Giả của lão mà nhắc lên không trung.

Thật khó để nhận ra, nếu ta nhìn kỹ chúng ta sẽ thấy thân hình cục mịch to lớn của Thu Phong dường như đã nhỏ đi một phần. Vẫn cái chiều cao ấy, nhưng cơ bắp không lớn như ban đầu. Thay vào đó chúng lại săn chắc hơn.

“Có chuyện gì vậy Phong?”

“Đại thiếu gia!”

Nhất Phương hô lên trong sự bất ngờ.

Thiện Nhân đứng bên cạnh Nhất Phương lúc này cũng thoáng giật mình khi bỗng dưng Thu Phong đang đứng trước mặt hắn lại đứng sau lưng hắn tự lúc nào. Là một Dị Năng Giả mà hắn không kịp cảm nhận. Nói đúng hơn rằng hắn đang không trong trạng thái chiến đấu nên không thể nào cảm nhận kịp được tốc độ của Thu Phong.

Hai con mắt của Thu Phong như rực sáng. Hắn nhìn chăm chăm vào gã đàn ông đang bị hắn bóp cổ.

Vì sao Thu Phong lại làm vậy.

Khi khai nhãn thành con mắt này. Thứ hắn nhìn thấy đầu tiên vẫn là những dòng khí tượng trưng cho sự sống của mọi người xung quanh mình, nhưng bỗng hắn cảm nhận được cái gì đó. Một làn khí đen hình mặt quỷ phập phồng như một ngọn lửa nhỏ sau tá người trước mặt hắn.

Có điều gì đó bất thường, Thu Phong chẳng định làm gì đâu, nhưng cho tới khi hắn nghe thấy âm thanh lẩm bẩm phát ra từ chính ngọn khí màu đen hung ác ấy. Hắn nghe rõ từng câu chữ một “Hoàng Lam Kim Nhân?”

“Ừ ... “

Lúc này gã đàn ông cao gầy, tưởng chừng như là một chuyên gia Dịch Năng Giả dưới trướng bố già hắn đang đau đớn cào cấu lấy tay hắn.

Thấy thế Thu Phong bèn buông tay ra thả hắn xuống. Không phải là buông tha hắn, mà là để hắn nói. “Hoàng Lam Kim Nhân” là cái gì? Tại sao hắn lại nói như thế? Thu Phong cảm nhận được hai con mắt của hắn thay đổi sau khi cái âm thanh quái đản kia xuất hiện. Trước đó khi bước vào căn phòng thực tế ảo gặp Quốc Thiên ở đó, Thu Phong cũng đã nghe cái thanh âm ấy, nhưng chỉ chốc lát liền biến mất. Không gây khó chịu như lần này.

Vừa thả gã đàn ông kia xuống Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn vào tấm kính duy nhất trong căn phòng thực nghiệm này ở trước mặt hắn.

Hắn nhíu mày lại. Nhìn vào tấm gương hắn không còn nhận ra hắn. Hắn có hai con mắt phát sáng màu xanh? Hắn không nhận ra hắn là vì sao, là bởi vì hắn cảm thấy con người đứng trong gương ấy không phải hắn, dường như là một ai khác. Nhưng hắn vẫn giữ được lý tính cơ mà?

“Rầm!”

“Nằm yên đó! ... Nói! Mày là ai? Hoàng Lam Kim Nhân là cái gì?”

Cảm thấy gã đàn ông dưới chân mình động đậy, Thu Phong đưa chân lên đạp thẳng vào giữa sống lưng hắn. Khiến hắn ta không thể nhúc nhích, nằm đấy mà đau đớn không nói thành lời.

“Cứu tôi với lão gia ... tôi không biết gì cả!”

Bỗng hấn vươn tay về phía Nhất Phương cầu cứu.

Bố già Nhất Phương híp mắt lại. Ông ta không ngu ngốc đến mức ngăn cản con trai mình lại, phải có cái gì đó nó mới chụp đầu thằng này lại. Thay vì để ý đến gã chuyên gia Dị Năng Giả nằm dưới chân con trai lão, lão lại đảo ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai cái đồng tử màu xanh đang rực cháy kia.

“Không nói ... thì chết!”

Bỗng dung Thu Phong không màn đến lý lẽ, gương mặt hấn nhả lại vì tức giận tung một quyền thẳng vào cái gã đàn ông dưới chân mình.

“Cooonggggg!”

Như một tiếng kim loại vang lên.

Thu Phong ngạc nhiên, bất chợt hấn thấy cả cánh tay của hấn, hay đúng hơn là cơ thể của gã dưới chân hấn bốc lên một làn khói đen. Cảm giác như có gì đó không đúng, Thu Phong không hề đánh trúng hấn, hấn đã đánh trượt xuống cái sàn bằng thép mát rười.

“Khôn khiếp!”

Vang lên một tiếng chửi tục.

Hai đồng tử mắt màu xanh của Thu Phong co lại, hấn thấy một nắm đấm lao tới từ trong làn khói màu đen dưới chân.

Dù không thấy rõ, nhưng với cái phản xạ siêu cấp của mình, Thu Phong ngay lập tức chụp lấy cánh tay ấy. Bằng cảm nhận của bản thân, hấn thành công chụp được cánh tay của đối phương, đồng thời kéo cả người đối phương về phía hấn. Thu Phong nhấc chân lên.

“Bình!”

Lại một tiếng va chạm nữa vang lên. Thu Phong cảm giác như đâm trúng một cái gì đó rất cứng, nhưng vẫn không đủ cứng với hắn.

Làn khói đen từ từ tan đi. Dần dần một thân hình hiện ra trước mắt mọi người ở đây. Thân hình ấy, không phải người, cũng chẳng phải thú, càng không phải là người thú. Nó là một cái thứ quái quỷ gì đó mà Thu Phong không thể hình dung được.

Hắn ta không còn là mặt người nữa. Thay vào đó có cái đầu như một con sói không có lông, mà là những cái vẩy cứng cáp như một con thần lằn. Hai con mắt của con vật kì dị ấy có màu đỏ, đồng tử màu đen nhỏ xíu như đồng tử mắt của con mèo vào ban ngày.

Con vật ấy đứng bằng hai chân giống như chân kỳ đà, tuy nhiên chỉ có ba ngón chân, móng lại rất lớn. Chưa kể sau người hắn có một thứ ngoe ngậy có thể là cái đuôi. Cánh tay của nó lại gầy gò ốm yếu nhưng cực kì săn sùi do lớp vẩy và cứng như một thanh sắt.

Thời khắc này Thu Phong đang giữ lấy cánh tay ấy của nó. Tả đi tả lại Thu Phong nhìn nó chẳng khác nào con thần lằn biết đứng bằng hai chân, tuy nhiên cái mặt lại khá giống con chó con hơn là con thằn lằn.

Từ từ Thu Phong buông tay nó ra. Hắn đứng đó dùng con mắt màu xanh rực lửa của mình lạnh lùng mà nhìn.

“Đại thiếu gia!”

“Anh hai!”

Bỗng lúc này Quốc Thiên và Thiện Nhân nhảy tới bên cạnh hắn, cả ba người cùng đối diện với con quái vật vừa xuất hiện. Con quái vật này xuất

hiện cũng là lúc họ không thấy cái gã đàn ông nằm dưới chân Thu Phong đâu, có ngu lắm thì cũng biết rằng gã đàn ông ấy chính là con quái trông như con thần lẩn này.

Nói là thần lẩn cũng quá là sĩ nhục thần lẩn đi, nó xấu còn hơn con thần lẩn. Trông giống một con quỷ thì đúng hơn.

“Quỷ?”

Bỗng nhiên Thu Phong lẩm bẩm một từ trong miệng.

Chẳng lẽ đây là con quỷ. Thu Phong bỗng nhớ đến thuyết thế giới song song mà hắn đọc qua, có một vài thuyết nói về sự tồn tại của một thế giới song hành với thế giới của mình. Dễ qua lại hơn so với di chuyển qua thế giới song song khác. Nơi đó được gọi là cõi Atula. Cõi Atula có rất nhiều quỷ, chẳng lẽ đây là một trong số chúng? Tại sao nó ra được nơi này, thuyết cõi Atula là thật?

“Con người ... khốn khiếp ... sao mày lại sở hữu đôi mắt đó?!!! Nó phải thuộc về tao!!”

Con quái vật trông như con quỷ kia bỗng dựng lên tiếng. Cái giọng nói khó nghe, chói chang của nó khiến Thu Phong không thể nào nghe nổi.

Cái thứ quái quỷ ấy vừa dứt lời cũng là lúc nó lao lên cào cấu lấy Thu Phong. Nhưng nhân vật chính của chúng ta chưa kịp làm gì thì con quái vật tự nhiên tan chảy ra như dung nham trên ngọn núi lửa.

“Con người khốn khiếp ~~ ta sẽ nguyên rửa ngươi!”

Con quái vật ấy bằng một cách nào đó nó đang từ từ chảy ra. Đồng thời bầy nhầy chảy ra đang bốc cháy lên những ngọn lửa nhỏ, sau đó càng ngày nó càng thấp xuống. Tưởng tượng như dung nham đang chảy trên chính cơ

thể của con quái vật ấy. Từ từ Thu Phong thấy nó còn mỗi cái đầu, rồi tới con mắt.

Sau vài giây mất định thần Thu Phong mới thấy lúc này Thiện Nhân quỳ một chân xuống, và tay ông ta đặt lên mặt sàn căn phòng bằng thép. Cả một đường dài từ hai bàn tay của Thiện Nhân cho đến con quái vật bị nung chảy, cả một vùng trời đỏ ửng.

Sức nóng khủng khiếp liên tục tạt vào mặt của Thu Phong. Đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến sức mạnh của Thiện Nhân, không chỉ riêng hắn, Quốc Thiên cũng vậy.

Cái thứ sức mạnh dị năng làm nung chảy cả một con quái vật trong một nốt nhạc. Cái thứ siêu sức mạnh khủng khiếp gì thế này.

Không khí nóng liên tục tạt vào mặt Thu Phong khiến hắn như bình tĩnh trở lại. Hai con mắt xanh của hắn trở về với trạng thái ban đầu.

Bắc giác hai bên khóe mắt của hắn chảy ra vài vòng nước mắt.

Hai con mắt của Thu Phong giờ khắc này cay lên, hắn không thể mở mắt được nữa. Hắn nhắm tịt mắt mình lại dụi qua dụi lại, một lúc sau hắn không còn cảm giác cay cay ở mắt nữa, hắn mở mắt ra.

Con quái vật trông như con quỷ kia giờ đã hoàn toàn trở thành một miếng thịt khét đen thui. Hắn không thấy Thiện Nhân đâu cả, quay sang phía bố già mình, hắn thấy ông ta đang đứng nói nhỏ gì đó với ông già của hắn.

“Phong! Đi lên phòng ba ... những người còn lại dọn dẹp đồng này đi!”

Dứt lời Nhất Phương quay người đi mất, bỏ lại hàng đồng con người ngơ ngác không biết chuyện gì đang diễn ra.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Tô Lâm – Cai Ngục Trưởng !!

Thế giới rộng lớn này biết bao nhiêu là bí mật mà những con người thường như chúng ta chẳng bao giờ có thể biết được.

Dù là những người vĩ đại nhất thế giới này, dù cho có là người dẫn đầu cả một quốc gia khổng lồ trên thế giới họ cũng không thể nào biết được hết bí mật của cái thế giới này.

Xung quanh mỗi chúng ta, luôn luôn xảy ra những hiện tượng kì bí mà ta không hề hay biết. Nếu ta để ý một chút về những vật dụng trong nhà. Những thứ ta không hề đụng tới, nhưng bỗng một ngày nó lại nằm ở vị trí khác, rồi vài ngày sau nó lại nằm ở vị trí cũ. Rồi vài ngày sau đó nó lại biến mất, rồi lại trở lại. Chỉ vì ta không chú ý đến chúng nên ta không hề biết những việc đó.

Rồi khi ta để ý đến, thì ta lại chợt nhận ra xung quanh chúng ta không chỉ có mỗi một mình chúng ta. Còn có rất rất nhiều kẻ khác, những kẻ đó không được gọi là người, không được gọi là thực thể, cũng không được gọi là sinh vật sống. Nhưng những kẻ đó đã và đang tồn tại xung quanh chúng ta. Chúng ta thường gọi họ bằng cái tên thân quen – MA.

Đúng thế, những chuyện kì bí xung quanh chúng ta mà chúng ta không thể giải thích được chúng ta đều gọi đấy là do ma làm. Mà bị ma ám, mà bị ma theo, mà bị ma giấu đồ, mà bị ma nguyên rửa ...

Thực ra họ không phải là ma, họ cũng là những kẻ như chúng ta. Nhưng họ không phải là con người, họ vẫn sống nhưng không phải sống thực thể

giống như chúng ta. Mà họ tồn tại dưới dạng năng lượng, dạng năng lượng ấy thường được gọi là linh hồn.

Nơi họ ở luôn luôn song hành với thế giới của chúng ta. Nơi đó được gọi là cõi Thần, cái tên chính xác hơn nữa là cõi Atula.

Cõi Atula là gì?

Nơi chúng ta hiện tại đang sống là cõi Người. Một cõi tồn tại bất đại phiến não không thể tránh khỏi: sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc, ngũ âm thịnh. Cuộc đời cũng có nhiều khoái lạc nhưng cũng sẽ gặp phải phiến não vô tận.

Song hành với cõi người như ta đã nói là cõi Atula. Nơi này là một cõi khi chết đi con người chúng ta từ cõi người sẽ đến đây dưới dạng năng lượng hoặc linh hồn như chúng ta đã biết. Ở cõi này chúng ta có thể tu luyện, luyện để thành tiên thành Phật cũng có thể luyện thành Quỷ thành Ma. Cõi này đa phần oán hận ngập trời, tranh đấu thường xuyên nhưng không thể chết.

Dẫu vậy cõi này vẫn không phải là vĩnh viễn. Chúng sinh ở cõi này vẫn có giới hạn thọ mệnh chỉ kéo dài được vài trăm năm. Nếu không tu thành chín quả, không gia tăng pháp lực, vài trăm năm sau năng lượng yếu đi tự động tan biến.

Tuy nhiên ở cõi Atula không chỉ riêng con người chúng ta khi chết trở về cõi đó. Thậm chí thần tiên bị đọa đây cũng sẽ ở đó, quỷ địa ngục lên nhân gian cũng sẽ ở cõi Atula.

Không khổ cực như cõi Địa Ngục nhưng cõi Atula là một trong những cõi loạn nhất trong lục cõi.

Lục cõi bao gồm:

Cõi trời

Cõi Atula

Cõi Người

Cõi Súc Sinh

Cõi Ngạ Quỷ (Tức quỷ đói)

Cõi Địa Ngục.

Trong lục cõi ấy chỉ có cõi Trời là cõi hạnh phúc nhất, không chiến tranh, không tranh đấu. Chúng sinh nơi đó rất ít khi giận dữ. Chúng sinh cõi trời cũng có nam có nữ như cõi người và cõi Atula. Tuổi thọ, hạnh phúc và trí tuệ của chúng sinh cõi trời cũng vượt trội hơn hẳn nhưng cũng vẫn có giới hạn.

Về những cõi khác ta sẽ bàn sau.

Vì sao lại nói đến lục cõi vào lúc này?

Bởi vì con quái vật xuất hiện ở trong căn phòng thực nghiệm kia chính xác nó là một con quỷ. Một con quỷ không nên tồn tại ở thế giới này. Nó vốn là một con quỷ ở cõi Atula mà ra. Nó không phải đến từ Địa Ngục, mà nó chính từng là con người, mang oán hận, thù ghét tu luyện thành Quỷ. Và quay trở về cõi người, nói đơn giản là nhân giới để làm một việc gì đó.

Thế giới này được cấu tạo ra sao, hình thành như thế nào. Tất cả đều là điều bí ẩn mà chúng ta không thể nào biết được. Những con người bình thường sẽ chẳng bao giờ có thể khám phá ra nổi.

Tại sao con quỷ đây lại xuất hiện, tại sao Thu Phong lại bắt nó, tại sao nó xuất hiện để rồi bị giết.

Khác với thế giới của Thu Phong khi mà người thường nhiều gấp vạn lần người dị năng. Người dị năng là một cái thứ gì đó cực kì bí mật, chỉ có chính phủ các quốc gia mới có thể biết.

Còn người dị năng ở thế giới này nhiều đến mức một đứa con nít cũng biết đến người dị năng là gì.

Ở thế giới bên kia của Thu Phong, vốn cõi Atula không tác động nhiều đến thế giới con người. Nhưng ở thế giới này, như đã nói, nó rất loạn. Không chỉ riêng thế giới này loạn, mà chính lục cõi cũng loạn. Diễn hình là một con quỷ có thể ngang nhiên xuất hiện ở đây làm chuyên viên Dị Năng Giả cho bố già Thu Phong trong một khoảng thời gian dài mà không ai hay biết.

“Cuối cùng con là gì vậy con trai?”

Trong thời gian chờ đợi Thu Phong đến đây, Nhất Phương chống cằm ngồi trên bàn làm việc của mình mà suy nghĩ.

Bởi vì Thiện Nhân chắc chắn một điều rằng Thu Phong không phải là Dị Năng Giả. Bởi Dị Năng Giả với Dị Năng Giả có thể cảm nhận được nhau qua một vài hình thức gì đó. Nhất Phương biết rõ điều ấy.

Sau khi Thiện Nhân giết chết con quái vật kia và báo cáo với lão rằng cả Thu Phong và con quái vật kia đều không phải là Dị Năng Giả. Con quái vật kia thì có thể nó là một loài yêu thú nào đó trong nhân gian, hóa thành hình người. Điều đó không phải là điều mà Nhất Phương bận tâm nhất bây giờ. Cái chính ở đây ông vẫn không biết con trai mình là Võ Năng Giả hay là một thứ quái quỷ gì đó.

“Reng reng ...”

Bất chợt chiếc điện thoại bàn trên phòng làm việc của Nhất Phương vang lên.

Gác lại dòng suy nghĩ phức tạp của mình, Nhất Phương quay sang nhắc máy, một phong thái ung dung tự tại.

“Tôi đây!”

“Ừ, chịu liên lạc với tôi rồi sao?”

“Thằng Thiên nó về với ông rồi à?”

“Ừ ... nó đã trở thành Võ Giả!”

“Sao? Nó chịu trở thành Võ Giả rồi sao? Hay lắm ... ngày mai tôi sẽ tới Châu Lang! À không, tôi sẽ đi ngay bây giờ.” – Giọng nói gấp gáp vang lên từ đầu dây bên kia.

“Ừ, tới nhanh đi! Tối nay là tiệc đầy tháng của cháu nội tôi!”

“Được rồi! Tôi khởi hành ngay đây!”

Đầu dây bên kia vừa dứt lời, ngay sau đó liền dập máy.

Nhất Phương cũng gác máy xuống, ông ta quay người sang chỗ khác thở dài một tiếng.

Người vừa gọi đến chính là Tô Lâm. Ông ta còn được biết đến với cái danh Cai Ngục trưởng nhà tù IUI. Cũng chính ông là người đã truyền dạy công pháp luyện nội công cho Quốc Thiên.

Như đã nói, năm xưa khi Quốc Thiên còn bé, vô tình được một trại quân đội nhận nuôi trong khoảng thời gian vài năm. Vài năm ấy Quốc Thiên bị bắt tập luyện như một quân nhân chính thống, nó còn được dạy cả cách

chiến đấu. Thậm chí còn được vị tư lệnh ở đó dạy cho nội công, một bộ môn mà số hiếm những người trên thế giới này được truyền dạy.

Và ông chính là Tô Lâm. Lão già Tô Lâm từng là bạn thời chiến của Nhất Phương. Sau này Nhất Phương dẫn thân vào hắc đạo, Tô Lâm theo chân bạch đạo trở thành một quân nhân. Sau khi trở thành quân nhân của chính phủ, ông quá chán nản với cách hành xử của chính phủ lúc bấy giờ nên xin phép chuyển sang nhà tù IUI công tác. Từ đó ông là Cai Ngục trưởng của nhà tù IUI với cương vị cao nhất cái nhà tù trên đảo ấy.

Hơn hết ông ta lại không có con. Khi Nhất Phương không có ai để nhờ vả, lão ta đã nhờ đến Tô Lâm trông coi Quốc Thiên một khoảng thời gian. Trời sinh Quốc Thiên là một thiên tài trong lĩnh vực sao chép, dạy đến đâu hiểu đến đó. Tuy không phải dạy một hiểu mười nhưng đã dạy những gì nó đều nhớ đến từng câu từng chữ từng động tác một.

Nảy sinh lòng thương của một đứa trẻ không cha không mẹ, thân Tô Lâm cũng không có con. Ông ngỏ ý muốn nhận Quốc Thiên làm con nuôi nhưng bị nó phũ phàng từ chối. Dẫu vậy sau đó ông vẫn dạy nội công cho nó bởi chính vì nó là con của Nhất Phương.

Thân là con trai của một ông trùm khét tiếng như Nhất Phương là chuyện rất nguy hiểm. Nhất Phương có thể ngã xuống bất cứ khi nào, nếu như cả cái Xích Quỷ này biết được Quốc Thiên là con trai của Nhất Phương sẽ rất nguy hiểm cho tính mạng của thành bé. Vì thế ông rất rất muốn nhận nó làm con, không làm con thì cũng làm đệ tử nên mới truyền dạy nội công và võ học có sử dụng nội công cho nó.

Ông biết thừa thằng ôn con này không chịu học. Nhưng ông vẫn cứ dạy, bởi ông biết đầu óc nó sẽ ghi nhớ hết những lời ông dạy, một ngày nào đó nó cảm thấy nguy hiểm đến bản thân mình nó sẽ tự học. Học để cứu lấy bản thân nó.

Nhưng vào một ngày nọ ông nhận được một dòng tin từ người của Nhất Phương báo đến. Rằng Quốc Thiên đã quay trở về, vì coi Quốc Thiên như con nên Tô Lâm ngày hôm sau khi biết tin liền lập tức liên lạc lấy. Ông cũng muốn gặp Quốc Thiên một lần cho đỡ nhớ.

Bỗng Nhất Phương báo cho ông rằng Quốc Thiên đã trở thành một Võ Năng Giả, Tô Lâm như phát cuồng lên. Cả đời này ông chỉ con mỗi mình Quốc Thiên như con trai của mình, dẫu đã lâu không liên lạc nhưng ông vẫn rất là nhớ nó. Có thể chính Quốc Thiên cũng chẳng quan tâm điều đó, thật sự mà nói khi ấy nó còn quá nhỏ để nhận ra tình thương của Tô Lâm dành cho mình.

Sau khi nghe được tin tức ấy, Tô Lâm tức tốc muốn đến gặp Quốc Thiên. Thằng bé này là một thiên tài, nếu nó đã trở thành Võ Năng Giả ông sẽ ở đây một thời gian và huấn luyện nó trở thành một Võ Năng Giả danh tiếng trên thế giới này.

Có lẽ những người đang đọc đây sẽ thấy rằng Tô Lâm đang làm quá. Ông có thể dạy nội công cho bất cứ ai để người ta trở thành Võ Năng Giả, trở thành đệ tử của ông.

Không nhé, nội công không hề dễ học. Nếu đã dễ thì tại sao lại có cực kì ít người trên thế giới này sở hữu nội công. Ngược lại nội công là thứ khó học hơn cả khí công gấp cả trăm lần. Ngoại trừ Quốc Thiên là một thiên tài ra, thì bằng một cách nào đó Thu Phong học được nội công. Nhưng nói thẳng ra thứ Thu Phong đang sử dụng màu cam kia trước đó nó không phải là nội công.

Nói cho dễ hiểu, để luyện được nội công người bình thường phải mất trên dưới mười năm để lĩnh hội được tâm pháp luyện công. Trong quá trình đó ta mới có thể tìm thấy được năng lượng nội công, hay còn gọi là năng

lượng sinh cơ bên trong cơ thể chúng ta. Khi đấy ta mới có thể sử dụng được nội công.

Mất mười năm đầu để tìm kiếm nội công. Và mất hàng chục năm sau đó để phát triển nội công. Ít nhất cần phải hai mươi năm mới có thể trở thành một Võ Năng Giả nếu luyện tập một cách chăm chỉ được.

Cả Quốc Thiên và Thu Phong đều không biết điều này. Có thể do hai người họ may mắn, à không một tên thiên tài và một tên may mắn thì mới trong vài tháng mới sở hữu nội công. Nhưng thiên tài vẫn thua cái may mắn, tên may mắn đến mức quái đản kia lại có thể kết hợp nội công và khí công lại với nhau tạo thành một năng lượng mới.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Tình Cảm Của Lục Nương ...

“Cuối cùng sức mạnh của con là gì thưa ba?”

Trong căn phòng Master xa hoa nhất tòa dinh thự này. Thu Phong đứng đối diện với bàn làm việc của ông già hấn mà chất vấn.

Tuy nhiên Nhất Phương lại không trả lời, thay vào đó ông đề cho một người nắm rõ việc hơn mình giải đáp thắc mắc của Thu Phong.

“Đại thiếu gia!”

Thiện Nhân lên tiếng.

Nghe tiếng gọi Thu Phong đảo ánh mắt sang Thiện Nhân. Có lẽ bố già nhà hấn cũng không rõ nguyên nhân chuyện này, nên ông mới đề Thiện Nhân lên tiếng. Dù sao cũng là bố con, hấn không muốn làm khó ông già mình. Cái cốt yếu hấn vẫn muốn biết dạng sức mạnh trong cơ thể của hấn là sao. Hấn bắt đầu nghi ngờ đây không phải là nội công và khí công kết hợp mà thành.

Hấn đã thấy nội công của Quốc Thiên, nó chỉ là một dòng khí màu trắng trong suốt rất khó nhìn thất không hơn không kém. Nhưng của hấn lại màu cam? Quái đản.

Thấy Thu Phong chuyển hướng nhìn sang mình lúc này Thiện Nhân bắt đầu nói. Hấn nói đủ lớn cho cả nhị thiếu gia tức Quốc Thiên đang ngồi ở bàn trà nhâm nhi phía kia nghe luôn.

“Sức mạnh của đại thiếu gia không phải là dị năng. Tôi dám lấy tính mạng mình ra bảo đảm điều đó. Bởi vì giữa Dị Năng Giả với nhau, khi ở khoảng cách nhất định chúng tôi có thể cảm nhận được sức mạnh của nhau. Trừ những Dị Năng Giả giỏi che giấu. Nếu thiếu gia không che dấu sức mạnh, tôi cam đoan với thiếu gia sức mạnh của cậu không phải là dị năng!”

“Vậy nó là gì?”

Thu Phong nhướn mày hỏi.

“Có thể đó là một môn công pháp nào đó đại thiếu gia vô tình luyện được ...”

Dù luôn miệng gọi Thu Phong là thiếu gia nhưng ánh nhìn của Thiện Nhân là ngang hàng, thậm chí còn bề trên cả Thu Phong. Không quản thân phận, chỉ quản tuổi tác Thiện Nhân cũng đã ngang tuổi Nhất Phương, luận cả sức mạnh, luận sự hiểu biết Thu Phong không bao giờ bằng Thiện Nhân lúc này cả.

Do đó ánh nhìn của Thiện Nhân không cung kính Thu Phong như cung kính với bố già hắn. Nhưng hắn chẳng quản chuyện đó, cung kính hay khinh thường hắn cũng được. Đó là việc của ông, hắn bây giờ chỉ quan tâm đến cái sức mạnh quái đản của mình mà thôi.

Nghe Thiện Nhân nói thế Thu Phong càng cảm thấy khó hiểu hắn mở miệng hỏi thêm lần nữa:

“Công pháp là cái gì?”

“Công pháp là bộ môn võ học dành riêng cho những người luyện nội công. Hay nói đúng hơn là Võ Năng Giả. Đại thiếu gia và nhị thiếu gia bây giờ đang là Võ Năng Giả!”

“Võ Năng Giả?”

“Võ Năng Giả là cái gì?” – không chỉ riêng Thu Phong mà thậm chí cả Quốc Thiên đang ngồi kia cũng đứng bật dậy bước đến bên cạnh anh trai mình.

Thấy Quốc Thiên bước tới, lúc này Nhất Phương bỗng lên tiếng:

“Con còn nhớ lão già Tô Lâm không?”

“Tô Lâm?” Quốc Thiên nghiêng đầu hỏi chằm.

Cái tên trong rất quen thuộc, hấn lục lợi sâu trong kí ức của mình. Cái tên ấy hấn dường như chỉ mới nghe qua một lần, không! Đây là lần đầu tiên hấn nghe cái tên này, nhưng hấn nhớ hấn đã thấy ở đâu rồi.

Kí ức của Quốc Thiên tua ngược lại trong tiềm thức hấn một loạt, cái gì hấn nghe đã quen tức có tồn tại trong ký ức hấn. Là một thiên tài gọi nhớ ký ức, hấn thừa sức tìm được đáp án của mình.

Vài giây sau trong tiềm thức của Quốc Thiên chạy đến hình ảnh một người quân nhân cao to hùng dũng, mang vài nét sương khói của tuổi già. Đây chính là lão già tư lệnh đã dạy nội công cho hấn mà? Nhưng hấn lại không biết tên ông ta, chỉ có đúng một lần hấn thấy ông ấy mặc quân phục và có đeo bảng tên hàm thiếu tướng gì đó ... Hai chữ Tô Lâm hiện lên trong ký ức của Quốc Thiên. Đúng rồi, lão già ấy tên là Tô Lâm.

“Lão già quái đản ấy thì có liên quan gì thừa bố?”

Lần này đến Quốc Thiên không hiểu bố già Nhất Phương của hấn nói cái gì.

“Lão già ấy là một Võ Năng Giả! Chính là người dạy nội công cho con!”

“Hả?” Quốc Thiên ngạc nhiên.

Không chỉ riêng Quốc Thiên mà thậm chí Thu Phong cũng quay sang nhìn chăm chăm vào bố già hấn.

Đại khái hấn cũng hiểu Võ Năng Giả là cái gì rồi, chắc cũng được so sánh ngang tầm với Dị Năng Giả. Hấn cũng không rõ nữa, hơi khó để giải thích cho chính bản thân hấn, nhưng hấn muốn nghe giải thích từ bố già mình hơn.

“Bây giờ có nói cũng không ích gì. Tô Lâm đang trên đường đến đây, vài tiếng nữa lão ta sẽ đến. Tới đó hấn ta sẽ cho hai đứa biết Võ Năng Giả là gì ... trước đó hai đứa chuẩn bị đầy tháng cho hai bảo bối cháu nội của ta đi đã!”

.....

Tòa dinh thự nhà họ Nguyễn.

Khắp nơi của tòa dinh thự này, xung quanh trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết. Bây giờ thời gian cũng chỉ mới là đầu giờ chiều, khách quan chưa tới. Kẻ hầu người hạ của nhà này chạy đôn chạy đáo khắp cả tòa dinh thự để vội vàng chuẩn bị bữa tiệc đầy tháng cho hai cục vàng song sinh nhà họ Nguyễn.

Bữa tiệc được tổ chức từ bên trong khu nhà chính ra tới sân sâu của khu nhà chính. Tức khu A của toàn dinh thự này. Bữa tiệc hoành tráng đến mức với hàng trăm quả bóng bay đủ cái loại màu lấp lánh treo khắp dinh thự. Kế đó là một tấm áp phích in hình hai đứa bé một trai một gái dễ thương ngồi trong một cái nôi xinh đẹp. Xung quanh chúng là vòng vàng, châu báu để khẳng định cho một tương lai sung túc của hai đứa nó.

Hai nhân vật chính bé bỏng ngày hôm nay của chúng ta lúc này đang ở trong phòng bú ti mẹ. Ban đầu Thu Phong ở đây nựng hai đứa cháu của một tí, sau đó hắn trở về căn phòng của mình, rồi hắn chợt nhận ra phòng hắn đã tan nát còn chưa sửa chữa xong. Hết cách hắn đành qua căn phòng thay đồ của hắn ở bên cạnh.

May mắn một điều là nhà này thiếu gì chứ không thiếu diện tích. Phòng thay đồ của hắn là một căn phòng riêng biệt với phòng ngủ, nằm kế bên. Vụ chấn động đêm qua tuy lớn nhưng vẫn không làm ảnh hưởng tới phòng thay đồ của hắn cho lắm. Mặc dù có vài phòng khác trong khu nhà của hắn, nhưng hắn không thích dùng. Bởi cái phòng thay đồ có diện tích nhỏ hơn, ấm cúng hơn. Như đã nói hắn thích một không gian ấm cúng hơn là một không gian rộng lớn.

Ít nhất trong cái phòng thay đồ cũng có một cái ghế bành khổng lồ to gần bằng cái giường, thừa sức cho hắn nằm trong đó ngủ cả ngày. Quá mệt mỏi với những biến cố, Thu Phong quẹo sang phòng thay đồ.

Bỗng lúc này hắn trông thấy Lục Nương, một Lục Nương đẹp hơn bao giờ hết.

Bởi vì sao, vì cô ấy đang diện trên mình một chiếc đầm công chúa màu đen. Với thiết kế tinh tế, phần ngực của bộ đầm chẻ ra làm hai làm lộ ra bộ ngực đầy đặn săn chắc của Lục Nương, chưa kể bên ngoài chiếc áo được đính kim sa một cách khéo léo, tạo nên sự nổi bật thu hút ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Khiến người khác vừa nhìn là nhìn trúng chỗ cần nhìn.

Còn phần eo của chiếc váy này như một sự kết hợp hoàn hảo với cái eo mảnh khảnh của Lục Nương. Một cái nơ màu đen vừa đủ nhỏ để tạo nên sự khác biệt cho bộ váy. Còn phần dưới, tức là dáng váy, nó xòe ra với độ bùng lớn cùng chất liệu vải mềm mại trải dài xuống dưới mặt đất che khuất đi cặp giò thon thả của cô ta.

Bộ váy đen này vốn chỉ có những người có làn da trắng như sữa, khoác nó lên mới nổi bật hết vẻ đẹp của cả bộ váy và cả chính người mặc nó. Lục Nương là ai, da cô có thể đen sao? Dù mang dáng vẻ lạnh lùng trong bộ váy, nhưng làn da của Lục Nương trắng mịn đến mức khiến ai nhìn vào cũng muốn vuốt ve lấy.

Quay lại với Thu Phong, giờ khắc này hắn đang ngơ ngác đứng đó nhìn vẻ đẹp trời đánh của Lục Nương. Người phụ nữ tiếp xúc với hắn mấy tháng qua, dù rằng Lục Nương đẹp, nhưng Thu Phong vẫn kiềm chế được cái vẻ đẹp ấy của Lục Nương mà đối xử với cô ta đúng nghĩa trong công việc.

Nhưng từ cái hôn hồi sáng, đầu óc của hắn khi thấy Lục Nương lúc này lại mụ mẫm đi. Khác với hắn, Lục Nương đã trông thấy được hắn, nhưng thay vì ngại ngùng trốn đi, Lục Nương lại bước đến bên cạnh hắn và hỏi:

“Nhìn đủ chưa?”

“Ờ ... chưa ... hả?”

Quân tử khó qua ải mỹ nhân. Câu nói này luôn luôn đúng trong mọi thời đại.

Thu Phong giật mình nhảy sang một bên, cả lưng hắn dựa vào cánh cửa nhìn Lục Nương chăm chăm.

Bình tĩnh, bình tĩnh, con mẹ nó bình tĩnh. Mà có Nhược Y rồi mà, có Nhược Y rồi, không thể làm điều có lỗi, không thể thích người khác. Lục Nương hơn mày cả một con giáp đó ...

Một đồng suy nghĩ chạy xoẹt qua xoẹt lại trong đầu Thu Phong, hắn cần lấy lại sự bình tĩnh. Cứ nghĩ đây là Lục Nương như bình thường, không mê sắc, không mê sắc. Mình là đàn ông phải có chính kiến.

Nghĩ là làm Thu Phong trực tiếp mở cánh cửa sau lưng tuồn vào trong đó chẳng nói một lời nào.

Lần này đến Lục Nương ngo ngác. Cái hành động hấn làm hết như hành động của cô làm lúc sáng, bỏ mặc hấn ngoài đó và đóng cửa cái rầm. Không biết có phải là do quả báo hay không mà hấn làm lại cái trò này với cô. Thật là một sự tổn thương sâu sắc.

Tuy nhiên mặt Lục Nương rất dày, sáng nay là do cô chưa thay đồ, không muốn hấn chiếm tiện nghi mà thôi. Dù có một phần là do cô ngại thật. Mặc kệ Thu Phong vào trong đó làm gì, cô thử vặn tay cửa, thấy hấn không khóa. Cô liền bước vào với tà váy dài thướt tha.

Sau cái sự cố ngày hôm qua, cuối cùng Lục Nương cũng xác định được tình cảm trong lòng mình. Cô nhận ra chính bản thân cô đã thích hấn, thích một gã đàn ông thua mình hơn cả một con giáp.

Cô không thể nào chấp nhận được chuyện này. Cô cố dặn lòng rằng hấn đã có người yêu rồi, bản thân cô có cái gì để mà yêu hấn chứ? Sắc đẹp là thứ cô luôn tự tin nhất nhưng thứ đó người yêu của hấn cũng có, thậm chí cô ta còn nhỏ tuổi. Trẻ và đẹp, gia thế giàu có, hiểu chuyện và thông minh. Cô ngoài sắc đẹp và trí thông minh còn con không thể ngóc đầu cao được trong cái xã hội này. Cô có gì để sánh với người con gái của hấn.

Thật tình mà nói từ cái lần đầu tiên hấn xuất hiện, cái lần tiếp theo khi hấn thể hiện bản lĩnh của mình tại đám tang Joseph. Cô đã thấy choáng ngợp trước một gã đàn ông mạnh mẽ, hùng dũng rồi. Đang trong cái sự choáng ngợp ấy cô lại phát hiện ra thân phận thật sự của hấn, cô cũng không ngợp cho mấy về thân phận của hấn. Cô ngợp là vì cái suy nghĩ của hấn, vì cách dùng người của hấn.

Hết lần này đến lần khác hấn mang cho cô đến một cảm giác mà chỉ có hấn, người đàn ông duy nhất trên đời này mới có thể đem lại điều đó cho cô. Một vài sự quan tâm của hấn vừa đủ đối với cô, một vài lời khuyên đúng lúc tâm trạng cô đang bão tố nhất. Và sau đó hấn lại như một đứa con nít phá tan cả cái phòng ra, rồi lười chầy thay đầy mọi việc cho cô và Thành Chân. Bỗng chốc khi ấy cô thấy hấn thật phiền, cô bực dọc vô cơ với hấn.

Cho đến mãi cái khi mà hấn nói sẽ dắt cô về Nam tham gia tiệc đầy tháng của cháu hấn. Bỗng cô cảm thấy vui vẻ, vui vẻ hơn bao giờ hết, như mọi sự bực dọc từ trước đến nay hấn gây ra cho cô đều biến mất tăm.

Và rồi bỗng nhiên hấn lại gây chuyện. Khiến cho cả căn phòng của hấn nổ tung như lần ở Quảng Phúc. Cô thấy hấn không rõ sống chết trên tay Quốc Thiên, lòng cô đau nhói chẳng thể nói nên lời. Bao nhiêu năm từ khi sinh ra đến giờ cô chưa bao giờ khóc cho một gã đàn ông nào. Thì làm sao mà ngay lúc ấy, cô chứng kiến cảnh tượng ấy cô có thể khóc liền được chứ. Cô chỉ cảm giác lồng ngực mình đau nhói, khó thở, và sâu trong thâm tâm cũng rất rất là đau.

Rồi khi hấn được đưa đi, cô bất lực nhìn theo. Và rồi cô đã khóc, cô nén kìm nước mắt lại về phòng để khóc rống lên. Đó cũng là lúc cô nhận ra tình cảm mình dành cho hấn.

Sáng hôm sau khi gặp hấn, tim cô như ngừng đập. Cô không kìm được cảm xúc nên mới lao vào ôm hấn để mà khóc, cô kìm chế không nổi cái tình cảm của mình nên rồi cô lờ hôn lên môi hấn.

Và giờ cái thái độ đó của hấn là sao?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Lương Lự Hay Quyết Tâm ?

Nếu như chúng ta biết trước rằng ngày mai chắc chắn ta sẽ chết liệu ta có còn cố gắng nữa không? Hay chúng ta buông xuôi tất cả để chờ cái ngày mà mình chết.

Chẳng thể nào chúng ta biết chắc được khi nào chúng ta sẽ chết, nhưng chúng ta có thể chắc chắn một điều rằng sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ chết. Cuộc sống này nó giống như tình yêu vậy, nếu ai nói với bạn rằng mày yêu con đó trước sau cũng chia tay. Thì hãy nói lại với nó là trước sau mày cũng chết vậy bây giờ mày sống làm gì? Tình cảm nó cũng như cuộc sống của chúng ta thôi, ta chẳng biết khi nào nó kết thúc, chúng ta cũng chẳng biết khi nào nó bắt đầu. Vậy đó.

Lục Nương bây giờ cũng mang một cảm giác tương tự như vậy. Cô biết rằng nếu cô xác nhận tình cảm của mình với Thu Phong, nếu hắn có đồng ý hai người cũng chẳng hạnh phúc được bao lâu. Cô đã bao nhiêu tuổi rồi, còn khả năng giữ mãi cái sắc đẹp này khiến hắn ở bên cạnh mình sao. Nếu như hắn từ chối cũng là lẽ đương nhiên mà thôi, cô lại đang mong hắn từ chối hơn tất cả.

Bởi vì cô không muốn làm kẻ thứ ba xen vào cuộc tình của hắn và người con gái của hắn. Nhưng biết sao bây giờ, cô đã lỡ như vậy rồi, ai có thể đưa cô ra đây?

Nhân vật chính của chúng ta lại chẳng thể nào nghĩ sâu xa được như vậy, hắn lao vào phòng thay đồ nằm cái oạch lên ghế sofa khổng lồ kia. Hắn

cảm giác lồng ngực mình đau nhói mà chẳng biết vì sao, tại sao hắn lại có cảm giác như thế này khi trông thấy Lục Nương vậy chứ?

Người yêu của hắn là Nhược Y cơ mà ... nhưng hắn nghĩ lại, thật ra hắn chưa từng có cảm giác với Nhược Y. Hay đúng hơn rằng người Nhược Y thích không phải hắn, mà là hắn kia. Quốc Phong, người Nhược Y thích xưa giờ là Quốc Phong chứ không phải hắn. Chỉ vì hắn là đàn ông, hắn không muốn làm một người phụ nữ xinh đẹp nên hắn mới thử đồng ý quen Nhược Y.

Rồi kết quả ra sao, ngày hôm trước. Cái hôm mà hắn mệt mỏi, hắn bỏ tập, hắn muốn trông thấy Nhược Y. Nhưng rồi hắn lại trông thấy một hình ảnh khác, là Nhược Y của thế giới bên kia, và đâu đó là bóng dáng của Lục Nương.

Chẳng hiểu sao hắn lại có cảm xúc như vậy. Hắn lại nhớ đến Nhược Y ở thế giới kia, hắn nhớ đến Lục Nương ở thế giới này. Bỗng hắn thấy họ thật giống nhau, giống đến lạ thường. Và Nhược Y này đối với hắn bao lâu nay như một người xa lạ. Đúng! Hắn cảm thấy chán, hay đúng hơn hắn chưa bao giờ cảm thấy cái gì đó từ Nhược Y.

Hắn cũng nhận ra được một điều rằng có lẽ Nhược Y kia cũng có cảm giác như vậy. Quá nhiều lý do để hắn có thể tìm cho bản thân mình, tại sao hắn lại làm như vậy, hắn lại để ý đến cảm xúc của Lục Nương sao?

Thật vậy, nếu không hắn cũng không đem Lục Nương đến tận đây, hắn cũng không đứng hình khi Lục Nương hôn hắn. Hắn cũng có một cái gì đó khó nói với Lục Nương, hắn cũng chẳng biết. Thôi thì cứ để mọi chuyện như cũ vậy. Lục Nương trông có vẻ cũng chẳng quan tâm gì chuyện ban sáng. Phải thôi cô ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ, một phụ nữ trưởng thành. Chẳng như hắn, hắn còn mãi mê theo đuổi cái sức mạnh của riêng

hắn để trở về. Dù sao Nhược Y này cũng thích Quốc Phong chứ không phải Thu Phong hắn.

Nơi hắn thuộc về không phải ở đây. Mặc cho cái sức mạnh trong người hắn là gì. Chỉ cần nó khiến hắn mạnh lên và hắn có thể trở về nhà của mình.

“Lạch cạch!”

“Má ơi! Cô đứng đây hồi nào vậy?”

Đang mải suy nghĩ bỗng nhiên Thu Phong cảm giác như có ai đang nhìn hắn. Quay mặt sang hướng mình cảm nhận sự hiện diện ấy, hắn thấy Lục Nương đứng đó từ khi nào. Giật bản mình trước sự xuất hiện của Lục Nương, hắn mém tí ngã xuống đất.

Tại sao hắn lại không cảm nhận được sự hiện diện của Lục Nương. Thế quái nào lại thành ra như vậy?

Trông thấy hành động buồn cười của Thu Phong, Lục Nương khẽ cười duyên một tiếng. Nụ cười của cô khiến cho đôi mắt của mình cong lên thành một vầng trăng khuyết tuyệt đẹp. Ôi đôi mắt biết cười ấy làm Thu Phong nhớ đến một người, là Nhược Y ở thế giới bên kia.

Chẳng hiểu sao Nhược Y ở thế giới này mặc dù rất giống, nhưng lại đem đến cho hắn cảm giác xa lạ. Thay vì Lục Nương đem đến cho hắn một cảm giác rất là quen thuộc, chẳng lẽ thế giới song song này hoán đổi linh hồn cho nhau được sao?

Gác chuyện đó qua một bên. Lúc này Thu Phong trở mặt ra nhìn Lục Nương xinh đẹp tuyệt trần đứng cười khúc khích tại nơi đó.

Đẹp qua mọi cái suy nghĩ bấn loạn của bản thân. Thu Phong im lặng, hắn vẫn nằm đó ngắm nhìn vẻ đẹp tuyệt sắc của cô nàng này. Thật sự đây là

một người phụ nữ đã cập kê 40 ư?

Mãi đắm say trong cái vẻ đẹp ấy, Thu Phong chẳng biết được rằng Lục Nương đã ngưng cười từ lâu và cũng đang say đắm nhìn hấn. Bắc giác thời gian cả căn phòng như ngưng đọng lại. Như cả thế giới chỉ còn hai người họ.

Vài phút sau.

“Bắt em đứng hoài vậy sao?”

Khác với kẻ cuồng si vì sắc. Lục Nương chỉ cuồng si vì tình, cô ta bước ra khỏi cái ảo mộng giữa hai người trước Thu Phong.

Lúc này Thu Phong bừng tỉnh ra khỏi cơn say. Hấn mỉm cười ngời dậy, trên cái ghế rất rộng ấy hấn vỗ vỗ lên chỗ trống bên cạnh.

Thấy thế Lục Nương với tà váy dài thướt ra bước đến nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hấn. Từ từ đầu cô dựa vào bờ vai rộng lớn của hấn. Như hết lần trước, vẫn bờ vai ấm áp mà cô từng dựa vào. Hơi khác so với lần trước là lần này cô chủ động chứ không phải do vô tình. Và lần dựa vào vai hấn bây giờ khiến con tim cô như loạn nhịp.

“Tôi ...”

“Em ...”

Cùng một lúc hai người duy nhất trong căn phòng đồng thời lên tiếng, rồi cả hai đồng thời im lặng nhìn nhau cười.

Tuy nhiên lần này Thu Phong là người nói trước:

“Cô ... em nói trước đi ...”

Nghe lời Thu Phong, Nhược Y gật nhẹ cái đầu nhỏ nhắn của mình. Sau đó cô ngược lên nhìn hắn và nói:

“Em chỉ muốn chúng ta như vậy thôi là đủ ... em không mong được như cô ấy!”

Trông Lục Nương nói với ánh mắt đầy sự quyết tâm.

Hắn nghĩ, thật sự Lục Nương chỉ muốn như thế này thôi ư? Thật sự một người phụ nữ xinh đẹp như vậy phải chịu cảnh này ư? Không hiểu sao lòng hắn lại đau nhói khi nghe những lời ấy của Lục Nương. Tại sao chứ?

Cơ thể hắn không nghe theo sự xui khiến của hắn nữa. Bỗng nhiên hắn nâng lấy cằm của Lục Nương lên, hôn vào đôi môi mỏng mềm mại ấy.

“Chụt!”

Lục Nương bất ngờ, cả cơ thể cô lúc này căng cứng lên. Thân đang dựa vào Thu Phong, một tay thì đang khoắc lấy cánh tay rắn chắc của hắn. Thì giờ đây cánh tay ấy bầu vịu chặt vào cánh tay to lớn của hắn.

Dù là biến đổi nhỏ nhất trên cơ thể Lục Nương hắn cũng nhận ra được rằng cái cơ thể mềm mại kia đang căng cứng lên vì nụ hôn của hắn. Được đà làm tới càng lúc Thu Phong hôn càng bạo, hắn bắt đầu đưa đầu lưỡi của mình xông pha qua chiến tuyến đầu tiên là hàm răng của Lục Nương.

Sau vài giây cuối cùng Lục Nương cũng chịu buông tha cái chiến tuyến ấy, lưỡi của cô cũng bắt đầu hoạt động. Lưỡi của họ như những con rắn biết nhảy múa, chúng quấn lấy nhau như trăm năm chưa gặp.

Vài phút sau hai người buông nhau ra thở hắt hắt. Thu Phong còn đỡ, cả cơ thể Lục Nương bây giờ như một cọng bún ẻo lả tựa vào người Thu Phong.

Bản thân cô bây giờ như muốn hòa ta vào cơ thể hắn, cô chẳng còn chút sức nào nữa rồi. Tên khốn đó tại sao hắn bất ngờ làm như vậy với cô, chẳng cho người ta một chút sự chuẩn bị nào cả.

“Anh là thằng đàn ông tệ hại!”

Lục Nương ngẩng đầu lên lườm xéo Thu Phong một cái.

Thấy thế hắn mỉm cười “Ừ!” nhẹ một tiếng.

Họ cứ thế nằm ôm nhau. 15p cứ thế trôi qua một cách yên bình. Chẳng ai làm phiền họ, lúc này Thu Phong nghe thấy tiếng thở dài của Lục Nương, vài giây sau đó cô nàng ngẩng đầu lên. Dùng hai con mắt to tròn xinh đẹp như ngọc trai nhìn chằm chằm vào đôi mắt một mí của hắn.

Sau vài cái chớp mắt xinh đẹp bỗng Lục Nương nói:

“Mình dừng lại đi! Em không muốn làm tổn thương người khác!”

‘Nhói!’

Bác giác Thu Phong cảm thấy đau ở tim. Chẳng hiểu vì sao, khi nghe câu nói ấy hắn buồn không kìm được. Hắn bất lực.

Bây giờ hắn không thể nào nói với Lục Nương rằng hắn không phải người ở đây, Nhược Y kia cũng không thích hắn mà là thích một hắn khác. Hắn chẳng có cái gì để chứng minh lời nói của mình.

Chẳng còn cách nào khác hắn bèn nói:

“Hãy cho anh thời gian ... em sẽ không phải tổn thương một ai khác, và anh cũng không để em bị tổn thương ... đợi anh,,, không lâu nữa thôi em sẽ biết rõ mọi chuyện về anh. Bây giờ anh không thể nói được. Em có muốn đợi anh không?”

Một lời hứa hẹn phát ra từ một gã đàn ông suýt 30 với một người phụ nữ suýt 40. Liệu lời nói ấy có thật sự là thật, nó mơ hồ, nó vô lý làm sao.

Ấy thế vẫn có người phụ nữ đại khờ tin hắn. Cô biết thời gian thanh xuân của mình chẳng còn nhiều để đi đợi một người, nhưng chẳng biết tại sao cô lại gật đầu.

Lục Nương gật đầu một cách mạnh mẽ, cô mỉm cười và:

“Ừm!”

Chỉ thế thôi, chỉ thế thôi một lời hứa hẹn được đưa ra. Một sự đồng ý chờ đợi lời hứa ấy.

Cô sẵn sàng đợi.

.....

“Không được! Bộ đó xấu lắm anh thay ra đi ... bộ này cũng không, tướng anh to thế này tính làm rách áo à? ... kìa kìa cái áo sơ mi lòi cả ngực ra, tính khoe ngực cho con nào xem? Đổi bộ khác ... Anh có gu thẩm mỹ không thế? ... thôi để tôi lựa!”

Trong căn phòng thay đồ của Thu Phong, không còn sự yên tĩnh ban đầu. Thay vào đó là sự náo nhiệt đến ồn ào.

Lúc này trong căn phòng ấy có hơn bốn năm nàng hầu đang chạy đôn chạy đáo lấy từng cái áo, cái quần cho Thu Phong thay. Không chỉ riêng áo quần, thậm chí cả đồng hồ đeo tay, cái nơ, cả vạt cũng phải theo một phong cách nhất định. À cả nhẫn và màu son môi nữa.

Ai nói đàn ông không trang điểm chứ, kẻ tầng thượng lưu như Thu Phong ít nhiều cũng phải cần trang điểm và ăn mặc lịch lãm trong những sự

kiện lớn như thế này.

Lục Nương đứng đó liên tục chửi vào mặt Thu Phong khi mà hắn lựa toàn những bộ đồ gì đâu. Thực ra không phải là Thu Phong lựa đồ không đẹp mà là do ánh mắt thẩm mỹ của Lục Nương quá cao. Gần như hơn phân nửa quần áo và phụ kiện ở đây không vừa ý cô ta rồi chứ đừng nói gì đến khoác lên người hắn.

Mất gần hai tiếng đồng hồ chỉ để lựa bộ đồ thích hợp cho mình. Dù trong căn phòng có máy lạnh công suất lớn mà vẫn khiến Thu Phong đổ mồ hôi. Lần đầu tiên trong đời hắn thay đồ mà phải cực khổ như thế này.

Lựa đồ xong hắn cũng không thể mặc ngay được, bữa tiệc chỉ còn nửa tiếng nữa sẽ bắt đầu. Bây giờ khách khứa đang đến một vài người phía dưới. Hắn phải đi tắm ngay mới được.

Nghĩ là làm, hắn lập tức thừa cơ Lục Nương không để ý liền chuồn đi. Dù gì cũng lựa quần áo xong rồi, chỉ còn trang sức nữa là hoàn thành, hắn để cho Lục Nương so với bộ đồ vậy. Hắn đi tắm cho khỏe người.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Một Đạp Vào Mặt!

Viễn cảnh quen thuộc mà chúng ta thường xuyên thấy nó diễn ra ở giới thượng lưu.

Cả một đoạn đường dài trên tòa dinh thự khổng lồ được bao bọc lấy bởi hàng trăm chiếc xe oto các loại từ trong dinh thự đến ra bên ngoài mặt đường. Người đến đông tới mức mà Nhất Phương chẳng rõ ràng là ai ra với ai.

Nói đến việc này Nhất Phương phải khâm phục vợ mình. Bà ta biết rõ từng vị khách mời được mời đến hôm nay, không những thế, gặp một người bà ấy hỏi thăm một người. Hỏi thăm về những vấn đề của gia đình họ, con cái họ. Những điều ấy chỉ có người quen thuộc với gia đình người ta thì mới rõ được. Không chỉ nhớ rõ tên họ, mà vợ ông còn nhớ đến cả vấn đề của người khác. Thật sự mà nói bà ấy quá vi diệu trong mắt của Nhất Phương.

Bữa tiệc bắt đầu.

Mặc kệ những người không liên quan trong bữa tiệc. Ở đâu cũng có người này người kia. Chẳng hơi nào mà đi bàn về mấy thằng con đại thế gia có mắt như mù trêu chọc vào những kẻ quyền thế hơn mình.

Đ*o ở đây đ*o xảy ra chuyện đó. Bố lão ăn cắp ở đâu chứ bố lão ở cái dinh thự nhà họ Nguyễn này đồng nghĩa với việc thích ăn kẹo đồng vào đầu à? Tưởng Xích Quỷ cầm súng là các bố không có à? Tới người dị năng còn

có, súng ống là cái vẹo gì, chẳng qua súng ống vô dụng với những người dị năng ở cái tầng lớp cao tầng này mà thôi.

Quay lại vấn đề chính đi. Lúc này trong bữa tiệc Thu Phong đang mãi mê cũng Lục Nương bông hai đứa cháu. Lục Nương bông bé trai Gia Khánh còn Thu Phong thì bông bé gái Cát Tường. Trông hai người họ cứ như cặp vợ chồng trẻ hơn là bố mẹ của chúng ấy.

Thảo vốn một cô bé lạnh tính, không sân si với đời cũng cảm thấy hơi ghen tị với sắc đẹp của Lục Nương. Tuy nhiên người mẹ của hai đứa trẻ này lại cảm thấy hâm mộ cái sắc đẹp ấy hơn.

Vợ Quốc Thiên không xấu, không hề xấu, ngược lại như ta đã nói, khi mang bầu dù với gương mặt hốc hác thiếu sức sống nhưng Thu Phong vẫn thấy những góc cạnh đẹp đẽ của cô em dâu này.

Sau khi sinh cơ thể Thảo không còn dấu hiệu của thiếu chất nữa, ngược lại được cái nhà này tắm bồ đến mức da dẻ hồng hào. Lấy lại vẻ đẹp như xưa, thậm chí còn được đi Spa làm đẹp mỗi ngày cùng mẹ chồng thì bây giờ Thảo cũng được tính trong vô số những mỹ nhân xinh đẹp ở tầng lớp thượng lưu của cái thành phố xa hoa bậc nhất thế giới này.

Dù cho có thể sắc đẹp của cô vẫn thua kém Lục Nương một bậc. Nói có người mà so với Lục Nương chắc cũng chỉ có mình Nhược Y mà thôi.

Đang bông nghịch nghịch tay với đứa cháu gái của mình, bỗng nhiên Thu Phong quên cái gì đó. Hắn có cảm giác hình như thiếu thiếu cái gì đó bèn quay sang hỏi thằng cu em Quốc Thiên đứng lên cạnh hắn.

“Thiên! Em có quên cái gì không?”

“Hả? Quên cái gì cơ?”

“Hình như còn ai chưa tới thì phải?”

“À tới rồi kìa!”

Đang nói chuyện Thu Phong nghe thấy tiếng gió mạnh thất thường. Hướng theo tay Quốc Thiên hấn ngược mặt lên trời thì thấy vài ánh đèn lấp lánh trên đây. Là một quân nhân nhìn thôi cũng đủ biết đây là đèn của máy bay trực thăng bay trong đêm.

Đúng rồi! Tô Lâm, lão già gì đó của Quốc Thiên mà bố già nhắc đến hồi sáng. Ông ta là một Võ Năng Giả.

Thấy thế Thu Phong vội vàng đưa Cát Tường lại cho em dâu mình:

“Bế cháu dùm anh!”

Sau khi giao Cát Tường cho cái Thảo, Thu Phong quay sang liền thấy thẳng Thiên chạy lên lầu trước cả hấn.

Tại sao lại chạy lên lầu ư? Bởi vì cái tòa nhà khu A này phía trên sân thượng có một góc cho máy bay trực thăng đậu trên đó.

Dẫu Quốc Thiên có chơi ăn gian chạy lên trước ông anh của mình. Nhưng sau đó vài giây nó lại thấy Thu Phong ở trước mắt.

“Cái quái quỷ gì đây anh tui!”

Quốc Thiên cười lên một tiếng rồi lao đầu chạy theo.

Dù hai anh em đùa giỡn đến mức như thế những chẳng mấy ai chú ý cả. Bởi vì sự chú ý của họ bây giờ dồn hết vào cái máy bay đang phập phồng trên đỉnh đầu của tòa nhà.

Phải quyền lực thế nào mới có thể sử dụng đường hàng không của quốc gia cấm vận vũ khí này chứ?

Trên sân thượng bây giờ Quốc Thiên và Thu Phong đã đứng đó từ khi nào. Chiếc máy bay trực thăng kia ngày càng hạ thấp, tiếng quạt càng lúc càng to thổi bay muôn hết bộ tóc của hai anh em.

Bất giác hai anh em cảm giác như có người phía sau khiến họ đều quay lại bắt gặp Nhất Phương và Thiện Nhân từ trong thang máy đi ra. (Có thang máy sao không dùng.-.)

Dần dần chiếc máy bay chỉ còn cách tòa nhà chừng 50m độ cao nữa thôi. Thì bỗng nhiên hai con mắt của Thu Phong híp lại. Hắn thấy cánh cửa máy bay mở toang ra. Một bóng người đàn ông cục mịch to lớn xuất hiện ngay trong cánh cửa.

“Ê Thiên!”

“Em thấy mà!”

Xác nhận mình không nhìn nhầm, hắn đủ hiểu biết để ước lượng được khoảng cách bây giờ cũng phải 50m là ít. Thế quái nào có người định nhảy xuống thật à? Là lão già quái dỡ đó sao, đúng thật là quái dỡ.

Nhảy thật.

Cái bóng hình cục mịch ấy nhảy trực tiếp xuống. Sau đó cái máy bay liền rẽ đi hướng khác như thể không quan tâm có người vừa nhảy ra khỏi nó vậy.

“Vù ~~~ Pắc!”

Thân hình to lớn ấy xuất hiện trước mặt Thu Phong và Quốc Thiên một cách nhẹ nhàng. Ông nhảy xuống nhanh, đáp xuống cũng nhanh, nhưng khi chạm đất lại nhẹ như một tờ giấy.

Quốc Thiên hít một hơi thật sâu. Hắn chưa từng thử ở độ cao 50m bao giờ cả, thậm chí hắn cũng chỉ đáp được ở độ cao khoảng mười mấy mét mà không vấn đề gì, nhưng để đáp xuống nhẹ nhàng mà vẫn thẳng lưng là điều vô lý.

Đến Thu Phong cũng cảm thấy không tin được, nhưng hắn cũng phải tin. Đến hắn là kẻ nửa mùa lao vào luyện công còn có thể bật cao được cả chục mét và đáp xuống nhẹ nhàng, tuy không nhẹ bằng ông ta nhưng hắn cũng làm những chuyện người khác không làm được đấy thôi.

Chứng kiến cảnh tượng ấy Thu Phong dám chắc không lâu nữa hắn cũng sẽ nhẹ nhàng như vậy.

Giờ khắc này cuối cùng Tô Lâm cũng xuất hiện. Thu Phong nhìn kỹ vào gương mặt của ông ta, một gương mặt đem đến sự quen thuộc đến lạ. Gương mặt của ông ấy rất hiền dịu, như thể hắn đã gặp ở đâu một vài lần rồi. Hắn không thể nào nhớ rõ ngay tức thì được. Thôi mặc kệ dù gì đây cũng là người quen của bố già hắn, và là người cưu mang em trai hắn một quãng thời gian dài. Trước tiên hắn phải tiến lên chào cái đã.

“Thiên! Nhớ ta không?”

Gương mặt của Tô Lâm tuy hiền thì hiền thật. Chung quy mà nói nét mặt ông ta vẫn rất ngầu, ấy vậy mà khi trông thấy Quốc Thiên ông ấy ông thay đổi sắc mặt 180 độ.

Khó mà tả được nét mặt này của ông ta khi với độ tuổi bằng bố già hắn, như vậy quá thất lễ. Nhưng Thu Phong cứ thấy mặt ông già này cả khía khi

bước về phía Quốc Thiên thế quái nào ấy.

“Ông Bác?”

Quốc Thiên hô lên một tiếng, hấn chạy vội tới bên cạnh Tô Lâm.

Khi khoảng cách còn một vài bước nữa là tới, bỗng nhiên hai con mắt của Thu Phong rực xanh lên. Hấn thấy lão già Tô Lâm kia vận một ít khí. Chẳng biết tại sao lại như thế, nhưng Thu Phong thấy dường như ông ta sắp dùng nội lực để tấn công Quốc Thiên.

Ngay tức khắc Thu Phong xuất hiện chen ngang trước mặt em trai mình và lão già Tô Lâm kia. Vừa khít lúc ấy cánh tay đang chặt xuống của Tô Lâm bị Thu Phong cản lại.

Đầu Tô Lâm hiện lên một dấu hỏi chấm. Lão ta bắt đầu nhìn xuống, bắt gặp ánh mắt xanh đáng sợ nhìn lấy lão lạnh lùng.

“Ồ cậu trai trẻ! Ta chỉ giỡn với thằng cháu thôi mà? Ta đâu dùng hết lực? Ta chỉ muốn thử nó ... cậu hơi nhạy cảm rồi đó!”

Có vẻ như Tô Lâm không hề nhận ra Thu Phong là ai. Lão ta khó hiểu nhìn hấn nói.

Thật sự ra chính xác là Tô Lâm có sử dụng nội công để chặt vào đầu Quốc Thiên một phát vì tội bao nhiêu năm trời không đi thăm lão dù biết địa chỉ của lão ở đâu. Tất nhiên là ông dùng một chút nội công trong đó để thử xem Quốc Thiên mạnh đến đâu, ông là một Võ Năng Giả lâu đời. Chẳng lẽ nhìn Quốc Thiên lại không biết nó có bao nhiêu thực lực để mà thử sức. Ông sẽ tổn hại đứa trẻ mà ông coi như con mình sao? Không hề.

Tuy nhiên Thu Phong lại không hiểu được chuyện đó. Hấn chỉ cần biết Tô Lâm đang dùng nội lực có ý định tấn công em trai hấn. Quả thật hấn

cũng hơi nhạy cảm rồi, hẳn chẳng cảm thấy một chút sát ý nào trong Tô Lâm từ nãy đến giờ.

Hắn quá nhanh nhẩu rồi sao. Con mắt này nếu như không kiểm soát nó sẽ loạn mất.

Biết mình sai Thu Phong liền nói lỏng lòng bàn tay của hắn ra.

“Cháu xin lỗi! Là do cháu đa nghi, xin lỗi bác!”

Thu Phong thẳng thừng nhận lỗi của mình, hắn tự động cúi đầu xuống trước mặt Tô Lâm.

“Bác?” Tô Lâm lẩm bẩm gì đó trong miệng.

Sau đó ông thấy Nhất Phương đang bước về phía mình. Ông hiểu rồi, thằng này không phải là hộ vệ của thằng Thiên, mà là con trai cả nhà này Quốc Phong. Nó mạnh đến vậy sao.

Bỗng dưng Tô Lâm nở một nụ cười. Ông tích nội lực vào chính cánh tay vừa rồi bị Thu Phong chặn lại.

Tô Lâm hô lên một tiếng:

“Chặn thử đòn này xem!”

“Hả?”

Hai con mắt màu xanh của Thu Phong còn chưa mất đi. Hắn ngẩng đầu lên, đập vào mắt hắn là một luồng nội lực dày đặc gấp bốn năm lần nội lực ban nãy tích tụ được. Đồng nội lực ấy không to ra, nhưng nó nồng nặc. Tuy nhiên thay vì màu trắng, Thu Phong lại thấy một màu xanh nước biển đậm. Cái màu sắc quái đản gì thế này, cũng là màu xanh, nhưng của hắn là lam ngọc bích. Khác hoàn toàn với màu xanh đậm trước mắt.

Không có thời gian để nghĩ. Thu Phong ngay lập tức nghiêng đầu né tránh, tuy tránh được cái đầu nhưng đòn chẻ ấy lại chẻ xuống vai hắn.

Sử dụng kỹ thuật bẻ khớp vai trong tích tắc Thu Phong né được đòn ấy. Thay vì cánh tay trong đầu đòn ấy chẻ hệt vào không khí sẽ tạo ra một lực khí chém đứt mặt đất, nhưng không. Thu Phong vừa kịp nhìn cánh tay ông ta vòng lại chặt vào đầu hắn bằng cách nhanh không tưởng.

Hai con mắt của Thu Phong rực sáng lên, lúc này ngọn lửa trong tâm trí hắn cháy lên phập phồng.

Tức thì Thu Phong hụp đầu xuống. Trong khoảnh khắc ấy một chân làm trụ, một chân còn lại của hắn co lên theo chiều gập xuống, đập thẳng vào mặt lão già Tô Lâm chơi xấu kia.

“Bốp!”

Hoàn ảo trên mặt Tô Lâm in nguyên dấu giày của Thu Phong trên đó.

Bác giác Tô Lâm dừng lại không tấn công nữa.

“Thằng này được?”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Run Rẩy!

“Thôi thôi thôi! Không đùa nữa!”

Trên sân thượng của tòa dinh thự khu A lúc bấy giờ có hai thân ảnh thoát ần, thoát hiện liên tục va chạm với nhau. Khiến ba người còn lại đứng trên đấ hoa hết cả mắt. Cuối cùng giọng nói ồm ồm của Tô Lâm vang lên.

“Hà ... học học!”

Như thoát được khỏi trận đấu căng thẳng. Thân ảnh Thu Phong hiện ra, với cơ thể nhể nhại mồ hôi, hơi thở nặng nhọc. Hắn nhìn chăm chăm vào lão già Tô Lâm với hai con mắt đã chuyển lại thành màu đen. Tuy nhiên thay vì tức giận, sợ hãi thì hắn lại phần khích.

Lão già này mạnh quá, vừa mạnh, vừa nhanh, lại vừa dẻo. Dòng suy nghĩ bất chợt xoẹt ngang qua đầu Thu Phong. Hắn vừa trải qua 5p của cuộc đời mình, 5p ấy với hắn như 5 ngày dài dằng dặc vậy.

Vì sao?

Bởi vì ngay cái lúc Thu Phong đập móc một đập lên trên mặt của Tô Lâm khiến ông ta tức giận tấn công hắn liên tục từ nãy đến giờ.

Ban đầu Thu Phong còn có thể đánh trả lại được, nhưng dần dần hắn chỉ có thể né tránh. Hắn không tìm được thời cơ để ra tay đánh trả lại. Hắn vừa né bên này, bên khác vừa tối. Hắn thậm chí còn liên tục chuyển hình để tạo khoảng cách cũng không ăn thua. Ngoài ra các kỹ năng tháo rời khớp

xương liên tục được hấn thực hiện mới có thể không dính đòn nào suốt từ nãy đến giờ.

Tốc độ tuyệt đối khiến Thu Phong bỏ cả hơi tai. Bao nhiêu thế võ gì của hấn đều không có thời gian để mà thực hiện. Lần đầu tiên triệt quyền đạo của hấn bị vô dụng. Thế quái nào lại xảy ra được chuyện này. Đây là sức mạnh của Võ Năng Giả sao?

Nói như thế để mà đề cao sức mạnh của Tô Lâm mà thôi. Thực chất ra 5p qua Tô Lâm chưa động được vào một cọng tóc của Thu Phong. Thăng cu đó né tránh hết mọi đòn đánh của lão, từ cường công, đến đòn giả, công kích bất ngờ, đủ kiểu mà vẫn không chụp được nó. Cứ sắp bắt được rồi thì nó cứ như một con lươn tuồn ra khỏi tay lão.

Tuổi già sức có hạn nên lão quyết định không cạ khịa với thằng con trai của Nhất Phương nữa.

“Cám ơn bác đã nương tay!”

Lúc này Thu Phong bước lại tới trước mặt Tô Lâm cúi đầu cảm tạ một câu.

“Thôi mày lẩn! Mày không phải cháu tao, thằng này mới là cháu tao!”

Không nể nang mặt mũi của Thu Phong, Tô Lâm kéo lấy Quốc Thiên đang đứng ngơ ngác bên cạnh lại về phía lão. Sau đó lão vỗ bốp bốp lên đầu đó, giống hệt cái thời xưa mà lão đối xử với nó như vậy.

“Hơ hơ!”

Quốc Thiên đứng bên cạnh cam chịu. Hồi còn bé nó rất là chống đối lão già này, lão ta nói gì là nó bật lại câu đó, đánh nó là nó sút vào mặt ông

không nể nang chút nào. Bởi thế ông mới có cái danh hào đáng yêu là lão già quái đản.

Nhưng giờ có cho Quốc Thiên tiền nó cũng không dám làm nữa. Người có thể gây khó dễ cho ông anh quái thai của nó chỉ có mình lão già này mà thôi. Lần đầu tiên Quốc Thiên chứng kiến một người có thể làm khó được Thu Phong mà hần dám bật lại sao?

Hần không muốn hai đứa con chứng kiến một thằng bỏ mất vài cái răng một chút nào. Không hề muốn như thế. Thế nên quân tử không chịu thiệt trước mắt, để quên quên một chút rồi bật lại lão ta sau vậy.

.....

“Tôi không cảm nhận được nội công trong người cậu cả nhà ông ...”

Trong phòng riêng của Nhất Phương, lúc này lão già Tô Lâm đang ngồi một bên châm trà tách trà thơm phức rồi nói.

Quả thật cơ thể lão già Tô Lâm này rất to, không phải đồ như Thu Phong mà là to xác. Với thân hình hơn 1m8 ông ta như một cỗ máy già khụ đầy gai góc vậy. Nhìn thôi chẳng ai muốn đụng tới ông già gân này.

“Tức nó không phải là Võ Năng Giả sao?”

Nhất Phương ngồi đối rít lấy một hơi xì gà sữa trên tay. Sau đấy ông búng tàn thuốc vào cái gạt tàn nhìn Tô Lâm mà nói.

“Nó vẫn là Võ Năng Giả!”

“Vì sao?”

“Nó luyện võ đã lâu, cộng thêm đã từng luyện công. Bằng cách nào đó nó kết hợp được hai thứ không bao giờ có thể hợp được với nhau là nội

công và khí công lại làm một. Ra một cơ chế sức mạnh mới tương tự nội công và khí công. Nhưng đồng thời nó cũng không phải là nội công và khí công. Trong nội có khí, trong khí có nội. Tôi chưa bao giờ thấy qua trường hợp như thế này bao giờ ...”

Vừa nói Tô Lâm vừa hớp một ngụm trà. Nhất Phương vẫn yên lặng ngồi đó để thuốc cháy trên tay mà lắng nghe.

Tô Lâm bắt đầu nói tiếp:

“Tuy nhiên nó lại là nguồn sức mạnh riêng biệt của thằng cả nhà ông. Ông cứ hiểu đại loại như là sự đột biến trong Võ Năng Giả. Tức sức mạnh của nó vẫn là Võ Năng Giả nhưng đặc biệt và hiếm thấy hơn. Có một vài trường hợp luyện nội công tà đạo sẽ khiến bản thân nhập ma trở nên ác độc, tuy nhiên cái thứ công pháp mà tôi truyền cho Quốc Thiên là công pháp phật tử. Không biết Quốc Thiên đã truyền lại cho con cả nhà ông kiểu gì mà công pháp của nó lại sử dụng hoàn toàn khác. Không ác cũng không thiện, nó cứ như là một sinh cơ độc lập trôi nổi trên thế giới vậy ...”

“Ông nói cái quái gì tôi chẳng hiểu nổi!”

Xen ngang lời Tô Lâm, Nhất Phương dụi điếu thuốc trên tay rồi nở một nụ cười.

Ông là người thường, chẳng phải Dị Năng Giả cũng chẳng phải Võ Năng Giả. Ông chỉ cần biết con trai mình không có vấn đề gì là được, nó vẫn là Võ Năng Giả, ok không sao hết! Nhất Phương chỉ cần nhiều đó.

Chả là khi này Tô Lâm dợt võ với Thu Phong là có nguyên do của lão cả. Do quá lâu không gặp Nhất Phương, lão cũng quên mất thằng bạn lão có một đứa con trai cả, nếu không phải do gương mặt của Thu Phong quen thuộc trong quân đội thì có lẽ lão cũng chẳng nhận ra đâu.

Đột trước lão có nghe phong phanh được rằng thiếu tướng trẻ tuổi Quốc Phong quay trở lại với cái đầu mất trí nhớ, thay vào đó là một thân võ công cao cường. Nghe cứ như là một con người khác vậy. Tuy nhiên chuyện này không hiếm xảy ra trên thế giới, có một vài người sau khi mất tích rồi trở lại như thành con người khác vậy. Chỉ có các cấp cao trong lãnh đạo mới được quyền nắm giữ được thông tin chính xác.

Chắc có lẽ thiếu tướng trẻ tuổi kia cũng nằm một trong số đó. Tất nhiên Tô Lâm cũng biết đây là thằng con cả của gia tộc nhà họ Nguyễn này. Một phần lão thử sức nó cũng muốn biết xem rằng nó là Dị Năng Giả hay Võ Năng Giả. Chỉ với đúng 5p thôi ông cũng đủ hiểu chàng trai trẻ tuổi này là một con quái vật.

Chẳng hiểu nó lấy đâu ra kỹ năng chiến đấu điều luyện đến mức vô lý như thế. Trong khi trước đó nó chỉ là một vị tướng trên bàn giấy sử dụng cái đầu là chủ yếu.

Sau khi thử đũa con trai của Nhất Phương đó xong, lão ta liền theo Nhất Phương đến đây để nói về cảm nhận của mình cho Nhất Phương nghe. Quả thật rằng lão không cảm nhận được khí công lẫn nội công trong người nó. Nhưng đồng thời lão cũng cảm nhận được hai thứ đó. Có hơi thắc mắc một chút nhưng chính chuyện thì để sau.

.....

“Em biết Võ Năng Giả là gì không Thiên?”

“Em chịu ... nhưng có lẽ ông bác cà rớn đó là một Võ Năng Giả!”

Hai anh em nhà họ Nguyễn kia đang ngồi trong một phòng trà tại khu nhà của Thu Phong với vẻ mặt cực kì nghiêm trọng.

Vì sao? Chính là vì sức mạnh là lão cà được Quốc Thiên gọi là cà rồn kia quá mạnh. Một người mạnh đến như vậy lại không phải là Dị Năng Giả mà lại là Võ Năng Giả. Võ Năng Giả là cái gì? Hai anh em nhà này không thể nào biết được.

Bỗng lúc này hai con mắt Thu Phong sáng lên, hần dường như cảm nhận được gì đó. Con mắt hần như nhìn xuyên qua cả bức tường cốt thép dày đặc của căn phòng. Hần cảm thấy có hai người với khí tức rất quen thuộc ... đây là lần đầu tiên hần cảm thấy khí tức của ai đó ... là từ khi hần kết hợp được khí công và nội công lại với nhau mới xuất hiện cái dị trạng như thế.

“Linh Đan – Mạnh Dũng ra đây đi!”

Xâu chuỗi cái mối liên quan mơ hồ của bản thân lại Thu Phong dám chắc rằng hai người mà hần cảm nhận được chính là hai hộ vệ dị năng theo chân hần.

Dẫu vậy thật là kì quái trong khi lúc hần thập tử nhất sinh họ lại không xuất hiện, chắc có lẽ là về dinh thự họ được giao nhiệm vụ khác. Nên giờ đây họ mới xuất hiện.

Bằng một cách nào đó Linh Đan bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Thu Phong, hần nhìn ra cửa sổ thấy nó, chẳng biết đã mờ từ khi nào. Mạnh Dũng đứng ở bên ngoài khi này từ từ bước vào chứ không có xuất hiện bất chợt như Linh Đan.

“Chào đại thiếu gia – Chào nhị thiếu gia!”

“Chào đại thiếu gia – Chào nhị thiếu gia!”

Cả hai người xuất hiện đồng thời lên tiếng.

Quốc Thiên nhận ra hai người này, họ chính là những người đã bảo vệ hắn suốt khoảng thời gian qua sau đó được giao nhiệm vụ bảo vệ anh trai hắn.

“Hai người ngồi xuống đi tôi muốn hỏi chút chuyện!”

Thu Phong làm một hành động đưa tay ra trước mặt ý bảo họ ngồi xuống đối diện hai anh em mình.

Tuy nhiên thân là hầu cận dù là đệ năng họ cũng chỉ là những người làm thuê làm mướn, bán mạng cho gia chủ, chẳng thể nào dám ngồi trước mặt hai kẻ con đại thế gia này cả. Linh Đan lên tiếng đáp:

“Dạ không được thưa đại thiếu gia ... chúng tôi không được quyền lơ là khi đang làm nhiệm vụ!”

“Nhiệm vụ của hai người là gì?” – bất thành linh hai con mắt của Thu Phong biến đổi không theo sự kiểm soát của hắn mà theo tâm tính của hắn. Hắn ngênh hai con mắt xanh của hắn lên nhìn chăm chăm vào Linh Đan và Mạnh Dũng.

Như thể chứng kiến một cái gì đó khó tin, hai người họ nhú mày lại quan sát sâu vào trong hai con mắt của Thu Phong. Càng nhìn sâu vào trong đó bọn họ càng cảm thấy một cái hấp dẫn gì đó cuốn sâu tâm trí của họ vào, con mắt tuyệt đẹp ấy như muốn nuốt chửng linh hồn của họ.

Cảm giác có điều gì không ổn, ngay tức khắc Thu Phong đảo mắt sang chỗ khác. Hắn nhìn vào gương, thấy con mắt của mình đã sáng rực từ lúc nào ...

“Thế quái nào ...?”

Thu Phong bất lực, hắn có sức mạnh này, nhưng không thể nào kiểm soát nó. Chẳng biết nó có mang đến tác dụng phụ gì không mà liên tục xuất hiện rồi lại biến mất, ngoài việc hắn trông thấy những thứ trước giờ hắn chưa từng thấy. Như là sinh mệnh của mỗi người, khí lực, nội công, khí công, lẫn sức mạnh dị năng, và cả đám khí màu đen từ con quỷ kia nữa. Hắn thấy tất cả mọi thứ đều là từ con mắt quái quỷ này.

“Kịch kịch ...”

Tiếng động vang lên, làm Thu Phong rời khỏi dòng suy nghĩ của mình. Hắn quay đầu lại chứng kiến cảnh tượng khó hiểu, Linh Đan và Mạnh Dũng đang quỳ một chân xuống trước mặt hắn mà thở hổn hển.

“Cô thấy gì không?”

“Ừm ...”

Bác giác cả hai người dị năng ấy run rẩy, họ sợ hãi mà từ từ ngẩng đầu lên nhìn Thu Phong với cái mặt đầy mồ hôi lạnh.

Thu Phong vẫn ở đó, nhưng con mắt màu xanh đã biến mất từ lúc nào.

“Này! Hai người bị làm sao vậy ...?”

Hành động sợ hãi của hai Dị Năng Giả trước mắt khiến Thu Phong khó hiểu. Tại sao họ lại sợ? Điều gì đã làm họ sợ?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Tiền Kiếp?

Rút cuộc hai người dị năng kia đã thấy những gì?

Quay lại vài phút trước đó.

Linh Đan – Sâu trong tâm trí cô lúc này.

Khi đắm chìm trong đôi mắt tuyệt đẹp của vị đại thiếu gia kia. Bỗng nhiên Linh Đan cảm thấy mình đang đứng ở một nơi khác, nơi này không phải là biệt phủ nhà họ Nguyễn nữa. Mà là một nơi nào đó khá là quen thuộc đối với cô ... nhưng cô chẳng nhớ đây là nơi nào.

Quang cảnh nơi đây được hình thành như một thành phố thời cổ xưa cô thường hay thấy trên phim cổ trang, nhưng cô chẳng rõ đây là thời đại nào, chỉ biết rằng nó mang đến cho cô một cảm giác rất rất quen thuộc. Như thể cô đã từng ở đây từ rất lâu rồi. Nhưng trong trí nhớ của mình, cô chưa bao giờ đến một nơi như thế này cả. Một cái thành phố không có bất kì công nghệ nào, một thành phố mà đèn đường là những cái lồng chứa nến cháy phập phùng trong nó.

Khắp nơi tràn ngập hán tự cổ đại mà Linh Đan chẳng biết rõ chữ nào ra chữ nào. Cảnh tượng hoài cổ đến đáng sợ tràn ngập trong cô, nơi đây không khí cực kì trong lành.

Bây giờ đang là ban đêm, thân vẫn mặc một bộ đồ bó sát Linh Đan độc bước dưới dòng người mặc cổ phục qua lại. Chẳng một ai chú ý đến cô cả, cứ như cô là người vô hình vậy.

Mãi ngấm nhìn cái vẻ đẹp cổ kính ấy, bỗng Linh Đan đứng trước một tòa nhà tứ hợp viện rộng lớn. Với cánh cổng khổng lồ cao đến bốn năm mét được mở toang ra. Bên trong ấy dường như đang diễn ra cái gì đó mà Linh Đan thấy không biết bao nhiêu người tháo chạy khỏi đó. Có người vừa chạy vừa ôm đồ, có người đang chạy thì vấp ngã. Có người bỗng chạy lao sầm vào cô, Linh Đan không kịp né. Cô nhắm tịt hai mắt mình lại.

“Vụt!”

Vài giây sau như chẳng có gì xảy ra, cô thấy người suýt đâm chằm vào mình vẫn cứ chạy ở phía xa. Cô hiểu rồi, đây là một thế giới ảo, cô chẳng hề tồn tại ở đây.

Vì tò mò, vì choáng ngợp, Linh Đan bước vào trong tòa tứ hợp viện ấy.

Cảnh tượng hàng chục kẻ mặc những bộ giáp chiến binh của thời nào đó, Linh Đan cũng không rõ. Tuy nhiên bọn chúng đang liên tục tàn sát kẻ hầu người hạ trong tòa tứ hợp viện ấy.

Vốn đã quen với viễn cảnh này, Linh Đan chẳng quan tâm cho lắm. Cô cứ đi tiếp, mặc cho những kẻ kia chém giết trước mặt cô, vì cô biết đây là ảo ảnh, cô chẳng thể can thiệp được.

Linh Đan rẽ vào một khu nhà khác, nơi đây có một cái sân rộng lớn. Có hoa anh đào đang nở, có một vườn bông nhỏ, vài cái cây khá cao cô chẳng biết là cây gì. Cảm giác dường như có người ở đây. Linh Đan đi sâu vào trong đó, đập vào mắt cô là một ngôi nhà cổ kính với kiến trúc không khác gì ban nãy. Duy nhất chỉ khác rằng cái cửa nhà này hình tròn, một vòng tròn như mặt trăng vào đêm 16 âm.

Trời đã đêm, trong nhà không có một chút ánh sáng từ nền nào cả, nhưng Linh Đan thấy một người. Một người phụ nữ tóc dài, nguồn sáng

mập mờ từ mặt trắng rọi xuống giúp Linh Đan định hình được ra người ấy.

Người phụ nữ có làn tóc dài màu đỏ, mặc một cái áo Hirosode Hanten của Nguyệt Quốc. Phía dưới là một chiếc váy rộng dài kéo lên tới eo xõa ngang qua đầu gối. Cô ta đang ngồi quay lưng lại với Linh Đan.

Người phụ nữ có mái tóc đỏ ấy lộ ra da thịt đầy hình xăm do một phần vai áo trễ xuống. Hình xăm ấy là hình đầu rồng đang há miệng ngậm ngọc. Bắc giác bóng hình ấy khiến Linh Đan quen thuộc, cô ta định bước đến để xem mặt người phụ nữ kia thì bỗng nhiên có tiếng la hét phía sau lưng Linh Đan.

“Giết! Giết nó, đừng để cho bất cứ ai trong tòa nhà này chạy thoát!”

Âm thanh vừa dứt Linh Đan thấy hàng chục tên vũ phu mặc những bộ giáp lính lao vào đây. Là tiếng Nguyệt Quốc? Linh Đan trầm suy nghĩ.

Người phụ nữ tóc đỏ kia đứng dậy ... Linh Đan quay lại lúc bấy giờ thì thấy cô ta đang cầm trên tay một thanh kiếm cong và dài đã được rút ra khỏi vỏ. Thanh kiếm bóng loáng phản xạ lại mặt trăng phía trên cao. Từ từ người phụ nữ ấy quay đầu lại, một gương mặt khiến Linh Đan không thể nào tin được.

Đó là cô? Không thể sai đi đâu được. Người đó chính là cô, là cô 100%. Từng nét mặt, từng nốt ruồi trên mặt đều giống hệt với cô ... không thể nào? Cô sao lại ở nơi như thế này? Ảo giác, đúng rồi cô đang ở trong ảo giác khi nhìn vào con mắt của đại thiếu gia.

Nhưng sao nó lại chân thực đến thế?

Mặc kệ Linh Đan có ngạc nhiên ra sao, người phụ nữ có gương mặt giống cô đã lao vào chiến đấu với đám lính mặc giáp binh kia.

Càng nhìn cảnh tượng này, đầu Linh Đan càng đau. Một loạt kí ức không biết từ đâu ra chảy trong đầu cô, hàng trăm giọng nói, hàng trăm hình ảnh chạy qua chạy lại như những thước phim cứ hiện lên trong tâm trí cô:

“Nhờ mày mà con tao chết ... tại mày mà cả tộc bị diệt ... mày có lỗi với mười tám đời tổ tông ... Ngàn năm sau mày mới được siêu thoát ... Vĩnh viễn kiếp sau mày làm trâu làm ngựa cho kẻ khác ... Người sau khi uống chén canh này vào người sẽ quên đi tiền kiếp của người!”

Hình ảnh loạn xạ dừng lại ở điểm khi cô uống một chén canh nào đó.

Hàng loạt hình ảnh đáng sợ, hàng trăm cái chết như nuốt chửng lấy tâm trí cô.

Bắc giác Linh Đan khụy một chân xuống. Hình ảnh dần rõ ràng trong đầu óc Linh Đan. Cô nghe được tiếng thở gấp của bản thân, cùng tiếng thở hồng hộc quen thuộc của đồng bạn mình Mạnh Dũng.

Cô quay sang, bắt gặp Mạnh Dũng cũng vừa lúc nhìn sang mình. Bắc giác hấn hỏi cô:

“Cô có nhìn thấy gì không?”

“Ừm ...”

Như hiểu được điều Mạnh Dũng muốn nói, hấn cũng chứng kiến những điều kì quái tương tự như cô. Linh Đan gật đầu.

“Này! Hai người bị làm sao vậy? ...”

Giọng nói âm trầm của Thu Phong vang lên.

Linh Đan ngẩng đầu lên nhìn vị đại thiếu gia kia. Lúc này cô bỗng thấy ánh mắt của đại thiếu gia đang từ màu xanh lam dần mất đi trở lại thành màu đen như ban đầu.

Cuối cùng đại thiếu gia là cái gì? Tại sao có thể cho họ thấy điều đó?

Điều đó mà Linh Đan muốn nói ở đây chính là tiền kiếp. Cái cảm giác sợ hãi ấy, cái cảm giác có lỗi ấy, Linh Đan nhớ rồi, kiếp trước của cô, cô là một con nhà tiểu thư. Nhưng vì tính cách ngang bướng chọc vào triều đình thời nào đó, đã khiến cả gia tộc cô bị diệt. Sau đấy cô lạc lõng ở trong một thế giới vô định không biết tên. Lang thang trôi nổi cả ngàn năm sau cô được đưa đến một nơi, nơi đó họ cho cô uống một chén canh gì đó. Và rồi cô đầu thai trở thành một con người như bây giờ, tất cả lời nguyên rủa trong thâm tâm cô đều đã trở thành sự thật.

Nói có lẽ khó hiểu, có lẽ khó tin ... nhưng thực sự Linh Đan vừa trải qua một chuyến đi qua tiền kiếp của mình. Không biết Mạnh Dũng có như vậy hay không ... nhưng tại sao khi nhìn vào đôi mắt xanh của đại thiếu gia lại xảy ra hiện tượng đó?

Cô cũng chẳng thể nào biết được, nhưng điều này làm cô thấy sợ, thực sự sợ. Cái tiền kiếp của cô chẳng tốt lành chút nào ... cô đã gây nên cái chết của cả hàng trăm người. Cả một gia tộc cô bị chết chính bởi vì cô ...

“Tôi nói hai người có nghe không vậy?”

Thu Phong lại lên tiếng lần hai khi thấy tình trạng không đúng của hai người vệ sĩ dị năng trước mắt hắn.

Chẳng lẽ con mắt của hắn đã gây nên điều gì đó cho bọn họ. Cái con mắt này quá nhiều bí mật ... Thu Phong dám chắc một điều rằng đây không phải là sức mạnh của nội công và khí công hợp lại. Nó là một thứ gì đó hắn

không thể giải thích được, tuy nhiên trước mắt hẳn bây giờ có hai người lại chịu tác động của con mắt hẳn. Hẳn phải hỏi cho ra lẽ ... nếu không hẳn vĩnh viễn chẳng biết bí mật của cái sức mạnh này.

“Đại thiếu gia ...!”

Lúc này Mạnh Dũng ngẩng đầu lên với gương mặt còn đang toát mồ hôi, hẳn nhìn chăm chăm Thu Phong bằng con mắt nghiêm túc mà lên tiếng.

“Tôi đã bảo là hai người các người ngồi xuống đi!”

“Vâng!”

“Vâng!”

Bằng một cách nào đó bây giờ hai kẻ này lại nghe lời Thu Phong. Khác hoàn toàn với thái độ ban nãy khi Thu Phong kêu ngồi lại không dám ngồi.

Sau đây Linh Đan và Mạnh Dũng kể ra những gì mình thấy khi nhìn vào con mắt xanh của Thu Phong cho hẳn nghe.

“Là thật?”

Thu Phong ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào hai người họ. Cái ánh nhìn của Thu Phong bất giác khiến Linh Đan và Mạnh Dũng e ngại.

E ngại cũng phải mà thôi. Chẳng có ai mà trải qua một vòng sinh tử luân hồi của chính bản thân mình mà có thể bình tĩnh được cả. Kể cả Thu Phong nếu hẳn biết được kiếp trước của mình là ai, là thứ gì, có lẽ hẳn cũng chẳng thể nào bình tĩnh mà ngồi đây nói chuyện như thế này được đâu.

Cảm giác lạnh lẽo bất chợt ập vào Thu Phong khi hẳn nghe xong câu chuyện đấy. Cuối cùng con mắt này là thứ gì, hẳn không thể nào kiểm soát

nó một cách rõ ràng được. Phải chăng hẳn chỉ biết cách kêu gọi nó ra, còn cất giấu nó đi như thế nào hẳn cũng chịu.

Nếu như hẳn sống ở một thế giới ai cũng như hẳn thì còn may, thế giới này, nếu như ra ngoài đường con mắt hẳn lâu lâu cứ phát sáng lên rồi gây hại cho người khác chắc hẳn điên mất.

Xem được chính kiếp trước của mình sao, Thu Phong cũng tò mò về kiếp trước của hẳn là gì.

Chẳng hiểu tại sao cơ thể hẳn lại tự di chuyển. Giờ đây hẳn đang đứng trước một cái gương lớn. Cái gương này được ốp gỗ họa tiết tuyệt đẹp bên ngoài. Dần dần Thu Phong nhắm mắt lại, hẳn bắt đầu đi sâu vào trong chính tiềm thức của mình. Vào sâu trong ấy hẳn lại bắt gặp thứ quen thuộc – quả cầu màu xanh lam tuyệt đẹp lấp lánh ánh cam và ngọn lửa cam bao bọc quanh nó.

Hẳn lại gặp cái thứ mà hẳn kết hợp nội công – khí công lại. Sâu bên trong quả cầu ấy, nó như có linh hồn, Thu Phong cảm nhận được nó đang vẫy gọi hẳn. Như thể nó đang nói “Xin ngài hãy sử dụng tôi thêm một lần nữa ...”

Giờ khắc này ba người trong căn phòng ấy lặng lẽ nhìn hành động khó hiểu của Thu Phong. Họ thấy hẳn đứng trước gương và nhắm mắt lại, hành động như một kẻ điên tự kỷ với chính bản thân mình. Nhưng chẳng một ai đến can ngăn, cả Quốc Thiên cũng vậy, nó lặng lẽ ngồi đấy và theo dõi anh trai mình.

Nó cũng muốn biết rằng cái thứ sức mạnh mà anh trai nó đạt được là gì. Không phải là Dị Năng Giả ... Vậy là cái gì chứ?

“ Phụt ~~ “

Ngọn lửa xanh ngọc bích pha lẫn màu cam xuất hiện.

Quốc Thiên trở hai con mắt lên, một cảm giác khó tả đang diễn ra trong tâm trí nó. Cái sức mạnh này, anh trai nó lại có thể đưa ra một lần nữa ... tuy nhiên lần này Quốc Thiên lại có một cảm giác không bình yên chút nào ... không phải là vì sức mạnh này, mà là vì cái gì đó sắp tới. Cảm giác giống như cận kề cái chết vậy, nhưng lại yên bình đến khó tả.

Bỗng Thu Phong mở quang mắt ra. Lại là hai con ngươi màu xanh ấy, duy nhất lần này nó lại sáng hơn những lần khác.

Bất giác Thu Phong đắm chìm vào trong chính đôi mắt của hắn ... đẹp thật.

Lần đầu tiên Thu Phong cảm nhận được vẻ đẹp của đôi mắt mình. Dần dà hắn càng chìm sâu vào trong đó.

Rồi khẽ hai con mắt ấy tắt đi, không phải là tắt đi màu xanh trở lại bình thường. Mà là tắt đi ánh sáng, nó vẫn xanh nhưng nhìn như một đôi mắt vô hồn.

Tâm trí Thu Phong khẽ lặng. Bỗng chốc hắn đắm chìm vào một thế giới khác, nơi này ...

“A a a a a a a a a a a a a a a a!!!!!!”

Một tiếng thất thanh vang vọng lên.

Tiếng hét đấy chính là của Thu Phong. Đúng! Là của hắn ... nhưng? Tại sao?

Hắn đã thấy điều gì?

“Bịch!”

Như mất hết cả sức lực. Thu Phong ngã bịch xuống dưới thềm nhà.

Ngọn lửa xanh biến mất, mắt hắn nhắm lại.

“Anh hai!”

“Thiếu gia!”

Quốc Thiên và Mạnh Dũng đồng thời hô lên nhảy vội đến bên cạnh Thu Phong.

“Không sao! Anh ... hơi mệt ... đỡ anh lại ghế!”

Thu Phong vẫn còn tỉnh, hắn chỉ tạm thời mất đi hết sức lực mà đứng không vững. Hắn thều thào mở con mắt đen của mình ra nhờ vả Quốc Thiên.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Truy Hồn!

“Anh đã nhìn thấy gì?”

Lúc này Quốc Thiên cùng Mạnh Dũng đã đỡ Thu Phong lên một chiếc ghế bành dài trong phòng trà.

“Anh chẳng thấy gì cả ... chỉ thấy bỗng nhiên mất hết sức lực rồi đau đớn ...”

Thu Phong mệt mỏi trả lời đứt quãng trước câu hỏi của Quốc Thiên.

Không phải hắn không thấy gì, mà là hắn không thể nói được. Hắn thấy chính hắn trong đó, hắn thấy hắn giết chết rất nhiều người. Trong đó có gia đình của hắn hiện tại, hắn đã giết ba mẹ, giết hai đứa em trai của mình Quốc Thiên – Thiên Long. Và một người con gái nữa, lạ mặt, nhưng cũng rất thân quen, hắn chẳng biết người đó là ai. Tất nhiên rằng hắn cũng giết cô ta.

Tại sao hắn lại thấy điều đó? Tại sao hắn lại phải giết tất cả mọi người. Tuy nhiên hắn thấy một điều không thể tin được rằng ... thế giới này sắp lâm vào chiến tranh, chẳng rõ số người chết ... hắn chỉ thấy rằng rất rất nhiều người chết.

Hắn thấy Xích Quỷ bị diệt, cả thế giới bị diệt ... vì một thứ gì đó mà chỉ còn vài người sống sót.

Trong thời gian một cái chớp mắt, hắn thấy rất nhiều thứ không nên thấy. Tại sao?

Tại sao hắn không thấy tiền kiếp của mình như hai người kia? Tại sao hắn lại thấy một viễn cảnh khác ... không lẽ thứ hắn thấy là hắn của song song chứ không phải tiền kiếp?

Bỗng nhiên Thu Phong suy nghĩ theo một hướng khác, hắn không phải là thấy tiền kiếp mà là thấy trực diện thế giới song song? Điều này đúng không? Có nên thử lại lần nữa? Thấy một viễn cảnh khác tức chắc chắn rằng đó là thế giới song song, nếu vẫn vậy thì chính là tiền kiếp.

Không, hắn không đủ can đảm để thử lại điều đó. Nó quá tra tấn tinh thần của hắn, vừa rồi dường như đã hút hết sức lực của hắn. Cứ thế như hắn vừa trở lại từ Tử Môn Quan vậy. Hai ngày liên tiếp mất sạch sức lực là quá đủ đối với hắn. Nếu bây giờ có biến cố gì xảy ra hắn không thể giao mạng mình cho người khác bảo vệ được. Thân đó giờ gánh tạ, hắn không muốn thành cục tạ cho người ta.

Lúc này Thu Phong cố gắng ngượng ngời dậy. Tuy hơi khó khăn, với sự giúp đỡ của Quốc Thiên và Mạnh Dũng cuối cùng hắn cũng có thể ngồi vững được trên ghế.

Nhìn vào bàn tay đang còn run rẩy của mình, Thu Phong cảm thấy sợ chính bản thân hắn. Nếu như một ngày cái viễn cảnh kia nó xảy ra thật thì sao? Hắn sẽ thăm sát cả nhà mình ư? Không thể nào, hắn sẽ không bao giờ làm chuyện đó.

“Sao anh không nghỉ ngơi một lát đi?”

Quốc Thiên ngồi bên cạnh lo lắng lên tiếng.

Nhận lại cái lắc đầu của Thu Phong, hắn nói:

“Được rồi ... anh đỡ hơn rồi, bây giờ có chuyện mà anh muốn biết! ...”

– Nói đến đây Thu Phong ngẩng mặt lên nhìn vào Mạnh Dũng và Linh Đan:

“Hai người biết Võ Năng Giả là gì không?”

“Võ Năng Giả?” – Mạnh Dũng khá kinh ngạc

“Chúng tôi biết!” – Linh Đan trở lại cảm xúc như ban đầu, lạnh lùng nói.

“Vậy Võ Năng Giả là gì?” – Quốc Thiên bây giờ cũng muốn biết Võ Năng Giả là gì, hắn đại khái hiểu rằng Võ Năng Giả tức là những người giống như lão già Tô Lâm mà thôi. Còn chi tiết ra sao hắn cũng không rõ.

Hai anh em bọn họ có thể tới để hỏi trực tiếp bố già, nhưng bố già có vẻ đang bận khi tiếp Tô Lâm và không cho gặp bọn hắn.

“Võ Năng Giả là ...”

Tuy ngữ điệu lạnh lùng không đổi, nhưng Linh Đan lại là người nói chứ không phải là Mạnh Dũng.

Sau hơn 5 phút giải thích cho hai vị thiếu gia nhà họ Nguyễn này. Cuối cùng hai anh em họ cũng hiểu Võ Năng Giả là gì.

Đơn giản những người này là những người luyện công. Họ cực kì khó gặp trên thế giới, nếu có gặp thì toàn là những kẻ có tính cách quái đản, và tuổi rất cao. Chưa bao giờ xuất hiện một Võ Năng Giả nào trẻ tuổi.

Cụ thể Võ Năng Giả như sau. Chính xác cho một người được gọi là Võ Năng Giả thì chẳng có một cái gì gọi là tiêu chuẩn cả. Người có nội công hay khí công đều được gọi là Võ Năng Giả. Người luyện huyền thuật hay pháp thuật cũng được gọi là Võ Năng Giả. Đó là khái niệm chung của Võ Năng Giả mà thôi.

Trên cơ bản Võ Năng Giả chỉ tồn tại hai trường hợp. Một là có nội công, hai là có khí công. Cả nội công và khí công đều có những môn võ riêng dành cho chúng. Ví như nội công có thể học những võ kỹ tấn công tầm xa và diện rộng sẽ hiệu quả hơn, tuy nhiên vẫn có những kỹ năng cận chiến giống như khí công, khí công có thể học những võ kỹ công phá và gia tăng sức chịu đựng. Tuy nhiên khí công lại không có khả năng tấn công tầm xa như nội công được.

Hiện trên thế giới này tồn tại bao nhiêu Võ Năng Giả thì không rõ. Tuy nhiên nếu có một Võ Năng Giả xuất hiện chắc chắn người đó không hề tầm thường. Tô Lâm là một ví dụ, còn có một người có khả năng là Võ Năng Giả nhưng chưa được chắc chắn ... đó chính là Giang Nam – đệ nhất sát thủ của hiệp hội sát thủ.

Bởi chẳng có một người thường nào mà có thể chiến đấu, thậm chí giết chết cả một Dị Năng Giả cấp độ 5 cả. Cứ hiểu rằng một Dị Năng Giả cấp độ 5 tương đương với một sư đoàn của quân đội Xích Quỷ, điều đó minh chứng rằng Giang Nam rất mạnh, mạnh một cách bất thường.

Do điều kiện hiểu biết về Võ Năng Giả hiếm hoi, nên không ai biết được rằng sâu trong mỗi chúng ta có ai là Võ Năng Giả hay không.

Khi Thu Phong hỏi điều này với họ, thì hai người họ mới để ý rằng. Có lẽ đại thiếu gia và nhị thiếu gia cũng là Võ Năng Giả. Chẳng có một con người thường nào mà có thể chạy với vận tốc 200km/h cả? Điên à?

Quả thật, Võ Năng Giả là một định nghĩa xa vời đến mức mà những người Dị Năng Giả như Linh Đan hay Mạnh Dũng đây dù biết rõ về họ nhưng không thể nào mà có thể hình dung ra được Thu Phong và Quốc Thiên là hai tay Võ Năng Giả được.

Nếu thực sự hai vị thiếu gia nhà này là Võ Năng Giả thì quá là kinh khủng. Trong truyền thuyết đô thị từng kể rằng, thế chiến thứ 3 diễn ra. Từng có một lần vài vị Dị Năng Giả cấp 5 và cấp 6 đại chiến trên một đỉnh núi hoang sơ nào đó thuộc Xích Quỷ đây.

Vô tình nơi đó lại là nơi tu luyện của một vị được gọi là Võ Năng Giả. Nhưng chẳng ai biết ông ta là ai, tên tuổi như thế nào. Ông ấy cứ như một vị tiên nhân vậy. Sự đại náo của mấy Dị Năng Giả kia khiến vị Võ Năng Giả này thức giấc. Bực tức ông ta đánh tan cả mấy người Dị Năng Giả ấy dù cho họ có hợp tác với nhau.

Kết quả Dị Năng Giả cấp 5 chết sạch, còn người Dị Năng Giả cấp 6 may mắn chạy thoát, nhưng vài tháng sau bị nội thương mà chết.

Và đó là lần đầu tiên thế giới biết đến thuyết Võ Năng Giả, đó là thế giới thôi. Còn những người cao tầng họ đã biết từ khiếp nào rồi.

Dẫu vậy dù có hiểu rõ, có nghe rõ về Võ Năng Giả như thế nào đi nữa thì cả hai anh em nhà này vẫn cảm thấy nó là cái gì đó rất là mơ hồ. Thu Phong thì không nói làm gì, hẳn là một kẻ xuyên không. Thế giới của hắn có rất nhiều phim kiếm hiệp, hồi ở doanh trại hắn cũng hay xem cùng đồng đội của mình, hắn chưa bao giờ nghĩ những người như vậy tồn tại cả.

Giờ thì hắn tin rồi, Võ Năng Giả đại loại giống như phim, bay bay, múa múa, chương chương các kiểu. Có lẽ vậy, ít nhất theo Thu Phong là vậy thôi.

Còn Quốc Thiên thì mù tịt. Dù rằng thế giới này cũng có phim cổ trang, nhưng không nhắc gì đến nội công hay khí công gì nhiều cho kham. Cơ bản phim cổ trang thời nay cũng chiến đấu một cách thực dụng bằng thể chất, bằng sự luyện tập mà thôi.

“Được rồi! Hai người tiếp tục làm công việc của mình đi!”

Đã hiểu được sơ khai, đại khái Thu Phong cũng không muốn nói gì nữa.

“Vâng!”

“Vâng!”

Hai người họ gật đầu vâng dạ một tiếng chuẩn bị quay người đi thì Thu Phong lại lên tiếng:

“À ... Về con mắt của ta ... đừng nói cho ai hết, có thể nói với bố già ta là được rồi!”

Nghe vậy hai người họ cúi đầu nhận lệnh sau đó biến mất giữa hư vô.

Dị Năng Giả có mấy cái trò này hay thật ... Thu Phong trầm nghĩ trong đầu.

.....

“Ta biết rồi! Hai người lo việc của mình đi!”

“Vâng thưa lão gia!”

Quả thật Linh Đan và Mạnh Dũng làm việc nhanh chóng. Sau khi rời khỏi phòng trà họ liền thông báo tình hình của đại thiếu gia nhà này cho Nhất Phương.

Ngồi đó Tô Lâm nghe thấy tất cả. Ông ta liền lâm vào trầm tư. Nhất Phương thấy thế cũng không nói gì. Càng lúc càng có quá nhiều chuyện diễn ra.

Phải chăng đây là một khả năng gì đó riêng biệt về sức mạnh của con trai lão?

“Tôi chưa bao giờ nghe thấy một công pháp nào có thể nhìn về tiền kiếp cả ... Tuy rằng trên thế giới này tồn tại nhiều công pháp tà đạo, nhưng chẳng có công pháp nào có thể khiến người ta quay về quá khứ, nhất là nhìn về tiền kiếp ... duy nhất chỉ có ...”

“Có cái gì?”

Nhất Phương tính cách âm trầm, giờ này cũng chịu không nổi sự tò mò khi mà Tô Lâm cứ mập mập mờ mờ về vấn đề của con trai lão.

“Truy hồn!”

“Truy hồn?”

“Ừ! Truy hồn có nhiều định nghĩa khác nhau không rõ ràng. Căn bản thì truy hồn là tìm kiếm linh hồn của người đã khuất, hoặc bắt một linh hồn lang thang nào đó. Từ đó ta có thể biết khi sống họ làm gì, thấy được ký ức của họ. Định nghĩa thuật truy hồn này xuất phát từ Mao Sơn Tông. Tuy nhiên cái của thằng con ông khó có thể gọi là truy hồn được, nó chỉ đại loại giống như vậy nhưng ở cấp bậc cao hơn. Truy hồn kẻ còn sống tìm về tiền kiếp của họ ... Theo như những gì người của ông nói lại có vẻ thằng con ông không hề biết về những gì mà hai người họ chứng kiến. Cái thế giới của Võ Năng Giả nó phức tạp lắm. Vả lại Mao Sơn Tông là một tông phái pháp sư luyện thuật trong giới võ giả đã không còn ai sống sót từ thế chiến thứ ba rồi.”

Gương mặt của Tô Lâm càng lúc càng trở nên nghiêm trọng. Nhưng suy cho cùng ông cũng không biết cái thứ mà Quốc Phong luyện được là cái quái quỷ gì, nhưng tốt hơn hết đừng cho nó sử dụng sức mạnh ấy thì hơn.

Qua cái tác dụng phụ nó ngắt xiu hai lần khi mà bật cái vòng lửa xanh kia lên cũng đủ thấy rồi.

“Ông dạy võ kỹ cho nó được không? Coi như tôi nợ ông một lần!”

Bỗng nhiên Nhất Phương lên tiếng nhờ vả Tô Lâm. Đây cũng không phải lần đầu Nhất Phương nhờ vả một ai khác. Nhưng để Nhất Phương nhờ vả một ai đó, là cả một tấm nhân tình lớn, nhất định Nhất Phương sẽ trả với cái giá lớn hơn.

Dẫu vậy Tô Lâm không quan tâm điều đó, ông ta nói:

“Tôi sẽ dạy Quốc Thiên, chẳng cần ông mang ơn gì tôi! Nhưng thằng Quốc Phong tôi không dám chắc ... bởi nó có một thứ gì đó không phải là nội công, không biết tôi có truyền được hay không thôi!”

“Cứ thử trước đi đã ... còn hơn để nó như vậy!”

“Ừ!”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Lại Cà Khịa!

Căn phòng thực tế ảo.

Giờ khắc này trong căn phòng ấy có ba bóng hình. Hai cao to, một vừa vặn.

Khỏi nói cũng biết chắc rằng trong hai người cao to kia chắc chắn có Thu Phong trong đó. Đúng thế, chính là Thu Phong và Tô Lâm. Còn người kia là em trai của hắc Quốc Thiên.

Theo như lịch trình bây giờ Thu Phong sẽ về lại miền Bắc nhưng không. Hắc không có thời gian cho việc về Bắc, bởi cơ thể hắc còn hàng tá vấn đề đang diễn ra. Hắc không thể mang cái thân tàn ma dại không kiểm soát này trở về lại Bắc được.

Vì sao? Như ta đã biết thừa rằng sức mạnh quái quỷ tuyệt đẹp của hắc là một con dao hai lưỡi. Chẳng biết nó bật ra lúc nào, cũng chẳng biết nó tắt đi lúc nào. Quá mức phiền phức, Thu Phong đã từng ước rằng nếu đêm hôm đó hắc không nóng vội, không nghịch ngợm thì bây giờ đâu có phải khổ như thế này.

Khổ. Khổ vì cái gì? Khổ vì cái này đây này!

Hắc đang phải vận lại nội công, thứ mà hắc đã mất con bà nó từ hai ngày trước rồi. Làm thế quái nào mà nó có thể vận cộng được? Người ép hắc chính là lão già cà rở không hiểu chuyện Tô Lâm kia chứ không ai khác.

So với hần Quốc Thiên cũng chẳng khá hơn là bao, thằng cu đang bị Tô Lâm bắt tập một thứ công pháp gì đấy mà có thể dùng một ngón tay đâm bẻ một tảng đá lớn. Nghe có vẻ vô lý nhưng là thật.

Bằng một cách quái đản nào đấy mà Tô Lâm có thể dùng một ngón tay chọt bẻ cả một tảng đá khổng lồ nặng vài tấn kia. Mặc dù sức Thu Phong bây giờ có thể đâm lủng một tảng đá như vậy, dù có bự hơn hần vẫn làm được. Nhưng để mà tảng đá vỡ vụn ra thì không, không thể nào làm được chuyện đó.

Căn bản ngón tay đâm xuyên tảng đá chỉ là vẻ bề ngoài. Dưới đầu ngón tay trữ tụ một dòng nội lực công phá từ bên trong khi ngón tay đã thành công đâm xuyên qua tảng đá.

Nghe thì ui duỗi ôi nó dễ, dễ như ăn bánh vậy. Làm đi rồi hiểu, Quốc Thiên chột không biết bao nhiêu cái lỗ trên tảng đá rồi. Nhưng hiển nhiên ngoài một cái lỗ sâu chỉ khoảng 0,5cm ra thì chẳng có cái chuyện gì xảy ra cả.

Ngược lại đầu ngón tay của Quốc Thiên bây giờ đang rỉ cả máu ra ngoài vì liên tục chọt hết lần này đến lần khác.

“Đau không?”

“Có!”

“Tiếp đi!”

“...”

Lão già Tô Lâm gõ cái cốp lên đầu Quốc Thiên đang suýt xoa cái đầu ngón tay của mình mà la mắng.

Quốc Thiên cay lắm, cay cú lắm, nhưng chẳng làm gì được. Giờ hắn chỉ ước mình quay lại thời đó, leo lên đầu ông bứt hết tóc cho rồi, nhìn ứa gan không chịu được nhưng vẫn phải chịu. Một lão già mạnh như thế, hắn dám bắt sao. Lớn rồi, cái đầu cũng phải dùng để suy nghĩ chứ.

Cứ thế Quốc Thiên lại lao đầu vào vận công truyền lên đầu ngón tay rồi đâm vào tảng đá. Về phần Thu Phong hắn cứ đứng đó cảm nhận dòng chảy nội công trên người, nhưng không thể nào cảm nhận được. Hết cách hắn mở mắt ra thì bỗng lúc này Tô Lâm đứng trước mặt hắn tự khi nào.

Lão ta híp con mắt nhăn nheo của mình nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Thu Phong.

“Lại chuyển sang màu xanh?”

Thu Phong im lặng. Hắn cảm nhận được con mắt mình đã thay đổi mà, bằng việc hắn nhìn thấy được đồng khí màu xanh dương trôi lênh bênh xung quanh Tô Lâm là hắn đủ hiểu.

Hết cách Thu Phong nhún vai một cách vô trách nhiệm.

“Mày! Thằng ăn hại này ...”

“Vù ~~~”

Tô Lâm tức giận vung tay chẻ thẳng vào giữa đỉnh đầu Thu Phong. Nhưng hắn là ai? Bố mày là Thu Phong, cũng là một tay chiến binh chuyên nghiệp, Thu Phong cũng đối xử với biết bao nhiêu binh lính dưới trướng hắn y hết cách mà Tô Lâm làm nên hắn không ngu gì để bị chẻ đầu.

Đòn còn chưa kịp tới Thu Phong đã nhảy ra xa hơn mười thước, lạng lẽ đứng đó híp mắt nhìn Tô Lâm với cái vẻ mặt đầy thách thức như thể muốn nói ông có ngon thì bơi vô đây.

Một thằng côn đồ bố lão. Một lão già khom máu chiến. Chuyện gì tới rồi sẽ tới.

Tô Lâm tuy rằng đang muốn luyện tập cho Quốc Thiên nhưng thấy cái bản mặt thách thức kia của Thu Phong lão cũng không chịu nổi máu chiến của lão. Như trai tráng hồi xuân, Tô Lâm đứng gồng mình lên một cái.

Thay vì một cảnh tượng khí bao bọc xung quanh người phùng ra hơn thì Thu Phong lại thấy tất cả nội lực xung quanh cơ thể Tô Lâm bỗng thu hết lại vào trong người ông ta. Tạo thành một màng bảo vệ mỏng trong mắt Thu Phong, nhưng hắn lại hí mắt vào để nhìn kỹ hơn.

Đôi mắt xanh của Thu Phong như có linh hồn của riêng mình. Cuối cùng Thu Phong cũng nhìn rõ được, tất cả khí nội lực mà Tô Lâm phát ra thu vào cơ thể ông ta, không chỉ thế nó còn luân chuyển khắp cơ thể với một vận tốc không thể tin được.

Nó luân chuyển còn nhanh hơn cả lúc mà Thu Phong kết hợp nội công và khí công lại với nhau trong tiềm thức của hắn.

“Điều này sao có thể?”

“Cu! Lão già này sẽ cho thằng cu nhà mày biết thế nào là thân pháp! – Vạn Bộ Ảnh Mê Tung Thứ thứ nhất!”

Tô Lâm nhìn vào gương mặt ngạc nhiên của Thu Phong nở một nụ cười, sau đó lão ta hô lên một tiếng (Vạn Bộ Ảnh Mê Tung).

Hai đồng tử xanh của Thu Phong co lại. Cái quái gì đang diễn ra trước mắt hắn vậy?

Bất ngờ khi vừa hô lên Tô Lâm lao tới, không chỉ lao đến thôi đâu. Những gì đang diễn ra trước mắt Thu Phong bây giờ là thân ảnh hư hư thực

thực của Tô Lâm đang lao đến. Hàng chục tàn ảnh để lại phía sau lưng Tô Lâm khiến Thu Phong bất ngờ.

Nói là thế nhưng chẳng có thời gian để mà Thu Phong suy nghĩ nữa. Hắn chưa kịp ngạc nhiên thì bằng cách nào đó Tô Lâm bất chợt đứng trước mặt hắn đâm một phát vào giữa mặt.

“Bình!”

Thu Phong ăn trọn một đòn đó trong sự ngơ ngác. Thật sự hắn quá bất ngờ.

Dẫu vậy thân chinh chiến trăm trận Thu Phong có thừa kinh nghiệm khi bị đòn bất ngờ như thế này.

Một quyền ấy đủ mạnh khiến Thu Phong văng đi, nhưng hắn chẳng hề hấn. Bằng một cách nào đó cả người hắn bây giờ đã được bao phủ bằng một dòng khí lam ngọc bích pha lẫn chút cam. Không phải là ngọn lửa nữa, chính xác là dòng khí luân chuyển y hệt Tô Lâm bây giờ.

Trên hết chỉ có Thu Phong là biết điều này, thậm chí đến Tô Lâm cũng không biết. Bởi chẳng có ai mà có con mắt quái đản như của hắn cả.

Tức thì vừa văng đi, Thu Phong vịn người úp xuống. Hai tay hai chân hắn đập mạnh xuống dưới mặt đất kéo lê một đường hết đà hắn đứng thẳng dậy. Nhưng lúc này cũng là lúc Tô Lâm lao đến, một đồng dư ảnh khó có thể phân biệt đâu là ảnh thật đâu là ảnh giả.

Lúc này Thu Phong chỉ có biết dựa vào phản xạ thần kinh thép của mình mà thôi. Trong trường hợp này có rất nhiều cách để Thu Phong đối phó với Tô Lâm, nhưng cái này đang là lúc chiến đấu, không phải phim, hắn chẳng có thời gian để mà nghĩ.

Tất cả mọi thứ chỉ dựa vào kỹ năng và sự phán đoán nhất thời mà thôi. Bỗng nhiên Thu Phong hụp đầu xuống, lúc này đồng tàn ảnh của Tô Lâm đã đến trước mặt Thu Phong tung một quyền đúng ngay lúc mà Thu Phong né tránh.

Né một quyền đó chưa xong, bất chợt Thu Phong thấy một gói đang đưa lên. Hắn mỉm cười ... Trò này hắn hay dùng, nên hắn đã thủ trước rồi.

Khi vừa cúi đầu xong, sẵn tiện Thu Phong cũng đã ôm cái đầu mình lại, cùi chỏ hướng song song với cằm. Dù nhanh đến đâu đi nữa thì Tô Lâm cũng không thể biết thẳng Thu Phong ôm đầu là có mục đích.

“Cốp!”

Vang lên một tiếng, đầu khớp gối của Tô Lâm va chạm trực diện với hai cái cùi chỏ của Thu Phong.

Bất giác tàn ảnh của Tô Lâm biến mất, ông ta đứng yên đó co một chân lên như thế thủ Quyền Thái ở thế giới bên kia.

Vì sao lại làm vậy ư? Vì đau.

Thằng khốn nạn kia nở lòng nào đánh thẳng ngay vào đầu khớp gối của lão, khiến khớp gối bị trật. Vốn tuổi đã cao, tuy thân thể, gân cốt rắn chắc nhưng cái đòn ấy của Thu Phong quá hiểm. Không ngờ lão lại sợ ý lên gối thẳng mặt nó như thế.

Thằng này tuy không nhanh bằng mình, nhưng kỹ thuật của nó quá điêu luyện – Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Tô Lâm.

Lúc này lão không nghĩ được nữa, bởi thằng kia nó đã lao tới.

Tô Lâm vội vàng dùng một tay chưởng vào chính cái đầu gối đang co lên kia. Vài tiếng cốp cốp vang lên.

Vừa rồi to dùng nội lực để nặn lại khớp gối và một số dây chằng bị lệch. Tuy hơi đau một chút nhưng ít ra vẫn có thể di chuyển ngay được, nếu để vậy khác nào ông chấp nó một chân? Thằng tiểu quái vật này tuy không khiến lão đánh hết sức nhưng không thể tráp được. Sơ sẩy là võ mồm với nó ngay.

Nói đúng hơn là Tô Lâm sợ mất mặt, nếu để thằng con cháu như này chiếm tiện nghi thì lão còn gì tư cách dạy Quốc Thiên nữa.

Nói đến Quốc Thiên thì từ nãy đến giờ khi thấy ông anh trai mình và lão già khom kia lao vào combat nó đã từ bỏ cái việc đâm ngón tay vào trong tảng đá rồi. Bởi nó tin lão già kia đấu với anh trai nó chẳng có thời gian mà chú ý bên này đâu,

Thu Phong lao đến, thay vì đâm hay đá hấn lại vô lấy người của Tô Lâm. Rất tiếc, khi Tô Lâm đã kịp thời chữa lành cái đầu gối cho mình thì một lần nữa ông ta lại hô lên: "Vạn Bộ Mê Tung thức thứ hai!"

Cái tên chết tiệt ấy vang lên cũng là mắt Thu Phong hoa hết cả lên. Dù vẫn còn con mắt màu xanh ấy, nó không có tác dụng giúp Thu Phong nhìn ra đâu là thật đâu là ảo nữa ... Tuy nhiên nếu để ý kỹ, mắt lia đủ nhanh Thu Phong sẽ chỉ thấy duy nhất một bóng hình có dòng khí xanh mỏng manh bao quanh mà thôi.

Nói thế cho nó sang, hấn có nhìn được quái đâu. Cơ mà hình như lão già ấy đang càng lúc càng nhanh hơn thì phải?

“Bình!!”

Thu Phong lại ăn một đấm nữa vào má phải, đòn lực tuy không đau nhưng ê ẩm. Dư chấn từ đòn đánh khiến Thu Phong nghiêng hẳn đầu sang một bên. Lần này có chuẩn bị trước, hẳn không còn văng đi nữa, mà chân hẳn trụ lại sát đất đứng đó liếc con mắt xanh của mình vào lấy đồng hư ảnh của Tô Lâm.

“Hụt rồi!”

Giọng nói Tô Lâm vang lên bên tai Thu Phong, nhưng hẳn bắt lực, hẳn chẳng thể nào chụp được ông ta. Bây giờ chỉ còn cách chịu đấm ăn xôi, canh lúc ông đấm mình mình đấm lại thì mới có tác dụng.

Nghĩ là làm. Thu Phong yên lặng chờ đợi thời cơ, lão già kia cứ như một con khỉ nhảy qua với cả tá dư ảnh làm hoa con mắt của hẳn. Lão ta vẫn chưa tấn công ... lão ta đang đợi cái quái gì đó, Thu Phong cảm giác rằng như vậy.

Bỗng lúc này Thu Phong nghe thấy giọng nói lão ấy vang lên: “Sơn Kê Vô Ảnh Cước!”

Một lần nữa đồng tử mắt xanh của Thu Phong co lại. Hẳn thấy hàng đồng khí xanh vốn luân chuyển trên người của lão già Tô Lâm bỗng dung xuất hiện trước mặt hẳn với hình dáng như mấy cây trụ to lớn. Hàng trăm cây trụ khí như thể đập hết cả thân thể hẳn.

“Bụp bụp bụp bụp ...”

Không biết bao nhiêu là tiếng va chạm vang lên.

Thu Phong không thể né được, nó quá nhiều, hẳn lại chẳng biết thứ tấn công hẳn là gì. Hẳn chỉ thấy tàn ảnh của Tô Lâm vẫn ở xung quanh hẳn, hẳn thấy một tàn ảnh đứng trước mặt hẳn và ... cái chân của lão ta như biến mất vào hư không.

Kế tiếp như đã thấy rồi ... Thu Phong ăn không biết bao nhiêu đập vào người.

Đúng với cái tên gọi Sơn Kê Vô Ảnh Cước. Tô Lâm tung ra hàng trăm cú đá cùng một lúc, những cú đá ấy nhanh đến mức Thu Phong chẳng thấy được cái quái gì cả. Cứ thế mà lãnh trọn cả cụm cước ấy vào người.

Hàng trăm cước đá vào người Thu Phong được thực hiện trong 5 giây. 5 Giây ấy Thu Phong dường như mất cả cảm giác đau.

“Phụt!”

“Hộc hộc!”

Tàn ảnh của Tô Lâm biến mất, tự lúc nào ông ta đã đứng trước mặt hắn. Thu Phong đứng đó thờ, thờ như trâu như bò, và bằng cách nào đó đồng lửa xanh kia lại một lần nữa bật lên bao quanh cơ thể hắn.

Thu Phong không cảm thấy đau, hắn chỉ cảm thấy tê rần ... nhưng lúc này chẳng còn có thời gian cho hắn cảm thụ cái đau nữa. Bởi lúc này lão già kia lại lao tới, Thu Phong động.

“Cái gì?”

“Nhận ra hơi muộn đấy! La Hán Quyền!” – Tô Lâm bất chợt xuất hiện trước gương mặt ngơ ngác của Thu Phong.

Hắn như đứng bất động ở đó không thể làm gì, không thể né không thể đỡ. Rồi lão ta lại hô lên một tiếng, hàng chục quyền nện thẳng vào cơ thể Thu Phong, từ trên xuống dưới, từ thượng bộ đến hạ bộ hắn ăn không biết bao nhiêu quyền vào người.

Vì sao lại thế? Bởi vì hắn không thể di chuyển, hắn cố mọi cách vẫn không thể di chuyển được cái thân thể này. Không những cả người hắn tê tái, mà cả thân thể hắn như đông cứng lại. Tay chân không thể động dù chỉ một ngón, duy nhất chỉ khẩu miệng là còn có thể phát âm.

Lão già tinh quái này rốt cuộc có bao nhiêu võ kỹ vậy?

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Kinh Mạch Và 108 Huyệt Đạo

Mười phút sau.

Quốc Thiên há hốc mồm đứng đó bất lực nhìn ông anh mình bị đánh trong đau đớn. Nó chẳng thể làm gì, hay đúng hơn bây giờ mà lao vào hẳn chẳng khác thằng anh mình là bao.

Sau cái lúc Thu Phong dính đòn Sơn Kê Vô Ảnh Cước cũng là cái lúc hắn đứng bất động hơi mười phút đồng hồ lãnh không biết bao nhiêu cái thứ gọi là La Hán Quyền vào người. Hắn đau đến mức như chết đi sống lại, nhưng vẫn không thể nào động đậy dù chỉ là nửa ngón tay.

Hắn bây giờ so với cái bao cát chẳng khác là mấy, thậm chí cái bao cát còn sướng hơn hẳn là nó không biết đau, hắn thì đau thấy cha thấy mẹ.

Mười phút trôi qua, lão già Tô Lâm vẫn không có dấu hiệu dừng đánh.

‘Không thấy đau nữa?’

Bỗng Thu Phong cảm giác gì đó không đúng, hình như càng lúc lão già này đánh càng yếu hay sao mà hắn không cảm thấy đau tức gì nữa.

Không ... không phải thế, lực đạo tác động lên cơ thể hắn vẫn vậy. Là một chuyên gia Thu Phong biết cái dư chấn trên người mình không hề yếu đi, thậm chí càng lúc càng tăng lên, dẫu vậy hắn không thấy đau là sao?

Mãi mê suy nghĩ Thu Phong lại chẳng biết rằng toàn thân hắn chỗ nào cũng bị đánh, đừng nói đến cơ thể, thậm chí lòng bàn tay, cổ tay, khuỷu tay, chân, gối, đùi, mông, ngũ quan trên mặt, đỉnh đầu, lưng chỗ nào cũng bị ăn quyền.

Càng bị đánh hắn lại càng chẳng thấy đau? Quái lạ? Vì sao?

“Bụp bụp bụp ...”

Chừng vài khắc sau khi thêm ba quyền nữa vào vùng chữ T trên đầu bồng Tô Lâm khựng lại.

Giờ khắc này Thu Phong trông thấy một Tô Lâm đầy sự mệt mỏi, ông ta bắt đầu thở dốc, mồ hôi nhễ nhại. Gương mặt nhẵn nhúm trông rất khó coi.

“Thằng ôn con mày ... hừ hừ ... làm tổn sức tao quá! Đứng đó chơi đi, nửa tiếng sau cử động được thì ra đây!”

Tô Lâm vừa thở hồng hộc vừa chỉ vào mặt hắn mắng chửi cái gì đó hắn cũng chẳng hiểu.

Sau đó lão ta đi về phía Quốc Thiên đang giả bộ chọt chọt vào tảng đá gõ cái cốp lên đầu nó một cái.

Quay trở lại với cảm nhận của Thu Phong khi này ... Hắn chẳng còn cảm thấy đau nữa. Ngược lại hắn dường như cảm thấy cơ thể hắn thoải mái hơn, giờ hắn mới để ý rằng, dòng lửa màu xanh bao quanh cơ thể hắn đã tắt từ lúc nào. Hắn cũng không còn nhìn thấy khí của người khác nữa. Chắc có lẽ sức mạnh ấy lại chìm vào giấc ngủ rồi.

Quái lạ rằng ngọn lửa biến mất, lần này hắn lại không thấy mệt mỏi. Chưa kể này nãy đến giờ hắn ăn biết bao nhiêu là quyền vào người nhưng tuyệt nhiên lại không cảm thấy đau.

Thu Phong cố gắng quay đầu sang nhìn Tô Lâm nhưng không thể. Từ khi lão già này xuất hiện toàn mang đến những thứ khó hiểu, những điều kì bí mà hắn chưa bao giờ trải qua. Võ Năng Giả ai cũng như lão ta sao?

Gần nửa tiếng sau.

“A được rồi này!”

Cứ thể như đứng lâu thành quen, Thu Phong cũng chẳng biết rằng mình cử động được hay chưa. Hắn cảm thấy ngứa ngứa cái lỗ mũi liền theo bản năng đưa tay lên gãi, gãi được, hắn đi được, hắn mới biết rằng mình cử động được.

‘Hình như có cảm giác nè nè?’

Đi được một hai bước Thu Phong nhận ra một ít khác thường trên cơ thể mình.

Người hắn nhẹ hơn, tay cử động trơn tru hơn, thở dễ dàng hơn bình thường, đầu óc thư thái, mắt dường như rõ hơn. Thu Phong thử đảo qua đảo lại hai con mắt của hắn, quả thật vậy, hắn không còn có cái cảm giác gì gọi là choáng nhẹ khi đảo mắt liên tục với tốc độ cao như vậy nữa.

Để chắc chắn hơn, Thu Phong đứng nhảy qua nhảy lại liên tục. Sau đó hắn lại tung hàng chục đấm vào không trung. Cảm giác như mọi thứ nhẹ hơn hẳn những gì hắn nghĩ. Sao lạ vậy nhỉ.

“Này thằng kia! Tao bảo mày làm sao?”

“Hả?”

Bất chợt Thu Phong đang đứng múa múa thì bị lão già Tô Lâm gọi lại. Hắn quên mất rằng lão già này bảo hết bất động thì lại với lão.

Thu Phong cũng hiểu được đại khái tình hình của hắn bây giờ rồi. Ban nãy hắn ra thì lão ta không phải đánh hắn, mà bằng kỹ thuật gì đó tác động lên cơ thể hắn mới khiến hắn được như thế này.

“Thấy nhẹ hơn không? Thấy khỏe hơn không? Thấy trâu hơn không? “

Tô Lâm liên tục nhìn vào mặt Thu Phong hỏi với gương mặt tự mãn.

Thu Phong đơn giản gật đầu mặc dù hơi khó chịu cái quả mặt cà rốn của lão, nhưng dù sao người ta cũng là bậc cha chú. Vừa rồi quả thật hắn cũng hơi đắc tội với lão ta khi mà khiêu khích một người lớn tuổi như thế.

“Đừng vận cái thứ sức mạnh trong người mày, mày thử đâm vào tảng đá coi cu! Dùng sức bình sinh nha!” – Tô Lâm chỉ vào tảng đá bên cạnh tảng đá Quốc Thiên đang dùng tay để chốt bảo Thu Phong đâm vào đó.

“Chỉ đâm thôi?” – Như để xác nhận là đâm chứ không phải làm như thách cu em mình, Thu Phong hỏi lại lần nữa để chắc chắn. Chứ không lại phải ăn đòn oan thì khổ hắn lắm.

Tô Lâm gật đầu xác nhận rằng hắn nghe không lầm đâu.

Thấy thế Thu Phong bước về phía tảng đá bên cạnh Quốc Thiên. Dường như cảm giác có điều gì đó không ổn, Quốc Thiên dừng việc luyện tập lại đứng tránh xa Thu Phong tận mười thước.

“Này thằng giặc kia sao mày bỏ tập?” – bỗng nhiên thấy Quốc Thiên bỏ tập, Tô Lâm chỉ vào mặt nó ở xa xa mà chửi.

“Thôi! Thôi, cho con đứng đây ... đứng đó lát gạch đá bay tung tóe lại vạ lây, con còn mẹ già con thơ ở nhà. Cũng không thể để vợ mới sinh góa được!” – Lần này Quốc Thiên quyết tâm không đứng gần ở đó.

Lần trước thằng anh nó đâm bay cả mấy tấn thép, bây giờ mấy tảng đá này nhằm nhò gì.

“Lại đây đi! Nó chỉ dùng sức mạnh cơ bắp thôi, làm sao mà đâm vỡ nổi tảng ...”

“Uỳnh ~”

Tô Lâm còn chưa nói hết câu, một tiếng động lớn vang lên. Tiếng động ấy làm rung rẩy cả cái phòng tập kiên cố này.

Khói bụi mù mịt không biết từ đâu ra bay tràn ngập phòng tập.

Như thường lệ, mặt Quốc Thiên dần cả ra. Tô Lâm lúc này từ từ quay đầu lại thì “Cốp!” Một tảng đá từ trên trời rơi thẳng xuống đầu lão ta, nhưng lão ta lại chẳng quan tâm. Bởi vì giờ đây cơ thể của Thu Phong xuất hiện một dị trạng.

Hắn gầy đi, gầy đi so với cơ thể quái thai của hắn lúc trước. Nói sao nhỉ, cơ thể Thu Phong vẫn đầy rẫy cơ bắp, nhưng không còn to bự thô kệch như trước nữa. Mà bây giờ nó hoàn hảo, vừa người, như những nét vẽ trên tranh vậy. Tuyệt đẹp.

Áo của hắn rách từ lúc nào, lộ ra từng thớ cơ bắp bóng bẩy, to vừa đủ, sáu múi hiện rõ ràng. Và làn gió không biết từ đâu ra cứ liên tục từ trong người Thu Phong phát ra, một sức gió đủ mạnh để khiến tóc bay phấp phới ra phía sau.

“Có dùng sức mạnh xanh kia không vậy?”

“Có!”

“Cái thằng ôn con này!”

“Ủa?”

Có vẻ như Thu Phong không nghe thấy vẻ sau của Tô Lâm, hẳn chỉ nghe rằng đấm tâng đá, chứ đâu có nghe rằng dùng sức mạnh cơ bắp thuần túy đấm tâng đá. Ai bảo lão ta nói không rõ ràng.

“Mày biết kinh mạch là cái gì không?”

“Kinh mạch?”

Bất ngờ lão già Tô Lâm hỏi Thu Phong một câu nói khó hiểu? Tuy nhiên ngay sau đó lão ta gọi cả Quốc Thiên lại để giải thích kinh mạch là gì.

Kinh mạch là gì? Còn được gọi là Bát Mạch là tám đường lớn chứa chân khí trong con người. Các mạch cắt ngang các đường kinh để tăng cường sự liên kết và lưu thông khí huyết. Bát mạch bao gồm:

1. Đốc mạch ở sau lưng, quản trị các kinh dương bắt đầu từ bộ phận sinh dục chạy dọc theo xương sống lên đỉnh đầu rồi vòng xuống đến nhân trung.

2. Nhâm mạch ở phía trước, chịu trách nhiệm các kinh âm đi từ môi xuống ngực bụng rồi tới bộ phận sinh dục.

3. Xung mạch còn gọi là huyết hải kiểm soát khí và huyết toàn cơ thể đưa đến 12 chính kinh, bắt đầu từ bộ phận sinh dục chia làm ba nhánh, một chạy lên đầu, một nhánh chạy theo xương sống, một nhánh xuống tới bàn chân.

4. Đới mạch chạy vòng quanh bụng như thắt lưng nối liền các kinh âm và kinh dương.

5. Âm kiều mạch bắt đầu từ gót chân chạy lên chân bụng ngực tới miệng.

6. Dương khiếu mạch bắt đầu từ gót chân theo phía sau vòng qua trước mặt rồi ngừng lại sau gáy.

7. Âm duy mạch từ gót chân chạy lên qua bụng ngừng lại ở cổ.

8. Dương duy mạch từ gót chân lên theo chân qua người vòng qua đỉnh đầu ra trước mặt.

Cụ thể là vậy, nhưng kinh mạch trong con người lại không đơn giản như thế. Tám cái tên phía trên chỉ đại diện cho từng vùng của huyết đạo. Huyết đạo là từ dùng để chỉ kinh mạch trong mỗi vùng của con người. Cơ thể chúng ta có tổng cộng 108 huyết đạo trên cơ thể.

Theo định nghĩa của phương Đông huyết đạo là những điểm nhỏ li ti trên thân thể con người. Nó là giao điểm của các đường kinh mạch trong cơ thể, có liên quan trực tiếp đến các cơ quan trong cơ thể. Do đó bất cứ tác động nào lên trên huyết đạo đều gây nên phản ứng tức thời trên hệ thần kinh.

Trong số 108 huyết đạo thì người ta chia ra thành 3 loại: Tử huyết, Ma huyết, Sinh huyết. Tử huyết là những vị trí yếu hại trên cơ thể người, khi đánh vào đó thì gây phản ứng tức khắc, có thể dẫn đến tử vong. Ma huyết là những huyết khi bị đả hoặc điểm trúng thì đau đớn, tê bại, hoặc bất tỉnh nhân sự nhưng không chết. Còn sinh huyết là những huyết cứu sống hay cứu tỉnh khi bị đả hay điểm trúng tử huyết hay ma huyết.

Tác dụng từ việc nắm giữ kinh mạch con người rất lớn. Ví như ban nãy thân thể Thu Phong đứng bất động chính là do tuyệt kỹ điểm huyết của Tô Lâm mà ra.

Tuyệt kỹ điểm huyết là gì? Nôm na nó được chia ra thành năm kỹ thuật: Điểm huyết, đả huyết, nã huyết, bễ huyết và giải huyết.

Điểm huyết là dùng những bộ phận có diện tích tiếp xúc nhỏ của cơ thể con người như đầu ngón tay, đầu ngón chân... đã được luyện tập cho cứng rắn, điểm chính xác vào vị trí của huyết đạo với một tốc độ và cường lực đủ để bế tắc huyết đạo đó, gây đau đớn tê bại tạm thời hoặc thậm chí làm tật nguyên, thiệt mạng kẻ bị điểm tùy vào vị trí huyết bị điểm.

Đả huyết là dùng bộ phận có diện tích tiếp xúc lớn của con người như nắm đấm, cạnh bàn tay, đầu gối... đã được luyện tập cứng rắn để đánh vào các huyết đạo. So với điểm huyết thì đả huyết dễ thực hiện hơn. Trong cuộc sống hàng ngày có nhiều khi người ta đã ngộ sát một người nào đó vì vô tình đánh trúng tử huyết của họ. Những trường hợp đó chính là đã vô tình sử dụng phép đả huyết này.

Ngoài ra còn có nã huyết là dùng các ngón tay bấu vào các huyết đạo gây đau đớn buộc đối phương phải dừng chiến. Thường ngày nếu ai đó khỏe mạnh bóp vào cổ tay hoặc dùng ngón trỏ và ngón cái mà bấu vào chỗ hõ khẩu thì chúng ta cũng thấy đau đớn lắm rồi. Đây chính là phép nã huyết.

Bế huyết là tấn công vào huyết đạo gây sự tắc nghẽn lưu thông khí huyết, tạo tình huống mất ý thức, mất khả năng chiến đấu. Cuối cùng là giải huyết, dùng các thủ pháp như bấm, xoa, day... trên vùng huyết đạo bị tổn thương, tạo sự hồi phục bình thường. Tuy nhiên vẫn có vài cách để tự giải huyết của bản thân là kinh mạch và huyết đạo được đả thông, cơ thể phải có sự luân chuyển của khí công hoặc nội công. Tới một mức nào đó huyết đạo và kinh mạch đều được nội công hoặc khí công giải được bằng cách vận hành chúng luân chuyển khắp kinh mạch để khai thông chúng như ban đầu.

Tại vì sao Tô Lâm lại nhắc đến kinh mạch vào lúc này? Bởi do Thu Phong và Quốc Thiên đều là người luyện công, tức Võ Năng Giả nhưng chẳng nắm được những thứ cơ bản nhất như huyết đạo của con người. Và họ phải nắm được cái bộ môn này. Không bàn đến việc có thể đả thương

người hay không, chỉ riêng việc đả thông 108 đường kinh mạch đã là một chuyện nên làm ngay lúc này.

Nó rất quan trọng trong các cuộc chiến giữa võ giả với nhau, ví như đả huyết, khi nắm rõ được huyết đạo đối phương ta sẽ tấn công đánh gục đối phương dễ hơn ta tưởng. Dầu vậy vẫn không hề dễ dàng chút nào.

Cứ theo như những gì trình bày ở trên thì thuật điểm huyết quả là một môn vô cùng lợi hại. Chỉ cần chạm được tới người địch thủ là làm chủ được trận đấu. Tuy nhiên, trong thực tế, sử dụng được thủ pháp này không phải dễ.

Không nói tới việc các đối tượng luôn luôn di động trong một trận đấu, rất khó để tiếp cận mà điểm huyết thì bản thân người sử dụng thuật này gặp phải ít nhất hai rào cản rất lớn. Trước hết, muốn điểm được huyết thì các bộ phận dùng để điểm phải được luyện tập cho thật cứng rắn. Muốn dùng ngón tay điểm huyết thì ngón tay phải được luyện tập cho cứng như cái dùi sắt mới có thể dùng được. Đó là lý do tại sao mà Tô Lâm bắt ép Quốc Thiên phải luyện các đốt ngón tay của nó.

Rào cản thứ hai là khả năng nhận biết huyết của người sử dụng thuật điểm huyết. Một Võ Năng Giả muốn điểm được huyết người khác thì trước hết phải lau thông vị trí huyết đạo. Trước tiên phải học về huyết đạo rồi tích cực vẽ đồ hình cơ thể và chấm chính xác vị trí các huyết đạo lên đó. Sau đó phải nhìn qua là chỉ đúng vị trí huyết đạo trên cơ thể người đứng đối diện thì mới coi là đạt yêu cầu.

Mặc dù vậy trong thực tế chiến đấu, đối phương luôn luôn vận động di chuyển nên rất khó để nhận biết chính xác. Mặc khác theo quan niệm phương Đông, huyết đạo trong cơ thể người có quan hệ với sự vận động thời tiết của vũ trụ. Nội trong 1 ngày thì sự lưu chuyển khí lực trong cơ thể con người cũng đã thay đổi liên tục. Các huyết mở đóng tùy từng thời điểm

khác nhau. Do vậy có khi có điểm trùng cũng không gây được hiệu quả mong muốn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Luyện Công Không Dễ !

“Kinh mạch, huyết đạo thần thánh đến mức như vậy sao?”

Cả hai anh em nhà họ Nguyễn kinh ngạc nhìn nhau.

“Hèn gì hồi nãy anh đứng như bức tượng cho ông đánh!”

Lúc này Quốc Thiên không nể nang gì thằng anh mình, nó chỉ vào mặt Thu Phong mà cười lên hô hô như được mùa.

Chẳng quan tâm đến lời trêu chọc của thằng em trai, Thu Phong đứng đó lặng yên mà suy nghĩ. Dường như ban nãy tâm trí hắn xuất hiện những đốm nhỏ li ti gì đó, chẳng lẽ đây là 108 đường huyết đạo hay sao?

“Phong! Đứng yên đó!”

Bất chợt Tô Lâm tiến về phía Thu Phong bảo hắn đứng yên.

Sau một hồi Tô Lâm sờ mó, ấn ấn cái gì đó khắp trên người hắn một loạt với gương mặt đầy sự khinh bỉ lẫn kinh ngạc. Cuối cùng lão ta nói:

“Làm sao mà có thể đả thông nhanh đến vậy được?”

“Có chuyện gì sao chú Lâm?”

Thấy vẻ mặt đầy nghi hoặc của Tô Lâm, khiến Thu Phong cũng phải tò mò buột miệng hỏi.

“Nãy giờ tao chỉ nói cho hai đứa biết về thủ pháp, nhưng chưa hề nói cách dạy. Khi nãy liên tục đánh vào người thằng Phong cốt yếu là để khai thông kinh mạch bị tắc trong cơ thể nó, nhưng không có nghĩa rằng khai thông 108 đường huyết đạo.”

Thực chất khai thông 108 đường huyết đạo không thể nào dùng đến tác động bên ngoài. Mà phải dùng chính nội công bổn mạng để khai thông. Dẫn các dòng chảy luân chuyển liên tục qua các huyết đạo để bên trong mỗi huyết đạo tràn ngập nội công bên trong đó, gia tăng sức bền, sự dẻo dai và sức chịu đựng của huyết đạo.

Đồng thời khi thành công đã thông 108 huyết đạo cũng đồng nghĩa với việc gia tăng sức mạnh lên một cấp độ nào đó. Ví như luân chuyển nội công, nhanh hơn, nhiều hơn, dễ dàng hơn. Bởi chính trong 108 huyết đạo ấy cũng lưu trữ nội công và tạo ra nội lực từ đó. Cứ hiểu như đó là vô số cái quả cầu nhỏ giống như quả cầu trong tiềm thức của Thu Phong vậy.

Nhưng mỗi quả cầu ấy nằm trải dài khắp trên cơ thể. Cứ tưởng tượng với một quả cầu Thu Phong có thể đâm văng một tấm thép vài chục tấn, thì với 108 quả cầu như vậy hẳn sẽ bá đạo đến mức nào nữa?

Nói đi cũng phải nói lại. Thu Phong chưa hề đã thông 108 đường huyết đạo mà đã có thể mạnh đến mức như thế này, nếu như đã thông 108 hoàn toàn đường huyết đạo ấy. Cộng với luyện công pháp thì sẽ mạnh đến mức như thế nào nữa?

Suy nghĩ cho có động lực thể thôi, chứ luyện công là cả một quá trình dài, bản thân Thu Phong cũng không biết điều đó. Thứ hẳn thiếu là thời gian, hẳn cần nhanh chóng gia tăng sức mạnh của mình để có thể về nhà, hay đơn giản rằng đủ sức bảo vệ mọi người ở đây rồi tìm thằng ôn thân Quốc Phong quay trở về. Nhưng bây giờ hẳn lại chẳng biết rằng luyện công

rất gian khổ, có lẽ hẳn làm mọi thứ quá dễ dàng so với hẳn, ít nhất không phải dễ dàng thì cũng rất nhanh nên hẳn chẳng hề nhận ra điều này.

Công pháp Thu Phong cũng đã lĩnh hội qua rồi, nói lĩnh hội cũng không phải cho lắm, đúng ra là lĩnh giáo. Thứ nhất là ‘Vạn Bộ Ảnh Mê Tung’ một dạng công pháp gia tăng thân pháp và tốc độ, thứ hai là ‘Sơn Kê Vô Ảnh Cước’ tuyệt kỹ độn chân đá không thấy ảnh, thứ ba là ‘La Hán Quyền’ bộ pháp này sức tấn công cực kì lớn và ra đòn liên tục trong thời gian dài. Nhưng bộ ‘La Hán Quyền’ ấy được Tô Lâm điều chỉnh đôi chút để khai thông kinh mạch cho Thu Phong mà thôi.

Cơ bản mà nói Tô Lâm không nhất thiết phải dùng La Hán Quyền cho nó màu mè, mà là do cơ thể Thu Phong quá cứng cáp, không thể dùng cách khai thông huyết đạo như bình thường để mà khai được. Do đó ông mới dùng La Hán Quyền mới đủ sức để đả trúng các huyết đạo trên cơ thể Thu Phong.

Sau khi nghe một loạt lý thuyết khi đã ngâm một lễ hành ban nầy. Thu Phong cuối cùng cũng hiểu được.

“Nhưng không thể nào trong thời gian ngắn vừa khai thông kinh mạch lại có thể đả thông được tận 3 huyết đạo. Nhanh nhất cũng phải mất thời gian đến một tuần.!”

Như thể không tin vào mắt mình, Tô Lâm liên tục dò xét trên dưới cơ thể của Thu Phong.

Hắn cũng chịu. Có thể là do ban nầy hẳn kích hoạt cái sức mạnh kia, năng lượng của nó bây giờ có thể luân chuyển chính bên trong kinh mạch của hẳn chứ không phải bên ngoài da hay dưới lớp da như lần trước nữa. Chắc là do vô tình năng lượng đó đã đả thông 3 huyết đạo của Thu Phong.

Tuy nhiên lúc này Tô Lâm lại nói tiếp:

“Cơ bản là thằng Phong không hề còn nội công, vậy nó lấy gì để đả thông? Cái thứ sức mạnh kia cũng là một dạng sinh lượng giống nội công hay sao? ... Phải rồi, ban nãy khi ngọn lửa xuất hiện rồi biến mất, có cảm thấy mệt gì không cu Phong?”

Nhận lại cái lắc đầu của Thu Phong. Tô Lâm cuối cùng cũng gật đầu như hiểu ra vấn đề gì đó.

“Nếu tao không làm thì cái nội công và khí công trong người thằng Phong đã được thay thế bằng dạng năng lượng đó. Có vẻ nó còn vượt trội hơn cả nội công và khí công. Đồng nghĩa mức sử dụng năng lượng cũng cao hơn, 3 huyết đạo đã được đả thông, do đó khi ngọn lửa biến mất vẫn còn năng lượng sót lại tiếp tục sinh sôi nảy nở không gây đến hiện tượng mất đi năng lượng nên thằng Phong vẫn có thể đứng đây được!”

Vừa nói Tô Lâm lại liên tục gật gật.

Thu Phong cũng gật gật theo, ra là vậy, thảo nào ban nãy hắn không cảm thấy mệt mỏi là do năng lượng từ quả cầu mặc dù hết nhưng trong huyết đạo vẫn còn và đẩy lại lên cho quả cầu ấy.

Còn Quốc Thiên cũng gật gật giống như hai người kia, như thế nó cũng đã hiểu được. Ê! Đừng coi thường Quốc Thiên nhà ta, ít nhiều nó cũng là thiên tài trong lĩnh vực học hỏi và hiểu biết, nếu không cái đầu nó chẳng nhớ lâu như thế này đâu.

Nói đến thiên tài có lẽ Quốc Thiên phải hơi chạnh lòng với Thu Phong. Bởi lẽ thằng anh nó chẳng là thiên tài gì cả, mà hết lần này đến lần khác anh nó luôn mạnh hơn đó.

Sự thật rằng, chẳng có thiên tài nào thành công nếu không có chí và cố gắng cả. Bản thân Thu Phong chẳng phải thiên tài, nhưng hắn lại cố gắng hơn bất cứ ai trên thế giới này, sự cố gắng, sự kiên trì, và một số may mắn mới có hắn ngày hôm nay.

Dẫu Quốc Thiên khi sinh ra có nằm gần vạch đích hơn Thu Phong nhưng qua nỗ lực và cố gắng, Thu Phong lại gần vạch đích hơn cả Quốc Thiên. Đơn giản trên thế giới này tỷ phú chẳng mấy ai là thiên tài, nhưng tỷ phú chắc chắn là những kẻ cố gắng hơn bất cứ ai.

“Ông bác! Đả thông kinh mạch cho cháu luôn đi ...”

Không chịu thua kém anh trai mình, Quốc Thiên đưa bàn tay tan nát vì luyện tập này giờ lên ý kiến.

“Mày đòi đả thông cái máu gì nữa? Tao đã thông kinh mạch cho mày từ lúc mày còn bé rồi? Từ đó tới nay không lo luyện tập, ăn chơi đàn đúm, đánh lộn, đánh nhau với mấy thằng đầu đường xó chợ cho đã rồi bây giờ thấy thằng anh mày như thế ganh tị à? Ghen à? Ghen thì lăn đi tập cho tao!”

Mong chờ một câu nói thân thương thì lại bị xả nguyên một thau nước lạnh vào đầu khiến Quốc Thiên đứng hình mất 5 giây.

Ủa? Hắn được đả thông từ lúc bé rồi sao? Đây là đâu? Tôi là ai? Ủa sao tui không biết?

Giờ Tô Lâm mà đọc được cái đồng suy nghĩ kia của Quốc Thiên chắc ông ta tức điên lên mà đập cho thằng cu thêm một trận nữa mất. May thay ông là Võ Năng Giả không có khả năng đọc tâm trí kẻ khác, nếu không bây giờ Quốc Thiên khó mà bảo toàn tính mạng.

“Được rồi! Hôm nay tới đây thôi. Về phòng tắm rửa đi rồi lát nữa tao dạy cho hai đứa mày cách đả thông huyết đạo... Hết nói nổi với hai anh em

nhà bây!”

Tô Lâm lắc đầu nói.

Sau đó lão ra quay người đi, cái thân hình to lớn của lão trông hung dữ vậy thôi chứ đáng yêu làm sao. Mắng thì mắng, chửi thì chửi, cuối cùng chỉ muốn tốt cho hai anh em nhà này. Suy cho cùng lão vẫn ưu tiên thằng Thiên hơn, bởi lão coi nó như con mình vậy.

Cả đời này Tô Lâm không vợ, không con, không người thân. Giống như Nhất Phương, từ khi thế chiến xảy ra ông ta cũng đã mất cả gia đình của mình, cả đời lo cống hiến cho quốc gia rồi nhận lại chẳng được gì. Giờ thì độc bước trên con đường của mình.

Phải chăng có Quốc Thiên là đứa mà lão quan tâm nhất, nhưng xui thay nó lại không nhận lão làm bố. Thôi ắt cũng là lựa chọn của nó, lão không trách.

.....

Trong căn phòng đã được sửa chữa một cách cấp tốc của mình, Thu Phong đang tắm ở trong phòng tắm ấy. Tất cả mọi thứ trong phòng hẳn đều được thay như mới, giữ nguyên cách bài trí phong thủy như ban đầu. Thậm chí còn được thêm vài món trang trí tuyệt đẹp khác.

Tất cả mọi thứ đều nhanh như vậy cũng nhờ một chữ tiền. Tiền không tri giác, tiền không mang lại hạnh phúc nhưng tiền mang lại sự thuận tiện thuận lợi. Ít nhất có tiền rồi thì ta cũng không đau đầu vì nó.

Quay lại với Thu Phong bây giờ. Cả cơ thể hẳn bỗng nhỏ đi, khi trên đường trở về phòng tắm, người hẳn tiết ra những thứ dịch nhờn hôi thối, cứ như là xác chết vậy.

Hắn cũng đã ở trong đây nửa tiếng đồng hồ rồi, tắm rửa kì cọ mãi mấy cái chất nhờn trên cơ thể mới trôi hết đi. Tồn gần một chai sữa tắm mới khiến cái mùi hôi thôi nó phai đi được phần nào.

Thu Phong cảm thấy khó hiểu, Tô Lâm không hề nhắc gì tới việc đả thông kinh mạch xong sẽ khiến người nhỏ lại. Chắc có thể đây là dị trạng chỉ riêng mình hắn có mà thôi, cơ thể này nhỏ đi cũng tốt, căn bản hắn tập luyện đến mức cơ thể mình quá cường tráng rồi.

Tuy dẻo thì hắn dẻo thật, nhưng cục mịch quá cũng không tốt, Thu Phong lại không có đủ thời gian để ăn kiêng xuống kí. Như vậy đồng nghĩa với việc hắn sẽ yếu đi, hắn không thích điều đó, tuy to mà khỏe còn hơn ốm nhanh mà lại yếu.

Nhưng giờ đây cơ thể hắn gãy đi một phần nhưng sức mạnh lẫn sức khỏe trong hắn vẫn còn giữ nguyên. Thậm chí hắn cảm giác mình khỏe hơn cả với cơ thể cường tráng kia.

Dẫu vậy hắn cũng phải đi chứng thực trước đã. Sẽ không sử dụng thứ sức mạnh trong người, mà sử dụng hoàn toàn bằng cơ bắp xem coi hắn đã mạnh hơn tới mức nào.

Quay ra Quốc Thiên bây giờ. Thằng cu vừa trở về phòng liền lao vào tắm rửa giống như anh hắn, nhưng hắn lại không trở về phòng của mình mà là phòng bên cạnh. Sau khi tắm rửa xong hắn vội xuống phòng y tế để sát trùng cái ngón tay đang còn rướm máu của mình.

Khi dừng việc tập luyện lại quả thật đầu ngón tay hắn như không còn là của hắn nữa. Hắn mất bà cái cảm giác trên đầu ngón tay rồi, nhưng hắn không ngại, nếu sự thành công mà không trả giá thì đó chẳng phải là thành công.

Hắn học điều này từ anh trai của hắn. Hắn cũng là một người khá là dễ ý xung quanh, tuy anh trai hắn không nói gì nhiều về quá trình luyện tập của mình, nhưng hắn biết anh trai hắn, kiên trì cố gắng hơn hắn gấp mấy lần.

Hắn thật hâm mộ người anh ấy, cũng dần dần thần tượng người anh ấy.

Giờ đây, hắn phải cố gắng hơn nữa. Ông bác kia ở đây vì hắn, hắn biết điều đó, ít nhiều trong thâm tâm nó, nó cũng nhớ đến ông bác dì hẻm từng dạy dỗ nó một khoảng thời gian dài khi bé.

Nó không hề quên ơn ông, nhưng có lẽ cà khịa với ông ta đã là thói quen của nó. Nhưng có vẻ như ông ta lại thích điều đó, Tô Lâm không hề khó chịu với hắn.

Trong khoảng thời gian này, hắn phải nắm vững được mọi thứ mà Tô Lâm truyền lại để một ngày nào đó hắn đủ sức để bơi trong cái thế giới rộng lớn này.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Khai Thông Ư ?

Về phần Thu Phong bây giờ. Có lẽ hắn chỉ ở đây thêm một ngày nữa thôi, ngày mai hắn sẽ phải bay về Bắc lo công chuyện bang hội.

Bởi do ngoài đó bây giờ đang diễn ra một vài cuộc chiến, không phải chiến bang hội. Mà là chiến đấu ở đấu trường ngầm giữa các thành viên đội chiến binh với Liên Minh Osuma và Cerberus.

Hắn nhớ rằng hắn từng ra một điều kiện với Trọng Khoa, nếu muốn đấu với hắn phải vượt qua được hết thủ hạ của hắn. Thu Phong tin Trọng Khoa làm được điều đó, nhưng hắn cũng hi vọng Abid không làm hắn thất vọng, và cả Bạch Vân nữa.

Bạch Vân trên danh nghĩa đã đả bại Hứa Tử Lệ được một lần, Abid trên danh nghĩa mạnh ngang ngửa Trọng Khoa. Nhưng một cuộc chiến thực sự, những tay đấu ngang nhau, trong quá trình đó xảy ra vấn đề gì hắn cũng chẳng rõ.

Ngoài hắn có sức mạnh vượt trội ra, thì Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa là hai kẻ đáng gờm nhất đối với Hắc Long Bang. Nên ở đây một ngày thì hắn lo một ngày, không sớm thì muộn hắn phải mau mau trở về đó cùng Lục Nương mà thôi.

Nhắc đến Lục Nương bây giờ thì cô đang ở trong phòng Master của bố già hắn bàn chính việc. Những việc liên quan đến sự phát triển của Hắc Long Bang sau này. À hôm nay Thành Chân cũng tới đây, cốt yếu là để Nhất Phương truyền lại một số kinh nghiệm và hướng đi cho họ.

Ít nhiều Nhất Phương cũng là ông trùm một phương trời giàu có. Là người lãnh đạo tài ba nhất hắc đạo miền Nam, ông cũng muốn bang hội của con trai mình đi lên nên mới kêu gọi người của nó đến để ông truyền dạy một số thứ và mang đến một vài lợi ích thực tiễn cho Hắc Long Bang.

Ông cũng chẳng quan tâm Thu Phong sau này có phản ông hay không, cái mạng già này chẳng sống được bao lâu nữa, không sớm thì muộn ông cũng truyền lại cho hai anh em nhà chúng nó.

Cả hai đứa con này càng ngày càng khiến ông tự hào, chưa tuy đến tuổi già sức yếu, nhưng chẳng nói trước được điều gì. Trong lúc còn làm được, ông làm những gì hết mức có thể, tuy không cần phải bơm tiền bạc hay nhân lực cho nó, nhưng ông sẽ truyền kinh nghiệm cho những người của nó. Phần là vậy, phần Nhất Phương cũng muốn thử xem hai người này thật sự trung thành với con trai ông đến hơi thở cuối cùng hay không.

.....

Nên theo dõi cuộc chiến của Hắc Long Bang ở đấu trường ngầm hay theo dõi quá trình tiếp theo của Thu Phong nhỉ?

Thu Phong – ok nói tiếp về Thu Phong.

Giờ khắc này hắc và Quốc Thiên đang đắm chìm trong tiềm thức của chính họ.

Trước đó ta hãy lý giải về hiện tượng màu sắc của nội công.

Cơ bản nội công không màu, nó chẳng có một màu quái quỷ gì cả, chính xác là như thế cho đến khi luyện thành công võ kỹ dành cho nội công. Võ kỹ nói cho dễ hiểu tức là kỹ năng chiến đấu sử dụng nội công làm tiền đề bộc phát ra võ kỹ ấy. Trên thế giới tồn tại rất nhiều dạng võ kỹ khác nhau của nhiều tông phái khác nhau. Lưu truyền rằng thời kì cổ kính có ít nhất 18

tông phái ở phương Đông. Đa phần chỉ có phương Đông mới xuất hiện Võ Năng Giả, còn phương Đông chỉ xuất hiện những người gọi là pháp sư sử dụng phép thuật, sau này tới thời kì Dị Năng Giả thịnh hành như món hàng đại trà. Pháp sư hay người luyện công đều được gộp chung lại thành Võ Năng Giả với nhau.

Về màu sắc. Ví như nội công của Tô Lâm là màu xanh dương đậm, màu sắc cũng tượng trưng cho sức mạnh của riêng nó. Tô Lâm là một Võ Năng Giả lâu đời. Vào thời kì khi còn là một người lính vác súng ra trận.

Có một lần Tô Lâm cứu được một vị Võ Năng Giả. Khi đó Tô Lâm đang chiến đấu tử thủ trong một ngọn núi và chỉ còn mỗi Tô Lâm sống sót và vô tình bắt gặp vị Võ Năng Giả đang bị thương ấy. Vị Võ Năng Giả đó nói hẳn ra cũng không phải là cứu nữa, mà tuổi ông ta đã quá già rồi, lão Võ Năng Giả ấy sống trên núi này cũng hơn một trăm năm. Ẩn cư, không đệ tử. Sợ võ học của mình thất truyền, cuối cùng ông ấy truyền lại hết công pháp luyện công cho Tô Lâm rồi qua đời không lâu sau đó tại nhà riêng của Tô Lâm.

Luyện từ thời trẻ, trẻ hơn cả Thu Phong và Quốc Thiên bây giờ, đến tận cái tuổi gần 60 Tô Lâm mới có một thân thủ như thế. Hẳn ra mà nói Tô Lâm cũng là một tay thiên tài, ông ta luyện công nhanh đến mức có thể so sánh với những Dị Năng Giả cấp độ 5.

Nếu một cuộc chiến thực sự diễn ra giữa Tô Lâm và Giang Nam ở trong bản doanh nhà tù IUI khi đấy, chiến một sống một còn chắc gì Giang Nam đã có thể sống sót trở ra.

Giang Nam thoát được cũng một phần là do bản năng sát thủ đoạt mạng người khác cực kì nhanh mà thôi, tính mạng cấp dưới bị đe dọa, hết cách Tô Lâm phải đành cho Giang Nam thoát ra ngoài. Nếu không cả cái nhà tù này chết sạch chỉ còn mình ông thì chẳng còn là cái nhà tù nữa.

Tuy nhiên như đã nói, luyện công không hề dễ, nhất là luyện công pháp võ kỹ. Công mà Tô Lâm luyện là chính đạo nên thường cho màu xanh dương đậm, công mà các môn phái tà đạo ví như Mao Sơn Tông thường sẽ có màu tối, như màu đen, màu tím, hoặc màu đỏ sẫm. Dầu vậy vẫn có một vài trường hợp công pháp có màu khác như màu vàng, hoặc màu đỏ tươi, hoặc xanh lá cây của phái Tiêu Môn một môn phái ẩn cư còn tồn tại đến tận bây giờ. Nhưng chưa hề xuất hiện màu cam như Quốc Thiên đã nói với lão.

Chưa kể Thu Phong chưa hề luyện một cái công pháp võ kỹ nào, nên chuyện luyện nội công, rồi nội lực có màu cam là vô lý. Sự tin tưởng đủ lớn để Tô Lâm tin tưởng rằng Thu Phong chưa hề luyện bất cứ công pháp võ kỹ nào kỹ năng chiến đấu quái đản của riêng nó.

Quay trở lại với hai anh em nhà này. Giờ đây trong một căn phòng trống, êm ái, có một tấm thảm lớn giữa nhà. Thu Phong và Quốc Thiên ngồi đó, khoanh chân thiền, mắt nhắm.

Nếu giờ đây người thường nhìn vào trên đỉnh đầu hai anh em họ, người ta sẽ thấy không khí vẩn vèo như bị lửa đốt cháy không khí vậy.

Đó là vận công. Tuy năng lượng của Thu Phong có hơi khác so với nội lực, chung quy Thu Phong vẫn có thể đả thông kinh mạch bằng cách vận chuyển dòng năng lượng xanh cam kia. Còn Quốc Thiên như cũ, nó bắt đầu tìm sâu vào trong tiềm thức của nó.

Trong tiềm thức của Quốc Thiên lần Thu Phong dần dần hình thành ra một hình người. Và một cái sơ đồ trông giống như bản đồ vậy. Nó kết nối trải dài với nhau trên hình người của chính họ.

Quốc Thiên thì thấy 108 chấm li ti nhỏ tối màu thiếu sức sống, có hàng trăm đường liên kết như một mạng lưới trải dài với 108 chấm nhỏ ấy. Thu Phong cũng thấy như vậy nhưng thay vào đó lại có ba điểm sáng màu xanh

cam tại hai cánh tay và một điểm ngay giữa bụng hắn. À còn một quả cầu, cuối cùng hắn cũng biết nó nằm ở đâu trong cơ thể hắn ... nó nằm ở vùng bụng dưới rốn. Quả cầu bây giờ trông khá nhỏ, nó chỉ lớn hơn 108 chấm kia gấp đôi mà thôi.

Không hề to lớn như Thu Phong tưởng tượng, nhưng cái chấm ấy ... nếu như nó còn bự hơn nữa sẽ ra tình trạng gì?

Thôi nghĩ linh tinh, Thu Phong bắt đầu làm theo lời của Tô Lâm căn dặn trước đó.

Lấy năng lượng từ trong quả cầu đưa ra luân chuyển qua những đường huyết đạo tối màu chưa được khai sáng. Mất một khoảng thời gian vài ngày mới có thể khai thông một huyết đạo, nhưng mỗi lần đưa năng lượng vào thì cái điểm tối ấy dần sẽ sáng hơn, thành công khai mở huyết đạo nó sẽ sáng như những điểm đã khai thông. Một vài ngày nói cho dễ thôi, những huyết vị lớn cần một số thời gian cực kì lâu có khi lên đến vài tháng trời mới có thể khiến nó sáng màu.

Thu Phong cơ bản đã thi triển được 3 huyết đạo nhỏ trước đó, nên hắn có thể so sánh điểm sáng dần của huyết đạo để nắm bắt tiến trình cụ thể. Ngược lại Quốc Thiên chưa hề khai thông điểm nào, nên nó khó có thể nắm bắt được tiến trình.

Dẫu vậy khi một huyết đạo đang được khai thông, cơ thể của chúng ta sẽ có những dị biến nhỏ khó có thể phát hiện. Tô Lâm cũng có nói về vấn đề đó, nếu như trong quá trình khai thông dẫn đến đau đớn thì dừng lại, cảm thấy thoải mái thì làm tiếp. Ngượng ép, dụng tốc đều bất thành.

Và cái quá trình này cũng tiêu hao khá nhiều nội lực, bởi khai thông một huyết đạo chưa mở, giống như ngoài đời khai sáng ra một vùng đất hoang

cũng vậy. Muốn sử dụng vùng đất ấy phải khai hoang nó, rất là tốn sức. Khai thông huyết đạo cũng như thế mà thôi.

Cơ bản đã chỉ cánh vận hành cho hai đứa trẻ. Tô Lâm yên lặng ngồi đó quan sát, lão âm thầm gật đầu. Quốc Thiên thì ông biết sẵn nó là thiên tài, dạy tới đâu hiểu đến đó.

Còn Thu Phong có vẻ như là đã biết từ trước vậy, nó làm mọi việc quá dễ dàng, nhưng như vậy cũng không tốt. Cái gì càng nhanh càng nguy hiểm, ông chỉ muốn mọi thứ tiến hành theo một cách từ từ thuận theo tự nhiên mới là sức mạnh của Võ Năng Giả.

Luyện công là một thứ rất trừu tượng, cũng rất nguy hiểm, trong quá trình luyện công không biết bao nhiêu Võ Năng Giả ngã xuống chỉ vì hấp tấp, chết mà chẳng để lại được gì. Nếu chết như thế còn luyện công để làm gì? Làm người thường mà vui sống còn sung sướng biết bao nhiêu.

Hai đứa này còn trẻ đã mạnh như thế, nếu chúng kiên trì và kiên nhẫn ắt sau này sẽ trở thành những nhân vật vang danh thế giới Võ Năng Giả cũng như thế giới siêu nhiên của Dị Năng Giả.

À còn một số điều về Võ Năng Giả nên nói kỹ hơn. Ở đây khi luyện một vài môn công pháp nào đó sẽ khéo dài tuổi thọ của Võ Năng Giả ra gấp đôi thậm chí gấp ba. Tuy nhiên một Võ Năng Giả bình thường đã có tuổi thọ hơn 100 khi không gặp biến cố khiến họ thiệt mạng.

Dường như gấp đôi so với Dị Năng Giả bây giờ. Dị Năng Giả như cái tên gọi của họ, họ là những con người đột biến gen tuy có sức mạnh vượt xa khả năng của nhân loại nhưng đồng thời gen của họ cũng yếu, nhiều sức mạnh thậm chí còn bào mòn sự sống của Dị Năng Giả.

Ví dụ như siêu sức mạnh của Lý Đại là một chứng minh. Nếu như không có Thu Phong thì Lý Đại sẽ chết trước tuổi 30 vì thiếu ăn. Nó ăn như thể chẳng khác nào không ăn cả.

Do đó trở thành Võ Năng Giả tuy khó, nhưng lại vượt trội hơn nhiều so với Dị Năng Giả. À có một vài truyền thuyết rằng từng có một vài vị từ hàng ngàn năm trước, trước cái lúc khoa học kỹ thuật chiếm lĩnh hầu hết thế giới thì có những người tu luyện để lên được Cõi Trời.

Tuy nhiên cái đó là truyền thuyết, rất ít người biết được. Đến cả Tô Lâm cũng không biết đến cái truyền thuyết đó.

Thế giới bao la rộng lớn này muôn màn thứ mà chúng ta chẳng thể nào biết tới. Thu Phong có lẽ sẽ ngạc nhiên khi biết đến bí mật thế giới, càng lúc hắn càng thấy mình ngu dốt bởi hắn càng lớn hắn càng học hỏi được nhiều điều.

Xuyên không sao? Không ngờ hắn lại là kẻ xuyên không? Liệu có phải lần đầu ... chẳng biết được!

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Hai Anh Em Quái Thai !

Ngày hôm sau.

Trải qua một đêm tịnh tâm trong một căn phòng trống chỉ độc nhất một tấm thảm. Hai anh em nhà họ Nguyễn không ăn không uống cũng không cảm thấy đói dù đã hơn 12 tiếng đồng hồ trôi qua.

Bây giờ trời đã dần sáng. Hai anh em nhà này cũng chẳng biết!

“Được rồi!”

Bất chợt phá tan không gian yên tĩnh Quốc Thiên hô lên một tiếng.

Tô Lâm ngồi đó, ông cũng thẫn, nghe giọng nói Quốc Thiên khiến lão mở hai con mắt già nua của mình ra.

Đập vào mắt ông là hình ảnh Quốc Thiên đang tự dùng tay bịt lấy miệng mình vì biết bản thân lỡ mồm nói hơi to làm phiền đến Thu Phong bên cạnh đang tập trung.

“Khai thông huyết vị đầu tiên rồi ư?”

Giọng nói vừa đủ lớn mang một chút ngạc nhiên khi nhìn lấy Quốc Thiên.

‘Quả thật thiên tài có khác ... nếu ngay từ đầu nó mà chịu luyện tập có lẽ bây giờ nó đã trở thành một nhân vật có tiếng ... không cần phải về cái nhà này nó vẫn có một cuộc sống tốt hơn!’

Dòng suy nghĩ thương cảm chạy ngang qua đầu Tô Lâm. Thật sự rằng khi xưa ông đã dạy nó gần như tất cả những điều mà một Võ Năng Giả nên cần, nhưng nó chẳng chịu nghe, có vài cái nó nghe thì nó nhớ, ví như công pháp luyện công. Cũng nhờ bộ óc đó bây giờ nó mới có thể luyện nhanh đến như vậy.

Chưa một ai mà như thằng ôn con này. Khai thông kinh mạch từ hơn 10 năm trước. Mãi đến tận bây giờ mới thành công kích cái huyết vị đầu tiên. Mà lại kích trong vòng 12 tiếng, đúng là quái thai.

Sau đó ông lại đảo mắt sang thằng anh nó là Thu Phong. Thằng bé này tuy lớn hơn Quốc Thiên tận 4 tuổi, học nội công cũng từ thằng em, mà biến thể làm sao lại có thể kích hoạt 3 huyết vị cùng một lúc. Nhưng chỉ như vậy, cái huyết vị thứ tư này chắc phải mấy vài ngày, nhanh lắm là một ngày nếu như có tố chất được như thằng em may ra mới có thể kích vị thứ 4.

“Thiên! Lại đây cho ta kiểm tra ... con biết con kích huyết vị nào trên cơ thể không?”

“Ngay vùng này ở Đới Mạch!”

Nghe Tô Lâm hỏi, Quốc Thiên chỉ vào phần dưới bụng mình, nơi đó cũng là chỗ chứa cầu khí dành cho nội lực lưu chuyển.

Như thể để kiểm chứng cho chắc chắn, Tô Lâm tiến lại gần dùng tay ấn nhẹ vào vùng bụng của Quốc Thiên.

Lúc này Quốc Thiên cảm thấy vùng bụng mình ấm lên, chắc là do nội lực của Tô Lâm truyền vào trong đó.

Sau vài giây Tô Lâm buông người Quốc Thiên ra ông ấy hài lòng gật đầu. Bây giờ Quốc Thiên đã kích hoạt huyết vị xong. Trời còn sáng, có lẽ nên đi ăn cùng thằng Thiên rồi sau đó quay lại đây.

Ông cũng muốn truyền một vài công pháp võ kỹ cho Thu Phong nhưng lại không biết dùng cái nào là thích hợp với nó. Theo như Quốc Thiên nói Thu Phong đã hình thành ra màu sắc của nội lực trước khi kết hợp nó lại như thế này, nếu như luyện công pháp khác có bị xung khắc hay không? Chẳng biết nữa ... thôi thì cứ thử, cùng lắm chỉ bị tổn thương nguyên khí một chút, ngồi thiền vài canh giờ là hồi phục lại thôi.

Đúng cái lúc mà Tô Lâm có ý định đứng dậy thì lúc này bỗng nhiên ông ta cảm thấy lạnh tóc gáy. Thứ khiến ông có cảm giác ấy chính là Thu Phong, từ từ ông quay đầu sang liếc nhìn Thu Phong.

“Trùng!”

Bất chợt Thu Phong mở mắt, hai con mắt màu xanh lam ngọc bích pha lẫn ánh lửa cam xung quanh rực sáng lên giữa cái ánh sáng mờ ảo khi mặt trời còn chưa lên hẳn.

Thu Phong lúc này mở mắt ra, đảo xung quanh một hồi, cuối cùng hắn tập trung ánh mắt vào phần bụng của Quốc Thiên.

Hình ảnh trong trí não Thu Phong lúc này, hắn thấy rõ hoàn toàn 108 huyết vị của Quốc Thiên, trong đó có một cái sáng lên màu trắng. Còn lại đều xám màu.

Vài giây sau con mắt xanh biến mất, Thu Phong trở lại hiện trạng mắt đen như ban đầu.

“Em đã thông được một huyết vị ở Đới Mạch rồi sao Thiên?”

Bỗng Thu Phong mở miệng.

Quốc Thiên không nghĩ gì nhiều, nó chỉ gật đầu đáp: “Đúng rồi anh!”

Sau đấy Thu Phong lại quay sang nhìn Tô Lâm và nói:

“Con đã thông được một huyết vị rồi bác ... cái thứ hai ở Đới Mạch giống của thằng Thiên!”

“Mau! Lại đây tao kiểm tra!”

Không như Quốc Thiên, Tô Lâm như không thể nào tin được Thu Phong. Làm cách quái nào mà thằng này nó lại đã thông nhanh đến thế.

Vài giây sau khi kiểm tra, cuối cùng Tô Lâm cũng tin, quả thật nó đã đã thông thêm một huyết vị nữa. Không thể nào, thằng này trước khi mất trí nhớ chỉ là một thiên tài chỉ huy đánh trận thôi mà. Dù có hai chữ thiên tài nhưng chẳng thể nào liên quan đến vấn đề luyện công được.

Nó cũng không thông minh như Quốc Thiên, mọi chỉ số IQ đều bình thường, chỉ có cơ thể là khỏe bất thường. Chẳng lẽ chính cái cơ thể này sinh ra để làm Võ Năng Giả. Chỉ có cái lý do đó thôi, cũng chỉ có cái lý do đó mới khiến nó sinh ra dị biến trong nội công.

Đôi khi thiên tài chưa chắc chắn sẽ thành công nhưng một vài sự đột phá đúng lúc sẽ dẫn đến thành công. Đúng rồi năng lượng của nó còn mạnh hơn cả nội công, việc khai thông kinh mạch cũng dễ dàng hơn là chuyện đương nhiên.

Như thể tìm một cái lý do cho cái sự tiến bộ cấp tốc của Thu Phong, như một lão già ích kỷ. Lão ta không hề muốn Thu Phong tiến bộ nhanh hơn thằng em nó được. Ồ .... Đây cũng là lý do tới giờ lão ta không có vợ, làm gì ai chịu được cái tính khùng điên ba trợn của ông đầu cơ chứ?

.....

“Sao? Ngày mai phải về Bắc rồi à? Ở thành phố nào?”

Trong phòng ăn của nhà họ Nguyễn. Lúc này Tô Lâm ngạc nhiên nhìn Thu Phong nói.

Ông không ngờ thằng cu này lại có thể bỏ ngang buổi huấn luyện của ông để trở về Bắc. Còn chuyện gì quan trọng hơn luyện công với một Võ Năng Giả hay sao?

“Ngày mai chắc con cũng theo anh hai ra Bắc luôn. Ra để phụ giúp ông nữa!”

Bên cạnh Quốc Thiên cũng xen vô nói. Quả thật luyện công tuy quan trọng, nhưng tình hình trong bang hội không thể chậm trễ được, cái thành phố Quảng Phúc giải quyết còn chưa xong, khiến hai anh em nhà này không thể nào tập trung vào luyện công được.

“Hai đứa tội mày làm cái gì mà phải đi gấp thế?”

Như một đứa trẻ giận dỗi, Tô Lâm bực dọc nhìn hai anh em nhà này hần học nói.

“Công ty ở ngoài đó không thể một ngày không có chủ được!”

Thu Phong đơn giản đáp, hắn cũng không muốn nói rõ cái công việc của mình cho Tô Lâm nghe làm gì. Như vậy lại phải nhọc công ra để mà giải thích.

“Còn luyện tập?” – Tô Lâm hỏi.

“Ở đó có nơi chuyên dụng để tập luyện, vừa mới hoàn thành xong, còn hiện đại hơn cả nơi này ... nên bác cứ yên tâm. Ra đó tội con cũng tập được!”

“Hai đứa mày ở thành phố quái quỷ nào ở Bắc vậy? Thủ đô à? Thăng Phong vẫn còn là quân nhân đúng chứ?”

“Đúng con vẫn là quân nhân, nhưng không liên quan gì nhiều. Bây giờ có thể tự do hoạt động ... Quảng Phúc là thành phố mà con với thằng Thiên làm việc. Nếu bác rảnh có thể đi cùng tụi con!”

Thu Phong nói như thể ông bác Tô Lâm này đang năn nỉ chúng nó tập vậy. Nhưng thật vậy, dù rằng không phải năn nỉ Thu Phong tập, mà là Quốc Thiên. Ông ấy coi Quốc Thiên như con mình, mà đứa con mình đã theo cái nghiệp Võ Năng Giả mình mong muốn, sở trường của mình nên bằng mọi cách Tô Lâm rất muốn Quốc Thiên luyện tập hơn là Thu Phong.

Về thằng anh của Quốc Thiên, căn bản là do Nhất Phương nhờ vả, với lại sẵn tiện huấn luyện thằng Thiên thì dạy thằng anh luôn cũng chả có vấn đề gì cả.

Nghe Thu Phong nói câu đầu Tô Lâm khá là bức mình, nhưng khi nghe câu sau bỗng lão ta suy nghĩ. Quảng Phúc chẳng phải là cùng vùng biển với nhà tù IUI sao?

Gần như vậy bay máy bay cũng vài phút là vào thẳng trung tâm thành phố. Như vậy còn tiện hơn ở đây nữa. Vả lại nhà tù sau vụ thẩm sát của Giang Nam tuy có vài vấn đề diễn ra nhưng tù nhân lẫn lính gác của ông đều đã nghe lời ông hơn nhiều. Dẫu cho ông có bị khiển trách đôi chút, nhưng chịu thôi. Đây đâu phải nhà tù dành cho Võ Năng Giả càng không phải dành cho Dị Năng Giả. Việc một kẻ có sức chiến đấu ngang dị năng cấp 5 được nhốt ở đây đã là chuyện không thể nào rồi, trốn tù thì cũng là sớm muộn mà thôi.

Nếu như Giang Nam không trốn tù, thì bằng cách nào đó, một thời gian sau dưới cái tài của nó cũng có vài kẻ quyền lực muốn bảo lãnh nó ra để

giết người thay họ. Cái nhà tù IUI bất khả xâm phạm cũng chỉ là cái hư danh, thân là cai ngục trưởng ông rõ cái vấn đề này hơn ai hết.

Quảng Phúc sát bên đảo IUI như thế ngại gì mà không đến đó ở một thời gian. Ông cũng chán cái việc suốt ngày ở trong cái đảo mà toàn mấy thằng tội phạm có vấn đề về thần kinh rồi nên mới trốn sang đây.

Cùng lắm đuổi việc thì ông nghỉ có gì đâu. Tuổi này ông cũng chán làm việc rồi, Quốc Thiên cuối cùng cũng trở thành Võ Năng Giả là niềm mong ước cuối cùng của ông.

“Được! Hai thằng mày không trốn được đâu! Tao sẽ ra Bắc cùng hai đứa mày. Lo mà sắp xếp chỗ ở đi!”

Tuy tâm trạng đang rất vui khi sau khi suy nghĩ. Tuy nhiên ông vẫn làm cái bộ dạng khó ở đó cho hai anh em nhà này xem.

“Bác yên tâm! Ở đó thoải mái hơn ở đây nhiều! Tới khi đó bác muốn nặn cháu với thằng Thiên ra thế nào thì nặn.”

Thu Phong nở một nụ cười. Thật sự ông bác này cục súc nhưng vẫn rất thẳng tính. Tính cách này nếu như người không hiểu người ta sẽ cho rằng ông đáng ghét, không hề, ngược lại lão ta sống rất tình cảm là khác. Tuy có hơi bảo thủ đôi chút.

.....

Lục Nương và Thành Chân bây giờ.

Ngày hôm qua họ dành cả một ngày trời chỉ để ở văn phòng của Nhất Phương bàn công việc. Thứ nhất là về những kinh nghiệm của Nhất Phương khi quản lý một bang hội lớn như thế nào.

Vấn đề xảy ra trong tương lai bao gồm những gì, rồi nguồn kinh tế kiếm từ đâu là hợp lý nhất. Không phải buôn lậu, mà là làm ăn chính đáng, như thế thì quân đội hay cảnh sát mới không tóm mình được. Cơ bản về tranh dành địa bàn cũng chỉ là những cuộc ẩu đả, khi có tiền mọi việc sẽ được giải quyết. Vậy đó, thế giới này mục rữa sâu tận bên trong cốt lõi rồi, nhưng đó là chân lý. Luật lệ sinh ra để bị phá vỡ và thay đổi.

Chuỗi dày dặn kinh nghiệm ấy được Nhất Phương truyền dạy không công như một khóa học cho hai người họ. Thậm chí Lục Nương và Thành Chân còn lấy sổ sách ra để ghi chép.

Một ngày như thế đáng giá bằng cả gia tài, đáng giá hơn gấp biết bao nhiêu lần trải nghiệm của Lục Nương và Thành Chân cộng lại. So với Nhất Phương họ chỉ là một cái đinh trên đường mà thôi.

Nhưng với Thu Phong họ lại là những tay sai đắc lực nhất. Dẫu vậy Nhất Phương không chỉ đơn giản là truyền dạy cho họ, mà còn thử lòng họ qua vài vấn đề về sự trung thành. Sau khi đánh giá chuẩn xác, có cả máy phát hiện nhịp tim được cài lên trong phòng để xem thật sự rằng chúng có nói dối hay không.

Nhất Phương làm tất cả những điều đó vì sự an toàn của hai đứa con ông. Nó đã không nhờ cậy được, bản thân người làm cha làm mẹ không cho con được cái gì ngoài kiến thức và kỹ năng sống. Kỹ năng sống Nhất Phương biết rằng Thu Phong có thừa, hai người này cũng chính là hai người nó dày công tuyển dụng được.

Cá nhân Nhất Phương đánh giá, nếu như để Thành Chân và Lục Nương càng lúc càng phát triển, một ngày nào đó họ sẽ nắm giữ cái giang sơn này giúp Thu Phong.

Không biết rằng ngày ấy Nhất Phương còn sống hay không nữa. Chính bản thân ông cũng mong một ngày trước khi mình qua đời có thể chứng kiến con mình nắm giữ toàn bộ hắc đạo cái đất nước Xích Quỷ này. Đó là niềm mong ước của ông. Còn nó nếu như theo con đường Võ Năng Giả cũng được, hủy bỏ cái giang sơn này cũng được, nhưng bảo vệ được gia đình là được. Bởi khi đó ông sợ bản thân một người thường như ông chẳng làm gì được nhiều.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Lướt Đấu

Hôm nay đã là ngày thứ 5 của tuần.

Cuộc chiến tranh dành bảng xếp hạng ở sáu bảng trong đấu trường ngầm cũng dần đến hồi kết.

Cụ thể tình hình mấy ngày qua như sau.

Liên Minh Osuma tham gia tổng cộng sáu người phân ra sáu bảng bao gồm Trọng Khoa, Hạo Nguyên, Trung Nghĩa. Ba người này chúng ta đã biết nên không nói gì thêm, nếu ai đã quên Trung Nghĩa thì xin nhắc lại đây là đồng bạn của Trọng Khoa, hắn ta là một tay đô con với chiều cao không cao lắm chỉ 1m70 mà thôi. Tuy nhiên sức chiến đấu được so sánh là ngang bằng Trọng Khoa.

Còn ba người nữa bao gồm Tiến Tom, Trung Lùn và Lệ Na.

Tiến Tom một thanh niên 27 tuổi. Bạn thân của Hạo Nguyên, từng vào tù vì tội giết người. Lý do hắn giết người là do những tên đồn mạt đã hiếp dâm em gái hắn đến mức bị tâm thần, một mình hắn tìm đến tận ổ của bọn hiếp dâm ấy toàn là những thằng sinh viên năm ba lười nhác, dơ bẩn hôi hám. Một mình hắn dùng dao đâm chết hết 3 tên và 2 tên bị thương mất dương v*t. Tình tiết giảm nhẹ được ban cho Tiến Tom khi hắn vì bức xúc dưới cái chết của em mình, mà hung thủ cảnh sát chưa kịp điều tra ra thì hắn đã giết hung thủ. Do nhờ những chữ ký của liên minh Osuma và các hộ gia đình vốn biết hắn là một kẻ ngoan hiền nên bản án được giảm còn ba năm và không có bất cứ khoản đền bù nào. Thời gian sau khi ra tù, hắn trở

về nơi mình sinh sống và hấn gia nhập vào liên minh Osuma để được thăng tay đánh những kẻ đồn mạc. Nhờ Tiến Tom mà không biết bao nhiêu vụ hiếp dâm tại quận Tuyên Phong đã được ngăn chặn.

Trung Lùn năm nay 26 tuổi. Thực chất không lùn, hấn cao tận 1m82. Là con trai của một nhà gia giáo trong khu, tuy nhiên từ bé lại thích học võ và đánh nhau với lũ côn đồ ngoài đường. Thành thói quen hấn gia nhập vào Liên Minh Osuma để thỏa mãn niềm đánh và đám của hấn. Lần này hấn được Hạo Nguyên gọi tham gia đấu trường ngầm, cũng là nơi này hấn thường xuyên tham gia trải nghiệm trước khi đến với Liên Minh Osuma.

Lệ Na 25 tuổi. Vốn ngoài Liên Minh Osuma ra trong quận Tuyên Phong còn tồn tại một băng đảng toàn nữ nữa. Nhưng băng này lại chỉ có chưa đến 10 thành viên, và họ chẳng có xích mích quái gì đến Liên Minh Osuma cả. Băng Mỹ Kiều. Băng nhỏ này Lệ Na là đại tỷ trong đó.

Căn bản thì Hạo Nguyên không hề muốn Lệ Na tham gia cái trò đấu trường này, nhưng cô ả đe dọa thành viên của Liên Minh Osuma rằng nếu không cho cô tham gia thì đừng hòng bao giờ bà đây nấu cơm cho ăn. Thế là phải nghe ... À Lệ Na thích Tiến Tom nhá, chứ Hạo Nguyên đang quen Bối Bối em gái của Trọng Khoa.

Hết mục của Liên Minh Osuma.

Đến lượt Cerberus.

Cerberus căn bản ba anh em nhà họ Hứa này chỉ có ba anh em nhà họ tham gia mà thôi. Được phân ra ba bảng khác nhau là A C E.

Về Hắc Long Bang ngoài bốn mươi chiến binh trong đó có Abid, Xuân Tiến, Quang Định, Brody Jenner, Tiger, Bạch Vân là những nhân vật chủ

chốt. Với cái số lượng đông như thế, ngay từ vòng đầu tiên Hắc Long Bang đã gặp nhau và đâm nhau sống chết ngay tại vòng loại rồi.

Người vào được vòng tiếp theo vẫn là sáu cái tên mạnh mẽ kể trên. Sáu người này có thực lực mạnh nhất trong đội chiến binh của Thu Phong. Trước khi về Nam hấn đã dặn trước rằng sáu người họ không được chung một bảng. Phải phân ra để đụng độ với Trọng Khoa hay Hứa Tử Lệ càng tốt.

Tuy nhiên do lượt đăng kí không thể công bố thí sinh nào ở bảng nào. Bạch Vân và Abid trực tiếp đi hỏi Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa họ ở bảng nào và hai người họ đăng kí vào bảng đó.

Và giờ chúng ta có sáu vòng bảng đang đấu trận giành ngôi vương của 6 bảng như nhau. 12 cặp đấu.

Bảng A – Bạch Vân vs Hứa Tử Lệ.

Bảng B – Tiger vs Hạo Nguyên.

Bảng C – Hứa Tiêu Dĩnh vs Lệ Na

Bảng D – Abid vs Trọng Khoa.

Bảng E – Hứa Liên Hạo vs Trung Nghĩa

Bảng F – Tiến Tom vs Xuân Tiến.

Phải nói sao nhỉ. Khá là nhiều người của Hắc Long Bang rút đài. Chỉ còn lại bốn người trong 6 bảng đấu cuối. Cerberus giữ nguyên thành tích bất bại từ đầu đến giờ. Liên Minh Osuma chỉ giữ lại được Lệ Na, Hạo Nguyên, Trọng Khoa và Trung Nghĩa.

Sau mấy ngày qua trận đấu này dành cho 12 người mạnh nhất bảng tính đến thời điểm hiện tại. Hắc Long Bang một bang hội mới nổi liệu có thể đánh thắng được những kẻ máu mặt như thế này không.

À trong cái bảng này xuất hiện Xuân Tiến. Phải nói Xuân Tiến khá là may mắn khi không đăng kí bảng E, cái bảng E lại dành cho Quang Định bạn hắn. Ở đó vừa gặp Hứa Liên Hạo vừa gặp Trung Nghĩa, đường quái nào cũng chết.

Bảng F may thay chỉ có những kẻ vừa tầm so với Xuân Tiến. Diễn hình như Tiến Tom chẳng hạn, hắn ta có sức chiến đấu ngang ngửa Xuân Tiến, tuy nhiên lại khá máu lạnh.

.....

“Anh cả đang trên đường về cùng chị Lục và anh Chân!”

“Boss về rồi à? Ông chủ nhà mình về đúng ngày thật ...”

Trong một căn phòng trên tầng 7 của trụ sở Hắc Long Bang. Nơi đó có bốn người đang tề tụ lại trên một bộ bàn ghế tiếp khách.

Bạch Vân – Abid – Xuân Tiến – Tiger.

Bốn người này như đã nói hôm nay họ sẽ có một cuộc chiến chung kết của riêng mỗi họ để dành lấy ngôi vương của bảng.

Thật đáng thất vọng khi đến vòng này chỉ còn mỗi bốn người bọn họ. Cũng may bốn người bốn bảng khác nhau, nếu không chẳng biết tình hình ra sao nữa. Tham gia hẳn bốn chục mạng, về cuối được còn bốn mạng.

Dẫu biết tính tình Thu Phong không trách móc gì, anh ta chỉ cho người của mình đến đây va chạm thử lửa mà thôi. Nhưng trong lòng Bạch Vân lần

Abid đều cảm thấy bứt rứt, thế quái nào mà mấy bọn kia tập cho lắm vào vẫn thua được cơ chứ? Thậm chí có một thằng còn thua con đàn bà chân yếu tay mềm hết như Lục Nương mới cay.

“Chuẩn bị xe đón boss đi Tiger!”

Tiger giờ giống như cái chân sai vạch cho Bạch Vân vậy, sai đâu làm đó chẳng dám ý kiến. Bởi vì một phần lúc trước Tiger đánh gãy tay ả ta, còn sau đó lại đi kè kè bên cạnh Lục Nương. Bạch Vân thấy chương mắt quá nên cứ hể có chuyện gì là sai thằng này, Tiger cũng chẳng dám cãi. Cãi thì ngon đánh lại Bạch Vân đi.

Nói thì nói vậy thôi, boss về cái đầu lĩnh trong bang hội kẻ trên người dưới nếu biết đều phải nghênh đón.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này Abid nghe theo Thu Phong không dẫn nhiều người theo, chỉ hấn và ba người kia đi mà thôi. Tức những kẻ đang ở vòng chung kết mới có tư cách mặt mũi đi đón boss về. Còn những kẻ khác ngồi đó mà đợi Thu Phong xử lý.

.....

“Boss!”

“Anh cả - Anh cả!”

“Ông chủ ... Thiên em về rồi à?”

Vừa đáp xuống sân bay Thu Phong cùng với em trai và lão già khom Tô Lâm đi trước. Lúc này trước mặt họ là mấy người Abid – Bạch Vân đang đứng đợi.

‘Tốt lắm!’ – không có một đàn quân hùng hậu đứng đón, Thu Phong đỡ phải ngại, hắn thầm khen một tiếng trong đầu. Sau đó hắn quay sang phía sau thấy Lục Nương và Thành Chân suốt từ ngày hôm qua đến giờ như những kẻ thất thần. Chẳng nói chẳng rằng cứ im im.

Đó là sau khi gặp bố già hắn họ liền như vậy. Cả Thu Phong và Quốc Thiên đều thắc mắc không biết ông già đã nói những gì mà khiến họ suy tư hơn một ngày trời. Về đến tận đây rồi vẫn không tập trung.

Thôi thì kệ, đây là hai thủ hạ quan trọng nhất của hắn. Cũng như hắn chấp nhận một phần tình cảm của mình với Lục Nương, hắn không ngu ngốc đến mức đi đánh thức họ khỏi mơ suy nghĩ, bởi quan trọng họ mới suy tính đến mức này.

Không chỉ bốn người có mặt trong bảng chung kết mà có cả Gia Hưng, thân cũng là kẻ quan trọng trong bang hội, hắn cũng phải có nhiệm vụ đi đón ông chủ.

Nhưng vừa ra tới sân bay đứng đợi hắn bỗng thấy một hình dáng quen thuộc ... Quốc Thiên người anh em đã nhường vị trí này cho hắn.

Gia Hưng ngày hôm nay đã khác trước rất nhiều, chừng chặc hơn, điềm tĩnh hơn, trầm ổn hơn. Làm việc hiệu quả hơn, là một cánh tay đắc lực của Thành Chân. Đi theo Thành Chân, Gia Hưng được chỉ tất tần tật về những mẹo vặt, kinh nghiệm của Thành Chân. Do đó ngày hôm nay hắn có một cuộc sống tốt hơn là nhờ Quốc Thiên đã nhường vị trí này cho hắn.

Nếu khi trước hắn khăng khăng nhường lại cho Quốc Thiên thì bây giờ cùng lắm hắn chỉ có một chân làm việc an nhàn sống qua ngày trong Hắc Long Bang mà thôi. Còn bây giờ hắn đang làm công việc hắn thích, đam mê của hắn gặt hái được ra tiền, ra niềm vui.

Sau một thời gian ở trong Hắc Long Bang cuối cùng Gia Hưng cũng biết được rằng thì ra năm xưa Quốc Thiên chính là em trai thất lạc của ông chủ Thu Phong kia. Dầu vậy nếu nó giữ vị ấy, cộng thêm thân phận là em trai của ông chủ, chắc chắn một điều rằng Quốc Thiên sẽ còn phát lên hơn cả hấn.

Nhưng không, thằng bé vì vợ con bỏ tất cả để về nhà, nhường lại cho hấn vị trí này, để hấn như hôm nay. Quốc Thiên nói là sẽ quay về phụ giúp hấn. Đó là điều Gia Hưng nghĩ.

Thực chất Quốc Thiên về phụ anh trai mình, nhưng do xưa giờ Quốc Thiên và Gia Hưng cũng là một cặp bài khá là trùng rồi. Nên cũng có thể Quốc Thiên cùng Gia Hưng sẽ làm được gì đó nên chuyện.

Cuối cùng thành viên Quý Lang cũng đã tề tụ đầy đủ (ý nói hơn 200 người tham gia đầu quân dưới Hắc Long Bang)

“Anh Hưng!”

“Thiên!”

Dù thân phận Quốc Thiên bây giờ có khác, hấn vẫn không quên người anh em này.

Quốc Thiên chạy vô đến ôm chầm lấy Gia Hưng. Khoảng thời gian qua có vài lần Quốc Thiên gọi điện cho Gia Hưng rủ hấn vào trong Nam cùng anh trai mình để thăm con hấn nhưng Gia Hưng không chịu.

Bởi Lục Nương cũng đi, Thành Chân cũng đi, ở đây hấn thay thế vị trí hai người đó quản lý bang hội. Hấn đi rồi ai quản lý nơi này, hấn đi rồi hai kẻ cục súc như Abid hay Bạch Vân sao mà quản nổi.

“Lâu quá anh em mình không gặp ... Bác già! Giới thiệu với bác đây là ...”

“Thôi tao khiêu ... xếp chỗ ở cho tao chưa thằng Phong?”

Quốc Thiên hớn ha hớn hử giới thiệu đồng bạn của mình cho Tô Lâm thì bị ông ta đưa tay ra ngăn. Sau đó lão ta quay sang Thu Phong hỏi, đám xã hội đen này xưa giờ thật mà nói Tô Lâm không có một chút cảm tình nào.

Cái nhà tù của ông ta cả tá đứa làm xã hội đen bố lão ăn cắp rồi vào đó đấy thôi.

Sự xuất hiện của một người đàn ông lớn tuổi uy nghiêm đi bên cạnh hai anh em quyền lực nhất bang hội khiến đám người Abid thắc mắc đã lâu. Cho đến lúc Quốc Thiên lên tiếng gọi ông ta là bác thì lúc này người Hắc Long Bang như biết điều đều cúi xuống chào ông ta một tiếng.

“À Hưng! Sắp xếp một phòng tại chung cư của Lục Nương cho bác Lâm nhé. Bác ấy sắp tới sẽ ở lại một thời gian”

Thu Phong đơn giản một cách vô trách nhiệm đẩy việc sang đầu của Gia Hưng. Lục Nương đang bận, Thành Chân cũng bận, Abid thì chỉ biết đánh nhau, càng không nói đến Bạch Vân nên hẳn chỉ có thể nhờ người đặc lực nhất còn lại là Gia Hưng đi lo cái việc vặt này mà thôi.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Đùng Tự Mãn

Trời dần chuyển sang đêm.

Lúc này tại quận Tuyên Phong. Đấu trường ngầm.

Hôm nay lại là một ngày sôi nổi hơn tất cả ngày còn lại trong tuần.

Bởi đêm nay sẽ có 6 cuộc chiến của 6 bảng được tổ chức chung một đêm trên cùng một võ đài – lồng bát giác.

Như đã nói tổng cộng 6 bảng A B C D E F lần lượt bảng A sẽ đấu đầu tiên.

Tại bảng này trận đầu tiên Bạch Vân vs Hứa Tử Lệ.

Đúng ra cái cặp này nên được xếp cuối cùng mới phải. Lần trước họ đánh nhau muốn sập cả cái lồng, chẳng ai thắng ai, không biết bao nhiêu người ở nơi này muốn chứng kiến họ đấu thêm một lần nữa.

Nhưng món ngon nhất lại mở màn bữa tiệc đầu tiên thì các trận sau chắc không ai xem quá.

“Này! Hôm nay không tập hay sao hai thằng mày lòi tao đến đây làm cái gì?”

Trên dàn ghế ngồi. Đặc biệt hôm nay lại có một dàn ghế dành cho khách mời đặc biệt, chính là Thu Phong, từ trước đến nay đấu trường ngầm luôn công bằng. Không có bất cứ một ghế VIP đặc biệt nào cả, ấy vậy bằng một

cách nào đó Thu Phong nhận được thư mời của đấu trường đến đây làm khán giả của trận đấu ở ghế đặc biệt độc nhất chỉ dành riêng cho mỗi một mình hắn.

Tuy vậy Thu Phong lại không đồng ý, hắn nói hắn sẽ đến, nhưng đến cùng vài người quan trọng, nhất định Thu Phong phải ngồi chung với họ. Thế là đấu trường đặc cách sắp xếp thêm hai vị trí nữa cho Thu Phong. Kết quả là ba người bọn họ. Thu Phong – Quốc Thiên – Tô Lâm có một chỗ ngồi riêng, tầm nhìn đẹp trên ghế khán giả.

Có vẻ kẻ đứng sau đấu trường này biết hắn thực sự là ai nên mới làm cách này. Với thân phận của hắn điên đầu cũng không tìm ra được người đứng sau tổ chức đấu trường này là ai, thậm chí đến cả lão già Tô Lâm cũng biết đến đấu trường này, nhưng người đứng sau là ai lão cũng chịu.

Quay về với cuộc chiến sắp bắt đầu.

Giờ khắc này cuộc trận đấu Bạch Vân và Hứa Tử Lệ. Hai kẻ mang hai niềm khát khao hạ gục được nhau một cách chính thống, trận trước đối với cả Hứa Tử Lệ và Bạch Vân đều xem như một trận hòa, dù Hứa Tử Lệ có nhận thua nhưng Bạch Vân không cam tâm.

Lồng bát giác đang từ từ đóng xuống.

Bạch Vân – Hứa Tử Lệ đứng đó đối mắt nhìn nhau như lần trước.

Hứa Tử Lệ mở miệng: “Lần này tôi không thua đâu!”

“Biết đâu được!” Bạch Vân nhếch mép cười khẩy một cái.

Sau đó ả ta quay ra sau lưng nhìn Thu Phong đang ngồi đó quan sát. Lần này ả ta có thể thấy được biểu cảm của ông chủ mình, gần như thế, ả không thể thua trận này được. Phải đem về chiến thắng cho ông chủ. Không nhất

thiết phải dành ngôi vương đấu trường, nhưng nhất thiết phải đánh bại Hứa Tử Lệ cho bằng được.

Vì hấn mà suốt thời gian hơn một tuần qua Bạch Vân không tài nào ngủ yên giấc. Hôm nay gặp lại hấn sớm như vậy ắt cũng là số phận.

“Bắt đầu!!!!”

Tiếng hét của tay MC vang lên.

Nhanh như cắt, từ hai góc đài với nhau Hứa Tử Lệ và Bạch Vân trực tiếp lao vào tấn công.

“Hô ... hú hú hú!!!”

Đây là chính là đặc sản của đấu trường ngầm. Không lẫn đi đâu được, họ liền lao vào đâm nhau không chút ngần ngại. Không nhây nhót chờ đợi thời cơ như đấu trường chuyên nghiệp, bắt đầu là đánh, cuộc chiến đầu sự hoang dã diễn ra.

Dường như chúng ta đã quên mất một điều rằng Hứa Tử Lệ chính là một đặc công xuất ngũ.

Vừa lao đến cả Bạch Vân lẫn Hứa Tử Lệ đồng thời tấn công đâm vào mặt nhau.

“Vù vù!”

Hai tiếng gió vang lên trong cái âm thanh ồn ào. Cả hai người đều né tránh đòn đánh của đối phương.

Không cần biết kỹ thuật của Hứa Tử Lệ như thế nào, Bạch Vân một thân luyện Triệt Quyền Đạo của Thu Phong truyền dạy. A ta thừa biết cách xử lý tình huống như thế này.

Ngay cái lúc ra đòn thất bại Bạch Vân liền rút tay về, nhưng không rút về luôn. Như một cái trục lên xuống, tay vừa rút đòn trở vừa lên dộng thẳng vào cằm của Hứa Tử Lệ.

Trở đến Hứa Tử Lệ phản xạ chóng vánh, hấn liền đưa tay lên đỡ.

“Bình!”

Dù đã đỡ thành công đòn đó, nhưng lực đạo Bạch Vân gây nên khiến toàn thân Hứa Tử Lệ lùi ra vài bước mới có thể đứng vững được cơ thể.

Hấn vừa trụ lại thì thấy Bạch Vân như một con rắn lướt tới bên hông hấn. Không! Là phía sau hấn.

Bỗng bụng hấn bị Bạch Vân ôm từ phía sau.

Bạch Vân thành công trong việc khóa lấy bụng Hứa Tử Lệ, cô ta khụy hai đầu gối xuống. Một đòn vật ngược ra đằng sau được thực hiện.

“Rầm!”

Cả sàn đấu run rẩy, vùng gáy của Hứa Tử Lệ đập thẳng vào sàn bên dưới. Tưởng chừng như hấn sẽ choáng sau đòn vừa nãy. Nhưng không.

Ngay khi Bạch Vân thực hiện đòn đó, cô ta còn chưa kịp ngồi dậy thì lúc này ả đã thấy Hứa Tử Lệ đứng lên tự khi nào. Hấn ta đang đưa chân lên đập thẳng một cước vào giữa mặt cô.

“Rầm!”

May mắn thoát chết trong chốc lát. Bạch Vân lăn vội vàng sang một bên đụng vào lồng vang lên vài tiếng xoành xoạch.

Lực đạo từ cú đập của Trọng Khoa mạnh đến mức khiến sàn đấu lồm vào một đầu chân chừng nửa phân.

Nếu ăn nguyên cả đòn ấy không biết bộ dạng sẽ ra sao đây.

“Ừa! Thằng này hồi trước trong sư đoàn của tao mà?”

Bất ngờ Tô Lâm bên cạnh Thu Phong lên tiếng.

“Hắn từng là một đặc công xuất ngũ, không ngờ từ trong sư đoàn cũ của bác à?”

Thu Phong cũng không bất ngờ mất khi Tô Lâm ở bên cạnh lên tiếng nói Hứa Tử Lệ từng là người của lão.

“Ừ, nhưng đó là khóa cuối cùng mà tao còn tại vị. Thằng này cũng khá lắm nhưng sao trông nó chật vật thế nhỉ?”

“Cô ta là do một tay cháu đào tạo ... Sao có thể thua được!”

“Vậy sao? Cá không?”

Hai ông bác cháu này lại bắt đầu cà khịa nhau. Quốc Thiên ngồi bên cạnh thấy thế cũng lắc đầu chẳng biết nói gì hơn. Thôi tốt nhất nên tránh xa, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết oan.

15 phút sau.

Lúc này cuộc chiến như đã ấn định rằng ai là người chiến thắng mất rồi.

Kết quả chẳng phải hòa, cũng chẳng phải khó nhằn gì. Bạch Vân sắp thua.

Vì sao ư? Vì giờ đây Bạch Vân đang thở gấp, cô ta muốn thở ra máu. Cơ thể bầm dập khá hơn lần trước nhưng lần này lại cực kì mệt.

Bởi vì tính háo thắng của mình mà hết lần này đến lần khác liên tục tấn công Hứa Tử Lệ nhưng thất bại. Hết suốt khoảng thời gian vừa rồi Bạch Vân tấn công hai lần hấn mới trả đòn một lần, nhưng trả đòn cũng không hết sức. Cũng chỉ là nửa vời như mèo vờn chuột.

Hứa Tử Lệ biết một điều rằng kỹ năng chiến đấu và trả đòn của Bạch Vân khá cao. Nếu chủ động tiến công với Bạch Vân chắc chắn sẽ thất thế, thứ hai là về thể lực. Tuần trước quả thật là thể lực của Bạch Vân nhỉnh hơn hấn đôi chút. Nhưng tuần này đừng hòng.

Tuần trước khi lên đấu với Bạch Vân, dù trong trạng thái khá tốt. Nhưng khoảng thời gian cuối cùng khi mà Hứa Tử Lệ tập luyện như một quân nhân là cách đây vài năm. Dù bẩm sinh thể lực có cao đi nữa, nhưng hấn vừa hút thuốc, vừa uống rượu, vừa ăn chơi lêu lổng. Lấy đâu ra thể lực để độ lại với Bạch Vân bây giờ.

Bàn về kỹ năng có thể Hứa Tử Lệ không bằng cái kỹ năng quái đản của Bạch Vân, nhưng bàn về kinh nghiệm Bạch Vân còn thua xa Hứa Tử Lệ.

Điều đó đã được chứng minh, giờ đây Hứa Tử Lệ còn đứng vững. Còn Bạch Vân hai đầu gối của ả ta đang run lên bần bật, như muốn đổ xuống bất cứ lúc nào.

Hứa Tử Lệ đứng đó mỉm cười. Bạch Vân tức giận ả ta hét lên:

“Thằng chó! Đến đây và đánh như một thằng đàn ông xem nào?”

“Đấu với cô vốn không phải là đàn ông rồi!”

Hứa Tử Lệ nhếch mép khiêu khích.

Và hắn đã thành công khi trông thấy Bạch Vân lao đến.

Suy cho cùng Bạch Vân cũng còn rất trẻ tuổi, háo thắng, nóng tính, không giữ được cái đầu lạnh. Không thể nào bình tĩnh khi bị khiêu khích, và trên hết không đủ kinh nghiệm để chiến đấu với Hứa Tử Lệ đây.

Phải nói tuần trước Bạch Vân khá may mắn khi mà Hứa Tử Lệ xem thường ả ta, và cái giá mà Hứa Tử Lệ phải trả là một trận đấu hắn đã nhận thua. Nhưng giờ hắn quay lại, lợi hại hơn trước không biết bao nhiêu lần, thể hiện ra cái kinh nghiệm chiến đấu của mình, thể hiện ra rằng hắn không phải chỉ có biết đánh đấm, hắn còn biết dùng cái đầu của mình.

Một lần nữa Bạch Vân lao tới vùng đám. Nhưng ả ta chưa kịp chạm trúng Hứa Tử Lệ thì cảm đã lãnh trọn một cú lên gối của Hứa Tử Lệ.

“Cốp!”

Âm thanh đau tặn xương tủy vang lên.

Bạch Vân như một người không xương ngã nhoài xuống dưới đất. Bất động nằm im đó.

Lúc này Hứa Tử Lệ đi đến, Bạch Vân vẫn chưa bắt tỉnh. Nhưng cả thân thể của ả ta như nặng cả ngàn tấn. Chẳng thể nào nhúc nhích nổi, cố gắng Bạch Vân ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tự mãn của Hứa Tử Lệ.

Hắn ta mở miệng nói:

“Biết sao cô thua không? ...”

Bạch Vân chẳng còn sức để mà lắc đầu, ánh mắt của ả ta nhìn hắn như thể muốn nói rằng hắn hãy nói ra đi.

“Tôi đã cai thuốc từ suốt cái ngày hôm đó đến giờ!”

Câu nói ấy khiến Bạch Vân bất lực. Quả thật rất bất lực, hắn nói cai thuốc ý là gì? Là lần trước bản thân mình đấu với hắn là hắn đang chấp hay sao. Còn bây giờ mới là thực lực chính xác của hắn.

Cô thua rồi, thua thật sự rồi. Một lần nữa cô lại làm cho ông chủ thất vọng. Bạch Vân không dám nhìn về phía của Thu Phong, cô chẳng dám nữa.

Tại sao giữa người với người lại có sự khác biệt đến thế chứ. Cô đã cố gắng biết bao nhiêu, suốt quãng thời gian qua, đã luyện tập hơn bất cứ ai trong Hắc Long Bang. Cố gắng hơn bất cứ ai trong Hắc Long Bang, kết quả lại chẳng bằng một thằng vừa cai thuốc chưa được nửa tháng.

Quá đau, đau lẫn tinh thần cho đến thể xác.

“Hứa Tử Lệ chiến thắng. Tân vương của bảng A xuất hiện!!!!!!”

Tiếng hét của tay MC như cửa vào tâm can của Bạch Vân. Cô ta nằm đó, chẳng thể khóc, chẳng thể gào thét. Bất giác giống như lần trước Bạch Vân thiếp đi.

Abid đứng phía dưới, hắn lẳng lặng chẳng nói gì. Chẳng thể hiện ra là mình đang quan tâm Bạch Vân, hắn ta đang đợi, đợi cái lòng mở ra để kéo Bạch Vân xuống.

À quên nữa, vì sao Hứa Tử Lệ lại là tân vương của bảng A vậy ngôi vương của bảng A khi trước đâu? Hắn ta đã bị Hứa Tử Lệ đánh bại từ cái vòng trước rồi.

Không chỉ riêng bảng A những bảng khác cũng vậy, tất cả ngôi vương các bảng đều đã bị hạ gục bởi ba băng đảng Liên Minh Osuma – Cerberus và Hắc Long Bang.

Lồng bát giác mở ra, lúc này Abid đi đến bên cạnh Thu Phong cúi đầu nói:

“Anh cả! Cho phép em đỡ Bạch Vân xuống!”

“Ừ!”

Thu Phong phát tay cho phép.

Tâm trạng hắn cũng này nua vui nửa buồn. Vui là Hứa Tử Lệ không ngờ hắn lại mạnh đến vậy, không ngờ bản năng chiến đấu của hắn còn cao hơn cả Bạch Vân một bậc. Càng như thế càng làm Thu Phong kích thích.

Hắn buồn một phần là vì Bạch Vân thua, thua do quá kích động, nếu như Bạch Vân chú ý đến thể lực hơn thay vì kỹ năng thì bây giờ chưa chắc gì Hứa Tử Lệ đã ăn được. Mà thôi đây cũng là một kinh nghiệm quý giá cho Bạch Vân vậy.

Gặp đối thủ cù nhây như thế mà cứ lao vào tấn công mù quáng chẳng khác nào đâm đầu vào lửa. Có lẽ ngoài kỹ năng chiến đấu, Thu Phong nên dạy thêm một ít kinh nghiệm cho họ, và cũng để họ tham gia những trận đấu như thế này nhiều hơn nữa trong tương lai. Chỉ có đối đầu với người khác mới làm chúng ta khá hơn được, lúc xưa Thu Phong cũng đã từng như vậy. Đã từng thua rất rất nhiều người, cũng từng háo thắng tự mãn như Bạch Vân để rồi nhận kết cục không khác gì Bạch Vân bây giờ.

Trong cuộc sống này kiêu ngạo thì đúng, không hẳn là đúng, nhưng đúng khi bạn giỏi. Nhưng đừng tự mãn không xem ai ra gì. Bởi vì bạn chẳng thể nào biết con kiến mà bạn xem thường hôm nào đó, bỗng nhiên nó quay lại trở thành một con voi dẫm bẹp bạn.

Sự khác biệt giữa Bạch Vân và Hứa Tử Lệ không phải nằm ở sức mạnh, mà là ở cách suy nghĩ. Lần trước đấu với Bạch Vân, Hứa Tử Lệ hắn ta sẵn

sàng nhận thua không chút do dự, dù cho đó gần như là một trận hòa.

Nhưng Bạch Vân không như thế, cô ta không hề chấp nhận đó là chiến thắng, cũng không thể chấp nhận đó là một sự thất bại. Cô ta muốn thắng, muốn một chiến thắng rõ ràng và thuyết phục, đem nó về cho Thu Phong, nhưng rồi sao ... Cô ta đang nằm đây bất tỉnh, và đã thua.

Abid lặng lẽ vác Bạch Vân xuống sàn, cũng chẳng biết là đang nghĩ cái gì.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Chết Vì Gái!

Trận đấu tiếp theo sẽ được bắt đầu trong ít phút nữa.

Trước khi trận chiến bắt đầu thì có một kẻ ngựa ngáy còn hơn những kẻ đang đấu kia. Quốc Thiên.

Theo dõi trận vừa rồi của Hứa Tử Lệ và Bạch Vân khiến cơ thể hắn sôi sục cả lên. Chẳng biết từ khi nào hắn lại có máu chiến như vậy. Ước gì hắn đã về đây sớm hơn để đấu một trận với những người này.

Hứa Tử Lệ là người thường, nhưng hắn ta có kinh nghiệm chiến đấu chuyên nghiệp đến không tưởng.

Bỏ qua cái cảm xúc nhất thời của Quốc Thiên đi.

Trận đấu chung kết tại bảng B:

Tiger vs Hạo Nguyên.

Như đã nói Hạo Nguyên được xem như là thủ lĩnh thứ hai của Liên Minh Osuma. Hắn có một phong cách chiến đấu khá linh hoạt. Có thể tấn công đánh đấm liên tục vào đối phương, cũng có những đòn vật khóa và bẻ tay đối thủ. Chưa kể thể lực cũng được xếp vào hàng khá khi chỉ thua ba anh em nhà họ Hứa mà thôi.

Chưa kể Hạo Nguyên là một tay rất hay lật kèo vào phút chót, chẳng ai có thể yên tâm được khi mà đã nắm chắc đánh bại Hạo Nguyên rồi lại bị

hắn quay sang đấm cho không kịp ngáp.

Còn Tiger suốt quãng thời gian qua đã cố gắng đến mức nào? Một tay bảo an còn con trong hàng trăm người bảo an của tòa dinh thự rộng lớn kia, hắn đã từng mạnh ngang ngửa Abid, nhưng giờ hắn đã bị Abid bỏ xa một đoạn. Hắn có sự cố gắng, có sự cam chịu, nhưng theo Thu Phong đánh giá là chưa đủ.

Tiger có bản tính rất dễ chấp nhận số phận, không biết lúc nào nên đứng lên, không biết lúc nào nên nắm bắt cơ hội. Dù có một khởi đầu khá tốt, nhưng càng về sau Tiger lại càng bị lép vế. Thay vì cố gắng lên nữa, hắn chỉ cố gắng bình bình, tuy không bỏ cuộc nhưng lại quá dễ dàng chấp nhận số phận.

Ví dụ điển hình nhất chính là từng một thời đã bại được Bạch Vân mà bây giờ để Bạch Vân chửi trên đầu trên cổ mà vẫn chấp nhận.

Thu Phong nắm được tính cách của Tiger nhưng hắn không nói gì nhiều. Đó là con đường mà Tiger chọn, nếu hắn không cố gắng trên chính con đường của hắn, hắn sẽ bị xã hội này loại bỏ, không cần Thu Phong phải loại bỏ hắn. Dầu vậy, ít nhiều Tiger cũng đóng góp khá lớn cho hắn trước khi mà Hắc Long Bang được thành lập.

Trong bang hội có không biết bao nhiêu người gặp tình trạng giống như Tiger, thậm chí trong đội chiến binh cũng khá nhiều người như vậy. Quá dễ dàng thỏa mãn với những gì mình đang có, họ không dám tham vọng. Hay đơn giản nghĩ tham vọng với tham lam là một, họ sợ tham quá sẽ té đau.

Nhưng kẻ đi trước khai sáng ra mọi thứ luôn là kẻ được lợi nhiều nhất. Giống như Abid, chấp nhận theo Thu Phong một cách không rõ ràng, hắn đón đầu ngọn gió, và lãnh cũng đủ ngọn gió. Nếu Thu Phong ngã, hắn là kẻ ngã đầu tiên, nhưng Thu Phong lên hắn lại là kẻ được lợi nhiều nhất.

Cuộc sống vốn dĩ là vậy, chẳng có ai đạt được điều mình muốn mà không đánh đổi cả.

Nói đi nói lại một hồi giờ đây cuộc chiến của Tiger và Hạo Nguyên đã bắt đầu từ lúc nào.

Tiger vốn có một thủ pháp theo sách giáo khoa. Tức Thu Phong dạy gì hắn làm lại y hệt, không có bất cứ màu sắc, phong cách chiến đấu gì của riêng mình.

Và suốt từ nãy đến giờ hắn và Hạo Nguyên cứ đánh vài ba đòn rồi lại tách ra. Và Hạo Nguyên luôn là người tấn công trước. Tiger luôn là kẻ thủ thế.

Khí công là bộ môn gia tăng sức chịu đựng và thể lực, nhưng cái gì cũng có cái giới hạn của nó. Khi mà Hạo Nguyên giờ đây liên tục tấn công Tiger hết lần này đến lần khác.

Đòn đánh của Hạo Nguyên không mạnh, nhưng rất nhanh và chuẩn xác. Chưa kể nó cực kì gây khó chịu khi mà Hạo Nguyên liên tục đánh vào điểm yếu trên cơ thể. Như hai huyệt thái dương, vùng chân thủy, ba sườn, vùng dưới ngực. Tất cả đều là điểm yếu chết người thường thấy trong những trận đấu.

Với thủ pháp nhanh nhẹn, ra đòn dứt khoát, tuy không lực nhưng hết lần này đến lần khác Tiger đều phải triệt và đỡ lại. Dẫu vậy cái sai của Tiger ở đây là hắn liên tục vận khí công để triệt đòn, do đó khí công lại liên tục bào mòn thể lực của Tiger. Trong khi để đỡ những đòn ấy hắn không cần phải sử dụng khí công làm gì cho cực cả, bởi hắn có tấn công quái đản làm vậy chỉ cho tốn sức.

Như đã nói Tiger luôn làm mọi thứ như một cỗ máy, càng ngày càng ở một nơi xung quanh toàn kẻ tài giỏi, Tiger dần mất đi cái bản ngã của riêng mình. Hắn bất lực, hắn mệt mỏi mà hắn chẳng nhận ra.

Rồi từ khi nào Tiger đã thờ dốc, còn Hạo Nguyên thì không. Anh chàng kiêu lời này vẫn cứ nhẹ nhàng tấn công vào yếu điểm hết lần này đến lần khác.

“Bịch!”

Rồi cái gì đến cũng sẽ đến.

Tiger tuy trâu bò, Hạo Nguyên tuy không gây vết thương nào chí mạng nhưng hắn vẫn thắng.

Vì đối thủ của hắn giờ đây chẳng còn sức để đứng vững nữa.

“Abid!”

“Vâng thưa anh cả!”

Tiger nằm xuống, Thu Phong liền gọi Abid đứng bên cạnh hắn lại.

“Qua hai trận vừa rồi cậu nhận ra được điều gì?”

“Thưa anh cả ...”

Bị Thu Phong hỏi bất chợt Abid chỉ biết gãi đầu. Thực ra nãy giờ hắn đang suy nghĩ về vấn đề khác không tập trung vào trận đấu của Tiger. Khi nhận ra hắn đã thấy Tiger gục tự lúc nào.

“Chú ý hơn đi!”

Thu Phong biết điều đó, hấn ngấn ngọn nói một câu. Cốt yếu muốn Abid tập trung hơn mà thôi.

Nếu Thu Phong đoán không lầm, Abid đang suy nghĩ về Bạch Vân, không biết hai người này có cái gì mà Abid có vẻ bận tâm về Bạch Vân hơi nhiều. Từ dạo gần đây Thu Phong thấy Abid luôn không tập trung vào công việc. Chẳng lẽ thằng cu này thích Bạch Vân sao? Gu nó mạn vậy ư?

Nghĩ đi nghĩ lại người có tính cách như Abid có lẽ không có quan niệm về sắc đẹp. Vì một lý do nào đó nó thích Bạch Vân cũng là việc của nó, nhưng công việc là công việc, đừng để tình cảm xen vào làm mất tập trung. Nó như một con dao hai lưỡi vậy, có thể khiến mình phấn chấn khi vui vẻ, nhưng nó lại làm mình chán nản khi buồn rầu.

Thu Phong cần một cái gì đó bền vững chứ không phải một cái gì đó mập mờ về cảm xúc. Cảm xúc cũng tốt thôi, nhưng hãy lý trí và biết cân bằng điều đó.

Ví như Thu Phong dù có nhận ra tình cảm với Lục Nương, Lục Nương cũng thế nhưng hai người ai vẫn làm việc đó. Chẳng ảnh hưởng đến nhau là bao. Có lẽ sau hôm nay hấn đến gọi cả Tiger và Abid đến tâm sự.

Ít nhiều ban đầu hấn muốn bỏ mặc Tiger nhưng không được, dù gì cũng là người cống hiến cho hấn khá nhiều trước khi thành lập nên Hắc Long Bang ngày hôm nay.

.....

Vậy là một trận đấu nữa kết thúc dưới những đòn tấn công tuyệt đẹp đầy màu sắc của Hạo Nguyên và sự chịu đựng đến mức giới hạn của Tiger. Không bàn về kinh nghiệm ở đây, chỉ nói về cách sử dụng khả năng của mình. Cở bản dễ hiểu mà nói nếu như Tiger có bản sắc của riêng mình, hấn

biết cách tận dụng mọi lợi thế của mình thì chưa chắc giờ đây kẻ bại trận đã là hắn.

Cảnh tượng ấy khiến Thu Phong thất vọng thật sự. Bạch Vân thua không khiến hắn thất vọng, nhưng Tiger thua lại khiến hắn thất vọng. Công sức huấn luyện của hắn đổ sông đổ biển chỉ vì kinh nghiệm chiến đấu quá tệ của Tiger.

Bỏ qua cái sự thất vọng của Thu Phong.

Đến với trận đấu ở bảng C:

Hứa Tiêu Dĩnh vs Lệ Na.

Có vẻ chưa ai biết về tính cách của Hứa Tiêu Dĩnh. Khác hoàn toàn so với hai người anh em còn lại, Hứa Tiêu Dĩnh là anh trai của Hứa Liên Hạo và là em trai của Hứa Tử Lệ. Hắn đứng ở giữa.

Một thanh niên vừa nhìn, không mấy đẹp trai, ngoài nụ cười khá có duyên của mình thì Hứa Tiêu Dĩnh còn là một thanh niên mê gái. Đúng rồi, mê gái tốt độ, yêu màu hương và ghét sự giả dối.

Chân lý sống của Hứa Tiêu Dĩnh là đàn bà đẹp, hắn cũng chưa bao giờ đánh chị em phụ nữ dù là nhàn hoa hay bãi phân. Vậy mà bằng cách nào đó hắn lại phải đấu với Lệ Na, nếu như Bạch Vân thì còn đỡ đi, hắn ít nhiều cũng có thể chiến đấu được phần nào.

Nhưng Lệ Na lại là một đứa con gái tiêu chuẩn của Xích Quỷ, khá là xinh đẹp, mình đây, dáng người mảnh khảnh. Nhưng không hiền, không hiền một chút nào. Rất là dữ, nhưng càng như vậy Hứa Tiêu Dĩnh lại càng khoái.

Mà càng khoái thì càng chết.

“Em à! Hay là em chịu thua đi ... anh không muốn đánh một phụ nữ xinh đẹp như em!”

Trên võ đài bát giác, lúc này Hứa Tiêu Dĩnh đang ở trên sàn đấu đứng góc đài màu đen nơi đó mà buông lời trắng hoa với Lệ Na.

Đơn giản Lệ Na chỉ lườm hằn một cái rồi đáp:

“Không muốn đánh thì rút!”

“Thôi nào ...”

“Trận đấu bắt đầu!” – Tay MC hô lên

Sau tiếng hô bắt chợt Lệ Na lao lên tấn công trước.

“Khoan đã ... ê ê từ từ ...”

Hứa Tiêu Dĩnh thấy cô nàng đồng đánh kia lao lên liền co giò lên vừa chạy vừa hô.

Thật sự hần không thể đánh phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp, làm sao hần dám đập vào cái gương mặt xinh đẹp kia được chứ. Đánh đâu cũng toàn là chỗ không nên đánh.

“Đứng lại ... thằng đốn mạt kia có đứng lại không thì bảo ...”

“Tôi đã bảo cô chịu thua đi mà ... tôi mà đánh là cô thua đó! Trước sau cũng thua ... ui .... Nên là tự nguyện thua đi!”

Cảnh tượng không thể nào hài hước hơn trong mắt người xem. Hứa Tiêu Dĩnh những trận trước đó hần như một con mãnh thú, như một con quái vật đánh nhau không sợ sệt một ai, thậm chí thành viên của Hắc Long Bang cũng bị Hứa Tiêu Dĩnh đánh cho bầm dập mặt mũi.

Vậy mà giờ hắn như thể là một con khi điên xiếc trong cái lồng bát giác vậy. Thật mất hết cả mặt mũi gây dựng từ nãy đến giờ. Đánh thì không đánh, đỡ thì không đỡ, cứ chạy với nhảy rồi né đòn.

Lúc này toàn khán đài liên tục có tiếng la ó sỉ nhục Hứa Tiêu Dĩnh. Hai anh em Hứa Tử Lệ và Hứa Liên Hạo ôm mặt không biết giấu đi đâu cho bớt nhục. Tức mình Hứa Liên Hạo hét lên:

“Không đánh thì đi xuống đi? Làm cái trò khi gì trên đó vậy?”

Bị thằng em mình chửi trên đầu trên cổ, Hứa Tiêu Dĩnh chạy ngang qua nhìn vào mặt nó đáp:

“Anh mày không thể nào mất đi cái chất quý tộc để đánh phụ nữ được!”

Hứa Liên Hạo đứng hình mất 5 giây. Hắn lầm bầm trong miệng:

“Cái này nhất định có âm mưu. Người bình thường đ*o thể nào ngu như thế được!”

“Này! Tao nghe đấy nhá!”

Hứa Tiêu Dĩnh dù chạy rầm rầm trên đó vẫn cố ngoái cổ ra mà móc ghéo một câu với thằng em mình.

“Thôi được rồi!”

Bỗng hắn đứng khựng lại đưa tay lên phía trước hét lên.

Lúc này Lệ Na đang đà lao tới hắn bỗng nhiên gặp hành động ấy khiến cô mất đà, Lệ Na vội vàng ôm ngực sau đó dùng chân đạp thẳng vào bụng hắn.

“Bốp!”

“Thằng khốn này tính dê tao à?”

“Bậy bậy ... làm gì có!”

Lệ Na lúc này một tay ôm ngực một tay chỉ vào mặt Hứa Tiêu Dĩnh đang nằm sõng soài dưới đất.

Không quan tâm đến lời thanh minh của Hứa Tiêu Dĩnh, Lệ Na lập tức vung chân lên chẻ một đòn thẳng vào hạ bộ Hứa Tiêu Dĩnh.

Cả cái kế sinh nhai của hắn, hắn phải bảo vệ cho bằng được. Đàn ông không thể mất giống, ngay lập tức Hứa Tiêu Dĩnh chống tay ra sau lưng, đồng thời dùng tay đẩy người, hai chân dạn ra để né đòn.

“Kịch!”

Cái sàn rung lên. May thay vừa kịp lúc hắn né được, nếu không bây giờ chắc chắn hắn đã thành thái giám.

“Này! Sao đẹp mà ác thế!”

“Câm mồm!”

Lệ Na chửi vào Hứa Tiêu Dĩnh một cái sau đó cô liên tục dùng chân đạp vào người hắn. Cứ thế Hứa Tiêu Dĩnh không có cơ hội để đứng dậy, hắn cứ lăn vòng vòng trên cái sàn đấu.

Ban đầu không giống con khỉ điên xiếc, bây giờ thì giống hơn rồi.

Tuy nhiên do lăn quá nhiều hay sao Hứa Tiêu Dĩnh bỗng cảm thấy chóng mặt, thì lúc này hình như hắn thấy một cái chân xinh đẹp đang nện thẳng vào mặt hắn.

“Cốp!”

“A!”

Hứa Tiêu Dĩnh đau đớn ôm lấy mặt.

Nhưng chưa xong, ngay khi hắn vừa ôm mặt đau đớn thì bỗng nhiên cả người hắn bị khóa lại.

Là một đòn khóa bẻ tay từ Lệ Na. Rất là biết chớp lấy thời cơ. Lệ Na một bên kẹp cánh tay hắn vào háng, một bên tì ngực lên đầu hắn để hắn không có thể bẻ lại.

“Trời má sượng!” – Thay vì đau đớn Hứa Tiêu Dĩnh lại hưởng thụ.

Hắn dường như quên mất cả cái đau mà đắm chìm gương mặt mình trong bộ ngực thơm phức cách hai lớp áo của Lệ Na.

Chỉ vài giây sau hắn cuối cùng cũng cảm thấy đau, cánh tay của hắn như thể muốn tách rời ra. Dầu vậy hắn vẫn cố gồng gữi với cái bộ ngực kia lâu hơn.

Tuy nhiên cơn đau qua cái ngưỡng cửa sung sướng. Hứa Tiêu Dĩnh liên tục đập tay trên sàn hét lên:

“Khua khua khua ... tui khua” (Thua thua thua – do đập mặt vào ngực Lệ Na nên nói không rõ ràng)

Nghe tiếng chào thua của Hứa Tiêu Dĩnh – Lệ Na thở dài ra một tiếng, lúc này mặt cô đỏ ửng. Vì muốn chiến thắng cái thằng khốn khiếp này cô phải bẻ tay hắn, nhưng khi ấy cô cảm giác có gì đó không đúng, mặt hắn đang đập vào ngực cô.

Tuy rất là không muốn, nhưng Lệ Na phải chịu đựng, nếu không còn kéo dài đến tận khi nào nữa.

Lệ Na đứng dậy, người dành chiến thắng là cô. Tuy nhiên cô lại nhìn xuống thằng đốn mạt đang nằm lăn lộn ôm tay, cô sút một phát vào ba sườn hấn thêm lần nữa mới chịu.

“Cốp!”

“Thứ ngu học!”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Tức Giận!!

“Làm sao mà nó có thể ngu một cách thần kỳ như vậy nhỉ?”

Quốc Thiên ngồi phía dưới cười chảy cả nước mắt khi chứng kiến cái trận đấu vừa xong. Không thể tin được rằng trên đời này lại có một thằng ngu đến như thế.

Thằng ngu đó thì ai cũng biết rồi. Hứa Tiêu Dĩnh, thanh niên vừa chết vì gái.

Hầu hết trận đấu vừa rồi ai cũng thấy rõ Hứa Tiêu Dĩnh ngu một cách kỳ diệu. Nếu như mê gái, không đánh gái, thì vật nó xuống khóa tay khóa chân lại là xong, việc gì phải chạy nhảy để rồi bất cẩn bị con gái nhà người ta đánh cho ra nông nổi như thế. Thậm chí còn được hưởng thụ một tí gọi là mùi da thịt của gái. Nhưng nó đ*o làm thế, nó không hề làm thế, nó muốn quý sờ tộc. Và giờ nó như một trò hề.

Thôi bỏ qua cái sự ngu dốt của Hứa Tiêu Dĩnh. Trận đấu tiếp theo sắp sửa được bắt đầu.

Đối với Hắc Long Bang đây là một trận đấu quan trọng nhất. Bởi Bạch Vân một tay mạnh số một số hai Hắc Long Bang đã đại bại, chỉ còn mỗi Abid, Xuân Tiến tiền không nói làm gì. Abid như là hi vọng cuối cùng của Hắc Long Bang.

Bảng D:

Abid vs Trọng Khoa.

Trận đấu danh tiếng ... à đúng hơn là tai tiếng của Trọng Khoa vs Thu Phong. Hắn ta bị Thu Phong đả bại hoàn toàn, một cách nhẹ nhàng như cách mà Hứa Tử Lệ đánh bại Bạch Vân vậy.

Như đã nói từ trước đến nay Abid luôn là kẻ mạnh nhất sau Thu Phong trong Hắc Long Bang. Bạch Vân vốn chỉ được so sánh ngang bằng Abid mà thôi, chứ không được mệnh danh là kẻ mạnh nhất.

Vậy liệu, trận đấu này Abid có thể đánh bại được Trọng Khoa hay không?

Trên sàn đấu, Abid với gương mặt không mấy tập trung đã bước lên sàn. Thu Phong thấy thế cũng không nói gì, cũng không yêu cầu Abid tỉnh táo lên hay tập trung lên. Nếu trận này Abid thắng thì tốt, nếu Abid thua thì hắn phải xem xét lại cách làm việc của hắn. Một Tiger mất đi bản ngã đã quá đủ, hắn không muốn Abid trở nên như vậy, do đó lượt đấu này Thu Phong muốn hắn trải nghiệm cái gì thực sự gọi là thất bại.

Bởi từ lúc ra Bắc đến nay Abid chưa bao giờ nếm mùi thất bại, hắn làm mọi việc đều hoàn hảo, khiến Thu Phong không cần phải nhắc nhở gì hắn. Bởi vì khi ấy hắn biết hắn đang làm cái gì, và cần cái gì. Nhưng dạo gần đây, như ta thấy đó, Abid rất là không tập trung vào việc của mình, hay lơ đãng.

Khi bay về Bắc hắn có dặn Bone (con AI) rằng dạo gần đây có sự khác thường gì xảy ra trong Hắc Long Bang không. Và Abid là cái tên Bone hiển thị đầu tiên, nhịp tim, sóng não, sức sống, độ tập trung tất cả đều loạn tùng phèo cả lên. Sau đó Bone đưa ra tính toán rằng Abid đang phiền não dẫn đến mất tập trung vào việc luyện tập và công việc.

Chẳng phải hắn theo dõi gì, hắn chỉ muốn biết rằng người của mình đang gặp vấn đề gì. Là một kẻ cầm lái đầu tàu, hắn phải chăm lo cho cấp dưới của mình, để họ toàn tâm toàn ý làm việc một cách hiệu quả nhất.

Bỏ qua những suy nghĩ về Abid. Giờ đây Thu Phong đã thấy Trọng Khoa bước lên võ đài tự lúc nào. Hắn ta đứng đó, không nhìn vào vẻ mặt thất thần của Abid mà nhìn vào Thu Phong đang ngồi phía dưới, một sự khiêu khích, một sự tự tin phát ra từ Trọng Khoa.

Ánh mắt của Trọng Khoa như thể muốn nói rằng, hắn sẽ đánh bại thằng ngoại quốc này để tái đấu với Thu Phong.

Thay vì mang vẻ mặt khiêu khích như Trọng Khoa. Thu Phong chỉ mỉm cười gật đầu chào hắn. Hành động ấy của Thu Phong khiến Trọng Khoa phải suy nghĩ, hắn ta dường như chẳng để mình vào mắt.

Không phải Thu Phong không đặt Trọng Khoa vào mắt mà là đó giờ Thu Phong chưa bao giờ xem Trọng Khoa là người ngang tầm với hắn. Thu Phong chỉ xem Trọng Khoa là một nhân tài, nên được đào tạo đúng cách, bài bản và khoa học, sẽ còn phát triển tiềm năng hơn nữa.

Thái độ của Thu Phong khiến Trọng Khoa khá là hậm hực, tuy nhiên hắn vẫn mỉm cười nhìn vào vẻ mặt thất thần của Abid đang nhìn hắn.

“Mang cái bộ dạng đấy lên đây? Chán sống à?”

Lời khiêu khích phát ra từ miệng của Trọng Khoa.

Hắn không kích được thằng chủ thì kích thằng đệ.

Những trận đấu trước của Abid tên này chiến đấu rất dũng mãnh, hết như phong cách chiến đấu của tên Thu Phong kia. Tuy nhiên hắn lại mang một màu sắc chiến đấu dũng mãnh hơn nhiều, còn Thu Phong có mang một

chút gì đó sắc màu nghệ thuật chiến đấu. Rất ít người khi trong một trận đấu thực sự mà lại có thể mang đến nghệ thuật như Thu Phong.

Đó chỉ là cái thước đo so sánh dưới ánh nhìn của Trọng Khoa mà thôi. Thực tế Thu Phong không mang bất kì bản sắc chiến đấu nào cả, bởi vì chính hắn mang tất cả bản sắc chiến đấu đa dạng khác nhau. Hung tợn có, nghệ thuật có, dũng mãnh có, nhẹ nhàng có, nhậy nhơ có ... Hầu như chiến đấu theo phong cách nào Thu Phong cũng có thể làm được.

Bởi vì Triệt Quyền Đạo ép Thu Phong phải học phong cách chiến đấu của những môn võ khác để tìm ra cách triệt. Dù cho bây giờ Abid hay Bạch Vân có học Triệt Quyền, tuy lợi hại nhưng kinh nghiệm chưa đủ, không đủ trình để đoán hết đòn đánh trong tương lai của đối phương. Với Thu Phong kinh nghiệm ấy đủ nhiều để hắn có thể so tài với Tô Lâm.

Dù nhiều đến đâu thì vẫn thiếu, căn bản Tô Lâm không dùng võ thuật vật lý, mà lão ta dùng võ kỹ của nội công. Triệt Quyền Đạo suy cho cùng cũng chỉ là võ kỹ mà bất cứ ai cũng có thể học mà thôi, tuy vi diệu nhưng cũng chẳng đa năng như ta nghĩ.

“Trận đấu ... BẮT ĐẦU!!!!!!!!!!”

Tiếng hét của tay MC vang lên.

Có vẻ như chính gã MC cũng hào hứng khi được chứng kiến trận chiến này.

Là MC đấu trường ngầm ít nhiều lão ta cũng biết đến các hắc đạo lớn tại thành phố này. Tất nhiên lão ta sẽ biết Abid là ai, lợi hại như thế nào.

Kẻ mạnh nhất dưới trướng Thu Phong sẽ đấu với kẻ mạnh nhất của Liên Minh Osuma.

Mèo nào ăn miu nào?

Abid như chẳng quan tâm đến lời khiêu khích của Trọng Khoa. Hắn vẫn cứ im lặng, trận đấu đã bắt đầu, hắn vẫn đứng đó nhìn chăm chăm vào Trọng Khoa.

“Tch ... Thăng này hồng rồi!”

Trọng Khoa tặc lưỡi một cái rồi lao lên.

Khoảng cách của cả hai đang được thu hẹp nhanh chóng. Chỉ một hơi thở hắn đã tiếp cận được Abid, tung một quyền vào giữa gương mặt đang thần thờ của Abid.

“Bốp!!”

Âm thanh da thịt va chạm vang lên.

Cả khán đài bất ngờ. Kẻ bị đánh lại là Trọng Khoa?

Vì sao ư? Vì khi hắn vừa tiếp cận thành công Abid không biết bằng một cách nào đó nhanh như chớp Trọng Khoa lãnh một cú đấm móc bằng tay phải trúng ngay vào điểm mù của Trọng Khoa.

“ Trùng ~~”

Lực đánh của Abid đủ mạnh khiến Trọng Khoa khựng lại mà mém cắn đầu xuống đất. Vẫn giữ nguyên tư thế đó hắn trừng mắt nhìn vào Abid.

“Thăng này không tập trung mà vẫn nhanh vậy sao?” – Dòng suy nghĩ chạy nhanh như điện xẹt qua đầu Trọng Khoa.

Chính bản thân hắn cũng khá bất ngờ, cứ nghĩ rằng thăng da đen đó không tập trung sẽ ăn được hắn. Biết là không xem thường đối thủ, Trọng

Khoa cũng có thủ sẵn, nhưng không ngờ nó lại ra đòn ngay vào cái góc chết khi hắn vừa lao đến.

Quả thật những kẻ dưới trướng Thu Phong không hề xem thường được.

Không cần kéo dài khoảng cách, không cần câu thời gian. Vừa ăn một đấm, tích tắc sau Trọng Khoa vung một cú đấm móc trả lại cho Abid.

“Bốp!”

Abid không né tránh, hắn lãnh trọn đòn đó.

Với chiều cao vượt trội của mình, bỗng nhiên hai con mắt của hắn trợn lên, chụp lấy đầu Trọng Khoa mà đấm.

“Bốp!”

“Bốp - Bịch!”

Abid đấm được một đấm vào mặt Trọng Khoa, Trọng Khoa cũng đấm trả lại một đấm vào mặt hắn. Tuy nhiên tóc hắn lại bị Abid giữ lấy rất khó chịu, khi vừa đấm vào mặt Abid sẵn Trọng Khoa tung cả người lên đập thẳng hai chân vào bụng Abid khiến hắn văng ra.

Cái thân hình to cao đen hôi của Abid ngã cái rầm xuống sàn. Tay hắn đang còn giữ vài cọng tóc còn sót lại của Trọng Khoa.

“Thằng này không hề tập trung, nó không hề dùng kỹ năng như những trận trước?”

Dù bản năng chiến đấu được lập trình sẵn trong Abid, hắn không cần tập trung vẫn có thể đánh được, nhưng cái gì tự động đều dễ dàng bị phá giải.

Như ta đã thấy, Trọng Khoa là một tay đấm đường phố, hấn đánh mỗi khi có cơ hội, trả đòn mỗi khi có cơ hội. Hấn sống nhờ cái nghề đấm bốc này, hấn thừa cách vờn chết cái trạng thái nửa vờn kia của Abid tuy nhiên hấn lại không làm vậy.

Vì sao hấn lại không làm vậy.

Bởi vì lần trước Thu Phong dùng cách đầu của hấn để đánh bại hấn. Bây giờ hấn sẽ dùng cách đầu của Abid để đánh bại Abid, ăn miếng trả miếng.

Trên đời này chắc chỉ có vài kẻ điên được như Trọng Khoa mà thôi. À Bạch Vân còn điên hơn Trọng Khoa nữa.

Thế là một trận đấu hoang dã diễn ra, đúng như cái cách mà khán giả mong chờ nhất.

Abid lĩnh một đòn đánh trả lại một đòn, Trọng Khoa lĩnh một đòn đánh trả lại tới hai ba đòn. Cứ thế cho đến khi cả hai thở như con trâu, máu me chảy tóc tách xuống dưới sàn. Thậm chí nhiều nơi máu còn đông cứng cả lại.

Một trận đấu mà tới tận bây giờ chẳng biết ai thắng, Abid chẳng hề dùng khí công, cũng chẳng hề dùng kỹ năng được dạy. Hấn cứ đánh theo cái bản năng của hấn, và nếu như theo bản năng Abid sẽ chẳng bao giờ đo lại được với Trọng Khoa.

Tập luyện bao nhiêu, cố gắng bao nhiêu bây giờ gương mặt của Abid còn máu me be bết còn hơn cả Trọng Khoa.

“Bụp!”

Abid đứng thờ dốc, hấn đang rất mệt nhưng tới tận giờ hấn chẳng hề tập trung vào trận đấu. Hấn còn chẳng để Trọng Khoa vào mắt. Và thế cuối

cùng hấn cũng ăn thêm một đấm hết lực của Trọng Khoa ngã lăn ra đó.

Chưa hết, khi hấn vừa ngã ngay tức thì Trọng Khoa nhảy vồ tới ngòl lên người hấn đấm hết cú này đến cú vào vào gương mặt kia của Abid.

Dù đen nhưng máu chảy ra tóc tách xuống dưới sàn là thật, mặt Abid bây giờ cũng be bét máu. Miệng không biết đã gãy bao nhiêu cái răng trong đó, tại sao hấn lại dễ thua như thế này chứ?

Vài phút sau, Trọng Khoa cứ liên tục đấm Abid bằng tất cả sức lực của mình. Cuối cùng cũng tới giới hạn của Trọng Khoa, hấn đứng dậy thở hồng hộc. Nhìn Abid dưới chân hấn vẫn còn chưa bất tỉnh dù mặt đã không còn là mặt nữa, máu me bê bết, hơi thở thì khó khăn.

“Đánh yếu quá đây ... nó còn tỉnh kìa!”

Bất chợt giọng nói mỉa mai của Thu Phong vang lên!

“Ha ... ha ... hộc, dù sao ... tôi cũng thắng rồi! Tiếp theo là cậu đây Thu Phong!”

Trọng Khoa đứng đó nhìn chằm chằm vào Thu Phong phía dưới, vừa thở hồng hộc vừa chỉ vào mặt hấn.

“Người chiến thắng ... Trọng Khoaaaaaaaaaaaaaa!!!”

Cái tên chiến thắng quen thuộc vang lên trong đấu trường. Lúc này cả khán đàn được chứng kiến một trận đấu chỉ có đấm và đấm, chẳng có bất cứ một cái gì gọi là nghệ thuật, nhưng đã. Đã mất, vì nó hoang dã, vì sức chịu đựng trâu bò của cả hai.

Lúc này lồng bát giác từ từ mở ra. Thu Phong vốn đã đứng ở phía dưới bậc thang từ lúc nào. Hấn im lặng đứng đó, cơ thể cao ngồng của hấn không

còn to như trước, nhưng lại mang đến cho người khác một cảm giác vững chãi hơn bao giờ hết.

Trọng Khoa bước xuống đi ngang qua Thu Phong, vỗ tay lên vai hắn. Cái bàn tay dính toàn máu của Abid in lên chiếc áo sơ mi trắng mà Thu Phong mặc ngày hôm nay.

Nhìn vào vết máu trên vai Thu Phong liếc nhìn Trọng Khoa không nói gì. Đây không phải là lỗi của Trọng Khoa, mà là lỗi của Abid.

“Anh cả!”

Lúc này Xuân Tiến và một vài thành viên của Hắc Long Bang đứng bên cạnh Thu Phong tự lúc nào.

“Vác nó xuống đây!”

Giọng nói âm trầm của hắn vang lên.

Xuân Tiến gật đầu, sau đó hắn cùng một vài thành viên của Hắc Long Bang leo lên khán đài vác Abid xuống.

Abid hắn ta vẫn còn tỉnh táo, còn chưa bất tỉnh. Tuy nhiên hắn lại chẳng còn sức để đứng.

Vài giây sau, cuối cùng Xuân Tiến cũng kéo được Abid xuống dưới. Hắn đỡ Abid khó khăn để mà đứng vững trước mặt Thu Phong.

“Anh ... cả ...”

“Bốp!!!!!!”

“Ầm ầm ầm ...”

Bỗng nhiên Thu Phong tung một cú đấm vào thẳng mặt Abid. Lực đấm mạnh đến mức đánh văng cả Abid, kéo theo cả người Xuân Tiến đi, may mắn thay giữa đường Xuân Tiến bị Abid buông ra nên hắn không bị làm sao. Chỉ lộn một vòng trên đất rồi hoàn hảo đứng lên không việc gì.

Còn Abid bây giờ bị đánh văng đi, lực đạo khiến cả người hắn đập vào sàn bát giác, làm lũng nguyên một lỗ hổng dưới đó. May thay cái lỗ đó cũng chỉ là miếng chắn của cái sàn mà thôi, không ảnh hưởng đến chất lượng sàn đâu là bao.

Tuy nhiên hành động của Thu Phong lại khiến toàn bộ thành viên Hắc Long Bang lẫn các người không thuộc Hắc Long Bang sửng sò.

“Lôi nó ra!”

Thật sự lần này Thu Phong rất là bực. Bực thật sự.

Cú đấm vừa rồi của Thu Phong tuy không phải hết lực, nhưng nó đủ mạnh để khiến Abid bất tỉnh.

Tiếng động lớn khiến Trọng Khoa phải ngoái đầu lại. Hai đồng tử mắt hắn dẫn ra, trông thấy Abid thân toàn máu, mắt đã nhắm tịt, người không biết sống chết. Có lẽ hắn đã bất tỉnh rồi.

Trọng Khoa nhớ đến câu nói của Thu Phong ‘Đánh yếu quá đấy ... nó còn tỉnh kìa’ là có hàm ý cả. Vậy ra hắn không đủ khả năng đánh Abid bất tỉnh, chính Thu Phong sẽ đánh người của mình bất tỉnh. Được.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Sắp Kết Thúc

“Vì sao lại như vậy?”

Quốc Thiên ngồi đó chứng kiến cảnh tượng anh trai mình đánh Abid. Một tay chiến binh mạnh nhất dưới trướng anh ta. Ít nhiều Quốc Thiên dù không trong băng Hắc Long Bang suốt khoảng thời gian qua, nhưng hẳn cũng hiểu Abid đã cống hiến như thế nào cho bang hội.

Nhưng chỉ vì thua một trận đấu mà anh trai nó đánh Abid ra nông nổi đó ư? Không ... hẳn quên mất Bạch Vân và Tiger cũng thua, anh ấy chẳng hề bực tức, chẳng hề cáu giận, cứ bình bình như chẳng có chuyện gì xảy ra. Vậy tại sao là Abid, anh ấy mong chờ quá nhiều vào Abid hay sao?

“Đối với Võ Năng Giả trong một trận đấu sinh tử, chỉ cần mất tập trung một giây thôi cũng đủ để mất mạng. Chứ đừng nói đến thằng da đen kia cả một trận đấu cứ như một thằng ngáo càn!”

Lão già Tô Lâm bên cạnh cục súc lên tiếng, như thể đang giải thích cho Quốc Thiên nghe vì sao Thu Phong lại đánh nó.

Tuy chuyện cặn kẽ thì lão không hiểu, nhưng nhìn vào thái độ của Thu Phong nhìn chăm chú Abid trong suốt trận đấu qua ông cũng hiểu tại sao thằng này nó lại bực tức đến thế.

Bình thường tính tình thằng Phong này cũng hiền hòa, đôi khi cũng rất nhây nhót, vui tính, ít cáu gắt. Đây là lần đầu ông chứng kiến một chàng thanh niên vốn điềm tĩnh thì giờ lại cáu gắt, nhưng Thu Phong cũng không

đi quá giới hạn của sự tức giận. Hắn biết trút giận đúng người và đúng cách. Và đây suy cho cùng chỉ là góc nhìn của riêng Tô Lâm khi không nắm rõ ngọn ngành.

Ít nhiều qua câu nói vừa rồi của Tô Lâm khiến Quốc Thiên cũng hiểu được đại khái mọi chuyện. Tính ra dù cho Quốc Thiên có là thiên tài nhưng hắn cũng không nắm rõ sắc mặt của từng người cho lắm, đơn giản hắn chỉ theo dõi trận đấu và lưu nó vào trong đầu. Về mặt cảm xúc hắn lại chẳng chú ý.

Còn với Thu Phong, hắn làm cái gì cũng có nguyên do. Hắn đánh Abid tại đây, vào chính lúc này chính là vì để Abid tỉnh ra. Thật sự Thu Phong rất bức mình khi Abid đã thua rồi, bước xuống sàn đấu vẫn với vẻ mặt ngơ ngác, nên Thu Phong mới làm vậy để hắn tỉnh giấc.

Cuối cùng bất tỉnh luôn, nhưng khi tỉnh dậy Abid sẽ hiểu vì sao Thu Phong lại đánh nó. Vì sao nó lại bại trận, nếu không vĩnh viễn nó chẳng bao giờ có thể thay đổi được nếu như cứ thế này.

Không nói đến việc nó có thích Bạch Vân hay không, có được Bạch Vân chấp nhận hay không. Tình cảm là tình cảm, công việc là công việc, cái nào ra cái đó. Nếu như chỉ vì như thế, sau này Hắc Long Bang phát triển hơn nữa, sẽ gặp nhiều hơn nữa, đến khi đó Abid bỏ mạng chỉ vì thiếu tập trung là điều mà Thu Phong rất rất không muốn thấy nhất.

.....

Bỏ qua trận đấu của Abid vs Trọng Khoa đi. Nó đã xong rồi.

Chúng ta chuẩn bị đến với trận đấu tiếp theo của bảng E:

Hứa Liên Hạo vs Trung Nghĩa!!!

Hứa Liên Hạo là em út trong nhà họ Hứa. Phong cách chiến đấu nhanh nhẹn, dứt khoát, chuyên nghiệp và lạnh lùng. Cái phong thái chiến đấu không ngại đối thủ mạnh, luôn luôn tìm cách lấy tốc bù lực, lấy lực bù tốc khiến cho cách chiến đấu của Hứa Liên Hạo khá giống với Hạo Nguyên, nhưng xem Hứa Liên Hạo chiến đấu sướng hơn Hạo Nguyên nhiều.

Trung Nghĩa như đã nói, hắn ta là đồng bạn của Trọng Khoa. Là một thanh niên bán ô tô cũ trong cái quận Tuyên Phong này. Thật thà, chất phác nhưng lại cực kì đáng sợ khi nổi sùng lên. Giống với Trọng Khoa trước đây, khi trước Trung Nghĩa cũng từng là một tay đấm ăn mình, hắn ta đánh nhau cực kì giỏi nhưng lại chẳng mấy thể hiện ra và cũng có ít người đụng tới hắn.

Đơn giản cái tướng của hắn đồ ngang Thu Phong lúc chưa về Nam lên trở lại đây. Chỉ trừ chiều cao của hắn là không bằng mà thôi. Với một thằng to con như thế có cho tiền các bố lo chơi ở quận Tuyên Phong này cũng chẳng dám đụng vô.

Kẻ đủ khả năng đánh với Trung Nghĩa thì đều là bạn của hắn hết rồi.

“Trận đấu bắt đầu!!”

So sánh về điểm mạnh chung của cả hai. Hứa Liên Hạo có tốc độ cao, lực đánh mạnh, kỹ thuật cao. Trọng Khoa có sức chịu đựng trâu bò, lực đánh thì khỏi phải bàn, tuy nhiên không vì đồ mà hắn chậm chỉ là không nhanh bằng Hứa Liên Hạo thôi.

Sau tiếng hô của tay MC hai người bước tới đối diện nhau thủ thế. Chưa ra ai đòn trước cả, Hứa Liên Hạo nhảy qua nhảy lại như vài đòn đánh giả vào người Trung Nghĩa. Trung Nghĩa cũng cố gắng bắt lấy tay Hứa Liên Hạo nhưng bất thành.

“Bụp bụp bụp!!”

Bất chợt Hứa Liên Hạo tấn công trước, hấn nhảy vô tới đám liên tục ba cú, mỗi một đâm vào một vị trí khác nhau - vào mặt, ba sườn và bụng của Trung Nghĩa. Rất tiếc đã bị Trung Nghĩa phòng thủ đỡ được hết.

Đúng cái lúc Hứa Liên Hạo nhảy ra thì Trung Nghĩa lại vô tới, hấn ta liên tục dùng cái thân xác cục mịch và sức chịu đòn trâu bò ép lấy Hứa Liên Hạo.

Nửa tiếng sau.

Đây thực sự là một trận đấu quá nhàm chán. Hứa Liên Hạo mặc dù đánh rất đẹp nhưng chẳng có tác dụng. Không phải hấn yếu mà là Trung Nghĩa quá trâu, có đánh cách mấy hấn ta cũng không hề hấn. Đám cứ như đâm vào tảng đá vậy, thậm chí bây giờ đây hai đầu nắm đám của Hứa Liên Hạo đang đổ ừng cả lên.

Hấn khá là thấy thốn, đồng thời thất rất mệt. Cứ thử nghĩ đi, nửa tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, liên tục tấn công rồi né tránh bằng tất cả sức bình sinh. Hứa Liên Hạo vẫn không thể nào làm Trung Nghĩa khựng lại một chút nào. Cứ như đang đánh với người bọc thép vậy.

“Đâm vào mặt nó. Mà ngu vậy Hạo!”

Lúc này thằng anh Hứa Liên Hạo là Hứa Tiêu Dĩnh kẻ thua cuộc lúc này đang đứng ở dưới la ó.

Đầu Hứa Liên Hạo nổi lên vài cọng gân, hấn tức giận, giận vì thằng anh lảm mồm của mình.

Cũng phải thôi, này anh nó lên đầu nó ở dưới cũng đâu có vừa.

Dẫu vậy Hứa Liên Hạo bây giờ đang tập trung vào trận đấu, hắn đang rất mệt rồi không còn sức đâu mà cãi với thằng anh nảo cút của mình.

Sơ sẩy một giây do thằng anh đốn mặt của mình, tự lúc nào hắn đã thấy Trung Nghĩa lao đến trước mặt hắn như một cỗ xe tăng:

“Bình! Rầm ...”

Trung Nghĩa lao tới húc Hứa Liên Hạo bằng một đòn vai cực kì mạnh, không thể né tránh, Hứa Liên Hạo hắn ta chỉ có thể đan hai tay lại thành dấu X để đỡ lấy.

Cú va chạm mạnh đến mức khiến Hứa Liên Hạo văng ra hơn bốn năm mét, đập thẳng người vào khung lồng đấu. Rầm lên một tiếng, hắn đau đớn chưa kịp đứng dậy thì bỗng nhiên cảm thấy trời có vẻ tối.

“Uỳnh!!!”

“Holy Shitttt!!!” – Hứa Tiêu Dĩnh đứng ở dưới che miệng lại chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đang diễn ra.

Trung Nghĩa rất là vui tính, khi hắn ta thấy Hứa Liên Hạo và ngã lăn ra đó, ngay tức khắc hắn ta lấy đà thêm một lần nữa bay lên trời đưa lưng nện thẳng vào người Hứa Liên Hạo.

Kết quả Hứa Liên Hạo bất tỉnh, bởi vì một chiêu lấy thịt đè người của Trung Nghĩa.

Có thể nói kết quả này một phần là tại Hứa Tiêu Dĩnh, nếu cái mồm hắn không lanh chanh thì chưa chắc Hứa Liên Hạo mất tập trung khiến lĩnh liên tiếp hai đòn trời giáng như thế của Trung Nghĩa.

Nhân gian từng tương truyền một lời sấm rằng “Không sợ kẻ địch mạnh như hổ - Chỉ sợ đồng đội ngu như bò!” Hứa Tiêu Dĩnh là một trong những thằng anh khôn nạn nhất quả đất này.

“Trung Nghĩa là người chiến thắng!!!”

Tay MC lại hét lên tên của người thắng cuộc.

Cái này là lẽ đương nhiên mà trong cuộc sống. Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo hợp lực lại còn thua cả Trọng Khoa, mà Trung Nghĩa được so sánh mạnh ngang ngửa với Trọng Khoa, việc Trung Nghĩa thắng cũng là điều hiển nhiên mà thôi. Tuy nhiên trận đấu có hơi lâu một chút do Trung Nghĩa không nhanh bằng Hứa Liên Hạo.

Nhìn cái cách mà Hứa Tiêu Dĩnh đối xử với thằng em trai mình, bất giác Quốc Thiên quay sang nhìn ông anh của hắn. Tính ra thằng anh mình vẫn còn tốt tính chán.

.....

Sau đây là trận đấu cuối cùng của ngày hôm nay.

Bảng F

Tiến Tom vs Xuân Tiến.

Nói sao nhỉ ... Xuân Tiến tính ra không mạnh cho lắm so với cả đội chiến binh mà Thu Phong đào tạo. Hắn chỉ nằm ở mức bình bình mà thôi, không có gì nổi bật, cũng không có gì đột phá.

Nhưng! Cái điều quan trọng luôn nằm ở chữ nhưng. Xuân Tiến là một con người cực kì có chí tiến thủ, tuy không tài năng nhưng hắn luôn luôn

biết nắm bắt cơ hội, hắn ta không may mắn nhưng hắn lại biết cách tạo ra may mắn.

Diễn hình như lúc còn ở trong băng Quỷ Lang của Nga Hoàng, Xuân Tiến chính là người dám bước ra thử sức với Quốc Thiên một con quái vật khi ấy theo Xuân Tiến đánh giá có thể đánh ngang Thu Phong.

Hắn dám đứng ra đánh với Quốc Thiên để đem về thông tin cho Thu Phong. Chính bản thân hắn thực nghiệm mọi thứ để có tác dụng ít nhất với Thu Phong, chứ không phải làm chỉ vì được giao, không được giao thì không làm. Hắn rất biết nắm bắt cơ hội để va chạm kẻ mạnh, sau Quốc Thiên là Lý Đại.

Như trận đầu tiên của Hắc Long Bang khi Hắc Long Bang được thành lập. Cũng chính Xuân Tiến là người thường nhưng nhận ra được Lý Đại có một cái gì đó hơn người bình thường. Chính hắn bỏ vũ khí xuống đòi solo với Lý Đại, mặc dù thua, mặc dù thất bại nhưng lại được Thu Phong khen ngợi hết lời.

Chưa kể hắn còn có thể mở mang được tầm mắt khi mà ngoài kia biết bao nhiêu người mạnh khác. Không chỉ riêng Thu Phong hay Abid mà hắn biết, chỉ là người thường như hắn không mang sức mạnh. Vậy mà có biết bao nhiêu mạnh mẽ một cách lạ kì.

Do đó nói hôm nay Xuân Tiến đứng ở vòng chung kết của bảng mình, nói hắn may mắn thôi chưa đủ. Phải nói rằng Xuân Tiến rất biết cách nắm thời cơ và dùng sự khôn lanh của hắn.

“Trận chiến cuối cùng của ngày hôm nay. Bắt đầuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu”

Tiến Tom là một chàng trai khá lạnh lùng sau cái vụ án em gái mình bị hiếp dâm, tuy vậy sau ba năm ngồi tù. Hắn quả thực hối hận về hành động

của mình, ba năm trong đó, em gái hắn liên tục đến thăm hắn với con mắt thăm quàng, gò má hóp lại. Giá như ngày đó hắn tìm được thủ phạm đưa cho cảnh sát thì giờ đây em gái hắn có lẽ sẽ có cuộc sống tốt hơn khi có hắn ở bên cạnh.

Bỏ qua những chuyện tư nhân của Tiến Tom. Bàn về sức chiến đấu, Tiến Tom có một phong cách chiến đấu khá là đường phố. Hắn ta không chỉ biết đâm và đá, còn biết vật, biết dùng kỹ năng đánh vào điểm yếu trên cơ thể con người. Bởi hắn không khỏe cho lắm, như đã nói kỹ năng của Tiến Tom khá ổn. Hắn luôn biết cách tìm thấy sơ hở và vô hiệu hóa đối thủ trong một nốt nhạc.

Tất cả những trận đấu trước đây trong bảng F của Tiến Tom chỉ kéo dài cao nhất là 2p Tiến Tom dùng kỹ thuật của riêng mình đánh bại người khác. Không bất tỉnh thì cũng bị khóa tay, bẻ tay để đối thủ tự động chịu thua.

Khi chúng ta đang mãi bàn về Tiến Tom thì bây giờ trận đấu giữa Tiến Tom và Xuân Tiến đã bắt đầu được vài phút đồng hồ.

Với cái thời gian này chắc chắn nếu Tiến Tom chiến thắng thì nó đã kết thúc rồi. Nhưng không, Tiến Tom bất động đứng đó nhìn Xuân Tiến, cả Xuân Tiến cũng vậy.

Lúc này cả khán đài đang la hét inh ỏi yêu cầu họ xuất chiến.

Như đã nói, Xuân Tiến chẳng có bất cứ cái điểm gì nổi bật của riêng mình. Hắn là một tay Thu Phong đào tạo mà lên, Xuân Tiến chỉ tâm đắc nhất một câu nói của Thu Phong lúc trước khi dạy hắn Triệt Quyền Đạo “Quan sát – Chờ đợi – Nhìn thấu và Triệt!” Do đó không như những người khác, Xuân Tiến dành hầu hết thời gian của mình để quan sát đối phương.

Bởi dù có thua thiệt đôi phương về sức mạnh hay tốc độ. Xuân Tiến chỉ cần luyện độ chính xác và ánh mắt quan sát của bản thân. Với Triệt Quyền Đạo được Xuân Tiến áp dụng một cách hiệu quả nhất nên hôm nay hắn mới có thể đứng trong vòng đấu này.

Các trận trước Xuân Tiến luôn đợi đối thủ xuất chiêu trước, hắn xuất chiêu triệt sau. Tuy nhiên từ này đến giờ Tiến Tom vẫn đứng đó nhìn hắn đứng cái thế thủ Triệt Quyền kia.

Không phải là Tiến Tom nhất, mà đã nói ban này, Tiến Tom luôn giỏi tìm ra điểm yếu của đối thủ và chủ động tấn công vào đó. Nhất là khi đối thủ sơ hở. Nhưng bây giờ bằng một cách nào đó Tiến Tom lại thấy Xuân Tiến dường như chẳng có một chút sơ hở nào để cho hắn tấn công.

Bất chợt lúc này Xuân Tiến lại chủ động lao lên trước. Hắn bước từ từ đến gần Tiến Tom, khi mà khoảng cách của cả hai chỉ còn một mét.

Phạm vi tấn công hoàn hảo cho cả hai.

“Bụp bụp bụp!”

Bỗng từ đòn thủ thế Triệt Quyền, Xuân Tiến bất ngờ biến đổi theo cách tấn công Vịnh Xuân môn võ mà Thu Phong dạy trước đó cùng Triệt Quyền chỉ dành riêng cho một vài người thích hợp trong đó có Xuân Tiến.

Ba đòn đâm liên tiếp xuất ra từ tay của Xuân Tiến nện thẳng vào mặt Tiến Tom. Thấy quyền tới, Tiến Tom đỡ được hai cái, quyền cuối Tiến Tom lấy hai tay đưa lên ôm đầu. Bất chợt bụng hắn cảm thấy đau.

“Bụp!”

Một đạp bằng gót chân thẳng vào bụng của Tiến Tom.

Xuân Tiến đứng đó co một chân ngang ra mỉm cười thủ thế Vịnh Xuân nhìn chăm chăm vào Tiến Tom.

Quả thật Xuân Tiến rất biết cách thay đổi phong cách chiến đấu giống Thu Phong, tuy không tài giỏi, không xuất chúng nhưng lại cực kì cố gắng.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Kiêu Ngạo Ư ? Tao Có Thừa

Nụ cười là gì. Nụ cười đem đến ý nghĩa gì trong cuộc sống của chúng ta.

Cười là niềm vui của cung bậc cảm xúc, khi ta cười, ta cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy vui vẻ. Tuy nhiên có những người lại cười vì niềm đau, cười vì nỗi khổ nhân sinh. Vẫn có những người cười khi gây tổn thương cho một ai khác, cười khi gây nên nỗi đau cho người khác. Cười mang rất nhiều ý nghĩa.

Trong số những nụ cười, cười khi mà người thân thương của mình mất đi nó mới là điều đau khổ nhất. Chứng kiến người mình yêu thương rời xa mình, mình không thể khóc, chỉ có thể cười. Điều đó còn đau khổ hơn cả khi mình khóc rống lên.

Và ...

Xuân Tiên cười. Hắn cười với một gương mặt đầy máu, máu nhuộm đỏ cả hàm răng đang nhe ra của hắn. Trông hơi ghê rợn nhưng hắn đã thắng, một chiến thắng thuyết phục.

Tiền Tom nằm đó, bất tỉnh nhân sự. Toàn thân bê bết máu không rõ sống chết.

Vẫn đứng vững, hắn nhìn thấy anh cả Thu Phong nhìn hắn gật đầu mỉm cười. Tuy có vài biến cố xảy ra trước đó với ba người kia, nhưng hôm nay hắn thật sự vui, hắn đã chiến thắng.

Điều đáng nói duy nhất ở đây chính là không phải Xuân Tiến thắng mà là Xuân Tiến là người duy nhất trong Hắc Long Bang chiến thắng lên ngôi vương của bảng F tại đấu trường ngầm.

Chẳng ai có thể đoán ra được cái kết này cả. Trong bốn người vào vòng chung kết của mỗi bảng, Xuân Tiến được đánh giá là người yếu nhất trong cả bốn. Nhưng bằng một cách kì diệu nào đó hắn là người duy nhất dành chiến thắng.

Tuần này, các trận đấu diễn ra ở đấu trường ngầm cứ như một cuộc chiến danh nghĩa của Hắc Long Bang vậy. Ban đầu khá nhiều người nghĩ rằng Hắc Long Bang với dàn quân lực hùng hậu thiện chiến sẽ đả bại hoàn toàn hai thế lực Liên Minh Osuma và Cerberus. Nhưng không, vào phút chót, người của họ thua sạch chỉ còn sót lại một mình Xuân Tiến. Kẻ được đánh giá chẳng mấy nổi trội trong chính Hắc Long Bang của hắn.

Ấy vậy sự thật vẫn chứng minh tất cả, dù công nhận hay không công nhận Xuân Tiến là người duy nhất của Hắc Long Bang lọt vào tân vương của bảng.

Và sáu kẻ thắng cuộc của ngày hôm nay:

Bảng A Hứa Tử Lệ

Bảng B Hạo Nguyên

Bảng C Lệ Na

Bảng D Trọng Khoa

Bảng E Trung Nghĩa

Bảng F Xuân Tiến

Trong đó người của Liên Minh Osuma chiếm tận 4 bảng, người của Cerberus chỉ có mỗi mình Hứa Tử Lệ và Hắc Long Bang có Xuân Tiến.

“Sau đây chúng ta xin chào mừng sáu vị tân vương của sáu bảng đấu!”

Lúc này tay MC đứng ở giữa khán đài hô lên. Đồng thời sau lưng hắn những nhân viên của đấu trường ngậm đang lau dọn vết máu trên sàn.

Vài phút sau sáu con người sáu tân vương hội tụ trên sàn đấu bát giác. Thấy thế tay MC đảo mắt về phía Thu Phong đang ngồi âm trầm ở phía dưới, rồi lão ta đảo mắt nhìn sáu người ở tại đây nói:

“Mỗi một người trong các vị sẽ được tặng của đấu trường. Mỗi 10 điểm có thể lấy ra để khiêu chiến người ở bảng khác. Và đặc biệt với các vị có thể dùng để khiêu chiến một người tên là Thu Phong, nếu chiến thắng các vị sẽ có 1000 điểm tương đương với 100.000 Xent. Các vị thấy thế nào?”

“Cái gì?”

Thu Phong ngồi phía dưới giật mình đứng bật dậy như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cái WTF? Tại sao hắn lại nằm ở trong cái điều kiện ấy, hắn được cái chó gì trong đó mà để chúng nó khiêu chiến rồi được tiền.

Bỗng lúc này điện thoại Thu Phong vang lên. Khá là thắc mắc khi thấy một dãy số lạ trong đó, Thu Phong nhấc máy lên. Số cá nhân của hắn rất ít người biết đến, không ngờ rằng có người biết dãy số này mà số lạ.

“Alo?”

Thu Phong nghe máy với một nghi vấn.

“Xin chào thiếu tướng!”

Một giọng nói của gã trẻ tuổi, tầm cỡ 30 vang lên bên tai Thu Phong.

“ Ừm hửm?”

Thu Phong hử lên một tiếng như muốn hỏi rằng ai biết danh phận này của hử.

“Xin lỗi vì đã không báo trước! Xin lỗi vì đã dùng thiếu tướng ra làm phần thưởng cho đấu trường. Nhưng xin ngài hãy chấp nhận. Với mỗi một trận đấu dù thắng hay thua ngài sẽ được số tiền hoa hồng là 1 triệu Xent!”

Giọng nói bên kia như thể biết hử đang thắc mắc về vấn đề gì, nhưng lại không nói về vấn đề đó. Hử ta lảng tránh nói lái sang một vấn đề đang hiện hành mà tay MC đang nhắc đến hử.

“Ồ! Anh nghĩ tôi thiếu tiền sao?” – Hôm nay Thu Phong khá là bức mình, vốn dĩ nếu hôm nay Trọng Khoa thắng, cùng lắm hử lên đấu với Trọng Khoa một trận chứ không hề muốn bản thân ra làm trò đùa.

“Không không không! Tôi biết ngài thiếu tướng không thiếu tiền ... Chẳng lẽ ngài không muốn biết tôi là ai hay sao?”

“Anh là chủ cái đấu trường này sao?”

“Gần đúng ... đúng chính xác hơn thì.. tất cả đấu trường ngầm tại Xích Quỷ này đều nằm dưới tay tôi!”

“Ồ vậy được rồi. Tôi cũng không nhất thiết muốn biết anh là ai! Vậy nhé!”

Nói xong Thu Phong bức mình cúp máy. Hử mất cả một bầu trời tâm trạng chỉ vì sự cố ý của ai đó. Hử ghét như vậy, hử ghét bản thân ở trong những trường hợp không thể kiểm soát. Nhất là hử ghét người khác kiểm soát hành động của hử.

“Reng reng ...”

Một lần nữa điện thoại của Thu Phong vang. Vẫn là dãy số ấy, Thu Phong cố hít vào một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh để xem hẳn muốn cái quái gì ở mình.

“Nói!”

“Tôi làm việc này chỉ để giúp ngài ... Xin ngài hiểu cho thưa ngài thiếu tướng!”

Cái giọng nói nhựa nhựa giống như giả tạo khiến Thu Phong nghe mà phát ức. Nhưng hẳn vẫn kìm chế và phải nói với cái giọng bình thường nhất của mình trong cái cơn bực tức đang dâng trào kia.

“Giúp tôi cái gì? Tôi được gì và anh sẽ được gì từ việc giúp tôi? Trên đời không có bữa ăn nào cho không!”

“Đương nhiên, tôi đang giúp cả hai chúng ta. Trước đó xin ngài hãy bình tĩnh và chấp nhận trận đấu, tôi sẽ đến gặp ngài và giải thích được chứ?”

“Anh nên hiểu cảm giác của tôi bây giờ. Tôi đang rất là bức xúc, nếu như anh đã nói vậy ... tôi sẽ để em trai tôi lên đấu!”

“Thế cũng được ... ngài mai tôi sẽ đến gặp ngài sau! Chân thành xin lỗi và cảm ơn ngài ... ngài thiếu tướng. “

Tay chủ đấu trường kia vừa nói dứt câu thì Thu Phong cúp máy. Đồng thời Thu Phong đảo mắt sang tay MC thấy hẳn vừa bốc điện thoại lên nghe, hẳn ta dạ dạ vâng vâng cái gì đó rồi gác máy.

“Luật đôi phút chót. Dùng các vị có thể đấu với Quốc Thiên em trai của vị Thu Phong đây. Và nếu chiến thắng các vị sẽ được nâng mức tiền thưởng

lên đến 1.000.000 Xent!!!!!!!!!!!!!!”

“Cái đ*o gì thế??? 1 triệu cho một trận chiến thắng? Đùa?”

Vốn đó là mức tiền thưởng dành cho Thu Phong nhưng hắn lại từ chối. Bây giờ lại sửa đổi lên 1 triệu Xent cho một trận thắng. Quá mức hoang phí, nhưng Thu Phong lại chẳng phải là người ngạc nhiên. Kẻ ngạc nhiên chính là Quốc Thiên và lão già Tô Lâm bên cạnh.

Tô Lâm thì ngạc nhiên về người đấu, Quốc Thiên ngạc nhiên về số tiền. Dù hắn có thay đổi môi trường sống, sống trong một môi trường xa hoa bậc nhất thế giới đi nữa, hắn cũng không dùng tiền mấy. Bởi tất cả đều có người mua cho, lo cho hết rồi. Cả mấy tháng nay hắn ngoài chạy bộ ngoài công viên ra chẳng mấy khi ra ngoài cả, bởi thời gian chăm con với luyện tập chiếm hết của hắn cả một ngày trời rồi.

Do đó nghe tiền thưởng 1 triệu Xent Quốc Thiên không lỏ hai con mắt ra nhìn không được.

Nhưng kẻ đấu là hắn? Tại sao? Lúc này Quốc Thiên quay sang nhìn ông anh quái đản của mình vừa nghe một cuộc gọi gì đó. Theo trí nhớ siêu phàm của mình, ông Thu Phong này từng nói là điều tra nát cả cái quốc gia này vẫn không thể tìm ra kẻ đứng sau đấu trường ngầm là ai. Vậy tại sao sau khi nghe điện thoại xong tay MC lại ra một thông báo mới, chứng tỏ ông anh này có quen với tay chủ đấu trường này.

“Đừng nhìn anh! Cơ hội đây, chẳng phải em muốn sao?”

Thu Phong đang rất là hậm hực, hắn ăn nói khá là bực dọc với Quốc Thiên. Mà thôi đi Quốc Thiên cũng không để tâm, thực ra hắn cũng muốn chiến với mấy người này lắm rồi.

“Em hiểu rồi!”

“Dừng dùng nội công! Đánh công bằng với họ!”

Quay lại với sáu người trên võ đài. Lúc này có hai người rất là bức tức. Đó chính là Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa. Mục đích mà cả hai tham gia cái giải đấu này là để thách đấu với Thu Phong, nhưng không ngờ bằng cách nào đó lại chuyển sang cho em trai hắn. Chẳng lẽ hắn khinh thường tụi này đến thế sao?

Quốc Thiên là ai? Là thằng con chó theo chân Nga Hoàng khi trước, Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ biết thừa khả năng của Quốc Thiên. Dù có trong thời gian ngắn được huấn luyện đi nữa, cao lắm chỉ ngang Bạch Vân hay Abid mà thôi làm sao đủ trình để hai người họ thỏa mãn được.

“Này Thu Phong cứ thế mà chạy sao?”

Trên võ đài Trọng Khoa không nhìn được hô to một tiếng với hình bóng của Thu Phong đang rời khỏi võ đài.

Cả đấu trường ngằm im lặng, như thể họ đang chờ bầu không khí này lại cho Trọng Khoa nói chuyện vậy.

Đang bước đi, Thu Phong khựng lại, hắn chỉ quay nửa cái đầu ra phía sau nói bằng giọng âm trầm đến đáng sợ:

“Tao đã từng nói rằng ... HẠ ĐƯỢC HẾT NGƯỜI CỦA TAO THÌ HÃY ĐẾN TÌM TAO!! Quốc Thiên là thằng cuối cùng, lo mà đánh bại được nó đi!”

Nói xong Thu Phong biến mất sau cánh cửa của đấu trường ngằm.

Trọng Khoa, à không chỉ riêng Trọng Khoa mà tất cả mọi người ở đây bỗng cảm thấy Thu Phong trở nên rất đáng sợ. Họ cảm thấy Thu Phong như

thể muốn giết hết tất cả người ở đây, không khí trong đấu trường cứ như giảm xuống một vài độ khi Thu Phong lên tiếng.

Không biết có phải do quá sợ hãi hay không mà Trọng Khoa hình như thấy đôi mắt của Thu Phong sáng rực lên một ngọn lửa màu xanh. Lần đầu tiên trong đời Trọng Khoa biết đến mùi sợ hãi.

‘Đây thực là hấn sao?’

Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Trọng Khoa.

Không chỉ riêng hấn thấy sợ, Hứa Tử Lệ bên cạnh hấn cũng cảm nhận được điều đó. Bất giác Hứa Tử Lệ nhìn xuống Quốc Thiên đứng đó, một bóng hình quen thuộc đứng bên cạnh Quốc Thiên.

‘Thủ trưởng?’

Ánh mắt Hứa Tử Lệ tập trung vào Tô Lâm, lão già cà rớn ngồi đó khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy nhiên lúc này Quốc Thiên bỗng bước lên võ đài đánh tan dòng suy nghĩ của Hứa Tử Lệ.

“Ai muốn đấu trước?”

Vẻ mặt ngông nghênh của Quốc Thiên hiện ra. Hấn đứng đối diện với sáu người, sáu kẻ mạnh nhất sáu bảng. Không sợ sệt, không lo lắng, thay vào đó là kiêu ngạo kênh mặt lên nhìn cả sáu người bọn họ.

“Tôi!”

“Tôi!”

“Tao!”

...

Cả sáu người đồng loạt đưa tay lên chấp nhận lời khiêu khích của Quốc Thiên. Trong đó có cả Xuân Tiến. Kẻ từng bại trận cay đắng dưới tay hắn.

“Muốn từng người một hay tất cả cùng lên?”

Bỗng Quốc Thiên nở một nụ cười ghê sợ, không biết lấy đâu ra sự tự tin để hắn có bản lĩnh nói câu nói đó.

Phải nói sao nhỉ? Quốc Thiên bây giờ chẳng khác hình tượng kẻ phản diện là mấy.

Tuy nhiên đây không phải là tính cách thực sự của Quốc Thiên, hắn nông nghênh như vậy chỉ vì một điều ... Lấy lại mặt mũi cho Hắc Long Bang.

Hắc Long Bang đã thất bại quá nhiều trong ngày hôm nay, thân là một người em của thủ lĩnh. Quốc Thiên không thể để chuyện này tiếp tục diễn ra.

Với xã hội đen danh tiếng là tất cả.

Nếu như muốn những tay tài phiệt, nhà tài trợ, hay ông chủ doanh nghiệp, các doanh nhân hợp tác với mình. Thì băng đảng xã hội đen ấy phải có danh tiếng, phải đứng vững tại cái nơi mình đứng, bảo vệ địa bàn và danh tiếng của mình trên hết. Thì họ mới có thể yên tâm đặt niềm tin vào băng xã hội đen ấy được.

Vậy mà hôm nay Hắc Long Bang thua tan tác, thua bởi chính những kẻ chủ chốt. Nếu hôm nay không lấy lại mặt mũi cho Hắc Long Bang thì ngày mai chắc chắn chẳng ai xem Hắc Long Bang ra cái đình gì cả.

“Mày nghĩ mày có thể thay thế thằng anh mày sao?”

Bỗng nhiên Trung Nghĩa lên tiếng, người trước giờ hiền hòa ít nói, chất phác thật thà lại là kẻ lên tiếng trước sự kiêu ngạo của Quốc Thiên.

“Anh tôi là anh tôi. Tôi là tôi! Sao? Sợ à?”

Vẻ mặt kiêu ngạo của Quốc Thiên thật sự rất đáng ghét.

Chứng kiến vẻ mặt ấy Lệ Na bên cạnh không chịu nổi liền nhảy lên tung một cú đá xoáy vào đầu Quốc Thiên.

“Pặc!”

Gọn gàng.

Quốc Thiên dễ dàng bắt được cái chân bé bỏng ấy của Lệ Na. Cô nàng kia gài lại cái chân của mình nhưng không thể, hấn ta quá khỏe.

“Rầm!”

Dứt khoát Quốc Thiên ném Lệ Na thẳng xuống dưới đài, khiến cô ta văng vào rào chắn của khán đài.

“Thằng chó!”

Trọng Khoa nổi máu sùng lên. Hấn ta chưa kịp lên tiếng bỗng nhiên nghe thấy tiếng chửi ở phía dưới.

Là Hứa Tiêu Dĩnh. Hấn ta thấy Lệ Na bị ném đi như một món đồ chơi, Hứa Tiêu Dĩnh tức điên nhảy lên sàn đấu tấn công Quốc Thiên.

Vừa nhảy lên sàn đấu Hứa Tiêu Dĩnh chạy tới, tung người lên quay ngược một vòng trên không trung đá một cước xoáy thẳng vào người Quốc

Thiên.

Bằng với vô số kinh nghiệm luyện tập cùng anh trai mình. Quốc Thiên không né tránh, cũng không đỡ đòn, hắn tìm một góc hông cực kì lớn trong quá trình Hứa Tiêu Dĩnh xoay người.

“Bốp!” – “Cráccc ...”

Đúng cái khoảng Hứa Tiêu Dĩnh hoàn thành được nửa vòng xoay thì bất ngờ Quốc Thiên lao đến thốn một quyền thẳng vào mạn sườn của Hứa Tiêu Dĩnh.

Lực đánh mạnh đến mức vừa đâm bay Hứa Tiêu Dĩnh xuống lại dưới sàn, vừa chấn gãy hết bốn năm cái xương sườn của Hứa Tiêu Dĩnh.

Hắn ta đau đớn nằm lăn lộn ở dưới, nước miếng chảy ròng ra không thể nói thành lời.

“Muốn chiến thì lên hết đây lũ giặc?”

Quốc Thiên quay đầu lại nhìn vào mấy người đứng sau lưng mình bằng ánh mắt xem thường.

Tô Lâm ngồi phía dưới theo một cách nào đó tự hào về Quốc Thiên, âm thầm gật đầu khen trong lòng.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 271+1Vs5

Toàn cái đấu trường bây giờ như nổ tung. Bởi vì sao? Bởi vì chính Quốc Thiên bây giờ đang bố lão khiêu khích những kẻ trên đài. Xuân Tiến thì không nói làm gì, hắn vốn là người của Hắc Long Bang, chung một nhà với Quốc Thiên. Bốn à không năm kẻ Hứa Tử Lệ, Hứa Liên Hạo, Trọng Khoa, Trung Nghĩa và Hạo Nguyên lúc này lao lên tấn công Quốc Thiên mặc cho trước đó có vài người trong số họ hết sức mệt mỏi vì trận đấu vừa qua.

Nhưng đây là một chọi năm. Trừ Lệ Na và Hứa Tiêu Dĩnh không còn sức chiến đấu, Xuân Tiến là cùng một băng nên hắn chỉ đứng đó, không trợ giúp cũng không phá bình. Hắn đủ thông minh để nhận ra rằng Quốc Thiên đang lấy lại mặt mũi cho Hắc Long Bang.

Lúc này tay MC đã chạy vội xuống dưới nhường sàn đấu lại cho mấy người kia. Hắn móc điện thoại ra gọi cho ai đó, lát sau tay MC hô lên:

“Trận đấu hôm nay chúng tôi có một bất ngờ lớn cho quý vị khán giả, xin đừng náo động ... bởi giờ đây Quốc Thiên sẽ đấu với sáu người đang trên sàn ...”

“Tôi xin khiêu!”

Bỗng Xuân Tiến lên tiếng nhảy xuống dưới sàn, mặc cho sáu người kia đang quần quật trên đó.

Sau đó tay MC lại luyên thuyên một hồi cái gì đó. Thì giờ khắc này, theo một cách nào đó lòng bát giác đang đóng lại. Tuy khá là khó hiểu nhưng

khán giả ở đây đang cần một cuộc chiến mãn nhãn. Và nó đang diễn ra.

Quốc Thiên vs Hứa Tử Lệ - Trọng Khoa – Trung Nghĩa – Hứa Liên Hạo
– Hạo Nguyên.

1vs5 bắt đầu.

Vì sao Quốc Thiên lại kiêu ngạo ư? Vì hắn mạnh.

Dẫu nói là một chọi năm nhưng thực chất từ nãy đến giờ kẻ lao lên đầu tiên lại là Hạo Nguyên. Hắn ta lao đến như một nhãn giả ôm lấy cổ Quốc Thiên vật xuống.

Bằng một cách nào đó Quốc Thiên kẻ được cho là tự mãn, tưởng sẽ mạnh lắm, nhưng hắn lại bị Hạo Nguyên kẻ có thân pháp nhanh nhẹn vật ra đó.

“Siết ~~~”

Hạo Nguyên một tay siết cổ Quốc Thiên, một tay đặt lên đầu Quốc Thiên ấn đầu hắn xuống.

Giờ khắc này cuồng hống của Quốc Thiên đang bị bóp nghẹn lại. Đáng ra hắn không nên nói chuyện bởi có nói cũng không được, tuy nhiên hắn lại có thể nói:

“Yếu quá đây! Hừ ...”

Mặt Quốc Thiên không biến sắc, hắn liếc mắt nhìn Hạo Nguyên đang siết lấy cổ mình cười đều một cái.

Bằng một cách phi lý nào đó Quốc Thiên cả phần trên đều bị khóa lại. Vậy mà hắn có đủ sức để bật người dậy. Hạo Nguyên bây giờ như con gấu trúc đang ôm bánh xe ôm lấy cổ của Quốc Thiên.

Lúc này hai tay của Quốc Thiên đang bị Hạo Nguyên dùng chân kẹp lại. Theo lý tay không thể nào khỏe bằng chân. Đây là theo lý, còn theo sự thật chúng ta chứng kiến ngay trước mắt đây.

Quốc Thiên đang từ từ dùng cả hai cánh hai dang ra, đẩy hai cái giò của Hạo Nguyên ra ngoài. Vốn là một kẻ có kỹ năng khá tốt, phút chốc Hạo Nguyên đổi thế khóa, cũng ở trên cơ thể Quốc Thiên, Hạo Nguyên bỗng buông một chân ra hòng chuyển thế khóa tay khác.

Đúng ngay cái khoảnh khắc chưa đến một cái chớp mắt ấy thì:

“Rầm!”

Bỗng nhiên Quốc Thiên có kẻ hỡ, hay lộn người đập thẳng lưng vào sàn đấu. Hạo Nguyên ở trên lưng hắn, theo đó ăn trọn cái tác động ấy kèm theo cân nặng của Quốc Thiên.

Phải nói bây giờ cơ thể Quốc Thiên cường tráng hơn trước rất nhiều, nếu nói thua, hắn chỉ thua anh trai hắn Thu Phong một chút mà thôi (Nhắc lại rằng cơ thể Thu Phong đã nhỏ đi, nhưng vẫn được gọi là rất đồ con). Do đấy sức nặng của Quốc Thiên bây giờ cũng tầm 77 78kg.

So với Hạo Nguyên chỉ chưa đến 70kg quả thật rất chi là thốn.

Lực đập từ cú va chạm khiến Hạo Nguyên mất lực buông Quốc Thiên ra.

“Hộc ... hộc ...”

Hạo Nguyên nằm đó khó khăn ôm lồng ngực của mình.

Chẳng ai nhìn xuống hắn, chỉ duy nhất có Hứa Liên Hạo, đứa em trai út trong cái nhà ba đứa con trai kia. Nhìn xuống bộ dạng thảm hại của Hạo

Nguyên, bỗng hần ta tức mình nhảy qua người Hạo Nguyên, lao tới tung người lên đập một cú song phi vào Quốc Thiên.

Như đã nói, đến tận bây giờ Quốc Thiên không cần dùng nội công vẫn có thể đánh được. Hần sử dụng mấy tầng trọng lực trái đất, sử dụng phòng tập thực tế ảo, phản xạ, sức lực, tốc độ hần có tất cả. Chỉ thiếu là thiếu kinh nghiệm chiến đấu với những nhân vật tầm cỡ như thế này.

Và giờ hần đang lĩnh hội cái kinh nghiệm ấy đây. Nhưng do thể trạng vượt trội của mình, Quốc Thiên trên cơ bản đã khai thông được một huyết đạo. Tức không sử dụng nội công hần đã khỏe hơn người bình thường gấp đôi rồi. Chưa kể hần đã luyện tập biết bao nhiêu, và giờ tại cuộc chiến này hần sẽ gặt hái lấy thành quả của mình.

Với phản xạ thần kinh thép rèn luyện từ những con thú trong phòng tập mà ra, Hứa Liên Hạo vốn thân thủ nhanh nhẹn vừa tới tung cước lại bị Quốc Thiên nhẹ nhàng chuyển hình né được.

Không chỉ thế, Quốc Thiên học được từ anh trai hần. Tấn công khi có cơ hội không bằng nhìn ra cơ hội tấn công. Rất khổ cực để Quốc Thiên luyện được cái ánh nhìn này, hần vừa chuyển hình xong, trong thời khắc ấy khi mà Hứa Liên Hạo còn chưa đáp đất Quốc Thiên đâm một quyền dứt khoát vào giữa eo của Hứa Liên Hạo.

“Bụp!”

Âm thanh trầm đục vang lên, Hứa Liên Hạo văng đi.

Một lần nữa Hứa Liên Hạo va đập thẳng vào với sàn đấu.

Lúc này đơn giản trong thời gian chưa đến một phút Quốc Thiên khiến hai người tạm thời mất sức chiến đấu.

Hắn đứng đó nghênh mặt lên đưa tay ra ngoắc ngoắc nói:

“Lên hết đi chứ?”

“Không cần!”

Hứa Tử Lệ đứng một bên gầm lên.

Hai đứa em trai bị đánh gục trong một nốt nhạc, là hắn hắn cũng chưa chắc có thể đánh gục hai thằng em trai mình nhanh đến thế. Nếu như nói rằng hai đứa nó mệt vì trận đấu trước cũng không phải. Hứa Liên Hạo bị Trung Nghĩa đánh bại không nói làm gì, nhưng Hứa Tiêu Dĩnh chỉ bị thương nho nhỏ, lại không mất sức nhiều, nhưng lại bị đánh cho nằm lăn ra đau đốn quằn quại ở đó.

Đúng lúc Hứa Tử Lệ vừa định lao lên thì lại bị Trung Nghĩa định vai lại, đôi mắt Trung Nghĩa tràn ngập sát khí, hắn ta gầm giọng lên:

“Đề đó cho tao!”

Dứt câu cái thân xác như cỗ xe tăng, một phiên bản lớn hơn của anh trai Quốc Thiên lao đến.

“Bình!”

Trung Nghĩa tung đấm vào Quốc Thiên, Quốc Thiên tung đấm thẳng chính xác vào nắm đấm Trung Nghĩa tung ra. Hai nắm tay va chạm với nhau bình lên một tiếng khiến người xem cảm thấy hào hứng.

Tuy nhiên Trung Nghĩa bỗng lui lại, tay hắn run bần bật lên.

“Trật gân?”

Đúng! Là trật gân.

Tay của Quốc Thiên cứng đến mức như thế nào? Hắn tập luyện trong phòng thực tế ảo, là đắm vào đá chứ không phải đắm vào bao cát. Thậm chí ngón tay hắn còn dùng để chọt chọt mấy cục đá bị vỡ nữa mà. Dăm ba cái thằng đồ con chỉ luyện bên ngoài không luyện bên trong làm sao mà hiểu được.

Người xưa có câu luyện võ không luyện công chẳng khác nào đi tu mà lại đi chơi gái cả. Chẳng có tác dụng khi gì đối với người luyện công như Quốc Thiên. Mặc dù hắn không cần nội công bao bọc cơ thể, nhưng nội công đã ăn sâu vào trong xương tủy, ăn sâu vào trong gân cốt hắn. Nội công giúp hắn có gân cốt dẻo dai, xương xẩu cứng như đá, và thủ pháp linh hoạt hơn trước gấp vạn lần.

Thử hỏi kẻ phàm phu như Trung Nghĩa lấy gì để đấu. Quốc Thiên cũng muốn một trận đấu công bằng lắm, nhưng đây là thành quả của hắn. Dù hắn đã không dùng nội công để chiến đấu và bảo vệ nhưng nội công đã và đang cải tạo thân thể hắn.

“Đã bảo rồi! Lên hết đi ... nếu không sẽ chẳng còn ai đứng được đâu ...”

Quốc Thiên đưa hai tay ra ngoắc đám người trước mặt đầy sự khiêu khích. Tuổi trẻ bồng bột, cái sự kiêu ngạo mà Quốc Thiên mang đến nó còn khó chịu gấp chục lần sự tự tin không coi người khác vào mắt của Thu Phong.

“Để tôi!”

Lần này lại đến Trọng Khoa. Thanh niên này trước đó có một trận khá là vất vả với Abid, mặt mày bê bết máu dù đã được băng bó đôi chút nhưng nhìn vẫn tàn, tàn thế quái nào ấy.

Đó là Quốc Thiên nghĩ như vậy, nhưng sự thực hắn ta lao đến cực kì nhanh. Chớp nhoáng đã nằm trong phạm vi có thể gây sát thương đối với Quốc Thiên.

Không đâm, không đá, Trọng Khoa lao vào ôm lấy người Quốc Thiên hòng vật xuống. Nhưng nào Quốc Thiên để hắn làm vậy.

Khi Trọng Khoa tiếp cận hắn, đầu Trọng Khoa cúi xuống, hai tay của hắn một trên nắm cổ áo Quốc Thiên, một tay nắm thắt lưng Quốc Thiên nhằm vật hắn xuống. Đúng ra cái thế này nếu làm nhanh Trọng Khoa có thể thành công, tuy nhiên lại không đủ nhanh như Quốc Thiên.

Cái đầu của Trọng Khoa hờ rành rành ra đó, Quốc Thiên ngại gì mà không cho nguyên đòn gối cận chiến vào đầu.

“Cốp!”

Một cú móc gối tuyệt đẹp bằng chân phải của Quốc Thiên nện thẳng vào cái mặt đang đưa tơ trời ra giữa thiên nhiên của Trọng Khoa.

Lĩnh thẳng một đòn gối hết lực (không nội công) của Quốc Thiên khiến Trọng Khoa văng ra hai mét hơn. Dư chấn từ đòn gối khiến cả gương mặt Trọng Khoa đau ê ẩm. Máu mũi của Trọng Khoa bắt đầu chảy ra.

Giờ khắc này mọi người nhận ra rằng, không thể nào lên từng người mà đấu với Quốc Thiên được nữa. Thằng này là quái vật. Mọi đòn tấn công, mọi cách né tránh, thậm chí thủ pháp, kỹ năng, phản xạ, lực đạo đều vượt trội hơn so với tất cả mọi người ở đây.

Làm thế quái nào mà thằng nhóc Quốc Thiên này có thể bá được như vậy? Nó là dị năng sao?

Đ*o nó là Võ Năng Giả đang chấp chúng mày.

Hứa Tử Lệ thấy tình hình không ổn, hấn lập tức lao lên, đồng thời vồ lên vai Trung Nghĩa ý bảo hấn cùng lên.

Biết ý Trung Nghĩa liền làm theo. Hứa Tử Lệ lên trước Trung Nghĩa rầm rầm sau lưng.

Tùng là một đặc công chuyên nghiệp, quan sát từ nãy đến giờ Hứa Tử Lệ nhận ra được rằng không nên tiếp cận Quốc Thiên quá lâu, đánh không nên bay nhảy, rất dễ bị nó bắt bài. Càng không nên vật, như vậy sẽ rất sơ hở. Chỉ có đấu nhử mà thôi.

Vừa lao đến Hứa Tử Lệ liền tung một quyền xong khựng lại lùi về, rồi lại nhảy đến đá một cú ngang hông Quốc Thiên lại bị Quốc Thiên dùng chân đá văng ngược chân trở lại. Sau đó Hứa Tử Lệ lại nhảy ra, lúc này Trung Nghĩa như một con trâu nước lao lên dùng vai húc lấy Quốc Thiên.

Không hoảng loạn, Quốc Thiên ngay lập tức chuyển hình, nếu Trung Nghĩa là con trâu thì hấn đánh nhau với cả một đàn trâu rồi.

Quốc Thiên thành công trong việc chuyển hình né tránh đòn húc của Trung Nghĩa, tuy nhiên đang đà chạy Trung Nghĩa không để dừng ngay được. Bắt được khoảnh khắc trong chưa đến nửa giây ấy Quốc Thiên nhanh chóng tung cái cú đâm thẳng vào mặt Trung Nghĩa.

“Bụp bụp!”

Cuối cùng hết đà Trung Nghĩa khựng lại với gương mặt đỏ hàu như Quan Công. Dầu vậy hấn ta cũng rất trâu khi chỉ bị đả ứng lên mà thôi.

Quốc Thiên bây giờ cũng chẳng kịp nhìn lấy Trung Nghĩa làm gì bởi bây giờ Hứa Tử Lệ đang đến và đâm liên tục mà người Quốc Thiên.

Hàng chục quyền được Hứa Tử Lệ đâm ra trong vòng vài giây lên người Quốc Thiên. Chẳng ai thấy rõ hình ảnh của hai người họ, chỉ thấy rằng Hứa Tử Lệ ra đòn, còn Quốc Thiên cũng ra đòn, nhưng không đâm trúng người của Hứa Tử Lệ mới là điều quái lạ.

Nhưng vài giây sau đó Hứa Tử Lệ bỗng nhảy lùi về, với hai cánh tay đỏ ửng đang dần chuyển sang màu tím vì cũng tụ máu bầm.

“Thằng súc vật này ...”

Hứa Tử Lệ trở hai con mắt ra kinh ngạc mà nhìn Quốc Thiên. Hắn không thể nào ngờ rằng Quốc Thiên không đỡ đòn, cũng không tấn công, hắn lại dùng cách triệt đòn y hệt Bạch Vân nhưng lại nằm ở đẳng cấp khác. Hứa Tử Lệ không cảm nhận được cái đau đến khi hắn cảm thấy hai cánh tay dường như phát lực không được như mong muốn.

Dừng lại và nhảy ra hai cánh tay của hắn bầm tím cả lên như bị liệt.

Vì sao lại như vậy? Nếu dùng lực mạnh đánh bình thường cũng chẳng nói làm chi. Cái mấu chốt ở đây chính là huyết đạo.

Nhắc lại nào Quốc Thiên là ai?

Thiên tài ghi nhớ, học hỏi và sao chép.

Đúng thế! Chỉ với nửa tiếng hắn đã nhớ hoàn toàn 108 huyết đạo trên cơ thể con người, và hai tiếng để hắn biết thực dụng huyết đạo nằm ở đâu. Giờ nào huyết đạo khai thông, giờ nào huyết đạo đóng mở, hôm nay ngày mấy, sao chiếu ở đâu, trăng tròn hay khuyết tất cả đều nằm trong não bộ của Quốc Thiên.

Từ đó hắn liên tục đánh vào các huyết đạo hai bên cánh tay Hứa Tử Lệ khiến hắn phế đi cánh tay. Tuy nhiên vẫn không được như hắn mong muốn,

rằng Hứa Tử Lệ vẫn có thể cử động được đôi chút. Thôi thì tham thôi đừng tham quá như vậy đã quá đủ khiến phé Hứa Tử Lệ đi một nửa rồi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Cảm Giác Tội Lỗi

“Này lâu quá đấy Thiên, kết thúc đi tao còn về. Thăng Phong nó về từ nãy đến giờ rồi kìa!”

Tô Lâm ngồi phía dưới ghế VIP than ngắn thở dài với Quốc Thiên đang chiến đấu trên sàn bát giác.

Ở tại sàn đấu lúc bấy giờ một cảnh tượng hùng vĩ diễn ra. Tất cả đều đã nằm gục dưới chân Quốc Thiên. Kẻ gãy tay, người gãy chân, người thì xương sườn nứt toác cả ra bên trong cơ thể.

Giờ khắc này Quốc Thiên đang nắm lấy đầu của Trọng Khoa đâm liên tục vào mặt hắn y như cái cảnh tượng mà Bạch Vân đối xử với Hứa Tử Lệ vào tuần trước. Chẳng còn ai có thể đứng vững được nữa, Hứa Tử Lệ bị phé mấy hai cánh tay, Trung Nghĩa thì bị bị Quốc Thiên đánh cho gãy xương đùi cũng chẳng thể nào lết đi nổi. Hứa Liên Hạo gãy vài cái xương sườn, đến thở còn khó khăn. Hạo Nguyên không khác là mấy khi bị Quốc Thiên thốn đúng một quyền vào bụng, dập bao tử chảy máu bên trong nằm ở đó bất tỉnh nhân sự.

Còn lại Trọng Khoa, trâu bò một cách đáng sợ, hắn ta cứ lần này đến lần khác lao lên rồi bị Quốc Thiên đánh bật ra. Toàn thân là máu me be bét, da đầu nứt toác, máu chảy xuống hòa vào hai con mắt đỏ ngầu của hắn ta. Răng cửa thì gãy mất vài cái, mồm miệng đỏ hau. Khắp toàn thân Trọng Khoa bây giờ toàn vết bầm.

Một bên tay của Trọng Khoa ban nãy bị Quốc Thiên đánh trúng huyết đạo sùi lờ ra đó. Còn lại một tay Trọng Khoa đang cố nắm lấy cái cổ tay mà Quốc Thiên giữ đầu hắn. Hắn thở chẳng ra hơi, cứ mỗi một hơi thở là mỗi lần đau nhói cả lồng ngực.

Không phải là Quốc Thiên ác, mà là họ cố chấp. Cơ bản Quốc Thiên đã đánh cho họ không còn sức chiến đấu, nhưng hết lần này đến lần khác, kẻ này đến kẻ khác lao lên như những con thú hoang dã. Ban đầu còn đánh theo kỹ năng, về sau lại chỉ đâm đá hoang dã, chẳng có bất cứ đường nét nào.

Vì danh dự của Hắc Long Bang, Quốc Thiên chấp nhận làm kẻ phản diện để làm cái việc này. Ít nhiều hắn cũng biết rằng Thu Phong rất muốn thu phục họ, nhưng làm thì phải làm cho đến, làm cho tới. Làm nửa vời thì đừng làm. Nếu đã đánh thì phải đánh cho thích đáng, đánh cho họ biết thế nào là khoảng cách giữa người với người thì họ mới sáng mắt ra được.

“Xin lỗi nhé! Đến lúc tôi phải về rồi ...”

Bỗng nhiên gương mặt hung ác của Quốc Thiên biến mất, thay vào đó là một nụ cười rất tươi như thể muốn nói những người ở đây nằm xuống không do hắn.

Dứt lời Quốc Thiên chuyển tay sang bóp cổ Trọng Khoa, nhấc bổng cả thân thể Trọng Khoa lên trời. Bằng một lực đạo vô lý nào đó Quốc Thiên ném Trọng Khoa lên không trung.

“Bụp ... Rầm ~~~”

Trọng Khoa vừa bị ném lên trên không, ngay tức khắc Quốc Thiên cũng tung người lên quay một cú đá 180 độ đập thẳng vào giữa bụng của Trọng Khoa. Lực đạo mạnh đến mức, đang ở cuối góc sàn bên này Trọng Khoa

bay thẳng qua góc sàn bên kia đập mạnh vào lồng đấu ngã lăn xuống đó bất tỉnh nhân sự.

“Àm ...”

Một tiếng âm nữa vang lên. Cái lồng bát giác cuối cùng cũng chịu không nổi nhiệt ngã ào ào xuống.

Trên võ đài, trên lồng đấu đã sập đổ nát nhất còn mình Quốc Thiên đứng đó. Hoàn hảo không bị thương chút gì.

Hắn không phải là anh trai hắn, hắn không có thể kìm chế lực đạo của mình giỏi như anh trai hắn. Hắn chỉ có thể không dùng nội công để đánh với họ, nhưng đánh là đánh hết sức hết lực.

Do đó kết quả cuối cùng cũng được định đoạt. Điều mà kha khá người cũng có thể đoán trước được rằng Quốc Thiên sẽ là kẻ chiến thắng. Nhưng chiến thắng với 1 vs 5 là quá kinh khủng. Năm kẻ đó không phải là năm kẻ lâu la. Mà là năm kẻ mạnh nhất Cerberus và Liên Minh Osuma hợp lại cũng không bằng một mình Quốc Thiên.

Theo như những gì diễn ra ở đây, những gì họ chứng kiến từ tuần trước đến tuần này. Có lẽ một vài người, à không rất nhiều người sẽ hiểu nhầm rằng Quốc Thiên mạnh hơn cả anh trai mình. Bởi Thu Phong trước đó đánh với Trọng Khoa còn chật vật, vậy mà em trai hắn đánh với cả năm người lại rất nhẹ nhàng.

Cả đấu trường im lặng, im lặng đến đáng sợ. Một nhân vật mới xuất hiện, không biết từ đâu ra, chỉ biết rằng hắn ta là em trai của tay đô con trong Hắc Long Bang. Vậy mà không danh không tuổi đánh bại được cả hai đầu sỏ băng đảng có sức chiến đấu mạnh nhất thành phố Quảng Phúc này.

Tuy nhiên vẫn có vài người nhận ra được Quốc Thiên là ai. Nhận ra hẳn từng là cánh tay trái đắc lực của Nga Hoàng trù mìn sò băng Quỷ Lang đã trốn sang nước ngoài.

“Quốc Thiên ... Quốc Thiên ... Quốc Thiên ... Quốc Thiên ... Quốc Thiên ... Quốc Thiên “

Vài tiếng hô tên Quốc Thiên vang lên, rồi kéo theo hiệu ứng đám đông. Cả khán đài đấu trường như bùng nổ. Một cái tên mới uy dũng xuất hiện, kéo theo biết bao nhiêu nể nhiệt huyết.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh bản thân như là trung tâm của vũ trụ. Bỗng Quốc Thiên cảm thấy hào hứng. Hắn mỉm cười nắm đấm lại đưa lên trời hét:

“Hắc Long Bang vô địch!!!!!!!!!!!!”

“Woaaaaaaaaaaaa ....”

.....

Ngày hôm sau, sau cái hôm đầy biến động. Thu Phong trở về căn hộ, nằm trườn ra đó cả một buổi tối, và sáng nay hắn lại tiếp tục việc luyện tập của mình. Hắn không phải là dạng người lấy lý do rằng tâm trạng không tốt thì bỏ tập, việc bỏ tập chỉ khiến tâm trạng hắn trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

Lục Nương không biết tự khi nào đã ở trong căn hộ của Thu Phong. Cô ta mua một ít thức ăn đang nấu bữa sáng cho Thu Phong, à đúng hơn cho bốn người. Tính cả cô nữa là Tô Lâm và Quốc Thiên.

Vì sao cô lại ở đây ư, thì như đã nói rằng Thu Phong đã xác nhận tình cảm với cô là có. Nhưng cần cho hắn thời gian, trong khoảng thời gian này dù chưa chính thức là gì của nhau nhưng ít nhiều hắn ở một mình Lục

Nương cũng phải sang chăm sóc hấn một ít, dù biết rằng hấn có thể làm mọi việc. Ít nhiều Lục Nương muốn nấu cái gì đó cho Thu Phong vào mỗi buổi sáng khi hấn mệt mỏi đi chạy bộ về.

Tuy nhiên cô không ngờ được rằng thằng em của hấn, ông bác già cà rồn kia cũng ở đây. Thế quái nào cô nghe Thu Phong dặn Gia Hưng rằng đi kiếm chỗ ở cho hai người họ sao cuối cùng lão ta lẫn thằng em trai quái vật kia cũng ở đây??? Là sao?

Quả thật có hơi bực mình đôi chút nhưng Lục Nương vẫn không thể hiện ra. Bề ngoài cô vẫn vui vẻ làm đồ ăn sáng cho cả ba người và cả mình. Chính vì ngày hôm qua Lục Nương nghe rằng Bạch Vân, Abid và Tiger đã thất bại trong trận chung kết. Thu Phong lại ngay trong trận đấu của Abid vừa kết thúc đánh Abid đến bất tỉnh nhân sự. Bây giờ còn đang ở trong phòng hồi sức của bản doanh Hắc Long Bang dưới lòng đất.

Lục Nương tuy rằng không trực tiếp quản lý chuyện trong bang hội, nhưng thời gian gần đây cô cũng có nghe rằng Thu Phong đang có vẻ bất mãn về thái độ không tập trung của Abid qua lời Thành Chân.

Như đã biết Thành Chân vốn là người quản lý chuyện trên dưới trong bang hội, hấn rất tinh ý khi để ý đến cảm xúc của anh em trong bang, nhiều lần Thành Chân cũng đã nói với Abid rằng làm việc tập trung lên. Nhưng cũng chỉ được một lát hấn ta lại cứ thất thần như người mất hồn. Và rồi cái gì đến cũng sẽ đến, làm hỏng chuyện Thu Phong đập cho một trận mới vừa lòng.

“Chẳng biết bây giờ tỉnh chưa nữa ... dù gì cũng là người mình ...”

Đang chiêm chiêm xào xào cái gì đó dưới bếp, Lục Nương lúc này vừa làm vừa lẩm bẩm. Bỗng nhiên có người gõ cửa vào lúc này.

Bây giờ đang là 6h30 sáng. Đám người Thu Phong đi tập cũng sắp sửa về rồi, nhưng họ có chìa khóa mà tại sao lại không mở cửa vô?

Thấy thế Lục Nương vội tắt bếp rồi chạy ra xem coi ai đang gõ cửa bấm chuông.

Nhìn qua lỗ kính cô thấy một gã có làn da đen xì băng bó khắp nơi trên người đang đứng ngoài đấy. Có lẽ do hấn cao quá tầm nhìn Lục Nương không thấy được mặt, nhưng như vậy cũng đủ hiểu rằng thằng nào đang đứng ngoài đó rồi.

“Cạch!” – Lục Nương mở cửa ra.

Đập vào mặt cô là gương mặt của Abid bị băng bó hết một nửa khuôn mặt. Có lẽ Lục Nương không biết, một nửa khuôn mặt Abid băng bó lại chính là cái chỗ mà Thu Phong đâm đêm hôm qua.

Còn lại thì chỉ toàn những vết băng bó nhỏ, hay xây xác nhỏ không đáng bận tâm.

“Chị Lục! Sao chị ở đây?”

Có vẻ như Abid đã quay lại như trước rồi hay sao. Hấn ta ngạc nhiên nhìn vào Lục Nương mang tạp dề trên người có vẻ như đang nấu nướng gì đó. Ở đây sao? Tại căn hộ của anh cả? Và nấu cho anh cả? Không ngờ ...

“Còn dám vác mặt đến đây à? Sáng sớm tính chọc điên ông chủ hay gì?”

Chẳng quan tâm đến câu hỏi của Abid. Lục Nương dùng cặp mắt xinh đẹp lườm Abid chọc ghẹo một phen.

Sau đó cô ta nhường đường cho Abid đi vào. Vốn đây là kiểu nhà dành cho người châu á. Nên cửa chỉ cao khoảng hai mét. Với chiều cao của Abid

khi đi ngang qua đã gần đụng đầu vào bức tường.

Thấy bộ dạng đáng thương của Abid, Lục Nương cũng chỉ biết thở dài. Hắc Long Bang mới thành lập, còn rất nhiều vấn đề tiềm ẩn trong tương lai, chẳng ai là hoàn hảo cả. Ai cũng phải mắc lỗi lầm rồi mới khá hơn được.

Gần 40 tuổi Lục Nương cũng được coi như là một người phụ nữ thành đạt, cô đang sống trong ước mơ của biết bao nhiêu người con gái trẻ tuổi nhắm tới. Xinh đẹp, giỏi giang, thành đạt, lại không lấy chồng, không yêu một ai, sống một cuộc sống như mình mong muốn. Tuy nhiên bây giờ cô lại thấy thích một người rồi.

Bỏ qua Lục Nương đi. Lúc này Thu Phong và hai người kia đang hoàn thành buổi chạy bộ buổi sáng của mình.

Càng tiếp xúc nhiều Tô Lâm càng kinh ngạc về khả năng của Thu Phong. Nó chẳng hề dùng bất cứ một kỹ năng phụ trợ nào mà có thể chạy với vận tốc hơn 200km trong khoảng thời gian ngắn, rồi tốc độ đường dài của nó cũng trên dưới 150k/h. Còn là người không vậy, nó đã tập những gì để ra được một cơ thể quái đản như thế này? Thậm chí nó chẳng sử dụng đến cái sức mạnh màu xanh kia mà vẫn đạt được tốc độ kinh khủng hơn cả một số loại xe cộ.

Nhưng cũng không thể nào, vốn là một tay thư sinh sau khi mất trí nhớ, phục hồi lại mang một đồng kỹ năng chiến đấu mạnh mẽ trong người. Với cái cách luyện tập của Thu Phong không phải là kẻ tập vài tháng hay một hai năm mà thành được.

Đến Tô Lâm kẻ ngoài cuộc cũng đang bắt đầu nghi ngờ thực sự rằng đây có phải là Quốc Phong con trai cả của Nhất Phương hay không. Nhưng nhất thời cái đó chỉ là suy đoán mà thôi, ông cũng nghe Nhất Phương nói rằng đã chứng thực mọi thứ sinh học trên cơ thể Thu Phong rồi, số liệu không biết

nói dối. Thằng này chính là con trai của lão, nhưng tại sao nó lại có thể có một sức khỏe quái thai như vậy vẫn luôn là câu hỏi hóc búa đối với họ.

Trở về với cơ thể đầy mồ hôi Thu Phong bắt gặp Abid đang ở trong căn hộ của hắn từ lúc nào.

Dù thấy nhưng Thu Phong không nói gì. Hắn trực tiếp đi vào phòng tắm để rửa ráy cơ thể sau buổi luyện tập.

Chẳng biết Thu Phong đang suy nghĩ điều gì, hắn ta cứ im lặng mà tắm. Gương mặt Abid lúc này buồn đi trông thấy, có lẽ hắn đã biết được cái sai của hắn nằm ở đâu. Khoảng thời gian qua hắn quá mất tập trung, dù có người nhắc nhở hắn nhưng hắn chẳng nghe.

Bất ngờ lúc này tiếng chuông cửa lại vang lên. Quốc Thiên là người ra mở cửa. Ngoài đó Tiger và Bạch Vân với thân thể tàn tạ đứng đấy.

“Vào đi!”

Đơn giản Quốc Thiên nói một câu rồi nhường đường cho họ.

Lúc này Bạch Vân chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô ta chỉ biết rằng hôm qua sau trận đấu của Abid. Hắn ta thua cuộc bị Thu Phong đánh cho bất tỉnh, cả Tiger cũng nghe như thế. Chắc có lẽ hai người này cũng cảm thấy nên đến đây tạ lỗi với Thu Phong.

Hôm qua ba người bọn họ làm mất danh tiếng của cả Hắc Long Bang. Mặc dù Xuân Tiến là kẻ duy nhất chiến thắng nhưng vẫn không thể nào đủ sức gỡ lại mặt mũi cho Hắc Long Bang, nếu để Thu Phong ra trận sẽ chẳng còn gì để bàn nữa.

May thay cho bọn họ, Quốc Thiên trở về cùng Thu Phong. Mang một thân thủ đáng ngờm Quốc Thiên đã bại một lúc cả năm người trong một

trận 1 vs 5. Bạch Vân vốn xưa giờ coi thường Quốc Thiên chỉ cậy là thằng em trai của Boss mà bỏ bê về Nam không làm việc. Nhưng đó căn bản chỉ là suy nghĩ bông bột của Bạch Vân, bây giờ cô ta cũng hiểu Quốc Thiên ở lại trong Nam để làm gì. Để luyện tập với những thiết bị ở đó. Hấn cũng luyện tập như bọn họ, sao hấn lại mạnh như thế. Cái đó chính Bạch Vân và mấy người Tiger phải suy xét lại bản thân mình.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Cơ Hội Làm Lại

“Anh cả!”

“Boss ...”

“Anh cả ...”

Từ trong phòng tắm đi ra, tóc còn chưa khô Thu Phong đã thấy ba người Abid đứng đó cúi đầu trước mặt hắn hô lên một tiếng.

Thấy thế Thu Phong liếc mắt nhìn họ một cái rồi trực tiếp đi xuống bếp lấy chai nước ra tu rồi ngồi ở dưới đó. Ba người kia như hình với bóng cứ đi lù lù theo sát bên Thu Phong.

“Em xin ...”

“Ra ngoài hết đi!”

Lúc này Abid đứng ra mở lời thì lại bị Thu Phong đuổi thẳng cổ ra ngoài.

Không dám phật ý Thu Phong, ba người họ đồng thời gật đầu rồi quay lưng kéo nhau đi.

Được nửa chừng bỗng giọng nói trầm trầm vang lên từng khẩu miêng Thu Phong:

“Ra đó đứng và suy nghĩ tại sao mình lại thua. Lát nữa vào đây nói lý do cho tôi!”

“Vâng thưa anh cả ...”

“Vâng Boss!”

“Vâng!”

Ba người đồng loại hô lên những âm thanh không đồng đều. Tuy nhiên thay vì buồn rầu như ban nãy cuối cùng gương mặt của họ đã tươi tỉnh hơn phần nào.

Bây giờ đang là giờ ăn sáng, Thu Phong không muốn cả đám kia đem cái gương mặt như đưa tang trưng ra đây. Ăn chẳng ngon nổi, đến lúc nào không đến, lại đến vào sáng sớm. Bộ muốn bị hành hạ đến mức điên rồi sao? Người ta có lỗi trốn còn không kịp, đây tự vác mặt đến thì tốt.

Cả ba mang ba cái bụng đói chưa kịp ăn sáng tỉnh dậy liền chạy đến căn hộ này của Thu Phong.

“Anh không để họ ngồi ăn chung?”

Lúc này Lục Nương đặt một bát phở nóng hổi nghi ngút khói trước mặt Thu Phong, sau đó cô cảm thấy ba người kia thật đáng thương nên mở miệng nói giúp họ một tiếng.

Chẳng hề quan tâm đến lời nói của Lục Nương, Thu Phong chỉ đáp lại rằng:

“Có nấu đủ không mà mời?”

“Nhiều lắm!”

“Để đó đi, ăn với mấy người mặt như đĩa đám nuốt không trôi!”

Nghe thế Lục Nương cũng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cô ta lại lấy thêm vài phần ăn ra. Đợi hai người kia tắm xong rồi cùng nhau ăn.

.....

“Thiên! Ra kêu bọn nó vào đi!” Ăn xong Thu Phong quay sang nói với Quốc Thiên thẳng em trai mình.

Thấy thế Quốc Thiên gật đầu bước ra mở cửa. Thu Phong lau vệt cái miệng còn dính mỡ rồi phụ Lục Nương dọn dẹp chén bát. Duy nhất có lão già Tô Lâm không có liêm sỉ ăn xong xách đít đi vào phòng đọc báo, tờ báo mà khi về lão mới ghé ngang qua mua được.

“Để đó đi lát tôi rửa cho!”

Đứng bên cạnh Lục Nương, Thu Phong nhẹ nhàng lên tiếng.

Câu nói ấy lọt vào tai Lục Nương khiến lòng cô ấm áp. Gật đầu nhẹ một cái sau đó Lục Nương tháo tạp dề rồi bước ra ngoài phòng khách.

Có lẽ với họ bây giờ tình cảm dành cho nhau là chưa chính thức, chưa đến đâu cả. Nhưng dường như đây là tất cả mọi thứ mà Lục Nương cần. Cô không cần một tình cảm đậm sâu nồng nhiệt, cô chỉ cần một tình cảm sâu lắng và nhẹ nhàng như thế này. Bỗng cô nghĩ về Nhược Y cô lại cảm thấy buồn. Hắn ta kêu cho hắn thời gian, thời gian để làm gì, để chia tay cô gái tội nghiệp Nhược Y hay là nói với cô ấy chấp nhận mình.

Là kẻ đến sau Lục Nương cũng chẳng dám suy nghĩ gì nhiều. Cái vẻ ngoài xinh đẹp lạnh lùng của cô giờ đã phai đi phần nào từ cái lần đầu tiên Thu Phong xuất hiện. Vốn chẳng để ý đến đàn ông thì cô lại để ý tới hắn.

Thôi thì chuyện tình cảm của họ ta chỉ nói đến đây thôi, cái gì tới sẽ tới.

Trong phòng khách, Quốc Thiên đã cho gọi ba người họ vào. Gương mặt họ vẫn vậy, vẫn ngập vết thương, vết băng bó.

“Ngồi đây đi!”

Khi mà đám người Abid có ý định vào bên trong kiềm Thu Phong thì lại bị Lục Nương nhắc nhở. Nghe thế họ cả ba người ngồi cùng vào một cái ghế bành dài.

Chẳng biết Thu Phong làm cái gì ở dưới bếp mà nãy giờ chưa đi ra (Đang rửa chén). Vài phút sau dưới sự căng thẳng của ba người kia, cuối cùng Thu Phong cũng xuất hiện âm trầm ngồi xuống đối diện ba người họ.

Đây là chuyện của bang hội, tuy mới trở về nhưng Quốc Thiên là người đã lấy lại danh tiếng mà ba người trước mặt đây đánh mất. Nên hôm nay hẳn cũng có quyền ngồi lại đây nghe ba người kia nhận lỗi với anh trai hắn. Lục Nương cũng thế, cô cũng ngồi bên cạnh hắn, ngồi vào cái ghế nhỏ bắt chéo chân lại im lặng dõi theo Thu Phong.

“Ai muốn nói thì nói trước đi!”

Ánh mắt nghiêm nghị của Thu Phong dành cho ba người họ.

Thấy thế cả ba người lúc này nhìn qua nhìn lại cuối cùng Bạch Vân lại là người lên tiếng đầu tiên:

“Boss ...”

“Ừm?”

“Bạch Vân này vô dụng, tôi đã quá háo thắng... để rồi ...”

“Đề rồi thua! Sao nữa?”

“Vâng ... tôi sẽ cố gắng hơn nữa để dành chiến thắng lần sau ... Xin boss hãy trừng phạt tôi!”

“Còn lần sau à? Phạt cô? Phạt cái gì?”

“Boss ...”

Giọng nói lạnh lùng của Thu Phong khiến Bạch Vân sững sờ, đây là tay ông chủ hiền lành lúc nào cũng cười hay sao? Dẫu lần trước cô có thua nhưng hẳn ta cũng không đến mức nóng giận như thế này. Chẳng lẽ cô thật sự vô dụng đối với Hắc Long Bang.

“Như tôi đã nói rồi, cô chưa bao giờ có thể thắng được Hứa Tử Lệ. Lúc trước cũng vậy bây giờ cũng vậy. Thua vì kỹ năng, sức mạnh không nói, nhưng cô thua vì sự tự mãn. Thua vì không tìm hiểu cận kề đặc điểm của đối thủ, thua vì lòng hiếu thắng chứ không phải thua vì muốn chiến thắng. Cô muốn thắng hẳn bằng mọi giá? Để được cái gì? Cái tôi cần không phải là cô chiến thắng, mà là sau thất bại cô nhận ra được cái gì. Hai lần liên tiếp cô thất bại, cô nhận ra được gì hả Bạch Vân? Hay cô chỉ nghĩ rằng cô chưa đủ mạnh? Mọi chuyện chỉ có thể thôi sao?”

“...”

Thu Phong lúc này chỉ trích thẳng vào mặt Bạch Vân không nề nang dù chỉ một chút, tuy nhiên hẳn nói đúng, cũng không phải là nói nặng lời. Hẳn muốn nói cho Bạch Vân hiểu, sau đó Thu Phong mở miệng ra phân tích những gì mà Bạch Vân nên học hỏi:

“Thân là xã hội đen, tiền tài và nắm đấm là trên hết. Khoan hãy nói đến danh tiếng, cả ba người làm đồ vỡ hết cả danh tiếng của Hắc Long Bang rồi,

nếu không có thằng Thiên thì ai là người đứng ra lấy lại mặt mũi cho Hắc Long Bang? Abid hay là cô? Hay là Tiger?”

Dùng một khắc Thu Phong lại nói tiếp:

“Cô nên nhận ra rằng sau mỗi trận đấu đôi phương mạnh ở điểm nào, yếu ở điểm nào. Và cả bản thân tại sao lại thua, thua vì cái gì. Chứ không phải cứ nghĩ đơn giản nó mạnh hơn mình, mình tập cho mạnh hơn nó là được. Điều đấy không sai nhưng chưa đủ. Ví như Hứa Tử Lệ hẳn ta có kỹ năng tốt, kinh nghiệm chiến đấu tốt, biết giữ cái đầu lạnh trong trận chiến. Hẳn không để bản thân bị khiêu khích, biết khi nào lùi khi nào tiến. Tấn công vào lúc nào có lợi cho hẳn. Lần trước hẳn thắng thường nhận thua dù đó chỉ là trận hòa. Còn cô có nhận thua hẳn không? Bây giờ cô thua cô có chấp nhận điều đó không? Hay chỉ nghĩ bản thân chưa đủ mạnh rồi một ngày nào đó đủ mạnh rồi đánh bại hẳn?”

“Vâng ... em biết rồi thua Boss!”

“Biết là biết cái gì? Mà cô bao nhiêu tuổi xưng em làm cái gì?”

“26!”

“Hả?”

“Hả?”

“...”

Bạch Vân vừa xưng tuổi xong, như thể phá tan bầu không khí căng thẳng lúc bấy giờ. Ai nấy cũng kinh ngạc. Cái quái gì thế.

Quốc Thiên nghĩ trong đầu, cái mặt còn già hơn mẹ hẳn mà còn thua tuổi anh trai hẳn? Đùa chăng?

Như thế mọi người không tin vào cái tuổi của mình, Bạch Vân hậm hực lôi cái quyền căn cước công dân ra giơ lên xung quanh cho tất cả cùng thấy.

Là hàng thật, đóng dấu cũng thật, trừ khi bấm nhầm năm sinh rồi mất nhầm mất mở đóng dấu với sai thôi. Vả lại tuổi của Bạch Vân cô cũng chẳng đi nói dối làm gì.

Thôi thì bỏ qua cái vẻ bề ngoài của người ta đi.

Quay lại với câu hỏi vừa rồi Thu Phong hỏi lại Bạch Vân.

“Nói đi cô hiểu chỗ nào!”

“Tôi hiểu rồi thưa boss. Thực sự tôi đã thua, không chỉ hấn hơn tôi ở mọi mặt, từ chiến đấu thực tế cho đến tâm lý chiến tôi đều thua hấn. Thua cả kinh nghiệm lẫn tầm nhìn. Xin boss cho tôi thêm một cơ hội nữa để chuộc lại lỗi lầm của mình. Tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ dùng cái đầu nhiều hơn!”

“Dùng theo nghĩa bóng đấy nhá, không phải theo nghĩa đen đâu! Ha ha ...”

Bỗng nói đến đây Thu Phong phì cười, khiến Bạch Vân cũng ngại, mọi người xung quanh ai thấy thế cũng phì ra một tiếng nhưng không dám cười.

Cuối cùng Bạch Vân gật gật cái đầu như thể không còn gì để nói nữa.

Quả thật Thu Phong khó giận nhưng lại dễ tha thứ. Chỉ cần nhận ra lỗi lầm và sửa sai, hấn có thể chấp nhận được. Tuy nhiên phải tùy mức độ tội trạng thôi nha.

Và đây là lần thứ hai Thu Phong cho Bạch Vân một cơ hội. Hấn không muốn Bạch Vân mắc tặn ba lỗi trong một trường hợp như thế này thêm bất cứ lần nào nữa.

Chuyện của Bạch Vân cơ bản đã xong, tiếp theo Thu Phong muốn hỏi Tiger. Thực ra mà nói ban đầu Thu Phong cũng tính bỏ rơi thằng này rồi, một người có chí tiến thủ, sai lầm hắn còn có thể bỏ qua để người ta tiếp tục cố gắng. Nhưng những cái thằng mà mất chí tiến thủ hay chấp nhận mọi thứ xảy ra trong cuộc đời mình một cách dễ dàng, nói cho dễ hiểu thì một thằng lúc nào cũng chấp nhận số phận như Tiger là không thể nào chấp nhận được.

Tuy nhiên sau trận thua cuộc ngày hôm qua, Thu Phong dường như đã nhìn thấy được cái gì đó mới mẻ trong ánh mắt của Tiger trước khi hắn ngất đi. Làm người không tiết đường sống, lại chi đây là người của hắn, Thu Phong quyết định cho Tiger thêm một cơ hội, nhưng với điều kiện Thu Phong tự đặt ra cho mình là Tiger phải biết điểm sai của mình ở đâu để mà sửa.

“Tới cậu Tiger! Nói đi. Tại sao lại thua?”

“Thưa anh cả ...”

“Đừng gọi tôi là anh cả nữa, tôi cho cậu một cơ hội. Nếu nói đúng ý tôi thì tiếp tục, còn không cậu được tự do!”

“Anh cả ...”

Nghe lời nói của Thu Phong con tim Tiger như nhảy ra ngoài. Hắn biết hắn thua là điều không thể chấp nhận được, nhưng tại sao anh cả lại nói như vậy với hắn ... Chẳng lẽ anh ta không cần hắn nữa?

Bỗng Tiger suy nghĩ, tại sao hắn lại thua, mặc dù trước đó ở bên ngoài hắn cũng nghĩ y hệt Bạch Vân. Hắn chỉ biết là hắn không mạnh bằng người ta rồi thua mà thôi. Chỉ có như vậy, nhưng tại sao hắn lại thua?

Tiger lại tự hỏi bản thân thêm một lần nữa. Thấy thế Thu Phong cũng không hồi thúc, hắn cũng im lặng chờ đợi Tiger nói ra cái lỗi lầm của mình.

“Tại sao cậu lại thua Bạch Vân?”

Bất giác Thu Phong lên tiếng nói khéo vào một vấn đề không mấy liên quan.

Thực chất Thu Phong thấy Tiger như không tìm ra được vấn đề của mình, nên Thu Phong cố gắng cho Tiger một gợi ý, coi như là con đường cuối cùng của Tiger. Để xem hắn có nhìn ra được hay không. Nếu bây giờ Thu Phong nói cho hắn nghe cũng được, nhưng tác dụng sau này Tiger cũng chỉ cố gắng cho 50% thôi. Nếu để hắn tự nhận ra rằng bản thân như thế nào thì sự cố gắng của hắn sẽ toàn tâm toàn ý.

‘Tại sao mình lại thua Bạch Vân?’ – lúc này Tiger khẽ quay sang nhìn gương mặt dữ tợn của Bạch Vân bên cạnh hắn.

Tại sao?

Tiger bắt đầu nhớ về quá khứ, nhớ về cái lý do tại sao hắn lại theo thiếu gia ra Bắc. Nhớ là tại sao hắn gọi vị thiếu gia ấy là anh cả, rồi lại nhớ tại sao hắn đánh bại được Bạch Vân. Khi ấy hắn máu chiến biết bao nhiêu cố gắng biết bao nhiêu. Hắn đầy nhiệt huyết đầy sự quyết tâm. Nhưng cũng chỉ tới lúc Hắc Long Bang thành lập. Hắn cảm thấy lười, cảm thấy chẳng cần cố gắng chỉ cho mệt, bang hội đã lớn thế này, thành phố này còn ai uy hiếp được đến Hắc Long Bang.

Rồi Tiger lại nhớ đến những lần Bạch Vân đánh bại hắn, hắn không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn hắn lại thua dưới tay kẻ mà mình từng đánh bại. Rồi hắn lại chấp nhận chuyện thua cuộc Bạch Vân một cách đơn giản, đơn giản thua thì thôi, kệ.

Và rồi cuối cùng hắn lại thua trong chính trận đấu quan trọng của Hắc Long Bang. Hắn đã gánh vác một vai trò quá sức đối với mình, hắn không đủ tầm để gánh vác trọng trách đó. Nhưng bất chợt Tiger lại nghĩ đến Xuân Tiến, tay đó yếu hơn hắn vậy mà gã lại chiến thắng trong trận đấu hôm qua của riêng gã.

Nhìn lại mình, chính Tiger bây giờ nhận ra hắn thất bại không chỉ một lần, mà rất nhiều lần kể từ cái lúc hắn chấp nhận số phận. Hắn chỉ muốn an nhàn thôi mà ... Nhưng Thu Phong lại chẳng cần một cái thắng muốn sống an nhàn trong băng của mình.

Nếu muốn an nhàn, thì Thu Phong cho cút. Cầm theo số tiền, đi ra ngoài muốn sống sao thì sống, coi như hết tình hết nghĩa.

Bỗng Tiger chảy nước mắt, chả hiểu sao hắn lại khóc. Cuối cùng hắn cũng hiểu rồi, anh cả vẫn quan tâm hắn, vẫn muốn tốt cho hắn. Không muốn bỏ hắn lại phía sau ... Abid, hắn đã từng mạnh bằng Abid, chiến đấu không phân thắng bại với Abid. Và giờ thì sao ... trông hắn còn thảm bại hơn cả Abid.

“Em hiểu rồi thưa anh cả ... à không thiếu gì ... là do em quá chấp nhận số phận của mình. Lười biếng, dễ dàng thỏa mãn với những gì mình đang có ...”

“Không phải cậu lười, mà đúng như cậu nói đấy. Quá dễ dàng chấp nhận số phận. Nhìn Abid mà xem, nhìn Bạch Vân mà xem. Hai người này một người cậu từng đánh ngang, một người cậu từng đánh bại, rồi cậu nhìn lại bản thân họ mà xem. Đến họ còn thua tan tác nhục mặt cả một danh hào ... Cậu nghĩ cậu sống như vậy đã là đủ sao Tiger? ... hãy sống như cái tên của mình xem nào? Hãy làm một con hổ cho tôi xem nào? Con Hổ của tôi lúc trước đâu??”

Càng lúc Thu Phong càng phấn khích, hấn vừa chửi vừa động viên, vừa đánh vừa xoa. Và vừa cổ động tinh thần đang phập phồng muốn tắt của Tiger sáng trở lại.

Hai con mắt Tiger như sáng lên hấn nhìn Thu Phong mỉm cười. Sau đó một hành động bất ngờ diễn ra. Tiger đứng dậy quỳ thẳng xuống dưới nền gạch. Râm một tiếng.

“Râm!”

Tiger đập đầu vào nền đất hô lên:

“Xin thiếu gia, em van xin thiếu gia hãy cho em thêm một cơ hội. Từ giờ em sẽ cố gắng hơn ai hết, em tìm cái tham vọng của mình và đánh thức nó. Một ngày nào đó em sẽ trở thành cánh tay đắc lực nhất của anh thừa thiếu gia ... em lấy hết danh dự của mình ra để đảm bảo. Hãy cho em một cơ hội, hãy cho em được gọi anh là anh cả thêm lần nữa ...”

“Râm râm râm!”

Nói xong bằng tất cả sự quyết tâm. Tiger đập đầu mạnh xuống dưới nền gạch tổng cộng ba lần.

Lúc này Tiger ngẩng đầu lên, da đầu nứt ra vài đường chảy một giọt máu xuống dưới sàn.

Lục Nương bên cạnh Thu Phong lắc đầu than thở. Lại thêm một thằng phá cái căn hộ yêu quý này của cô. Cả viên gạch vỡ ra như phấn thế kia, đến mức như vậy mà còn chưa cố gắng thì Lục Nương không hiểu đến thế nào mới là cố gắng.

Thôi dù gì đây cũng là chuyện trong bang hội Lục Nương để Thu Phong giải quyết. Cô chỉ cần quan tâm đến vấn đề tài chính của bang hội mà thôi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Lại Sắp Có Biến ?

Tính ra Bạch Vân và Tiger không làm Thu Phong khó chịu bao nhiêu. Bởi hắn biết nguyên do của họ, thực lực của họ đến đâu. Nhưng riêng Abid cực kì làm Thu Phong thất vọng.

Tại sao lại thất vọng ư? Đơn giản để mà nói rằng Thu Phong kỳ vọng quá nhiều vào Abid để rồi hôm nay hắn ta thất bại một cách ê chề dưới Trọng Khoa. Lý ra với cái góc nhìn và đánh giá của riêng bản thân Thu Phong, Abid thừa sức ăn đứt được Trọng Khoa.

Thêm nữa, khi trận đấu đã có kết quả rồi mà Abid vẫn chưa tỉnh ngộ. Vẫn cứ giữ cái bộ mặt như ai ăn hết của nhà nó, khiến Thu Phong quá tức giận mà phải đánh để nó tỉnh ra.

Thành thử bây giờ nửa bên mặt của Abid sưng vù lên, xương gò má cũng bị nứt do đòn đánh của Thu Phong.

Giải quyết xong vấn đề của hai người kia Thu Phong đảo mắt qua phía Abid đang ngồi đó, đôi mắt buồn rầu nhìn xuống nền gạch như kẻ mất hồn.

“Lại nữa?”

Lầm bầm một câu, sau đó Thu Phong lườm Bạch Vân.

Như thể hiểu ý Thu Phong muốn gì, Bạch Vân tung người lên gõ cái cốp vào cái quả đầu chẳng có cọng tóc nào của Abid.

“Cốp!”

Bất ngờ bị đánh, Abid giật mình quay sang nhìn kẻ thủ phạm. Hắn thấy hai con mắt tròn trũng của Bạch Vân liền im bất không dám nói gì. Sau đó hắn lại tập trung ánh mắt lên Thu Phong.

“Trước khi giải quyết vấn đề của tao với mày. Mày nên giải quyết cái vấn đề của mày đi Abid. Có gì muốn nói với Bạch Vân không?”

Thu Phong trực tiếp xưng mày tao với Abid.

Abid giờ khắc này ngạc nhiên, hai con mắt hắn tròn to lên, như thể muốn hỏi tại sao Thu Phong lại nói như vậy. Không phải vì Thu Phong xưng mày tao, mà là vì tại sao Thu Phong lại kêu hắn giải quyết vấn đề với Bạch Vân là sao?

Nhìn vào cặp mắt khó chịu đang híp lại của Thu Phong, Abid có cảm giác bất an. Hình như anh cả biết chuyện gì rồi thì phải ... Thôi thì khai ra luôn vậy.

Nghĩ là làm.

Bỗng nhiên Abid quay bật ra hướng Bạch Vân, hắn ta nhìn chăm chăm vào ả như muốn ăn tươi nuốt sống:

“Vân!”

“Cái gì ... ơ thằng này buông tao ra!”

Bạch Vân vừa mắng vừa đẩy hai cánh tay của Abid đang giữ lấy vai ả ta.

“Tôi thích cô!”

“Ờ ... Cái Đ!t mẹ gì vậy?? Mày bị điên à?”

Bạch Vân vừa ờ lên một tiếng theo phản xạ, nhưng có vẻ như có gì đó không đúng. Cô ta định thần thêm một lần nữa, liền lập tức bật dậy đứng cách xa Abid vài mét. Nói đúng hơn là đang đứng sau lưng Thu Phong mà mắng chửi Abid.

“Boss ... nó nói cái gì vậy?” – Bạch Vân đứng sau lưng Thu Phong chỉ chỗ thằng da đen đang ngồi lù lù ở đó nhìn cô như con sói.

“Nói lại đi Abid, người ta hỏi kìa?”

Tại sao ngay lúc này Thu Phong lại để cho bọn họ đùa giỡn ư? Như thường lệ, căng thẳng không bao giờ là tốt nhất. Nhưng vừa căng vừa mềm luôn là cách tốt nhất. Tính ra Thu Phong định giải quyết xong chuyện của hắn và nó xong rồi mới để nó thổ lộ với Bạch Vân sau.

Thôi thì cái gì khó làm trước, dễ để sau. Thu Phong cốt cũng muốn xem xem thằng ôn con này làm trò gì khi thổ lộ lại đây.

“Tôi thích cô!”

“Mày bị điên à!!! Sao lại nói ở đây ...”

Khi Abid xác nhận lại lần nữa lời nói của hắn cũng là lúc Bạch Vân chửi vào mặt hắn thêm phát nữa. Nhưng đó chỉ là câu đầu, câu sau Bạch Vân nói với tông âm giảm dần.

Bởi vì cái câu ‘Sao lại nói ở đây ...’ nó mang nhiều ý nghĩa lắm. Như muốn nói rằng, nói ở chỗ vắng người thì tao chịu mày rồi, nói ở nơi chỉ có hai ta thì tao ung mày rồi. Đại loại Bạch Vân cũng thích Abid thế đấy.

“Thôi được rồi. Chim chuột gì để ra ngoài nói! Bạch Vân về lại chỗ đi!”

Tuy nhiên lúc nào nên nghiêm túc thì phải nghiêm túc. Hấn cần giải quyết cho xong cái vụ này để còn luyện tập. Thời gian mỗi lần trôi đi là mỗi một. Mỗi lần trôi đi là mỗi lần phí phạm. Cái nào cần thiết Thu Phong mới dành thời gian ra giải quyết như lần này chẳng hạn.

“Vâng Boss!”

Bạch Vân hậm hực lườm Abid như thể muốn ăn tươi nuốt sống mà đi về chỗ ngồi. Tuy nhiên ả ta lại không ngồi kế Abid nữa mà sút Tiger qua ngồi kế hấn. Cô ngồi ở ngoài cùng. Lát có gì hết việc chuẩn về cho dễ.

“Rồi xong rồi nhá! Abid nói đi, tại sao mày thua?”

Thoải mái cũng thoải mái đủ rồi. Vui cũng vui đủ rồi. Abid biết giờ hấn nên đối mặt với lỗi lầm của chính bản thân hấn.

Tại sao hấn thua ư? Quá rõ rồi còn gì? Rõ từ cái lúc mà anh cả đâm hấn bất tỉnh ở giữa đấu trường ngày hôm qua.

Khi tỉnh dậy hấn đã rõ mọi thứ, lý do rằng hấn đã mất tập trung. Mất tập trung bởi vì lo lắng cho Bạch Vân, Bạch Vân thua khiến hấn lo lắng cho Bạch Vân sẽ bị Thu Phong trách phạt. Do đó một phần trên võ đài hấn cũng muốn cố ý thua để chịu tội chung với Bạch Vân, hấn không muốn thấy mình Bạch Vân bị khiển trách.

Kiểu giống con nít ấy nhể?

Mà thật thế, như con nít thật. Bị phạt cũng muốn phạt chung mới chịu.

Nhưng đây là công việc, đây là đời sống. Cóc phải là cái trường học cho lũ mẫu giáo, mà thích làm gì thì không. Không làm được thì cút chứ đừng có cái kiểu dờ dờ ương ương đấy.

Và Abid nói ra:

“Là do tôi mất tập trung!”

“Ồ biết vậy rồi sao? Lý do tại sao mất tập trung?”

“Là vì ...”

Nói đến đây Abid khẽ liếc sang Bạch Vân đang cố gắng né tránh hắn.

“Vì Bạch Vân! Hắn ra là vì Bạch Vân. Mà muốn chịu tội cùng Bạch Vân nên ý đồ muốn thua hôm nay đúng không? Tao không bắt ép mày phải chọn tao hay người mày thích, nhưng cái thái độ làm việc của mày là đ*o thể nào tao chấp nhận được. Đến thua rồi đầu óc còn để trên mây, biết rõ lý do mình thua mà còn làm như vậy?”

Càng nói Thu Phong càng tức sôi máu. Trách là trách bản thân hắn kỳ vọng quá nhiều vào Abid, tưởng chừng như hắn là người hoàn hảo, một cấp dưới làm việc nhiệt tình. Nhưng không, vì gái mà nó làm hỏng chuyện, khởi đầu đã vậy sau này sẽ thế nào?

“Em xin lỗi vì đã làm anh cả thất vọng ...”

“Xin lỗi là xong à? Bây giờ muốn ở lại hay rút?”

Thật sự hôm nay Thu Phong khá là nặng lời với Abid. Chuyện mà trước đây chưa bao giờ xảy ra, có lẽ Abid là người đầu tiên hứng chịu cơn thịnh nộ của Thu Phong trong Hắc Long Bang này.

Chính vì những hậm hực ngày hôm qua không chỉ riêng Abid gây nên mà bất ngờ rằng cái đấu trường ấy lấy bản thân hắn ra làm chim mồi cho trò chơi của gã đứng sau đấu trường. Dẫu biết thân phận của hắn là ai mà tên

kia vẫn có thể làm như vậy khiến bức tức chất chồng bức bội. Thành thử ra Abid gánh chịu X2 cái dòng tiêu cực của Thu Phong.

“Anh cả ... hãy để em chuộc lỗi! Từ giờ em hứa sẽ không như vậy nữa. Công ra công, tư ra tư ...”

“Bốp bốp bốp bốp ...”

Vừa nói Abid liên tục đâm vào mặt mình, vị trí hấn đâm chính là chỗ mà Thu Phong đánh ngày hôm qua. Vết thương chưa lành nay hấn lại tự hành hạ mình.

Thu Phong đứng đó không can ngăn, hấn chỉ híp mắt lại nhìn. Mặc dù hấn có chút đau lòng khi thấy cảnh này, nhưng cái gì phải ra cái đó thật. Có lỗi tất phạt, cảm thấy Thu Phong phạt chưa đủ nặng thì tự phạt mình.

Hành động đó của Abid cũng chứng minh rằng Thu Phong kỳ vọng quá nhiều vào hấn cũng là lẽ đương nhiên.

Cứ thể đã gần 1 phút trôi qua Abid cứ nện vào mặt mình hết lần này đến lần khác. Đến mức miếng băng gạc trên mặt rụng hết xuống, máu tóe ra, mặt sưng phồng lên rồi lại xẹp xuống vì tác động của lực.

Thu Phong tuy đau xót nhưng không làm gì. Trong căn phòng này bất cứ ai cũng thấy Abid thật đáng thương. Nhưng chẳng ai dám lên tiếng. Chẳng ai dám can ngăn, bây giờ họ chỉ cầu mong một câu nói của Thu Phong, là mọi chuyện sẽ được giải quyết. Nhưng không, Thu Phong suốt một phút qua chẳng nói năng bất cứ một điều gì.

“Dừng lại đi! Tao nói mày dừng lại ... mày ngu lắm Abid ... tại sao mày phải làm như thế ...”

Có lẽ ai cũng đoán được rằng Bạch Vân sẽ ngăn cản.

Đúng thế, lúc này Bạch Vân dùng hết sức lực ôm lấy cánh tay to lớn của Abid lại. Ngăn cho hắn không hành hạ bản thân mình nữa. Ắ ta đau xót thật sự.

Tuy nhiên Bạch Vân bỗng nhiên hôm nay lại yếu hơn thường này, cô ta thậm chí chẳng thể giữ lấy được cánh tay của Abid. Cứ thế Abid kéo theo cả người Bạch Vân đang giữ cánh tay mình. Hắn vẫn cứ đâm.

“Được rồi ... tao cũng có lỗi với Boss ... mày không thể chịu một bình mày được!”

Hết cách, không thể ngăn cản được Abid. Bạch Vân làm hành động giống hệt y như hắn.

“Bốp bốp ...”

Ắ ta cũng bắt đầu tự đâm vào mặt mình như cách mà Abid đang làm.

Bỗng nhiên Abid khựng lại một chút, sau đó hắn lại bắt gặp ánh mắt của Thu Phong chẳng hề dịu đi chút nào. Hắn cắn răng tiếp tục đâm vào gương mặt khôn khổ của mình.

“Pặc! Pặc!”

“Thôi được rồi, chim chuột ra ngoài!” – Thu Phong nở một nụ cười âm áp chụp lấy cổ tay của hai người này lại. Tay Thu Phong như gọng kìm siết lấy khiến cả Bạch Vân và Abid không còn tí sức lực nào để mà tự ngược.

Bằng một cách quái đản nào đó, Thu Phong xuất hiện trước mặt hai người họ. Thậm chí có một cái bàn ngăn cách ở giữa cũng như không khí. Cứ như hắn ta đã đi xuyên qua vậy.

“Anh cả ...”

“Boss, cảm ơn boss!”

Thu Phong gật đầu nhìn hai người bọn họ. Rồi kéo họ đứng lên. Sau đó hất vổ lên vai Abid và nói:

“Đến phòng trị liệu mà ngâm bồn. Cả Bạch Vân với Tiger nữa. Hồi phục càng sớm càng tốt! Bởi sắp có chuyện xảy ra rồi. Lo mà lần này chuộc lấy lỗi lầm của các người đi!”

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Võ Kỹ

Biến ư? Sắp có biến gì?

Không ngẫu nhiên mà chúng ta lại nhắc đến Cổ Thành sớm như vậy, không ngẫu nhiên mà ghi ra cả một lịch sử của Guerriers Forts băng đảng lớn nhất của Cổ Thành sớm như vậy. Bất cứ thứ gì xuất hiện đều có nguyên do của nó.

Và bây giờ đây là lý do mà nó xuất hiện.

Cửu Long Hội.

Cửu Long Hội là gì? Cửu Long Hội là bang hội lớn nhất cái miền Bắc Xích Quỷ này. Nó là của ai chắc chắn dùng cái mõng cũng có thể suy nghĩ được. Duy Bạch Hồ, chủ nhân của Cửu Long Hội.

Không chỉ là một băng đảng xã hội đen mà Cửu Long Hội còn là một chuỗi tập đoàn kinh doanh sòng bài, sản xuất máy chơi game trong các tụ điểm ăn chơi, máy đánh bạc. Ngoài ra Cửu Long Hội cũng là một trong những doanh nghiệp bất động sản lớn nhất miền Bắc, chúng thu tóm gần như 30% đất đai của cả miền Bắc đất nước trải dài trên nửa bản đồ phía trên của Xích Quỷ.

Một tập đoàn xã hội đen lớn như thế vào lúc này tại sao lại xuất hiện. Đơn giản như đã nói, bất động sản là nền kinh tế chính của Cửu Long Hội. Chỉ có bất động sản tại cái đất nước đông dân bậc nhất thế giới này mới có thể khiến Cửu Long Hội trở nên giàu có mà không buồn lậu.

Và Quảng Phúc là một cái thành phố chó chết trong mắt Cửu Long Hội, 5 6 năm trời Cửu Long Hội không có bất cứ mảnh đất nào đủ lớn trong Quảng Phúc cả. Ngoài những quận trung tâm của các kẻ máu mặt mà Cửu Long Hội không muốn làm mất lòng bất cứ ai, thì quận Tuyên Phong và quận Eagle nằm sát rìa phía tây thành phố Quảng Phúc là đông dân cư. Đất đai rộng lớn, người sở hữu đất đa phần là dân đen không có công nhân viên chức nào gọi là máu mặt.

Tuy nhiên khi cho người đến mua đất đều không thành, dân ở hai quận đó cực kì cứng đầu. Cái này thực ra Cửu Long Hội cũng giải quyết rất dễ dàng bằng vũ lực. Họ không cần trực tiếp phải ra tay, bởi vì ra tay sẽ động đến quyền lợi người dân, sẽ bị chính phủ dòm ngó. Một tập đoàn xã hội đen lớn như vậy rất là kiêng kỵ việc này. Chưa kể các tay phóng viên lúc nào cũng hăm he bọn họ. Do đó Cửu Long Hội sẽ thuê người.

Thuê ai bây giờ? Trong khi Quảng Phúc chưa có chủ, chưa có bất cứ băng đảng nào đủ lớn để thuê họ đánh dân chiếm đất. Huệ Nhan chắc chắn không làm được, Lục Nương lại càng không, Thành Chân ư? Khỏi nói! Khánh Tráng thì buôn thuốc phiện bố đủ giàu rồi, tìm đi tìm lại chẳng có bất cứ một băng đảng nào đủ mạnh để thuê cả.

Bởi hai cái quận đó là địa bàn của hai băng đảng thiện chiến nhất thành phố là Liên Minh Osuma (Khi đó Liên Minh Osuma chưa được thành lập, người ta chỉ thường đồn đoán rằng quận Tuyên Phong rất khó nhai do người dân ở đó) và Cerberus. Giang hồ có cách giải quyết của giang hồ. Cửu Long Hội tìm một băng đảng đánh thuê ở thành phố bên cạnh ... đó chính là Guerriers Forts – Những chiến binh thiện chiến.

Vài năm trước cuộc chiến ấy đã xảy ra. Quận bị tấn công đầu tiên chính là quận Tuyên Phong, từ đó Liên Minh Osuma được thành lập như ta đã biết. Cũng chính lần đó ba anh em nhà họ Hứa cũng tham gia.

Cuối cùng Guerriers Forts bị đánh tan tác do chủ quan vì thiếu vài tay thành viên chủ chốt đang còn trong tù.

Nhưng tháng trước tất cả thành viên chủ chốt của Guerriers Forts đã được tại ngoại.

Và đó là lý do tại sao Thu Phong nói rằng sắp có biến. Guerriers Forts được tại ngoại, nhưng trước đó họ thất bại trong nhiệm vụ đánh chiếm lấy vùng đất của hai quận Tuyên Phong và Eagle. Bị Cửu Long Hội đe dọa vì đã nhận tiền trước mà không làm được, cuối cùng Guerriers Forts phải ỏi tiền ra lại cho Cửu Long Hội xin họ một cơ hội cho đến khi thành viên của họ được thả ra.

Lý ra mang tội danh giết người không thể nào được tại ngoại sớm như vậy được. Những thành viên của Guerriers Forts đều mang tội danh cố ý gây thương tích, đa phần là giết người bị tổng vào trong đó.

Với tài lực của mình Cửu Long Hội đã tại ngoại cho tất cả Guerriers Forts trong vài năm đổ lại đây. Đồng thời Guerriers Forts cũng mắc nợ Cửu Long Hội một ân tình, để báo đáp ân tình, sẵn để báo thù. Sớm thôi Guerriers Forts sẽ lại tiến công vào thành phố này thêm một lần nữa. Mục tiêu chắc chắn là hai quận dân cư kia.

Câu hỏi được đặt ra. Tại sao Thu Phong lại biết đến thông tin này?

Dù cho thân phận hắn có đặc biệt, nhưng đây là thế giới ngầm. Chính phủ để mặc họ tự lòng hành, chỉ đừng có giết dân thường là được. Tuy nhiên đây là số thông tin Thu Phong nhận được từ một kẻ làm hắn bức mình ngày hôm qua.

Gã đứng sau đấu trường ngầm. Gã ta có một cuộc gọi là lúc giữa đêm với Thu Phong nói về tình hình sắp tới của Quảng Phúc. Đồng thời hắn cũng

xin lỗi chuyện tối qua với Thu Phong bằng số thông tin ấy.

Hôm nay hắn nói rằng sẽ tới gặp Thu Phong nhưng không biết là khi nào. Thu Phong cũng chẳng rảnh đến mức ngồi nhà đợi hắn mà bỏ luyện tập.

Như thường lệ Thu Phong đến bản doanh bắt đầu một buổi sáng vào 8h. Huấn luyện và theo dõi đội chiến binh và ám sát một lượt trước khi bắt đầu các bài tập của riêng mình. Hắn đi lang thang và đưa ra ý kiến về thiếu sót của từng người trong quá trình luyện tập của họ.

Mất một tiếng để làm việc đó. Lúc này Thu Phong bước xuống phòng tập thực tế ảo. Dưới đó ngoài hắn ra còn có Quốc Thiên và Tô Lâm.

Căn phòng này, buổi sáng thường chỉ dành riêng cho một mình hắn. Bởi những bài tập nặng không của căn phòng nằm ở mức ngưỡng giới hạn chịu đựng của Thu Phong, nên là những thành viên khác trong hai đội chiến đấu chỉ có thể đợi đến chiều khi Thu Phong tập luyện môn khác mới có thể đến đây và sử dụng phòng tập.

“Xin chào Bone!”

“Xin chào đại thiếu gia!”

Bone một cỗ máy AI được lập trình trên tất cả thiết bị điện tử xung quanh Thu Phong. Từ đồng hồ, điện thoại, máy tính, cho đến cả cái doanh trại tự lập này của hắn.

“Mày đi chào cả một cỗ máy cơ à?”

Lão già Tô Lâm thấy Thu Phong xuất hiện liền ngửa mồm mồm xéo một câu. Hắn hiểu vì sao lão ta lại ế tới tận bây giờ rồi. Cái tật vô duyên đến già không bỏ được.

“Bone! Tăng trọng lực tại một điểm của lão già kia lên 100 lần đi!”

“Vâng thưa đại thiếu gia!”

“Hự ....”

Bone chấp hành ngay lập tức mệnh lệnh của Thu Phong. Gấp 100 lần tức là gần cả chục tấn đối với cơ thể già nua kia của Tô Lâm.

“Thằng trời đánh ... mày tưởng tao già mà mày khinh à ...”

Bị Thu Phong chơi cho một vố khá đau. Lão già Tô Lâm chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bỗng nhiên cơ thể ông nặng một cách khó hiểu.

Đến khi trọng lượng đạt mức tối đa Tô Lâm cũng hiểu rồi, thằng đốn mạt kia nó chơi mình. Xương cốt của Tô Lâm bắt đầu kêu lên, nhưng không phải vì gãy, mà là vì các khớp xương nổ tách tách với nhau khi có tác động lớn lên nó.

“Tứ Đoạn Công – Nhất đoạn ... Thác Thiên Đề Địa Lý Tam Tiêu” (Đỡ Trời, nâng Đất điều chỉnh Tam Tiêu) (Cách đọc đúng: Thác Thiên – Đề Địa – Lý Tam Tiêu).

Khi Tô Lâm hô lên một câu gì đó mà Thu Phong nghe không rõ. Thì lúc bấy giờ cơ thể Tô Lâm vốn đang nặng nề bỗng dung trở nên nhẹ nhàng một cách lạ kì.

Bỗng nhiên Thu Phong thấy một hào quang vàng nhạt mờ ảo lung linh phát ra từ người của Tô Lâm. Chẳng lẽ con mắt hắn lại tự khai sáng ... không, không đúng, hắn không hề nhìn thấy dòng chảy nội lực của Quốc Thiên. Tức đây là kỹ năng kỳ quái gì đó của Tô Lâm.

Một bước ... hai bước ... bước thứ ba.

Tô Lâm nhẹ nhàng đi ra khỏi vùng gấp 100 lần trọng lực ấy. Bất giác lão ta nhanh như sóc xuất hiện trước mặt Thu Phong đang ngơ ngác. Chụp lấy đầu hắn mà quát.

“Thằng ranh con này ... dám chơi tao à!”

Khi tay của lão già Tô Lâm chưa kịp nắm lấy đầu Thu Phong giờ khắc này Thu Phong đã chạy ra xa mười thước kéo dẫn khoảng cách với Tô Lâm.

“Mày ngon mày đứng lại đây!”

Biết bản thân nếu không dùng công pháp chẳng thể nào dí được thằng oắt con này. Nó còn chưa sử dụng sức mạnh trong người đã nhanh như thế, nếu nó bật lên thật Tô Lâm phải tốn hết mớ công pháp mới bắt được thằng này. Như vậy được không bằng mất, bằng chi khích nó toi đây đập cho nó một trận.

Quốc Thiên chẳng hề bận tâm đến bên này nữa. Đây đã là chuyện thường của huyện rồi, lần nào trước khi luyện tập hai người này cũng đánh nhau một trận rồi mới chịu tập. Hắn cũng chẳng có thời gian đâu mà xem làm gì, vốn có xem mắt nhìn cũng không kịp, chẳng khác nào cười ngựa xem hoa. Thôi thì lo chột mấy tảng đá trước mặt này cho bề ra trước cái đã rồi tính gì tính.

Đàn ông cũng chỉ là đứa con nít to xác mà thôi. Lớn các xác nhưng cái tính thì vẫn thế, điển hình là Tô Lâm đây, và thậm chí là Thu Phong thì thoảng cũng như thằng đại giỡn rất là nhây.

Mặc kệ lão già Tô Lâm gào thét, Thu Phong vừa chạy vừa nhảy xung quanh lão ta như một con khỉ. Cốt để lão ta thi triển cái công pháp tăng thân pháp gì mà ‘Vạn Bộ Ảnh Mê Tung’.

“Mày thách ông à? – Vạn Bộ Ảnh Mê Tung – Thức thứ tư”

“Vù ~~~”

Như hàng vạn cái bóng hiện ra. Thu Phong đang chạy với tốc độ bàn thờ bỗng dừng bị kéo gần khoảng cách. Trong đầu chỉ kịp vang lên ba chữ ‘Chết mẹ rồi!’. Hắn không tin được là lần này Tô Lâm lại nhanh hơn cả lần trước, dù cùng một chiêu thức tạo ra ảo ảnh nhưng lần này lại quá nhanh khiến hắn ngạc nhiên không kịp trở tay.

Thì đã bị Tô Lâm vồ trúng cổ áo. Hắn vùng vẫy thoát kịp thời khỏi bàn tay của Tô Lâm, bỗng lúc này lại vang lên giọng nói của lão ta:

“Long Trảo Thủ - Tầng 7 Vạn Ảnh Trảo!”

Hai đồng tử mắt của Thu Phong hóa xanh tự lúc nào. Con người hắn co lại như thể nhỏ đi chứng kiến vô số cái bàn tay của Tô Lâm lao đến tấn công hắn.

Long Trảo Thủ là một trong những chiêu thức của Thiếu Lâm tại thế giới này. Chiêu thức Long Trảo là dùng bàn tay hóa thành tay rồng ba móng vuốt. Tức ngón trỏ và ngón giữa tụ lại, ngón áp út và ngón út tụ lại, ngón cái và 4 ngón kia co lên giống như móng vuốt của một con Rồng.

Liên tục né tránh Long Trảo của Tô Lâm, tuy nhiên quá nhiều, hắn né không hết được tất cả cánh tay của Tô Lâm. Nó như hàng ngàn hàng vạn cái móc vô người hắn cùng lúc vậy.

Nếu còn trong phạm vi tấn công của chiêu này thêm giây phút nào nữa, chắc chắn hắn sẽ bị thương. Nghĩ là làm, trong đầu Thu Phong lập tức hình thành lên cách né tránh.

Chuyển hình – Gia tốc.

Kết hợp đòn chuyển hình của Triệt Quyền, vừa chuyển xong cổ chân Thu Phong linh hoạt đưa cơ thể lách ra khỏi phạm vi tấn công của Tô Lâm. Đồng thời hấn gia tốc độ lên mức tối đa. Vù một phát Thu Phong đứng cách xa Tô Lâm hơn một trăm mét.

Nghịch ngu rồi ...

Nhìn vào cái áo vừa mới thay bị rách như tươm. Da thịt đỏ ửng lên, có vài chỗ còn bị cào cho xước cả da dẻ. Không ngờ cơ thể hấn cứng như vậy, dai như vậy, mà chỉ mới xoẹt qua vài đòn đã bị như vậy rồi. Nếu như hấn không nhanh, không lẹ cái người hấn còn ra dạng người nữa không.

Ông lão này bình thường hấn có thể bắt nạt được, nhưng nghiêm túc lên rồi thì cả một kho tàng kỹ năng đập vào mặt hấn khiến hấn không thể nào tìm ra được cách ứng phó.

Và ... đây là võ kỹ sao?

Tất cả đòn thế Triệt Quyền Đạo của hấn đều vô dụng với mấy cái kỹ năng thượng thừa kia. Hấn không thể nào triệt được những thứ mà mình không thấy, tốc độ, lực đạo quá nhanh, quá mạnh. Hấn thậm chí còn không có cơ hội trả đòn lấy gì mà địch lại người ta.

Sau vài lần nghịch ngu cuối cùng Thu Phong cũng hô lên:

“Xin lỗi bác!”

“Xin con bà mày ... Đứng lại đó cho tao!”

Có vẻ như Tô Lâm vẫn chưa hết hậm hực, lão ta lại tiếp tục lao lên. Nhưng không dùng Vạn Bộ gì đó nữa mà là chạy lên bằng tốc độ thực của lão.

Tiếp cận Thu Phong lão nhảy lên ký đầu một cái cốp giữa trán Thu Phong.

Hắn đứng yên chịu đựng cú ký đầu đó. Còn hơn là lão dùng mấy cái kỹ năng kia đánh hắn. Quần áo hắn đủ nát rồi, hắn không muốn đi ra khỏi đây với mỗi cái quần tam giác bên trong chút nào. Mà không biết còn quần để đi ra không.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Tiên Nhân Chỉ!!!

“Sao? Muốn học võ kỹ à?”

Tô Lâm hỏi Thu Phong đang đứng im lìm trước mặt lão ta lặng lẽ mà gật đầu.

Thật vậy. Nếu như đối với người bình thường hãn có thể không ngăn một ai, nhưng với Võ Năng Giả hay Dị Năng Giả nếu chỉ dùng kỹ năng chiến đấu thông thường khó mà ăn được đối phương. Sợ chưa kịp sắp lại gần hãn đã đi bán muối rồi.

Ví như Tô Lâm đây, về thể chất, về sức bền hãn có thể hơn Tô Lâm, thậm chí là về kỹ năng chiến đấu hãn cũng hơn Tô Lâm do cách vận dụng của mình. Nhưng như thế là chưa đủ, chưa đủ để hãn có thể bảo toàn mạng sống với Dị Năng Giả hay Võ Năng Giả. Ví dụ bản thân hãn bây giờ chỉ có sức công phá, cho là ép cả cái thứ sức mạnh kia vào vẫn chỉ có mức công phá.

Lỡ như gặp Dị Năng Giả biến đổi thể chất như Mạnh Dững thì sao. Ở cấp độ 3 Mạnh Dững không chỉ biến bề mặt cấu trúc cơ thể thành sắt thép, mà còn cường hóa nó cứng theo cấp số nhân. Không phải là 1×2 rồi 1×3 . Mà là $1 \times 2 = 2$, $2 \times 2 = 4$, cấp 3 là $4 \times 3 = 12$. Hiện tại độ cứng hay độ dẻo dai, độ lý tùy theo tính chất mà Mạnh Dững biến đổi được tính theo cách đó, bây giờ nếu như Mạnh Dững hóa thành một người sắt thì cơ thể hãn cứng gấp 12 lần vật liệu sắt ấy.

Thu Phong chưa bao giờ thử đánh nhau với Mạnh Dũng cả, nên hắn cũng không nắm chắc được rằng mình có thể chiến thắng. Đồng nghĩa với việc đó hắn cũng chẳng có thể chắc chắn rằng ngoài kia biết bao nhiêu Dị Năng Giả thừa cách đối phó với hắn. Nếu hắn cứ như thế này sớm muộn hắn cũng sẽ chết trước khi hoàn thành nguyện vọng về nhà của mình.

“Bây giờ chưa được ...”

Cứ tưởng rằng Tô Lâm sẽ đồng ý chỉ dạy cho Thu Phong, nhưng không, lão ta lắc đầu.

Thấy thế Thu Phong liền hỏi, à không, cả Quốc Thiên đang nghe ngóng bên này cũng lộ mặt ra đồng thanh:

“Tại sao?”

“Tại sao?”

“Hai cái thằng mày ... ngu hết thuốc chữa, từ để tao nói!”

Thấy hai thằng cháu nhanh nhẩu không chịu được tức mình Tô Lâm quen miệng mắng chửi một tiếng.

Không phải là ông ta không muốn dạy cho chúng, mà cái gì cũng có nguyên do của nó cả.

“Muốn học được võ kỹ. Việc đầu tiên là phải đạt hai tiêu chuẩn cơ bản để làm được điều đó. Hai đứa chúng mày cũng chỉ là bán Võ Năng Giả mà thôi, chưa được tính chính thức vào hàng ngũ Võ Năng Giả đâu mà luyện thuyên!”

Vừa nói Tô Lâm vừa đưa hai ngón tay ra. Sau đó lão ta bước đến gần Quốc Thiên kéo lỗ tai của hắn xách qua bên Thu Phong.

Hai anh em đứng đó tập trung vào Tô Lâm đang chuẩn bị diễn thuyết.

“Thứ nhất là phải đạt đủ điều kiện thể chất, cái này thì có khá là mơ hồ. Nhưng với thể chất quái thai của hai đứa chúng mày đã quá đủ rồi. Nhưng! Cái thứ hai phải khai thông 108 huyết đạo trên cơ thể mới sử dụng được võ kỹ. Không khai thông thì không cách nào sử dụng được võ kỹ, nếu không sẽ tiêu hao nguyên khí, tổn hại kinh mạch rất dễ gây đến tử vong!”

“Thật sao?”

“Không còn cách nào khác sao?”

Hai anh em hai biểu cảm khác nhau, Quốc Thiên thì ngạc nhiên, Thu Phong thì như thể đang suy tính cái gì đó.

“Không có đường tắt, chỉ có nhanh hay chậm khai thông được hết 108 huyết đạo!”

Trông thấy gương mặt căng thẳng của hai thằng giặc trời này Tô Lâm bỗng nhiên cảm thấy thoải mái mà phơn cả mặt mũi. Quả thật nhìn rất đáng ghét.

Nhưng Thu Phong lẫn Quốc Thiên lại chẳng quan tâm điều đó.

Bất chợt Thu Phong lên tiếng trước:

“Bác mất bao lâu để khai thông tất cả 108 đường kinh mạch!”

“10 Năm!”

Đơn giản mà nói ra cái số năm không thể tin được.

Cả Quốc Thiên lẫn Thu Phong đều ngạc nhiên. Cái quái gì 10 năm? Đùa?

Hắn còn biết bao nhiêu chuyện để làm, bao nhiêu là mối nguy hiểm rình rập trước mắt. 10 năm là một con số quá lớn đối với hắn. Hắn bây giờ cũng chỉ 27 tuổi, 10 năm khác quái nào bằng một phần ba quãng đời hắn vừa trải qua.

Giờn hoài cha.

“Tụi mày có thể không tin, bình thường một Võ Năng Giả khai thông một huyết đạo mất khoảng một cho đến ba tháng là ít. Có người mất hơn 10 năm mới có thể khai thông 108 huyết vị, có người mất cả đời cũng chẳng khai thông nổi cái huyết vị cuối cùng, cả đời cũng chỉ có thể làm kẻ luyện võ mà không thể nào trở thành Dị Năng Giả được!”

Dường như hai anh em này đang suy tính cái gì đó, chẳng ai thèm nghe Tô Lâm diễn thuyết. Tức mình ông kêu lên:

“E Hèm ... Này! Tuy nhiên vẫn có một số võ kỹ có thể học được khi khai thông số lượng huyết đạo nhất định và ở một vài huyết đạo nhất định nữa. Khai bừa cũng không học được đâu nhé!”

“Thật ư? ... Bác có thể ví dụ một vài võ kỹ được không?”

“Tao lừa mày được cái chó gì không thẳng nhóc này?”

Như thể mình đi lừa con nít không bằng mà nó dám hỏi thật không. Tô Lâm chửi vào Thu Phong một câu, sau đó lão ta đứng đó vận công.

“Từ đã ... tao quên mất võ kỹ nào rồi ... nhiều quá ...”

Hai anh em nhà họ Nguyễn nghe thế đều muốn té xỉu lăn lê bò càng với ông lão nhây nhót này. Nhưng thôi, dù gì hiện giờ lão ta cũng là thầy của bọn chúng, ít nhiều cũng nên nể mặt.

“Rốt cuộc bác có bao nhiêu kỹ năng vậy bác Lâm?”

“Hình như vài trăm kỹ năng thì phải ... nhiều quá tao không nhớ. Hai đũa mày im coi để tao nhớ xem nào!”

Thu Phong và Quốc Thiên thoáng giật mình. Mấy trăm cái? Trong khi trước đó tùy tiện lão ta lôi ra một hai chiêu đã làm hấn mất hết cả khả năng đánh trả. Vậy là còn hàng đồng kỹ năng khác trên người ông ta ư? Làm thế quái nào mà ông ta luyện được tất cả khi chỉ có 60 tuổi?

Thấy ông ta cười cười khùng khùng điên điên vậy thôi chứ chẳng hề có một lão già ngu ngốc yếu đuối nào lại có thể làm cai ngục trưởng một cái nhà tù rộng lớn bất khả xâm phạm như IUI cả. Cái gì cũng có nguyên do của nó.

Trong giới bạch đạo tuy Tô Lâm không giữ chức cao vọng trọng nhưng rất ít người có đủ bản lĩnh để chọc điên lão già này. Bởi chỉ cần một mình lão ta thôi đủ để khiến nửa số quân đội miền Bắc đất nước này phải run sợ. Dị Năng Giả ư? Cấp 5 ư? Được bao nhiêu Dị Năng Giả cấp 5 trong quân đội miền Bắc Xích Quỷ. Thậm chí cả miền Nam Xích Quỷ được bao nhiêu Dị Năng Giả cấp 5. Đừng nói đến cấp 6 chỉ là những thằng nhãi tự kỷ chẳng phục vụ cho ai, bởi vì chúng luôn ảo tưởng về sức mạnh của mình.

Quay lại, mém tí đi xa vấn đề rồi.

Cấp 5 Dị Năng Giả được bao nhiêu người. 10? Hay 20? 30? chẳng nhiều đến thế đâu. Dị Năng Giả cấp 5 trên thế giới này chắc không quá con số 100. Xích Quỷ tính cả hai miền Nam Bắc quân đội cũng chỉ vào khoảng chưa đến 20 người. Một mình Tô Lâm nếu phô hết ra kỹ năng của mình chiến cùng lúc với 20 Dị Năng Giả cấp 5 ấy.

Ông ta chết là cái chắc!

Chết nhưng kéo theo ít nhất một nửa số lương Dị Năng Giả cấp 5. Nhắc lại là chấp hết! Vậy xin hỏi Tô Lâm yếu à?

Câu trả lời luôn luôn là không.

Thu Phong với Quốc Thiên phải may mắn đến thế nào được lão già cà rờn này dạy miễn phí cho? Ông ta là cả một kho tàng tri thức sống về người Võ Năng Giả. Rất nhiều kỹ năng của rất nhiều tông phái trên thế giới này vốn đã thất truyền đều nằm trong đầu của Tô Lâm. Lý do vì sao thì liên quan đến người giúp Tô Lâm trở thành Võ Năng Giả, cái đó để sau. Nói nhiều lại bảo dài dòng lắm chuyện.

“Nhớ rồi! Tiên Nhân Chương!”

Vỗ hai bàn tay vô nhau một cái bóp như thể nhớ ra được cái gì. Tô Lâm nói xong ông xách đít đi về phía mấy tầng đá mà Quốc Thiên đang tập luyện. Vốn ông bắt Quốc Thiên dùng ngón tay để công phá đá là có lý do của nó.

“Phong! Cho một tấm thép lớn ra đây!”

“Bone làm một tấm thép có độ dày 5cm cao vừa tầm đi!” – nghe vậy Thu Phong liền ra lệnh cho Bone.

“Vâng thưa đại thiếu gia!” – Bone trả lời

Vài giây sau tấm thép hoàn hảo xuất hiện trước mặt Tô Lâm.

“Đây là Tiên Nhân Chương hay còn gọi là Kim Sản Chỉ. Muốn gọi sao tùy hai thằng mày. Nhìn kỹ nha!”

Vừa nói Tô Lâm vừa chụm năm đầu ngón tay lại với nhau, từ xa nhìn trông như một cái đầu của con ngỗng trên cánh tay Tô Lâm vậy.

“Păm!!! ~~~~ “

Nhanh như cắt Tô Lâm đâm thẳng năm đầu ngón tay vào trong tấm thép rồi rút ra.

Đập vào mắt Thu Phong và Quốc Thiên là một cái to hơn cái đầu người từ năm ngón tay Tô Lâm vừa dộng tới.

Tấm thép này dày 5cm vừa đủ với độ dài trung bình của mỗi ngón tay. Vậy mà Tô Lâm nhẹ nhàng đâm xuyên qua nó. Thu Phong khẽ nhắm mắt lại, hẩn tìm trong tiềm thức của mình để kích hoạt con mắt xanh kia lên.

“Trùng ~~”

Thu Phong mở toang đôi mắt lấp lánh của hẩn ra. Nhìn vào cánh tay đang chụm lại của Tô Lâm. Hình ảnh hàng chục dòng khí màu xanh dương đang tụ về năm đầu ngón tay của ông ta. Tuy nhiên nó lại không phát ra ngoài, chỉ tụ vào đó.

Soi nghĩ hơn vào 108 huyết đạo Thu Phong thấy một vài vùng được dẫn nội lực từ trong đó dẫn ra. Một vài vùng thì vẫn giữ nguyên không có động tĩnh gì.

Cơ bản hẩn cũng hiểu rồi, phải khai một số huyết vị nhất định mới có thể học võ kỹ nhất định nào đó thích hợp với số và vị trí huyết đạo đã khai. Nếu không chẳng có cách nào sử dụng các võ kỹ này.

Và khi mà khai xong 108 huyết đạo, chắc chắn võ kỹ nào cũng có thể học được.

“Không được thì ta cố gắng khai thông thôi!”

Thu Phong nở một nụ cười tự tin.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Kỹ Năng Trấn Phái?

Một tấm thép dày 5 phân, với hết sức lực của mình sử dụng cả sức mạnh ở bên trong Thu Phong chắc chắn tự tin rằng mình có thể đâm miếng thép ấy lõm vào một khúc. Nhưng không thể nào có cái chuyện mà dùng năm đầu ngón tay chụm lại một chỗ như cái đầu gà chọt một phát lủng được tấm thép cả. Nghe nó vô lý vãi ra.

Ấy thế mà hắn vừa được thấy, phải chăng đây là sức mạnh của võ kỹ hay sao? Chỉ với võ kỹ không yêu cầu kích hết 108 huyết đạo đã có thể làm như vậy, nếu như võ kỹ có thể sử dụng 108 huyết đạo được sử dụng thì cái sức mạnh nó ở mức nào nữa?

“Này! Tỉnh chưa? Đừng có tưởng chiêu này yếu nhé. Đúng là không cần kích hết 108 huyết đạo nhưng tất cả những võ kỹ mà tao biến diễn cho hai đứa mày xem, chúng đều mạnh ngang nhau. Đơn giản là cách vận dụng chiến đấu, cách bơm năng lượng vào võ kỹ nhiều hay ít mà thôi ...”

Tô Lâm đưa tay qua lại trước mặt hai anh em đang đứng đờ người ở đó nhìn chăm chú vào miếng thép. Ông sống hơn nửa cái đời người này rồi, liếc mắt một cái liền biết hai thằng ranh con nghĩ gì. Sau đó ông lại giải thích thêm một số điều về võ kỹ cho hai anh em này nghe:

“Cơ bản võ kỹ không chia cấp bậc cho mấy, mỗi một loại võ kỹ đều có khắc chế riêng nhau. Ví như Tiên Nhân Chỉ này sẽ bị khắc chế bởi Kim Cang Bất Hoại. Kim Cang Bất Hoại sẽ bị khắc chế bởi Bá Vương Quyền, Bá Vương Quyền sẽ bị khắc chế bởi Tiên Nhân Chỉ. Võ kỹ là một cái vòng

xoay, không mạnh nhất, cũng không yếu nhất, chỉ có khắc chế lẫn nhau mà thôi. Ngoài ra có vài tuyệt kỹ thượng thừa được xếp trên hần bậc của võ kỹ. Được gọi là kỹ năng ‘Trấn Phái’ đến ta cũng chỉ học được một thức của một vài môn phái như là Bát Quái Du Long Chương ...”

Vừa dứt câu Tô Lâm lập tức động.

Hai tay ông ta hóa thành chương, chân tạt một vòng tròn xuống dưới mặt đất. Bất giác mắt của hai anh em Thu Phong và Quốc Thiên như hoa lên nếu không phải là ảo giác. Thì hình như họ thấy một vòng bát quái có hình âm dương ở bên trong xuất hiện dưới vài vòng tròn mà Tô Lâm vừa vẽ.

“Nhìn kỹ! Đây là tuyệt kỹ trấn phái của Võ Đang Chương Pháp. Bao gồm tám tám sáu mươi tư thức (Tức 512 đòn đánh chứ không phải là thứ theo kiểu mô ta bên dưới). Thứ thứ nhất là tám đòn đánh ...” Vừa nói Tô Lâm vừa biểu diễn kỹ năng, dứt câu ông ra liền tù tì tám chương vào không trung một cách tuyệt mỹ ...

“Thức thứ hai mươi sáu đòn đánh – Thức hai Thập Lục Bát Quái Chương ....” “ Pắc pắc ...”

“Thứ thứ ba ba mươi hai đòn đánh – Thức ba Tam Thập Nhị Bát Quái Chương ...”

“Thứ thứ tư sáu mươi tư đòn đánh – Thức tư Lục Thập Tứ Bát Quái Chương ...”

“Ầm ầm ầm ầm ....”

Đến thứ tư Thu Phong bỗng cảm nhận được dòng khí cực lớn lưu chuyển trong căn phòng, thậm chí hẳn còn cảm giác cả cái phòng kiên cố này như đang xảy ra động đất vậy, nó rung lên. Lúc này Tô Lâm đang quay

lưng lại với hấn đánh vào không khí, nhưng trước mặt ông ta là hàng trăm cục đá to lớn được dựng lên ban này. Mỗi cục đá như một tòa núi nhỏ cao bốn năm mét giờ đây ...

Giờ đây đã được Tô Lâm chưởng nát ra như tương không còn một chút gì ...

Sau đó lão ta thu quyền lại, quay mặt đứng đối diện hai anh em nhà Thu Phong. Hình bát quái trận đồ dưới chân biết mất. Lão ta lại mở miệng ra nói:

“Bát Quái Du Long Chưởng này là tuyệt kỹ trấn phái của phái Võ Đang Chưởng đã thất truyền ... Trên cơ bản chỉ có bốn thức là sáu mươi tư chưởng ... Nhưng đây là chưởng pháp không giới hạn thức. Cái tên gọi suy cho cùng cũng chỉ là cái tên gọi, ta có thể dùng được tổng cộng tám thức, vị chi là một ngàn không trăm hai bốn chưởng. Nếu ta dùng đến thức thứ sáu sợ đánh nát chỗ tập của tụi mày nên thôi dừng ở thứ tư được rồi ...”

‘Chưởng nát cái phòng?’

Đùa? Nhưng nghĩ lại thì đúng thật, đến thức thứ tư cái phòng kiên cố xây nên để cho người dị năng luyện tập đã run nhẹ lên rồi. Đến thức thứ năm, thức sáu còn ra bộ dạng gì nữa.. lão ta nói là vô hạn thức? Tức sức mạnh của chiêu Du Long này thậm chí còn kinh khủng theo cấp số nhân nếu như luyện được ư?

“Ngơ ngác cái chó gì thế? Muốn học à? Không dễ vậy đâu, tao mất gần hai mươi năm mới học được thức thứ tám. Tụi mày nghĩ học dễ à? Lăn đi luyện tập mau đi, trước tiên tao dạy chúng mày Tiên Nhân Chỉ. Luyện ngón tay đi Phong, bắt chước thẳng Thiên kìa!”

Không biết từ lúc nào Quốc Thiên đã lao vô luyện tập. Gương mặt Quốc Thiên lúc này đầy rẫy sự phấn khích, nó phải luyện, phải luyện. Cái sức mạnh to lớn ấy, còn đánh bại được cả Dị Năng Giả cấp 5. Chớ hề đơn giản, hấn phải luyện tập càng nhiều càng tốt, càng sớm càng tốt.

Thu Phong không thể nào đứng đó nhìn em trai mình luyện tập. Mấy ngày qua hấn đã quen với cảm giác sử dụng năng lượng này như thế nào rồi. Trên cơ bản hấn có thể dẫn dắt năng lượng đi khắp cơ thể để bảo bọc hoặc tăng sức công phá. Quả thật nó nằm ở một đẳng cấp khác so với nội công và khí không khí trước của hấn.

Tuy nhiên nguồn năng lượng xanh cam trong cơ thể hấn cứ như một đứa trẻ chưa được dạy dỗ vậy. Tuy mạnh, nhưng lại khó kiểm soát. Thu Phong đứng đó, đứng trước một tảng đá vừa mới được Bone phục hồi lại.

Hấn nhắm mắt tập trung năng lượng vào đầu ngón tay trở. Từ từ bốn ngón tay kia của Thu Phong co lên, nắm lại với nhau, chừa lại độc nhất một ngón trở ở đó. Dòng năng lượng xanh ngọc bích pha lẫn chút ánh cam lấp lánh đang lưu chuyển hết lại đầu ngón tay của Thu Phong.

“Phập!!!”

Thu Phong trừng hai con mắt xanh đã bật tự lúc nào. Hấn chột một phát thẳng vào trong tảng đá. Nhưng không điều khiển được lực đạo, khi ngón tay vừa đâm vào, dòng năng lượng xay lại tràn ngập cả cánh tay hấn. Khiến hấn không tự chủ được lực đạo đâm cả cánh tay vào trong tảng đá.

“Àm ...”

“Chưa điều khiển được dòng năng lượng đó à? “

Là một Võ Năng Giả lâu đời, không cần tới con mắt như của Thu Phong, Tô Lâm cũng biết hấn đang gặp vấn đề gì. Dù rằng ông không biết

sức mạnh mới đó của nó ra làm sao, nhưng cách thức vận hành lại y hệt nội công.

Thấy hành động vừa rồi của Thu Phong cũng đủ khiến cho Tô Lâm đoán ra được rằng Thu Phong không điều chỉnh được dòng luân chảy năng lượng tụ lại một điểm. Quá dễ bị bộc phát, cái này là vấn đề thường thấy của những kẻ mới học nội công. Ban đầu Quốc Thiên cũng vậy, nhưng giờ nó đã có thể điều chỉnh được nội lực theo ý muốn.

Trên cơ bản thì ban đầu khi có nội công Thu Phong cũng giống như này, nhưng hắn chỉ mất một vài ngày là có thể thành công luân chuyển nội lực lan quanh trong cơ thể, thích đi đâu thì đi theo mong muốn của hắn. Cái thứ năng lượng này cũng thế, hắn như đang học lại từ đầu, nhưng cái năng lượng này lại như một đứa trẻ hư hỏng không chịu nghe lời.

“Thôi luyện thể trước vậy. Cái này chiều tập ở phòng sau ...” Lâm bậm một câu gì đó, nói là làm hắn xách đít đi ra xa khu vực Quốc Thiên đang đập đá ... à chột đá.

“Bone trọng lực gấp 20 lần trong bán kính 500m. Địa hình đồi núi!”

“Vâng thưa đại thiếu gia!”

Trong bán kính 500m lấy Thu Phong làm trung tâm một cái núi nhỏ hiện lên. Lúc này Thu Phong đang ở trên đỉnh núi, đứng đó vẫn trọng lực gấp 20 lần trọng lực trái đất.

“Hự ...” cố gắng tắt con mắt xanh và luân chuyển cái thứ năng lượng kia vào trong cơ thể.

Nhưng gân cốt, cơ bắp, và sự dẻo dai của Thu Phong đã được năng lượng xanh ấy cường hóa từ cái lần đầu tiên kết hợp lại. Bởi đó trước kia

Thu Phong hay tập ở đây với trọng lực gấp 13 14 lần thì bây giờ gấp 20 lần mới là giới hạn của hắn.

“Thằng súc này thể chất chưa đủ khỏe hay sao?”

Tô Lâm lắc cái đầu già nua của mình nhìn Thu Phong không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Về phần Quốc Thiên lúc này sau vài ngày luyện tập bằng ngón tay, cuối cùng nó cũng thành công trong việc đâm được hai đốt tay vào bên trong tảng đá. Tuy nhiên Tô Lâm lại đến gõ đầu nó “Cốp!”

“Tập vừa thôi ... Chuyển sang mấy ngón kia đi ... tập cả hai tay nữa, đừng tập một tay. Tập cho đồng đều, ngón khỏe ngón yếu không học được Tiên Nhân Chỉ đầu ...”

“Vâng thưa bác!”

Quốc Thiên đang tập trung cao độ, mặc kệ lời lẽ nặng nề mang đầy tình yêu thương của Tô Lâm hắn lao đầu vào tập tiếp, sử dụng các ngón tay còn lại như lời Tô Lâm nói.

Ta nói một chút về số kỹ năng mà Tô Lâm đang sở hữu. Tại sao ông ta lại nói là có tới tận vài trăm kỹ năng, con số nó nhiều đến mức vô lý. Với một vài Võ Năng Giả trên thế giới này, cơ bản họ chỉ có vài kỹ năng tiêu biểu để chiến đấu. Như một vài kỹ năng cận chiến, một vài công kích tầm xa, một kỹ năng thân pháp như khinh công hay chạy nhảy nhẹ nhàng nào đó. Cũng có rất ít Võ Năng Giả sở hữu kỹ năng trấn phái như Tô Lâm đây.

Thực sự mà nói Tô Lâm sở hữu rất nhiều kỹ năng trấn thái. Có cái ông học chuyên sâu có cái ông học cho biết rồi để đó. Nhiều võ kỹ bình thường khác Tô Lâm cũng chẳng bao giờ sử dụng mấy dù có tốn công tốn sức để học.

Vấn đề nằm ở vị sư phụ của Tô Lâm. Ông ấy là ai đến cả Tô Lâm cũng không biết, chỉ biết ông ta nắm giữ hết tinh hoa võ thuật của thế giới này, tất cả võ thuật của phương Đông đều nằm trong tay ông ấy.

Bằng một cách nào đó ông ta cố gắng chỉ dạy tất cả những kỹ năng đó cho Tô Lâm. Quả thật mà nói Tô Lâm đúng là một thiên tài trăm năm khó gặp trong giới võ học, nhưng bắt đầu quá muộn, trước khi sư phụ Tô Lâm qua đời ông ấy chỉ kịp truyền lại vài trăm võ kỹ của các môn phái đã bị tuyệt chủng trên thế giới. Bao gồm 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm – Thập Nhị Huyền Công. Võ Đang đạo phái gồm bảy đạo nhánh: Võ Đang Quyền – Võ Đang Hình Ý – Tượng Hình Quyền (kết hợp của quyền và ý của hai cái kia) – Võ Đang Bát Quái Chương (Tuyệt kỹ trấn phái Du Long Bái Quát Chương) – Thái Cực Quyền – Thái Cực Thần Công – Thái Cực Bát Tâm Công.

Ngan Mi – Tô Lâm cũng được sư phụ giảng dạy một chút về bát đại quyền thuật của Nga Mi:

1 Tăng Môn

2 Khuru Môn

3 Triệu Môn

4 Đỗ Môn

5 Hồng Môn

6 Hóa Môn

7 Tụ Môn

8 Hội Môn

Tuy rằng Nga Mi được biết đến ở thế giới Thu Phong là môn phái chuyên sử dụng kiếm, nhưng thực chất kiếm chỉ là vật ngoài thân. Không có vũ khí nào lợi hại bằng cơ thể con người. Không có vũ khí nào biến ảo bằng tay chân con người. Do đó thế giới này dù là Nga Mi cũng dùng quyền pháp.

Ngoài ra còn có các môn phái khác trên thế giới dù đã tuyệt chủng chẳng còn ai luyện, tất cả đều được thất truyền thì lại được Tô Lâm nắm lấy. Tuy không có đủ kiến thức về võ kỹ nhiều như sư phụ mình, nhưng ít nhất Tô Lâm cũng học được một phần ba các tuyệt kỹ thích hợp với mình nhất.

Do không đủ thời gian nên sư phụ Tô Lâm trước khi lâm trung đã để lại một quyển sách viết tay gần cả ngàn quyển để lại cho Tô Lâm truyền cho con cháu đời sau của hắn. Ai thích học bộ môn nào thì học bộ môn đó. Tuy nhiên không được phép truyền ra ngoài.

Xui một cái lão già Tô Lâm này ế vợ, tới tận giờ vẫn chưa có ai thích lão. Lấy đâu ra mà có con để chỉ dạy, nên trước kia lão sống chết đòi Quốc Thiên nhận lão làm cha nuôi là vì thế. Cuối cùng nó lại không chịu, hết cách lão đành dạy cho nó, rồi lại vô tình quên mất lời thề năm xưa với sư phụ. Thôi thì lỡ rồi, dặn hai thằng này đừng dạy cho ai vậy, về sau chết xuống đó xin lỗi ông sau.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Bất Tử

Đôi khi có vài người nói với tôi là. Khiếp này bạn vô tình có vết bớt ở đâu đó trên cơ thể thì khiếp trước bạn chết vì nó.

Tôi xin đính chính lại với các bạn là không, không hề có chuyện đó. Dăm ba cái ảnh mạng hoang đường thế mà cũng tin. Chính bản thân tôi khiếp trước bị đâm một nhát xuyên từ đằng trước ra đằng sau, khiếp này tôi hoàn hảo lại còn lành lặn nữa cơ.

Vì sao tôi lại biết ư? Nói sao bây giờ nhỉ!

Tôi là một thằng trọng sinh tại thế giới này.

Khiếp trước thế giới của tôi đang ở trong thời kỳ đồ sắt. Chà, chắc cách thời đại bây giờ cũng vài ngàn năm. Tôi của khiếp trước cũng chỉ là một con người bình thường, làm một cái nghề bình thường, tay thợ phụ rèn kiếm trong thời chiến khi ấy. Và tôi bị giết khi đang cố gắng đuổi bọn binh lính đang cướp lấy cái sổ vũ khí trong tiệm ra. Thế là tôi bị đâm một phát xuyên tim từ đằng trước ra đằng sau.

Khi chết, linh hồn của tôi trôi nổi vào nơi mà người ta hay gọi đó là cõi Atula. Ở cái cõi đấy, tôi được những linh hồn khác dạy cho tu luyện, vài ngàn năm sau chả hiểu sao tôi lại tái sinh lại cái Cõi Người khôn khiếp này. Tôi chẳng phải xuống Cõi Địa Ngục, cũng chẳng được lên Cõi Trời, bằng một cách nào đó 27 năm trước tôi bị hút vào trong cái hố đen nhỏ bằng bàn tay con nít và tôi đầu thai.

Một cuộc sống chết tiệt, tôi tu luyện cả ngàn năm qua làm cái quái gì rồi bây giờ tôi lại ở Cõi Người. Tôi cũng chẳng thể chết, tôi vô tình lại trở thành một Dị Năng Giả bất tử. Nhảy lầu, uống thuốc độc, nhảy vào miệng núi lửa, thậm chí nhảy cả máy bay, rồi nhấn mình xuống cả đáy đại dương. Kết quả tôi vẫn sống sau vài trăm lần cố gắng tự tử. Cuộc sống này quá nhàm chán, ở đâu cũng quá nhàm chán, chẳng có thú vui gì cả.

Khoan! Các bạn đang tự hỏi tôi là ai ư? Nói sao nhỉ? Từ lâu tôi đã quên mất cái tên ở kiếp trước của mình ... kiếp này tôi tên là Lý Vỹ Kỳ. Bây giờ tôi đang biết các bạn đang nghĩ gì, các bạn đang nghĩ rằng mình đọc nhầm truyện hay thằng tác giả nó copy sai truyện. Các bạn đọc đúng rồi, đây vẫn là bộ Đô Thị Quỷ Vương.

Vì sao giờ này tôi lại xuất hiện ư? Do thằng tác giả nó bí chữ, nó nhét tôi ngang như cua vào vậy thôi. Đặc quyền của một kẻ trọng sinh nên tôi có được khả năng nói chuyện với các bạn. Thôi đến đây là hết tôi không nói nữa. Xin mời các bạn đọc tiếp để biết tôi xuất hiện là có mục đích gì.

À quên chưa nói xong. Tôi hiện tại đã hết chán rồi nhé! Bởi vì sao à? Tôi tìm được niềm vui trong cái thành phố chán ngắt này. Niềm vui đó ở Hắc Long Bang, tôi vẫn vậy, chỉ là kẻ bình thường nhất trong những kẻ bình thường. Được cái tôi bất tử!!!

.....

Họ và tên: Lý Vỹ Kỳ

Tuổi: 27

Nghề nghiệp: Lâu la trong Hắc Long Bang.

Xuất xứ: Từ trong bụng mẹ nó.

Và thế trong Hắc Long Bang thực chất còn một Dị Năng Giả nữa, nhưng sức mạnh của hắn là bất tử. Ngoài ra chẳng có gì đặc biệt, kỹ năng chiến đấu bằng không. Không có cấp độ trong Dị Năng Giả, bởi năng lực của hắn là cho chính hắn, không tác động vào ai, không làm hại, không thể giúp ai nên ngưỡng năng lượng dị năng của Võ Kỳ là bằng không.

Nếu không ai chặt cái đầu, chặt cái tay của Võ Kỳ đi để hôm sau tay nó mọc lành lặn lại thì chẳng ai biết nó là Dị Năng Giả cả. Như Võ Kỳ đã nói ở trên, hắn là một kẻ trọng sinh, vốn là linh hồn trong cõi Atula đang tu luyện ngon lành bỗng nhiên vào một ngày đẹp trời, sấm chớp giạt đùng đùng, khí tượng thay đổi. Hôm ấy là cách đây 27 năm trước, dự báo thời tiết rằng hôm đó sẽ có nắng đẹp, dịu nhẹ.

Ấy vậy mà đúng cái hôm đó khí tượng thay đổi không chỉ ở Cõi Người, mà cả chính Cõi Atula vốn không có thời tiết cũng bị vạ lây. Lần đầu tiên trong hàng ngàn năm sống trong Cõi Atula, Võ Kỳ thấy trời mưa. Trong khi các vị tu giả khác trốn biệt tích vào những căn nhà, hay những mái hiên, chỉ có một mình hắn và vài đứa mới chết vẫn đi lang thang ngoài đường.

Cuối cùng cái gì đến sẽ đến, một hố đen bằng nắm tay em bé. Căn bản Võ Kỳ cũng không biết đó là cái hố đen, hắn chỉ thấy cái hố đó là một quả cầu màu đen phát ra ánh hào quang màu tím đang trôi lênh bênh trên không trung. Thấy lạ hắn cầm thử vào quả cầu ... và khi nhận thức được điều gì hắn đã nằm trong một nơi được gọi là bệnh viện.

Thế quái nào hắn lại ở đây, hắn cũng không biết, nhưng hắn sống cả ngàn năm đủ để hiểu một điều rằng. Một đứa trẻ không thể tự nhiên mà nói được, cùng cực trong năm tháng tuổi thơ. Võ Kỳ cố gắng để là một đứa trẻ bình thường, à không, trước khi cố gắng hắn đã nghĩ nay đến việc tự tử từ khi hắn có thể đứng vững bằng hai chân. Hết lần này đến lần khác hắn cố gắng tự tử, nhưng bất thành. Mục đích hắn muốn là vì muốn trở lại Cõi Atula để tiếp tục tu luyện, hắn không thể ở trong cái thế giới đầy sự giả dối

này được. Hoang lạc, phiền muộn, đau khổ, hấn chán ngấy cái thế giới này đến tận cổ.

Quái lạ là ngay từ khi hấn sinh ra hấn đã bất tử, hấn là người dị năng. Mà chẳng ai biết. Cũng rất may là không ai biết, nếu không chính phủ cái đất nước này mà biết hấn bất tử, chắc bắt hấn đi làm kẻ đánh boom liều chết quá. Mà hấn có chết được quái đâu.

Và rồi sau 27 năm sống trong sự chán nản. Hấn rời bỏ cái thành phố mình đang sống, đến Quảng Phúc mục đích để tránh xa cái gia đình gia giáo bắt hấn phải học này học nọ. Tuy rằng hấn không thể chết, không ăn vẫn sống tốt, nhưng bây giờ hấn là người, hấn cần có chỗ ở và quần áo để mặc, nếu không người ta sẽ nhìn hấn như một thằng dị hợm và báo cảnh sát bắt. Chán thì chán nhưng hấn vẫn cần liêm sỉ.

Với cả ngàn năm không nếm được mùi vị thức ăn, 27 năm qua hấn kiếm tiền chỉ để ăn, ăn để thưởng thức cái ngon mà thôi. Thứ duy nhất giúp hấn cảm thấy thoải mái khi ở thế giới này, và đây cũng là thứ mà những gã ở Cõi Atula rất khó ăn được.

Không biết mấy tay ở Cõi Atula có đang theo dõi hấn không, đã có rất nhiều lần Võ Kỳ cố tìm cách liên lạc với Cõi Atula nhưng bất thành. Nhưng hấn dám chắc một điều rằng những người ở Cõi Atula có thể theo dõi hấn. Mà thôi chắc cũng không biết đâu, ngoài người dạy hấn cách tu luyện, thì hấn cũng chẳng nói chuyện với ai trong Cõi Atula đó cả. Về sau vị sư phụ ấy đã luyện thành viên mãn, được phép lên với Cõi Trời, còn mình hấn ở lại đây, đi lang thang, xem con người nhân sinh sống với nhau.

À quên mất, mãi nói đến Võ Kỳ mà quên nói đến vấn đề chính. Võ Kỳ nói rằng hấn đã tìm được niềm vui. Niềm vui đó nằm tại Hắc Long Bang. Vì sao ư? Có thể hấn là người bình thường, nhưng trước đó hấn đã là linh hồn tu luyện, hấn không phải là kiểu linh hồn tà ác, sống vật vờ bằng cách

hại người dương. Hắn theo dõi thế giới này, theo dõi con người, xem cách con người hại nhau, yêu thương nhau, tàn bạo với nhau, rồi giúp đỡ nhau. Đủ mọi loại người.

Và bỗng nhiên một biến cố xảy ra trong cái thành phố này. Một bang hội hắc đạo vừa thành lập bằng cách xác nhập một lúc năm băng đảng lại với nhau. Một sự đột biến chưa từng có từ hàng ngàn năm qua xuất hiện. Hắn tồn tại đủ lâu, qua vài trăm cuộc chiến tranh lớn nhỏ, để hắn đủ biết rằng, không thể nào vô duyên vô cớ, dù là một thành phố nhỏ đi nữa cũng không thể nào có cái chuyện năm thế lực đối đầu lại hợp làm một.

Đánh mùi được sự thú vị, như tìm được niềm vui trong cái cõi trần tục này. Võ Kỳ tham gia vào Hắc Long Bang. Trước khi đầu thai lại làm người, Võ Kỳ có một thú vui như đã nói là quan sát con người, hắn thích cái cảnh những con người vĩ đại đối đầu với nhau. Hắn thích cái bản thân được chứng kiến cảnh tượng thế giới này sinh ra một con người vĩ đại.

Hắn đánh mùi được điều đó qua hàng ngàn năm quan sát của mình, hắn đánh mùi được thế giới này tiếp nhận được một kẻ có thể làm lay chuyển cả thế giới. Như cái trận chiến thế giới thứ ba kia, hắn theo dõi một phe đế quốc bây giờ đã diệt vong hoàn toàn, nhưng trước khi chết hắn đã hại chết hàng triệu sinh mạng.

Thu Phong, con người mà Võ Kỳ đề ý tới. Dù sao hắn cũng không thể chết, thay vì sống vật vờ như những linh hồn không có mục đích trong Cõi Atula thì thôi hắn sẽ tham gia vào đây, với tư cách là một thành viên.

Mọi chuyện sẽ chẳng có gì xảy ra, mục đích của Võ Kỳ là theo dõi Hắc Long Bang và Thu Phong, để xem hắn sẽ làm được gì. Hắn là ai, và hắn sẽ thay đổi thế giới này bằng cách nào.

Như đã nói mọi chuyện sẽ chẳng có gì xảy ra nếu như ngày hôm nay hắn không bị xe tông. Bị tông đã đành đi, hắn lại bị xe tông ngay trước mặt Thu Phong, thủ lĩnh Hắc Long Bang. Càng xui xẻo hơn nữa hắn lại đang mặc cái áo khoác chết tiệt của Hắc Long Bang.

.....

“Này này ... tỉnh dậy đi, tỉnh dậy ... không xong rồi mất máu nhiều quá ... phải đưa vào bồn chứa nếu không nó chết mất!”

Giờ khắc này Thu Phong đang ẵm cái cơ thể sụi lơ của Võ Kỳ lên.

Tại sao Thu Phong lại ở đây ư? Hắn vừa hoàn thành xong buổi tập thể chất vào sáng nay. Giờ cũng đã trưa rồi, hắn vốn đi cùng Lục Nương và hai người Quốc Thiên – Tô Lâm ra ngoài ăn chút gì đó rồi chiều lên tập tiếp. Vừa bước ra khỏi bản doanh thì hắn bắt gặp người của mình bị xe tải tông khi vừa đi qua đường.

‘Thôi xong con mẹ mình rồi!!!’

Khắp thân toàn là máu, thậm chí xương sườn lòi cả ra ngoài đâm lủng lồng ngực của hắn. Nhưng ý thức của Võ Kỳ vẫn còn, hắn không cảm thấy đau cho lắm, hắn đã quen với việc này. Mà cái định mệnh cuộc đời hắn xui xẻo đến thế là cùng. Hắn muốn làm một thằng lâu la bình thường để theo dõi Hắc Long Bang và cái gã to con đang bế hắn lên như nàng công chúa kia.

Nếu giờ hắn mà chạy thì hắn chạy cũng không thoát, nếu giờ để yên thì cũng bị phát hiện ra là Dị Năng Giả. Thôi đường nào cũng không xong, nằm yên cho nó khỏe vậy.

Thế là anh chàng Võ Kỳ, cuộc sống yên bình của hắn ta từ này kết thúc!!

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Ngoài Bất Tử Tao Chẳng Có Gì!

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

Dù chỉ là lính lác, nhưng Thu Phong không thể để người của mình chết trước mặt mình lúc này được. Có thể chết trong trận chiến, có thể chết vì đánh nhau, nhưng nếu còn cơ hội cứu chữa Thu Phong nhất định cứu.

Vỹ Kỳ vốn là một tay lâu la gia nhập từ cái ngày đầu mà Hắc Long Bang thành lập, hẳn gia nhập dưới trướng ai, cũng chẳng ai biết. Chỉ biết rằng, hẳn quen vài tên nào đó trong bang, cũng lâu la như hẳn. Rồi được cấp cái áo, thế là thành thành viên.

Một tuần sau đó, thông tin của hẳn được đưa cho Thành Chân, từ đó Thành Chân xấp xếp cho hẳn một việc làm vặt. Ban đầu Vỹ Kỳ làm một thằng trông coi quán nét, sau này lại làm tạp dịch cho cái nhà hàng của Lục Nương. mấy tháng sau cái trụ sở Hắc Long Bang được xây nên, vì muốn quan sát Thu Phong rõ hơn nên Vỹ Kỳ xin vào làm một tay rửa chén trong căn tin. Hôm nay vào giờ nghỉ trưa, bình thường hẳn sẽ ăn tại căn tin luôn rồi nghỉ ngơi xong làm việc.

Ma xui quỷ khiến khiến gì mà bỗng nhiên hẳn thêm mấy cái món Sushi tại nhà hàng Nguyệt Quốc. Hôm nay vừa hay hẳn lại được lãnh lương, thế là quyết định đi làm một vài đĩa cá sống. Vừa bước ra khỏi cửa chưa được mấy bước, hẳn ở trên vỉa hè đường hoàng, dùng một cái nguyên cái xe tải chở thức ăn cho căn tin mất lái tông trực diện vô hẳn.

Lực đạo của chiến xe khiến hắn rớt ngay đúng vị trí cách Thu Phong vài bước. Thủ lĩnh của cái bang hội này, hắn nghĩ trong đầu ‘Thôi xong con mẹ nó rồi’.

Với khả năng của mình, vết thương chí mạng nhất của hắn là cả người nát ra như đồng thịt bầy nhầy, chỉ mấy một ngày hắn hoàn toàn có thể bình phục. Còn cái đồng vết thương như xương sườn lòi ra ngoài, hay gãy vài cái đốt sống lưng, gãy tay, gãy chân chừng ba mươi phút là coi như hắn bình phục hoàn toàn.

Bằng tốc độ tối đa. Chỉ mất chưa đến mười giây Thu Phong bẻ cái thân xác bầy nhầy của Vỹ Kỳ đứng trước cửa thang máy xuống tầng hầm để mà hét lên:

“Tránh ra hết!!!! Có người bị thương!”

Thu Phong xuất hiện, tiếng nói của hắn ai mà dám không nghe.

Vài thành viên Hắc Long Bang đang chuẩn bị lên căn tin nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng Thu Phong đang bế một người toàn thân đầy máu. Xương trắng lòi cả ra ngoài. Không những thế, máu của kẻ trên tay Thu Phong còn đang chảy tòn tòn xuống dưới sàn. Toàn thân Thu Phong bây giờ cũng dính máu của hắn.

Ngay lập tức có người giữ cửa thang máy cho Thu Phong, lúc này Thu Phong vội lao đến chui tọt vào trong thang máy bỏ mấy người Lục Nương ở xa phía sau bây giờ chỉ vừa kịp chạy đến sảnh.

“Bấm dùm tầng B1”

Tầng B1 là tầng hầm trên tầng luyện tập thực tế ảo.

“Ting tong ...”

Cánh cửa thang máy vừa mở ra Thu Phong vội lao ra dưới sự ngỡ ngàng của một vài y bác sĩ đang định đi lên tầng.

Vốn trong cái tầng này cũng có một cái bệnh viện chuyên chữa trị các vết thương lớn nhỏ cho anh em Hắc Long Bang do chính tay Nhất Phương điều qua đây. Tất nhiên tiền lương của mấy người này đều được bố già hắc chi trả.

Thấy người bị thương nằm trên tay thiếu gia. Ngay lập tức mấy tay bác sĩ lao ngay vào phòng mổ mở cửa, rồi một vài người đẩy cái xe giường nằm cấp cứu đến trước mặt Thu Phong.

Nhẹ nhàng Thu Phong đặt Vũ Kỳ lên đó. Lúc này Thu Phong nhận ra có gì đó không đúng. Hắc ta chưa bất tỉnh, thậm chí đôi mắt còn bình thản đến đáng sợ. Hắc nhìn Thu Phong bằng ánh mắt của kẻ ngang hàng.

Thu Phong nhíu mày lại. Theo trí nhớ của hắc, chắc chắn người này hắc chưa gặp bao giờ. Bởi thành viên lâu la dưới trướng Hắc Long Bang quá nhiều, tuy nhiên hắc có thể vào tận đây rồi đi ra mà Bone không báo cáo có gì thất thường thì đảm được một điều rằng hắc chính là thành viên của Hắc Long Bang.

Nhưng một thành viên, một lâu la bình thường lại có thể nhìn Thu Phong bằng ánh mắt này? Không sợ hãi, không đau đớn khi bản thân bị như vậy sao. Quái lạ ... Thu Phong cũng không hề cảm nhận được rằng tên này có sức mạnh dị thường gì khác, hắc không hề mang đến cho Thu Phong cảm giác nguy hiểm hay mạnh bạo.

Sau cái nhíu mày của Thu Phong chẳng được bao lâu hắc được đẩy vào trong phòng mổ. Bỏ lại sự nguy hoặc của mình trước cánh cửa phòng mổ đóng cái rầm lại.

Định quay người đi bỗng nhiên Thu Phong nghe thấy tiếng nói lớn từ bên trong của bác sĩ:

“Khoan đã! Anh nằm xuống, người đang còn bị thương ... anh muốn chết à?”

Như thể đây là cái điều kích hoạt mỗi nghi ngờ của mình, ngay lập tức Thu Phong lao vào trong phòng mổ. Hắn thấy chàng trai bị tai nạn đến lòi cả xương đã tự mình ngồi dậy tự lúc nào. Dưới sự khuyên can bất lực của bác sĩ. Hắn ngồi dậy nhìn Thu Phong lắc đầu.

Lần nữa Thu Phong nhú mày. Hắn không biết phải phản ứng như thế nào trong cái trường hợp quái quỷ này.

“Tôi không sao ... Thu Phong, tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Bỗng nhiên người trước mặt mở miệng nói chuyện một cách bình thản. Hắn ta mỉm cười nhìn vào đôi mắt đang chuyển xanh của Thu Phong.

Bằng cách nào đó giờ khắc này Thu Phong đã bật con mắt của hắn lên, chẳng ai chú ý đến Thu Phong ngoài trừ Võ Kỳ cả.

Con mắt xanh ... Lần đầu tiên trong cả ngàn năm qua Võ Kỳ chứng kiến một con mắt xanh lấp lánh lạ lùng như thế. Tuy chẳng có sức mạnh gì ngoài bất tử, nhưng hắn cảm giác như con mắt ấy nhìn vào hắn như thấu hết cả tâm gian ruột phèo của hắn.

Góc nhìn của Thu Phong thời khắc này, hắn bỗng nhiên thấy những hạt năng lượng li ti màu xanh lá cây đang chảy về những vết thương của kẻ trước mắt hắn kia. Thu Phong cố gắng híp mắt lại nhìn sâu vào bên trong da thịt của kẻ đó, bỗng nhiên hắn ngạc nhiên. Nếu hắn không bị ảo giác thì dường như một vài vết xước trên người hắn đang tự lành lại với tốc độ bằng mắt thường cũng nhận ra được.

‘Cái quái gì vậy?’

Một dòng suy nghĩ quái lạ xuất hiện trong đầu Thu Phong. Kẻ này là ai? Thật sự là thành viên của Hắc Long Bang? Cái thái độ của hắn, cái dị trạng của hắn cho thấy hắn không hề bình thường. Một kẻ như hắn tiếp cận Hắc Long Bang với mục đích gì.

“Mọi người ra ngoài hết đi!”

Giọng nói âm trầm của Thu Phong vang lên, hắn bắt đầu nghiêm túc.

Hắn không biết kẻ này là ai, nếu như hắn có mục đích gây hại đến Hắc Long Bang. Thu Phong sẽ giết hắn tại đây ngay bây giờ. Những vị bác sĩ này đều là người thường, không thể để họ dính vào cuộc chiến làm phân tâm hắn được.

“Nhưng thưa thiếu gia, người này ...”

“Tôi bảo đi ra ngoài hết!”

Bỏ mặc cái sự lo lắng của bác sĩ. Thu Phong hét lên một tiếng.

Thấy vị thiếu gia trẻ tuổi nổi giận, các vị bác sĩ liền lật đật đi ra khỏi phòng. Chừa không gian lại cho Thu Phong và Võ Kỳ.

“Tôi biết cậu nghĩ cái gì Thu Phong ... Nhưng tôi không chết được đâu!”

Xác định không còn ai trong phòng Võ Kỳ nở một nụ cười đầy hàm ý nhìn Thu Phong.

Cười thì cười, cười do hắn biết thừa cái gì sắp diễn ra. Tâm trí hắn sống đủ lâu để hiểu rằng Thu Phong sẽ làm gì tiếp theo khi biết được thân phận của hắn. Chịu thôi chứ biết sao giờ.

“Thật sao?”

Thu Phong cũng chẳng vừa. Không đơn giản mà nói một câu như vậy là khiến hắn không giết Võ Kỳ được.

Tuy nhiên lúc này chính Võ Kỳ làm một hành động khó tin cho Thu Phong xem.

Các vết thương ngoài da trên cơ bản đã đóng lại và về nguyên trạng như ban đầu. Tuy nhiên chỉ còn xương và vài chỗ gãy bên trong cần mất thời gian lâu hơn một tí.

Một hành động quái đản từ Võ Kỳ khiến Thu Phong phải nhíu mày. Hắn ta đang cấu vào cánh tay còn lại của mình, bầu đến ra cả máu.

“Phụt!”

Võ Kỳ bầu sâu đến mức trúng ngay động mạch dẫn máu lên cánh tay, khiến máu phụt ra ngoài.

“Nhìn đi!”

Lại nở một nụ cười khó hiểu, Võ Kỳ yêu cầu Thu Phong nhìn vào cánh tay đang chảy máu ròng ròng kia.

Máu phụt ra được hai ba dòng liền yếu hẳn đi. Vài giây sau máu từ cánh tay của Võ Kỳ không còn chảy xuống dưới nền nhà nữa. Hơn một phút trôi qua Thu Phong dùng con mắt xanh của hắn nhìn chăm chăm vào cánh tay ấy của Võ Kỳ.

Hắn thấy khi Võ Kỳ vừa tự gây vết thương cho mình, thì các hạt năng lượng màu xanh lá cây li ti đang tràn về cánh cái vết thương đó của Võ Kỳ.

Bỗng nhiên lúc này Võ Kỳ dùng cánh tay vừa làm cánh tay đó bị thương lau đi vết máu.

“Cái gì?”

Hai mắt Thu Phong trợn lên, ngoài vết máu ra hẳn chẳng thấy một vết thương vào trên cánh tay Võ Kỳ kia nữa. Như thể để chứng minh cho Thu Phong thấy, Võ Kỳ với tay ra lấy mấy miếng băng gạc lau hết vết máu ở cánh tay đó, và thậm chí cánh tay kia cũng tràn đầy máu, Thu Phong tưởng chừng nó đã gãy mà hẳn lại hoạt động được đã là kỳ quái.

Hai cánh tay được lau sạch. Hiển nhiên, chẳng có một vết thương nào cả.

“Tôi bắt tử!”

“Đừng nghĩ hồi phục được tí vết thương thì coi là bắt tử?”

Dù hồi phục vết thương nhanh đến thế Thu Phong vẫn không tin được thằng này có thể bắt tử. Có cho tiền cũng không tin. Hồi phục được vết thương khác với bắt tử, nếu hẳn nghĩ đây là bắt tử. Thu Phong chặt cái đầu hẳn xuống coi hẳn sống được không?

“Không tin anh có thể chặt cái đầu tôi xuống và đem về nhà ... vài ngày sau tôi sẽ hoàn hảo đứng trước mặt anh ... Cứ thử thoải mái! Cơ bản tôi đang rảnh mà!”

Như thể đọc được suy nghĩ của Thu Phong, Võ Kỳ lên tiếng nói.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Thu Phong không có rảnh đến mức đi chặt đầu thằng này xuống để kiểm nghiệm. Cơ bản hẳn là gì Thu Phong còn không rõ, giết nó bây giờ khác nào mình trở thành con vẹt mù.

“Rốt cuộc mày là ai?”

“Vỹ Kỳ!”

“Làm việc cho ai?”

“Thành viên của Hắc Long Bang!”

“Đừng có đùa với tao ...”

Thu Phong gần giọng lên, bất thành linh hấn nắm lấy cổ áo rách nát của Vỹ Kỳ lên. Mặc cho cơ thể hấn ta ít phút trước đây xương còn lòi cả ra ngoài, nguy hiểm đến tính mạng, khiến Thu Phong lo lắng đem hấn xuống tầng hầm.

Cái mặt tỉnh bơ không sợ hãi của Vỹ Kỳ, hấn ta mỉm cười, một nụ cười chẳng mang ý nghĩa gì nhìn Thu Phong và nói:

“Tôi nói tất cả đều là thật ... tôi là Dị Năng Giả bất tử. Trừ việc bất tử ra tôi là một kẻ rất bình thường!”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Trọng Sinh?

“Nếu như không tin ... vậy tôi nói điều này có lẽ cậu nên tin!”

“Điều gì?”

Thu Phong híp mắt lại, nhìn thật sâu vào bên trong con mắt kia của Võ Kỳ như muốn soi hết cả quá khứ của hắn.

Tuy nhiên điều đó là không thể, không bao giờ có thể xảy ra.

“Cậu có tin vào kiếp trước không?”

Võ Kỳ ngồi trên cái giường đung đưa hai cái chân bị gãy của mình bằng một cách nào đó.

“Để làm gì?”

Một câu hỏi khiến Thu Phong không biết phải trả lời như thế nào, tại sao hắn lại nói như vậy? Chẳng lẽ hắn ta thực sự biết mình là ai ... Không, đúng hơn hắn biết sức mạnh của mình sao.

Mặc cho hai con mắt của Thu Phong lúc này đang sáng lên, kẻ Võ Kỳ trước mắt thấy điều đó nhưng hắn lại chẳng hề ngạc nhiên. Hắn ta đã biết bao nhiêu? Biết những gì? Và vẫn câu hỏi đó ... Cuối cùng hắn là ai?

“Nhân sinh bốn mạng chúng ta ai ai cũng có kiếp này và kiếp trước. Kiếp trước ta làm gì kiếp này ta hưởng lấy. Đến một thời gian nhất định tùy

vào kiếp trước tạo nghiệp, hay giúp đỡ chúng sanh, ta sẽ không còn chịu nghiệp kiếp trước. Cậu biết kiếp trước của mình là gì không Thu Phong? “

Vỹ Kỳ mang một gương mặt kì dị mỉm cười khó hiểu. Hắn ta nhìn chăm chăm vào con mắt xanh ấy của Thu Phong mà chẳng chút nghi hoặc.

“Không!” – Thu Phong ngắn gọn trả lời.

Nếu như nói hắn không tin cũng không phải, bởi vì con mắt của hắn đã khiến cho Linh Đan và Mạnh Dũng thấy được kiếp trước. Chính bản thân hắn cũng đã kiểm nghiệm điều đó ... Tuy nhiên liệu đó có phải là kiếp trước của hắn hay không? Hắn cũng không biết. Thôi thì đành nói là không biết vậy.

“Kiếp trước của tôi là một thằng thợ phụ trong một cái lò rèn vũ khí. Cách đây gần hai ngàn năm, tôi đã bị giết bởi phát đâm xuyên tim bằng một thanh kiếm cùn ... Có lẽ cái tên Thu Phong mới chính là cái tên thật của cậu nhĩ Quốc Phong?”

Bỗng nhiên con tim của Thu Phong như co thắt lại khi nghe đến câu sau.

Cái quái gì vậy? Hắn ta nói vậy là có ý gì? Hắn biết mình là ai? Hắn là ai?

Thu Phong biết rõ bản thân mình giờ đây là một kẻ xuyên không, qua một cái thế giới đầy khoa học kỹ thuật và biết bao nhiêu là bí mật mà trước nay hắn chưa từng nghe qua. Chẳng lẽ gã này biết hắn không phải là Quốc Phong thực sự? Nhưng bằng cách nào? Làm gì có ai ngoài gia đình hắn và một số người thân quen biết được hắn mất trí nhớ. Nhưng cái tỉ lệ để người khác nghi ngờ hắn là kẻ xuyên không cực kì thấp, thậm chí đến bản thân hắn mãi đến tận bây giờ mới biết.

Không không không! Còn hai kẻ biết đến thân phận của hắn. Giang Nam và Thụy Hải. Hai gã sát thủ giết người không góm tay kia biết thực sự hắn là kẻ xuyên không. Chẳng lẽ tên này có liên quan đến hai gã đó?

Thật sai lầm khi không tìm hiểu kỹ thông tin của hai gã Giang Nam – Thụy Hải. Và kẻ này đang muốn cái gì ở hắn?

“Tôi chỉ đoán thôi ... nhưng nhìn gương mặt của cậu kìa Thu Phong ... thể hiện hết ra rồi đó!” – Võ Kỳ híp mắt lại lên tiếng một cách nhẹ nhàng.

Gương mặt của Thu Phong lúc này càng lúc càng trở nên nghiêm trọng. Quả thật là hắn biết được?

“Rốt cuộc ngươi có liên quan gì đến Giang Nam?”

Bất giác Thu Phong lên tiếng hỏi mò. Nếu đúng như hắn nói, Thu Phong chẳng thể nào giết được tên này. Thậm chí hắn còn yêu cầu mình chặt cái đầu hắn ra để kiểm chứng sự bất tử của hắn. Như vậy đồng nghĩa với việc đe dọa tính mạng hắn đều vô nghĩa. Nên Thu Phong quyết định hỏi dò.

“Giang Nam? Cậu đang cố đoán mò cái gì vậy Thu Phong? ... Nói sao nhỉ ... giống với cậu, tôi là một kẻ Trọng Sinh!!”

Như thể đoán được ý nghĩ của Thu Phong, Võ Kỳ bật cười ra mà nói.

“Trọng sinh?” – Thu Phong khó hiểu mà hỏi.

“Nói sao cho cậu hiểu nhỉ ...” Vừa nói Võ Kỳ vừa ấn cái xương sườn lồi ra bên ngoài của hắn vào bên trong cơ thể.

Sau khi Võ Kỳ ấn khúc xương của mình vào, bằng tốc độ mắt thường cũng có thể quan sát được Thu Phong liền thấy các vết thương ngoài da của hắn đang dần kết nối lại với nhau.

Với con mắt xanh vẫn còn hoạt động Thu Phong thấy các hạt năng lượng màu xanh lá cây không còn chảy về bất cứ nơi nào bên ngoài da của Vỹ Kỳ nữa. Chắc có lẽ vết thương bên ngoài của hắn đã lành, chỉ còn vài chỗ bị gãy xương là các hạt năng lượng xanh bé bỏng đang lưu chuyển về đó.

Lúc này Vỹ Kỳ quay người ra đối diện với Thu Phong. Hắn đưa một ngón tay lên chỉ vào giữa đỉnh đầu của mình và nói:

“Linh hồn của con người nằm sâu bên trong chính giữa bộ não. Khi chết đi thực sự chúng ta không chết, chỉ là chúng ta trở về với chính xác bản thể của mình là linh hồn, nó là một dạng năng lượng sống ... Không bất tử như những cuốn kinh thánh nói. Theo định luật trên thế giới này, không có gì là vĩnh cửu. Linh hồn cũng thế, nó là một dạng năng lượng mang ý thức không phải là thực thể ... con người bây giờ không thể thấy linh hồn, cũng không thể tác động vào linh hồn nếu không biết cách ...”

“Linh hồn liên quan gì đến trọng sinh?”

Có vẻ như Thu Phong hơi mất kiên nhẫn với gã kì quái này. Quả thật là vậy, bởi vì hắn đã nghe được tiếng bước chân nhộn nhịp ở bên ngoài. Tô Lâm, Lục Nương và Quốc Thiên đã xuống dưới đây.

“Cạch ...”

Cánh cửa được mở ra, Tô Lâm là người đầu tiên bước vào. Ông ta thấy ngoài máu ra, trên người Vỹ Kỳ hoàn hảo không một vết thương nào. Tuy nhiên gương mặt lão ta lại rất bình thản mà nhìn lấy gã ta.

Sau đó Lục Nương và Quốc Thiên theo sau.

Thu Phong không quay đầu lại. Tuy nhiên Vỹ Kỳ thì khác, chẳng biết tại sao hắn lại nhím chăm chăm vào Tô Lâm.

“Ồ ... Vị này đây cũng tu luyện sao? Theo như loài người thì người chẳng phải ở Trúc Cơ Kỳ rồi sao?” – Bỗng dưng Võ Kỳ đổi chủ đề sang bên người của Tô Lâm.

Hai con mắt Tô Lâm sáng lên, hần kinh ngạc nhìn vào chàng trai trẻ tuổi trước mắt. Như thế muốn nói rằng làm thế quái nào mà hần biết được?

Biết ư? Võ Kỳ vốn là kẻ tu luyện hàng ngàn năm trong Cõi Atula cơ mà.

“Các hạ là ai? Trong giới tôi chưa bao giờ gặp qua các hạ?”

Thu Phong đứng bên cạnh nghe cách hai người nói chuyện như thể đang ở thời kỳ cổ xưa vậy ... Các hạ ... Trúc Cơ? Là cái giống ôn gì?

Dù thắc mắc nhưng Thu Phong chỉ im lặng mà lắng nghe không có bất cứ động thái gì. Về phần Quốc Thiên và Lục Nương càng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Tính toán theo thọ mệnh ... Hạc Hiên chắc đã chết rồi đúng không?” – Võ Kỳ chậm rãi, híp mắt mà nói.

Lúc này Thu Phong đang quay lưng lại với Tô Lâm nên hần không thể thấy được viễn cảnh Tô Lâm đang đổ mồ hôi lạnh khắp toàn thân.

Hạc Hiên là ai? Người tên Hạc Hiên chính là sư phụ truyền dạy võ nghệ cho Tô Lâm. Vâng! Và ông ta đã chết cách đây biết bao lâu.

Nhưng! Tại sao gã trai trẻ có vẻ như là Dị Năng Giả này lại biết đến sư phụ hần. Chẳng lẽ đây là đệ tử nào đó của người quen tiền thế sư phụ mình. Nếu không hần không thể nào biết đến Trúc Cơ là giai đoạn tu luyện của Võ Năng Giả, càng không thể nào biết đến tên của sư phụ hần. Nhất là tại sao biết sư phụ hần nhận hần làm đệ tử.

Chưa kể từ lúc hấn gặp sư phụ hấn đến nay. 24/24 sư phụ hấn đều ở bên cạnh hấn cho tới lúc chết. Không thể nào có chuyện ông đi gặp người ngoài được. Vậy tại sao chàng trai trẻ này lại biết chính xác sư phụ hấn là Hạc Hiên? Lại còn thọ mệnh, chẳng lẽ hấn biết được sư phụ Hạc Hiên của hấn chết khi nào. Càng suy nghĩ càng không tìm được đường ra.

Tô Lâm quyết định lên tiếng hỏi với đầy sự nghi hoặc trong bụng.

“Xin mạn phép được biết tôn danh lão sư của các hạ!”

“Ồ ... Xin lỗi! Nếu như sư phụ ngươi còn sống ... à không nếu như ta không ở cái Cõi Người này, chắc rằng sư phụ ngươi sẽ gọi là một tiếng lão sư phụ đấy .... Ha ha ha ha ...”

“Khôn khiếp!”

Bỗng nhiên Tô Lâm tức giận lao đến túm lấy cổ của Võ Kỳ nhấc bổng lên. Với tính cách cục súc của mình, Tô Lâm làm chuyện này cũng là lẽ đương nhiên.

Lão ta bóp nghẹn cổ họng của Võ Kỳ lại gần giọng lên, hai mắt ông ta đỏ ửng lên nhìn chăm chăm vào Võ Kỳ:

“Một thằng oắt con vớ bở được chút thông tin dám sỉ nhục sư phụ của ông mày!”

Tuy nhiên, thay vì biểu cảm khó thở, hay sợ hãi. Võ Kỳ lại mỉm cười, mặc dù hấn không thở được, mặc dù hấn đang thiếu máu lên não. Cổ của hấn bị Tô Lâm siết lại đến mức kêu lên răng rắc. Chắc cuống họng của Võ Kỳ đã nát ra như tằm rồi.

“Dừng lại đi bác Lâm!”

Đang trong cơn bực tức, bỗng Tô Lâm thấy Thu Phong bước đến giữ lấy cánh tay mình. Tô Lâm khó hiểu quay sang nhìn Thu Phong ngờ vực.

“Bác bình tĩnh đi! Hắn ta bắt tử ... có chặt đầu nó ra nó vẫn sống tốt!”

“Cái gì? Vậy chắc hẳn nó là Dị Năng Giả?”

Tô Lâm ngạc nhiên, sự tức giận làm ông không suy xét kỹ tình hình. Vừa rồi Tô Lâm mặc dù tức, nhưng lão vẫn biết rằng lão đã lỡ tay bóp gãy cuống họng của gã này. Thực ra là lão vẫn nghĩ nó là người tu luyện, hay chí ý là Vô Năng Giả giống lão, không ngờ lại yếu đến mức khi Tô Lâm nhận ra thì cuống họng của hắn đã nát bét ở bên trong.

“Rầm!”

Trực tiếp Tô Lâm thả cơ thể lả lơi của Võ Kỳ rơi thẳng xuống giường.

Hành động của Võ Kỳ lúc này lại khiến bốn người ở đây cực kì chú ý. Hắn dường như chẳng quan tâm đến mấy người Thu Phong, vớ lấy cái gối bị rơi xuống dưới đất kê lại trên đầu giường và hắn nằm xuống đó.

“Này ...”

Tô Lâm bực bội, đang tính nói với Võ Kỳ cái gì đó thì lại thấy hắn ta đưa một ngón tay lên trên miệng. Ý bảo hãy im lặng.

Hơn mười giây sau, Võ Kỳ ngồi dậy bóp bóp cái cổ còn vết hằn trên đó:

“A .... A ... ư .... Ồ ... Alo alo ... thử ọng ói ... thử giọng ói ... thử giọng nói ... rồi OK!”

Bằng khả năng hồi phục bất tử của mình, chẳng mấy chốc cuống họng của Võ Kỳ trở lại như cũ. Hắn ta quay sang nhìn Tô Lâm mỉm cười.

“Nếu như ta không ở đây ... có lẽ người đã chết rồi đó Tô Lâm!”

Vỹ Kỳ cười lên khặc khặc, chẳng ai biết hắn cười vì điều gì. Chắc có lẽ hắn cười chính bản thân hắn thì đúng hơn. Cười vì bản thân hắn mất cả ngàn năm tu luyện để rồi khi không bị trọng sinh lên làm người, để rồi sao? Để rồi một kẻ phạm nhân không hiểu chuyện ức hiếp được hắn.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Mục Đích Của Ta ?

Lão sẽ chết ư? Hoang đường.

Nghe Võ Kỳ nói Tô Lâm cảm thấy một điều ngu xuẩn trong cách nói của hắn. Tuy nhiên một gã bất tử, biết đến Võ Năng Giả, biết cả sư phụ lão. Thậm chí biết cả lão là ai vậy hắn có thực sự ngu hay không? Bất tử? Hắn ta đã sống được bao lâu rồi? Từ thời nào?

“Yên tâm, khỏi phải tức giận ... các người thấy rồi đó, bây giờ ngoài bất tử ra, ta vô dụng!”

Võ Kỳ vẫn nở một nụ cười khó hiểu. Hắn ta lại động người, nằm trên giường. Hai tay đan xen vào nhau gác trên đầu, chân bắt chéo lại thông dong nhìn bốn người đang đứng trước mặt mình đây.

Thời gian đã đủ lâu, đủ khiến vết thương chí mạng khiến bất cứ ai gặp phải đều có nguy cơ tử vong. Mà giờ hắn ngoài vết máu đã khô trên người ra thì chẳng còn gì gọi là bị thương cả.

Cuối cùng hắn là ai vẫn là một câu hỏi lớn.

Chẳng biết nói thế nào khi vừa rồi Võ Kỳ làm tưởng Thu Phong là trọng sinh. Hắn không hiểu rõ lắm đại từ trọng sinh là gì nhưng chắc chắn không phải nằm trong trường hợp của hắn. Hắn là một thằng xuyên không chính hiệu cả hồn và xác đều vác mông qua cái thế giới này chứ không phải là trọng sinh cái con khỉ khô gì cả. Thu Phong rất chắc chắn điều đó.

Thế là hắn lên tiếng hỏi Võ Kỳ đang nằm ung dung ở đó.

“Nói tiếp trọng sinh là gì đi!”

“Trọng sinh?”

Lần này đến Tô Lâm khá bất ngờ, hắn nghi hoặc quay sang nhìn Thu Phong.

“Hắn nói, hắn là kẻ trọng sinh ... Cháu đang không hiểu trọng sinh là gì!”

Thu Phong chỉ vào mặt Võ Kỳ rồi nhìn Tô Lâm mà nói.

“Không cần nó nói! Để tao!”

Có vẻ như Tô Lâm đang khá là hậm hực Võ Kỳ, nhưng hắn nói hắn là kẻ trọng sinh. Dù cục súc nhưng ít nhiều Tô Lâm cũng là thiên tài trong số những kẻ Võ Năng Giả, hắn không ngu ngốc đến mức khi nghe hai từ trọng sinh lại không biết là gì. Cũng từ hai chữ này Tô Lâm mơ hồ đoán ra được tại sao hắn lại biết đến sự phụ của mình, tuy nhiên cũng chỉ là đoán mò mà thôi.

“Vốn vấn đề này bác tính nói cho hai đứa sau, nhưng giờ nói luôn vậy ...”

Tô Lâm nhìn xung quanh một lượt, thấy các tay bác sĩ đang đứng đó liên tục gõ vào trong này khiến ông khó chịu. Điều ông sắp nói là một trong những bí mật của Võ Năng Giả, người thường không thể biết được, thế là ông quay sang nói với Võ Kỳ,

“Ngươi đã hồi phục chưa? Rồi thì đi chỗ khác nói chuyện!”

.....
.....

Lúc này trên căn phòng làm việc của Thu Phong tại tầng 7. Đi qua khỏi đám người thành viên của Hắc Long Bang với đầy rẫy sự nghi hoặc. Thu Phong mặc kệ, vốn thể giới này cũng chẳng bình thường rồi. Khắp nơi toàn là Dị Năng Giả, Võ Năng Giả rồi cả những tổ chức bí mật. Vốn xuất hiện thêm một gã bất tử nữa cũng chẳng là gì so với họ.

Vỹ Kỳ thả người lên cái ghế bành dài trong phòng làm việc của riêng Thu Phong. Với cơ thể bê bết máu đã khô, quần áo thì rách nát. Thu Phong cũng kệ, hẳn không phải là kẻ ở sạch cho lắm, có gì thì thay bộ mới hay kêu người tới giặt sau vậy.

Và rồi ngồi trong đó họ mặc kệ Vỹ Kỳ. Câu chuyện này tính ra là không liên quan đến Lục Nương nhưng Tô Lâm cũng không tiện đuổi một cô gái xinh đẹp đi, không phải ông mê sắc đâu nhé. Chỉ vì ít nhiều ông cũng thấy được Lục Nương với Thu Phong đang có tình ý với nhau, dù gì cũng là người mình, trước sau cũng biết chuyện thôi thì cứ để Lục Nương ở lại đây.

Sau đó Tô Lâm bắt đầu giải thích cho họ nghe trọng sinh là gì.

Trọng sinh có rất nhiều định nghĩa của nó, có rất nhiều trường hợp xảy ra khi trọng sinh. Trong số đó, cái điển hình mà thường được cho là trọng sinh là khi con người chết đi rồi họ đầu thai vào kiếp khác mà vẫn giữ nguyên được ký ức kiếp trước thì gọi là trọng sinh.

Đơn giản là chết đi sống lại nhưng với một thể xác khác. Chủ yếu cái quan trọng của trọng sinh không phải nằm ở ký ức, mà là linh hồn nắm giữ ký ức. Khi trọng sinh đồng nghĩa với việc sống một cuộc sống mới, một thân thể mới. Có rất nhiều cách trọng sinh, như là trọng sinh và cơ thể của người mới chết hay trọng sinh vào một đứa bé vừa sinh ra đời.

Kết hợp với những gì mà Tô Lâm nói và lời nói của Võ Kỳ lúc trước Thu Phong cũng hiểu được đại khái trọng sinh là gì. Và do đó hẳn lại càng chắc chắn hơn rằng hẳn không phải là kẻ trọng sinh, mà là kẻ xuyên không qua thế giới này. Tuy nhiên nếu bây giờ nói chuyện với hẳn ở đây, mình mà khai ra thân phận của mình, hay hẳn nhắc đến mình cũng là kẻ trọng sinh giống với hẳn ... liệu Quốc Thiên sẽ nghĩ gì? Lục Nương sẽ nghĩ gì?

Lúc này kẻ đang trong tình thế khó chính là Thu Phong chứ không phải là Võ Kỳ. Bởi vì xem cái gương mặt của Võ Kỳ kia, hẳn tự nhiên tự tại chẳng hề e ngại khi nhắc đến hẳn chính là kẻ trọng sinh.

Hẳn xuất hiện vào lúc này là có ý gì? Tại sao lại trùng hợp ngay lúc mình vừa bước ra khỏi cửa thì hẳn lại bị xe tông khiến mình đưa hẳn vào phòng y tế. Chẳng lẽ hẳn rõ mình đến thế sao? Đoán được cả tính cách và hành động của hẳn. Cái gương mặt ung dung đó của Võ Kỳ càng lúc càng làm Thu Phong khó chịu.

Võ Kỳ lúc này càng nhìn vẻ mặt của Thu Phong hẳn càng thấy thoải mái, cứ thế như những gì hẳn đang nghĩ trong đầu là đúng. Võ Kỳ ngồi thẳng người dậy, hay tay đan xen lại với nhau đặt lên trên đùi trong tư thế bất chéo chân và nhìn Thu Phong nói:

“Cậu biết trọng sinh là gì rồi đấy ... cậu nghĩ sao thưa cậu Thu Phong?”

“Kiếp trước ngươi là ai?” – Thu Phong âm trầm nhìn chăm chăm vào Võ Kỳ hỏi.

“Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao ... tôi chỉ là người bình thường, một tay thợ phụ ở lò rèn và bị đâm chết cách đây hàng ngàn năm mà thôi!” – Võ Kỳ nhún vai nhắc lại lời ban nãy hẳn nói ở phòng mổ.

“Rồi sau đó ngươi đầu thai thẳng đến thế kỷ này qua hàng ngàn năm?”

Có vẻ như Tô Lâm không tin lời của Võ Kỳ cho lắm. Nếu nói như vậy chẳng khác nào hấn vừa trọng sinh, linh hồn của hấn nhảy vọt qua thế kỷ hiện đại này? Vô lý!

Lúc này Tô Lâm không hề biết đến định nghĩa xuyên không. Cả Võ Kỳ cũng thế. Hấn ta lại nhún vai, rồi đưa mặt gần sát lại với bốn kẻ trước mắt nói:

“Không! Ta sống trong Cõi Atula hàng ngàn năm trước khi bị cưỡng ép trọng sinh vào 27 năm trước!”

Không biết tại sao khi nghe đến đây tất cả bốn người trong căn phòng trừ Võ Kỳ ra đều có một cảm giác lạnh lẽo ở sống lưng. Rồi trái dài hết cả toàn thân, da gà ai nấy đều nổi lên.

“Cõi Atula?” – Thu Phong càng nghe càng khó hiểu, hấn liền hỏi.

Tuy nhiên Võ Kỳ chưa kịp trả lời thì Tô Lâm xen vào:

“Cõi Atula là một nơi dành cho người chết. Đúng hơn khi chết linh hồn ta không xuống địa ngục, cũng chẳng lên tiên giới, mà là ở chính cái Cõi Thần được gọi là Cõi Atula ... “ – Nói đến đây Tô Lâm nhìn chằm chằm vào Võ Kỳ với cảm giác sợ hãi. Không biết là sợ hãi hay là nể phục.

Bởi vì theo như những gì lão biết từ sư phụ Hạc Hiên của mình. Rằng ông ấy chết đi, chỉ chết ở thể xác, do thọ mệnh đã tận, không thể tăng tiến tu luyện nên đành phải chết để tới Cõi Atula dành cho linh hồn để tu luyện. Đặc điểm ở cõi này chính là không thể giết hại nhau, chỉ có một vài cách để rời khỏi Cõi Atula. Một là hết năng lượng, chết sau vài trăm năm nếu không tu luyện. Hai là tu thành thần, hoặc tu thành quỷ. Chỉ có hai cách đó mới có thể thoát khỏi Cõi Atula mà thôi.

Vậy mà kẻ này có thể thoát khỏi Cõi Atula khi đang tu luyện cả ngàn năm. Hắn trọng sinh như thế chẳng lẽ không giữ một chút gì cho riêng mình sao? Tô Lâm bắt đầu khó hiểu.

Tuy nhiên Tô Lâm lại sức nhớ ra rằng thằng ôn con này là kẻ bất tử. Là Dị Năng Giả bất tử, tại sao hắn tận bây giờ còn lang thang bên ngoài mà không bị chính phủ bắt đi, thậm chí còn ở trong Hắc Long Bang làm cái trò hề gì thế này?

Cuối cùng mục đích của Vỹ Kỳ là gì? Và đơn giản đây chỉ là suy nghĩ của một mình Tô Lâm mà thôi.

Còn với ba người Thu Phong, Quốc Thiên và Lục Nương đang choáng ngợp với dòng thông tin được nghe. Tiên giới? Cõi Atula? Địa ngục? Máy cái này chỉ nằm trong vài ba cuốn sách của đạo giáo trên thế giới này ... vậy mà nơi đó có tồn tại thật sao?

Không phải phỉ báng tín ngưỡng. Thu Phong vẫn có thờ, có kiêng có cử. Nhưng hắn không thể nào tin được rằng thần tiên tồn tại là điều thực tiễn.

Thu Phong nghĩ, hắn bản thân còn xuyên không cả qua đây, thì chuyện gì trên đời này không có thể xảy ra nữa chứ. Dần dần chủ động tiếp nhận số thông tin ấy, Thu Phong mở miệng ra nói:

“Theo như bác nói ... vậy hắn ta sống cả mấy ngàn năm?”

“Không! Chỉ là tồn tại qua hàng ngàn năm mà không có thực thể. Tính ra hắn chỉ sống mới 27 năm và bằng tuổi mày bây giờ. “

Tô Lâm nhún vai bẻ lại cái suy nghĩ sai lệch dẫn đến hiểu sai vấn đề của Thu Phong.

“VẬY ... TẠI SAO NGƯỜI BẠI LỘ THÂN PHẬN CỦA MÌNH LÚC NÀY? MỤC ĐÍCH CỦA NGƯỜI LÀ GÌ?”

Bỗng nhiên Tô Lâm chuyển hướng sang Vỹ Kỳ mà hỏi.

Thật sự một kẻ tồn tại cả hàng ngàn năm lại chui nhủi trong một cái băng xã hội đen bé tí như thế này để làm cái gì. Với kiến thức cả ngàn năm trong đầu hắn. Dù là một kẻ ngu, sống hàng ngàn năm ở cái thế giới song hành cùng Cõi Người hắn có thể trở thành kẻ vĩ đại ngay từ lúc mới sinh. Vậy lý do gì khiến hắn ở đây, xuất hiện ngay đúng lúc này và khi không vô cớ tự khai thân phận mình ra.

Nếu như hắn im lặng, không nói đến, Thu Phong và những người ở đây cùng lắm biết được hắn là Dị Năng Giả bất tử có khả năng hồi phục. Rồi sẽ giúp hắn trở thành một kẻ vĩ đại khác, lúc đó hắn có thể phản Thu Phong bất cứ lúc nào nếu như hắn có mưu đồ.

Tại sao hắn lại có thể thoải mái nói ra một bí mật kinh thiên đến như thế. Có bao nhiêu lời nói trong đó là thật, có bao nhiêu lời nói dối trong đó. Và hắn làm vậy để được cái gì, đó mới là điều Tô Lâm muốn hỏi.

Thực chất nói Tô Lâm chỉ quan tâm đến sức mạnh của hai thằng cháu này thôi cũng không đúng. Lão ta thực sự quan tâm đến cả cuộc sống tụi nó nên ban nãy lão mới không đuổi Lục Nương ra ngoài. Nếu tụi nó gia tăng lực lượng bên ngoài của mình lên, chúng sẽ đủ sức bảo vệ gia đình mình. Và một phần cũng cho lão nữa, bởi lão cũng chẳng muốn làm việc cho cái nhà tù IUI kia nữa rồi. Lão muốn về hưu để sống cuộc sống yêu thích của lão, lão càng lúc càng ngấy cái thế giới này.

Dù chỉ thời gian ngắn gặp lại Quốc Thiên và tiếp xúc với Thu Phong nhưng Tô Lâm lại muốn an nhàn tuổi già bên cạnh chúng, nhìn chúng phát triển lên như con của mình. Điều đó được chứng tỏ qua việc lão bắt đầu dạy

võ kỹ cho chúng, đi ngược lại với lời thề của Hạc Hiên sư phụ rằng không được truyền cho người ngoài. Điều đó cho thấy Tô Lâm đã coi hai đứa này như con của mình.

“Mục đích của ta là gì à? ... Vì chán!”

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Gia Nhập !

“Chán? Người đang nói đùa cái gì vậy?”

Tô Lâm càng lúc càng cảm thấy bức dọc với thái độ của tên này, nhưng lão lại chẳng làm gì được một thằng vừa bắt tử. Vừa sống cả ngàn năm lại Cỗi Atula rồi trọng sinh lên đây giữ nguyên ký ức. Hắn biết nhiều thứ hơn là Tô Lâm biết hàng vạn, hàng triệu lần với cái số năm sinh sống chưa bằng con số lẻ của lẻ của gã kia,

“Hàng ngàn năm qua ... ngoài tu luyện. Ta chứng kiến biết bao nhiêu cuộc chiến tranh lớn nhỏ của con người, chứng kiến biết bao nhiêu là nhân tài, kì tài được sinh ra rồi lại chết đi. Chứng kiến biết bao là kì tích mà loài người các ngươi làm ra. Thử tồn tại hàng ngàn năm đi, rồi biết cả ngày ngoài tu luyện ra chẳng có gì để làm ...”

Đơn giản Vỹ Kỳ nói ra vì sao hắn chán. Nhưng nghe có vẻ chả liên quan tí gì đến cái lý do của hắn cả.

“Vậy thì liên quan quái gì? Giờ ngươi đã là người, ngươi có thể làm mọi điều mình muốn ... với cái cơ thể yếu nhót kia, chắc hẳn ngươi còn chả thèm tu luyện ...” – Tô Lâm nói như thể đang sát muối vào lòng Vỹ Kỳ vậy.

Vỹ Kỳ bỗng cảm thấy khó chịu, nhưng thôi. Một thằng oắt con mới có 60 tuổi làm sao mà hiểu được chuyện nhân sinh trên thế giới này.

“Ta chán. Bởi vì ta không muốn làm con người, ta không muốn phải tham vọng, tham lam, làm cái này làm cái kia để sinh tồn. Như thể bề trên đang trừng phạt ta hay sao mà lại ban cho ta thân thể bất tử. Ta chết vô số lần, vô số lần tìm cách quay về Cõi Atula nhưng bất thành. Cái sự bất tử trong ta không phải là Dị Năng Giả, mà là lời nguyên rủa, ta chẳng biết đã chộc phải ai mà lại bị nguyên rủa không thể chết ...”

Dừng một chút rồi Vỹ Kỳ lại nói tiếp:

“Bởi ta muốn làm cái sở thích của mình như cách hàng ngàn năm qua ta từng làm, ta theo dõi con người ... Trước mặt ta đây, Thu Phong, Quốc Thiên ... hai con người có khả năng sẽ thay đổi thế giới này ... Đừng ngạc nhiên, ta quan sát thế giới này đủ lâu để hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo!”

Nhìn vào ánh mắt ngạc nhiên của bốn người kia, Vỹ Kỳ chậm rãi mà nói. Hắn nói như thể hắn là nhà tiên tri có thể biết trước được mọi việc vậy.

Nhưng tại sao hắn lại xuất hiện vào lúc này, nếu như hắn chỉ muốn quan sát thì hắn cứ làm cái công việc của mình thôi. Ở lại Hắc Long Bang và quan sát nhất cử nhất động của Thu Phong hay Quốc Thiên chẳng hạn. Hắn vốn vẫn đang làm việc đó cơ mà.

“Vậy tại sao lúc này ngươi lại xuất hiện? Ngươi muốn quan sát cơ mà? Ngươi xuất hiện với mục đích gì? Liệu đơn giản như ngươi nói?”

Hàng chục câu hỏi phát ra từ kẻ này giờ chỉ im lặng. Đó là Lục Nương, cô ta quả thật đang chứng minh cho những người ở đây biết rằng, đàn bà không ngu. Cô đủ tỉnh táo để nhận ra vấn đề trước mắt đang diễn ra, không hề đơn giản như kẻ bắt từ kia đang nói.

“Do xui! Chứ các ngươi nghĩ ta bị điên à? ... Này này ... làm cái vẻ mặt đó là sao? Nghĩ sao ta đi lừa đám người phàm các ngươi?”

Vỹ Kỳ nhìn cái vẻ mặt không mấy tin tưởng của bốn người kia hấn tức ói máu. Hấn thân sống cả ngàn năm lại đi lừa con nít ranh này làm gì?

Hấn im lặng, mấy người kia cũng im theo như thể chờ đợi hấn ta giải thích.

“Được rồi! Không tin chứ gì? ... Hạc Hiên là một thiên tài trong giới tu chân. Nhưng lại chẳng có ai dẫn dắt cuối cùng chỉ được vài trăm năm bốn mạng liền hao tổn mà mất đi thể xác. Hấn bây giờ chắc đang ở Cõi Atula tiếp tục tu luyện ở đó. Dù giỏi nhưng hấn quá nhàm chán, mang hết võ học của thập đại tông phái ... hấn truyền được cho người bao nhiêu võ kỹ hả Tô Lâm?”

Lúc này Vỹ Kỳ vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Tô Lâm.

Thấy lão ta vẫn im lặng nên Vỹ Kỳ lắc đầu rồi nói tiếp:

“Không nói thì để ta nói. Trước khi trọng sinh hai người các ngươi là người mà ta đang theo dõi. Theo những gì mà ta thấy được thì khi ấy chính xác vào năm nào thì không rõ nhưng lúc đó vào khoảng 30 năm trước ngươi đang học Du Long Bát Quái Chương tầng thứ nhất. Với tám chương khi lần đầu học ngươi bị gãy cánh tay trái phải bằng bó một thời gian ... Đúng chứ?”

Lần này hai con mắt Tô Lâm tròn to lên. Quả thực là vậy, chuyện này chỉ có hấn và sư phụ biết. Người băng bó cho hấn cũng không hề biết rằng tại sao hấn lại gãy tay, hấn chỉ đơn giản nói với người ta rằng bị tông xe rồi gãy. Đích xác, hay nói đúng hơn dù sư phụ của hấn có liên quan đến người này cũng không rảnh đến mức đi nói hấn đang tập thì bị gãy tay.

“Là thật sao bác Lâm?”

Người lên tiếng là Quốc Thiên. Hắn ta im lặng suốt từ đầu đến giờ chỉ để lưu trữ thông tin vào trong bộ não mình để mà tiêu hóa nguồn kiến thức ấy. Không ngờ rằng thế giới này tồn tại những điều vô lý đến không tưởng.

“Ừ! Chuyện này vốn chỉ có ta và sư phụ biết ... không có người thứ ba ... thực sự có lẽ hắn là người trọng sinh từ Cõi Atula mà ra ...”

Nghe lời xác nhận của Tô Lâm, Võ Kỳ mỉm cười, hắn lại nằm oạch ra ghế. Dùng tay chống một bên đầu như cách nằm của một kẻ lười. Hắn nằm đó im lặng mà tận hưởng cái sự ngạc nhiên này của mấy người kia.

Cứ thể như hắn thích thú nhìn chăm chăm vào cảm xúc của con người vậy.

“Người nói ra hết tất cả rồi ... cuối cùng mục đích của người muốn gì ở cái Hắc Long Bang này?”

Thu Phong có vẻ như đã suy nghĩ thấu đáo hơn. Hắn ta vô duyên vô cớ xuất hiện, nói năng những thứ bí mật trên đời này cho bọn hắn, không đơn giản là hắn muốn quan sát mọi việc.

“Lý ra ta vẫn muốn tiếp tục quan sát các người ... nhưng xui cái bị xe tông ... thôi thì nói hết ra để ta có thể cùng tạo nên lịch sử với các người!”

“Tạo nên lịch sử? Người đang nói cái gì vậy?”

Thu Phong cảm thấy cái gương mặt lúc nào cũng cười trông rất bí ối.

“Bây giờ người chưa biết, về sau ắt sẽ biết!”

Vẫn cứ như thế, Võ Kỳ nói những điều mà chẳng ai có thể hiểu nổi.

.....

Và sau đó, cái gì đến cũng đến. Võ Kỳ sau khi khai ra thân phận thật sự của mình. Hắn yêu cầu Thu Phong cho hắn gia nhập băng đảng này, yêu cầu Thu Phong cho hắn mượn phòng luyện tập.

Tại sao hắn bỏ bê cả cuộc đời mới này của hắn suốt 27 năm bây giờ hắn lại bắt đầu luyện tập? Hắn muốn cái gì ... chẳng ai biết, nhưng cũng chẳng ai làm gì được hắn. Giết thì không chết, thả hắn đi sau khi hắn đã nói hết cả đồng bí mật. Thậm chí hắn dường như biết dụng ý của Thu Phong rằng không muốn mọi người biết hắn là kẻ xuyên không.

Hay đơn giản với ý của Võ Kỳ, hắn ta không muốn cho người khác biết Thu Phong là kẻ trọng sinh giống hắn. Lý do vì sao sau này Thu Phong mới có thể biết được.

Có thể Võ Kỳ là một kẻ bình thường ở kiếp trước. Cũng là kẻ chẳng có mấy gì đặc biệt khi ở Cõi Atula. Nhưng hắn là một trong số ít kẻ ở Cõi Atula sống qua được cái mức hai ngàn năm mà vẫn chưa rời khỏi Cõi Atula.

Hắn quan sát thế giới này đủ lâu để nhận ra thế giới thêm một lần nữa sắp sửa biến đổi. Tại sao hắn lại nói Thu Phong và Quốc Thiên sau này sẽ tạo lên lịch sử. Điều đó chỉ có một mình hắn biết, hắn không nói, chẳng ai có thể hỏi hắn được.

Và từ đó Hắc Long Bang có thêm một kẻ dị hợm bất tử, tồn tại cả ngàn năm. Liệu tốt hay xấu ... Chỉ có thời gian mới trả lời được.

Bằng với nguồn thông tin hư hư thực thực, Thu Phong chấp nhận cho Võ Kỳ ở lại băng, và cho hắn sử dụng những thứ hắn yêu cầu để luyện tập cùng họ. Dẫu vậy vẫn có một cái gì đó khiến Thu Phong khúc mắc ở đây. Thực sự hắn ta muốn giúp mình, nhưng mục đích tạo ra cái bang hội này cốt yếu là để bảo vệ gia đình của hắn mà thôi. Thú vị đến mức khiến kẻ

chứng kiến hàng trăm trận chiến lịch sử trên thế giới như hấn muốn gia nhập sao?

“Liệu có tin tưởng hấn được không?”

Lúc này trong căn phòng chỉ còn bốn người kia. Vỹ Kỳ đã về từ lúc nào. Hấn ta bảo cần thay quần áo và tiếp tục làm việc rửa chén của mình. Nghe có vẻ vô lý, một kẻ thân phận lớn như hấn, làm cái việc cón con đó chỉ để theo dõi Thu Phong thôi sao? Sau tất cả chuyện này hấn còn tận tụy cho cái việc rửa chén à?

Con người này thật khó thể nào mà hiểu nổi. Hấn là mạnh đến mức nào khi ở trong Cõi Atula cơ chứ? Ai đủ khiến một linh hồn tu luyện hai ngàn năm cưỡng ép trọng sinh lại trên cái thế giới mà hấn luôn miệng gọi là chết tiệt này.

“Không tin cũng không được. Nếu hấn nói dối, mình có thể kiểm nghiệm qua thời gian hấn ở đây, nhưng lỡ may hấn nói thật ... hấn đi nơi khác sẽ chẳng biết có chuyện gì xảy ra nếu hấn thật sự dùng tất cả kiến thức của mình để mà tu luyện lại. Khi đó tự nhiên chúng ta tạo cho mình một kẻ địch khủng khiếp!”

Được lão già cục súc phân tích ra cái lợi cái hại. Hai anh em nhà Thu Phong gật gật cái đầu của mình. Nhưng ít nhất bây giờ hấn ta ngoài bắt tử ra thì yếu xiu, yếu đến đáng thương. Tô Lâm chỉ có lỡ tay một cái đã bóp nát ngáy cổ của hấn. Nhưng sau này hấn mạnh lên thì thế nào?

Bây giờ hấn mới bắt đầu luyện tập, dù có nắm bắt cách luyện nhanh như thế nào đi nữa thì trước kia hấn chỉ có luyện phần hồn của mình ở Cõi Atula mà thôi. Cơ bản kiếp trước quả thật hấn chỉ là một tay rèn, chuyện là vậy hay không thì không biết. Nhưng là một dân võ, ba người này nhìn thôi đủ biết ai là kẻ giống họ.

Vỹ Kỳ tuy tu luyện nhưng lại chẳng luyện võ kỹ, điều đó được chắc chắn qua cách đi đứng của hắn. Không biết người ở dưới Cõi Atula đánh nhau kiểu gì nhỉ? Dùng phép hay sao?

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Chuyến Thăm Bất Ngờ Đã Báo Trước !

Bỏ qua Vỹ Kỳ đi. Chiều hôm nay cho đến tối Thu Phong còn phải khai thêm huyết đạo, càng sớm càng tốt hẳn muốn mau mau chóng chóng mạnh lên. Bởi vì dạo gần đây không biết tại sao Thu Phong luôn có cảm giác không yên tâm.

Cái cảm giác ấy mạnh mẽ đến mức hẳn chẳng đêm nào có thể ngủ yên giấc vậy. Rất khó để mà nói cảm giác đó như thế nào, như thể sắp có rất rất nhiều người chết. Lúc này sau khi quá giờ ăn trưa, nhưng Thu Phong và ba người kia vẫn ráng ăn một bữa rồi tiễn Lục Nương trở lại trụ sở Hắc Long Bang làm việc. Còn hẳn thì trở về nhà cùng Quốc Thiên và Tô Lâm bắt đầu luyện công khai mở huyết đạo.

Về đến nhà, Thu Phong đứng trước cửa nhưng không mở cửa ra. Hình như hẳn quên điều gì đó quan trọng. Nhất thời không nhớ được khiến bản thân hẳn bực mình.

“Cạch!”

Thu Phong mở cửa bước vào nhà mặc kệ sự nghi hoặc của bản thân. Chuyện không nhớ được cố nhớ cũng chẳng được ích gì. Vừa đặt một chân vào nhà bỗng nhiên Thu Phong khựng lại khiến hai người phía sau khó hiểu.

“Chuyện gì vậy Phong?” – Tô Lâm lên tiếng.

“Có người lạ trong nhà ...”

Bỗng nhiên hai con mắt của Thu Phong rực xanh lên tự lúc nào.

Lúc này đôi mắt của hắn đang nhìn chăm chăm vào hai đôi giày lạ xuất hiện ở trước thềm nhà. Một đôi giày cao gót, và một đôi giày tây bóng loáng. Lục Nương vừa đi ăn với hắn về, giờ cô ta đang ở trong trụ sở, người hắn quen không ai có chìa khóa của cái nhà này ngoài Lục Nương và Phương Ly. Nhưng Phương Ly lại chẳng bao giờ mang guốc. Đôi giày tây kia cũng chẳng phải của hắn.

Sau lưng Thu Phong lúc này cả Quốc Thiên lẫn Tô Lâm đều cảm giác được bên trong nhà có người, tự lúc nào họ đã sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

Từ từ, bần cách nhẹ nhàng nhất Thu Phong không quên cởi dép mà đi vào trong nhà.

Dần dần di chuyển, vào phòng khách. Đập vào mắt Thu Phong là một nam đang ngồi trên bộ bàn ghế sofa. Một thiếu nữ xinh đẹp đang đứng sau lưng hắn, cô gái kia chỉ tầm khoảng 16 17 tuổi nhưng mang đến cho Thu Phong một cảm giác gì đó khá là nặng nề.

“Ồ xin chào xin chào ... Xin thất lễ vì đã tự tiện vào nhà!”

Gã đàn ông kia thấy Thu Phong xuất hiện với gương mặt nghiêm trọng. Hắn ta liền lập tức đứng lên vui cười niềm nở tiến lại gần đưa tay ra định bắt tay với Thu Phong.

Thu Phong vốn cũng không phải là kẻ vũ phu, hắn không phải dạng người gặp là đánh, không có não. Trước khi biết kẻ này là ai Thu Phong im lặng nhìn hắn một lúc rồi hỏi:

“Anh là ai?”

“Ồi nào ... bạn tôi, ngày hôm qua chúng ta vừa nói chuyện điện thoại mà anh không nhớ à?”

Gã đàn ông trước mặt niềm nở nói chuyện với Thu Phong như những người bạn đã quen biết lâu năm. Nhưng trong thế giới này hẳn chưa bao giờ gặp cái gương mặt này.

Gã đàn ông ấy có một gương mặt thon dài, mang một vài nét Châu Á và cũng mang một vài nét của Phương Tây. Diện hình như mũi hẳn ta khá là cao, gương mặt trái xoan hết như phụ nữ tuy có hơi dài hơn mặt trái xoan một chút. Nhưng đặc biệt là con mắt – một xanh lam, một nâu ...

Con người mà có hai màu mắt như thế này sao? Lúc này hẳn ta đội một cái mũ Pork Pie màu đen trên đầu cùng mới một bộ đồ vest quý tộc có cái áo trải dài ra phía sau chẻ ra như cánh của con dế.

Hắn ta đang đứng trước mặt Thu Phong mỉm cười cúi nón mình ra cúi người xuống chào Thu Phong một cái. Theo đó người phụ nữ sau lưng hắn cũng cúi đầu cùng hắn.

“Ồ ... bạn tôi có một đôi mắt đẹp đấy ... chẳng như tôi!”

Thu Phong chẳng quan tâm đến lời nói của gã này. Hắn đang nhớ xem ngày hôm qua mình đã nói chuyện với ai mà hắn nói rằng đã nói chuyện với mình qua điện thoại.

Lục lọi trong ký ức chừng vài giây, Thu Phong chợt nhớ ra rằng đêm hôm qua ở đấu trường ngầm có một kẻ tự xưng rằng chủ của cái đấu trường ngầm ấy. Hắn nói hôm nay sẽ đến gặp mình, nhưng lại chẳng hề nói thời gian.

Ra là hắn đến tận đây, thậm chí chỗ ở của mình cũng biết? Thế quái nào mà Linh Đan và Mạnh Dũng để họ ra mặt. Nhắc đến đây mới nhớ, suốt từ

sáng nay khi tập về hăn không hề thấy Linh Đan và Mạnh Dũng đâu.

Và giờ hai người này ngang nhiên ngồi trong phòng hăn mà Linh Đan – Mạnh Dũng lại không hề xuất hiện. Hai con mắt của Thu Phong như rực sáng lên lần nữa, cả người hăn bây giờ tràn ngập sát khí lạnh lẽo tỏa ra khắp căn nhà này.

Như một hiện thân của quỷ dữ. Người phụ nữ đứng sau gã đàn ông mặc đồ tây kia bỗng cảm thấy sợ hãi, cô ta dường như thấy được một con quỷ đang tỏa ra sau lưng Thu Phong.

“Phong? ...”

Không chỉ riêng họ cảm thấy sợ hãi, thậm chí cả Tô Lâm và Quốc Thiên ở phía sau cũng cảm thấy cả người họ lạnh toát. Đây là sức mạnh của anh trai hăn sao? Đây là sức mạnh của con trai Nhất Phương sao?

Tô Lâm đang suy nghĩ, thằng này đã bao giờ đánh nghiêm túc với mình chưa?

Bằng một cách nào đó Thu Phong khiến một Võ Năng Giả có thể giết chết Dị Năng Giả cấp 5 bất cứ lúc nào sợ hãi.

“Khoan đã ... hình như anh bạn đã hiểu lầm gì đó ...”

Nụ cười quái đản của gã đàn ông kia mất đi từ cái lúc Thu Phong tức giận lên, bằng một cách nào đó cả cơ thể Thu Phong phập phồng trong một ngọn lửa màu xanh pha lẫn chút tuyến ánh cam.

“Người của tôi đâu? ...” hai con mắt Thu Phong sáng rực lên giữa ban ngày.

Linh Đan và Mạnh Dũng vốn là thuộc hạ của ông già hắc. Nhưng họ đã liều cả mạng sống để bảo vệ Quốc Thiên biết bao nhiêu lâu nay, không thể nào vì hắc mà họ lại bỏ mạng vô ích được.

Bỗng lúc này Thu Phong thấy con Mực từ trong phòng đi ra nằm cái oạch trước mặt Thu Phong, sau đó nó co chân lên gãi gãi cái đầu nó. Rồi lại nằm xuống ngáy khò khò.

Hành động của nó khiến Thu Phong khó hiểu. Con Mực này tuy bình thường vô dụng nhưng vào những lúc cấp bách nó rất là biết cách bảo vệ chủ, vậy tại sao nó lại không tấn công hai người này?

Thu Phong dần hạ nhiệt cái đầu nóng nảy của mình lại. Dần dần ánh lửa xanh lam ngọc bích trên cơ thể Thu Phong thu hết lại vào trong da thịt hắc.

Ngọn lửa tắt đi, vẫn còn ánh mắt màu xanh đỏ Thu Phong nhìn chằm chằm vào gã đàn ông và người thiếu nữ đứng trước mặt hắc.

Sau này hai người này mới hiểu được rằng con chó màu đen mập ú của Thu Phong đã cố tình cứu họ. Nếu nó không xuất hiện có lẽ hai người này đã chết. Và khi Thu Phong giết hai người này hắc cũng gặp vô số khó khăn tiềm ẩn sau này nếu hai người này chết ở đây. Vì sao ư? Đọc tiếp đi đừng vội.

Thấy Thu Phong không còn địch ý từ từ gã đàn ông phía sau mới thở phào ra một hơi. Hắc thở phào cho chính bản thân hắc, không ngờ hôm nay đến đây lại đánh giá sai thực lực của Thu Phong. Vốn hắc đã thủ sẵn một Dịch Năng Giả cấp độ 4 phía sau mình, mà cô ta thậm chí còn chẳng nhúc nhích nổi dưới cơn thịnh nộ của Thu Phong.

Không, thậm chí không cần Thu Phong. Hắc nhận ra người đàn ông lớn tuổi trước mặt, lão ta là cai ngục trưởng nhà tù IUI một Võ Năng Giả cấp

bậc thượng thừa, đừng nói Dị Năng Giả cấp 4, đến cấp 5 thậm chí cấp 6 còn có thể chết dưới tay lão ta.

Vả lại hấn đến đây không phải để hại Thu Phong mà thật sự hấn đến đây có mục đích tốt.

“Anh bạn đang tính hỏi hai Dị Năng Giả của mình à ... Họ đang ngủ ở trong phòng anh đấy!”

Nghe gã đàn ông hai màu mắt nói, để kiểm chứng Thu Phong liền bước vào trong phòng. Thấy cả hai đang nằm ngủ ngon lành trên giường hấn. Lồng ngực đang còn phập phồng, chắc là bị đánh thuốc mê.

Họ không sao thì tốt rồi, thở phào ra một tiếng Thu Phong đóng cửa bước ra ngoài phòng khách. Lúc này gã đàn ông kia đã ngồi xuống cùng với Quốc Thiên và Tô Lâm. Chỉ trừ cô gái kia này giờ vẫn cứ đứng.

“Anh là chủ đầu trường ngầm à?”

Vừa đi Thu Phong vừa nhìn chăm chăm vào gã đàn ông đó, hấn nói.

“Quên xin chưa giới thiệu. Xin lỗi vì đã đường đột, tôi tên Smith Minh Viễn. Là người Amecanda gốc Xích!”

“Thu Phong!” – Hấn quen mồm nói ra cái tên của mình ở thế giới kia. Lỡ rồi, dù sao hấn ở thành phố này sống bằng cái tên này cơ mà.

Thu Phong đưa tay ra bắt lấy tay của Minh Viễn rồi ngồi xuống trước mặt hấn.

“Xin lỗi vì ngày hôm qua đã khiến anh bạn khó chịu, thưa ngài thiếu tướng!”

Gã Minh Viễn như lấy lại được bình tĩnh của mình khi Thu Phong dùng súng sát khí đã biến mất.

“Cậu xin lỗi hơi nhiều rồi đấy!”

Thu Phong có vẻ hơi khó chịu với cái cách nói chuyện của gã này. Luôn miệng từ lúc xuất hiện đến giờ hết lần này đến lần khác đều nói câu xin lỗi.

“Xin lỗi! Tôi hay quên mồm ...”

“Được rồi, bỏ qua đi. Anh là ai? Mục đích anh đến đây là gì? Tại sao lại đến thẳng nhà tôi và đánh thuốc mê người của tôi?” – Thu Phong có vẻ không mấy thân thiện với gã Minh Viễn này lắm, hắn nói chuyện một cách cục súc với gã kia.

“Tôi đã giới thiệu qua điện thoại trước rồi đấy thầy ... tôi là chủ của đấu trường ngầm. Tất cả đấu trường ngầm trên cái đất nước này đều là của tôi!”

“Vậy một ông chủ như anh hôm nay đến gặp tôi có mục đích gì chẳng? Tôi có lợi ích gì cho anh à?”

Con người chẳng ai khi không mà cố tình gặp nhau như thế này cả. Cái gì cũng có nguyên do và mục đích của nó. Ai cũng thế. Và Minh Viễn cũng vậy.

“Tôi đến vì muốn trao đổi một chút lợi ích với anh!” – Minh Viễn hí hóp mắt lại nhìn Thu Phong mà nói.

“Lợi ích?” – Thu Phong nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy! Nhưng trước đó tôi có quà chuộc lỗi với anh, anh đã xem tin nhắn tôi gửi hôm qua rồi chứ?”

“Rồi! Guerriers Forts sẽ tiến công hai quận Tuyên Phong và Eagle để trả nợ cho Cửu Long Hội. “

“Cụ thể là vào hai ngày nữa!” – Minh Viễn gật đầu tự tin với cái thông tin của mình cho Thu Phong nghe.

“Ồ! Mặc kệ chúng nó chứ? Đâu có phải gây chuyện với Hắc Long Bang chúng tôi? Quà chuộc lỗi của anh hơi kỳ quặc đấy!” – Như thể Thu Phong đang chọc tức Minh Viễn vậy. Ý hắn muốn nói rằng cái đồng thông tin này rất là rác rưởi. Nếu như Thu Phong muốn thu hai băng kia lại, khỏi cần thông tin con mẹ gì cả, chỉ cần Guerriers Forts xông vào địa phận Quảng Phúc thôi Thu Phong thừa sức chuẩn bị đủ người để ứng cứu họ.

“Không! Không, ngài không thể làm thế thưa ngài thiếu tướng ... nếu như ngài muốn Cerberus và Liên Minh Osuma vào tay mình, chỉ cần ngài trễ một bước thôi cũng đủ để hai quận nó tan thành mây khói trước khi ngài kịp đến ...” lúc này Minh Viễn quay sang nhìn cô nàng đứng sau lưng mình một cái.

Như hiểu được Minh Viễn muốn gì, cô gái kia lấy một cây viết ra. Cây viết được cô gái ấy tách ra làm hai tạo thành một cái màn hình tinh thể lỏng trong suốt có hình ảnh rõ nét trên đấy.

Nhìn qua màn hình Thu Phong thấy được hơn mười ảnh chụp chân dung trên đó.

Thu Phong không vội, hắn muốn nghe lý do, tại sao hắn lại không thể ứng cứu kịp. Guerriers Forts mạnh lắm ư? Đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa không thể nào yếu đến mức trụ không nổi dưới Guerriers Forts cả, dù gì họ cũng là con người.

Lúc này đây Minh Viễn đưa cái màn hình lên trước mặt Thu Phong. Thu Phong nhận lấy và nhìn vào trong đó, ở bên trên đề bảng những thủ lĩnh của Guerriers Forts. Và tên của mười kẻ trong đó. Guerriers Forts giống hệ Liên Minh Osuma, không hề có thủ lĩnh, nhưng lại có tận mười kẻ cầm đầu với quyền lực ngang nhau.

Mười gương mặt bặm trợn đập vào mắt Thu Phong, ngoài ra chẳng có gì khác.

“Mỗi một thằng trong số chúng đều có khả năng chiến đấu siêu việt nhất của người bình thường. Từng thằng trong số đó đều mạnh hoặc hơn Hứa Tử Lệ hay Trọng Khoa. Vậy anh nghĩ bọn họ có chịu nổi nhiệt khi đợi anh ứng cứu không thừa ngài thiếu tướng? “

Minh Viễn mỉm cười thật sâu nhìn vào trong mắt Thu Phong lúc này.

Thu Phong đang định mở miệng nói gì đó thì hắn ta lại nói tiếp:

“Anh đã quên mất rằng ngày hôm qua ... em trai yêu quý của anh đánh họ ra nông nổi nào sao? Liệu hai ngày nữa bọn họ đủ sức để chống lại Guerriers Forts không?”

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Không Còn Giá Trị !

Thu Phong quên mất. Hắn chợt quên mất rằng chính Quốc Thiên đã đánh đắm người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa ra nông nổi nào. Hắn không ngờ rằng Guerriers Forts lại tiến công đúng vào lúc này.

Đang có một giả thuyết được Thu Phong đặt ra trong đầu lúc này rằng ... liệu có phải chính Minh Viễn là kẻ đứng sau không? Hôm qua trùng hợp khi Quốc Thiên xử đẹp đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa bằng cách tàn nhẫn nhất của thằng bé. Thì đúng ngay đêm hôm đó Minh Viễn lại nhắn tin cho hắn rằng sắp tới Guerriers Forts sẽ tiến công.

Liệu có một sự sắp đặt nào trong đây? Mọi thứ thật sự có đơn giản như vậy. Nhưng nghĩ lại thì Thu Phong không giúp họ không được, nhất là khi mọi chuyện xảy ra. Vô tình Thu Phong bị ép vào cái tình thế này ... liệu có cái bẫy nào trong đó?

Thu Phong lại suy nghĩ lại, nếu hắn đủ khả năng giết mình thì không cần phát động cuộc chiến này ra làm cái gì. Và lại một tay chủ đầu trường ngầm có mọi đầu trường trên khắp cả nước như Minh Viễn cần một cái băng đảng bé nhỏ chưa chiếm được cái thành phố loạn lạc này sao?

Tính được tính mất, cho cả mình và người ta. Cuối cùng Thu Phong quyết định tin lời của Minh Viễn. Và Thu Phong lại bắt đầu suy nghĩ rằng ... hắn được lợi ích nào trong chuyện này? Nếu như nói đây là một lời xin lỗi thì quá lớn đối với Hắc Long Bang nhưng lại chẳng là gì đối với Thu

Phong, bởi cái hấn cần cốt yếu vẫn chỉ là bảo vệ gia đình và gia tăng sức mạnh cá nhân để một ngày nào đó hấn có thể trở về thế giới cũ.

Ở đó hấn cũng có gia đình để bảo vệ. Ở đây hấn chỉ làm tròn trách nhiệm đối với một người con thực sự của họ đã mất tích.

Nhưng liệu có bao nhiêu thế giới song song? Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Hai con mắt của Thu Phong lúc nào đã chuyển về màu đen, hấn nhìn sâu vào cặp mắt hai màu của Minh Viễn.

“Ngài tính hỏi tôi được lợi ích gì trong đây sao thừa thiếu tướng?”

Minh Viễn như thể đọc được cả suy nghĩ của Thu Phong, hấn ta mỉm cười mà nói.

Thu Phong chẳng nói gì, hấn vẫn im lặng đợi Minh Viễn nói ra cái mà hấn muốn nói.

“Tôi nói rồi ... đây chỉ là lời xin lỗi mà thôi! Tuy nhiên có một việc tôi muốn nhờ cậu thừa Quốc Phong ... à không Thu Phong mới là cái tên anh bạn của tôi dùng ở đây nhỉ?”

“Có gì nói ra một thể đi. Tôi không có thời gian để giỡn chơi!”

Cái thái độ nói chuyện của Minh Viễn càng lúc càng khiến Thu Phong mất kiên nhẫn. Mặc dù bây giờ hấn chả gấp gì cả.

Chính vì Thu Phong hỏi thúc như vậy, càng khiến Minh Viễn mỉm cười vì hấn đã thành công trong việc gợi nên sự tò mò từ Thu Phong.

“Thế giới sắp xảy ra chiến tranh ... theo như tôi dự đoán vài năm nữa thế chiến thứ tư sẽ diễn ra ...” – Minh Viễn mở miệng chậm rãi nói.

Thông tin này đến từ một kẻ quyền lực trong giới hắc đạo, một kẻ mà ai cũng biết mà chẳng ai biết hẳn là ai. Minh Viễn, gã tự xưng là chủ của đấu trường ngầm trải dài khắp Xích Quỷ này.

Đấu trường ngầm tại Xích Quỷ đã tồn tại từ rất lâu rồi, từ cái lúc mà thế chiến thứ 3 chưa kết thúc đã có đấu trường ngầm. Mục đích ban đầu của đấu trường ngầm là nơi mua vui của các tay xâm lược Xích Quỷ, dân mình tự đánh với dân mình để mua vui cho chúng. Thậm chí một võ sĩ Xích Quỷ thời đó, thân hình ốm nhách vì đói mà phải liên tục chiến đấu từ ngày này qua tháng nọ với hàng đồng vết thương trên người chỉ để mua vui cho đám quân xâm lược.

Và rồi khi Xích Quỷ lấy lại được hòa bình, đấu trường ngầm vẫn còn đó. Đã không biết bao nhiêu thập kỷ trôi qua, đấu trường ngầm vẫn còn đứng vững ở đó. Có một điều mà ai cũng chắc chắn rằng đấu trường ngầm liên quan rất lớn đến hắc đạo. Nhưng chẳng bao giờ chúng ta thấy được hay chỉ ít biết được kẻ đứng sau đấu trường ngầm là ai.

Nếu như đấu trường ngầm tồn tại lâu đến thế, đủ lâu để cắm rễ sâu trong cái lòng đất của Xích Quỷ. Vậy mà Minh Viễn đây lại tự xưng là chủ đấu trường ngầm. Điều đó chứng tỏ đấu trường ngầm này đã được kế thừa cho Minh Viễn, hoặc là vậy, hoặc là hẳn giả bộ. Nhưng cái vế đầu với những gì hẳn đang làm thì có lý hơn.

Lời nói thế chiến 4 sẽ xảy ra từ một kẻ bí ẩn mà ai cũng muốn biết như vậy, ai sẽ không tin? Thu Phong sao? Hay Quốc Thiên? Hay là Tô Lâm?

Thật sự chỉ có Quốc Thiên là không tin mà thôi. Quốc Thiên dù ở hắc đạo đủ lâu, nhưng vẫn chưa đủ nhiều để biết rằng đấu trường ngầm tại Xích Quỷ nó ghê gớm cỡ nào. Tô Lâm thì lại khác, trước khi trở nên súc vật như thế này. Đấu trường ngầm trên cả nước là nơi để mà ông va chạm.

Bởi ngoài đấu trường dành cho người thường, còn có đấu trường dành cho người Dị Năng Giả. Mặc dù không phải Dị Năng Giả ông vẫn đăng kí tham gia, vẫn được, vẫn có rất nhiều người đăng kí đấu với Dị Năng Giả. Người ta thường gọi những người đó là kẻ đã chết, trừ Tô Lâm làm mưa làm gió một thời tại đấu trường ngầm. Thân là kẻ đứng sau, hà cớ gì mà Minh Viễn không biết đến Tô Lâm?

Quay lại với suy nghĩ của Thu Phong bây giờ. Hắn đang nghĩ rằng tại sao Minh Viễn lại nói điều này. Chiến tranh ư? Câu nói của Minh Viễn làm Thu Phong nhớ đến người bạn của hắn – Huỳnh Đạt.

Từ cái ngày hôm đó gặp nhau ở Hồng Phận Nhan Lâu. Tới tận bây giờ Thu Phong cố liên lạc với Huỳnh Đạt rất nhiều lần để can ngăn nó không trở về Amecanda, nhưng bất lực. Có lẽ ngày hôm đó Huỳnh Đạt rất muốn hắn gia nhập để chiến tranh không xảy ra. Và hắn từ chối, vì hắn còn gia đình của mình, để rồi người bạn ấy của hắn độc bước ở hải ngoại. Không, Huỳnh Đạt cũng vì gia đình của hắn, hắn mặc dù là đại tướng của một quân đội đánh thuê bên Trung Đông, quân đội của riêng hắn, nhưng hắn vẫn phải bảo vệ gia đình của mình bằng cách gây nên chiến tranh với Xích Quỷ.

Thu Phong nhớ nó từng nói với mình rằng “Lần sau gặp lại ... có thể tao với mày sẽ là kẻ thù nếu như mày chọn Xích Quỷ ...!”

Không, Thu Phong không hề chọn cái đất nước này, cái anh chọn là gia đình mình và những con người trong đất nước này. Đất nước không tạo nên con người, chỉ có con người mới tạo nên đất nước. Một chính phủ có thể điều hành đất nước, nhưng không thể tạo ra đất nước. Có người dân mới có đất nước.

Nhưng Huỳnh Đạt không chịu hiểu điều đó, hắn chỉ nghe đến đoạn Thu Phong từ chối thì đã bỏ đi mất rồi. Thật đau sót làm sao, dù rằng đó thật sự

không phải là bạn của Thu Phong, nhưng sâu trong con người đó Thu Phong cảm nhận được sự thân thuộc.

Nhưng đây là việc chưa xảy ra cơ mà? Chuyện này chỉ có mỗi mình Huỳnh Đạt là dự báo cho Thu Phong từ trước. Thậm chí hắn thân đang còn là người của quân đội, nhưng suốt từ đó đến nay đã mấy tháng trôi qua hắn chẳng nhận được một tin tức nào cả? Vậy Minh Viễn tại sao biết?

“Sao anh dám chắc sắp có chiến tranh?” – Thu Phong híp mắt lại hỏi Minh Viễn với giọng điệu không mấy thân thiện.

“Anh quên tôi là người nước nào à? Huỳnh Đạt cũng là bạn của tôi đó ...”

‘Cái gì?’

Lần này Thu Phong ngạc nhiên thật sự ... Huỳnh Đạt cũng quen biết với gã này? Đạt ơi mày đang làm cái quái gì ở Amecanda vậy?

“Bây giờ lời nói của tôi đáng tin hơn rồi chứ?” – nhìn sắc mặt của Thu Phong, khiến Minh Viễn càng lúc càng tự tin mà nói.

Hôm nay là một cái ngày quái quỷ gì đó đối với hắn. Sáng thì lũ ôn thần Abid đến xin lỗi, trưa thì Võ Kỳ một gã tồn tại hơn cả ngàn năm, trễ giờ đến đầu giờ chiều về nhà lại gặp cái thằng ôn dịch nói năng nói cuội, xông vào nhà thuốc mê hết hai vệ sĩ của hắn. Thế có quá đáng không chứ?

Nhưng phải nhin, ai bảo cái cuộc đời chó đẻ này vượt qua mức tưởng tượng của một thằng phạm nhân như hắn.

“Chiến tranh ... thì có liên quan gì đến anh và tôi? Tôi chỉ là một công dân lương thiện bị chính phủ bào mòn mà thôi. Chiến tranh thật sự xảy ra

tôi chẳng quan tâm cái chó gì đâu, tôi sẽ dùng hết sức lực này để bảo vệ cái gia đình của mình ...”

“Không không không ... có liên quan đây thưa ngài thiếu tướng!”

Xen vào lời nói của Thu Phong, Minh Viễn liên tục xua tay ngăn cản.

“Bởi vì ngài không thể nào tránh được cuộc chiến này ... nhất là bảo vệ gia đình của ngài, ngài phải cần tôi.!”

“Cần anh? Để làm gì?”

“Như ngài muốn! Để bảo vệ gia đình ngài.” – Minh Viễn lại tiếp tục cười, cái điệu cười chết tiệt.

Hôm nay Thu Phong gặp tận hai kẻ có điệu cười như thế này. Thật khó chịu.

“Ngài cần sức mạnh của tôi để bảo vệ gia đình ngài ...”

“Tôi chẳng cần anh, tôi tự lo được cho gia đình của tôi!” – Thu Phong dần trở nên giận dữ.

“Rầm!” – Bỗng lúc này vang lên tiếng động lớn.

Cái bàn gỗ có mặt kính thủy tinh bị đâm cho gãy làm đôi.

Ai làm điều đó?

“Mày cầm cái mồm mày lại ... mày có tư cách gì đòi bảo vệ gia đình tao?”

Quốc Thiên đứng dậy, gương mặt nổi đầy gân tức giận chỉ vào mặt Minh Viễn mà chửi.

“Hai anh em nhà này thật nóng nảy!” – Minh Viễn lại nở nụ cười quái đản.

Dường như vừa nảy hấn quên mất chính bản thân hấn đã run sợ thế nào trước Thu Phong.

Hấn ta lại nói tiếp:

“Trong vòng hai năm!” – Minh Viễn đưa hai ngón tay lên: “Liệu Hắc Long Bang này có chiếm được hắc đạo miền Bắc?”

Câu trả lời là không thể. Chiếm một thành phố đã mất biết bao lâu, đó là chưa dưới sự can thiệp của Cửu Long Hội và thành phố này tuy loạn nhưng một khi đã bắt kịp nhịp rất dễ để chiếm lấy. Quan trọng phải kiên nhẫn, nhưng với những thành phố khác, cách này không có tác dụng. Nên bình quân để đánh chiếm được một thành phố là điều cực kì khó làm. Thậm chí đến cả Cửu Long Hội vẫn chỉ nắm được vài ba thành phố lân cận ở xung quanh thủ đô. Hấn ta kiểm soát miền Bắc bằng lợi ích và vũ lực. Chứ thực sự miền Bắc vẫn chưa được tính rằng nằm hoàn toàn trong tay của Cửu Long Hội.

Vậy hai năm? Bằng niềm tin để chiếm toàn bộ miền Bắc à?

“Nhìn mặt hai anh em các người tôi đủ biết đáp án rồi ... Nhưng hai năm nữa chắc chắn sẽ có chiến tranh ... nhiều nhất là hai năm ... còn nhanh nhất có thể một năm? Một tháng? Thậm chí là ngay ngày mai chiến tranh cũng có thể diễn ra!”

Vừa nói Minh Viễn vừa đứng dậy, hấn đi vòng ra sau lưng hai anh em Thu Phong, vừa đi hấn vừa huýt sáo. Và rồi hấn quay lại chỗ cũ thả mình xuống cái ghế.

“Xin lỗi! Tôi đi một chút cho đỡ mỏi mông ... Tôi nói tiếp nhé?” Thấy hai anh em nhà Thu Phong vẫn im lặng, Minh Viễn gật đầu một cái nhẹ rồi tiếp tục mở miệng:

“Thứ nhất, Nhất Phương không thể nào bảo vệ được gia đình của mình trong tình trạng này.. Dù đây đang là thời hoàng kim của ông ta. Thứ hai trong vòng hai năm Hắc Long Bang không bao giờ có cửa chiếm được miền Bắc. Thứ ba, hắc đạo của miền Bắc này được kiểm soát bởi chính quân đội ... thậm chí đến cả anh cũng là người của quân đội cơ mà Thu Phong? Anh nghĩ rằng quân đội sẽ dễ dàng để yên cho anh chiếm lấy miền Bắc trong khi Cửu Long Hội đang cống rất nhiều tiền cho họ sao? Anh nghĩ nếu như không cống tiền, không làm ăn với quân đội mà Cửu Long Hội tồn tại được sao? Đây là miền Bắc không phải miền Nam ... Một gã mất trí nhớ như anh không thể nào hiểu được căn kể cái miền Bắc này đâu. Nếu như chưa mất trí, có thể hai năm bằng bộ óc của mình anh thừa sức chiếm được miền Bắc, thậm chí quân đội còn hoan nghênh anh và rút bỏ lấy Duy Bạch Hồ nữa cơ ...”

Nói đến đây Minh Viễn nuốt một cục nước miếng vào họng rồi lại nói:

“Rất tiếc, mọi chuyện thay đổi từ khi anh mất trí nhớ. Chiến tranh cũng vì anh mà phát động. Một thiên tài chỉ huy quân sự nổi tiếng thế giới, dùng một cái mất trí. Thì anh nghĩ những nước hăm he cái khối tài nguyên khổng lồ, cái miếng đất khổng lồ của Xích Quỷ ngu gì mà không xông vô? Cái vị trí mà trước kia anh giữ, chẳng ai có thể thay thế được anh bây giờ. Thậm chí đệ tử của anh, hần ta được thay vị trí của anh, nhưng lại chẳng bằng lấy một phần của anh lúc trước. Anh đủ hiểu rồi chứ? Mạng sống của anh bị đe dọa, cả thế giới này đang nhắm vào một mình anh ... anh không còn giá trị gì với quân đội nữa, họ cho anh một cái chức phế vật chỉ được cái bề ngoài. Hai tháng trời họ chẳng gọi lấy cho anh một cuộc để thông báo tình hình

như thế nào. Anh bị vớt đi như một con chó vậy Thu Phong à không Quốc Phong à ...”

“Mày ... thằng chó chết!”

Quốc Thiên chịu đựng hết nỗi lao đến túm lấy cổ áo của Minh Viễn thì lúc này một bàn tay thon thả siết chặt lấy cánh tay của Quốc Thiên. Dù nhúc nhích cách mấy Quốc Thiên cũng không thể cử động được cổ tay.

“Buông thằng bé ra!”

Không biết tự lúc nào Tô Lâm đã đứng sau cô gái túm lấy gáy của cô gái Dị Năng Giả kia và gáy của gã Minh Viễn. Hai tay Tô Lâm lúc này tràn ngập khí xanh của nội lực. Người ông ta tỏ ra sát khí ùng ùng.

Còn về Thu Phong hấn ngồi đó bất động. Cúi gằm mặt xuống không biết rằng đang suy nghĩ điều gì.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 285

“VẬY ... giúp tôi, các người được cái gì ở tôi?”

Thu Phong chẳng quan tâm đến việc bốn người kia sắp xảy ra đánh nhau. Bây giờ hắn đang rối tinh rối mù cả lên. Là người bình thường ai mà chịu nổi cả đống chuyện xảy ra ngày hôm nay cơ chứ? Biết bao nhiêu chuyện ập đến trong một ngày, suy cho cùng hắn chỉ là kẻ dưng mảnh trên chiến trường, còn với những việc này hắn chỉ đang ở đúng độ tuổi nông nổi của mình khi chưa được 30.

Nói Thu Phong trưởng thành ư? Không đâu, hắn đang cố ép mình phải trưởng thành. Hắn không thể nào thoải mái như hồi còn ở khu ở chuột chung với đám người Chí Khải được.

“Trao đổi lợi ích mà thôi. Anh mạnh lên, anh cứu lấy mạng sống tôi!” – Minh Viễn đứng đó, chẳng thèm để ý đến Quốc Thiên đang nổi giận đùng đùng trước mặt, cũng không hề bận tâm Tô Lâm đang bóp nghẹn lại phần gáy của hắn. Hắn đứng đó, nhìn Thu Phong rồi trả lời.

“Thả hắn ra đi Thiên!”

Thu Phong ngẩng đầu lên, mang một vẻ mặt bất cần đời. Đôi mắt màu xanh ấy lại hiện lên từ lúc nào, Thu Phong cũng chẳng để ý.

Nghe anh trai mình bảo thế, Quốc Thiên gật đầu nhẹ một cái. Gương mặt thẳng bẻ hàm hàm nhìn Minh Viễn mà chỉ muốn bóp chết hắn.

Quốc Thiên buông tay, theo đó Tô Lâm buông gáy của Minh Viễn ra, còn cô nàng kia ông vẫn bóp lấy. Càng lúc càng gia tăng lực lượng bởi vì ả ta chưa buông lấy cổ tay Quốc Thiên.

“Được rồi buông người ta ra đi!”

Minh Viễn kêu lên một tiếng. Sau đó tất cả mọi người trở về với chỗ ngồi của mình.

Không phải là Minh Viễn không biết sợ, mà là vì hấn tin Thu Phong chưa muốn giết hấn. Nếu muốn, không cần đến hai người này, hấn đã chết từ ban nãy rồi.

“Anh nói có thể bảo vệ gia đình tôi. Vậy mà cần tôi cứu lấy mạng sống của anh? Nghe vô lý quá vậy?”

Thu Phong cuối cùng đã lấy lại được sự bình tĩnh. Tuy nhiên bộ dạng của hấn bây giờ trông rất bất cần đời.

Hấn ngồi dựa ra ghế, đầu nghiêng qua một bên, nhìn vào Minh Viễn với nửa con mắt.

“Theo anh nghĩ cái thế giới này khi xảy ra chiến tranh thì ai là những người sống sót cuối cùng nếu như cả thế giới diệt vong?”

Thu Phong im lặng. Thấy thế Minh Viễn nói luôn:

“Tất nhiên những kẻ có khả năng vượt ngoài con người. Dị Năng Giả, Võ Năng Giả những chiến minh mạnh mẽ nhất mới có thể sống sót. Hoặc những cỗ máy chiến đấu ... Thế chiến thứ tư này ... tham vọng của các cường quốc rất lớn, ai cũng muốn mình là cường quốc số 1.”

Tham vọng của các cường quốc lớn sao? Ừ ... nếu như không lớn Xích Quỷ sẽ lên làm cường quốc số 1 thế giới, đó là điều hai cường quốc kia không hề muốn thấy. Vì sao à? Như đã nói, Xích Quỷ là một quốc gia, một cường quốc thiện chiến nhất cái thế giới này. Chưa kể về dân số, về kiến thức, về tiền tài, Xích Quỷ đang phát triển vượt bậc hàng năm về chỉ số GDP đầu người gấp đôi hai cường quốc còn lại.

Hứng chịu mũi nhọn trong ba lần thế chiến vẫn không hề yếu đi, ngược lại càng lúc càng phát triển mạnh mẽ, sinh ra hàng đồng thiên tài. Việc Amecanda là cường quốc số 1 thế giới từ trăm năm trước đến nay là điều bất di bất dịch, nhưng giờ dường như người ta đã và đang so sánh Amecanda với Xích Quỷ nơi nào giàu có hơn, nơi nào đáng sống hơn.

Thôi dẹp đi, bỏ qua cái thế chiến chưa xảy ra, quay về vấn đề chính.

Mục đích của Minh Viễn cuối cùng là gì? Tại sao hắn lại có thừa sức bảo vệ gia đình Thu Phong mà lại muốn Thu Phong bảo vệ hắn?

“Vì anh là một thiên tài Thu Phong ạ ... anh luôn tạo ra sự khác biệt. Linh cảm của tôi mách bảo điều đó!”

Minh Viễn lại nở một nụ cười bí hiểm nhìn chăm chăm vào Thu Phong mà nói.

Vẫn cái vẻ mặt bất cần đời của mình, Thu Phong cười khẩy lên một tiếng:

“Anh đây biết rõ tôi chỉ là một thằng mất trí nhớ, mọi chỉ số IQ đều bình thường. Tôi là thiên tài? Thiên tài cái quái gì? Anh mơ à?”

Nghe thế Minh Viễn lập tức xua tay và bắt đầu có vẻ mặt nghiêm túc. Hắn ta phân tích:

“Trước khi mất trí, anh là một thiên tài chỉ huy quân sự. Sau khi mất trí anh trở thành một chiến binh đầy kỹ năng chiến đấu mạnh mẽ nhất cái quân đội Xích Quỷ, nhưng họ là cóc cần anh. Và rồi anh nhìn anh đi! Mới mấy tháng từ khi người anh nát ra như đồng bị bầm, và giờ anh có thể làm Dị Năng Giả cấp bốn sau lưng tôi run lên bần bật?”

Có thể Thu Phong không để ý, nhưng người khác để ý, có rất nhiều người để ý tới hắn. Tất nhiên trong số đó Minh Viễn là kẻ nhanh nhất, hắn ra tiếp cận Thu Phong để nói oạch tẹt ra hết quá trình phát triển quái thai của Thu Phong.

Từ một người thường, cùng lắm có thể đánh ngang được Dị Năng Giả cấp 2, sơ sẩy có khi còn bỏ mạng. Mà bây giờ mới qua được bao lâu, không, nói chính xác hơn chỉ khoảng hai tháng đồ lại đây Thu Phong mới mạnh một cách đột biến như vậy. Nhưng tới bản thân hắn cũng không nhận ra điều đó.

Cho đến khi Minh Viễn nói ra, Thu Phong mới thâm giật mình và suy nghĩ lại. Cuối cùng hắn đã mạnh đến đâu rồi? Đã quá lâu rồi hắn chưa đánh hết mình với người khác, dù rằng hắn đáng thử với Tô Lâm vài đòn, cảm thấy mệt thì mệt thật, nhưng hắn vẫn còn sức để chiến tiếp. Rồi cuối cùng hắn cũng chẳng biết cái giới hạn của hắn nằm ở đâu.

“Thấy không! Chính bản thân anh còn chẳng biết anh mạnh như thế nào, hay nói đúng hơn anh đang cố gắng đánh lừa bản thân mình, lừa cả thế giới. Ai dám nói anh vô dụng chứ hả? Nếu để anh phát triển thêm một năm nữa, với vị Tô Lâm đây, anh sẽ ra cái dạng gì? ... à hình như em trai của anh, cậu Thiên đây cũng là bậc thầy trong việc sao chép đúng không nhỉ?”

“Ờ!” – Quốc Thiên thẳng thừng mà nhận. Với con người này, hắn bằng cách nào đó điều tra hết về hai anh em họ, nên Quốc Thiên chẳng có gì phải mà giấu diếm cả.

“Tôi không thông minh như anh tưởng đâu Thu Phong, tôi chỉ vì mạng sống của mình, vì giác cảm của mình mới đến đây tìm anh. Nếu có chiến tranh xảy ra, trên hết chắc chắn anh sẽ là người sống sót ... ở với một người như anh tôi đương nhiên sẽ an toàn đúng chứ?”

“Ừ, vậy coi như việc tôi trở thành một chiến binh mạnh mẽ đi. Theo như anh nói tôi có thể sống sót được ... lý do gì khiến anh nói tôi không bảo vệ được gia đình mình?” – Thu Phong càng lúc càng thấy khó hiểu gã này, hắn nói chuyện câu trước như đâm câu sau vậy.

“Một mình anh có thể sống, nhưng cả gia đình anh thì không! Tôi dám chắc sau này chẳng ai giết được anh, nhưng anh cũng chẳng bảo vệ được ai. Coi như chiến tranh xảy ra, anh không cần ra trận, anh bảo vệ gia đình anh 24 / 24 đi. Vậy một mình anh chống được hết hàng chục Dị Năng Giả cấp 5 thậm chí cấp 6 bủa vây nhắm vào gia đình anh không? Anh không có ba đầu sáu tay để làm việc đó. Lý Đại hay Quốc Thiên có thể mạnh đến mức thay thế anh được sao? Câu trả lời vẫn là không. Vì lý do đó anh phải cần tôi! Tôi có đủ khả năng cùng với anh sống sót qua thế chiến!”

Ngừng một chút Minh Viễn lại nói tiếp:

“Nếu như anh không hợp tác với tôi ... gia đình anh sẽ chết, anh cũng sẽ rất chật vật ... và tôi cũng sẽ chết ...”

Nghe đến đây Thu Phong cảm thấy tức cười với cái lời hoạt ngôn của tên này, hắn nói quá nhiều, cuối cùng vẫn lại tỏ ra bản thân cũng sẽ chết trong thế chiến.

“Anh đừng có cười, điều tôi nói là thật. Anh với tôi hợp tác với nhau, tôi có nguồn lực chưa khai thác, anh có thể khai thác giúp tôi chiêu mộ nhân tài. Những nhân tài đủ để giúp cho tôi và anh sống sót. Những người có đủ khả năng bảo vệ phía sau để anh yên tâm lo tiền tuyến. Nếu anh quyết định

chống lại quân đội anh sẽ phải có một quân đội cho riêng mình. Một mình anh, thậm chí thêm cả cậu em trai thiên tài của anh cũng không gánh nổi đâu. Anh phải làm tất cả để bảo vệ gia đình mình. Giống như ông nội tôi khi xưa, làm tất cả để bảo vệ chính bản thân ông ta, dù cho có đầu hàng bọn Amecanda đi nữa ...”

Cuối cùng Thu Phong cũng không biết rõ về con người này, liệu hắn nói có thật hay là người của quân đội cử đến để thử lòng hắn. Bây giờ Thu Phong chưa mạnh, chưa đủ mạnh, hắn liên tục lâm vào thế bí lúc này. Hắn không đủ tỉnh táo để đưa ra quyết định nên tin hay là không. Giả như có Thành Chân ở đây.

Là một cái đầu tàu, Thu Phong không lúc nào cũng dựa vào người khác được. Hắn phải dựa vào chính bản thân mình. Hắn nói:

“Anh có cái gì để tôi tin anh? Làm sao tôi biết được anh có phải người của quân đội, hay người của ai khác? ...”

Mặc cho Thu Phong đang hỏi, Minh Viễn móc cái điện thoại trong người ra, bấm vào một dãy số nào đó ở nước ngoài. Rồi hắn ta vuốt màn hình lên trên không trung, tạo thành một cái hình chiếu 3D.

“Alo?”

Đầu dây bên kia gương mặt của Huỳnh Đạt hiện lên.

Thu Phong khá là bất ngờ, mặc dù nghe hắn nói rằng hắn cũng là bạn của Huỳnh Đạt, điều đó chắc chắn rằng hắn không phải là người của quân đội rồi. Nhưng Thu Phong chưa tin khi chưa kiểm chứng, nói không thì ai cũng nói được.

“Phong? Sao mày lại dùng số của Minh Viễn? Nó đâu rồi, mày đã làm gì nó?”

Gương mặt Huỳnh Đạt căng ra, hắn không ngờ rằng thằng bạn của mình giờ đây lại dùng chính điện thoại của Minh Viễn, đối tác làm ăn của hắn trong lần này.

“Mày ...” – gương mặt Thu Phong đờm buồn nhìn hình ảnh của thằng bạn thân mình, chẳng cần biết đúng sai, vừa thấy mặt mình mà nó đã quy tội rằng mình làm hại gì đến Minh Viễn.

“Sau bao nhiêu lâu không gặp, đây là cách mày nói chuyện với tao?”

Thu Phong tức mình bấm nút tắt máy xong hai con mắt hắn lườm Minh Viễn như thể muốn nói rằng ‘Bố mày tin rồi’

“Được rồi, vậy giờ anh muốn gì ở tôi?”

Thu Phong trở lại với trạng thái bình thường, hắn mỉm cười nói với Minh Viễn.

Nếu như thằng này đã chứng minh nó không có hại gì với hắn. Việc gì mà Thu Phong lại không hợp tác, nếu sống thì cùng sống, chết thì cùng chết. Đến với nhau vì ràng buộc lợi ích mà thôi. Thu Phong cũng chẳng có hảo cảm gì lắm với gã này.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Lạ ?

Vậy Thu Phong và Minh Viễn sẽ được lợi gì từ nhau đây?

Trước tiên ta cần phải biết rõ hơn Minh Viễn là ai, à không Minh Viễn có bao nhiêu tài lực.

Thứ nhất hẳn có hàng trăm đấu trường trải dài khắp cả đất nước Xích Quỷ này. Thủ đô cũng có, Châu Lang cũng có. Tuy nhiên trong số những đấu trường ấy có hai đấu trường, một cái đặt tại thủ đô, một cái đặt tại Châu Lang là đáng chú ý nhất.

Bởi vì hai cái đấu trường này là hai đấu trường không dành cho người thường. Người thường cũng không được xem chỉ có những tay có tiền có quyền có thể mới có thể đến đây và làm khán giả. Cũng như mọi đấu trường khác, vậy nó đặc biệt ở điểm gì?

Thứ nhất như ở trên ta đã nói. Thứ hai đấu trường này dành cho Dị Năng Giả, không chính xác mà nó là dành cho tất cả mọi người đều có thể tham gia, không giới hạn Dị Năng Giả hay Võ Năng Giả. Thậm chí Nhất Phương cũng từng cho người của mình tham gia đấu trường này.

Hai cái đấu trường ấy còn chết chóc, còn kinh khủng hơn gấp vạn lần đấu trường dành cho người thường. Bởi vì là nơi đánh nhau cho Dị Năng Giả, nên một cái đấu trường lập nên, một lòng đấu được cấu tạo hoàn toàn từ nguyên liệu tạo nên phòng thực tế ảo như của Thu Phong. Và hai đấu trường ấy cũng có khả năng biến đổi địa hình hết như phòng tập của Thu

Phong. Sự khác biệt duy nhất ở đây là Thu Phong vào để tập, họ vào để giết nhau.

Minh Viễn phải có một tài lực khổng lồ và mối quan hệ khủng khiếp đến thế nào hắn mới có thể đứng ra tổ chức những trận chiến cho Dị Năng Giả được. Cũng do đó, bây giờ việc này đang là quá sức với Minh Viễn. Bởi vì sao?

Giống như đấu trường ngầm ở quận Tuyên Phong. Đấu trường ở thành phố xa hoa bậc nhất thế giới và thủ đô đều cần có ngôi vương của đấu trường. Trong Nam không nói làm gì, nhưng ở ngoài Bắc khá là loạn, và ngôi vương của đấu trường bắt buộc phải là người của Minh Viễn nếu không cả cái đấu trường sẽ loạn lên, bởi chẳng có tên vương vào mà lại đi nghe một thằng ông chủ như hắn cả. Trừ khi ngay từ đầu đó là người của hắn.

Và người của Minh Viễn sau nhiều năm nắm giữ ngôi vương đã bị giết chết bởi tay ngôi vương mới. Minh Viễn chẳng biết hắn ta từ đâu tới, là người của ai, tại sao lại có thể hung bạo đến vậy, hắn không biết rằng ngôi vương đấu trường hắn vừa giết chính là người của ông chủ đấu trường này sao.

Quả thật hắn không biết, hắn cứ như một thằng ngáo cần ham muốn giết chóc. Chẳng ai có thể cản được hắn. Người của Minh Viễn không một ai mạnh bằng hắn, và cứ thế Minh Viễn để hắn lộng hành trong chính cái đấu trường của mình. Hắn ta không cần tiền, không cần gái, không cần quyền thế, hắn ta là một gã cuồng chiến đấu, chỉ muốn đánh và giết.

Hết cách Minh Viễn đành tới đây nhờ Thu Phong. Nhưng cái này chỉ là ban đầu mà thôi, với khả năng của Thu Phong, trong đấu trường có rất nhiều kẻ mạnh, nếu như Thu Phong đủ bản lĩnh thu phục hết những kẻ đó, nguồn lực dưới trướng của hắn và Thu Phong sẽ phát lên như điều gặp gió.

Lực ở đây tức là lực lượng, không phải tiền. Chẳng ai trong số hai người Minh Viễn hay Thu Phong thiếu tiền cả.

À vì sao có mà không dùng người được chính là vì Dị Năng Giả không phải ai cũng muốn tiền. Không phải ai cũng ham quyền lực, có rất nhiều Dị Năng Giả tự do bên ngoài mà chính phủ không thể nào đưa họ vào trong biên chế. Họ đều tìm đến đấu trường làm nơi dựa dẫm và chiến đấu. Bởi vì vậy đây là một nguồn lực rất lớn cần khai thác, họ như những con thú hoang vô chủ vậy. Cũng có rất nhiều tay tài phiệt hay các nhà lãnh đạo, thủ lĩnh hắc đạo đến đây và tìm một vài Dị Năng Giả cho riêng mình.

Nói đến sâu xa hơn. Ông nội của Minh Viễn là người lập ra cái đấu trường này, ông ấy đầu quân cho Amecanda rồi lấy vợ bên đó sinh ra ông già Minh Viễn. Ông già của Minh Viễn vừa chết cách đây không lâu do một biến cố nào đó. Biến mất đúng vào cái ngày mà Quốc Phong mất tích. Sau đấy Minh Viễn kế thừa hết sản nghiệp của bố già mình. Vốn hẵn đang ở Amecanda nhưng do cái chết bất ngờ của ông già hẵn, hẵn phải tới Xích Quỷ để điều hành đấu trường ngầm.

Nhưng dạo gần đây Minh Viễn luôn có cảm giác không ổn, những người chống lưng cho bố già hẵn ở Xích Quỷ hầu hết đều quay lưng với hẵn, hẵn không thể hạ mình giao ra cái sản nghiệp này cho chính phủ được. Do đó hẵn phải nhờ cậy đến Thu Phong, nửa bạch nửa hắc như Thu Phong có thể giúp hẵn đứng vững trong cái đấu trường ngầm. Tuy nhiên bây giờ Thu Phong chưa đủ mạnh, trước khi Thu Phong đủ mạnh để có thể nhờ cậy thì Minh Viễn phải tiếp cận Thu Phong và đẩy nhanh cái tiến trình ấy.

Con người luôn có cái giác cảm thứ sáu của mình. Từ trước đến nay cảm giác của Minh Viễn không bao giờ sai. Cứ giống như là có ai đó mách bảo hẵn phải đi gặp con người này, chính con người Thu Phong này mà không phải ai khác. Qua vài ngày như thế, hẵn bắt đầu tìm hiểu thông tin của Thu Phong. Và rồi hẵn có mặt tại đây, để đàm phán với Thu Phong.

“Ý anh là muốn tôi chiếm lấy ngôi vương của đấu trường à?”

Thu Phong hí hóp mắt nhìn sâu vào đôi mắt hai màu kia của Minh Viễn.

Minh Viễn gật đầu. Tuy nhiên chuyện này không thể vội được nên hắn liền nói:

“Đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Thường ở đấu trường cao cấp một tháng mới có một trận chiến, ngày hôm qua tay vương giả hiện tại đã đấu một trận và giành chiến thắng. Tháng sau hắn sẽ có một trận nữa, cũng đã có người đăng kí. Mấu chốt nằm ở việc tháng sau anh phải đến đó tham gia đấu với tư cách cá nhân không thuộc bất cứ tổ chức nào. Sau 40 trận nếu liên thắng anh sẽ được quyền đấu với hắn!”

“Rắc rối vậy sao? Anh là chủ đấu trường mà?” – Làm như vậy quá mất thời gian. Thật sự quá mất thời gian, Thu Phong không muốn tốn thời gian như thế này chút nào.

“Luật là luật, gia đình tôi sinh ra luật, tôi con cháu sau này vẫn phải làm theo luật. Đó là cái truyền thống của đấu trường rồi. Chẳng ai có thể trực tiếp đấu với gã ta được đâu!”

Minh Viễn lắc đầu, hắn cũng hết cách. Đêm dài lắm mộng, tuy nhiên chuyện này lại không thể gấp được.

“Đeo mặt nạ đấu được không?”

Bỗng nhiên Thu Phong lên tiếng hỏi.

“Vô tư!”

“Vậy để thằng em tôi lên đấu trước đi, trận nào khó tôi lên, tôi không có nhiều thời gian cho lắm!”

Thu Phong vừa nói vừa quay sang vỗ vai Quốc Thiên. Thằng bé này chỉ thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nếu để nó va chạm với Dị Năng Giả bây giờ. Tương lai nó sẽ càng vững chãi hơn nữa.

Hiểu được dụng ý của anh trai mình, Quốc Thiên chỉ im lặng mà gật đầu. Tuy rằng hắn nghe Minh Viễn nói trong đó có thể giết nhau, tức hắn sẽ bị đe dọa mạng sống. Nhưng kiếm đâu ra một nơi như thế để chiến đấu trong cái thời bình này bây giờ? Nếu muốn mạnh, muốn giỏi, muốn phát triển phải chấp nhận trả giá. Quả thực Quốc Thiên muốn biết bản thân có thể địch lại Dị Năng Giả cấp bao nhiêu.

Nếu lấy bản thân hắn so với ông anh quái thai của mình thì thà khỏi so còn hơn. Bởi vì đến cả Tô Lâm, Quốc Thiên có cảm giác như ông bác này còn chưa đẩy anh trai hắn tới giới hạn nữa là.

“Được! Được hết, nếu cả hai người tham gia luôn cũng được. Dù sao tương tá hai anh em các người cũng đôi nét giống nhau, trừ cái mặt ra!”

Nói ra hết tất cả, Minh Viễn cảm thấy thoải mái mà đùa giỡn với hai anh em nhà này.

.....

Thế là cuối cùng Minh Viễn cũng chịu về.

Quay trở lại phòng khách, Thu Phong thấy một cái bàn bị chẻ ra làm đôi. Nhìn đó mà chỉ biết thở dài. May mà Lục Nương không có mặt ở đây, nếu không thằng Thiên thể nào cũng bị ăn chửi no nê rồi.

“Thằng kia! Đi mua cái bàn mới cho tao!”

Dường như nhận ra được chuyện gì. Quốc Thiên đang rón rén trở về phòng lại bị Thu Phong nắm đầu lôi lại.

“Dọn cái đồng này mau lên, đây là nhà người ta cho tao ở kẻo đó ... mày muốn chết cả lũ à?”

“Vâng vâng ...”

.....

Thật may. Từ sau khi Minh Viễn trở về Thu Phong có cả một buổi chiều yên bình để luyện công. Hắc và Quốc Thiên trở về phòng của riêng họ, và bắt đầu khai huyết đạo. Thu Phong hiện tại đã khai được huyết thứ tư, Quốc Thiên thì chỉ mới có một mà thôi. Nhưng do bây giờ Tô Lâm đang dạy họ võ kỹ Tiên Nhân Chỉ nên bắt buộc hai anh em nhà này phải khai thông đúng những huyết vị cần thiết cho bộ môn này.

Lần trước tịnh tâm khai huyết cả hai anh em đều mất trên dưới 12 tiếng đồng hồ để có thể thành công kích hoạt một huyết vị. Với Quốc Thiên có lẽ dễ hơn đôi chút do nội lực thăng bé di chuyển đã quen. Nhưng với Thu Phong lại khác, cái thứ năng lượng xanh lam trong người hắn rất khó để kiểm soát. Do đó nếu muốn kích vị cũng là một vấn đề lớn đối với Thu Phong.

Nhưng ít nhất lúc này Thu Phong đang làm hai việc, một là khai huyết, hai là tập làm quen điều chỉnh sức mạnh không biết tên này. Trong quá trình khai huyết Thu Phong có thể làm quen với sức mạnh ấy. Ít nhiều khi quen rồi sẽ khiến Thu Phong không bị mất kiểm soát bởi cảm xúc khi mà hắn chỉ cần tức lên, hay buồn rầu con mắt lại rực xanh.

Trong tiềm thức của Thu Phong lúc bấy giờ. Đã hơn một ngày hắn không đi vào tiềm thức của mình mà bắt gặp lấy cái thứ gọi là sức mạnh mới này của hắn. Quả cầu màu xanh lam pha chút ánh cam kia đang trong trạng thái yên bình, bỗng nhiên khi Thu Phong nhìn vào nó, nó lại nhảy múa lên long lanh lấp lánh trông đẹp đến say đắm lòng người.

Càng nhìn quả cầu này, Thu Phong càng thấy nó giống như là có linh tính vậy. Thu Phong cảm nhận được niềm vui của quả cầu khi hấn đi sâu vào trong tiềm thức của chính bản thân để gặp nó.

“Quái lạ?”

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Vì Gia Đình

“Quái lạ?”

Trong đầu Thu Phong lúc bấy giờ hiện lên một dấu chấm hỏi to tướng. Hắn nhớ rõ ràng là bản thân hắn chỉ mới kích hoạt được 4 huyết vị. Bằng cách nào đó hắn thấy dòng khí xanh đang khai thông cái huyết vị thứ 5 cho hắn. Theo như tiến trình nó đã sáng lên được một nửa.

Bằng cách nào? Năng lượng này tự động được hay sao? Thu Phong thoát ra khỏi tiềm thức của chính bản thân mình, hắn mở cửa đi ra ngoài phòng khác. Lúc nào trong đầu hắn đang muốn hỏi xem coi Quốc Thiên có gặp dị trạng giống mình không thì hắn quên mất em trai hắn cũng đang tu luyện.

```
vitag.videoDiscoverConfig = { random: true, wgTitle: "FEATURED VIDEOS", wgTitleColor: "#eee", contentClick: "inline", titleColor: "#fff", titleHoverColor: "#ff4f02", background: "", selectedBackground: "#333", };  
(vitag.Init = window.vitag.Init || []).push(function()  
{viAPItag.initInstreamBanner("vi_9172222")});
```

Thôi thì để sau vậy. Thu Phong vừa mở cửa ra rồi lại đóng cửa lại:

“Phong ... có chuyện gì à?”

Lúc này ngoài phòng khách Tô Lâm đang ngồi đánh cờ với Mạnh Dũng, kèm theo đó Linh Đan đang ngồi uống trà ở kế bên. Tô Lâm nghe thấy tiếng Thu Phong mở cửa liền cảm thấy quái lạ, ông ta ló đầu nhìn qua phòng Thu Phong lại thấy cửa hắn vừa mới đóng lại nên ông liền tiếng hỏi.

“Cạch ...”

Thu Phong mở cửa ra với nét mặt khá là nghi hoặc.

Nhìn vẻ mặt ấy của Thu Phong, Tô Lâm biết thằng cu này gặp vấn đề gì trong việc tu luyện rồi. Bỏ dở ván cờ Tô Lâm bước vào trong phòng của hắn.

“Gặp vấn đề gì sao Phong?” – Tô Lâm mang nét mặt ân cần hỏi thăm Thu Phong.

Ban đầu ông tiếp xúc với thằng bé này, cứ tưởng rằng tính cách nó cục súc khó gần. Nhưng không phải, nó rất biết cách quan tâm người khác. Nhất là luôn hết lòng muốn mạnh lên vì gia đình của mình. Chẳng giống như Tô Lâm lão, ông tập luyện vì bị ép, mặc dù có thiên phú nhưng Tô Lâm chẳng biết mạnh lên để làm cái quái gì cả. Không gia đình, không người thân, không tình yêu, ông mạnh lên cũng chỉ vì sự phụ của mình bắt ép ông luyện tập. Từ khi Hạc Hiên sự phụ mất đi, Tô Lâm cũng chẳng luyện tập gì cho mấy.

“Nếu con không bị ảo giác, hình như con thấy năng lượng trong người đang tự khai thông huyết đạo thừa bác!”

Gương mặt Thu Phong càng lúc càng cảm thấy khó hiểu. Hắn nhắm mắt lại cố đi vào sâu trong tiềm thức của mình để kiểm tra thêm lần nữa. Vài giây sau hắn chắc chắn mình không nhìn nhầm liền dùng vẻ mặt nghiêm trọng quay sang gật đầu với Tô Lâm đang ngồi trên giường nhìn hắn.

“Tự động sao? Quái lạ? Lần đầu tiên ta nghe thấy nội lực ... à không đúng rồi, có thể cái năng lượng quái lạ của con nó có thể làm được việc đó. Mức năng lượng của con còn tinh thuần hơn cả nội lực ...”

Sau đó Tô Lâm kể về nội lực xuất phát từ đâu. Đúng hơn là luyện nội công tạo ra nội lực. Nội lực thường luân chuyển xung quanh vùng bụng dưới rốn khoảng ba phân. Nơi đó gọi cụ thể hơn là Đan Điền, có chứa năng lượng sống của con người. Nó được gọi là nội lực, bằng cách luyện nội công ta có thể sử dụng nội lực từ đó.

Bình thường nếu xài gần hết nội lực trong cơ thể ta có thể nạp vào bằng cách ngồi thiền vận công, ngoài ra đan điền còn có thể tự bổ sung nội lực bằng cách hút lấy linh khí của đất trời mà bổ sung vào. Do đó cái năng lượng của Thu Phong vẫn nằm ở dưới đan điền, nhưng nó không còn được gọi là nội lực nữa, bởi nó không chỉ là dòng khí nóng sinh mạng của con người, mà bao gồm những năng lượng của riêng Thu Phong. Tô Lâm không thể nào giải thích được việc đó.

Nếu như đan điền có thể tự hấp thu năng lượng đất trời để bổ sung nội lực cho cơ thể. Thì cái việc năng lượng của Thu Phong nằm ở cấp bậc khác tự khai thông huyết vị cũng là điều có thể chấp nhận được. Sau đó Tô Lâm lại nói:

“Con đừng nghĩ quá nhiều về việc này. Vạn vật cái gì tự nhiên vẫn tốt nhất. Con nên cảm ơn bề trên vì đã ban cho con cái sức mạnh dị biến của Võ Năng Giả này. Con thử vận khí khai thông huyết đạo coi có gặp cản trở gì không? Nếu không hãy tiếp tục làm đi!”

Nghe thế Thu Phong cũng an tâm được phần nào. Hắn gật đầu và bắt đầu ngồi thiền, đi sâu vào trong tiềm thức của mình. Quả cầu được Tô Lâm nói là Đan Điền kia trông như đang vui mừng vì tiềm thức của hắn đã gặp nó.

Bỏ mặc qua cái hành động khó hiểu của Đan Điền. Thu Phong bắt đầu thử dùng năng lượng trong Đan Điền dẫn dắt nó đi xuống cái huyết vị thứ năm đang được một số năng lượng chảy vào.

Ban đầu năng lượng chảy vào được ví như cỡ một dòng nước nhỏ thì giờ đây khi Thu Phong phát động năng lượng từ Đan Điền đã khiến cho dòng nước nhỏ trở thành một con sông cuộn cuộn chảy vào huyết vị thứ năm ấy.

Hoàn hảo không gặp vấn đề gì, Thu Phong tiếp tục dẫn dắt thêm năng lượng trong Đan Điền chạy vào nó.

Bên ngoài, chừng vài phút sau Tô Lâm không thấy Thu Phong động đậy gì, lão nghĩ chắc nó đã dẫn dắt được năng lượng quái lạ kia của nó để khai huyết rồi. Thấy thế Tô Lâm gật đầu yên tâm tiếp tục ra ngoài đánh dờ ván cờ với Mạnh Dũng.

.....

Vài tiếng sau ... chính xác là đúng hai tiếng trôi qua hai con mắt Thu Phong bất chợt mở ra sáng trưng cả căn phòng.

Bởi vì bây giờ trời đã sập tối, cũng đã qua 6 giờ chiều. Căn phòng từ lúc này luyện công Thu Phong cũng không nhớ rằng đã bật đèn hay chưa.

Chỉ biết rằng lúc này Thu Phong đã thành công khai mở huyết đạo thứ 5 trên cơ thể mình. Nhưng hắn có cảm giác hắn chỉ vừa mới thiền được một lát mà thôi. Hắn ngoái đầu lại ra đằng sau nhìn trên bàn máy tính có một cái đồng hồ điện tử trên đó cạnh màn hình.

“Mới 6 giờ hơn?”

Thu Phong nhớ không lầm là cái lúc Minh Viễn trở về là khoảng 4 giờ chiều. Tính ra từ đó đến bây giờ chỉ mới 2h mà thôi? Cái quái gì kinh khủng vậy?

Thu Phong định đi ra ngoài phòng khách để thông báo cho Tô Lâm nhưng suy nghĩ lại, cái tốc độ khai huyết nhanh như thế này sẽ khiến lão ta

mở xẻ mình ra nữa mất. Thế là với ý định ban đầu luyện 12 tiếng, Thu Phong lại tiếp tục cho đến 4h sáng ngày hôm sau sẽ ngồi dậy nếu như khai huyết xong.

Trên cơ bản mà nói, Thu Phong ngồi thiền để khai huyết cũng không khác với ngủ là mấy. Chỉ khác là hắn coi như đang ngủ ngồi mà thôi. Ngoại trừ một tia ý thức dùng để vận truyền năng lượng, Thu Phong không phải có bất cứ suy nghĩ gì cả. Đây cũng là một dạng nghỉ ngơi của hắn.

Trước khi đi sâu lại vào trong tiềm thức Thu Phong suy nghĩ không biết Quốc Thiên luyện tập đến đâu rồi. Nếu như thằng bé biết mình luyện nhanh như thế này nó có tự ti về bản thân không nữa ....

Thôi chuyện đó tính sau vậy, nếu nó có cố gắng nó sẽ vượt qua mình mà thôi. Nếu nó tự ti thì coi như nó là đồ bỏ.

Suy nghĩ ác độc của một thằng anh khôn nạn khiến Quốc Thiên sẽ bị tổn thương nếu như nghe được.

Bỏ qua mọi thứ Thu Phong một lần nữa đi sâu vào trong tiềm thức của mình. Hắn quay lại với Đan Điền, Đan Điền thấy hắn như nhận nhịp hắn lên. Thu Phong ban đầu khá là quan ngại cái chuyện Đan Điền như có linh tính này, nhưng nhìn nhiều thành quen. Thành thử ra hắn không quan tâm nữa. Sau một hồi hắn quyết định lấy năng lượng từ Đan Điền để khai mạch.

Cái năng lượng này trên cơ bản chỉ luân chuyển trong cơ thể mình, dù dùng để khai mạch nhưng tiêu hao lại cực kì ít. Với Đan Điền còn có thể tự động bổ sung nguyên khí, khiến Thu Phong sau mỗi lần khai mạch không cần phải ngồi lại để vận công làm gì cho nó phiền ra.

Lúc này đang trong thời gian khai huyết thứ 6. Dần dần Thu Phong cảm giác được cái dòng năng lượng xanh này càng lúc càng nghe lời hắn hơn,

dẫn dắt nhịp nhàng hơn.

Hình như càng lúc hắn càng thấy vui, chẳng biết vì sao. Thu Phong một bên dẫn dắt năng lượng, một bên nhìn sâu vào bên trong Đan Điền xinh đẹp của hắn. Ngắm nhìn nó, càng ngắm nhìn hắn càng có cảm giác thân thuộc đến khó hiểu.

Ban đầu Đan Điền của hắn được hình thành, nó cứ như một đứa trẻ mới sinh, quậy phá hắn, làm hắn không bao giờ tập trung được năng lượng. Thậm chí nhiều lúc hắn không kiểm soát được mà bộc phát sức mạnh ra theo dòng cảm xúc của hắn. Tuy nhiên chiều hôm nay lại hơi khác một tí, hắn không có bức tức, mà chỉ đang trong tình trạng thất vọng về chính bản thân mình, sức mạnh này cũng tự động xuất hiện ra theo cảm tính của hắn.

Ba tiếng sau ... huyết đạo thứ 6 trong cơ thể Thu Phong chỉ cần vài dòng chảy nữa là có thể thành công khai mở. Nhanh như vậy sao? Không, hắn cũng chẳng biết là nhanh hay chậm nữa. Theo như Tô Lâm nói ông ấy khai hết 108 huyết đạo mất cũng gần mười năm. Nhưng với cái tốc độ hắn khai huyết này hắn chỉ cần chưa đến một tháng là có thể khai 108 huyết đạo.

Thật sự cái thời gian một tháng cho một huyết vị có đúng như lời Tô Lâm nói không?

Bỗng nhiên Thu Phong lại đi nghi ngờ Tô Lâm mà hắn lại không nghi ngờ chính bản thân hắn đang có sự dị biến.

“Phù ...”

Thở ra một hơi Thu Phong mở mắt nhìn ngó xung quanh.

Trong tiềm thức của mình hắn không xác định được rõ ràng thời gian đã trôi qua bao lâu ... Bây giờ là 9h tối. Bình thường vào giờ này hắn phải ăn

từ rất lâu rồi, nhưng bụng lại chẳng thấy đói. Chắc do năng lượng trong cơ thể bổ sung chất dinh dưỡng cho hắn. Thấy thế Thu Phong lại tiếp tục định thần.

Về phần Quốc Thiên lúc này tốc độ tiến triển của hắn ra sao?

Sâu trong tiềm thức của chính bản thân Quốc Thiên. Hắn đang trong một giai đoạn cực kì hưng phấn. Vì sao ư? Hắn đã tìm được một cách nào đó khiến dòng luân chuyển của nội lực chảy nhanh hơn mà không gây dồn ép tồn tại hết đường kinh mạch luân chuyển về huyết đạo.

Bằng cách đẩy nội lực xoáy như một cơn lốc trên đường đi vào huyết đạo, từ đó sẽ đẩy nhanh tiến trình khai mở huyết đạo. Tuy nhiên có nhột nhột và ngứa ngứa một chút, ban đầu làm như vậy khiến Quốc Thiên cảm thấy ngứa ngay cơ thể và tỉnh giấc lại thế giới thực để giải.

Thế là đổ sông đổ biển công sức của hắn. Lần sau hắn quyết tâm hơn trong vòng bốn tiếng đã thành công khai mở huyết vị thứ hai. Quốc Thiên chẳng quan tâm đến bây giờ là mấy giờ, hắn thấy hắn còn sức, không cảm thấy đói hay mệt mỏi nên hắn quyết định đắm đầu vào tiềm thức để vận chuyển nội lực khai thêm huyết thứ 3.

Hắn phải quyết tâm, hắn phải cố gắng, nếu không hắn sẽ không bao giờ đuổi kịp người anh trai của mình. Ngay từ lúc kết hợp huyết đạo, anh trai hắn đã mở được hắn 3 huyết đạo. Bây giờ hắn đang cố gắng để khai huyết vị thứ 3. Thứ nhất là muốn cạnh tranh với anh trai hắn, thứ hai là muốn bảo vệ cái gia đình này cùng anh trai hắn.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Lập Kỷ Lục Rồi Phá Kỷ Lục

6 giờ sáng ngày hôm sau.

“Chết mẹ trẻ giờ rồi ...”

Bỗng nhiên Quốc Thiên từ trong phòng nhảy cái vù ra bên ngoài phòng khách với gương mặt hết hoảng. Lúc này Linh Đan đang nằm ngủ trên ghế salon, còn Mạnh Dũng thì đang ngồi ngủ gật, thấy nhị thiếu gia Quốc Thiên nhảy cái vù ra la lên làm hấn tưởng chuyện gì ngay lập tức nhảy đến bên cạnh Quốc Thiên.

Từ khi nào Mạnh Dũng đã biến thành một người bọc thép màu đen đứng đó dùng quả mặt kim loại của mình ngơ ngác nhìn quanh phòng một lượt, không phát hiện được gì hấn nghiêng cái đầu quay sang nhìn Quốc Thiên và nói: vitag.videoDiscoverConfig = { random: true, wgTitle: "FEATURED VIDEOS", wgTitleColor: "#eee", contentClick: "inline", titleColor: "#fff", titleHoverColor: "#ff4f02", background: "", selectedBackground: "#333", }; (vitag.Init = window.vitag.Init || []).push(function() {viAPItag.initInstreamBanner("vi_9172222")});

“Nhị thiếu gia? Có cái gì đâu mà sao ngài ùng ùng vậy!”

“Trẻ giờ chạy bộ buổi sáng rồi ... anh hai với bác Lâm bỏ đi tập trước mà không thèm kêu tôi!”

Quốc Thiên vừa nói vừa lao vào trong phòng vội vã mặc bộ đồ thể dục vào. Lúc này cuối cùng Mạnh Dũng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra.

Ôi đời ơi, ra là ông con cuồng luyện tập, ngủ quên cả giờ giấc chạy bộ. Bỏ một bữa thì có chết ai đâu.

“Cốc cốc!”

Mạnh Dũng đứng ở ngoài cửa mà gõ.

Quốc Thiên quay sang nhìn bộ dạng cười cười của hắn liền cảm thấy có gì đó sai sai. Nếu như anh trai hắn và lão Tô Lâm đi rồi, chắc chắn một trong hai người họ không thể có mặt ở đây được. Ban này Quốc Thiên còn thấy Linh Đan đang nằm ngủ ngoài ghế cơ mà?

“Đại thiếu gia vẫn còn luyện công. Không tin cậu có thể qua đó mà xem!”

Nghe thế Quốc Thiên vội vàng chạy qua phòng Thu Phong để kiểm chứng.

“Cạch ...”

Cánh cửa phòng Thu Phong được Quốc Thiên nhẹ nhàng đẩy ra để tránh làm phiền anh trai mình. Lúc này hai con mắt Quốc Thiên trợn ngược lên, hắn chứng kiến một cảnh tượng quái lạ.

Anh hai nó vẫn đang thiền, vẫn đang ngồi thiền ... nhưng bằng cách nào đó lại lơ lửng trên không ... Cái định luật phản vật lý gì thế này? Đùa hả?

Bỗng nhiên Quốc Thiên cảm nhận được gì đó. Trời bây giờ không nóng không lạnh, cũng không cảm thấy gì, nhưng bất giác hắn lại cảm thấy một cái không khí gì đó rất trong lành và ấm áp tỏa ra từ anh ai hắn.

Như thể để chứng minh cái suy nghĩ của mình, Quốc Thiên ló đầu ra khỏi cửa hít một hơi rồi thở ra. Xong lại ló đầu vào bên trong phòng hít một

hơi rồi thở ra.

Đúng thật ... bằng cách nào đó không khí trong phòng anh trai hấn cực kì trong lành, tươi mát và ấm áp. Ủa là sao? Phong anh trai hấn không khác gì phòng hấn. Đóng kín cửa sổ kéo cả rèm.

“Bịch ...”

Lúc Quốc Thiên không chú ý, tự lúc nào hấn đã thấy anh trai hấn không còn lơ lửng nữa ... Quốc Thiên cảm thấy khó hiểu liền nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

“Nhìn gì vậy Thiên?”

Bỗng nhiên Thu Phong mở mắt, hai con mắt màu xanh như nhìn thấu tâm can của một thằng em tò mò.

“Giật cả mình ...”

Quốc Thiên nhảy dựng lên lùi về sau mấy bước.

“Trời sáng rồi à?”

Thu Phong lẳng lẳng ngoái đầu ra phía sau nhìn vào cái đồng hồ ...
06:13.

Hấn đã thành công khai được huyết đạo tiếp theo. Nhưng lại lỡ thời gian chạy bộ buổi sáng rồi. Thôi kệ vậy, dù có chạy bộ bây giờ cũng không khiến hấn khá lên được. Kích huyết đạo quan trọng hơn. Nhưng ... bỗng hấn lại nhớ đến hết hôm nay ngày mai Quảng Phúc sắp có một trận chiến lớn rồi.

Trước đó Thu Phong cần làm công tác chuẩn bị liên hệ với cảnh sát khu vực để di tản vài người dân của hai quận đó. Hoặc bảo họ ở yên trong nhà,

công tác này phải được thực hiện bí mật. Trước đó hấn cần phải tìm hiểu xem coi ở khu vực hai quận đó có ai là tay sai của Cửu Long Hội không đã.

“Anh hai. Anh có cảm thấy gì khác thường không?”

Bỗng nhiên Quốc Thiên lên tiếng đánh thức dòng suy nghĩ của Thu Phong.

“Hả? Có bị gì đâu? Anh vừa khai thông xong một huyết đạo mà?”

Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn Quốc Thiên một cách khó hiểu. Bây giờ nó còn chưa đi tập chắc cũng giống mình giờ vừa mới khai huyết xong. Thấy thế hấn liền hỏi:

“Kích được bao nhiêu huyết đạo rồi thiên?”

“Thật sự anh không bị gì? Hồi nãy em vào phòng thấy anh đang trôi nổi giữa không trung ...”

“Hả?”

Lần này đến Thu Phong ngạc nhiên. Hấn quên mất rằng bản thân mình đã kích bao nhiêu huyết vị, hấn đắm chìm vào trong một ảo mộng khác. Khi tỉnh dậy thì hấn đã thấy Quốc Thiên, hấn quên mất là mình đang trong giai đoạn kích huyết. Cuối cùng hấn kích được bao nhiêu huyết hấn cũng chẳng rõ, mà Quốc Thiên lại nói hấn đang trôi nổi giữa không trung là sao?

“Đợi anh chút ...”

Thu Phong một lần nữa nhắm mắt định thần lại. Lần nữa hấn đi sâu vào trong tiềm thức của mình, nhắm nhìn 108 điểm kinh mạch.

Tâm thức Thu Phong lúc này.

“Cái quái gì vậy?”

Đập vào mắt hắn hơn số lượng một nửa huyết đạo đã được kích hoạt. Thu Phong không thể tin được, nhưng cụ thể là bao nhiêu?

Sau vài giây hoảng hồn, Thu Phong dần lấy lại bình tĩnh, hắn đếm xem tổng cộng bao nhiêu huyết vị được kích hoạt ...

“ 1, 2, 3, 4, 5 .... 63 huyết đạo???? Chỉ trong một đêm!”

Vội thoát ra khỏi trạng thái thiền định. Thu Phong mở mắt ra ngạc nhiên tột độ nhìn chằm chằm vào Quốc Thiên. Nhưng hắn lại quay sang hỏi Quốc Thiên:

“Em kích được bao nhiêu huyết vị vậy Thiên?”

Lúc này Quốc Thiên nhẹ nhàng đưa hai ngón tay lên với gương mặt khó xử.

“Hai à?” – Thu Phong hỏi.

Nhận lại cái lắc đầu của Quốc Thiên.

Lúc này Thu Phong chỉ muốn vả chết cụ nó. Mà đưa hai ngón tay lên không là hai thì bao nhiêu?

“Hai.. hai mươi!”

“Thật?”

Lần này kẻ kinh hô không phải là Quốc Thiên mà là chính Tô Lâm đang đứng ở ngoài cửa phòng tự lúc nào.

Lão ta đẩy đầu Mạnh Dũng đang đứng ngó ở cửa qua một bên, song đồng thời lao vào phòng ẩn đài Quốc Thiên ngồi xuống dưới đất.

Chừng một phút sau khi Tô Lâm liên tục bấm đủ 108 huyết trên cơ thể Quốc Thiên. Bây giờ thật sự lão ta đổ mồ hôi lạnh nhìn chăm chăm vào Quốc Thiên, môi ông ấy run lên bần bật:

“Thiên.. thiên tài ... con là thiên tài Thiên ơi!!! Ha ha ha ...”

Bỗng nhiên Tô Lâm cười lên, sau đó ông ta ôm chầm lấy Quốc Thiên vừa cười vừa khóc.

Một đêm 20 huyết đạo được kích hoạt, Tô Lâm chưa bao giờ nghe nói đến. Thậm chí 12 tiếng cho một huyết vị Tô Lâm đã từng có vài lần làm nhanh như vậy rồi, nhưng chỉ ít không phải là lần đầu, do đó khi lần đầu tiên Quốc Thiên khai thông được huyết trong 12 tiếng Tô Lâm cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Nhưng giờ thì khác. Trong lịch sử chưa ai làm được điều đó, thậm chí Tô Lâm đã tìm hiểu rất kỹ về sử sách của Võ Năng Giả. Người nhanh nhất cũng chỉ nằm ở mức cỡ như Quốc Thiên hoặc cao lắm 8 tiếng cho một huyết vị. Vậy mà thằng bé này chỉ mới 13 14 tiếng đồng hồ lại có thể kích tận 20 huyết đạo. Quả thật thiên tài, thiên tài từ trong trứng tài ra.

“Em khai được 20 huyết vị thật sao Thiên?”

Lúc này gương mặt Thu Phong ngạc nhiên hơn bao giờ hết. Hắn vừa rung lắc lấy cánh tay Quốc Thiên vừa cười. Trong đầu hắn lại suy nghĩ, vậy năng lượng dị của mình giúp mình khai 63 huyết đạo cũng là chuyện thường thôi mà. À không chính xác là trước đó hắn đã có 6 huyết vị được khai mở trước 9h tối tức là 57 huyết đạo cho 9 tiếng đồng hồ?

“Thật ...” Quốc Thiên nhìn vào con mắt đã trở lại màu đen của anh trai mình mà mỉm cười.

Hắn sợ anh trai hắn sẽ tự ti khi hắn nói bản thân khai được 20 huyết vị, nhưng không, anh trai nó còn vui mừng dùm nó. Thật may ...

“Còn mày được bao nhiêu huyết đạo? Chắc được hai cái là hết cứt chứ gì? Sao bằng cháu cung của tao ...”

Tô Lâm mở miệng ra bắt đầu trêu chọc Thu Phong, bỗng nhiên lão ta thấy cơ thể Thu Phong có gì đó kì kì. Thân là Vô Năng Giả thượng thừa, mắt lão ta đủ tinh để nhận ra sự khác biệt trên cơ thể Thu Phong.

“Mày lại đây ...”

Tô Lâm ngoắc ngoắc Thu Phong qua chỗ lão. Thấy thế Thu Phong cũng nhẹ nhàng lết cái mông qua bên đó cho lão ta kiểm tra.

Càng kiểm tra gương mặt Tô Lâm càng lúc càng trở nên nghiêm trọng. Khi gần kết thúc, tay Tô Lâm run lên bần bật, gương mặt đầy mồ hôi nhìn Thu Phong với một tâm trạng không biết phải diễn tả bằng lời như thế nào cho nó đúng.

“Bao nhiêu vậy bác Lâm?”

Quốc Thiên có vẻ rất dở trong việc nhìn sắc mặt của người khác. Nó vô tư mà hỏi, không biết rằng chính thằng anh của nó còn quái thai hơn cả nó.

“Sáu ... sáu ... sáu mươi ba ...”

Tô Lâm lắp bắp nói lên con số mà Quốc Thiên phải trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thu Phong.

Với gương mặt thản nhiên khi trước đó Thu Phong nghe con số 20, hắn nhìn Quốc Thiên rồi nói.

“Em có bị mất đi tiềm thức khi kích hoạt huyết vị không Thiên?”

“Em không? ...”

Quốc Thiên thắc mắc trả lời câu hỏi của Thu Phong.

Thằng bé hoàn toàn tỉnh táo trong suốt quá trình khai thông huyết đạo. Mất đi tiềm thức thì làm sao mà dẫn dắt huyết vị được?

“Từ cái huyết vị thứ bảy. Anh mất sạch tiềm thức. Tỉnh dậy thì đã thấy em ở trước mặt ... “

Ngồi vắt cằm suy nghĩ, cuối cùng Thu Phong nói ra cái dị trạng của mình trong lúc kích hoạt huyết đạo.

“Cảm giác lạ lắm ... giống như anh mất sạch ý thức, rồi cơ thể tự kích hoạt huyết đạo vậy. Chuyện này hôm qua anh đã nói cho bác Lâm nghe rồi ...”

“Cái này ... của mày.. chỉ có thể là dị biến ... không ngờ trong một đêm kích hoạt đến gần sáu mươi huyết vị ... Quái vật!!”

Tô Lâm run rẩy chỉ vào mặt Thu Phong mà mắng.

Cả đời ông hai lần đầu tiên trong cùng một thời điểm chứng kiến một kỷ lục được lập ra rồi vài phút sau cái kỷ lục ấy lại bị chính thằng anh nó phá. Hai anh em nhà này kiếp trước là con nhà trời à.

Tô Lâm mình mẩy run rẩy, bỏ mặc hai anh em ở trong phòng. Lão ta đi ra đẩy cái đầu nhiều chuyện của Mạnh Dũng qua một bên rồi trở về phòng mình.

Quốc Thiên sau một hồi kinh ngạc. nghĩ lại đến bản thân hắn còn kích được 20 huyết cùng lúc thì nói gì đến thứ năng lượng dị biến của ông. Ngạc nhiên nhiều quá thành ra cũng chai rồi.

Hai anh em nhìn theo bóng hình đã đi khuất của Tô Lâm chỉ biết nhún vai mà thôi.

Lỡ giờ tập rồi thì thôi hôm nay đi ra ngoài ăn một bữa vậy.

Nghĩ thế Thu Phong liền vớ lấy điện thoại gọi Lục Nương.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Bất Ngờ Xảy Ra ... Chiếnnnnn !!!!!

Thế giới này rộng bao la? Muốn biết thế giới rộng bao nhiêu thì ta hãy biết thế giới là gì trước cái đã. Theo quan niệm triết học ở thời đại này. Thế giới là một nơi bao gồm toàn bộ vật chất, vũ trụ bên ngoài cơ thể con người thì được gọi là thế giới.

Liệu nó có đúng trong thực tế?

Đúng! Nhưng chưa đủ, thế giới không bao gồm vật chất, mà bao gồm cả linh hồn, bao gồm cả cái vũ trụ bao la rộng lớn ngoài kia. Nên thường người ta thường phân chia ra, thế giới con người và thế giới động vật. Sự thật thế giới cũng được phân chia ra như thế.

Ví dụ như Lục Giới hay còn gọi là Lục Cõi ta đã biết trước đó. Nhưng liệu Lục Cõi có bao gồm cả thế giới?

Câu trả lời vẫn là không, Lục Cõi trên cơ bản chỉ đại diện cho một phần nhỏ vũ trụ tinh không bao la ngoài kia. Nhưng chúng ta chỉ biết đến Lục Giới là nhiều, nhưng người thường lại chỉ biết đến thế giới con người, chẳng ai biết đến Lục Giới. Và đồng thời người của Lục Giới cũng chẳng thể nào biết được bên ngoài kia còn bao nhiêu thế giới.

Thế giới là từ cực kì rộng lớn bao quát hơn cả cái vũ trụ này. Tức nó là bao quát cả vũ trụ bởi do đó, con người chúng ta, thậm chí cả những thực thể sống hàng trăm hàng vạn năm cũng không thể nào biết hết được toàn bộ bí mật của thế giới.

.....

Thu Phong một chàng trai 27 tuổi. Trải qua một ngày đầy biến động. Hôm nay hắn vẫn làm công việc thường ngày của mình, đến đại bản doanh của Hắc Long Bang để tiếp tục luyện tập. Nhưng trước khi luyện tập hắn lại ghé qua đội chiến binh và sát thủ của mình huấn luyện qua một phen rồi lên tầng 7 của Hắc Long Bang.

Tại đây hắn mở một cuộc họp. Cuộc họp này rất quan trọng, bởi vì ngày mai Guerriers Forts sẽ tiến công hai băng Liên Minh Osuma và Cerberus. Nên phải mau mau chóng chóng chuẩn bị ngay từ hôm nay.

Cuộc họp được mở ra với sự tham gia của Lục Nương, Thành Chân, Abid, Bạch Vân, Gia Hưng, Quốc Thiên và hắn – Thu Phong.

Sau khi nói đợi Gia Hưng báo cáo sơ lược về tình hình bang hội trong vài tuần qua Thu Phong vắng mặt. Thì giờ đây Thu Phong nói với họ về Guerriers Forts, thông tin cần thiết về Guerriers Forts Thu Phong đã nhận được đầy đủ tất cả từ tay của Minh Viễn.

Đám người Lục Nương và Thành Chân khi nghe về cuộc chiến ngày mai sắp sửa diễn ra khiến họ giật mình. Quả thật mà nói, nếu như không có Huỳnh Đạt làm minh chứng cho việc hắn và Minh Viễn có quen biết với nhau, Thu Phong còn nghĩ đây là do Minh Viễn cố tình sắp xếp.

Ngay cái thời điểm Quốc Thiên vừa đả bại các đầu lĩnh của Cerberus và Liên Minh Osuma thì ngay sau đó Thu Phong lại nhận được dòng tin nhắn về Guerriers Forts.

Với cái thương tật như thế. Cộng thêm sức chiến đấu của mười đầu lĩnh và cả băng Guerriers Forts chắc chắn trong vòng nửa tiếng lẫn Cerberus và Liên Minh Osuma đều bị đánh cho tan tác.

Khi đó Thu Phong tới nơi thì mọi chuyện cũng đã quá trễ rồi. Thật may mắn khi có thông tin này sớm, dù chỉ cách một ngày nhưng mọi thứ vẫn có thể chuẩn bị kịp.

Ngay khi buổi họp này kết thúc, Lục Nương lập tức cử đội trinh sát theo dõi thành phố rác Cổ Thành. Chúng có động tĩnh gì thì Hắc Long Bang có thể điều quân kịp thời ngay lúc này.

Trong phòng họp, mọi thứ đang được lên kế hoạch để đối phó với Guerriers Forts. Bỗng nhiên điện thoại Thu Phong vang lên:

Là số của Minh Viễn hẳn vừa mới lưu hồi hôm qua. Ngay lập tức Thu Phong nhắc máy lên với sự nghi hoặc:

“Có việc gì sao?”

“Guerriers Forts động rồi, bọn chúng tiến công nhanh hơn thông tin tôi nhận được ... vài ngàn người đang di chuyển về hai quận của Cerberus và Liên Minh Osuma ... anh nhanh chuẩn bị người đi!”

“Cái gì?”

“Tút tut ...”

Sau khi thông báo cho Thu Phong, Minh Viễn lập tức cúp máy.

“Có chuyện gì sao ông chủ?”

Thành Chân nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Thu Phong liền tức tốc hỏi.

Bây giờ đang trong thời điểm nhạy cảm. Cả bang hội đang bàn về cuộc chiến xảy ra. Nếu hắn đoán không lầm Thu Phong nghe cuộc điện thoại kia có liên quan đến Cerberus và Liên Minh Osuma cái chắc.

“Guerriers Forts đang di chuyển vào thành phố này. Abid, Bạch Vân nhanh chuẩn bị người!”

Gương mặt Thu Phong tối sầm, hắn mở miệng ra lệnh.

“Vâng!”

Abid và Bạch Vân ngay lập tức đứng dậy đáp một câu xong họ liền lập tức ra khỏi phòng. Lúc này Gia Hưng và Quốc Thiên cũng bắt đầu đứng dậy.

“Thành Chân và Gia Hưng đi cùng hai người kia phân lực lượng ra đều nhau ... Lục Nương cử người đi quan sát tiến trình Guerriers Forts đã đến đâu rồi ... ngay lập tức hành động ...”

“Vâng!”

“Ok thưa ông chủ!”

Ngay lập tức ba người họ rời khỏi phòng. Chỉ còn lại Quốc Thiên và Thu Phong.

Lúc này Quốc Thiên quay sang anh trai mình hỏi:

“Sao tay Minh Viễn nói là ngày mai mới tiến công?”

“Có lẽ Cửu Long Hội đã đánh mùi được cái gì đó nên để Guerriers Forts tấn công lúc này ... Hắn ta cũng là người, không đa năng như mình tưởng đâu!”

Giọng nói âm trầm của Thu Phong vang lên, hắn cũng đứng dậy, tuy nhiên lần này hắn không biết nên ra mặt hay không, sức mạnh này của hắn vẫn chưa kiểm soát được hoàn toàn. Cuộc chiến lần này chắc chắn phải cử Quốc Thiên đi. Ít nhiều hôm trước Quốc Thiên cũng đánh đám người

Cerberus và Liên Minh Osuma ra nông nổi này, nên để nó ra mặt tốt hơn là bản thân hấn ra mặt.

“Thiên! Em đánh ai trọng thương nặng nhất!”

“Anh em nhà họ Hứa!” – Quốc Thiên mất vài giây suy nghĩ rồi đưa ra câu trả lời.

“VẬY ĐẾN QUẬN EAGLE ĐI! ANH QUA QUẬN TUYỀN PHONG XEM TÌNH HÌNH THẾ NÀO ...”

Nói xong Thu Phong cùng Quốc Thiên xuống dưới sảnh trụ sở của Hắc Long Bang.

Lúc này Abid và Bạch Vân đang gọi điện thoại liên tục hỏi thúc người của mình, tuy nhiên cũng không thể kéo đi hết được. Chắc cao lắm khoảng 2 phần 3 quân số thôi. Còn vô số nơi làm việc không thể nào bỏ lỡ được, thiếu người thì được chứ không thể không có người làm việc.

Nửa tiếng sau.

Với hơn 2000 người trong Hắc Long Bang. Lúc này Hắc Long Bang gom được khoảng 1500 người. Hàng chục chiếc xe 50 chỗ, 30 chỗ, 16 chỗ, thậm chí cả xe tải đỗ hàng loạt trước sân của đại bản doanh Hắc Long Bang. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ đã gom hết thấy bấy nhiêu đây người.

Sau lưng Thu Phong bấy giờ ngoài những gương mặt quan trọng trong Hắc Long Bang ra thì còn có đội chiến binh và đội sát thủ xuất trận. Mặc dù họ đang trong quá trình huấn luyện, chưa đến đâu cả nhưng sức của mấy người này hiện giờ thừa khả năng 1 cân 10 thậm chí cân 20 mạng bình thường. Và hai đội này cũng chia rẽ nhau ra làm hai để phân ra hai quận.

Abid chỉ huy sẽ hỗ trợ quân Tuyên Phong, thân là thủ lĩnh Thu Phong sẽ đi cùng với Abid. Bạch Vân sẽ hỗ trợ quân Eagle cùng với Quốc Thiên.

Lúc này Lục Nương cũng đứng ở dưới sảnh cùng với Thu Phong, cô nhận được dòng tin nhắn liền thủ thủ vào tai Thu Phong cái gì đó.

“Nói đi Chân!”

Thu Phong quay sang nhìn Thành Chân.

Hiểu được ý ông chủ mình Thành Chân liền nhìn xuống hàng ngàn người mặc áo khoác của Hắc Long Bang đang đứng xếp thành hàng. Hắc hô lên:

“Các anh em Hắc Long Bang nghe đây. Ngày hôm nay sẽ có hai cuộc chiến xảy ra tại thành phố này ... quận Tuyên Phong và quận Eagle. Mục tiêu của chúng ta không phải đánh Liên Minh Osuma và Cerberus mà là trợ giúp họ khỏi băng đảng đánh thuê tại thành phố bên cạnh ... Guerriers Forts.”

Ngừng một chút lấy hơi Thành Chân lại nói tiếp:

“Thân là hắc bang lớn nhất thành phố này, từ trước đến nay Cerberus và Liên Minh Osuma chưa hề có hiềm khích với chúng ta. Chúng ta cũng không có tư thù với họ, cũng không có mang ơn họ ... Tuy nhiên với danh nghĩa là bang hội lớn nhất Quảng Phúc. Chúng ta không thể để những kẻ ngoại lai xâm phạm vào lãnh địa của mình, đầu tiên có thể là Cerberus và Liên Minh Osuma. Nhưng sau đó là chúng ta thì sao, nếu chúng ta khoanh tay đứng nhìn, kẻ tiếp theo chịu đòn sẽ là chúng ta ... và Quốc Thiên đây cũng phải chịu trách nhiệm vì ngày trước đã gây quá nhiều tổn thương đến cho Liên Minh Osuma và Cerberus. Nếu vì vậy mà họ bị đánh bại, có phải lỗi nằm ở chúng ta hay không? Chúng ta có muốn bị họ đổ lỗi hay không?

Trong giới hắc đạo chúng ta, thêm một đồng minh tốt hơn một kẻ thù, ngày hôm nay chúng ta trợ giúp họ, chúng ta sẽ có thêm hai đồng minh mạnh mẽ ... Các anh em có đồng lòng cùng nhau đả bại Guerriers Forts để trợ giúp họ hay không?”

Thành Chân hạ cái loa phát thanh xuống mà nhìn toàn thể anh em đang đứng trước mặt mình mà thở hổn hển. Hắn gào hết nước hết cái. Dù rằng họ là người của mình, nhưng đừng bao giờ để họ chiến đấu mà không có lý do, không có mục đích. Phải cho họ cái lý do để chiến đấu thì hiệu quả mới có thể đạt hiệu suất lớn nhất được.

“Đ!t mẹ chúng mày bị điếc à?” – Bạch Vân thấy ai cũng im lặng, ả ta gào mồm lên. Âm thanh còn to hơn cả cái loa mà Thành Chân đang cầm trên tay.

[illegible]

Tự lúc này Vỹ Kỳ đang đứng ở dưới đó, hắc nở một nụ cười. Hắc là kẻ đầu tiên hô lên.

Theo hiệu ứng đám đông lúc này, tất cả thành viên Hắc Long Bang phía dưới đều hô theo khẩu hiệu.

“Hắc Long Bang!! Chiến! Chiến! Chiến!”

Sau vài nhịp như vậy. Cuối cùng Abid ở phía trên, dồn hết khí công vào trong họng hét lên:

“Anh em!!! Lên đường!!!!!!!!!!!!!!”

“Chúng mày theo tao!” – Bạch Vân sau khi thấy Abid xung trận dẫn số người của hắn đi, theo đó Bạch Vân cũng gọi người của mình đi.

Lúc này hàng trăm chiếc xe oto đủ mọi loại chỗ bắt đầu khởi động máy. Vũ khí đao, kiếm, mã tấu, côn nhị khúc, tam khúc, trường côn, thậm chí là gậy bóng chày, ống tıp sắt, tay đầm gấu, dây thừng, đủ mọi loại vũ khí được cầm theo lên trên xe.

Từ trên nhìn xuống. Hàng trăm chiếc xe lớn nhỏ khởi hành chiếm cả một đoạn đường dài. Khi ra khỏi quận Bình Phúc liền chia ra làm hai nhánh rẽ sang hướng khác nhau.

Người đi đường trông thấy, cứ tưởng rằng một trường học nào đó đang đưa học sinh đi du lịch.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Guerriers Forts Tiến Công !!!

Chợ đêm. Chợ đêm là gì. Chợ đêm là những loại hình chợ hay chợ phố chuyên hoạt động vào ban đêm, loại hình chợ này bên cạnh hoạt động mua bán, mậu dịch thì thường dành riêng cho du khách đi dạo, nhàn nhã, tham quan, mua sắm, và ăn uống những thức ăn đường phố. Chợ đêm bày bán các mặt hàng tiêu dùng, áo quần, vải vóc, thức ăn làm sẵn... ít khi bày bán các đồ thịt, đồ tươi, hải sản như các loại chợ truyền thống khác.

Ở quận Tuyên Phong lúc này có một cái chợ đêm như thế, một loại hình chợ tự phát tuy lại có trật tự nề nếp. Các gian hàng được nối dài với nhau một cách ngăn nắp. Thật khó mà có thể hình dung được đây lại là một chợ tự phát.

Đa phần chợ đêm ở quận Tuyên Phong buôn bán thức ăn là chính, thức ăn nhanh có, thức ăn có thể giúp mình no bụng cũng có. Các quán cơm, quán nhậu đa phần được tổ chức tại chợ đêm Tuyên Phong này. Ngoài ra nếu muốn mua đồ hải sản tươi sống chúng ta cũng có thể đến quận Tuyên Phong để tìm kiếm.

Hầu hết người dân sống ở đây đều nhờ vào cái chợ này để kinh doanh sinh sống. Tuy nhiên do Cửu Long Hội đòi vùng đất này của chợ Tuyên Phong để quy hoạch xây dựng nên cái gì đó thì không biết và tất nhiên người dân ở đây không chịu. Đa phần họ bị nhà nước bỏ rơi, phải tự kinh doanh như thế này để mà sinh sống. Bây giờ đuổi họ đi, cho dù có cho một đồng tiền thì xài cũng hết, họ biết lấy cái gì để mà làm kế sinh nhai đây.

Do đó Guerriers Forts được thuê đến đây và phá cái chợ này là chủ yếu.

Còn quận Eagle. Người dân quận này sống chủ yếu bằng nghề đánh bắt cá. Chẳng liên quan gì đến mảnh đất mà Cửu Long Hội muốn quy hoạch cả. Tuy nhiên một quận kề biển, với một cái vùng biển đẹp mênh mông, hàng nước trong vắt như thế lại không làm du lịch, mà lại đi đánh bắt cá. Do đó Cửu Long Hội cũng muốn một nửa cái quận này để làm thành khu du lịch.

Nhưng ban đầu Guerriers Forts tiến công quận Tuyên Phong đã thất bại, nhưng bây giờ thì khác, bọn chúng tiến công cả hai quận cùng một lúc. Bởi vì theo nguồn tin mà Cửu Long Hội đưa ra, ngày hôm qua các thủ lĩnh của Liên Minh Osuma và Liên Minh Osuma đã bị đánh cho mất hết sức chiến đấu. Trước khi để bọn chúng phục hồi phải đánh tan nát hai cái quận này mới được.

Do đó ngày hôm nay Guerriers Forts mới tiến công sớm một ngày so với dự định. Dù là sớm nhưng tất cả mọi thứ đã được bọn chúng chuẩn bị kỹ càng.

Thủ lĩnh Guerriers Forts bao gồm mười kẻ thiện chiến. Người Xích Quỷ thì ít, nhưng người nước ngoài thì nhiều, bao gồm người Nguyệt Quốc, Amecanda, Châu Âu, Bắc Âu, Trung Đông, thậm chí có cả mấy vài tên mất hí người Hoa Lương.

Tình hình lúc này khá là căng thẳng. Thu Phong nhận được tin của Lục Nương về đám Guerriers Forts kia. Bọn chúng đã vào trong địa bàn của Quảng Phúc được 15p rồi. Với tốc độ của bọn chúng chia ra làm hai nhánh giống như Hắc Long Bang sẽ có mặt tại hai quận kia trong vòng 15p nữa.

Ngặt cái địa bàn của Hắc Long Bang lại khá xa so với quận Tuyên Phong và quận Eagle. Nếu đường thông thoáng cũng phải mất tận nửa tiếng

đi xe ... nhưng quái lạ, bây giờ không phải giờ cao điểm nhưng đường xá lại kẹt bất thường.

Đúng lúc này Thu Phong nhận được tin báo từ Bạch Vân đang dẫn người qua quận Eagle:

“Boss. Tất cả trụ đèn đều chuyển sang màu đỏ, người của mình không thể di chuyển được. Bên Boss có gặp vấn đề giống vậy không?”

Đang ngồi cùng xe với Thành Chân, Thu Phong liền quay sang nhìn hấn, thấy hấn cũng vừa mới nghe điện thoại xong rồi gật đầu.

“Bên đây cũng vậy.. còn bao xa nữa đến được quận Eagle?”

“Khoảng 15 phút đi xe thừa boss ...” – Bạch Vân bên kia gấp gáp trả lời.

Bọn hấn bị Guerriers Forts bắt bài rồi. Không ngờ Guerriers Forts cũng có hacker sao ...

Cổ Thành là một thành phố rác công nghệ, chuyện có một tay hacker bên trong Guerriers Forts cũng là lẽ thường tình mà thôi. Tuy nhiên chúng lại biết được hành tung của Hắc Long Bang chứng tỏ camera gần Hắc Long Bang cũng bị theo dõi rồi. Tức mình Thu Phong bấm vào một dãy số gì đó:

“Tôi nghe thừa Thiếu Tướng!”

“Các người đã biết đèn đường Quảng Phúc bị xâm nhập chưa?”

“Chúng tôi đang cố gắng khắc phục thừa ngài!”

“Ừm ... tốc độ lên, nếu không sẽ có nhiều người chết đấy!”

“Có cần tôi cử lực lượng ...”

“Không cần! Để tôi lo!”

Nói xong Thu Phong liền cúp máy, hấn ngồi trong xe cùng Thành Chân liên tục gõ gõ tay lên vô lăng.

“Chết tiệt ...”

Thu Phong tức mình mắng chửi một tiếng, sau đó hấn mở cửa xe đi xuống dưới dòng đường đang kẹt cứng.

Thành Chân trong xe thấy thế liền mở cửa ra:

“Ông chủ ... ngài đi đâu vậy!”

Tự khi nào Thu Phong đang cầm điện thoại dí sát vào lỗ tai, thấy Thành Chân hỏi mình hấn liền quay sang nói ngắn gọn.

“Tôi đi trước. Khi nào di chuyển được lập tức tới chợ đêm Tuyên Phong!”

Nghe thế Thành Chân liền gật đầu rồi đóng cửa xe vào chờ đợi.

Đầu dây bên kia bắt máy.

“Thiên à?”

“Vâng anh hai!”

“Chạy bộ đến quân Eagle hỗ trợ đám người Hứa Tử Lệ đi, coi như chạy bù cho buổi sáng.”

“Em biết rồi!”

Đầu dây bên kia Quốc Thiên nở một nụ cười. Tự lúc nào hắn đã mở cửa đứng trên đỉnh một cây cầu nhỏ.

Quả thật hai anh em hắn có ý nghĩ giống nhau đến vậy. Quả thực Quốc Thiên cũng tính chạy bộ đến đó. 15 phút nữa Guerriers Forts sẽ tấn công vào quận Eagle rồi, nhưng với tình hình hiện tại, Quốc Thiên nghĩ họ sẽ không cầm cự được quá lâu trước khi Hắc Long Bang tới. Thay vì đó bản thân Quốc Thiên sẽ đến trước.

Với tốc độ của Quốc Thiên hiện giờ, nếu sử dụng nội lực dồn hết vào hai đôi chân, hắn sẽ có một tốc độ khá đáng kể trên dưới 100km/h. Chưa kể không bị giới hạn địa hình do hắn có thể bay nhảy thoải mái qua những cái xe.

Nhưng chạy với tốc độ đó ở giữa thanh thiên bạch nhật thế này có bị để ý không? Chẳng quan trọng nữa, dù sao thế giới này cũng đầy rẫy Dị Năng Giả.

“Đùng ...”

“Vù ...”

Hai anh em nhà Thu Phong bắt đầu di chuyển với vận tốc người thường không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Quốc Thiên chạy với một đôi chân đầy sức phá hủy, hắn vừa đạp lên những thanh sắt trên cây cầu, khiến những thanh sắt ấy cong lại, gây nên tiếng động lớn.

Còn Thu Phong lúc này như một cơn gió, hắn di chuyển nhẹ nhàng xuyên suốt qua hàng tá xe đang kẹt. Nếu không nhìn kỹ, chẳng ai thấy Thu Phong cả.

Bằng một cách nào đó, Quốc Thiên chạy trên đường, khiến lực gió sau lưng hắn nổi đùng đùng. Còn sau lưng Thu Phong chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hắn ta chạy như một dòng nước chảy dài trên mặt đường vậy.

“Hình như ...”

Tốc độ chạy bền bây giờ của Thu Phong đã là hơn 150km/h nhưng Thu Phong cảm thấy còn có thể chạy với vận tốc cao hơn nữa. Thế là bắt đầu hắn tăng lên, dần dần đạt ngưỡng mức 200km/h. Một vận tốc phải nói cách đây vài ngày hắn chạy tối đa cũng chỉ được mấy chục giây ở cái vận tốc này, nhưng dường như bây giờ hắn chẳng thấy có gì gọi là mệt cả.

Thu Phong tiếp tục tăng tốc độ di chuyển của bản thân lên. Dòng năng lượng xanh cam từ Đan Điền chảy dọc hết cả cơ thể Thu Phong, toàn thân hắn bây giờ tạo ra vô số ánh màu xanh theo thân hình của hắn.

Hai con mắt của Thu Phong rực sáng lên một màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp phóng đi như một quả tên lửa biết lượn lách.

Về Quốc Thiên bây giờ. Khi trước vận tốc của thằng bé lúc chạy bền cũng chỉ trên dưới 100km/h, mà giờ đây nó đã và đang chạy với vận tốc gần 150km/h. Đây là vận tốc chạy bền tối đa của anh hai hắn khi trước.

Quốc Thiên nở nụ cười.

Chưa kích hoạt hết hoàn toàn 108 huyết đạo, vậy mà hai anh em họ đã có khả năng khủng bố như thế này. Nếu như thành công cả 108 huyết vị được khai mở sẽ còn ra bộ dạng gì đây nữa?

.....

Quận Tuyên Phong.

“Anh Khoa, Anh Khoa .... Không xong rồi ... có rất nhiều người đang tụ tập trước chợ đêm ...”

Lúc này trong căn gác mái của mình, Trọng Khoa đang nằm đó nô đùa với mèo. Toàn thân hắn bây giờ tàn tạ, băng gạc thì rỉ máu, một tay bị đang treo lủng lẳng trên bụng. Còn tay kia khắp nơi bầm tím, vậy mà hắn vẫn cố giốn với con mèo bố lão của hắn cho bằng được.

Đang nằm đó bỗng nhiên Trọng Khoa nghe được tiếng hốt hoảng của ai đó. Hắn vội vàng leo xuống dưới, thì thấy hơn chục nhân mạng trong Liên Minh Osuma đứng ở trước cửa tay cầm đao kiếm.

“Có chuyện gì vậy?”

“Hình như có bọn đang đến phá chợ đêm. Anh Nguyên ...”

“Đ!t mẹ chúng mày ... tao bảo không được nói gì cho anh Khoa cơ mà?”

Kẻ đang nói bỗng nhiên bị ai đó đứng khuất ngay phía cánh cửa đập một phát lặn đùng ngã ngửa.

Gương mặt của Hạo Nguyên xuất hiện. Lần đầu tiên Trọng Khoa thấy Huệ Nhan tức giận đến như vậy.

Trận đấu ngày hôm kia, Hạo Nguyên là người bị thương ít nhất, nó chỉ bị đánh vào bụng rồi bất tỉnh. Hoàn hảo không có xây xát gì, sau hai ngày Hạo Nguyên hồi phục lại bình thường với cái bụng còn hơi ê ẩm đôi chút.

“Chuyện gì vậy Nguyên?”

Trọng Khoa đứng đó khó hiểu nhìn cái hành động của thằng em mình.

“Không có gì đâu anh!”

Gương mặt Hạo Nguyên khó xử, song đồng thời lúc đó hắn kéo sầm cánh cửa sắt của tiệm sửa xe Trọng Khoa lại.

“Rầm!”

“Này mày làm gì vậy?”

Hành động lạ thường của Hạo Nguyên khiến Trọng Khoa nhảy dựng lên lập tức lao xuống.

“Má nó ... sao mở không được!”

Lúc này bên ngoài cánh cửa, Hạo Nguyên đã khóa chặt cánh cửa của tiệm Trọng Khoa bằng một ổ khóa khác.

“Thằng Nguyên ... mày mở cửa ra cho tao ... Có chuyện gì hả?” –
“Rầm rầm rầm ...”

Trọng Khoa nổi điên lên, liên tục sút vào cánh cửa sắt bằng hết sức lực của mình.

“Anh Nguyên ... anh không nói cho anh Khoa biết sao? Sao anh lại làm vậy?”

Gương mặt Hạo Nguyên tràn ngập sự quyết tâm, hắn quay sang lườm kẻ đang hỏi và nói:

“Guerriers Forts. Cái thân thể kia của anh Khoa, để anh đánh với bọn này khác gì chết ... không thể để anh ấy ra ngoài được!”

Một gương mặt lạnh lùng kiêu lời. Giờ đây đang tràn ngập một ý chí chiến đấu hơn bao giờ hết, thậm chí hơn cả trận đấu vào hai ngày trước.

Bởi vì lần này Hạo Nguyên chiến đấu là để bảo vệ nơi mình sinh sống. Guerriers Forts lần trước đã khiến cho rất nhiều anh em của hắn bị tàn tật vĩnh viễn. Lần này bọn chúng quay lại, chắc chắn Liên Minh Osuma một lần nữa sẽ phải chiến đấu với chúng.

.....

Quận Eagle.

So với dự kiến thì Guerriers Forts tiến sát đến với quận này hơn. Do hacker của Guerriers Forts đã tê liệt toàn bộ cột đèn giao thông, chỉ để độc nhất đèn xanh cho các chiến binh của bọn chúng chạy qua.

Quân của Cerberus không nhiều, chỉ khoảng trên dưới 300 mạng người mà thôi. Hôm nay là một ngày như thường lệ, thành viên của Cerberus đang tụ tập trong một cái xưởng gỗ bỏ hoang, họ ngồi đó bật nhạc, hút thuốc, uống rượu bia.

Hứa Tiêu Dĩnh thanh niên bị Quốc Thiên sút cho gãy xương sườn đang ngồi ở đây uống bia giải sầu cùng thằng em trai của hắn là Hứa Liên Hạo cũng đang băng bó khắp bụng mình. Đáng lý ra hai anh em nhà này bây giờ phải còn đang nằm trong bệnh viện dưỡng thương.

Nhưng không, bọn chúng bay nhảy quen rồi, giờ bắt nằm viện tất nhiên hai thằng ôn thần này chẳng đồng ý.

Về mặt Hứa Tử Lệ, hắn ta cũng chỉ bị Quốc Thiên đánh trúng các huyết đạo trên hai cánh tay nên tạm thời lúc đó tay không thể cử động được nhiều. Ngoài ra chỉ vài vết thương nhỏ không đáng kể. Cả hai cánh tay của Hứa Tử Lệ ngày hôm qua đã bình phục hoàn toàn, không còn cảm giác đau nhức gì nữa.

Bỗng lúc này trong hàng trăm người đang tụ tập lại bất nhạc, ăn nhậu thì bỗng một tiếng xe Moto chạy tới.

“Nguy rồi ... Có cháy!”

“Cháy con mẹ gì chứ? Cháy ở đâu?”

Hứa Tiêu Dĩnh đang hậm hực mấy ngày nay, thấy đàn em của mình bỗng nhiên chạy tới hô cháy là sao?

“Ghe tàu đang đậu ngoài biển của nhà em bị cháy ...”

“Thì mày đi dập đi? Mấy thằng này đi phụ nó đi!”

Hứa Tiêu Dĩnh khó chịu đập vào đít vài gã đứng gần mình, bảo chúng nó phụ thằng kia.

“Không ... là bọn Guerriers Forts làm, chúng đang phóng hỏa đốt tất cả các ghe đậu ở cảng ...”

“Cái gì?” Hứa Liên Hạo vốn chẳng quan tâm gì mấy thì lúc này hấn bật dậy kinh hô một tiếng.

Vì tác động mạnh, Hứa Liên Hạo bỗng cảm thấy nhói ở vùng bụng. Chết tiệt, vết thương hấn còn chưa khỏi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Hồn Chiến !!!

“Đám ranh Hắc Long Bang thích xen vào chuyện người khác quá nhỉ?”

Trong một chiếc xe 7 chỗ không rõ biển số kiểm soát lẫn hiệu xe. Chiếc xe ấy độc nhất một màu đen bóng, kể cả kính xe cũng một màu đen không thể nhìn vào bên trong.

Lúc bấy giờ có vài kẻ khá là máu mặt ngồi bên trong ấy. Nếu như Thu Phong có mặt hay bất cứ ai có mặt trong cuộc họp ban này của Hắc Long Bang đều biết đến năm kẻ này. Chúng là một trong năm gương mặt thủ lĩnh Hắc Long Bang.

Tay lên tiếng vừa rồi là một gã đầu vàng có một làn da đen. Hắn tên là Basil, mười Amecanda gốc Phi. Với quả đầu cạo sát hai bên, phần tóc còn lại được hắn vuốt cho dựng đứng lông bông, đã vậy còn nhuộm vàng. Trông chẳng khác nào đồng cút nằm trên đồng bùn là bao.

“Có thêm mười Hắc Long Bang cũng không cứu được lũ người kia!”

“Hắc Long Bang thì đã sao? Ha ha, một cái băng rẻ rách hợp lại từ đám phế vật à?”

“Nghe đầu trong đó có cô nàng tên Lục Nương đẹp lắm, không biết lát nữa có gặp nàng không ta!”

“Gặp con bà mày, lo mà giải quyết xong việc đi. Lần này sơ xảy như lần trước, Cửu Long Hội nó hủy diệt cả lũ bây giờ ....”

“Biết rồi hắc hắc ...”

Trong chiếc xe đen hơn cả con Mực ấy. Năm gã được cho là thủ lĩnh Guerriers Forts điên cuồng gào thét, xem thường Hắc Long Bang.

Mặc dù xem thường là thế, nhưng chúng vẫn cẩn thận Hắc Long Bang bằng cách làm tê liệt đèn đường giao thông để bọn chúng không thể nào ứng cứu Cerberus và Liên Minh Osuma kịp thời.

Lúc này đang trên đường lao đến quận Tuyên Phong bằng vận tốc bàn thờ. Điện thoại của Thu Phong vang lên:

“Bắt được chưa?”

“Được rồi thưa đại thiếu gia!”

“Ok!”

Ngay sau đó Thu Phong lập tức cúp máy.

Người vừa gọi đến chính là Linh Đan. Do không thể nào tin tưởng được đám cảnh sát làm việc, nên Thu Phong giao cho Linh Đan và Mạnh Dũng sử dụng Bone để truy tìm coi kẻ nào đang hack vào trụ đèn giao thông của thành phố. Từ đó lần ra địa chỉ IP và Linh Đan đã bắt được hắn ta trong một khách sạn tại quận Bình Phúc.

Bone là một AI, không chỉ là AI trong phòng tập, cô còn có thể là một trợ lý truy tìm thông tin cho Thu Phong nếu như thông tin đó ở trên mạng internet. Tuy nhiên cô nàng Bone này lại có thể hack lại được kẻ kia, nhưng Thu Phong lại chẳng biết, chỉ yêu cầu Bone truy tìm địa chỉ của gã kia mà thôi.

Vừa chạy Thu Phong vừa đeo tai nghe lên. Hắn không rành đường tại quận Tuyên Phong này, bây giờ hắn đang ở trong địa phận của quận Tuyên Phong. Đến đây theo bản đồ chỉ dẫn trên đường.

Lúc này người đi đường từ xa chỉ thấy một thứ gì đó lao nhanh hơn cả một cơn gió. Thắc mắc đôi chút rồi họ lại tiếp tục công việc của mình.

“Bone! Dẫn đường cho ta đến chợ đêm, đường tắt, ta đang chạy bộ!”

“Vâng thưa đại thiếu gia!”

Lúc này giọng máy móc của Bone vang lên từ bên trong tai nghe của Thu Phong. Tiếng gió bên ngoài vù vù, lớn đến mức khiến Thu Phong phải cố hết sức mới nghe rõ được Bone đang nói gì.

“300m nữa rẽ phải, có một con hẻm nhỏ, hết hẻm rẽ trái ... Chạy thêm 500m ...”

Bây giờ theo tính toán của Thu Phong chắc đám Guerriers Forts cũng đang chiến đấu với Liên Minh Osuma rồi. Hắn cần phải tăng nhanh tốc độ của mình hơn nữa.

“2km nữa là tới cổng chợ đêm Tuyên Phong ... Đại thiếu gia, nhị thiếu gia gọi!”

“Alo?” Bone tự động kết nối máy cho Thu Phong, hắn liền lên tiếng

“Em lạc đường rồi anh hai, cái tìm đường trên mạng dở quá!” – đầu dây bên kia vang lên giọng nói than vãn của Quốc Thiên.

Mệt mỏi vì này giờ liên tục nhìn vào điện thoại rồi chạy, với tốc độ của mình, Quốc Thiên đi một hồi làm sao mà chạy ra tới biển. Hắn quên mất là

mình phải chạy đến đâu nên liền gọi cho Thu Phong, sẵn báo là nó lạc đường luôn.

“Bone chỉ đường cho thằng Thiên!”

“Em thấy cháy ... rất đông người, là Cerberus. Được rồi anh hai! ... ù ù ù ...”

Đầu dây bên kia của Quốc Thiên bắt đầu nổi lên tiếng gió phập phăm. Sau đó Thu Phong chỉ nghe được một tiếng tút.

Giờ khắc này, sau vài chục giây cuối cùng Thu Phong cũng đã gặp được cánh cổng chợ đêm Tuyên Phong. Đập vào mắt hắn là hàng chục chiếc xe oto lớn nhỏ đậu kín cửa khu chợ lại. Bên trong liên tục vang lên những tiếng đập phá, gào thét.

Hắn dừng lại, đứng đó và ngắm nhìn vài chục gã đàn ông bặm trợn đang ở bên ngoài hút thuốc, tán ngẫu và canh xe.

Một gã nào đó vừa châm điều thuốc trên mồm lên thì thấy Thu Phong đang đứng giữa đường, hắn liền tiến tới hô to gọi Thu Phong.

“Ê thằng kia đi chỗ ...”

“Rắc!!”

Hai con mắt xanh của Thu Phong rực sáng lên. Vù một cái, hắn tiếp cận bẻ gãy hai cánh tay tên kia một cách chóng vánh.

“Um ...”

Gã kia la lên vì đau đớn thì bị Thu Phong bóp cả miệng lại.

Cầm lấy cánh tay đã gãy của hắn, Thu Phong ném cả người hắn ta về phía đám người đang đứng cạnh mấy chiếc xe hơi nhiều chỗ mà hút thuốc.

“Rầm!”

Tiếng rầm vừa vang lên cũng là lúc Thu Phong lao vút đến. Bằng với hết khả năng của mình, Thu Phong kìm chế sức mạnh ở mức độ nhất định không đủ gây chết người và đánh vào bộ phận khiến đối phương mất sức chiến đấu.

Chỉ trong vòng 10 giây sau khi tiếng rầm vang lên, hoàn hảo hơn ba chục con người hoàn toàn nằm la liệt. Kẻ gãy tay, kẻ gãy chân, kẻ thì miệng ọc ra một đồng nước, có kẻ lại bất tỉnh ngay tức thì. Nói chung mười giây đối với kẻ bị gục cuối cùng quả thật là một thảm họa lần đầu tiên trong đời hắn phải nếm trải.

.....

Quay ngược lại thời gian một chút.

Bên trong chợ đêm Tuyên Phong lúc này.

Nhân lực từ Liên Minh Osuma tụ họp lại cũng chỉ vền vện trên dưới 200 nhân mạng. Quá là mất cân bằng so với Guerriers Forts đông như quân Nguyên. Tính sơ sài cũng phải trên 2000 người, tức một thành viên Liên Minh Osuma phải đấu với mười kẻ bên Guerriers Forts may ra mới có cửa thắng được.

Trên đường tiến công của mình Guerriers Forts đập phá biết bao nhiêu quán ăn, cửa hàng tại chợ đêm này. Thậm chí người dân nơi đây, trai, gái, già, trẻ, lớn, bé đều đánh trả lại bọn chúng. Nhưng dân thường làm gì đủ sức đấu lại với đám băng đảng đánh thuê này được cơ chứ.

Kết quả cho thấy, trước khi Liên Minh Osuma đến kịp thì không biết bao nhiêu người dân ở đây bị đánh cho không còn sức chống cự. Chúng chia nhau ra mà phá nát cái chợ đêm này của người ta.

“Lũ chó chết!”

Hạo Nguyên lúc này đã kéo theo Liên Minh Osuma đến cổng sau của chợ đêm. Sau lưng Hạo Nguyên bây giờ 200 thành viên của Liên Minh Osuma đã tụ họp lại, trừ Trung Nghĩa đang gãy xương đùi và bị Liên Minh Osuma giấu nhem đi thì còn lại Trọng Khoa bị Hạo Nguyên nhốt ở nhà riêng của hắn.

Ngoại trừ Hạo Nguyên, Tiến Tom, Trung Lùn và một vài người khác còn bình tĩnh trước quan cảnh cả ngàn người từ Guerriers Forts đập phá tan tành chợ đêm. Thì cái sự máu chó của Liên Minh Osuma giờ đã nổi lên đỉnh điểm, không cần Hạo Nguyên ra lệnh, từ lúc nào họ đã xông lên chiến đấu với Guerriers Forts.

Bởi vì không biết bao nhiêu thành viên trong Liên Minh Osuma có gia đình buôn bán làm ăn ở đây, nhìn cảnh tượng này khiến họ không thể nào mà bình tĩnh cho nổi.

“Lên thôi!”

Hạo Nguyên gằn giọng xuống nói với vài anh em của mình còn đang đứng đó chưa xông lên.

Dứt câu hắn liền lao vào cuộc hỗn chiến với Guerriers Forts.

Khắp khu chợ lúc này hỗn chiến xảy ra khắp nơi, Liên Minh Osuma đấu với Guerriers Forts, người dân khu chợ chống lại Guerriers Forts. Gươm, dao, mã tấu, ống tıp sắt, thậm chí là cả cây sào phơi đồ, phơi hải sản cũng được lấy ra để làm vũ khí mà đánh.

“Ồ, thằng cu Nguyễn kia ... để tao ra chơi với nó!”

Trên nóc nhà của một quán nhậu, Basil tay người gốc Phi ngồi trên đó cùng bốn tên thủ lĩnh của Guerriers Forts nhảy cái vù xuống từ tầng hai khi thấy Hạo Nguyên ở phía dưới.

“Hello cu em! Nhớ anh chứ?”

“Bốp!” – Hạo Nguyên vừa tung một cú đấm đánh gục một gã Guerriers Forts.

Liên sau đó hắn trông thấy một hình dáng quen thuộc đứng trước mặt mình. Là Basil, thằng da đen khôn khiếp lần trước đã đánh hắn một trận như tử vào trận chiến năm đó. Hạo Nguyên không thể nào quên được cái bản mặt tự mãn của tên này. Hắn ta từng cân một lúc cả hắn và Trọng Khoa mà vẫn có thể đánh ngang cơ. Bây giờ một mình hắn liệu có thể cản được tên này không?

Chẳng nghĩ nhiều, Basil vừa xuất hiện chào hỏi hắn, Hạo Nguyên liền lập tức lao lên tung một cú đá vào mặt hắn ta.

Hiển nhiên thân pháp Hạo Nguyên tuy nhanh nhưng chưa là gì so với Basil một tay đánh thuê kì cựu trong giới hắc đạo. Nhẹ nhàng Basil bắt được chân của Hạo Nguyên.

Thấy đòn tấn công bị cản lại, chân bị tóm, không hoảng loạn. Lập tức tung người lên thêm lần nữa, Hạo Nguyên đập vào ngực của Basil, khiến Basil văng đi và thành công trong việc thoát khỏi đòn đó.

Tuy nhiên Basil dù bị dính đòn nhưng hắn ta dường như chẳng hề hấn gì cả.

Nở một nụ cười, Bone phủ phủ vết dơ trên áo, gã nhìn Hạo Nguyên và nói:

“Bao nhiêu năm, mày vẫn không đổi cách đánh nhỉ?”

Dứt câu Basil chạy đến.

Hai đồng tử mắt của Hạo Nguyên bây giờ trợn to lên, tốc độ của Basil quá nhanh.

“Bốp!”

Ngay tức thì Hạo Nguyên ăn nguyên một cái lên gò của Basil vào giữa mặt.

Chỉ một đòn duy nhất, Hạo Nguyên xị máu mũi. Lùi lại vài bước hắn đứng đó nhìn chăm chăm vào Basil, một tay bị mũi, một tay thì chỉ vào Basil, Hạo Nguyên nở một nụ cười đầy sự khiêu khích. Mặc cho máu đang chảy, hắn lên tiếng:

“Đến đây đi thằng đầu cứng chó!”

“Giật giật ...” – Đầu Basil nổi lên mấy cộng gân vì lời nói của Hạo Nguyên.

Tức mình hắn ta lao đến.

Lúc này ở trên mái nhà nơi còn tận bốn thủ lĩnh của Guerriers Forts đứng trên đó nhìn xuống đám lộn xộn đang đấu đá lẫn nhau phía dưới.

Một kẻ khá là nhỏ con, chỉ tầm vào 1m70. Gã đó tên là Kenjj, 27 tuổi, người Nguyệt Quốc. Vốn từng là xã hội đen bên Nguyệt Quốc nhưng vài năm trước hắn đã gia nhập vào Guerriers Forts để thỏa mãn niềm đánh nhau

sau khi bại trận dưới tay một trong các thủ lĩnh của Guerriers Forts. Hấn ta cũng là một tên cuồng chiến đấu.

Với thân hình bé nhỏ, hấn ta mặc một cái áo khoác chùm đầu, đứng ở đó nhìn chăm chú vào một bóng hình cao gầy. Và rồi hấn mở miệng:

“Thằng kia khá đấy, để tao chơi với nó chút!”

Nói xong Kenjj liền nhảy xuống chạy vọt tới vị trí của kẻ mà hấn cho là khá kia. Gã đó bên Liên Minh Osuma chính là Trung Lùn.

“Hai thằng này máu chó thế nhỉ?”

Khi Kenjj vừa đi mất, một kẻ nào đó nằm trường ra nóc nhà, vừa ngáp vừa nói với bộ dạng không thể nào lười hơn được nữa.

.....

Quận Eagle. Lúc này cuộc chiến đã diễn ra được vài phút. Bởi do khoảng cách từ xưởng gỗ bỏ hoang cho đến cảng của quận khá là xa. Nên khi biết được thông tin, lúc này các tàu thuyền của người dân đã bị đốt cháy hơn phân nửa. Người dân một bên vừa gọi điện báo chính quyền, một bên thì lao ra cản cái đám côn đồ đang đốt thuyền của họ.

Tất nhiên số phận một vài người lao vào cả ngàn người chẳng có gì tốt lành rồi. Trước khi Cerberus kịp đến thì biết bao nhiêu người đã gục xuống.

“Phập phập phập phập ....”

Hàng trăm tiếng xe moto vang lên, Cerberus xuất hiện. Đi đầu hai anh em nhà họ Hứa, Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo.

Trước mặt Cerberus là cả tá người đứng nghệ cả một con đường biển. Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo dừng xe lại, mặc cho vết thương trên

người. Họ đã trống xuống, ngồi đó lờm chằm chằm vào lũ côn đồ Guerriers Forts đang đứng trước mặt họ.

“Gọi được cho anh hai không?”

Bỗng nhiên Hứa Tiêu Dĩnh lên tiếng hỏi Hứa Liên Hạo.

“Không! Anh hai đã đến trước chúng ta rồi!”

Nở một nụ cười, Hứa Liên Hạo nhìn xuống dưới biển. Ở dưới đó có một đám người đang đấu với một bóng mình quen thuộc trong mắt hắn.

Là anh trai Hứa Tử Lệ của bọn chúng. Hứa Tử Lệ đã đến tự lúc nào. Vậy mà chẳng thèm gọi hai thằng em này.

Mặc kệ vết thương, Hứa Liên Hạo và Hứa Tiêu Dĩnh bước xuống xe, cả hai đứng sừng sững ở đó. Sau lưng là hơn 300 nhân mạng mặc độc nhất đồng phục màu đen, quần da, áo khoác chó quỷ 3 đầu mệnh danh là chó địa ngục Cerberus.

“Cerberus!!!!!! “ Hứa Tiêu Dĩnh hét lên

“Đập chết con mẹ tui nó!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” – Hứa Liên Hạo gào một tiếng.

Dứt lời Cerberus lao vào hỗn chiến với cả trăm tên Guerriers Forts đang chặn đường.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Màn Độc Tấu Của Hắc Long Bang (1)

Quận Tuyên Phong. Chợ đêm Tuyên Phong.

“Này này ... sao gục sớm thế cu!”

Lúc này bên trong chợ, Basil đang nắm lấy tóc của Hạo Nguyên mà nhát cả cái đầu đầy máu me của thằng cu lên.

“Khụ khụ ... thằng đầu cứt như mày ... đ*o bao giờ có tư cách!”

Nhếch cái miệng toàn máu, Hạo Nguyên nở một nụ cười khinh bỉ.

Trong đầu Hạo Nguyên lúc này chỉ có một hình ảnh mới khiến hắn bỏ cuộc. Đó là Quốc Thiên, tên quái thai đó thậm chí còn chẳng cho mình có cơ hội đánh trả, so với Quốc Thiên thằng đầu cứt trước mặt này chẳng là cái thá gì cả.

“Đ!t con chị mày!!” Hét lên một tiếng, Basil dựng ngược đầu Hạo Nguyên ra đằng sau.

“Bụp bụp bụp!”

Liên tục Basil dùng tay còn lại thồn quyền này đến quyền khác vào bụng Hạo Nguyên.

Đau đớn Hạo Nguyên liên tục trào máu từ trong miệng ra. Lần trước đấu với Quốc Thiên, hắn đã bị Quốc Thiên đánh cho chảy máu đường ruột, bây

giờ vết thương còn chưa lành hẳn, lại bị thằng đầu cút đánh ra nông nổi này. Hắn làm sao mà chịu nổi.

Nhưng chưa là gì so với Quốc Thiên, thằng đầu cút càng đánh, Hạo Nguyên càng cảm thấy hắn đánh yếu đến đáng thương.

“Mày đ*o là con mẹ gì so với nó đâu!”

Bất ngờ Hạo Nguyên gạt phăng tay của Basil ra, hắn hét vào mặt Basil với cái miệng toàn máu. Máu bắn cả lên mặt Basil.

Gương mặt chẳng có một chút vết xước nào của Basil trở nên bàng hoàng. Chưa kịp nghĩ gì trong đầu, Basil ăn nguyên một đấm hết sức lực từ Hạo Nguyên vào mặt.

“Bốp!”

“Mày ... đ*o bao giờ có tư cách mạnh hơn thằng đó, mày nghĩ rằng mày mạnh à ... khục khục ... tới đây, bố mày chưa thua đâu!”

Khó khăn trong việc đứng vững, Hạo Nguyên liên tục cười kinh bỉ, chửi rủa Basil.

Bất ngờ bị ăn nguyên một cú đấm trời giáng của Hạo Nguyên, Basil hai mắt tròn tròn lên. Hắn nhếch mép cười khẩy:

“Còn thằng nào trong cái Liên Minh chó cắn của tụi mày à? Thằng Khoa? Thằng Nghĩa? Hai thằng đó đâu? Kêu nó ra đây bố mày cân!”

Dứt lời Basil lao đến tung một cước vào thẳng bụng Hạo Nguyên.

“Bụp!”

Với cái cơ thể tàn tạ kia, Hạo Nguyên chẳng thể nào mà né được. Hắn lãnh trọn nguyên cước ấy, hắn vắng đi.

Lúc này Basil vừa đập vào người Hạo Nguyên xong, hắn quay đi, hắn tin tưởng rằng với lực đạo đó Hạo Nguyên chẳng thể nào mà đứng lên nổi. Nhưng hắn cảm thấy cái gì đó sai sai, dù rằng xung quanh đây rất ồn ào, nhưng ít nhất này giờ hắn cũng phải nghe thấy tiếng rơi của Hạo Nguyên rồi chứ.

Đúng lúc Basil vừa quay mặt lại thì bắt gặp một nắm đấm đang sát rạt mặt hắn.

“Bốp!!!”

Một cú đấm móc được nện thẳng vào mặt Basil từ một ai đó.

Lực đạo từ cú đấm làm Basil vắng đi, lực xoáy từ cú đấm móc khiến cả cơ thể Basil xoay vài vòng trên không trung rồi đáp thẳng vào một gian hàng vốn đã đổ nát bên đường.

“Rầm!!!”

Basil bất tỉnh nhân sự. Đúng một quyền.

“Ôi gái mẹ ơi!!!”

Trên nóc nhà ban này nơi các tay thủ lĩnh Guerriers Forts đang ở trên đó quan sát. Bỗng bọn chúng giật mình vì sự xuất hiện của một người.

Hắn ta, mang một cặp mắt màu xanh rực sáng. Một làn da ngăm sẫm chắc, một cái áo khoác loang lổ máu trên đó. Và hắn đang nhìn chăm chăm vào hai kẻ đang đứng trên nóc nhà.

Thu Phong xuất hiện.

Giờ khắc này Liên Minh Osuma gần như đã bị đánh bại hết tất cả, còn vài người trụ được cuối cùng đó là Hạo Nguyên vừa gục, Tiến Tom bị một tay thủ lĩnh nào đó đánh gục đồng thời với Hạo Nguyên.

“Bốp!!”

“Ồ? Thăng nào đây?”

Kenjj thốn một quyền vào bụng kẻ cao hơn mình nửa cái đầu. Hắn ta lăn ra ngất xỉu, Trung Lùn cũng đại bại.

Ba thành viên cuối cùng của Liên Minh Osuma cuối cùng cũng gục xuống. Chẳng còn ai có sức chiến đấu.

“Vẫn tới trễ à?”

Thu Phong nhìn toàn cảnh xung quanh, chẳng còn người nào của Liên Minh Osuma còn đứng vững cả. Kẻ cuối cùng vừa nằm xuống trước mặt hắn mất rồi.

“Thu ... Thu ... Thu Phong?”

“Trọng Khoa đâu?”

Nghe Hạo Nguyên gọi mình, Thu Phong liền quay sang đỡ Hạo Nguyên ngồi dậy và hỏi.

Mắt quan sát của Thu Phong đủ nhanh để biết rằng suốt từ này đến giờ. Hắn đánh gục biết bao nhiêu thằng để chạy vào trung tâm cuộc chiến này, hắn không hề gặp Trọng Khoa, cũng không hề gặp Trung Nghĩa.

“Tôi không cho anh ... anh ấy biết ...”

Khó khăn Hạo Nguyên mới nói hết được lời của mình. Bụng hắn bây giờ đang rất là nhói vì liên tục bị gã Basil hành hạ.

Dù ý thức có mơ hồ thế nào đi nữa, thì Hạo Nguyên vẫn thấy, thấy Basil ăn đúng một quyền của Thu Phong liền bất tỉnh ra đó ... ý thức mơ hồ của Hạo Nguyên vẫn còn đó, bỗng nhiên hắn phì cười:

“Giữa người với người ... khác biệt như vậy sao?”

“Lũ chó chết chúng mày!!!!!!!!!!!!!!”

“Thằng Nguyên đâu??”

Bất chợt lúc này hai tiếng thét quen thuộc vang lên.

Hạo Nguyên cố gắng ngượng ngó về phía âm thanh phát ra.

Trong cả đám người Guerriers Forts che khuất.

“Cút!!”

“Bóp bóp bóp!!”

“Bụp!”

Cả đám người Guerriers Forts bị tách ra, dần dần hai bóng hình xuất hiện. Hai gã to con tàn tật.

Trọng Khoa và Trung Nghĩa. Một kẻ tay thì đang treo dưới cổ, một kẻ thì chống nạng đi cà nhắc cà nhắc trông rất tội nghiệp. Vậy mà hai kẻ đó còn thừa khả năng đánh hơn chục thằng Guerriers Forts che chắn trước mặt mình.

Đẩy đám người đó ra, Trọng Khoa bắt gặp bóng hình Thu Phong đang đỡ lấy thằng em chó chết dám nhốt hắn trong nhà. Về phần Trung Nghĩa hắn ta lết cái cây nạng của mình đỡ từng người anh em Liên Minh Osuma ngồi dậy. Quả thực cảnh tượng trông rất là đau khổ.

Có vài kẻ xông lên đánh Trung Nghĩa đều bị hắn cho một đấm văng đi. Dù chân bị què nhưng hai tay vẫn còn khỏe, chỉ cần một chân làm trụ Trung Nghĩa chẳng ngại mẹ con thằng nào.

Nhưng số lần tấn công ít dần. Bằng cách nào đó tính luôn hai thằng què, tính luôn cả Thu Phong chẳng biết là ai, Guerriers Forts thấy chỉ còn 3 người mà thôi. Không nhất thiết phải đánh làm gì, nhưng đám thủ lĩnh lại khác. Thu Phong là ai? Hắn vừa xuất hiện cho đúng một đám Basil đã bất tỉnh ra đó không rõ sống chết.

“Sao mày lại nhốt tao hả?”

Nhìn bộ dạng tàn tạ của Hạo Nguyên, Trọng Khoa chảy nước mắt. Hắn biết thằng em này vì sợ bộ dạng này của hắn sẽ bị thương nặng hơn nữa nếu như tham gia cuộc chiến.

“Xin ... lỗi anh ... bọn em không thể bảo vệ được ... khu chợ ... khu khu!”

“Mày để đó cho tao!!”

Hai con mắt Trọng Khoa lúc này bỗng nhiên nghiêm lại, gương mặt hắn dùng dùng sát khí đứng dậy nhìn đám người Guerriers Forts bằng con mắt thù địch.

Thấy thế Hạo Nguyên chẳng thể làm gì được, giờ cơ thể hắn như có chì vậy, không còn sức để mà ngồi dậy nữa. Bất giác Hạo Nguyên nắm lấy tay Thu Phong, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Thu Phong.

Đáp lại ánh mắt khẩn cầu ấy, Thu Phong vỗ lên mu bàn tay Hạo Nguyên đang nắm lấy tay hắn mà gật đầu.

“Để đó cho tôi!”

Đặt Hạo Nguyên xuống, Thu Phong đứng dậy vỗ vai Trọng Khoa mà cười.

“Không phải chuyện của anh! ... mà thủ lĩnh Hắc Long Bang như anh sao lại đến đây?”

Tuy luôn muốn chiến đấu với Thu Phong, nhưng Trọng Khoa chưa bao giờ có ý nghĩ xem Thu Phong là kẻ thù. Hắn cũng nghĩ Thu Phong cũng không xem hắn là kẻ thù. Nếu không ngày hôm nay tại sao hắn lại chạy đến đây?

Dẫu vậy Trọng Khoa cũng không cần Thu Phong xen vào chuyện của quận Tuyên Phong. Ban nãy khi bị nhốt, Trọng Khoa liên tục gọi từ người này đến người kia trong Liên Minh Osuma nhưng không được. Bị nhốt trong nhà, Trọng Khoa cứ nóng ruột cào cào khó chịu thể quái nào ấy, hết cách hắn đành gọi cho Trung Nghĩa, may thay hắn ta vẫn liên lạc được.

Lúc đó vừa hay Trung Nghĩa biết chuyện gì đang diễn ra, hắn cũng không được ai báo cho biết rằng khu chợ có chuyện. Nếu không có vài thằng cu loi chơi đi ngang qua tiệm hắn lăm chuyện về khu chợ Trung Nghĩa cũng không biết được. Thế là Trung Nghĩa một tay cầm nạng, một tay cầm theo cái kìm khổng lồ để đến bẻ khóa nhà Trọng Khoa. Cuối cùng hai người bọn họ lết xác được đến đây thì đã trông thấy cái quang cảnh tan thương như thế này rồi.

“Ai nói tôi đến một mình?” – Thu Phong nở một nụ cười âm áp giữa cái chiến trường với Trọng Khoa.

Vừa đúng lúc này, phía đầu khu chợ vang lên một tiếng thét:

“Hắc Long Bang!!!!!!!!!!!! Giết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! “

Quay đầu ra phía sau, Trọng Khoa mơ hồ thấy đám người phía xa xa đang náo loạn hết cả lên. Cộng với thanh âm vừa rồi, và kẻ đứng trước mặt hắn đây. Trọng Khoa hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi. Hắn vỗ lưng Thu Phong nhẹ một cái:

“Cám ơn!”

Đơn giản hai chữ đó thôi.

“Hắc Long Bang đến nhanh vậy sao?”

Ở trên nóc nhà ban nãy, một gã thủ lĩnh Guerriers Forts đứng đó nhìn xuống phía dưới mà ngạc nhiên. Hắn không ngờ rằng Hắc Long Bang lại đến ngay lúc này.

“Ài ... phiền phức thật!”

Gã thủ lĩnh lười nhác còn lại tự lúc nào đã đứng dậy, hắn cởi cái nón trùm của mình xuống. Vặn vẹo cái cổ của hắn, vù một phát gã ta xuất hiện trước mặt Thu Phong. Eryk là tên của gã lười nhác người châu Âu. Với thân hình cao gần 2m. Cặp mắt điều hâu của hắn đang nhìn chăm chăm vào vị thủ lĩnh Hắc Long Bang.

Hành động của hắn muốn chứng tỏ một điều rằng, Thu Phong chính là đối thủ của hắn. Đừng ai xông lên. Các tay thủ lĩnh còn lại của Guerriers Forts hiểu điều đó, nên chưa ai vọng động. Tuy nhiên Thu Phong lại chẳng đặt thẳng này vào mắt, hắn chỉ ngồi xuống và cột lại dây giày thể thao của mình.

“Mạnh đấy! Nhưng ngu quá ...”

Eryk nhìn vào hành động cợt nhả không quan tâm của Thu Phong mà cười khẩy một tiếng. Dứt lời hắn nhảy vồ tới sút thẳng vào mặt Thu Phong.

“Vụt!!!”

Khi cú sút gần như nắm chắc 100% sẽ trúng vào đầu Thu Phong thì bất chợt trong tầm mắt của hắn Thu Phong biến mất.

Như cảm nhận được cái gì đó nguy hiểm Eryk quay đầu lại thấy bóng dáng của Thu Phong đứng phía sau hắn từ lúc nào. Đập vào mắt Eryk là hình ảnh Thu Phong đang ở trên không trung, tay co lại chuẩn bị cho một cú đấm.

Đồng tử Eryk co lại. Và đó cũng là lần cuối trong đầu hắn hiện lên ba chữ ‘Ăn lol rồi’

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Màn Độc Tấu Của Hắc Long Bang (2)

Quận Eagle.

Lúc này ở đây xảy ra hai cuộc chiến. Một dưới bờ biển, hai ở trên cung đường nhựa cạnh bờ biển.

Đội quân của Cerberus bây giờ đang một chiến chực mạng ở trên cung đường nhựa phía trên ấy. Bên dưới một hình Hứa Tử Lệ độc tấu với năm thủ lĩnh của Guerriers Forts. Tất nhiên tình hình Hứa Tử Lệ bây giờ trông cực kì thảm hại.

Bất kì một tên nào trong này đều thừa sức đánh bại Hứa Tử Lệ trong một cuộc chiến tay đôi. Nhưng chúng lại không làm thế, bởi vì đây là chúng đi phóng hỏa đốt thuyền, sau khi phóng hỏa phải mau chóng rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Vì đây là đường biển, không có cột đèn giao thông nào, đường lại thông thoáng, không cần thận cảnh sát có thể đến bất cứ lúc nào. Nên giờ đây chúng phải nhanh chóng hạ gục Cerberus để rời đi,

Tuy nhiên Hứa Tử Lệ tuy không địch lại, nhưng lại không hề dễ hạ gục.

Tình trạng Hứa Tử Lệ bây giờ không khả quan cho mấy, khi một cánh tay bị gãy, máu chảy từ đầu cho xuống dưới chân. Bộ dạng rất thảm hại.

“Guerriers Forts!!!!!!”

Hứa Tử Lệ hét lên một tiếng. Sau đó hấn lại một lần nữa lao vào tấn công năm tay thủ lĩnh của Guerriers Forts.

Tuy tình thế gấp gáp, nhưng đó là công việc của mấy thằng đốt thuyền. Riêng năm tay thủ lĩnh này, đứng đó vẫn đang cọt nhả với Hứa Tử Lệ vì cho rằng vẫn còn thời gian.

Đúng cái lúc Hứa Tử Lệ lao lên, một thân ảnh như xuất hiện từ hư không.

“Đùng!!!”

Một tiếng động lớn vang lên, nghe như tiếng bức tường âm thanh bị phá thủng.

Tại vị trí Hứa Tử Lệ lúc này, không biết bằng một cách nào đó đồng cát trước mặt hắn như bị công phá bởi trái boom. Hàng đồng cát nổ tung, văng cả lên trời, bụi mù cả một không gian nhỏ xung quanh Hứa Tử Lệ.

“Nơi này để tôi lo ... anh lên hỗ trợ hai đứa em anh đi Tử Lệ!”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Hứa Tử Lệ. Đối với Hứa Tử Lệ đây dường như là giọng nói của một kẻ làm hắn ám ảnh suốt mấy ngày qua.

Mặc cho những hạt cát đang còn bay trên không trung, va vào mắt, Hứa Tử Lệ cố gắng híp con mắt dính đầy máu pha lẫn chút cát vàng trong ấy. Dần dần gương mặt điển trai của Quốc Thiên xuất hiện.

Bằng hai con mắt đỏ ngầu vì tơ máu, Hứa Tử Lệ trợn to mắt lên ngạc nhiên không tưởng. Hắn còn là con người sao?

Cảm nhận sát khí vô hình toát ra từ Quốc Thiên, bằng một cách nào đó bỗng dưng Hứa Tử Lệ cảm thấy sợ hãi khi Quốc Thiên nhìn chằm chằm vào hắn. Tuy nhiên Hứa Tử Lệ vẫn cảm nhận được sát khí này không nhắm vào hắn, mà là với những kẻ đứng sau.

“Không được! ... đây là quận của chúng tôi ... chúng tôi phải bảo vệ họ!”

Hứa Tử Lệ vừa nói, vừa nhìn vào những người dân đang gào thét tát nước biển lên con tàu đang cháy của họ. Đã vậy họ còn bị Guerriers Forts đánh đập, dìm đầu xuống nước. Đủ mọi loại hành hạ diễn ra. Thân là đứa trẻ lớn lên từ bé trong cái cảng này, những con tàu này như là tuổi thơ của hắn, và cũng là tuổi thơ của đa số thành viên Cerberus đang chiến đấu trên kia, hắn không thể bỏ mặc họ được.

“Anh không còn khả năng bảo vệ nơi này nữa! Hãy lên đó và cứu lấy hai thằng em của anh đi ... chúng bị thương còn chưa khỏi đâu!”

Nói xong Quốc Thiên dứt khoát chụp lấy người Hứa Tử Lệ ném đi xa hơn chục mét.

May thay đây là một bờ biển đầy cát, hoàn hảo Hứa Tử Lệ không bị làm sao sau cú ném ấy của Quốc Thiên.

Cố gắng gượng đứng dậy, Hứa Tử Lệ hòng lao lên thêm một lần nữa, nhưng hắn lại nghe thấy tiếng thét của thành viên Cerberus ở trên đó.

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt Hứa Tử Lệ là hình ảnh hai thằng em hắn, một tay ôm cái bụng đầy máu, một tay đánh đấm với đối phương. Cấn răng, cắn môi, Hứa Tử Lệ quay sang nhìn Quốc Thiên đang đứng đó.

Chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, Hứa Tử Lệ trông thấy Quốc Thiên đang nhìn mình gật đầu. Hắn gật đầu đáp trả lại, và rồi Hứa Tử Lệ chạy đi, hắn chạy lên trên cung đường để cứu lấy hai đứa em của mình và Cerberus.

Bỗng lúc này xa xa phía sau đám người Guerriers Forts, Hứa Tử Lệ lại thấy thêm vài chục chiến xe oto đang chạy về hướng này. Đầu óc hắn tê rần lại – ‘Chẳng lẽ Guerriers Forts lại kéo thêm người?’ – một dòng suy nghĩ

bất chợt chạy ngang qua hắn, thấy thế Hứa Tử Lệ tức tốc chạy lên trên để ứng cứu em trai mình.

Đúng lúc này hắn nghe thấy tiếng thét của một ả đàn bà quen thuộc đến đáng sợ:

“Hắc Long Bang!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! “

“Chiếnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn!!”

Vừa chạy Hứa Tử Lệ vừa ngoái đầu ra phía những chiếc xe hơi nầy, một đám người mặc độc nhất một chiếc áo khoác giống nhau. Do xa quá Hứa Tử Lệ không thể nào nhìn rõ được trên áo có ký hiệu gì. Nhưng với màu sắc ấy, hắn nhận ra được, đó là áo của Hắc Long Bang. Thậm chí hắn còn thấy cả Bạch Vân ả ta như một con mãnh thú xông lên trước tấn công lấy đám người Guerriers Forts.

“Cám ơn!”

Vừa chạy Hứa Tử Lệ vừa nở một nụ cười, hắn nói lời cảm ơn, nhưng chỉ có một mình hắn nghe được.

Giờ khắc này quay về lại với Quốc Thiên. Hắn đứng đó ngông nghênh nhìn đám người đang đốt phá tàu thuyền, rồi lại đảo mắt sang năm kẻ hồ báo. Theo như Quốc Thiên đánh giá, năm thằng này chính là năm thằng được coi là đồng thủ lĩnh của Guerriers Forts.

“Mày là thằng nào?” – Một tên da vàng phát âm đặc tiếng miền Bắc của Xích Quỷ.

Có lẽ thằng này chính là thằng duy nhất thuộc Guerriers Forts là người gốc Xích Quỷ. Tuy nhiên nó có là người dị năng đi nữa Quốc Thiên vẫn đập.

“Hắc Long Bang. Nhớ lấy cái tên này và ...” – “Đùng” Quốc Thiên lao lên trong tư thế tay co lại chuẩn bị cho một cú đấm.

“Sám hối ở Cõi Atula đi!” – giọng nói lạnh lùng của Quốc Thiên vang lên bên tai của kẻ vừa mới hỏi.

“Bốp!!!!”

Một cú đấm được nện thẳng vào mặt gã đó. ‘Rắc’ tiếng xương bị gãy vang lên. Lúc này nếu như có máy X-Quang ta có thể thấy gương mặt của hắn bị Quốc Thiên đấm cho tụt cả vào bên trong, cả khoang miệng, xương mũi, thậm chí là cả vỏ não cũng bị Quốc Thiên đấm cho bể nát.

“Uỳnh!!!!”

Cú đấm của Quốc Thiên uy lực tới mức lực đạo tàn dư khiến gã kia văng một đường thẳng tuyệt đẹp hơn hai chục mét đập thẳng vào chiếc thuyền mục nát đang cháy ở trên bờ biển.

“Rầm ...”

Cả người hắn như hòa vào chiếc thuyền đổ nát kia. Và chẳng ai thấy tiếng động gì từ kẻ đó nữa.

Thật là kì lạ nếu như một người thường lãnh trọn một cú đó mà có thể đứng lên, tất nhiên điều kì diệu đó xảy ra với ai chứ không xảy ra với hắn.

Trong vòng một khắc, một trong năm đồng thủ lĩnh của Guerriers Forts đứng tại đây gục ngã hoàn toàn.

“Người Dị Năng?”

Bất chợt một kẻ hô lên.

Tiếng hô của hắn bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Quốc Thiên ngay lúc này. Nở nụ cười Quốc Thiên lên tiếng:

“Nhảm rồi! Tao là thần chết ... đến đây để lòi mọi tội lỗi của chúng mày xuống địa ngục!!!”

Và đó là lần cuối cùng trong đời kẻ kia nghe được tiếng người nói.

Bằng cách tàn bạo nhất của mình, Quốc Thiên thật sự tức giận, hắn từ một kẻ ăn không đủ no, đồ không đủ mặc. Để mà cố gắng vượt trải qua cái cuộc sống khôn khó này, và giờ hắn được tìm về bởi người anh của mình, sống trong một gia đình giàu có. Nhưng Quốc Thiên không bao giờ quên cái cảnh mình đói nghèo ra sao.

Những cái ghe tàu kia, của những ngư dân khôn khổ. Họ làm lũng, vất vả trên biển cả nguy hiểm. Có một con tàu để họ sinh sống và đánh bắt, vậy mà lũ đốn mạt này, chẳng biết vì lý do gì mà lại đi tiệt hết các kẻ sinh nhai của họ. Chẳng khác nào đang giết họ cả, Quốc Thiên không thể tha thứ cho cái hành động này của lũ người Guerriers Forts.

Lần đầu tiên trong suốt quá trình luyện tập, Quốc Thiên đánh hết sức, không nương tay một chút nào dù cho chúng có là người thường, có không phải là Dị Năng Giả hay Võ Năng Giả đi nữa. Quốc Thiên không quan tâm, lũ này không được phép tồn tại trong cái xã hội vốn bất công này.

“Không ổn rồi ... chạy mau!”

Bất chợt một gã thủ lĩnh Guerriers Forts lần đầu tiên ném được mùi sợ hãi. Hắn chứng kiến một kẻ không còn là con người nữa rồi, hắn chẳng có gì giống Dị Năng Giả nhưng hắn lại nguy hiểm hơn cả Dị Năng Giả trong ký ức bọn chúng.

Và trước cái tiếng hô của hấn hai kẻ nữa đã gục. Còn một kẻ đứng chết chân, và kẻ hô tiếng kia đã chạy mất.

Thủ lĩnh ư? Nực cười? Chúng mày chỉ là một đám ô hợp.

Không võ thuật, không màu mè với lũ chẳng cùng đẳng cấp với mình. Đơn giản Quốc Thiên sút một lực hết sức thẳng vào cổ kẻ đang đứng chết chân ở đó. ‘Rắc’ một tiếng ... cái cổ của gã kia gãy gập qua một bên. Lực gió từ cú đá của Quốc Thiên mạnh đến mức khiến cát biển tạt mạnh hấn sang một bên.

“Còn một thằng ...”

Nhìn vào gã đang chạy bán mạng cách mình vài chục mét kia. Quốc Thiên vẫn chưa nguôi giận, hấn phải cho đám người này thẳng thiên hết tất cả mới vừa lòng.

“Chạy con mẹ mày!”

Gã người đang chạy, gã thủ lĩnh Guerriers Forts ấy bỗng nhiên nghe được thanh âm kêu gọi hấn giống như thần chết. Tuy nhiên hấn chẳng dám quay đầu lại mà nhìn. Đúng cái lúc đầu hấn vừa hiện lên suy nghĩ không xong rồi, hấn cảm nhận được sau gáy mình như bị ai đó túm lấy.

“Pặc – Bùm!!!”

Âm thanh như tiếng thuốc nổ vang lên. Quốc Thiên dồn hết nội lực vào cánh tay của hấn chụp lấy gáy tên kia, sau đó Quốc Thiên đu người tới ấn thẳng đầu hấn xuống dưới mặt cát.

Một cột cát tung tóe lên trên trời. Gã thủ lĩnh cuối cùng của Guerriers Forts có mặt tại đây đã gục trong tư thế cắm đầu xuống đất.

Chưa đến 2 phút. Quốc Thiên giết chết hai người, một kẻ bị đâm nát cả xương mặt, hộp sọ tổn thương gây xuất huyết não mà chết bên trong một chiếc tàu mục nát. Còn kẻ thì bị Quốc Thiên đá gãy cổ chỉ vì đứng chết chân ở đó. Ba kẻ còn lại, một bị đập nát hết nội tạng đang trong tình trạng hấp hối có thể chết bất cứ lúc nào nếu như để hãn như vậy mà không cứu chữa. Một kẻ thì bị đạp giữa giữa vào bụng văng thẳng ra ngoài biển, cạnh bên những con tàu đang cháy. Còn gã cầm đầu xuống dưới đất, chẳng biết còn thở hay đã tắt thở.

Lúc này phía trên kia, Gia Hưng vừa kịp dạt tới hơn trăm anh em Hắc Long Bang chạy đến trước mặt Quốc Thiên.

“Chiến! Chết em lo ...”

Đơn giản bỏ lại một câu, Quốc Thiên lao vào đám người Guerriers Forts còn lại đang cố đốt tàu và đánh đập ngư dân. Dù rằng thủ lĩnh của bọn chúng đã gục hết, nhưng chúng dường như chẳng quan tâm gì cả, chúng chỉ biết việc của mình, chẳng sợ hãi.

Và rồi, bằng một cách nào đó cuộc chiến đang nghiêng hẳn về phía Cerberus và Hắc Long Bang. Đúng hơn Hắc Long Bang xuất hiện, Quốc Thiên xuất hiện thay đổi cả cục diện cục chiến.

Vốn Cerberus khi này chỉ còn lại trên dưới một trăm người còn có sức chiến đấu, do Hứa Tử Lệ lúc này kịp thời lên ứng cứu. Dù với thân thể tàn tạ đó, Hứa Tử Lệ vẫn dư sức cân mấy chục người Guerriers Forts, thậm chí anh em Hứa Tiêu Đình và Hứa Liên Hạo dù bị thương ở bụng, vẫn đủ sức để đánh gục không biết bao nhiêu kẻ. Nhiều đó cũng đủ cho thấy Cerberus mạnh đến dường nào. Nhưng chưa đủ nếu không có sự xuất hiện của Hắc Long Bang.

Tình thế Guerriers Forts phía trên có cả ngàn người đang như một miếng thịt bị kẹp ở giữa bởi hai con mãnh thú.

.....

Quận Tuyên Phong.

Cuộc chiến nơi này đã dần đi đến hồi kết. Đừng nói là bây giờ, thậm chí với một mình Thu Phong cách đây vài tháng thôi, chưa chắc cả ngàn người đứng đây có thể làm khó được hắn, huống chi với thân thể kích hoạt hơn một nửa số huyết đạo trên cơ thể. Cộng thêm thứ năng lượng trong Đan Điền không biết tên còn nằm ở một đẳng cấp khác so với nội lực.

Lúc này Liên Minh Osuma chỉ còn mỗi mình Trọng Khoa và Trung Nghĩa là còn sức chiến đấu do họ vừa mới tới, nhưng Thu Phong lại chẳng cho hai người này có cơ hội đánh một ai. Chỉ một mình Thu Phong đã có thể tạo thành thế gọng kìm cho Guerriers Forts. Đầu bên kia Guerriers Forts bị Hắc Long Bang chặn cả đường lui. Abid là kẻ dẫn đầu bên kia cùng với Thành Chân.

“Mày ... là quái vật ...”

Trong tay Thu Phong lúc này là thằng Eryk, kẻ bị Thu Phong đánh gục ban nãy lại một lần nữa tấn công hắn rồi lại bị đánh cho gục. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn cùng với Basil đứng lên, Thu Phong ban đầu còn kiêu sức, nhưng dần dần hắn gia tăng lực đạo lên để thích hợp đánh ngát bọn này.

Dựng ngược cái cổ của Eryk ra phía sau, hai con mắt xanh của Thu Phong nhìn chằm chằm đôi mắt đen của thằng người Nguyệt Quốc kia và nói:

“Guerriers Forts chúng mày, từ nay tan rã!”

Dứt lời Thu Phong ném hắc lên trời, cơ thể hắc rơi xuống, khi còn cách mặt đất khoảng 20cm, chính xác đúng vùng bụng của hắc. Thu Phong bồi một cú sút, sút hắc bay đi như một trái banh.

“Bộp!”

Âm thanh trầm đục vang lên từ cú sút của Thu Phong. Khiến Eryk vắng đi hơn chục mét rồi lăn ra đó bất tỉnh.

Đúng lúc này Thu Phong cảm nhận được có kẻ nhảy vô lên người mình. Chẳng cần quay đầu lại, bằng đôi chân dẻo của mình, hắc đá một cước hồi mã vào thẳng mục tiêu phía sau.

“Rắc ...”

Âm thanh xương gãy vang lên.

Thằng đầu cút Basil lãnh trọn một cú đập của Thu Phong. Vai hắc, nói đúng hơn là vị trí xương quai xanh của hắc bị Thu Phong chấn nát ra thành từng mảnh.

Và rồi hắc ngã xuống, đau đớn không nói thành lời khiến thằng đầu cút bất tỉnh. Tuy có hơi lâu một chút, nhưng cả năm tay thủ lĩnh Guerriers Forts bây giờ chẳng còn ai đứng cả. Thậm chí bán kính 20m xung quanh Thu Phong ngoại trừ vài người Liên Minh Osuma ra chẳng còn ai là người của Guerriers Forts mà đứng trong phạm vi đó cả.

Guerriers Forts lần này thật sợ, vừa sợ vì Thu Phong mạnh, vừa sợ vì sát khí tỏa ra thật thường xung quanh Thu Phong. Thậm chí Trọng Khoa đây còn có cảm giác run rẩy khi đứng gần người này.

Trong đầu Trọng Khoa lúc bấy giờ hắc đang suy nghĩ. Liệu lần trước hắc đã nhường mình đến nhường nào. Nếu như hắc đánh với sức của hắc

bây giờ liệu mình trụ được nổi mấy đòn. Thậm chí Trọng Khoa còn không biết lúc này Thu Phong đã tung hết sức lực của hấn chưa nữa.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Đặt Dấu Chấm Hết Cho Guerriers Forts

Cuộc chiến ở hai chiến tuyến giờ đây đã đến hồi kết.

Guerriers Forts chẳng còn một ai chiến đấu nữa. Kẻ bị thương, kẻ thì chạy trốn, kẻ thì đầu hàng. Túa lả bùm bùm.

Vi sao ư? Tất nhiên là nhờ có Hắc Long Bang. Một băng đảng đánh thuê lớn nhất Cổ Thành. Thậm chí còn là một trong những băng đảng đánh thuê có tiếng tại miền Bắc này. Cứ thế, bọn chúng bị diệt, diệt hoàn toàn. Có rất nhiều lý do khiến Guerriers Forts thất bại.

Thứ nhất là về Hắc Long Bang tuy người không nhiều bằng Guerriers Forts, tuy nhiên hai người Thu Phong và Quốc Thiên tương đương với cả ngàn người thường như Guerriers Forts rồi. Chưa kể, điểm mạnh của Guerriers Forts chính là thập đồng thủ lĩnh của chúng. Tất cả mười kẻ đó đều bị Thu Phong và Quốc Thiên đánh bại một cách nhẹ nhàng, trong khi mỗi một người trong số đó đều có cả năng như Hứa Tử Lệ, Trọng Khoa hay Trung Nghĩa. Một cân cả trăm, nhưng cái sự thật rằng, người thường vẫn là người thường. Chẳng thể nào so bì được với hai con quái vật hình người như hai anh em nhà Hắc Long Bang kia được.

Chưa kể dù Cổ Thành mạnh, nhưng không có Dị Năng Giả chống lưng, không có một thế lực nào đủ lớn để chống lưng bọn chúng. Cửu Long Hội không hề chống lưng cho Guerriers Forts, mà là để chúng mang ơn Cửu Long Hội rồi bắt chúng phải làm việc mà thôi.

Thứ hai băng đảng đánh thuê rất ít khi phụ thuộc vào một thế lực nào nhất định, có tiền thì chúng làm. Không tiền thì chúng phẫn, với cả đám người đánh nhau vì tiền, gặp mạnh thì chạy, không cố gắng thực sự nên chúng chẳng thể nào đấu lại hai con quái vật trần thủ kia tại Hắc Long Bang được. Chưa kể ngoài mười tay đồng thủ lĩnh ra, Guerriers Forts không có một gương mặt nào đủ nổi trội cả. Còn bên Thu Phong ít nhất cũng có gần cả trăm người, bao gồm đội chiến binh và sát thủ luyện tập ngày đêm. Thừa khả năng vô hiệu hóa, thậm chí lấy mạng những kẻ người thường như Guerriers Forts một cách nhanh chóng. Và đó là sự khác biệt.

Rất nhiều sự khác biệt dẫn đến cái thất bại này co Guerriers Forts. Chúng không đủ thời gian để tìm hiểu được Hắc Long Bang. Cứ nghĩ rằng chặn Hắc Long Bang tại đó rồi xong. Sau khi giải quyết xong Cerberus và Liên Minh Osuma, Hắc Long Bang có một mình, cùng với số lượng chẳng thể nào địch lại Guerriers Forts.

Nhưng không, Thu Phong và Quốc Thiên đã thay đổi cục diện đó bằng chính sức mạnh của họ. Kết quả như ta đã thấy.

Thiệt hại cho Guerriers Forts là cả băng hơn một nửa mất sức chiến đấu, còn gần một nửa thì trói tay đầu hàng đang bị Hắc Long Bang bao vây lại chính giữa ở hai vùng chiến tuyến. Tại quận Tuyên Phong thì còn đỡ, quân Eagle lúc này đám người Guerriers Forts dù đã đầu hàng nhưng người dân ở đó, thậm chí là cả Quốc Thiên cũng không tha bọn chúng. Liên tục Quốc Thiên đánh hết người này đến người khác như một thẳng đại. Người dân ở đó cũng vậy cũng làm theo Quốc Thiên, không biết bao nhiêu kẻ ôm đầu chịu đòn mà không dám nhúc nhích.

“Dừng lại đi!”

Đúng cái lúc Quốc Thiên định đưa tay lên đám vào mặt một thành viên Guerriers Forts thì từ đâu đó xuất hiện một bàn tay già nua chụp lấy cổ tay

hắn.

Là Tô Lâm, không biết tại sao ông ta lại xuất hiện ở nơi này để cản Quốc Thiên lại.

“Khả năng càng lớn, trách nhiệm càng cao. Bình tĩnh lại, hôm nay cháu đã giết mấy người rồi ... cháu biết không?”

Quốc Thiên từ từ quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào con mắt mang đầy sự nghiêm túc của Tô Lâm. Đôi mắt của Tô Lâm khiến hắn giật mình.

Vài giây sau, con mãnh thú trong cơ thể Quốc Thiên như ngủ say đi. Hắn tỉnh giấc khỏi sự tức giận của mình. Hắn nhìn Tô Lâm và gật đầu.

Cơ thể hắn lúc này dường như đang có chí vẫy, mệt mỏi cực độ, nhưng mệt về tâm lý. Hắn không đủ bình tĩnh trước những hành động của đám người man rợ này, chúng đốt thuyền, đánh đập ngư dân vô tội, chỉ vì tiền. Một hành động thật đáng báng bổ.

Tâm trạng của Tô Lâm lúc này không biết là nên nói như thế nào. Nó với Thu Phong khác biệt một trời một vực, Thu Phong làm việc còn suy đi tính lại, Quốc Thiên còn quá trẻ để có thể kiềm chế được bản năng của mình. Chưa kể nó mạnh lên quá nhanh khiến bản thân nó không xem mạng sống của người ra gì.

Quả thật đám người kia đáng chết, nhưng không tới mức người ta đã đầu hàng rồi còn cố gắng hành hạ như vậy làm gì. Tô Lâm biết, biết rõ Quốc Thiên đang mất kiểm chế, cái bản ngã của thằng bé bị kiểm soát bởi chính sức mạnh của nó.

Bản thân nó nghĩ nó mạnh hơn, giỏi hơn, nó phải có trách nhiệm bảo vệ những người kia. Nhưng không, nó hiểu sai rồi, có lẽ nó noi theo thằng anh nó muốn mạnh lên để bảo vệ gia đình, điều đó đúng. Dầu vậy cũng không

đồng nghĩa với việc nó mạnh lên rằng điều hiển nhiên nó phải bảo vệ những người này. Chẳng ai bắt nó làm điều đó cả, nó không làm thì Cerberus cũng làm. Quốc Thiên không cần phải vì chuyện này cắn rút lương tâm rồi hành hạ những kẻ gây nên chuyện này.

Chỉ cần đánh chúng vừa đủ, kẻ nào đáng chết thì nên chết, kẻ nào sai lầm vẫn có thể cứu chữa thì để hắn sống. Cho hắn trả giá về hành động của mình, quả thật dù có thương Quốc Thiên cách mấy đi nữa thì Tô Lâm vẫn thấy Thu Phong trưởng thành hơn thằng bé này rất nhiều.

“Xin lỗi bác Lâm ...”

Chẳng biết vì điều gì mà Quốc Thiên xin lỗi, rồi quay qua ôm chầm lấy ông già cục súc kia. Hắn chỉ biết rằng hắn giết người rồi, hắn lỡ tay trong cơn tức giận đã giết chết mấy người. Bình tĩnh lại, hắn thấy thật chẳng cần phải giết chúng làm gì, chúng đã bỏ chạy rồi cơ mà.

“Chuyện đã qua rồi ... lần sau rút kinh nghiệm, đừng kích động quá!”

Cảm thấy thương xót cho Quốc Thiên, Tô Lâm vỗ vai an ủi thằng cháu mình một vài câu.

Suy đi tính lại đám người Guerriers Forts quả thật đáng chết thật. Nhưng dù gì chúng cũng chưa có kịp giết ai. Đây coi như là cái giá cho Guerriers Forts, một cái giá quá đắt.

.....

Lấy một mạng người chẳng bao giờ là dễ dàng. Dễ khi lấy mạng sống của người khác, khó khi tâm trí của mình đối mặt với cái chết của người ta. Chẳng có người bình thường nào mà lần đầu giết người lại có thể bình tĩnh cười hề hề hay cảm thấy khoái chí cả. Chỉ có những kẻ tâm thần, kẻ máu lạnh mới có thể làm điều đó mà thôi. Quốc Thiên không phải là một đứa trẻ

máu lạnh, hắn chẳng qua là không kiềm chế được bản thân mình. Cũng may Quốc Thiên giết người nên chết, nếu không hắn sẽ ân hận suốt cả cuộc đời của mình sau này vì cảm giác tội lỗi.

“Chuyện đã qua rồi, bỏ đi Thiên. Giờ cháu hãy giải quyết cái đồng hậu quả này đi!”

Đẩy Quốc Thiên ra, lúc này Tô Lâm nhìn vào đôi mắt vô định của nó và nói.

Nghe thế Quốc Thiên vội lấy lại bình tĩnh. Ít nhiều hắn cũng là một thiên tài, dù có trí nhớ siêu phàm nhưng kinh nghiệm sống hắn cũng đủ để biết bây giờ phải làm gì.

“Reng ...”

Bỗng lúc này điện thoại Quốc Thiên vang lên, bốc máy nghe đầu dây bên kia là giọng của Thu Phong.

“Bên em giải quyết xong chưa? Chết bao nhiêu người?”

“Em không rõ, để em kiểm tra ... Nhưng mình xử lý họ như thế nào đây anh?”

Nghe giọng Quốc Thiên có vẻ không ổn lắm, Thu Phong nghe thôi cũng đoán chắc được rằng nó vừa mới giết một vài kẻ xong. Thở dài một tiếng, hắn nói:

“Cho người gom lại hết, đem về hòm thui của bang hội!”

Nói xong Thu Phong cúp máy.

Hòm thui của bang hội là nơi để Thu Phong xử lý những xác chết của băng đảng không thuộc Hắc Long Bang. Bởi vì đã làm trong giới hắc đạo,

chắc chắn không thể nào tránh khỏi thương vong, nếu như một thành viên Hắc Long Bang chết, hẳn sẽ đem họ về nhà lo ma chay cho họ. Nếu như người của kẻ khác không thuộc Hắc Long Bang mà là của kẻ địch hẳn sẽ đem đi hỏa thiêu để tránh rắc rối sau này. Nếu có ai thắc mắc là chúng đâu thì cứ coi như là mất tích đi. Thui ra thành tro rồi lấy gì mà xét nghiệm.

Tổng kết thiệt hại của Guerriers Forts tại chiến tuyến Eagle. Có đến 12 người chết, trong đó hết 5 người do chính tay Quốc Thiên giết. 3 đồng thủ lĩnh của Guerriers Forts đã chết, cái thằng bị chấn nát nội tạng do không đưa đi cứu chữa kịp thời đã tắt thở vào vài phút trước.

Chiến tuyến quận Tuyên Phong lúc này đỡ hơn, chỉ có 7 người chết. Đa phần là do thành viên Hắc Long Bang lỡ tay chém chết mà thôi. Hắc Long Bang bên đây cũng chết một hai thành viên, tuy không nhiều nhưng từ lúc thành lập bang hội đến bây giờ lần đầu tiên Hắc Long Bang xảy ra thiệt mạng.

Tổng lại cả hai tuyến Hắc Long Bang bị thương nặng khoảng 200 người. Số còn lại thì chỉ bầm dập đôi chút, hoặc ăn một vài nhát chém, phía sau đã có người kịp thời băng bó cầm máu lại nên không có gì nguy hiểm. Hoàn hảo là bên Eagle Hắc Long Bang không một ai bị thương cả.

Tuy tình hình có tốt đẹp với Hắc Long Bang cách mấy thì Liên Minh Osuma hầu như chẳng còn ai có thể đứng dậy được. Tất cả đều bị Guerriers Forts đánh cho tan tác. Thậm chí còn có vài người của Liên Minh Osuma bị ngộ sát chết do gục xuống rồi bị dẫm đạp.

Về Cerberus ba anh em nhà họ Hứa, Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo bị thương nặng nhất, vết nứt từ xương sườn của họ vốn đã được nặn lại thì bây giờ đã lệch đi. Cơn đau xé cả tâm can bọn họ. Hứa Tử Lệ bị thương không nặng lắm, cơ bản chỉ là vết thương ngoài da. Về thành viên của Cerberus

gần như tất cả ai cũng bị thương do Guerriers Forts dồn lực lượng về phía này để phá vòng vây mà chạy.

Do áp lực từ cả ngàn người, Cerberus vẫn thành công cản được đường lui của bọn chúng. Thành thử ra rất nhiều người bị thương là điều không thể tránh khỏi.

Để giải quyết đám người Guerriers Forts đang đầu hàng. Thu Phong ra lệnh thả bọn chúng hết, nhưng trước đó chúng phải dọn dẹp cái nơi mà chúng gây họa. Tự mà gom người của mình về, trừ những kẻ đã chết thì theo cách nào đó đã được Hắc Long Bang gom đi trước để hỏa thiêu.

Giúp đỡ Cerberus và Liên Minh Osuma trong trận chiến này. Thu Phong cho người đưa họ về quận Bình Phúc để chữa trị. Cũng may cái khu vực chữa thương phía dưới đủ rộng, người đủ nhiều để chữa trị cho vài trăm người. Nặng vào trước, nhẹ vào sau.

Cuối cùng sau một buổi sáng. Cho đến đầu giờ chiều mọi chuyện đã được Hắc Long Bang giải quyết ổn thỏa. Về phần người dân, hẳn để mặc đó cho phía cảnh sát giải thích. Dù gì dân ở hai vùng đó cũng biết Liên Minh Osuma và Cerberus đang giúp đỡ họ, nên ngoài cà khía cảnh sát ra họ chẳng dả động gì đến hai băng đảng đó đâu.

Thành ra bây giờ đám người cảnh sát đến sau, thu dọn đồng cút mà Thu Phong bỏ lại. Vài thành viên Guerriers Forts không kịp di chuyển đều bị cảnh sát còng đầu để báo lên phía trên rằng đám này là đám phá hoại. Đó cũng là cái mà Thu Phong cố tình để chúng ở lại dọn dẹp, còn hẳn thì xách díit dất Hắc Long Bang đi về.

Tuy nhiên trước đó Thu Phong có nói rằng Guerriers Forts hôm nay sẽ bị diệt. Vậy tại sao hẳn còn thả cho Guerriers Forts về?

Có một điều mà Thu Phong tin rằng, đám này chưa kéo hết quân lực đâu, dù cho có mười thủ lĩnh ra mặt, nhưng vẫn còn rất nhiều kẻ ở lại địa bàn của chúng mà làm việc của mình. Tránh tàn dư sau này quay lại trả thù, Thu Phong quyết định khuya nay sẽ kéo quân đến Cổ Thành một chuyến để diệt sạch cái lũ Guerriers Forts kia.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Trả Thù !

Tối hôm đó.

Trên cơ bản những người bị thương nặng băng bó và chữa trị đã xong. Không gặp phải vấn đề gì nguy hiểm, dừng hoạt động mạnh trong vài tuần là được rồi. Nhưng lúc này trong phòng làm việc của Thu Phong lại có vài kẻ cứng đầu đang đứng đó nhìn chăm chăm vào hắn.

Thường vào giờ này lý ra Thu Phong đang ở nhà và luyện công, nhưng hôm nay xảy ra biến cố. Trời khuya hắn còn phải dẹp sạch bọn Guerriers Forts mới yên lòng được, do đó, chẳng biết lấy thông tin từ đâu mà tổng cộng sáu thằng ôn thần đang đứng trước mặt Thu Phong hùng hùng chiến ý.

Ba anh em nhà họ Hứa và đám người của Liên Minh Osuma, bao gồm Trọng Khoa, Trung Nghĩa và Hạo Nguyên.

Như đã nói, khuya nay Hắc Long Bang sẽ chủ động tiến công Guerriers Forts. Trên cơ bản Thu Phong cũng chỉ muốn đánh đuổi chúng về lại cái Cổ Thành của chúng mà thôi, nhưng khi nghe Minh Viễn nói rằng chúng có một vài mối liên kết với lại Cửu Long Hội của Duy Bạch Hồ. Do đấy Thu Phong không thể để yên chuyện này được, diệt là phải diệt cho bằng sạch, tránh đêm dài lắm mộng, để cho Cửu Long Hội thu tóm được vùng đất Cổ Thành thì việc đưa lực lượng ra các thành phố khác tương lai sau này của Thu Phong sẽ rất là chật vật.

Trước khi đề Cửu Long Hội nhúng tay vào Thu Phong phải làm cái gì đó đối với Guerriers Forts này. Nhưng lực lượng của Hắc Long Bang bây

giờ phải nói là chủ yếu lực lượng của cá nhân hấn và em trai hấn Quốc Thiên là chủ yếu. Người thiếu rất nhiều. Cả một cái thành phố rộng như Cổ Thành, đánh thì có thể đánh, nhưng chiếm được không phải ngày một ngày hai. Chẳng ai mà đi chịu một băng đảng ngoại lai lên nắm quyền ngầm của cái thành phố họ được.

“Các người lên đây làm gì? Chữa trị xong rồi sao không về đi?”

Giọng nói âm trầm phát ra từ miệng Thu Phong, hấn trực tiếp đuổi đám người trước mặt mình đi.

“Tại sao anh lại cứu chúng tôi?”

Hứa Tử Lệ đứng đó, hấn là người đầu tiên lên tiếng.

“Vì rảnh! Không có việc gì các anh về đi!”

Câu trả lời đơn giản của Thu Phong khiến những người ở đây khó chịu.

Ít nhiều bây giờ bọn hấn cũng mang ơn Thu Phong, nhưng hấn ta lại chẳng yêu cầu gì ở họ. Cứ đơn giản cứu giúp bọn họ rồi thôi, xong rồi đuổi họ về.

Nhưng đối với bọn họ, có là thằng ngu cũng đủ hiểu Thu Phong muốn gì. Thu Phong làm vậy là muốn bọn họ gia nhập Hắc Long Bang, nhưng từ nãy đến giờ, không từ lúc cứu bọn họ tới tận giờ hấn ta chẳng dả động gì đến việc muốn bọn họ gia nhập cả. Từ đó khiến lòng tự tôn của những người này bị tổn thương, nhưng đã chắc gì khi Thu Phong nói ra ý muốn của mình họ đã đồng ý?

Ai cũng có cái kiêu ngạo của mình, trong số những người này, Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ, thậm chí cả Trung Nghĩa chẳng ai muốn làm việc dưới

trưởng kẻ khác cả. Dù cho Thu Phong có cứu họ đi nữa, nhưng không đồng nghĩa với việc nhiều đó ân tình đủ để cho họ phục vụ Thu Phong.

“Chẳng phải anh muốn chúng tôi sao Thu Phong? Sao lại để chúng tôi về dễ dàng như vậy?”

Lần này người lên tiếng lại là Trọng Khoa. Hắn rất là khó hiểu con người của Thu Phong lúc này, khi thì nhiệt huyết, khi thì vững tâm, khi thì như bây giờ, hắn cứ có giác cảm Thu Phong muốn bọn họ nhưng gã ta lại không làm thế.

Vì sao?

“Đúng! Đúng là tôi muốn các anh trở thành người của tôi nên tôi mới cố tình đến và đấu với anh. Nhưng tôi không muốn thừa nước đục thả câu, thừa nhà loạn mà bắt trộm chó. Cái tôi cần là các anh tự nguyện, chứ không cần tôi phải đi nài nỉ van xin các anh. Bởi các anh có thể giỏi, nhưng không thể trung thành được nếu tôi van xin các anh làm việc cho tôi.. Hiểu chứ? Hiểu rồi thì về đi!”

Thừa nhận lời nói của Trọng Khoa. Đúng là Thu Phong có cần họ thật, nhưng không phải theo cách này. Cái hắn muốn là muốn khơi gợi nên cái niềm khao khát chiến đấu của họ cơ. Lấy đó mà làm tiền đề để trở thành người của hắn thì hắn sẽ đồng ý. Chứ cái bộ dạng như thế này của họ, Thu Phong không cần.

“Nghe nói tôi nay anh tiến công Guerriers Forts à?”

Hứa Tử Lệ lại lên tiếng xen vào. Hắn không quan trọng Thu Phong muốn cái gì, hắn quan trọng Thu Phong đang làm cái gì. Guerriers Forts có thù với những người đứng đây, bản thân Hứa Tử Lệ cũng muốn diệt sạch cái mối nguy hại này.

Guerriers Forts những mấy năm trước đã gây nên thiệt hại không nhỏ cho quận Tuyên Phong, nếu không có hãn trợ giúp thì quận Tuyên Phong cũng đã thất thủ dưới tay Guerriers Forts rồi. Và giờ là tới phiên hãn, nếu không nhờ Thu Phong có lẽ người dân ở đó chẳng còn cái gì sót lại để mà sinh nhai nữa. Như thế chẳng khác nào vừa ý của Cửu Long Hội.

Cửu Long Hội là một băng đảng quá lớn, với sức của Cerberus lẫn cả Liên Minh Osuma cũng không thể làm gì được chúng. Nhưng tương lai của Hắc Long Bang thì có thể, dầu vậy, nhiều đây vẫn chưa đủ để khiến Hứa Tử Lệ đứng đây.

Hãn đứng đây là vì một người. Đó là Quốc Thiên, ánh mắt của Quốc Thiên mới là thứ khiến Hứa Tử Lệ đứng đây. Một người trước đó từng đánh anh em nhà hãn nát còn hơn chữ nát. Vậy mà Quốc Thiên lại có thể cứu giúp họ, chưa kể đến ánh mắt của Quốc Thiên khi nhìn vào cảnh ngư dân bị đàn ép. Hứa Tử Lệ thấy Quốc Thiên thật sự tức giận vì điều đó, một con người như thế, sống ở một bang hội như thế, chẳng lẽ bọn họ là người xấu giống với Huệ Nhan hay Khánh Trắng trước kia sao? Không hề.

Bằng một cách nào đó hôm nay Hứa Tử Lệ nhận được một số thông tin rằng. Chính Joseph là người đã giết bố mẹ hãn, nhưng kẻ sau lưng Joseph lại là một băng đảng lớn và lâu đời của tỉnh thành bên cạnh. Với bản thân Hứa Tử Lệ, hãn không ngu ngốc đến mức tự thân đi trả thù cho bố mẹ mình, hãn cần phải mạnh, hãn phải có lực lượng mạnh.

Nhưng trước khi đó, hãn cần phải giải quyết Guerriers Forts cho triệt để, không riêng hãn, năm người bên cạnh hãn cũng vậy.

“Đúng thì sao?”

“Chúng tôi muốn tham gia!”

“Tôi cũng vậy!”

“ ... ”

Liên tục là anh em nhà họ Hứa. Đám người Liên Minh Osuma đồng loạt lên tiếng.

Tuy nhiên họ lại nhận cái lắc đầu của Thu Phong. Hấn nói:

“Tôi không chấp nhận những ai không thuộc Hắc Long Bang trong chuyến này!”

“Vậy tôi sẽ gia nhập!” – Hứa Tử Lệ tiến lên một bước sừng sững nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Thu Phong.

“Anh hai?”

“Anh?”

Nghe Hứa Tử Lệ nói như thế, hai đứa em của hắn, Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo ngạc nhiên không thôi. Đùa, một người như anh trai bọn chúng lại phải đầu quân cho kẻ khác?

Hai đứa em của Hứa Tử Lệ có cái suy nghĩ như vậy là bởi vì chúng chưa biết tin cha mẹ chúng đã bị ai sát hại, ai là kẻ đứng sau. Nhưng chúng cũng tin rằng người anh của chúng không vô duyên vô cớ mà lại đầu quân cho người khác cả.

“Tôi không đồng ý!” – nhẹ nhàng Thu Phong nói ra câu trả lời của mình.

“Tại sao?”

“Dù đồng ý tôi cũng không chấp nhận cái bộ dạng này của các người mà cho các người tham chiến được.”

“Nhưng tôi không thể tha thứ cho bọn chúng, nếu anh không cho tôi sẽ tự đi!”

Hứa Tử Lệ nổi giận đùng đùng. Hắn không ngờ Thu Phong lại từ chối hẳn gia nhập, đã vậy còn không cho hắn chiến đấu với Guerriers Forts nếu như hắn được phép gia nhập. Đẳng nào cũng không thể đánh, hắn thà đi một mình.

Đúng cái lúc mà Hứa Tử Lệ mở toang cửa ra thì nơi đó Mạnh Dũng đang đứng như một bức tượng hùng dũng. Đồng tử mắt Hứa Tử Lệ co lại, đập vào mắt hắn là một con người đang dần dần hóa thành màu trắng óng ả của kim loại.

‘Dị Năng Giả?’

Trong đầu bất cứ ai ở đây ngoại trừ Thu Phong cũng đều có cái suy nghĩ như vậy khi thấy Mạnh Dũng hùng dũng đứng đó.

“Ý anh là gì đây Thu Phong?”

Trung Nghĩa kẻ vốn chẳng quan tâm gì nhiều đến thế sự, mà giờ này hắn lại ở đây, xuất hiện tại nơi này cùng đám người Trọng Khoa cũng đủ hiểu rằng Trung Nghĩa rất rất là đang muốn diệt cái lũ dòi Guerriers Forts kia.

“Các anh không được rời khỏi đây cho đến khi xong chuyện!”

Nói xong Thu Phong đứng dậy đi ra ngoài bỏ mặc đám người kia ở trong đó.

“Canh bọn họ! Đừng làm họ bị thương.” – đi ngang qua Mạnh Dũng, Thu Phong bỏ lại câu nói.

“Vâng thiếu gia!”

Vài phút sau.

Trong căn phòng làm việc của Thu Phong vốn đang yên tĩnh thì bỗng nhiên náo động ồn ào. Như thể bên trong đây đang xảy ra một cuộc chiến vậy.

“Rầm rầm rầm ...”

“Giữ hẩn lại!!”

“Này các anh không được ra khỏi đây!”

“Xin lỗi nhé ...”

“Uỳnh!!!”

Hai cánh cửa gỗ bị một lực lớn nào đó tác động khiến chúng ngã rầm xuống. Bụi mù từ trong căn phòng ào ra. Khoảng mất đến vài giây bụi mù mới tan đi hẩn.

“Giữ hẩn lại nha Hạo Nguyên!!”

Giọng nói này là của Trọng Khoa, hẩn chính là kẻ đập cánh cửa ra.

Dần dần hai bóng hình xuất hiện, Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ sát cánh cùng nhau đứng trên hai cánh cửa bị đánh sập. Bên trong phòng làm việc lúc này Mạnh Dũng đang trong trạng thái hóa đá bị bốn người kia khóa tay dè bẹp dí xuống dưới sàn.

“Này thả tôi ra ... tôi không muốn làm bị thương các anh!”

Thật hết nói nổi, thân là Dị Năng Giả lại bị đám người thường cản lại như thế có quá mất mặt không cơ chứ. Nhưng cũng chịu thôi, Thu Phong dặn là không được làm hại họ, với cái cơ thể này chỉ cần Mạnh Dũng vung

lỡ tay một cái thôi đám người này chết chắc. Do đó hấn mới trong tình thế khó xử rồi bị bọn họ gạt giò cho ra nông nổi này.

“Thôi bỏ ra đi!” – Hứa Tử Lệ nhìn vào Mạnh Dũng rồi nói với mấy đứa đang đề lên người hấn.

Bởi vì giờ này còn có một người nữa đứng bên ngoài cánh cửa.

“Xem ra các người có quyết tâm cao chứ nhỉ?”

“Ồ!”

“Muốn đánh Guerriers Forts lắm đúng không?”

“Ồ!!”

“Vậy đi thôi!”

Gã đó không ai khác chính là Thu Phong. Từ nãy đến giờ hấn không đi đâu cả, hấn đứng ngoài này, xem coi bọn chúng đối mặt với một Dị Năng Giả có dám làm gì hay không. Kết quả vẫn đúng như Thu Phong mong muốn, chúng không hề sợ một Dị Năng Giả.

Thu Phong mỉm cười quay đi. Thấy thế đám người Hứa Tử Lệ - Trọng Khoa liền nhanh chân đi theo. Dẫu biết rằng trong số họ ai cũng bị thương, từ nặng đến nhẹ, nhưng họ mặc kệ, họ muốn chiến đấu.

Thân là một chiến binh, Thu Phong không thể nào ngăn cản ý chí chiến đấu của họ được. Nếu như hấn làm điều đó, thì chẳng khác nào việc giết họ là bao. Chẳng có ai bình tĩnh mà trông chờ vào người khác trả thù dùm mình cả, nếu có ai thì đó chắc chắn không phải là sáu người sau lưng Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Một Cơ Hội !

Khuya hôm đó.

Như những gì đã dự tính, Thu Phong cùng đồng bọn đang tiến quân về Guerriers Forts. Tuy nhiên lần này kéo theo không nhiều, chỉ khoảng trên dưới 1000 nhân mạng mà thôi. Bởi vì có rất nhiều anh em bị thương, dù nặng hay nhẹ cũng phải ở nhà. Do vậy chỉ ai thực sự khỏe mạnh mới được phép tham gia cuộc săn đêm nay mà thôi.

Cerberus bao gồm ba anh em nhà họ Hứa và một vài thành viên của Cerberus chưa đến được mười người.

Liên Minh Osuma gồm Trọng Khoa, Trung Nghĩa, Hạo Nguyên, Trung Lùn, Tiến Tom thậm chí là cả Lệ Na cũng tham gia. Cơ bản lúc sáng nay Lệ Na không hề biết chuyện gì đang xảy ra, đến khi biết chuyện thì mọi thứ đã vỡ lở rồi, thành thử giờ cô có mặt ở đây là muốn cùng Liên Minh Osuma xử đẹp đám Guerriers Forts kia.

Hai băng đảng đông đúc, sức chiến đấu được xếp hàng đầu Quảng Phúc lúc trước. Giờ đây trông họ thật tàn tạ, chẳng giống giang hồ chút nào cả. Tuy nhiên họ đang đi chung với một con Rồng, một con Rồng màu đen đầy huyền bí.

Thu Phong – Thành Chân – Trọng Khoa – Hứa Tử Lệ - Trung Nghĩa.
Lúc này năm người ngồi chung một chiếc xe bán tải của Thu Phong.

Họ ngồi đó im lặng, nghe tiếng xe chạy, ngắm nhìn thành phố về đêm. Và một lần nữa những người này lại gây nên một cuộc chiến lý ra đã kết thúc rồi.

Hắc đạo Quảng Phúc vs Hắc đạo Guerriers Forts.

.....

Một tiếng sau.

Thời gian để từ quận Bình Phúc ra đến ngoài rìa thành phố cũng phải hơn nửa tiếng. Sau đó lên đến đường cao tốc kéo quân xông thẳng vào Cổ Thành.

Lúc này bên phía Thu Phong cũng đã xác định được địa điểm tập kết của đám người Guerriers Forts rồi. Bây giờ chỉ còn một nhiệm vụ cuối cùng thôi.

“Diệt sạch hang ổ bọn chúng, đập được gì thì đập, phá được gì thì phá ... NGHE RÕ CHƯA!!!!!!!!!!”

Thu Phong hét lên một tiếng.

Sau lưng hấn giờ khắc này cả ngàn nhân mạng đang đứng trước một bãi rác rộng lớn nhất miền Bắc này.

“RÕ!!!!”

Hàng ngàn tiếng hô đồng thanh lên. Lớn đến mức làm rung động cả mặt đất.

“Này! Đừng có mà gây nữa nhé!” – Bạch Vân quay sang đá đều Hứa Tử Lệ đang đứng bên cạnh mình một câu.

Nghe thế Hứa Tử Lệ chỉ biết lắc đầu mà cười.

“Xông lên!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” – Lần này là đến tiếng hét của Quốc Thiên.

Và rồi đám người Guerriers Forts đang nghỉ ngơi trong chính địa bàn của họ, đang say giấc mộng thu thì bỗng nhiên bị đánh thức bởi tiếng hét vang trời của Hắc Long Bang.

Trong cả đồng người ấy, ai ai cũng mệt mỏi, ai ai cũng bị thương, chẳng còn sức để mà biết chuyện gì đang diễn ra. Phải chăng chúng chỉ nghĩ ‘Ồ thì chắc mấy thằng trong băng còn sung sức nên lấy loa ra mà hát’

Cái suy nghĩ ấy kết thúc khi mà có kẻ xông vào căn lều của bọn chúng mà đánh đập tàn phá.

Nói sơ qua về chỗ ở của Guerriers Forts tại bãi rác này. Lều tranh, nhà mái tôn, toa xe lửa, thậm chí là cả một thung Container cũng được làm thành nhà. Cũng có kẻ ngủ trên xe oto, cũng có kẻ ngủ vật ngủ vờ lại góc xó xinh nào đó.

Mọi thứ tưởng chừng như kết thúc thì lại được khởi đầu bởi Hắc Long Bang.

Hai tiếng trôi qua. Guerriers Forts vì bị tấn công bất ngờ nên chúng đã tan tác, chỗ ở, xe cộ, bị Hắc Long Bang đốt cháy cho bằng sạch. Thậm chí còn có vài kẻ không kịp chạy chết cháy ở trong đó. Nhưng đây cốt cũng là cái giá phải trả cho việc trở thành băng đảng đánh thuê.

Mấy tay thủ lĩnh Guerriers Forts bỗng chẳng thấy một ai cả, cứ như chúng bốc hơi ra khỏi nơi này vậy. Có lẽ chúng đã đánh mùi được gì đó và chạy trước chẳng, Thu Phong cũng chẳng rõ. Nhưng mấu chốt mà Thu Phong tiến công lần này là để dẫn mặt bọn chúng thêm một lần nữa.

Quảng Phúc không phải là địa bàn để cho chúng muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Phải cho chúng biết Quảng Phúc kẻ nào mới là kẻ có quyền lực. Giốn mặt đồng nghĩa với diệt vong.

.....

Ngày hôm sau.

Chẳng có một báo đài, hay truyền hình nào đưa tin về vụ cháy tàu ở quận Eagle cũng như phiên chợ đêm tại quận Tuyên Phong bị đốt cả. Tất cả nguồn thông tin đều bị Thu Phong cho người chặn đứng lại.

Vì đây là cuộc sống của hắc đạo, không nên để người dân biết nhiều tới họ. Cũng như tránh đến sự chú ý của Cửu Long Hội ở bên kia mặc dù chúng thừa biết rằng Hắc Long Bang xen vào chuyện này.

Thật sự Guerriers Forts bây giờ đã tận diệt. Bọn chúng bị đánh mà chẳng có sự xuất hiện của bất cứ thủ lĩnh nào. Thu Phong không để ý điều đó nhưng Thành Chân để ý. Nếu không thấy một tay thủ lĩnh nào của Guerriers Forts cũng đồng nghĩa với việc có lẽ bọn chúng đã được Cửu Long Hội đưa đi. Một là xử tội, hai là phải nghe theo lời chúng.

Dù gì các tay đó tuy không thể địch lại Thu Phong hay Quốc Thiên nhưng so với Hứa Tử Lệ, Trọng Khoa, Abid, hay Bạch Vân chúng thừa sức đánh những người này tan tác. Dò đó Cửu Long Hội cũng không ngu mà đi lãng phí nhân lực như vậy.

“Cốc cốc!”

“Vào đi!”

Bên trong phòng làm việc Thu Phong lúc này.

Sáng hôm nay hắn vừa chạy bộ xong, rồi ghé qua xem tình hình luyện tập của hai đội dưới trướng hắn. Tính ghé phòng làm việc xem ít tư liệu của Guerriers Forts rồi định xuống phòng luyện tập.

“Có người của Guerriers Forts đang đứng ở dưới sảnh đợi anh cả!”

Kẻ bước vào là Abid, thân hình to lù lù của hắn đứng bít cả cánh cửa khom người mà nói với Thu Phong.

“Cái gì?”

Thật sự? Guerriers Forts còn tới đây? Chúng định làm gì nữa? Khoan ... Thu Phong trông thấy bộ dạng ung dung kia của Abid thì chắc chắn Guerriers Forts đến không phải gây chuyện, nhưng là người của Guerriers Forts đến tìm hắn làm gì? Hắn làm gì có quen biết ai?

“Cho nó lên đây đi!”

Sao cũng được, dù gì Thu Phong cũng không ngại đám này. Hôm qua hắn đã tận diệt nơi ở của bọn chúng, chẳng lẽ vì thế hôm nay đến kiện cáo sao?

Vài phút sau khi Abid rời khỏi. Lại lần nữa tiếng gõ cửa vang lên. Như cũ Thu Phong cho họ vào.

Kẻ tiến vào đầu tiên là Abid, theo sau hắn là thằng đầu cút da ngăm đen hệt như Abid tuy nhiên không phải đen bóng. Mà đen kiểu sần sần. Các vết sần sần mà Thu Phong thấy ấy chính là hình xăm, căn bản do hắn quá đen Thu Phong khó mà để ý được hình xăm của hắn. Với phòng làm việc của Thu Phong cũng khá tối, do hắn cũng không thích nơi có nhiều ánh sáng.

Gã còn lại chính là cái thằng trùm đầu hôm qua bị Thu Phong đánh gục năm lần bảy lượt vẫn cứ xông lên.

Trong số đám Guerriers Forts Thu Phong đụng độ hôm qua có lẽ hai tên này để lại ấn tượng nhất cho Thu Phong. Tuy nó có hơi mờ nhạt đôi chút. Với một lũ người tụ tập lại rồi trở thành lũ đánh thuê vô nhân tính thì Thu Phong chẳng ưa gì cho mấy, nên hôm qua trong đầu hắn chẳng có ý định gì là sẽ mời chào mấy thằng này quy phục mình.

Ấy vậy mà hai thằng ôn con này hôm nay đến có cái mục đích gì đây?

Thu Phong híp mắt lại nghiêng cổ qua một bên, hai tay đan xen lại với nhau và cuối cùng hắn rung đùi mà hỏi:

“Có chuyện gì?”

Thằng đầu cút tên là Basil, thằng chùm đầu lúc này cũng đã bỏ mũ xuống, hắn ta tên là Eryk. Hai kẻ duy nhất còn trụ vững sau cái đám đầu tiên của Thu Phong. Tuy vậy khi ấy chúng ta chẳng biết Thu Phong dùng bao nhiêu phần lực cả.

Với khả năng kiểm soát sức mạnh của mình bây giờ. Thậm chí Thu Phong có thể đưa lực đánh của hắn trở về với khả năng của một người bình thường có thể chịu được chứ đừng nói gì là dùng bao nhiêu phần lực. Không quan trọng bao nhiêu, quan trọng là đánh nó chết hay bị thương.

Do tính toán nhằm khả năng chịu đựng của thủ lĩnh Guerriers Forts hay là do bọn chúng quá khỏe, đến lần điều chỉnh lực thứ tư Thu Phong mới thành công đánh gục được hai kẻ bại hoại trước mặt này.

Kỹ năng của chúng tuy đường phố, nhưng lại cực kì linh hoạt. Thậm chí cơ thể con rắn chắc hơn cả người thường, đến phản xạ và tâm lý chiến cũng vậy. Hai gã này biết thừa hắn nằm ở đẳng cấp khác nhưng vẫn máu chiến xông lên chẳng màn lý do, cứ như là chúng cuồng đánh nhau vậy, chứ không phải cuồng kiếm tiền.

Chẳng lẽ hai tên này giống như đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa ư? Có thể lắm, nhưng việc làm của chúng lại không thể tha thứ được. Ngày hôm qua sau khi quét sạch Guerriers Forts, đám người Hứa Tử Lệ và đám Trọng Khoa đều có ý định muốn vào bang của hắn, nhưng họ không mở lời, Thu Phong cũng thế. Thay vào đó ngày hôm nay Thu Phong vừa ngồi đọc các thiệt hại mà Guerriers Forts vừa tính xem nên trích một số tiền nhỏ hỗ trợ họ hay không.

Với Thu Phong thì số tiền vài triệu Xent không lớn, nhưng nó lại cực kì lớn đối với người dân bình thường như quận Tuyên Phong hay quận Eagle. Nhiều đó cũng đủ để họ phục hồi lại cửa hàng, ghe tàu như trạng thái ban đầu rồi. Nhưng vùng tiền như vậy liệu có ổn không? Đang nghĩ đến đó thì hai thằng ôn thần nàu tới làm phiền hắn.

Giờ đây sau khi nhìn nhau một hồi, cuối cùng hai kẻ thủ lĩnh Guerriers Forts nhìn nhau gật đầu. Rồi thằng đầu cắt mở miệng:

“Chúng tôi muốn tham gia Hắc Long Bang!”

“Tụi mày nghĩ đây là cái chợ à? Hả?”

Kẻ lên tiếng lại chính là Abid đứng bên cạnh Thu Phong. Từ lúc nào hắn ta đã xông nên nắm lấy cổ áo của thằng đầu cắt. Thằng đầu cắt kia có chiều cao chưa đến 1m8, chính xác là 1m76 thua Abid cao 1m9 đến một cái đầu.

Bị Abid xách cổ áo lên, Basil đầu cắt chẳng thém quan tâm. Người hắn hỏi là Thu Phong chứ không phải là Abid, nên Basil không cần Abid bận tâm.

“Abid!” – Thu Phong nhẹ nhàng gọi tên Abid

“Anh cả!!!” – tuy nhiên Abid lại hét to lên, hắn cứ tưởng rằng Thu Phong kêu hắn thả người nhưng không.

Thu Phong lại nói:

“Muốn chuộc lỗi làm sau trận thua Trọng Khoa không?”

Nhắc về chuyện cũ khiến hai con mắt Abid giật lên liên hồi. Một kỷ niệm nhục nhã khó quên của hắn, vì chuyện đó, chính vì chuyện đó hắn mới bị anh cả đâm cho bất tỉnh. Bảo hắn muốn chuộc lỗi không á? Tất nhiên là muốn rồi!

“Gọi Bạch Vân đến đây!”

“Vâng!”

Abid như một con trâu đẩy cả người Basil qua một bên lờm hắn ta một cái rồi rời khỏi phòng.

Còn lại mình Thu Phong và hai gã đồ tể kia. Thu Phong chẳng nói gì, chúng cũng thế, cũng im lặng. Chẳng hiểu lý do tại sao chúng lại muốn gia nhập Hắc Long Bang sau tất cả mọi chuyện vừa xảy ra?

Chính bản thân Thu Phong cũng chẳng thể hiểu nổi.

Lát sau Bạch Vân toàn thân ướt sũng mồ hôi bước vào phòng làm việc của Thu Phong với một cái khăn đang lau trán.

“Chào boss!”

Bạch Vân cúi nhẹ người chào Thu Phong một tiếng. Thấy thế hắn nhẹ nhàng gạt đầu, và đợi Abid.

Sau khi thấy cả hai người đều đã ở trong căn phòng. Bằng sự tương tác nào đó, cả hai như hai con mãnh thú đứng sừng sững hai bên Thu Phong vậy.

“Nếu muốn gia nhập ... thử đánh bại hai người này đi tôi sẽ suy xét!”

“Được!”

“Đơn giản!”

Hai gã đồ tể của Guerriers Forts nở một nụ cười khoái trí.

Giọng nói âm trầm của Thu Phong vang lên, đủ để khiến âm thanh ấy đánh sâu vào tâm can hai thuộc hạ của mình:

“Đây là cơ hội chuộc lỗi dành cho hai người!”

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Võ Kỳ Ra Mặt !

Đối với những kẻ mang sức mạnh lớn như Thu Phong hay Quốc Thiên, Lý Đại, Linh Đan, Mạnh Dũng tức bao gồm những ai không còn nằm trong phạm trù của một người bình thường nữa mới được phép sử dụng phòng tập thực tế ảo cho một trận đấu mà thôi.

Bởi căn phòng đó không phải ai cũng có thể xuống, không phải ai cũng có thể tự ý mà sử dụng. Cho nên Thu Phong tổ chức một à không hai trận đấu cùng lúc tại ngoài sân nơi luyện tập cho các chiến binh của hắn.

Ra chỉ thị xuống, ngay lập tức các thành viên của đội chiến binh và đội ám sát dừng luyện tập lại để nhường sân đấu cho bốn người.

Hai cặp đấu được đưa ra.

Abid vs Basil

Bạch Vân vs Eryk

Cặp đấu tứ này được diễn ra trước sự yêu cầu của Thu Phong. Thứ nhất là hai thằng thủ lĩnh của Guerriers Forts sau khi gây nên tội lỗi của mình ngày hôm qua mà vẫn có đủ can đảm để vác mặt đến đây xin xỏ Thu Phong cho gia nhập Hắc Long Bang.

Không cần biết ý của bọn chúng là gì, muốn cái gì, được cái gì trong Hắc Long Bang. Nhưng chuyện này là chuyện khó mà có thể chấp nhận được dù chúng có tài đến đâu. Người ta nói lắm tài nhiều tật, Thu Phong

không cần thiên tài, không cần những thằng mạnh như trâu mà đầu ngu như bò. Người! Thu Phong có thể đào tạo, yếu có thể trở thành mạnh.

Tuyệt nhiên hắn không cần cái lũ có thể phản bội mình bất cứ lúc nào. Hắn không có rảnh như Tào Tháo, dùng không được thì bắt nhốt lại. Bọn này dù mạnh đối với người thường nhưng vẫn chưa đủ tư cách để Thu Phong làm cái trò đó, ví như Võ Kỳ kẻ bất tử tồn tại cả ngàn năm như hắn mới đủ tư cách để Thu Phong làm chuyện này.

Vài phút sau khi Hắc Long Bang tạo thành một vòng tròn cả trăm người đứng vây quanh bốn người kia lại.

Bỗng lúc này trong ánh mắt Thu Phong hiện lên một hình bóng quen thuộc ... là Võ Kỳ? Suốt từ cái ngày khi hắn gặp tai nạn cho đến giờ cũng hơn một ngày Thu Phong mới thấy bóng dáng của hắn. Kẻ này cuộc chiến ngày hôm qua cũng không tham gia, hoặc có tham gia mà không mấy nổi trội, nhưng với cảm tính của mình Thu Phong đoán chắc hơn 90% là hắn đã đi đâu đó.

Mặc kệ. Giờ là lúc tập trung xem cuộc chiến của bốn người trước mắt hắn đây. Thấy thế Thu Phong quay sang nhìn Quốc Thiên đang đứng bên cạnh hắn từ lúc nào:

“Cho bắt đầu đi!”

Quốc Thiên gật đầu nhẹ một cái, sau đó thằng bé không biết học đâu ra cái kiểu dồn nội lực lên cổ họng và hét:

“Trận đấu ..... BẮT ĐẦU!!!!!!!!!!”

Tiếng hét của Quốc Thiên lớn đến mức làm vài cái kính xe oto ở xa xa nứt ra. Tất cả đều ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Thu Phong, chỉ duy nhất bốn kẻ trong trận đấu đã và đang lao vào tấn công nhau.

“Em học đâu ra trò này vậy Thiên?”

Kinh ngạc nhìn em trai mình, Thu Phong mở miệng hỏi.

“À ... này lão già Tô Lâm có dạy cái gì mà Sư Tử Hồng ấy, em mới thử có một hai lần thấy hiệu quả nên xuống đây thử một phát!”

Quay lại với trận đấu.

Không khí được chia ra làm hai hướng, một bên nhiệt huyết lao vào đánh nhau không ngần ngại là cặp đấu của Abid và Basil. Tuy nhiên bên phía Bạch Vân vs Eryk lại khá căng thẳng, từ này đến giờ cặp đấu này chỉ nhìn nhau như hai con mãnh thú, chẳng ai tiến lên ai một bước.

Bạch Vân bình thường rất mạnh bạo, chẳng hiểu sao hôm nay lại e ngại đến vậy nhỉ? – Dòng suy nghĩ bất chợt chạy qua đầu Thu Phong lúc bấy giờ.

“Đánh đi chứ?”

Không biết là ai đã hô lên.

Lúc này con mắt của Bạch Vân nghiêm lại, ả ta nhảy vô tới như cách chiến đấu từ trước đến nay. Thoáng chốc trong vài bước đi Bạch Vân tiếp cận được Eryk, phạm vi tấn công của cả hai được kích hoạt, một trận chiến thứ hai được diễn ra.

Quay sang trận đấu của Basil và Abid hiện tại. Abid đang liên tục tấn công một cách điên cuồng vào thân thể của Basil. Vốn ban đầu Basil không coi Abid ra gì, chỉ ý được cái to xác, cùng lắm thì chậm chạp và khỏe thôi, nhưng không, Abid nhanh đến không tưởng.

Cách chiến đấu của Abid giờ đây trông như một chiến binh thực thụ vậy, khác hoàn toàn với trận đấu của hắn và Trọng Khoa khi trước. Với nửa gương mặt đang bị sưng tấy của mình, Abid chẳng ngần ngại lấy điều đó ra làm bẫy để dụ dỗ Basil tấn công vào đó. Không biết ngu ngốc hay khinh địch mà hiển nhiên Basil lại tấn công vào đó thật.

Với những gì mà Triệt Quyền Đạo đem lại, Basil vừa tung một đấm vào mặt Abid thì lại bị Abid đỡ nhẹ nhàng bằng một cái khủy tay. Khủy tay so với nắm đấm, cái nào cứng hơn thì khỏi phải bàn. Một đấm thất bại, thậm chí còn tê rần cả nắm đấm, Basil chưa kịp rút tay về thì lại bị Abid nắm lấy cổ tay giật ngược về phía hắn và tung một cú đấm.

“Pặc ... pặc pặc pặc pặc ... bốp!!!”

Abid đang đánh rất là hăng. Khi mà Basil một tay bị giữ, một tay còn lại liên tục đỡ nắm đấm như trời giáng vào mặt mình từ Abid. Tuy nhiên hắn chỉ đỡ được đến cái thứ năm. Vào ở cái đấm thứ sáu, tay của Basil không chịu nổi tác động của Abid mà phải buông ra mà né tránh. Rất không may rằng hắn né không kịp. Một đấm hết lực của Abid vào giữa mặt Basil, khiến Basil say sẩm mặt mày chẳng biết đâu là trời đâu là đất.

Tuy nhiên với cái bản chất là một chiến binh ăn sâu vào trong máu. Tuy không được đào tạo qua bất cứ ai cả, nhưng thân Basil vẫn là một tay đánh nhau khá nghệ từ lúc bé.

Đúng cái lúc hắn ăn một đấm của Abid vào mặt, Basil cố gắng vùng tay thật mạnh ra khỏi bàn tay gọng kìm của Abid.

“Vù ...”

Thành công giẫy dụa ra khỏi Abid, Basil quay người lại hòng tung một cú đá vào bụng kẻ địch bị bỗng nhiên lúc này cả người hắn bị đập văng đi.

“Bộp!!”

Lực đập mạnh đến mức khiến Basil cắm mặt xuống dưới nền đất cỏ của sân tập.

Nhục! Nhục, chỉ một từ nhục để diễn tả cái tâm trạng của Basil lúc này.

Hết lần này đến lần khác hắn bị người của Hắc Long Bang chà đạp. Hắn không thể nào ngờ rằng Hắc Long Bang lại mạnh đến thế, một con quái vật hình người mang tên Thu Phong được mệnh danh là thủ lĩnh của Hắc Long Bang lại mạnh đến mức vô lý. Hạ gục cả đám thủ lĩnh bọn hắn trong một nốt nhạc mà chẳng hề đổ một giọt mồ hôi nào.

Ấy vậy mà hôm nay hắn đến đây xin gia nhập cũng chỉ để được tỷ thí với Thu Phong hàng ngày. Nhưng không, thậm chí hắn còn bị người của Thu Phong đánh cho ra nông nổi này. Hắc Long Bang chỉ là một cái băng đảng mới thành lập mà lại mạnh quái quỷ đến mức này sao?

Lúc này Basil vô tình nhìn sang trận đấu của Eryk. Thằng đó cũng không khá gì hơn là bao khi liên tục bị Bạch Vân tấn công như một con dại. Với bản tính lười nhác của hắn, Basil không ngờ Eryk lại va vào trường hợp như thế ngoài con quái thai Thu Phong kia.

Hắc Long Bang quả thật thú vị, thú vị hơn Guerriers Forts kia nhiều. Ở đây quá nhiều kẻ mạnh.

“Đây là một cặp song đấu đúng chứ?”

Bỗng nhiên Basil đứng dậy nhìn chăm chăm vào Thu Phong và nói.

“Đúng! Muốn làm gì thì làm!”

Đơn giản nhún vai một cái Thu Phong bảo chúng cứ tự nhiên.

“Eryk!”

“Ồ!!!”

Basil hô lên một tiếng, Eryk bên kia đáp trả lại, ngay tức thì sau đó hắn đẩy lui Bạch Vân và nhảy về bên cạnh Basil.

“Chiến thôi!”

Cả hai bỗng nở một nụ cười quái quỷ nào đó khiến cho Thu Phong cảm thấy dường như chúng sắp tạo ra đột biến gì đó.

Liên tục vài phút sau đó tình thế bỗng đảo ngược. Từ Hắc Long Bang chiếm lợi thế trở thành lợi thế lại dành cho hai kẻ ngoại lai Guerriers Forts.

Vì sao ư? Bằng một cách nào đó khi tách ra bất cứ cá nhân Basil hay Eryk đều là cá nhân mạnh mẽ, nhưng vẫn khiến Thu Phong cảm thấy chúng thiếu một cái gì đó. Giống như là đánh mà không được thuận tay thuận chân vậy. Chỉ từ sau cái câu thẳng đầu cứng kia hỏi Thu Phong đây có phải là một trận song đấu không thì từ đó mọi chuyện thay đổi rõ rệt.

Chúng liên tục đu bám vào người nhau tấn công theo một cách quái lại. Không theo bất cứ một định luật nhất định nào cả, biến đổi liên tục cứ như là diễn viên xiếc đang nhào lộn vậy. Nếu như để ý Thu Phong quả thật thấy thân thể hai kẻ này rất là dẻo. Chân có thể xoạc ra một cách nhẹ nhàng, người có thể uốn cong một góc độ người bình thường không thể nào làm được.

Và hiển nhiên Bạch Vân và Abid đang bị ép gần chết dưới cái sự kết hợp quái đản này của chúng.

“Lùi lại đi Bạch Vân!”

Lúc này trong trận chiến Abid kéo cả người Bạch Vân ra phía sau mình. Một thân hấn đứng lên hứng hết đòn như mưa bão của hai tên kia. Hai kẻ đó đánh vào với nhau như keo sơn một nhà vậy. Bốn chân bốn tay liên tục công kích vào người Abid.

Dù có nhanh cách mất nhưng cũng có giới hạn. Từ những đòn triệt đẹp mắt lúc đầu, bây giờ Abid chỉ có biết đỡ và đánh trả lại vài đòn không thành công mà thôi. Bạch Vân đứng kia thấy thế liền biết tình thế không ổn, nếu đã không tấn công trực diện được thì tấn công phía sau.

Nghĩ là làm, tuy hơi khác với bản chất của mình đôi chút, nhưng Bạch Vân vẫn muốn hạ gục hai thằng ôn này hơn là giữ lấy mặt mũi của mình.

Vô tình Basil và Eryk tự đưa mình vào thế gọng kìm không lối thoát. Nhưng liệu chúng có ngu ngốc như vậy? Tất nhiên là không rồi. Khi Bạch Vân vừa vòng ra sau cũng là lúc chúng đẩy lùi được Abid và chuyển hướng tấn công trực diện sang Bạch Vân, và Abid tiến công, chúng lại đẩy lùi được Bạch Vân để tiến công Abid.

Với số thể lực ngang nhau thế này. Dù trận chiến nghiêng về ai đi nữa, nhưng nó đang dần đi vào vô định, tức chẳng có kết quả nếu đánh như thế này mãi.

“Dừng dừng dừng ... dừng hết lại!!!”

Và rồi một âm thanh vang lên ngăn cản trận đấu.

Không phải Thu Phong hô, cũng chẳng phải Quốc Thiên ... Vậy là ai?

Từ trong đám người Hắc Long Bang, kẻ đó bước ra, miệng hấn luôn mang một điệu cười khiến Thu Phong khó hiểu mấy ngày nay.

Vỹ Kỳ - Kẻ bắt tử.

“Mày đưa mày đánh vậy không biết chán à?”

Vỹ Kỳ chỉ vào mặt từng người Abid và Bạch Vân mà nói. Trong khi họ vừa tách ra khỏi trận đấu.

Thấy thế Bạch Vân nổi sùng lên chửi vào mặt hắn:

“Mày là thằng chó nào đây? Thích sủa bậy à?”

Vừa nói Bạch Vân vừa bước lên vung tay tát vào mặt thằng mà ả ta cho là hỗn láo.

“Pặc! ... Vù ~~~ Rầm ...”

Đúng cái lúc bàn tay Bạch Vân cách gương mặt của Vỹ Kỳ chừng nửa thước, hoàn hảo Vỹ Kỳ nắm được cổ tay Bạch Vân. Bằng một cái lực đạo vô lý nào đó, Vỹ Kỳ xoay cả người Bạch Vân lên trên không trung một cách nhẹ nhàng, và đồng thời lúc đẩy hắn đẩy nhẹ vào cái bụng săn chắc cộm cán kia của Bạch Vân khiến ả tay bay theo một đường thẳng đập trúng vào người Abid.

Cả hai người kéo theo nhau mà ngã xuống. Lúc này Abid kinh ngạc trở mắt ra nhìn hắn, Bạch Vân thì ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra. Dù có bị hắn đẩy văng xa đến như vậy nhưng ả ta không hề có cảm giác đau.

Nhưng nếu nhìn vào cái áo khoác của hắn, chắc chắn hắn là người của Hắc Long Bang, nhưng Hắc Long Bang từ khi nào tồn tại loại người khủng bố như thế này?

Đồng thời cả hai người Bạch Vân và Abid quay sang nhìn ông chủ Thu Phong của họ. Nhận lại được cái gật đầu của Thu Phong, hai người hiểu chuyện liền lập tức lui xuống.

“Này chạy à?”

Basil dường như chẳng quan tâm đến Võ Kỳ, hắn chỉ mở miệng ra khiêu khích Abid và Bạch Vân đang lui về phía vòng tròn đông người kia mà thôi.

“Ê hai cu!! Lại đây anh chấp hai chú một tay!” – Võ Kỳ để một tay ra sau lưng, miệng nhếch, mặt nghênh mở mồm khiêu khích hai kẻ Guerriers Forts bằng động tác ngoắc tay quen thuộc.

Không biết từ đâu ra, Võ Kỳ xuất hiện, chẳng ai biết hắn là ai. Thậm chí những người có mặt ở nơi này, chỉ có đúng Thu Phong và Quốc Thiên là biết hắn. Ngoài ra chẳng ai biết, nhưng cái thái độ cười khẩy, khinh địch và khiêu khích kia của Võ Kỳ thật là khiến người ta sảng khoái mà.

Nhưng liệu một thằng chỉ được cái bắt tử sẽ làm gì đây? Hắn mất tích đâu trong hơn một ngày qua. Và giờ xuất hiện lại đòi đánh nhau ư?

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Mật Tông Phái

“Này! Chúng mày đánh yếu vậy hả? Mạnh mẽ lên như hai thằng đàn ông tao xem nào?”

Trong sân tập huấn của Hắc Long Bang. Giờ đây Võ Kỳ đang một lúc cân hai thủ lĩnh của Guerriers Forts, nói chuẩn ra không phải là cân mà là đứng cho chúng đánh. Hết lần này đến lần khác Basil lẫn Eryk liên tục tấn công dồn dập vào kẻ điên trước mặt chúng.

Cả đời này hai người họ chưa gặp ai điên như thằng này, cứ đứng đó khiêu khích và để bị đánh hết lần này đến lần khác. Nhưng hiển nhiên dù cho gương mặt đầy máu, hấn vẫn đứng vững đó, không nhích một bước. Dang tay ra mà cười khặc khặc.

Dần dà cái điệu cười ấy càng lúc càng khiến Eryk và Basil cảm thấy sợ hãi. Chẳng biết tại sao chúng lại sợ, cảm giác của cả hai bây giờ ngoài bất lực ra thì chẳng còn cảm giác gì khác. Võ Kỳ đứng vững như một bức tượng, đứng yên mà chịu đòn. Thà như đánh không tác dụng không nói, đánh đến nổi mặt mũi hấn toàn là máu nhưng hiển nhiên hấn vẫn đứng đó mà cười.

“Biết cái gì gọi là ăn miếng trả miếng không hai chú em?”

“Hả?”

Bỗng Võ Kỳ ngừng cười, hấn nhe răng toàn máu của mình ra như một con ác quỷ dạng người nhìn chăm chăm vào thằng đầu cứng Basil.

Đúng cái lúc Basil vừa hả lên một tiếng thì:

“Bụp bụp bụp bụp bụp bụp ...”

Hàng trăm tiếng da thịt va chạm vang lên. Vài giây sau đó Basil gục xuống, đúng! Là gục xuống hoàn toàn trong cơ thể toàn là vết máu không biết từ đâu ra.

Đúng đó, Eryk ngỡ khác. Cái quái gì đang diễn ra trước mặt hắn vậy, tên kia, bằng cách nào mà hắn lại tiếp cận mà đánh gục Basil nhanh đến mức mà hắn không kịp nhận ra ...

Và tất nhiên kẻ tiếp theo là Eryk. Vài giây sau đôi mắt của hắn như mất hồn, toàn thân là vết máu ngã gục xuống dưới nền đất cỏ.

Toàn thể Hắc Long Bang như chết lặng. Võ Kỳ là ai? Hắn là cái thứ gì trong Hắc Long Bang này vậy. Ngoài Thu Phong và Quốc Thiên ra chẳng ai biết hắn là người nào dù trông gương mặt rất là quen nhưng chẳng thể nào nhớ nổi hắn là ai.

Lúc này Võ Kỳ đang trong tư thế gục mặt xuống, hắn vuốt vuốt cái mặt đầy máu me của mình rồi ngẩng đầu lên nhìn Thu Phong với một gương mặt chẳng có tí vết thương nào cả ... Hắn nở một nụ cười nhìn Thu Phong và nói:

“Làm tí không?”

“Hít ~~~”

Sự khiêu khích của Võ Kỳ khiến toàn bộ thành viên Hắc Long Bang trong đó bao gồm cả Quốc Thiên hít vào một hơi lạnh lẽo. Đùa?

Không! Là thật đấy. Bởi vì bây giờ Quốc Thiên không còn thấy anh trai mình đâu cả.

“Vù ~~”

Bất chợt Thu Phong chẳng nói chẳng rằng xuất hiện ngay trước mặt Võ Kỳ. Hắn đang trong tư thế co tay lại và.

“Bốp!!!!!!!!!!!!”

“Ầm ...”

Lực đánh của Thu Phong mạnh đến mức khiến cả gương mặt của đang cười vì tự mãn của mình lõm cả vào trong. Chẳng kịp phản ứng, chẳng kịp né tránh hay đỡ đòn. Cứ thế Võ Kỳ lãnh nguyên một cú đấm max lực của Thu Phong bao gồm tất cả sức mạnh từ Đan Điền dồn về cánh tay của hắn.

Ầm một tiếng vang lên, trong cái đà đấm, Thu Phong dộng thẳng người Võ Kỳ xuống dưới lòng đất. Đất cỏ văng lên tung tóe làm nhòa mắt người. Vài giây sau khi định thần được người ta thấy Võ Kỳ với gương mặt nát bét nằm trong một cái hố sâu nửa mét.

Và hắn bất tỉnh.

Bất tử thì bất tử, đau đớn vượt ngưỡng mức chịu đựng cũng ngất mà thôi.

Sau đó cuộc chiến được kết thúc bởi đúng một đấm của Thu Phong. Lát sau hắn ra lệnh cho Abid vác Võ Kỳ lên trên phòng làm việc của hắn.

Gương mặt Võ Kỳ lúc đó chẳng khác nào miếng thịt heo bị băm nát ra. Không còn nhìn rõ đâu mà tai, mũi, miệng nữa. Tất cả đều bị trộn lẫn với nhau tạo ra miếng thịt bầy nhầy trên mặt Võ Kỳ. Quái lạ rằng dường như

Abid vẫn thấy hần thở. Nhưng đồng thời hần cũng nghĩ rằng tại sao anh cả lại muốn đưa thằng này lên phòng làm việc mà không phải phòng y tế?

Hình dáng của Thu Phong khuất đi sau bóng người. Một hình ảnh dõi theo hần, là Lý Đại. Chàng trai Dị Năng Giả mang siêu sức mạnh, vốn đang tự tin về khả năng của mình qua quá trình luyện tập bấy lâu nay. Cho đến khi hần chứng kiến cái cảnh vừa rồi.

.....

Và cứ thế mọi chuyện được giải quyết trong êm đẹp. Trừ hai kẻ của Guerriers Forts thì bị ném vào một con hẻm hơi thối tối tăm gần tổng dinh của Hắc Long Bang.

Nửa tiếng sau tại căn phòng của Thu Phong. Lúc này chỉ có một mình hần và tay Võ Kỳ đang ở trong phòng. Quốc Thiên thì quay lại phòng thực tế ảo để tiếp tục luyện tập thể chất.

“Quả thật bất tử tiện lợi ha!”

Trong căn phòng yên ắng thiếu ánh sáng của mình. Thu Phong nhẹ nhàng lên tiếng nói móc Võ Kỳ đang cựa quậy trên cái ghế bành.

“Bất tử thì bất tử ... ông mày vẫn cảm thấy đau đấy!”

Tự khi nào gương mặt của Võ Kỳ đã trở về bình thường. Hần tỉnh dậy lờm xẻo lờm ngang Thu Phong với thái độ hậm hực.

Quả thật cái này cũng do hần chuốc lấy mà thôi. Dám thách thức lão đại Hắc Long Bang trong khi chính hần cũng đang là người của Hắc Long Bang. Nếu như Thu Phong không đánh hần gục ngay tại chỗ thì chẳng khác nào tự đá vào mặt mình cả.

Chỉ có đánh Võ Kỳ Thu Phong mới có thể đánh hết sức lực mà không lo gây án mạng như thế này thôi.

“Cả ngày hôm qua đi đâu vậy?”

Bất chợt Thu Phong lên tiếng đổi sang chủ đề khác.

“Luyện công! Thử không? Có vài món công pháp của con người các ngươi mà ta mới luyện được này ...” nói tới đây Võ Kỳ dường như cảm thấy cần cần cái gì đó xong hần lại nói “À thôi ...”

Vừa mới bị ăn một đám xong bất tỉnh đến tận giờ. Tỉnh dậy thì cũng đã hồi phục rồi, Võ Kỳ không ngờ thằng Thu Phong lại mạnh đến thế. Ít nhiều hần nghĩ hần cũng đỡ được vài đòn của gã, nhưng không ngờ đến phản xạ còn không có thì lấy gì mà đỡ. Kết quả như ta đã thấy rồi đó, một môm hành.

“Công pháp? Ngươi đã kích hoạt 108 huyết vị chưa?”

Lần này đến Thu Phong thắc mắc. Theo như lão già Tô Lâm nói, chỉ có kích hoạt 108 huyết vị mới có thể học công pháp. Nhưng thằng này, mới được mấy ngày, dù cho có học công pháp nhất định đi nữa cũng không đủ thời gian để cho hần kích hoạt được vài cái huyết đạo chứ đừng nói đến việc học.

“108 kinh mạch? Kích xong từ cái ngày hôm kia rồi cu!”

Nghe Thu Phong nói, Võ Kỳ phì cười nhún vai mà đáp. Như thể dăm ba cái huyết đạo tuổi con le le với anh.

Thu Phong nhú mày, cứ như là hần đang nghe nhầm vậy. Theo như cái phản ứng của lão già Tô Lâm khi mà Quốc Thiên nó khai huyết được hần

20 vị thì lão ta đã mừng muốn phát điên rồi. Chưa kể đến hần một đêm điên dại mất kiểm soát khai được hơn 50 huyệt.

Từ cái phản ứng đó của Tô Lâm khiến Thu Phong khá chắc chắn một điều rằng hai anh em nhà chúng chính là quái thai trong việc khai kích huyệt vị. Nhưng cái định lý gì mà một ngày? Không! Hần nói là ngày hôm kia tức cái hôm hần bị tai nạn và trở về lúc buổi chiều là chưa đến một ngày nữa.

“Không tin à? Dùng con mắt xanh của chú mà xem!”

Vài giây sau con mắt xanh của Thu Phong được bật lên.

Lúc này Võ Kỳ vẫn có cảm giác như cũ. Thu Phong mang đến cho hần một cảm giác gột rửa tâm can. Từ một người như thế này ư? Võ Kỳ cũng chẳng biết nữa, hần thân là một kẻ trọng sinh tồn tại cả ngàn năm. Nhưng kẻ cả vậy hần vẫn không biết con mắt của kẻ này là gì. Con mắt đó nó có một khả năng gì đó khiến cho linh hồn tu luyện ngàn năm như hần phải run rẩy dù chỉ đôi chút.

Để kiểm chứng điều đó nên vừa rồi Võ Kỳ mới khích Thu Phong sử dụng con mắt đó. Y như rằng vẫn cảm giác sờ sờ chẳng biết vì sao. Mặc dù hần bất tử, mặc dù Thu Phong chẳng có ý định địch ý nào với hần.

Trong tầm nhìn Thu Phong lúc nào, tất cả 108 huyệt vị của Võ Kỳ đều hiện lên một cách hoàn hảo trước mặt hần. Quả thật hần ta đã kích hoạt thành công 108 huyệt vị, tất cả đều sáng màu. Thậm chí ... Thu Phong đảo mắt xuống vùng dưới rốn của Võ Kỳ, nơi đó chứa Đan Điền.

Đan Điền của Võ Kỳ mang một màu sắc khá là tươi đẹp, nó màu vàng, một màu vàng sáng như ánh nắng ban mai của mặt trời ban phát xuống cho trái đất vậy.

Nhưng tại sao lại là màu vàng? Nếu cùng là người tu luyện giống như Tô Lâm chắc hẳn phải màu xanh chứ ... à không hẳn cũng có nghe Tô Lâm nói có nhiều người năng lượng của họ màu vàng nếu như họ luyện công pháp Phật gia. Vậy chẳng lẽ tay Võ Kỳ này tu theo Phật khi còn ở dạng linh hồn ư?

Vẫn có một điều Thu Phong thắc mắc ở đây rằng tại sao Võ Kỳ lại có thể kích vị nhanh đến mức thần thánh như vậy. Và hẳn ta xem biểu cảm trên gương mặt Thu Phong liền cho luôn ra câu trả lời.

“Chú quên mất là ta bất tử hả?”

“Bất tử thì có liên quan gì đến nhanh hay chậm?” – Thu Phong nhú mày hỏi một câu khó hiểu.

“Ngu thế! Tức là ta không sợ chết. Mà đã không sợ chết thì ta luyện được ở tốc độ tối đa mà thôi.. Nói thế này nhé. Ví dụ như lúc kích huyết đạo, thì nội lực đưa vào không được nhiều quá, cũng không được ít quá. Quá nhiều thì vỡ, quá ít thì lâu. Càng nhiều càng nhanh càng tốt. Đúng chứ?”

Vừa nói Võ Kỳ vừa nhìn vào cái mặt đang gật gật của Thu Phong. Người nói phải có kẻ nghe, thế là hẳn nói tiếp:

“Bởi vì ta bất tử. Tức mọi thứ trên người ta đều có thể phục hồi một cách chóng mặt dù là nội thương hay ngoại thương cũng thế. Nên ta đâu có sợ nội lực tràn ra ngoài ... chưa kể mỗi lần đường kinh mạch vỡ ra thì đều được gia cố cho chắc chắn hơn lần trước. Mỗi lần đường dẫn, hay thậm chí huyết đạo bị quá tải vỡ ra thì cơ thể ta chỉ mất khoảng vài giây để phục hồi cho cái huyết bé tí ti. Đó, khác với các người, vỡ huyết đạo đồng nghĩa với chết nếu như nó nằm ở vị trí quan trọng ...”

Giờ thì Thu Phong cũng hiểu rồi. Gã này thực sự thông minh một cách quái đản. Trước giờ hẳn không hề luyện tập dù nắm công pháp luyện công cả ngàn năm. Vậy mà Thu Phong cứ tưởng hẳn có cách gì đó hay lắm, tính học hỏi theo nhưng nào ngờ hẳn lại lợi dụng chính cái khả năng bất tử của mình để khai vị.

Nhưng còn công pháp? Chẳng lẽ hẳn học kịp trong một ngày?

“Còn công pháp?”

“Có hàng trăm hàng ngàn công pháp trên thế giới này. Tuy nhiên ta chỉ luyện công của Mật Tông ...”

Mật Tông được gọi là pháp môn của Phật giáo và Ấn Độ giáo. Theo như truyền thuyết giới Võ Năng Giả hàng vạn năm trước Mật Tông đã được biết đến với tên gọi là Pháp Tu Thành Thần. Đúng vậy, đa số ở Cõi Atula tại Xích Quỷ họ đa phần đều tu luyện Mật Tông phái nếu muốn tu luyện thành thần.

Tuy Mật Tông là tông phái lớn nhất trong Cõi Atula hiện giờ, nhưng không có nghĩa là tông phái mạnh nhất của Cõi Atula. Bỏ qua phái mạnh nhất của Cõi Atula, ta đang bàn về Mật Tông.

Theo như truyền thuyết truyền miệng trong Cõi Atula, Mật Tông phái được thành lập bởi một vị thần đi theo Đại Hiền Như Lai làm một tay ghi kinh sách cho Đại Hiền Như Lai. Từ đó vị thần không biết tên ấy lập nên Mật Tông Phái.

Mật Tông phái ở Cõi Atula đơn giản chỉ là tu luyện, tu luyện cho mạnh hơn, rồi không sát sanh. Làm điều thiện để mong một ngày lĩnh ngộ được đạo giáo có thể thăng thiên lên Cõi Trời. Nhưng đối với người sống Mật Tông còn được xem như là một bộ pháp tâm linh có thể liên lạc thậm chí

đánh nhau được với người ở Cõi Atula. Tuy nhiên đó chỉ là lời đồn mà thôi, thực chất Mật Tông dành cho Cõi Người được tu luyện và luyện tập không khác gì 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm là mấy.

Tức có thể công kích gây sát thương lên đối phương ngoài ra cũng có thể phổ độ hồi phục vết thương cho đồng minh và bản thân. Nghe cứ như game ấy nhỉ? Mà không phải đâu, thật đấy.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Bị Cài Boom

Buổi chiều hôm đó. Thu Phong đang trên đường trở về nhà trên chiếc xe bán tải của mình. Hôm nay thằng Thiên nó nói rằng sẽ đi về cùng Tô Lâm sau. Mặc kệ thằng em trời đánh cứ thế Thu Phong vô tâm vác mông đi về trước.

Đang suy nghĩ coi chiều nay ăn gì bỗng nhiên Thu Phong cảm thấy có cái gì đó không ổn. Xe này đúng là xe của hắn, nhưng có cảm giác lái không thuận tay lắm, hình như cái xe gặp trục trặc gì chẳng?

“Bùmmmm ....”

Một vụ nổ bỗng nhiên xảy ra trên đường. Cột lửa từ vụ nổ đâm thẳng lên trời tạo thành đám mây lửa tuyệt đẹp.

Và nguyên nhân vụ nổ chính là từ cái xe bán tải mà Thu Phong đang lái trên đường. Vụ nổ xảy ra bất ngờ khiến vài phương tiện tham gia giao thông xung quanh bị chấn bay đi vài mét.

“Rầm rầm rầm ....”

Liên tục có những chiếc xe phía sau va vào nhau chỉ vì thằng xe lại bất ngờ do vụ nổ. Giao thông bị tê liệt. Lúc này có một điều chắc chắn rằng trước khi trái boom kịp nổ thì Thu Phong vẫn đang ngồi lái chiếc xe đó.

Là ai đã làm chuyện này?

“Phùng ~~~”

Sau vụ nổ xảy ra vài giây trước. Chiếc xe của bán tải của Thu Phong liên tục bốc lên ngọn lửa vàng từ khét lẹt từ nắp capo.

“Vụt vụt vụt ...”

Không biết từ đâu xuất hiện một đám người mặc đồ đen bằng da bó kín sát cơ thể trùm cả mặt mày trông như khủng bố. Chúng như xuất hiện giữa hư không, có nam có nữ, đang đi từ từ về phía xe của Thu Phong với bộ dạng cực kì cẩn thận.

“Đại thiếu gia!!!!!!!”

Một tiếng thét vang trời vọng lên.

Đúng lúc này mọi người dường như cảm thấy mặt đất rung động như đang có động đất vậy. Từ xa ta nhìn thấy được hàng tá chiếc xe hơi đang được hất văng đi bởi thứ gì đó.

“Rầm rầm rầm rầm ...”

Gương mặt Mạnh Dũng xuất hiện. Lúc này Mạnh Dũng như một tên khổng lồ cao tới tận 3m, toàn thân hóa thành màu đen giống hệt như đường nhựa. Trên vai hắn có một người phụ nữ mang gương mặt lạnh lùng ngồi ở đó. Dù cho Mạnh Dũng di chuyển bất ổn định đến mức nào đi nữa thì cô ta vẫn cứ ngồi vững ở đó mà chẳng hề hấn gì. Không ai khác chính là Linh Đan.

Tại sao thiếu gia lại bị đánh boom? Mạnh Dũng và Linh Đan thật sự tức giận. Chỉ vì đường đông mà không thể theo sát được thiếu gia thành thử ra mới gặp tình trạng như thế này. Đập vào mắt Linh Đan hiện tại là hơn chục kẻ mặc đồ đen bịt kín cả mặt đứng đó nhìn chăm chăm vào cô và Mạnh

Dũng. Tuy nhiên đồng tử mắt Linh Đan co lại, cô nhìn thấy có vài kẻ đang cố gắng cạy cánh cửa xe của đại thiếu gia ra.

Cảm thấy tình thế không ổn Linh Đan liền hô lên:

“Nhanh! Ném tôi qua đó!”

“Ừ!!!”

Mạnh Dũng hét lên thật to rồi ném cả người Linh Đan về phía chiếc xe đang bốc cháy.

Trên đường bay, tự lúc nào mà cả hai cánh tay của Linh Đan đã hóa thành hai thanh gươm sắc nhọn. Dần dần trên không cô bắt đầu xoay người tạo thành một cái máy chém hết công suất lao về phía đám người kia.

“ù ù ù ù ...”

Tiếng gió rít kêu lên khiến người nghe nổi cả gai ốc.

Đúng cái lúc mà Linh Đan vụt qua người đầu tiên thì bỗng nhiên cả cơ thể cô bị đánh bật ra.

“Keng ~~~”

Tiếng kim loại gãy ngân vang lên. Cả cơ thể Linh Đan bắn ngược trở lại như một viên đạn về phía Mạnh Dũng. Thấy thế ngay lập tức Mạnh Dũng chạm tay vào một bánh xe bên đường toàn thân hắn lúc này hóa thành một cục cao su màu đen y hệt cái bánh xe hắn chạm vào.

Vừa đúng lúc ngực của Mạnh Dũng hóa thành cao su thì Linh Đan va phải, cô bật ngược trở ra bên ngoài, may mắn thay đã được Mạnh Dũng đỡ lấy. Lúc này hai thanh gươm trên tay của Linh Đan đã bị cong vòng lại. Dần dần hai cánh tay định hình trở về dạng tay như ban đầu cho Linh Đan.

“Đan Đan ... Cô không sao chứ?”

Nhìn vào hai cánh tay bị gãy lòi cả xương ra ngoài, Mạnh Dũng thương xót liên tục gọi tên cô ta. Lúc này Linh Đan cố gắng gượng dậy thều thào vài câu:

“Mau ... mau cứu thiếu gia ...” Rồi ngất lịm đi trong lòng Mạnh Dũng.

Giờ khắc này Mạnh Dũng như điên lên, hấn hóa trở lại thành da thịt như ban đầu. Rồi sau đó hấn lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong có một viên đá bằng đầu ngón tay đang trôi nổi lơ lửng giữa cái hộp. Chạm vào chúng, dần dần Mạnh Dũng hóa thành một dạng y như viên đá ấy. Cơ thể hấn không phình to ra nữa mà trở về với chiều cao đúng 1m8 của hấn.

Viên đá trong cái hộp đó là gì thì chỉ có Mạnh Dũng mới biết được. Sau đấy Mạnh Dũng cất cái hộp vào trong người.

Dưới hai bàn chân của Mạnh Dũng lúc này lún xuống dưới mặt đường đã hơn phân nửa. Trọng lượng cơ thể hấn tăng đột biến một cách bất thường. Theo thời gian người biến đổi thành dạng vật liệu y hệt như viên đá kia. Nhưng theo thời gian cơ thể hấn càng lún sâu xuống đất. Giờ khắc này đôi mắt Mạnh Dũng nhìn chăm chăm vào đám người kia, miệng hấn đang lẩm bẩm cái gì đó chỉ một mình hấn nghe thấu.

“Đảo nghịch trọng lực ... cấp độ tối đa nghịch đảo 10000 lần (???)”

Nghịch đảo mười ngàn lần trọng lực trái đất? Tức là làm cơ thể hấn nhẹ đi. Vậy chẳng khác nào hấn muốn bay à?

Không, chẳng thể nào có chuyện đó xảy ra. Nhưng sau khi Mạnh Dũng nghịch đảo trọng lực thì cơ thể hấn đã thôi chùng xuống dưới mặt đất.

“ AAAAAAAAAA!!!”

Hét lên một tiếng, Mạnh Dũng trông như một con quái thú nhảy vù lên trên trời. Đập đúng xuống vị trí của kẻ vừa đánh bật Linh Đan ra.

Không biết bằng cách nào đó. Gã kia tay của hắn như hóa thành một tay con quái vật, sần sùi xấu xí. Hắn ta đâm thẳng vào giữa bụng của Mạnh Dũng.

“Rắc ... “

“Ầm ... “

Một màn rung chấn xảy ra. Mạnh Dũng đáp thẳng xuống dưới người tên đó, lực mạnh đến mức khiến cả mặt đường bán kính 50m bị hất tung lên. Không biết bao nhiêu là người dân không kịp bỏ xe lại để chạy bị chôn vùi trong chính chiếc xe của họ.

Mặt đường bắt đầu sập xuống. Chiếc xe của Thu Phong theo đó cũng sụp xuống cái hố do chính Mạnh Dũng tạo ra. Lúc này đám người kia đang nhảy lên không trung nhìn vào cái thành tích mà Mạnh Dũng làm, chúng không thể tin được.

“Chết!! Linh Đan!!! Thiếu gia!!!”

Do quá tức giận, Mạnh Dũng làm quá tay, hắn quên mất Linh Đan đang còn ngất xỉu. Thu Phong thì còn đang trong xe.

Dưới lòng đất, hay đúng hơn là dưới lòng đường là một rẫy cồng của thành phố được tạo nên để thoát nước thì lại bị Mạnh Dũng phá tan tành bề mặt phía trên cho đến phía dưới.

Đứng ở dưới Mạnh Dũng điên cuồng chạy quanh đào bới đồng đồ nát để tìm kiếm thân thể Linh Đan và chiếc xe của Thu Phong. Tuyệt nhiên hắn không thể tìm thấy Linh Đan.

“Thằng khốn!!!”

Tay đánh bay Linh Đan khi này là một Dị Năng Giả. Giờ khắc này hắn biến thân thành một con cá sấu dạng người, mồm miệng thì dài ngoằng ra với cánh tay bị chấn nát vì dư chấn khi này của Mạnh Dũng.

“Còn sống?”

Mạnh Dũng khá là bất ngờ trước tên Dị Năng Giả này, không ngờ rằng hắn còn sống. Thấy thế Mạnh Dũng lập tức như một con trâu điên lao đến húc vào người hắn. Gã kia không biết là ngu thật hay ngu giả mà cố tình đâm thêm một đâm vào người Mạnh Dũng, kết quả trước khi nắm đâm của hắn được đặt lên người Mạnh Dũng thì cả thân thể hắn như một viên đạn bắn cả lên trên mặt đất.

“Ầm ầm ầm ...”

Hàng tá tiếng chấn động vang lên.

Đúng lúc này Mạnh Dũng dường như cảm nhận được sức mạnh thoi thóp của Linh Đan, nhưng hắn cảm nhận được thêm một sự hiện diện đáng sợ nữa kể bên cạnh Linh Đan. Đầu óc Mạnh Dũng tê rần lên, hắn nghĩ không xong rồi, lập tức lao về phía Linh Đan thì một ánh sáng xanh quen thuộc phát lên trong dãy cổng tối tăm thiếu ánh sáng.

“Phá vừa thôi Dũng!”

Gương mặt quen thuộc với Mạnh Dũng hiện ra. Là đại thiếu gia của hắn.

Lúc này toàn thân Thu Phong hoàn hảo không việc gì. Ngoại trừ việc quần áo bị cháy lỗm chổm, tóc chị cháy xém mất một phần nhỏ. Tuy vậy đây không phải là lúc để cười. Mạnh Dũng thấy Linh Đan đang nằm trong vòng tay của Thu Phong liền thở phào một hơi. Hắn chạy lại hô lên:

“Đại thiếu gia!!!”

“Ê ê tắt tắt tắt ... tắt cái thứ vật chất mà mày sao chép đi! Tính húc chết tao à???”

Thu Phong vội vàng ngăn cản Mạnh Dũng đang chạy về phía hắn bằng lời nói. Chẳng biết hắn sao chép vật chất gì mà có thể gây ra sức công phá khủng khiếp như thế này. Nếu để hắn lộ đà tông phải mình chắc cũng đi châu ông bà sớm. Và rồi ngọn lửa xanh trên người Thu Phong lui về bên trong cơ thể hắn, chỉ còn cặp mắt đang dần tối màu trở lại đen như bình thường.

Nghe thế Mạnh Dũng lập tức dừng lại, nhưng hắn không hóa thành bình thường mà đứng đó mặt nghiêm lại nói:

“Thiếu gia! Ngài đưa Linh Đan đi, để tôi chiến đấu với bọn này!”

“Không được ... cậu phá nát cả nửa cái quận này còn chưa đủ à?”

Vừa nói Thu Phong vừa chỉ vào đồng đồ nát mà Mạnh Dũng gây ra. Nghe thế Mạnh Dũng chỉ biết gãi đầu không biết nói gì. Nếu như là bình thường Mạnh Dũng chưa chắc có thể đánh lại tên Dị Năng Giả hóa thú kia. Hắn ta chính là Dị Năng Giả cấp độ 4 giống với Đình Thu hay Thiện Nhân ở nhà vậy. Nếu không thì chẳng có tư cách gì một đám khiến Linh Đan trọng thương khi đang trong trạng thái dị năng của mình cả. Chỉ có Dị Năng Giả cấp độ 4 trở lên mới có thể làm điều đó.

Nhưng đám người này là ai? Tùy tiện có thể ỏi ra một Dị Năng Giả cấp độ 4 dễ dàng như vậy sao?

Đúng lúc này Thu Phong và Mạnh Dũng cảm nhận được có người đang tiến về chỗ họ. Thấy thế Mạnh Dũng liền quay người ra dang tay nói:

“Thiếu gia! Bảo vệ Linh Đan!!!”

Vừa dứt câu hần lập tức chạy đi.

Đúng vài giây khi Mạnh Dũng rầm rầm như một con voi biến mất, thì bỗng nhiên Thu Phong nghe thấy giọng nói phát ra từ góc tối trước mặt hần.

“Ngu xuẩn! Thằng ngu đó đi rồi thì ngươi chết chắc thiếu tướng Quốc Phong ạ ...”

Trong đôi mắt Thu Phong lúc bấy giờ dần dần xuất hiện một gương mặt mang đầy hơi thở chết chóc và tang tưởi. Nhìn vào hần khiến Thu Phong chỉ muốn nôn mửa. Bởi cái gương mặt của hần khắp nơi đều là chết cháy loang lổ trông rất dị hợm. Dầu vậy ít nhiều Thu Phong cũng nhìn ra được hần không phải là người Xích Quỷ, càng không phải người châu Á, Một kẻ phương Tây Dị Năng Giả ngoại lai sao lại xuất hiện ở đây? Cố tình giết hần để làm gì?

“Phụt!!!”

Bất ngờ hai cánh tay của hần rực cháy lên ngọn lửa vàng cam. Và hần chính là Dị Năng Giả mang sức mạnh nguyên tố Hỏa.

Thu Phong có từng nghe nói rằng, các Dị Năng Giả mang sức mạnh trong ngũ hành đều rất mạnh. Ví như Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ. Đây là sức mạnh nguyên tố nên rất hiếm người sở hữu nó. Chỉ khi có một kẻ mang ngũ đại nguyên tố chết đi thì mới có một kẻ khác sở hữu sức mạnh này, nó giống như là một lời nguyên vậ. Tuy không biết có phải rằng hần là kẻ mang trong người ngũ hành nguyên tố hay là không, hay đơn giản chỉ là có thể sử dụng lửa mà thôi.

Càng lúc sức nóng từ cánh tay hần càng lớn, lan tỏa đến vị trí của Thu Phong. Bất giác Thu Phong tìm về Đan Điền của mình, Thu Phong cố gắng

đưa sức mạnh của mình ra hấn bên ngoài.

Và:

“Phùng ~~~~~”

Một ánh sáng xanh vốn đã tắt từ lúc nào giờ lại được bật lên. Đôi mắt xanh tuyệt đẹp từ đó cũng xuất hiện trên gương mặt Thu Phong.

“Cái gì?”

Tên Dị Năng Giả kia bất ngờ lùi lại vài bước. Hấn ta không tin vào mắt mình, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa xanh ngọc bích tuyệt đẹp bốc cháy xung quanh cơ thể Thu Phong. Quái lạ một chỗ ả đàn bà trên người hấn ta lại không hề bị cháy. Nhưng hấn thì có, dường như cái sức nóng của hấn bị lấn át bởi chính cái ngọn lửa quái lạ kia.

“Giữ lấy cô ta!”

Bất chợt Thu Phong lên tiếng. Từ sau lưng hấn một kẻ có thân hình cân đối không biết từ đâu ra đã đứng ở đó. Gương mặt hấn hiện lên. Không ai khác chính là Lý Đại.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Giang Nam Xuất Hiện ?

Giao Linh Đan cho Lý Đại ngay lập tức Thu Phong liền biến mất. Chớp mắt một cái hấn xuất hiện trước mặt gã Dị Năng Giả hỏa nhân kia. Toàn thân hấn ta lúc này biến thành một ngọn lửa mình người chỉ chừa lại con con mắt nhìn chăm chăm vào cái khoảnh khắc Thu Phong lao đến.

“Vụt!!!”

Thu Phong đâm tới nhưng không thành công. Không phải là đánh không trúng mà là đánh xuyên qua cả thân thể của hấn.

Ngạc nhiên Thu Phong quay đầu lại chưa kịp định hình thì thấy một đám đang nện thẳng vào mặt mình kèm theo tiếng hô “Hỏa Quyền!!”

“Uỳnh!!!”

Trong gang tấc Thu Phong né tránh thành công được cú đâm ấy, nhưng dù cho đâm hụt hấn cũng tạo một vụ nổ nhỏ chấn bay Thu Phong qua một bên chừng vài mét.

Đôi mắt xanh của Thu Phong co lại, hấn không thể tin được thằng quái nào mà đâm hụt lại có thể gây ra sức công phá lớn như thế?

Nhìn vào cái hố trên bức tường dưới lòng đất bị đục cho một mảng lớn, đất đá trong đó đang đỏ ửng lên vì sức nóng của tên này. Một đám vừa rồi của Thu Phong và của hấn khiến Thu Phong nhận ra được vài điều.

Rằng thứ nhất thằng này không thể đánh được nó theo cách thông thường. Hẳn như một ngọn lửa không thực thể vậy, dù có thể gây sức nóng và tàn phá nhưng không thể tác động lên được hẳn. Ngặt cái Thu Phong cũng chỉ là người trần mắt thịt, cũng không có khả năng hô mưa gọi gió để dập tắt cái đồng lửa của hẳn. Thứ hai là thằng ôn này có thể tấn công tầm xa lẫn tầm gần.

Bởi vì ngay lúc này đây Thu Phong thấy một cột lửa đang bắn về phía mình kèm theo tiếng cười ha hả của hẳn.

“Tuông thế nào ... ai dè cũng không chạm được vào tao!!!”

Trở mình ngay lập tức Thu Phong né tránh ra xa.

Lần đầu tiên chiến đấu với Dị Năng Giả, Thu Phong phải cẩn thận hết mức. Cũng chẳng biết hẳn là Dị Năng Giả cấp bao nhiêu nhưng với cái sức công phá như thế này chí ít cũng phải cấp độ 4 đổ lên. Nếu vậy thì làm cách nào để đối phó với hẳn đây, tấn công vật lý không được, né tránh đòn tấn công diện rộng của hẳn thì được nhưng lâu dài không được vì rất tốn sức. Chưa kể trong cái không gian chật hẹp dưới cổng như thế này làm sao mà có thể né hết được cơ chứ.

Đang có ý định nhảy lên trên để chiến đấu nhưng không được. Ở phía trên không biết dân thường đã di tản đi hết chưa, nếu lên đó lại khiến người khác thiệt hại oan mạng.

Dẫu vậy giờ khắc này Thu Phong vẫn cảm giác được mặt đất đang rung lên nhè nhẹ. Chắc chắn rằng Mạnh Dũng đang còn chiến đấu ở một nơi nào đó dưới lòng đất này.

Trong khoảng thời gian hẳn suy tư, cũng là lúc hẳn liên tục né tránh các cột lửa mà gã hỏa nhân kia bắn vào người hẳn.

Nhìn vào dòng lửa xanh đang phập phồng quanh người mình, Thu Phong đang có một suy nghĩ. Không biết rằng ngọn lửa này có tác dụng gì không nhỉ. Hay đơn giản nó chỉ giống như là một dạng năng lượng tỏ ra ngoài mà thôi.

Để xác thực được điều đó, Thu Phong muốn làm một phép thử ngay lúc này. Hắn đang âm thầm đánh giá sức nóng của ngọn lửa từ tên hỏa nhân kia. Xem coi bản thân hắn có đủ sức chịu đựng nhiệt lượng này không. Càng lúc trong quá trình né tránh những cột lửa mà gã đó bắn ra, Thu Phong càng tiếp cận lại sát với ngọn lửa hơn.

Dần dà một phần nhỏ cánh tay Thu Phong bị cột lửa cháy xém qua. Hoàn hảo không nóng lắm. Thế là đợt tấn công tiếp theo của tên kia Thu Phong không hề né tránh mà đứng co người lại, dùng hai tay ôm lấy đầu hứng chịu cột lửa dội thẳng vào người mình.

“Ha ha mệt rồi hả?”

Tên kia thấy Thu Phong càng này càng không né tránh được nữa, cuối cùng hắn cũng đứng yên chịu trận. Thấy thế tên hỏa nhân Dị Năng Giả dùng cả hai tay dồn hết tất cả lửa vào người Thu Phong.

Lý do tại sao hắn là một Dị Năng Giả cấp cao mà lại chỉ có đứng một chỗ bắn ra lửa? Vì hắn sợ, hắn sợ cặp mắt và cái ngọn lửa không biết tên kia của Thu Phong, nên này giờ hắn liên tục thăm dò đối phương.

Nhưng vài giây sau hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Khi ngọn lửa thành công đánh trúng vào mục tiêu, ánh lửa sẽ chẻ ra hai bên, nhưng lúc này tay hỏa nhân đã dùng cả hai tay để bắn ra lửa. Tuyệt nhiên mười mấy giây đồng hồ trôi qua hắn vẫn thấy ngọn lửa của mình chẻ ra hai hướng. Và hình như càng ngày cái hướng chẻ của ngọn lửa càng dài.

‘Hắn tiếp cận?’

Một dòng suy nghĩ bất chợt chạy qua não tay hỏa nhân.

Bất thành linh một bóng người nhảy qua khỏi đám lửa của hắn. Thân ảnh Thu Phong xuất hiện. Hắn ta đập vào bờ tường phía bên trái, lấy làm đà rồi “Vụt” Lên một tiếng.

Cả cánh tay Thu Phong như mang lấy một nguồn năng lượng khổng lồ đập thẳng vào mặt tay hỏa nhân.

“Đùng!!!!!!”

Bằng cách nào đó Thu Phong thành công đâm trúng được hắn.

Như một viên bi được bắn ra từ cái dầm ná cao su. Tay hỏa nhân đập thẳng người vào bức tường bên kia.

“Phùng ~~~!”

Thân thể hắn như biến thành ngọn lửa, phùng lên một tiếng tan ra rồi tụ hợp lại với nhau. Tuy vẫn còn trong trạng thái hỏa nhân nhưng Thu Phong vẫn thấy miệng hắn chảy ra một dòng máu đỏ, thoáng chốc vài giây sau đó máu của hắn bị đốt cháy bởi sức nóng của chính hắn.

Đôi mắt hắn ngơ ngác nhìn Thu Phong sợ hãi. Hắn không thể tin được rằng kẻ này lại có thể đánh trúng hắn, bằng cách nào? Chỉ có ngũ đại nguyên tố đánh với nhau mới có thể khắc chế được nhau. Đa phần rất khó những Dị Năng Giả khác tìm được cách khắc chế hỏa nhân như hắn.

Đúng thật hắn chính là Dị Năng Giả sở hữu sức mạnh nguyên tố cấu tạo nên thế giới này. Do đó hắn khá là tự tin với sức mạnh của mình, tuy không biết rằng tại sao Thu Phong lại mang đến cho hắn cảm giác sợ hãi. Làm hắn

nhục đi ý chí chiến đấu, nhưng hắn vẫn tin tưởng vào sức mạnh của hắn khi mà Thu Phong đánh không được hắn trong lần tấn công đầu tiên.

Nhưng giờ thì khác, hắn đã đánh được mình. Mà lại đánh bằng tay không.

Dù đang trong trạng thái hỏa nhân, nhưng nhìn vào cái biểu cảm thú vị kia của gã đó khiến Thu Phong mỉm cười. Cuối cùng Thu Phong cũng tìm ra được cách đâm vào mặt thẳng ôn con này. Đơn giản là chỉ cần tích sức mạnh từ Đan Điền điền dồn vào cánh tay, nơi cần gây sát thương thì sẽ đâm được vào mặt nó. Tuy cái này còn tùy thuộc vào độ mạnh yếu của năng lượng truyền vào.

Vừa nãy Thu Phong chỉ toàn dùng năng lượng để phòng thủ. Hoàn hảo lửa của gã hỏa nhân không thể đốt cháy qua màng năng lượng của hắn, cứ như là khắc tinh của nhau vậy. Hay là do lửa của hắn sợ lửa của Thu Phong chăng?

“Hỏa Đế!!!!!!”

Bỗng lúc này Thu Phong cảm nhận được một sức nóng kinh hồn. Định thần lại, đập vào mắt Thu Phong là một quả cầu to bằng đầu người trông như mặt trời thu nhỏ đang lao về phía hắn.

Sức nóng từ quả cầu ấy khiến Thu Phong e ngại. Ngay tức tốc Thu Phong liền né tránh và tên hỏa nhân kia biến mất ...

“Cái gì?”

Ngay tức khắc Thu Phong quay đầu tìm kiếm. Đúng lúc này một vụ nổ xảy ra phía sau lưng hắn. Cái quả cầu kia đã va vào tường gây nên nhiệt lượng khủng khiếp lan tỏa ra khắp dãy cổng ngầm. Bắc giác Thu Phong quay đầu ra phía sau xem coi Lý Đại và Linh Đan còn ở đó không. Hoàn

hảo không thấy và không cảm nhận được sự hiện diện của họ, trong một cái chớp mắt Thu Phong lao đi.

“Vụt!”

Bằng hết sức lực của mình, Thu Phong bắn đi trong đường hầm như một quả tên lửa chạy xa tít mù từ khi nào chỉ còn chừa lại một đồng lửa tàn dư phía sau. Tay hỏa nhân kia đang dùng hai cánh tay làm cái phản lực để bay đi trong đường hầm chật hẹp.

Bỗng lúc này hắn cảm giác được cái gì đó, khi vừa quay đầu ra phía sau, đập vào mặt hắn là nguyên một quả đấm mang theo ngọn lửa xanh giết chóc.

“Binh!!!”

Lại ăn thêm một cú đấm trực diện vào giữa mặt, tay hỏa nhân mất đà đập thẳng vào bức tường bên cạnh.

“Uỳnh”

Vang lên tiếng động. Lần này hắn đã trở về thành dạng người, nằm chèo queo ở đó với gương mặt đầy máu. Cộng với việc cả bức tường phía sau nứt toác ra, điều đó cho thấy cú đấm của Thu Phong uy lực đến mức nào.

“Cái sức mạnh này kinh khủng thật ...”

Vừa rồi Thu Phong bắn đi với tốc độ ngang ngửa một chiếc tàu điện đạt vận tốc tối đa hơn 500km/h. Một cái tốc độ khủng khiếp từ trước tới giờ lần đầu tiên Thu Phong đạt ngưỡng tới. Hắn thấy tay hỏa nhân bay đi đã nhanh, vốn tưởng sẽ không đuổi kịp nhưng càng chạy hắn càng vượt cái hạn mức tối đa của bản thân khi trước.

Và đây là kết quả. Hắn ta nằm chẹp bẹp dưới một cái cống ngay khi Thu Phong bắt kịp hắn.

Bỗng lúc này Thu Phong cảm thấy mặt đất dư chấn dữ dội. Khiến bản thân hắn đứng cũng không vững. Phải khụy một gối xuống và dùng tay để đỡ lấy. Khắp dãy cống đất đá nứt toạc ra.

“Uỳnh uỳnh uỳnh ....”

Hàng tá âm thanh bùng nổ đập vào tai Thu Phong. Càng lúc mặt đất càng rung lắc dữ dội. Bất chợt toàn thân Thu Phong nổi da gà lên, bản năng sinh tồn bảo hắn phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Tức thì Thu Phong ngẩng đầu lên. Hắn đang ở dưới lòng đất, phía trên là đường người ta đang lưu thông. Chẳng lẽ đâm nát cái mặt đường.

Nhưng không kịp nữa rồi. Không biết lực gió từ đâu ra phả vào gương mặt nhem nhuốc của Thu Phong, bất giác Thu Phong quay đầu sang hướng có gió lớn. Đồng tử mắt Thu Phong co lại, trận động đất dường như đã dừng lại một vài giây trước ... nhưng “Rầm!!”

Lại tiếng động lớn vang lên. Đập vào đôi mắt xanh của hắn là một vật thể trông như một cục đá đang bay về phía này. Ngay tức thì Thu Phong đánh giá đường bay của vật thể rồi né tránh trong thoáng chốc.

Vừa sát khi hắn né được vật thể ấy, Thu Phong nhận ra đó chính là Mạnh Dũng? Lực gió Mạnh Dũng cuốn theo lúc này kéo cả Thu Phong theo người hắn một vài mét.

“Uỳnh ~~~~”

Rung chấn dữ dội xảy ra. Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn vào cái hố sâu không thấy đáy mà thân thể Mạnh Dũng vừa tạo ra.

“Cái quái gì vậy?”

Bất chợt Thu Phong cảm thấy rùng mình.

Hắn chưa kịp suy nghĩ cái gì thì một bàn tay đang đặt lên cổ hắn.

Tuy nhiên với cái phản xạ kinh người của mình, ngay lập tức Thu Phong bật ra xa hơn mười thước. Hắn định hình lại, chẳng thấy ai cả. Nhưng không ổn, linh cảm Thu Phong khiến hắn bất chợt hụp đầu xuống. Đúng ngay lúc hụp đầu, con mắt Thu Phong đảo ra phía sau mình ban nãy. Hắn thấy một bóng hình của ai đó.

“Giang Nam?”

Thu Phong hô lên một tiếng. Đồng thời lúc này tất cả đất đá trong cái cống bị chẻ ra làm đôi.

Hai con mắt Thu Phong trợn to lên nhìn chăm chăm vào Giang Nam mà không nói thành lời. Hắn ngồi bệt xuống dưới đất dùng gương mặt khó hiểu nhìn lấy tay sát thủ số một thế giới kia.

Giọng nói lạnh lùng của Giang Nam vang lên. Hắn nhìn xuống Thu Phong bằng con mắt cá chết:

“Có người thuê tao giết mày ... liệu mà sống!”

Dứt lời Giang Nam tay như hóa thành kiếm chẻ thẳng vào đầu Thu Phong.

Đồng tử mắt Thu Phong co lại hết cỡ.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Quân Đội Xuất Hiện

Hãy tưởng tượng cái viễn cảnh. Vào một ngày đẹp trời khi bạn định về nhà và nghĩ hôm nay ăn gì. Và dùng một cái, bạn bị đánh boom, bị một thằng dị hóm bốc cháy toàn thân đòi giết bạn. Cuối cùng bạn đập cho nó vỡ mặt ra và rồi để một thằng có gương mặt của bạn mình ở thế giới bên kia đến và đòi chặt cái đầu của bạn ra.

Quả thật một ngày như thế chẳng khác nào tận thế.

Vào đúng ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi chỉ ấy, khi mà cánh tay của Giang Nam đang chẻ thẳng vào đầu mình. Ngay tức thì cơ thể Thu Phong như một cái máy được lập trình sẵn sẽ làm gì tiếp theo.

Cái khoảnh khắc chưa đến nửa cái nháy mắt. Cả thế giới như ngưng đọng lại trước mắt Thu Phong, hắn thấy được viễn cảnh Giang Nam sẽ chẻ đôi đầu mình ra nếu như mình còn ngồi ở đây. Nhưng hình như ... tại sao hắn lại thấy được viễn cảnh này.

Thu Phong liền ngã người ra, đồng thời lúc đó Giang Nam vừa chặt tay xuống. Con mắt Giang Nam liếc nhìn hắn, lại một lần nữa Thu Phong như thấy được tương lai. Gã thấy Giang Nam vung tay lên chụp lấy cổ gã. Vừa thấy được cảnh đó, bất chợt Thu Phong lại thấy một cánh tay khác của Giang Nam đang đưa về phía hắn với vận tốc độ không thể tưởng được.

Nhưng trong mắt Thu Phong điều đó chậm đến không ngờ. Tuy nhiên điều đó cũng không đồng nghĩa với việc Thu Phong nhanh hơn Giang Nam. Cả thân thể Thu Phong lập tức nhích qua một bên vừa đủ để tránh được cú

vồ ấy, và ngay sau lúc đó hắn lại thấy Giang Nam thực cùi chỏ vào bụng mình. Hình ảnh bản thân dính đòn đập vào trong não của hắn.

Tuy rằng hình ảnh cho hắn cảm giác cứ như tua chậm, nhưng sự thực rằng Thu Phong không hề nhanh như cái hình ảnh hắn thấy. Nếu không hắn trở thành Dị Năng Giả siêu tốc độ mất rồi? Tức thì Thu Phong chỉ kịp lên gối đúng chính xác vào khuỷu tay của Giang Nam. Triệt hạ thành công đòn vừa rồi, hắn lại thấy một quyền của Giang Nam dộng vào mặt hắn.

Như cũ hắn lại né tránh và bồi một cú đấm vào bắp tay Giang Nam, nhưng không thành, hắn đã thấy viền cảnh Giang Nam gạt phăng cánh tay hắn đi. Ngay trong thời khắc nắm đấm của hắn sắp bị gạt, Thu Phong đẩy người tung chỏ bằng chính cánh tay ấy thực thẳng vào ba sườn của Giang Nam.

“Bình!”

Vang lên một tiếng như những miếng kim loại không lồ va chạm. Sau cú đó cả Giang Nam và Thu Phong tách nhau ra.

Đứng đó Giang Nam dùng con mắt nghi hoặc nhìn sâu vào đôi mắt xanh kia của Thu Phong. Lạ thay Thu Phong lại thấy Giang Nam không bị ảnh hưởng khi nhìn vào mắt hắn.

Suy nghĩ trong đầu Giang Nam lúc này chỉ có hai chữ ‘Đoán trước!’

Đúng vậy, hắn cho rằng Thu Phong đã đoán trước được đường đi nước bước tấn công của hắn nên mới có thể kịp thời ngăn chặn đúng lúc như vậy. Cùng một môn phái Triệt Quyền đã từ rất lâu rồi Giang Nam chưa hề sử dụng môn này với ai ngoại trừ Thu Phong, có lẽ hắn đã dần quên đi cách triệt quyền đối phương và để Thu Phong liên tục triệt mọi đòn thế của hắn.

Bản năng sát thủ của Giang Nam từ trước đến nay, hắn luôn thành công lấy đầu đối phương sau mỗi lần tấn công bất ngờ. Duy nhất chỉ có Thu Phong hai lần né tránh được cú chém bằng tay không của Giang Nam.

Tuy không e ngại gì Thu Phong, nhưng điều đó khiến Giang Nam thấy khó chịu. Tên khốn này càng lúc càng mạnh, hắn không ngờ mới một khoảng thời gian không gặp, cứ tưởng Thu Phong sẽ chết dưới tay thẳng hỏa nhân kia. Nhưng khi hắn xuống tới đây thì lại thấy thẳng hỏa nhân nằm chèm bẹp ở đó. Chứng tỏ một điều Thu Phong đã mạnh ngang ngửa Dị Năng Giả cấp 5 rồi.

Nhưng khoảng thời gian qua Giang Nam cũng có một sự phát triển kinh khủng. Bằng chứng rằng hắn có thể đập phăng Mạnh Dũng trong trạng thái sao chép vật chất phi thường kia thẳng xuống dưới lòng đất.

Chỉ một mình Mạnh Dũng ban nãy thôi, hắn ở phía trên cân cả chục Dị Năng Giả cấp 4 trên đó. Cho đến khi Giang Nam xuất hiện và cho hắn một đập xuống tận dưới này thì mới thôi.

Nói nhiều là thế nhưng tất cả sự việc tính cả lúc Giang Nam đá bay Mạnh Dũng cũng chỉ mới hơn chục giây đồng hồ.

Thời gian cấp bách, Giang Nam không thể ở đây lâu hơn được. Hắn phải mau chóng giết tay Thu Phong này, mặc dù đây không phải là người chính xác. Nhưng trong yêu cầu của người thuê hắn là yêu cầu giết kẻ này. Chỉ có Giang Nam và Thụy Hải mới biết được ai thật sự là Quốc Phong mà thôi. Coi như Thu Phong xui chết thế mạng cho thẳng Quốc Phong kia vậy.

Lần này Giang Nam như biến mất khỏi tầm mắt của Thu Phong. Nhưng Thu Phong thấy được, quái lạ, chắc chắn một điều rằng lần này Giang Nam nhanh hơn gấp vạn lần lần trước nhưng tại sao Thu Phong lại thấy?

Tất cả nhờ con mắt xanh kia của hắn, con mắt xanh ấy giúp Thu Phong theo kịp được chuyển động của con quái vật như Giang Nam. Nhưng chưa đủ, Thu Phong dường như thấy được cảnh cái đầu mình bị chặt bay đi, tức thì hắn liền phản xạ lại, cúi xuống. Đồng thời tung một cú đá về phía sau.

“Vù ~~”

Hiển nhiên cú đá lại đá không trúng mục tiêu. Hay đúng hơn không có ai sau lưng Thu Phong cả.

‘Đằng trước?’

Linh cảm không hay xảy ra ngay trước người Thu Phong. Cái thời gian Thu Phong vừa hụp người xuống, hắn liền thấy được viễn cảnh mình lãnh trọn nguyên một đám của Giang Nam.

Nhưng không kịp nữa rồi, tốc độ hắn không đủ nhanh. Vừa hay hắn chỉ kịp co cánh tay lên mà đỡ:

“Bốp!!!!!!”

“Uỳnh!!”

Lực đánh mạnh đến mức đám văng Thu Phong lên trời. Đâm xuyên cả miếng đường nhựa dày cả chục mét.

“Bụp ...”

Vài giây sau Thu Phong đáp xuống nền đường.

Mặt mày say sẩm. Cố gắng bằng hết sức mình Thu Phong đứng dậy. Đập vào mắt hắn là một quang cảnh tang hoang. Cả một thành phố khắp nơi đều là những chiếc xe lập ngược, bốc cháy, tanh bành. Thậm chí vài trụ đèn

cũng đổ ầm xuống dưới nền đất. Người bị thương nhiều vô số kể, có cả người chết trên đường vạ lây vì trận chiến của các Dị Năng Giả vừa nãy.

Dẫu thế không có thời gian cho Thu Phong quan sát hay tiếc thương người khác. Đến bản thân hắn bây giờ tính mạng đang còn nguy hiểm. Ngọn lửa xanh trên người hắn chẳng biết tắt từ lúc nào, chỉ còn lại cặp mắt màu xanh kia làm giác cảm cho hắn.

Bỗng nhiên hình ảnh Giang Nam từ dưới lòng đất lao lên chẻ vào đỉnh đầu hắn. Vừa thấy vậy lập tức Thu Phong di chuyển né tránh, đúng cái lúc hắn vừa né cũng là lúc bóng hình Giang Nam xuất hiện chặt đúng vào cái vị trí hắn vừa đứng.

Lực chém của Giang Nam mạnh đến mức khiến cả mặt đất như bị chẻ đôi ra bằng chính hắn. Lần đầu tiên trong đầu Thu Phong có một suy nghĩ ‘Thằng này còn là con người sao?’

Cái tốc độ, cái sức chiến đấu, kinh nghiệm, phản xạ, lực đạo hơn Thu Phong gấp bao nhiêu lần. Thu Phong biết nếu hắn còn cà rồn nữa hắn sẽ chết là cái chắc.

Nghĩ thế hai con mắt Thu Phong nghiêm lại.

“Phùng ~~~”

Ngọn lửa màu xanh bao bọc cơ thể Thu Phong hiện lên. Từ lúc nào hai con mắt của hắn đã trở nên lãnh đạm chỉ còn lại màu sắc lam ánh cam tuyệt đẹp phập phùng.

Trong thoáng chốc Giang Nam bị cuốn hút bởi ánh lửa tuyệt sắc bao quanh cơ thể Thu Phong. Thứ này khiến Giang Nam có cảm giác sợ hãi lần quen thuộc, có cảm giác như muốn phục tùng Thu Phong. Tuy nhiên ý chí của một tay sát thủ, khiến Giang Nam phải đặt nhiệm vụ lên hàng đầu.

Chưa đến một giây mất cảnh giác. Đúng cái lúc ấy hắn đã thấy Thu Phong lao đến sát mặt mình tự bao giờ. Giang Nam kinh ngạc không kịp đưa tay ra đỡ thì:

“Đoàng!!!”

Một phát súng được bắn ra. Cả Giang Nam và Thu Phong đều lùi lại đứng đó nhìn nhau. Sau vài nhịp thở Thu Phong đảo mắt nhìn lên một tòa nhà cao cả trăm mét cách đó chừng gần một cây số.

“Cái gì?”

Lúc này kẻ bắn viên đạn chính là Thụy Hải. Hắn ta đang ngắm vào ống kính. Hoàn hảo bắn ra viên đạn chuẩn xác vào cái lúc Thu Phong tiếp cận Giang Nam. Nhưng hắn đã né được, chưa hết, Thu Phong còn nhìn lên đây bằng một con mắt màu xanh phập phùng khiến Thụy Hải nhìn trong ống kính có một cảm giác vừa quen vừa sợ.

Dẫu thế, thân hai người này vốn là sát thủ hàng đầu thế giới. Dù có kinh ngạc cũng để sau. Tức thì lợi dụng lúc Thu Phong chuyển hướng sang Thụy Hải, Giang Nam liền lao vù tới tung một quyền về phía Thu Phong.

Chẳng cần nhìn, Thu Phong nhẹ nhàng gạt được cánh tay của Giang Nam và đâm vào bụng hắn. Giang Nam khá kinh ngạc nhưng không hoảng loạn, khi quyền Thu Phong gần trúng, Giang Nam nhẹ nhàng lên gối gạt phăng nắm đấm của Thu Phong sang một bên.

Giờ khắc này Thu Phong không thể không nhìn chăm chăm vào Giang Nam nữa. Hai con mắt hắn như rực sáng len lỏi vào trong tâm trí Giang Nam. Rất tiếc không thành công, dù vậy Thu Phong vẫn có thể nhân thời khắc này nện một quyền vào giữa ngực đối thủ của mình.

Cứ thế Giang Nam lại hóa giải, rồi tấn công Thu Phong, Thu Phong lại hóa giải. Mọi chuyện cứ lặp đi lặp lại chừng hơn mười giây. Giang Nam hết cách đành phải hô nhẹ lên một tiếng chỉ vừa đủ hẩn và Thu Phong nghe thấy:

“Hắc Nguyệt Dao Pháp!”

Khi tiếng hô đó vừa dứt. Mắt Thu Phong như hoa lên. Cả bầu trời xung quanh bán kính một trăm mét như sụp tối lại. Trước mặt Thu Phong là hàng trăm lưỡi đao trông như ánh trăng bổ về phía hắn.

Lúc đó Thu Phong chỉ nhắm mắt lại. Trong thời gian chỉ được tính bằng khắc, Thu Phong có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Thì đúng lúc đó hắn nhắm mắt lại, nhớ về bộ pháp di chuyển mà hắn thấy nhiều nhất. Của Tô Lâm, ngay nhịp sau đó khi ánh đao đầu tiên bổ về phía hắn Thu Phong di chuyển đúng như bộ pháp mà Tô Lâm hay dùng để cà khía hắn.

“Vạn ... Bộ ... Ảnh ... Mê Tung!!”

Kịp thời thân ảnh Thu Phong như biến hóa, có cả hàng tá Thu Phong làm hoa mắt Giang Nam đang vung tay đối diện. Lần này đến Giang Nam thật sự kinh ngạc.

‘Là bộ pháp của lão già kia?’ – Dòng suy nghĩ nhảy bèn chạy ngang qua đầu Giang Nam.

“Đoàng ~~~”

“Đoàng!!”

“Cooonggg ~~~”

Đúng lúc này hai phát súng bắn ra từ hai phía. Một viên nhả thẳng vào đầu Giang Nam nhưng bay nửa chừng bị đánh bay bởi một viên đạn khác.

Giật mình Giang Nam ngẩng đầu lên. Hắn thấy vài chiếc máy bay quân sự đang tiến về phía này. Kẻ vừa bắn là một tên nào đó ngồi trên một cái nóc nhà cách hắn chỉ vài trăm mét.

Biết tình thế không ổn. Ngay tức thì Giang Nam bỏ chạy. Khuất sâu vào trong căn hẻm bên đường. Giang Nam biến mất, máy bay có chức năng dò tiền tầm nhiệt cũng vô dụng khi Giang Nam như thể đã bốc hơi vào không khí.

Còn lại một mình Thu Phong đã ngã quỵ xuống ở đó từ bao giờ. Khắp hai cánh tay Thu Phong bấy giờ toàn là máu, chảy dài xuống dưới mặt đường nhựa.

“Quân đội à?”

Trước khi ý thức của Thu Phong mất đi, hắn chỉ kịp thấy một kẻ nào đó cường tráng mặc quân phục tiến đến bên cạnh hắn

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Đoán Đường Lập Binh!

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng.

Mới đây mà đã qua cái ngày Thu Phong suýt nữa bỏ mạng dưới tay Giang Nam được một tuần rồi.

Tuần trước, hắn bị ám sát. Hắn ra là bị ám sát bởi chính quyền của Amecanda chỉ vì cái thằng Quốc Phong kia là thiên tài chỉ huy quân sự. Có phải hắn là thiên tài chó đầu trời ơi.

Năm trườn ra ở nhà suốt mấy ngày trời chỉ để luyện công. Mấy ngày qua khá là nhiều biến động đối với Thu Phong nhà ta.

Thứ nhất sau cái ngày hôm đó quân đội kịp thời đưa người đến cứu hắn bằng đúng một phát súng. Mà hắn ra cũng chẳng phải cứu nữa, nếu như hắn không né tránh được cái hắc đao con mẹ gì đấy của Giang Nam thì hắn cũng tách con bà nó rồi. Nói đến mà tức.

Hắn chẳng làm cái quái gì suốt cả thời gian qua ngoại trừ việc hoạt động hắc đạo. Ấy thế mà chuyện hắn xuất hiện trở lại, dù bị mất trí nhớ những cũng nằm trong tầm nhắm của các hai cường quốc kia. Tự lúc nào quân đội đã bãi bỏ cái chế độ bảo vệ cho hắn, điển hình là Thu Phong không còn nghe thấy bố già hay Đình Thu nhắc đến việc còn Dị Năng Giả theo dõi hắn nữa.

Dẫu thế thì càng tốt đối với cá nhân Thu Phong. Nhưng cứ nghĩ không bị quân đội theo dõi thì sẽ xong. Nhưng đ*o!!! Hắn bị ám sát, nhắc lại là ám

sát, lại bị ám sát bởi người quen thể mới càng cay đắng.

Tên Giang Nam kia thừa biết hấn không phải là Quốc Phong, vậy mà hấn ta nở lòng nào nhận cái nhiệm vụ chết tiết đó và giờ hấn lại xuất hiện trong căn phòng của Thu Phong, đánh ngất Linh Đan và Mạnh Dũng.

Trong căn phòng Thu Phong ngồi thiền ngay tại đó, nằm bên cạnh hấn là con Mực đang êm đềm trong giấc mộng của mình chẳng hề hay biết rằng Giang Nam là sát thủ đã từng ám sát chủ nhân của nó hay không.

Giang Nam ngồi đó, thân thể cường tráng của hấn ngồi trên cái ghế xoay tại bàn máy tính của Thu Phong. Hấn bắt chéo chân lại híp mắt nhìn Thu Phong. Chẳng biết híp mắt hay do mắt hấn hí sẵn nữa. Thôi cứ coi như hấn nhìn Thu Phong bằng ánh mắt cá chết.

Dẫu thế Thu Phong chẳng cảm nhận thấy chút địch ý gì của thằng này cả. Nó mang gương mặt giống hoàn toàn Giang Nam sư huynh của Thu Phong ở thế giới bên kia.

Nhưng tính cách thì trái ngược, chẳng hề thiện lành như người anh em Giang Nam của Thu Phong.

“Tính giết tôi nữa sao?”

Ngồi đó Thu Phong vẫn nhắm mắt định thần. Một tuần này hấn cố gắng kích hoạt hết 108 huyết đạo của mình nhưng vẫn còn một huyết cuối cùng. Quả thật như Tô Lâm nói, dù ban đầu dễ dàng nhưng càng về sau, những huyết đạo cuối cùng càng khó để mà kích hoạt. Do trận chiến với Giang Nam lần trước, có thể về cận chiến, đấu bằng kỹ năng thuần với nhau Thu Phong có thể ngang cơ Giang Nam bằng một cách nào đó.

Nhưng đến khi Giang Nam sử dụng cái thứ võ kỹ chết tiết từ đâu đó thì Thu Phong ngậm một nụ hành trong mồm. Thật sự, dù hấn có luyện thể

bao nhiêu đi nữa thì sức con người vẫn có giới hạn, hấn vẫn không thể nào mà có thể thân không đấu lại võ kỹ công pháp được. Do đó Thu Phong quyết định dừng việc luyện thể và tập trung kích hoạt huyết vị như bây giờ.

Nhưng chỉ còn đúng một cái huyết vị cuối cùng đang được khai thông thì thăng ôn thần tuần trước sống chết đòi lấy mạng hấn xuất hiện.

“Không! Hủy nhiệm vụ rồi.”

Đơn giản và lạnh lùng, Giang Nam đáp lại lời Thu Phong.

“Vậy đến đây làm gì? Tôi với anh có liên quan à?”

Tuy rằng suýt chết dưới tay Giang Nam nhưng miệng mồm Thu Phong cũng chẳng phải dạng vừa.

Nghe thể Giang Nam chỉ dùng cái giọng không cảm xúc của mình mà nói:

“Tôi cần thông tin của Quốc Phong ...”

“Làm thế chớ nào mà tôi biết được? Tôi còn đang mắc kẹt ở đây đây này!!!”

Thu Phong thật sự tức giận. Hấn đến đây chỉ để hỏi cái thằng vốn không còn ở đây mà làm hấn suýt chết ư? Chỉ vậy thôi ư?

“Đã thực sự nỗ lực tìm kiếm chưa?”

“Chưa có thời gian ...”

“Bao giờ?”

“Không biết!”

“Người sẽ chết nếu như còn giữ cái thái độ như vậy!”

“Thử xem?”

Một lần nữa Thu Phong và Giang Nam bật dậy. Họ đứng đó đối diện nhau, đặng đặc sát khí. Tuy nhiên mọi chuyện đều chấm dứt sau vài giây khi con Mực nằm trên giường, mở mắt và nhìn chăm chăm vào Giang Nam.

Thu lại sát khí của mình, đơn giản Giang Nam ngồi lại trên ghế. Thu Phong cũng vậy, hấn thả lỏng người nhưng vẫn còn một chút đề phòng với tên này.

Từ khi nào Giang Nam lại trở thành kẻ lăm mồm như vậy? Đến Giang Nam cũng chẳng rõ, nhưng có một điều mà hấn có thể chắc chắn rằng trước sau kẻ tên Thu Phong này cũng phải chết. Chết vì để làm ngòi nổ cho một cuộc thế chiến nếu hấn cứ như vậy.

Và rồi làm sao. Thu Phong không quản được việc này, do đó bây giờ hấn đang điên cuồng luyện tập đây. Bọn họ muốn gì ở hấn nữa, muốn hấn chết ư? Có giỏi đến đây mà lấy.

Thu Phong thật không ngờ ngày hôm đó Giang Nam lại là sát thủ giết mình. Hơn cả chục Dị Năng Giả cấp 4 được tập hợp lại để giết một mình hấn, cuối cùng cũng lòi ra là do chính phủ Amecanda à?

Nhưng liệu sự thật đã như thế. Thu Phong nhìn chăm chăm vào Giang Nam như muốn hỏi rằng liệu tương lai còn ai đến giết hấn nữa hấn không. Mặc dù hấn biết chắc chắn câu trả lời là có.

“Không sớm thì muộn. Chiến tranh sẽ xảy ra ... nếu cứ giữ cái danh phận này, mày sẽ chết thể trắng đó một cách ngu xuẩn!”

Dứt câu Giang Nam từ từ đi ra cửa sổ của căn phòng. Rồi nhảy xuống đó để lại một câu nói “Liệu mà sống ...”

Xong hấn như mất hút vào không gian dưới kia. Thu Phong cũng lười chạy ra ngó coi nó có té chết không, chuyện đó dường như là quá vô lý đối với thằng Giang Nam này.

Chẳng bận tâm đến lời của Giang Nam. Đối với Thu Phong bây giờ thời gian gấp lắm rồi, gấp về mọi mặt. Quân đội chết tiệt đúng cái hôm mà chúng xuất hiện chúng lại yêu cầu hấn trở về doanh trại đặc công mà làm việc. Không được phép ở bên ngoài nữa.

Phải nói khi đó dù đang bị thương Thu Phong rất muốn chửi thề một tiếng. Cái gì mà chiến tranh sắp xảy ra, tụ tập binh lính cái máu chó. Thân là phó tổng tư lệnh của bộ đội đặc công như hấn mà đến cái thông tin sắp nổ ra chiến tranh quân đội lại là những kẻ thông báo sau cùng cho hấn.

Người đầu tiên cho Thu Phong thông tin này chính là Huỳnh Đạt bạn hấn. Thà Huỳnh Đạt là đưa tương lai sẽ tạo ra chiến tranh đi, không nói, còn về sau mới đây nhất Minh Viễn cũng cho hấn biết chiến tranh gần lắm rồi. Đến mãi khi tuần trước hấn xem chết thì quân đội mới lộ cái mặt ra và thông báo hấn sắp có chiến tranh.

Tức mình Thu Phong móc điện thoại ra gọi cho Minh Quân. Lão già Đại Tướng – Tổng Tư Lệnh Quân Đội Xích Quỷ.

“Ta nghe đây Phong!”

Đầu dây bên kia lập tức bốc máy sau ba nhịp chờ điện thoại.

“Cháu muốn từ chức!”

“Không được! Sắp xảy ra chiến tranh, cháu phải tham gia quân đội bảo vệ đất nước ... Với sức của cháu ...”

“Thôi khỏi! Tôi muốn bảo vệ gia đình tôi!”

“Ta sẽ cho quân đội bảo vệ gia đình cháu!”

“Được bao nhiêu Dị Năng Giả cấp 4 cử đến bảo vệ gia đình cháu?”

“Ta sẽ cho đội bao gồm 10 Dị Năng Giả cấp 4 đặc biệt bảo vệ gia đình cháu khi xảy ra chiến tranh. Ta cam kết!!”

Giọng nói như đinh đóng cột của Minh Quân khiến Thu Phong im lặng một vài giây. Khiến lão ta cứ nghĩ rằng nhiều đó quân lực đủ để bảo vệ gia đình Thu Phong, một cái gia ngang tầm với sức mạnh của Thu Phong đã thể hiện trước đó vào tuần trước.

Không biết là đang suy nghĩ cái gì, Thu Phong im lặng một hồi lâu khiến Minh Quân cảm thấy khó hiểu, ông ta liền lên tiếng:

“Phong?”

“Cháu nghe!”

“Ý cháu thế nào?”

Thu Phong đang suy tính trong đầu, nếu như hấn rời khỏi quân đội lúc này sẽ mang đến bao nhiêu hệ lụy?

“Nửa tiếng sau cháu sẽ gọi lại!”

Nói xong Thu Phong không nể nang gì trực tiếp cúp máy, hấn đang rất là bức bối nhưng phải cố làm cho cái đầu mình lạnh để suy nghĩ một cách thấu đáo nhất.

Nhắc lại lần nữa... Nếu như hấn rời quân đội thì sẽ có chuyện gì xảy ra.

Thu Phong chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ phòng hấn mà suy nghĩ.

Thứ nhất hấn đang hoạt động hắc đạo. Nếu hấn rời khỏi quân đội sẽ gặp rất nhiều rắc rối từ BDP hoặc từ chính quân đội, họ sẽ không ủng hộ hấn nữa. Mặc dù khoảng thời gian qua họ bỏ mặc hấn sống chết, chỉ để tên và chức danh trong quân đội như một con bù nhìn mà thôi. Thế cũng tốt, vậy sao hấn lại bức mình. Hấn bức vì chuyện gì? Bức vì quân đội không trọng dụng à? Đúng một phần là như vậy, à không đúng cả mười phần, nhưng hấn lại muốn được tự do làm việc. Quả thật đàn ông là thứ tham lam nhất trên đời.

Nghĩ thông được vấn đề thứ nhất Thu Phong quyết định không rời quân đội nữa. Nhưng cái vấn đề thứ hai mới là cái quan trọng.

Quân đội yêu cầu tập kết hấn về doanh trại của đặc công không cho phép hấn hoạt động bên ngoài nữa. Như thế chẳng khác nào Hắc Long Bang vút không đầy cho chó gặm. Bao nhiêu công sức hấn mới có thể khiến Hắc Long Bang được như ngày hôm nay. Nếu như hấn bỏ đi giữa chừng thì họ phải làm sao?

Suy đi tính lại một hồi sau cuối cùng Thu Phong cũng nghĩ ra được. Bản thân hấn bây giờ thực chất ở trong Hắc Long Bang cũng không còn nhiều vấn đề khiến hấn phải đứng ra giải quyết. Ngoại trừ đội dong binh và đội ám sát của hấn. Nếu hấn bỏ đi sẽ chẳng có gì đảm bảo những người này có thể phát triển đúng theo ý muốn của Thu Phong cả. Nhưng hấn sẽ bị hạn chế trong quân đội thì phải làm sao đây?

Chẳng lẽ đưa hết cả lũ nhập ngũ à? Được không? Nếu làm vậy phải để một ít lại để trấn thủ bang hội nữa chứ! Nếu hấn đưa chúng đi theo kì hoặc lập một quân đoàn đặc công tại chính quận Bình Phúc này sẽ như thế nào?

Mâu chốt rằng quân đội có cho phép hấn lập doanh trại ở đây không mới là chuyện. Nhưng lấy binh lính ở đâu ra?

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 303+108 Huyệt Vị!! Khai!!!

Thu Phong rất muốn lập quân đội cho riêng mình. Mục đích của hắn khi thành lập ra Hắc Long Bang và huấn luyện binh chính là vì thế. Tuy nhiên hắn muốn làm một cách hợp pháp kia kìa. Đám người quân đội sẽ chẳng ngu ngốc đến mức mà tin tưởng giao cho hắn một kẻ mất trí nhớ, một hai sống chết đòi rời khỏi quân đội đâu.

Cái gì cũng phải có cái giá của nó. Thu Phong phải tìm mọi cách để có thể vừa ở trong quân đội lại vừa có thể quản lý Hắc Long Bang. Quả thật rất là nhức đầu, không phải là hắn không tin tưởng giao cho người khác mà chính là vì hắn đi rồi đám người hắn đang huấn luyện dở dang kia sẽ làm sao.

Thôi thay vì suy nghĩ hãy cứ gọi cho lão Minh Quân cái đã. Chứ bây giờ hắn ngồi suy tính cũng bằng thừa mà thôi. Nếu như được hãy tính tiếp, còn không thì thôi tính đường khác sau.

Nghĩ là làm Thu Phong móc điện thoại ra gọi cho đại tướng Minh Quân:

“Bác Quân!”

“Ta nghe!”

Đầu dây bên kia Minh Quân nghe giọng nói có vẻ bình tĩnh hơn phần nào của Quốc Phong khiến lão ta bớt bộp chộp hơn đôi chút.

“Cháu muốn lập một trung đoàn tại đây ... à không! Ở Cổ Thành!”

Bỗng nhiên trông đầu Thu Phong nảy ra một ý tưởng. Nếu như bảo hấn lập quân đội ở Quảng Phúc chắc chắn sẽ không có đủ đất để thành lập một Trung Đoàn. Chưa kể đến việc đây là một thành phố đang phát triển, vùng ngoại ô cũng là nơi ngư dân đánh cá. Ngoài nhà dân ra chẳng có bất cứ chỗ nào đủ trống trải cả. Nhưng có một nơi ngoại thành, nơi đó vừa hay lại vô chủ.

Tất nhiên Thu Phong đã nói ở trước rồi. Cổ Thành vô chủ là vô chủ hắc đạo. Nếu như hấn lập một trung đoàn ở đó. Vừa kiểm soát hắc đạo đường đường chính chính bằng quân đội, vừa huấn luyện binh chủng thì còn gì bằng.

“Cái gì?”

Minh Quân ngạc nhiên hô lên một tiếng trong điện thoại.

Sau đó Thu Phong mất vài phút để giải thích cái suy nghĩ trong đầu của hấn hiện giờ ra cho Minh Quân nghe. Nhưng là một hướng đi khác.

Cơ bản lão già Minh Quân này cũng là một vị tướng giỏi, nhưng ông khá bất lực trước ý kiến số đông trong chính phủ đương thời này. Do đó Thu Phong sẽ cải biến câu chuyện của mình lại đôi chút, hấn lợi dụng chính cái lòng thương xót của Minh Quân dành cho hấn mà than vãn.

Thứ nhất hấn bây giờ đã là kẻ nửa bạch nửa hắc. Chiến tranh thì chiến tranh chứ, hấn không thể bỏ được Hắc Long Bang, hấn nói thẳng với Minh Quân điều đó. Ít nhiều hấn đảm bảo rằng sau này khi lỡ không may Xích Quỷ thất thủ, Quảng Phúc là một nơi để giặc cập tàu đến Thu Phong xin đứng ra kêu gọi anh em trong bang hội chiến đấu bảo vệ đất nước. Do đó không thể nào kêu hấn bỏ lại Hắc Long Bang mà tham gia hoàn toàn vào quân đội được. Chính quân đội ban đầu cũng phê duyệt cho hấn trở thành tay trong xã hội đen và ủng hộ hấn phát triển lên.

Thứ hai Cổ Thành giống như một thành phố hoang vắng. Mang tên thành phố mà chẳng khác nào khu tự trị, không luật pháp, không nhận được hỗ trợ từ nhà nước. Chưa kể ở đó có một băng đảng Guerriers Forts đánh thuê vừa bị Thu Phong dẹp cho không còn một mống. Ở Cổ Thành tuy loạn nhưng đó là một nguồn lực lớn cần được quân đội khai thác cho chiến tranh. Trẻ em ở đó, người lớn ở đó thiếu ăn thiếu mặc, thiếu uống. Hằng ngày họ chỉ có thu gom rác phế thải còn tái chế được đem bán ở cái tỉnh nhỏ lẻ để kiếm cái ăn sống qua ngày.

Nếu như ta chu cấp đồ ăn thức uống cho họ, cho họ làm việc cho quân đội và chiến đấu vì đất nước. Ít nhất cho họ cái lý do để sống. Từ đó nếu như sau chiến tranh xảy ra ta sẽ có được thêm một thành phố được tái thiết.

Thứ ba là về hắc đạo. Guerriers Forts vừa sụp ngã, sẽ chẳng ai bảo vệ người dân ở đây. Mặc dù từ trước đến nay Guerriers Forts không bảo vệ bất cứ ai, nhưng ít nhất đó cũng là địa bàn của họ, không khỏi khiến các tay bóc cóc trẻ em buôn ra nước ngoài e ngại.

Thứ tư nếu như thành công lập được một quân đoàn ở đó, ngoài nguồn lực là người dân. Chính thân Thu Phong sẽ đào tạo binh lính để họ trở thành một trong những đặc công giỏi nhất đất nước trong vòng một năm trước chiến tranh. Thu Phong cam đoan điều đó với Minh Quân.

Nghe xong bốn điều Thu Phong muốn nói. Minh Quân im lặng, ông từ chối đưa ra ý kiến bây giờ và cúp máy hẹn rằng sẽ trả lời sau vào thời điểm thích hợp. Nhưng bắt buộc vào tuần sau Thu Phong phải có mặt ở thủ đô để họp mặt với các cấp cao trong bộ quốc phòng.

Hết cách Thu Phong nói ra hết những gì mình muốn và thậm chí những điều đó mang lợi về cho cả quân đội. Nhưng họ chưa đồng ý thì Thu Phong không thể đưa ra điều kiện của mình được.

Thế là quay trở lại với căn phòng yên ắng. Thu Phong tiếp tục kích hoạt cái huyết đạo thứ 108 của mình. Đây là huyết đạo cuối cùng và cực kì quan trọng nằm ở giữa trái tim. Nếu như huyết đạo này được khai sáng thì cái mức năng lượng mà nó có thể chứa là ngang bằng với Đan Điền hiện tại của Thu Phong.

Trở về lại với tâm thức của bản thân. Xác định xung quanh không còn ai làm phiền mình nữa, Thu Phong tiếp tục công cuộc kích hoạt cái huyết vị cuối cùng.

Từ cái ngày hôm đó. Cái hôm mà bản thân hắn bị thương đến mức phải nhập viện quân đội Xích Quỷ khoảng một ngày. Khi tỉnh dậy Thu Phong lập tức gọi cho Lục Nương và Thành Chân đến đón mình. Quả thật cái bệnh viện quân đội ở đây không đủ hiện đại để chữa cái vết thương trên hai cánh tay hắn, hắn phải trở về bồn chứa tại bản doanh của mình.

Khi ấy Thu Phong với một thân xác băng bó bắt buộc phải chuyển viện vào lúc giữa đêm để tránh cho các thành viên bang hội cảm thấy lo lắng.

Đúng hai ngày sau hắn hồi phục hoàn toàn thì bỏ hắn luyện thể mà lao vào luyện công, kích hoạt huyết vị như bây giờ. Tuy nhiên cả tuần trôi qua mỗi ngày hắn chỉ kích được mấy huyết đạo. Cuối cùng chỉ còn duy nhất một cái này ngón gần cả ngày của hắn lại bị Giang Nam làm phiền đi mất.

Về phía Quốc Thiên thẳng bé cũng theo anh trai mình, bỏ luyện thể để tập trung luyện nội. Khai huyết đạo là thứ quan trọng cần phải làm trước tiên cái đã. Ban đầu còn nhiều thời gian, có thể chậm rãi nhưng từ khi Thu Phong bị ám sát cho đến nay không chỉ riêng bản thân Thu Phong mà cả Quốc Thiên, Tô Lâm, Lý Đại đều cảm thấy gấp gáp mà chăm chỉ luyện tập. À trừ Tô Lâm ra nhé, Tô Lâm chỉ gấp gáp truyền dạy cho thẳng cháu mình mà thôi.

Do đó suốt cả tuần ra Quốc Thiên bọc lộ được cái thiên phú của mình. Dù thua Thu Phong tới một nửa số lượng huyết đạo vào tuần trước. Nhưng ngay lúc này đây nó đã đuổi kịp Thu Phong, và đang cùng lúc kích hoạt huyết đạo thứ 108 cùng với người anh trai của mình.

À quên nhắc đến Tô Lâm. Nếu như không nhờ Tô Lâm chưa chắc ngày hôm đó Thu Phong đã phải chật vật đối phó với Giang Nam như vậy đâu. Chắc hẳn không ít người còn nhớ đến lời hứa của Tô Lâm khi mà Giang Nam tha chết cho đám lính lác của Tô Lâm chứ nhỉ.

Hơn một tháng sau cuộc vượt ngục của Giang Nam. Bằng cách nào đó trong kì đình chỉ công tác của mình Tô Lâm bắt gặp Giang Nam đứng trong nhà riêng của ông ta. Và hiển nhiên để giữ an toàn cũng như giữ lời hứa của một Võ Năng Giả. Tô Lâm dạy cho Giang Nam cách sử dụng nội công đúng cách.

Như đã nói Võ Năng Giả trên thế giới này cực kì hiếm. Bản thân Giang Nam là vô tình tìm được cách luyện nội công qua con đường luyện khí công mà thôi. Chứ chẳng ai chỉ bảo gì hắn cả.

Sau đó Tô Lâm đơn giản chỉ là dạy Giang Nam thế nào là nội công, nội công là gì theo cách như ông ta chỉ bảo cho Quốc Thiên và Thu Phong. Ngoài ra ông ấy còn dạy cả cách kích hoạt 108 huyết đạo cho Giang Nam và một số cách phát tiết nội lực hay định hình nội lực đơn giản. Nhưng tuyệt nhiên ông ấy không hề chỉ dạy Giang Nam bất cứ võ kỹ nào cả.

Bởi theo như lời hứa ông chỉ hứa rằng sẽ chỉ hắn cách đẩy nội lực ra ngoài mà thôi. Nhưng không ngờ chỉ đúng một tháng đấy mà Giang Nam đã có thể sáng tạo ra một loại võ kỹ cho riêng mình bằng cách tìm hiểu sâu về 108 đường kinh mạch. Hắn không hề hỏi Tô Lâm về võ kỹ, hắn chỉ hỏi võ kỹ được sử dụng như thế nào. Và khi ông nói đến sự liên kết của 108 đường kinh mạch.

Cộng thêm nguồn tài lực của mình, bản thân Giang Nam tìm tòi được vô số thông tin về võ kỹ. Dù sở hữu trong tay một số võ kỹ nhất định nhưng Giang Nam lại không học theo đó, mà hắn cải biến lại chiêu thức và đặt sai tên cho một số võ kỹ của chính hắn. Kiểu như gộp mật tịch lại mà cộng dồn vậy.

Có thể nói võ kỹ chính tay Giang Nam sáng tạo ra là võ kỹ giết người được dành riêng cho chính bản thân hắn mà thôi.

Chuyện này chỉ riêng một mình Tô Lâm và Giang Nam biết. Nếu ai đó thứ ba mà biết chuyện này có lẽ tội trạng của Tô Lâm có nhảy xuống biển cũng rửa không sạch. Bởi vì nhờ ông mà sau này Giang Nam trở thành một hung thần khét tiếng còn hơn cả bây giờ trong cái thời đại thể chiến tư ấy.

.....

“Thành công rồi!”

“Xong!”

Trong hai căn phòng. Hai con người, một kẻ có cặp mắt xanh rực sáng – Thu Phong. Một kẻ có gương mặt điển trai – Quốc Thiên. Cả hai đồng thanh cùng lúc lên tiếng.

Đúng là xong rồi. Cả hai người họ đã kích hoạt thành công huyết vị thứ 108 cùng một lúc sau 12 tiếng đồng hồ. Và bây giờ trời đã sập tối. Thu Phong bước từ trong phòng ra ngoài gian bếp, đúng lúc ấy hắn gặp em trai mình bước ra.

“Thiên?”

Con mắt xanh của Thu Phong dường như được nâng cấp vậy, chỉ cần liếc nhẹ một cái hắn có thể thấy 108 huyết vị của Quốc Thiên đã sáng màu,

tất cả đều được dòng nội lực màu trắng thuần khiết chảy quanh trên dưới như có sự sống vậy.

Còn Quốc Thiên tuy không có con mắt thần thánh như anh trai mình, nhưng hắn lại có giác quan nhạy bén, thấy dường như anh trai hắn bước ra với phong thái đi như không đi. Rất giống Tô Lâm, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

“Anh hai cũng vậy à?”

Nhận lại được cái gật đầu xác nhận của Thu Phong, Quốc Thiên trở nên vui mừng bước tới đứng đối diện với người anh của nó với một ánh mắt hùng hực chiến ý.

“Muốn thử không?” – lần này đến Thu Phong lên tiếng.

Thật sự hắn muốn thử xem kích hoạt hết 108 huyết vị khác gì so với bình thường, hay chỉ ít cái sự khác biệt nó nằm ở ngưỡng mức như thế nào.

.....

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Tập Hợp!

Trời vốn đã khuya. Vốn đây là giờ mà đa số con người chúng ta thường say giấc mộng nồng trên chiếc giường nệm êm. Nhưng đâu đó vẫn có rất nhiều người vẫn còn ngồi lê lét trên đường, hay đơn giản tham gia những cuộc vui náo nhiệt trong các câu lạc bộ đêm – Club Bar.

Thành phố về đêm nhộn nhịp vì có điện, điện là nguồn năng lượng cung cấp sự sống cho cả cái thành phố này. Tuy đối với con người không có điện vẫn có thể sống được nhưng lại cực kì bất tiện. Sẽ ra sao nếu không có điện nhỉ? À thôi dẹp đi, ta quay lại với hai anh em nhà Thu Phong kia.

Giờ này trời đã khuya, hai anh em Thu Phong và Quốc Thiên đang trên đường tới bản doanh của Hắc Long Bang. Nơi đó có phòng tập thực tế ảo, nơi đó đủ mạnh để chịu đựng được dư chấn của những Dị Năng Giả cấp độ 5 chiến đấu ở nơi này.

Sức mạnh của hai anh em nhà Thu Phong không biết nằm ở mức độ nào. Nhưng nếu đánh nhau ở bên ngoài thành phố, thì cái sự tang hoang đồ nát như ta đã thấy rồi đấy. Cả một khu phố tang hoang, giao thông thì bị tê liệt, người sống, kẻ chết, kẻ bị thương vô số kể chỉ vì những kẻ ám sát Thu Phong vào tuần trước.

Nhắc về vụ ám sát, lúc này hai anh em Thu Phong và Quốc Thiên đang chạy bộ như bay đến tổng hành dinh Hắc Long Bang. Vốn kích hoạt xong 108 đường kinh mạch khiến hai người họ bị thừa năng lượng. Với lại đã mấy ngày rồi chỉ ngồi lý trong nhà mà luyện công, không hoạt động thân

thể là bao. Trừ lúc ăn ra thì đa phần hai người họ đều ngồi trong phòng mình thôi.

Lục Nương mấy ngày nay cũng có ghé qua, mua đồ ăn nhanh để trong tủ lạnh cho hần. Sau đó lại lặng lẽ rời đi như chưa từng xuất hiện.

“Kính chào đại thiếu gia – nhị thiếu gia quay trở lại!”

Bước vào trong tòa nhà một thanh âm máy móc vang lên. Là giọng nói của Bone, cô nàng AI được phát triển bởi các nhà khoa học của bố già Nhất Phương.

“Chào Bone! Khởi động phòng tập thực tế ảo cho tôi đi!”

Lúc này đang bước vào trong thang máy. Tòa nhà vốn tối đen như mực cho đến khi hai anh em nhà Thu Phong đến đây, đèn điện đã tự động bật sáng lên nhờ Bone.

“Phòng tập đã mở sẵn rồi thưa thiếu gia ...”

“Hả? Có người sử dụng sao?”

“Vâng thưa thiếu gia, hiện tại có mười người đang sử dụng phòng tập!”

“Cái gì?”

Thu Phong ngạc nhiên hô lên một tiếng. Quốc Thiên bên cạnh cũng khó hiểu nhìn vào cái đồng hồ cơ trên tay mình.

Bây giờ đã là một giờ sáng. Chẳng lẽ còn có thành viên nào của Hắc Long Bang luyện tập hay sao?

Một tuần luyện công, Thu Phong cũng không chú ý đến thời gian biểu luyện tập của chiến binh dưới trướng hần. Hần chỉ dặn cố gắng hoàn thành

các bài tập vượt mức có thể. Tuần sau hẳn sẽ quay lại kiểm tra. Thời gian đó hẳn có nói với họ là hẳn sẽ đi luyện công một thời gian.

Nhưng thế này hình như có hơi quá. Mà mười người? Mười người là những ai?

Đoán già đoán non một hồi vài giây sau Thu Phong có mặt trong căn phòng quan sát của phòng tập thực tế ảo.

Ở dưới đó hiện tại đang là môi trường sông núi gập gềnh. Xa xa Thu Phong chỉ thấy có một tụ người đang liên tục chạy nhảy linh hoạt ở phía dưới với tốc độ không mấy là nhanh. Cho đến khi hẳn để ý đến mức trọng lực được hiển thị lên – Gấp 3 lần trọng lực trái đất?

Cái này ... Thu Phong nhìn vào màn hình mà suy nghĩ.

Trước khi hẳn bị ám sát, theo hẳn biết, mất cả tháng trời để đám người Abid và Bạch Vân, Tiger thậm chí là Lý Đại mới có thể thích nghi được với trọng lực gấp hai lần. Nhưng mới qua một tuần, không không! Nói đúng hơn là từ khi nào mà họ có thể chịu được ngưỡng mức gấp ba lần trọng lực vậy?

Nên nhớ rằng không chỉ riêng trọng lượng của cả toàn thân tăng lên mà chính cả nội tạng bên trong cơ thể nữa. Nếu như nói Thu Phong rằng tại sao hẳn có thể chịu được ngưỡng mức gấp mấy chục lần trọng lực trái đất thì xin thưa câu trả lời ở đây chính là huyết đạo. Không đơn giản mà lực phủ ngũ tạng có thể chịu nổi trọng lực trái đất.

Nếu cứ đẩy nhanh tiến trình như thế nội tạng của họ sẽ bị lệch đi vị trí vốn có ban đầu của nó. Nên ở đây hệ thống AI Bone mới có cái chức năng quét toàn trạng thái, nhưng Bone để cho họ sử dụng mức độ gấp 3 kia chứng tỏ họ đã được quét qua một lần rồi mới được phép sử dụng.

Nhưng máy móc chẳng có gì là tuyệt đối cả. Thu Phong kêu Bone một tiếng:

“Bone! Cho tôi xem thông tin của những người đang tập. Thông tin về tất cả luôn!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Vài giây sau trên màn hình trước mặt Thu Phong hiện thị ra mười gương mặt bao gồm hàng đồng chữ chú thích bên dưới.

Abid – Bạch Vân – Tiger – Lý Đại – Hứa Tử Lệ - Hứa Liên Hạo – Hứa Tiêu Dĩnh – Trọng Khoa – Hạo Nguyên – Trung Nghĩa ...

Khoan khoan .... Có cái gì hơi sai ở đây? Đám người Hứa Tử Lệ là Trọng Khoa đâu phải là người của Hắc Long Bang???

Đó là việc của tuần trước thôi. Trong khoảng thời gian mà Thu Phong dưỡng thương họ đã đến sống chết xin gia nhập bởi vì cái lý do cực kì táo bạo. Họ muốn trở thành một kẻ quái thai như Thu Phong.

Vì sao lại muốn như Thu Phong trong khi Quốc Thiên luôn là người thể hiện ra rằng bản thân mình vượt trội trong cuộc chiến với Guerriers Forts thậm chí là cả đấu trường ngầm lẫn trước.

Quay lại đúng vào cái thời điểm mà Thu Phong bị ám sát. Đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa đang có một buổi tụ họp tại một quán ăn nhỏ gần với khu phố mà Thu Phong bị ám sát. Sau khi cả đám vừa gặp nhau tại cửa quán ăn thì bỗng nhiên nghe tiếng nổ, rồi họ thấy rất nhiều người chạy về tiếng vụ để để quan sát nhiều chuyện. Nói đúng hơn là mấy người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa cũng cảm thấy tò mò.

Thời buổi này còn có cả khủng bố ư? Thế là họ chạy tới nơi, thấy chiếc xe của Thu Phong bị nổ tanh bành. Và đặc biệt ngã người Dị Năng Giả của Thu Phong hóa khổng lồ như một con quái thú hất văng tất cả xe oto trên đường lao đến cái xe bị nổ. Đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa thấy chẳng lành liền bám theo hắn, kết quả càng lại gần họ càng thấy rõ chiếc xe bị nổ tanh bành kia chính là chiếc bán tải của Thu Phong mà họ đã thấy hắn lái qua vài lần tại bản doanh của Hắc Long Bang.

Sau đây như những gì đã diễn ra, bọn họ thấy Mạnh Dũng và một cô gái nào đó cũng là người Dị Năng Giả chiến đấu với đám người Dị Năng Giả lạ mặt kia và rồi tất cả bọn họ lôi nhau xuống cống ngầm chiến đấu.

Lát sau cả mặt đất rung chuyển dữ dội, nhưng với bản tính gan lỳ của những người này, họ quyết định đứng ở một nơi được cho là an toàn để quan sát trận chiến. Không chỉ riêng đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa thôi đâu, còn rất nhiều người dân khác cũng tò mò đặt tính mạng của mình ra để thỏa cái lòng tò mò ấy.

Một trận chiến giữa Dị Năng Giả với nhau, chẳng bao giờ mà ta có thể thấy được ngoài những lời đồn và sự xuất hiện hiếm hoi của họ trên tivi.

Sau đây một lúc đám người Hứa Tử Lệ - Trọng Khoa lại thấy Thu Phong tưởng chừng như đã chết thì lại lao lên trên mặt đất chiến đấu với kẻ lạ mặt to con nào đấy. Thu Phong và kẻ đó chiến đấu với nhau như phim viễn tưởng trong mắt của đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa. Thậm chí Thu Phong còn né được cả một phát đạn bắn từ đâu đó trong lúc chiến đấu với kẻ địch, điều đấy làm bọn họ hít một hơi lạnh thật sâu vào lồng ngực.

Đây thực sự là con người hay sao? Nghe Bạch Vân và Abid có nói qua, Thu Phong vốn không phải là Dị Năng Giả, thậm chí cả Quốc Thiên cũng vậy. Cơ bản họ chỉ luyện cái gì gọi là khí công và nội công rồi có được sức mạnh chiến đấu cả với người Dị Năng Giả như thế kia.

Tại sao cũng là người với người Thu Phong và Quốc Thiên lại làm được điều đó mà họ cũng là người lại không thể. Vốn tất cả bọn họ định ninh muốn gộp băng lại cùng gia nhập với Hắc Long Bang. Thứ nhất là để bảo vệ gia đình của họ, bảo vệ nơi họ sinh sống, thứ hai cũng như để trả ơn cho Thu Phong.

Chẳng có điều gì có thể đảm bảo sau này sẽ có một băng đảng ngoại lai nào khác đến và giành miếng đất nơi họ sinh sống không nữa. Dù cứng đầu nhưng ai trong số họ cũng đều biết một điều là, có tài có lực mới có tất cả. Trọng Khoa thì không nói làm gì, Hứa Tử Lệ biết thừa Thu Phong đang âm thầm giúp hắn tìm ra người đã sát hại bố mẹ hắn. Nhưng Hứa Tử Lệ vốn không phải là một kẻ không biết điều, với phục vụ một kẻ mạnh như Thu Phong chẳng có gì là thiệt thòi. Hắn cũng không phải như Huệ Nhan hay những tay cộm cán âm binh khác.

Đã như vậy rồi khi chứng kiến cái khả năng bá đạo của Thu Phong càng khiến họ trở nên phấn khích hơn nữa. Thế giới này đối với bọn họ, họ chỉ là người thường so với những kẻ như Thu Phong mà thôi. Cả địa vị, danh vọng, tiền tài, thậm chí sức mạnh đều thua xa Thu Phong một trời một vực. Nhưng hãy nhìn Bạch Vân mà xem, vốn trước kia Bạch Vân dù hổ báo, nhưng chẳng thể nào bao giờ có cửa đánh lại Trọng Khoa, mà ả ta trong khoảng thời gian ngắn khi theo chân Thu Phong đã làm được gì.

Khoan nói đến lợi ích, chỉ bàn về mặt nhân tình họ đã mắc nợ Thu Phong quá nhiều. Cái họ biết Thu Phong cần ở họ là họ phải đầu quân cho hắn, ngoài ra hắn chẳng thiếu cái quái gì để đám người này đủ khả năng trả ơn cả.

Và rồi vào mấy ngày trước, tất cả mọi người đều đến gặp Thu Phong tại căn hộ bé xiu của hắn. Hơn chục mạng người bước vào xin gia nhập.

Thu Phong đồng ý, nhưng hắn đang mắc luyện công nên chuyện gộp băng để sau. Và sau đấy họ cũng có xin Thu Phong rằng cho họ sử dụng phòng tập. Thu Phong đồng ý, hắn gọi Bone ra cho phép Bone thu thập dữ liệu của những người này. Từ đó trở đi đám người này ngày nào cũng lao vào đây luyện tập.

Rất rất nhiều thành viên của Liên Minh Osuma và Cerberus vào đây để tập luyện cùng với các đội chiến binh của Hắc Long Bang. Và rồi đến tận đêm khuya khi mà Thu Phong nghĩ rằng chắc chẳng còn ai đâu, nên hắn với thằng em hắn mới đến đây. Thì lại bắt gặp hắn chục kẻ còn đang điên cuồng chạy nhảy dưới kia. Thật hết nói nổi.

Có lẽ Bạch Vân, Abid và Tiger cũng có máu hơn thua với đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa nên cứ ở lại tập cho đến giờ này mà không thèm nghỉ ngơi.

“Này này! Xong chưa, nghỉ ngơi sớm đi!”

Bất ngờ một giọng nói quen thuộc vang lên khiến chục nhân mạng dưới kia đứng khựng lại.

“Boss?”

“Anh cả!!”

“Thu Phong?”

“Này kêu thẳng tên boss ra vậy à?”

“Thì sao?”

“Thích sao không?”

Lúc này ở phía dưới Bạch Vân và tay Hứa Tử Lệ đang bắt đầu cà khịa nhau.

Hệ thống thu âm lẫn hình ảnh của căn phòng thực tế ảo này rất đặc biệt. Camera luôn đặt ở khắp mọi nơi, xa hay gần đều có thể thu hình ảnh và giọng nói truyền về cho Thu Phong. Thấy tình thế như vậy hắn chỉ biết lắc đầu mà thôi, hắn chỉ mới không có mặt một tuần mà đã muốn loạn đến thế này. Thử nghĩ hắn ở lý trong quân đội luôn sẽ thành ra cái đồng gì nữa.

Lát sau Thu Phong xuất hiện trong căn phòng thực tế ảo. Dưới lệnh của Thu Phong, Bone đã cho căn phòng trở về hiện trạng như ban đầu, và hắn đã yêu cầu Bone quét dữ liệu sinh học trên cơ thể mười người trước mặt hắn thêm một lần nữa.

Kết quả đưa ra khiến Thu Phong lắc đầu. Đám người này tập như vậy chỉ đơn giản là điên cuồng mà tập, tập 10 hiệu quả chỉ được có 3 4 phần mà thôi.

“Ai bày ra cái trò tập này tập đêm này vậy?”

Giọng nói âm trầm vang lên cửa miệng của Thu Phong.

Hắn nói, khiến đám người trước mặt chỉ biết im lặng. Biết nói sao giờ, chẳng lẽ đi nói rằng vì háo thắng, ai cũng muốn thể hiện rồi tập đến khi nào kẻ gục trước thì người đó thua.

“Luyện tập chứ không phải là tranh đấu, hơn thua gì ở trong đây vậy? Tập như vậy làm sao có hiệu quả. Abid? Bạch Vân? Tiger nữa? Tôi nhớ là đã phân lịch tập đàng hoàng rồi mà? Chưa thấy đủ nhiệt hay sao?”

Càng nói cái lũ người này Thu Phong càng không biết nói gì.

“Muốn biết cái gì gọi là tập hiệu quả không? Nhìn vào thằng Thiên đi, trước đây đừng nói là Bạch Vân, đến cả Xuân Tiến nó đánh muốn còn không lại. Giờ muốn xem nó mạnh đến mức nào khi tập luyện hiệu quả không? Các người muốn thấy kết quả của bài tập tôi đưa ra không?”

“Muốn!!”

Bất ngờ ba người Abid hô lên, đám người Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ thì lại im lặng.

“Được! Tập hợp lại đây ...” Thu Phong chỉ vào cái chỗ mình đang đứng kêu họ bước ra phía hắc, sau đấy hắc hô lên “Bone! Tạo một cái đài quan sát cho mười người này, dùng khiên điện tử bảo vệ họ!”

Bone đáp một tiếng. Ngay lúc ấy từ dưới chân của mười người kia hiện lên một cái đài quan sát mái vòm, có cả bàn ghế cho họ ngồi. Dần dần đài quan sát đấy chao lên chừng 10 mét thì dừng lại. Một tấm lưới điện bảo vệ được bọc quanh họ.

“Tạo địa hình phố hoang!”

“Vâng thưa đại thiếu gia!”

Chừng vài phút sau địa hình phố hoang quen thuộc nơi hai anh em thường dùng để battle PK với nhau được hình thành.

“Chiến thôi anh hai!”

Quốc Thiên nở một nụ cười hùng hục chiến ý.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Sức Mạnh Dĩ Biến Đó Là Gì?

“Đánh hết sức đi Thiên!”

Bên dưới thành phố đổ nát. Thu Phong nhẹ nhàng yêu cầu Quốc Thiên đưa em trai của hắn.

Đơn giản Quốc Thiên gật đầu một cái. Từ từ hắn nhắm hai con mắt mình lại, đi sâu vào trong tiềm thức, tìm tòi đến Đan Điền và 108 huyết vị và ...”Trùng ~~~!”

Bất chợt Quốc Thiên mở sáng hai con mắt ra, xung quanh Quốc Thiên giờ khắc này bốc lên các dây khí nóng. Dù bằng mắt thường Thu Phong cũng có thể nhìn rõ được nội lực dồi dào của Quốc Thiên đang lưu chuyển tỏa ra ngoài một cách bất thường.

Cái số lượng nội lực kinh khủng gì thế này? Nó quá nhiều để Thu Phong có thể hình dung được, hay có thể đây vốn là mức nội lực cơ bản mà bất cứ Võ Năng Giả nào cũng có thể tỏa ra. Ngoài Tô Lâm ra Thu Phong chưa bao giờ thử so tài với một Võ Năng Giả thực thụ nên hắn cũng không rõ lắm về ngưỡng mức nội lực trung bình của một Võ Năng Giả là bao nhiêu.

Nhưng ... Thu Phong nở một nụ cười. Cả người hắn lúc này phập phồng lên một ngọn lửa xanh nhẹ nhàng và áp áp bao quanh cái cơ thể vừa vạm vỡ của hắn.

Đôi mắt ấy tự khi nào đã chuyển về màu xanh lam ngọc bích tuyệt đẹp. Khắp ngọn lửa xung quanh Thu Phong dần dần lại nổi lên một chút ánh

cam đan xen vô như tuyên tuyến trôi nổi.

Không có một lượng nội lực hùng hậu như Quốc Thiên, nhưng Thu Phong lại có một năng lượng không rõ tên có cái chất hơn hẳn biết bao nhiều lần Quốc Thiên. Giờ khắc này khi Thu Phong đang trong trạng thái ấy bỗng nhiên Quốc Thiên cảm thấy nhùn nhùn. Hẳn ra là hơi sợ.

Chẳng biết tại sao lại sợ, nhưng hẳn phải gạt bỏ cái suy nghĩ này qua một bên. Chiến đấu với anh trai mình và vượt qua anh trai mình, ít nhiều gì Thu Phong cũng là một nửa thầy của Quốc Thiên khi dạy thằng bé cách chiến đấu của Triệt Quyền. Nghĩ thế Quốc Thiên thở phào ra một hơi, có thua thầy thì cũng chẳng sao.

“Em đến đây!”

“Khỏi nhắc!”

Đúng cái lúc Quốc Thiên vừa hô lên một tiếng định lao tới tấn công thì bất chợt Thu Phong biến mất. Bỏ lại hai chữ ‘Khỏi nhắc’

“Uỳnh ~~”

Một đám động thẳng vào ba sườn Quốc Thiên khiến thằng bé bay đi như một viên đạn lao thẳng vào tòa nhà bên cạnh.

“Rầm rầm ...”

Cả tòa nhà đổ sập xuống.

“Hít ...”

Đám người trên đài quan sát kia khẽ hít một hơi lạnh ... cái này còn là người sao. Thu Phong đâm một quyền đó liệu Quốc Thiên có sống nổi không?

Để đánh tan sự nghi ngờ của đám người kia. Từ trong đồng đồ nát, Quốc Thiên hét lên một tiếng, hấn vận nội công khiến tường đá xung quanh bay đi hết.

Có vài viên gạch bắn về phía Thu Phong, đơn giản hấn chỉ việc nghiêng nhẹ đầu để mà né.

Chốc sau bụi mù tan đi đôi chút, Quốc Thiên hùng hực đứng đó với hai con mắt đầy chiến ý. Hấn phải tấn công.

“Rầm!”

Đạp thẳng vào mặt đất, Quốc Thiên bắn đi như một viên đạn lao thẳng về phía Thu Phong co nắm tay lại.

“Vù!”

Đắm tới Thu Phong chuyển hình nhẹ nhàng mà né được. Đúng cái lúc này Quốc Thiên tự khi nào đã co ngang cái đầu gối nhắm thẳng đầu Thu Phong.

“Vụt!”

Lại hự?

Quốc Thiên cảm nhận được Thu Phong đã hụp đầu xuống né tránh được cả hai đòn đó của nó. Nhưng chưa hết, trong một cái nháy mắt vì kinh ngạc, Quốc Thiên thấy nguyên một bàn chân đang hướng về phía hấn.

Nhanh đến mức Quốc Thiên không kịp phản xạ khi đang ở trên không trung thế này.

“Bốp!!”

Ăn thẳng nguyên một đập của Thu Phong, cả người Quốc Thiên bắn thẳng lên trời hơn chục mét rồi dần rơi xuống.

Đứng vững dưới mặt đất, Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn thẳng em mình mỉm cười. Nếu mạnh Quốc Thiên mạnh thật, nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn non lắm.

Ở trên không, đồng tử mắt Quốc Thiên co lại. Não bộ hắn vận động trong khoảng thời gian vài khắc ấy để tìm ra cách thoát khỏi cái tình thế oái ăm này. Nếu như hắn rơi xuống, chắc chắn sẽ ăn thêm một đập nữa của Thu Phong.

‘Đúng rồi!’ – như nghĩ ra được cái gì đó, đôi mắt Quốc Thiên sáng lên một cái.

“Tập trung vào!”

Bất chợt một lần nữa giọng nói người anh của hắn lại vang lên bên tai.

Khi nhận ra được, Quốc Thiên không hề thấy Thu Phong đứng ở dưới nữa, mà là bên cạnh hắn. Anh ta nhảy lên?

Chẳng kịp suy nghĩ Thu Phong sút một phát Quốc Thiên lại như con diều đứt dây lao thẳng xuống dưới mặt đất. Dù lúc đó Quốc Thiên chỉ kịp đan hai cánh tay lại với nhau để mà đỡ.

“Rầm!!”

Một lần nữa Quốc Thiên lại bị sút bay đi.

Nhóm mười người phía trên chỉ biết suýt xoa thay cho thằng em trai xấu số của Thu Phong. Dẫu vậy họ vẫn rất kinh ngạc khi thấy Quốc Thiên đứng lên mà không hề hấn gì cả.

“Bạo không phải tốt.. cái tốt là phải mềm dẻo, và nhanh!”

Một lần nữa Thu Phong thoát ần thoát hiện sau những tòa nhà, lần nữa hắn lại đứng sát rạt kế bên Quốc Thiên với trạng thái tay đang co lại thành nắm.

Đầu óc Quốc Thiên xoay chuyển, lần này nó đã đoán được hướng đi của Thu Phong, ngay tức thì thẳng bé hụp đầu xuống.

“Vụt!”

Biết mình nắm hụp không thể rút lại, Thu Phong liền giảm lực ở cánh tay, đúng lúc ấy hắn liền co gối lên thẳng vào mặt Quốc Thiên.

“Bốp!”

Hoàn hảo Quốc Thiên sử dụng một trong những thế triệt của Triệt Quyền Đạo, đưa một cù chỏ lên đỡ lấy cú lên gối ấy của Thu Phong. Cứ ngỡ anh trai mình sẽ bị chặn lại, nhưng không! Lực đạo của Thu Phong mạnh đến mức, lần nữa lại hất văng cả Quốc Thiên đi.

“Bình!!”

Đập thẳng người vào miếng chắn bảo vệ của đài quan sát, Quốc Thiên bật ra. Hắn cố gắng định thần để nhìn xem anh trai mình ở đâu. Nhưng vài giây trôi qua chẳng thấy bất cứ động tĩnh nào cả. Thu Phong như hòa tan vào không khí vậy.

Nếu đã không nghe không thấy thì cảm nhận. Nghĩ là làm, Quốc Thiên lập tức định thần cảm nhận sự hiện diện của Thu Phong, hình như ... Quốc Thiên vừa bắt được sự hiện diện của anh trai mình, anh ta lại đang ở sau lưng hắn? Vô lý? Lưng hắn đang dựa vào tấm chắn cơ mà.

Tuy vô lý nhưng Quốc Thiên bắt buộc quay đầu sang kiểm chứng. Hoàn hảo như hấn nghĩ, không thể nào anh trai hấn ở phía sau được. Đúng lúc này Quốc Thiên cảm thấy sai sai, hấn vừa quay mặt lại thì “Bốp!! Bốp bốp bốp bốp!”

Liên tục Thu Phong đâm vào mặt nó không trượt phát nào.

Tuy bất ngờ, đồng thời lúc đó Quốc Thiên cũng rất bình tĩnh khi dồn đa phần nội công lên trên mặt mình để hao mòn sát thương gây ra từ Thu Phong. Đến cái đâm không biết bao nhiêu, Quốc Thiên vùng người thoát ra khỏi mư nắm đấm của anh trai hấn.

“Hộc hộc ...”

“Đừng di chuyển kiểu đó nữa. Chỉ hao tổn nội lực thôi! Di chuyển hiệu quả lên, nhẹ nhàng, ít mất sức, không gây tiếng động, đủ nhanh để tạo bất ngờ ... nhìn cho kỹ.”

Một lần nữa Thu Phong lại lao lên tấn công Quốc Thiên, vừa đánh hấn vừa nói chỉ dạy cho thằng em mình những sai lầm và thiếu sót của nó. Ví như Quốc Thiên có nội lực dồi dào hơn hấn Thu Phong nhưng nó ỷ vào cái đó, dùng nội công công phá làm sức bật, sức chạy. Tuy nhanh như không mềm dẻo. Rất dễ bị bắt bài, và khó để vận mình khi đối phương tấn công.

Vốn là một thiên tài chẳng mấy chốc Quốc Thiên vừa nghe vừa hiểu vừa học được cách di chuyển chân mèo như của ông anh mình. Và bây giờ cuộc chiến không tiếng động xảy ra.

Không tiếng động có nghĩa là không rầm rầm như trước nữa mà là “Bốp bốp bốp! Pắc pắc pắc ... bốp chát!”

Quốc Thiên ăn nguyên một vả của Thu Phong vào mặt, thằng bé bị vả cắm đầu xuống đất. Cứ tưởng chừng sẽ cắm được cho đến khi nó chống tay

lại và tung một đá kiểu chông cây chuối vào Thu Phong.

Liên tục hàng trăm cú đá được tung ra từ đôi chân Quốc Thiên trong tư thế chống hai tay dưới đất, và hai chân dùng để đá, đạp, sút, giật ngược, móc, thậm chí là kẹp người.

Bằng cách nào đó con mắt Thu Phong rực sáng lên, hắn thấy toàn bộ cước pháp tào lao của Quốc Thiên từ đó mà hóa giải không trật nhịp nào.

Nửa phút sau Quốc Thiên bật ra, hắn lộn ngược người lại đứng đó mà thở hồng hộc:

“Làm sao anh đỡ được hay vậy?”

Thu Phong chịu, hắn sao mà dám nói được con mắt thấu thị tương lai của mình cho Quốc Thiên nghe. Như vậy khác quái nào ăn gian.

Nhận lại cái nhún vai của Thu Phong, Quốc Thiên tức mình lao lên tiếp. Trong đầu hắn liên tục vận chuyển cách đối phó với người anh mình. Từ tốc độ, kỹ năng, lực đạo, đến kinh nghiệm Thu Phong đều vượt qua nó một bậc.. nhưng như vậy không đồng nghĩa với việc hắn sẽ nản lòng. Mới được bao lâu chứ? Từ cái lúc mà hắn hoàn toàn không động được đến cọng tóc của anh trai mình, thậm chí còn không chịu nổi vài đòn tấn công của ông, mà giờ đây nó thực sự ăn không biết bao nhiêu đòn mà vẫn có thể đứng vững.

“Lưu chuyển nội lực nhẹ nhàng. Đứng điểm công phá thì dồn nội lực vào một điểm. Đừng dồn mù quáng khiến tốc độ của em bị đình trệ ... Đứng rồi ... Dồn vào!”

“Uỳnh!!!”

“Rầm!!!”

Vừa đánh Thu Phong vừa chỉ điểm cho Quốc Thiên, hắn dạy cách thắng bé điều chỉnh nội lực sao cho hợp lý trong trận chiến. Dần dần Quốc Thiên theo đúng như những gì Thu Phong chỉ dạy, và rồi khi thắng bé vừa điểm gần trúng hắn một quyền vào ngực. Thu Phong không né tránh mà hô lên.

Lúc đó Quốc Thiên ngay lập tức dồn hết nội lực vào cánh tay, đỉnh điểm là đầu nắm đấm. Oanh tạc một quyền hết công suất thẳng vào ngực Thu Phong.

Một đấm khiến Thu Phong bay theo một đường thẳng hơn chục mét, cho đến khi va vào một tòa nhà nào đó trên đường bay. Khiến cả tòa nhà sập xuống, Quốc Thiên vui mừng nhìn vào thành quả của mình nhưng đồng thời cũng lo lắng.

Đó là một quyền hết công lực của hắn, có khi nào khiến anh hai bị thương?

Mang gương mặt hốt hoảng, Quốc Thiên vội vàng chạy đến đóng đồ nát hô lên:

“Anh hai ...”

“Trong trận chiến thật sự ... em sẽ chết nếu như lo lắng cho đối thủ đấy!!”

Giọng nói hùng hồn của Thu Phong vang lên.

Sâu trong thâm tâm Quốc Thiên lúc này bỗng hắn cảm thấy sợ hãi. Sợ hãi không phải vì câu nói, mà chính vì cái ánh sáng xanh kia đang phát ra từ đồ đóng đồ nát.

“Vụt!!”

Không phá nổ, không mạnh bạo. Bằng cách nào đó Thu Phong xuất hiện trước mặt Quốc Thiên với cặp mắt xanh lam ngọc bích và ngọn lửa bốc quanh người.

Hắn đứng đó, cúi đầu hơi nhẹ nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen kia của em trai mình.

Như đứng hình vài giây. Quốc Thiên chết lặng ở đó, hắn không thể nào nhúc nhích nổi, cả thân thể hắn run lên cầm cập.

“Ngày mai em tham gia đấu trường ngăm tạt thủ đô đi!”

Dứt lời Thu Phong trở về trạng thái bình thường. Đôi mắt trở lại màu đen, ngọn lửa được dập tắt thu hết vào trong người hắn.

Theo đó cảm giác hoảng sợ không biết từ đâu cũng biến mất, Quốc Thiên như thở phào một hơi.

Cái thứ sức mạnh đó của anh trai mình cuối cùng là gì? Không phải Dĩ Năng Giả cũng chẳng phải Võ Năng Giả. Rất là kì quái, không biết có gây hại gì đến cho anh trai mình không. Quốc Thiên lo lắng nhìn vào bóng lưng trống vắng của người anh mình.

Về tâm trạng của Thu Phong lúc này. Càng sử dụng sức mạnh của hắn, hắn càng cảm thấy bản thân như sắp mất kiểm soát vậy, dù chỉ là linh cảm nhưng hắn không dám đánh cược trong trận chiến thử với em mình. Nếu như lỡ tay làm bị thương nó cũng mệt.

Lúc này trên khán đài, Thu Phong đã ra lệnh cho Bone hạ bọn họ xuống.

Gương mặt ngơ ngác của mười con người đập vào mắt Thu Phong khiến hắn cảm thấy mắc cở. Và rồi hắn nói:

“Ngày mai tôi đổi lịch tập lại cho anh chị. Khô^l lắm, tập có mức độ thôi! Tập khoa học thì mới mạnh lên được!”

“Thứ sức mạnh của anh là gì vậy Thu Phong?” – bất chợt Trọng Khoa lên tiếng.

Hắn dù đã chứng kiến được lần hai, nhưng lần này quá choáng ngợp đối với hắn. Thu Phong nằm ngoài phạm trù hiểu biết của người thường như hắn mất rồi.

“Tôi không rõ, đại loại là một dạng dị biến của nội công và khí công mà thôi!”

“Là sao?” – Hứa Tử Lệ đứng bên cạnh lại thắc mắc hỏi.

“Các anh luyện công đi rồi sẽ hiểu. Chỉ ít như Quốc Thiên không phải là dạng dị biết nội lực!”

Vừa nói Thu Phong vừa quay ra sau chỉ vào thằng cu em nhà mình nói.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Mười Đám!

Ngày hôm sau Thu Phong đang trong quá trình kiểm tra lực lượng chiến đấu của hai đội chiến binh và sát thủ của hắn thì bất ngờ có một thành viên Hắc Long Bang tiến tới nói với hắn là đám người Guerriers Forts lại tìm đến.

Thấy thế Thu Phong liền gọi chúng vào. Vẫn là hai cái thằng đầu cụt và thằng thích mặc áo chùm đầu lần trước – Basil và Eryk.

“Xin hãy cho phép chúng tôi gia nhập Hắc Long Bang thưa anh Phong!”

Đồng thanh lúc bấy giờ hai gã từng là kẻ thù lại cúi đầu cầu xin Thu Phong.

“Đã bảo nếu như đánh bại ... à quên!”

Thu Phong tính nói rằng ngày hôm đó nếu bọn chúng đánh bại được Abid và Bạch Vân thì sẽ suy nghĩ lại. Nhưng giữa chừng chưa phân thắng bại lại bị Võ Kỳ kẻ bắt tử xông vào vả cho hai thằng này một trận tối tăm mặt mày.

Dù đã trôi qua hơn một tuần nhưng Thu Phong vẫn thấy tội nó cứ tội tội thế quái nào ấy. Mặt thì rõ ràng còn dán vài miếng băng keo cá nhân, kẻ thì tay chân bầm tím chưa khỏi. Người ngợm hôi hám không biết mấy ngày qua chúng đã đi đâu và làm gì để ra nông nỗi này.

“Đưa bọn nó đi tắm đi rồi cho lên phòng tôi!”

Giả bộ bịt mũi, Thu Phong quay sang nói với một thành viên của đội chiến binh một câu rồi bỏ lên trên tầng 7 phòng làm việc của hắn.

Hai tên này mấy ngày qua hình như gặp vấn đề gì đó, nếu không chúng cũng không sống chết mà bỏ đi mặt mũi đòi gia nhập Hắc Long Bang thế này đâu. Bởi vì ánh mắt, Thu Phong nhìn người qua con mắt rất là giỏi.

Lần trước hai thằng này đến với hừng hực chiến ý, xin gia nhập cũng chỉ để muốn được đo sức với hắn. Nhưng lần này lại khác, lần này chúng xin gia nhập với ánh mắt khao khát sự sống. Chẳng lẽ chúng đang bị đe dọa đến tính mạng hay sao?

Nghĩ đi nghĩ lại thì vốn chúng nhận việc của Cửu Long Hội, không hoàn thành được chẳng khác với việc chết là bao. Có lẽ mấy ngày nay thằng đầu cút với thằng chùm đầu đã lẫn trốn sự truy đuổi của bọn người Cửu Long Hội nên mới ra nông nổi thế này.

Cơ bản Thu Phong đang tính nói, nhà bọn chúng ở Cổ Thành sao lại không trở về đó. Và rồi hắn chợt nhớ ra chính hắn đã cho diệt toàn bộ đám Guerriers Forts. Có một điều khiến Thu Phong khá thắc mắc là Cửu Long Hội, cá nhân hơn thì Duy Bạch Hồ đã biết đến hắn là ai chưa?

Sự việc lớn thế này, không thể nào mà Cửu Long Hội để yên cho qua được. Đạo gần đây hắn không tập trung vào bang hội cho lắm, việc này hắn giao hết cho Lục Nương và Thành Chân giải quyết. Thấy thế Thu Phong liền nhắc máy bàn lên gọi vào phòng làm việc của Thành Chân.

“Alo?”

“Tôi đây!”

“Vâng thưa ông chủ!”

“Mấy ngày nay tôi vắng mặt, Cửu Long Hội có động tĩnh gì không?”

“Để tôi qua phòng ông chủ!”

Nói xong vài chục giây sau Thành Chân gõ cửa phòng Thu Phong.

“Vào đi!”

Sau cánh cửa, Thành Chân đẩy cửa bước vào. Hắn bắt đầu thông báo riêng tình hình một tuần qua Thu Phong vắng mặt.

Ngoài sự kiện Liên Minh Osuma và Cerberus muốn xác nhập còn chưa thực hiện ra thì quả thật có một kẻ tự xưng là người của Cửu Long Hội muốn gặp mặt thủ lĩnh của Hắc Long Bang. Nhưng kết quả Lục Nương ra mặt, kẻ đó dường như biết Lục Nương là ai hẵn như hiểu chuyện rồi đi mất.

Lúc này Thành Chân nghi ngờ nên không nói gì cả, Lục Nương không nói, Thành Chân không hỏi. Và giờ Thành Chân đến đây báo cáo chuyện này với Thu Phong, hẵn đang nghi ngờ Lục Nương là tay trong, nhưng cũng không phải, nếu như Lục Nương là tay trong thì cô ta không ngu ngốc đến mức làm mọi chuyện lộ như vậy.

Thế là vài phút sau Thu Phong cho gọi Lục Nương đến phòng làm việc của hắn. Hắn cũng không tin rằng Lục Nương lại có mối quan hệ gì với Duy Bạch Hồ, dù trước đó cô ta có nói là lợi dụng Duy Bạch Hồ để đào mỏ.

Lát sau Lục Nương đến. Cô giải thích với Thu Phong rằng khi ấy cô ra mặt cốt yếu là để Cửu Long Hội không biết Thu Phong là ai. Nếu như hắn biết sẽ làm khó dễ Hắc Long Bang rất nhiều, thay vào đó Lục Nương tự nhận Hắc Long Bang là chính tay cô thành lập.

Gã Duy Bạch Hồ cũng gọi điện tới, hẵn không trách móc gì cả mà xin lỗi cô rút rít vì đã gây rắc rối trên địa bàn Lục Nương. Và hẵn sẵn sàng

buông bỏ hai mảnh đất lớn kia vì Lục Nương, chỉ đổi lấy một lần gặp gỡ ăn uống tại Hồng Phận Nhan Lâu ngoài Bắc vào tuần sau mà thôi.

Cả Thu Phong và Thành Chân đều không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như thế. Cả hai người họ trở mắt ra nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Lục Nương một lượt.

“Này! Hai người có liêm sỉ không thế? Tôi sinh ra để mấy người dò xét như tội phạm vậy à?”

Nói như kiểu trêu đùa khiến cả Thu Phong và Thành Chân cười phá lên một tiếng.

“Liêm sỉ gì tầm này!”

Theo đó Thu Phong cũng nói đùa một câu với Lục Nương.

Vài giây sau đôi mắt Thu Phong bỗng nghiêm lại. Hắn nói:

“Tuần sau tôi đi với cô!”

“Cái gì?”

“Hả?”

Cả Lục Nương và Thành Chân đều quay sang hả một tiếng với Thu Phong.

Đùa gì vậy, khó khăn lắm, dùng mỹ nhân kế mới khiến cho Duy Bạch Hồ không chú ý đến Hắc Long Bang, vậy mà giờ Thu Phong nói là đi cùng là đi thế nào? Chẳng lẽ muốn bại lộ danh phận cho Duy Bạch Hồ biết ư?

“À không! Tuần sau tôi cũng ra thủ đô để họp quốc phòng sẵn tiện đi chung luôn cho đỡ chán!”

Thu Phong nhún vai như thể hấn chẳng có liên quan gì. Hấn đang suy nghĩ là có nên cho Duy Bạch Hồ biết thân phận thủ lĩnh Hắc Long Bang hay là không.

Cái đó để sau vậy, hấn cần phải giải quyết chuyện của quân đội. Nếu như quyết định lập trung đoàn của hấn được thông qua. Dù có mười thằng Cửu Long Hội Thu Phong cũng chẳng sợ. Quân đội được sử dụng súng công khai, lén phén bố bắn cho vỡ sọ.

“Cô gặp hấn vào thứ mấy tuần sau?”

“Chủ nhật cuối tuần!”

“Tốt. Vậy thứ 6 tôi và cô đi thủ đô. Nếu mọi chuyện thuận tiện chủ nhật tôi sẽ cùng cô đi gặp hấn!”

“Cái gì?”

Lần này Thành Chân lại hả thêm phát nữa. Hấn không ngờ Thu Phong vẫn giữ cái ý định đó, nhưng thuận tiện là thuận tiện chuyện gì?

“Đây là chuyện của quân đội tôi không tiện nói ra. Để sau khi xong xuôi tôi kể hai người nghe!”

Thu Phong nói qua loa cho qua chuyện. Bỗng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ

“Cốc cốc ...”

“Vào đi!” – Sau đó Thu Phong quay sang nói với hai người Lục Nương “Thôi được rồi hai người trở về làm việc tiếp đi, tôi có chút chuyện với hai thằng này!”

Nghe thể Lục Nương và Thành Chân đều gật đầu lui xuống. Họ đi ngang qua hai thằng thủ lĩnh cũ của Guerriers Forts.

Bỏ qua hai người Lục Nương đi. Lúc này Eryk và Basil đang đứng trước mặt Thu Phong với bộ dạng đỡ dơ dáy hơn lần trước, tuy nhiên vẫn bộ đồ rách nát trông như ăn mày kia vẫn khiến chúng cảm không chịu được.

“Hai người muốn gia nhập Hắc Long Bang sao?”

Ngồi trên bàn làm việc, Thu Phong tiêu sái chống cằm híp mắt nhìn hai kẻ bại trận trước mắt mình. Hai tên này cũng có dòng máu chiến đấu, chúng đánh nhau rất cừ dù không qua đào tạo giống như đám người Trọng Khoa, nhưng dù vậy về nhân cách sống lại thì không chịu được. Vì tiền mà có thể làm mọi thứ, loại này rất dễ phản chủ, nên cho tới giờ Thu Phong không tin tưởng gì bọn chúng là vậy.

Hai người bọn họ nghe Thu Phong nói thể liền gật đầu thật mạnh một cái. Theo con mắt đánh giá của Thu Phong lúc này, hình như hai người bọn họ đã trải qua một tuần đầy biến động. Khiến chúng không còn nhốn nháo, không còn tự tin như lúc ban đầu Thu Phong chứng kiến nữa nhỉ. Hắc muốn biết lý do:

“Nhìn bộ dạng của hai thằng mày, có vẻ một tuần vừa rồi gặp nhiều chuyện lắm phải không? ... lý do tại sao muốn gia nhập Hắc Long Bang? Quên những chuyện mình gây ra rồi à?”

Thu Phong nói khiến hai bọn họ im lặng, tuy Thu Phong không tự nhận mình là người tốt. Ít nhất hắc vẫn không làm hại người không liên can hay người vô tội. Nhưng hai thằng này thì có, bằng bất cứ lý do nào, hai thằng này phải gánh lấy tội lỗi của chúng, điển hình là phải gánh chịu sự truy sát của Cửu Long Hội suốt cả tuần lễ trời.

Lý do sao? Điều này khiến cả hai người phải ngồi lại suy nghĩ. Cơ bản chúng tham gia Guerriers Forts không phải vì tiền, mà là vì muốn đánh nhau. Lý thuyết là thế, nhưng những chuyện chúng làm quả thật không thể nào tha thứ được.

Cả tuần qua quả thật Cửu Long Hội đang cho người truy sát bọn họ khắp thành phố Quảng Phúc này. Số tiền chúng kiếm được cũng đã tiêu xài hết trong sòng bài của Cửu Long Hội vào tuần trước khi xảy ra cuộc chiến. Cuối cùng chúng cũng hiểu là tính mạng bị đe dọa nó khó chịu như thế nào.

Nếu như mục đích ban đầu gia nhập Hắc Long Bang chỉ để so tài với Thu Phong cũng không phải, mà là muốn được thỏa mãn cái nguyện vọng đánh nhau, chiến đấu trong một băng đảng mạnh. Ngoài Hắc Long Bang ra hầu hết các bang hội ở thành phố khác đều nằm dưới sự kiểm soát của Cửu Long Hội, chúng gia nhập vào nơi khác đồng nghĩa với việc tự nộp mình.

Hắc Long Bang là sự lựa chọn cuối cùng, chúng cũng không thể trốn tránh để trở thành những kẻ bình thường, làm việc sống an nhàn qua ngày. Hai người họ không chấp nhận chuyện đó, vì muốn sống, vì muốn thỏa mãn đam mê được đánh đấm, chúng mới liên tục đến gặp Thu Phong để xin gia nhập Hắc Long Bang. Nhưng lấy cái gì để mà được nhận sau những lỗi lầm chúng gây ra.

Chẳng lẽ bây giờ chịu chấp nhận số phận để trở thành kẻ bình thường sao?

“Tôi muốn được đánh nhau!”

“Tôi cũng vậy! Tôi không muốn làm kẻ tầm thường!”

Ánh mắt bọn chúng trở nên kiên định nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

“Này! Đây không phải cái chợ, thích đến là đến thích đi là đi? Thích đánh nhau à? Muốn bị đập cho một trận nữa chứ gì?”

Gương mặt Thu Phong tự lúc nào trở nên dữ tợn trùng trùng mắt với hai kẻ trước mặt hắn.

Bằng một cách nào đó chúng lại gật đầu.

What? Thu Phong hỏi chằm. Thật sự là muốn bị đánh?

Lắc cái đầu nặng nề của mình, Thu Phong thấy hai thằng này cuồng si đánh đấm đến điên rồi. Giỏi như vậy sao không tự đánh trả Cửu Long Hội đi chứ?

“Được!”

Gật đầu mạnh một cái bất chợt Thu Phong xuất hiện trước mặt bọn chúng với khoảng cách chưa đến một thước.

“Bụp bụp!!”

Chuẩn xác hai cú đấm được tung ra cùng lúc thẳng vào bụng Basil và Eryk. Cú đấm mạnh đến mức khiến con mắt của cả hai người muốn lòi cả ra ngoài.

“Bịch ... bịch ...”

Như những kẻ không xương, chúng ngã quỵ xuống dưới nền đất. Nước miếng không tự chủ được mà chảy ròng ra.

“Nếu thích đánh đấm đến vậy. Hai thằng mày chịu đủ mười đấm với lực như vậy, tao cho gia nhập!!”

Thu Phong đang nói đùa cái gì vậy? Chịu mười đấm như thế này? Có mà bị điên à?

Chỉ một đấm của Thu Phong thôi đã khiến hai người bọn họ gần như mất cả ý thức, nếu lãnh cả mười cú như thế liệu còn sống để mà trở ra hay không?

“Nhanh quyết định, không thì cắt!”

Giọng nói lạnh lùng chảy thẳng vào lỗ tai hai kẻ đồ tể đầy rẫy tội đồ. Nếu như chúng chịu mười đấm này Thu Phong sẽ bỏ qua mọi lỗi lầm cho chúng. Mỗi một quyền vừa rồi Thu Phong đều dùng cái ngưỡng mức tối đa mà người thường có thể chịu đựng, chỉ cần một đấm thôi có thể đấm nát những tay đặc công giỏi nhất của Xích Quỷ chứ đừng nói là hai gã côn đồ đây.

“... Tiếp đi ... còn 9 đấm nữa ... đúng không?” – Basil cố gắng gượng dậy với một mắt nhắm, một mắt mở. Gương mặt co nhúm lại vì đau đớn.

“Ồ! ... đến đây đi!!!!” – Eryk ờ một cái rồi hấn hét lên với vẻ mặt đầy thách thức.

Thu Phong nở nụ cười. Tốt, nếu can đảm như vậy thì tốt.

Và rồi!

“Bụp ... Bụp ...”

“Này còn chưa xong đấm thứ 5 đâu, đứng dậy nổi không?”

Vừa nắm cái quả đầu cắt vàng của Basil, Thu Phong nở nụ cười tàn ác mà nói.

Bên cạnh đó Eryk vừa lãnh được một cú đâm thứ 5 với lực đạo không khác là bao nhiêu. Nhưng hắn đã nằm xuống, chẳng biết sống chết thế nào.

Quá đau đớn, quá tàn nhẫn. Nếu như soi được bên trong nội tạng của chúng, à không chỉ cần soi được da của chúng thôi ta đã thấy vùng da ở bụng nơi Thu Phong tung quyền đã tím ngắt cả lại.

“Bốp!!”

“Tốt! Xong được một nửa!”

Vừa thúc một quyền vào bụng Basil, Thu Phong buông tay ra. Basil ngã lăn ra xuống sàn bất động như một con sứa mắc cạn.

“Thằng chùm đầu? Chết rồi à? ...” - Thu Phong bước một bước về phía Eryk, dùng giọng điệu khinh bỉ mà nói.

“Churaaaaaaaaaa!!!”

Bất ngờ Thu Phong thấy hắn ta hét lên, từ từ hắn chống tay lên mặt đất gượng mình đứng dậy.

Cơ thể hắn loạn choạng, mang một cái mồm đầy máu và nước miếng pha chung với nhau. Hắn nở một nụ cười quái đản với Thu Phong. Nụ cười thật xấu a ...

“Bốp!!”

Chẳng nói chẳng rằng Thu Phong lại thực cho một đâm lực đạo y hệt ban nãy.

“Bịch!”

Một lần nữa Eryk ngã quy xuống, hắn ôm bụng mình. Mồm liên tục ứa máu cả ra sàn nhà, chúng đặc sệt lại với nhau, pha lẫn cả đồ ăn từ khi nào chưa được tiêu hóa hết. Rất tanh tươi.

Quyền thứ 6. Lúc này Thu Phong quay đầu ra sau, hắn thấy Eryk đã đứng tự lúc nào.

....

“Cái thứ 9 ... hự” – “Bụp!”

“Cổ lên nào ...”

Sau khi lần lượt đâm cái thứ 9 vào cả Eryk và Basil. Toàn căn phòng chỉ độc một mùi tanh của máu và thức ăn.

Nhìn hai gã đồ tể nằm bất động đã hơn nửa phút. Thu Phong khẽ lắc đầu.

Chịu được tới đâm thứ 3 đã là tài lắm rồi. Không ngờ hai thằng này, vì ý chí mà có thể chịu đựng được đến đâm thứ 9 của hắn. Thu Phong biết với bấy nhiêu lực đạo, và cái số lượng như vậy, không chỉ bên ngoài, mà cả vùng bụng có chứa nội tạng đã bị hắn đâm cho dập cả rồi. Ruột gan đảm bảo không dập không lấy tiền.

Lắc đầu Thu Phong bước chân ra ngoài cửa. Hắn không phải kẻ thương người đối với những đứa như thế này. Nếu như chịu được 10 quyền thì ok. Còn không! Sống chết mặc bay, hắn không nhân từ đến như thế.

“Kịch ...”

Đúng cái lúc hắn khẽ tay vặn cánh cửa thì sau lưng hắn hai kẻ đồ tể kia đã đứng dậy từ lúc nào.

Quay đầu lại, đập vào mắt Thu Phong là hình ảnh hai thằng con giòi tựa mình vào nhau để có thể đứng vững.

Miệng Thu Phong khẽ cong lên. Hấn nở nụ cười đầy sự thương thức.

“Búp!”

“Búp!!!”

“Oc ...”

“Ừa ...”

Vào hai quyền cuối cùng, lần nữa chúng lại ọc máu ra bắn lên hết người Thu Phong. Nhưng chúng lại chẳng thể nào để ý chuyện đó.

Xong rồi, kết thúc rồi. Mười đấm đã được tung ra. Trước khi ý thức của cả hai mất đi, chúng nở một nụ cười và ngã xuống đến lần thứ mười.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Khởi Đầu Từ Sự Kết Thúc

Chương đặc biệt số 2 (Đây được coi là chương giải thích một phần nguồn gốc của thế giới và Thu Phong)

13,8 tỷ năm trước. Vụ nổ xảy ra, vũ trụ được hình thành từ một vụ nổ lớn được gọi là BIG BANG. Và 13,8 tỷ năm trước được gọi là thời gian của vũ trụ. Lúc này toàn bộ vũ trụ được tạo ra chẳng có một cấu trúc vật chất nào tồn tại cả, hay nói đúng hơn chẳng có một thực thể vật lý nào tồn tại ngoại trừ bốn loại lực cơ bản – lực điện từ, lực hấp dẫn, tương tác hạt nhân yếu, tương tác hạt nhân mạnh.

Như ta đã biết, vào khoảng 150 triệu năm sau thời kỳ xảy ra vụ nổ BIG BANG thì cấu trúc cô đặc lớn tạo ra hành tinh, dải thiên hà xuất hiện. Nhưng sự thật chưa phải nằm ở mức nhiều đó.

Chính xác vào 157 triệu năm trước, những thực thể đầu tiên của vũ trụ được hình thành. Thực thể ở đây không phải là hành tinh, ngôi sao, hay những tảng đá vô tri vô giác, mà thực thể ở đây được gọi là Thần.

Vị thần đầu tiên của vũ trụ xuất hiện. Thần sáng tạo. Ông là ai thì không ai biết, chẳng có giới tính, chẳng có gương mặt. Tồn tại sau ‘Kỷ nguyên Planck’ 157 triệu năm. Ông là vị thần sáng tạo dãy ngân hà, hành tinh, tiểu hành tinh, siêu hành tinh. Với con số chuẩn xác vị Thần ấy sáng tạo ra tận 6342 hệ hành tinh. Trong đó có một hệ được gọi là hệ mặt trời nơi mà chúng ta sinh sống. Mỗi một hệ hành tinh trung bình có khoảng 6 – 8 hành tinh cho mỗi một hệ.

Cũng từ lúc đó các vị thần khác được sinh ra. Mỗi một vị thần tối cao, thực thể vũ trụ sau vị thần sáng tạo kia đều tồn tại một cách biệt lập. Không tranh dành, không đấu đá, không tức giận lẫn nhau. Họ tồn tại để cai quản sự sống của các hành tinh trên những hệ hành tinh mà họ được sáng tạo ra bởi vị thần sáng tạo.

Cứ thế trong hàng tỷ năm, các vị thần được sáng tạo ra bởi vị thần sáng tạo. Họ chỉ biết thiết kế sự sống, lập lên tất cả định luật, tính toán, phản ứng hóa học, và cấu trúc sinh vật sống. Chỉ làm những việc như thế thôi đã chiếm hết thời gian của các vị thần ấy đến cả hàng tỷ năm.

Sau vài tỷ năm các sinh vật bắt đầu nắm được cách tu luyện lên thành thần, họ có thể sánh ngang với cả thần sáng tạo ra chính họ. Và những sinh vật được gọi là thần đó vẫn chưa có thể được gọi là thực thể vũ trụ mặc dù được gọi là thần.

Mọi chuyện cứ thế diễn ra trong hàng triệu vạn năm. Cho đến khi có một vài biến cố nhỏ xảy ra với chính các sinh vật tu luyện thành thần. Bởi vì từ sinh vật có bản ngã, không giống với các vị thần được sinh ra từ hư không vũ trụ, chính vì có bản ngã họ sinh ra xích mích. Dẫn đến xung đột.

Tính theo thời gian hiện tại, vào thời điểm 66 triệu năm trước chiến tranh giữa các vị thần diễn ra. Ngoài các hành tinh, còn có các không gian mà chính những vị thần đó sáng tạo ra được gọi là Giới.

Lúc ấy cuộc chiến chính diện xảy ra giữa một thế lực thần đồng cai quản 12 hệ hành tinh bao gồm hệ mặt trời trong đó. Cuộc chiến xảy ra giữa các vị thần dẫn đến sự sụp đổ của hàng chục hành tinh trong 12 hệ biến mất, xóa sạch mọi sinh vật sống trên bề mặt hình tinh của 12 hệ.

Trong lịch sử của các vị thần đó được gọi là ‘Thánh Chiến’ giữa nhị giới của thế lực thần ấy. Hai giới ấy được chia ra là Thần Giới và Âm Giới.

Thần Giới được cho là nơi của thế lực vị thần cai quản sự sống của toàn bộ sinh vật trong 12 hệ hành tinh. Âm Giới là nơi thế lực đối lập của Thần Giới.

Tại Âm Giới nơi này được gọi là nơi cai quản cái chết, cai quản 7 tội đồ của Địa Giới.

Cuộc chiến diễn ra dẫn đến biến cố gây tuyệt chủng hàng tỷ sinh vật trên cả 12 hệ hành tinh. Sau đó cuộc chiến được chấm dứt, các sinh vật mới bắt đầu được tái thiết bởi Thần Giới, Âm Giới từ đó lui về ở ẩn cai quản số sinh vật chết tại Địa Giới.

Sau này ngoài hai thế lực thần đó, còn có thế lực thần thứ ba xuất hiện. Thế lực này cai quản một nửa Địa Giới trên tổng thể 12 hệ hành tinh cùng với Thần Giới và Âm Giới.

Thế này ấy tạo ra Ngũ Cối, cộng với địa giới được cai quản một nửa, họ gọi tổng thể lại là Lục Cối.

Thế lực thần này không ganh đua, không sân si. Họ làm đúng với nguyện vọng của vị thần sáng tạo mà cai quản một nửa trong 12 hệ mình được giao. Đúng với nhiệm vụ của mình.

Từ đó địa bàn của 3 đại thế lực được chia ra đều nhau. Cai quản sự sống sinh vật đều nhau. Cho đến khi.

Thần Giới, quyết muốn diệt trừ Âm Giới lần nữa. Họ quyết định truyền tri thức, sức mạnh của Thần Giới vào một đứa trẻ, đứa trẻ ấy là đứa con thứ 13 của Quỷ Vương, kẻ cai quản một nửa Âm Giới phía Tây.

Đứa trẻ ấy vẫn lớn lên tại Âm Giới, nhưng với tri thức, sức mạnh lại vượt bậc so với anh chị em của mình. Hắn được Quỷ Vương chỉ định là

Quý Vương đòi kế tiếp nếu như lão chết trong cuộc ‘Thánh Chiến’ Xảy ra vào thời gian tới.

Nhưng không! Đứa bé ấy vì quá kiệt xuất nên bị anh chị em của mình hãm hại. Quý Vương biết điều đó nhưng ông mặc kệ, bởi vì giá trị của một đứa út đó không thể bằng giá trị của 12 đứa con kia của ông ta.

Và sau đó đứa trẻ ấy bị phân tán hồn phách ra thành 12 phần. Mỗi phần nắm một quyền năng của Thần Giới và cả Âm Giới. Lúc đó ...

Tại Âm Giới

“Trách là trách mày thể hiện quá nhiều thôi em trai ạ ...”

Lúc này trong một nơi tăm tối, thiếu hụt ánh sáng. Trong cái nơi tăm tối ấy, hàng ngàn con quỷ vười gương mặt, tướng mạo hung tợn đang bao vây lấy một nhóm người.

Trong nhóm người đó có một kẻ mang gương mặt không xấu, không đẹp, cũng không tuấn tú. Ngoài dễ nhìn ra hắn có một đặc điểm là cặp mắt xanh lam ngọc bích, đôi mắt của hắn như sáng lên trong cái Âm Giới tăm tối này.

Tên của hắn ta là Autuna Vento – đứa con thứ 13 của Quý Vương. Kẻ được Thiên Giới ban phước lành, trí thức, sức mạnh. Ngoài sức mạnh được ban ra đó, hắn chính là kẻ có dòng máu quý quý tộc thuần túy nhất, sớm bộc phát tài năng. Chỉ được vài ngàn năm hắn đang phải đối mặt với sự truy sát của anh chị em nhà hắn.

Autuna Vento lúc này đang bị bao vây bởi quân đoàn địa ngục dưới trướng 12 anh chị em của hắn. Hắn cũng có quân đoàn của riêng mình, nhưng giờ đây quân đoàn của hắn chỉ còn lại vụn vụn vài kẻ đang trọng thương cùng với hắn.

Một con chó quý ba đầu.

Một con rồng đen mang trên mình ngọn lửa xanh lam.

Một công tước quý dạng người mang gương mặt lạnh lùng dù hấn đang trọng thương.

Một con quý cao ngồng mang trên mình một cái đầu dê.

Một con bạch quý trắng tinh khiết mang trên mình hai cái sừng nhỏ và có gương mặt khá giống con người.

Một người khổng lồ cao hơn 40m.

Một con quý Oni đến từ Âm Giới phương Đông.

Và đó là bảy sinh vật dưới trướng Autuna Vento còn sống đến tận bây giờ khi đang đối mặt với vài chục sư đoàn quý của 12 người anh em ruột hấn.

Trước mặt Autuna Vento lúc này là thằng anh thứ hai, hấn ta mang một hình người, đầu sư tử với hai chiếc sừng dê trên trán mọc ngược ra phía sau. Hấn chỉ thanh kiếm trên tay mình mà tiếc thương cho Autuna Vento.

“Lắm chuyện ... nếu như các người không hợp sức lại, còn lâu mới có thể hạ được chủ nhân chúng ta!! – Đúng thế - Ngon ra cắn nhau với bố này!!” – ba cái đầu của con chó quý liên tục mắng chửi người anh trai thứ hai của Autuna Vento.

Lúc này một con chó quý ba đầu khác đứng bên cạnh người anh của Autuna Vento tức mình lao lên tấn công con chó quý ba đầu kia.

Kết quả dù có thể trạng to hơn, con chó quý kia cùng một loại ấy vậy mà lại bị chó quý của Autuna Vento xé tan ra thành từng mảnh. Một miệng đầy

máu đen, nó đứng đó, 3 cái đầu, 6 con mắt trừng chăm chăm vào đoàn quân quỷ trước mặt. Chẳng ai dám lên.

Bởi vì cuộc chiến này đã được diễn ra liên tục trong vòng một tháng trời không ngừng nghỉ rồi. Quân Đoàn của Autuna Vento từ cả trăm ngàn con quỷ chiến đấu ròn rã dưới sự bao vây của cả triệu con quỷ khác, một tháng sau chỉ còn lại vồn vẹn bảy con quỷ, và cả hãn Autuna Vento nữa là tám.

Lúc này Autuna Vento im lặng, gương mặt hãn không chút hoảng sợ, cũng chẳng chút lo lắng. Hãn ngẩng mặt lên trời, nhìn bầu trời tối tăm lúc nào cũng toàn là ánh trắng máu ghê rợn, nhưng hãn quen rồi, từ khi sinh ra hãn đã thích ngắm nhìn cái bầu trời chỉ có một buổi như thế này. Chẳng có ban ngày như Thiên Giới, cũng chẳng có hoàng hôn, hay bình minh như Địa Giới.

Autuna Vento thở phào ra một tiếng, hãn nở nụ cười ma quái và nói:

“Tùng thẳng tùng thẳng trong số chúng mày ... vì sợ tao, vì ghê rợn tao, vì lo lắng rằng một ngày tao sẽ giết chết chúng mày. Và rồi chúng mày làm như thế này với tao? Binh lính của tao, hầu cận của tao, tất cả đều bị lũ chúng mày giết sạch, rồi sau đó sẽ tới tao đúng chứ?”

Hai con mắt xanh của Autuna Vento trợn lên, nó phát sáng cả một khu vực trước mặt hãn đến mười mét. Khiến ai nhìn vào đôi mắt ấy đều cảm thấy hoảng sợ. Đôi mắt đó, không phải đôi mắt quỷ, cũng chẳng phải đôi mắt của Thiên Giới. Chẳng ai biết con mắt mà Autuna Vento đang sở hữu là con mắt gì, nhưng nó cực kì mạnh, đôi nhãn ấy khiến cho cả Âm Giới này run sợ trước hãn biết bao nhiêu lâu.

Và giờ hãn cũng sẽ đi theo đôi mắt kia của hãn mà tan biến vào hư không.

“Xin lỗi các ngươi. Chủ nhân của các ngươi đã không bảo vệ được các ngươi ... nếu còn sức. Hãy cùng ta chiến đấu đến hơi thở cuối cùng nào!!!”

Autuna Vento hét lên với bảy sinh vật còn lại xung quanh mình.

“Tuân lệnh!!”

“Tuân lệnh quân vương của tôi!”

“Gàoooooooo ....”

“Tôi sẽ chết cùng ngài ...”

“ ... “

Và sau đó cuộc chiến cuối cùng được diễn ra.

8 sinh vật còn sót lại của một thế lực chiến đấu với hàng triệu sinh vật quyền năng khác trong Âm Giới.

“Ha ha ha ha ha ha ... trước sau gì cũng chết! Tao sẽ kéo mày theo cùng!!!!”

Autuna Vento cười sảng khoái lên một tiếng, hấn lao tới chụp lấy bả vai của người anh trai thứ hai ném thẳng lên trời. Vừa lúc đó con rồng đen dài đến hàng trăm mét bay lên đón thẳng vào người gã đó.

Đồng thời con rồng ấy cũng bị một con rồng đỏ khác lao đến cắn vào cổ, một con rồng khác nữa lại cắn vào bụng nó, và một con rồng khác nữa cắn vào đuôi nó. Tổng cộng một mình nó bị ba con rồng với kích thước, sức mạnh tương tự cấu xé, cắn nát cái thân thể bốc lửa xanh của nó ra.

“Chủ nhân ... tôi xin lỗi!”

Trước khi bị xé ra làm ba mảnh, con rồng ấy truyền một dòng suy nghĩ của nó vào trong đầu Autuna Vento.

“Ồ! Tao theo mày sau ...”

Autuna Vento đau lắm, nhưng hắn vẫn phải nhìn, hắn phải giết, giết không phải để sống, hắn chẳng tin được trong cái tình thế này mà hắn có thể sống. Suốt một tháng trời chiến đấu ròng rã không được nghỉ ngơi, cơ thể hắn cũng quá mệt mỏi lắm rồi. Quân đoàn của hắn bây giờ chỉ còn sáu sinh vật ...

“Rầm ...”

Gã người khổng lồ ngã xuống.

Autuna Vento vừa chém giết, vừa quay đầu sang nhìn hắn lần cuối. Đập vào mắt Autuna Vento là cảnh tượng người khổng lồ của hắn bị đâm nát ra thành tương, cánh tay của hắn trước khi chết cố gắng vươn về phía Autuna Vento. Và rồi nó bị chém bay đi mất.

Một lần nữa, cầm thanh gươm màu đen, khoác trên mình bộ giáp màu đen tuyệt đẹp vốn đã vỡ vụn không còn hình giáp. Hắn lao đến đánh bay những kẻ đâm đập lên người khổng lồ, nhưng không kịp nữa rồi ...

“Chủ nhân ... tôi - Ặng - Ặng ...”

Con chó ba đầu khi nãy của Abid giờ bị hơn chục con quỷ dạng chó khác lao vào cắn xé từng mảnh. Và rồi nó cũng chết, cũng tan biến vào hư không. Cứ thế từng giờ từng phút trôi qua, trên chiến trường chỉ còn lại Autuna Vento và Công Tước Quỷ mặt lạnh còn sống.

Họ đứng đó, dựa vào nhau mà mỉm cười. Tay Công Tước Quỷ nói:

“Quân vương của tôi ... xem ra tôi không thể đi cùng ngài được nữa rồi ... ngài hãy bảo trọng!”

Lời nói của Công Tước Quỷ khiến Autuna Vento khó hiểu, hắn nói như vậy là sao. Tức thì Autuna Vento quay đầu lại thì ngay lập tức hắn thấy cả thân thể mình nhẹ bẫng lên.

Công Tước Quỷ ném Autuna Vento lên trời cao. Autuna Vento ngạc nhiên đến mức hai đồng tử mắt hắn co lại.

“Phập!”

Lúc này Autuna Vento tung đôi cánh quỷ sau lưng mình ra, định bay xuống để cùng Công Tước Quỷ chiến đấu đến chết. Nhưng không, hắn cảm nhận được cái gì đó, sự hiện diện cổ xưa của một cá thể cực kì mạnh mẽ.

“Thập Diện – Chuyển Luân Vương?”

Autuna Vento hô lên một tiếng, trên bầu trời, hắn thấy một người quen. Gã ta chính là một trong Thập Diện Vương của phương Đông. Tại sao ông ta lại ở đây?

Phía xa chân trời một bóng hình đang cưỡi một ngọn mây màu đen lao về phía Autuna Vento với tốc độ kinh hoàng.

“Chuyển Luân Vương? Ông đến đây làm gì?”

Dưới mặt đất, một trong mười hai người anh em của Autuna Vento lao lên bầu trời hô lên một tiếng.

“Tránh ra! Ta phải giết thằng này!”

Vị Chuyển Luân Vương kia bỗng nhiên tỏa ra áp lực, tạm thời áp chế kẻ đang bay lên trời kia. Ông ta bay thẳng qua mặt kẻ đó, lao thẳng đến

Autuna Vento.

Chuyển Luân Vương truyền một dòng suy nghĩ vào trong đầu Autuna Vento:

“Đừng chống cự, nếu muốn sống hãy chuyển kiếp ... tôi sẽ chuyển sinh linh hồn của cậu!”

Ban đầu nghe Chuyển Luân Vương đến đòi mạng mình, Autuna Vento cảm thấy hơi bất ngờ, ít nhiều hấn và ông ta cũng giao hảo với nhau, không có tư thù gì nặng nhọc. Ngoài mười hai anh chị em của hấn ra, chẳng có ai muốn lấy mạng hấn cả.

Cho đến khi dòng suy nghĩ đó chạm vào đầu Autuna Vento, hấn hiểu rồi. Là ông ta muốn đến cứu hấn, trước sau gì cũng chết. Autuna Vento cúi đầu xuống, hấn muốn xem xem Công Tước Quỷ thuộc hạ của hấn còn sống không.

“Phập ... phập phập phập ...”

Hơn chục thanh kiếm đang cắm vào người Công Tước Quỷ. Hấn ta lúc này cũng ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của mình lần cuối. Hấn truyền suy nghĩ vào trong đầu Autuna Vento:

“Quân Vương ... ngài đừng chống cự. Chuyển Luân Vương là do Quỷ Vương nhờ tới, hãy chuyển kiếp và ... hồi sinh lại chúng tôi!”

“Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Autuna Vento nhìn vào cơ thể đang tan biến đi của Công Tước Quỷ, hấn hét lên một tiếng. Đúng lúc này Chuyển Luân Vương vừa tiếp cận được hấn, ông ta chạm vào đỉnh hấn nhẹ một cái.

Cả thế giới như quay cuồng trong mắt Autuna Vento. Linh hồn của hắn đang bị rút ra, Autuna Vento chống cự.

Vị Chuyên Luân Vương kia đầu đổ đầy mồ hôi, cố gắng truyền thông tin vào trong linh hồn Autuna Vento. “Kiếp sau của cậu sẽ nằm ở 7 thế giới ... hãy đi tìm 7 phần hồn của mình, cậu sẽ hoàn toàn thức tỉnh ... nghe tôi, hãy tiếp nhận chuyển sinh!!”

Trong tâm thức Autuna Vento giờ khắc này hiện lên một cánh cổng. Sau đó hắn quay sang hai bên, hắn thấy mỗi bên hắn là có ba người giống y hệt hắn. Tính luôn hắn là bảy người. Cả bảy Autuna Vento gật đầu với nhau, vài khắc sau cả bảy Autuna Vento bước vào trong cánh cửa kia.

Chuyển sinh được thực hiện.

Ngoài thực tế, lúc này cả thể xác lẫn linh hồn của Autuna Vento đang tan biến.

Cuộc chiến phía dưới sau khi Công Tước Quỷ chết cũng đã dừng lại, hàng triệu con quỷ đứng đó, ngẩng đầu lên chứng kiến sự ra đi của một hoàng tử thiên tài. Cả thân thể Autuna Vento đang dần tan biến chỉ chừa lại hai con mắt được gọi là ‘Hoàng Lam Kim Nhãn’ vẫn trôi lênh bênh trên không trung.

“Hoàng Lam Kim Nhãn không tan biến?”

“Của tao ...”

“Chết tiệt!”

Bỗng lúc này toàn thể hàng triệu con quỷ phía dưới như phát điên lên, chúng bay lên bầu trời tranh nhau đôi mắt xanh đang trôi lênh bênh kia. Thế là bất chợt một cuộc nội chiến xảy ra. Thậm chí đến cả mười hai anh chị em

của Autuna Vento cũng lao lên để tranh giành đôi mắt, họ quên bèn đi mất rằng Autuna Vento vừa mới chết.

Chuyên Luân Vương lúc này gần đôi mắt nhất. Ông ấy không dả động gì đến nó, mà trực tiếp bay thẳng lên trên trời, mở một cánh cổng thời không ra và đi vào đó.

.....

“Sao? Anh Vento chết rồi?”

Trong một tòa lâu đài u ám, nơi đó có một người phụ nữ cực kì xinh đẹp. Đôi mắt biếc to tròn, đôi môi mỏng đỏ mọng, cùng làn da trắng buốt như da em bé và đường cong chữ S chết người.

Cô gái ấy khoác trên mình một chiếc đầm đen tuyệt đẹp. Mọi thứ đều đẹp chỉ trừ một việc, một chân của cô ấy bị khóa lại bởi một sợi xích dài.

“Tiểu thư ... xin cô đừng quá thương xót ...” – Một quý nhân xinh đẹp khác có làn da màu đỏ, mặc một trang phục người hầu đứng đó mang theo một nét đờm buồn khuyen can cô gái xinh đẹp mặc đầm màu đen kia.

“Thả tôi ra!”

Thay vì đau buồn như trong tưởng tượng của người hầu. Cô gái xinh đẹp kia nghiêm mặt lại, mở miệng yêu cầu người hầu của mình tháo xích cho mình.

Nhưng điều đó là không thể. Chẳng biết lý do vì sao mà cô gái này lại bị xích chân ở đây, gương mặt tuyệt sắc kia, tại sao lại bị nhốt ở đây. Chẳng ai biết điều đó, nhưng chắc chắn một điều rằng cô gái này rất yêu cái vị hoàng tử con trai thứ 13 của Quý Vương – Autuna Vento.

“Tôi không có chìa khóa thừa tiểu thư ... Cô đừng manh động, tôi sẽ kiểm cách ...”

Dường như cô nàng người hầu có làn da màu đỏ kia như hiểu được nỗi lòng của cô gái xinh đẹp bị xích chân. Cô ấy vừa nói, vừa hối hả chạy ra ngoài để kiểm chìa khóa. Tuy nhiên khi vừa đưa tay ra mở cánh cửa căn phòng.

Bất ngờ hàng chục con quỷ mặc quân phục đập cửa xông vào.

“Nhị hoàng tử giá lâm!”

“Phập ...”

Cô nàng người hầu đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng động phía sau, đồng thời lúc đó cô cảm nhận được một dòng nước ấm đặc sệt bắn trên lưng.

Quay đầu lại, cô nàng hầu hét lên một tiếng thất thanh, cô ta hoảng sợ đến mức đứng không vững. Bởi vì trong mắt cô ta lúc bấy giờ, không thấy tiểu thư của mình đâu cả, chỉ còn lại một cái chân trắng nõn đã bị chặt đứt.

“Xoảng ...”

“Tiểu thư!!!!!!!!!!!!!!”

Nàng hầu thất kinh hô lên một tiếng. Cửa sổ căn phòng bị vỡ tung ra. Là cô gái xinh đẹp bị xích ban nãy, cô ta đã tự dùng tay chặt chân mình để thoát ra ngoài.

Sau khi lao ra cửa sổ, cô ấy tung cánh bay đi mất. Chẳng ai biết cô ấy bay đi đâu, về sau các con quỷ ở biên giới có đồn rằng, họ thấy một cô gái xinh đẹp, cụt một chân bay trên bầu trời của họ về phương Đông ...

.....

Lúc này tại phương Đông xa xôi ở Âm Giới. Sau cái chết của Autuna Vento hơn một tuần. Tại biệt phủ của một trong Thập Diện Diêm Vương cai quản cái chết của con người phương Đông.

Chuyên Luân Vương đang ngồi trong căn phòng của mình. Ở trước mặt ông ta xuất hiện một người phụ nữ quý phương Tây xinh đẹp. Cô gái ấy bị cụt một chân, từ lúc nào cái chân ấy đã đóng vảy lại, máu không còn chảy, nhưng nhìn vết thương có vẻ là mới đây.

Trong trí nhớ của Chuyên Luân Vương, cô gái này hình như là người tình của Autuna Vento ... kẻ bằng hữu mà ông đã chuyển thai hoán kiếp cho hắn, che giấu hàng triệu con quỷ bằng chiêu trò của mình.

Vấn đề là tại sao người phụ nữ này lại xuất hiện ở đây?

“Chuyên Luân Vương ... xin ngài hãy cho tôi theo anh Vento ...”

Cô gái xinh đẹp kia, giờ đây không còn xinh đẹp nữa. Gương mặt tiêu tụy, thiếu sắc, người ngợm thì dơ bẩn.

“Xin lỗi ... Cô là quý phương Tây, tôi không thể chuyển kiếp cho cô, hãy nhờ Quỷ Vương của cô đi ...”

Chuyên Luân Vương trực tiếp từ chối. Ngày hôm qua ông đã cưỡng chế chuyển kiếp cho Autuna Vento nên bây giờ cơ thể còn hơi mệt. Vả lại Autuna Vento cũng không muốn người phụ nữ này chết theo mình.

“Tôi biết anh Vento chưa chết mà ... là ngài, là ngài đã cứu anh ấy đúng không? Tôi van xin ngài hãy cho tôi đi cùng anh ấy ... nếu không tôi sẽ chết ở đây cho ngài xem, lúc đó gia đình tôi sẽ kéo đến đây hỏi tội ngài ...”

Cái định lý gì đây? Cô nàng kia vừa năn nỉ vừa đe dọa Chuyển Luân Vương tối cao như ông ư? Tuy nhiên ngày hôm qua trên danh nghĩa ông đã giết chết con trai của Quý Vương chứ không phải là mười anh người anh em của hắn.

“Được rồi ...”

.....

Cũng giống như Autuna Vento, cô gái kia cũng yêu cầu bản thân được chia ra bảy phần hồn. Phân ra bảy thế giới cùng thế giới của Autuna Vento, cô ấy không muốn ở mỗi thế giới mà phần hồn của Autuna Vento bị cô đơn.

Và sau đó Thu Phong được coi là một trong bảy phần hồn chuyển thế của Autuna Vento.

Lục Nương thế giới thứ hai, hay Nhược Y ở thế giới thứ nhất được coi như là một trong bảy phần hồn chuyển thế của cô gái kia.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Mục Đích

Cuối cùng cái ngày này cũng đến.

Một ngày sau cái hôm mà hai gã Guerriers Forts lãnh trọn mười đám của Thu Phong và đang nằm thở oxi ở dưới phòng y tế.

Lúc này chính thứ Liên Minh Osuma và Cerberus xác nhập lại cùng Hắc Long Bang. Một bữa tiệc ngoài trời nho nhỏ dành cho hàng ngàn người của thành viên Hắc Long Bang. Tối hôm nay tất cả mọi thành viên đều được phép nghỉ làm một hôm, trừ Hồng Phận Nhan Lâu của Lục Nương ra là cần phải hoạt động.

“Sau đây chúng ta đón chào thành viên mới đến từ Liên Minh Osuma!!!!!!!!!! Và tiếp theo là Cerberus!!!!!!!!!!”

Trên một cái bục nho nhỏ tại sân luyện tập ngoài trời tại bản doanh Hắc Long Bang. Trên cái bục ấy, một tay MC có một gương mặt rất là gọn tròn Võ Kỳ. Hôm nay hắn bỗng nhiên xung phong làm người dẫn chương trình cho bữa tiệc chào đón thành viên mới của Hắc Long Bang.

Đây là một bữa tiệc buffet đứng, toàn bộ thành viên Hắc Long Bang kể cả những người cấp cao trong Hắc Long Bang như Thu Phong hay Thành Chân cũng đều phải đứng. Dưới đó Thu Phong thậm chí đổ mồ hôi lạnh vì cái độ hưng khởi thái quá của gã Võ Kỳ này.

Đến bây giờ đối với Hắc Long Bang thì Võ Kỳ vẫn là một nhân vật bí ẩn, dù cho hắn liên tục xuất hiện, và cũng liên tục biến mất, chẳng ai biết

hắn là ai ngoại trừ Lục Nương, Thu Phong, Quốc Thiên ba người đó biết rõ nhất, hắn là kẻ trọng sinh.

Còn với Thành Chân, hay đám người Abid và còn lại cũng chỉ biết hắn là một kẻ quái đản, mạnh một cách bất thường. Có thể đánh ngang cơ cả với Dị Năng Giả như Lý Đại. À nhắc đến Lý Đại bây giờ phải nói hắn cũng nằm ở cấp độ ba rồi, với một sức mạnh bá đạo không ngờ. Lý Đại có thể nhẹ nhàng nâng một chiếc xe buýt 50 chỗ lên mà không thành vấn đề gì.

Nhưng solo với Thu Phong vẫn là một điều không tưởng.

.....

Tuần sau. Hôm nay là thứ sáu, bước sang đầu tháng 9. Những cơn mưa rào mùa hè giờ đây đã ngớt đi phần nào, chỉ còn lại một không khí tươi mát đón chào mùa Thu. Thu Phong, cơn gió mùa thu, mang cho ta cái cảm giác khoai khoái đến dễ chịu.

Trong cả tuần vừa rồi, Thu Phong và Quốc Thiên cầm đầu vào luyện võ kỹ. Hai thằng ôn thần này khiến cho Tô Lâm kinh ngạc hết lần này đến lần khác, tới mức khiến cho lão cảm thấy muốn đứt mẹ nó cái dây thần kinh cảm xúc cho nó rồi.

Đầu tiên là Quốc Thiên, thằng bé bộc lộ ra hắn cái tư chất thiên tài của mình ra bằng cách chỉ cần hướng dẫn một lần, và nhìn Tô Lâm biểu diễn một lần là nó có thể nắm được điểm mấu chốt ở đâu và phát triển cái kỹ năng của mình.

Không biết bằng một cách nào đó mà cả hai anh em sau khi kích hoạt đầy đủ 108 huyết đạo thì liền khiến gân cốt và làn da dai – nói hắn ra là sức chịu đựng thể chất cao đến một ngưỡng không thể tin được. Nếu như theo

tốc độ bình thường, muốn học được Tiên Nhân Chỉ thì mất khoảng một tháng để học thành công thức thứ nhất.

Đây Quốc Thiên chỉ cần một ngày từ cái lúc mà kinh mạch được khai thông toàn bộ. Bởi vì cơ thể nó, nói đúng hơn là ngón tay nó đã đủ sức chịu đựng, đủ điều kiện để học thức thứ nhất của Tiên Nhân Chỉ rồi. Do đó nó chỉ cần học thủ pháp để đạt được kỹ năng đó mà thôi, và chính xác một ngày trời Quốc Thiên có thể sử dụng đến tận thức thứ hai của Tiên Nhân Chỉ.

Có nhiều cách để tăng cường kỹ năng lên các thức khác nhau, thứ nhất là học được. Thứ hai là liên tục sử dụng kỹ năng để gia tăng đột phá, nhất là trong chiến đấu với đối thủ mạnh. Và thằng anh quái vật của nó liên tục bán hành ngáp mồm cho nó đến mức trong một ngày mà nó có thể lĩnh ngộ đến thức thứ hai.

Còn về Thu Phong. Thằng này không thiên tài như thằng em, dạy đâu hiểu đó, nó chỉ hiểu có một nửa. Nửa còn lại Thu Phong vận dụng theo cách hiểu của mình, và hiển nhiên cái hiệu quả nó vượt cả ngoài mong đợi. Bởi vì sức mạnh của nó không phải là nội công, mặc dù được dùng y như cách nội công vận hành. Nó biến thể chiêu thức Tiên Nhân Chỉ thành một cái chiêu thức khác có sức công phá tương tự nhưng sâu hơn nhiều.

Ví dụ Tiên Nhân Chỉ có thể đâm lủng một miếng thép dày 5 phân với bán kính đúng bằng tay mình. Thì Tiên Nhân Chỉ của Thu Phong cũng có bán kính tương đương như thế, nhưng độ xuyên thấu nằm ở một đẳng cấp khác. Nhưng ngặt một cái Tiên Nhân Chỉ của Thu Phong không có cấp độ như Tiên Nhân Chỉ thông thường, nó chỉ nằm ở mức đó, dù có luyện nhiều hơn thì chỉ có sự khác biệt ở mức vận dụng năng lượng tiêu hao nhiều hay ít mà thôi.

Còn Quốc Thiên lại có thể phát triển Tiên Nhân Chi đến tầng cao nhất trong khoảng thời gian ngắn với lực công phá hệ như anh trai mình.

Hiện tại mà nó hai anh em nhà Thu Phong lĩnh hội được một số kỹ năng được gọi là khá nhiều rồi.

Con số chỉ nằm khoảng ở mức mười mấy mà thôi. Do cùng học, cùng một người dạy, trong cùng một khoảng thời gian. Hai anh em này lĩnh hội được những chiêu thức được cho là của Thiếu Lâm Võ Phái mà Tô Lâm truyền dạy. Và một số kỹ năng của vài phái khác thích hợp cho hai anh em nhà này. Dẫu vậy trong một tuần không thể nào học hết được, Tô Lâm vẽ bí kíp võ kỹ bằng tay, có chữ và hình tượng để sau này chúng đem theo mà học. Trong tuần sau, đúng vào ngày thứ 5 Tô Lâm vác hai chồng giấy cao bằng đầu người giao cho hai anh em nhà Thu Phong và dặn họ phải giữ chúng cho kỹ, đừng để người người động vào. Cũng tuyệt nhiên đừng lưu vào bất cứ thiết bị hiện đại nào nếu như không muốn bị hack mất.

Kết quả Quốc Thiên đọc xong một lượt nó đem đốt sạch. Chỉ còn Thu Phong là giữ lại vài công pháp cần thiết, thích hợp cho mình rồi còn bao nhiêu hẩn giao cho Quốc Thiên đọc hết để sau này có gì muốn học thêm kỹ năng thì kêu thằng bé vẽ ra.

Quả thật có một bộ óc nhớ dai như Quốc Thiên rất là tiện, đọc qua cái gì là nhớ cái đó. Vậy mà đó giờ nó toàn dùng cái đầu của nó trong việc gì đâu không.

Sau đó hai anh em cùng nhau, à quên thiếu Lục Nương nữa lên đường ra Bắc. Mỗi người đều có một mục đích khác nhau. Thu Phong thì có mặt theo lệnh triệu tập của quân đội, Quốc Thiên thì đến để tham gia đấu trường ngầm dành cho người Dị Năng Giả để cọ sát với nhau, còn Lục Nương như đã biết cô ta có một buổi gặp mặt với Duy Bạch Hổ vào ngày chủ nhật.

.....

Đầu giờ trưa hôm đó, Thu Phong – Quốc Thiên – Lục Nương có mặt tại sân bay nội thành thủ đô Xích Quỷ. Thành Thượng Kinh.

“Không ai đến đón anh hả?”

Bên cạnh Thu Phong lúc này, Quốc Thiên đứng đó ngơ ngác nhìn ra sân bay với ý nghĩ rằng mình sẽ thấy một đội quân mặc quân phục đứng đó và tiếp đón Thu Phong. Nhưng không, chẳng một ai cả.

Đơn giản dễ hiểu thì Thu Phong coi như đã chết sau khi bị mất trí nhớ rồi. Chẳng còn cái giá trị gì ngoài danh tiếng còn sót lại cả, suy cho cùng hắn kia cống hiến cho quốc gia này bao nhiêu, nhận được sự cung phụng bao nhiêu thì hắn này ngược lại. Lãnh trọn sự ghê lạnh, lãnh trọn sự khinh bỉ từ nơi mà hắn bước ra. Quân đội.

Bởi vì đây là thời kì công nghệ, người ta trọng cái não hơn là sức chiến đấu của một cá nhân. Do đó dù Thu Phong có là một tay chiến binh cừ khôi đến đâu cũng vô dụng khi so với một thiên tài có thể xoay chuyển cả tình hình chiến trận.

Ví như ở thế giới Thu Phong, cuộc thế chiến thứ hai sẽ chẳng bao giờ chấm dứt nếu như boom nguyên tử không được chế ra để kết thúc cuộc chiến. Kết quả Nhật đã lãnh trọn hai trái boom nguyên tử đầu tiên và cũng là duy nhất quốc gia ăn boom nguyên tử cho đến tận bây giờ. Điều đó khiến cho cả thế giới run sợ, nhất là những quốc gia đang tham gia vào thế chiến cũng buộc phải đầu hàng và đình chiến. Nhờ thế chiến tranh mới được kết thúc.

Và trái boom ấy đương nhiên là kết quả từ bộ não của vĩ đại của người sáng chế ra nó. Thay đổi cả tình hình thế chiến hai lúc bấy giờ.

Điều đó cho thấy sức mạnh của bộ não lớn đến cỡ nào, ví như Thu Phong đây dù có mạnh mẽ đến đâu, cốt cho cùng chỉ là vật để hi sinh nếu như chết ở chiến trường mà thôi. Trong quân đội không thiếu Dị Năng Giả mạnh hơn Thu Phong, nên đó là điều mà quân đội ghê lạnh với hắn bây giờ.

Nhưng cái sai của họ là không biết Thu Phong mạnh đến đâu mà thôi.

Quay trở lại cuộc trò chuyện của hai anh em nhà Thu Phong. Nghe thằng em trai mình nói thế Thu Phong cũng chỉ biết nhún vai mà nói:

“Kệ, dù sao anh cũng gọi người của bố già tới đón rồi ... ông đến rồi kìa!”

Lúc này đập vào mắt Thu Phong là một bóng hình quen thuộc. Vẫn là vị tài xế của gia đình hắn. Lần trước ông ta đến chở Thu Phong vào doanh trại quân đội, rồi có chở hắn đến một quán Bar, nơi đó hắn gặp một người con gái hết như Thu Hương ở thế giới của hắn. Trước khi hắn biến mất, cô ấy là người yêu của hắn. Bây giờ không biết Thu Hương sống như thế nào rồi.

Nghĩ đến chuyện này, Thu Phong lại nghĩ đến gia đình mình ở bên kia. Ở đó theo như tình hình sẽ không loạn như thế giới này, nhưng Hắc Long Bang ở bên đó không biết bây giờ do ai chỉ huy, hay đã tan rã rồi. Còn Thiên Long và mẹ sẽ làm gì khi biết tin hắn mất tích đây, Nhược Y bên đó có giải thích dùm hắn cái gì không.

Đôi mắt Thu Phong đờm buồn, cái tâm trạng của hắn lại nhớ đến việc không thể làm rồi.

Lục Nương sau lưng Thu Phong lúc này im lặng. Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy buồn, cô cảm giác hình như Thu Phong đang có tâm sự gì đấy, tâm trạng anh ta mới đây còn khá tốt, nhưng sau giờ lại muộn phiền thế kia?

Cũng chả biết.

Chốt cho cùng lần này ra Bắc. Thu Phong chỉ có một mục đích duy nhất, kệ bà nó mục đích của quân đội đi. Hấn muốn lập doanh trại cho riêng mình ở Cổ Thành. Nếu như quốc gia này không cho hấn rời quân đội thì hấn sẽ tự làm theo cách của mình. Hấn sẽ làm mọi thứ để được lập quân đoàn. Mọi thứ có thể, hấn không muốn số phận mình bị kiểm soát nữa. Cơ bản hấn cũng chẳng phải người ở đây, hấn cũng chẳng sợ cái quái gì danh phận phản quốc, mặc dù hấn không có ý định đó.

Quân đoàn là cứu cánh duy nhất của hấn nếu như muốn tiếp tục đi trên con đường của mình. Nếu không, có lẽ hấn đành phải nhịn nhục một thời gian, tu luyện đến mức có thể đưa cả gia đình rời khỏi cái quốc gia này khi thế chiến diễn ra. Lúc đó sẽ chẳng có quân lực nào quan tâm đến hấn trong thế chiến cả.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Cấu Trúc Của Đấu Trường

Trong một căn biệt thự của nhà họ Nguyễn tại thành Thượng Kinh. Căn biệt thự này vốn là do bố già Nhất Phương mua lấy để ở ngoài này để nhiều khi có công việc ở đây ông không cần phải đi thuê khách sạn làm gì cho phiền phức. Với một người có kinh tế gần như đứng đầu miền Nam như Nhất Phương thì việc sở hữu một căn biệt thự nằm ở trung tâm thủ đô cũng là điều hiển nhiên mà thôi.

Vốn Lục Nương cũng có một căn hộ ở đây, nhưng do Thu Phong muốn Lục Nương ở cùng mình để tiện lui tới trong công việc. Ban đầu cô ngại gã Duy Bạch Hổ sẽ biết được đây là biệt thự của gia đình Thu Phong nhưng việc đó không cần phải lo. Nếu hắn có biết được thì cũng không làm gì được Lục Nương, cùng lắm thì cũng chỉ làm khó Hắc Long Bang mà thôi, chuyện đó thì trước sau chẳng xảy ra, chiến tranh cũng gần kề lắm rồi, nếu Duy Bạch Hổ muốn vươn tay ngăn chặn Hắc Long Bang thì Thu Phong sẽ nhờ bố già bơm lực lượng. Liêm sỉ gì tầm này nữa, có ông già lực như thế không dựa không được. Cái quan trọng là Thu Phong đã thành công hạ bệ được Huệ Nhan và Quảng Phúc hắc đạo nằm hoàn toàn trong tay Hắc Long Bang rồi nên cũng không sợ mấy.

Vả lại trước sau cũng đánh qua thành khác, kiểu gì mà Duy Bạch Hổ chả biết được. Suy đi nghĩ lại lần này Lục Nương ra thủ đô gặp hắn cũng uống công rồi. Thôi không sao, mọi chuyện luôn ngoài ý muốn mà.

Sau khi ông tài xế đánh chiếc Limousine vào trong biệt thự, ba người Thu Phong thu xếp đồ đạc vào và chuẩn bị đi ăn gì đó ở bên ngoài thì lúc

này điện thoại của Thu Phong vang lên. Là số của Minh Viễn gọi đến.

“Gọi đúng lúc quá nhỉ?” – bắt máy lên Thu Phong nở một nụ cười nói vào điện thoại.

“Lúc anh rời khỏi Quảng Phúc tôi đã biết anh sẽ ra Bắc mà. Không biết anh đã ăn gì chưa? Tôi có thể mời anh một bữa được chứ?” – Đầu dây bên kia giọng nói quen thuộc của Minh Viễn vang lên.

“Biết căn biệt thự tôi đang ở chứ?”

“Ok vài phút nữa tôi sẽ tới đón mọi người!”

Nói xong Minh Viễn cúp máy.

Tầm mười phút sau một chiếc siêu xe không biết là của hiệu gì. Thu Phong cũng không rành tất cả nhãn hiệu xe của thế giới này, có vài hiệu xe tương đồng, giống cả tên cả thiết kế, nhưng cũng có vài hiệu lạ lạ hoặc nhưng số tiền để sở hữu những chiếc như thế cũng là cả một con số trên trời.

“Chào mừng mọi người đến với thủ đô. Ngoài trừ Quốc Thiên là người đầu tiên đến đây có lẽ anh Phong và chị Lục đã quá quen thuộc với nơi này rồi nhỉ ...?”

Vừa nói Minh Viễn vừa cúi chào Thu Phong theo lễ nghĩa phong tục của quý tộc Xích Quỷ. Đồng thời cô nàng Dị Năng Giả lần trước bóp lấy cổ tay Quốc Thiên cũng đứng ở phía sau hấn ta cúi chào theo, à! Còn một gã tài xế nữa.

Sau đó gã tài xế mở cửa, và Minh Viễn mời mấy người Thu Phong bước vào trước.

“Anh tính dắt chúng tôi đi đâu?”

“Một nơi mà tôi chắc chắn ba người chưa ai đặt chân vào đó!”

Trên xe lúc này Thu Phong đang vừa ngắm nhìn cái thủ đô đông đúc, một bên nói chuyện với Minh Viễn ngồi ở đối diện mình.

“Sao anh dám chắc tôi chưa đến?”

Thu Phong đơn giản mà hỏi. Bởi vì trước đó hẳn kia, tức Quốc Phong từng là một tay thiên tài quân sự sống trong tầng lớp thượng lưu. Hẳn lại sống ở thủ đô nữa, dù không phải là hẳn nhưng ít nhiều Thu Phong cũng là hẳn. Chẳng lẽ một tay sống ở thủ đô mà có nơi nào sang trọng chưa đến sao? Hay là mọi nơi nào đó như quán cóc, thế thì chưa đến thật.

“Đầu trường ngầm của chúng tôi!” – Minh Viễn tự tin gật đầu mà trả lời.

“Ồ? Sao anh bảo mời chúng tôi đi ăn?” – lần này Lục Nương khá là khó ở, chắc có lẽ đang tới tháng, khó chịu mà nhìn Minh Viễn nói.

Căn bản cô đang tính dẫn mọi người đi đến trụ sở chính của Hồng Phận Nhan Lâu tại thủ đô này. Món ăn ở đây, đặc sắc, đa dạng và ngon hơn gấp vài lần Hồng Phận Nhan Lâu ở Quảng Phúc.

Phụ nữ vốn là sinh vật rất khó chiều, cô đang có ý định như vậy. Tất cả đều bị phá hỏng bởi sự xuất hiện của tay Minh Viễn này.

“Ai nói đầu trường của chúng tôi không có thức ăn chứ? Mọi người đừng ngạc nhiên khi thử món ăn đấy nhé. Có thể được so sánh với cả Hồng Phận Nhan Lâu của chị Lục đây, mời chị Lục thử xem và đánh giá thức ăn của chúng tôi ...”

Lục Nương im lặng không nói gì. Đôi mắt xinh đẹp của cô cứ như thể muốn giết chết một ai đó. Khiến cho Minh Viễn đang cười híp mắt bỗng nghiêng đầu qua một bên vì khó hiểu.

.....

Nửa tiếng sau. Cái thủ đô đông đúc này, dù đường rộng cách mấy vẫn có thể kẹt xe được. Dù rằng đây là ngày thường, nhưng cũng không tránh khỏi tình trạng kẹt xe, mặc dù phương tiện công cộng rất nhiều.

Nhưng ... đấu trường ngầm mở cả vào buổi sáng sao? Lại còn phục vụ thức ăn nữa ư? Chẳng giống cái nơi như cái ổ chuột tại Quảng Phúc gì cả. Đấu trường ngầm Quảng Phúc chỉ mở vào buổi tối, mà ai cũng có thể vào. Giá vé thì rẻ mạt, ngoài cái việc cá cược để đấu trường kiếm tiền ra thì chẳng biết ở đó làm cái gì để trả tiền nhân viên nữa.

Còn đấu trường ngầm cao cấp ở thủ đô này có gì khác sao?

Khác, khác rất nhiều. Thứ nhất, đấu trường ở đây tuy mang tiếng làm ngầm nhưng nó lại công khai. Hầu hết trong tầng lớp trung lưu đổ lên thượng lưu. Ai ai cũng biết đến đấu trường ngầm của thủ đô này, một nơi mà họ chỉ cần có tiền và chút quyền thế là có thể tới đây để chứng kiến những trận đấu của Dị Năng Giả vs Dị Năng Giả. Cuộc chiến mà không phải người thường nào cũng có thể thấy được.

Do đó đấu trường cao cấp này tồn tại nhiều khoảng kinh doanh, không chỉ là tiền vé. Mà còn có cả tiền cá cược, tiền ăn, tiền uống, tiền phòng, thậm chí là cả tiền chơi gái. Nhiều tay đại gia có thú vui xem Dị Năng Giả đánh nhau vừa chơi gái, cái cảm giác đó được gọi là cảm giác vương giả. Cảm giác tự những kẻ vô dụng trong giới thượng lưu, điển hình như các tay công tử, tiểu thư ăn chơi trác táng hay làm.

Nói đây là một cái động, à không một thành phố thu nhỏ dành cho tầng lớp cao tầng cũng không quá. Ngoài những dịch vụ đó, ở sảnh đầu tiên của đấu trường ngầm được thiết kế như một nơi mua sắm bán những đồ trang sức, quần áo đắt tiền từ các thương hiệu nổi tiếng trên toàn thế giới.

Các tay nhà giàu thường đến đây mua sắm rồi sẵn tiện ghé vào đấu trường để mua vui. Quả thật đấu trường ngầm không hợp pháp mà lại được hợp pháp đến đáng sợ ở cái thủ đô cổ hủ này.

Sau vài phút chiếc xe cũng đã dần đi chậm lại. Nó bắt đầu rẽ vào một khu mua sắm cực kì lớn không có tên, nói là khu mua sắm thực chất từ bên ngoài nhìn vào Thu Phong chỉ toàn thấy là những cửa hàng sang trọng từ vàng bạc đá quý, cho đến quần áo mà thôi.

Như thể biết người đến là ai, các tay bảo vệ đứng bên ngoài khu mua sắm không có tên kia lập tức chạy xuống bậc thang đứng thành hàng mấy chục người. Lúc này một tay nào đó chạy đến mở một cánh cửa chiếc xe ra, im lặng cúi đầu với phong thái khom nom.

“Đến rồi ... mời mọi người tham quan đấu trường của tôi trước khi đến với bữa ăn!”

Minh Viễn là kẻ chủ động bước ra ngoài trước. Sau đó hắn khéo léo đưa tay vào bên trong đỡ Lục Nương. Hành động đó của hắn vốn là hành động lịch sự với một quy cô mà thôi, Thu Phong cũng chẳng ích kỷ đến mức đi so đo làm gì. Lần lượt cả Thu Phong và Quốc Thiên cùng bước ra khỏi xe.

Bây giờ thực sự cái không khí sang trọng đầu tiên tài mới phả vào trong mặt hai anh em nhà Thu Phong và Quốc Thiên.

Một khu mua sắm với tông màu vàng kim óng ánh ở bên trong. Theo chân Minh Viễn, càng đi Thu Phong và Quốc Thiên càng thấy choáng ngợp

về sự xa hoa của nơi này. Minh Viễn như là kẻ hướng dẫn viên cho bọn họ, mặc dù hẳn là ông chủ của nơi này.

Hắn nói:

“Đấu trường của chúng tôi không tính tầng này thì có đến bảy tầng. Là tầng hầm đáy nhé. Còn ở tầng trệt này ngoài khu mua sắm ra thì cũng chẳng có gì đâu ... chị Lục nếu thích món nào cứ tùy tiện chọn, em tặng chị ...”

“Không cần đâu!” – giọng nói lạnh hơn cả tiền toát ra từ miệng của Lục Nương.

Dù nơi này xa hoa thì xa hoa thật, nhưng Lục Nương chẳng có tí cảm tình gì với thằng ôn hai màu mắt mang gương mặt giả tạo kia. Vốn nhờ hẳn mà cái bàn yêu quý của cô tại căn hộ bị Quốc Thiên đâm nát ra, nếu hẳn không phỉ báng Thu Phong thì Quốc Thiên cũng chẳng làm điều đó.

Tuy nghe chuyện về bề ngoài của Lục Nương không có gì thay đổi, nhưng bên trong cô chán ngấy cái loại người này đến tận cổ. Dù nói chuyện với phong thái lạnh lùng, nhưng đây đã là thương hiệu của Lục Nương rồi. Ngoài mấy người trong bang hội như Thu Phong hay Quốc Thiên ra thì toàn bộ khi ở bên ngoài Lục Nương đều dùng gương mặt tuyệt sắc, và lời nói lạnh lùng của mình để giao tiếp. Nhưng vì sắc đẹp, nhiều người thậm chí còn chẳng quan tâm đến lời nói Lục Nương như thế nào.

Minh Viễn nghe thế liền cười hề hề mà gãi đầu. Sau đó hắn bắt đầu giới thiệu cho ba người Thu Phong sơ bộ về các tầng của đấu trường ngầm này. Vừa nói, mọi người vừa cùng nhau đi vào trong thang máy.

Theo như những gì mà Minh Viễn nói. Đấu trường ngầm cao cấp này phân ra thành 7 tầng tất cả. Mỗi tầng hầu hết đều như nhau, không có gì khác biệt ngoại trừ ở mỗi tầng tồn tại một quân vương giữ cửa của tầng đó.

Nói sơ qua về kiến trúc của tầng hầm đấu trường trước. Nơi này được thiết kế giống như phòng tập thực tế ảo của Thu Phong. Chẳng có sự khác biệt nào ở đây ngoài diện tích rộng đến vô lý lên đến 10.000 mét vuông. Một tầng hầm như thế đều có chiều cao khoảng 20m. Tức tổng cộng với 7 tầng thì độ sâu của tầng thứ bảy nằm khoảng 140m dưới lòng đất. Với công nghệ thời nay xây một kiến trúc ở độ sâu như thế cũng là chuyện bình thường.

Ngoài ra tác động chịu lực tác động ở mỗi một tầng đều được củng cố rất nhiều. Ví như tầng 1 có thể chịu tác động của nửa trái boom nguyên tử thì tầng 2 là một quả. Tầng 3 là hai quả, tầng 4 là bốn quả, tầng 5 là tám quả ... cứ thế mà nhân cấp độ của nó lên.

Vì sao phải cần chịu lực như thế cho một nơi như thế này. Đơn giản chúng ta đã chứng kiến trận đánh giữa Dị Năng Giả cấp 3 là Mạnh Dũng đấu với Dị Năng Giả cấp 4. Ta thấy cả một dãy phố bị bọn họ tàn phá cho tan nát. Không biết bao nhiêu người chết. Vì đảm bảo trận đấu diễn ra suôn sẻ nên mới phải gia cố lực chịu đựng của đấu trường lên theo cấp số nhân. Và hai cái đấu trường cao cấp đặt trên Xích Quỷ này ngốn nhiều tiền của từ nhà Minh Viễn nhất.

Diện tích 10.000 vuông kia cốt cho cùng cũng chỉ là diện tích của sàn đấu mà thôi. Còn 5.000 mét vuông đất được thi công dành cho khán giả xem trận đấu. Thiết kế của đấu trường này hơi khác một chút khi toàn bộ phía trên tạo thành một vòng cung kính một chiều, tức chỉ những người bên kia mới có thể thấy người bên này, ngược lại thì không.

Dãy kính ấy cũng dùng chất liệu cường hóa gia tăng độ bền chịu tác động cho trận đấu, giúp người quan sát không bị thương khi chứng kiến. Ngoài ra còn có các phòng VIP dành cho tầng lớp lăm tiền và địa vị cao. Ở những nơi như vậy đều có một căn phòng đầy đủ tiện nghi và một đài quan

sát thích hợp vị trí đẹp dành riêng cho họ. Mỗi một tầng như thế chỉ có từ khoảng 10 đến 25 phòng VIP mà thôi.

Mỗi một tầng còn có một không gian nhỏ dành cho đầu bếp. Nơi này dùng để nấu nướng phục vụ thức ăn cho thượng khách từ VIP đến hạng thường tại đây. Cũng có một đặc điểm khá thú vị là càng xuống tầng dưới cùng, thì thức ăn càng ngon và dịch vụ càng cao.

Đó là sơ bộ về đấu trường. Còn về cách thức tổ chức thi đấu thì qua chương sau. Lố chữ cho chương này rồi:V

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Dị Năng Giả Dịch Chuyển Cấp 1?

Nói qua nói lại, Minh Viễn cũng đã dẫn Thu Phong đi qua từng tầng của đấu trường rồi. Mỗi một tầng đều có kiến trúc khá là giống nhau. Ngoại trừ nội thất của phòng VIP là được nâng cấp theo số tầng mà thôi.

Về cách thức thi đấu, thì có khá nhiều thể loại thi đấu dành cho người thi đấu ở đây. Nói là đấu trường dành cho Dị Năng Giả thực chất người bình thường cũng có thể tham gia nếu như muốn chết. Và chết ở trong đây đấu trường cũng không nhận trách nhiệm. Cũng có khá nhiều tên ỷ lại vào thể chất của mình tham gia đấu trường này, tất nhiên chẳng có mấy tên còn sống mà rời khỏi đây, đừng nói đến việc hấn lấn sang được tầng 2 của đấu trường.

Quay lại vấn đề về cách thức thi đấu. Đa phần có hai thể thức thi đấu được ưa chuộng nhất, và cũng tổ chức thường xuyên nhất trong đấu trường. Chính là du đấu và đối kháng.

Đối kháng như chúng ta đã biết là các trận đấu 1 vs 1 được diễn ra. Khi một kẻ nào đó chiến thắng họ sẽ được trao một số điểm nhất định tùy vào thứ hạng của kẻ họ đánh bại. Ngoài ra khi họ tích được 1000 điểm ở tầng một, họ sẽ có quyền thi đấu với quân vương của đấu trường này, sau khi đánh bại quân vương. Họ sẽ có hai lựa chọn, một là trở thành quân vương tiếp theo, hai là lên tầng tiếp theo.

Du đấu trong đây tức là sao? Tức là khi cả đấu trường biến thể thành một địa hình hay bản đồ nào đó. Mỗi một trận du đấu là khoảng 10 cho đến

20 người cho một trận đấu, nếu như kẻ nào còn trụ lại cuối cùng trong một trận du đấu, kẻ đó sẽ có một số điểm nhất định đối với những người họ đã đánh bại. À nói rõ hơn về cơ chế của du đấu một chút.

Cơ chế du đấu, thường trong mỗi trận, ví dụ như mỗi một người trong đây đều nắm giữ 10 điểm. Thì Quốc Thiên đánh bại 1 kẻ sẽ được 10 điểm, 2 kẻ sẽ được 20 điểm. Ngoài ra khi kẻ khác đánh bại Quốc Thiên đang giữ 20 điểm, cộng thêm điểm của hắn là 10 điểm nữa là 30 điểm. Thì kẻ đánh bại Quốc Thiên sẽ nhận được 30 điểm.

Do đó cơ chế du đấu này là cách kiếm điểm nhanh nhất và cũng dễ chết nhất. Nếu như bản thân bị những kẻ khác hợp lại với nhau và tấn công, bọn chúng chỉ cần kiếm điểm trong này, nên có rất nhiều trường hợp thay nhau đến và kiếm điểm. Chúng sẽ bỏ ra một số điểm nhất định để tham gia đấu trường, và để cho kẻ một kẻ trong số chúng giành hết số điểm đó. Cứ thế chúng thay phiên nhau.

Minh Viễn biết rõ điều này nhưng hắn không can thiệp. Bởi đây vốn là văn hóa của đấu trường này rồi. Mạnh được yếu thua, không có công bằng ở đây.

Dẫu thế mấy kẻ yếu dù có đủ 1000 điểm cũng không thể lên nổi tầng hai, yếu vẫn cứ yếu mà thôi. Mấy kẻ này chẳng thể nào có cửa đánh lại quân vương của tầng trong trận 1 vs 1 cả.

Nhưng điểm thì có thể đổi ra tiền. Và dùng tiền cũng có thể mua điểm nữa nhé. Cứ 1 điểm là 100.000 Xent. 10 điểm là 1.000.000 Xent. Mỗi khi có một người đăng ký, họ phải cống nạp 1 triệu Xent mới được phép tham gia.

Nhưng người bình thường kiếm đâu ra số tiền như thế? Thì là Dị Năng Giả, trong thế giới Dị Năng Giả họ luôn được ưu tiên trong một số vấn đề.

Ví dụ như bảo vệ những kẻ có tiền, có quyền thế, hay lãnh đạo. Số tiền để thuê một Dị Năng Giả tự do không hề ít, và tiền thì họ kiếm từ đó, nên mới có thể dễ dàng kiếm điểm như vậy.

Nhưng mỗi một điểm chỉ có thể đổi ra được 90.000 Xent mà thôi, đó gọi là tiền phí của Đấu Trường.

Càng nghe Thu Phong càng thấy thằng này làm giàu theo một cách quái đản. Thế này mỗi ngày chỉ cần vài chục kẻ đến đăng kí đủ làm giàu rồi ư? Làm giàu dễ vậy ư?

Bỏ qua chuyện đó đi. Lúc này đây tại tầng 2 có một cuộc du đấu được diễn ra. Dù rằng các trận du đấu được thường xuyên tổ chức nhưng không phải ngày nào cũng có, nhất là ở các tầng dưới thấp có khi cả tháng mới có một trận du đấu.

Vì có một trận du đấu ở tại tầng 2 cho nên Minh Viễn lựa chọn sẽ cho mọi người ăn ở tầng này. Nhưng có một đặc cách hơn là sẽ được đầu bếp tầng 7 lên tận đây để chế biến, cho ba người Thu Phong thưởng thức thế nào là thức ăn ngon được so sánh với cả Hồng Phận Nhan Lâu.

“Nào mọi người chọn món đi! Cứ thoải mái mà lựa chọn ...”

“Chọn hết được không?”

Lúc này Minh Viễn trở nên thảo mai hơn hẳn. Hắn cười híp mắt nói bồng bồng nhưng cứng họng trước câu hỏi của Thu Phong.

Đùa gì chứ? Trong thực đơn kia có hơn cả trăm món khác nhau. Muốn ăn hết đồng đó có mà vỡ bụng chết trước khi no à?

Nhưng là do hắn muốn mời mà, không phải hắn không dám mà là hắn không tin họ có thể ăn hết được. Tuy nhiên nhìn vào ánh mắt kiên định của

hai anh em này, hẳn đành gặt đầu.

“Có ... có thể ...”

“Vậy được lấy mỗi món hai phần ... còn Lục Nương cô muốn ăn gì?”

“Anh tùy tiện chọn cho tôi là được!” – Lục Nương lãnh đạm trả lời.

Có lẽ cô vẫn còn khá hồn thẳng cha Minh Viễn kia. Thức ăn ở đây nếu hẳn nói ngon thì món nào cũng phải ngon, để cho người có ẩm thực kinh khủng như Thu Phong chọn chắc chắn sẽ không ra thể thống gì. Coi thử xem có ngon như hẳn nói không.

Khoảng thời gian trước khi thức ăn được đưa lên. Thì lúc này tại tầng 2 phía dưới sân đấu đang chuẩn bị diễn ra một trận du đấu dành cho Dị Năng Giả với số người tham gia là 16 người.

Xét theo cấp độ thì ở đây có 2 Dị Năng Giả cấp 1, 10 Dị Năng Giả cấp 2 và 4 Dị Năng Giả cấp độ 3 sơ kì.

Map trận đấu lần này là một khu rừng, khu rừng nhỏ trong phạm vi 10.000m vuông. Nhưng thực chất có phải vậy không? Không hề! Đây là căn phòng thực tế ảo. Người ở bên ngoài nhìn vào thì thấy 16 người đứng ở 16 góc khác nhau xung quanh đấu trường. Thực chất đúng là vậy.

Giờ đây trận đấu đã bắt đầu, ta cũng nói sâu hơn về cơ chế hoạt động của đấu trường này. Như đã nói đấu trường cấu tạo giống hệ phòng tập của Thu Phong, chúng được tạo ra từ hàng tỷ hạt kim loại không biết tên kết hợp lại với nhau.

Ví dụ như thế này. Một gã Dị Năng Giả cấp 1 đang ở đầu bên kia khu rừng trong thực ảo hẳn cách xa tên Dị Năng Giả cấp 2 ở cuối khu rừng là

10km. Nhưng trong thực tế hẳn chỉ cách gã Dị Năng Giả cấp 2 vài trăm mét mà thôi. Trên hết cái cơ chế hoạt động như thế này.

Các hạt kim loại nhỏ tí kia chúng là những phần tử có thể di chuyển và tạo hình. Do đó ví như một gã Dị Năng Giả cấp 1 đang chạy trên đồi núi, thì khu vực xung quanh hẳn sẽ thay đổi theo trong phạm vi nhất định để tương thích với hành động của hắn. Và nếu như hai Dị Năng Giả gặp nhau trong phạm vi vài chục mét, địa hình sẽ ngừng thay đổi và bọn họ có thể lao vào thấy nhau và tấn công nhau.

Trong căn phòng thực tế ảo này còn một cơ chế đối với người bên trong đó là họ sẽ bị sóng của căn phòng xâm nhập thẳng vào trong não để tạo ra địa hình cho họ. Nói sơ bộ ra là như thật vậy ấy.

“Xin chào mọi người ... ngày hôm nay tại tầng hai chúng ta sẽ có một trận du đấu. Xin mọi người hãy nhìn lên màn hình ...”

Không biết giọng nói phát ra từ đâu vang vọng cả vào trong phòng VIP mà nhóm người Thu Phong đang ngồi. Hắn vừa dứt câu lúc này trước mặt Thu Phong hiện lên 16 tuyến thủ, bao gồm tên tuổi, sức mạnh và kỹ năng Dị Năng Giả của họ.

Nhìn vào cái màn hình trong suốt được dán lên tấm kính. Ở bên dưới ngoài tên họ và kỹ năng ra còn có cái tỉ lệ gì đó trông rất quen quen. Có thể là tỷ lệ cá cược của họ.

Lúc này tay Minh Viễn ngồi bên cạnh lên tiếng:

“Nếu mọi người có nhã hứng có thể cá cược một phen. Thắng mọi người lấy, thua tôi chịu!”

“Thôi không cần đâu ...”

Thu Phong lắc đầu, hẳn chẳng bao giờ có hứng thú với trò cá cược hay đánh cược thế này. Hẳn luôn là kẻ đen đui nên rất ghét cái trò số phận.

Thế thì thôi, ngồi xem trận đấu vậy. Nhưng cái đặc biệt của đấu trường ngầm này không phải là xem tận mắt, mà chính là xem qua màn hình nó sẽ thú vị hơn nhiều. 16 cái màn hình nhỏ được hiện ở phía dưới tấm kính. Bên cạnh có một cái điều khiển cảm ứng, nếu như ta muốn xem màn hình nào có thể ấn vào màn hình đó để xem.

Lúc này Thu Phong khá hứng thú với một kẻ có dị năng dịch chuyển. Hẳn là một trong hai kẻ Dị Năng Giả cấp một duy nhất ở đây, thế mà dám tham gia cái đấu trường này chứng tỏ hẳn cũng có cái bài tẩy gì đó. Nhưng dịch chuyển là sao nhỉ? Thu Phong chưa biết rõ lắm về sức mạnh của Dị Năng Giả nên hôm nay coi trận chiến này để mở mang tầm mắt đôi chút vậy. Mặc dù tuần trước hẳn mém bị giết chết bởi chính các Dị Năng Giả cấp cao. À đúng hơn là Giang Nam mới là người mém giết chết hẳn.

Cảm thấy thú vị nên Thu Phong bấm nhẹ vài nút trên cảm ứng qua sự hướng dẫn sơ bộ của Minh Viễn ban nãy. Trên màn hình hiện to lên hình ảnh của tay Dị Năng Giả cấp một có sức mạnh dịch chuyển kia.

Đập vào mắt Thu Phong là viễn cảnh một thanh niên có làn da màu đỏ, gương mặt nhọn cộng với đôi tai giống như con dơi. Hẳn ta không chạy, không nhảy, không đi bộ, mà đứng yên một chỗ liên tục biến mất rồi xuất hiện tại vị trí khác nhau. Lúc thì trên cây, lúc thì dưới tảng đá, lúc thì ở đồng bằng. Mỗi lần hẳn biến mất rồi lại xuất hiện như vậy là vị trí của hẳn với một trong số cái Dị Năng Giả kia rút ngắn lại tới khoảng cách vài trăm mét.

Nhưng nếu để ý kỹ, Thu Phong chỉ thấy được rằng hẳn dịch chuyển mỗi lần chỉ được vài chục mét mà thôi. Có khi chỉ có bốn năm mét, nhíp dịch

chuyển của hấn rất kỳ khôi. Cứ dịch chuyển lên ngọn cây một lần, rồi dịch chuyển qua ngọn cây khác, rồi mới dịch chuyển xuống dưới chân ngọn cây.

Hình như ...

“Gã này chỉ có thể dịch chuyển đến những nơi mình thấy mà thôi. Sức mạnh này tuy hiểm nhưng không mạnh ... chẳng khác mấy phương tiện vận chuyển mà mấy. Khó giết nhưng cực kì yếu, không có sức tấn công!”

Bên cạnh Minh Viễn bắt đầu lên tiếng phân tích. Vốn không phải là hấn phân tích cho Thu Phong nghe mà là phân tích cho chính bản thân hấn. Nói trắng ra Minh Viễn là một tay khá cuồng các Dị Năng Giả, hấn rất thích phân tích sức mạnh của kẻ khác rồi từ đó tìm ra điểm yếu của đối phương. Đây là biệt tài của hấn, nhưng hấn làm vậy cũng chỉ để cho vui thôi, chứ chẳng bao giờ đi nói với ai chuyện này cả.

“Sức công kích yếu, có thể bù lại bằng luyện tập thể chất. Nếu như hấn có một kỹ năng và thân thể như anh – Thu Phong! Thì hấn sẽ bất bại dù là Dị Năng Giả cấp 1. Bất bại trong trận chiến này!”

Bỗng nhiên Minh Viễn nói xong, hấn quay sang nhìn Thu Phong nở một nụ cười với hàm ý gì đó. Thu Phong cũng chịu. Hấn không giỏi trong việc đọc vị người khác, hấn chỉ giỏi trong việc đánh hơi được nguy hiểm mà thôi.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Vượt Cấp Dễ Vậy ư ?

Trong khoảng thời gian quan sát trận đấu phía dưới kia. Khi mà chỉ còn chưa đến một nửa số người còn sót lại trong phòng đấu, vài kẻ chết, vài kẻ bị thương đều được đưa ra ngoài bằng hệ thống của phòng đấu.

Lúc này bên trong phòng VIP của mấy người Thu Phong, thức ăn của họ đã được dọn lên từ lúc nào rồi. Chẳng còn ai hứng thú với thức ăn nữa, phải chỉ chỉ vừa ăn vừa tập trung mà xem, đồ ăn dù ngon nhưng không còn quan trọng trong thời khắc này.

Lạ thay rằng hai kẻ gục đầu tiên lại chính là hai kẻ Dị Năng Giả cấp độ 3 do chính nhóm bốn người Dị Năng Giả cấp độ hai vây đánh. Sau đó bốn người đó lại bị bốn kẻ Dị Năng Giả cấp 2 khác úp lòng. Cuối cùng hai bên đều tổn thất, tự sinh tự diệt thiệt hại cả tám người.

Cuối cùng còn sót lại hai Dị Năng Giả cấp 1, hai Dị Năng Giả cấp 2 và hai Dị Năng Giả cấp 3. Tổng cộng sáu người này, tất cả đều đi riêng lẻ chưa ai gặp ai.

Nói sơ qua về sức mạnh của sáu người bọn họ. Một kẻ như ta đã biết là tay Dị Năng Giả cấp một có khả năng dịch chuyển tức thời, ngoài ra không làm được gì cả. Hẳn yếu như một người bình thường.

Dị Năng Giả cấp 1 còn lại là kẻ mang siêu năng lực ngụy trang giống tắc kè bông. Không phải là hình mà là ngụy trang màu sắc giống hệt với địa hình xung quanh. Đối với đôi núi chập chùng như thế này cô ta quả thật là như hòa vào thiên nhiên. Và hiển nhiên cô ta vẫn không phải là Dị Năng

Giả theo chiều hướng tấn công. Chẳng hiểu sao lại tham gia vào trận du đấu này làm gì nữa.

Thường thì các đấu thủ là người Dị Năng Giả nên họ không được phép mang vũ khí vào trong đây, bởi vì có một vài thiết bị có thể chống lại Dị Năng Giả cấp thấp, như là vô hiệu hóa năng lực chẳng hạn. Do đó bằng tay không cô nàng Dị Năng Giả nguy trang kia khó có thể nào mà gây sát thương lên được người khác.

Hai tên Dị Năng Giả cấp 2 còn lại, một gã mang trong mình sức mạnh tạo ra lá chắn. Tức là hắn có thể tạo ra những cái khiên màu trắng trong suốt, tuy nhiên độ trong suốt không được cao và người khác có thể nhìn thấy cái khiên của hắn. Kẻ kia thì có một sức mạnh khá là dị, tay và chân của hắn dài hơn người bình thường, sức mạnh mà hắn mang được gọi là sức mạnh của khí. Tay và chân dài xấp xỉ với nhau. Ngoài khả năng linh hoạt như chạy nhảy, hoặc đu bám vào những địa hình gồ ghề, thì hắn chỉ khỏe hơn được người bình thường một chút xíu. À hắn còn có thể cắn người khác với bộ răng nanh giống như khí kia của mình.

Hai Dị Năng Giả cấp 3 cuối cùng kia thì sở hữu năng lực chiến đấu thực thụ. Một gã có sức mạnh hóa thú, hắn chính xác là một con thú ngay từ đầu thì đúng hơn. Với cấp độ 3, một người thú không có khả năng biến thân che giấu trở thành người thường, tuy sức mạnh của hắn lớn nhưng người khác trông thấy hắn liền biết hắn là một Dị Năng Giả. Người thú của hắn thuộc dạng Gấu. Tức hắn có khả năng gây sát thương cao và sức chịu đòn tốt.

Tên Dị Năng Giả cấp 3 kia hắn cũng mang một dị năng chiến đấu. Với khả năng tạo ra tia sét từ cơ thể mình mà bắn đi, đồng thời hắn cũng có thể dùng sấm sét trong cơ thể để gia tăng tốc độ di chuyển của mình. Chỉ như vậy thôi, nhưng tùy vào cách vận dụng và chiến đấu thì hắn là một tay khá mạnh trong hàng ngũ Dị Năng Giả cấp 3.

Và hai gã Dị Năng Giả cấp 3 này là hai gã đang gần đủ điểm để thăng cấp lên tầng 3 nếu như chúng đánh bại được quân vương tầng hai. Bởi vì quân vương tầng hai cũng chỉ là một tay Dị Năng Giả cấp 3 như họ mà thôi.

Bên dưới sàn đấu, lúc này hai kẻ đầu tiên đã gặp nhau.

“ ... ”

“Xoẹt xoẹt ... uỳnh!!”

“Này đứng lại!!”

Hai kẻ gặp nhau chính là tay Dị Năng Giả có khả năng dịch chuyển tức thời đụng độ với lại tay Dị Năng Giả bắn ra tia sét. Vừa gặp nhau gã Dị Năng Giả tia sét kia liền bắn thẳng vào kẻ địch của mình, nhưng lập tức hấn ta biến mất.

Tay Dị Năng Giả tia sét vừa hô lên thì chẳng cảm nhận được khí tức gì nữa. Hấn chạy mất rồi.

Gã Dị Năng Giả sử dụng sấm sét tên là Thiểm Quang. Hấn là một tay người Xích Quỷ, nhưng cái thằng tốc biến vèo kia hấn lại là kẻ ngoại quốc tên là Porteur.

Do là ban nãy Porteur tốc biến liên tục để chạy trốn khỏi gã Dị Năng Giả cấp 3 hóa gấu kia trước khi để hấn ta phát hiện ra mình thì xui xẻo thay hấn lại bắt gặp thằng Dị Năng Giả Thiểm Quang này. Số phận cay nghiệt khiến hấn phải ngay tức tốc chạy chỗ khác.

Nhưng liệu có phải vậy không? Hấn tốc biến nhiều như vậy chẳng lẽ không tốn sức hay sao? Đối với bất cứ Dị Năng Giả nào cũng vậy, khi không sử dụng năng lượng của mình quá nhiều sẽ dẫn đến kiệt sức. Chẳng có gì là vô hạn cả, Thu Phong biết điều này, hấn quan sát trên màn hình

thấy kẻ đó chỉ tốc biến khoảng hai nhịp và trốn ở trên một cành cây to cách Porteur chừng vài trăm mét.

Một kẻ sử dụng liên tục sức mạnh như thế mà lại không thấy mệt, chứng tỏ thể lực tay này rất là cao. Không biết hắn đang giấu diếm con bài gì đây nữa.

Con mồi biến mất, bất giác gã Thiểm Quang cũng tắc lưỡi cho qua. Hắn biết thằng Dị Năng Giả dịch chuyển kia vốn là kẻ chỉ được cái chạy là nhanh, trong vài trận chiến với cái Dị Năng Giả khác. Hắn ta toàn chạy từ chỗ này đến chỗ khác khiêu khích đối phương rồi khiến đối phương đuổi theo hắn đến lúc yếu đi thì hắn bay vào tấn công người khác trong trạng thái họ vừa mệt, vừa nóng giận. Và đó là cách để hắn dành chiến thắng. Còn trong trường hợp này Thiểm Quang biết điều đó nên hắn ráng kiềm chế bản thân lại mà mặc kệ nó.

Trong khoảng thời gian này hắn đi tìm kẻ khác đánh thì nhanh hơn.

Nhìn lên bầu trời Thiểm Quang thấy chỉ còn lại 5 kẻ, không tính hắn thì còn đến cả gã Dị Năng Giả hóa gấu kia.

“Tránh đụng độ thằng gấu sớm ...” – trong đầu Thiểm Quang hiện lên một suy nghĩ. Sau đó tiếp tục tản bộ để tìm kiếm Dị Năng Giả khác, nếu gặp thằng gấu xuất hiện trong phạm vi thì cứ né tránh hắn là được. Để hắn sau cùng sẽ có lợi hơn là mất sức chiến đấu với hắn để đám Dị Năng Giả cấp thấp ăn hoi.

Đồng thời lúc ấy gã Dị Năng Giả người gấu cũng có suy nghĩ giống hệt như vậy. Quả thật nếu bây giờ Dị Năng Giả cấp 3 mà đối đầu nhau cũng chỉ tổ khiến cho lũ kiến hôi nuôi ong đắc lợi mà thôi, nhất là cái thằng Dị Năng Giả dịch chuyển kia.

Lần nữa lại có cuộc đụng độ khác. Ở một góc màn hình trong mắt Thu Phong lấp ló đâu đó hai bóng hình đang chiến đấu với nhau. Thấy thế Thu Phong liền đưa hình ảnh lên trên tấm kính lớn và hạ màn hình của Dị Năng Giả dịch chuyển Porteur xuống.

Gã khi và gã lá chắn (gọi là khiên cho nhanh) đụng độ nhau.

Trong khu rừng như thế này, nơi có rất nhiều cây như thế chẳng khác nào là địa bàn của gã Dị Năng Giả khi kia cả. Mặc dù hẳn ta không thực sự là khi nhưng cách di chuyển và chiến đấu chẳng khác một con khi là bao.

Tình hình hiện tại, gã khi đang liên tục bay nhảy lượn qua lượn lại trên các cành cây và tấn công gã người khiên. Gã người khiên chỉ biết bật cái rào chắn bọc quanh người mình lại và chạy đi.

Mục đích của gã người khiên là chạy ra khỏi cánh rừng này tới một khu đất trống để dễ có thể chiến đấu. Trong đây ít nhiều tất cả đều là kẻ có não, không có kẻ nào ngu ngốc đến mức chiến đấu trong lãnh địa của đối phương cả.

“Bình bình bình ... Xoạt xoạt ...”

Liên tục là đòn tấn công không mấy tác dụng của gã người khi, hẳn ta đu người bay lên không trung rồi đáp thẳng vào cái khiên đang bao bọc xung quanh gã người khiên kia. Sau đó hẳn lại nhảy lên trên một cái cây khác rồi tại tung người xuống.

Mặc dù gã người khiên lúc này không nhận được tí sát thương nào nhưng ít nhiều hẳn cũng bị tác động lực của gã người khi kia đánh cho loạn choạng.

“Thôi cái trò trốn tránh ngu ngốc đó đi! Đứng lại mà đánh với tao này ... khẹc ...” – gã người khi đang bay nhảy phía trên, giọng hẳn nói vang

vọng cả khu rừng, khiến cho tay người khiên cảm thấy khó chịu.

Nhưng điểm vẫn quan trọng hơn, hắn cần kiếm điểm để có tiền lo cho chuyện riêng của mình.

Lúc này gã người khiên tuy sôi máu nhưng hắn vẫn im lặng kìm chế lại mà chạy ra khỏi cánh rừng.

“Tính ra ngoài đồng bằng chiến đấu à?...khệch ... không khá hơn được đâu ...”

Trước mắt gã người khiên bây giờ là một đồng bằng cỏ trống trải, hắn chạy ra khỏi bìa rừng chừng vài chục mét thì gã người khiên đứng đó nghe cái răng nanh ra cười khinh bỉ.

Cả hai gã này đồng thời nở một nụ cười rồi lao vào nhau.

Gã khiên dù không có cây cối nhưng địa hình nơi đây vẫn có vài cục đá gồ ghề nhô lên từ mặt đất. Hắn như một nhảu giả đập lên hết cục đá này đến cục đá khác, bật qua bật lại như một cái lò xo với tốc độ cao và rồi:

“Bình ~~~!!!”

Gã người khiên nhảy người lên tung một cước vào tấm khiên của tay người khiên. Đúng lúc này tay người khiên tắt hết toàn bộ lá chắn xung quanh mình đi và dồn tất cả lá chắn tụ lại trước nắm đấm tay phải của mình. Trông giống như là hắn đang cầm một quả bowling vậy.

Sau đó hắn ta lao lên tấn công, chớp ngay lúc mà tay người khiên kinh ngạc. Trong khoảnh khắc đó tay người khiên còn chưa rút xuống mặt đất thì lại bị người khiên liên tục đâm vào mặt hắn không trượt phát nào.

“Coong ... coong ... coong ...”

Chỉ cần ăn một đấm bằng cái khiên chắc chắn kia được tạo ra bởi tay người khiên. Gã người khi đã say sẩm mặt mày, hẳn chưa kịp nhảy sang chỗ khác thì chính cái tay dài ngoằn của hắn đã hại hắn. Tay hắn bị tên người khiên nắm lại, tay người khiên quá khỏe so với một người khi như hắn. Cuối cùng sau một loạt đấm vào mặt, tay người khi không còn vẻ mặt tự mãn nữa, bây giờ gương mặt hắn đã méo mó, máu me be bét và đã bất tỉnh tự lúc nào.

“Ngu!”

Gã người khiên tức mình mắng chửi một câu, sau đó hắn đình sút vào mặt tay người khi thêm một cái nữa thì bất chợt hắn cảm nhận được khí tức của Dị Năng Giả ngay sau lưng mình.

‘Cái gì?’

“Pặc ... pặc pặc ... rắc! Cốp!”

Đúng cái lúc người khiên định quay người ra thì gáy của hắn bị hai đấm chọt vào từ lần này đến lần khác. Cũng may thân thể hắn trâu bò không yếu đến nỗi bị ngắt, nhưng khi hắn thành công quay mặt ra lại bắt gặp một cục đá to bằng cái đầu nện thẳng vào đầu hắn.

Do quá quá, tay người khiên luống cuống đi bật khiên ở phía sau lưng mình trong khi đối thủ lại ở đối diện. Đúng cái lúc hắn biết mình sai thì không kịp nữa rồi. Hắn bị một bàn tay bé nhỏ nào đó nắm đầu nện thẳng xuống dưới cục đá nhọn trước mặt.

“Cốp!”

Một hiện tượng khá là hãi hùng diễn ra trong mắt người xem. Khi mà cái tảng đá kia sắc tới mức đâm xuyên cả qua bộ não hắn. Tay người khiên chết ngay tức khắc, chết mà không biết kẻ đánh lên mình là ai.

Dần dần người ta thấy cái tảng đá trên đang ghim vào đầu gã người khiên lung lay.

“Tọt ... phọt ...”

Cục đá được rút ra, não trắng pha lẫn máu của gã người khiên nhão nhão, nhể nhãi tuôn ra. Lúc này người gây nên chuyện đó xuất hiện. Từ từ một thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện. Là cô nàng mang dị năng nguy trang.

Cô ta không mặc đồ, chỉ nhận biết được giới tính qua bộ ngực của mình. Và làn da của cô ấy không phải là da người như chúng ta mà là một làn da sần sùi cùng với những chiếc vảy chồng nhất lên nó như làn da của tắc kè bông. Với một màu sắc độc nhất là màu nâu đất.

Như thế xuất hiện để chứng minh mình là người đã hạ được gã người khiên kia. Sau đó vài giây cô ta nằm xuống mặt đất, rồi bò trên đó. Từ từ cả cơ thể cô ta lại biến đổi với màu của môi trường xung quanh, nhìn thật kỹ soi thật kỹ người ta vẫn thấy cô ta di chuyển cho đến vài giây sau họ mất dấu của cô ta nếu không tinh mắt. Thậm chí camera quan sát cô ta cũng chỉ quay ở phạm vi rộng bao quát, chứ không quay được sát bên.

Thực sự đây là thể giới Dị Năng Giả. Cái này không phải gọi là vượt cấp, bởi chẳng ai có sức mạnh giống nhau cả, mà là sử dụng kỹ năng của mình sao cho hợp lý để hạ gục được đối phương mạnh hơn mình.

Nếu như gã người khiên kia bất khiên toàn thân ngay từ đầu thì chưa chắc với vài cục đá còn con cô ta có thể giết được hắn dễ dàng như vậy.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Gấu Nướng ...

Không khí bây giờ trở nên náo nhiệt hơn hẳn. Bởi vì chẳng ai có thể nghĩ được kẻ thứ ba xen vào cuộc chiến kia của hai Dị Năng Giả cấp 2 kia lại là một Dị Năng Giả cấp độ 1 với tài nguy trang và sức chiến đấu gần như bằng không.

Nhưng cô ta lại có thể tạo đột biến bằng sự bất ngờ của mình và dùng đá đập đầu đối phương để gây thêm sát thương. Chuyện này cũng khá là thú vị đối với những Dị Năng Giả không có sức mạnh chiến đấu như cô nàng vừa rồi.

Đa phần như ta được biết thì hầu hết những Dị Năng Giả tự do đều không được dạy cách sử dụng sức mạnh của mình, và trên hết cũng không được dạy cách chiến đấu. Nếu đã tham gia vào cái đấu trường này tức là họ đã tự tin vào sức mạnh của mình đủ lắm mới dám làm như thế ... hoặc là liều mạng.

Về việc phân chia sức mạnh, đơn thuần chỉ là khả năng Dị Năng Giả đó gây bao nhiêu sát thương cho kẻ khác thì mới được xếp cấp độ cao. Ví dụ như một kẻ có khả năng điều khiển sét như Thiểm Quang, hắn sinh ra là đã có cấp độ 3 trong cấp độ của Dị Năng Giả rồi. Và nếu hắn muốn tăng tiến hơn nữa, hắn phải rèn cách sử dụng sức mạnh của mình cũng như phát triển sức mạnh của hắn lên trên một bậc.

Ví như chàng trai từ lâu lắm rồi mà ta không nhắc đến – Sonic. Cậu bé này vốn là người của Quốc Phong và bây giờ đang ở bên thế giới của Thu

Phong do đi lạc sang đó. Trong cái khoảng thời gian mà Sonic tìm kiếm Quốc Phong, hắn liên tục chạy vòng quanh thế giới suốt cả tháng trời chỉ để tìm người. Một thì nghỉ, nghỉ khỏe được chút hắn lại chạy đi tìm tiếp.

Do đó về sau khi tìm được Thu Phong hắn cứ ngỡ là Quốc Phong, lúc đó hắn chưa kịp gặp Thu Phong thì đã và đang trong giai đoạn tiến hóa dị năng của mình. Do chạy quá lố nên thành thử bây giờ lưu lạc sang thế giới khác, lại gặp đúng ngay thiếu gia Quốc Phong thật sự của mình.

Tuy nhiên có một sự thật là nếu sinh ra đã là một Dị Năng Giả cấp 3 có thể trở thành một Dị Năng Giả cấp 4 nếu như luyện tập chăm chỉ gia tăng cái sức mạnh dị năng của mình. Nhưng một Dị Năng Giả cấp 4 từ khi sinh ra thì dù là biến cố nào đi nữa họ cũng không thể giáng cấp mà xuống cấp 3. Tùy một vài trường hợp có thiết bị làm yếu đi sức mạnh của Dị Năng Giả có thể khiến họ hạ cấp, thậm chí là mất đi cả sức mạnh Dị Năng Giả của mình tạm thời.

Nếu như có một Dị Năng Giả bất tử nào đó mà bị các thiết bị nhiễu sóng sức mạnh gây nên khiến bản thân mất đi sức mạnh thì khi đó giết hắn, chắc chắn hắn sẽ chết luôn và tế bào của hắn sẽ không tái tại được nếu như vĩnh viễn đặt hắn gần chiếc lồng có thiết bị ấy cho đến khi thịt xác tan rã. Nhưng đó không phải là Võ Kỳ, như đã nói Võ Kỳ không phải là Dị Năng Giả. Thứ sức mạnh tái tạo đó của hắn là một khả năng gì đó nằm ngoài tầm của dị năng. Giống như đó là một cái quà đền bù khi mà hắn mất cả mấy ngàn năm tu luyện tại Cõi Atula để rồi trọng sinh lên cái thế giới này vậy.

Suy cho cùng thì theo như những gì các quan khách đang theo dõi trận đấu này người chiến thắng cuối cùng chắc chắn là một trong hai Dị Năng Giả cấp độ ba kia. Bởi vì họ mới thực sự Dị Năng Giả sinh ra để dành cho chiến đấu chứ không phải là để nguy trang hay chạy trốn gì như hai kẻ Dị Năng Giả cấp độ 1 kia.

Nếu mà so sánh hai người này với nhau thì chỉ đánh giá riêng về sức mạnh tay Dị Năng Giả sử dụng sét Thiểm Quang có lẽ nhỉnh hơn nhiều. Thứ nhất là hắn có thể tấn công tầm xa, sát thương cao, bù lại phòng thủ yếu của mình thì hắn lại có tốc độ. Còn tay người gấu lại chỉ có độ phòng thủ cao, tốc độ chậm, nhưng sát thương cũng lớn, ngặt cái hắn chỉ là tên cận chiến mà thôi. Nếu như tay Thiểm Quang không ngu ngốc đến mức để tên gấu tiếp cận thì hắn thắng là cái chắc.

Và như mong muốn, bằng một cách nào đó mà diện tích của cánh rừng trong thế giới ảo thu lại dần dần như vòng bo mà cái game thằng cu Long hay chơi ở nhà, nhiều lúc Thu Phong chơi ké mà toàn bị chết cái gì đó gọi là chết bo.

Chắc có lẽ cái diện tích của thế giới ảo đang thu hẹp lại dồn các Dị Năng Giả tụ về với nhau. Lúc này Minh Viễn bên cạnh như quên điều gì đó, hắn quay sang mấy người Thu Phong cười hề hề nói:

“Hình như tôi quên nói với mọi người về cơ chế thu hẹp diện tích của đấu trường nhỉ ... là như thế này. Khi mà trận đấu cứ mất đi một người thì diện tích của sàn đấu thu lại nhỏ hết. Nhỏ nhất là vừa mức với lại cái sàn bên dưới tức là 10.000 mét vuông. Với khoảng cách như vậy sẽ không còn cái gì gọi là ảo nữa, là họ sẽ đụng độ nhau trên cùng một sàn đấu thực. Tới lúc đó ta sẽ quan sát bên dưới được rõ ràng hơn ...”

“Nghe giống game nhỉ?”

Quốc Thiên bên cạnh Thu Phong im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng đã lên tiếng. Hắn chính là cái thằng hay trốn sang phòng thằng cu Long để chơi game nhiều nhất. Nhất là lúc khoảng thời gian đầu về dinh thự, luyện tập cũng không nhiều, thời gian rảnh hắn chẳng biết làm gì thì được Thiên Long rủ chơi game nên cũng biết sơ sơ về cái cơ chế hoạt động này.

Còn Thu Phong chỉ từng thấy hai thằng nó chơi, hấn cũng chỉ chơi thử một hai ván rồi thôi. Bởi hấn không có thời gian nhiều như hai thằng em hấn. Cuối cùng là Lục Nương nửa hiểu nửa không. Nhưng nhìn tình hình bên dưới thì cô dễ hiểu hơn là nghe cái thằng hai màu mắt kia giải thích.

“ Ô ô ... sau đây là cuộc đụng độ của hai Dị Năng Giả cấp cao nhất trận đấu lần này ... không biết họ sẽ làm gì đây? Đánh nhau hay là cùng nhau chia ra tìm hai Dị Năng Giả cấp 1 còn lại?”

Tay MC của cái đấu trường nào cũng như nhau, theo Thu Phong đánh giá thì hấn rất cà khịa. Im lặng suốt từ nãy đến giờ, bây giờ tự nhiên lên tiếng. Việc hấn lên tiếng đồng nghĩa với việc bốn người dưới kia cũng có thể nghe thấy. Như thế khác quái nào nói với hai Dị Năng Giả cấp 1 kia hãy trốn đi, không mấy anh Dị Năng Giả cấp 3 bắt được là và thấy mẹ.

Đó cũng là lý do hấn im lặng không bình luận suốt từ nãy đến giờ. Bởi vì có rất nhiều trận đấu diễn ra ở các địa điểm khác nhau trong đấu trường. Không phải là đấu trường không có cách âm của hệ thống mà là do đấu trường cấp 2 này đa phần MC chỉ bình luận những trận đấu đỉnh cao của Dị Năng Giả cấp độ 3 trở lên mà thôi. Nghe có vẻ khá chảnh nhưng sự thật vốn là vậy.

Do đó thì ở những trận khác nếu như Dị Năng Giả cấp 3 đấu nhau ngay bước đầu tiên hấn sẽ bình luận luôn và loại trừ trực tiếp âm thanh cho những đấu thủ ở dưới nghe. Lần này hấn lên tiếng mà không chặn, điều đó đồng nghĩa với việc hấn đang xem thường hai Dị Năng Giả cấp độ 1 kia.

Họ biết điều đó, nhưng người của đấu trường không thể dây vào được. Ai biểu họ chỉ là những Dị Năng Giả với cấp độ yếu nhót như vậy chứ?

Phía bên dưới lúc này. Không khí đang trở nên căng thẳng. Tay người gấu cục súc kia tự lúc nào đã hóa to lên gấp ba lần người bình thường. Hấn

trông chẳng khác một con gấu khổng lồ là bao, chỉ khác ở việc cái miệng của hắn biết nói.

“Grừ ... không ngờ gặp chú em sớm như vậy ... lại đây, đừng có chạy!”

Gã người gấu đứng đó gầm gừ một tiếng. Hắn không vội vội động vì sợ tay Thiêm Quang kia chạy mất, bởi hắn biết gã đó mà chạy hắn dí bằng niêm. Thôi thì đứng đây khiêu khích hắn sẽ có hiệu quả hơn.

Nhưng dường như Thiêm Quang chẳng để ý điều đó. Hắn chỉ đang suy tính, lúc này không biết con bao nhiêu Dị Năng Giả ... à đúng rồi. Chẳng phải tay MC nói chỉ còn hai Dị Năng Giả cấp độ 1 thôi sao? Hai đứa đó, một đứa ân thân, một đứa dịch chuyển. Nếu giờ đi bắt bọn chúng trong cái diện tích rộng như vậy cũng rất khó.

Thay vì vậy hạ tay người gấu này thì sẽ khiến diện tích thu nhỏ lại, như vậy dễ đập đầu hai thằng Dị Năng Giả cấp 1 kia. Với lại nếu quá thời gian quy định, địa hình sẽ biến mất, khi đó tốc biến ở mặt đất bằng phẳng của đấu trường, với nguy trạng ở đấu trường này gần như vô dụng. Với tốc độ của mình Thiêm Quang tự tin rằng sẽ hạ được hai tay Dị Năng Giả cùi bắp kia.

Quan trọng hắn chưa biết rõ được sức mạnh của thằng Porteur kia. Hắn tuy có thể dịch chuyển nhưng vẫn không thể nào mà nhanh được, quan trọng là sát thương của hắn mà thôi. Suy đi tính lại một hồi Thiêm Quang quyết định tham chiến với bé gấu kia. Hắn chẳng thể nào tìm ra được lý do nào để không giết tay gấu này trước để bắt hai đứa kia. Dù gì hai đứa nó có luyện tập như quân nhân đi nữa cũng chưa chắc có thể thay không đánh được hắn.

Nghĩ là vậy, lúc này toàn thân của Thiêm Quang đã đầy rẫy sấm sét. Hắn nở một nụ cười tinh quái mà lên tiếng với tay người gấu:

“Lâu rồi chưa ăn gấu nướng ... muốn ăn không?” “Xoẹt xoẹt xoẹt ...”

“Uỳnh ...”

Vừa nói Thiểm Quang vừa chỉ ngón tay bắn ra một tia điện cực nhanh nện thẳng vào bộ lông của gã người gấu. Tuy nhiên tay người gấu như đã chuẩn bị trước, hắn ta dễ dàng né tránh được tia điện đầu tiên. Nhưng không thể nào né được cái thứ hai.

“Roẹt ... xoẹt xoẹt xoẹt ....”

Một dòng điện bắn trực tiếp vào tay người gấu. Hiên nhiên hắn lại chẳng hề hấn gì?

Gã Thiểm Quang kinh ngạc một tiếng. Hắn nhớ trận du đấu gần nhất với tên này, ít nhiều với dòng điện ở cấp độ này cũng có thể khiến cho tay người gấu kia phải đau đớn. Nhưng lần này thì lại không?

“Ha ha ha ... bố mày lần trước thua mày, bố đã về nhà ôm cái ghế điện cả tháng trời rồi con. Đừng hòng mà chích điện được tao ... đứng lại đó.”

“Rầm!”

Đúng lúc Thiểm Quang đang ngạc nhiên thì gã người gấu nhảy lên trời đáp thẳng xuống người của hắn. Đất đá văng lên, khói bụi mịt mù.

Vài giây sau, khói bụi tan đi, lúc này gương mặt dữ tợn của một con gấu đang liên tục xua tay đuổi bụi ra khỏi tầm mắt của mình. Bởi vì gã người gấu biết, hắn biết hắn không đánh trúng tay Thiểm Quang kia.

Quả thật đúng như cái tên của mình, tuy sát thương của dòng điện từ Thiểm Quang không được hiệu quả, nhưng hắn lại biết cách sử dụng sấm sét để gia tăng tốc độ cho mình. Lúc này Thiểm Quang đang đứng im lặng

sau một góc cây đại thụ tích tụ một dòng điện cực đại từ tay bàn tay của mình, dồn về một phía. Từ từ một quả cầu điện được tạo ra to bằng cái nắm đấm.

“Grào..!!!!” – gã người gấu hét lên.

“Oong ~~~~ oongg ~~~”

Dòng điện lớn đến mức khiến tiếng động vang xa, tiếng điện kết hợp với nhau vang lên khiến người nghe cảm thấy vừa thích tai vừa sợ hãi. Trước cái lúc mà nghe được tiếng điện thì gã người gấu kia đã phát hiện được sự hiện diện của tay Thiêm Quang mà đã lao đến.

Đúng cái lúc khoảng cách chỉ còn vài chục thước nữa thôi, gã người gấu tưởng tượng ra cái viễn cảnh sẽ tát nát cành cây trên mà Thiêm Quang đang trốn tránh thì hấn thấy cả bầu trời như sụp tối lại bởi thứ ánh sáng sau gốc cây mà Thiêm Quang đang đứng kia.

Chỉ vì ngu ... à không vì găm lên quá to để thể hiện sức mạnh. Khiến bản thân hấn không nghe thấy tiếng của dòng điện mà Thiêm Quang tích tụ, trong khi ai cũng có thể nghe ngoại từ hấn. Và khi phát hiện ra một dòng điện lớn, hấn không có đường để quay đầu lại. Bởi vì lúc này hấn đã bật lên nhảy về phía gốc cây. Trên không thể này thì né với chạy thế quái nào được.

“Thịt gấu nướng chuẩn bị nào .....

“Oonggg ~~~!”

Thiêm Quang nhảy vù ra, trong tay hấn là một cục điện được tạo từ sấm sét. Hấn cười lên kha kha một cái rồi ném cả quả cầu bay về phía tên người gấu đang sững sờ lộ hai con mắt của gã trên không trung kia.

“Grừ ... Gràooooooooooooooooo ...!!!!!!!”

Gã người gấu đau đớn gào lên vài tiếng đau đớn trên không trung sau khi ăn quả cầu đó.

“Bịch ...!”

Vài giây sau khi bị giật tung tóe trên không trung, gã người gấu rơi thẳng xuống mặt đất. Với bộ lông đen thui bị cháy khét, gã người gấu nằm đó bất động. Chẳng biết còn sống hay đã chết, nhưng Thiêm Quang biết một điều là nếu lúc này hắn còn đứng dậy được thì mình chỉ có vỡ mồm mà thôi. Bởi đó là chiêu mạnh nhất của hắn rồi.

Để cho chắc chắn Thiêm Quang tính toán sức lực còn lại mình, sau đó hắn liên tục bắn mười mấy tia sét vào người gã người gấu. Lúc này mùi thịt cháy khét bốc lên, tay Thiêm Quang khịt khịt mũi vài cái rồi mới gật đầu yên tâm.

Quả thực là dù trong một thời gian ngắn để tích tụ quả cầu đó, nhưng hắn gần như đã dùng phân nửa năng lượng của mình cho quả cầu này. Hắn không sợ ném trượt, hắn chỉ sợ tay người gấu kia linh trúng mà không hề hắn gì thôi. Bởi hắn là người điều khiển sét mà, nếu như không điều khiển được dòng điện của mình thì làm sao mà hắn có thể tự tin ném quả cầu kia đi như vậy.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Hắc Được Gọi Là Chiến Binh

“Vâng vâng thưa quý vị. Trận chiến căng thẳng vừa rồi được kết thúc chớp nhoáng bởi một quả cầu điện ... Vẫn là ngài gấu của chúng ta trở thành một ngài gấu nướng. Thiểm Quang là người dành chiến thắng ... nào tiếp theo đây chúng ta cùng đón xem Thiểm Quang sẽ săn lùng hai Dị Năng Giả cấp 1 kia như thế nào đây ...”

Cái giọng nói oang oang của gã MC lại vang lên, tuy nhiên nó lại không khiến người khác khó chịu ngoại trừ hai tay Dị Năng Giả cấp 1 kia.

Sau khi gã người gấu bị hạ gục. Theo cách nào đó hắn bị mặt đất nuốt chửng. Hay đúng hơn là cơ chế của cái phòng đấu này đưa hắn ra bên ngoài, nếu hắn còn sống thì trị thương, nếu hắn chết thì vứt ở xó nào đấy về sau bán cho các nhà nghiên cứu Dị Năng Giả. Ừm ... thì đó là số phận khắc nghiệt của Dị Năng Giả tại thế giới này, dù họ hơn người, có khả năng đi thường nhưng cuối cùng số phận cũng chẳng khác người bình thường là bao.

Vừa lúc mà gã người gấu bị sàn đấu đưa đi từ giới hạn khu vực đang được thu nhỏ lại. Vì bây giờ đang còn tận ba người trong trận đấu nên sàn đấu đang đưa về diện tích khoảng 20.000 – 30.000 mét vuông đồ lại.

Đa phần các Dị Năng Giả cấp cao sau này họ đều có khả năng ẩn đi khí tức dị năng của mình, nhưng chỉ cần trong một phạm vi nhất định nào đó thì họ có thể cảm ứng được nhau. Ngoại trừ một vài trường hợp dị năng có bản phủ che dấu như cô nàng dị hình nguyệt trang kia.

Cô ta không chỉ có khả năng nguy trang theo môi trường xung quanh mà còn có thể ẩn đi khí tức của mình dù chỉ là cấp độ 1. Nếu như mà nói đây cũng có thể là một trong những dị năng của cô, nếu như ẩn thân được mà không ẩn khí tức được so với Dị Năng Giả khác thì ẩn thân làm quái gì, nó chỉ có tác dụng với người thường và mấy cái camera an ninh cùi bắp mà thôi.

Tuy nhiên người đầu đầu nhất bây giờ lại chính là Thiểm Quang. Hắc không biết là nên đi tìm ai trước. Một thằng thì có khả năng tốc biến, có thể chạy bất cứ lúc nào nếu như hắc không thấy thằng đó trước. Còn một con thì lại có thể ẩn khí tức và nguy trang. Nếu muốn cảm ứng được nó phải đứng cách nó chừng vài mét may ra mới phát hiện được. Nhưng đời nào nó ngu đến mức nằm im một chỗ cho mình tóm đầu.

Bởi mấy thằng Dị Năng Giả cấp ngang hắc, hắc không sợ, nhưng hắc lại ngại phiền phức với mấy con chuột nhất cấp thấp. Sát thương thì yếu, chỉ giỏi bảo vệ tính mạng của mình.

Nhưng nghĩ thôi càng làm hắc thêm rối não. Thôi thì cứ đi vòng vòng, vừa tìm vừa dưỡng sức. Đứng đây cũng chẳng được ích lợi gì. Và lại diện tích này nói lớn cũng không lớn lắm. Bây giờ diện tích còn lại là một cánh rừng và nửa con sông bé tẹo. Sông thì chắc chắn không có thằng tốc biến rồi. Vậy thì nó chỉ có ở trong rừng, còn con nhỏ kia hên xui có thể nằm ẩn lên những cục đá ven sông. Tìm nó sau vậy. Chỉ cần bắt được khí tức của thằng Porteur nắm đầu được nó là ngon lành.

Nghĩ là làm, không, hắc đang làm rồi. Bởi vì giờ đây hắc đang đi sâu vào bên trong cánh rừng. Chỉ cần trong phạm vi dưới một trăm mét thôi hắc liền có thể cảm nhận được sự hiện diện của Porteur trước khi gã ta nhận ra sự hiện diện của mình.

Cấp càng cao thì khả năng cảm nhận cũng cao theo. Cứ hiểu là vậy cho nó đơn giản.

Nhưng đó là trường hợp Porteur không giỏi trong cách che giấu bản thân ... Quả đúng như Thiêm Quang nghĩ. Lúc này hắn cảm nhận được ở một ngọn cây cách hắn chừng 80m về phía bắc có sự hiện diện của sức mạnh Dị Năng Giả.

Tuy nhiên Thiêm Quang không vội, hắn cần xác nhận lại vị trí của Porteur bằng cách lại gần hơn chút nữa. Trong cánh rừng, Thiêm Quang di chuyển nhẹ nhàng về phía Porteur. Nếu như không có gì sai lầm thì đa phần Dị Năng Giả cấp 1 chỉ có thể cảm nhận được sự hiện diện của Dị Năng Giả khác trong vòng 50m đổ lại nếu như người đó không che giấu.

Để cho chắc cú hơn, Thiêm Quang là một người làm cái gì cũng phải chắc như bấp hắn mới làm. Do đó hắn vẫn ần sự hiện diện khí tức của mình đi. Nhưng lúc này hắn lại dừng ở khoảng cách đúng 50 mét sau khi đã đi gần được 30 mét kia.

Nhắm mắt lại, Thiêm Quang bắt đầu tích tụ điện lại ở hai cẳng chân. Bằng cách nhanh nhất khi hắn bộc phát sức mạnh phải tóm cho ngay được thằng địch chuyển kia. Nếu không để hắn chạy mất sẽ tốn rất nhiều thời gian.

“Xoẹt xoẹt ...”

Kích hoạt sức mạnh đồng nghĩa với việc bại lộ địa điểm. Nhưng khoảng cách 50 mét là giới hạn của Dị Năng Giả cấp 1 khi cảm nhận được Dị Năng Giả khác. Và cho dù lúc này Porteur có phát hiện ra thì cũng muộn rồi.

Bất ngờ trên màn hình quay gộp hình ảnh của cả hai người lại làm một. Quả thật phía trên cây cao kia Porteur đang đứng yên ở đó, hắn không di

chuyển nhiều như ban đầu. Bởi hắn biết trong cái phạm vi chật hẹp này, chỉ cần xui xui dịch chuyển sang chỗ của gã Dị Năng Giả sét kia thì chết là cái chắc!

Nhưng thật vậy không?

Khoảng cách 50 mét được kéo lại bởi tốc độ kinh hoàng của Thiểm Quang trong vòng hai giây, trước khi Porteur cảm nhận được thì Thiểm Quang đã nhảy lên bầu trời. Hình ảnh Porteur đứng đó quay lưng lại với hắn, khiến Thiểm Quang mỉm cười.

Porteur bất ngờ quay đầu lại phía sau, nhưng đối với Thiểm Quang thì bây giờ Porteur có phát hiện ra cũng đã muộn rồi.

“Oongggg ~~~!!! “

Một tia điện cực lớn bắn về phía Porteur.

Nhưng không biết tại sao Thiểm Quang lại thấy gương mặt của Porteur điềm tĩnh đến không ngờ. Chẳng lẽ hắn không sợ sao? Nói gì thì nói, trước đồng tử mắt của Thiểm Quang bây giờ tia sét của hắn chỉ còn một khắc nữa thôi là sẽ chạm trúng Porteur.

“Uỳnh ...”

Một tiếng động lớn vang lên. Hình ảnh cả một cái cây to lớn bị sét đánh tét ra làm đôi.

Tuy nhiên Porteur lại đâu mất tiêu. Dù chỉ trong khoảnh khắc nhưng Thiểm Quang có thể thấy được tia sét của hắn không đánh trúng được mục tiêu. Làm thế quái vào mà Porteur lại có thể phản xạ nhanh đến vậy để mà né tránh?

Đúng lúc này Thiêm Quang cảm nhận được sự hiện diện phía sau lưng mình ... bằng cách nào? Hắn đang còn ở trên không mà ... không Porteur là kẻ dịch chuyển thời không, hắn có thể xuất hiện ở trên trời nếu muốn. Nhưng Thiêm Quang lại không, hắn còn đang đà rơi xuống mặt đất. Do bật lên quá cao nên hắn không thể nào mà rớt xuống ngay được. Dù rằng cái sàn đấu này chỉ cao vồn vện 20m nhưng đây là thực tế ảo, tức là hắn vẫn đang nằm trong tác động của thế giới ảo này.

Trong thế giới này hắn đã bật cao lên khoảng 50m đúng với chiều cao của cái cây đại thụ kia.

“Bốp!!”

Porteur xuất hiện phía sau lưng Thiêm Quang, chính xác là trên đỉnh đầu hắn. Tung một cú chẻ chân thẳng vào đỉnh đầu Thiêm Quang, do không biết đối phương ở đâu nên Thiêm Quang lãnh trọn nguyên một cú sút đó.

Tưởng chừng như lực đạo sẽ yếu nhưng không. Mạnh đến không tưởng. Lực đạo khiến cho Thiêm Quang bắn cả thân thể xuống dưới mặt đất, tuy nhiên vừa đúng lúc này một lần nữa Porteur lại xuất hiện phía sau lưng hắn.

Vì còn choáng váng do đòn chẻ của rồi, Thiêm Quang chưa suy tính được cách đối phó thì hắn lại bị đập một phát ngay giữa xương sống. Lực đạo khiến Thiêm Quang văng ngang trên bầu trời tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp cắm thẳng mặt xuống dưới đất.

“Bịch bịch bịch bịch bịch ....”

Lộn chùng vài chục vòng trên mặt đất, Thiêm Quang ngay lập tức bật dậy với gương mặt đầy vết dơ và sự mệt mỏi trên khuôn mặt hắn.

Phía trên khán đài. Thu Phong ngồi đó quan sát, hắn híp mắt lại suy nghĩ về câu nói của Minh Viễn. Quả thật là tay Dị Năng Giả dịch chuyển kia tuy

chỉ thuộc cấp 1 nhưng nếu hắn sở hữu một kỹ năng của chiến binh thì sao? Thì mọi chuyện sẽ khác.

Bởi vì đối với các đòn tấn công vật lý thì Dị Năng Giả sử dụng sức mạnh tự nhiên giống như Thiểm Quang rất yếu. Cùng lắm thì khả năng chịu đòn của hắn chỉ cao hơn người bình thường 3 đến 4 lần mà thôi. Nhưng chỉ cần kỹ năng chiến đấu đủ giỏi, đánh vào những chỗ hiểm thì Thiểm Quang thua là cái chắc.

Đúng như những gì mà Minh Viễn nói, quả thật không thể loại trừ trường hợp Porteur là một tay có kỹ năng chiến đấu. Nếu không với sức mạnh dịch chuyển của hắn, cùng lắm cũng chỉ tham gia mấy trận đối kháng mà thôi, chứ chẳng hơi đâu mà dám tham gia trận du đấu như thế này. Chưa kể trong quá trình trận đấu diễn ra, hắn liên tục dịch chuyển cho tới khi cả sàn đấu chỉ còn đúng ba người. Hắn đứng im bất động tại đó.

Như một thợ săn rình mồi. Hắn vừa là con mồi nhử, vừa là thợ săn để dẫn dụ Thiểm Quang tới và đánh sập mặt hắn. Nếu như sau đòn vừa rồi Thiểm Quang còn tỉnh táo, tìm ra cách đối phó thì có thể dễ dàng chiến thắng được Porteur, nhưng liệu hắn có đủ tỉnh táo không khi mà Porteur bây giờ liên tục tốc biến từ chỗ này sang chỗ khác.

Dù tia sét rất là nhanh, nhưng suy cho cùng nó chỉ nằm trên ý nghĩ của Thiểm Quang khi muốn phát động nó ra. Nếu như hắn không bắt kịp chuyển động của Porteur cũng đồng nghĩa với việc hắn chẳng thể nào động vào được Porteur.

Phía dưới lúc này cả một cánh rừng trong phạm vi vài chục mét đang bốc cháy dữ dội bởi những tia sét mà Thiểm Quang bắn ra. Hắn bây giờ đầu óc đang rất là choáng váng, hắn không đủ bình tĩnh để đưa ra chiếc lược cho mình, trên hết nếu muốn giữ bản thân an toàn. Hắn phải liên tục tấn công đơn giản như thế này vào Porteur để giữ an toàn cho bản thân.

Tia sét của hắn ngoại trừ gia tăng tốc độ cho bản thân thì nó không có chức năng phòng thủ. Cũng như hắn chỉ có thể truyền điện từ tay xuống chân, và bắn tia sét ra từ bàn tay hoặc ngón tay của mình mà thôi.

Hắn cũng chẳng phải người điện như các Di Năng Giả cao cấp khác. Do đó hắn cần thời gian để hết choáng váng.

Tuy nhiên chẳng có ai mà cho hắn có thời gian đó đã. Đúng lúc tia sét trên tay hắn vừa bắn ra thì lần nữa Porteur lại biến mất. Vội vàng đảo mắt ra phía sau, trên, dưới trái phải. Hiển nhiên Thiêm Quang không thấy Porteur đâu. Có một nơi mà hắn sơ sót, hắn đã để lộ ra ngay từ lúc đầu. Chính là phía trước của hắn.

Hắn cứ nghĩ rằng Porteur sẽ dịch chuyển ra các vị trí khác. Nhưng không, sự hiện diện của Porteur đang tồn tại trước mặt hắn. Hắn chỉ vừa kịp quay đầu lại với gương mặt ngạc nhiên thì ...:

“Bình!!!”

Một cú đâm từ Porteur thẳng vào mặt Thiêm Quang, khiến đầu Thiêm Quang bật ngửa ra đằng sau. Máu mũi đồng thời cũng tuôn ra.

Nhưng chưa hết, Porteur liên tục đâm hàng chục đâm vào thân thể của Thiêm Quang. Như một cỗ máy không biết mệt. Cho đến đúng cái quyền thứ 128, thì Porteur dừng lại.

Hắn đứng thẳng người tại nơi đó nhìn chằm chằm vào Thiêm Quang mà mỉm cười.

Giờ khắc này cả cơ thể Thiêm Quang như sắp sụp đổ xuống. Khắp nơi toàn vết đỏ ửng. Gương mặt thì toàn máu, miệng ngoác cả ra, mắt thì trĩu xuống ...

“Bịch ...”

Thiểm Quang ngã tự do thẳng xuống dưới mặt đất.

Hắn ta bất tỉnh.

Toàn bộ những người đang chứng kiến đều hít vào một hơi thật sâu.

Dị Năng Giả cấp 1 đánh bại được Dị Năng Giả cấp độ 3? Thậm chí Thiểm Quang được cho là tân binh mạnh mẽ của đấu trường này khi hắn ta mới tham gia được một tháng mà chưa thua bất cứ một trận nào ... Trận thua đầu tiên của hắn là dưới tay một Dị Năng Giả cấp 1 với khả năng dịch chuyển? Không có sát thương, đùa ư?

Không đâu bởi vì Porteur là một chiến binh thực thụ. Hắn chỉ đang làm tốt với cái sức mạnh của mình thôi.

Tặng đậu

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Muốn Đấu Liên?

Trận đấu dưới kia đã dần đi đến hồi kết khi mà chỉ còn hai Dị Năng Giả cấp một ở dưới đó. Một biến cố bất ngờ xảy ra, Porteur thể hiện ra thực lực đối kháng của hắn như một chiến binh đẳng cấp mang trong mình dị năng dịch chuyển. Tuy nhiên cái nào cũng có giới hạn của nó. Ví như khi này người trụ lại không phải là Thiểm Quang mà là tay người gấu thì chưa chắc với cái sức tấn công như vậy đủ để đánh qua lớp lông, lớp mỡ dày đặc của tay người gấu.

Tuy nhiên vẫn chỉ là tuy nhiên, nếu vẫn là nếu mà thôi. Chuyện chưa xảy ra không thể nào ta phán đoán được chính xác cả. Và rồi giờ đây cô nàng ẩn thân kia liệu có cách nào đó để đối phó với anh chàng Porteur này không?

Câu trả lời là không.

“Tôi đầu hàng ... tôi công nạp nửa số điểm của mình!”

Lúc này cô nàng kia bỗng nhiên đưa tay lên trời hô lên một tiếng tuyên bố đầu hàng. Bởi vì này giờ cô đứng ở một góc, ngụy trang ở đó, quan sát hết thấy mọi thứ. Có điên mà đi đánh với thằng vừa nhanh vừa có kỹ năng chiến đấu như hắn. Trong khi cô chỉ là một Dị Năng Giả ẩn thân, ngoài mấy chiêu trò dùng đá đập đầu thì bây giờ tấn công hắn chưa chắc đã ăn được với khả năng dịch chuyển kia.

Nên thôi thay vì mất trắng điểm, muối ít cũng là thịt. Cô nàng hiện tại đang giữ 30 điểm cướp được từ việc đánh bại gã Dị Năng Giả người khiên

kia sau khi hắn dành điểm được của gã người khi.

“Đầu hàng được à?”

Trên phòng VIP Thu Phong cảm thấy khó hiểu quay sang hỏi Minh Viễn bên cạnh.

“Được, nhưng với điều kiện trận du đấu chỉ còn hai người. Bên nào đầu hàng thì bên đó phải công nạp ít nhất một nửa số điểm mình kiếm được. Nếu như người còn lại thì đồng ý mới có thể đầu hàng, còn không là phải đánh ...”

Bên cạnh Minh Viễn giải thích một cách tóm gọn nhất cho Thu Phong nghe.

Quả thực vậy. Như đã nói ở trước, vốn du đấu có rất nhiều Dị Năng Giả phối hợp với nhau để hạ những kẻ khác. Ví dụ như hai nhóm Dị Năng Giả cấp 2, mỗi nhóm có bốn người kia. Nếu như cuối cùng còn lại bốn người bọn họ thì họ vẫn phải đánh. Đánh cho đến khi chỉ còn hai người, không được phép giả bộ ngất, mà là ngất thật. Hoặc chết thật, hệ thống sẽ xác định nhịp tim và hơi thở rồi mới quyết định đưa người thua ra khỏi sàn đấu hay không. Lách luật thì lách luật nhưng vẫn có cách trị được đại khái.

Nhưng đa phần đều là một nhóm bốn người, do đó thường về cuối trận hay xảy ra nội chiến. Chưa kể nếu như có hai người chịu bị đánh ngất thì hai người còn lại chưa chắc có thể tin tưởng được nhau đến thế. Trong lịch sử đấu trường cũng có rất nhiều trường hợp tới phút chót, kẻ mạnh hơn quay sang phản kẻ yếu hơn và ôm hết số điểm.

Quay về vấn đề chính, liệu lúc này Porteur có chấp nhận cho cô nàng nguy trang kia đầu hàng hay không?

“Đối phương xin đầu hàng. Chấp nhận 15/30 điểm của đối phương.

- Đồng ý

- Từ Chối”

Một cái màn hình cảm ứng trồi lên từ dưới mặt đất. Một vài thông tin đập vào mắt Porteur. Hắn nhìn vào màn hình rồi nhìn sang cô nàng nguy trang kia đang đứng cách hắn chừng vài chục mét ở đó.

Cô nàng kia run sợ, sợ mình sẽ bị cướp mất điểm cho đến khi “Ting!!” một tiếng tinh vang lên. Cô nàng thành công bị trừ 15 điểm.

“Phù ...”

Thở phào ra một hơi, cô nàng cúi đầu xuống cảm ơn tên Dị Năng Giả dịch chuyển Porteur kia rồi đứng đó đợi hệ thống trở lại trạng thái ban đầu và đưa họ ra khỏi sàn đấu.

Nói rõ hơn một chút thì sơ sơ hai người này mất khoảng do tám kẻ tự sinh tự diệt phối hợp nhóm với nhau kia. Thay vì đối chọi nhau như vậy, chỉ cần họ né nhau lúc đó là được. Cuối cùng hoang phí mất mà chẳng được cái tích sự gì.

Hai người này suy cho chót thì Porteur lãnh được 45 điểm tính luôn điểm của hắn. Còn cô nàng kia thì chỉ có 15 điểm mà thôi. Nhưng với một Dị Năng Giả cấp 1 như cô ta, không có khả năng chiến đấu, vào trong đây sống sót trở ra kiếm được 5 điểm đã là kì tích. Nhưng cả một trận đấu như thế chỉ kiếm được 15 điểm thôi thà đi đấu đối kháng còn hơn.

Cũng chẳng ai biết cô nàng yếu ớt như thế kia tại sao lại có thể lên được cả tầng hai này nhỉ. Chắc chắn là không có gì đặc biệt đâu, nếu không đã có một trận chiến với tay dịch chuyển Porteur rồi.

Thực chất chính Porteur cũng đã đủ điểm rồi. Hắn chỉ còn thiếu đúng 30 điểm nữa thôi, vừa hay con nhỏ kia cống 15 điểm cho mình đỡ phải vận động.

Đấu trường lúc này đã trở về lại dạng ban đầu. Các ảo ảnh biến mất, chỉ còn lại thực ảnh. Bên dưới đấu trường bỗng nhiên xuất hiện một cái lỗ. Từ từ một thân hình mặc một bộ vest trắng xuất hiện. Kiểu dáng này thì Thu Phong đoán chắc chính là tay MC chứ không ai khác, cái kiểu đầu vuốt ngược ra phía sau và đeo mắt kính râm bất chấp thời tiết thế kia y hệt gã MC ở đấu trường ngầm quận Tuyên Phong thành phố Quảng Phúc. Không biết có liên can máu mủ gì trong đây không nữa.

“Chào mừng người chiến thắng hôm nay của chúng ta ... thật bất ngờ quá phải không quý vị ... Porteur xin mời anh nói cảm nghĩ của mình sau trận đấu vừa rồi?”

Vừa xuất hiện tay MC liên tục nói luyên thoắng không ngừng. Cuối cùng gã kê cái Mic trước miệng của Porteur. Hắn ta mãi từ lúc xuất hiện đến tận bây giờ chưa mở miệng nói một câu nào, không phải hắn lạnh lùng, gương mặt của hắn hoàn toàn bình thường. Không xấu, không đẹp, cũng khó gây ấn tượng với người khác.

“Tôi ... muốn đấu với quân vương tầng 2. Tôi ... Tôi đã đủ điểm ...”

Porteur lên tiếng, Hắn thật sự là một kẻ ngoại quốc khi mà lời hắn nói vẫn có gì đó chưa được trôi chảy cho lắm, khá là cứng họng.

Ít nhất vẫn nghe ra được là hắn muốn nói cái gì. Tuy nhiên muốn đấu với quân vương tầng 2? Trong khi hắn là Dị Năng Giả cấp 1? Không không ... chúng ta nên suy xét lại khi hắn vừa đánh bại Dị Năng Giả cấp độ 3 Thiểm Quang. Hắn ta là một tân binh được đánh giá khá cao có thể xuống đến tầng 4 thậm chí là tầng 5. Nhưng lại bị thất bại dưới tay Porteur. Mặc

dù đây là trận du đấu, có thể Thiểm Quang không trong trạng thái tốt nhất khi đấu.

Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Porteur cũng ở trong trạng thái tốt nhất trong khi cả đấu cho đến gần cuối trận đấu hắn liên tục dịch chuyển từ chỗ này sang chỗ khác mà không hề bay nhảy, đi bộ hay chạy nhảy như những kẻ khác.

Điều đó chứng tỏ Porteur cũng đã tiêu hao rất nhiều năng lượng của mình.

Tay MC nghe thế liền cảm thấy có gì đó sai sai. Chuyện này sao có thể nói ở đây được cơ chứ? Cơ bản nếu hắn muốn đấu với quân vương thì chí ít phải lĩnh điểm và thách đấu. Đợi tin tức đến với kẻ quân vương cũng phải mất một ngày sau thì hắn mới xuất hiện ở đây. Nếu may mắn hơn hắn ở đây cũng phải đợi đến ngày mai mới được duyệt đấu.

Thấy thế tay MC liền nói:

“Tất nhiên là được chứ ... nhưng Porteur à, anh phải chờ xét duyệt đến một ngày lận. Chuyện đó ngày mai hãy tính. Xin anh phát biểu cảm nghĩ của mình với toàn thể khán giả đến chứng kiến trận đấu hôm nay nào..”

“Tôi muốn đấu ngay bây giờ!!”

Giương mặt vốn bình thường của Porteur bỗng nghiêm lại. Hắn nhìn chăm chăm vào tay MC với ánh mắt kiên định, khiến cho gã MC có cảm giác hơi rùng mình đôi chút. Nhưng đầu lại vào đấy, bởi dù gì ông ta cũng là MC cho cái đấu trường toàn dị năng này biết bao nhiêu năm. Tiếp xúc không biết với bao nhiêu tay cục súc xấu tính rồi, Porteur như vậy tính ra vẫn đang hoảng chán.

“Cái đó phải chờ xét duyệt ... trừ khi có ông chủ ở đây mới thông qua cho anh được Porteur à ...”

...

“Duyệt cho hần được không Minh Viễn?”

Bất ngờ trong phòng VIP Thu Phong lên tiếng.

Như thể đoán trước được chuyện này, Minh Viễn cũng gật đầu. Sau đó hần nói nhỏ vài tiếng với cô nàng Dị Năng Giả cấp 4 bên cạnh mình. Nhận lệnh của hần cô ta liền ra khỏi phòng.

Vài giây sau khi Porteur và gã MC đang còn thì thầm to nhỏ cái gì ở dưới đó bất ngờ cô nàng luôn đi theo Minh Viễn như vệ sĩ xuất hiện ở dưới đấu trường.

Cô nàng này xuất hiện khiến cho tay MC khá bất ngờ. Và sau đó hai người nói to nhỏ gì đó với nhau, cuối cùng hần quay sang nhìn chăm chăm vào Porteur với ánh mắt tin tưởng.

Nếu như ông chủ đã đồng ý, tức ông chủ tin thằng này có tiềm năng. Mà ánh mắt của ông chủ chưa bao giờ là sai, bỗng dưng tay MC cảm thấy hứng khởi lên. Dẫu thế trước đó hần phải hỏi Porteur thêm một lần nữa để cho chắc ăn:

“Porteur! Anh xác định muốn đấu với quân vương tầng 2 ngay bây giờ?”

Nhận lại cái gật đầu chắc nịch của Porteur. Gã MC liền mỉm cười nói với hần.

“Vây xin chúc mừng anh, anh Porteur. Hôm nay may mắn cho anh rằng ông chủ đang theo dõi trận đấu, cho nên hôm nay anh được đặc cách chiến đấu với quân vương đấu trường ... vậy xin mời anh vào trong nghỉ ngơi. Trận chiến tiếp theo sẽ bắt đầu trong nửa tiếng nữa!”

Nói xong hấn tiến Porteur xuống cái lỗ vừa nãy hấn chui lên. Cả cô nàng Dị Năng Giả ẩn thân kia cũng ngơ ngác mà rời khỏi. Không chỉ cô ta, thậm chí các vị quan khách nơi này cũng cảm thấy khó hiểu.

Và sau đấy tay MC bắt đầu giải thích ra rằng trận đấu tiếp theo đã được ông chủ đấu trường này thông qua. Trong vòng nửa tiếng nữa trận đấu sẽ bắt đầu. Nếu như ai còn nhã hứng muốn xem tiếp thì xin mời ở lại.

Toàn thể khán giả, từ phòng VIP cho đến ghế thường đều náo nhiệt hẳn ra. Không ngờ ông chủ đấu trường này lại xuất hiện ở tầng 2 đây để theo dõi trận đấu suốt từ giờ sao?

Quả thật không hổ danh là kẻ có ánh mắt siêu việt. Hấn mệnh danh là kẻ luôn nắm giữ lấy những tân binh Dị Năng Giả tài năng nhất cho mình. Trước cả các tay quân đội, hay nhà tài phiệt đủ khả năng sở hữu Dị Năng Giả giống như Thu Phong.

Và trước giờ Minh Viễn nhận người, nhìn người chưa bao giờ sai. Nếu Minh Viễn đã lên tiếng, thì chắc chắn rằng trận đấu tiếp theo sẽ là một trận rất đáng để mong chờ.

“Anh hai!”

Trong phòng VIP, Quốc Thiên bỗng quay sang gọi ông anh Thu Phong của mình.

Nghe gọi, Thu Phong quay sang với gương mặt hỏi thăm. Thấy thế Quốc Thiên liền nói:

“Khi nào em có thể đấu?”

“Hỏi cậu Minh Viễn kia kìa, em nôn nóng vậy sao? Hết muốn ăn hành từ thằng anh mày rồi à?”

Nở một nụ cười, Thu Phong bán cái qua cho Minh Viễn xử lý.

Rất vui vẻ Minh Viễn chấp nhận chuyện này thôi, bởi vì đó là việc trước sau mà. Tuy nhiên trước đó phải ăn nốt cái đã. Và xem xong trận đấu của gã Porteur vào nửa tiếng sau rồi tính.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Một Sút Quay Đầu

Một viên đá thô sẽ chẳng bao giờ trở thành một viên ngọc nếu như không có người thợ dày công mài dũa và đánh bóng cho nó. Trong trường hợp của Thu Phong cũng thế, dưới trướng hắn có rất nhiều viên đá thô như ba anh em nhà họ Hứa, đám người Trọng Khoa của Liên Minh Osuma, rồi Abid, Bạch Vân, Tiger, cả đội chiến binh và sát thủ. Thậm chí đến cả Dị Năng Giả như Lý Đại cũng được Thu Phong đào tạo.

Người có tố chất, kẻ có tài nếu như không mài dũa sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ đẹp được, giỏi được. Thu Phong rất có ánh mắt trong việc nhìn ra những viên đá thô ấy, và giờ đây, trước mặt hắn lúc này đang có một viên đá, hắn là Dị Năng Giả dịch chuyển. Tuy sức mạnh của hắn không thể nào chiến đấu được nhưng hắn đã thành công vận dụng điều đó và luyện tập thể chất để có thể đánh bại kẻ khác.

Với con mắt của dân lò võ. Thu Phong biết giới hạn sức chiến đấu của Porteur tới đâu qua trận đấu vừa rồi. Hắn không rõ lắm về thể lực của Dị Năng Giả, nhưng ít nhiều hắn hiểu một chuyện rằng, thể lực càng cao thì càng có thể sử dụng sức mạnh nhiều. Từ trước đến nay đa phần Dị Năng Giả đều chỉ luyện sức mạnh dị năng của mình, chứ chẳng mấy khi mà họ luyện thể chất. Trừ Dị Năng Giả được đào tạo bởi quân đội hoặc Dị Năng Giả sát thủ chuyên nhận nhiệm vụ giết người.

Porteur theo đánh giá của Thu Phong hắn cũng là một võ sĩ được huấn luyện ra. Dù vậy vẫn chưa đủ, nếu như kẻ quân vương cấp độ 2 của tầng này là một tay Dị Năng Giả tấn công thì có lẽ Porteur sẽ có cửa thắng. Nếu

như là Dị Năng Giả phòng thủ, hoặc chỉ cần có khả năng phòng thủ mạnh hơn Dị Năng Giả bình thường thì Porteur chết là cái chắc.

Từ đòn đánh, thế đi đứng, cách di chuyển và phong thái chiến đấu, Thu Phong có thể nhìn ra được rằng mức giới hạn của Porteur nằm ở đâu. So với người bình thường, nếu không sử dụng dị năng dịch chuyển của mình, thì cao lắm Porteur cũng chỉ đánh ngang sức của Hứa Tử Lệ mà thôi.

Đó là trường hợp không sử dụng sức mạnh Dị Năng Giả nhé.

Và giờ, sau nửa tiếng. Trên phòng VIP của đám người Thu Phong lúc này họ đã ăn xong. Quả thực mà nói, thức ăn ở đây ngon thật. Bằng một cách nào đó Lục Nương đang rất là bức mình tay Minh Viễn. Nhưng khi thấy Thu Phong có vẻ cao hứng, cô nàng cũng vui lây ... khiến tâm trạng của cô tốt hơn hẳn. Và cũng chẳng để bụng thằng hai màu mắt Minh Viễn kia làm gì cho mệt đầu.

Vài phút nữa thôi trận chiến tiếp theo sẽ được bắt đầu. Nói sơ qua về quân vương của tầng số hai này. Hắn tên là Vazkat, một Dị Năng Giả mang sức mạnh của bộ ngựa.

Nói đơn giản là sức mạnh của bộ ngựa, một con côn trùng bé nhỏ. Nhưng hầu hết những Dị Năng Giả hóa hình, tức những Dị Năng Giả mang sức mạnh của thế giới động vật, thì các Dị Năng Giả mang sức mạnh từ côn trùng là đáng sợ nhất. Ít ra phải tùy vào côn trùng nào nữa.

Đối với bộ ngựa, nó là một loại côn trùng có khả năng săn mồi nhanh và chính xác gần như bậc nhất trong thế giới tự nhiên của côn trùng. Với hai thanh song kiếm bằng chì trước của mình, bộ ngựa khi tấn công chắc chắn có thể bắt hoặc xuyên chết con mồi của mình trong tích tắc.

Và hắn – Vazkat kẻ Dị Năng Giả cấp độ 2 mang trong mình hai cánh tay bộ ngựa. Ngoài hai cánh tay như hai thanh kiếm kia, hắn còn có tốc độ khá nhanh và độ phản xạ nhạy bén. Lực đạo khi tấn công, nhanh chuẩn và chính xác gần như ở mức tuyệt đối. Cứ tưởng tưởng tốc độ đâm hai cây kiếm bộ ngựa của hắn ngang bằng với vận tốc của một viên đạn.

Liệu Porteur có đủ tự tin để đấu với tên này hay không? Trong khi hắn cùng lắm cũng chỉ là một Dị Năng Giả dịch chuyển, nếu bản thân hắn dịch chuyển không kịp thì chắc chắn hắn sẽ bị xuyên thủng cả người với hai cánh tay bộ ngựa kia của Vazkat.

Thời gian nửa tiếng đã trôi qua. Lúc này giữa sàn đấu hiện ra một cái lỗ nhỏ. Từ từ trong cái lỗ lại xuất hiện một người, vâng! Không ai khác chính là thanh niên MC khá là lăm mồm kia.

“Xin kính chào quý ông, quý bà, và quý vị khán giả đang có mặt tại đây ngày hôm nay. Các vị sắp được chứng kiến một trận thách đấu quân vương của tầng hai chúng ta. Porteur!!!!!! Dị Năng Giả cấp 1 có khả năng dịch chuyển tức thời và kỹ năng chiến đấu của một chiến binh!!!!!!”

Cái đầu của hắn còn chưa xuất hiện thì hắn đã liên tục nói. Cho đến khi hắn chồm lên hắn mất đất, và dần dần cái bụng đẩy hắn lên trên độ cao khoảng 5 mét thì dừng lại. Vừa đúng lúc đó là hắn đọc xong đoạn giới thiệu cho Porteur.

“Kịch ...”

Lần nữa mặt sàn lại xuất hiện một cái lỗ, Porteur xuất hiện. Sau vài giây hắn dần dần được đẩy lên khỏi mặt đất với độ cao khoảng 10 mét

“Nhân vật chính của chúng ta ngày hôm nay. Kẻ được thách đấu, Dị Năng Giả quân vương của đấu trường ngầm tầng 2. Như mọi người đã biết,

anh chàng Vazkat mang trên mình hai thanh kiếm màu xanh lá cây, được ví như là người bộ ngựa ... chào mừng Vazkatttttttttt!!!!!!! “

Tay MC như đang hứng tình vậy, hấn ta hét lớn lên một tiếng. Cũng giống như Porteur khi nãy, Vazkat cũng được đấu trường tạo thành một cái cột đẩy hấn lên trên 10 mét, đứng đối diện với Porteur ở góc đấu trường bên kia.

Cả hai đứng đó nhìn chăm chăm vào nhau như thể muốn ăn tươi nuốt sống nhau vậy.

Khác với Porteur mang hình dáng con người, sẽ khó thể nào nhận ra hấn là người thường hay Dị Năng Giả nếu như chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Còn Vazkat, hấn ta ngoài hai cánh tay bộ ngựa ra thì có con mắt lồi ra bên ngoài, to hơn bình thường và độc nhất cả nhãn cầu của hấn đều là màu đen.

Tuy là lồi ra ngoài như thế, hấn chỉ lồi một phần ba ra mà thôi. Ngược lại hấn lại có một lớp giáp mỏng ở màng mắt, tránh cho việc đối phương sẽ gây sát thương lên mắt của hấn. Dẫu vậy cái màng mắt đó chỉ chặn được sát thương của nửa viên đạn. Nếu lực đủ lớn có thể đâm xuyên qua được cái màng mỏng đó.

Với hai cánh tay bộ ngựa của mình, được so là thanh kiếm chỉ là một ví dụ. Thực chất đúng là nó giống thanh kiếm thật, nhưng có những cái thanh nhỏ trải dài trên thanh kiếm đó. Và hấn có thể điều khiển những cái thanh nhỏ đó như những ngón tay. Gập vào, gập ra. Cứ tưởng tượng cái tay của bộ ngựa ra sao thì hai tay hấn giống hoàn toàn 100% y như thế.

Lúc này cái trụ 5 mét của gã MC đã từ từ hạ xuống dưới đấu trường. Đứng tại đó gã MC hô vào trong cái mic trên tay mình.

“Sau đây chúng ta sẽ chọn random địa điểm đấu lần này!!”

Vừa dứt câu, lúc này một cái màn hình hiện giữa đấu trường, nó trôi nổi giữa không trung. Có hàng chục bức ảnh trên đó, bao gồm hình thành phố, thành phố hoang, thành phố công nghệ, sa mạc, rừng, núi, biển, trường đua, hòn đảo, ...

Khi những tấm hình đó hiện ra, qua vài giây, chúng bắt đầu xoay vòng với nhau. Tiếng “Ting ting ting ...” vui nhộn vang lên theo tốc độ quay của những hình ảnh ấy. Từ từ, dần dần tiếng ting ting cũng chậm theo cùng với tốc độ quay của hình ảnh.

“Hoang mạc!!! Trận đấu này sẽ được diễn ra ở hoang mạc thừa quý vị khán giả, thừa hai tuyển thủ ... Hoang mạc này, sẽ được mô phỏng nhiệt độ ở mức 50 độ C, và sẽ tăng dần theo số phút trận đấu .... Trận đấu kéo dài càng lâu thì càng thiệt hại cho hai tuyển thủ. Bán kính lần này của chúng ta là ... xem nào?” Nói đến đây tay MC ngó lên màn hình còn chưa thống kê ra hết số liệu. Và rồi con số hiện ra 425.000 mét vuông.

“425.000 mét vuông thừa quý vị. Một diện tích khá là rộng đối với một trận đấu kháng có điều kiện ... Thừa hai tuyển thủ, nếu hai vị không muốn trở thành một con bộ ngựa nướng hoặc người nướng thì hai tuyển thủ hãy sớm gặp mặt nhau nhé!!! Kính chúc may mắn!”

Luyên thuyên vài câu cuối cùng của mình. Sau đó gã MC liền lặn xuống đấu trường.

Lúc này ảo ảnh đã dần hiện ra, tuy nhiên nhiệt độ thì chưa, vẫn chỉ ở mức bình thường. Đứng ở hai góc sàn đấu, hai cây trụ của hai tuyển thủ đã hạ xuống tự lúc nào.

Họ đứng đó nhìn nhau cho đến khi ảo ảnh hoang mạc xuất hiện. Đập vào mắt của cả hai người họ không còn là hình ảnh của đối phương nữa mà là những cái đồi cát cao lớn chập chùng. Hoạt ảnh méo mó không khí do sức

nóng cũng đã được mô phỏng xong, trên màn hình lớn giữa đấu trường, lúc này hai tuyển thủ vẫn có thể nhìn thấy nó. Bởi vì trên đó đang đếm số, từ con số 10:

“10 ... 9 ... 8 ... 7 ... 6 ... 5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1 ... 0 ...Fight!!!”

Tiếng hệ thống vang lên, màn hình khổng lồ biến mất trước mặt hai tuyển thủ. Và nhiệt độ đang dần tăng lên đến ngưỡng mức 50 độ C. Nếu kéo dài trận đấu này quá 30 phút chưa chắc hai người Dị Năng Giả đây có thể chịu nổi nhiệt độ đó và dẫn đến sốc nhiệt.

Nếu như người bình thường ở trong cái môi trường nắng gắt như thế này mà đứng ở nhiệt độ 50 độ C dưới hoang mạc. Chỉ cần 5 phút, 5 phút đủ khiến một người bình thường sốc nhiệt mà bất tỉnh, dẫu thể ngưỡng mức chịu đựng của Dị Năng Giả vốn cao hơn người bình thường một ít.

Cũng may rằng đây là hoang mạc, nếu như đôi là một vùng đồi núi với giới hạn thời gian như thế. Sẽ rất khó để tìm ra nhau. Vì đây là một trận đối kháng, thời gian phải mau mau chóng chóng đối đầu nhau.

Cũng có trường hợp một Dị Năng Giả sử dụng sức mạnh của lửa nhưng không nằm trong nguyên tố ngũ hành. Thì có đợi đến cả ngàn phút thì có lẽ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, hắn chỉ việc trốn ở đâu đó kéo dài thời gian thì đối thủ của mình tự khắc thua. Tuy nhiên hai người này lại không có khả năng kháng nhiệt cao, một Dị Năng Giả dịch chuyển và một Dị Năng Giả côn trùng sống ở vùng nhiệt đới.

Chính vì thế mà ngay lúc này, khi chữ FIGHT vang lên cũng là lúc họ động. Chẳng biết đối phương mình nằm ở đâu, dù rằng trước đây họ ở đối diện nhau, nhưng không có gì có thể chắc chắn được là sàn đấu không dịch chuyển vị trí của họ đi một ít, nếu cứ đâm đầu chạy thẳng có lẽ họ sẽ bị kiệt

sức trước khi gặp được nhau. Như thế họ sẽ vừa bị trừ điểm và cuộc chiến này trở nên công cốc không có ý nghĩa.

“Phụt ... phụt ... phụt ...!”

Có một chút bất thường ở đây, với cái lý do cá nhân nào đó mà Porteur liên tục dịch chuyển lên trên không trung, hết chỗ này đến chỗ khác. Không hề chạm chân vào mặt đất. Vị trí dịch chuyển của hắn cũng cách mặt đất khoảng 2-30 mét độ lên, vượt qua những đồi núi cát tại hoang mạc này.

Diện tích nói lớn thì cũng không lớn, nhỏ thì cũng không nhỏ. Nếu như hai người cùng chạy một đường thẳng để đến với nhau thì mỗi người ít nhất cũng phải chạy hơn một km mới đến gần được với nhau. Với những cái đồi núi này sẽ che chắn mất tầm nhìn của họ, cho nên là càng sớm càng tốt Porteur muốn gặp đối thủ của mình và chiến đấu, nên hắn mới liên tục dịch chuyển trên không như thế.

Tuy nhiên gã người bộ ngựa Vazkat lại không đủ khả năng để bay hay nhảy. Hắn chỉ có thể chạy nhẹ nhàng trên mặt cát với thân hình cao gầy và nhẹ bâng của mình mà thôi.

Tuy nhiên đúng lúc này Porteur ở trên không trung hắn thấy một điểm mờ ảo gì đó. Do không khí bị vặn vẹo bởi sức nóng, cho nên khoảng cách xa khó có thể nhìn rõ được điểm cần nhìn. Tuy nhiên như thế cũng đủ rồi, chỉ cần có vật chuyển động tức là người.

Bỗng lúc này Porteur làm một bước đột phá, hắn dịch chuyển một phát đúng ngay trước mặt Vazkat cách hắn gần một cây số.

Vazkat bất ngờ, khoảng cách quá xa để hắn cảm nhận, và khoảng cách Porteur xuất hiện quá gần để hắn có thể phản xạ.

“Binh!!!!!!”

Nhảy ra giữa không trung, Porteur sút thẳng vào đầu Vazkat như sút một trái banh.

“Rắc rắc!!!”

Điều kinh hoàng xảy ra ... cái đầu của Vazkat bị Porteur đá mạnh đến nỗi đầu hắn quay ngược ra phía sau ...

Nhanh vậy ư? – Thu Phong ngồi trên phòng VIP kinh ngạc mà nhìn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Thu Hay Không Thu?

Vật hữu bốn mặt, sự hữu chung thủy, tri sở tiên hậu, tắc cận đạo hĩ –
Tức là: Vạn vật đều có gốc có ngọn, sự việc đều có đầu có cuối, biết được
cái gì có trước có sau thì đã gần với cái đạo rồi.

Tưởng chừng như trận đấu đã kết thúc sau một cú sút đó. Nhưng không,
không hề có việc đó. Khi mà cú sút của Porteur đủ mạnh để khiến đầu
Vazkat quay ngược ra đằng sau thì hấn không dừng lại ở việc đó.

Vừa thực hiện xong cú sút. Porteur ngay lập tức dịch chuyển đi mất, lần
này hấn lại xuất hiện ở sau lưng của Vazkat, hấn tung đấm.

“Bốp! Bốp bốp!!!”

Hành động của Porteur khiến trong đầu Thu Phong hiện lên một dấu hỏi.
Theo như những gì Thu Phong đánh giá về Porteur thì tuyệt đối hấn không
phải kẻ cuồng sát, đối phương đã bị vặn cổ ngược ra phía sau. Hấn còn làm
như vậy để được cái gì?

Vừa nghĩ như vậy, thì lập tức Thu Phong đã có câu trả lời của mình.

Sau khi Porteur tổng vài quyền vào hai con mắt của Vazkat, bỗng nhiên
Thu Phong thấy miệng của Vazkat động đậy.

“Thằng chó chết!!!”

Vazkat vừa hét lên một tiếng với cái đầu quay ngược ra đằng sau. Cả đấu trường này chắc chỉ có mấy người Thu Phong là ngạc nhiên.

Thế quái nào mà hắn sống được với cái đầu như vậy?

Câu trả lời rất đơn giản. Sức mạnh của Vazkat là bộ ngựa. Mà bộ ngựa là loài công trùng gần như duy nhất có khả năng quay ngược cái đầu của mình 180 độ. Chính vì biết điều đó, à không dù gì thì ai chứng kiến những trận đấu trước kia của Vazkat cũng đều biết điều đấy. Porteur cũng vậy, nên sau khi thành công đá ngược đầu của Vazkat đi. Ngay lập tức Porteur tấn công là vì thế.

“Xoẹt ...!”

Vazkat vừa hét lên một tiếng thì đồng thời lúc này cả thân thể hắn quay ngược lại, cùng lúc ấy một cánh tay sắc như thanh kiếm của hắn chẻ vào khoảng không.

Đúng hơn hắn chém vào người của Porteur nhưng Porteur đã kịp thời dịch chuyển ra xác cách đó vài mét.

Cả hai lần nữa lại đối diện nhìn chăm chăm vào nhau. Hai hàm răng của Vazkat nghiền lại với nhau vang lên những tiếng kệt kệt trông rất đáng sợ. Mà đáng sợ hơn là gương mặt với đôi mắt lồi của hắn đã bị thụt mất một con vào bên trong, thà cái gì xấu thì xấu đều nó còn đỡ. Chỉ còn một con mắt lồi ra ngoài trông hắn cực kì dị hợm với hai cánh tay bộ ngựa kia.

Bỗng nhiên người của Vazkat động ... không phải hắn di chuyển, mà là hắn cứ vừa nhích lên, vừa nhích xuống. Với hai cái chân vẫn dán chặt vào mặt cái, thân thể hắn cứ đung đưa lên, đung đưa xuống. Trông rất buồn cười.

Tuy nhiên đây lại là đặc tính tấn công của bộ ngựa khi đang chuẩn bị vồ con mồi với vận tốc của một viên đạn.

Không kiên mà chờ đợi khoảnh khắc đó, lập tức Porteur tốc biến đi mất. Đúng lúc ấy bỗng nhiên Vazkat nhảy vọt lên trên, hấn dùng hai cánh tay của mình vồ vào trên đầu hấn.

“Roẹt ... Phụt!”

Bằng một cách nào đó, hiển nhiên Porteur lại xuất hiện đúng ngay trên đầu của Vazkat sau đợt dịch chuyển của mình. Bị Vazkat vồ trúng một mảng thịt ngay chân, chưa đến một khắc sau Porteur liền dịch chuyển sang hướng khác.

Cứ ngỡ sau đòn thành công vừa rồi Vazkat sẽ nghĩ Porteur dịch chuyển để trốn tránh và xem xét vết thương. Nhưng không, ngay tức thì hấn ta xuất hiện sau lưng Vazkat, Vazkat cảm nhận được điều đó, tuy nhiên trên không trung rất khó để mà di chuyển, với hai cánh tay bộ ngựa của mình, Vazkat cũng không có thể đánh ở phía sau lưng mình nếu như không quay đầu lại.

Và dường như hấn nhận ra hấn đã trúng kế của Porteur rồi.

“Bốp!!!!”

“Cờ.. Rắc!!!”

Một đạp hết lực thẳng vào đốt xương sống của Vazkat. Dù cho hấn là bộ ngựa nhưng thân thể lại là con người. Với cái lưng lúc nào cũng cong cong giống như bộ ngựa như thế, khi bị tác động mạnh lên rất dễ bị thương nặng nếu ai đó tấn công vào lưng hấn.

Hiển nhiên sau cú đạp, tiếng rắc vang lên. Cả thân thể Vazkat như một con xe lao xuống dốc bị đứt thắng. Hấn văng phắt đi, thẳng vào một đồi cát

gần đó.

“Bup!!!”

Tiếng người và cát va chạm với nhau. Một cột cát nhỏ chùng vài mét bắn tung tóe lên.

“K.O!!!”

Bỗng nhiên màn hình lớn xuất hiện chữ K.O và hai cái tên của Porteur vs Vazkat. Cái tên Vazkat bị gạch ngang đi, đồng nghĩa với việc hắn đã thua Porteur một Dị Năng Giả cấp độ 1 với khả năng dịch chuyển.

Nhanh! Một từ nhanh để hình dung. Tính cả thời gian họ chạy đi kiếm nhau thì trận đấu diễn ra được 5 phút, nhiệt độ bây giờ chuẩn xác là 55 độ C bên trong sàn đấu. Và chỉ mất đúng 30 giây (Cũng như 1k chữ:V) để Porteur giải quyết xong Vazkat.

Ảo cảnh dần biến mất. Thân hình Vazkat hiện ra giữa sàn đấu. Porteur đứng đó, đối diện hắn chừng vài chục mét. Tuy bề ngoài Vazkat không có gì gọi là bị thương nặng, nhưng một cái đốt cột sống của hắn đã bị Porteur dùng đầu ngón chân đá cho văng mất một đốt sống vào trong nội tạng.

Với cái y học ở thế giới cũ của Thu Phong thì điều đó đồng nghĩa với việc chết, còn nếu sống thì vĩnh viễn trở thành phế nhân. Nhưng y học của thế giới này có thể cứu được hắn. Tuy nhiên hắn phải chịu đồng ý chi ra số tiền khổng lồ để phẫu thuật nếu không muốn tàn phế vĩnh viễn.

Dẫu thế, không thể nói trận này là một trận toàn thắng được. Bởi vì chính Porteur cũng bị chém một đường ngay ngực, khiến máu chảy ra ròng ròng. Tuy nhiên không trúng động mạch chủ, và cũng không sâu cho lắm. Áo chỉ rách một ít và máu loang lổ ra mà thôi.

Nhưng cần phải kịp thời băng bó, nếu cứ để máu chảy như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Mất rất lâu để có người có thể bổ sung một lượng máu mà cơ thể Porteur đang chảy ra như thế. Trước khi tay MC đi lên thì thân thể của Vazkat đã được đưa đi, các Robot y tế không biết từ đâu xuất hiện trước mặt Porteur đặt hẳn lên một cái bàn để rửa vết thương, khâu vết thương và băng bó chỉ trong vòng 5 phút. Tất cả hệ thống Robot đều được tự động hóa.

Sau khi Robot lui ra khỏi sàn đấu thì Porteur đã được băng bó xong xuôi và cho mặc lại cái áo rách nát của hắn. Ở đây không tài trợ quần áo nên chịu vậy. Cái viễn cảnh này khá là mới mẻ với mấy người Thu Phong, nhưng với những khán giả đã lần hai lần ba đến đây thì chuyện này quá đổi là bình thường luôn ý.

“Thật bất ngờ và cũng thật dễ đoán phải không quý vị. Trước hết tôi xin chúc mừng tuyển thủ Porteur của chúng ta. Anh ấy đã dành một chiến thắng thuyết phục chỉ với 30 giây của mình. Porteur cho tôi xin cảm nghĩ của anh qua trận đấu vừa rồi ... anh cảm thấy như thế nào?”

Dường như tay MC phấn khích hơn bình thường một chút, gương mặt thì tươi cười sau cái kính đen, hàm răng thì nhe ra cười khềnh khệch.

“Do tôi khá bất ngờ trước sự phán đoán của đối phương nên dễ bị thương ...”

Nói đúng một câu ngắn gọn xong hắn quay sang nhìn gã MC vẫn đang cầm cái Mic đứng ở đó. Như đợi hắn nói tiếp, nhưng không, hắn chẳng nói tiếp mà chớp chớp con mắt nhìn tay MC như thể muốn nói là tao nói xong rồi.

“Anh còn gì để chia sẻ nữa không thưa anh Porteur?”

MC lịch sự hỏi thêm một lần nữa. Nhưng lại nhận cái lắc đầu của Porteur.

Thấy thế gã MC liền nói tiếp:

“Vậy sau khi đánh bại quân vương Vazkat tầng 2. Anh muốn nắm giữ quân vương để nhận lợi tức hay anh muốn thăng cấp lên tầng tiếp theo?”

“Tôi thăng cấp ngay bây giờ được chứ?”

Porteur đơn giản nói ra ý muốn của mình.

.....

Sau đó một trận chiến có lẽ vài người tinh mắt họ sẽ dự đoán được Porteur thắng sẽ là điều hiển nhiên, nhưng có vài người không chấp nhận sự thật đó. Những kẻ không chấp nhận sự thật chính là những kẻ thua cá cược.

Suốt quá trình xuất hiện Porteur không thể hiện gì nhiều. Đơn giản những trận trước hắn chỉ vờn đối phương cho mệt rồi tấn công mà thôi, tuy nhiên trong cùng một ngày hắn lại thể hiện liên tiếp khả năng thực sự của hắn. Có vài người chấp nhận, hiểu ra vấn đề và đặt cược cho hắn, thế là họ ăn. Nhưng vẫn có vài người chưa chấp nhận được khả năng của Porteur do thời gian hắn thể hiện quá ngắn nên khiến những người đó đặt cược vào Dự Năng Giả cấp 2 là Vazkat thì hơn.

Và rồi sự thật đã chứng minh tất cả, nếu như họ tinh ý một chút, ngay từ đầu Minh Viễn đã phê duyệt hắn được đấu ngay tức khắc. Tức là Minh Viễn đã đề cao kẻ này, nên hắn mới làm điều đó, còn không hắn mặc kệ để mọi việc đi theo tiến trình. Có kẻ tin vào Minh Viễn, có kẻ không.

Thu Phong lúc này ở trên đó, khá là im lặng. Hắn chăm chú, suy nghĩ. Suy cho cùng thi Dự Năng Giả theo như những gì Tô Lâm nói, ông chưa

bao giờ thấy Dị Năng Giả nào có nội công, và họ cũng không luyện được nội công. Nhưng còn khí công thì sao? Không thấy Tô Lâm nhắc đến. Và cả Lý Đại, Thu Phong cũng chưa thử huấn luyện nội công cho thằng ôn này, không biết nó có tác dụng hay không.

Theo như những gì Thu Phong vừa chứng kiến, thì khả năng cực kì cao, à không 100%. Bởi vì Thu Phong đã bật con mắt Hoàng Lam Kim Nhân của mình lên. Ngoài năng lượng Dị Năng Giả mờ nhạt của hắn ra, Thu Phong không hề thấy bất cứ một sức mạnh gì như khí công hay nội công đang tuôn chảy trong người hắn.

Và Porteur cũng có khá nhiều điểm yếu, mặc dù hắn tấn công nắm nhịp hơi thở khá tốt. Nhưng chưa biết dồn lực, bởi chưa nắm được khí công. Ngoài cái thể chất hơn người bình thường đôi chút, thì chấp cả 10 cái Dị Năng Giả dịch chuyển cũng chẳng thể làm gì được Thu Phong.

Nhưng có nên tiếp cận tên này không nhỉ. Đó là điều Thu Phong suy nghĩ.

“Anh bạn thấy hắn sao?”

Bất ngờ Minh Viễn cười cười ở bên cạnh lên tiếng.

Nghe thế Thu Phong cũng lắc đầu mà nói:

“Tôi không biết! Tôi không rành về Dị Năng Giả cho lắm. Hắn cũng được. Nhưng chỉ với như vậy cao số lắm cũng chết sớm khi gặp kẻ khắc chế như siêu tốc độ thôi ...”

Nhắc đến siêu tốc độ, hình như Thu Phong quên mất một ai đó. Tức thời hắn không thể nào nhớ ra được. Vì sao nhỉ, siêu tốc độ ... Ngoài Master Speed ra hắn còn biết ai sở hữu dị năng siêu tốc độ sao?

Thôi bỏ qua điều đó. Bởi vì Minh Viễn bên cạnh đang định nói cái gì đó.

“Dị Năng Giả có thể tiến hóa, bằng cách thăng cấp. Dịch chuyển tức thời là một dị năng không có sức tấn công, nhưng khi tiến hóa lên hần còn dịch chuyển nhanh hơn thế này gấp bội. Ngoài ra nếu may mắn có lẽ sẽ có dị biến nào đó khiến dị năng của hần từ chạy trốn thành tấn công, trường hợp này khá ít. ...”

Nhìn vào gương mặt khó hiểu của Minh Viễn, Thu Phong không biết ý của hần đang muốn là gì. Nếu như tự tin như vậy sao không thử xuống dưới và thu hần vào tay trước khi người khác để ý?

Như biết được suy nghĩ của Thu Phong, Minh Viễn liền nở nụ cười ...

“Chẳng lẽ anh không thử đánh cược một cái sao? Tôi thấy gã này cũng được.. theo như tôi biết thì anh chỉ có một Dị Năng Giả là Lý Đại thôi ư? Nếu anh không thu vào thì để tôi thu. Nếu không có tác dụng gì thì bỏ thôi ...”

Nhíu mày lại với nhau. Thu Phong quay đầu nhìn vào màn hình, hần nhìn Porteur, không biết là đang suy nghĩ điều gì đó.

“Dị Năng Giả dịch chuyển có thể dịch chuyển được người khác không?”
– Thu Phong mở miệng hỏi Minh Viễn mặc dù hần vẫn chăm chăm vào cái màn hình.

“Còn tùy! Chỉ khoảng 50% thôi, bởi Dị Năng Giả dịch chuyển quá yếu. Dù giỏi chạy trốn nhưng nhiều thằng khá là bố lão nên chết gần hết rồi!”

Nhún vai một cách đơn giản, Minh Viễn ném cho Thu Phong một ít thông tin.

Như hiểu được gì đó, cuối cùng hần nở một nụ cười quyết định:

“Vậy gặp hấn thôi!”

“Để tôi thu xếp!”

Lần này đến Minh Viễn cười. Cười như thể hấn vừa mới đưa cho Thu Phong một món hời trong tương lai vậy.

Đối với Thu Phong, ít nhiều thì tên này cũng có lợi. Khả năng 50% với 50%. Nếu như hấn có thể dịch chuyển người khác, thì trong một trận chiến, hấn có thể cứu Thu Phong được mấy lần. Còn nếu không thể, thì Thu Phong thử cho hấn luyện khí công và huấn luyện thêm kỹ năng cho hấn để hấn trở thành một chiến binh. Còn nếu không thể thì coi như gãy, để đó trung vậy. Cùng lắm thì làm thẳng đưa tin cũng ổn.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Ngắm Gái Rồi Chạy

Trong phòng nghỉ ngơi của tuyển thủ lúc này. Porteur đang chuẩn bị rời khỏi đấu trường thì bỗng nhiên tay MC đấu trường đứng ở đó như thể đang đợi hắn. Thấy thế Porteur liền thắc mắc, tuy nhiên hắn không hỏi gì nhiều. Bởi hắn biết hắn giao tiếp không tốt, nên hơn hết đừng nói nhieu thì hay.

Bên ngoài nhóm người Thu Phong cùng với Minh Viễn đang tiến về phía này. Vài nhân viên đấu trường cảm thấy khó hiểu. Vốn ông chủ của mình kiêu ngạo, chẳng bao giờ tiếp ai, dù ai mà muốn gặp hắn, già trẻ lớn bé cũng phải luôn đi te te sau lưng hắn. Vậy là Thu Phong là ai mà có thể khiến Minh Viễn sánh vai và dùng cái gương mặt tươi cười kia cho hắn?

Dẫu thế thì những tên lính quèn vẫn cứ không biết Thu Phong là ai.

Nói sơ qua một chút về gia thế của Porteur. Hắn thực chất ra là một kẻ nghèo, nghèo xác nghèo xơ. Sinh ra trong một chiến trường Trung Đông loạn lạc, từ bé hắn vẫn chưa phát triển ra dị năng của mình, nên hắn được huấn luyện để trở thành một người lính ra trận khi chỉ vừa mới 10 tuổi. 10 tuổi đã cầm súng giết người thì cái chuyện này diễn ra như cơm bữa tại Trung Đông.

Tuy nhiên sau này cứ liên tục như thế, nỗi ám ảnh của hắn ngày càng lớn khi càng lúc hắn giết càng nhiều người. Bằng cách nào đó trong một lần hắn thấy một viên đạn quang bay về phía mình, cứ nghĩ mình sẽ chết, à không, hắn không muốn chết, hắn ước gì hắn đứng ở một nơi khác. Thế là

bỗng dưng hấn dịch chuyển sang chỗ khác. Khiến cả chiến trường chấn động.

Và tất nhiên người Dị Năng Giả xuất hiện sẽ là mục tiêu công kích của cả phe ta lẫn phe địch. Dù có chiến tranh nhưng luật cấm sử dụng Dị Năng Giả vào mục đích chiến tranh trên toàn thế giới do ba cường quốc mạnh nhất, giàu có nhất ban ra. Nên chẳng ai muốn sử dụng Dị Năng Giả cho mục đích chiến tranh dành lãnh thổ cả, nếu như họ không muốn thế chiến thứ tư xảy ra họ sẽ không làm thế.

Kết quả, nhờ vào bản năng sinh tồn, mong muốn được sống. Hấn đã mất cả gia đình của mình vì cuộc chiến tranh này, hấn chẳng còn gì để mà níu kéo nữa. Thế là hấn chạy, cứ mỗi lần cảm giác mình sắp chết hấn lại dịch chuyển.

Bằng thể lực của một thằng bé mới 15 tuổi khi ấy, ốm đói, nhem nhuốc. Hấn chạy rông rã cả mấy ngày trời cùng cái bụng đói của mình. Cuối cùng hấn trốn ở trong góc của một thành phố lân cận tại quốc gia hàng xóm.

Chuỗi ngày ăn trộm ăn cắp của hấn bắt đầu. Dần dần hấn kiểm soát được năng lực của mình, chạy trốn khỏi những tay đi săn Dị Năng Giả bán cho những nhà giàu có, quyền lực. Bởi nhờ hấn liên tục sử dụng tốc biến để chạy trốn, nó trở thành cứu cánh, trở thành một cái gì đó giống như hơi thở. Nên hấn không biết mệt, nếu mệt hấn sẽ chết. Dù luôn sử dụng năng lực của mình trong hàng mấy năm trời nhưng hấn vẫn không thể nào tiến hóa lên được Dị Năng Giả cấp độ 2.

Và vài năm sau, hấn đủ ăn, đủ ăn nhờ ăn cắp. Ăn quyết thức ăn từ nơi này đến nơi khác. Bất giác, hấn đến địa phận của Xích Quỷ lúc nào không hay. Mấy khoảng 5 năm để hấn sống như thế, sống mà chỉ biết sinh tồn như vậy. Có nhiều lần hấn gặp Dị Năng Giả cấp cao, như cấp độ 4 săn hấn. May thay

hắn trốn kịp, và tình cờ trong một quán ăn, hắn có nghe người ta bàn về đấu trường ngầm. Chỉ cần đánh nhau thắng là có thể có tiền.

Dần dà hắn tìm đến đấu trường ngầm của một thành phố nhỏ tại Xích Quỷ. Vốn cũng là một người lính, hắn mặc dù cũng chạy trốn khi gặp kẻ địch, nhưng có vài trường hợp hắn phải đánh nhau với người ta khi Dị Năng Giả đó chỉ cấp 2 hoặc cấp 3. Bởi thế hắn có khá nhiều kỹ năng để chiến đấu đối kháng, cả Dị Năng Giả và cả người thường.

Và hắn vào đấu trường, hắn giữ ngôi vương của một thành phố trong vòng một năm. Và sau đó không có ai đến thách đấu hắn nữa, hắn lại rời đi. Sang một thành phố khác, đánh nhau để kiếm tiền. Tất nhiên hắn không sử dụng sức mạnh dị năng của mình rồi.

Tuy số tiền kiếm được không nhiều, nhưng cũng đủ hắn sống dư dả. Ngặt một cái hắn là kẻ vượt biên. Hắn tốc biến một phát qua biên giới Xích Quỷ, tránh sự đụng độ với quân đội.

Vài năm sau, hắn bỏ túi được vài triệu, nhưng vì chẳng có giấy tờ quái gì. Lại chẳng quen biết ai, hắn chỉ dám ở phòng trọ, hoặc ngủ bờ ngủ bụi nay đây mai đó. Lúc nào đi đâu hắn cũng vác theo cái hành lý của mình. Muốn đi tắm thì vào nhà vệ sinh công cộng là có thể tắm, muốn ngủ thì ra công viên, siêng hơn thì đi thuê trọ 1 đêm. Dù thế hắn lúc nào cũng phải đi bộ, bởi vì nếu muốn đi phương tiện công cộng hắn phải có giấy tờ, có ATM các kiểu để trả tiền.

Bởi thế nên hắn luôn đi bộ hoặc tốc biến vào những lúc không ai để ý. Mặc dù hắn có thể đi taxi, nhưng với cái đồng hành lý trên người, hắn lại ngại giao tiếp khi không rành lắm tiếng Xích Quỷ, sợ người ta sẽ hỏi là hắn đi đâu. Đến sân bay hay khách sạn, còn dừng ở một chỗ nào đó như công viên sẽ bị dòm ngó đủ kiểu. Tính ra bản tính của Porteur là một thanh niên tốt tính và sống nội tâm. Sợ bị người ta hỏi mình thế này thế kia, với hắn

cũng quen việc đi bộ rồi. Vì gia cảnh nên hắn mới đi ăn quýt và trộm đồ ăn thôi, chứ hắn cũng chưa cướp của ai lần nào. Cũng chưa gây hại đến người vô tội bao giờ.

Lần đầu tiên kiếm ra tiền ở cái thế giới này, hắn vui vẻ, hắn mừng đến phát khóc ra vậy. Nhưng cuối cùng hắn chẳng biết kiếm tiền nhiều để làm gì.

Và sau 5 năm chiến đấu ở đấu trường ngầm. Vô tình hắn nghe được thông tin về đấu trường cấp cao. Thế là hắn thử đến thủ đô, trước đó hắn cố gắng liên hệ với người đấu trường là muốn tham gia đấu trường cấp cao. Tất nhiên vì hắn là quân vương nên hắn được cấp một số thông tin nhất định như là vị trí và cách thức tham gia.

Qua vài năm thì hắn cũng tích được một số tiền cho mình, tất cả tiền hắn đều để trong balo rách nát của hắn. Chẳng mua mới, cũng chẳng dùng làm gì ngoài ăn uống và mua quần áo khác khi bị rách hoặc nó quá cũ.

Và rồi với vài triệu Xent trong người. Hắn là cái kẻ đầu tiên đặt cả một cọc tiền để mua điểm tại tầng một trong xuyên suốt lịch sử đấu trường kể từ khi thế chiến kết thúc. Bởi thời đại này, dù có là ăn xin thì người ta cũng dùng ATM, đi xin tiền mà không có tiền mặt thì có thể quẹt cả thẻ. Chuyện đùa nhưng là thật đấy.

Sau khi bỏ 1 triệu Xent để mua vé tham gia. Ở đây chẳng ai đi hỏi thân phận của hắn cả, chẳng ai ở đâu, làm gì, chỉ cần biết hắn là Dị Năng Giả thôi. Hắn có khả năng dịch chuyển và được đấu trường dùng máy đo mức năng lượng của Dị Năng Giả. Kết quả là hắn cấp 1, khả năng dịch chuyển. Chẳng ai nghĩ hắn có thể trụ lại trong đó và thậm chí lên cả tầng 2 và giờ là tầng 3 như thế này.

Cuối cùng hắn cũng lọt vào mắt xanh của những kẻ có ánh mắt tốt như Minh Viễn và Thu Phong kia.

“Kịch!!”

Cánh cửa được tự động mở ra. Porteur đứng đó, đang xác cái ba lô của mình lên và định đi ra ngoài thì đập vào mắt hắn là hình ảnh của một thanh niên cao to, mang một gương mặt cũng bình thường như hắn. Và một người mang nặng nề phong thái của một kẻ lăm tiền Minh Viễn với hai con mắt hai màu khác nhau. Sau đó dần dà xuất hiện ở phía sau họ là một chàng thanh niên cũng khá to con, hắn ta mang gương mặt đẹp trai ...

Lục Nương xuất hiện. Vẻ đẹp của Lục Nương đẹp đến mức khiến Porteur chết lặng ... lần đầu tiên trong cuộc đời này, kẻ bần hèn như hắn lại chứng kiến được một người phụ nữ Châu Á đẹp tuyệt trần như thế. Dù cho gương mặt cô ta lạnh lùng nhìn hắn, tuy nhiên lúc này hắn cảm nhận được gì đó ... Hắn lại thấy sợ? Không phải từ cô nàng kia? ... là thanh niên có làn da ngăm giống hắn. Kẻ có cặp mắt một mí – Thu Phong.

Cảm giác sợ hãi này khiến Porteur cảm thấy bất an, như thể gã da ngăm trước mặt muốn giết chết hắn vậy. Chẳng nói chẳng rằng, ngay tức khắc hắn biến mất. Hắn tốc biến ra bên ngoài hành lang. Cách đám người Thu Phong khoảng 20 mét. Hắn đang nhắm đến cái cầu thang bộ, linh tính mách bảo hắn rằng hắn phải rời khỏi đây.

Trong cái khoảnh khắc suy nghĩ để thực hiện lần dịch chuyển thứ hai của mình thì bỗng nhiên một bàn tay từ đâu ra nắm lấy gương mặt của hắn ...

“Rầm!!!”

Porteur bị ném trực diện thẳng xuống nền gạch tại hành lang. Đầu hắn ong ong, lúc này cổ họng hắn nghẹn lại ... bởi một lực lớn tác động vào cuống họng của hắn.

“U ...!”

Gương mặt của gã da ngăm kia xuất hiện. Porteur kinh ngạc, con người này sao lại nhanh đến thế? Cổ họng hắn đau đớn, khó thở không thể nói thành lời. Hắn cũng không thể dịch chuyển để chạy trốn được.

Bởi vì hắn làm thế cũng đồng nghĩa kéo người này theo, như vậy chẳng được tác dụng gì cả. Tuy nhiên nhìn vào đôi mắt xanh kia hắn như cảm thấy cái gì đó, tâm trí hắn dần trở nên mờ ảo thì bỗng nhiên đôi mắt của gã đó trở về màu đen. Và gã nói:

“Nhìn cái gì cũng nhìn vừa thôi ... biết như thế là mất lịch sự không?”

Vâng! Là anh Thu Phong nhà ta nói. Hắn ghen, thực sự là ghen thật. Không! Nói đúng hơn là khó chịu khi có kẻ khác nhìn chăm chăm vào Lục Nương như thế, nhưng Thu Phong sẽ chẳng làm gì hắn nếu như hắn không tự nhiên bỏ trốn thôi.

Trước khi suy tính điều gì đó, Thu Phong cứ bắt nó lại rồi tính.

Nhìn vào gương mặt đang sợ hãi tột độ của Porteur, rồi Thu Phong lại nhìn sâu vào đôi mắt hắn. Thấy kẻ này, ngoài sợ hãi hắn ra thì chẳng có sợ hãi chuyện gì khác. Cuối cùng Thu Phong cũng hiểu rồi, là do hắn hơi khó chịu tên này nên vô tình tỏa ra sát khí vào gã.

Nghĩ vậy Thu Phong nót lỏng lực bóp lại hắn nói:

“Thả ra mà chạy nữa là gãy chân! Tôi xin lỗi vì tỏa ra sát ý với cậu, nhưng hãy lịch sự ... đồng ý không?”

Nghe Thu Phong nói, gã Porteur kia cố gắng gật gật nhẹ cái đầu của mình.

Thấy thế Thu Phong liền buông tay hờ hờ ra, xác định hẳn không dịch chuyển thêm lần nữa rồi Thu Phong mới đứng thẳng người dậy.

Tay Porteur vẫn nắm đó không dám nhúc nhích. Thấy thế Thu Phong nở một nụ cười rồi hẳn đưa tay ra nói:

“Đừng dậy đi!”

Cảm nhận được Thu Phong không còn địch ý, và hẳn ta lại còn tử tế như thế. Cuối cùng Porteur cũng biết lỗi do mình chẳng nói chẳng rằng tự nhiên chạy đi thì lại chẳng bị tóm cổ.

Nhưng ... đến cả Dị Năng Giả cấp 4 thậm chí còn không bắt được hẳn. Dù cho Dị Năng Giả cấp 5 nên không thuộc tốc độ như Dị Năng Giả cấp 3 Thiểm Quang kia cũng khó có thể nào bắt được hẳn bằng cách đuổi theo hẳn như thế này. Vậy mà kẻ này đây lại có thể ... gã ta là Dị Năng Giả tốc độ sao?

Nhưng không ... lúc này hẳn đã được Thu Phong kéo đứng dậy. Thậm chí là chạm vào tay Thu Phong, ngoài cảm giác bàn tay chai sạn đó ra, hẳn chẳng cảm nhận được tí gì gọi là sức mạnh của Dị Năng Giả cả. Trong phạm vi cái hành lang này, hẳn không cảm nhận được bất cứ sức mạnh Dị Năng Giả nào ... điều này nghĩa là gì? Chẳng lẽ họ có thể giấu sức mạnh của mình đến mức như thế này sao?

“Thôi được rồi! Tới nơi đằng hoàng nói chuyện nào!”

Lúc này Minh Viễn đi tới hẳn vỗ vào vai Porteur bộp bộp rồi cười nói.

Gã MC bên cạnh thấy thế liền chạy vội tới giới thiệu:

“Anh Porteur này ... đây là ông chủ của đấu trường ngầm. Vừa rồi cậu thất lễ quá đấy ... còn đây là khách quý của ông chủ. Porteur anh xin lỗi họ một tiếng đi!”

Porteur im lặng, im lặng không phải vì hấn khinh bỉ. Mà là hấn chết lặng. Cái quái gì đang diễn ra vậy? Ông chủ đấu trường ngầm này là một người quyền lực như thế nào, sao lại có thể gặp hấn? Có đang giỡn hay đang chơi vậy các dân chơi?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Bất Ngờ Dành Cho Porteur!

Chẳng cần đi đâu xa. Trên tại cái hành lang ban nãy mà Thu Phong bán hành cho Porteur cũng có một cái phòng VIP ngay bên cạnh đó, thế là nhóm người Thu Phong, Minh Viễn và Porteur tiến vào trong.

Lúc này Porteur đứng đó, hắn chẳng dám ngồi dù đã được tay MC và Minh Viễn mời ngồi hết lần này đến lần khác. Cuối cùng thấy thế Thu Phong phải lên tiếng, ngồi trên cái ghế bành rộng lớn, kế bên Thu Phong là Quốc Thiên còn lại là Lục Nương. Gã nói:

“Còn không ngồi xuống đi?”

Chắc có lẽ vì ngại, hoặc là vì đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với những người thượng lưu như Thu Phong và Minh Viễn. Tuy nhiên cái nỗi sợ đối với người đàn ông da ngăm kia thì trên hết.

Minh Viễn thì ngồi ở vị trí chủ vị, một cái ghế đơn trong bộ bàn ghế gỗ ấy, hắn lần nữa khuyên Porteur nên ngồi xuống đi.

“Ngồi đi! Có ai ăn thịt cậu đâu mà sợ Porteur?”

Nghe thế Porteur khẽ gật đầu, cuối cùng hắn ngồi vào cái ghế đơn đối diện với nhóm người Thu Phong. Hắn im lặng, chẳng dám nói gì. Hắn cũng chẳng dám nhìn Lục Nương thêm lần nữa, mặc dù cô ta cực kì quyến rũ. Nhưng hắn lo cho cái mạng của mình hơn. Không biết những người này đến đây để gặp hắn có mục đích gì.

Cơ bản Porteur tham gia đấu trường chỉ mới hơn một tháng mà thôi. Rất nhiều chuyện hắn không hiểu, chưa kể hắn cũng chẳng quen biết ai để mà hỏi, cũng chẳng ai nói cho hắn. Ngoài luật lệ và cách thức tham gia đấu trường ra, cứ mỗi lần đánh xong là hắn lại lui thủ đi về. Chẳng ai bầu bạn, chẳng ai nói chuyện. Do một phần đây là đất nước mở cửa tự do cho tất cả mọi chủng tộc trên thế giới, trong 5 năm sống tại nơi này, ít nhiều hắn cũng biết tiếng Xích Quỷ. Dù nói không rõ cho lắm, nhưng nghe thì tốt hơn là giao tiếp. Giống như mấy thằng mới học tiếng Anh, nghe thì ghê lắm, đến lúc nói sai ngữ pháp tè lè, phát âm cũng sai nữa.

“Porteur, xin tự giới thiệu! Tôi là Thu Phong, kia là ông chủ đấu trường này bạn của tôi Minh Viễn. Thằng ngồi kế đây là em trai tôi Quốc Thiên, còn người phụ nữ xinh đẹp mà cậu nhìn chăm chăm từ nãy đến giờ là Lục Nương... người của tôi!”

Đàn ông là một loại động vật có tính sở hữu cao. Khi Thu Phong nói câu đó, cũng chủ ý rằng sau này nếu như hắn nhận Porteur vào dưới trướng mình thì Porteur nên dẹp ngay cái tư tưởng ngắm nhìn Lục Nương kiêu đó đi. Dưới trướng hắn, tất cả thành viên Hắc Long Bang tuy đa phần đều là con trai, nhưng chẳng ai dám nhìn Lục Nương theo cách mà Porteur từng nhìn cả.

Lúc này Porteur vô tình nhìn về phía Lục Nương thêm lần nữa, khi nghe Thu Phong nhắc đến Lục Nương, hắn lại vội vàng đảo mắt ra chỗ khác. Quả thật mị lực của Lục Nương quá lớn, dù cô ta lạnh như tiền vậy. Mà thôi, hắn vẫn cần mạng mình hơn. Suy cho cùng những người phụ nữ đẹp như vậy, cơ bản hắn chẳng bao giờ dám tư tưởng đến, một kẻ lang thang, nay đây mai đó. Không nhà không cửa, không công việc. Hắn nghe nói phụ nữ Xích Quỷ đa phần chỉ cưới đàn ông đã có công việc ổn định và nhà cửa. Người như hắn, ai mà thèm.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Porteur đờm buồn. Sau đó như thể hắn quên mất cái gì đấy, không khí trong căn phòng dường như nặng hơn hẳn. Hắn không cảm thấy sát ý nữa, nhưng cứ thấy sờ sờ thế quái nào ấy.

“Porteur. Cậu giới thiệu bản thân mình cho ngài Phong đi kìa...”

Bên cạnh, tay MC đứng sau lưng Porteur, hắn khẽ vỗ vai Porteur nhẹ một cái. Là người từng trải, hắn biết Porteur không phải là một kẻ biết cách ứng xử. Ban nãy hắn thấy Porteur chạy, liền biết mọi chuyện không xong rồi. Nhưng may thay vị bằng hữu kia của ông chủ lại là một kẻ quái vật. Làm thế quái nào mà còn phản xạ nhanh hơn cả cô nàng Dị Năng Giả cấp 4 kia của ông chủ chứ?

Bỏ qua cái suy nghĩ vẩn vơ của tay MC nhiều chuyện đi. Lúc này hắn như đề ý hơn một chút, vội vàng gật đầu rồi nói tiếng Xích Quỷ khá là cứng:

“Tôi... tôi tên Porteur. Tôi vượt biên đến đây...”

Bất chợt trên màn hình điện thoại mà Minh Viễn nghịch nãy giờ, hắn nhìn vào đó mỉm cười rồi đưa cái điện thoại của hắn cho Thu Phong. Thu Phong nhận lấy, sau vài giây hắn đọc một số chữ trong đó rồi trả điện thoại cho Minh Viễn. Nhìn chằm chằm vào Porteur, Thu Phong nói:

“Cậu đến Xích Quỷ này bao nhiêu năm rồi?”

“Khoảng 5 năm...” – Porteur khó khăn trả lời.

Không phải vì hắn ngại, mà là vì hắn cứ sợ sợ đám người này thế quái nào ấy. Có lẽ như khi nãy ở trên đã giải thích, hắn chưa bao giờ tiếp xúc với những người thượng lưu. Cùng lắm, hắn chỉ gặp họ ở bên ngoài đấu trường. Ai nấy cũng đều đi cùng các phụ nữ xinh đẹp, và xe hạng sang. Hắn ước gì

một ngày hấn cũng được như thế, nhưng ước cũng chỉ là ước mà thôi. Hấn có tiền không có giấy tờ cũng chẳng thể làm được gì tại cái quốc gia này.

“Năm nay cậu bao nhiêu tuổi Porteur?”

“Tôi...” – Dường như đã quên mất tuổi của mình, thậm chí Porteur còn quên mất mình sinh ngày bao nhiêu.

Hấn ngồi lẩm bẩm đếm ngón tay. Vài giây sau hấn ngẩng đầu lên nói:

“Tôi năm nay 20 tuổi!”

“Nhỏ vậy sao?” – Lục Nương bên cạnh khẽ cười duyên lên một tiếng.

Porteur chứng kiến cảnh đó... cả thế giới trong mắt hấn như chỉ còn lại mỗi mình Lục Nương. Tuy nhiên bản tính sinh tồn của hấn lại vả vào mặt hấn rằng... nhìn nữa mày sẽ chết... thế là hấn vội đảo mắt nhìn sang người đàn ông có làn da ngăm hung dữ kia.

Hấn im lặng, ngồi đó, rồi lại đảo mắt xuống dưới chân. Người đàn ông kia mang cho hấn đến cảm giác như là hấn chỉ là kẻ bề tôi của gã. Và gã ta như một vị vương giả đang hỏi cung hấn vậy. Đến cả tay Minh Viễn ông chủ đấu trường kia cũng không mang đến cho hấn cảm giác như thế này.

“Cậu có thuộc thế lực nào không?” – giọng nói âm trầm của Thu Phong vang lên.

Thu Phong biết rằng thằng này lại vô tình ngắm nhìn vẻ đẹp của Lục Nương nữa, tuy nhiên hấn biết điều đảo mắt đi chỗ khác ngay. Như vậy cũng được, lịch sự hơn lúc nãy nhiều rồi.

Cái quan trọng là Thu Phong muốn biết hấn thuộc thế lực nào hay không. Hấn là người của ai hay đơn giản chỉ là một Dị Năng Giả tự do thôi.

Cũng có khá nhiều Dị Năng Giả có thể lực vào đây để trao đổi kỹ năng chiến đấu. Tuy nhiên con số đó không nhiều.

Dấu thể Porteur là một Dị Năng Giả mang trong mình kỹ năng chiến đấu của một người lính. Hắn ta luôn chiến đấu có kế hoạch, nên mới dễ dàng hạ gục đối phương đến thế. Một người như vậy đã có người chống lưng thì cũng là chuyện hiển nhiên.

Không uổng công Thu Phong kiên nhẫn ngồi lại đây. Hắn thấy Porteur khẽ lắc đầu. Còn Thu Phong thì lại gật đầu. Sau đó hắn nói:

“Cậu biết tôi là ai không?”

Porteur lại lắc đầu.

“Tôi là người của quân đội... cậu vượt biên sang đây tức là lỗi của quân đội rồi. Tôi nên bắt cậu không?”

Nghe nói đến đây Porteur đứng bật dậy. Gương mặt hắn căng thẳng, mồ hôi lạnh bắt chợt chảy ra trên trán hắn.

Đầu hắn chỉ có ba chữ ‘Thôi xong rồi’... thế quái nào hắn lại gặp người quân đội ở đây, lại còn tự khai mình là thằng vượt biên nữa. Đà này xong hắn thật rồi.

Hắn định ý bỏ chạy... nhưng nghĩ lại, hắn chạy cũng không thoát, người ta nếu muốn bắt hắn thì đã bắt từ ban nãy rồi. Không đợi đến tận bây giờ ngồi đây và nói chuyện nhỏ nhẹ với hắn đâu.

Nghĩ thế hắn lại ngồi xuống, tuy vẫn không thể hết run rẩy. Đầu hắn quay chuyển, tìm cách làm thế nào để trốn khỏi đây. Công sức của hắn coi như đổ sông đổ biển hết rồi.

Nhìn hành động của Porteur không khác gì một đứa trẻ bị hù cho xanh mặt. Thu Phong nở nụ cười. 20 tuổi, dù trải qua bao nhiêu sóng gió, nhưng nhỏ vẫn là nhỏ, suy nghĩ vẫn chưa đến được. Tuy nhiên nó bình tĩnh để mà không chạy khỏi đây cũng là một kì tích rồi.

“Cậu muốn làm việc cho tôi không?”

“Hả?”

Câu nói của Thu Phong khiến cho Porteur bất ngờ. Khoan! Hắn có nghe nhầm không vậy? Đôi mắt hắn tròn to lên mà nhìn vào Thu Phong, như thể muốn hỏi rằng điều anh nói là thật ư?

Nhìn biểu cảm của hắn, Thu Phong có thể hiểu được hắn đang bất ngờ. Thu Phong nói lại lần nữa:

“Cậu có muốn làm việc cho tôi không? Tôi đảm bảo cậu sẽ không bị bắt vì tội vượt biên. Chưa kể cậu có thể danh chính ngôn thuận mà sống ở Xích Quỷ này... Có nhà, có cửa, có xe, có việc làm ổn định!”

Tại sao? Tại sao gã đàn ông đó lại biết suy nghĩ của mình? Chẳng lẽ là Dị Năng Giả đọc suy nghĩ hay sao?

Thật sự Porteur khá bất ngờ, những mong muốn của hắn. Ước muốn của hắn, có một cuộc sống bình thường, sao người này lại có thể biết được.

Tất nhiên rằng Thu Phong nhà ta không thể nào đọc được suy nghĩ của người khác rồi. Bởi vì hắn đã có thông tin của Porteur, tuy ít nhưng đủ nhiều, trong khoảng thời gian 5 năm của hắn ở đấu trường. Và hoạt động của hắn bị đấu trường theo dõi kể từ lúc mà hắn lên quân vương đầu tiên của thành phố ở Xích Quỷ đầu tiên hắn đặt chân tới. Thì từ lúc đó đấu trường đã để ý đến hắn.

Một kẻ không nhà, không cửa, không giấy tờ, không nơi lưu trú như hấn. Thì tất cả những gì Thu Phong nói ban nãy đều là những thứ mà hấn mong muốn nhất. Nghe nó thật đơn giản phải không?

Không đâu, đó là điều hiển nhiên, mong muốn lớn nhất của một kẻ lưu lạc như Porteur đây. Và Thu Phong nói sẽ cho hấn những thứ đó ư? Nhưng hấn sẽ làm gì cho Thu Phong? Người đàn ông này mạnh hơn hấn gấp cả trăm lần, có khi được sánh ngang cả với Dị Năng Giả cấp độ 5. Gã cần mình để làm gì?

“Ý của cậu như thế nào Porteur?” – Lần nữa Thu Phong lại lên tiếng.

Thấy thế Porteur không biết phải trả lời như thế nào. Tự nhiên khi không, một gã mạnh như thú xuất hiện, đánh bại hấn trong một nốt nhạc lại đến đây đòi hấn trở thành thuộc hạ của gã. Chuyện này có quá giống phim không vậy? Mặc dù Porteur chẳng bao giờ xem phim.

Hấn lắc đầu và nói:

“Tôi không biết... Chuyện này... quá bất ngờ với tôi!”

“Không sao, không sao! Cứ từ từ mà nghĩ. Theo như tôi biết cậu không có nhà phải không? Hôm nay có thể đến chỗ tôi!”

Nói xong Thu Phong đứng dậy. Đồng thời tất cả mọi người đều đứng dậy đi ra khỏi phòng. Chỉ còn Thu Phong vẫn đang đứng đó, hấn bước tới trước mặt Porteur, vô vai lên thẳng bệ rồi nói:

“Đi thôi!”

Khẽ gạt cái đầu của mình. Porteur đứng dậy đi theo Thu Phong.

Thật sự Thu Phong làm như vậy cũng là vì sợ thằng này chạy mất. Lúc này bên ngoài hành lang, Thu Phong chặn đứng được Porteur, việc đó chứng minh được một thứ rằng... Porteur có thể dịch chuyển cả người khác, không chỉ riêng hắn. Bởi vì nếu như Porteur không thể dịch chuyển được người khác, thì khi Thu Phong bóp cổ nó, nó đã dịch chuyển đi rồi.

Vậy tức rằng thằng này sau khi tiến hóa sẽ rất là có lợi. Thậm chí là bây giờ cũng có lợi cho Thu Phong. Như đã nói ở trước, Thu Phong đang rất cần một kẻ có khả năng chạy trốn. Vì gia đình hắn, gia đình hắn không ai có khả năng chiến đấu ngoại trừ Quốc Thiên và hắn cả. Do đó, lúc cấp bách, có thể cử Porteur đi cứu người. Còn nếu như sau này thu vào rồi, hắn có thể tập được khí công thì càng tốt. Thu Phong sẽ huấn luyện nó thành một sát thủ Dị Năng Giả đáng sợ hơn bao giờ hết.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Thử Thách!

Một thế giới càng giàu có, một quốc gia càng phát triển thì cũng không thể nào tránh được trường hợp tầng lớp có tiền và tầng lớp không có tiền ngày càng cách biệt. Ví như tại thành phố Quảng Phúc chẳng hạn. Khu ổ chuột, nơi đó Ngũ Tỷ làm một tay bá vương, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là kẻ cai quản khu ổ chuột, chẳng khá hơn được. Hắn chẳng giàu, cũng chẳng có quá nhiều tiền. Chỉ được gọi là có tiền hơn người ở trong khu ổ chuột một ít mà thôi.

Lần đầu tiên, một kẻ lang thang, được bước chân vào một căn biệt thự sang trọng nằm ngay trung tâm thủ đô thành phố này. Ít nhiều hắn sống ở cái quốc gia này 5 năm trời, hắn cũng biết được rằng đất của thủ đô Xích Quỷ được gọi là tắc đất tắc vàng. Muốn có một mảnh đất ở trung tâm, số tiền bỏ ra còn mắc gấp mấy lần cái biệt thự xây nên như thế này.

Choáng ngợp trước vị trí của biệt thự. Choáng ngợp trước sự xa hoa của biệt thự. Porteur đứng đó, hắn được chở trên một chiếc xe sang trọng để đến đây. Và giờ hắn không dám bước chân vào đó.

Nhóm người Thu Phong lúc này đã vào nhà, chỉ còn Thu Phong đứng đó nhìn Porteur chết chân trước cổng hắn lại cười:

“Vào đi!”

Nghe thế, tâm trạng của Porteur bỗng trở nên vui vẻ. Lần đầu tiên sau hàng đầy năm, cuối cùng hắn cũng có một chiếc giường để ngã lưng...

không những thế, hắn còn được ở một nơi sang trọng như thế này. Chạy vội đến bên cạnh Thu Phong, lòng hắn mừng mừng mà chẳng biết diễn tả làm sao.

Thôi thì cứ đến đây ngủ một đêm trước đã. Người ta cũng không bắt ép mình phải phục vụ cho người ta, đã vậy còn cho mình chỗ ngủ, chỗ trú nữa.

.....

Muốn người phục mình trước tiên mình phải phục người. Thu Phong hắn là ngoài lý do cho rằng Porteur có khả năng cứu được mình, nhưng sau khi nghe cuộc đời mà Porteur xảy ra trong 10 năm qua. Quả thật Thu Phong rất là khâm phục nghị lực sống của thằng bé này. Nó không phải là Dị Năng Giả bẩm sinh, nhưng lại là Dị Năng Giả bộc phát, bộc phát vì muốn được sống. Trường hợp này tuy không phải là hiếm hoi, nhưng thường những người bộc phát được sức mạnh của mình đều là ở trong trường hợp nguy hiểm. Porteur cũng vậy, tuy nhiên hắn lại sống được, tỷ lệ để một Dị Năng Giả bộc phát sức mạnh của mình trong tình huống nguy cấp là khá thấp, tỷ lệ sống còn thấp hơn cả vậy nữa. Cứ 100 người bộc phát được sức mạnh của mình trong tình trạng nguy cấp thì chỉ 2 người trong số đó mới có thể sống sót.

Chẳng ai có thể sử dụng dị năng của mình trong lần đầu tiên cả. Vậy mà Porteur thành công làm được việc đó, và hắn đã sống, hắn lang bang, lưu lạc, đi hết từ quốc gia này đến quốc gia khác. Tuyệt nhiên hắn vẫn giữ được bản ngã của mình, sinh thời đưa đẩy khiến hắn phải ăn cắp thức ăn, ăn cướp thức ăn, tuyệt nhiên hắn chẳng bao giờ hại người hay cướp giết của ai khác.

Thực sự câu chuyện mà Porteur kể cho Thu Phong nghe có bao nhiêu phần là thật thì hắn cũng không biết được. Nhưng Thu Phong tin vào đôi mắt của Porteur, hắn nói rất thật, đôi mắt của hắn chẳng có tí gì gọi là giả dối cả. Như người ta thường hay nói đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn, thực sự Thu Phong lại tin vào điều đó. Nên hắn cũng tin câu chuyện của Porteur.

Vả lại hẳn có nói dối Thu Phong cũng chẳng được gì trong lúc này cả. Cơ bản Thu Phong đã nói muốn hẳn trở thành kẻ bẽ tôi của mình rồi.

“Đúng.... đúng như... ngài nói... là tôi sẽ được cấp cho giấy tờ trở thành công dân Xích Quỷ chứ?”

Ngồi đối diện Thu Phong, trong cái phòng trà chỉ có hai người. Porteur ngáp ngừng nói.

Với hẳn, hẳn rất muốn trở thành một kẻ có giấy tờ đảng hoàng tại đây. Chẳng một kẻ lưu lạc nào lại muốn sống ở một thế giới hiện đại như thế này mà lại chẳng sử dụng được thứ gì ngoài cách ngắm nhìn chúng. Từ phương tiện công cộng, nhà nghỉ, khách sạn, hay các khu vui chơi, cái nào cũng đòi hỏi phải có giấy tờ tùy thân thì mới được đi vào trong đó. Đúng hơn cái giấy tờ tùy thân tất cả đều nằm trong một tấm thẻ. Tấm thẻ đó bao gồm chứng minh thân phận, tài khoản ngân hàng, các dịch vụ mà mình đăng ký, chỉ cần đúng một có thẻ đó liền có thể sử dụng tất cả. Mọi dịch vụ, và trên hết là phải có tiền trong đó.

Porteur đi đâu, lúc nào cũng ôm khư khư cái cặp tiền, lúc nào cũng sợ bị mất, hoặc bị ai đánh cắp. Nếu như người đàn ông tên Thu Phong trước mặt đây nói là thật, vậy chẳng phải hẳn có thể sống như người bình thường rồi sao?

“Đúng! Ngoài ra khi cậu làm việc cho tôi, tôi đảm bảo cậu sẽ đạt những điều mình mong ước... nhưng cậu biết đấy Porteur, trên đời này chẳng có bữa tiệc nào miễn phí. Nói cho tôi ước muốn của cậu là gì Porteur?”

Ngồi đó Thu Phong ngắm nhìn từng cái biểu cảm trên gương mặt Porteur. Hẳn đoán, một con người như Porteur chắc cũng chẳng có tham vọng gì nhiều ngoài một cuộc sống yên ổn. Mặc dù hẳn thích nghi với cuộc sống này khá tốt, nhưng hẳn cứ như thể bị tự kỷ vậy.

“Tôi... Tôi chẳng rõ nữa. Mong ước bây giờ chắc có lẽ... tôi chỉ muốn một căn nhà ở vùng quê Xích Quỷ, yên bình thanh tịnh... tôi muốn có cuộc sống thoải mái, tôi muốn cưới một người vợ ở đây... và một công việc tôi có thể lo cho họ... đơn giản chỉ thế thôi!” – Porteur vừa nói, vừa mơ mộng, sau đó hắt thở dài một hơi.

Nghe ước mơ của Porteur bỗng khiến Thu Phong nghĩ lại. Cuối cùng ước muốn của Porteur là ước muốn của hầu hết tất cả mọi người ở tuổi trung niên lúc này. Bởi vì họ quá mệt mỏi vào cuộc sống, cơm, áo, gạo tiền. Con người vốn là động vật tham lam, có rồi muốn muốn hơn nữa. Nhưng họ chẳng biết điểm dừng, chẳng biết thế nào là đủ...

Tuy nhiên Thu Phong bừng tỉnh trở lại, trong một khoảnh khắc, vô tình hấn suýt nữa bị cuốn theo lối suy nghĩ của Porteur. Chẳng lẽ hấn định bỏ mọi thứ để kiếm một vùng hẻo lánh nào đó ở ẩn hay sao? Liệu có được? Nhưng không... với thân phận này của hấn, với gia đình kia của hấn, hấn chẳng thể nào mà yên bình được trong cái thế giới này.

“Như tôi đã nói rồi... muốn có những thứ đó thì chính bản thân cậu phải đánh đổi. Làm việc cho tôi, khi xong việc cậu có thể có những thứ đó bằng chính đôi bàn tay của cậu. Nhưng 20 tuổi, tôi nghĩ cậu nên sống cái đã... phải sống trước khi an nhàn như một ông cụ ở đâu đó!” – nở một nụ cười đậm âm, Thu Phong như có cảm giác khá là quen thuộc với Porteur.

Biết chứ, Porteur biết rõ điều đó. Hấn xưa nay chưa được ai giúp đỡ, và cũng chẳng ai thêm giúp đỡ hấn. Khi không có một người nào lạ mặt xuất hiện và nói cho hấn cái này cái kia. Dù hấn nhẹ dạ cả tin nhưng có đánh chết hấn cũng không tin điều đó. Sống một cuộc sống khắc nghiệt quen rồi, gặp được người như Thu Phong bỗng khiến tâm trạng của Porteur trở nên yên tĩnh hơn đôi chút. Mặc dù người đàn ông đó có hơi làm hấn phải kính sợ, kính nể. Khó thể diễn tả được cảm xúc của Porteur lúc này.

Cuối cùng hắn mở miệng hỏi:

“Tôi sẽ làm gì cho anh? Thứ tôi giỏi nhất chỉ là đánh nhau... nhưng... anh còn giỏi việc đó hơn tôi gấp ngàn lần, tôi có thể làm được gì chứ?”

“Sao lại tự ti như thế? Không thử thì làm sao cậu biết khả năng mình đến đâu?... Hmm, ra ngoài sân đi!” – như nghĩ ra được cái ý tưởng quái đản nào đó. Thu Phong kêu Porteur ra ngoài sân biệt thự.

Nói xong Thu Phong cũng đứng dậy, lần này Porteur không đơ người như những lần trước nữa. Ít nhiều hắn cũng biết một ít lễ nghĩa trong ngày hôm nay. Thấy Thu Phong rời khỏi, hắn cũng đứng lên mà đi sau lưng người đàn ông ấy.

Sau vài phút. Hai người bọn họ bước ra một khoảng sân trời khá rộng của biệt thự. Đứng đó, Thu Phong với Porteur cách nhau chừng 5 mét. Thu Phong mở miệng:

“Sức mạnh dị năng của cậu là dịch chuyển tức thời đúng không?”

Porteur gật đầu, rồi nói: “Tôi chỉ có thể dịch chuyển tối đa là 1Km thôi!”

Quả thật là thật thà, Thu Phong chẳng hỏi kỹ đến thế, mà hắn cũng nói. Thấy thế Thu Phong cười cười hỏi:

“Thế cậu có thể dịch chuyển người khác ngoài cậu không?”

Nhận được cái gật đầu của Porteur.

Cơ bản Thu Phong cũng xác nhận được một điều rằng Porteur có thể dịch chuyển người khác. Vậy thì ngon rồi, lúc cấp bách có thể nhờ hắn, nhưng giới hạn chỉ ở 1Km thôi à?

“Sao? Suy nghĩ được chưa? Quyết định theo tôi hay là không? Tôi sẽ thực hiện mong muốn của cậu. À không! Tôi sẽ cho cậu khả năng thực hiện được mong muốn của Porteur... tôi sẽ huấn luyện cậu trở thành một chiến binh!!”

Chiến binh? Hai từ này khiến Porteur rất là miễn cảm. Nhưng Xích Quỷ này lại yên bình hơn Trung Đông nhiều... một chiến binh... chắc là người đàn ông này muốn hắn trở thành kẻ mạnh mẽ trong đấu trường sao?

Nghĩ đi nghĩ lại không tìm được lý do. Nhưng ít nhiều hắn phải quyết định, bởi đi theo người đàn ông này, ít nhất hắn sẽ không phải chịu khổ nữa. Hắn sẽ được ở cái nơi che nắng che mưa mà không phải chạy gấp gáp vào mỗi khi trời chuyển mưa lúc ngủ ngoài công viên nữa.

“Tôi đồng ý... nhưng mà tôi không thể mạnh thêm được nữa... tôi đã chiến đấu từ bé đến giờ, kỹ năng của tôi rất tốt!...”

Dù luôn luôn cảm thấy bản thân tự ti nhưng với khả năng chiến đấu của mình, lại là thứ mà Porteur tự tin nhất.

“Vậy sao? Chấp cả năng lực của cậu. Tôi đứng đây...” Nói đến khúc này Thu Phong dùng chân kẻ một cái vòng tròn trên nền đất, sau đó hắn ngẩng đầu lên nói tiếp “Dùng mọi thứ cậu có, trong phạm vi này, chỉ cần một trong hai cánh tay của cậu chạm trúng người tôi thì cậu thắng. Nếu thắng tôi sẽ cấp giáp chứng nhận công dân cho cậu, còn cậu muốn theo tôi hay không thì tùy tôi không ép!”

“Thật ư?”

Porteur kinh ngạc nhìn Thu Phong mà nói.

Nhận được cái gật đầu chắc nịch của Thu Phong.

Sau đó Thu Phong đặt cái điện thoại của mình lên mặt đất. Điện thoại của Thu Phong tạo ra một cái màn hình cỡ nhỏ lớn hơn điện thoại của hắn, tạo ra giữa không trung. Ở đó hiện '05:00'

Thu Phong đưa năm ngón tay lên, hắn nhìn chăm chăm Porteur bằng con mắt nghiêm túc và nói:

“Trong vòng năm phút. Bằng mọi khả năng của cậu. Mọi kinh nghiệm gì đó của cậu. Bằng cách nào cũng được. Nếu như có thể chạm vào người tôi, hoặc chân tôi đặt ra khỏi cái vòng này cậu sẽ thắng!”

“Ừc...”

Porteur nuốt một cục nước miếng vào họng. Hắn không tin rằng người này có thể không bước ra cái vòng đó mà né tránh? Nên nhớ hắn là Dị Năng Giả dịch chuyển, tốc độ rất là nhanh... điều này có thể sao? Chỉ cần mình tốc biến bất ngờ đến là có thể xong rồi?

Nhưng... nhìn gương mặt tự tin của người đàn ông hùng dũng đó. Khiến cho Porteur đang tự ti về chính khả năng của mình.

“Bắt đầu!!!”

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Quy Phục!

“Bắt đầu!”

Sau khi tiếng hô của Thu Phong vừa dứt. Đồng hồ đếm ngược chỉ vừa chạy được 10 khắc. Bỗng lúc này cả Thu Phong mà Porteur như biến mất khỏi không khí, à không riêng Thu Phong thì còn chừa lại hai cái chân đóng chắc trên mặt đất của mình.

Chỉ né tránh, không đỡ, không đánh trả. Điều kiện chỉ cần chạm trúng cơ thể.

Porteur giờ khắc này sử dụng toàn sức lực của mình. Hắn tốc biến đến trước mặt Thu Phong vung tay, hiển nhiên là hụt. Hắn biết nếu dễ dàng trúng như thế thì chẳng còn gì để nói. Và hắn cũng rất thông minh khi chỉ dùng lực nhẹ để vung tay chạm vào Thu Phong, nếu dùng sức tốc độ sẽ chậm, nếu dùng hơi mạnh một chút sẽ bị khựng.

Thậm chí giờ khắc này Porteur tốc biến ra một nơi nào đó khuất tầm nhìn của Thu Phong, sau đó hắn đưa tay ra đằng trước sẵn. Bây giờ chỉ cần việc đơn giản duy nhất. Tốc biến tới bên cạnh Thu Phong, đặt tay nhẹ lên đó là xong.

“Phụt!” Porteur biến mất, sau một khắc, hắn xuất hiện sau lưng Thu Phong.

Nghiêng nhẹ cái thân thể của mình, đơn giản Thu Phong có thể né tránh được. Tuy nhiên Porteur vẫn không chịu thua, thẳng bé liên tục tốc biến trên

dưới trái phải, tứ phương tám hướng. Thậm chí Porteur có vài lần tấn công hai cái chân đóng chặt dưới mặt đất của Thu Phong nhưng cũng không thành.

Cứ mỗi lần hấn xuất hiện, định tấn công vào đâu, thì ngay lập tức Thu Phong đã bắt đầu động đậy phần hấn định đụng trúng. Và khi hấn quơ trúng tất nhiên là sẽ hụt. Cứ thế tốc biến dịch chuyển liên tục, hết lần này đến lần khác. Đã hơn hai phút trôi qua, Porteur đứng đó nhìn vào màn hình đồng hồ đếm ngược. Hấn thậm đồ mồ hôi. Hấn phải tìm cách khác, như thế này không ổn chút nào.

Người đàn ông ấy là một con quái vật đúng nghĩa. Nhìn vào đôi mắt xanh lam kia của Thu Phong, Porteur suy nghĩ, anh ta có phải là dị nhân giống mình hay không? Dị nhân cũng chẳng có cái phản xạ kinh khủng như thế này.

Bằng một cách nào đó, càng lúc Porteur càng cảm nhận được hơi thở chết chóc từ Thu Phong. Tại sao? Anh ta đâu có địch ý với mình, nhưng điều đó lại làm Porteur vừa thích thú, và lại vừa hoảng sợ tôn kính.

Tốc biến như này không có khả năng chạm được, thay vì vậy tấn công dồn dập kết hợp tốc biến sẽ có hiệu quả hơn – Dòng suy nghĩ thoáng chợt chạy qua đầu Porteur.

Nghĩ là làm. Ngay tức khắc Porteur tốc biến đến trước mặt Thu Phong, hấn vồ tay tới, hiển nhiên lại hụt. Nhưng lần này hấn lại không tốc biến chỗ khác nữa, mà ngay chính lúc đó, hấn tung một cước vào bụng Thu Phong. Bằng một cách không thể diễn tả thành lời. Thu Phong lùi một chân ra đằng sau, nhích nhẹ một cái hoàn toàn có thể né tránh được.

Tuy nhiên chỉ cần chạm trúng thôi mà?

Đạp vừa hệt, Porteur không rút chân về, hấn ngay lập tức tạt cái chân mình ngang qua eo Thu Phong. Và ... Thu Phong lại né được bằng cách nghiêng cả thân thể một góc 75 độ khiến chân của Porteur tạt hệt ra.

Vừa lúc đó Porteur tốc biến ngay bên hông Thu Phong, đúng ngay lúc Thu Phong vừa nghiêng người, hấn vung tay hông chạm trúng bờ vai của người đàn ông ấy.

“Vù ~”

Porteur vồ nhanh đến mức vang lên cả tiếng rít gió. Hiển nhiên vẫn chẳng có tiếng động nào ngoài tiếng gió.

Ngay trong lúc Porteur biến mất, Thu Phong như một cây trường côn bật thẳng đứng người dậy, chân vẫn giữ nguyên dưới đất.

Tức mình, tuyệt vọng, bỗng trong đầu Porteur nảy ra một ý tưởng điên rồ. Sẽ ra sao nếu hấn chỉ dịch chuyển một phần cơ thể? Nhưng như vậy có làm cho cơ thể hấn tách rời ra không?

Không ... không thể nào có việc đó, không gian dịch chuyển này không thể làm tổn thương đến thân thể hấn được. Nhưng làm bằng cách nào mới là điều quan trọng.

Trong vòng vài giây đứng khựng tại đó. Vốn Porteur chỉ cách Thu Phong chừng một mét mà thôi, Thu Phong vẫn đứng yên tại đấy nhìn Porteur mà mỉm cười. Chẳng ai biết hấn đang cười cái quái gì.

Phần tử ... thực thể. Cách thức hoạt động dịch chuyển hay tốc biến của hấn được hoạt động bằng cách tức thời đưa tất cả phần tử cơ thể hấn dịch chuyển đến nơi chỉ định. Khi hấn xuất hiện tại không gian, thì phần tử xung quanh không gian ấy bị đẩy ra để cơ thể hấn xuất hiện.

Trên thế giới này luôn luôn tồn tại nguyên lý của nó, dù là khó tin nhưng nguyên lý thế giới vẫn hoạt động với cả những kẻ như Porteur. Vạn vật không tự nhiên sinh ra, cũng không tự nhiên mà mất đi, nó chỉ tồn tại từ dạng này sang dạng khác mà thôi. Trong khoảnh khắc mỗi lần dịch chuyển của mình, Porteur nắm được điều này, cơ thể hắn tách hết tất cả phần tử của bản thân hắn, đưa hắn đến nơi chỉ định với một tốc độ không thể đo lường được.

Trên cơ bản hắn không phải dịch chuyển không gian. Mà là đưa phần tử vào dạng hư vô, vẫn nằm trong không gian thực, nhưng tồn tại ở ngưỡng nhỏ đến mức khiến cho bản thân hắn không bị tổn hại.

Và nếu khi hắn dịch chuyển một cánh tay. Tức hắn chỉ dịch chuyển phần tử của cánh tay hắn, còn thân thể hắn vẫn ở tình trạng phần tử liên kết. Nếu muốn tấn công Thu Phong bằng cách dịch chuyển một vài bộ phận phần tử trong cơ thể, hắn phải nắm rõ được cái nguyên lý này. Và sau khi dịch chuyển, trong khoảng thời gian ngắn nhất, hắn phải đưa phần tử hắn dịch chuyển, hoặc là bản thân hắn đến với thân thể hắn hoặc phần tử của hắn thì may ra hắn mới không bị mất cánh tay.

Nói nghe có vẻ dễ, nhưng lại khó cực kì. Mỗi một nhịp dịch chuyển của hắn mất khoảng 2/10 giây. Tức là 0,2 giây hắn mới có thể hoàn thành bước dịch chuyển của mình. Nhưng trong cái lúc mà Thu Phong nói bắt đầu, đã có vài khoảnh khắc hắn dịch chuyển được 0,1 giây. Nếu như hắn muốn dịch chuyển một bộ phận của cơ thể, và đưa nó lại vị trí cũ, hắn phải làm điều đó trong 0,2 giây mới có thể bảo toàn cánh tay hắn còn y nguyên. Nếu không cánh tay hắn thử dịch chuyển coi như bay màu luôn.

Phải thử, bây giờ không thử còn đợi đến lúc nào? Cùng lắm hắn mất một cánh tay mà thôi, thế giới hiện đại này muốn nổi cánh tay lúc nào chẳng được – Một dòng suy nghĩ liêu lĩnh xuất hiện trong não Porteur.

Ngay tức khắc hấn động.

Porteur lần nữa dịch chuyển ra góc khuất của Thu Phong, mặc dù biết trò này không có tác dụng, nhưng hấn phải làm, còn hơn đứng đối diện để Thu Phong dễ né tránh hơn.

Trong 0,1 giây Porteur hiện hình ra vồ lấy Thu Phong, lại hụt, tuy nhiên suốt 10 giây sau đó. Porteur liên tục dịch chuyển cơ thể mình trong khoảnh khắc bằng 1/10 giây. Cứ thế kéo dài 10 giây, tuy hơi mệt, nhưng để chắc cú hấn phải làm quen với tốc độ này.

Porteur lại biến mất, sau đó hấn dịch chuyển ra trước mặt Thu Phong, vung tay tới. Nhẹ nhàng Thu Phong nghiêng đầu né tránh, nhưng bỗng lúc này đồng tử mắt Thu Phong co lại. Như có một nguồn điện nào đó từ bộ não trải dài xuống cơ thể hấn.

Tức thì lập tức Thu Phong gập người xuống. Trong khoảng thời gian gập người, Thu Phong chứng kiến viễn cảnh cánh tay phải của Porteur biến mất, cứ ngỡ hấn dịch chuyển đi nơi khác, nhưng không, hấn vẫn còn đứng đó.

Cả thế giới như chậm lại trong mắt Thu Phong. Bằng một cách nào đó trong khoảnh khắc nhanh tuyệt đối, Thu Phong thấy một cánh tay xuất hiện giữa hư không đang hướng vào mặt mình.

Chẳng kịp nghĩ gì, tức thì Thu Phong vận bộ pháp. Đầu não Thu Phong vang lên năm chữ ‘Vạn Bộ Ảnh Mê Tung!’

Cơ khắp cơ thể Thu Phong lúc này như hóa thành hư ảo. Bằng một cách nào đó, Porteur tưởng chừng đã vồ trúng Thu Phong rồi, lúc này hấn cũng đã dịch chuyển bản thân hấn ráp lại với cánh tay hấn dịch chuyển. Hoàn ảo hấn không bị gì, nhưng hấn cũng vẫn không chạm trúng Thu Phong.

Cái hư ảnh ấy của Thu Phong khiến Porteur ngạc nhiên tột độ. Ngược lại, cánh tay biến mất của Porteur cũng làm Thu Phong ngạc nhiên không tưởng được.

Tất cả mọi chuyện cho đến lúc cả hai kinh ngạc lẫn nhau chỉ diễn ra vồn vện nửa giây.

Nhưng nửa giây đó cũng khiến kinh nghiệm của Porteur tăng lên đáng kể. Hắn dẹp bỏ cái trạng thái ngạc nhiên của mình. Bây giờ chỉ còn chưa đến hai phút nữa là hết thời gian.

Tức thì Porteur không dịch chuyển nữa, mà hắn đứng đó liên tục dịch chuyển cánh tay của mình vào lấy Thu Phong và dịch chuyển về. Sau đó lại dịch chuyển cánh tay đi rồi dịch chuyển cả thân thể với cánh tay.

Hết tay rồi tới chân, hết chân này đến chân kia. Càng lúc hắn càng dịch chuyển bộ phận của mình nhiều hơn. Hầu như toàn tứ chi của hắn đều đồng thời dịch chuyển đi, xong dịch chuyển về. Nhưng gần như chẳng có cách nào khiến hắn có thể động vô được Thu Phong.

Chẳng bao giờ luôn. Cả cái hư ảnh của Thu Phong, chẳng biết đâu là thực, đâu là ảo. Thậm chí có lần hắn ném cả cơ thể mình vô cũng vô dụng, cứ như Thu Phong không đứng đó vậy. Nhưng Porteur biết Thu Phong vẫn đứng đó và hắn chẳng thể nào đụng vào được cơ thể quái đản của Thu Phong.

Quá mệt mỏi, dịch chuyển và tấn công nhiều như thế đây là lần đầu Porteur cảm thấy mệt. Còn 5 giây, hắn quyết định bỏ cuộc. Hắn không còn sung mãn như ban đầu nữa rồi.

“Hộc hộc ...” Porteur đứng đó nhìn chăm chăm vào Thu Phong, rồi lác liếc mắt sang đồng hồ đếm số.

Thu Phong mỉm cười, hắn bắt đầu đếm ngược.

“3 ... 2 ... 1 ... Hết ...”

Thì bỗng nhiên Thu Phong cảm thấy có gì đó sai sai. Porteur sao lại mất đi một ngón tay rồi?

“Xoạt ... phụt!”

Cảm nhận được năng lượng cực kì bé nhỏ ngay bên hông mình, tức khắc Thu Phong liền lắc cái eo của mình ra. Sau đó một khắc, Porteur hiện ra trước mặt hắn. Cái áo ... là cái áo của Thu Phong bị kéo đi.

Vẫn không trúng. Nhưng có tiến bộ. Suốt từ nãy đến giờ đừng nói là Thu Phong, thậm chí quần áo, hay là tóc của Thu Phong, Porteur cũng chưa có cơ hội chạm trúng. Nhưng trúng được cái áo là đã hay lắm rồi.

Dầu thể vẫn rút. Đồng hồ đã ngưng đếm. Cái vạt áo của Thu Phong bị ngón tay của Porteur kéo căng ra.

Điều kiện là chạm trúng người, trúng thân thể chứ không phải trúng quần áo.

“Giỏi lắm, nhưng chưa đủ điều kiện rồi!” – Thu Phong vẫn giữ nguyên tư thế ấy cười nói với Porteur.

Sau đó Porteur thu tay về, thôi không kéo vạt áo của Thu Phong nữa.

Hắn đứng đó, thăm thát vọng về bản thân. Gần được rồi, chỉ một nhịp nữa thôi. Nếu như hắn canh ngay chính giữa có lẽ Thu Phong đã né không kịp rồi.

Tại sao trên đời này lại tồn tại con người có tốc độ, phản xạ kinh khủng đến mức này cơ chứ?

Porteur khẽ ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt xanh lam đang lịm dần đi trở về thành màu đen. Hắn muốn hỏi, muốn hỏi xem Thu Phong có phải rằng ...

“Anh có phải là Dị Năng Giả giống tôi không?”

Khẽ lắc đầu trước câu hỏi của Porteur. Sau đó Thu Phong nói:

“Không! Tôi là người thường ...”

“Vậy tại sao anh lại ...” – Porteur ngáp ngừng, có đánh chết hắn cũng không tin Thu Phong là người thường. Cơ bản hắn không cảm nhận được năng lượng dị năng từ Thu Phong như những người Dị Năng Giả khác mà thôi.

“Tôi là Võ Năng Giả!” – Thu Phong chen vào lời nói của Porteur.

“Dị Năng Giả?” – Porteur nghiêng đầu khó hiểu.

Thấy thế Thu Phong đành giải thích cho Porteur nghe Võ Năng Giả là gì.

Sau vài phút cuối cùng hắn cũng hiểu được. Tại sao con người này lại như một con quái vật rồi. Quả thật làm gì có người thường ... không! Suy cho cùng anh ta vẫn là người thường, tự luyện tập mà ra ...

Càng nghĩ Porteur càng ngạc nhiên trước khả năng của người đàn ông trước mặt. Hắn hỏi:

“Chẳng lẽ Võ Năng Giả ai cũng mạnh như anh sao?”

Nhận lại cái lắc đầu từ Thu Phong.

Sau đó Thu Phong nói:

“Tôi không biết. Tôi chỉ biết có hai người là Võ Năng Giả, ông bác dạy tôi, thằng em trai tôi Quốc Thiên cũng là Võ Năng Giả ...”

“Vậy cậu Quốc Thiên gì đó cũng như anh sao?”

“Đi mà hỏi nó!”

“...”

Cho tiền Porteur cũng không dám hỏi, thanh niên kia nhìn hằm hằm ít nói. Bỏ ai dám đi hỏi hấn cơ chứ.

“Sao? Cậu nghĩ đi, có muốn làm việc cho tôi hay không?”

Thu Phong làm tất cả mọi việc chỉ để nói câu nói này. Hấn đưa ra hết tất cả quyền lợi, khả năng của bản thân hấn. Thậm chí là cả lợi tức trước đó để muốn Porteur về tay mình.

“Tôi nguyện làm kẻ hầu của ngài!”

Bỗng nhiên Porteur quỳ một chân xuống, hấn cúi đầu, đặt một tay lên ngực và nói.

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Một khí thế nào đó Thu Phong cảm nhận được nó tỏa ra từ người của Porteur. Tại sao, tại sao lúc này hấn lại cảm giác Porteur thân quen đến thế?

Đến cả Porteur cũng không biết tại sao hấn lại làm như vậy. Hấn chỉ biết rằng, cơ thể hấn, giọng nói của hấn tự nhiên bắt hấn phải làm như vậy. Như một thứ tự nguyện. Thậm chí cả lòng thành của hấn khi nói câu đó, cũng bắt hấn phải kính phục người đàn ông kia.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Đăng Ký!

Sức mạnh không được thể hiện bởi đánh mạnh hay đánh nhiều, mà là đánh trúng.

Và Porteur đến việc chạm vào vật áo của Thu Phong còn khó khăn. Quả thật câu trên rất là đúng.

Không cần biết Thu Phong mạnh đến mức nào, không cần biết Thu Phong có trâu bò hay không. Nhưng chỉ cần biết hắn không thể đánh trúng Thu Phong dù rằng hắn tự tin vào sức mạnh, lẫn kỹ năng của mình. Porteur tự nhủ bản thân phải mạnh hơn.

Từ trước đến nay, rất rất là nhiều cấp dưới của Thu Phong lấy hắn làm hình tượng để theo đuổi sức mạnh. Nhưng liệu mấy ai biết được rằng, chỉ cần đánh trúng ta mới biết mình mạnh đến bao.

Sau cái ngày hôm đó. Sáng sớm ngày hôm sau, hôm nay là thứ 7. Thu Phong - hắn có cuộc họp quan trọng với lãnh đạo cấp cao của quân đội Xích Quỷ. Chẳng biết họp gì quan trọng nhưng tới giờ hắn vẫn chưa được thông báo cái quỷ gì. Thôi đã vậy thì ghé đấu trường ngâm một lát vậy.

Sáng sớm Minh Viễn đã có mặt tại căn biệt thự của nhóm người Thu Phong. Hắn đứng ở trước cửa đợi sẵn. Lúc này Quốc Thiên và Porteur đã đi vào xe. Chỉ còn lại Thu Phong đang ngồi dưới phòng khách chờ đợi Lục Nương trang điểm rồi tất cả cùng nhau đi ăn sáng sau đó thì đến đấu trường.

Lát sau Thu Phong và Lục Nương xuất hiện. Vẫn như vậy, Lục Nương vẫn xinh đẹp như bình thường. Đôi khi đối với một vài người phụ nữ đẹp thật sự, dù không có góc chết, nhưng ta cứ nhìn, nhìn mãi rồi sẽ tới lúc thấy họ không đẹp như lần đầu ta nhìn thấy họ nữa. Phải băng đi một thời gian sau nếu như ta không gặp họ, rồi bất chợt ta gặp lại họ, ta sẽ thấy họ đẹp như lần đầu ta ngắm. Đây là điều hiển nhiên cho cái việc chứ nhìn đi nhìn lại một vẻ đẹp ta sẽ chẳng thấy đẹp như ban đầu nữa.

Tuy nhiên Lục Nương lại khác, dù nhìn nhiều hay ít. Dù gặp ít hay nhiều, bất cứ người đàn ông nào cũng thế, chẳng ai chán cái vẻ đẹp ấy của Lục Nương cả.

.....

Sau khi mọi người đều ăn sáng tại Hồng Phận Nhan Lâu dưới sự yêu cầu của Lục Nương. Thì sau đó mọi người đi đến đấu trường ngầm, hôm nay ... à không hôm qua chính thức Porteur trở thành thuộc hạ của Thu Phong.

Đêm hôm đó Thu Phong mất cả một buổi tối để kể cho Porteur nghe những gì về thế giới này, hẳn cũng có nhờ Minh Viễn làm giấy tờ tùy thân cho Porteur. Tất nhiên tất cả giấy tờ đó đều là thật, chẳng việc gì phải làm giả khi mình có cái thể lực lớn và tiền tài như vậy cả.

Chủ yếu lần đến đấu trường này thứ nhất là để Porteur thực hiện vụ thăng cấp của mình, thăng từ chiến binh tầng 2 lên chiến binh tầng 3. Còn gã bộ ngựa hôm qua kia, hẳn vẫn được giữ nguyên cái chức quân vương của mình và giữ lợi tức như thường.

Chuyện này là chuyện xảy ra thường tình đối với hắn. Biết bao nhiêu là Dị Năng Giả cấp cao, có khả năng chiến đấu gây sát thương đến tuyệt vời. Họ muốn xuống tầng tiếp theo tất nhiên phải bước qua hắn. Trừ quân vương

tầng 7 ra. Những quân vương khác hầu hết đều nếm mùi thất bại cực kì nhiều.

Cái vấn đề thứ hai là đến đây để đăng ký thủ tục cho Quốc Thiên. Hay đúng hơn là cho hai anh em nhà Thu Phong này. Họ sẽ dùng mặt nạ, tất nhiên đấu trường không cấm việc đấy. Ngoài làn da của hai anh em Thu Phong và Quốc Phong hơi khác, thì chiều cao và dáng vóc cũng đã khá tương đồng với nhau. 2cm chênh lệch và Thu Phong chỉ có đô hơn Quốc Thiên một tí xíu trong lúc hắn sở hữu cái sức mạnh màu lam ngọc kia rồi.

Dưới tiếng nói của Minh Viễn. Quốc Thiên đăng ký mà chẳng gặp chút trở ngại nào. Hắn cũng chẳng cần phải ghi năng lực hay xét nghiệm năng lực của mình. Cứ ghi dấu hỏi chấm trong đó cho nó thần thần bí bí.

Đây là một cơ hội cực kì lớn cho Quốc Thiên lẫn cả Thu Phong để họ dịp cọ sát với Dị Năng Giả trong cái đấu trường ngầm này. Được biết, đấu trường ngầm cho Dị Năng Giả ngoài hai cái ở Xích Quỷ ra thì chỉ có hai cái khác ở hai cường quốc cỡ lớn mà thôi. Chỉ có ba cường quốc mới đủ khả năng, tiền tài và thế lực vung tiền ra để tổ chức một cái đấu trường như thế này.

Theo như luật lệ đã nói ban đầu. Quốc Thiên sẽ phải bỏ 1 triệu Xent ra để đăng ký, tất nhiên Minh Viễn sẽ là người trả số tiền đó, dù gì thì hắn cũng là người kêu gọi hai anh em này tham gia đấu trường để dành lại quân vương tầng 7 cho hắn cơ mà. Thứ hai Quốc Thiên sẽ phải đấu từ vòng đầu tiên. Đây là đánh kiếm điểm, Quốc Thiên sẽ phải tự chọn đối thủ cho mình, nếu đối thủ đồng ý sẽ đấu ngay và luôn và xếp theo lịch của đấu trường.

Có lẽ Quốc Thiên sẽ mất kha khá thời gian ở tại đất Bắc này để có thể tiến lên tầng 7. Đến cả Porteur mất vài tháng mới lên nổi được tầng ba, trong khi đa phần hầu hết trận nào hắn cũng thắng. Nhưng do khả năng dịch

chuyên của mình nên Porteur mới không được chú ý đến, chưa kể đánh toàn vòn đôi phương thôi, chán lắm, có mấy ai chú ý đến hắn đâu.

Nhưng Quốc Thiên lại khác, là một Võ Năng Giả, Quốc Thiên sẽ phải tập đôi đầu với mọi đối thủ. Cơ bản các trận đôi kháng được diễn ra tại tầng một thì mỗi một lần sẽ có 5 cặp đấu được tổ chức đồng thời. Trong một cái phòng đấu ấy, sẽ ngăn ra thành 5 khu nhỏ, 5 khu nhỏ ấy mỗi khu sẽ được dựng lên một bức tường kim loại kiên cố từ đầu trường.

Và các khách VIP, nếu ai muốn theo dõi trận đấu nào, thì có thể chuyển màn hình theo dõi trận đấu đó. Còn với khách thường, hình ảnh của cả 5 trận sẽ được truyền hình trực tiếp nếu như góc ngồi của họ bị khuất với trận chiến của cặp khác. Nói khuất là khuất thế thôi, bức tường đó chỉ là bức tường trong suốt với khán giả, nhưng là bức tường có hình thái và màu sắc với người bên trong đấu trường. Che chắn tầm nhìn của các cặp đấu khác với nhau.

“Chọn đối thủ đi Thiên. Bảng danh sách này tên nào mà sáng tức là họ đang rảnh và ở đấu trường, còn màu xám là đang không có mặt tại đấu trường. Nếu chọn màu sáng, đối thủ đồng ý thì có thể thi đấu ngay khi có trận trống. Hôm nay là thứ bảy, nên có khá đông cặp đấu đấy, hàng chờ ít nhất cũng phải 50 cặp đấu. Mỗi lần là 5 cặp, mỗi cặp trung bình 5 phút. Khoảng một tiếng, đăng ký sớm đi, đến chiều là đợi đến mai đấy!”

Bên cạnh Quốc Thiên, Minh Viễn đang đứng đó giải thích cho Quốc Thiên nghe về sơ bộ cơ chế nơi này. Sẵn cũng nói cho Thu Phong nghe luôn.

Tính ra hắn không cần phải làm việc này, chỉ cần đưa một nhân viên nào đó vào giải thích là xong. Nhưng hắn là người nhờ vả họ, sau này mạng sống nhờ cả vào họ nếu như hắn không tự bảo vệ được mình. Nói thế thôi chứ hắn là kẻ nhiệt tình, vả lại là chủ đấu trường này, là kẻ thừa hưởng, hắn

cũng chỉ ngồi đó quan sát nhân viên của mình vận hành, sai thì hấn sửa lại. Nên cũng chẳng bận gì nhiều, với thân phận chủ đấu trường của hấn khá là bí ẩn, không tiếp xúc nhiều với các lãnh đạo cấp cao. Có việc gì thì cứ bơm tiền vào là xong.

Đứng trước bảng danh sách các Dị Năng Giả. Ở đó có thông tin về Dị Năng Giả cơ bản như là thuộc lớp Dị Năng Giả nào, sức mạnh ra sao, cấp bao nhiêu và trên hết là tên tuổi. Lúc này trên đó có hiển thị ra thông tin của Quốc Thiên.

Điểm của hấn là 10. Tức là nếu như hấn thua trận đầu, hấn sẽ phải cống 1 triệu vô để có thêm mười điểm, điểm chỉ được mua khi hết, không có vụ mua cộng dồn điểm. Nhìn vào cái tên mình hiển thị trên bảng.

Tên: Hắc Long

Lớp Dị Năng:???

Cấp Dị Năng:???

Sức Mạnh: Công kích vật lý – cận chiến.

Ngoài cái tên và sức mạnh tấn công thuộc dạng nào ra thì chẳng có cái gì khác nữa. Cái tên Hắc Long là lấy tên của bang hội sử dụng cho đấu trường này, bởi vì có thể sau này nếu như gặp kẻ địch mạnh, thì Thu Phong sẽ thay thế em trai mình mà lên đấu. Còn bình thường cứ để cho Quốc Thiên đấu.

Đây là lần đầu tiên trong đấu trường có thông tin toàn đấu hỏi như thế này. À giải thích về cái sức mạnh, thì kiểu như nếu bạn là lớp hóa thú, thì sức mạnh là công kích vật lý. Sức mạnh thuộc lớp tự nhiên thì sẽ là công kích tự nhiên – tầm xa. Sức mạnh thuộc lớp biến đổi, ví như tàng thì sẽ ghi là ‘ngụy trang’, dịch chuyển thì là ‘Du kích’, còn giống như Mạnh Dũng thì

vẫn thuộc công kích vật lý nếu như hấn biến đổi thành một cục đá, một thanh kim loại bóng bẩy nào đấy. Trên cơ bản có nhiều loại sức mạnh khác nhau.

Vì đây là đấu trường dành cho tất cả mọi người không riêng là Dị Năng Giả, tuy nhiên ngoài Dị Năng Giả ra xưa nay chỉ có người thường vào trong này. Và họ được ghi là đấu hội chấm như thế. Sơ bộ hình dung ra cái thông tin này chỉ dành cho Dị Năng Giả mà thôi.

Quay trở lại, Quốc Thiên nhìn vào bảng danh sách những cái tên đang sáng lên. Đây là danh sách những người chưa có cặp đấu, còn những người có cặp đấu rồi nằm trong một bảng khác. Nhìn đi nhìn lại cuối cùng Quốc Thiên quay sang hỏi Minh Viễn:

“Hôm nay có trận du đấu nào như hôm qua nữa không?”

Minh Viễn mỉm cười, hấn biết thế nào Quốc Thiên cũng sẽ hỏi câu này. Thấy thế hấn nói:

“Rất tiếc là không. Tuy nhiên đã có hơn 10 người đăng ký rồi. Trận đấu sẽ được diễn ra khi đủ 20 người đăng ký. Cậu có thể đăng ký, và trong thời gian đó hãy chọn một trận đối kháng cho mình để kiếm điểm đi!”

Nghe Minh Viễn nói vậy, Quốc Thiên gật đầu.

Lúc này tâm trạng Minh Viễn đang rất là háo hức. Hấn muốn thử xem xem Quốc Thiên chiến đấu như thế nào. Ngày hôm qua, hấn thấy một viễn cảnh mà cả đời này hấn chưa bao giờ được thấy.

Chả qua là hôm qua khi hấn về, xong đột nhiên hấn nhớ hấn quên nói cách thức thi đấu cho hai anh em nhà Thu Phong. Có thể để đến mai nói cũng được, nhưng hấn lại chẳng có việc gì để làm, nên định ghé chơi. Đến lúc tới nơi thì hấn thấy viễn cảnh Thu Phong đang chiến đấu với Porteur.

Không! Nói đúng hơn là hấn thấy Thu Phong đứng yên tại đó, Porteur làm mọi cách vẫn không đụng được vào người của Thu Phong.

Viễn cảnh ấy nói cho hấn biết, là cả một Dị Năng Giả mang tốc độ như Porteur cũng không chạm vào được người anh ta thì đừng nói đến Dị Năng Giả không có tốc độ. Đến Porteur còn không biết bao lần chạy trốn khỏi tay của Dị Năng Giả cấp 4. Vậy mà chỉ vừa biến mất thôi, Thu Phong đã tóm được hấn. Tuy không nói gì, không biểu hiện ra mặt nhưng thật sự điều đó làm Minh Viễn rất kinh động, cho đến khi hấn chứng kiến cảnh đó. Chỉ 5 phút thôi, hấn ngơ người và ra về.

Anh trai hấn kinh khủng như thế, liệu Minh Viễn có thể trông chờ gì được ở Quốc Thiên đây? Minh Viễn rất muốn xem em trai của Thu Phong thể hiện như thế nào mà anh ta lại tự tin giao việc mà hấn nhờ cho thằng bé này.

“Một lần chọn hết được không?”

Bỗng nhiên Quốc Thiên quay sang nói một câu tỉnh bơ làm Minh Viễn đơ người.

Tất nhiên là không rồi. Minh Viễn kiên nhẫn mà giải thích:

“Không được. Cậu phải đấu xong, sau đó muốn đấu tiếp thì phải chờ ...”

“Nếu vậy sau khi tôi đấu xong, tôi vào hàng chờ rồi còn đâu. Anh nói lát nữa sẽ có nhiều người đến chọn đấu thủ hơn mà. Nếu thế mỗi ngày chỉ đấu được vài trận là cùng. Có cách nào nhanh hơn không?” – Quốc Thiên nói như thể hấn tự tin rằng sẽ đánh bại tất cả những người ở đây.

Một phong thái cực kì kiêu ngạo. Nhưng Minh Viễn không nghĩ thế, hấn tin tưởng Quốc Thiên có thể làm được điều đó.

Sau đó Minh Viễn nói:

“Được rồi ... để tôi sắp xếp xem nào ...”

Nói xong Minh Viễn vẫy tay một nhân viên đang đứng gần đó, hắn nói nhỏ gì đấy với hắn ta. Sau đó tay nhân viên đẩy đi mất, chừng vài giây sau quay lại nói nhỏ cho Minh Viễn nghe.

Hồi sau Minh Viễn gạt đầu song đồng thời cười nói:

“Được rồi ... nếu như cậu thắng một trận, cậu sẽ được quyền thi đấu tiếp với kẻ thắng tiếp theo nếu như hắn ta đồng ý. Tuy nhiên điều này hơi khó, đa phần sau mỗi trận đấu họ đều rất mệt ...”

“Cứ để đấy thôi!”

Quốc Thiên nở một nụ cười kiêu ngạo.

Với hắn, hắn nói hắn là thằng bố lão số một không ai dám nói số hai. Quốc Thiên rất giỏi trong việc khiêu khích kẻ thù của mình, căn bản gương mặt hắn đẹp trai, nhưng đẹp trai theo kiểu trai đều chứ không phải trai đàn ông hay lạnh lùng.

Diễn hình là trận đấu ngầm lần trước tại Quảng Phúc, hắn khiêu khích cho cả đám người của băng Liên Minh Osuma và Cerberus lên đấu với hắn còn được. Với mấy thằng Dị Năng Giả này, thằng nào cũng ngông cuồng. Cứ lựa thằng nào cục súc nhất mà thách đấu thể nào cũng được.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Dị Năng Giả Triệu Hồi?

“Ok chọn đại vậy!”

Quốc Thiên kiêu ngạo đến mức hẳn chọn đại một đối thủ ở trên cùng, chẳng thèm nhìn tên, cũng chẳng thèm nhìn thông tin. Cứ thế mà ấn vào, sau đó Quốc Thiên cầm một miếng kim loại trên tay lên. Miếng kim loại ấy mở ra, đó chính là một cái thiết bị giống như điện thoại, màn hình màu xanh trên đó trong suốt ở cả hai góc nhìn trước và sau.

Sau khi chọn đối thủ, Quốc Thiên nhập cái mật mã của mình vào đó, rồi xác nhận chọn đối thủ cho trận chiến bằng cách nhập mã số ID của đối thủ vào trong đây. Rồi ấn xác nhận.

Thông tin thách đấu được gửi đi cho đối thủ mà Quốc Thiên chọn. Trong vòng 5 phút nếu như đối thủ của hắn không chấp nhận thì thư khiêu chiến sẽ tự động hủy. Khi đó Quốc Thiên có thể khiêu chiến người khác. Nhưng nếu như đến lần thứ 3 đối thủ khác hủy chiến, thì lần thứ 4 Quốc Thiên có thể chọn đại người khác và người đó phải bắt buộc đấu. Coi như kẻ đó bị xui xẻo đi, nhưng không được chọn kẻ dưới để đấu.

Quốc Thiên lại không biết một điều chính là kẻ nào tên càng ở trên cao tức hẳn càng mạnh theo tỷ lệ đo ngưỡng sức mạnh mà đấu trường đánh giá qua màn thể hiện và sức mạnh của đấu thủ trong trận đấu. Bao gồm cả bài kiểm tra thể chất ban đầu nữa.

Nhưng đây cũng chỉ là đánh giá khi đối phương đã tham gia trận đấu rồi thôi, ví như Quốc Thiên thì hẳn nằm ở vị trí cuối bởi vì chưa đấu lần nào.

Nhưng một cái thằng mười điểm lại đi khiêu chiến cái thằng có 900 điểm thì Quốc Thiên điên thật rồi.

Vâng, và đó là suy nghĩ của cái thằng vừa được nhận khiêu chiến. Bằng một cách nào đó, hắn đang trong quán Bar gần đấu trường, tự nhiên lại nhận được thư thách đấu qua cái thẻ của đấu trường. Chẳng ngần ngại hắn click tay vào đó. Thông tin của Quốc Thiên hiện ra. Hai mục có dấu hỏi, và thằng này chỉ có 10 điểm, vậy chắc là mới đăng kí hoặc bị đánh cho rớt hết điểm.

“Nhưng Cấp Dị Năng??? là sao nhỉ” – Gã nhận được thư thách đấu từ Quốc Thiên nhìn vào tấm thẻ mà thắc mắc. Nhưng dù gì hắn cũng phải đi đến đấu trường, đợi mãi mới có thằng thách đấu. Nếu không hắn phải đợi đến kỳ du đấu để kiếm điểm.

Chẳng lẽ có kẻ đến cấp độ cũng không được. Có khi nào hắn cấp độ 6 không? – Một dòng suy nghĩ chảy qua đầu kẻ to con đang cầm tấm thẻ đi qua đường.

Không đời nào có vụ Dị Năng Giả cấp độ 6 tham gia vào đấu trường này. Thậm chí đến cấp 5 còn không có đừng nói đến Dị Năng Giả cấp độ 6. Đến cả một quốc gia như Xích Quỷ đây cũng chỉ có mấy Dị Năng Giả cấp độ 5 thủ hộ mà thôi. Nói gì đến cấp 6 đi tham gia cái đấu trường quái quỷ này làm gì.

Với mỗi một Dị Năng Giả cấp 6, chỉ cần thờ thôi thì một quốc gia lớn mạnh đã phải vung tiền không biết bao nhiêu để có được họ chứ đừng nói gì đến việc tham gia đấu trường ngầm này. Càng nghĩ càng thấy đúng, thế là hắn vui vẻ đến đấu trường.

Trình tấm thẻ của mình ra, gã ta đi đến trước quầy đăng kí để xác nhận lại một lần nữa, dù rằng trước đó hắn đã xác nhận qua thẻ rồi.

“Chào chiến binh! Xin hãy đứng yên để hệ thống quét!” – Giọng nói máy móc vang lên từ quầy đăng ký.

Lúc này ngoài cô nàng xinh đẹp đang đứng trong quầy đăng ký tại tầng hầm số 1. Thì khi cái hệ thống âm thanh kia vang lên, từ bên dưới lòng đất chồi ra một cái máy. Cái máy đó quét một lượt trên người gã to con kia từ trên xuống dưới.

Làm thế để chắc cú rằng người đấu chính là một người, và không thể để người khác đến đấu thay. Nhưng Minh Viễn là chủ cái đấu trường này, hẳn thích thay người lúc quái nào mà chả được. (Điểm thú vị, cái này ta viết theo suy nghĩ nhân vật nhé:V Nó kêu không phá luật nhưng nó cũng lách luật)

Bởi thế nên là đeo mặt nạ cơ bản chỉ bị người khác coi là làm màu thôi, cơ bản hệ thống vẫn nhận diện ra được người đăng kí có phải chính chủ hay không. Như đã nói, Minh Viễn là người tạo ra hệ thống và hẳn có thể sửa lại hệ thống. Nhưng nói đúng hơn cái hệ thống này còn làm màu hơn nữa.

Cơ bản cứ 100.000 Dị Năng Giả thì chỉ có hai Dị Năng Giả có sức mạnh giống nhau mà thôi. Chưa kể có những dị năng độc nhất nữa, và dù có giống nhau thì sức mạnh cũng chênh lệch, hình dáng và cách thức thực hiện kỹ năng cũng khác nhau.

Quả thật Minh Viễn cũng là một thiên tài trong việc chế tạo máy móc. Hắn chế ra cái này cho vui, xong đem vào đấu trường để gắn ở đây luôn ấy mà, chứ tính thực tiễn lại chẳng có bao nhiêu.

“Đã xác nhận danh tính ... Xin chào chiến binh! Đối thủ lần này tên Hắc Long. Lớp dị năng không biết. Cấp dị năng không biết. Sức mạnh tấn công vật lý. Thôn tin thêm không có!”

Nghe hệ thống báo lên, gã ta xác nhận được một điều rằng kẻ thách đấu với hắn lần này là gã tay mơ. Chính xác hơn nếu cái thông tin thêm mà ghi không có tức là hắn chưa đấu trận nào.

Sau đó bỗng nhiên gã ta nghe được tiếng bước chân nhịp nhàng của vài người nào đó, đang tiến về phía này.

“Ông chủ đấu trường?”

Trong mấy người xuất hiện trước mắt hắn, đập vào mắt hắn đầu tiên chính là hình ảnh của tay ông chủ đấu trường này. Nhưng người phụ nữ kia là ai ... sao lại đẹp đến vậy?

Hắn ta dường như bỏ qua mọi sự hiện diện khác, hắn như bao người đàn ông trước kia từng gặp Lục Nương. Hắn ta đắm chìm vào trong vẻ đẹp ấy.

Vốn Lục Nương thích màu đen, hôm nay cô ta mặc trên mình một bộ áo dài cách tân, có khoét một vùng ở ngực làm lộ ra cặp đôi núi chập chùng. Làn da trắng nõn, cùng đôi môi mỏng đỏ mọng, trang sức như bông tai phụ kiện đều được phối lên hợp đến mức mọi thứ đều hoàn hảo.

Khoan nói đến hình dáng, chỉ vẻ mặt thôi đã khiến cho gã Dị Năng Giả kia thần thờ, hắn nhìn Lục Nương chăm chăm với ánh mắt chỉ muốn nhảy vào vào đối phương.

‘Rùng mình ~~~’

Bỗng nhiên tóc gáy của hắn ta dựng đứng. Sát khí từ đâu đó ập thẳng vào người hắn, khiến hắn thở cũng không đủ sức. Bất giác một giọng nói vang lên sau lưng hắn:

“Cắt con mắt mày lại!” – Giọng nói âm lãnh vang lên.

Từ từ quay đầu lại, gã ta bắt gặp một kẻ mang cái mặt nạ đầu con rồng đen thui.

Con mắt gã ta nhìn hẩn như người chết vậy. Thế quái nào kẻ này lại có thể đứng ở đây? Nhưng không, kẻ này không tỏa ra sát khí, gã ta chỉ tỏa ra sự đe dọa mà thôi. Sát khí là từ người khác.

“Này chiến binh! Cậu hơi thất lễ đấy!” – Minh Viễn từ khi nào đã đi lại gần hẩn ta, gã ta nói.

Thấy ông chủ đấu trường đến, tay Dị Năng Giả im lặng. Sau đó hẩn rời đi mà chẳng nói tiếng nào. Chẳng biết tại sao hẩn không thể nói, hẩn cứ nghĩ nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Hẩn luôn có cảm giác như mình sẽ chết bất cứ lúc nào nếu như cứ nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia.

Sau khi gã Dị Năng Giả kia rời đi. Thu Phong đứng bên cạnh Lục Nương bây giờ mới thu lại sát ý. Sát ý của Thu Phong là một cái gì đó đặc trưng, lúc trước khi chưa có cái sức mạnh này, mỗi lần Thu Phong muốn giết một ai đó hẩn đều tỏa ra sát khí tanh tưởi khiến ai đứng xung quanh cũng phải sợ. Tuy nhiên bây giờ dường như theo cảm nhận của mọi người thì chỉ có những người hẩn tỏa ra sát ý thì kẻ đó mới cảm nhận được mà thôi.

Thực chất Thu Phong cũng muốn đến và cho thằng kia một trận, nhưng nghĩ lại đây là đấu trường của Minh Viễn. Hẩn không thể làm thế được, nên là khi tên kia vừa đặt ánh mắt lên Lục Nương, Thu Phong liền vỗ vai Quốc Thiên nhẹ một cái. Thằng bé biết ý liền xuất hiện đe dọa đối phương. Nhưng chẳng mấy tác dụng thì phải.

Kẻ ra Quốc Thiên chỉ giết khoảng vài người trong trận đánh với Guerriers Forts mà thôi. Ngoài ra thằng bé chưa từng giết ai. Còn Thu Phong thì khác, trước kia ở thế giới cũ, hẩn từng giết biết bao nhiêu là mạng

người cho xuê. Dần dần cơ thể hắn toàn mùi máu tanh, đến nỗi Thu Phong còn không phân biệt được đâu là không khí không có máu, đâu là không khí nồng nặc mùi máu trong một khoảng thời gian cơ mà.

Có lẽ giết quá nhiều người khiến Thu Phong tích tụ một thứ gì đó gọi là sát ý, hẳn ban đầu không kiểm soát được điều đó, nhưng giờ thì có thể rồi.

Bỏ qua tay Dị Năng Giả kia, ai mà thấy vẻ đẹp của Lục Nương rồi luôn như vậy. Nhưng có vài kẻ đơn giản chỉ nhìn để thưởng thức vẻ đẹp rồi thôi không có ý gì khác, với những kẻ bình thường, con người bình thường Thu Phong không để ý. Nhưng những kẻ vượt mức là người bình thường như là Dị Năng Giả hay Võ Năng Giả chẳng hạn, Thu Phong phải đe dọa chúng. Kẻ có hơi trâu, nhưng đây trước sau cũng trở thành người phụ nữ của hắn. Hắn rất ghét kẻ khác nhìn vào người phụ nữ của mình với con mắt thèm thuồng. Lúc trước Thu Phong không như vậy đâu, tại sao giờ lại có bản tính ích kỷ như vậy nhỉ?

Giờ khắc này Quốc Thiên đang đứng ở quầy đăng ký, hắn đứng đó xác minh thân phận của mình. Dù có hệ thống quét toàn thân, quét cả con mắt của hắn, hắn đeo mặt nạ cũng vẫn quét được như thường. Vài giây sau hệ thống xác nhận rồi vang lên tiếng nói:

“Đã xác nhận danh tính ... Xin chào chiến binh! Đối thủ lần này tên Viro. Lớp dị năng Triệu Hồi. Cấp ba dị năng. Sức mạnh tấn công vật lý. Thông tin thêm đã đấu 60 trận đối kháng 3 trận du đấu, toàn thắng. Đã tham gia được một tháng. Có thể triệu hồi giáp sắt từ không gian thứ ba ...”

“Cái quái gì vậy?”

Quốc Thiên đứng bên cạnh vừa nhìn vào đồng thông tin mà hệ thống đưa ra, vừa nghe hệ thống nói. Hắn như không tin vào mắt mình. Dị Năng

Giả triệu hồi là sao? Hắn mới nghe lần đầu tiên trong cuộc đời của hắn ấy. Ủa triệu hồi bộ giáp là sao?

“Có vẻ như đối thủ của cậu hơi chua đây Thiên nhi!” – tay Minh Viễn lại gần Quốc Thiên vỗ vai thằng bé cười lên ha ha.

Chờ cái tội chọn mà không nhìn. Tầng dễ nhất đúng là tầng một, nhưng đây cũng là tầng nguy hiểm nhất. Bởi có rất nhiều Dị Năng Giả mạnh sau này đều đi lên từ tầng một, cứ không có vụ dùng cái bay lên thẳng tầng 7 đâu.

Nhưng cái vụ Dị Năng Giả triệu hồi thế này đây quả thật cũng là lần đầu tiên Thu Phong nghe.

Như hiểu được suy nghĩ của mấy người ở đây, Minh Viễn liền nói:

“Lớp Dị Năng Giả triệu hồi là lớp cực kì hiếm. Nó không mấy phổ biến trong giới Dị Năng Giả, nhưng vẫn có. Chắc cả thế giới này những người sở hữu dị năng triệu hồi cũng chỉ trên dưới con số vài chục ...”

Sau đó Minh Viễn giải thích cho nhóm người Thu Phong sơ qua về Dị Năng Giả triệu hồi. Ngoài số lượng ít ỏi ra thì hầu hết bọn họ đều khỏe hơn người bình thường gấp nhiều lần, họ có khả năng triệu hồi ra những thứ như vũ khí, vũ khí rất đa dạng, từ gươm, đao, kiếm, cung tên, trường đao, thanh đao, đủ mọi loại vũ khí cổ xưa. Nhưng hiển nhiên không có vũ khí hiện đại như súng. Và những vũ khí mà họ triệu hồi đều không thuộc thế giới này, có nhiều người nói số vũ khí đó ở trong không gian của các vị thần. Dầu thế vẫn chẳng ai biết rõ được khả năng của họ.

Nhưng có kẻ triệu hồi được bộ giáp sắt thì quả thật lần đầu Minh Viễn nghe thấy.

“Sao Thiên? Đánh được không hay để anh. Dù gì sáng nay ...” – Thu Phong đang có ý định dần thẳng ôn kia một trận, dù sao theo Thu Phong đánh giá trận này có chơi quá khó với Quốc Thiên. Nhưng đang nói giữa chừng bỗng điện thoại hân vang lên.

“Phong, chú đây! Chiều nay 2h có mặt tại Nhà Đỏ nha cháu ...” – Đầu dây bên kia Minh Quân lên tiếng.

“Vâng chú!”

Thu Phong gạt đầu đáp nhẹ một tiếng.

Cuối cùng vẫn chỉ có mỗi ông chú này là gọi cho hân. Tại sao lại để đến mỗi một vị Đại Tướng duy nhất của Xích Quỷ này gọi cho hân mà không phải người khác? Chẳng lẽ ngoài ông ấy ra tất cả đều không xem hân ra gì rồi ư?

“Không! Để em lo.”

Đang mải suy nghĩ bỗng nhiên Thu Phong nghe giọng nói chắc nịch của thẳng em trai mình vang lên.

Nhìn vào cái khí thế hùng hực của Quốc Thiên. Dù qua một lớp mặt nạ, Thu Phong vẫn thấy nó đang cười cực kì tự tin.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Bá Vương Quyền

Chiều hôm nay Thu Phong phải có mặt tại nhà đỏ. Là nhà của vị quyền lực nhất cái Xích Quỷ này. Vậy là hôm nay sẽ có một cuộc họp ở đó sao? Tức không chỉ riêng quân đội rồi, mà còn liên quan đến lãnh đạo cấp cao nữa.

Thôi bỏ qua chuyện đó. Lúc này có một việc khiến Thu Phong phải bận tâm nhiều hơn. Đó chính là em trai hấn - Quốc Thiên.

Sau hàng chờ, cuối cùng cũng đã tới lượt Quốc Thiên sau gần một tiếng đồng hồ chờ đợi. Bằng một cách nào đó thẳng ôn thần này kiêu ngạo đến mức chọn mà không nhìn thông tin đối thủ, quát ngay cái thẳng Dị Năng Giả triệu hồi. Nhưng là triệu hồi giáp sắt sao?

Nếu là cách đây vài tháng có lẽ Quốc Thiên sẽ ngậm hành đầy mồm. Thời thế thay đổi, Quốc Thiên giờ đã khác, đã là thiên tài mà hấn lại còn cố gắng hơn bất cứ ai khác, hấn luôn đuổi theo hình bóng của anh mình.

Việc đuổi theo Thu Phong có cái lợi và có cái hại. Cái lợi trước mắt là Quốc Thiên liên tục cố gắng để có thể đấu ngang sức hoặc vượt qua anh trai mình. Cái hại chính là Quốc Thiên không có bản sắc chiến đấu của riêng mình khi mãi chạy theo cái bóng của Thu Phong.

Một thế giới không cần đến hai kẻ có thực lực giống nhau, tuy là thế nhưng Thu Phong có một thức sức mạnh đột biến nào đó khiến Quốc Thiên mãi vẫn không thể nào bắt chước hay noi theo được. Ngược lại dần dà Quốc Thiên có một cái phong thái chiến đấu cực kì giống Thu Phong, điều

này không chỉ riêng Quốc Thiên là dính phải mà cả cái Hắc Long Bang hầu hết các chiến binh đều noi theo phong cách chiến đấu của vị thủ lĩnh này. Chỉ trừ một vài thành viên cấp cao vốn đã có sẵn bản sắc chiến đấu của mình rồi.

“Xin kính chào quý vị đến với năm cặp đấu tiếp theo. Hôm nay sẽ có một tân binh mới tên Hắc Long sẽ trình diễn cho quý vị xem và đấu thủ của anh chàng Hắc Long lại chính là kẻ bắt bại siêu tân binh Viro một Dị Năng Giả triệu hồi ... trận đấu sẽ được bắt đầu sau 30 giây nữa. Mời quý vị khán giả hãy nhìn vào bảng thông tin của năm cặp đấu!!!”

Ở tại tầng 1 này là một tay MC khác, nhưng Thu Phong nghe kiểu quái gì giọng vẫn y hệt cái thằng MC ở tầng một. Không biết có họ hàng chú bác gì không nữa?

Bỏ qua cái suy nghĩ vớ vẩn của bản thân, Thu Phong nhìn xuống dưới sàn đấu. Lúc này Quốc Thiên đang ở góc thuận với vị trí mà Thu Phong có thể nhìn rõ nhất. Điều này nhờ một phần cũng do Minh Viễn sắp xếp, thực chất nhìn qua màn hình còn rõ hơn nhìn thực tế nhiều.

Phía dưới Quốc Thiên đứng trầm ngâm ở đó, đôi mắt Quốc Thiên tự lúc nào đã trở nên lạnh lẽo. Dù rằng qua một lớp mặt nạ, Quốc Thiên vẫn có một cái khí thế vô hình nào đó tỏa ra từ hai con mắt gây áp lực vào chính Viro.

Gã Dị Năng Giả Viro im lặng đứng đó không biết đang nghĩ gì, Quốc Thiên cứ nhìn chăm chăm vào hắn như thể muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Ban đầu khi nhìn vào bảng thông tin của Quốc Thiên, Viro tin tưởng rằng thằng này chắc là lính mới, không biết nên chọn phải mình, cứ tưởng là sẽ có điểm ngon lành nhưng không.

Lúc ở sảnh đăng kí, quả thật Viro mãi ngấm nhìn Lục Nương mà không chú ý xung quanh. Nhưng hắn biết chính xác một điều rằng gã tên Hắc Long mang mặt nạ rồng kia cũng đi chung với người phụ nữ đó và ông chủ đấu trường này. Bằng một cách nào đó hắn ta lại đứng bên cạnh thì thầm vào tai hắn những lời đe dọa.

Và hắn lại chính là đối thủ lần này của mình. Nhìn cái khí thế kia của hắn, Viro cảm thấy tên này không dễ ăn. Nhưng hắn lại chẳng mang cho cảm giác sợ hãi, ngoài cái khí thế hùng hùng mà tay đó tỏa ra. Viro chẳng cảm nhận được gì nữa.

Nếu như sát ý không phải từ tên này thì là của ai? Chẳng lẽ một người nào đó còn kinh khủng hơn vậy ư? Vì một người phụ nữ xinh đẹp không quen biết mà bỏ mạng, thì cái câu ‘Đàn bà là những niềm đau’ đúng với Viro nhất hiện tại.

Bởi vì Quốc Thiên cái thiết nhất của thằng bé theo Thu Phong đánh giá bây giờ là kinh nghiệm thực chiến. Và sát ý, sát ý có lợi và cũng có hại.

Giờ đấu đã đến, sau khi tất cả mười thí sinh bước vào sân, các cặp đấu được chia ra. Bức tường ngăn cách giữa năm thí sinh được dựng lên. Nó trong suốt với khán giả nhưng lại đục ngầu một màu đen với chiến binh phía dưới.

Lúc bảy giờ trên giữa sân đấu hiện lên con số 10, và nó bắt đầu đếm ngược. Đồng thời thực ảo trong đấu trường cũng được diễn ra, sân đấu của Quốc Thiên và Viro là khu vực rừng van núi. Tuy nhiên diện tích lại cực kì nhỏ, đủ để cho hai người thoải mái mà chiến đấu thôi chứ không đủ để cho họ chạy trốn hay gì đó.

“10 ... 9 ... 8 ... 7 ... 6 ... 5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1 ... FIGHT!!!!”

Bỏ qua những cặp đấu nhỏ lẻ không cần thiết. Tất cả mọi người bây giờ đều tập trung vào trận chiến của Quốc Thiên và Viro. Thứ nhất là bởi vì Viro là một Dị Năng Giả triệu hồi cấp 3, hãn triệu hồi ra bộ giáp sắt cực kì ngẫu và to lớn. Với thân hình cao tận 2 mét của gã, khi gã ta khoác bộ giáp lên khiến chiều cao gã tăng lên một bậc như một người khổng lồ.

Còn Quốc Thiên, hãn là chiến binh đầu tiên mang mặt nạ. Tuy không phải là chiến binh đầu tiên có dấu hỏi chấm trong phân lớp Dị Năng Giả và phân lớp cấp sức mạnh Dị Năng Giả. Nhưng dường như Quốc Thiên chẳng có một biểu hiện gì run sợ.

Bí ẩn! Là thứ mà con người chúng ta luôn tò mò nhất. Họ muốn xem xem Quốc Thiên là ai, đúng hơn Hắc Long là ai, mà trong ngay trận đấu đầu tiên lại đi thách đấu cái thằng siêu tân binh khỏe nhất tầng 1. Mà theo đánh giá hãn có thể lên được đến tầng 5 nếu như không xui xẻo gặp kẻ quái thai nào đánh chết.

“Phụt!!”

Ngay khi trận đấu vừa bắt đầu, Quốc Thiên nhẹ nhàng biến mất. Hay nói đúng hơn hãn chạy, chạy với tốc độ kinh khủng đến mức như một chiếc xe PLK phóng max ga vậy.

“Hả? ...”

Viro kinh ngạc, hãn còn chưa kịp triệu hồi bộ giáp của mình thì đối phương đã đến xuất hiện trước mặt hãn trong một tích tắc chưa đến một giây.

“Bốp!!!”

“Uỳnh!!”

Một cú đấm được tung thẳng vào mặt Viro từ cánh tay của Quốc Thiên. Một quyền toàn lực dồn sạch nội công vào trong đó.

Lực đấm mạnh đến mức khiến mặt của Viro lõm vào trong, hấn văng một mạch tông thẳng vào bức tường ngăn giữa cái đôi thủ khác. Chân động làm rung nhẹ cái đầu trường lên.

‘Im ắng ~~~’

Tất cả mọi người như chết lặng, chỉ trừ 4 cặp đấu kia họ đang chiến đấu với nhau. Cái sự rung động nhẹ của đầu trường cũng chẳng khiến họ để ý, bởi vì dù có để ý họ cũng chẳng thấy được tình hình trận đấu của Quốc Thiên và Viro.

Cú đấm của Quốc Thiên gây biến dạng gương mặt của Viro. Khiến có cái mũi của hấn lệch qua một bên. Máu chảy ròng xuống từ hai lỗ mũi và miệng hấn chảy ra một dòng nước miếng đỏ ngầu.

Vài giây sau, Viro không nhúc nhích. Trận đấu cứ như vậy mà ngã ngũ sao?

Không!

“Triệu hồi ... Thiết Giáp Samurai!!”

Một giọng nói tức giận vang lên.

Quốc Thiên lúc này vẫn đứng đó, hấn biết Viro chưa gục. Có lẽ vì hấn kiêu ngạo, hoặc có lẽ vì hấn muốn thật sự thử sức với Dị Năng Giả mạnh như thế này. Nên hấn chờ đợi đối phương triệu hồi ra bộ giáp của mình.

“Samurai?”

Trong phòng VIP, Minh Viễn ngồi cùng đám người Thu Phong bỗng lên tiếng khó hiểu.

Theo như những thông tin mà Minh Viễn nhận được từ đấu trường thì đây đâu phải là bộ giáp của hắn? Viro kẻ triệu hồi chỉ sử dụng duy nhất một bộ giáp không lồ công kênh đầy gai góc, chứ đâu có phải là Samurai?

Giáp Samurai là bộ giáp của Nguyệt Quốc. Đây là bộ giáp phải được nói là tồn tại từ thời thiên cổ xa xưa của quốc đảo Nguyệt Quốc. Chúng thường được dùng cho các chiến binh Samurai, tượng trưng cho một chiến binh trung thành thời chiến quốc của Nguyệt Quốc.

Một bộ đồ Samurai điển hình bao gồm: Bảo vệ vai, cẳng chân, bao tay, tấm bảo vệ đùi, ngực, hông, cùng với mũ, bao tay, mặt nạ, giày, và trong cùng là lớp lót lụa. Nhưng phong thái của một bộ giáp Samurai không được thể hiện qua bộ giáp, mà chính là thể hiện qua thanh kiếm mà Samurai sử dụng.

Nhưng vào trường hợp này, nếu lời nói của Viro là đúng thì Minh Viễn nghĩ Viro chỉ là một triệu hồi Dị Năng Giả thiết giáp thôi mà. Sẽ rất là vô dụng nếu như hắn triệu hồi ra một bộ giáp Samurai sao?

Tuy nhiên sự thật đã có câu trả lời cho câu hỏi trong trí óc Minh Viễn.

Từ hư không xung quanh Viro lúc bấy giờ hiện lên hàng trăm quả cầu màu vàng bé tí. Trông cứ như mặt trời thu nhỏ vậy. Nó lúc đầu trôi nổi trên không trung xung quanh Viro, nhưng sau vài giây nó bắt đầu tụ về bao bọc toàn bộ cơ thể Viro dậy. Cả thân thể hắn như sáng lên một ánh sáng đủ để người khác không đeo kính râm bị chói.

“Xoạc xoạc ... Kịch ...”

Toàn thân thể Viro lúc này được bọc trong một bộ giáp nào đó mà Quốc Thiên không hề biết tên. Từ từ hắn ta lọc cọc trong chính bộ giáp của mình và đứng dậy.

Cơ thể hắn như to lớn hơn trước nhờ bộ giáp đó.

Một bộ giáp màu đỏ, nón bảo hộ của hắn ta rất đặc biệt khi có hai cái sừng màu vàng chóc nhô lên trông như sừng trâu. Hơn hết Quốc Thiên thấy hắn đeo một cái mặt nạ quỷ.

“Kiếm?” – Quốc Thiên kinh hô một phen.

Thế quái nào gã này lại có kiếm?

Hình ảnh một thanh kiếm dài gần 2 mét to tởm chẳng được Viro rút ra. Hắn cầm một thanh kiếm thon dài, hình hơi cong và nhìn nó trông cực kì sắc bén.

Cái khí thế của Viro khi mặc bộ giáp đó lên người nó khác hẳn cái trạng thái đụt đụt ban nãy khi đối đầu với Quốc Thiên. Ở trên đó Thu Phong hít mắt lại, chẳng biết rằng đang suy nghĩ cái gì.

Tuy nhiên chỉ dừng ở mức kinh ngạc mà thôi. Đối với Quốc Thiên bộ giáp đó thật ngẫu, thanh kiếm kia thật bén, ngoài ra chẳng có cảm nghĩ gì khác nữa.

“Hừm!”

Viro bên trong bộ giáp, với gương mặt toàn máu me. Hắn gầm lên một tiếng, đập vào bức tường ngăn cách:

“Rầm!!”

Vang lên tiếng động lớn, hấn bức tốc lao đến Quốc Thiên nhanh như một viên đạn.

“Xoẹt!!”

Một đường kiếm được tung ra thẳng vào giữa người Quốc Thiên. Hình ảnh một gã tên Hắc Long đeo mặt nạ bị cắt ra làm đôi đập vào mắt khán giả nơi đây.

Trong đầu tất cả những người ở đây, trừ một vài người như Thu Phong ra thì họ đều đang tưởng tượng đến cái viễn cảnh Quốc Thiên bị cắt đứt đôi người.

Quả thật hình ảnh Hắc Long bị chém xuyên qua là thật, nhưng lại không có máu me. Bởi vì thời khắc này họ thấy hàng tá dư ảnh của Quốc Thiên đang đứng ở phía xa xa.

Miệng nhếch lên Quốc Thiên hô lên một câu với giọng điệu cực kì kiêu ngạo: “Vạn Bộ Ảnh Mê Tung!”

Chưa dừng ở đó sau lần tấn công thất bại. Gã Viro đập một cú cực mạnh xuống mặt đất, khiến cho cả vùng đất phía sau hấn bị chấn ra thành cám. Được đà từ cú bùng phá của mình Viro lại bắn thẳng đến Quốc Thiên với vận tốc cực kì nhanh.

“Vụt!!”

Hấn vung ra một nhát chém. Nhưng hiển nhiên ngoài mấy tảng đá bị cắt ngọt xốt sau lưng Quốc Thiên ngoài ra chỉ thấy hàng trăm dư ảnh của Quốc Thiên còn sót lại và kèm theo tiếng nói khó ưa kiêu ngạo:

“Anh tao bảo là ... mày phải chết!”– Nói đến đây cánh tay phải của Quốc Thiên bỗng dưng được bọc lại bởi một dòng khí màu cam. Hấn hét

lên: “Bá Vương Quyền!!!”

(Thu Phong không hề nói thế nhé)

“Cốp!! ... Rầm!!!!!!!!!!!!!!”

Quốc Thiên thốc thẳng một quyền vào xương sườn của Viro. Mặc dù cơ thể hắn đã được bộ giáp bao bọc, nhưng lực đạo vẫn còn đó, một quyền mang võ kỹ tên là Bá Vương Quyền, mang sức công phá lẫn chấn động cực kì lớn đối với kẻ địch. Một quyền ấy đánh bay Viro văng đi như một con diều bị đứt dây đâm thẳng vào bức tường ngăn cách kiên cố kia.

Mọi vật thể như cây cối, đất đá trên đường bay của Viro bị chấn nát ra hết. Tạo thành một con đường tuyệt đẹp từ Quốc Thiên cho đến vị trí Viro đang nằm gục tại đó.

“Răng ... Rắc!! Lạch tách ... lạch tách ...”

Bộ giáp của Viro lúc bấy giờ đang vỡ vụn ra. Những mảnh vỡ của bộ giáp đang rơi lả chả xuống mặt đất, xuất phát từ đúng vị trí mà Quốc Thiên vừa đâm. Dần dần vết nứt lan rộng khiến một vùng giáp ngay trước bụng của Viro bị rơi ra. Và khi rớt xuống mặt đất được vài giây sau liền tan biến mất vào hư vô.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Bị Tổng Thống Phát Hiện

“Chỉ có vậy thôi à?”

Quốc Thiên đứng đó, hấn khinh bỉ nhìn vào cái thân thể tàn tạ của Viro.

Cả bộ giáp lẫn thanh kiếm của Viro giờ đây đang từ từ tan biến đi mất. Một bộ dạng thê thảm đến cực độ hiện ra trước mắt những người đang chứng kiến.

Xương sườn của Viro bị Quốc Thiên đâm gãy, thịt thà lõm vào trong khiến cho những phần xương lồng ngực gãy bị lòi ra bên ngoài. Máu nhuộm đỏ cả xương trắng của hấn, chảy ra cả dưới đất.

Hít thở không thông, Viro nằm đó đau đớn nhìn vào Quốc Thiên. Tuy nhiên hấn chẳng nói lời nào cả. Hấn sợ, hấn đang rất rất là sợ. Bộ giáp Samurai là thứ sức mạnh mạnh nhất của hấn, cũng là con bài tẩy của hấn.

Với hấn bộ giáp ấy tuy phòng thủ không bằng bộ giáp cũ nhưng chênh lệch cũng chẳng đáng là bao. Cốt yếu bộ giáp Samurai có kiếm, tăng sức tấn công và tốc độ cho hấn. Lật ngay còn bài tẩy sau cú đâm đầu tiên của Hắc Long, tức hấn đánh giá rất cao Hắc Long.

Tuy nhiên chưa đủ cao, dù có cao hơn nữa hấn vẫn sẽ thua. Gã Hắc Long kia, sau cái mặt nạ kia, hấn rốt cuộc là ai? Hấn chẳng có tí sát khí nào, mà sao hấn lại mạnh đến mức quái thai như thế, khí thế của hấn khiến Viro khó thở, hay chính vết thương trên người khiến hấn thở không thông. Hấn cũng chẳng rõ nữa, ý thức của hấn đang dần mất đi.

“Hắc Long – Winer!!!!”

Trên đầu Quốc Thiên lúc này hiện lên một dòng chữ.

Sau đó Quốc Thiên thấy Viro đang được đấu trường đưa xuống mặt đất. Vài giây sau đó một cánh cổng hiện ra ngay khu vực Quốc Thiên vừa thi đấu xong.

Đó là cửa ra, trực tiếp Quốc Thiên rời đi. Sau đây ở ngoài hành lang có người của đấu trường dẫn hắn lên trên phòng VIP nơi của anh trai hắn và Minh Viễn.

Và cứ thế, một kẻ mang nghệ danh Hắc Long, đeo mặt nạ rồng. Gã Hắc Long ấy mang một sức chiến đấu kinh khủng. Sau này hắn được đồn đoán rằng là một trong những Dị Năng Giả mang sức mạnh hiếm – Siêu Sức Mạnh. Chỉ có kẻ mang siêu sức mạnh mới có thể trong hình dáng con người mà đâm bay đôi phương bằng tay không. Lại có thể chấn nát bộ giáp của Dị Năng Giả triệu hồi cấp độ ba. Thậm chí còn có một vài đồn đoán cho rằng Hắc Long chính là Dị Năng Giả cấp độ bốn, có thể lên đến tầng 7.

Chỉ duy nhất một trận đó thôi Quốc Thiên đã thể hiện ra được tới mức như thế. Quả thật vượt ngoài sự mong đợi. Tuy nhiên Thu Phong anh trai Quốc Thiên lại là người hiểu rõ cái hoàn cảnh ban nãy hơn ai hết.

Tuy Quốc Thiên đánh rất nhanh gọn lẹ, nhưng thắng bé lại dùng hết lực, hết sức. Nếu lỡ may kẻ thù mạnh hơn sức mạnh tốt đa của nó thì sao? Chẳng lẽ chịu thua?

Quốc Thiên phải học cách giảm sức mạnh của mình xuống, đến mức ngang bằng với đối thủ. Lấy sức mạnh đó mà đánh thắng đối thủ, cái Thu Phong muốn Quốc Thiên trải nghiệm ở đây chính là kinh nghiệm chứ không phải là để gia tăng sức mạnh.

Sau một hồi ngồi trên phòng VIP, Thu Phong liên tục chỉ ra những thứ làm và không nên làm cho Quốc Thiên nghe. Thằng bé là một đứa thông minh, Thu Phong tin tưởng lần sau nó sẽ không thể hiện như thế này nữa. Nhưng có ai dám đấu với nó khi nó thể hiện như thế này không mới là chuyện.

Tuy nhiên bây giờ cũng đã gần trưa rồi. Thu Phong phải trở về biệt thự tắm rửa thay đồ để chuẩn bị cho cuộc họp vào đầu giờ chiều nay tại nhà đỏ.

.....

Trước cổng Nhà Đỏ. Căn dinh thự khổng lồ được sơn độc nhất một màu chủ đạo là màu đỏ. Với diện tích tổng cộng là 6.100 mét vuông. Nếu so ra, thậm chí nhà đỏ còn nhỏ hơn cả căn dinh thự của bố già Thu Phong tới mười mấy ngàn mét vuông.

Nhà Đỏ này được tồn tại vài trăm năm trước khi cuộc thế chiến thứ 3 xảy ra cho đến tận bây giờ. Ngoài việc tu bổ lại thì Nhà Đỏ hầu như vẫn còn nguyên vẹn từ lúc mới xây cho đến tận bây giờ.

Nói là nơi ở của tổng thống Xích Quỷ nhưng thực chất Nhà Đỏ không cao lớn và xa hoa như hầu hết kiến trúc ở cái thủ đô thành Thượng Kinh này.

Nhà Đỏ tổng cộng có 7 tầng. Nhưng bên ngoài khi nhìn vào ta chỉ thấy hai tầng trên của Nhà Đỏ, hầu hết kiến trúc còn lại đều nằm ở dưới lòng đất. Với thời kì cách đây mấy trăm năm khi Nhà Đỏ được xây dựng thì đây quả thật là một điều không tưởng.

Vốn là nơi ở của tổng thống Xích Quỷ. Đồng thời cũng là nơi thường diễn ra các cuộc họp và bữa tiệc cho chính tổng thống Xích Quỷ tổ chức. Và lần này cuộc họp bí mật được diễn ra.

Trong cuộc họp này đa phần chỉ có tổng thống, phó tổng thống, một vài người chức quyền cao trong bộ máy chính quyền Xích Quỷ và các vị tướng của quân đội. Tất nhiên trong đó có Thu Phong, lý do mà hắn có mặt ở đây là vì vậy.

Lúc này chiếc Limousine chở Thu Phong đã đánh đến trước cổng nhà đỏ. Dừng lại ở trước cổng, tại trạm kiểm soát Thu Phong thò tay ra đưa tấm thẻ quân đội của mình. Sau khi một điệp vụ của Nhà Đỏ xác nhận thẻ của Thu Phong là thật họ đều cho mời hắn vào.

Chiếc Limousine lăn bánh đến trước cổng của Nhà Đỏ. Nơi đó có một vài chiếc xe hạng sang khác đã tới trước, đậu thành một vòng cung quanh kiến trúc hòn non bộ giữa sân Nhà Đỏ.

“Được rồi ... dừng lại đi, có gì chú cứ đợi trong xe!”

Thu Phong nói một tiếng yêu cầu bác tài xế dừng xe lại. Sau đó hắn bước xuống. Đập vào mắt Thu Phong là một căn nhà màu đỏ đồ sộ với những kiến trúc trông như một tòa cung điện Châu Á hắn thường hay thấy bên Trung Quốc khi còn ở thế giới bên kia.

Dần dần Thu Phong bước đến Nhà Đỏ. Ngoài hơn chục điệp vụ của Nhà Đỏ, những tay mặc vest đen, đeo kính đen và mang găng tay trắng. Đứng ở đó như một bức tượng. Thấy Thu Phong bước đến một kẻ trong số chục người đó đưa tay ra cản lại và nói:

“Xin ngài hãy cho chúng tôi xem giấy mời!”

“Giấy mời?”

“Vâng! Hôm nay có một cuộc họp giữa các lãnh đạo. Thiếu Tướng ngài không có giấy mời sao?”

Có vẻ như tay điệp vụ kia biết Thu Phong. Hắn là điệp vụ của Nhà Đỏ này đã lâu, vốn tất cả những lãnh đạo cấp cao hắn đều nhớ mặt, chứ đừng nói đến người trẻ tuổi nổi tiếng như Thu Phong, chính xác hơn là Quốc Phong rất nổi tiếng trong giới chức quyền. Thân là điệp vụ cho Nhà Đỏ gã này biết điều đó. Chỉ cần nhìn mặt thôi hắn đã biết Thu Phong là ai.

Nhưng luật là luật, phải có giấy mời mới được phép bước vào Nhà Đỏ ngày hôm nay để được họp.

“Đợi tôi chút!”

Thu Phong nhíu mày. Lão già Minh Quân có nói với hắn rằng phải có thiệp mời hay sao? Đùa gì vậy.

“Chú đang ra!”

Đầu dây bên kia vừa nghe máy, Thu Phong liền nghe thấy ông Quân nói rồi lại cúp luôn.

Sau đó vài giây Minh Quân mở cửa, gương mặt già nua khá là quen thuộc với Thu Phong xuất hiện. Hắn cũng chẳng thích cái gương mặt này tí nào, mồm ông ta lúc nào cũng bảo muốn tốt cho hắn nhưng toàn ép hắn vào những tình thế không thể nào đỡ được.

Có thật ông ta là Nguyên Soái Đại Tướng không thể? Trong quân đội làm gì có ai tiếng nói lớn hơn ông mà có thể ước thúc ông nữa.

Minh Quân xuất hiện, sự xuất hiện của ông ấy khiến cho cái điệp vụ lưng đứng thẳng tắp đưa tay lên mà chào, ngoài ra họ chẳng nói gì nữa.

“Thiếu tướng là do cá nhân tôi mời, không có thư mời của tổng thống đâu. Cho cậu ta vào được chứ?”

Dùng giọng nói ồm ồm của mình, lão ta xuất hiện trước mặt Thu Phong nói với tay điệp vụ kia.

Nghe thế điệp vụ liền thu tay về làm một thế mời, hấn im lặng không nói gì.

Trong cái chế độ của đất nước Xích Quỷ này. Lời nói tổng thống là số một, thì lời nói của Minh Quân là số hai. Một bên vận hành cai quản đất nước, một bên bảo vệ đất nước. Tuy rằng đại tướng Minh Quân phải nghe theo lệnh của Tổng Thống, nhưng cũng không thể làm gì quá quắt được. Bởi vì quân đội nằm trong tay Minh Quân, lực lượng nằm trong tay Minh Quân.

Đây không phải là thời kì phong kiến, không có vụ trung thành gì với tổng thống. Tổng thống tuy quyền lực nhưng không có tất cả, ông ta chỉ được phép ra lệnh cho quân đội nếu như đất nước bị nguy hiểm. Ngoài ra quân đội có thể làm theo ý của mình chỉ cần không gây hại đến đất nước là được. Bởi vì tổng thống có thể thay nhiệm kỳ, riêng kẻ đứng đầu quân đội như Minh Quân, trừ khi ông ta chết hoặc về hưu. Nếu không cái chức tổng tư lệnh quân đội Xích Quỷ vẫn luôn thuộc về Minh Quân.

Như vậy là sao? Thu Phong lúc này đang đi theo Minh Quân vào trong Nhà Đỏ. Trước khi đó hấn phải đứng trước một cái máy dò kim loại. Tất cả những phụ kiện điện tử, kim loại, từ điện thoại, đồng hồ, thắt lưng cho tới tất cả mọi thứ hấn phải tháo xuống không được phép đem vào.

Bỏ lại điện thoại và cái dây nịt của mình. Thu Phong lắc đầu.

Thực chất Nhà Đỏ này là vậy. Không được quay phim, chụp hình, hay sử dụng điện thoại công nghệ cao. Thấy thấy cái sim trên tay, Thu Phong được phát cho một cái điện thoại công nghệ cũ. Cái điện thoại này trông hết

như cái điện thoại đập đá của thế giới bên kia, mỗi tội chẳng có nhãn hiệu Nokia như hân tướng mà thôi.

Dù gì ít nhiều cũng cho sử dụng sim gắn vào điện thoại. Nếu chẳng may có chuyện gì gấp có thể nắm rõ tình hình mà quyết được.

Cuộc họp bắt đầu vào lúc 2h chiều. Nhưng bây giờ chỉ mới 1h30 phút, căn bản Minh Quân muốn gọi Thu Phong đến trước để bàn một số việc riêng cùng tổng thống Xích Quỷ.

“Chào Tổng Thống!”

Bước vào một căn phòng tiếp khách riêng, đây không phải là phòng tổ chức cuộc họp của các cấp lãnh đạo. Đơn giản đây chỉ là phòng trà trong Nhà Đỏ mà thôi. Và nó lại nằm ở tầng cuối cùng của Nhà Đỏ. Minh Quân bước vào ngay lập tức đứng khập chân lại chào theo kiểu quân đội, theo đó Thu Phong cũng chào theo:

“Chào Tổng Thống!”

Thông qua một vài thông tin khi hân trở về thế giới này, trong khoảng thời gian phục hồi sức khỏe của mình Thu Phong có đọc thông tin của tổng thống đương nhiệm Xích Quỷ.

Lão tổng thống cơ bản trước khi trở thành một tay tổng thống thì ông ta đã là một nhà chính trị gia, một tỷ phú nổi tiếng bậc nhất Xích Quỷ này. Thời gian đương nhiệm của ông ấy đã hơn hai năm tức chỉ còn hai năm nữa trong nhiệm kỳ tổng thống của mình. Tuy nhiên sau vài chục năm vị tổng thống này sắp sửa đổi mặt với thế chiến thứ tư.

Ông ta tên là Phạm Phùng. Vốn trước khi trở thành tổng thống ông ta đã là một tỷ phú. Là một trong số ít những tổng thống giỏi nhất đất nước này qua các nhiệm kỳ. Các đời tổng thống trước ít nhiều ai cũng ăn hối lộ để

tranh thủ làm giàu trong nhiệm kỳ của mình mà bỏ mặc thế sự. Tuy nhiên Phạm Phùng đã trở thành tỷ phú trước khi trở thành tổng thống. Ông ta được đánh giá là một vị tổng thống giỏi nhất trong lịch sử hiện đại sau thế chiến thứ 3.

Tiền ông ấy cũng không cần, quyền lực thì đứng đầu đất nước Xích Quỷ. Cái ước mơ của ông ấy khi trở thành tổng thống lại là muốn đất nước mình trở thành cường quốc số 1 thế giới. Nhưng chính vì cái dã tâm ấy của ông ta mà bây giờ đây Amecanda đã và đang gây áp lực cực kì lớn đến Xích Quỷ.

Thu Phong không biết vì sao hôm nay hẳn lại có cuộc nói chuyện riêng với hai người quyền lực nhất đất nước Xích Quỷ này.

“Ngồi đi! Tự nhiên đi thiếu tướng. Nơi này ngoài ba người chúng ta ra không có ai đâu!”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên từ tổng thống Phạm Phùng. Ông ta mang một gương mặt già nua nhưng lại đầy sức sống, phong thái ung dung tự tại. Trên hết cái thời gian lãnh đạo một đất nước trong hai năm qua đã vô hình mang đến một phong thái vương giả cho tổng thống Phạm Phùng.

Lúc này Minh Quân đã ngồi xuống trước đối diện với tổng thống, theo đó tổng thống liền ngồi xuống theo. Hai người kia ngồi hai đầu bàn ghế chủ vị, còn bản thân hẳn lại ngồi vào một cái ghế bành ở chính giữa.

“Quốc Phong! Cậu có phản bội đất nước này không?” – tổng thống Phạm Phùng lên tiếng ngay cái lúc Thu Phong vừa đặt mông xuống tấm nệm ghế

“Hả?” – Thu Phong ngạc nhiên kinh hô lên một phen.

Lão già này nói cái gì vậy? Ông bị điên à?

“Ngài nói vậy là có ý gì thưa tổng thống? Tôi không hiểu?”

Thật sự Thu Phong không hiểu ông già này nói cái gì.

“Thật sự cậu có phải là Quốc Phong không? Hay là một kẻ song trùng của Quốc Phong?”

“Thình thịch ...”

Tiếng tim Thu Phong đập lên, đập to đến mức trong căn phòng im ắng này đến tiếng thở nhẹ cũng nghe thấy. Tất nhiên tiếng tim đập, lẫn gương mặt biểu cảm của Thu Phong nói lên tất cả.

“Thật sự?”

Minh Quân ngồi đầu bên kia ngạc nhiên đứng dậy nhìn Thu Phong với con mắt bất ngờ.

Tuy Minh Quân là một đại tướng, là một kẻ đứng đầu quân đội, nhưng cả ngày ông chỉ lo luyện binh, tìm hiểu binh pháp lẫn công nghệ của thế giới. Quốc Phong mất đi trí nhớ, cái việc điều binh tất cả đều được chuyển giao lại cho Minh Quân, quả thật khi trước một mình Quốc Phong làm công việc của cả mười quân sư. Và giờ tất cả mọi thứ đó không ai có thể thay thế được Quốc Phong.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Thái Độ Và Sự Tức Giận !!

Nhìn vào một đồng hình ảnh được đặt trên bàn Thu Phong cứng đờ người.

Trong những bức ảnh ấy có hình ảnh của hấn trong đó, những loại máy móc to lớn, không hiểu dùng để làm gì. Một số những người mặc áo trắng chắc có lẽ là giáo sư gì đấy giống ở nhà bố già hấn.

Cầm một tấm ảnh trong số những tấm ảnh trong đó lên. Thu Phong thấy một vòng tròn tạo ra từ đám mây trôi nổi giữa vô số máy móc, bên trong đám mây ấy có một ánh sáng màu xanh lam tối. Đám mây này cực kì quen với Thu Phong.

Hấn nhắm mắt ....

Lúc này khi tổng thống Phạm Phùng hỏi hấn có phải là Quốc Phong không. Sau khi thấy sự kinh ngạc của hấn, ông ta liền đưa ra một xấp hình ảnh, kẻ được chụp nhiều nhất trong đó chính là hấn. Hay chính xác hơn không phải hấn mà là Quốc Phong.

Bằng một cách nào đó Minh Quân cũng không biết chuyện này. Ông ta cầm vài tấm hình lên kinh ngạc nhìn vào đó. Quốc Phong là quân nhân mà ông tự hào và tin tưởng nhất, nhưng trong quá trình gần chục năm ở quân đội, ông không hề biết nó lại có thể làm ra những cái thiết bị này. Tiền đâu ra mà nó làm trong khi nó chẳng mấy khi về nhà hay liên lạc với Nhất Phương.

Quay lại với những dòng suy nghĩ rối bời trong não Thu Phong. Hắn nhớ rồi, đây là đám mây hắn bị ném qua. Cái đám mây này chính là do Master Speed ném hắn vào trong đó, và rồi khi có lại ý thức hắn đã xuất hiện ở thế giới này với danh nghĩa Quốc Phong bị mất trí nhớ.

“Những hình ảnh này cậu thế quen chứ Quốc Phong?”

Tổng thống Phạm Phùng bỗng đứng lên tiếng. Ông ta nhìn sâu vào đôi mắt của Thu Phong như muốn moi hết tất cả thông tin từ miệng hắn.

Đã đến nước này, Thu Phong không muốn giấu làm gì nữa. Thu Phong gật đầu nhẹ một cái và nói:

“Tôi tên thật là Thu Phong. Không phải Quốc Phong ... và tôi không biết tại sao tôi có mặt tại thế giới này. Tôi chỉ mới biết tôi không phải Quốc Phong chỉ mới cách đây hơn một tháng thôi!”

Hơn một tháng trước, thời gian mà Thu Phong gặp Giang Nam. Hắn ta nói cho Thu Phong biết về song trùng đa thế giới nên Thu Phong mới tìm hiểu và biết thật sự rằng hắn chính là kẻ xuyên không.

“Cậu biết Quốc Phong thật ở đâu không?”

Lúc này Minh Quân bên cạnh bỗng đứng lên tiếng. Hai cánh tay ông ta run lên giữ lấy cánh tay của Thu Phong.

Chiến tranh sắp xảy ra, quân đội Xích Quỷ tuy mạnh nhưng lại không có một quân sư tài tình như Quốc Phong. Nếu không có Quốc Phong, quân đội như thiếu đi một nửa lực lượng vậy, bởi vì ngoài Xích Quỷ ra hai cường quốc khác đều có quân sư tài ba.

Quốc Phong biến mất, đồng nghĩa với việc cán cân bị nghiêng đi về hai phía cường quốc kia. Mặc dù thông tin Quốc Phong đã được tìm kiếm, trở

lại quân đội, nhưng bí mật vẫn khó thể nào mà giấu đi. Mặc dù họ đã phong tỏa thông tin của Quốc Phong không để đồn việc hắn bị mất trí nhớ ra ngoài.

Nhưng ngặt một cái Thu Phong lại được chính gia đình mình tìm thấy trước quân đội. Do đó bạn bè và những người không cần thiết lại nắm thông tin này trước quân đội chính phủ Xích Quỷ. Chưa kể Quốc Phong hay Thu Phong lại chính là Huỳnh Đạt. Kẻ đang làm việc cho chính phủ của Amecanda, kẻ được cho là sẽ gây nên cái thế chiến thứ 4 sắp tới.

“Không! Tôi còn chưa gặp hắn bao giờ ...”

Sau đó Thu Phong ngồi kể ra mình vốn là một đặc công chuyên nghiệp tại thế giới khác. Phục vụ cho đất nước tên là Việt Nam. Sử dụng ngôn ngữ gọi là tiếng Việt, giống hệt ngôn ngữ Xích Quỷ của thế giới này. Và trên hết công nghệ của thế giới đó không giống như ở đây.

Rồi Thu Phong nói đến việc ở đó cũng có Dị Năng Giả, hắn kể rằng bản thân hắn chiến đấu với Dị Năng Giả siêu tốc độ. Sau đó bị ném đến đây, trùng hợp cùng khoảng thời gian mà Quốc Phong thế giới này mất tích.

Tất cả mọi người trong gia đình này của hắn đều là thật, tức 100% hắn là kẻ song trùng ở đây. Thu Phong có kể về gia đình mình ở thế giới kia như thế nào, lý do bố già Nhất Phương tại sao phải chết, gia đình hắn cực kì cực khổ sau khi ông già mất đi chứ không có giàu sang như thế giới này.

Việc bố già hắn là ông trùm miền Nam thì chuyện này là điều đã tồn tại từ lâu với lãnh đạo cấp cao như tổng thống Phạm Phùng.

Sau khi nghe hết sự việc Thu Phong kể, hai người họ im lặng, không biết rằng đang suy nghĩ về điều gì.

Tổng thống Phạm Phùng là người đã cài điệp vụ bí mật theo dõi Quốc Phong, ông ta biết Quốc Phong chế tạo một cái máy gọi là máy xuyên thời không. Sau đó Quốc Phong lại chinh thân mình thử nghiệm lần đầu tiên. Vài một ngày hấn quay lại thành công. Cứ thế thí nghiệm cứ nhiều dần. Có đến lúc hấn đi một mạch cả tuần rồi trở về.

Và lần cuối cùng này là hấn đi một phát đến tận bây giờ. Vài tháng sau khi hấn biến mất lần cuối, quân đội đã lật khắp cái đất nước thậm chí qua cả những cường quốc, hay các đất nước đang xảy ra chiến tranh để tìm Quốc Phong. Nhưng mọi thứ đều vô ích cho đến khi Quốc Phong giả hay chính xác là Thu Phong xuất hiện khiến họ dừng việc tìm kiếm lại.

Sau này khi số thông tin ấy về tới tay tổng thống. Ông ta không cho bất cứ ai biết về việc này, việc Quốc Phong bí mật lập nên cỗ máy đó chỉ ông và người đưa tin là biết. Sau đó người đưa tin bằng cách nào đó lại bị giết chết sau khi đưa số thông tin ấy và rời khỏi Nhà Đỏ.

Tất nhiên tổng thống Phạm Phùng không làm chuyện này. Nếu như người đưa tin ấy chết, chứng tỏ một điều rằng Quốc Phong là người làm chuyện này. Nếu như không phải hấn làm thì cũng là người của hấn làm. Đồng nghĩa với việc Quốc Phong trở thành kẻ phản quốc.

Nhưng thông tin này lại cực kì bí mật. Chưa kể sau đó bỗng nhiên Quốc Phong trở về khiến vị tổng thống im lặng, ông muốn xem xem hấn giờ trò gì.

Và vị tổng thống đưa ra một vài giả thuyết. Cuối cùng sau một thời gian theo dõi, ông chắc chắn một điều rằng kẻ Quốc Phong đang hiện diện thực chất là hai người chứ không cùng một người.

Sau cùng Thu Phong không biết phải nên làm gì, nếu như hấn đã bị phát hiện ra rồi. Họ định làm gì hấn? Trừ khử, hay yêu cầu hấn làm điều gì đó.

Vô tình cả cơ thể Thu Phong căng cứng lại, hấn vận chuyển năng lượng khởi động cho 108 đường kinh mạch. Bất cứ lúc nào nếu như có ai đe dọa đến tính mạng hấn, hấn sẵn sàng làm mọi thứ để được sống. Nhưng còn gia đình thì sao? Hấn sẽ làm nguy hiểm đến họ mất ... Nhưng nếu hấn chết ở đây gia đình thật sự bên kia của hấn thế nào, mẹ hấn, em trai hấn Thiên Long sẽ ra sao nếu như hấn vĩnh viễn không thể trở về?

Tuy nhiên Thu Phong cần đợi câu trả lời từ hai người này. Nếu như họ muốn giữ hấn lại, hay đại loại như giam lỏng hấn trong một nơi nào đó để làm thí nghiệm. Nhất định hấn sẽ bỏ tất cả để chống lại thế giới này, hấn không tin một mình hấn với khả năng hiện giờ của hấn, hấn không thể bỏ trốn khỏi đây. Nhưng trước đó hấn phải phải bỏ mọi mối liên quan với gia đình mình tại thế giới này. Tức mọi chuyện hấn làm thì bọn họ sẽ không phải chịu trách nhiệm, nếu không ... hấn thế phải giết được những kẻ gây ra chuyện này dù rằng gia đình đây không phải là gia đình thật sự của hấn. Nhưng chí ít đây cũng là song trùng gia đình hấn, hấn không thể chứng kiến họ chết mà làm ngơ. Hấn không phải động vật máu lạnh.

Và cứ thế. Căn phòng im ắng lại như thường. Đến mức chỉ nghe được tiếng hơi thở của nhau. Sau một hồi không biết tổng thống Phạm Phùng nghĩ cái gì ... ông ta lên tiếng phá ta bầu không khí căng thẳng ấy.

“Bây giờ cậu muốn như thế nào Thu Phong? Trong khoảng thời gian qua cậu đã lợi dụng cái danh nghĩa thiếu tướng vốn không phải của mình để phục vụ cho mục đích cá nhân của cậu là Hắc Long Bang!”

“Ngài nói vậy là có ý gì tổng thống? Ngài quên rằng chính quân đội cũng ngấm ngấm đồng ý rằng tôi ở hắc đạo để kiểm soát một nửa thế giới cho Xích Quỷ sao?”

Thu Phong cũng chẳng vừa, hấn trực tiếp đổ lỗi lên đầu của quân đội, hay chính xác là hai người ở đây. Nếu họ không đồng ý, Thu Phong cũng

chẳng có thể mà êm đềm quản lý bang hội, đón đầu những đợt sóng nữa. Nhưng lấy cái lý do hấn lợi dụng chức vụ thì hơi quá, trước giờ hấn chưa từng hại người dân vô tội nào, chưa bắt ép ai phải làm việc gì họ không thích. Thậm chí cả một thành phố thoắt nát để yên cho hắc đạo lộng hành thu phí bảo kê.

Nhờ hấn mà thứ đó không còn nữa, thậm chí hấn còn cho những kẻ lang bạc trong bang hội việc làm để chúng bớt phá phách. Nhà nước, chính quyền, cảnh sát làm được cái quái gì ngoài việc ngồi mát ăn bát vàng? Nếu không nhờ chức thiếu tướng thì chỉ cần hấn vung tiền ra là mọi việc cũng đâu vào đó, khác gì nhau? Thế giới này được vận hành bằng tiền mà. Tiền là thứ Thu Phong cực kì ghét, bởi nó vô tri vô giác mà lại có thể điều khiển sai khiến được con người.

“Tôi chưa nói xong mà? Cậu quả thật không phải Quốc Phong, Quốc Phong không thiếu bình tĩnh như cậu ...” – chẳng biết là đang nghĩ cái gì, miệng của tổng thống Phạm Phùng cười cười lên.

Nghe thế Thu Phong cảm thấy tự ái, nhưng hấn quyết định im lặng, hấn không nói. Quả thật hấn không phải Quốc Phong, nhưng hấn và kẻ đó không phải nhau, mỗi đứa có một sở trường khác nhau. Thu Phong cũng chẳng tự hào gì việc mình giỏi đánh nhau đâu, nhưng đây là việc duy nhất hấn giỏi.

Thấy Thu Phong im lặng, gã tổng thống Phạm Phùng gật gật cái đầu. Ông ta thấy Thu Phong cũng không nóng vội, ít ra còn dùng được. Hiểu vị trí mình đặt ở đâu, sau đó lão nói tiếp:

“Tất nhiên cậu sẽ có thể làm việc đó nếu như cậu vẫn là người của quân đội!!”

Một câu hai dụng ý. Quả thật một người giữ chức vị quyền lực nhất đất nước này không phải là kẻ ngu dốt. Ông ta thời gian qua biết thừa khả năng của Thu Phong tới đâu, tuy không phải là thiên tài như Quốc Phong nhưng Thu Phong này có một thân khả năng chiến đấu tuyệt đỉnh. Ban đầu khả năng chiến đấu của Thu Phong chưa được kiểm nghiệm qua.

Nhưng sau trận bị ám sát ở thành phố Quảng Phúc thì lại khác. Bọn họ chứng kiến được mọi khả năng của Thu Phong. Chứng kiến một kẻ Võ Năng Giả có thể đánh bại Dị Năng Giả cấp 4 sử dụng nguyên tố tự nhiên là Hỏa. Thu Phong đánh bại kẻ đó một cách cực kì dễ dàng, tuy không hiểu lắm về Võ Năng Giả nhưng lão già Tô Lâm lại chính là sư phụ truyền dạy võ công lại cho hắn và em trai hắn Quốc Thiên.

Trong khi Tô Lâm không có ý định phục vụ cho quốc gia, lão ta chỉ làm một gã cai ngục trưởng chết bám ở cái nhà tù IUI kia và cũng đang có ý định từ chức về hưu. Sống chết không phục vụ quốc gia. Hầu hết trên thế giới này các Võ Năng Giả không bao giờ phục vụ cho bất cứ tổ chức nào. Đơn giản họ chỉ cuồng tu luyện và luyện tập mà thôi. Sức mạnh của họ cực kì to lớn nhưng chẳng mấy khi thể hiện ra, một khi thể hiện thì cả thế giới chấn động.

Không ngờ một điều rằng Quốc Phong giả kia lại chính là Võ Năng Giả trẻ tuổi có khả năng đánh bại cả Dị Năng Giả cấp độ 4. Nếu tính như thế sức mạnh của Thu Phong có thể so sánh được với Dị Năng Giả cấp độ 5. Là cả một nguồn lực cực kì lớn dành cho cường quốc như Xích Quỷ. Do đó chuyện bỏ lỡ Thu Phong chạy nhảy ở bên ngoài là không thể nào.

Thu Phong có cái giá trị riêng của mình nên mới khiến cho vị tổng thống Phạm Phùng kia nói câu đó. Tức bây giờ đây Thu Phong đường đường chính chính với thân phận của mình, tuy chỉ hai người trong hệ thống chính quyền biết. Như vậy đủ để Thu Phong làm mưa làm gió sau này.

Ví như hồi đó Quốc Phong là một quân sư tài năng. Dầu thế hẳn phải nghe theo quốc nội, nghe theo chính quyền. Nhưng Thu Phong thì nhàn hơn nhiều, hẳn chỉ cần bộc lộ ra sức chiến đấu của mình. Thì hẳn sẽ được rất nhiều quyền lợi nếu như hẳn đáp ứng được 2 điều.

Và tổng thống Phạm Phùng đang đề cập điều đó với Thu Phong:

“Thứ nhất! Cậu chỉ cần hứa không bao giờ phản bội là chính phủ. Thứ hai! Cậu sẽ góp sức của mình khi chiến tranh xảy ra!”

“Khoan! Là chính phủ chứ không phải là đất nước sao? Thật sự ông có phải là tổng thống không thế?” – Đầu Thu Phong nóng lên.

Xác xược. Hai chữ để đánh giá thái độ của Thu Phong lúc này.

Minh Quân bên cạnh đầu óc của ông cũng tê rần cả lên ông bực mình đập tay xuống bàn một cái “Rầm!!!!”

“Này ...”

Đúng lúc này sát khí của Thu Phong bốc lên, hướng thẳng vào Minh Quân và tổng thống Phạm Phùng.

Con mắt xanh của Thu Phong đã bật tự lúc nào, hẳn dồn ánh mắt vào Minh Quân.

Ánh mắt ấy khiến cho Minh Quân run sợ, khiến cho tổng thống Phạm Phùng toàn thân tê dại vì sợ hãi.

“Bíp bip!!”

“Rầm! Rầm!”

Bỗng nhiên cửa sổ và một bức tường bị đánh tung ra.

Vài bác người bay vào. Một vài bóng hình đứng trước mặt tổng thống Phạm Phùng chần ở đó, và một người đỡ tổng thống Phạm Phùng dậy.

Sau đấy vài kẻ lạ mặt mặc vest đen lao vào tấn công Thu Phong.

Tất cả bọn chúng đều là Dị Năng Giả ...

Bất chợt cả căn phòng hạ xuống vài độ C. Cuộc chiến diễn ra giữa Thu Phong và hơn năm tay Dị Năng Giả khác.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Uy Phong!

Năm Dị Năng Giả kia, Thu Phong chẳng có chút thông tin nào về chúng. Nhưng ngay từ cái thằng đầu tiên tiếp cận mình. Hắn tấn công Thu Phong bằng cách phun một cái chất dịch gì đó nhầy nhầy từ cái miệng đeo rọ mõm như chó của hắn. Ngay tức thì Thu Phong né tránh cái chất nhầy màu xanh lục không biết tên kia.

Ngay khi chất nhầy đó rơi vãi trên bàn, Thu Phong thấy chiếc bàn bị ăn mòn với tốc độ kinh khủng.

Đúng ngay lúc này bỗng nhiên Thu Phong cảm thấy xung quanh mình toàn nước. Bằng một cách nào đó bản thân hắn bị bao bọc bởi một quả cầu nước...

“Thủy Ngục!”

“Oc ọc...”

Một quả cầu nước đủ to bao bọc Thu Phong vào trong đó, khiến cơ thể hắn trôi nổi lênh bênh trong một quả cầu. Dần dần hắn bị đưa lên không.

Đôi mắt Thu Phong vẫn phát sáng, xung quanh cơ thể hắn lúc này hiện lên những ánh cam lấp lánh, và một hào quang màu xanh đậm rực cháy lên cả trong môi trường nước.

Không thể thở, cơ thể Thu Phong trong môi trường này không thể di chuyển dễ dàng được. Cứ mỗi lần mà hắn cố gắng bơi đi một quãng nhỏ thì

quả cầu nước này đều đi theo hắn. Cứ tình hình này dù có thứ năng lượng kia Thu Phong đoán chừng cỡ 5 -10 phút bản thân sẽ hết oxi mà hết.

Tuy nhiên đúng lúc này Thu Phong cảm nhận được gì đó. Dường như có người tiếp cận hắn. Nhưng là ai? Thu Phong chẳng thấy ai cả, dù trong môi trường nước Thu Phong vẫn tự tin rằng mắt bản thân hắn không bị giới hạn tầm nhìn.

Nhưng! Rõ ràng hắn cảm nhận được ai đó đang đi từ trước mặt vòng qua sau lưng hắn. Thu Phong chứ nhìn theo vào không khí, cái năng lượng hắn cảm nhận được đi đến đâu Thu Phong cứ quay đầu đi đến đó.

Hành động này của Thu Phong khiến đám người Dị Năng Giả kia kinh ngạc không thôi. Thu Phong nở một nụ cười, hắn giả bộ nhìn vào hướng khác. Theo cảm nhận Thu Phong lại thấy cái năng lượng kia đi vòng ra sau lưng hắn. Sát khí nổi lên, Thu Phong cảm nhận được sát ý ủa dòng năng lượng ấy.

“Hóa giải Thủy Ngục!!”

Đúng lúc này cái cục nước tròn bao bọc Thu Phong mất đi.

Cái năng lượng mà Thu Phong cảm nhận kia chính xác là người. Hắn ta à không cô ta chính là Dị Năng Giả mang năng lực tàng hình.

Bằng một cách nào đó, tưởng chừng như cô nàng tàng hình kia đã tấn công trúng Thu Phong, nhưng không. Hắn ta nghiêng người nhẹ một cái tránh né được đòn tấn công nào đó mà chính bản thân hắn cũng không thấy. Nhưng đồng thời hắn đưa chân ra sút một phát thẳng vào dòng năng lượng kia.

“Bốp ~~~ Rắc... Rầm!!”

Cú sút mạnh đến mức, nhanh đến mức ba tiếng động vang lên đồng thời. Cả một bức tường không biết bằng cách nào bị nứt toác ra, máu chảy xuống từ giữa không khí. Dần dần một thân hình người phụ nữ mặc bộ đồ màu trắng xuất hiện.

Máu của cô ta chảy loang lổ ra ngoài, một khúc xương sườn đâm lòi ra khỏi cơ thể mảnh khảnh kia. Cô ta yếu ớt thở không ra hơi.

Tuy nhiên không kịp nhìn bao lâu Thu Phong lại cảm thấy mặt đất chấn động. Bất chợt Thu Phong thấy một cánh tay khổng lồ bằng kim loại dộng thẳng vào mặt mình.

“Pặc ~~~ Uỳnh!!”

Một hành động không thể tin được đập vào mắt người xem. Thu Phong bằng một cách nào đó chặn đứng được cánh tay kim loại khổng lồ kia bằng bàn tay chỉ bằng 1/3 cái cánh tay đó.

Kẻ mang cánh tay kim loại kia thực chất chính là người kim loại. Toàn thân kẻ đó mang một màu trắng độc nhất tinh thiết của thép. Hắn ta to lớn, cục súc, trông y như Mạnh Dũng vậy. Tuy nhiên gã này có hơi khác một chút là hắn không cần chạm vào vật chất để biến thân, mà chính bản thân hắn chỉ tồn tại hai dạng, một là dạng người thường, hai là dạng kim loại bóng bẩy như đây.

“Thủy Ngục!”

Đúng lúc này cái quả cầu nước kia lại bao bọc toàn thân Thu Phong thêm một lần nữa. Đồng thời bao bọc một nửa cánh tay của gã người kim loại cao tận 3 mét kia.

Thu Phong bắt đầu đảo mắt, hắn muốn xem xem là kẻ nào liên tục nhốt hắn trong quả cầu nước này. Thật sự khó chịu. Sau vài giây, Thu Phong

cũng chẳng tìm ra được ai mang năng lực nhốt hấn vào quả cầu này.

Nhưng có một điều chắc chắn rằng nguyên một đám người Dị Năng Giả đều đứng ở một bên trước mặt hai người Minh Quân và tổng thống Phạm Phùng. Tính toán một chút trong đầu, Thu Phong không hề muốn gây hại lên Minh Quân hay gã tổng thống kia. Nhưng hấn phải đánh bại lũ Dị Năng Giả này để đánh tan cái suy nghĩ thích làm gì thì làm của gã tổng thống kia.

Nghĩ liền làm. Ngay tức khắc người ta nghe được tiếng kim loại ma sát lại với nhau.

“Oongg ~~ oongg “

“A a a a a a a.....”

Gã Dị Năng Giả kim loại to lớn kia đau đớn hét lên một tiếng. Cả cánh tay kim loại kia của hấn tưởng chừng như không thể bị bóp méo mà giờ đây năm ngón tay của Thu Phong đã bầu chặt vào đó.

Đúng thời khắc này, Thu Phong kéo cả cơ thể của gã Dị Năng Giả kim loại nặng đến vài tấn kia về phía mình. Một mình Thu Phong có thể bị nhốt vào quả cầu nước kia, nhưng gã kim loại này quá to lớn so với quả cầu nước.

Vừa kéo hấn ta lại phía mình, Thu Phong liên tục thốc vào bụng hấn. Cứ mỗi một quyền Thu Phong đâm ra đều làm cho bong bóng trong quả cầu nổi lên ùng ục. Cứ mỗi một quyền đâm ra là bụng của gã kia đều in hấn một hình nắm đấm sâu tận 1 tấc.

Cứ như thế Thu Phong thốc hơn chục cú. Gã người kim loại dường như bất tỉnh, nhưng vẫn giữ cái hình dạng kim loại kia mình. Thu Phong nở một nụ cười, hấn ném gã Dị Năng Giả kim loại kia ra phía sau mình, lấy thân thể to lớn nặng cả tấn kia làm bàn đạp.

Thu Phong dồn hết năng lượng vào dưới chân.

“Phăng... Chiu!”

Trong một khoảnh khắc, Thu Phong bắn ra khỏi quả cầu nước. Quả cầu nước ấy vốn sẽ đi theo chuyển động của kẻ bị nhốt trong đó, nhưng không, tốc độ của Thu Phong quá nhanh. Hắn như biến mất vào không khí.

Lúc này Thu Phong nhận ra lực đạo mình quá mạnh, khiến hắn bay thẳng lên góc trần nhà. Tuy nhiên hắn biết cách làm giảm tác động đi đến mức tuyệt đối bằng việc phân chia năng lượng tỏa ra bên ngoài. Khi chân hắn vừa chạm tường, vẫn giữ được tốc độ nhanh khủng khiếp đó nhưng giảm tác động lên ngoại vật.

Đạp lên tường xong Thu Phong bắn thẳng người về phía đám Dị Năng Giả kia hòng đánh tan cái lũ này.

Những người khác chỉ kịp nghe mấy tiếng pắc pắc liền thấy Thu Phong xuất hiện bên cạnh họ. Tất cả bọn họ chỉ kịp nghe lên vài thanh âm phát ra từ miệng Thu Phong:

“Cuồng Long Du Ngoạn!”

Thanh âm vừa dứt cũng là lúc Thu Phong như hóa thân thành một con rồng màu đen. Cả thân thể hắn bốc lên một hắc khí pha lẫn chút ánh xanh. Tốc độ, lực đạo, chính xác đều nằm ở ngưỡng tuyệt đối. Chẳng ai kịp thấy gì, cũng chẳng kịp cảm nhận được điều gì thì tất cả sáu tên Dị Năng Giả còn lại không cần biết chúng có năng lực gì đều bị Thu Phong đâm cho ra bã.

“Bốp bốp bốp bốp...”

Hàng chục thanh âm bộp chát vang lên. Sau chuỗi thanh âm ghê rợn đó cũng là lúc không gian yên tĩnh trở lại.

Hình ảnh gần cả chục người nằm bất động trong căn phòng, hình ảnh một gã cuồng si đang nắm cổ áo của một kẻ nào đó. Mà gương mặt hắn ta thập phần là máu, hơi thở yếu ớt.

Tay Thu Phong co lại hòng tung ra thêm một đấm nữa, sau đó nghĩ lại Thu Phong thả hắn xuống. Cơ thể gã Dị Năng Giả kia ngã nhào xuống dưới đất, chẳng có tí gì gọi là chống cự.

Gương mặt Thu Phong không một biến sắc, vốn ngay từ đầu gương mặt hắn đã mang đến sự giận dữ tột cùng rồi. Ngay từ đầu đã vậy, bây giờ vẫn không đổi.

Lúc này ngoài hai người bình thường ra thì chỉ còn một kẻ khác là còn đứng đó. Gương mặt hắn ta âm trầm, im lặng đứng trước tổng thống Phạm Phùng để bảo vệ ông ta. Nhưng giờ đây chẳng còn ai có thể đứng được ngoài hắn.

Và gã ta chính là người Thu Phong cảm thấy nguy hiểm nhất. Máy tên Thu Phong đánh gục từ nãy đến giờ suy cho cùng chỉ là Dị Năng Giả cấp độ 4 theo cái năng lượng mà Thu Phong cảm nhận được từ họ mà thôi.

Tuy nhiên ngưỡng mức năng lượng trong cơ thể kẻ này nhiều hơn một bậc so với đám người kia. Thứ nhất Thu Phong có thể thông qua cảm nhận của mình từ khi có cái sức mạnh màu xanh này, thứ hai là qua con mắt Thu Phong thấy được năng lượng tỏa ra từ người khác.

Mỗi người Dị Năng Giả có một màu sắc năng lượng khác nhau. Và kẻ này có màu năng lượng màu xanh, hình như cùng màu với cái quả cầu nước ban nãy giam lỏng hắn.

Chẳng lẽ là Dị Năng Giả trong ngũ hành sao? Thủy Dị Năng Giả?

Câu trả lời cho suy nghĩ trong đầu Thu Phong đã được trả lời khi ngoài trừ hắn còn đứng vững thì một lần nữa miệng của kẻ kia lại mấp máy hai từ “Thủy Ngục!”

Tiếp tục Thu Phong lại bị nhốt trong cái ngục nước. Trôi nổi lênh bênh trong cái ngục nước đó, Thu Phong nở một nụ cười. Cái gì xài quá ba lần đối với hắn, hắn đều có cách hóa giả.

Trên cơ bản quả cầu này chỉ bọc hắn trong nước mà thôi, hắn di chuyển đến đâu quả cầu di chuyển đến đó. Nên không thể nào mà nghĩ đến chuyện bơi ra khỏi quả cầu này được. Hình như theo cảm nhận của bản thân Thu Phong cảm thấy được áp lực nước mà quả cầu tạo nên, tuy nhiên nó lại quá yếu đối với cơ thể quái thai có thể chịu đựng được trọng lực gấp 30 lần trái đất như Thu Phong.

Cái thứ quả cầu này cơ bản chỉ tiết đường thở của hắn, ngoài ra chẳng có gì đáng để nguy ngại cả. Cứ thể Thu Phong trôi lênh bênh trong đó cũng được nửa phút.

Nhưng trong khoảng thời gian ấy ba người bên ngoài kia dường như cảm nhận được căn phòng dường như đang nóng lên vài nhiệt độ.

Từ từ cái quả cầu nước được gọi là Thủy Ngục bao bọc xung quanh Thu Phong kia liên tục nổi lên những bọt bong bóng. Càng ngày bong bóng càng nhiều, nhiều đến mức họ chẳng thấy Thu Phong đâu ngoài những bọt bong bóng.

“Thủy Ngục!”

Dường như nhận ra được sự việt, Thu Phong đang cố làm bốc hơi nước bằng năng lượng tỏa ra của chính bản thân hắn. Liền tức khắc tay Dị Năng

Giả kia bực thêm một cục nước với thể tích to gấp đôi lại Thu Phong.

Quả bóng lớn đến mức tràn ngập cả một nửa căn phòng. Nước ngập lên cả trần và xuống dưới mặt đất.

Như thể thổi phào ra một hơi thì đúng lúc này bong bóng khí biến mất, họ thấy Thu Phong đang đặt chân lên trần nhà. Cả cơ thể hắn nhắm về phía này.

Trong đầu gã Dị Năng Giả kia chỉ kịp nghĩ thôi xong rồi.

“Uỳnh!!”

Một cột nước khủng khiếp được bắn ra. Thu Phong có chỗ đứng, hắn đập vào tường bắn ra khỏi thủy ngục. Liên tức khắc Thu Phong thoát ra khỏi thủy ngục. Hắn đứng tại đó, Dị Năng Giả kia thấy thế liền biết không xong.

Hắn hóa giả thủy ngục, căn phòng ngập trong nước, đồng thời hắn liên tục bắn những tia nước áp lực cao về phía Thu Phong.

“Póc póc póc póc....”

Tất cả tia nước áp suất cao bắn đi, đều bị Thu Phong né tránh hoàn toàn. Những dòng nước ấy sức sát thương còn khủng khiếp hơn cả súng đạn. Chúng ghim sâu vào trong tường tạo thành những cái lỗ nước to bằng đầu ngón tay tối đen như mực.

“Bốp! Toạch ~~~”

Thu Phong như một con ác quỷ bất ngờ xuất hiện trước mặt gã Dị Năng Giả sử dụng nước kia. Đắm thẳng một quyền vào mặt gã ta, khiến cả gương

mặt của hắn ta tan biến mất. À thực ra là gương mặt hắn ta hóa thành nước, sau vài giây nó tụ lại với nhau.

Và rồi Thu Phong dừng tấn công. Hắn đứng đó nhìn chăm chăm vào gã Dị Năng Giả hệ thủy kia. Không khí trở nên im lặng.

Thu Phong mở miệng:

“Cút!”

Dứt câu Thu Phong dồn năng lượng tinh thuần vào bàn tay của mình, hắn bóp lấy cổ của gã Dị Năng Giả hệ thủy kia.

Dường như có gì đó khiến hắn cực kì bất ngờ, gã Dị Năng Giả không thể thoát ra khỏi cánh tay của Thu Phong. Dù cố gắng cách mấy hắn cũng không chuyển hóa bản thân thành dạng nước được.

Điều này có nghĩa là... tay con người này có thể vô hiệu hóa sức mạnh của những Dị Năng Giả nguyên tố như hắn sao? Bằng cách nào?

Đơn giản! Thu Phong dùng năng lượng của mình để làm điều đó, năng lượng của Thu Phong là một thứ gì đó khó hiểu, nếu hắn dồn năng lượng vào đây, hắn có thể đánh được những kẻ ở dạng không phải thể rắn. Ví như tay Dị Năng Giả sử dụng lửa kia, nếu như đánh bình thường chắc chắn sẽ không được. Nhưng dồn năng lượng đâm hắn thì được, chắc chắn Thu Phong cũng có thể làm được điều tương tự với kẻ mang Dị Năng Giả hệ thủy này.

“Tao bảo mày cút!”

Thu Phong giận dữ lên tiếng. Nói là thế nhưng tay Thu Phong như một cái kim kẹp sắt kẹp chặt cứng lấy cuống họng của gã Dị Năng Giả kia.

Sau vài phút vì thiếu oxi, gã Dị Năng Giả hệ thủy ngất lịm đi với gương mặt tái nhợt.

Thu Phong thả tay xuống. Một nửa cơ thể gã đó hóa thành vũng nước, nửa còn lại thở hấp hối, ít nhất chưa chết. Chỉ thiếu oxi lên não mà chết ngộp thôi.

“Giờ nói chuyện bình tĩnh được rồi chứ?”

Nhìn gương mặt hoảng hốt của tổng thống Phạm Phùng và gương mặt căng thẳng của Minh Quân. Thu Phong nở một nụ cười và nói.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Trao Đổi Qua Lại

Thực lực chính mình tất cả. Bằng một cách kinh khủng nào đó, trong không gian chật hẹp, Thu Phong dễ dàng vô hiệu hóa toàn bộ gần chục Dị Năng Giả cấp độ 4 trong đó có một Dị Năng Giả nguyên tố cấp độ 5.

Thực chất không phải do Thu Phong mạnh, mà là quá mạnh. Một phần nữa lý ra tay Dị Năng Giả cấp độ 5 kia có thể đấu với Thu Phong một trận ra trò, nhưng không, hắn còn vướng bận bảo vệ tổng thống. Hắn không thể sử dụng hết 100% thực lực của mình được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính vì áp lực phải bảo vệ tổng thống khiến cho Dị Năng Giả hệ thủy kia không thể suy nghĩ một cách thấu đáo được. Trên hết Thu Phong không phải là Dị Năng Giả mà chính là Võ Năng Giả. Không bàn đến thực lực, riêng thể chất nếu như để Thu Phong đánh trúng một quyền thôi chẳng khác nào một đứa trẻ con 5 tuổi ăn một cú sút hết lực của một gã đàn ông trưởng thành cả.

Ngoài trừ tay Dị Năng Giả kim loại kia, tất cả những Dị Năng Giả còn lại nếu bị Thu Phong đánh trúng chắc chắn gãy. Không sống nổi.

Thôi bàn về vụ của Dị Năng Giả. Ta quay lại vấn đề chính.

Lúc này Thu Phong ngồi đó, ngồi trên cái ghế bị gãy mất một nửa. Nhưng bằng cách nào đó hắn có thể ngồi bắt chân lên được cái ghế vốn chỉ còn hai chân.

“Cuối cùng hai người muốn gì ở tôi?”

Ngồi đó, Thu Phong tỏa ra một áp lực vô hình lên hai người kia mà đến chính bản thân hắn cũng không hay rằng.

Nhưng đối với tổng thống Phạm Phùng và Minh Quân lại khác. Với Thu Phong bây giờ, họ có cảm giác như muốn quỳ xuống trước mặt hắn, tôn thờ hắn chứ không phải vì run sợ. Mà là muốn quy phục.

Tại sao hai người quyền lực và uy quyền nhất đất nước này lại có cảm giác như thế?

Không gian trở nên im lặng sau câu hỏi của Thu Phong. Chẳng ai trả lời, hai người họ đứng đó không biết phải xử lý tình huống này như thế nào. Cơ bản đây là những người bảo vệ riêng cho tổng thống, họ có mặt ở đây để ngăn cản Thu Phong không gây thương tích cho tổng thống. Nhưng bây giờ tất cả đều bị Thu Phong đánh bại trong nháy mắt, đến mức chẳng còn ai có đủ sức để đứng vững chứ đừng nói là bảo vệ ai đó.

“Cậu muốn chống lại cả đất nước này sao Thu Phong? Cậu không nghĩ đến hậu quả?”

Đến nước này tay tổng thống còn lên giọng đe dọa Thu Phong.

“Hậu quả? Tôi chỉ có mình tôi? Hậu quả gì? Gia đình, hay bạn bè? Căn bản tôi đ*o thuộc về thế giới này. Tôi chỉ muốn tìm cách quay trở về thế giới của tôi, ông đang đe dọa tôi cái gì vậy? Tổng thống? Nếu ông chết thì phó tổng thống sẽ lên thay ông. Tôi tin ông ta biết điều hơn ông đây!”

Trực tiếp Thu Phong lên tiếng phỉ báng vào mặt gã tổng thống kia.

Như đã nói Thu Phong nói như thế là có nguyên do, hắn muốn phủ bỏ mọi quan hệ đến gia đình của mình ở thế giới này. Cùng lắm để hắn gánh hết mọi chuyện, không muốn gia đình mình liên lụy. Cốt yếu Thu Phong

vẫn muốn trở về nhà hơn, hắn chỉ không nỡ nhìn những người có gương mặt giống gia đình mình bị giết mà thôi.

Nghe Thu Phong nói thế. Gã tổng thống im lặng. Quả thật đúng như Thu Phong nói, hắn vốn là kẻ xuyên không. Chẳng quan trọng gì việc gia đình, bởi gia đình đây cũng không phải là gia đình của hắn. Nhưng để giết được một kẻ như Thu Phong, đảm bảo Xích Quỷ phải trả một cái giá cực kì lớn để làm được việc đó.

Nếu như tổn thất quá nhiều Dị Năng Giả thì khi cuộc thế chiến thứ 4 diễn ra, Xích Quỷ chắc chắn thua không cần phải bàn cãi. Chẳng ai nói trước được điều gì, công nghệ không phải là tất cả, ví như chỉ cần vài trái bom hạt nhân thả xuống. Bao nhiêu là thiết bị điện tử công nghệ, thậm chí là súng đạn đều sẽ bị vô hiệu hóa. Lúc đó chỉ còn con người với con người mới có thể giải quyết được nhau, chưa kể Thu Phong không biết chính bản thân hắn mạnh như thế nào đâu. Hắn vẫn chưa hiểu được tầm ảnh hưởng của hắn nếu như chuyện này được lan truyền ra ngoài.

“Tôi hỏi lại ông một lần nữa thưa tổng thống. Trung thành với chính quyền hay trung thành với đất nước? Một trong hai, sai ý... tôi sẵn sàng giết ông ngay tại đây không màng hậu quả!”

Lời nói mang tính uy hiếp đến người quyền lực nhất đất nước được thốt ra từ miệng Thu Phong. Dứt lời cả thân thể hắn rực sáng lên ngọn lửa lam ngọc bích, đồng thời hai con mắt màu xanh vẫn còn đó nhìn sâu vào trong đôi mắt của tổng thống Phạm Phùng. Khiến cả tâm can của vị tổng thống kia trở nên run rẩy.

Mồm miệng ông ta lắp bắp không nói nên lời. Suy cho cùng người bình thường vẫn chỉ là người bình thường mà thôi, đến cả Dị Năng Giả cấp 3 còn run sợ trước con mắt kia của Thu Phong thì nghĩ đến người bình thường

như tổng thống vẫn còn đứng vững được thế kia. Chứng tỏ ông ta cũng là một người có tâm can cứng nhắc. Và lão nói:

“Đất nước... tôi làm mọi thứ để bảo vệ Xích Quỷ... tôi đã biểu đạt sai ngôn ngữ của mình, mong cậu hiểu cho!”

Bằng một cách nào đó, lão tổng thống Phạm Phùng nói ra hết được ý muốn của mình. Sau đó lão ta cúi đầu một góc 90 độ trước Thu Phong như thể đang nhận lỗi trước hấn.

Như vậy được sao? Như vậy danh tiếng của tổng thống bỏ đi đâu khi xin lỗi một thằng thiếu tướng gần như mất đi chức vị như Thu Phong?

Được. Tất cả đều được, sự thật tay tổng thống chỉ lỡ lời nói rằng Thu Phong sẽ phải tận trung với chính quyền thay vì tận trung đất nước. Một phần lỗi này cũng do Thu Phong đã quá nóng vội, nếu như sau khi nghe tổng thống nói như vậy, hấn chỉ cần hỏi lại là xong rồi. Đây hấn lại trực tiếp tỏ ra sát khí khiến nhịp tim của tổng thống trở nên bất thường và kết quả Dị Năng Giả xông vào.

Nhưng thôi rồi, tất cả đều bị con quái vật hình người đứng nghĩa đánh bại. Chẳng ai có sức chống cự cả.

Tổng thống còn phớt lờ nói của Thu Phong nữa không? Tất nhiên là không nói.

Hấn ra Thu Phong tuy nóng tính, nhưng hấn cũng là người dễ dãi, vừa ý hấn thì mọi chuyện coi như không có gì.

Thu Phong gật đầu, hấn thu lại năng lượng tỏa ra bên ngoài ngòi đó, hấn nói:

“Ngay từ đầu là mấy kẻ này xông vào đánh tôi, chứ tôi không có ý định uy hiếp bất cứ một ai. Có lẽ thông tin về tôi mấy người chưa nắm rõ nhỉ...?”

Giọng nói giễu cợt, khiếm nhã của Thu Phong vang lên khiến người nghe cực kì khó chịu. Hắn nói đúng, nếu như nắm rõ 100% sức mạnh của Thu Phong thì thái độ của tổng thống đã khác. Bởi vì khi đó giá trị của Thu Phong không phải nằm ở thế bị động, hay cân bằng. Mà là chủ động như bây giờ.

“Như đã nói... từ đầu tôi không thuộc thế giới này. Bảo vệ đất nước này, hay phục vụ chính quyền, hay là phải tuân thủ luật lệ nó không phải là nghĩa vụ của tôi. Tôi chẳng có nghĩa vụ phải trung thành với ai, tổ chức nào, hay bất cứ cá nhân nào cả... Tôi là tôi, tôi muốn trở về, nhưng tôi không thể tự tay mình trở về. Đó là lý do hai người còn sống cho đến tận bây giờ, và tôi chưa giết ai cả! Hiểu chứ?”

Càng nói Thu Phong càng tuôn ra cái lý của mình. Hắn chẳng sai cái quái gì trong chuyện này, sai là do bọn họ ép hắn. Chèn ép hắn theo ý của họ chứ không phải Thu Phong muốn làm hại ai, nếu như ngay từ đầu hắn đòi rút khỏi quân đội, để hắn đi là xong chuyện. Tham lam làm cái gì, suy tính làm cái gì? Hắn thực sự có phải là Quốc Phong chó đâu.

Suy cho cùng cũng không có ai đúng ai sai trong việc này cả. Nếu như họ làm tất cả là vì đất nước này, người dân này thì họ đúng. Nếu họ làm vì tính mạng của họ thì cái đúng mà họ cho là đúng chẳng khác nào rác rưởi. Thu Phong khinh bỉ điều đó.

“Có người đang xuống đây đây! Chặn họ lại trước khi tôi lỡ tay giết người!”

Thu Phong chậm rãi lên tiếng.

Hắn cảm nhận được sự hiện diện của vài chục người đang xuống dưới này. Những kẻ đó đều là người thường, có một vài tên mang năng lượng của Dị Năng Giả.

Nghe thế lão tổng thống gấp gáp rút một cái bộ đàm to khổng bỏ từ thời nào ra nói vào trong đó:

“Nghe rõ! Đây là lệnh từ tổng thống. Không được bắt kì ai xuống dưới tầng 7. Trái lệnh đồng nghĩa với phản quốc!”

“Thưa tổng... Tút!”

Tay tổng thống Phạm Phùng vừa nói xong trực tiếp ngắt bộ đàm. Ông ta biết không nên chọc điên con quái vật này. Đây là không gian chật hẹp, muốn bắt hắn thì trừ khi phải có Dị Năng Giả cấp độ 6 xuất hiện, một Dị Năng Giả có khả năng san bằng cả một quốc gia, thì may ra ngăn được hắn. Nếu không tất cả chỉ thêm tổn kém nếu kéo thêm người xuống đây. Và lại nghe lời lẽ, thái độ, và ánh mắt kia của Thu Phong, cho thấy hắn không phải là kẻ cuồng sát không biết điều. Nếu còn nói được hãy nói, đừng động thủ.

Quả thật đây là một hiệu ứng cánh bướm kinh khủng. Chỉ vì nói sai một câu mà đã khiến tất cả những chuyện như thế này xảy ra. Tổng thống cũng là người, đôi khi lời lẽ nói ra cũng khó thể nào mà kiểm soát được theo ý mình nếu như không chuẩn bị trước kịch bản nói.

“Cậu muốn trở về nơi của cậu sao?” – tổng thống Phạm Phùng điềm đạm lên tiếng.

Áp lực từ Thu Phong không còn, ông ta dần cũng lấy lại được bình tĩnh mà nói chuyện với Thu Phong. Ít nhất tổng thống mà không làm được chuyện này thì còn ai làm được chuyện đó.

Cái gật đầu nhẹ của Thu Phong trả lời cho câu hỏi của tổng thống Phạm Phùng.

“Chúng ta có thể làm giao dịch!” – tổng thống Phạm Phùng lên tiếng.

“Tất nhiên!” – Thu Phong cũng gật đầu nói với giọng điệu tùy tiện.

Thực lực cá nhân bày ra, chẳng ai màng đến cái thái độ của Thu Phong cả. Hắn có giá trị của riêng hắn thì hắn có tiếng nói của riêng mình. Đến cả tổng thống cũng phải nể mặt là điều tất nhiên. Dẫu vậy không chỉ riêng Thu Phong được cái quyền lợi nói chuyện tùy tiện như thế này. Còn một người nữa ... kẻ đó tạm thời không nhắc tới.

“Cậu bảo vệ đất nước này, tôi sẽ tìm cách cho cậu trở về khi chiến tranh kết thúc!”

Ngay từ lúc đầu tổng thống nói như thế này thì chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng cái gì xảy ra cũng đều có nguyên nhân của nó, họ chưa biết giá trị của Thu Phong. Bây giờ thì biết rồi đấy.

Tất nhiên Thu Phong đồng ý. Hắn chẳng biết mỗi lần chiến tranh xảy ra là bao lâu, có thể vài tháng, có thể vài năm. Nhưng cũng chẳng biết để chế tạo được cỗ máy cho hắn quay trở về nơi của mình mất bao lâu, một năm, mười năm hay lâu hơn nữa. Nói chung hắn cũng chẳng gặp được chuyện mà mình không thể làm. Thôi thì quyền lợi qua lại cứ tin tưởng vào họ, nếu như họ không làm Thu Phong có cách giải quyết của riêng mình.

Và thế lợi ích trao đổi của hai bên được diễn ra. Chẳng có một bản hợp đồng nào cho kẻ xuyên không, cũng chẳng có sự chắc chắn nào cho tay tổng thống kia. Chuyện này, cơ bản chỉ có ba người biết. Dù ở đây có hệ thống camera nhưng lại không được phép thu âm.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Buồn!

Sau ngày hôm đó, Thu Phong gặt hái được hai việc quan trọng. Thứ nhất là hắn trao đổi qua lại lợi ích với Xích Quỷ, chính xác hơn là với cá nhân tổng thống Phạm Phùng. Hắn góp phần bảo vệ đất nước này, hậu chiến tranh hắn sẽ được trở về nếu như cái máy chế tạo đi xuyên hai thế giới được hoàn thành.

Việc thứ hai, chính vì thực lực của hắn. Dù mạnh đến đâu hắn vẫn chỉ là một cá nhân, mình hắn không thể nào ôm hết việc được. Do đó Thu Phong yêu cầu Minh Quân cấp phép cho hắn lập một trung đoàn tại thành phố Cổ Thành. Và tất nhiên cả cái trung đoàn đó nằm trong toàn quyền xử lý của Thu Phong. Bao gồm chiêu binh, luyện binh, hắn chỉ cần quân đội hỗ trợ vũ khí, lương cho binh lính. Còn về cơ sở vật chất, thậm chí đến thiết bị luyện tập Thu Phong không cần quân đội hay chính phủ trợ giúp.

Tuy nói là thế, nhưng Minh Quân vẫn muốn hỗ trợ hết mọi thứ cho Thu Phong. Ban đầu Thu Phong sợ rằng sẽ có máy quay giám sát cách luyện binh của hắn. Nhưng sau đó Thu Phong nghĩ lại, vốn bản thân mình cũng không ích kỷ đến mức đi giấu giếm cái cách luyện binh cho họ được.

Căn bản thế giới này là thế giới công nghệ, ngoại trừ Dị Năng Giả và Võ Năng Giả ra, tất cả người bình thường đều phải dựa vào công nghệ để sinh tồn. Do đó đa phần binh lính thời nay luyện thể chất, luyện võ cũng chỉ là mặt hình thức mà thôi. Thể chất để có thể lực vác súng mà chạy, luyện võ ít nhiều là tăng phản xạ cho binh lính ngoài ra chẳng có tác dụng gì cả. Nên đa phần binh lính bây giờ ngoại trừ đặc công bắt buộc luyện võ nghệ đầy

mình theo truyền thống ra thì các binh lính của doanh trại khác chỉ mất khoảng 3 – 6 tháng để học võ mà thôi.

Cả ngày hôm qua sau khi trở về từ Nhà Đỏ. Thu Phong không hề tham gia bất cứ một cuộc họp nào, sau khi Thu Phong rời đi, cuộc họp của các cấp lãnh đạo về dự báo thế chiến thứ 4 vẫn được diễn ra. Đặc biệt hôm đó, những gã lãnh đạo đang có mưu đồ bất chính đến danh tiếng của Quốc Phong bỗng chốc im lặng khi chứng kiến sức mạnh quái thai kia của hắn.

Tất nhiên rằng tổng thống Phạm Phùng và Minh Quân cũng chỉ nói là đây là khả năng của Quốc Phong sau khi mất trí nhớ. Cân mọi Dị Năng Giả kể cả cấp 4 và cấp 5 một cách cực kì nhẹ nhàng. Và Quốc Phong chính là kẻ Võ Năng Giả cực kì hiếm thấy trên thế giới này.

Biết sao Võ Năng Giả lại có giá trị hơn Dị Năng Giả nhiều không?

Đơn giản Dị Năng Giả sinh ra, đồng thời công nghệ cũng phát triển. Họ tìm cách làm tê liệt được tế bào của Dị Năng Giả bằng máy móc, khiến các Dị Năng Giả khi đứng trong phạm vi phát sóng của thiết bị làm tê liệt tế bào Dị Năng Giả thì những Dị Năng Giả ấy sẽ mất đi năng lực của mình tạm thời. Chưa kể bản thân họ còn yếu đến mức một người bình thường cũng có thể đả thương họ.

Còn với Võ Năng Giả. Võ Năng Giả là người hoàn toàn tự đi lên bằng chính sức mình, họ không có bất cứ gen đột biến, hay thiết bị phụ trợ nào cả. Và máy móc công nghệ thời nay chỉ phát triển ra để vô hiệu hóa được Dị Năng Giả nhưng với Võ Năng Giả sức mạnh ngang bằng Dị Năng Giả mà cơ thể lại vượt trội không điểm yếu.

Bởi thế có một Võ Năng Giả ngang hàng với Dị Năng Giả cấp 4 thôi đã bằng giá trị của cả một Dị Năng Giả cấp độ 5 thậm chí là 6. Trong khi cái sức mạnh mà Thu Phong thể hiện ra thậm chí còn dễ dàng đánh bại cả Dị

Năng Giả nguyên tố cấp độ 5. Điều đó cho thấy sau cái đoạn ghi hình cho tổng thống Phạm Phùng cho các cấp lãnh đạo trong cuộc họp xem. Giá trị của Thu Phong đối với Xích Quỷ được đưa lên một tầm cao mới.

Có lẽ bây giờ những ai lợi dụng Quốc Phong mất trí nhớ để giở trò, sau hôm đó họ đã tự biết khôn dừng ngay việc đó lại.

Về cá nhân Thu Phong thì đơn giản lắm. Sau khi hắn trở về, hắn liền ngồi lì trong biệt thự của mình để tìm cách chiêu binh. Hắn rất muốn đưa anh em của Hắc Long Bang vào quân đội, nhưng nghĩ lại cái bang của mình giờ đã ổn định hết rồi. Có đưa thì đưa một số tay chủ lực vào để phụ hắn luyện binh. Đưa một vài người của Lục Nương vào để quản lý quân nhân dùm hắn.

Có rất nhiều khâu khi hắn trở thành tư lệnh của một trung đoàn. Thu Phong rất dở trong việc sổ sách, hắn mất cả ngày để ghi ra thứ cần thiết. Vậy mà không biết rằng, hắn chỉ cần alo một tiếng Minh Quân sẽ cho người lo cho hắn từ A đến Z. Sau đây Thu Phong chỉ việc tập trung vô đào tạo binh mà thôi.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau. Đúng cái hôm chủ nhật.

Hôm nay Lục Nương có một cuộc hẹn quái đản với Duy Bạch Hồ.

Trên đời này có một câu mà Thu Phong cảm thấy đúng ‘kế hoạch không bao giờ theo kịp diễn biến’. Bản thân Thu Phong đã xác nhận việc này rất nhiều lần rồi.

Mới hôm qua chính bản thân Thu Phong cứ tưởng rằng mình sẽ phải chống lại cả một cường quốc. Nhưng may thay bản thân hắn có giá trị, hắn được tận dụng, sử dụng cái giá trị của riêng mình. Có quân đội chống lưng,

Thu Phong chẳng ngại gì một cái thắng trùm của hắc đạo miền Bắc cả. Nếu muốn chơi theo cách gì Thu Phong sẽ chơi theo cách đó với hắn.

Và tất nhiên rằng hôm nay Thu Phong sẽ đi cùng với Lục Nương. Hắn không muốn người phụ nữ tương lai của mình đi ăn trưa với một thằng mà hắn sắp lật đổ hắn. Do đó lần này Thu Phong hiện diện.

Trong căn phòng riêng của Thu Phong. Lục Nương ngồi đó im lặng như đang suy tính cái gì đó. Hồi sau cô lên tiếng:

“Anh muốn đòi đầu trực diện với Duy Bạch Hồ thật à?”

Giọng nói dễ nghe của Lục Nương vang lên khiến Thu Phong gật nhẹ đầu một cái. Trước sau gì hắn cũng biết, sớm muộn nếu Thu Phong muốn lấn sang địa bàn thành phố lân cận thì cũng phải đòi đầu với Duy Bạch Hồ mà thôi.

Tuy nhiên có một điều mà Duy Bạch Hồ khó làm được ... chính là khoảng cách địa lý. Ở miền Bắc, đất cực kì rộng, rộng gấp rưỡi trong Nam lận. Do đó nếu như Thu Phong muốn hạ bệ một thành phố, dù là Duy Bạch Hồ lực lượng của hắn cũng có giới hạn. Không thể nào cử quá nhiều người xuống để cứu những băng đảng không có giá trị được.

Do đó Thu Phong sẽ tìm cách chỉ tấn công chiếm đóng những thành phố không thật sự quan trọng lắm đối với Duy Bạch Hồ mà thôi. Như thế Duy Bạch Hồ sẽ cân nhắc lợi hại và để Hắc Long Bang chiếm lấy. Chưa kể đến sự trợ giúp của bố già hắn trong Nam, bản thân hắn lại có quân đội làm tựa lưng. Tiền tài, quyền lực, Duy Bạch Hồ lấy gì để đấu với hắn?

Nếu nói đến Dị Năng Giả có thể Duy Bạch Hồ ngang ngửa với bố già mình, nhưng chính bản thân Thu Phong bằng một cách nào đó có thể đánh bại được Dị Năng Giả nguyên tố cấp độ 5. Thì với một tay giang hồ như

Duy Bạch Hồ, cao lắm cũng chỉ có Dị Năng Giả cấp độ 4 bên mình mà thôi. Chưa kể đến còn đấu trường ngầm của Minh Viễn là một cái mỏ, cái mỏ để hấn đào người Dị Năng Giả về cho riêng mình.

Duy Bạch Hồ là một thằng tham lam, ích kỷ, cáo già và trên hết chơi cực kì dơ. Thích chơi bản lắm sao?

Với một kẻ như thế, Thu Phong đang nghi ngờ rằng bằng một cách nào đấy mà từ trước đến nay Duy Bạch Hồ vẫn chưa động được vào người của Lục Nương. Có lẽ với một tuyệt thế giai nhân như Lục Nương khiến cho Duy Bạch Hồ cũng phải ngấm nhìn.

“Có điều này tôi muốn nói thật với cô ... tôi không phải là Quốc Phong ... cũng không phải con thực sự của ông trùm miền Nam ... gần giống với Vy Kỳ. Tôi là kẻ xuyên không tên Thu Phong!”

“Hử?”

Lục Nương nhú hai hàng lông mày xinh đẹp lại nhìn Thu Phong một cách khó hiểu. Như thế muốn hỏi hắn đang nói cái quái gì vậy? Là sao??

Thấy thế Thu Phong mới mỉm cười. Hắn kể ra thân phận thật sự của mình cho Lục Nương nghe, hắn đi từ từ vấn đề, từ cơ bản dễ hiểu, dễ chấp nhận nhất cho đến cuối cùng tới thời điểm hiện tại.

Vô tình Thu Phong kể hết về cuộc đời của mình ở thế giới bên kia cho Lục Nương nghe, bố già hắn tại sao mà chết. Hắn đã phải sống khổ như thế nào, hắn cũng chẳng có người em trai như Quốc Thiên, họa may có mà hắn chẳng tìm được ở thế giới kia. Và lý do tại sao hắn bị ném qua đây, hắn bắt buộc phải sinh tồn như thế nào.

Cứ mỗi câu chuyện đi qua gương mặt của Lục Nương lại biến đổi. Từ ngạc nhiên đến chăm chú, rồi lại tò mò, sau đó đến thương cảm và cuối

cùng là khóc. Chẳng hiểu sao cô lại khóc.

Khóc ở lúc Thu Phong nói ra cái lý do mà hắn thành lập Hắc Long Bang này cốt yếu để bảo vệ gia đình hắn. Và rồi hắn phát hiện đây không phải là gia đình hắn, hắn định bỏ mặc tất cả, nhưng vì con người ở đây, con người ở Hắc Long Bang không có tội. Họ đi theo hắn, còn Lục Nương, còn đám người Abid rồi biết bao nhiêu người nữa qua thế giới này hắn lần đầu tiên tiếp xúc với họ.

Do đó Thu Phong nói với Lục Nương rằng, có lẽ hắn không phải là Quốc Phong, nhưng từ trước đến nay người mà họ biết chỉ duy nhất mình hắn là Thu Phong chứ không phải là Quốc Phong nào đó.

“Anh có thể bỏ mặc mọi thứ mà ... anh có thể rời khỏi đây mà ... anh không muốn trở về sao? Hức ...”

Gương mặt vừa mới trang điểm của Lục Nương bây giờ đã tèm nhèm vì nước mắt, vì câu chuyện mà Thu Phong vừa kể.

Dẫu thế nhìn bằng cách nào đi nữa Thu Phong vẫn thấy Lục Nương đẹp, đẹp đến rạng ngời. Người phụ nữ này, vốn mặt lạnh với mọi gã đàn ông, nhưng với hắn thì khác. Từ lúc nào cô ta chỉ bộc lộ cảm xúc mỗi với hắn mà thôi, buồn, vui, giận dữ, vô vọng, cău gắt. Mọi trạng thái cảm xúc của bản thân Lục Nương chỉ thể hiện cho đúng một người đàn ông tên Thu Phong này thấy. Chứ cũng chẳng phải là Quốc Phong gì cả.

Nhẹ nhàng Thu Phong tiến tới ôm Lục Nương vào lòng:

“Thật sự ... nếu anh đi rồi, Hắc Long Bang ai lo. Rồi còn em nữa ... anh đã hứa với em sẽ giúp em đạt được nguyện vọng của mình, anh không phải là một thành đàn ông không có trách nhiệm. Vả lại muốn về cũng không có cách để mà về ...”

Thu Phong thở dài một tiếng khiến tâm trạng của Lục Nương nặng nề theo. Quả thật một người đàn ông, đến một thế giới xa lạ, tưởng chừng như mất trí nhớ thật ra lại chẳng phải. Cơ bản hắn chẳng thuộc về đây, gia đình hắn, sự nghiệp hắn ở bên kia thế giới. Hắn bất lực, cùng cực, tuyệt vọng, nhưng vẫn phải cố gắng trở thành một gã đàn ông mạnh mẽ.

Càng nghĩ thế, Lục Nương càng cảm thấy thương Thu Phong hơn. Cô khẽ ôm hắn chặt hơn nữa, như sợ rằng một ngày nào đó hắn biến mất, bỏ lại cô ở đây.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Đứa Bé Mà Ông Muốn Giết ... Nó Tên Quốc Thiên !

Phạm là một kẻ làm đại sự, thân phải biết nhẫn nhục. Phạm là một kẻ mạnh, thân phải biết kìm chế nóng giận. Nhưng cả hai yếu tố trên theo Thu Phong thấy thẳng cha già đang ngồi trước mặt mình và Lục Nương chẳng có tí nào.

Tại sao hẳn lại có thể leo lên được cái vị trí này nhỉ.

Duy Bạch Hồ – năm nay 65 tuổi – Sinh ra tại một vùng quê hẻo lánh không có tên nằm ở biên giới phía bắc Xích Quỷ.

Kẻ tài năng không bằng kẻ gặp thời, Duy Bạch Hồ hơn bố già của Thu Phong hay chính xác hơn là Nhất Phương ông trùm đất Nam tận 10 tuổi. Nếu nói Duy Bạch Hồ là kẻ nắm bắt thời cơ thì Nhất Phương là kẻ biết tạo ra thời cơ.

Duy Bạch Hồ lợi dụng tình hình chiến tranh vừa kết thúc, nổi loạn vùng lên làm kẻ giang hồ số má tại thủ đô. Thì Nhất Phương sinh sau đẻ muộn biết mình không thể sánh với ông trùm đất Bắc, nên ông chuyển về Nam một vùng đất mới còn loạn lạc hơn cả phía Bắc. Nhưng lại không máu chó bằng người Bắc. Chính cái độ máu chó của Nhất Phương thời còn trẻ, khi ấy Dị Năng Giả không được sở hữu như bây giờ mà tất cả đều bị ảnh hưởng bởi luật cấm từ liên đoàn quốc tế.

Một vùng đất không súng đạn, không Dị Năng Giả là một cái nơi để Nhất Phương tung hoành và khẳng định tên tuổi của mình. Cùng cái đầu ma

lanh gấp vạt lần Duy Bạch Hồ nên Nhất Phương tạo ra được thời cơ, biết được biết mất để có ngày hôm nay.

Khác với một Duy Bạch Hồ toàn cây quyền, cây sức để làm điều xằng bậy. Nói cho dễ hình dung thì hắc đạo luôn song song với bạch đạo. Một phần mà thủ đô không thể xa hoa được như thành Châu Lang ắt cũng là do Duy Bạch Hồ không biết cách phát triển cùng các tay tài phiệt như Nhất Phương ở trong Nam.

Nhất Phương là một con người tính kỹ và sâu xa. Ông luôn đi hơn người khác đến cả chục bước. Ví như ngày hôm nay, Thu Phong có mặt tại nơi này cũng Lục Nương khiến cho Duy Bạch Hồ cực kì khó chịu, nhưng hẳn không có thái độ gì lời lờm với Thu Phong ngoài ánh mắt ám chỉ ‘Khi mày rời khỏi đây, mày chết mẹ mày với tao’. Đó!

Duy Bạch Hồ là một kẻ ít khi nào chịu thiệt trước người khác.

Vì sao nói là Nhất Phương luôn đi trước kẻ khác nhiều bước?

Đơn giản mà nói ông dám hi sinh. Cuộc đời này ông có 3 thằng con trai, Thiên Long, Quốc Thiên và Quốc Phong. Thằng con trai đầu ông hi sinh nó, cho nó vào quân đội để thể hiện, vì ông biết tài năng của nó bộc lộ từ khi còn bé. Thân là một ông trùm hắc đạo, ông không có gia thế để dựa vào, do đó ông chấp nhận hi sinh thằng con trai cả của mình cho quân đội, để đổi lại việc ông và gia đình ông được yên. Mặc dù ông rất thương nó nhưng ông chấp nhận làm như vậy, để sau này, có biến cố gì, Duy Bạch Hồ hay hắc đạo cũng không làm gì được nó.

Thằng con trai thứ hai là Quốc Thiên, vốn không cùng mẹ với Quốc Phong. Tuy nhiên ông lại giấu thằng bé, đến cả vợ mình cũng không biết, chỉ một vài người biết mà thôi. Mục đích ông giấu nó như ban đầu đã nói là muốn nó an toàn, nhưng sau này, ông muốn nó trở về và kế nghiệp của ông.

Hai anh em Quốc Phong và Quốc Thiên cùng nhau hắc bạch tương thông trở thành thế lực hắc đạo lớn nhất đất nước. Ông muốn chiến lấy cả vùng đất Bắc trong tay của Duy Bạch Hồ cơ.

Chính bởi vì Quốc Phong là một quân nhân ưu tú, nên đến tận bây giờ dù Duy Bạch Hồ biết nó là ai nhưng vẫn không thể làm gì được nó. Nếu muốn đối chọi với quân đội thì cứ thử mà ám sát Quốc Phong nhẹ một cái, xem coi quân đội cho cả Cửu Long Hội có bị quân đội tẩm máu cho không?

Còn về Thiên Long. Ông luôn giữ nó trong nhà, không cho nó ra ngoài nhiều. Tuy nhiên Thiên Long không phải là vô dụng, nó là một đứa trẻ có đầu óc kinh doanh cực kì táo bạo, có nhiều lần Thiên Long biết Nhất Phương đang đau đầu vì chuyện gì đó, nó đi ngang qua vô tình nghe được câu chuyện của bố già mình, thì trẻ con lăm chuyện Thiên Long chột đại một câu mà có thể hóa giải thế bí của Nhất Phương.

Sau đó Nhất Phương liên tục cho nó trải nghiệm lớp học kinh tế của các ngôi trường bậc nhất thành Châu Lang sau mỗi giờ học sinh Trung Học Phổ Thông của nó. Sau đó ông còn bỏ ra một số tiền cực kì lớn để thuê những doanh nhân thành đạt bậc nhất quốc gia này, thậm chí là cả nước ngoài để dạy bảo thẳng bẻ. Dù nói là học nhiều như thế nhưng Thiên Long vẫn có thời gian để chơi game, nó tuy học rất nhiều, nhưng học có khoa học, có thưởng có phạt đàng hoàng. Hiên nhiên từ trước đến nay Thiên Long chỉ toàn được thưởng.

Dẫu Thiên Long còn chưa thực sự học xong nhưng thi thoảng nó vẫn có mặt trong vài cuộc họp của công ty để nêu lên ý kiến và cách nhìn của nó. Sau đó bố già nó và những người trong cuộc họp sẽ nêu ra những mối nguy hại trong cái suy nghĩ của nó. Và cứ thế, vừa học, vừa thực hành phụ Nhất Phương vận hành cả một cái công ty hắc đạo siêu lớn khiến kinh nghiệm kinh doanh của Thiên Long bây giờ gần như ngang hàng với các doanh nhân giàu có nằm tại top 1000 doanh nhân giàu có nhất Xích Quỷ này.

Ba đứa con trai, Nhất Phương đã đưa ra những mục tiêu cho riêng chúng, để chúng phát huy toàn bộ tài năng của mình. Mặc dù cả ba anh em này, ai cũng có thể chất đặc biệt, học gì cũng nhanh, đánh nhau cũng giỏi, nhưng kẻ giỏi nhất vẫn chỉ là Quốc Thiên. Về sau này Quốc Phong biến mất, bộ óc thiên tài theo đó cũng mất sạch. Thay vào đó là một thân thể chiến binh, đánh nhau cực kì giỏi. Hầu như người bình thường chẳng ai đủ khả năng so tài được với Quốc Phong ngoại trừ Dị Năng Giả. Nhưng sau cái cuộc ám sát lần kia, Nhất Phương đã biết rằng Thu Phong cực kì mạnh, thậm chí còn có thể dễ dàng đả bại Dị Năng Giả cấp độ 4.

Trước đó với sự thay đổi của Thu Phong, Nhất Phương đã trực tiếp yêu cầu thằng bé gia nhập về lại với gia đình để phụ giúp ông trong công việc của băng đảng. Sau đó sẽ tìm Quốc Thiên về sau, ông biết chắc chắn với khả năng của con trai mình, và bí mật nó nắm giữ của quân đội. Đủ khiến nó bảo toàn tính mạng dưới tay thế lực của Duy Bạch Hồ nếu như thằng đó muốn giết thằng bé nhà mình cũng phải suy nghĩ lại nếu Quốc Phong chết, lão ta cũng phải chịu tội phản quốc khi giết chết thiếu tướng trẻ tuổi nhất Xích Quỷ.

Mất đi bộ não, nhưng bù lại thực lực siêu cường. Tuy không nói gì nhiều, nhưng từ lần này đến lần khác Nhất Phương liên tục bất ngờ về con trai mình. Thậm chí thằng bé còn có tài lãnh đạo, chiêu mộ toàn những kẻ thông minh như Lục Nương hay Thành Chân chẳng hạn. Và trên hết nó còn có khả năng đào tạo quân lính thứ mà Nhất Phương không bao giờ có được. Như Nhất Phương phải đi tuyển kẻ giỏi về để bù quân lực của mình, thì Quốc Phong con trai ông tự tạo ra thế lực cho riêng mình.

Gần như bây giờ kẻ dưới trướng Thu Phong toàn những con quái vật hình người giống nó khi trước.

Thu Phong ngồi đó, một tay khoác lên vai Lục Nương. Một tay cầm ly rượu đưa lên ý muốn cộng ly với Duy Bạch Hồ.

“Tách!”

Duy Bạch Hồ và Thu Phong cụng ly với nhau.

Suốt từ lúc Thu Phong và Lục Nương xuất hiện tới giờ, họ chẳng nói gì nhiều ngoài việc chào hỏi và báo tên nhau.

Duy Bạch Hồ rất tức, lão ta không ngờ rằng cái việc mình bỏ lơ vùng đất tại Quảng Phúc cho Hắc Long Bang, cứ tưởng rằng Hắc Long Bang là của Lục Nương đổi tên mà thành. Nhưng không, kẻ đứng sau lại chính là con trai cưng của thằng khốn Nhất Phương. Quốc Phong thiên tài quân sư của quân đội.

Đối với Duy Bạch Hồ, đã có vài lần ông gặp được Quốc Phong tại thủ đô này trong một vài nhà hàng sang trọng. Nhưng cái ánh mắt Quốc Phong nhìn ông ta như cách kẻ quân vương nhìn kẻ bề tôi vậy. Cứ mỗi lần gặp Quốc Phong ở đâu đó, Duy Bạch Hồ lại cực kì khó chịu đến mức về đến dinh thự của mình lão ta liên tục đập phá đồ đạc.

Nhất Phương đang một ngày một giàu, con trai hắn ta cũng đang một ngày một lên. Không sớm thì muộn nếu như một ngày nào đó Nhất Phương muốn chiếm lấy mảnh đất Bắc này, Duy Bạch Hồ tự nhủ rằng bản thân chưa chắc có thể cản phá được điều đó.

Vào cái ngày Quốc Phong mất tích, Duy Bạch Hồ rất vui mừng, cứ mong nó chết đi cho rồi. Đến một ngày lão nghe tin Quốc Phong quay trở lại, thậm chí còn đang lục đục muốn giúp Nhất Phương trong công việc hắc đạo, việc mà trước giờ nó chưa bao giờ để ý đến. Nhưng sau này, lão lại không nghe được gì về tin tức của Quốc Phong nữa. Cứ tưởng rằng nó sẽ an phận trong quân đội tiếp, nhưng không, Hắc Long Bang là của nó, thậm chí con đàn bà xinh đẹp là Lục Nương ông đã canh me lâu nay. Không dám làm

gì khiến Lục Nương phật ý chỉ mong Lục Nương sẽ toàn tâm toàn ý một ngày nào đó sẽ trở thành người đàn bà của mình.

Thì Quốc Phong lại xuất hiện, tay trong tay với Lục Nương. Gương mặt kiêu ngạo, ánh mắt vương giả đó nhìn lão không khác gì lần trước.

Cực kì khó chịu, rất rất rất là khó chịu, nhưng Duy Bạch Hồ vẫn phải lên tiếng trước. Lão nói:

“Không biết vị Thiếu Tướng của chúng ta đến gặp một ông già lưu manh như tôi làm gì nhỉ?”

Tuy tức thì tức, nhưng giọng nói của Duy Bạch Hồ vẫn rất bình tĩnh. Lão ta nở một nụ cười khiến cho nếp nhăn ở mắt nổi lên trông thấy.

“Xin lỗi! Tôi bị mất trí nhớ tạm thời, không biết ông là ai cả. Chẳng qua nghe ông nói muốn gặp người phụ nữ của tôi, nên tôi đến xem thử cái mà... Có gì không thưa ông Hồ?”

Thu Phong vừa nói vừa cười cười trông rất giả tạo, Theo đánh giá của một chuyên gia thì gương mặt của Thu Phong giả tạo lòi ra. Sau đó hắn còn quay sang nói với Lục Nương:

“Nghe giống tên dịch ra của thằng cu Tiger ấy nhỉ... nhìn kỹ thì mặt cũng hao hao với thằng Tiger...” Xong Thu Phong lại quay sang hỏi Duy Bạch Hồ “Không biết ông có con rơi nào không ông Hồ?”

“Mày....!!” – Duy Bạch Hồ tức giận đến mức bàn tay đang cầm cái đĩa thức ăn run lên bần bật.

“Nếu có thì đúng rồi. Tôi mới nhận lại một thằng em trai... nó tên Quốc Thiên đấy... ông biết không?” – Thu Phong hí mắt lại, gương mặt hắn dần trở nên lạnh lùng.

Vì sao Thu Phong nhắc đến việc này?

Bởi vì trước đó em trai hắn đã từng sống chật vật dưới sự truy sát của Duy Bạch Hổ. Chỉ vì Quốc Thiên không phải là con trai của ông, nhưng Duy Bạch Hổ lại không hề biết Quốc Thiên chính là con trai của Nhất Phương.

Thu Phong muốn trả cả vốn lẫn lời cho Duy Bạch Hổ, tuy nhiên người bị đánh mà không biết tại sao bị đánh thì cũng kỳ.

“Tôi nhớ không lầm, hơn hai mươi năm trước. Ông đã từng bóp cổ giết chết người vợ của mình vì mang chữa hoang phải không? Và đứa trẻ đó bị ông truy sát suốt hàng chục năm trời...”

“Tại sao mày biết chuyện này?” – Duy Bạch Hổ bất ngờ, đầu vậy không quên kèm vào đó một lời lẽ mang đầy sự tức giận.

Con chó cái mang chữa hoang đó đối với Duy Bạch Hổ giống như là một mối ung nhọt, một sự sỉ nhục trong cuộc đời ông vậy. Ông thậm chí còn không biết cái thai đó là của nó với thằng nào. Ông không thể tìm ra được kẻ làm con chó cái đó dính chữa. Cho người điều tra thì ông chỉ biết được ả ta đang giấu đứa con ở đâu, và ông cử người đi giết nó.

Nhưng bằng cách nào đó, nó hết lần này đến lần khác lần trốn được. Thậm chí còn có cả Dị Năng Giả theo chân bảo vệ nó nữa. Nhưng qua điều tra ông chỉ biết những Dị Năng Giả đó là Dị Năng Giả không thuộc thế lực nào, họ chỉ ẩn mình và vô tình nuôi đứa bé đó mà thôi. Cuối cùng ông giết cả nhà Dị Năng Giả đó, thậm chí vẫn không bắt được thằng bé. Từ năm này qua năm nọ, kể từ lúc đó cho đến nay ông mất sạch thông tin về đứa trẻ đó. Nếu tìm được ông sẽ băm nó ra thành trăm mảnh trước mộ phần của con chó cái kia.

“Tên của thằng bé đó là Quốc Thiên!! Em trai của tôi... ông già của nó cũng là ông già của tôi Nhất Phương!”

Đôi mắt mang đầy sự kiêu ngạo và khinh bỉ được gửi đến cho Duy Bạch Hồ.

“Xoảng...”

Duy Bạch Hồ ngạc nhiên đến mức đánh rơi cả cái cái đĩa thức ăn trên bàn. Tay ông ta run lên bần bật, gương mặt cứng đờ. Không biết là nên tức giận hay nên nhục nhã.

“Boss!”

“Rầm!!”

Vì nghe thấy tiếng đồ vỡ ở bên trong. Bất ngờ người của Duy Bạch Hồ xông vào.

Ánh mắt của Thu Phong hóa thành màu xanh lam ngọc bích. Liếc nhìn đám cận vệ của Duy Bạch Hồ. Trong đây không có Dị Năng Giả, tất cả bọn họ đều đứng im ở nơi đó vì sợ hãi.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Đám Người Không Liêm Sĩ

“Tôi đ*o muốn giết ông làm con mẹ gì cả... à không phải bây giờ thôi! Lo mà sống cho tốt người của tôi nhiều thằng muốn chặt cái đầu ông xuống lắm ~~”

Đứng đó, Thu Phong quyền uy đến đáng sợ. Ánh mắt của hắn, sát khí của hắn, phong thái của hắn hoàn toàn là một bậc quân vương. Hắn hùng dũng đứng trước mặt hàng chục người đang sợ hãi, trong đó có Duy Bạch Hồ.

Lục Nương ôm lấy cánh tay Thu Phong, siết chặt lấy tay hắn, sợ hắn. Không phải sợ hãi, mà là cô ta sợ Thu Phong sẽ giết người ở đây, như vậy không tốt, như thế chỉ làm mọi chuyện loạn hơn mà thôi.

Tất nhiên Thu Phong hiểu chuyện đó chứ? Hắn cũng chỉ đe dọa mà thôi, giết thằng già này, giết lúc nào cũng được. Nhưng giết nó xong đồng nghĩa với việc lãnh sự báo thù toàn lực của Cửu Long Hội. Hắn có thể không sao, nhưng Hắc Long Bang thì có sao.

Trước khi Hắc Long Bang đủ khả năng đề tự bảo vệ mình, Thu Phong phải giữ lại cái mạng chó của thằng già Duy Bạch Hồ này.

Không cần phải nói, một điều đơn giản cảm xúc của Duy Bạch Hồ lúc này cực kì tức giận, nhưng cái nỗi sợ nó áp mất cái nỗi sợ ấy của lão. Thằng quái đản này từ khi nào lại trở nên khủng bố như thế.

Cái sự khùng bố của Thu Phong mạnh đến mức sát khí của hắn dồn chỉ một vài phần nhỏ vào Duy Bạch Hồ mà thôi. Phần còn lại, hắn dồn sạch vào hai tay Dị Năng Giả đứng sau lưng Duy Bạch Hồ kia.

Và hiển nhiên, cái độ nhạy cảm của những tay Dị Năng Giả tinh đến mức nào. Chỉ cần sát khí, và uy quyền, chúng biết nếu động vô Thu Phong cũng không yên ổn được đâu. Thu Phong cũng không có vọng động gì đến Duy Bạch Hồ, nên họ cũng không làm gì, căn bản nếu đánh nhau ở đây, cái phòng chật hẹp này, họ không dám cam đoan sẽ bảo tồn được Duy Bạch Hồ hoàn hảo không bị gì.

Sau khi nói lời đó, Thu Phong vòng tay ra ôm eo của Lục Nương. Hắn dùng con mắt xanh lờm Duy Bạch Hồ nhẹ một cái rồi mỉm cười rời khỏi.

Hắn đi đến đâu, người tản ra đến đó. Một dũng phu, một mỹ nữ, cứ thế mà hiên ngang bước ra khỏi hang ổ của băng đảng lớn nhất miền Bắc. Trong khi trước đó đã đe dọa đến ông trùm của băng đảng đó, hắn chẳng có việc gì.

Thu Phong biết một điều, lúc này, đang có vài kẻ núp ở đâu đó, run sợ cầm súng giấu trong người. Có súng nhưng không dám bắn, cũng bằng thừa. Có súng có can đảm bắn, nhưng không có bản lĩnh bắn trúng, thì tốt nhất đừng nên bắn.

.....

Sau khi ra khỏi cái nhà hàng của Cửu Long Hội. Thu Phong và Lục Nương cùng nhau ngồi trên một chiếc Limousine. Bên cạnh Thu Phong, Lục Nương mang một gương mặt sầu não lên tiếng:

“Anh làm vậy... có được không? Nỡ như Cửu Long Hội gây khó Hắc Long Bang thì sao?”

Nghe Lục Nương lo lắng nói thế, Thu Phong là người bình tĩnh nhất bây giờ. Hắn trả lời:

“Anh nói rồi, thằng già đó có biết hay không cũng vậy. Trước sau gì nó chẳng làm thế. Tuy bây giờ Hắc Long Bang chưa mạnh, nhưng anh có quân đội chống lưng. Sắp tới anh sẽ lập một trung đoàn ở Cổ Thành. Dù bên ngoài có thất thế, nhưng từ Cổ Thành trở đi là của mình. Đến khi Hắc Long Bang ổn định thực sự rồi cũng chẳng cần ngại Cửu Long Hội đâu!”

Vừa nói Thu Phong vừa suy nghĩ. Khoan hãy bàn về tiền tài và thực lực, chỉ riêng về Dị Năng Giả Thu Phong biết Cửu Long Hội có rất nhiều Dị Năng Giả. Dù rằng nói Dị Năng Giả không được hại dân thường, nhưng hắc đạo mà. Nói đạo lý gì ở đây?

Cái thân phận của Thu Phong bây giờ chỉ kiềm chế được việc Cửu Long Hội không làm hại đến hắn. Và không dám công khai đối đầu với Hắc Long Bang thôi, nhưng sau lưng hắn làm gì ai biết được. Với muôn vạn Dị Năng Giả dưới tay hắn, hắn có thể dễ dàng ám sát những thành viên cấp cao của Hắc Long Bang mà không ai hay biết.

Dưới tay Thu Phong nếu nói về Dị Năng Giả, tính luôn cả Linh Đan và Mạnh Dũng của bố già ra thì hắn chỉ có bốn Dị Năng Giả mà thôi. Lý Đại và cả tay Porteur mới thu đây nữa.

Theo tính toán của riêng mình, ít nhất Thu Phong phải sở hữu 20 – 40 Dị Năng Giả thì may ra thế cục của Hắc Long Bang mới ổn định sánh ngang với Cửu Long Hội về mặt thực lực được.

Người thường đấu với người thường, Dị Năng Giả đấu với Dị Năng Giả. Ngoài bốn người đó ra, tính luôn cả hắn và Quốc Thiên là hai người có khả năng đấu chọi lại với Dị Năng Giả cấp 4 trở lên. Cho là sáu người vẫn chẳng đủ.

Có lẽ Thu Phong phải ở ngoài Bắc này một thời gian để tuyển mộ thêm nhân lực cho riêng mình. Nhưng cũng không được, bây giờ hắn đã tuyên bố với Duy Bạch Hồ rằng Lục Nương là của hắn, Hắc Long Bang cũng là của hắn. Bây giờ hắn phải gấp rút trở về Quảng Phúc nữa, chưa kể tầm một tuần sau người của quân đội sẽ xuống và san bằng một vùng đất tại Cổ Thành để lập doanh trại cho hắn.

Quá nhiều việc, Thu Phong không thể nào ôm hết được.

“Haizzz ~~~”

Thu Phong thả mình vào ghế trên xe. Hắn thở dài một tiếng.

Giả như lúc trước, hắn chỉ có việc, sáng dậy luyện tập, chiều dậy luyện tập, rồi tối lại luyện tập. Nó nhàn biết mất, kể từ khi có cái vụ chiến tranh, hắn phải gấp rút chuẩn bị cho sau này, mấy ngày nay hắn còn chẳng có thời gian mà tập. Chưa kể là có Quốc Thiên đã gánh một phần công việc cho hắn ở đấu trường ngầm rồi đấy. Nếu không có thằng bé, ba đầu sáu tay Thu Phong cũng không làm kịp.

Đúng rồi! Sao không để cho thằng bé tuyển người luôn, tính tình nó dạo này có vẻ hơi háo thắng. Tuy rằng sẽ không được việc lúc đầu, nhưng nó là người thích nghi rất là nhanh, nếu để nó tuyển dụng người có khi sẽ có ích hơn mình. – trong đầu Thu Phong chạy một loạt suy nghĩ.

Bây giờ Quốc Thiên đang trong khoảng thời gian kiêu ngạo, bây giờ khó có thể nói được người nào trong số Dị Năng Giả ở đấu trường đánh bại nó. Thu Phong cũng không muốn bài học đắt giá cho em trai mình là phải bỏ mạng tại đấu trường, hắn muốn Quốc Thiên càng sớm càng tốt bỏ cái tính đó đi. Phàm là kẻ luyện võ phải điềm đạm, có lẽ giao cho nó công việc tuyển người sẽ vừa giúp nó điềm tĩnh, cũng vừa giúp mình làm thay công việc tuyển người.

Chưa kể đến còn có Minh Viễn bên cạnh, thằng cha này có mắt quan sát tuyệt vời, hẳn có thể nhìn ra được những mầm non của tương lai. Chỉ cần tuyển được cái hạt giống tốt, đem về Quảng Phúc và Cổ Thành cho Thu Phong huấn luyện một thời gian, giải tỏa năng lực của họ. Đảm bảo sau này Thu Phong sẽ có một đội quân Dị Năng Giả hùng hậu.

Có lẽ Thu Phong không phải là chuyên gia trong lĩnh vực nghiên cứu người Dị Năng Giả, nhưng Thu Phong là chuyên gia trong việc huấn luyện con người. Và bên cạnh hẳn còn có các chuyên gia phát triển tiềm năng của Dị Năng Giả nữa. Kết hợp với họ, Thu Phong sẽ đào tạo những Dị Năng Giả chuyên nghiệp nhất, từ thể chất cho đến cả khả năng kiểm soát và sử dụng năng lực của họ.

Có vẻ trên đời này có khá nhiều thằng mất não. Ngồi trong xe Thu Phong nở một nụ cười. Hắn quay sang nói với Lục Nương:

“Em ngồi yên trong xe nha, đừng di chuyển đi đâu hết!” Sau đó Thu Phong lại kéo cái cửa sổ nhỏ ngăn cách giữa ghế lái và khu ngồi trong xe. Ngoài tài xế ra, thì ở ghế lái phụ còn một thân hình quen thuộc nữa.

Hắn ta quay đầu lại, là gương mặt của Quốc Thiên. Tự lúc nào Quốc Thiên đã ngồi trong xe, Thu Phong nói:

“Bảo vệ chị Lục! Đám bên ngoài để anh!”

Thấy Quốc Thiên gật đầu, Thu Phong nhẹ nhàng mở cánh cửa của chiến xe ra. Hắn ngồi chồm hồm xuống dưới. Gió bên ngoài tạt vào trong xe, đánh tan cái không khí mát mẻ từ máy lạnh của chiếc xe đi. Ngồi đó, Thu Phong ngược đầu lên nhìn bầu trời.

Lúc này bầu trời có một vài kẻ Dị Năng Giả ngang nhiên thể hiện năng lực của mình bay trên đó. À còn có một vài thằng đang chạy song song với

chiếc xe nữa.

Đường xá đông đúc, lúc này cũng đã đi chậm lại tò mò, chỉ chờ, bàn tán với nhau về các Dị Năng Giả đang chạy, đang bay trên bầu trời.

Thu Phong quay sang nhìn Lục Nương, nhìn vào gương mặt lo lắng của nàng hần cười nói:

“Tin ở anh, ngồi trong xe đi!”

Nhận lại gập đầu cực kì dễ thương của Lục Nương.

Thu Phong trực tiếp nhảy xuống xe. Hần như một con người chối bỏ mọi định luật vật lý. Lý ra khi hần nhảy khỏi xe, hần phải bị tác động lực đẩy về hướng chiếc xe lao đi, nhưng không. Hần vừa nhảy xuống, đứng nhẹ nhàng trên đất, giống như hần chỉ vừa nhảy lên rồi nhảy xuống trên mặt đất chứ không phải nhảy trên xe xuống.

Bất gặp Thu Phong lập tức vài tên Dị Năng Giả dừng lại hết, tuy nhiên vẫn có vài kẻ lao theo chiếc xe. Nhưng giờ này, vì có một Dị Năng Giả chặn đầu, chiếc xe cũng đã dừng tự lúc nào. Ngoài ra Thu Phong cảm nhận được Mạnh Dũng và Linh Đan đang ở đây. Thêm cả em trai mình, ba người họ đủ bảo vệ Lục Nương rồi.

Vả lại ở bên đó cũng chỉ có hai Dị Năng Giả chặn đầu xe mà thôi, còn đâu là năm Dị Năng Giả còn lại đang đứng đối diện hần. Một gã đang bay như siêu nhân trên bầu trời đứng đó nhìn Thu Phong. Thu Phong cũng chẳng biết năng lực của đám này là gì, chỉ thấy một thằng biết bay, một thằng chạy khá nhanh nhưng không phải là siêu tốc độ. Chắc là Dị Năng Giả hóa hình chẳng hạn.

Ba kẻ còn lại, một kẻ mập như một gã Sumo. Thậm chí trên tay hần còn đang cầm cả một chiếc bánh ngọt nữa kìa. Kẻ khác thì mang thân hình

chẳng khác gì thẳng nghiệm, gãy giờ xương ra, chưa kể mồm hắn lúc nào cũng chảy nước. Múi Thu Phong khá thính, hắn ngửi thấy được mùi mà tên này tỏa ra là mùi dầu, miệng hắn còn đang chảy ra cái chất dịch gì màu đen kìa. Chắc chắn là dầu khi mà Thu Phong thấy hắn đang cầm trên tay một cái bật lửa.

Quả thật trong đám Dị Năng Giả nhiều đứa có khả năng dị kinh khủng.

Gã cuối cùng lại là gã to con, cao khoảng 1m9, ngoài thân hình như một cỗ xe tăng ra thì hắn đội một cái nón bảo hiểm bọc cả khuôn mặt mình, nón bảo hiểm đó lại cực kì dày và lớn, hình như nó được làm bằng kim loại thì phải.

Con mắt màu xanh của Thu Phong đã bật tự lúc nào. Hắn mỉm cười nhìn vào dòng năng lượng Dị Năng Giả của những kẻ này. Đa phần mức năng lượng đều nằm ở ngưỡng cấp 3 theo mức đo Dị Năng Giả. Phải thôi, đến bố già Nhất Phương của hắn chỉ sở hữu hai Dị Năng Giả cấp độ 4. Nói gì đến Duy Bạch Hồ mà dám cử Dị Năng Giả cấp độ 4 ra đây.

Có lẽ Duy Bạch Hồ chỉ muốn thử sức của hắn mà thôi, tuy nhiên lần thử này có vẻ hơi thiệt thòi cho lão khi mà cử đi nhiều người thế này.

Cả cơ thể Thu Phong rực cháy lên ngọn lửa màu xanh. Hắn chẳng ngại việc dân thường chứng kiến cảnh này, bởi ở thủ đô khá là loạn khi mà Dị Năng Giả xuất hiện nhan nhản khắp nơi, nhất là khu vực gần đấu trường ngầm. Chỉ cần Dị Năng Giả không làm hại dân thường là được hết, nếu chỉ cần một dân thường bị thương, tay Dị Năng Giả đó hoặc kẻ chịu trách nhiệm sở hữu Dị Năng Giả đó sẽ lãnh đủ hậu quả của chính phủ Xích Quỷ đưa ra.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Toàn Diệt

Quang cảnh thành phố thủ đô lúc này ngoài một chữ loạn để hình dung ra thì không còn một từ nào khác để hình dung cả. Bằng một cách nào đó, cảnh sát phối hợp kịp thời với quân đội di tản người dân, chữa hẳn một cái chiến trường cho Dị Năng Giả và người của Thu Phong. Kể mà mới ngày hôm qua đánh bại sạch toàn bộ Dị Năng Giả bảo vệ tổng thống và đại tướng Minh Quân.

Đứng tại nơi đó Thu Phong có một màn độc tấu trong biển lửa, mình hấn đối đầu với năm Dị Năng Giả cấp độ ba. Trong đấy như đã nói, kẻ tạo ra đồng lửa này chính là cái thằng mồm ỏi ra dầu màu đen rồi dùng bật lửa để đốt cháy nó lên. Nhưng cái sức mạnh của hấn dường như vô dụng với Thu Phong khi mà chính cả ngọn lửa của Dị Năng Giả cấp bốn chuyên dùng lửa còn đốt không cháy nổi vạt áo của Thu Phong.

Đúng hơn là không đốt qua được lớp năng lượng đang bọc xung quanh người hấn. Lúc này Thu Phong đang đối đầu với một thằng to con mang cái nón bảo hiểm bằng thép to gấp đôi cái nồi cơm điện ở nhà Thu Phong.

Gã Dị Năng Giả đội nón bảo hiểm như một con quái vật chạy âm âm tới Thu Phong. Mỗi bước chân của hấn là mỗi lần mặt đất rung chuyển, Thu Phong cảm nhận được điều đó. Hấn ta nhảy vô đến dùng đầu húc thẳng vào người Thu Phong.

Thấy thế Thu Phong lập tức dồn năng lượng vào năm đấm của mình “Bình! ~~~” ong lên một tiếng, hấn ta bị Thu Phong đấm một phát bật ngửa

đầu ra đằng sau. Tuy nhiên hắn lại chẳng văng đi như Thu Phong nghĩ.

Thu Phong biết quyền lực của mình đến đâu, một cú đấm như vậy tương đương với lực va chạm 100km/h của một xe tải nặng vài tấn. Thế mà chỉ làm đầu hắn bật ra đằng sau được một chút.

Quả thật, Dị Năng Giả có rất nhiều kẻ dị, nhiều kẻ cấp 4 chỉ cần ăn một quyền của Thu Phong là tạch. Nhưng nhiều kẻ cấp 3, thậm chí ăn một quyền đầy năng lượng xanh của Thu Phong mà chẳng hề hấn gì.

Tuy nhiên không chỉ Thu Phong kinh ngạc, mà chính cả thằng đầu bảo hiểm kia cũng ngạc nhiên. Dầu thế hắn vẫn gào lên một tiếng rồi tiếp tục dùng cái đầu để tấn công Thu Phong.

Hiển nhiên Thu Phong không có tiếp tục đấm vào đầu cái thằng đầu đất này nữa. Quả thật đánh nhau nên dùng cái đầu, người ta dùng cái đầu để suy nghĩ theo nghĩa bóng chứ không phải dùng cái đầu để đánh nhau như thằng này.

Càng nghĩ Thu Phong càng tức cười, hắn lao vô đến dùng cái đầu của hắn để húc Thu Phong như một con trâu. Rất nhẹ nhàng Thu Phong nhảy người đặt tay lên đầu nó rồi nhảy lên trên không trung. Liền lúc đó Thu Phong lập tức dồn năng lượng vào cánh tay của mình dộng thẳng xuống lưng của gã Dị Năng Giả đó.

“Bốp! Rầm!!! ~~~”

Một quyền mạnh đến mức chấn thẳng cả thân thể gã Dị Năng Giả nón bảo hiểm kia xuống dưới đất, hắn đập mình vào mặt đường nhựa khiến cả một vùng xung quanh hắn vài mét bị vỡ nát ra.

Và hắn ta nằm bất động ở nơi đó. Tuy nhiên Thu Phong một mình đang đã chiến với tận năm Dị Năng Giả trong không gian rộng này, sau khi đánh

gục thẳng đầu trâu kia Thu Phong cũng không có thời gian mà xem xét hắn còn sống hay đã chết. Đúng lúc này Thu Phong liền nhảy sang chỗ khác.

“Uỳnh!”

Đúng lúc Thu Phong vừa nhảy đi thì hai bóng hình xuất hiện. Một gã trông như người sói, còn một gã mập ú như Sumo lao đến húc vào nhau như cặp tình nhân trăm năm mới gặp.

Thu Phong thầm đồ mồ hôi hột, không phải vì sợ, mà vì lắc đầu về cách chiến đấu của bọn này. Chúng tính biến mình thành bánh mì kẹp thịt hay sao mà húc vào nhau như thế?

Bỗng nhiên Thu Phong cảm nhận được cái gì đó. Do dùng lực vào chân hơi lớn, nên Thu Phong nhảy hơi cao, cũng khoảng hai mươi mét. Hắn quên mất rằng ở đây còn có một Dị Năng Giả biết bay.

Ngay sau khi Thu Phong cảm nhận được điều đó thì cả bầu trời bỗng tối đen như mực, mây gió kéo đến.

“Đùng đùng đùng đùng!!!”

Bốn năm tia sét từ trên trời đánh thẳng trực diện vào người Thu Phong theo nhiều phía. Trên không trung, không có bất cứ chỗ nào để bám vào né tránh, tất nhiên Thu Phong lãnh trọn toàn bộ những tia sét ấy vào người.

Bầu trời rực sáng lên, đồng thời lúc ấy có một tiếng thét thất thanh.

“Phongggggggggggg!!!!”

Tiếng thét ấy chính là của Lục Nương. Cô đang bị giữ lại bởi Linh Đan, sau khi chứng kiến cảnh tượng Thu Phong bị sét đánh ngay tức thì cô vùng vẫy đòi lao về phía Thu Phong. Nhưng Lục Nương suy cho cùng chỉ là

người thường, khác với Linh Đan, nên dù là vùng vẫy cách mấy Lục Nương vẫn không thoát ra được.

Tim cô như thất lại nhìn lên bầu trời. Lúc này tia sáng từ sấm sét vơi đi, thân hình Thu Phong xuất hiện. Hoàn hảo hẳn chẳng có việc gì ngoài ngọn lửa màu xanh ban này có vẻ như là nhỏ đi hơn một chút so với ban đầu.

Thu Phong trừng mắt nhìn kẻ đang bay lơ lửng trên bầu trời kia. Hẳn ta trên không trung, tự mãn nhìn Thu Phong sau pha bị sét đánh. Mặc dù Thu Phong không hề hấn chút nào, nhưng Thu Phong lại cực kì ghét cái gương mặt của thằng này.

Dẫu thế bọn chúng cứ như không cho Thu Phong thở vậy. Ở phía dưới hai kẻ Dị Năng Giả một hóa hình thú, một thằng béo ú như Sumo đã đứng trực sẵn như chó chờ mồi dưới đất.

Thu Phong nở một nụ cười oái ăm, một nụ cười mang đến chết chóc:

“Phụt!! ~~~”

Gồng nhẹ lên một nhịp, ngọn lửa màu xanh bao bọc xung quanh Thu Phong bắt chợt rực cháy lên, ánh lửa còn lớn hơn ban này gần như gấp đôi.

Đồng thời khi ấy Thu Phong đảo người, hẳn cúi thẳng đầu đâm xuống mặt đất. Hai con hàng Dị Năng Giả kia như hồ rình mồi, một đưa gương vuốt ra, còn một đưa dang hai tay ra như muốn đỡ lấy Thu Phong vậy.

Nhưng đ*o, Thu Phong không có ngu mà đáp thẳng mặt xuống dưới đó. Ngay trong khoảnh khắc rơi xuống, tay Dị Năng Giả hóa hình kia nhảy lên vồ lấy Thu Phong đang trên không trung.

Hiển nhiên đối với Thu Phong tốc độ của thằng này quá chậm. Đúng lúc cái móng vuốt của hắn cách huyệt thái dương của Thu Phong tầm 20cm thì

bỗng nhiên Thu Phong giật ngược người lại. Né thành công cái vuốt ấy, song cùng lúc Thu Phong dồn hết lực vào bàn tay bắt chặt lấy cánh tay của gã người sói đó.

Thu Phong kéo gã người sói về phía mình, đang ở vị trí cao hơn, Thu Phong co hai chân đạp thẳng một đạp vào thẳng đầu gã người sói:

“Bốp!! Rắc ~~~ Xoẹt!!!”

Một cảnh tượng máu me vương vãi diễn ra. Cả một cánh tay của gã người sói bị Thu Phong nắm giật đứt toạc ra bằng cách đạp thẳng vào đầu hắn. Không những cả cánh tay của hắn bị Thu Phong giật ra khỏi cơ thể. Mà cái đầu của hắn bị Thu Phong đạp gãy cổ.

Hiển nhiên gã người sói chết ngay tức khắc. Hắn chết trên không trung, với gương mặt giãn giãn, con mắt trợn trừng, hàm răng vẫn còn nhe ra. Chết nhanh đến mức mà hắn không biết rằng mình đã chết.

“Bịch!”

Thu Phong vừa đáp nhẹ nhàng xuống dưới mặt đất, cùng với cánh tay đầy móng vuốt của gã người sói. Đúng khoảnh khắc này gã Dị Năng Giả Sumo lao lên bạch bạch bạch. Mỡ của hắn đập qua đập lại, thậm chí Thu Phong còn tưởng tượng mỡ của thằng ôn này giống như mặt biển vậy, người ta gọi là lượn sóng nước, còn nó là sóng mỡ.

Hắn chậm đến mức mà Thu Phong phải đứng yên đó để đợi hắn chạy tới. Tuy nhiên khi khoảng cách còn chừng mười mét, gã Sumo nhảy lên một đoạn nhỏ.

“Uỳnh!”

Vang lên một tiếng hấn đập vào mặt đất, khiến mặt đất nứt toác ra, sau đó hấn bắn thẳng đến người Thu Phong như một viên đạn đầy mỡ.

Thấy thế Thu Phong chỉ nhẹ nhàng chuyển hình, cùng lúc Thu Phong đang cầm cánh tay có móng vuốt sắc bén của gã người sói vừa chết. Thu Phong cầm cánh tay ấy vung vài nhát vào người gã Sumo đang trên đường bay ngang qua hấn.

“Rầm rầm rầm...”

Gã Sumo không tông trúng được Thu Phong, hấn không có mục tiêu nào để dừng nên là đâm thẳng vào mấy cái xe oto được bỏ lại trên đường.

Sau vài giây một mùi tanh tươi bốc lên xộc thẳng vào mũi Thu Phong. Mùi hôi thối ấy khiến Thu Phong phải ném cánh tay của gã người sói kia đi mà bịt mũi lại.

Đập vào mắt Thu Phong lúc này là hàng đồng cái chất gì đó nhầy nhầy màu vàng chảy ra. Nó tanh một cách kinh khủng, nhìn theo đồng nhầy đó Thu Phong thấy nó xuất phát từ chỗ ngã của tên mập kia.

Tuy nhiên sau khi tông vài chiếc xe trên đường, Thu Phong không thấy hấn di chuyển nữa.

Đúng lúc này gã người dàu, thằng phun dàu đó chạy tới đỡ lấy tên mập ra. Một cảnh tượng khá là ón ỏi đập vào mắt Lục Nương ở phía xa. Cả một đồng mỡ trên người hấn bị xé toạc ra, khiến cho những miếng mỡ chảy dài xuống dưới mặt đường, và cả máu trộn lẫn nữa. Nhưng 9 phần mỡ thì mới có 1 phần máu mà thôi. Cứ thế hấn ta nhìn Thu Phong trưng trưng trông mắt của mình.

Mấy thằng này, Thu Phong cũng chẳng có ý định tha cho hấn. Ngay tức thì Thu Phong nhảy sang một bên, vừa đúng lúc một tia sét từ trên trời dộng

thăng xuống vị trí Thu Phong vừa né.

Thu Phong chẳng thèm quay đầu lại nhìn cái thăng trên trời kia làm gì, trực tiếp khi né tránh Thu Phong bằng một tốc độ siêu kinh khủng, hấn vào một cái lao thăng tới vị trí của thăng mập đang chảy mỡ.

Đòn hết lực vào tay Thu Phong hô khẽ một tiếng chỉ đủ hấn nghe: “Tiên Nhân Chi!”

Năm đầu ngón tay Thu Phong chụm lại làm một, hấn bay vào tới, bắt chắt đồng mỡ trơn trượt dưới chân. Hoàn hảo Thu Phong tiếp cận và chỉ một chỉ vào giữa đầu gã Sumo.

“Toẹt! ~~”

Một tiếng khá là buồn cười vang lên, nghe cứ như tiếng ai đó ỉa chảy.

Nhưng không buồn cời như ta nghĩ, bởi vì một chỉ đó của Thu Phong ghim thẳng vào đầu thăng Sumo, lực đạo đâm xuyên làm bắn cả não màu hồng tí nị của thăng Sumo đó ra bên ngoài.

Gã người dầu kia đứng bên cạnh, chưa kịp hết hoảng hồn thì đã bắt gặp ánh mắt chết người của Thu Phong. Hấn ta ngay lập tức chạy, tuy nhiên chưa chạy được được mười bước thì cái đầu của hấn đã bị Thu Phong nhẹ nhàng đứng phía sau lưng bẻ gãy từ lúc nào.

Xong bốn thăng ôn thân dưới đất, chỉ còn một thăng điều khiển thời tiết đang bay lơ lửng trên không trung kia.

Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn hấn bằng ánh mắt chết người. Tuy nhiên là do khoảng cách hoặc là do thăng kia quá tự mãn vì hấn biết bay, nên nghĩ Thu Phong không thể làm gì được hấn.

Đúng lúc này Thu Phong lại cảm thấy mặt đất rung chuyển. Hắn cảm nhận được mức năng lượng đột ngột từ đâu đó. Tức thì Thu Phong quay đầu lại lập tức bắt gặp cái thân hình khổng lồ của thằng Dị Năng Giả đội nón bảo hiểm đang bắn tới đây. Hắn còn chưa gục?

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!”

Gã ta vừa lao đến, vừa hét lên trên đường bay của mình.

Đang rất là bức mình, còn gặp những thằng ngu như thế này. Thu Phong tức mình hấn hô lên một tiếng:

“Thiết Đầu Công – Phán Đòn!!!”

Dứt lời, dòng năng lượng xanh vận chuyển lên trên đầu Thu Phong dần hóa thành màu cam sắc sỡ tuyên tuyền. Liền tức thì sau đó gã Dị Năng Giả đầu đất kia lao lên.

“Binh ~~~~~!!!!!!!”

Một tiếng động lớn vang lên, cả Thu Phong và gã Dị Năng Giả kia cụng đầu vào nhau. Tạo thành một sóng xung kích đẩy văng vật chất xung quanh đi ra xa trong một khoảng cách nhất định.

“Cờ - Rắc...”

“Lả chả... lả chả....”

Vẫn giữ nguyên tư thế cụng đầu nhau, cái nón bảo hiểm của tên Dị Năng Giả kia dần dần nứt toác ra. Các mảnh vỡ rơi lả chả xuống đất, đầu hắn ta thì chảy máu ròng ròng nhuộm đỏ cả hai con mắt vô thần.

“Bịch!”

Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn thằng Dị Năng Giả đang bay trên không trung kia. Mất đi điểm tựa, gã Dị Năng Giả đầu nồi com điện kia ngã xuống. Hắn ta cầm thẳng đầu xuống đất, trong tư thế mông chổng lên trời. Chẳng còn nhúc nhích. Ngoài việc ta thấy máu liên tục chảy ra từ đầu hắn, thì có một điều chắc chắn rằng hắn đã tạch rồi.

Im lặng là do Thu Phong đang suy nghĩ cách tiếp cận cái thằng đang bay trên không kia. Thu Phong có thể dùng khinh công để tiếp cận được hắn, nhưng cái khoảng cách hắn bay quá cao, các tòa nhà cao lớn lại thừa thớt. Cột đèn đường cũng không đủ cao.

Như suy nghĩ được cái gì đó Thu Phong gom xác của bốn thằng ôn thần Dị Năng Giả vừa bị mình giết dưới mặt đất lại với nhau.

Tên kia ở phía trên như bứt rứt cái gì đó, hắn liên tục đánh sét vào người Thu Phong. Nhưng hiển nhiên đều bị Thu Phong nhẹ nhàng tránh thoát được. Sau khi dồn bốn cái xác lại với nhau, và một vài cánh cửa ô tô lại. Thu Phong ngẩng đầu lên trời nở một nụ cười.

Bằng lực đạo nhanh nhất, gọn nhất, Thu Phong ném thẳng bốn cái xác bay lên trời, những cái xác bao bọc lại gã Dị Năng Giả khí tượng kia lại. Chưa hết, Thu Phong lại tiếp tục ném thêm hơn chục cánh cửa ô tô mà hắn vừa bẻ gãy ra ném thẳng lên trên đó. Tất cả vật và người chết Thu Phong ném lên chỉ trong vòng một giây hơn mà thôi.

Cùng lúc khi gã Dị Năng Giả kia chưa khỏi kinh ngạc thì hắn đã thấy Thu Phong nhảy lên không trung từ lúc nào. Độ cao Thu Phong nhảy lên ngang ngửa với độ cao hắn bay.

Miệng Thu Phong lẩm bẩm:

“Phi Đảm Tẩu Pháp!”

Liên tức khắc Thu Phong nhảy bật trên trên không trung, với tốc độ vừa nhanh vừa chậm. Khi đạt đủ độ cao 20m, tưởng chừng như Thu Phong sẽ rơi xuống, nhưng không, hắn đập vào cái xác của gã Sumo đang trên đà rơi xuống.

Cứ đập từ xác này, vật này qua xác khác, vật khác. Bằng tốc độ kinh khủng khiếp, Thu Phong còn vận thêm cả “Vạn Bộ Ảnh Mê Tung, kết hợp Phi Đám Tầu Pháp mà bay đi như chim!”

Chẳng biết do ngu ngốc hay choáng ngợp, gã Dị Năng Giả kia ở giữa không trung lơ lửng nhìn màn biểu diễn của Thu Phong. Đến lúc hắn phản ứng lại dưới sát khí của Thu Phong thì cũng đã muộn rồi.

Cái đầu của hắn bị Thu Phong dùng một đấm toàn lực đấm bay đi. Đầu hắn ta rơi xuống đất với con mắt tròn trĩnh, cơ thể của hắn thì vẫn lơ lửng trên không trung. Thu Phong rơi từ từ xuống dưới mặt đất, đáp gần cái đầu của gã Dị Năng Giả khí tượng kia.

Sau đấy Thu Phong ngẩng đầu lên trời nhìn cái thân xác của hắn vẫn còn nổi lênh bênh trên không trung thêm vài giây nữa rồi rơi thẳng xuống dưới mặt đất. Đầu một nơi xác một nơi.

Bên chỗ Quốc Thiên lúc này hai Dị Năng Giả kia đã hoàn hảo bị Quốc Thiên và Mạnh Dũng đánh bại, thậm chí còn bị giết chết cả hai người.

Kết quả... toàn bộ Dị Năng Giả của Duy Bạch Hồ cử tới đều bị giết sạch bởi tay Thu Phong và Quốc Thiên. Đối với Thu Phong đây không phải là lần đầu tiên hắn giết người, nhưng đây là lần thứ hai đối với Quốc Thiên khi thẳng bẻ tước đi mạng sống kẻ khác.

Chẳng một Dị Năng Giả nào còn sống sót. Cả một đoạn đường xảy ra cuộc chiến bằng một cách nào đó đã được chính phủ quân đội chặn lại. Mọi

thông tin, hình ảnh sau cuộc chiến này đều không được công bố ra. Nhưng có một điều chắc chắn rằng, hình ảnh Thu Phong độc tấu với Dị Năng Giả cấp độ 3 như thế này lại lần nữa lan truyền trong chính quyền và quân đội. Cho thấy sự khủng khiếp của Thu Phong khi lấy mạng của Dị Năng Giả cấp cao một cách dễ dàng.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Sự Thật ... Và Nỗi Lòng Của Nhược Y !

Ngày hôm đó, Duy Bạch Hồ phải chịu mọi trách nhiệm cho việc của mình bằng cách ỏi cả đồng tiền ra cho chính quyền. Thêm việc Thu Phong lại là thiếu tướng của Xích Quỷ, nhưng Thu Phong lại không cần phải làm khó gì hần. Cứ để đó, còn muốn hần bồi thường như thế nào là việc của nhà nước.

Tuy nhiên với bảy Dị Năng Giả cấp độ 3 toàn bộ bị giết chết thì đã là một số tiền khổng lồ khiếp mà Duy Bạch Hồ bỏ ra rồi. Khác với Thu Phong hay bố già Nhất Phương, họ dùng cái tâm để kiếm người phục vụ cho mình, còn Duy Bạch Hồ thì bỏ tiền ra để mua Dị Năng Giả. Do đó mỗi một Dị Năng Giả cấp ba chết đi cũng đã tốn thân hàng trăm triệu Xent của Duy Bạch Hồ. Chưa kể hần còn phải bồi thường thiệt hại đường phố, tổn thất tinh thần cho hàng trăm người dân có mặt tại đó.

Trên danh nghĩa là chính phủ đứng ra hỗ trợ bồi thường người dân nhưng thực tế đều là tiền của Duy Bạch Hồ cả. Chưa kể đến còn một vài hệ lụy khác như các phi vụ làm ăn với chính quyền, họ đe dọa Duy Bạch Hồ và bắt Duy Bạch Hồ phải nhận cái thiệt nhiều hơn về những phi vụ đã và đang diễn ra trong tương lai.

Thu Phong khổng lồ bố như thế nào, cuối cùng Duy Bạch Hồ cũng được trải nghiệm. Ban đầu gã ta chỉ muốn thử sức của hần xem coi lực lượng bảo vệ hần gồm những ai. Nhưng khi tin báo lại rằng hần chính thân ra trận thì lão nghĩ nó điên rồi, trước khi kịp đưa ra mệnh lệnh thứ hai rằng không

được tổn hại gì nhiều đến Quốc Phong đó thì tất cả đã chết sạch, chẳng còn một ai báo tin ngoài chính quyền thủ đô gọi về cho hân và vôi tiền.

Không thể tin được, nhưng cũng phải tin.

Việc của Duy Bạch Hồ đã xong. Sau ngày hôm đó Thu Phong lập tức cùng Lục Nương bay về Quảng Phúc ngay trong đêm. Để tránh đêm dài lắm mộng, bây giờ hân không giết Duy Bạch Hồ được, ngược lại Duy Bạch Hồ cũng không giết hân được.

Nếu như Duy Bạch Hồ mà chết, Cửu Long Hội sụp đổ, tức thì phải có một băng hắc đạo khác thực lực tương đương đứng lên thay thế mới được, nếu không hắc đạo ở thủ đô sẽ sụp đổ, thậm chí là cả vùng phía Bắc sẽ đại loạn khi Cửu Long Hội sụp đổ. Như thế đối với tình hình thế chiến sắp tới không tốt chút nào. Thù trong giặc ngoài là thứ Thu Phong không muốn xảy ra. Mặc dù hắc đạo không đến nỗi làm sụp đổ cả nền kinh tế của một quốc gia, nhưng ít nhiều sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Tất nhiên Duy Bạch Hồ nắm được điều này nên hân mới mạnh động thử sức Thu Phong chứ vẫn chưa muốn trừ khử Thu Phong luôn. Nếu hân làm vậy đồng nghĩa với việc khai chiến với cả Nhất Phương và cả quân đội Xích Quỷ nữa. Chỉ thử thôi mà hân tổn thất bất nhiêu đó Dị Năng Giả và cả một đồng tiền tài đồ sông đồ biển chỉ sau một vài giờ.

Thậm chí mất trắng cả Lục Nương hân gây công xây dựng hình tượng tốt đẹp trước mặt ả ta, cuối cùng con đàn bà đó lại nằm trong tay kẻ khác.

Trước khi trở về Quảng Phúc, Thu Phong có để lại một vài công việc cho Quốc Thiên, cộng với chế độ luyện tập cho thằng bé. Thứ nhất Quốc Thiên phải kìm chế cái tính khí kiêu ngạo của mình mà tập cách điềm tĩnh, thứ hai nếu cảm thấy kẻ nào trọng dụng được hãy trọng dụng hân. Dùng mọi cách đánh bại hân và trao cho hân cơ hội sống sót để hân phục vụ

mình, quyền lợi, khả năng, tất cả mọi thứ này Thu Phong không thể chỉ dạy cho Quốc Thiên được. Nó phải tự học hỏi, không hiểu gì có thể hỏi Minh Viễn, Minh Viễn cũng hứa rằng sẽ trợ giúp Quốc Thiên hết mức có thể.

Chỉ cần chiếm lại ngôi vương đấu trường cho Minh Viễn, Minh Viễn có thể chia lợi tức từ việc tuyển Dị Năng Giả cho Hắc Long Bang cũng như cho Thu Phong. Đơn giản chỉ cần như vậy thôi. Ngoài ra ở thủ đô Quốc Thiên vẫn có thể luyện tập được. Bởi vì từ 12h đêm trở đi đến 6h sáng Quốc Thiên sẽ được sử dụng đấu trường thực tế ảo của Minh Viễn để luyện tập.

Tuy nói rằng thời gian có vẻ ít, nhưng Quốc Thiên chỉ cần luyện tập từ 4h30 sáng cho đến 6h sáng là được rồi. Bởi vì ngoài luyện tập ra, Quốc Thiên còn phải liên tục chiến đấu với Dị Năng Giả trong đấu trường, đó cũng là một cách để luyện tập. Chưa kể Minh Viễn còn xen vô hệ thống một ít thứ ví như là địa hình hiểm trở và trọng lực trái đất. Tất cả những trận đấu nào mà đối thủ quá yếu, Quốc Thiên chắc chắn thắng thì Minh Viễn sẽ điều chỉnh hệ thống trong trận đó để làm thứ cho Quốc Thiên luyện tập công khai luôn.

Sau khi dặn dò tất cả Thu Phong yên tâm trở về Quảng Phúc cùng Lục Nương.

Lúc này nhắc về Tô Lâm thì Tô Lâm đã trở về với nhà tù IUI của lão để tiếp tục công việc trong vài tháng cho đến một năm nữa lão sẽ lui về ở ẩn sau khi nghe đến việc thế chiến sắp xảy ra. Lão ta có một số niềm mong muốn rằng sau này khi về hưu muốn được ở cùng vợ chồng Quốc Thiên. Nói hẳn ra là chuyển về dinh thự của bố già Nhất Phương mà ăn bám đấy. Nói thì nói thế, Thu Phong rất muốn Tô Lâm về hưu sớm để có gì giúp hẳn trong việc đào tạo binh lính chuẩn bị cho chiến tranh.

Đó là mong muốn của Thu Phong mà thôi, hắn cũng chưa từng đề cập đến vấn đề này với Tô Lâm. Thôi thì để sau vậy.

Sau khi trở về thành phố Quảng Phúc, Thu Phong cho tổ chức một cuộc họp với những thành viên cấp cao bao gồm Lục Nương, Thành Chân, Abid, Bạch Vân, Gia Hưng, Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ. Đây vốn là bảy đại diện của bảy băng đảng trong Quảng Phúc hợp lại làm một và được Thu Phong đề cử thành thành viên cấp cao, họ có nhiệm vụ riêng của mình, thứ nhất là lãnh đạo cấp dưới băng đảng mà họ đã sát nhập vào.

Thứ hai mỗi người một việc, ví như Lục Nương kinh doanh, Thành Chân và Gia Hưng điều hành công việc và đề ra hướng đi cho Hắc Long Bang cộng với việc điều hành và quản lý các thành viên trong bang hội, giải quyết những vấn đề xích mích của anh em. Abid và Bạch Vân huấn luyện đàn em, Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa bảo vệ thành phố. Đơn giản cách xếp bậc thành viên cấp cao của Thu Phong không phải là vào thực lực, mà là vào thái độ và cách làm việc.

Mặc dù trong bang cũng có vài kẻ mang khả năng chiến đấu tuyệt vời như Basil và Eryk nhưng bọn này cuồng chiến, không làm được việc. Thay vào đó cho chúng vào đội chiến binh và dẫn đầu ở đó phụ giúp cho Abid nghe còn có lý hơn. Nói mới nhớ, mém tí nữa Thu Phong quên mất Võ Kỳ, thằng bất tử.

Bằng một cách nào đó Võ Kỳ được biết đến như kẻ bất tử có khả năng phục hồi tuyệt vời, có thể tái tạo được thân thể ở mức độ phân tử. Nhưng gã này là kẻ trọng sinh, tâm tình bí hiểm, có thể nói hắn là một lão già ngàn tuổi đội lốt thanh niên thì đúng hơn.

Suốt từ lúc chấp nhận hắn ở trong băng đến giờ Thu Phong chẳng biết hắn đi đâu, làm gì và muốn cái gì. Hắn nói đơn giản chỉ muốn tìm sự thú vị trong cái cuộc sống nhàm chán này, hắn từng yếu nhót đến không ngờ,

nhưng sau vài ngày hắn trở thành một tay võ nghệ đầy mình. Nhưng chỉ thiếu là thiếu sức chịu đựng mà thôi, nhưng bù lại hắn được cái bất tử, chẳng ngại gần khi mà hi sinh bất cứ bộ phận nào trên cơ thể để đánh nhau với người ta.

Quay về với cuộc họp mà Thu Phong tổ chức. Hắn chuẩn bị để lại thành phố này cho một số thành viên cấp cao quản lý. Phần còn lại theo hắn vào quân đội, Thu Phong sẽ cấp giấy quân nhân và phong hàm cho bọn họ để có danh nghĩa cùng Thu Phong lập nên trung đoàn. Một mình Thu Phong không thể ôm hết việc được. Mặc dù Minh Quân nói sẽ cử người xuống để trợ giúp hắn, nhưng hắn không tin quân đội cho lắm. Phàm là việc hệ trọng nên dựa vào mình hơn là dựa vào người.

Nghĩ đến câu trên Thu Phong lại nhớ đến Minh Viễn, không biết hắn ta có ý đồ gì khi mà giao cả mạng sống của hắn cho mình. Trong khi thực sự Thu Phong không phải là Quốc Phong, chẳng lẽ hắn biết một cái gì đó về Quốc Phong hay...?

Điều này khiến Thu Phong suy nghĩ nhiều sau khi cuộc họp kết thúc. Hắn vẫn ngồi lại phòng họp sau khi mọi người đã rời đi hết chỉ chừa lại hắn và Lục Nương.

Minh Viễn là một gã cực kì thông minh, không thể nào vô duyên vô cớ mà giao tính mạng của hắn cho mình được. Dù cho hắn có điều ra thực lực của mình giỏi đến nhường nào đi nữa, dù cho mình và hắn có trao đổi vì lợi ích thế nào đi nữa. Nhưng có gì khiến hắn đảm bảo trong lúc nguy cấp chắc chắn Thu Phong sẽ cứu hắn?

Đó thật sự là một dấu hỏi lớn trong đầu Thu Phong. Tuy nhiên bỗng lúc này Thu Phong cảm nhận được một thân thể ngọc ngà và đầy đặn. Đến và mềm mại ôm chầm lấy cổ hắn từ phía sau. Mùi hương dịu nhẹ sộc vào mũi Thu Phong khiến hắn cảm thấy dễ chịu.

Không cần quay đầu lại Thu Phong cũng biết là ai. Giọng nói từ phía sau nhẹ nhàng vang lên bên tai Thu Phong:

“Anh đi nghỉ sớm đi... dù gì ngày hôm qua cũng đã mệt mỏi lắm rồi!”

Giọng nói dịu nhẹ của Lục Nương vang lên khiến Thu Phong như xua tan đi được cái muộn phiền trong đầu. Hắn quay người lại nắm lấy tay Lục Nương và kéo nàng ta về phía mình:

“U...”

Bất chợt Thu Phong ôm chầm lấy Lục Nương.

Chỉ một cái ôm đầy thôi đã làm cơ thể Lục Nương run lên một cái, khiến ở phía dưới... nó... ướt ướt...

Sau đó Thu Phong vuốt nhẹ lên mái tóc dài mượt mà có chút uốn cong của nàng ấy. Hắn suy nghĩ, có lẽ hắn nên nói sự thật với cả nhà, và nói với cả Nhược Y. Thật sự hắn không phải Quốc Phong. mấy ngày nay hắn liên tục viện cớ với Nhược Y, nói rằng bản thân rất bận rộn không có thời gian mà gọi điện.

Và hắn cũng nên nói rõ mọi thứ và cho Lục Nương một cái danh chính ngôn thuận ở bên mình, chứ không muốn cô gắn mác là người thứ ba. Mặc dù trong Hắc Long Bang không ai nói gì, bởi vì họ nể hắn chứ không phải là không nghĩ đến.

Nghĩ là làm. Thu Phong trực tiếp lấy điện thoại ra gọi thẳng video cho Nhược Y.

“Anh làm gì vậy?” – Lục Nương cảm thấy bất ngờ về hành động của Thu Phong, cô ta ngạc nhiên nhìn vào màn hình, người hắn gọi chính là

Nhược Y. Tại sao lại gọi ngay lúc này? Lúc có mặt cô? Hấn tính làm gì vậy?

Sau vài tiếng chuông đổ, cuối cùng Nhược Y cũng nghe máy.

Gương mặt xinh đẹp của Nhược Y xuất hiện. Đôi môi trái tim và đôi mắt biết cười kia nó giống hệt Lục Nương theo một cách nhìn nào đó.

“Nhược Y!”

“Dạ?” – tiếng dạ dịu nhẹ của Nhược Y vang đầu dây bên kia. Gương mặt non nớt xinh đẹp đến mức bùng một cái là văng ra cả sữa khiến người khác không chịu được. Nhưng không, Thu Phong chẳng có cảm giác gì với Nhược Y cả, ngay từ đầu, hấn lịch sự, hấn không muốn một người phụ nữ phải buồn vì hấn mà thôi.

“Anh không phải là Quốc Phong!” – Thu Phong thẳng thắn nói ra một chuyện rất rất là vô lý, nói ngang xương như thế bố ai mà hiểu được.

Nhưng... Thu Phong nhìn vào thái độ chẳng mấy ngạc nhiên của Nhược Y, chính cái thái độ đó khiến Thu Phong là người ngạc nhiên chứ không phải Nhược Y.

Lục Nương đứng ở bên cạnh, nhưng cô đứng ở một góc khiến cho camera màn hình không thể quay tới cô. Hiển nhiên Nhược Y sẽ không thấy cô, nhưng cô lại thấy cái biểu cảm kia của Nhược Y khiến Lục Nương phải nhướng mày.

“Em biết...” – Giọng nói cho chút bối rối vang lên từ Nhược Y.

“Em biết?” Lần này Thu Phong thực sự kinh ngạc, hấn như không tin vào tai mình. Tại sao Nhược Y biết?

“Dạ... bởi vì em đã gặp Quốc Phong thật sự!”

Càng nói Thu Phong càng khó hiểu. Quốc Phong thực sự tức là sao? Chẳng lẽ trong thời gian này Nhược Y gặp được Quốc Phong? Có đùa không vậy?

Sau đó Nhược Y bắt đầu kể cho Thu Phong nghe sự thật.

Đúng là Nhược Y biết Thu Phong không phải là Quốc Phong từ khoảng 2 tháng trước đổ lại đây. Khi đó, Nhược Y đang rất là vui vẻ sau khi nói chuyện điện thoại với Thu Phong xong thì bỗng nhiên trong phòng cô xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Ban đầu tính hét lên nhưng Nhược Y lại cảm thấy cái hình bóng này rất là quen, nó làm cô nhớ đến Quốc Phong. Nhưng chẳng phải cô vừa gọi điện với hắn xong hay sao?

Chẳng lẽ anh ta muốn tạo sự bất ngờ. Nhưng tại sao anh ấy không đến trực tiếp gặp mình mà phải vào tận đây lén lút như thế?

Và quả thật gương mặt của Quốc Phong xuất hiện. Sau đó Quốc Phong đấy kể một vài chuyện cho Nhược Y nghe, tiêu biểu là người cô nói chuyện không phải hắn, mà là kẻ song trùng của hắn được đưa sang đây để thực hiện một số việc.

Nhưng việc gì thì Quốc Phong không nói, hắn nói rằng đừng nói gì hết về kẻ song trùng của hắn. Hắn ta tên thật là Thu Phong chứ không phải Quốc Phong, và hắn ta chấp nhận quen Nhược Y chỉ vì hắn cảm thấy tội nghiệp cho cô.

Ngoài chuyện dặn Nhược Y đừng nói gì với Thu Phong ra thì hắn dặn Nhược Y rằng. Sau này khi Thu Phong kia nhận hắn không phải là Quốc Phong thì hãy nói cho hắn chuyện này. Nhược Y bắt đầu thuật lại nguyên văn câu nói của Quốc Phong:

“Người hãy bảo vệ gia đình ta ở đó. Cứu lấy thế giới đó, và ta sẽ bảo vệ gia đình người ở đây. Mẹ người, em trai người, thậm chí là Hắc Long Bang ta cũng sẽ giúp người gây dựng! Cứ yên tâm mà ở đó, ta muốn tốt cho người chứ không muốn hại người. Ta là người, người cũng là ta. Hãy tin ta! Xin lỗi vì ta không nói trước cho người nghe. Có dịp ta sẽ trở về thế giới này gặp người. Hãy mau chóng gia tăng lực lượng và sức mạnh của cá nhân người. Người sẽ rất rất mạnh!”

Căn phòng trở nên im lặng. Chỉ còn lại tiếng òa khóc của Nhược Y bên kia. Tại sao Nhược Y lại khóc ư? Suốt cả câu chuyện mà Nhược Y kể, chẳng có câu nào nhắc về tình cảm của hắc danh cho Nhược Y cả. Tất cả chỉ là về vấn đề chính của Quốc Phong và Thu Phong mà thôi, Nhược Y như một người truyền đạt lại mọi thứ.

Nhược Y đau đớn buồn tuổi. Cô biết rằng bản thân mình đã yêu nhầm người. Thậm chí đâu là Quốc Phong thật, đâu là Quốc Phong giả còn không nhận ra. Làm sao cô dám đem tình cảm của mình yêu Quốc Phong thêm một lần nữa khi cô nhận lời hẹn hò với một kẻ không phải là Quốc Phong.

Quốc Phong nói đến ẩn ý người cô quen không phải tôi, điều đó nó đau đớn đến tận cùng trong tâm can của Nhược Y. Như đã nói Quốc Phong là một kẻ thông minh cực kì, lời lẽ hắc nói ra luôn có hàm ý bên trong đó, Nhược Y cũng không phải một thiếu nữ ngu ngốc. Cô cũng nhận ra được ẩn ý sau đó. Và cả hành động của hắc khi đến và gặp Nhược Y tại chính nơi ở của cô chứ không phải nơi nào khác.

Thu Phong thật sự sốc. Hắc không ngờ hắc ở thế giới bên này là do tay Quốc Phong kia sắp xếp hết thảy.

Còn Lục Nương cô ta không để ý đến chuyện của Thu Phong, mà cô đã và đang thấu hiểu cùng cảm giác với Nhược Y. Cô có nghe Thu Phong kể về Nhược Y khá nhiều, cô ta thích Quốc Phong từ hồi còn bé, lớn lên cũng

đem lòng yêu hắn. Một tuyệt sắc giai nhân như vậy mà đắm chìm vào trong tình cảm một chiều của bản thân. Để rồi khi tưởng chừng hắn chấp nhận tình cảm của mình thì lại nhầm. Là hắn nhưng không phải hắn.

Cuối cùng hắn thật xuất hiện nói những lời đó với Nhược Y, chẳng khác nào tát vào mặt Nhược Y cả. Chẳng khác nào nói Nhược Y chẳng có tư cách gì để yêu hắn. Một kẻ thông minh sắc xảo như Quốc Phong lại có thể đối xử với một cô gái như vậy sao?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Sắp Diên Rồi !

Cái tin tức Quốc Phong trở về thế giới này đi gặp Nhược Y quả thật là một tin tức cực kì chấn động với Thu Phong. Hắn ta suy tính mọi chuyện tất cả từ trước đến giờ sao? Tất cả những gì mình có ở đây là do hắn dự tính được sao? Con người đó, làm sao hắn tính toán được đến mức như thế này?

Nhớ lại sự việc tại sao mình lại ở thế giới này, Thu Phong nhớ ngay đến Master Speed. Hiểu rồi, Thu Phong hiểu rồi, ra Master Speed là người của Quốc Phong. Hắn ta cố gắng đưa mình thì thế giới bên kia qua đây. Đúng rồi còn Sonic nữa, vốn Thu Phong có nghe rằng người cứu hắn tên là Sonic, một Dị Năng Giả mang hạt siêu tốc độ, có khả năng chạy nhanh gấp mấy lần vận tốc âm thanh.

Nhưng sau khi Thu Phong tỉnh dậy chỉ có nghe bố già nói rằng Sonic đang kì tiến cấp của Dị Năng Giả, sắp sửa lên cấp độ 3 nên bắt buộc nó phải chạy để đánh tan năng lượng dư thừa đi. Nếu không sẽ nổ tung cơ thể tự bạo mà chết.

Sau này có thể do quá bận bịu, hoặc là Nhất Phương không còn nhớ đến một Dị Năng Giả của con trai mình nữa.

Chẳng qua là khi trước Sonic lúc nào cũng đi rong ruổi bên ngoài, khi nào rảnh về thì chỉ có gặp Quốc Phong thôi chứ không có tiếp xúc với Nhất Phương nhiều. Chả qua là khi Quốc Phong mất tích, vì cùng chung một mục tiêu là tìm kiếm Quốc Phong nên Sonic mới liên tục báo cáo tình hình, và xem xét tình hình rồi nhận lệnh từ Nhất Phương tạm thời mà thôi.

Do đó, việc một Dị Năng Giả mang siêu tốc độ, chạy còn nhanh hơn cả mắt người thì việc lâu rồi không thấy nó cũng là chuyện bình thường với Nhất Phương. Nhưng với Thu Phong lại là chuyện hấn chẳng biết. Giờ nhớ đến Thu Phong mới biết quả thật hấn chưa bao giờ tiếp xúc với người tên là Sonic.

Hấn chỉ nhớ mang máng khi bị ném qua thế giới này, cả cơ thể của hấn tan nát, hấn chỉ mơ hồ thấy một tên đàn ông tướng mạo trung bình mà thôi. Và hấn cũng không lòi Thu Phong đi, hấn cho gọi đội cứu hộ y tế nhà họ Nguyễn đến để đưa Thu Phong đi cho chắc cú.

Việc hấn là người của Quốc Phong, và hấn biến mất từ đó đến tận bây giờ chỉ có một lý do để giải thích. Là tay Sonic đó cũng qua thế giới bên kia. Thu Phong không nắm rõ được định lý làm sao để đi xuyên không qua thế giới khác, nhưng hấn mơ hồ biết một điều rằng, chỉ cần chạy nhanh vọt qua ngoài ngưỡng thế giới chịu đựng thì có thể tạo ra lỗ hổng không gian dẫn đến một thế giới khác.

Nhưng làm sao để xác định chính xác thế giới mà mình đến? Quốc Phong tài tình đến mức ấy ư?

Thu Phong nhớ lại những câu nói mà Nhược Y nói khi chiều.

Hấn bây giờ chẳng còn tâm trạng nào đi luyện tập, hấn ngồi ở nhà, chính xác hơn ngồi trên bàn máy tính truy cập mạng ... xem về những thuyết thế giới song song. Với tính cách của mình, Thu Phong cực kì ghét kẻ nào điều khiển hấn. Nhưng kẻ gây nên chuyện này lại chính là song trùng của hấn.

Gã Quốc Phong kia nói rằng hấn ta sẽ bảo vệ cho gia đình mình và gây dựng Hắc Long Bang ở thế giới bên kia giúp mình. Nhưng liệu mình có thể tin hấn? Suy cho cùng Thu Phong cũng ở thế giới này cùng gia đình hấn. Chưa kể Thu Phong suy xét đến thái độ của Minh Quân khi đối xử với hấn

mà không phải hấn ở thế giới này. Tất cả những gì Minh Quân đối xử là thật tâm thật lòng, không hề giả dối. Nhưng Thu Phong ghét cái cách kiểm soát của quân đội, thành thử ra hấn cũng ghét luôn cả Minh Quân thôi.

Nếu nói như thế, từng đường đi nước bước của mình đều được Quốc Phong dự đoán. Từ cả số tiền hàng tỷ nằm trong tài khoản của mình cũng chính là của Quốc Phong sao? ... nhưng tại sao hấn lại làm vậy, với cái đầu thông minh đến như thế tại sao Quốc Phong lại không bảo vệ nổi thế giới này.

Thậm chí hấn còn có thuộc hạ là Master Speed, một Dị Năng Giả cấp độ 4 siêu tốc độ tại thế giới bên kia. Hấn ta nhanh và mạnh đến mức vô lý, thế lực dưới trướng Quốc Phong thực sự là bao nhiêu? Hấn đã tính toán và biết được những gì? Chẳng lẽ hấn tính được cả thế chiến thứ 4 sắp xảy ra và qua bên đó sao?

Chưa kể ... tại sao hấn đủ can đảm để giao gia đình hấn cho mình?

Có rất rất nhiều câu hỏi luân chuyển trong đầu Thu Phong mà hấn không thể nào tìm ra được lời giải đáp. Quả thật Thu Phong không phải là một kẻ thông minh, hấn chỉ là một kẻ hiểu chuyện mà thôi. Nếu gọi hấn thông minh, thì so với Quốc Phong, Thu Phong cũng chỉ giống như một đứa con nít tập đếm số 1 số 2 so với một thằng đọc được chính xác vô hạn số Pi.

Dẫu vậy, có một điều khiến Thu Phong không cảm thấy ghét chính Quốc Phong bản thân hấn là ... gia đình. Quốc Phong nếu như là một đứa con hư, hay đều giả, thì hấn sẽ chẳng có một gia đình quan tâm hấn hết mực như thế này đâu. Thu Phong quyết định tin tưởng Quốc Phong còn hơn là nghi ngờ. Bởi có nghi ngờ Thu Phong cũng chẳng thể làm được gì Quốc Phong kia cả. Hấn không có cách quay trở về, không có cách để mà gặp mặt tên kia, nên hấn đành chịu.

Có thể rằng Quốc Phong kia không muốn gặp Thu Phong cũng đúng. Bởi nếu gặp Thu Phong lúc này kiểu gì Thu Phong cũng lao đến và đâm vào mặt hắn. Tại sao mà lòi tao sang đây, tại sao mà bắt tao trải qua những chuyện này. Thu Phong là một con người giỏi kiềm chế, nhưng cũng rất xúc động. Có vài việc hắn không thể nào kìm chế được cho bản thân mình.

Sau một đêm trần trọc cuối cùng Thu Phong cũng nghĩ thấu đáo được. Bây giờ Thu Phong cũng đỡ lo hơn rồi, nếu thật sự Quốc Phong làm như lời gã nói rằng hắn sẽ bảo vệ gia đình mình bên kia. Ở đó ngoài hai mẹ con ra thì chỉ có mỗi cái Hắc Long Bang là đáng lo ngại nhất. Nhưng với kẻ có đầu óc kinh khủng như Quốc Phong, chẳng mấy chốc Hắc Long Bang sẽ phát lên như điều gặp gió mà thôi.

Thôi thì cứ chờ đợi, có lẽ sau thế chiến thứ 4 mình sẽ được gặp tay Quốc Phong đó. Hoặc sớm hơn, Thu Phong cũng rất muốn biết mục đích của Quốc Phong là gì cho sau này.

Thế là sáng ngày hôm sau Thu Phong dậy sớm, hắn không còn tập chạy bộ nữa. Bởi vì bây giờ hắn chỉ có chạy 100 cây số thì mới có cảm giác mệt mệt được. Với 108 đường kinh mạch được lưu thông, gân cốt tăng đáng kể, thể lực theo đó cũng đi lên. Dù không dùng cái thứ sức mạnh kia thì phải nói thể lực của Thu Phong cũng là một cái thứ gì đó rất khủng khiếp.

Dậy sớm cũng không phải để chơi, mà Thu Phong trực tiếp xuống dưới tầng hầm bản doanh Hắc Long Bang để luyện tập. Có rất nhiều chiêu thức tương tích với khả năng chiến đấu của mình mà Thu Phong cần phải tập luyện. Chưa kể còn nhiều chiêu kỳ nhau nữa, cái đó thì Thu Phong không như Quốc Thiên, không thể nắm hết trong một lần được. Thôi cứ tập và tập những môn công pháp mà Tô Lâm truyền dạy.

Những cái công pháp này học rất nhanh, bởi công pháp thường yêu cầu thể chất với năng lượng nội công. Thu Phong không có nội công, nhưng năng lượng của hắn còn tinh thuần hơn cả nội công. Thể chất thì Thu Phong có thừa của thừa của thừa chứ không có thiếu. Hắn như đã nói dù không luyện công cũng đã được xem là con quái vật hình người rồi.

Do đây những công pháp Thu Phong chỉ cần tốt chút ít thời gian để vận chuyển năng lượng xuất chiêu cho nó quen. Thường như thế sẽ mất từ một đến hai tiếng cho một loại công pháp. Dầu thế cũng chỉ học được tầng thứ nhất và tầng thứ hai là cao. Muốn nâng tầng Thu Phong phải liên tục sử dụng những công pháp đó. Nhưng hắn chẳng có thời gian. Cứ học hết đi đã rồi dồn một lúc sử dụng chúng.

Như thế vừa học Thu Phong vừa nghĩ ra cách đối chọi với nhiều Di Năng Giả khác nhau, đồng thời cũng nâng tầng võ công được học nữa. Tiện cả đôi đường.

Sau buổi luyện tập buổi sáng sớm, Thu Phong lại đến chỉ dạy cho đội chiến binh và ám sát luyện tập khoảng một đến hai tiếng. Rồi hắn trở về phòng làm việc, nói là làm việc chứ bình thường Thu Phong ở trong này toàn chơi đủ trò rồi nghỉ ngơi xem xét ba cái tài liệu là chính.

Nhưng giờ thì khác. Thu Phong bắt đầu cầm viết lên và viết. Hắn viết ra tên của một Trung Đoàn.

Trung Đoàn Đặc Công Hắc Long.

Sau đây Thu Phong bắt đầu ghi ra những thứ cần thiết trước mắt cho cái trung đoàn mà mình lập sắp tới. Cần bao nhiêu người, cần ở những vị trí nào, cần bao điều đội tấn công, bao nhiêu đội phòng thủ rồi hàng tá thứ cả lên.

Nhưng đại khái thì Thu Phong ghi ra như sau.

Trung đoàn đặc công của Thu Phong bao gồm 5000 người:

Được chia thành 5 tiểu đoàn. Trong đó có 3 tiểu đoàn chính

Tiểu đoàn đặc công bộ: 1000 quân nhân

Tiểu đoàn đặc công nước: 1000 quân nhân

Tiểu đoàn đặc công biệt động: 1000 quân nhân

Tiểu đoàn hậu cần: 1000 quân nhân

+ Quân Y: 100 người

+ Quân Nhu: 100 người

+ Nông binh: 400 người

+ Thông tin liên lạc, trinh sát, vệ binh: 200 người

Tiểu đoàn dự bị: 1000 quân nhân

Đối với tiểu đoàn dự bị, họ bắt buộc phải được huấn luyện để thích hợp bổ sung vào ba tiểu đoàn đặc công chính phía trên. Ngoài ra còn phải học thêm kiến thức về quân y, quân nhu, nông binh, thậm chí là cả thông tin liên lạc để phụ giúp bốn tiểu đoàn kia. Nói về sự quan trọng tiểu đoàn dự bị không thua kèm ba tiểu đoàn phía trên, thậm chí sự bổ sung của tiểu đoàn dự bị rất quan trọng.

Quan trọng là phải kiếm được quân lực. Quân đội Thu Phong chỉ tuyển được một vài phần thôi. Trong vòng một năm Thu Phong phải huấn luyện lính mới cho riêng mình. Huấn luyện những kẻ bình thường, thậm chí yếu

hơn kẻ bình thường trở thành một quân nhân ưu tú mới là điều khó khăn lúc này.

Trước hết theo như những gì Thu Phong biết thì toàn tỉnh Sơn Bà này có 2 thành phố là Quảng Phúc và Cổ Thành. Ngoài ra còn có 6 huyện và 1 thị xã. Đất khá là rộng với mật độ dân số nằm ở mức trên dưới 10 triệu người. Một con số cũng nằm ở ngưỡng trung bình so với một tỉnh lớn nằm tại quốc gia tỷ dân Xích Quỷ này.

Với khoảng 10 triệu người như thế này. Thu Phong muốn tuyển người thì rất là dễ, nhưng hắn cần tuyển có chọn lọc. Nhưng làm sao để kiếm được 5000 người đây? Thu Phong không thể ngồi cả ngày một chỗ mà xem hết đóng hồ sơ của chúng được.

Đúng rồi ... tài khoản của mình là có tiền của thằng Quốc Phong trong đó. Chưa kể trung đoàn đặc công không phải là đi nghĩa vụ. Không nhất thiết phải tuyển người trong địa bàn tỉnh. Thu Phong có thể tuyển người trên cả nước. Nếu như mình lợi dụng danh tiếng của cái tên Quốc Phong này tuyển người thì sao nhỉ?

Một ý tưởng nảy ra bất chợt trong đầu Thu Phong. Hắn tự nghĩ, tự cười khắc khắc trong phòng mình như một thằng điên.

Vô tình lúc này Lục Nương đang mở cửa định bước vào phòng hắn. Nhưng sau khi thấy hắn như thằng khùng ngồi cười hớ hớ một mình. Lục Nương không biết nghĩ gì mà mặt cô ngệt ra, sau đó sợ quá nên cô quay mông đi luôn. Mặc kệ mình có việc gì đó đang tính nói với Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Chiêu Binh

“Nhanh chân lên các đồng chí! ... Mấy đứa thay đồ nhanh đi rồi chuẩn bị quay này ... đọc kịch bản hết chưa? ... Nhanh nào .... Abid, Bạch Vân, Trọng Khoa, Hứa Tử Lệ, Tiger, Xuân Tiến, Quang Định ... ra lấy quân hàm nào!”

Trong sân tập luyện ngoài trời của Hắc Long Bang. Lúc này Thu Phong đang khoác trên mình một bộ quân phục dã chiến cấp tướng của riêng mình. Như bao bộ đồ dã chiến khác của quân nhân, riêng bộ đồ cấp tướng của Thu Phong có một màu đậm hơn bình thường, và quân hàm cũng là quân hàm tướng.

Đứng một bên mặc bộ quân phục ấy, Thu Phong liên tục hô hào mọi người làm việc. Toàn quan cảnh ta có thể thấy hàng trăm người mặc quân phục dã chiến với những binh hàm thấp. Họ đang chạy qua chạy lại để dựng lên cái gì đó, và rồi có rất nhiều Cameraman đang liên tục dựng lên những thiết bị quay phim của họ.

Hành động này của Thu Phong như thể đang muốn quay một cái gì đó. Hắn thấy các bước chuẩn bị gần xong liền thở phào ra một hơi. Bỗng lúc này giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai hắn:

“Anh làm cái trò gì ở đây vậy Phong?”

Thu Phong giật mình, hắn từ từ quay đầu lại bắt gặp gương mặt xinh đẹp của Lục Nương đang nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn.

Ngày hôm nay, Lục Nương vẫn thế, vẫn mặc một bộ đồ màu đen. Hôm nay không phải là chiếc váy mà là bộ áo dài cách tân xẻ đùi cao.

Ôm trên tay một xấp giấy gì đó, Lục Nương ôm xấp giấy cao lên trước ngực lườm lườm Thu Phong ý bảo sao hỏi mà không nói.

Thấy thế Thu Phong gãi đầu cười hề hề nói:

“Giờ anh chưa nói được ... nhưng cái này đề là tuyển binh! Khi nào hoàn thành anh cho em xem. Em đi làm việc đi, đi đi đi ...”

Vừa nói Thu Phong vừa đẩy lưng Lục Nương đi chỗ khác.

Ánh mắt cô nàng vẫn nhìn hẩn thành hình viên đạn như thể muốn giết chết Thu Phong vậy. Đuôi thì đi ... Lục Nương giận dỗi đi vào trong tòa nhà Hắc Long Bang bỏ mặc Thu Phong lại đó.

Cuối cùng là Thu Phong đang làm gì?

Vào tuần trước, cái lúc mà hẩn ngồi cười trong phòng như một thằng điên và bị Lục Nương bắt gặp xong cô lẳng lẳng đi ra ngoài. Chính lúc ấy Thu Phong nghĩ ra một sáng kiến tuyệt vời để tuyển binh lính.

Bây giờ sắp thời chiến, vài tháng nữa thôi chiến tranh sẽ được công bố cho toàn dân gấp rút chuẩn bị. Bởi vì thời khắc này giữa Xích Quỷ và hai cường quốc lớn nhất thế giới kia đang chiến tranh kinh tế với nhau. Chưa kể đến đạo gần đây Amecanda đang liên tục tập trận trên vùng biển cận hải lý của Xích Quỷ. Với thái độ thách thức kiêu ngạo như vậy đã tràn ngập trên các bảng tin mạng của Xích Quỷ từ lâu rồi.

Do đó trước sau gì cũng đến thời kì thông báo thế chiến diễn ra. Trước đó Thu Phong muốn làm một cái Video truyền lửa cho toàn thể thanh niên Xích Quỷ trên khắp mọi miền đất nước. Với danh tiếng sẵn có của Quốc

Phong, Thu Phong lợi dụng điều này để đưa sự hào nhoáng của quân đội đến với toàn thể nhân dân Xích Quỷ.

Xưa đến nay quân đội là một cái gì đó rất là bạo lực với Xích Quỷ. Có thể người dân không sợ cảnh sát, nhưng phải sợ quân đội. Sau cái sự việc thể chiến thứ ba, quân đội Xích Quỷ thảm sát tám máu biết bao nhiêu người, khiến cái vết nhơ của quân đội không thể nào gột rửa đi được. Mặc dù bây giờ chính quyền khác, người khác lãnh đạo nhưng mơ hồ vẫn đi theo lối mòn cũ của chính quyền xưa khiến người dân luôn sợ hãi quân đội.

Không giống như thời cổ chiến, thời nay các thanh niên luôn luôn sợ phải nhập ngũ. Thứ nhất là lương rất ít, thứ hai họ phải chịu cực và làm lụng vất vả, quyền lợi thì chẳng được bao nhiêu. Sống trong đất nước Xích Quỷ, cái nghĩa vụ đi lính bắt buộc họ phải làm mà thôi.

Nội dung của Video rất đơn giản. Xưa nay Xích Quỷ luôn giấu kín thực lực thật sự của quân đội, giấu bưng đi như mèo giấu cú vậy. Thậm chí những thanh niên nhập ngũ cũng chỉ biết đến vài sợi lông bên ngoài của quân đội thôi. Chỉ những bộ đội chuyên nghiệp mới biết đến thế nào gọi là sự hào nhoáng và chuyên nghiệp của quân đội.

Thân Thu Phong là một kẻ xuyên không. Hắn chưa chứng kiến qua cách luyện binh của Xích Quỷ nhiều, nhưng sơ bộ hắn cũng nắm được. Trên cơ bản quân nhân thế giới này chỉ cần nắm giữ các kiến thức về sự tân tiến của khoa học vũ khí mà thôi, ngoài ra cái chất lượng đối kháng bằng tay không của họ khá là tệ. Tệ so với thế giới của Thu Phong rất nhiều.

Chính xác hơn Thu Phong cũng đã xem qua về cách chiến đấu đối kháng của đặc công Xích Quỷ rồi. Hứa Tử Lệ là một trong số đó, nhưng Hứa Tử Lệ là người giỏi nhất trong khóa đó. Ấy vậy mà Bạch Vân thân một con đàn bà điên, chỉ trong vòng hai tháng Thu Phong huấn luyện đã có thể đánh

ngang cơ với Hứa Tử Lệ. Không bàn về kinh nghiệm, chỉ bàn về khả năng Bạch Vân đã có thể sánh ngang với Hứa Tử Lệ sau hai tháng về kỹ năng.

Do đây mục đích Video mà Thu Phong tạo ra là để truyền lửa. Thứ nhất Thu Phong sẽ cho thấy độ chuyên nghiệp của quân nhân là như thế nào. Một ngày của quân nhân gồm những gì. Thứ hai Thu Phong sẽ cho họ thấy kỹ năng chiến đấu đôi kháng bằng tay không của quân đội. Thứ ba Thu Phong sẽ cho họ sử dụng vũ khí tân tiến của quân đội.

Tuy nhiên về phần vũ khí tân tiến Thu Phong sẽ không có rồi. Nhưng hắn có căn phòng thực tế ảo, căn phòng đó làm theo quy chuẩn của quân đội, và chính Thu Phong trước đó đã được quân đội cấp một số thứ như thiết bị vũ khí tân tiến hiện đại. Xe tăng, Robot, máy bay, tàu ngầm và vô số thiết bị và không gian ở của quân nhân.

Mặc dù bây giờ Thu Phong còn chưa có đất để lập doanh trại, nhưng hắn có cách để làm điều đó. Tức là Thu Phong sẽ bỏ tiền ra thuê những đạo diễn nổi tiếng của Xích Quỷ, cho họ đi một chuyến tham quan đến quân đội ở thủ đô và những nơi khác một vài ngày. Và Thu Phong yêu cầu họ làm ra một cái Video chỉ tầm 5 phút, một Video truyền lửa.

Sau một tuần cho đoàn Ekip và đạo diễn trải nghiệm qua quân đội thời nay là như thế nào. Và lần đầu tiên trong hàng thập kỷ ... Xích Quỷ sẽ có một Video về chính trị quân đội, quảng bá nhân lực do chính tay Thu Phong đầu tư và xuất bản. Dĩ nhiên Thu Phong làm cái này không phải vì Xích Quỷ, mà là vì bản thân hắn. Cốt yếu là để hắn tuyển quân nhân cho cái doanh trại sắp tới của mình mà thôi.

Trên cơ bản, Thu Phong chỉ cần người tạo dựng Video và lên kịch bản. Hắn cũng chẳng cần thuê diễn viên, thuê một doanh trại nào đó để quay. Không cần, hắn làm mọi thứ trong cái vùng đất bản doanh của Hắc Long Bang này. Chỉ cần góc quay, nội dung truyền tải, hình ảnh mang đến sự kích

thích cho người xem. Và gương mặt của hắn, quân nhân thiên tài trẻ tuổi Quốc Phong. Thiếu tướng trẻ tuổi nhất Xích Quỷ từ xưa đến nay.

Nói làm một cái Video 5 phút nghe có vẻ ngắn. Nhưng Thu Phong phải mất đến hơn một tuần mới vừa ý cái Video này. Sau đó Thu Phong đưa nó cho quân đội xem thử, tất nhiên sẽ chẳng có vị lãnh đạo này dám không duyệt cái Video này của hắn.

Và thế là họ đã thông qua một cách dễ dàng. Thu Phong cười khăng khặc rồi gửi nó qua cho tất cả nhà báo, mạng xã hội, thậm chí là cả truyền hình thời sự cũng có cái Video này sau mỗi lần quảng cáo.

Lý ra Thu Phong sẽ tốn một số tiền kha khá khi quảng cáo rầm rộ như vậy, nhưng không! Tất cả đều miễn phí, là miễn phí đấy. Thu Phong là ai? Mà một thiếu tướng trẻ tuổi, người mà chỉ có lãnh đạo cấp cao mới tiếp xúc nhiều, sống trong một xã hội thượng lưu. Đến những kẻ làm nhà báo dù có giàu có đến đâu thì suy cho cùng họ cũng không đạt đến đẳng cấp được như Thu Phong.

Do đó vì muốn lấy lòng vị tướng tên Quốc Phong này, thậm chí nhiều nhà báo lá cải còn đến năn nỉ Thu Phong để được truyền tải nội dung trên website và kênh mạng xã hội của họ nữa là.

Nội dung cụ thể bao gồm Cameraman đi theo Thu Phong trải nghiệm cuộc hành trình của quân đội. Sự khí thế hào sảng của Thu Phong, một thiếu tướng trẻ tuổi đã từ rất lâu không xuất hiện trên công chúng, một lần nữa bây giờ hắn lại xuất hiện trên một video ngắn gồm 5 phút. Ngoài giới thiệu, sự hùng hồn, hào nhoáng của quân đội ra thì cuối Video là thông tin chiêu mộ binh lính nhập ngũ tại đơn vị của Thu Phong. Chính xác hơn là lấy cái tên Quốc Phong.

Từ khi Video được phát tán, trên công cụ tìm kiếm của những website tìm kiếm liên tục là những thông tin tìm kiếm về quân đội Xích Quỷ. Trong đó bao gồm cách để đăng kí dự tuyển vào quân đội, trên hết họ lại tìm kiếm cách để vào Trung Đoàn sắp thành lập của Quốc Phong.

Sử dụng cái tên Quốc Phong và gương mặt của hắn với mình đều là một. Kể cả vóc dáng bây giờ của Thu Phong không khác mấy so với vóc dáng trước kia của Quốc Phong cả. Đã nói khi Thu Phong kết hợp nội công và khí công lại cơ thể hắn đã nhỏ đi, bằng với Quốc Phong của thế giới này. Xác thực, chẳng ai nhìn ra được sự khác biệt từ hai người họ cả.

Thậm chí Thu Phong còn cho lập ra cả một cái website riêng về cái Trung Đoàn của mình, với số lượng người là tối đa bao nhiêu. Bao gồm những dạng binh nào, tất cả đều có trong cái website đó. Thậm chí là Thu Phong còn có một đơn đăng ký dự tuyển trước.

Vốn tối đa một trung đoàn chỉ có thể có 5000 người là tối đa. Nhưng cái đơn dự tuyển lại hơn 100.000 người. Một con số quá khủng khiếp. Vì sao lại thế? Cơ bản trong nội dung Video có một đoạn đối kháng giữa Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa. Hai gã đó vào vai binh lính và đánh theo kịch bản mà Thu Phong đề ra. Nhưng rất thực, lực họ đánh đều ít nhất là 8 phần lực thực sự.

Cái sự chân thật, cái sự hoang dã của hai người họ tiếp lửa cho những thanh niên yếu đuối luôn bị ức hiếp trong cuộc sống này mà không dám đấu tranh. Ngoài ra còn những lời lẽ Thu Phong truyền lửa mang đến sự nhiệt huyết không bỏ cuộc trong đó.

Tuy nhiên với con số khủng khiếp như vậy Thu Phong không thể tuyển hết được. Với lại trung đoàn của hắn là trung đoàn đặc công. Ngoài có thể đăng kí dự tuyển ra, thì họ phải vượt qua một số bài test như là test thể lực, test trí tuệ và test tâm lý. Cái Video Thu Phong đăng lên không phải chỉ

riêng công dân của đất nước, mà là cho cả quân đội Xích Quỷ. Những ai đã nhập ngũ và giải ngũ, thậm chí thuộc biên chế khác trong quân đội cũng có thể đăng ký nếu như vượt qua những bài sát hạch Thu Phong giao ra.

Thu Phong làm điều này cũng đồng nghĩa với việc khiến rất nhiều lãnh đạo, thậm chí là lực lượng đặc nhiệm của Xích Quỷ cảm thấy bức xúc. Nhưng những người đó đều đã xem hết cái Video mà Thu Phong đối chọi với Dị Năng Giả trong dinh thự tổng thống và cả lòng đường thủ đô rồi. Tức thì tức nhưng vẫn phải nuốt vào trong.

Cuộc thi sát hạch sẽ diễn ra vào hơn một tháng nữa. Trong thời gian đó, Thu Phong gấp rút hối thúc quân đội xây nên doanh trại cho hần. Minh Quân và tổng thống Phạm Phùng trích ra một số tiền khổng lồ lên đến vài tỷ Xent để thực hiện cho việc này, bởi vì họ tin Thu Phong sẽ bảo vệ được đất nước này tốt hơn bất cứ ai trong thời điểm hiện tại. Do qua cách Thu Phong thể hiện.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Sự Xuất Hiện Của Quốc Phong !!

Quay trở về thời điểm hai tháng trước.

Vũ Trụ 1.

Lúc này tại Việt Nam, nơi đây có một nhân vật vốn không nên xuất hiện trên thế giới này – Quốc Phong.

Sài Gòn – tháng 6 – năm 2017.

Đã vài tháng từ cái ngày Thu Phong biệt tích. Hắc Long Bang không thể một ngày không có chủ. Vào một ngày nọ, một thằng nhóc miệng còn hôi sữa chưa biết mùi đời, với cái danh em trai của thủ lĩnh Hắc Long Bang, nó đến và đòi làm người thay thế anh trai nó.

Tất nhiên sẽ chẳng có ai trong Hắc Long Bang đồng ý việc đó, tuy nhiên nó vẫn chứng minh được thực lực thực sự của mình. Tài lãnh đạo, khả năng chiến đấu, thậm chí là cả độ máu chiến của một thằng nhóc chưa đầy 20 tuổi. Chưa đến 20 tuổi cái tên Thiên Long đã phải khiến cho các lão đại máu mặt ở đất Sài Gòn liên tục nhắc đến.

Với cái biệt danh Rồng Diên – Thiên Long kẻ thay thế cho anh trai mình đã phải đánh nhau, giành giật địa bàn, thậm chí là cả giết người cũng làm. Dần dà cả một quận 4, cái quận loạn lạc của giới giang hồ. Thực chất khi xưa Năm Cam ở tại quận này hô mưa gọi gió, nên sau này Năm Cam ngã xuống, quận 4 chỉ còn là cái tiếng khi xưa mà thôi, thực chất tại Sài Gòn quận 8 mới là quận có giang hồ kinh khủng nhất đất Sài Thành.

Và để thay thế sự biến mất của Thu Phong, với sự xuất hiện của một gã mang gương mặt, chiều cao y hệt. Khác một cái vóc dáng của hắn không đồ con như Thu Phong, nhưng vẫn còn lại là to con so với người thường.

Quốc Phong, hắn đáp xuống sân bay Sài Gòn với cái tờ giấy thông hành, chứng minh thư, thẻ ngân hàng tất cả đều mang tên Nguyễn Thu Phong.

Tại sân bay, Quốc Phong ngồi ở sảnh chờ, nơi đó, hắn cùng với hơn mười thuộc hạ của mình tất cả đều là Dị Năng Giả cấp độ 4 trở lên, ngoài trừ Sonic chỉ vừa tiến cấp độ 3. Lý do tại sao hắn lại ngồi ở đây ư? Đơn giản mà thôi... hắn đang đợi vài người.

Lúc này tại Quận 4 Sài Gòn. Nhược Y đang gấp gáp chạy đến dãy phòng trọ của Hắc Long Bang. Bên trong dãy phòng trọ, Thiên Long đang vội mặc lấy cái áo khoác và vớ cái nón bảo hiểm trên tường xong lao ra ngoài đường chính.

Bởi vì trước đó thằng bé đã nghe một cuộc gọi của Nhược Y thông báo rằng Thu Phong đã bay về Việt Nam???

Nhược Y chỉ nói đến thế rồi kêu nó lập tức chạy ra đường lớn để Nhược Y đến đón... bởi vì cô đi xe hơi.

Tại sao Nhược Y lại biết ư? Do tất cả những thông tin liên quan đến Thu Phong đều được Nhược Y cho người giám sát, tất cả những cái tên giống như Thu Phong đều được Nhược Y nắm hết, mặc dù biết nó chả có nghĩa lý gì, nhưng với cô liên tục tìm kiếm Thu Phong như vậy cũng mang đến cho cô một cái gì đó gọi là an ủi cho tâm hồn lo lắng của bản thân.

Và rồi ngày hôm nay, cô nhận được một thông báo rằng có người tên Nguyễn Thu Phong, năm sinh, quê quán... thậm chí là hình ảnh chân dung

đều trùng khớp 100% đang có một chuyến bay từ Mỹ về sân bay Tân Sơn Nhất.

Liên lập tức nhận được thông tin Nhược Y liên xác nhận, xem thông tin đó, cô chắc chắn là Thu Phong. Nhưng tại sao... hắn lại xuất hiện một cách dễ dàng như vậy mà không có một cuộc gọi hay một cái gì đó báo cho Nhược Y?

“Ừm ~~~”

Trên chiếc Ferrari đỏ của mình Nhược Y dừng xe trước một con hẻm. Đúng lúc này cô thấy thằng bé Thiên Long đang lao ra cầm cái nón bảo hiểm. Cô quên mất rằng không nói với nó cô đi xe hơi.

Mặc kệ quê hay không quê, Thiên Long vác cái nón bảo hiểm mở cửa ra lao thẳng vào xe mà thờ hồng hộc. Ngay sau đó Nhược Y đạp ga phóng đi. Vừa đi cô vừa nói:

“Có thông tin rằng anh trai em vừa đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất... chỉ cho người theo dõi Camera ở đại sảnh... Đây nhìn xem có phải Thu Phong không?”

Một bên lái xe, vừa nói Nhược Y vừa ném cái điện thoại có hình ảnh Thu Phong trong đó. Thực chất đây là cái Camera được quay trực tiếp tại sảnh sân bay được truyền cho Nhược Y. Với mối quan hệ và tài lực của mình, Nhược Y thừa sức làm như thế.

Nhìn vào màn hình điện thoại, tay Thiên Long run lên bần bật, đó chính là anh trai hắn. Chính xác là gương mặt anh trai hắn, hình dáng ấy, tuy có gầy hơn so với lần trước, nhưng quả thật đó là anh trai hắn.

Thiên Long chẳng còn điềm tỉnh suy xét xem liệu đây có phải là Thu Phong thật hay là không. Bởi vì nó và Nhược Y đã tuyệt vọng lắm rồi, đã

bao lâu từ ngày anh trai nó mất tích... nó mệt lắm... Thiên Long bắt đầu khóc, một vài giọt nước mắt chảy ra.

Thật sự nó không kìm được lòng, nó chỉ mới 16 17 tuổi thôi, vậy mà nó phải gánh vác biết bao nhiêu chuyện, chỉ vài tháng trôi qua. Cơ thể Thiên Long bây giờ toàn sẹo, nó vẫn cố gắng, ngày này qua ngày nọ phát triển bằng đảng mà anh trai nó để lại.

Nó mệt lắm, nó gồng gánh đủ mọi thứ chuyện. Nếu không nhờ Phi Hùng, thật sự nó chẳng trụ nổi ở nơi đất khách quê người như thế này đâu.

Vài phút sau Nhược Y đánh xe đến trước sảnh sân bay, với thân phận đặc biệt của mình, Nhược Y trực tiếp có quyền đưa xe đến đây.

Liên tức khắc khi xe dừng lại, Thiên Long mở cửa ra chạy thẳng vào trong sân bay bỏ mặc Nhược Y ở đó. Trái ngược lại với Thiên Long, Nhược Y từ tốn... không biết phải diễn tả tâm trạng của cô lúc này ra sao. Bởi vì tại sao cô lại thích hắn, cô điên cuồng tìm kiếm hắn, và giờ, chỉ cần một bước tiến nữa thôi cô sẽ được thấy hắn. Người đàn ông cô tìm kiếm mấy tháng trời, chỉ cần đi vào trong đó là cô sẽ gặp hắn. Nhưng tại sao cô lại không dám bước đi.

Mở cửa xe ra, Nhược Y khoác trên mình mộ bộ đồ thể thao màu đỏ, nhưng cô không dám bước vào.

Cái vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Nhược Y, cô đứng đó, bên cạnh một chiếc siêu xe thu hút mọi ánh nhìn của các gã đàn ông tại sân bay này. Không những là đàn ông, thậm chí là phụ nữ cũng không thể nào cưỡng lại cái vẻ đẹp của cô.

Biết đứng đây lâu không tốt, trước sau cũng phải gặp hắn. Cô muốn hỏi hắn xem, hắn đã đi đâu, mất tích đến tận bây giờ mới xuất hiện.

Quay trở lại với Thiên Long, thằng bé cầm trên tay điện thoại của Nhược Y. Nó nhìn vào trong màn hình, xác định vị trí khung cảnh quanh đó. Ngay tức khắc Thiên Long nhìn thấy một đám người bậm trợn đứng chung với anh trai mình. Đầu óc Thiên Long cứ nghĩ rằng, chắc đó là anh em xương máu của anh trai mà thôi.

Nghĩ thế nó liền hồng hộc lao đến. Tốc độ của Thiên Long thật sự nhanh, thành bé chạy vù đến đám đông. Nhưng bằng cách nào đó nó thấy những người kia không phải là người châu Á như mình, mà là người ngoại quốc??

“Tiểu Thiếu Gia?”

Bỗng dưng có một thằng cũng trạc tuổi Thiên Long quay đầu lại nhìn chăm chăm Thiên Long với ánh mắt khó hiểu. Đúng lúc Thiên Long vừa lao đến, nó thấy gương mặt của anh trai mình lấp ló sau đám người đang đứng kia.

Một cánh tay đưa ra ngăn trước mặt Thiên Long. Bằng với phản xạ qua bao nhiêu thời gian luyện tập lẫn thực chiến bên ngoài. Thiên Long tức thì hụp đầu xuống. Bất chợt cánh tay đó đảo lại chụp vào đầu Thiên Long, may mắn thay thằng bé né được. Sau đó cánh tay đó lại tiếp tục tiến đến với tốc độ nhanh hơn định đánh vào mặt hắn.

Thấy thế, thân pháp nhanh nhẹn, cơ thể dẻo dai, Thiên Long nhảy lên đạp thẳng vào eo tên kia rồi lùi ra. Hắn đứng đó trừng mắt nhìn kẻ to con liên tục làm khó mình kia... chẳng lẽ bọn họ không phải là người của anh trai?

Cảm thấy không ổn liền lập tức Thiên Long hét lên:

“Anh hai!”

“Này! Mày đang làm gì em tao vậy?”

Một giọng nói lười nhác, mang thêm vài nét lạnh lùng vang lên. Tuy giọng điệu có khác, nhưng giọng nói chính xác là giọng của anh trai hấn Thu Phong!!

Thân hình phát ra giọng nói, đang ngồi trên ghế chờ được bao bọc xung quanh bởi mây gã đàn ông to lớn. Hấn ta đứng dậy, vỗ bốp bốp bốp vào đầu kẻ vừa gây khó dễ cho Thiên Long. Sau đó hấn ta quay mặt lại, gương mặt lạnh lùng như đã là bản chất nhìn Thiên Long.

Hai con mắt của Thiên Long trợn to ra, nó như không tin vào mắt mình, thật sự là anh trai nó? Thật sự sau mấy tháng mất tích anh trai nó đã trở về.

Lúc này cả Nhược Y và Thiên Long không hề biết đến cái thuyết vũ trụ song song gì đó. Họ chỉ biết đến một việc rằng Thu Phong bị Master Speed tấn công và lôi hấn đi mất chứ song song là cái gì?

Dấu thái độ của Thu Phong có hơi khác, nhưng giờ này, thấy được gương mặt của anh trai mình, Thiên Long chẳng còn nghĩ được gì nữa... nó bước tới từ từ trước mặt anh trai mình... giọng nó run lên và nói:

“Anh... anh hai? Anh... trở về rồi sao?”

“Ừ! Anh về rồi đây!”

Đôi mắt của Quốc Phong bỗng trở nên hiền hòa, ít nhiều hấn đóng giả thành Thu Phong nhưng Thiên Long quả thật chính là song trùng của em trai hấn ở thế giới bên kia. Thế giới đó Quốc Phong đối xử với Thiên Long rất hà khắc, như thể là một người anh lạnh lùng vậy, nhưng hấn làm như vậy để muốn tốt cho Thiên Long mà thôi, nhưng có lẽ cách làm anh của hấn hơi sai.

Do đó khi thấy Thiên Long này, thật sự Quốc Phong rất muốn thay Thu Phong đối xử tốt với thằng bé. Là song trùng của nhau, quả thật Quốc Phong có ý đồ cho riêng mình, nhưng không phải là ý đồ xấu, nhất là đối với gia đình song trùng của hắn.

“Phong!”

Bỗng nhiên lúc này một giọng nói dễ nghe vang lên. Quốc Phong quay đầu ra, đập vào mắt hắn là gương mặt của Nhược Y. Hắn nhìn cô ta... và rồi hắn mỉm cười.

“Phong!...”

Vừa thấy gương mặt của Thu Phong, Nhược Y bỏ hết tất cả, cô chạy tới ôm chầm lấy hắn. Ôm hắn thật chặt... nhưng vừa ôm lấy thân hình của Thu Phong cô cảm giác như có gì đó sai sai. Sau đó từ từ Nhược Y buông mình ra nhìn kỹ lại từ trên xuống dưới.

“Thời gian qua... anh đã ở đâu? Sao anh gầy vậy?”

Dò xét trên dưới một lượt của Quốc Phong. Hắn ta lúc này đang mặc một bộ Vest đen bó sát cơ thể kia. Nói là gầy, gầy so với Thu Phong chứ không phải gầy so với người bình thường. Thật sự mà nói Quốc Phong vẫn có gì đó gọi là đồ con người bình thường một chút. Cơ thể cân đối, tướng tá cao ráo. Vẫn làn da đen và cặp mắt một mí kia không khác gì so với ban đầu.

Nhưng Nhược Y cứ có cảm giác cái gương mặt của Thu Phong rất lạnh nhạt, như thể hắn không phải là Thu Phong vậy. Tuy nhiên cảm giác chỉ là cảm giác nhất thời mà thôi, Nhược Y lập tức quên sạch khi nghe Quốc Phong nói:

“Đi thôi... ở đây kẻ không tiện!”

Vừa nói Quốc Phong vừa vỗ lên vai của Thiên Long và kéo tay Nhược Y đi. Những người đàn ông ngoại quốc to lớn, đi theo Quốc Phong như những vệ sĩ theo sau bảo vệ.

Đi kề bên cạnh Thu Phong, Nhược Y bình tĩnh trở lại. Lúc này cô cảm giác được hình như vừa rồi chính cô thấy được vài bóng hình quen thuộc. Ngay lập tức Nhược Y quay đầu ra phía sau, đập vào mắt cô là hai người... một là Master Speed... một là Đức Công???

“Thủ trưởng?” – Nhược Y lặng lẽ kêu lên một tiếng.

Đức Công để ý đến Nhược Y từ nãy đến giờ. Ông ta chỉ khẽ đưa một ngón trỏ lên trên miệng làm cử chỉ im lặng... Thấy thế Nhược Y gật đầu và nghe theo. Sau đó cô lại lờm lờm Master Speed bằng ánh mắt căm thù.

Với Master Speed, hẳn ta chỉ nhún vai một cái coi như không để ý.

Lúc này trong đầu óc của Nhược Y hiện lên hàng đống suy nghĩ... Tại sao Thu Phong lại đi với Master Speed và thủ trưởng? Tại sao hẳn lại bỗng nhiên mất tích khi đánh nhau với Master Speed và bây giờ lại xuất hiện? Hẳn đứng tại sân bay như thể đang đợi cô và Thiên Long đến vậy? Cuối cùng là sao?

Càng nghĩ, Nhược Y càng cảm thấy rối bời, và cái cảm giác khi cô đi bên cạnh Thu Phong nó không giống như những lần trước... đây thật sự có phải là hẳn?

Đầu óc Nhược Y xoay chuyển, cô không nghĩ thấy mùi nguy hiểm, nhưng câu chuyện Thu Phong xuất hiện lại nó lại sặc mùi bí ẩn. Tuy nhiên nếu thủ trưởng muốn gây hại đến cô hay là em trai của Thu Phong thì có đầy cách để thực hiện. Không cần phải làm như thế nào với học.

Cuối cùng sau khi suy nghĩ được mất, Nhược Y quyết định đi theo, cô không đi gần Thu Phong nữa, thay vào đó cô đi bên cạnh Thiên Long. Bởi vì giờ đây, cô tin rằng rất có khả năng đây không phải là Thu Phong như cô từng biết. Vẫn gương mặt đó, giọng nói đó, cử chỉ đó, nhưng thái độ lạnh lùng tỏa ra từ Thu Phong khiến cô cảm thấy chẳng thân thuộc chút nào.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Quốc Phong Thay Thế Thu Phong

Trong một quán ăn sang trọng tại quận 1 Sài Thành. Quốc Phong cùng Nhược Y, Thiên Long, Đức Công ngồi ăn tại đó. Tuy nhiên lúc này thì Quốc Phong và Nhược Y đang ngồi tại một phòng khách cách ly âm thanh với Thiên Long bên kia.

“Xoảng!!” – Nhược Y trợn to cặp mắt xinh đẹp của mình mà nhìn Quốc Phong.

Cô ta như không tin vào những gì mình nghe thấy, Nhược Y đứng bật dậy chỉ vào mặt Quốc Phong mà hét:

“Cái gì? Anh giỡn mặt tôi đấy hả? Tại sao anh lại đưa Thu Phong đi? Hả? Anh có biết là anh làm như vậy gia đình anh ấy ở đây cực khổ như thế nào không? Anh có biết thằng Long nó đã phải giết người để thay thế anh trai nó không? Anh có biết nó mới 17 tuổi, bỏ học, ra ngoài đường chém giết để muốn anh nó trở về ... anh đối mặt với thằng bé như thế nào đây hả? Song trùng? Song song? Anh bị điên rồi!”

Quốc Phong ngồi đó, chứng kiến thái độ của Nhược Y, khiến hắn nở một nụ cười. Đơn giản chỉ là nụ cười thôi, chẳng có hàm ý gì cả. Bởi vì Quốc Phong, hắn là một thiên tài, ngoại trừ việc đánh nhau không giỏi, thì hắn giỏi về mọi mặt từ bé cho đến bây giờ. Từ bé cho đến lớn, Quốc Phong chưa bao giờ làm sai một chuyện gì, chưa bao giờ khiến ai có thể nặng lời được với hắn. Vậy mà hôm nay, lần đầu lộ diện thật sự với người song trùng của Nhược Y thế giới này, Quốc Phong thật sự bất ngờ.

Khác với cô nàng yếu đuối, tiểu như, đáng yêu trong mắt hắn. Thì cô nàng Nhược Y thế giới này lại mang đến phong thái mạnh mẽ, cuốn hút, và đánh đá ... pha thêm một chút ánh mắt lạnh như băng khi nhìn hắn nữa. Quả thật tuyệt vời.

“Nói đi! Sao anh không nói gì đi? Hả? Tại sao anh lại đưa Thu Phong sang thế giới bên kia? Anh nói anh là thiên tài mà? Giỏi lắm mà, nực cười! Tại sao lại nhờ đến sự giúp đỡ của một kẻ bình thường như Thu Phong? Hắn ta ngoài đánh nhau giỏi thì làm được quái gì cơ chứ?”

Nói nghe không phải nhục chứ nếu mà Thu Phong nghe được thì quả thật rất nhục. Nhưng mà đúng, ngoài đánh nhau ra Thu Phong có giỏi cái quái gì đâu. Với một bộ não kinh khủng như Quốc Phong thì việc kiếm những kẻ cực kì mạnh làm việc cho mình cũng được mà?

Nhược Y thấy Master Speed đi theo sau Quốc Phong như một kẻ hầu người hạ. Trong khi thật sự Master Speed là một tên Dị Năng Giả rất kinh khủng trong thế giới này, ít ai dám chọc giận hắn. Trên hết cũng chẳng ai biết Master Speed làm cho tổ chức nào, chỉ biết hắn là một Dị Năng Giả tự do nằm ngoài sự kiểm soát của liên đoàn quốc tế mà thôi.

Vậy mà giờ đây hắn có thể xuất hiện ở Việt Nam đi theo Quốc Phong cơ chứ?

Nhìn cái thái độ lồi lõm đó của Nhược Y, Quốc Phong chỉ biết mỉm cười. Sau đó hắn bắt đầu kể ra ...

Ban đầu Quốc Phong chỉ vừa mới nói với Nhược Y rằng hắn không phải là Thu Phong. Thu Phong thật sự đã được hắn nhờ sang một thế giới song song của hắn, để làm một vài việc cá nhân. Đổi lại Quốc Phong sẽ ở đây, giúp Thu Phong phát triển bang hội, bảo vệ gia đình và gia tăng cái chỗ dựa cho Thu Phong.

Giải thích những cái trên đại khái cho Nhược Y hiểu thì cô ta đã nhảy đồng lên chửi té tát vào mặt Quốc Phong rồi. Nhưng ít nhiều cô nàng này chỉ chửi cho sướng mồm để giải tỏa cơn tức bấy lâu nay mà thôi, và rồi cô bắt đầu im lặng nghe Quốc Phong kể về cuộc đời của hắn. Giấu một số thứ, và kể một số thứ cần thiết cho Nhược Y nghe. Hắn không kể hết.

Đại loại Đức Công là thủ trưởng của PC0, nhưng chỉ là mới vài năm gần đây lão ta mới lên chức thủ trưởng mà thôi. Lão ta lên được cái chức vị này tất cả đều là nhờ Quốc Phong. Vì sao ư?

Quốc Phong nói với Nhược Y rằng, hắn qua lại hai bên thế giới rất nhiều lần. Hắn cũng đã tạo dựng thế lực cho riêng mình ở thế giới này sự thông minh của hắn và tiền. Nhưng tiền ở đâu ra? Tiền Xent của Xích Quỷ không thể dùng được ở thế giới này.

Có một loại tiền tệ được gọi là vàng bạc đá quý. Thứ đó có thể dùng ở mọi thời đại, mọi thế giới song song. Và hiển nhiên Quốc Phong là một người có rất rất nhiều tiền, hắn bắt đầu đổi tiền để lấy vàng, lấy kim cương. Thậm chí với khoa học kỹ thuật ở thế giới bên kia, có những cách khai thác đá quý và cách tạo ra đá quý, từ đó Quốc Phong liên tục tạo ra tiền bằng những cách đó. Với những cái máy móc, những nguyên liệu vứt đi của thế giới này, Quốc Phong dùng nó tạo ra thứ có giá trị và bán nó lấy tiền.

Chỉ trong vòng vài năm khi qua lại giữa hai thế giới. Đức Công chính là người của Quốc Phong ngay từ lúc đầu chứ không phải là sau khi trở thành thủ trưởng của PC0 mới trở thành người của Quốc Phong. Và 100 tỷ mà Đức Công đưa cho Thu Phong chính là tiền của Quốc Phong đưa cho Đức Công vậy.

Kế hoạch ban đầu của Quốc Phong là gì, hắn không muốn nói cho Nhược Y nghe. Chỉ cần Nhược Y biết rằng Thu Phong không nguy hiểm gì

cả, Master Speed không phải kẻ thù. Đức Công là người của hắn, và trên hết cô cũng là người của hắn. Bởi cô chính là người của Đức Công.

Quốc Phong chỉ kể cho Nhược Y đại khái đến đây mà thôi. Còn một số bí mật của riêng Quốc Phong mà hắn không bao giờ nói ra cho bất kì ai ngoài chính bản thân hắn.

Tính ra Quốc Phong một kẻ đến từ thế giới khác, hắn đứng sau rất nhiều thứ. Từ việc Thu Phong bị đuổi ra khỏi quân đội cũng là ý của Quốc Phong. Hắn tìm mọi cách đe dọa đến các nước liên minh về sự xuất hiện của Thu Phong một tay người lính kiệt xuất của Việt Nam. Từ đó hắn gây tác động lên mọi mặt, hắn khiến Thu Phong mắc lỗi và bị trục xuất khỏi quân đội.

Đều là ý định của Quốc Phong hết. Tất nhiên đây cũng là ý của hắn cho đến khi Quốc Phong cảm thấy điều bất ổn của thế giới bên kia. Bản thân Quốc Phong cảm thấy hắn không an toàn khi ở đó, có quá nhiều quốc gia sắp nhắm vào hắn. Dự kiến thế chiến thứ 4 sắp xảy ra trong đầu Quốc Phong, hắn không nói bất cứ chuyện này với ai. Thay vào đó hắn trốn sang thế giới bên này. Nhưng thế giới bên kia không thể để chính bản thân hắn mất tích quá lâu. Và thế là hắn tìm cách đưa Thu Phong sang bên đó để thế cho hắn.

Với tính cách của Thu Phong và những người xung quanh khi hắn tỉnh dậy. Quốc Phong dám chắc này Thu Phong sẽ lầm tưởng hắn bị mất trí nhớ. Tính theo xác suất, và không gian của những người xung quanh.

Thậm chí Quốc Phong còn dự đoán được khoảng thời gian nào Thu Phong sẽ nhận ra hắn là kẻ xuyên không. Có một vài thứ bất cập mà Quốc Phong không lường trước được nhưng nó cũng không ảnh hưởng bao nhiêu. Đó là sự xuất hiện của Giang Nam, mèm chút nữa Giang Nam giết chết Thu Phong làm hỏng tan mọi sự chuẩn bị của hắn.

Nhưng với thực lực của Thu Phong bây giờ, Quốc Phong dám chắc chẳng có Giang Nam nào có thể giết chết được hắn dễ dàng đâu.

Như đã nói lúc trước, Quốc Phong đi qua đi lại thế giới của hắn và thế giới này rất nhiều lần. Quốc Phong làm vậy để tạo thực lực cho mình ở thế giới bên này, tạo tiền đề để hỗ trợ cho chính Thu Phong kẻ song trùng của hắn. Nhưng hắn làm vậy để được gì?

Ban đầu Quốc Phong tính tạo ra quân đội cho chính hắn tại thế giới này bên Trung Đông. Bởi vì ... lúc Quốc Phong ở Trung Đông khi trước. Hắn vô tình thấy chính song trùng của hắn là Thu Phong. Một kẻ có khả năng chiến đấu siêu cường, có kỹ năng sinh tồn tuyệt vời hơn bất cứ người lính nào mà Quốc Phong từng được thấy. Và đó chính là song trùng của hắn.

Nếu như thế giới bên kia hắn là một thiên tài về đầu óc, thì thế giới này hắn phải là thiên tài về thể chất. Sau đó Quốc Phong bắt đầu tìm hiểu về chính bản thân hắn, tìm hiểu về gen, sự thích ứng, phản xạ hệ thần kinh, ... bla bla ... kết quả cho thấy với y học hiện đại từ thế giới bên kia, sức mạnh của Thu Phong vẫn chưa phát triển đến mức giới hạn.

Và với quyết định đó nên Quốc Phong đưa Thu Phong sang thế giới bên kia để tôi luyện là cái thứ nhất, thứ hai là bảo vệ gia đình hắn. Thứ ba là để cân bằng thực lực của tam đại cường quốc. Bởi vì chỉ cần có hắn, nếu thế chiến xảy ra trước khi hắn bị giết, thế nào cả thế giới cũng bị Xích Quỷ chiếm đóng với cái đầu của hắn. Quốc Phong thì rất không muốn chuyện đó xảy ra.

Hắn cũng là một tên cuồng chỉ huy đánh trận, nhưng hắn biết hắn không thể làm thế. Nên hắn đành trốn tránh sang thế giới này, để chính bản thân hắn được yên bình. Tạo lại sự cân bằng cho thế giới bên kia.

Tuy nhiên không biết việc làm của hắn là đúng hay là sai, khi mà sự phát triển của Thu Phong ngày càng một lớn. Nhưng dù Thu Phong có phát triển đến đâu, đó cũng là thực lực cá nhân của Thu Phong thôi. Thu Phong không thể tự thân hủy diệt thế giới này được, với lại bản tính của Thu Phong là hiền lành. Ngoài việc muốn bảo vệ gia đình ra, hắn chẳng muốn gây thương vong quá lớn với người khác.

Tất cả những sự tính toán và suy tính đó, là chỉ để cân bằng thực lực tam đại cường quốc. Có thật vậy không? Hay Quốc Phong còn một tính toán nào khác?

Về phần Thiên Long, Quốc Phong cố tình muốn lôi Nhược Y vào trong đây để nói là vì sắp tới hắn sẽ đóng giả hoàn toàn thành anh trai nó. Tất nhiên Quốc Phong cũng có một thằng em trai tên Thiên Long ở nhà. Do đó tình cảm anh em dành cho Thiên Long cũng không phải là giả dối.

Bởi vì Thiên Long và mẹ Thu Phong chẳng thể nào chấp nhận được việc Thu Phong đang ở một thế giới khác cực kì nguy hiểm đâu. Nói với Nhược Y điều này bởi vì Quốc Phong nhìn ra được Nhược Y trước sau gì cũng nhận ra được mà thôi, nên thay vì giấu diếm thì nói thẳng ra ngay từ đầu cho dễ xử. Và lại Nhược Y cũng phụ thuộc vào PC0, dễ kiểm soát hơn.

Sau này hôm nay, một kẻ tên Quốc Phong mang danh Thu Phong xuất hiện trở lại. Và hắn dắt theo vài tay có khả năng chiến đấu mạnh mẽ để làm trụ cột cùng Thiên Long, Phi Hùng và một số người khác.

Với tài lãnh đạo của mình, cộng thêm việc thực lực của Hắc Long Bang vốn đã rất mạnh. Thêm việc được chính Quốc Phong giả danh Thu Phong rót một số vốn khổng lồ vào để làm ăn với các nhà tài phiệt.

Chẳng mấy chốc Hắc Long Bang đứng lên chiếm lĩnh toàn bộ hắc đạo Sài Gòn. Sau đó trở về Vũng Tàu làm nốt phần việc còn lại. Chỉ trong vòng

hai tháng Hắc Long Bang có hoàn toàn trong tay Sài Gòn và Vũng Tàu.

Lần đầu tiên hắc đạo vốn rất loạn lạc và rời rạc của Việt Nam, mà có tận hai tỉnh thành được thống nhất cho một băng đảng sau vài thập niên hậu chiến tranh sau này.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Võ Kỳ !

Trên đời này có hai cách để trở nên giỏi hơn, một là luyện tập, hai cũng là luyện tập. Nhưng luyện tập các bạn nghĩ theo cách nào? Ví dụ như ta chơi bóng rổ, ta muốn ném banh từ xa, thì ta phải luyện tập bằng cách ném bóng vào rổ, hay còn được gọi là thực hành. Tuy nhiên vẫn còn một cách luyện tập nữa ... đó là luyện tập bằng trí tưởng tượng. Ta đứng đó nhìn vào bảng rổ, tưởng tượng rằng mình đang ném banh vào rổ.

Nghe cái cách thứ hai tưởng chừng vô lý nhỉ? Nhưng sự thật khoa học đã chứng minh điều đó. Họ phân ra hai nhóm người, mỗi nhóm 30 nhân mạng, tất nhiên 60 người này đều là những người chưa từng chơi qua bóng rổ, và họ được thử nghiệm với số lần ném của mình vào rổ. Một nhóm thì thực hành ném bóng vào rổ liên tục trong vòng hai tuần, mỗi ngày tập chừng hai tiếng đồng hồ. Nhóm còn lại thì họ chỉ việc đứng đó, chẳng cần cầm trái banh, công việc của họ là đứng nhìn vào bảng rổ, tưởng tượng rằng bình đang ném bóng vào rổ. Phải liên tục tưởng tượng như thế trong vòng hai tiếng.

Các bạn tin được không? Sau hai tuần cả hai nhóm đều tiến bộ ngang nhau xét về mặt tổng thể số lượng người ném bóng thành công vào rổ của cả hai nhóm.

Tại sao tôi lại nhắc đến cái việc không liên quan ở trên trong quyển truyện của tôi ư? Đơn giản là tôi đang muốn nói đến Võ Kỳ.

.....

Vỹ Kỳ - hẳn là một con người đã chết, sống và tồn tại, tu luyện dưới dạng linh hồn ở Cõi Atula tận hai ngàn năm. Hẳn tu luyện là tu luyện tâm pháp, những công pháp Mật Tông mà Vỹ Kỳ tu luyện chỉ là cách để đưa hẳn lên được cõi trời thôi. Đúng thực là có gia tăng pháp lực, nhưng pháp lực trong Cõi Atula cũng chẳng để làm gì ngoài việc khiến bản thân linh hồn đó sống lâu hơn, tâm tịnh hơn. Cõi Atula tuy rất loạn nhưng không phải là nơi có thể giết chết nhau tại đó.

Có một điều khá là đáng nói trong Cõi Atula chính là chính các thần dân trong Cõi Atula không thể giết chết lẫn nhau. Mặc dù họ có thể đánh nhau, đánh nhau rất nhiều vì bức xúc, nhưng tuyệt nhiên việc giết chết nhau trong Cõi Atula là một điều bất khả thi. Họa chẳng khi đánh nhau trong Cõi Atula họ chỉ bị giảm pháp lực của mình. Không thể chết, không thể cầm tù lẫn nhau, trong Cõi Atula hết pháp lực vẫn có thể sống đến vài trăm năm sau đó.

Chẳng có ai đủ kiên nhẫn khi mà đánh bại được một linh hồn trong Cõi Atula xong rồi ngồi đó canh không cho hẳn tu luyện cả. Ít nhất cũng 500 năm sau linh hồn đó mới tan biến, thì kẻ ngồi canh đó cũng phải mất 500 năm để ngồi canh một gã bại trận.

Do đó ngoài việc tu luyện ra Vỹ Kỳ trong Cõi Atula chẳng có việc gì để làm. Như đã nói ngoài tu luyện, Vỹ Kỳ còn đi quan sát cách sống của con người, cách con người sinh tồn và chém giết lẫn nhau. Không chỉ riêng Vỹ Kỳ, mà rất nhiều linh hồn trong Cõi Atula cũng đều làm việc tương tự như vậy, nhưng đơn giản chỉ vì chán mà thôi.

Vẫn có một số ít người thuở sinh thời từng là một võ sư, võ tướng, hay đại loại như một vị anh hùng thời chiến. Khi họ chết đi, đến Cõi Atula, ngoài việc sử dụng pháp lực để đánh nhau, thì hầu hết nếu có đụng chạm tay chân cũng chỉ là hình thức mà thôi. Nhưng với những người như họ, việc dùng pháp lực để đánh nhau quả thật không quen.

Đâm ra mỗi khi rảnh rỗi, nhưng người như thể tụ tập lại với nhau. Họ bắt đầu tỷ thí với nhau, rồi cùng nhau phát triển kỹ năng võ học. Đơn giản chỉ vì sở thích mà thôi, chứ nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Đó là niềm đam mê của họ ... và Võ Kỳ, một thanh niên được coi là khá trẻ tuổi trong Cõi Atula. Hắn ta lúc rảnh rỗi luôn đi xem họ tỉ thí. Chỉ cần xem thôi, không cần phải lao đầu vô thực hành, cứ thế Võ Kỳ bản thân hắn được chứng kiến tất cả thiên tài võ học trên thế giới này chết đi, vào Cõi Atula tập luyện – chiến đấu.

Và chỉ cần chứng kiến qua hàng ngàn năm, những đòn thế, cách đánh nhau, những tiểu xảo, kỹ xảo dùng trong chiến đấu theo một cách nào đó nó trở thành một thứ cực kì quen thuộc với Võ Kỳ.

Vào cái lúc mà Thu Phong đánh hắn vào cái lần đầu tiên hắn với Thu Phong đụng mặt nhau sau pha hắn bị xe tải tông. Thì khi ấy cơ thể Võ Kỳ rất rất muốn thử đánh trả lại Thu Phong, nhưng dù thân thuộc với võ học đến đâu đi nữa, Võ Kỳ cũng chỉ có đòn thế mà thôi. Và thậm chí hắn còn chưa kịp làm gì đã bị Thu Phong cho một đấm bất tỉnh ra đấy rồi.

Tuy nhiên, chỉ qua một tháng, với cơ thể bất tử này. Võ Kỳ liên tục tập luyện, liên tục gia tăng nội công, tâm pháp, kinh mạch. Hàng tá chuyện mà Võ Kỳ có thể làm cùng một lúc. Hắn không thấy mệt mỏi, không cần nghỉ ngơi, không cần chớp mắt, cũng không sợ bạo mà chết. Bởi vì hắn bất tử. Thậm chí hắn không cần thời gian để ăn, dù hắn ăn hay không cũng chỉ khác nhau ở việc đi cầu nhiều hay ít.

Cái bất tử của Võ Kỳ khác với bất tử của Dị Năng Giả ở một điểm ... cái bất tử của hắn có thể khiến hắn phát triển thêm, nhưng của người khác thì lại giới hạn lại. Ví dụ đơn giản như thế này, nếu như một Dị Năng Giả bất tử, khi đấm mạnh vào tường sẽ khiến xương tay họ bị nứt. Và ngay sau đó xương tay họ sẽ liền lại, ngoài ra chẳng có việc gì khác.

Còn đối với một người bình thường, khi mà chúng ta đâm vào tường, xương tay của chúng ta cũng sẽ nứt, nhưng sau đó một thời gian phục hồi xương tay sẽ phục hồi và bồi một lớp xương mỏng lên đó. Với những người luyện võ, khi họ đâm vào bao cát, sẽ khiến cho xương tay trở nên vững chắc từ việc liên tục nứt xương với mức độ không ảnh hưởng mấy, nó chỉ nhỏ đến độ ta dùng kính hiển vi mới có thể thấy. Và từ đó ta sẽ được gia tăng sức chịu đựng. Điển hình như Thu Phong, xương bàn tay của hắn bây giờ có hàng tá lớp lớp xương mỏng đè lên, cứng đến mức không cần nội công hắn cũng có thể đâm nứt tường.

Khác với cơ chế phục hồi trạng thái ban đầu của Dị Năng Giả bất tử, với Võ Kỳ hắn phục hồi với tốc độ nhanh chóng nhưng trong cơ chế phát triển giống người bình thường. Do đó nếu Võ Kỳ càng bị thương nhiều, hắn càng trâu bò, càng ăn hành nhiều hắn càng mạnh, và càng hành hạ bản thân nhiều hắn càng mạnh lên theo cách phát triển của người bình thường giống như Thu Phong khi trước.

Do đó, 108 huyết đạo và đường kinh mạch của Võ Kỳ sau khi liên tục bị phá nát và hồi phục. Bây giờ cơ thể của Võ Kỳ phải nói là cực kì cứng cáp, cực kì dẻo dai sau một khoảng thời gian ngắn. Dẫu thế vẫn không thể theo kịp bao nhiêu năm tiến trình của Thu Phong được. Tuy nhiên chỉ cần một năm thôi, một năm là có thể khiến cơ thể của Võ Kỳ đạt ngưỡng trâu bò như Thu Phong lúc còn ở thế giới cũ.

Không ăn, không uống, không ngủ. Võ Kỳ luôn cắm mặt vào trong phòng tập thực tế ảo của Thu Phong. Tất nhiên Thu Phong biết việc này, hắn luôn để Võ Kỳ luyện tập tại đó. Tuy nhiên thằng này lại không thích đụng mặt người khác. Hắn phân ra giờ tập cho riêng mình là từ 10h đêm cho đến 8h sáng hắn cắm đầu tại phòng thực tế ảo. Thử nghiệm đủ mọi địa hình, đủ mọi loại môi trường. Thời gian còn lại, hắn về nhà luyện tập trong chính căn hộ bé nhỏ của mình, từ luyện nội công cho đến luyện võ kỹ.

Thậm chí là Võ Kỳ có những thứ để tập luyện mà cả Tô Lâm và Thu Phong cũng không biết được.

Tại sao hắn lại cố gắng đến vậy?

Với con mắt quan sát của riêng hắn, chẳng cần ai phải nói, Võ Kỳ cũng nghĩ ra được mùi chiến tranh sắp tới. Thay vì chứng kiến như những lần trước tại Cối Atula, thì lần này Võ Kỳ có được thể xác ở đây, đại gì hắn không tham gia vào cuộc chiến cho vui? Hắn muốn trải nghiệm cảm giác đó, và hắn muốn xem với khả năng luyện tập của mình thì khoảng bao lâu hắn có thể đánh được một trận ra trò với Thu Phong.

Chẳng lẽ cuộc đời của một kẻ trọng sinh như Võ Kỳ chỉ có đến thế hay sao? Nhặt nhẽo và chẳng có mục đích ư?

Cho đến một ngày, Võ Kỳ trên đường trở về sau buổi luyện tập thâm đêm tại Hắc Long Bang. Hắn vốn không có tiền, cũng không có quyền thế gì cả, hắn chẳng mưu cầu ba cái thứ đó. Nhưng khi lộ thân phận thực sự thì Thu Phong có bảo Lục Nương cấp cho Võ Kỳ hắn một căn hộ nhỏ. Để hắn thích làm gì thì làm, chứ làm tay rửa chén ở Hắc Long Bang với cái thân thủ như vậy cũng không thích hợp cho lắm.

Trên đường trở về căn hộ của mình hôm ấy, hôm nay thay vì đi xe buýt như mọi ngày thì Võ Kỳ quyết định đi bộ. Dù gì nhà cũng gần, liên tục tập luyện hơn một tháng nay khiến cho Võ Kỳ cảm thấy bí bách quá rồi. Hắn cũng muốn sống chậm lại một chút để hít thở không khí trong lành của thành phố biển này vào buổi sáng.

Cơ bản hiện nay toàn bộ hắc đạo Quảng Phúc đã và đang nằm trong tay của Hắc Long Bang rồi. Ngoại trừ khu ổ chuột đó, vẫn còn là của Ngũ Tỷ mà thôi, khu đó chẳng có giá trị gì trong mắt Hắc Long Bang. Và Ngũ Tỷ cũng biết điều không dám càn khía bên ngoài khu vực ổ chuột kia.

Tuy nhiên Hắc Long Bang mặc dù là một băng đảng lớn, nắm trong tay toàn bộ cái mối làm ăn từ phi pháp đến hợp pháp tại thành phố này. Nhưng nước dù trong thì vẫn có vi khuẩn. Một vài con vi khuẩn đó đa phần đều là mấy thằng nhóc ranh hỉ mũi chưa sạch, coi trời bằng vung, cứ cho bản thân là lỗ rôn của vũ trụ.

8 giờ sáng, trên đường đi về, Võ Kỳ có đi ngang qua một ngôi trường cấp ba. Thời điểm này cũng là thời điểm đầu năm học của học sinh. Ở thế giới này không như Việt Nam, đúng hơn là Xích Quỷ có giờ nhập học không giống Việt Nam ở thế giới bên kia. Giáo dục ở đây đã cải cách nhiều, 8 giờ sáng là giờ vào học của học sinh, trễ một phút cũng không được.

Trước khi đi ngang qua cái trường cấp 3 kia, Võ Kỳ thấy một đám con nít ranh, gọi cho bỏ ghét thì là mấy thằng trẻ trâu chừng mười mấy đứa. Áo thì bỏ ngoài thùng, cà vạt học sinh thì nới lỏng, tay đút vào túi, mồm còn ngêu ngao điều thuốc.

Chúng đi ngang qua Võ Kỳ ... bằng một cái kì diệu nào đó có một thằng nhìn chăm chăm đôi mắt cá chết của Võ Kỳ, hấn ta thả phù một hơi khói vào mặt Võ Kỳ. Sau đó cùng đám bạn cười hắc hắc rồi đi.

Võ Kỳ cũng chẳng quan tâm lắm, suy cho cùng mấy thằng này cũng chỉ là đám ba thằng nhóc đang tuổi nổi loạn chưa biết điều mà thôi. Võ Kỳ chứng kiến cảnh này qua hàng ngàn năm rồi, hấn quen với việc này. Và lại Võ Kỳ cũng không phải là con người tự ái đến mức đánh người chỉ vì hành động đó.

Tuy nhiên vô tình lúc này Võ Kỳ lại nhìn vào đồng hồ. Bây giờ cũng đã là 8:13 phút sáng. Chắc mấy thằng cu kia trốn học đây mà. Đi thêm một đoạn nữa bước ngang qua ngôi trường, cách ngôi trường đó vài dãy nhà có một căn hẻm khá tối. Căn hẻm này nằm giữa mấy cái chung cư to lớn, thường dùng để chất rác từ chung cư. Rất hôi hám.

Tai của Võ Kỳ cũng khá là thính, hắn còn chưa đi ngang qua con hẻm đó thì hắn đã nghe được tiếng khóc thút thít ... không phải của một người, mà tận hai người. Hiển nhiên là tiếng khóc của con gái.

Vốn hắn chẳng bao giờ thích xen vào chuyện của người khác. Hắn cảm thấy có gì đó thú vị thì hắn làm mà thôi. Dẫu thế hắn vẫn khá tò mò mà ló cái đầu vô xem thử ...

Một cảnh tượng mát mẻ nhưng không kém phần tang thương đập vào mắt Võ Kỳ.

Hình ảnh hai nữ học sinh đang ngồi trong con hẻm trong tình trạng bán khỏa thân. Quần áo thì bị xé toạc ra, tóc tai rối bời. Thậm chí Võ Kỳ còn thấy vài giọt gì đó trắng trắng đục đục trên miệng, trên đầu của hai nữ sinh kia.

Nhìn cảnh tượng này, dù có vô tâm đến đâu Võ Kỳ cũng không thể nào bỏ mặc mà đi được.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Thông Tin Truyện Từ Chương 183+296

Lưu ý: Đây chỉ là một số thông tin cần thiết trong khoảng thời gian Thu Phong ở Quảng Phúc. Nếu ai quên thì mò lại chương này đọc, nếu ai đã nhớ nội dung thì không cần phải đọc, mình cảm ơn

SEASON Thành Phố Biển Quảng Phúc – Thời gian hiện tại: Mùa hè năm 2194

Quảng Phúc là một thành phố trực thuộc tỉnh Sơn Bà

Tỉnh Sơn Bà bao gồm 2 thành phố: Quảng Phúc và Cổ Thành ..... ngoài hai thành phố thì còn có 6 huyện

Thành phố Bắc Dương cạnh Quảng Phúc và Cổ Thành ngoài tỉnh Sơn Bà

Biệt đội cảnh sát tinh nhuệ miền Nam ADP

Biệt đội cảnh sát tinh nhuệ miền Bắc BDP

Băng Guerriers Forts (những chiến binh dũng mãnh – tiếng pháp) băng đảng của thành phố Cổ Thành

Các Quận của Quảng Phúc

1 Quận ổ chuột (Quận không chính thức của Quảng Phúc)

2 Quận Thiên Lang

3 Quận Thừa Thiên

4 Quận Bình Phúc

5 Quận T.Rex

6 Quận Eagle – Nằm sát ngoài rìa phía tây thành phố

7 Quận Tuyên Phong

8 Quận Hải Điền – Quận nằm trong nội thành Quảng Phúc.

9 Quận Dương Tiên

10 Quận Việt Tú – Một quận khá sầm uất với những ngôi nhà chọc trời cao nhất thành phố.

Các băng ở thành phố Quảng Phúc

1 Khu ổ chuột – Quận ổ chuột - Lão đại: Ngũ Tý

2 Băng Quỷ Lang – Quận Thiên Lang – Lão đại: Nga Hoàng (tên thật Định)

Những kẻ xuất hiện trong băng: + Quốc Thiên (em trai Thu Phong) cánh tay phải của Nga Hoàng

Tính cách: Nghiêm túc, thương vợ con, coi trọng tình anh em

Quốc Thiên chàng trai 23 tuổi – cao 1m77 mang trong mình nhiều nỗi đau tinh thần nhưng lại giàu tình cảm. Cậu ta là một chàng trai âm áp và tài giỏi, đủ mạnh mẽ và quyết đoán.

+ Gia Hưng – Cánh tay trái của Nga Hoàng – Khi đánh nhau một cách nghiêm túc Gia Hưng sẽ cầm nắm đầm gầu. – Hấn từng là một tuyển thủ kick boxing chuyên nghiệp của quốc gia

+ Vũ Xuân Tiên – Lý Quang Định: Cận vệ của Thu Phong

3 Băng huyết Huệ – Quận Thừa Thiên – Lão Đại – Huệ Nhan

Băng đảng có tài lực lớn nhất Quảng Phúc.

4 Băng Phụng Tử - Quận Bình Phúc – Lão Đại Lục Nương

+ Lục Nương – 40 tuổi – Mang trong mình vẻ đẹp tuyệt thế - Có tài, có sắc nhưng vì thân là đàn bà, lại không dựa dẫm ai, khó mà bước lên đỉnh cao trong giới giang hồ. Cũng bởi vì nhan sắc ấy, có được có mất.

- Tửu lâu của Lục Nương tên: Hồng phận nhan lâu

5 Băng Mafia T.Rex – Quận T.rex – Lão Đại: Súc vật Joseph

Tại băng Mafia T.Rex vốn là băng đảng tụ tập đa phần những người ngoại quốc không mang dòng máu Xích. Hầu như 50 hộ vệ mà Thu Phong dẫn ra bắt 9/10 số lượng người của hấn nằm ở đây. Abid là kẻ dẫn đầu con số 50 hộ vệ đấy, hấn mạnh nhất, suy nghĩ tích cực nhất. Sau hấn là Tiger.

Kế hoạch giết chết Joseph để chiếm lấy băng đảng là do chính Abid đề ra và thực hiện. Sau này Mafia T.Rex nằm trong tay Lục Nương trước khi tụ thành Hắc Long Bang như bây giờ.

6 Liên Minh Osuma – Quận Tuyên Phong – Lão Đại: Không có

Đây là một liên minh bao gồm những kẻ thích đánh nhau, nhàn rỗi, những tên đàn ông chán nản trong cuộc sống, họ thường tìm thú vui giải trí

bằng cách đánh nhau trong chính băng của họ. Dù vậy khi có chuyện cũng chính họ bảo vệ nhau khỏi những rắc rối từ bên ngoài.

Trọng Khoa 34t: Kẻ được coi như thủ lĩnh của liên minh Osuma, hắn vốn là một tên mô côì cha mẹ. Từ bé đã đánh nhau vốn không biết với bao nhiêu đứa trẻ khác để dành chỗ bán hàng rong. Cho đến lúc lớn lên hắn kiếm sống bằng nghề võ sĩ của thế giới ngầm tại quận Tuyên Phong. Cho đến hiện tại hắn là kẻ giữ ngôi vương tại đấu trường ngầm quận Tuyên Phong. – Từng đánh nhau với Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo cân cả hai người và đánh thắng. Từng solo 1-1 với Hứa Tử Lệ trong đấu trường ngầm và thua vì kiệt sức trước Hứa Tử Lệ, sau đó Hứa Tử Lệ cũng gục, đó coi như là một trận hòa

Hạo Nguyên 27t: Được coi như là thủ lĩnh thứ hai của liên minh Osuma sau Trọng Khoa khi có một khoảng thời gian Trọng Khoa vắng mặt. Trước đó Hạo Nguyên vốn là một đứa trẻ có cha mẹ nhưng sau biến cố cả gia đình bị giết trong một vụ cướp đột nhập vào nhà ban đêm. Dù được nhà nước chu cấp tiền cho đến năm 18t nhưng Hạo Nguyên vốn là một đứa trẻ mang trong mình hàng tá hận thù với những kẻ trộm cướp, trong thời gian từ lúc có thể đánh thắng một kẻ người lớn cho tới lúc trưởng thành hắn đã dọn dẹp bằng sạch những tên cướp của giết người và giao cho cảnh sát tại khu vực mà hắn sinh sống. Hiện tại hắn đang mở một quán bar nhỏ với người yêu của mình, và đây cũng là nơi thường xuyên tụ tập những anh em trong liên minh Osuma.

Bối Bối 25t: Người yêu của Hạo Nguyên, và là em gái của Trọng Khoa.

Băng Lục đại Mỹ kiều: Băng nhỏ bao gồm 6 thành viên đều là những cô nàng xinh đẹp, 6 cô nàng này đều thuộc liên minh Osuma, khi có chuyện gì đó 6 cô nàng này đều có mặt, sức chiến đấu khá ổn.

Trung Lùn 26t: Thực chất không lùn, hấn cao tận 1m82. Là con trai của một nhà gia giáo trong khu, tuy nhiên từ bé lại thích học võ và đánh nhau với lũ côn đồ ngoài đường.

Tiến Tom 27t. Bạn thân của Hạo Nguyên, từng vào tù vì tội giết người. Lý do hấn giết người là do những tên đồn mạt đã hiếp dâm em gái hấn đến mức bị tâm thần, một mình hấn tìm đến tận ổ của bọn hiếp dâm ấy toàn là những thằng sinh viên năm ba lười nhác, dơ bẩn hôi hám. Một mình hấn dùng dao đâm chết hết 3 tên và 2 tên bị thương mất dương v*t. Tình tiết giảm nhẹ được ban cho Tiến Tôm khi hấn vì bức xúc dưới cái chết của em mình, mà hung thủ cảnh sát chưa kịp điều tra ra thì hấn đã giết hung thủ. Do đó sau ba năm nhờ những chữ ký của liên minh Osuma và các hộ gia đình vốn biết hấn là một kẻ ngoan hiền nên bản án được giảm còn ba năm và không có bất cứ khoản đền bù nào. Sau đó hấn gia nhập vào liên minh Osuma để được thẳng tay đánh những kẻ đồn mạt. Nhờ Tiến Tom mà không biết bao nhiêu vụ hiếp dâm tại quận Tuyên Phong đã được ngăn chặn.

Trung Nghĩa 33t: Vốn là anh trai của tên Trung Tín nhưng lại cùng cha khác mẹ nên hai anh em này không bao giờ nhìn mặt nhau, và Trung Nghĩa cực kỳ ghét tính cách đểu giả của Trung Tín. Là bạn thân của Trọng Khoa, Trung Nghĩa vào sinh ra tử với Liên Minh Osuma không biết bao nhiêu lần cho kể. Bỏ nhà từ nhỏ, đi theo Trọng Khoa làm một đứa trẻ lang thang đến tận bây giờ. Với thân hình không cao mấy chỉ khoảng 1m7 nhưng thân xác hấn lại như cỗ xe bọc thép di động, hấn rất đô, đô như một vận động viên thể hình.

7 Bể Cerberus - Quận Eagle – Lão Đại: Hứa Tử Lệ

Hứa Tử Lệ (anh cả) 32t – Từng là lính đặc công của quân đội phía bắc tổ quốc

Hứa Tiêu Dĩnh 26t (Em thứ 2) – Từng là võ sĩ của đấu trường ngầm ở bang Lima tại nước Amecanda (mê gái nhưng không đẹp trai bằng thằng em)

Hứa Liên Hạo 25t (Em út) – từng là một võ sĩ tự do (đẹp trai lạnh lùng)

Mối thù giết cha mẹ của anh em nhà họ Hứa đều do một lão đại của băng lớn của thành phố bên cạnh, và kẻ cho người trực tiếp giết bố mẹ của Hứa Tử Lệ là Joseph. Điều này giải thích cho việc Thu Phong giết Joseph cũng tương đương trả một nửa mối thù cho anh em nhà họ Hứa.

Lão đại của Thành Phố bên cạnh là một công ty đen bất động sản lớn nhất thành phố đó và đứng thứ 5 cả nước về mặt kinh tế của công ty bất động sản xây dựng.

Vốn cha mẹ của anh em nhà họ hứa cũng là một trong những người đã phục vụ lão đại thành phố đó, cho đến khi quyết định về hưu và không được chấp thuận. Cuối cùng cha mẹ Hứa Tử Lệ vẫn về Quảng Phúc ở ẩn cho đến khi cả hai người bị giết chết, chỉ chừa lại 3 đứa con chẳng biết chuyện gì đang diễn ra.

8 Băng Khuyển Bạch – Quận Hải Điền – Lão Đại: Khánh Trắng

Khánh Trắng 40t tên thật Dương Huy Khánh – Ông chủ của một công ty bốc vác lớn nhất thành phố Quảng Phúc. Đàn em của Khánh Trắng đa số là những công nhân làm việc cho hắn ta. Bởi đa số toàn dân lao động phổ thông nên tiềm lực dưới trướng Khánh Trắng khá là mạnh. Chưa kể hắn còn một tên đàn em là Lý Đại

Lý Đại 22t: Đàn em đặc lực dưới trướng Khánh Trắng. Là một tên dị năng cấp hai ẩn mình, dị năng của hắn là loại power (Sức mạnh). Sức mạnh này hắn có từ khi mới sinh ra, vốn trước đó gia đình của Lý Đại cũng sinh

ra một dị năng vào thời chiến, và bị chính phủ Xích Quỷ kêu gọi tham gia chiến tranh. Bởi sau khi gia đình Lý Đại biết được hắc sở hữu sức mạnh dị năng liền giấu diếm đi, dạy hắc cách kiểm soát sức mạnh và không được cho ai biết về sức mạnh của mình, dần dà lâu dài hắc kiểm soát được sức mạnh và sống như người bình thường ở tuổi 18t. Nếu xếp theo lớp dị năng hiện tại hắc chỉ thuộc dị năng cấp 2. Nhưng bản về sức chiến đấu lúc điên lên có thể vượt cấp bất cứ lúc nào.

9 Trúc Thanh Bang – Quận Dương Tiên – Lão Đại: Thành Chân

Thành Chân 40t tên thật là Ngô Thanh Thành. Dù chỉ là một băng đứng thứ tư về mặt tài lực trong đất cảng Quảng Phúc nhưng số má của Thành Chân khiến cho Huệ Nhan lẫn Lục Nương đều phải kính nể, nhường hắc một bước.

Thành Chân tuy là một tay giang hồ khét tiếng, nhưng hắc lại là một tên giang hồ, lưu manh chính nghĩa. Không ức hiếp kẻ yếu, không cướp của người nghèo.

Có một câu chuyện từng kể về Thành Chân rằng khi hắc 27t từng đánh một kẻ cướp giật cái bóp của bà lão trên đường. Đại ca của tên đó có quan hệ mật thiết với Huệ Nhan, chuyện bé xé ra to, Huệ Nhan kiếm chuyện đòi hện gặp Thành Chân, Huệ Nhan thách Thành Chân dám tới khu của hắc để chiến. Một thân một mình sợ liên lụy đàn em Thành Chân xách đao một mình tới điểm hện với Huệ Nhan.

Vì thấy Thành Chân đi một mình với thái độ không sợ sệt, Huệ Nhan cho 20 tên đàn em bủa vây Thành Chân lại. Hỗn chiến xảy ra, một mình Thành Chân chiến đấu với hai mươi tên giang hồ, dù bị chém rất nhiều nhát nhưng Thành Chân cứ như một cỗ máy vậy, chém rồi lại chém, không sợ sệt bất cứ thứ gì. Sau khi Thành Chân sắp sửa gục ngã vì mất quá nhiều máu thì đàn em Thành Chân tới kịp lúc và giải cứu hắc ta. Từ danh tiếng đó

của Thành Chân, đàn em dưới trướng Thành Chân một lúc một nhiều, một lúc một chất lượng.

Với khuôn mặt lạnh và đầu óc ma lanh, sống một cách bản lĩnh, chỉ bằng sức của một kẻ giang hồ còn con hắc đực hầu hết tất cả giang hồ trong thành phố Quảng Phúc vừa sợ vừa nể. Đầu óc ma lanh của hắc, hắc biết cách sống trong cái xã hội ngầm, hắc biết được biết mất, biết lợi biết thiệt, hắc biết cách kinh doanh và tính toán, biết cách chừa đường lui nước bước cho mình về sau. Hắc không bao giờ đánh cược tất cả mọi thứ, nhất là bản thân hắc.

10 Liên Hoa Bang – Quận Việt Tú – Lão đại: Bạch Vân

Bạch Vân là một con đàn bà nham hiểm, thâm độc, vừa dữ lại vừa ác. Không như Lục Nương, mụ ta làm việc gì cũng đích thân mình làm, không tin tưởng ai hoàn toàn. Đến Lục Nương khi gặp mụ ta còn phải chùn vài bước vì độ điên và ác của mụ ta.

Với địa bàn là khu đang phát triển nhiều nhất, Bạch Vân phát lên như điều gặp gió, vốn là đối thủ truyền kiếp của Lục Nương nhưng mụ ta xa xa vẫn không bằng Lục Nương, nhất là bây giờ mụ ta có Thu Phong tên được mệnh danh bất bại tại thành phố này vừa nổi gần đây.

Với quả đầu tinh ranh không kém Lục Nương, tuy nhiên thời thế mụ ta lại không xinh đẹp, lại cứng đầu, quyết sống một còn với Lục Nương.

Nhà tù trên đảo IUI (Inviolable Up Island)

Những nhân vật xuất hiện:

- Giang Nam (sư huynh Thu Phong) cao 1m92 trăm tính ít nói ở vũ trụ 2
- Cực kỳ thích những kẻ mạnh như Thu Phong

- Thụy Hải (Sát nhân tâm thần- kẻ luôn theo sau Giang Nam) Tên sát nhân tâm thần.

Cả hai đều xuất hiện ở chương 141

50 vệ sĩ theo Thu Phong:

- Những vệ sĩ ở xuất hiện nhiều ở season này

1 Vũ Xuân Tiến - một kẻ khá có tài năng trong việc ăn nói (lẻo mép)

2 Lý Quang Định (làm việc gì cũng phải chắc chắn) – 1 và 2 băng Quỷ Lang

3 Abid 30t – Người Châu Phi – cận vệ được Thu Phong đề ý nhiều nhất bởi tài năng của hắn. – Cao 1m94

4 Tiger – Người gốc Châu âu

5 Brody Jenner – Người gốc Châu âu – 4 và 5 đều mạnh ngang Abid và có máu liều nhất trong 6 kẻ mạnh nhất theo chân Thu Phong

6 Deziree 25t – Người Pháp – xinh đẹp theo kiểu loli, khoái làm nũng (c178)

7 Laura 25t – Người Ý – xinh đẹp nhưng lạnh lùng ít nói, ít thể hiện (c191)

8 Jonathan – Người Amecanda gốc Xích Quỷ

Những người còn lại sau này ta sẽ thêm vào.

Băng khu ổ chuột: Boss: Ngũ Tý (Hèn mọn bỉ ổi) (chương130)

- Những kẻ ở cùng Thu Phong trong khu ổ chuột băng của ngũ tỵ:

+ Trần Chí Khải - biệt Danh: Khải Beo – (Tốt tính, chơi được) 28t Cao 1 m 70 – thân hình bình thường – quê Tiền Bắc

+ Lưu Nhật Huy Biệt Danh: Huy Rùa - (Nghiêm túc) 25t – quê Yên Phúc

+ Phan Nhật Cường (Trâu) không có biệt danh - 20t Cao 1 m 68 – thân hình ốm – quê Vĩnh Châu

+ Hữu Minh Sang Biệt Danh: Sang Lân (Liều) – 26 tuổi – Cao 1 m 75 – thân hình to mập.

Sau đây là một số thay đổi mà ta quay lại viết truyện và Edit cho hợp lý hơn.

C161: Thu Phong được thăng chức lên phó tổng Tư Lệnh Binh Chủng Đặc Công

Sau khi Abid chiếm đc băng T.rex đầu quân vô băng mạnh nhất thành phố Quảng Phúc hiện tại là Băng Phụng Tử, trực tiếp dưới trướng Thu Phong dưới sự bảo kê của Thu Phong. Từ đó Thu Phong chuyển sang ở Quận T.rex cầm đầu băng Mafia T.rex dưới trướng Lục Nương.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Phiền Phức !

Nhìn hai nữ sinh trung học kia đang trong tình trạng bán khỏa thân, Võ Kỳ không biết phải làm thế nào. Đúng! Chính xác hẳn là thằng vô tâm, chỉ quan tâm đến việc của mình. Dễ nghĩ hơn thì ngoài những việc hẳn cảm thấy thú vị thì hẳn chẳng quan tâm cái gì cả. Nhưng hẳn cũng đã từng rất quan tâm người khác, đã từng thôi, bây giờ không còn nữa.

Đơn giản thấy tình thế như vậy, đầu óc Võ Kỳ xoay chuyển. Hẳn nhớ lại, hình như đám nam sinh lúc nãy đi ngang qua hẳn bụng có hơi hóp lại, đi đứng không thoải mái. Điều này chứng tỏ chúng vừa mới làm gì đó liên quan đến tình dục xong.

Suy ra hai nữ sinh này chắc là bị mấy thằng kia hãm hiếp.

“Hức ... hức ...”

“Tao không muốn sống nữa ... Huhu!”

...

Sự tủi nhục toát ra từ hai nữ sinh dần dần ảnh hưởng đến Võ Kỳ. Trong quá trình quan sát nhân loại thế giới con người. Võ Kỳ chứng kiến cả hàng trăm việc như vậy rồi. Ban đầu, hẳn còn tức giận muốn xen vào. Nhưng hẳn lại là linh hồn, không thực thể, chưa nói hẳn lại ở thế giới khác, khó có thể mà tác động vô những người trần tục. Bất lực riết thành quen, đâm ra Võ Kỳ vô tâm với những chuyện như thế này tự bao giờ.

“Minh làm gì vậy?”

Bất giác bằng một cách nào đó. Võ Kỳ đi vào con hẻm, mặt hắn hầm hầm đứng trước hai nữ sinh trung học kia. Hắn lăm lăm tự chửi bản thân mình.

Tại sao hắn lại đi vào đây? Tại sao hắn lại làm thế, hắn là kẻ ghét phiền phức cơ mà?

“Mặc vào đi!”

Giọng nói lạnh lùng của Võ Kỳ vang lên. Hắn đưa cái áo khoác của Hắc Long Bang cho hai nữ sinh trung học kia.

Nhưng sự xuất hiện bất thành linh của hắn lại khiến cho hai nữ sinh kia hoảng hốt lo sợ. Họ vội lấy tay che phần ngực đang hở ra của mình lại.

Thấy thế Võ Kỳ cảm thấy ngại ngại quay mặt sang chỗ khác rồi nói:

“Mặc vào đi!”

Nói xong hắn ném cái áo khoác rộng thùng thình của Hắc Long Bang cho hai nữ sinh đó.

Ấy ... có một cái sao mà hai người mặc được?

Cảm nhận được Võ Kỳ không phải là người xấu, một trong hai cô gái kia can đảm hơn, tiến tới lấy cái áo khoác da từ tay Võ Kỳ xuống rồi khoác lên người đồng bạn của mình. Còn cô gái đó quần áo rách nát hơn ngồi xuống ôm cô bạn mình lại rồi thủ thỉ.

“Mày đi khỏi đây trước đi ...”

“Không! Tao không dám đi đâu ... tao không bỏ mày lại được!!”

“Xoạt ~ ~ “

Bất chợt Võ Kỳ lột áo hần ra xong ném về con bé có vẻ là mạnh dạn hơn một chút kia nói:

“Hơi hôi một chút, mặc đi rồi rời khỏi đây!”

Giọng nói như thể không quan tâm trái ngược lại với cái hành động quan tâm hai cô nữ sinh này của hần.

Quả thật Võ Kỳ cũng chẳng biết sao mình lại làm vậy. Thiết nghĩ khi xưa lúc còn sống vào 2000 năm trước, hần là một kẻ vô dụng, chẳng có tích sự gì. Lúc chết đi cũng vậy, chẳng ai thờ phụng hần, chẳng ai nhờ hần giúp đỡ một cái gì. Hần thấy bản thân vô dụng khi chứng kiến những cảnh như thế này mà không thể giúp. Rồi chai dần theo thời gian hần trở nên vô cảm.

Nhưng lý tính của hần mách bảo rằng, hần đã có thực thể, hần đã trọng sinh. Cớ sao thấy lại không giúp? Mật Tông phái cũng dạy hần cách để phổ độ chúng sanh, hần tuy không phải tiên không phải thần, tuy nhiên bây giờ hần cũng là một kẻ tu luyện. Có thể sát sanh, có dục vọng, có ham muốn, cũng có sự tức giận. Chẳng qua là hần đang cố gắng quên những cái thứ cảm xúc ấy đi, cũng như bát đại phiền muộn của nhân gian cõi người này.

Có vẻ như cô gái kia thấy Võ Kỳ quả thực không phải là người xấu. Cô nhặt cái áo của hần ở dưới đấy lên ngửi ngửi. Công nhận hơi thật. Cũng đúng thôi, hần vừa mới mất cả mười tiếng đồng hồ để luyện tập cơ mà? Cả cơ thể toàn mồ hôi, rời khỏi Hắc Long Bang bây giờ áo hần cũng đã khô nên mùi hơi từ cơ thể có hơi nồng một chút.

Dẫu vậy cô gái kia vẫn quyết tâm mặc lấy. Bởi vì nếu không mặc với bộ đồ nữ sinh rách nát này không thể nào trở về nhà được.

Dù tin chắc rằng Võ Kỳ là người tốt, nhưng vẫn có gì đó khiến hai cô nàng kia sợ hãi.

Bất chợt lúc này cô nàng mặc chiếc áo thun từ Võ Kỳ ngẩng đầu lên nhìn hắn. Ánh sáng từ ngoài hắt vào trong hẻm khiến cô không thể thấy rõ được gương mặt Võ Kỳ. Chỉ mờ mờ thấy được thân ảnh cường tráng của hắn.

Sau đó Võ Kỳ quay người đi mặc kệ hai nữ sinh này tự sinh tự diệt. Hắn cũng giúp đến thể thôi, hắn sợ phiền phức lắm.

Có một điều Võ Kỳ quên mất rằng, chính cái áo khoác của Hắc Long Bang mà hắn đưa cho cô nàng kia sẽ là manh mối mà hai cô nàng này tìm được đến tận trụ sở của Hắc Long Bang để mà trả áo cho hắn.

Thế là Võ Kỳ tiếp tục trở về nhà. Hắn dường như đã quên mất chính hắn đã giúp người mà giờ đến áo cũng không có mà mặc. Kệ vậy, con trai cời trần đi giữa đường chẳng ảnh hưởng gì, chưa kể cơ thể hắn cường tráng vừa người, trông như tạc tượng vậy. Với chiều cao xấp xỉ Thu Phong, cũng tầm 1m78 thì quả thật Võ Kỳ rất thu hút ánh mắt của nữ giới trên suốt quãng đường hắn đi về.

Nhưng cái gương mặt của hắn khá là lạnh, lại lúc nào cũng hầm hầm trông rất ngầu. Chẳng ai muốn bắt chuyện với hắn. Trừ mấy thằng nhóc học sinh ban này chẳng biết trời cao đất dày là gì mới đi cà khịa một thằng như hắn mà thôi.

Ở cùng một cái chung cư mà Thu Phong đang ở, Võ Kỳ trở về đó. Rất ít người nhận ra hắn, đa phần chỉ có đội sát thủ và đội chiến binh may ra mới biết hắn là ai, còn về các thành viên cao cấp thì chắc chắn biết rồi. Vốn là người thích ở ẩn, không muốn gây sự chú ý, nhưng hôm nay Võ Kỳ lại cời

trần đi vào trong chung cư khiến sự chú ý của khá nhiều thành viên Hắc Long Bang đổ dồn vào hắn.

Và tất nhiên, một thằng nào đó lạ mặt ở trong địa bàn của Hắc Long Bang. Chưa kể lại là nơi ở của thủ lĩnh Hắc Long Bang. Hắn nhìn chẳng có tí gì là giống người tốt, cứ thế đi vào trong chung cư tất nhiên là sẽ bị chặn lại rồi.

“Này này anh bạn! Đi đâu vậy?”

Bất chợt một người nào đó mặc cái áo khoác của Hắc Long đứng chặn hắn lại.

Thấy thế Võ Kỳ đảo mắt xuống, thằng này thua Võ Kỳ tận nửa cái đầu. Gương mặt thì non choẹt nhưng cũng được gọi là sáng sủa. Nếu Thu Phong ở đây, Thu Phong chắc chắn biết thằng này – đó là thằng Cu Cường.

Cu Cường thì khỏi phải nói, ai trong Hắc Long Bang cũng biết hắn là một fan cuồng của Thu Phong. Tất cả câu chuyện về thủ lĩnh Hắc Long Bang xưa kia ở trong khu ổ chuột uy mãnh hùng dũng ra sao đều được Cu Cường thêu dệt lên đến một tầm cao mới. Thậm chí nó còn lập ra hẳn một tổ chức thờ phụng Thu Phong như một vị thần vậy.

Do đó, chỗ ở của Thu Phong chính là nơi Cu Cường hay cùng đàn em của mình tụ tập lại nhất. Để khi mà Thu Phong có đi đâu, đi sang những thành phố khác công tác hay làm gì đó thì hắn không biết. Đại loại là đi máy bay, thì sẽ có hành lý. Và biệt đội vác hàng của Cu Cường sẽ phụ trách vác đồ dùm đại ca Thu Phong. Tất nhiên là Cu Cường cũng sẽ phụ trách bảo an tại nơi này cho Thu Phong và những người ở trong tòa chung cư.

Nghe nói Thu Phong vừa mới đến thủ đô được mấy ngày, hôm nay Cu Cường đang buồn chán nằm ườn ra đó. Giờ Hắc Long Bang cái gì cũng có

rồi, địa bàn, tiền tài, danh vọng đều đứng đầu thành phố Quảng Phúc này.

“Tôi ở đây mà?” – Võ Kỳ khó hiểu trả lời.

Hắn vốn ở đây cũng được vài tháng rồi. Chẳng lẽ hắn mờ nhạt đến mức không ai nhớ mặt hắn sao?

Nói mới đề ý, Võ Kỳ quên mất rằng mình đang cởi trần, bộ dạng trông cũng không được ổn lắm. Lại không có áo khoác của bang hội.

“Vậy tấm thẻ của chung cư đâu?” – Cu Cường nghe có vẻ như không tin, hắn híp mắt lại mà hỏi.

Cu Cường chỉ làm đúng nhiệm vụ của mình mà thôi. Hắn thấy Võ Kỳ khả nghi thì hỏi, đúng thì thôi, dù gì nó cũng biết điều. Trầm ổn hơn khi trước rất nhiều, từ khi đi theo Thu Phong, Cu Cường đã không còn trẻ trâu như hồi đó nữa.

Nghe thế Võ Kỳ ngay lập tức lục lọi túi quần mình. Sờ lên sờ xuống, gương mặt hắn trở nên căng thẳng.

Chết mẹ rồi! ... cái ví ... để trong cái áo khoác.

Võ Kỳ vô bộp bộp vào đầu mình, ngay sau đó hắn liền quay mình phóng đi như một mũi tên. Nhanh đến mức Cu Cường vừa cúi đầu xuống châm điếu thuốc, ngẩng đầu lên đã không thấy Võ Kỳ đâu.

Thằng cu ngơ ngác quay đầu qua, quay đầu lại tìm kiếm bóng hình của cái thằng cởi trần vừa nãy thì không thấy.

“Quái lạ? ... nó vừa ở đây ... chả lẽ gặp ma?”

Khu này vốn là khu đèn đỏ. Đa phần người ở đây đều thức khuya dậy muộn. Mấy đàn em của thằng Cu Cường cũng thế, hôm nay có hắn là rảnh

rồi dậy sớm hơn một chút, nên đâm ra chỉ có một mình hấn tại nơi này.

Ngó nghiêng xung quanh không thấy ai, Cu Cường càng lúc càng sợ. Mặc dù nó không tin trên đời này có ma, nhưng sợ vẫn là sợ. Thấy thế thằng cu cả ngày ngơ ngác không dám nói chuyện với ai.

.....

Về phần Võ Kỳ, hấn bằng vận tốc nhanh nhất chạy đến con hẻm ban nãy. Tính theo thời gian đi bộ, hấn mất khoảng một tiếng để có thể trở về chung cư. Nhưng bây giờ chỉ cần 5 phút. Đúng 5 phút bằng tốc độ kinh hoàng của mình Võ Kỳ lao thẳng đến con hẻm ban nãy.

Tuyệt nhiên chẳng còn ai ... Điện thoại, ví tiền, thậm chí là tấm thẻ để vào chung cư, vào phòng ngủ của hấn đều nằm trong cái túi áo khoác. Làm thế quái nào mà hấn có thể làm điều ngu ngốc đến thế.

Ngoài những chất nhầy màu trắng đục vốn đã khô cứng lại kia. Một vài cọng tóc bị rút ra của hai cô nữ sinh ban nãy ở dưới mặt đất. Võ Kỳ chẳng thấy ai.

“Haizzz ...!”

Thở dài một tiếng. Võ Kỳ lúi thủi quay lưng đi, bây giờ có kiếm cũng kiếm không được. Giờ hấn cũng chẳng biết làm sao. Thôi thì mong sao hai con nhỏ kia đem đồ đến trả hấn. Dù gì cũng có ghi địa chỉ trong cái ví mà.

Vốn là một thằng bất tử, Võ Kỳ cũng chẳng quan tâm đến việc tối nay ăn gì uống gì để sống. Hấn ngủ ngoài đường cũng được, nhưng ngặt cái không có chỗ luyện tập. Cứ cời trần thế này đi lang thang trong thành phố cũng không ổn.

Nghĩ thế Võ Kỳ đến công viên. Chỉ có duy nhất mình hấn ở một cái công viên có xích đu, đu quay, xà đơn, xà kép, rồi một số thứ để luyện tập. Bất cập ánh mắt của người đời. Giữa trưa nắng nóng mùa hè. Hấn bắt đầu hít xà, hít đất, chạy qua chạy lại trên cát. Chứ giờ hấn cũng biết làm gì đâu.

Và rồi trời tối, hấn vẫn cứ tập ở đó. Có vài người đi ngang qua buổi sáng, đến tối họ đi làm về vẫn thấy Võ Kỳ tập luyện nơi đó. Họ nghi hoặc, nhưng không dám hỏi.

Ít nhất vẫn còn cái đồng hồ. Võ Kỳ còn biết giờ giấc. Giờ này cũng đã 9 giờ tối. Võ Kỳ bắt đầu đi bộ về tổng doanh của Hắc Long Bang. 10 giờ đêm là khung giờ hấn có thể tập luyện đến sáng.

Cũng may một điều, hệ thống của đại bản doanh là tự động, có trí tuệ nhân tạo. Chỉ cần đăng ký gương mặt và vân tay là có thể vào đó. Không cần thẻ, với Bone cũng biết hấn, nên hấn vào thì chỉ việc mở cửa mà thôi.

Trên đường đi đến bản doanh Hắc Long Bang. Lần này trời đã tối, thường trên những cung đường đều có các quán ăn hàng rong. Theo thói quen người thấy mùi thơm từ thức ăn, Võ Kỳ lại thèm. Mặc dù hấn không đói, ăn cũng không no, no cũng không có thêm năng lượng cho hấn.

Nhưng thói quen của bản thân, mỗi lần trước khi đi tập, Võ Kỳ đều tìm kiếm cái gì ở quán hàng rong mà ăn. Hấn đi lòng vòng một hồi, nhìn thấy một quầy phá lẩu thơm phức. Hấn bước đến, định mua một ít để ăn thì hấn chợt nhận ra. Cái ví của hấn mất con bà nó theo cái áo khoác rồi.

Trong đầu hiện lên hình ảnh của hai con nhỏ phiền phức. Hấn quay đầu đi, đúng lúc này hấn đụng trúng một ai đó:

“Bịch!!”

“Thằng chó này!”

Men theo tiếng mắng chửi, Võ Kỳ cúi đầu xuống thì thấy mấy thằng nhóc nào đó tông trúng người hắn rồi tự lăn đùng ra ngã xuống dưới đất.

Trước mặt Võ Kỳ lúc bấy giờ có 7 người. Trong đó hai thằng ôn thần nào đó tông trúng hắn rồi tự ngã lăn ra mặt đất chỉ vào mặt hắn mắng chửi.

Võ Kỳ chẳng quan tâm điều đó, cái hắn quan tâm chính là cái áo mà trong đám nhóc có một thằng đang mặc. Thằng cu đó tay cầm điều thuốc, mặt vênh vào nhìn vào Võ Kỳ. Cái áo khoác mà nó đang mặc chính là áo khoác của Hắc Long Bang.

Tuy áo khoác của Hắc Long Bang cái nào cũng giống nhau, nhưng mặc lâu rồi thì sẽ có một số đặc điểm nhận dạng riêng của người ta khi mà họ sử dụng đã nhiều.

Tất nhiên thứ khiến Võ Kỳ chú ý không phải vì cái áo có logo của Hắc Long Bang, mà là vì cái áo đó là của hắn. Tại sao thằng nhóc kia lại mặc?

Chẳng nói chẳng rằng, Võ Kỳ tiến đến nắm đầu thằng nhóc kia giật xuống, lên gối thẳng vào mặt nó:

“Cốp!”

Một tiếng động lớn vang lên.

Thằng cu mặc áo khoác của Hắc Long Bang móp lại, điều thuốc cũng văng ra khỏi mồm, tàn lửa bán tung tóe cả lên.

Đúng một hành động đơn giản đó của Võ Kỳ, cộng với cơ thể cường tráng của hắn khiến mấy thằng nhóc tỳ này đứng đờ người không dám nhúc nhích.

Võ Kỳ tức giận giật ngửa đầu thằng nhóc hắn vừa lên gối ra mà hỏi:

“Cái áo này mày lấy từ đâu?”

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Đám Bắt Cóc

Thế gian này gọi thế nào và vô tâm? Thế nào là vô tình? Con người mình càng sống hiện đại, càng xa cách với nhau. Thế giới càng công nghệ, con người lại chỉ càng quan tâm đến công nghệ, càng tiện ích bao nhiêu thì chúng ta lại càng xa cách nhau bấy nhiêu. Thời gian chúng ta cắm mặt vào điện thoại, cắm mặt vào những thứ vô bổ như giải trí quá nhiều sẽ khiến ta dần chai sạn đi cảm xúc.

Khi gặp một vấn đề nào đó, ví như gặp một người bị tông xe. Ta đứng đó và nhìn họ, chẳng thể nào mà có thể làm gì khác, bởi vì ta chưa trải qua. Ta không biết phải xử lý nó như thế nào. Hay đơn giản ta chỉ sợ mình bị lừa bởi những lời cảnh báo trên mạng xã hội.

Và Vũ Kỳ cũng thế. Tuy hơi khác một chút, nhưng hắn tồn tại gần 2000 năm, chứng kiến biết bao nhiêu chuyện diễn ra với tư cách là một người ngoài cuộc. Hắn chẳng thể nào xen vào được, chẳng thể giúp hay làm gì khác ngoài đứng nhìn. Hắn bắt lực riết rồi thành quen, miễn nhiễm với những chuyện trần thế này.

Ví như lúc chiều, nếu như hắn ở lại tiễn hai nữ sinh kia về nhà thì giờ đây mọi chuyện đã chẳng phải diễn ra như thế này.

Bởi vì sao ư?

Cái lúc mà hai nữ sinh kia đang trên đường trở về nhà, đám học sinh kia quay lại bắt hai người họ đi và giao cho một băng đảng mua bán gái mại dâm. Tất nhiên băng đảng này không phải là băng Hắc Long Bang rồi.

Chúng là băng đảng của một thành phố khác, chúng có người tại tất cả thành phố lớn nhỏ trên khắp các tỉnh Quảng Phúc này.

Chúng sống khôn ngoan đến mức không bao giờ làm kinh động đến lợi ích của các băng đảng nắm giữ của mảnh đất đó. Hiển nhiên chúng không động đến ai, cũng chẳng ai động đến chúng. Nhưng! Đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Vỹ Kỳ sau khi đập vào mặt mấy thằng ôn con kia một trận thì đám tụi nó bắt đầu khai hết. Từ đầu là bọn chúng bắt hai nữ sinh này vào trong hẻm, tính hiếp tụi nó, nhưng xui một cái thằng nào cũng yếu sinh lý, vừa lây hàng ra quay vài cái đều phọt cả ra hết. Vội lại ở đó cũng nhiều người qua lại.

Lay hoay nửa tiếng đồng hồ, ngoài việc sàm sỡ cơ thể mấy nữ sinh đó thì chúng chẳng làm gì được cả. Bởi hai nữ sinh đó chống cự quá dữ dội. Hiển nhiên đám học sinh này là học sinh của một trường khác, không phải là cái trường Vỹ Kỳ đi ngang qua lúc sáng. Tất nhiên Vỹ Kỳ cũng chẳng quan tâm điều này.

Cái hấn quan tâm là bọn chúng đưa nữ sinh kia đi đâu, điện thoại và ví tiền của hấn đâu?

Điện thoại thì chúng tắt nguồn định đem đi bán. Tiền của hấn thì cả đám chia nhau ra mỗi thằng một ít, chủ yếu là tiền mặt. Cơ bản Vỹ Kỳ cũng chẳng có nhiều tiền, hấn không quan tâm tiền nong, hấn quan tâm là mấy tấm thẻ thông hành của mình, điện thoại và một số thứ cần thiết để sống trong thế giới này.

Sau khi tịch thu lại đồ của mình, sau đó Vỹ Kỳ đập cho bọn này một trận. Tuy không đánh gãy tay gãy chân nhưng ít nhiều về chắc chắn ba má tụi nó nhận không ra tụi nó. Sau đó Vỹ Kỳ bắt tụi này dẫn đến chỗ mà chúng bán mấy cô gái.

Chúng nói với Võ Kỳ là giao bọn họ cho một đám người kia, đám người đó đưa cho họ tiền và chở các cô đi đâu rồi.

“Phiền phức thật!”

Võ Kỳ mở mồm chửi một câu. Sau lưng hắn là mấy thằng học sinh còn chưa chịu về nhà, mặt mũi bầm dập đứng sợ hãi ở đó.

Lúc này Võ Kỳ đang đứng trước một nhà kho, theo như lời bọn chúng kể thì sau khi nhận người. Chúng có lên theo dõi mấy người này, thì thấy mấy người này chở hai nữ sinh đó đến đây.

Cũng may với bản tính tò mò của mấy thằng con nít này mà Võ Kỳ biết được vị trí của bọn chúng.

Vẫn nằm trong quận Quảng Phúc. Tuy nhiên đây là một cái kho bị bỏ hoang. Bên ngoài có chữ cấm vào. Nhìn từ ngoài cái kho này không rộng lắm, chỉ khoảng 500m vuông mà thôi.

“Cút hết đi!”

Đứng đó, bóng lưng của Võ Kỳ rọi xuống dưới đường. Ánh đèn hắt thẳng vào mặt hắn, gương mặt Võ Kỳ trở nên lạnh lùng. Hắn ghét dây vào phiền phức, nhưng không thể để thế này được. Đây là một đám bắt cóc, mua bán người là cái chắc.

Lúc này Võ Kỳ không hề biết bọn chúng là một băng đảng mua bán gái mại dâm. Ép con gái của các tỉnh khác đến nơi của họ làm gái mại dâm. Hắn chỉ biết rằng mấy thằng nhóc học sinh kia được cho tiền để làm những việc như thế này mà thôi. Đây không phải là lần đầu tiên mấy nhóc đó làm như thế, chuyện tui nó nếu rảnh Võ Kỳ sẽ xử lý sau, trước tiên phải cứu hai nữ sinh kia ra trước đã.

Vốn là một cái nhà kho đông lạnh bị bỏ hoang, đúng hơn đây là một công trình đang thi công dở. Chưa thi công xong thì chủ thầu ôm tiền bỏ trốn nên thành ra nơi này bỏ trống như vậy. Khắp quận này không thiếu những nơi như thế. Ít người qua lại, ít ai chú ý, không hệ thống an ninh, không camera giám sát. Quả thật đây đúng là nơi lý tưởng để bắt nhốt một ai đó.

Như đã nói, trong Cối Atula Võ Kỳ học được rất nhiều điều. Trong đó có những kỹ năng tiếp cận người khác mà thần không biết quý không hay. Dùng một kỹ năng nào đó, chân của Võ Kỳ như nhẹ bẫng lên. Hắn nhún nhẹ một phát nhảy qua bức tường rồi nhẹ nhàng đáp xuống không một tiếng động. Thậm chí một chiếc lá đang rơi còn ồn hơn cả tiếng chân Võ Kỳ đáp xuống.

Ngay tức thì chân vừa chạm xuống, Võ Kỳ biến mất trong màn đêm. Từ bên ngoài lúc lâu Võ Kỳ đứng đó hắn đã đánh mùi được hai nữ sinh kia ở đâu rồi. Trong những tuyệt kỹ mà Võ Kỳ học, trong đó có một tuyệt kỹ gia tăng ngũ quan của hắn lên mức tuyệt đối.

Thị giác – Giúp mắt Võ Kỳ nhìn rõ hơn trong đêm. Có phạm vi nhìn bao quát như ánh mắt của một con đại bàng.

Thính giác – Giúp đôi tai của Võ Kỳ có khả năng nghe được những tần số âm thanh mà con người không thể nghe được. Những tần số âm thanh cực thấp đến ngưỡng âm, hoặc tần số âm thanh cực cao đến hàng trăm ngàn Hz.

Vị giác – Cái này tạm thời ngoài việc giúp Võ Kỳ ăn ngon hơn thì với hắn nó chẳng có tác dụng quái quỷ gì cả ở cái thời không sử dụng thuốc độc này.

Khứu giác – Nói hơi sai một chút nhưng mũi của Võ Kỳ thính hơn cả mũi chó. Thậm chí hắn còn ngửi được những mùi hôi thối của kẻ làm việc xấu hoặc việc ác. Ví như Thu Phong, Võ Kỳ ngửi được cái mùi gì đó thơm thơm toát ra từ hắn chứ không phải mùi hôi thối như những kẻ ở Guerriers Forts đột trước.

Xúc giác – Cái này hơi tâm linh một chút. Xúc giác khiến cho Võ Kỳ cảm nhận được vài thứ xảy ra trong tương lai gần. Ví như hắn sắp bị thằng nào đó tấn công thì cả người hắn sẽ nổi da gà lên. Tất nhiên đó là điều kiện là hắn không biết kẻ đó tấn công. Tuy nhiên cái này lại khá vô dụng với Võ Kỳ khi mà hắn là một thằng quái bất tử.

Do đó khi ở bên ngoài, nhờ đôi tai thính của mình, Võ Kỳ mơ hồ nghe được tiếng khóc nức nở nằm ở đâu. Những tiếng mà Võ Kỳ nghe được không chỉ riêng của hai nữ sinh kia, mà thêm một số người khác nữa.

Qua tần số âm thanh cho Võ Kỳ biết một số thông tin cơ bản rằng trong cái nhà kho kia có ít nhất 50 người đàn ông và 15 16 người phụ nữ.

Sau vài giây Võ Kỳ chạy ù đến một bức tường. Vị trí này của Võ Kỳ chính là cái tủ đông khổng lồ không còn hoạt động của nhà hoang kia. Và đây cũng chính là nơi mà bọn nhọt các cô gái.

Tất nhiên cái tủ kho đông lạnh này không có cửa sổ để Võ Kỳ có thể quan sát tình hình rồi.

“Bình bình!”

Võ Kỳ gõ thử ngón tay lên bức tường. Theo đánh giá bản thân hắn, bức tường ít nhất dày cũng phải hơn một mét. Quá ư là dày, chưa kể còn khối bê tông ở chính giữa nữa. Với sức của hắn hiện giờ cũng không có điên như Thu Phong đi đâm nát bức tường này đâu.

So với việc đó thì đập chết 50 thằng kia nghe có vẻ hợp lý hơn. Bỗng nhiên ngồi tại đó Võ Kỳ nghe thấy tiếng nói chuyện của mấy thằng đang đứng canh gác.

“Ê mày! Mấy em đợt này ngon vãi l*n. Hay xin đại ca con nhỏ học sinh kia đi! Dù gì cũng bị mấy thằng nhóc kia nó chơi rồi. Mình dứt chắc cũng đ*o sao đâu nhỉ?”

“Điên! Mày muốn sếp Linh nhai đầu cả đám à? Đến đại ca còn không dám đụng, tao với mày có mà mất xác. Ráng đi, có tiền rồi ra ngoài chơi cũng được!”

“Thì thôi! Mà Quảng Phúc này nghe nói Hắc Long Bang lực lắm nhỉ. Nghe đồn rất chi là bố lão. Nhất là cái thằng thủ lĩnh Phong gì đấy ... hạ cả băng Guerriers Forts trong một đêm. Ê có khi nào mình bắt cóc gái ở đây bị tụi Hắc Long Bang biết không nhỉ?”

“Biết thì làm chó gì được mình ... hahaha ... có đụng chạm gì đến tụi nó đâu? Một băng mới nổi, dăm ba cái Guerriers Forts tạp nham hạ được tưởng mình ngon?”

Đúng lúc này một thân hình cao lớn đi ra từ trong bóng đêm, người hắn ta cứ như không xương. Vừa đi vừa nghe điện thoại, một cái đầu con rồng hiện lên từ sau lưng hắn. Một nụ cười quái đản, và một gương mặt bất cần.

“Alo? Sếp à??? Ờ ... địa chỉ đây nhiều thế nhở! Ê mấy cu địa chỉ đây bao nhiêu vậy?”

Một trong hai tên kia thấy đó tưởng là người mình thì lập tức trả lời mà không suy nghĩ.

“Quận Bình Phúc, số 193/25 Đường Xxx! Ủa mày là ai?”

Nói xong hắn mới cảm thấy có điều gì đó sai sai thì đã muộn rồi.

“Alo sếp nghe thấy chứ? 5 phút nữa tới nha! Nhanh nha!” – “Tút!”

Vỹ Kỳ cúp máy. Hắn nở một nụ cười.

Cuối cùng Vỹ Kỳ cũng biết mấy thằng ranh này là ai rồi. Băng đảng chuyên buôn gái của thành phố bên cạnh tỉnh Sơn Bà. Vừa hay Hắc Long Bang đang muốn kiếm chuyện với chúng. Tuy không quan tâm đến Hắc Long Bang cho mấy, nhưng ít nhiều Vỹ Kỳ cũng muốn thấy cái gì đó thú vị. Mấy tháng này hắn tập chán rồi. Đến lúc dạo chơi sau bao ngày luyện tập của mình.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Vũ Tinh Bang?

Băng Vũ Tinh. Một băng đảng có địa bàn nằm kề cạnh tỉnh Sơn Bà, cách 100km về hướng Tây Bắc so với thành phố Quảng Phúc. Thành phố mà hắc đạo băng Vũ Tinh chiếm đóng là thành Bắc Khánh.

Bắc Khánh vốn là một thành phố không có điểm gì để đáng du lịch. Nhưng ở đây nổi tiếng là một thành phố lớn sau hai thành phố lớn nhất nước là Thủ Đô Thượng Kinh và trung tâm kinh tế thành Châu Lang.

Có thể nói Bắc Khánh là một nơi giao thoa giữa hai thành phố lớn kia, nhưng xét về mặt kinh tế Bắc Khánh chỉ đứng thứ 10 về số tiền phải đóng thuế cho Xích Quỷ. Mặc dù đây cũng là một thành phố lớn, với một nền kinh tế hầu hết là các công ty lớn đều nằm ở đây, hoặc có chi nhánh lớn tại nơi này. Bởi vì vị trí của Bắc Khánh rất là hay, do nằm giữa bản đồ Xích Quỷ, nơi giao thoa kinh tế giữa thủ đô và trung tâm kinh tế.

Nền kinh tế chính của Bắc Khánh không phải là lao động, cũng không phải du lịch, cũng không phải là buôn bán đất đai gì cho kham. Bởi vì nguồn kinh tế ở đó thường là những công ty phát triển công nghệ như điện thoại, thiết bị máy tính, xe cộ, nhà thông minh, robot, thậm chí là cả y tế ở thành phố này cũng rất phát triển.

Đối với sinh viên trẻ mới ra trường, lúc xưa họ sẽ chọn hai thành phố lớn như thủ đô hoặc Châu Lang để lập nghiệp. Nhưng hai thành phố đó tiêu chuẩn, yêu cầu ngày càng cao, do đó Bắc Khánh một thành phố đang phát

triển cực thịnh chỉ sau hai thành phố đó là một nơi lý tưởng để họ xin việc và tìm việc.

Cũng từ đó dẫn đến một vài hệ lụy. Vì là một thành phố đang trên đà phát triển mạnh mẽ cũng dẫn đến việc tham ô. Điển hình theo như đánh giá không chính thức của người dân Xích Quỷ, thậm chí là những nhà cầm quyền thì Bắc Khánh là một thành phố có trung bình GDP đầu người rất cao, đứng thứ 3 so trong nước. Nhưng số tiền thuế mà Bắc Khánh nộp lên cho cục quản lý thuế Xích Quỷ hàng năm con số ấy chỉ dừng ở top 10, không hơn không kém.

Nói điều này cho dễ hiểu, Quảng Phúc là một thành phố đang trên đà phát triển. Cũng khá là mạnh mẽ nhưng không thể nào so được với Bắc Khánh. Nhưng hàng năm Quảng Phúc đóng thuế lên cho cục thuế lại đứng ở top 13 – 14. Theo như số tiền chỉ kém Bắc Khánh chưa đến 10%.

Vậy lý do là do đâu mà Bắc Khánh lại đóng thuế một cách hời hợt như vậy?

Do tham ô!

Chính xác là do tham ô. Bởi vì tại nơi này, có một băng đảng cực kì khét tiếng. Băng đảng ấy so về tài, về lực, thậm chí về danh tiếng chỉ thua mỗi Cửu Long Hội và băng đảng của bố già Thu Phong mà thôi.

Vũ Tinh – Ông trùm Duy Linh – 48 tuổi – Từng tốt nghiệp trường đại học âm nhạc nổi tiếng nhất Xích Quỷ lại thành Châu Lang vào những năm sau chiến tranh. Hắn ta là một trong những ca sĩ, diễn viên đời đầu của Xích Quỷ hậu chiến tranh. Nhưng không mấy nổi tiếng, hắn đã lui về phía sau màn ảnh, kiếm tiền đầu tư những dự án phim, dự án âm nhạc cho riêng mình.

Tiểu sử của Gia Linh vốn là một thằng học sinh nghèo, do không thể kiếm được tiền từ nghiệp ca hát đã từ bỏ. Thời gian sau hắn gia nhập vào một băng đảng tại Bắc Khánh, dần dà hắn kiếm tiền từ những việc trái với đạo lý và pháp luật.

Buôn lậu vũ khí thời vũ khí chưa bị cấm, ma túy, chiếm đoạt đất bất hợp pháp và cuối cùng là buôn gái mại dâm bằng cách bắt cóc. Không cho họ sử dụng điện thoại, ai làm tốt thì được thả về. Báo với chính quyền đồng nghĩa với việc chết, mà có báo cũng vô dụng vì đã ăn nằm với nhau cả rồi. Nói là làm tốt thực chất là chẳng còn giá trị gì nữa nên mới được buông tha.

Như Thu Phong đã tiếp xúc với chính quyền Xích Quỷ ngay từ lúc mới tỉnh dậy. Chỉ cần nhìn sơ qua thôi Thu Phong biết thừa đất nước này đã thối nát đến tận tâm can. Thạch Sanh thì ít, Lý Thông thì nhiều. Không phủ nhận Xích Quỷ còn có những người như tổng thống Phạm Phùng chẳng hạn. Ông ta đang cố gắng phục hồi lại cái cơ quan nội tạng đang thối nát từ bên trong của Xích Quỷ. Nhưng khó, khó lắm, một mình ông ta dù là lãnh đạo quyền lực nhất nhưng cũng không thể nào giải quyết hết một lần triệt để được. Có quá nhiều việc khiến ông ta phải lo, điển hình như là thế chiến thứ 4 sắp đến.

Từ số tiền mà mình kiếm được Duy Linh vẫn có ham muốn quay lại giới Showbiz do đó hắn bắt đầu thành lập công ty của riêng mình. Một số cô gái hắn bắt được, nếu ai có tài năng thì sẽ trở thành diễn viên ca sĩ, những ai chẳng có gì hết thì trở thành gái mại dâm.

Một công ty giải trí được thành lập dưới cái tên Vũ Tinh cũng như tên băng đảng của lão ta. Hầu hết diễn viên ca sĩ ở công ty này đều là những người bị Vũ Tinh ép buộc mà làm. Dù có tài năng địa vị đến mấy họ cũng không thể nào thoát ra khỏi bàn tay của Duy Linh. Thậm chí có rất nhiều diễn viên ca sĩ hoạt động dưới cái tên của Vũ Tinh đều chết trẻ trong những vụ tai nạn, ăn chơi, ... muôn vàn lý do khác nhau.

Hắn làm rất nhiều việc xấu xa nhưng lại chẳng bao giờ trả giá. Cuộc sống sung túc, giàu sang, phú quý. Họa may hắn ta chỉ phải chịu thiệt trước thế lực của Cửu Long Hội đôi chút mà thôi. Tuy nhiên đứng trên phương diện làm ăn thì Vũ Tinh cũng không chịu thiệt là bao nhiêu so với Cửu Long Hội.

Cửu Long Hội làm cái này, thì Vũ Tinh làm cái kia, không liên quan đến nhau là bao. Suy ra Vũ Tinh cũng là một băng đảng có rất nhiều tiền tài. Ngoài một công ty giải trí xã hội đen, hắn vẫn ngựa quen đường cũ bắt cóc con gái tuổi đôi mươi để ép họ trở thành gái mại dâm. Tất cả mọi thứ đều bị hắn kiểm soát. Họa may có vài người thoát được ra cũng bị Duy Linh sai người diệt khẩu bịt đầu mối.

Hàng đồng tội lỗi đầy của hắn gây ra mà hắn vẫn không ngại ngần mỗi ngày đi chùa cầu hương, thắp nhang thờ Phật. Chẳng Phật nào mà lại đi trừng giám một con quỷ như hắn ta cả.

Và giờ hắn sắp phải đối mặt với cuộc bi kịch của đời mình chỉ vì chuyện mà hắn hay làm. Đó là bắt cóc hai nữ sinh Võ Kỳ từng giúp đỡ đôi chút. Chính nhờ mấy vật dụng cá nhân mà Võ Kỳ để trong túi áo khoác, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại tìm được trong quá trình đi tập.

....

Lúc này chỉ khoảng 9h30 tối. Đúng thời điểm này Thu Phong vừa từ thủ đô đáp cánh tại Quảng Phúc được hơn một tiếng đồng hồ. Hắn vốn tính vào phòng tập để tập luyện thì nhận được cuộc gọi điện của Võ Kỳ.

Thằng khốn Võ Kỳ này bảo rằng có một băng nhóm bắt cóc phụ nữ hoạt động trên địa bàn của Hắc Long Bang. Vốn Thu Phong là con người rất ghét ai ức hiếp phụ nữ, nhất là những việc như thế này. Sơ bộ Võ Kỳ có nói

với hắn rằng trong hang ổ bọn chúng có khoảng 50 người. Nhưng với sức của mình Võ Kỳ, Thu Phong tin hắn có thể làm được điều đó.

Ban đầu sau khi nhận điện thoại, Võ Kỳ có báo địa chỉ cho Thu Phong ... nghe câu được câu mất. Cuối cùng Thu Phong yêu cầu Bone xác định vị trí cuộc gọi vừa rồi của Võ Kỳ và đưa địa chỉ cho hắn.

Nhìn vào đường dẫn trên bản đồ. Khoảng cách từ bản doanh Hắc Long Bang tới nơi đó chỉ khoảng 2km mà thôi. Thu Phong tính gọi người tới, nhưng nghĩ lại, con gái người ta bị bắt cóc. Chuyện này mình hắn cũng có thể giải quyết. Anh em trong bang hội giờ về đêm ai cũng phải nghỉ ngơi hoặc làm công việc của mình. Với đây cũng là địa bàn của Hắc Long Bang, Thu Phong không tin một băng đảng bắt cóc chó chết nào đó hoạt động suốt bấy lâu nay mà hắn không biết.

Trước khi nắm được thông tin một cách rõ ràng nhất, Thu Phong không muốn người mình phải tổn thất oan uổng. Cứ đến đó một chuyến xem cái đã.

Tất nhiên Thu Phong sẽ chọn phương án là chạy bộ. Có 2km, mà lui xe ra đến ngoài cổng cũng hết bà 10 phút rồi. Chạy sẽ nhanh hơn.

“Mày là thằng nào?”

“Rắc!”

“Rắc!”

Sau khi hỏi địa chỉ từ thằng ngu kia. Võ Kỳ cất điện thoại vào túi. Đơn giản hắn lướt đi như một nhẵn giả xuất hiện trước mặt hai thằng lăm chuyện vừa rồi nhẹ nhàng đưa hai tay lên bóp nát hai cuống họng của bọn chúng.

Cổ họng bị bóp nát, Võ Kỳ khẽ bỏ tay ra.

“Bịch bịch!”

Hai tiếng động trầm đục vang lên. Hai gã canh cửa đó gã gục xuống, tay bọn chúng tự ôm lấy cổ mình, máu trào ra từ trong họng không ngừng nghỉ. Mắt trợn tròn cố gắng ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Võ Kỳ. Nhưng không thể. Cơ thể của bọn chúng càng lúc càng lạnh, không thể thở, cũng không thể di chuyển. Vài phút sau khi Võ Kỳ rời đi chúng thiệt mạng vì thiếu oxi.

Bỏ qua hai tên gác cổng, Võ Kỳ đứng đó, hẩn ngấm nhìn mấy thằng cô hồn đang ngồi hút thuốc trên nhữn cái thùng dầu trống không cùng với vài cây đèn dự phòng của chúng.

Chúng chẳng hề nhận ra một con ác quỷ, con ác quỷ này trước nay chưa từng giết người. Hai kẻ kia là hai kẻ lần đầu tiên hẩn giết, hẩn đã sát sinh. Trước khi nhận ra thì sát ý của Võ Kỳ đã quá lớn. Lấy lại bình tâm Võ Kỳ bước vào.

Có lẽ do trời tối, và chẳng ai nghĩ rằng một thằng lạ mặt nào đó đang bước vào trong này mà không gặp phải sự ngăn cản.

“Coong ... lộc cộc .... Lộc cộc!! ~~~ “

Võ Kỳ vừa đi vừa thả lỏng người, hẩn tiện chân sút vào cái thùng của gã ngồi gần hẩn nhất. Hẩn ta đang ngồi bỗng nhiên bị ai đó đập mất cái ghế té ngã nhoài xuống dưới đất. Thay vì cảm thấy kỳ lạ thì gần 50 con người trong cái kho này chỉ tay vào mặt thằng đó cười lên:

“Đúng cái thằng ngu! Ngồi cũng không xong ... hahaha!”

“Tao có tự té đâu? Thằng này sút tao ... mày ... là thằng nào?”

Dưới câu hỏi của kẻ đang ngồi bệt xuống đất sau pha vừa rồi của Võ Kỳ. Tất cả mọi người đều im lặng. Tuy ánh đèn có hơi mờ mờ nhưng hình như kẻ

này mặc quần áo hơi khác với bọn họ.

“Phụt!”

Bỗng nhiên một cái xe oto 16 chỗ từ góc nào đó rọi thẳng đèn pha vào mặt của Võ Kỳ. Gương mặt bất cần của Võ Kỳ hiện ra. Một gương mặt lạ lẫm so với những người ở đây, chưa ai gặp Võ Kỳ lần nào. Và trên hết bọn hắn nhận ra cái áo khoác kia. Đó là áo khoác của Hắc Long Bang? Tại sao người của Hắc Long Bang lại ở đây?

“Mày là ai ...”

“Tao đến tìm hai đứa em gái của tao?”

Ngửa cổ lên trời, Võ Kỳ thở ra một hơi dài mà nói.

Sau đó về mặt bất cần đời biến mất, hắn ta cúi đầu xuống nhìn vào cái thùng vừa hỏi mình bằng con mắt cá chết đầy sát khí. Võ Kỳ mở miệng thêm một lần nữa:

“Hôm nay! Tao sẽ cho tụi mày biết thế nào là bát đại phiền não của con người.”

“Yo!”

Vừa dứt câu, bỗng nhiên Võ Kỳ cảm nhận được có ai đó vỗ lên vai mình và kêu lên. Giật bản mình, Võ Kỳ phản xạ định nhảy sang một bên thì tự lúc nào hắn lại chẳng thể nhúc nhích.

Dù kẻ đó đứng ngược lại với ánh sáng, nhưng với đôi mắt tinh tường kia Võ Kỳ nhận ra kẻ đó là ai.

Thu Phong! Con quái thai này làm cách nào có thể đứng cạnh hắn mà hắn không biết được chứ?

Chưa đầy hai phút sau cuộc gọi kia, Thu Phong đã có mặt tại nơi này. Hắn như từ hư không xuất hiện khiến những tay bắt cóc kia cảm thấy nổi gai óc.

Lý do mà Thu Phong giữ vai của Võ Kỳ lại là vì hắn hù thẳng này, mà thẳng này giật mình nó nhảy sang chỗ khác thì nhục lắm. Thu Phong không sợ Võ Kỳ nhục, mà hắn đang mặc áo khoác của Hắc Long Bang, còn mình thì không. Do sợ tai tiếng đến Hắc Long Bang nên Thu Phong mới giữ vai Võ Kỳ lại chứ chả có tốt lành khi gì cả.

“Khỏi giải thích! Tôi hiểu đại khái rồi!”

“Tôi muốn giải thích lúc này?”

Võ Kỳ liếc mắt nhìn Thu Phong một cái, hắn nở nụ cười. Ít nhiều so với những kẻ mạnh, thì Thu Phong quả thật là một con người biết cách sống.

“Hắc Long Bang! Nhớ kỹ cái tên này.”

Thu Phong vỗ nhẹ lên vai Võ Kỳ một cái. Sau đó hắn nhìn vào mấy thẳng côn đồ trong cái kho, Thu Phong đưa một ngón trỏ chỉ lên trời rồi nói. Dứt câu cả hắn và Võ Kỳ như hai gã đồ tể đến đòi máu.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Giải Cứu

“Vũ Tinh! Vũ Tinh!! Tụi mày đang động vào người của Vũ Tinh đấy biết không hả??”

“Câm mồm!!” “Bốp!”

Vỹ Kỳ giật ngược đầu cái thẳng mà hấn cho là quản lý đám bắt cóc này. Hấn ta liên tục gào thét um xùm về Vũ Tinh Vũ Tinh cái chó gì đấy. Khiến Vỹ Kỳ tức điên lên mà đâm vào mặt hấn.

“Đây là địa bàn của Hắc Long Bang. Đừng nói Vũ Tinh ... Cửu Long Hội xuống đây tao cũng giết!” – Vỹ Kỳ vừa đâm hấn ta vừa mắng chửi kẻ địch. Chẳng biết tại sao hôm nay Vỹ Kỳ lại cục súc đến như vậy. Gã dường như đã đánh mất sự bình tĩnh vốn có của mình từ khi nào.

Hắc Long Bang một cái tên quen thuộc đối với một vài người, nhưng cũng là một cái tên xa lạ đối với hàng tá người khác. Nếu như chưa biết đến cái tên này thì chả sao cả, có hai dạng người ở miền Bắc không biết đến cái tên này. Một họ là người bình thường, là công dân lương thiện đóng thuế hàng năm cho đất nước. Hai họ là đám xã hội đen, mấy tay cầm quyền chẳng biết đến cái tên Hắc Long Bang nhỏ tí là bọn chó cắn nào.

Nhưng trong giới xã hội đen miền Bắc bây giờ. Đến một Cửu Long Hội hùng mạnh như thế phải e ngại một cái tên Hắc Long Bang còn con, thì Vũ Tinh? Là cái chó gì mà bố mày phải sợ?

Vũ Tinh là băng đảng quái nào thì Thu Phong vẫn chưa biết, đúng hơn hẳn nghe quen lắm mà tạm thời chẳng nhớ được. Hắn chỉ biết sơ khái thông qua Vũ Kỳ nói rằng đám này đang bắt cóc phụ nữ. Tất nhiên Thu Phong chẳng thể nào ngồi yên mà bỏ qua. Thân phận hắn như thế nào? Chẳng cần thiết, đến tổng thống Thu Phong còn làm khó, huống chi đám ba cái băng đảng này.

Đó là theo cách nhìn của một kẻ ngoài cuộc. Như con ếch ngồi đáy giếng, cái bầu trời của bọn chúng chỉ vón vện nằm ở miệng giếng tí tẹo, chẳng thể nào khôn ra được khi dùng cái danh hão mà khoe khoang.

“Chìa khóa đâu?”

Con mắt của Thu Phong rực xanh lên tự lúc nào. Trong màn đêm hắn thấy một cánh cửa đang xộc ra vài khí trắng, những khí trắng ấy chắc chắn là của người bình thường. Giống như những người khác, nhưng mấy cái khí trắng mà Thu Phong thấy được nó rất yếu ớt, như thể sắp biến mất vậy.

Nghe Thu Phong hỏi, lập tức Vũ Kỳ lục lọi khắp người cái thằng mà hắn cho là cầm đầu, nhưng ngoài cái chìa khóa xe ra thì chẳng thấy bất cứ cái khóa nào trông giống cái khóa cửa cả. Vũ Kỳ gằn giọng mà hỏi kẻ đang trong tay hắn:

“Khóa cửa đâu?”

“Đánh chết tao cũng đ*o đưa! Hự ...”

“Bụp bụp bụp!!”

Gã được hỏi chưa kịp nói hết câu đã bị Vũ Kỳ thúc liên tục vào bụng đến mức ngất xỉu.

Thấy thế Thu Phong lắc đầu. Theo như những gì mà hắn thấy được bây giờ, những dòng khí toát ra từ trong đó rất yếu ớt. Không biết là do bị chặn lại bởi căn phòng hay là sức sống của họ đang trở nên yếu đi. Chẳng còn thời gian để tìm khóa nữa. Thu Phong quyết định bước đến trước cánh cửa thép dày cộm kia.

Cánh cửa này tính ra khá dày, Thu Phong thừa sức có thể đâm vỡ nó. Tuy nhiên còn những người bên trong, hắn không xác định rõ vị trí của họ nằm ở đâu, nếu họ ở quá gần cánh cửa sẽ bị cánh cửa này đè chết.

Nghĩ một hồi Thu Phong quyết định chụp năm đầu ngón tay lại với nhau. Hắn khẽ vận năng lượng vào cánh tay, từ 108 đường kinh mạch, một số vị trí bắt đầu sáng lên luân chuyển về cánh tay phải của Thu Phong.

“Tiên Nhân Chỉ!”

Hô thầm lên một tiếng chỉ vừa đủ hắn nghe thấy.

“Cooonggg ~~~”

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Hoàn hảo một cái lỗ nhỏ bằng nắm đấm của Thu Phong được hắn đục xuyên ra.

“Kéttttttttttttt ~~~”

Cánh cửa bằng thép dày cộm đang còn dính vài cái ổ khóa trên đó đang bị Thu Phong dùng sức lôi dần dần ra bên ngoài.

“Póc póc póc póc ...”

Hàng chục con ốc, ổ khóa trên cánh cửa được giật tung ra ngoài. Vài giây sau Thu Phong mở toang cánh cửa ấy.

Cảnh tượng trên khiến vài tên nằm la liệt rên la dưới đất bỗng trở nên im bật. Cái thể loại quái quỷ gì thế này? Hẳn là Dị Năng Giả ư? Không thể nào?

Dù có là gì đi nữa, sự thật Thu Phong vẫn dùng sức của hắc lôi cánh cửa thép của phòng đông lạnh với hàng chục cái chốt và ổ khóa được niêm phong lại.

Cánh cửa được mở ra, một cái không khí ngột ngạt ào ra bên ngoài.

Trong phòng này không hề có không khí lưu thông, mà lại nhốt quá nhiều người trong đây khiến cho không khí dần mất sạch oxy. Cảnh tượng hàng chục cô gái nằm la liệt dưới mặt đất, họ thở dốc liên tục, toàn cơ thể đầy mồ hôi. Chẳng biết là ai đang mở cửa, chẳng biết việc gì đang diễn ra ngoài kia. Họ chẳng còn sức để mà ngồi dậy được nữa.

Họa may Thu Phong còn thấy được hai người đang ngồi co ro một góc, sợ hãi run bần bật. Thực ra là do Thu Phong thấy thôi, chứ họ cũng chẳng thấy Thu Phong. Họ chỉ thấy con đóm xanh dương rực sáng trong màn đêm. Ánh đèn mờ ảo bên ngoài hắt vào giúp họ biết kẻ tiến vào là một tên đàn ông.

Vốn đây là một nhà kho bị bỏ hoang nên chẳng có một tí gì gọi là hệ thống điện trong này cả. Lúc bảy giờ Vỹ Kỳ từ bên ngoài bước vào, hẳn cầm thêm một cây đèn lớn đủ để thắp sáng cái tủ đông lạnh khổng lồ này.

Dần dần hình ảnh hàng chục cô gái nằm la liệt trong căn phòng liên tục thở gấp. Thấy thế Thu Phong và Vỹ Kỳ lập tức tiến đến vác những người này ra ngoài để họ hít thở. Căn phòng này quá ngột, lại không có gió, để họ trong này thêm chút nữa chắc chắn sẽ ngột mà chết.

Những dòng khí yếu ớt trôi nổi trong mắt Thu Phong, chỉ bằng ánh mắt Thu Phong xác định chưa một ai chết thì thiếu dưỡng khí. Trong đầu hắn vừa vác người ra ngoài vừa thầm nghĩ sao mấy thằng này có thể ngu đến thế, nhốt người ta trong này lại không nghĩ đến việc họ không có không khí để thở. Nếu hôm nay không có Võ Kỳ kịp thời đến thì họ đã chết sạch. Chẳng những vậy đám kia cũng không có người để giao nộp cho Vũ Tinh.

Bấy giờ khi Võ Kỳ đang vác người, hắn tạm thời quên mất hai cô nữ sinh kia. Sau khi Võ Kỳ bước vào, cái áo khoác của hắn đã đẩy nên sự thắc mắc của hai học sinh đang ngồi trong góc kia. Họ kinh ngạc nhìn vào cái áo của Võ Kỳ, tuy hiếu kỳ nhưng họ không dám động đậy.

Từ này đến giờ họ cứ nghĩ hai người này là những người bắt cóc họ, nên họ sợ hãi co rúm tại góc phòng mà không dám lên tiếng.

Cuối cùng sau khi đưa hết những người bất tỉnh ra ngoài, còn lại hai người ngồi trong đó Thu Phong liền lên tiếng:

“Ra đây đi!”

Sau vài giây hai nữ sinh kia vẫn im lặng, Thu Phong thấy họ đang còn sợ hãi thì hắn tiến đến. Gương mặt đầy sự ấm áp tỏa ra từ hắn, và hắn nói:

“Ra ngoài đi! Các em được tự do.”

“Hả?”

Người hả lên một tiếng chính là nữ sinh xinh đẹp đang còn mặc chiếc áo hôi hám của Võ Kỳ kia. Cô nàng này theo như diễn biến tâm lý suốt từ lúc vào trong này cho thấy cô là một người rất cứng rắn. Luôn ôm lấy đồng bạn của mình, tuy rằng sợ hãi nhưng không bao giờ tỏ vẻ sợ hãi kia ra bên ngoài.

“Còn đi nổi không?”

Nhận được câu hỏi của Thu Phong, hai nữ sinh kia khẽ thử đứng dậy. Lát sau họ nhìn Thu Phong gật đầu, hẳn cũng gật đầu lại coi như không phải điều bọn họ rồi cùng hẳn đi ra ngoài.

Lúc này đập vào mắt của hai nữ sinh kia là cảnh tượng hàng chục người đàn ông bắt cóc bọn họ nằm la liệt dưới mặt đất. Thậm chí có kẻ còn bị gãy tay, gãy chân, tiếng rên la âm ỷ vang lên không ngừng khiến hai cô nữ sinh này chứng kiến được cũng phải rùng mình.

Cái khái niệm gì đang đập vào mắt họ đây? Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có hai người đàn ông này đang đứng, và một trong số họ nói là chúng mình đã được giải cứu. Vậy chẳng lẽ hai người đàn ông này đánh bại hết tất cả mấy chục người kia sao?

Tin được không?

Tuy nhiên lúc này cái cô nàng đang mặc cái áo thun của Võ Kỳ hồi sáng, cô ta tiến gần lại phía của Võ Kỳ. Vốn bộ dạng lúc nào cũng tự tin, nhưng lần này chính bản thân cô nàng lại cảm thấy mình rụt rè. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng cô ta quyết định lên tiếng hỏi Võ Kỳ đang đứng đối diện mình:

“Anh gì ơi ... Cho em hỏi!”

“Hử?”

Võ Kỳ đang quan sát tình hình của một vài người đang nằm ở đó, hẳn không an tâm cho lắm khi đưa họ ra ngoài này. Dù gì phải quan sát kỹ hơn một chút, nếu ai đang trong trạng thái không ổn, lập tức hẳn sẽ cứu chữa.

Đang tập trung quan sát bỗng nhiên nghe thấy tiếng hỏi, Võ Kỳ quay đầu lại. Đập vào mắt hắn là nữ sinh lúc sáng gặp trong cái hẻm. Cô nàng này thậm chí còn đang mặc cái áo thun hồi sáng của hắn.

Thấy thế Võ Kỳ đứng dậy và nói:

“Có chuyện gì không?”

“Ban sáng ...!” – thấy bộ dạng tự tin kia của Võ Kỳ, khiến tim cô nàng này bỗng nhiên loạn nhịp. Cái phong thái cứng rắn mà Võ Kỳ thấy hồi sáng biến đâu mất.

“Ồ là tôi ... cái áo của cô đang mặc là của tôi. Còn bạn cô ...”

Nói đến đây Võ Kỳ định cởi áo khoác đưa cho cô đồng bạn của nữ sinh đứng trước mặt mình thì hắn thấy một cái áo khoác da từ đâu bay đến.

Nhìn ra là do Thu Phong ném tới. Gã ta lấy của mấy thằng đang nằm la liệt dưới đất kia.

Bắt lấy cái áo, Võ Kỳ khẽ phúi vài vết bụi trên đó rồi đưa cho cô nàng kia mặc.

Hai nữ sinh này, vốn là một cặp bạn thân. Vốn là con nhà tiểu thư, cô nàng nhút nhát mặc cái áo khoác mà Thu Phong ném qua kia tên là Thảo Hiền, học sinh lớp 11 của một trường cấp 3. Nữ sinh còn lại tên Mai Thùy, cô nàng này có tính cách đàn ông nhưng ngoại hình lại là một thiếu nữ xinh đẹp cứng rắn. Chơi chung với Thảo Hiền từ nhỏ, vốn là một cặp bạn thân.

Nhưng do trời sinh cả hai đều xinh đẹp và học giỏi, lại con nhà giàu nên cực kì kiêu ngạo trong trường. Xinh đẹp, tài giỏi, lại giàu có, vốn là thực trạng con nhà người ta bây giờ, nếu như họ không kiêu ngạo thì chẳng có

chuyện gì xảy ra. Nhưng họ giỏi họ có quyền kiêu ngạo? Nếu ghét thì sao không giỏi như họ.

Nhưng mấy đứa tiểu nhân lại chẳng nghĩ thế, chúng chỉ nghĩ là chơi xỏ hai con bé này là xong. Thế là mấy đứa nữ sinh cùng trường với Thảo Hiền và Mai Thùy liền thuê mấy thằng con trai hư hỏng trường khác cưỡng hiếp hai người này. Chuyện sẽ chẳng có gì đi xa, nó nằm ở mức vấn đề giữa các học sinh với nhau mà thôi.

Cho đến khi một thằng con trai trong nhóm cưỡng hiếp bắt thành hai nữ sinh kia có quen biết với một vài người bên băng Vũ Tinh. Mà chúng cũng chẳng biết ông anh mình quen biết qua mạng lại là người của băng đảng chuyên buôn gái mại dâm. Nó chỉ biết rằng thằng anh đó hỏi có gái này học sinh sinh viên không giới thiệu cho hắn.

Rất là bình thường cho đến khi thằng cu này gửi hình hai nữ sinh ấy qua. Và người đàn ông kia yêu cầu nó cho gặp hai đứa này, bằng một cách nào đó thằng này và đám học sinh nam hư hỏng kia lại bắt được hai nữ sinh kia khi họ đang trên đường về nhà. Sau khi giao hai nữ sinh đó chúng được một số tiền nhất định và coi như không liên quan gì.

Nhưng điều đó lại dẫn đến cái xui xẻo khác cho Vũ Tinh. Vỹ Kỳ xuất hiện, hắn làm náo loạn mọi thứ. Rồi gọi hắn cả cho Thu Phong thủ lĩnh Hắc Long Bang.

Sau khi đứng đó và nghe hai nữ sinh kia giải thích sơ khái về tình hình lúc bấy giờ. Thu Phong quyết định lôi điện thoại ra gọi cho người của mình. Hắn biết Vũ Tinh, hắn nhớ rồi, Vũ Tinh là một băng đảng lớn của thành phố Bắc Khánh bên cạnh đây. Không ngờ đám này lại buôn gái sao?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Cám Ơn!

“Thành Chân à?”

“Tôi nghe thừa Boss!”

“Cho anh em tập hợp tại bản doanh. Điều khoảng 20 người sang địa chỉ xxx bên đây!”

“Đã nghe!”

“Tút tut!”

Sau khi vang lên tiếng tut tut, Thu Phong cất điện thoại vào trong túi quần mình. Hắn bắt đầu suy nghĩ. Vũ Tinh vốn là một băng đảng có bề ngoài là một công ty giải trí hạng 3 của Xích Quỷ. Người đứng đầu là Duy Linh, một thằng già gần 50 tuổi đầu.

Dường như Vũ Tinh ngoài Cửu Long Hội và băng của bố già mình ra thì thế lực của lão ta cũng lớn nhất nhì sau họ. Nhưng lão này ngoài mặt kinh doanh giải trí ra thì cụ thể hắn ta làm cái gì Thu Phong cũng không rõ. Tại đạo gần đây Thu Phong cũng không có thời gian để tìm hiểu nhiều về hắc đạo. Hắn lo luyện tập và chuẩn bị cho trước thềm chiến tranh nữa.

Nhưng mọi chuyện giờ đã được giải quyết xong. Ít nhất phải một tháng sau hoặc có thể hơn thì doanh trại mới được thi công xong. Trong thời gian này Thu Phong định bụng sẽ luyện tập, hắn mém quên mất chính bản thân mình cũng là một lão đại hắc đạo.

Một Quảng Phúc là chưa đủ. Thu Phong không thể nào dựa hết vào chính phủ được. Chưa kể Cửu Long Hội còn đó, trong vòng một năm Thu Phong phải hạ bệ được Cửu Long Hội. Hắn và bố già của mình sẽ thống nhất cái hắc đạo Xích Quỷ này. Để lỡ may, chính phủ có thất thủ, mất nước vào tay kẻ khác, thì chính hắc đạo sẽ là mối cứu nguy cho cái đất nước này.

Con người khi ra xã hội, nhất là xã hội ngầm phải luôn chừa đường lui cho mình. Thu Phong cũng thế, hắn không dám tin tưởng quá vào quân đội, cũng như hắn cũng không tin tưởng hoàn toàn vào bản thân hắn.

Hắn là ai chứ? Chỉ là một thằng quân nhân quèn xuyên không qua cái thế giới chết tiệt này. Vậy mà hắn phải gánh vác bao nhiêu thứ, hắn không có thời gian để mệt. Không có thời gian để than thở. Hắn chỉ biết hắn phải tiếp tục bước, bước đến khi nào xương máu của hắn hòa quyện lại với đất trời thì mới thôi.

Do đó Thu Phong mới gọi Thành Chân điều người đến. Hôm nay, không cần biết Vũ Tinh là băng đảng lớn đến mức nào. Hắn sẽ đánh phủ đầu Vũ Tinh. Tất nhiên cũng không thể nào chiếm lấy băng đảng người ta trong vòng một ngày được. Nhưng chỉ cần đánh nhau rút gọn. Hay còn gọi vui vui là combat lùi đấy.

Vài phút sau đúng như những gì Thu Phong đã dặn. Hai chiếc xe 16 chỗ chạy ù đến trước cổng cái nhà kho. Tất nhiên họ không thể vào vì ở đây dựng hàng rào. Cũng chẳng hơi đâu mà kiếm chìa khóa trong cái xác của mấy thằng bại trận này. Lấy kìm cắt xích cắt cho nó nhanh.

Đám người của Vũ Tinh bất động nằm đó, ban đầu chúng còn chống cự, còn rên la, nhưng khi thấy người của Hắc Long Bang đến. Chúng im bật, chẳng dám thái độ lòi lõm gì, mặc dù vẫn rất đau, rất thốn.

Bỗng dưng thấy một đám người hùng hổ bước vào đây. Một số người phụ nữ đã tỉnh dậy họ hoảng hốt, run sợ. Hai nữ sinh kia cũng sợ hãi núp sau lưng của Võ Kỳ, bởi họ tưởng rằng đám bắt cóc lại kéo thêm mấy chục người đến.

“Chào Sếp!!!”

Hàng chục người ấy, tay lăm lăm vũ khí, bước vào đây trong trạng thái đầy sung mãn như thể muốn đánh ai đó.

“Chào Boss!” Giọng ồm ồm của một người phụ nữ vang lên.

Gương mặt của Bạch Vân xuất hiện. ả ta tiến đến trước mặt Thu Phong cúi đầu một cái.

“Tôi đâu kêu mấy người đến đây đánh nhau? Dọn dẹp chỗ này đi! Thiếu chỗ thì lấy xe tụi nó!”

“Vâng thưa Boss!”

Bạch Vân lên tiếng nhận lệnh. Sau đó ả ta liền phân việc cho hai chục con người đang đứng sau lưng mình.

Dọn dẹp chỗ này chính xác hơn là gom mấy thằng bị Thu Phong và Võ Kỳ kia đánh bại. Sau đó một thằng nào đó cũng là thành viên của Hắc Long Bang chạy từ ngoài chạy vô nói nhỏ gì đó với Bạch Vân.

Bạch Vân lại chạy về phía Thu Phong nói. Sau đó Thu Phong quay sang nhìn Võ Kỳ bằng con mắt khó hiểu.

Biết Thu Phong muốn hỏi cái gì, Võ Kỳ cũng chỉ nhún vai một cái rồi thôi.

“Đem đốt đi!” phát tay nhẹ một cái coi như không có việc gì. Thu Phong ra lệnh cho Bạch Vân. Nhận lệnh Bạch Vân liền kéo theo vài thằng đi cùng.

Cái việc mà Thu Phong muốn nói là việc Võ Kỳ giết người. Trong một cuộc hỗn chiến bạo loạn, lỡ tay đánh chết người thì không nói. Trên đường chạy đến đây, quá nhanh để Thu Phong có thể quan sát tình hình bên ngoài. Hắn thấy hai thằng gục xuống, lúc đó con mắt xanh của Thu Phong chưa bật, hắn cũng không nghĩ là hai thằng đó bị bóp cổ cho đến chết.

Võ Kỳ một người trọng sinh như hắn, một kẻ bất tử như hắn lại có thể dễ dàng giết người mà không có cảm giác gì sao? Thường những kẻ sau khi trải nghiệm cái chết và hồi sinh, Thu Phong nghĩ ít nhiều hắn sẽ quý trọng mạng sống của kẻ khác chứ?

Nhưng nghĩ lại, đến cả bản thân hắn, hắn còn muốn chết mà không được. Tuy nhiên giết chết hai thằng của cái đám buôn người này cũng không có gì gọi là quá. Chúng làm những chuyện trái với lương tâm đ*o lý. Chết cũng đáng, và việc Võ Kỳ giết những dạng người như vậy cũng không nói lên được điều gì.

Do đó Thu Phong cũng đơn giản mà bỏ qua thôi. Nhưng đây là thế giới hiện đại, còn chưa xảy ra chiến tranh. Giết quá nhiều người cũng sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến Hắc Long Bang thậm chí là cả hắn.

Sau khi giải quyết xong đám người Vũ Tinh, đều đã chất đồng lên xe. Bạch Vân thì đi giải quyết cái xác, chỉ còn lại một thằng đàn em thân tín của Bạch Vân ở lại. Hắn hỏi Thu Phong làm gì tiếp theo với những người phụ nữ này.

“Cậu đưa họ về được không Võ Kỳ?”

Bỗng nhiên Thu Phong quay sang hỏi Võ Kỳ.

Dù gì đây cũng là chuyện thằng này phát hiện. Nhóm nữ nhân này ai ai cũng xinh đẹp, Võ Kỳ lại là người giải cứu họ. Thu Phong chỉ là tiện tay đến giúp, mục đích của hắn là muốn gây khó dễ cho Vũ Tinh, nên bây giờ phải gấp rút thực hiện.

Còn Võ Kỳ, con người này thoát ần thoát hiện. Luyện tập như một cỗ máy không biết mệt, hắn ta thực sự có là người của Hắc Long Bang hay không Thu Phong cũng không rõ. Tên này suy nghĩ cái gì Thu Phong cũng không biết. Do đó Thu Phong luôn giữ khoảng cách với hắn.

“Được rồi. Để tôi!”

Võ Kỳ gật đầu coi như đáp ứng. Sau đó Thu Phong ném cho hắn một cái thẻ ngân hàng. Trong đó có vài trăm ngàn đủ để hắn lo chuyện cá nhân.

“Cầm lấy! Mật khẩu là ngày sinh trong căn cước công dân của cậu.”

“Ok!”

Nhận lấy tấm thẻ, Võ Kỳ cười cười rồi đút vào túi áo khoác.

Sau đó Thu Phong cùng với người của mình rời đi.

Trong tấm thẻ đó có vài trăm ngàn. Đủ để Võ Kỳ sinh hoạt thoải mái trong vài năm nếu không ăn chơi trác táng như mấy thằng công tử con nhà phú hào.

Đạo này Thu Phong có cho người theo dõi cuộc sống của Võ Kỳ. Tên này thật sự ngoài luyện tập ở Hắc Long Bang ra cũng chẳng làm cái gì khác. Hắn không làm rửa chén ở trong công ty Hắc Long Bang nữa thành thử cũng chẳng có tiền. Mà có tiền đi nữa thì tiền lương của hắn cũng lắm chỉ đóng được nửa tháng tiền mà ở cái nơi mà Thu Phong cấp cho hắn ở.

Do đó Võ Kỳ ngoài một thân bất tử thì hẳn là một kẻ nghèo kiết xác. Nghèo đến mức đáng thương. Thậm chí, đến sinh hoạt, ăn uống cũng chẳng thấy dùng gì mấy. Lâu lâu hẳn có mua vài món ăn vặt ăn cho vui gọi là. Dầu gội đầu trong nhà tắm cũng hết, giày dép đi cũng đã mòn. Quần áo rách sạch không còn cái gì. Thậm chí chỉ còn cái áo khoác của Hắc Long Bang để mặc cũng mơ hồ muốn đứt chỉ.

Dù cho Thu Phong có không tin tưởng Võ Kỳ đến cách mấy, nhưng cách sống của hẳn khiến Thu Phong cảm thấy tội lỗi làm sao. Ít nhiều cũng là người của mình, cũng là thành viên của Hắc Long Bang. Nên Thu Phong đã cho người làm cái thẻ này đưa cho hẳn, để hẳn có chút tiền mà tiêu xài lo mấy cái việc cá nhân.

Không phải với ai Thu Phong cũng làm vậy. Căn bản Võ Kỳ rất mạnh, hẳn mạnh nhanh một cách bất thường, lại còn bất tử nữa. Võ Kỳ có giá trị như vậy, Thu Phong không thể đối xử tệ với hẳn được. Dù không tin tưởng hẳn, nhưng ít nhất cũng cho hẳn có tiện nghi hết sức có thể là được.

Sau khi Thu Phong rời đi, mấy người phụ nữ kia cũng không dám hỏi gì nhiều. Có một vài người còn mệt mỏi, thì họ tự dìu nhau về. Võ Kỳ cũng không quan tâm họ lắm, căn bản Võ Kỳ chỉ tiện tay mà cứu, cũng như hai con nhỏ đang đi tòn ten sau lưng hẳn.

“Đi theo tôi làm gì? Cùng đường à?”

Võ Kỳ có vẻ như khó chịu, hẳn nhăn mặt quay sang cầu nhàu với Thảo Hiền và Mai Thùy.

Bằng một cách kỳ diệu nào đó, vốn Mai Thùy là một cô nàng học sinh kiêu ngạo, đồng đánh. Thậm chí là trước khi Võ Kỳ xuất hiện nàng ta cũng rất là cứng rắn. Vậy mà giờ đây trước câu hỏi của Võ Kỳ, họ chỉ đơn giản gật gật cái đầu của mình.

Thấy thế Võ Kỳ cũng chẳng thềm nói. Ban nãy hắn đang tính đi cùng Thu Phong cà khịa đám người Vũ Tinh xem coi đám này mặt mũi như thế nào mà dám đi bắt cóc các kiều.

Thì lại bị tay Thu Phong kia giao việc là phải đưa mấy người này về. Hắn cũng ngại từ chối, nhưng hắn cũng không đưa họ về.

Được một lúc sau, thì bỗng nhiên con nhỏ mặc cái áo thun của Võ Kỳ lên tiếng:

“Cám ơn anh đã đưa bọn em về?”

“Hả?”

Đưa về? Nãy giờ hai đứa nó chỉ đi theo mình thôi mà.

Võ Kỳ vừa quay đầu lại, đập vào mắt hắn là một tòa nhà cao chọc trời. Hai cô nữ sinh kia chạy ù vào trong đó bỏ hắn ngơ ngác lại ngoài này. Thôi kệ ... Võ Kỳ nhún vai rồi trở về chung cư của mình. Hôm nay hắn hết tâm trạng đi tập rồi. Về tắm rửa rồi đi kiếm gì đó ăn cho đỡ thèm. Quả thật dạo này hắn cũng túng tiền, mà đi làm lại không có thời gian tập. Tính mặt dày xin tay Thu Phong kia hỗ trợ chút ít thì hắn ta đã tự đưa. Thế càng tốt. Hôm nay Võ Kỳ hắn phải ăn cho thật sướng.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Đại Náo Tòa Cao Ốc

Ngay trong đêm Hắc Long Bang bang kéo hơn một ngàn người, hàng chục chiếc xe hơi phóng ra khỏi địa phận tỉnh Sơn Bà. Đi trên đường cao tốc, với số lượng hàng tá chiếc xe kéo dài. Chạy tốc độ cao, chừng hơn một tiếng sau, lúc này khoảng 11 giờ đêm. Hắc Long Bang đã có mặt tại địa phận thành phố Bắc Khánh.

Đêm khuya thế này, Vũ Tinh chẳng thể nào biết được có một băng đảng nào đó đang kéo người đến địa bàn của họ mà sinh sự. 50 thằng bắt cóc của Vũ Tinh đều bị Thu Phong cho người trói chặt lại. Tất cả bọn chúng đều bị tịch thu điện thoại, đồng hồ, nói chung là những thiết bị liên lạc.

Vì sao Thu Phong lại gấp rút như vậy? Hấn cũng chỉ vừa mới trở về Quảng Phúc mà thôi. Đâu cần thiết phải làm như thế. Là một thằng đàn ông, Thu Phong phải biết nắm bắt thời cơ. Thế chiến sắp diễn ra khiến Thu Phong không còn thời gian để tính toán được mất.

Vả lại bản thân hấn thì không sao, cái quan trọng vẫn là anh em trong bang hội. Nếu chuyện này khiến bang hội tổn thất quá nhiều Thu Phong sẽ không làm. Nhưng hấn phải cược. Với khả năng cá nhân Thu Phong tự tin rằng nếu như bên kia quá chênh lệch về mặt số lượng thì một mình Thu Phong vẫn có thể cản họ được. Chưa kể giờ đây Hắc Long Bang đã có rất nhiều con hàng cực kì mạnh mẽ.

Đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa, hai thằng thủ lĩnh cũ của Guerriers Forts, Abid, Bạch Vân, Tiger, hai nhóm sát thủ và chiến binh. Với

tính toán của mình, với nhiều đó người không tính bản thân Thu Phong vào thì họ thừa sức làm thịt một băng đảng ngàn người khác với chỉ vài chục mạng người. Do đó Thu Phong mới tự tin không cần tìm hiểu quá nhiều thông tin về Vũ Tinh.

Nói thì nói thế, để cho chắc chắn ngoài việc Thu Phong nhờ Lục Nương tìm hiểu thông tin về họ. Hắn còn dùng một số mối quan hệ của mình để tra xem dưới trướng của Vũ Tinh có bao nhiêu người. Có Dị Năng Giả nào hay không.

Vừa đặt bánh vào đĩa phận Bắc Khánh, điện thoại Thu Phong vang lên một dòng tin nhắn. Ở đó bao gồm địa chỉ chính xác của băng Vũ Tinh. Ngoài một công ty giải trí kia ra, hắn còn có một nhà chứa, cái nhà chứa này dùng để chứa gái bị bóc cóc về trên mọi miền tổ quốc để buôn bán. Và cũng là nơi hầu hết các thành viên của Vũ Tinh tụ hợp lại với nhau.

Nhân mạng hơn 5000 người, một con số quá khủng khiếp so với một băng đảng chỉ chuyên buôn người. Nhưng liệu 5000 con người đó có trở tay kịp với đại họa sắp tới không?

Nói là số lượng nhiều như thế thôi, thực chất cái nhà chứa đó cũng chỉ có khoảng vài trăm người luân chuyển. Số còn lại thì ở bên ngoài làm việc khác. Ví như ở Quảng Phúc chẳng hạn, nơi này có 50 thằng cô hồn bắt cóc con gái nhà người ta. Đại loại lúc này tại Bắc Khánh, cao lắm Vũ Tinh gom người ra hết cũng chỉ trên dưới 1000 người, một con số xấp xỉ với số người Thu Phong kéo đến ngày hôm nay.

Còn về Dị Năng Giả, Vũ Tinh chỉ có đúng năm kẻ Dị Năng Giả. Hai gã cấp độ 2 và ba gã cấp độ 3. Quá ít, ít đến đáng thương. Hắn không nghĩ cho cái mạng của mình hay sao?

Có một việc mà Thu Phong không hiểu rằng, ngoài hai ông trùm lớn của Xích Quỷ. Hai người có tài lực và thế lực ảnh hưởng đến kinh tế Xích Quỷ kia mới đủ quyền và đủ sức sở hữu Dị Năng Giả. Hầu hết những băng đảng khác của Xích Quỷ không hề có một Dị Năng Giả cấp 1 nào chứ đừng nói là Dị Năng Giả cấp độ 2 và 3 như của Vũ Tinh. Do đó, Duy Linh sở hữu được Dị Năng Giả cho riêng mình cũng là một kì tích, à không phải nói là hẳn có thực lực thật sự.

Thu Phong ngồi trầm ngâm suy nghĩ trong xe của hắn. Lúc này Hứa Tử Lệ đang lái con bán tải chở hắn và một vài thành viên cấp cao trong bang hội. Bao gồm Thu Phong, Hứa Tử Lệ, Trọng Khoa, Gia Hưng, Thành Chân ... Những người khác như Abid hay Bạch Vân thì dẫn đầu hai đoàn phân chia ra hai hướng chính dẫn vào quận nơi Vũ Tinh chiếm đóng ở đó.

Lúc này tại nhà chứa của Vũ Tinh. Nơi đây vốn là một nơi giao dịch gái điểm, và cũng là nơi để cánh đàn ông đến giải quyết. Bằng một cách nào đó, cái nhà chứa này được xây nên một cách công khai. Bề ngoài nhìn như một tòa cao ốc 20 tầng chẳng có gì đặc sắc. Nhưng lại rất đông người qua lại. Những chiếc xe thuộc các hãng nổi tiếng được dựng ở bên ngoài như thể chứng minh đây là một tụ điểm ăn chơi và xài tiền. Điên hình ta thấy ở trước cửa có hàng chục tay bảo vệ mặc bộ đồ màu đen với dòng chữ Security phía sau lưng. Phong cách ăn mặc của những kẻ đó trông giống như cảnh sát biệt động vậy.

Trong cái tòa nhà 20 tầng đó, có gì Thu Phong cũng không biết. Nhưng trên hết Thu Phong phải xác định một điều rằng lão trùm Duy Linh có ở đây hay không.

Ban đầu mục đích kéo người đến là để phá, nhưng khi đến nơi Thành Chân lại ngăn Thu Phong lại. Hắn có một kế hoạch khác, vui hơn, thú vị hơn. Và cũng khiến mình nắm được thông tin chính xác trong thời gian ngắn.

Thế là Thu Phong hạ lệnh xuống dưới cho Bạch Vân và Abid bên kia. Kêu họ tản người ra, đậu ở một nơi nào đó gần đây. Khi có lệnh lập tức xông vào.

Bấy giờ chiếc xe bán tải của Thu Phong do Hứa Tử Lệ cầm lái đánh đến trước tòa nhà cao ốc kia.

“Kịch kịch kịch ...!”

Nhóm người Thu Phong bắt đầu bước xuống xe và tiến đến trước lối ra vào của tòa nhà.

Từ phía xa xa Thu Phong đã thấy những người tiến vào nơi này đa phần là đàn ông. Còn những kẻ đi ra, một là đi theo nhóm, hai là vừa đi vừa cặp kè các mỹ nữ chân dài ăn mặc mát mẻ từ bên trong tòa nhà. Hiển nhiên người gã nào cũng sặc mùi bia rượu.

Nhóm năm người đàn ông cao to lực lưỡng bước vào trong tòa nhà, tuy nhiên họ còn chưa đặt chân lên cầu thang thì đã bị hai gã bảo vệ chặn ở ngoài cửa. Một trong hai tên lên tiếng:

“Xin lỗi! Ở đây chúng tôi không tiếp khách lạ!”

“Hả?”

Trọng Khoa là kẻ ngạc nhiên hô lên.

Đi chơi gái mà cần phải khách quen mới được à?

Thực chất không phải thế. Những tay bảo vệ ở đây, vốn không phải là những kẻ bảo vệ bình thường. Chúng là những tên lính đánh thuê được huấn luyện và Duy Linh đã thuê chúng về làm việc cho mình.

Với một tay lính đánh thuê chuyên nghiệp, bọn họ nhìn người rất là giỏi. Chỉ cần nhìn sơ qua đám người Thu Phong thôi là họ đủ hiểu đám người này đến đây không phải chơi gái. Mà đã không phải đến để chơi gái thì với mọi mục đích khác cũng không được vào.

Do đó chúng mới lấy lý do lịch sự rằng ở đây không tiếp khách lạ.

“Vậy cho hỏi, nếu muốn trở thành khách quen chúng tôi phải làm như thế nào?”

Kẻ vừa lên tiếng chính là Thành Chân. Hắn ta vốn ban đầu mang một gương mặt không cảm xúc. Nhưng bằng cách nào đó khi hắn vừa lên tiếng, Thu Phong bỗng cảm thấy rợn rợn. Cảm giác như Thành Chân mà mình biết đâu mất tiêu rồi, thay vào đó là gương mặt của một thằng dân dê số một.

Bằng một cách kì diệu nào đó, cái gương mặt của Thành Chân còn đánh lừa được cả Thu Phong huống chi nói đến mấy thằng lính quèn ở đây. Đã thế hành động của Thành Chân vừa nói vừa rút một xấp tiền dày cộm trong tay ra lén dúi dúi vào người của tay bảo vệ kia kèm thêm câu:

“Tôi gửi anh em ít tiền cafe ... có gì hướng dẫn bọn tôi với. Chứ vả lắm rồi. Thằng nào nhà vợ cũng đang mang bầu ...”

“Được được! Anh cứ yên tâm. Để em ...”

Nhận xấp tiền mà Thành Chân đưa cho, tay bảo vệ kia lập tức quên hết sự đời. Hắn ta gật đầu lia lịa, không những cho đám người Thu Phong bước vào mà thậm chí còn dắt một em tiếp tân từ bên trong ra dặn là phải chiêu đãi hướng dẫn cái vị đại gia này cho tốt.

‘Dùng cái đầu ... sao mọi chuyện nó nhẹ nhàng thế?’

Một dòng suy nghĩ chạy xoẹt qua đầu Thu Phong. Ban đầu khi bị đám bảo vệ chặn lại Thu Phong tính đập bọn chúng rồi kéo người phá banh nơi này luôn cho nhanh.

May thay Thành Chân biết cái suy nghĩ của Thu Phong, hấn lập tức dùng miệng lưỡi để được vào trong.

Khác ngược hoàn toàn với Thu Phong, một kẻ máu liều. Thì Thành Chân cũng có máu liều, nhưng hấn muốn liều có cơ sở. Và hơn ai hết, Thành Chân quan tâm đến đàn em cấp dưới của Hắc Long Bang rất nhiều, còn hơn cả Thu Phong lo lắng cho họ.

Là một con quái vật, thậm chí những kẻ sau này cũng là con quái vật. Họ không bao giờ hiểu được cảm giác của những kẻ bình thường. Thành Chân là một trong những kẻ bình thường, sau mỗi trận chiến của Hắc Long Bang. Hấn và Gia Hưng luôn là hai người đi hỏi thăm những thành viên bị thương, chăm sóc, gửi tiền phụ cấp cho họ. Chứng kiến một vài thành viên ngã xuống kia, Thành Chân và Gia Hưng, kéo theo cả Bạch Vân và Abid là những người đi dự tang lễ thay mặt cho Thu Phong.

Thành Chân thật sự rất quan tâm đến cấp dưới của mình. Hấn biết Thu Phong không thể nào chết được dù cho quân địch đông đến đâu, nhưng các thành viên Hắc Long Bang lại khác. Do đó, để nắm được đầy đủ thông tin, cho chắc chắn nên Thành Chân mới vào trong này. Hấn xem thử coi thực lực hiện tại vào lúc này của Vũ Tinh có bao nhiêu người.

Để hạn chế mức tổn thất thấp nhất cho Hắc Long Bang. Chậm một chút mà chắc, Thành Chân vẫn nghe theo Thu Phong, vẫn phải chiến, chứ không phải sợ này sợ kia cho lắm mà chẳng làm được việc gì.

Thế là sau khi năm người Thu Phong được dẫn vào trong tòa cao ốc đó. Ở đây có tiền có tất cả, họ được phép sử dụng dịch vụ từ trung bình cho đến

cao cấp, thậm chí là cả quý tộc, chơi cả minh tinh các kiểu cũng được. Chỉ cần có tiền.

Tuy nhiên vào được đây là một chuyện, làm sao để tìm hiểu thông tin của họ trong thời gian ngắn đây?

Theo như những cái nút bấm trên thang máy, thì cái tòa nhà này có tổng cộng 20 tầng cao, 4 tầng hầm phía dưới. Chắc chắn những tầng hầm đó không thể nào mà xuống một cách dễ dàng rồi.

Lựa em tiếp viên kia đang nói rất là nhiệt tình với Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ. Thu Phong cùng với Thành Chân lén lén tách nhóm ra, để cho ba người kia đi cùng với nhau.

Sang một cái thang máy khác, lúc này hai người họ ấn thử xuống tầng hầm B1. Nơi này là nơi để xe, không có gì. Sau đó họ lại xuống tiếp tầng B2, vẫn là nơi để xe. Và ấn xuống tầng B3.

Thay vì thang máy đóng lại để đi xuống dưới thì lúc này bên trên dây số tầng hiện ra một cái màn hình con con. Ở đó có ghi dòng chữ màu xanh “Tầng dành cho nhân viên – Yêu cầu quét võng mạc!”

Đại khái Thu Phong và Thành Chân cũng hiểu được tình hình. Sau đó hấn và Thành Chân chia nhau ra. Thu Phong thử từ tầng 10 trở đi, xem những tầng trên có gì, còn Thành Chân thử từ tầng mười trở xuống.

Sau nửa tiếng, giờ đây trời cũng đã khuya. Hai người Thu Phong và Thành Chân nắm được một chút thông tin của cái tòa nhà này. Trừ hai tầng hầm B3 và B4 không xuống được ra thì hầu hết 20 tầng này đều là dịch vụ dành cho cánh đàn ông. Có một tầng dùng để đấu giá nô lệ, hiện giờ cái tầng đó chưa mở cửa cho khách quan. Nhưng không quan trọng. Cái quan

trọng trong 20 tầng của tòa cao ốc, tính đại khái cũng có trên dưới 200 gã bảo an.

Chúng ngoài vũ khí là dùi cui và chích điện ra thì không có gì cả. Còn cái tầng hai cái tầng hầm kia, chúng chứa bao nhiêu người ở dưới không quan trọng. Chỉ cần Thu Phong cho người chặn đứng lại tất cả các cửa thang máy là được.

“Anh trai? Xong sớm vậy sao?”

Ở bên ngoài sảnh của tòa nhà. Thành Chân bước ra từ bên trong. Mấy tên bảo vệ ở đó thấy Thành Chân bước ra liền tiến đến niềm nở chào hỏi. Có ai đại gì mà đi lạnh nhạt với thân tài của mình đâu cơ chứ. Cái số tiền ban nãy Thành Chân ném cho họ cũng lên đến vài chục ngàn.

Quả thật chơi rất lớn, nhưng Thành Chân chẳng đại gì mà ném tiền ra cửa sổ vậy đâu.

Đơn giản dưới sự chào hỏi của mấy tên bảo vệ Thành Chân cười cười, hắn làm một gương mặt thỏa mãn rồi lấy một điều thuốc ra.

Thấy thế, cái tay hồi nãy chặn Thành Chân lại hắn lao đếm thủ sẵn cái bật lửa từ lúc nào.

“Lửa đây anh!”

“Tách tách!”

“Phù!”

Thành Chân rít vào một hơi thuốc. Hắn thở ra, nở một nụ cười vô lý vai tên bảo vệ vừa mời thuốc cho mình. Đúng lúc này, hàng chục chiếc xe oto tiến đến dựng trước tòa nhà.

Hàng trăm con người từ trên xe ủa ra, trên tay lăm lăm vũ khí xông thẳng vào trong tòa nhà.

Lúc này những tay bảo vệ kia còn đang ngơ ngác trước cảnh tượng đó. Con số quá đông khiến cho những tay lính đánh thuê như họ phải choáng ngợp.

Tay bảo vệ mới thuốc cho Thành Chân, nghe thấy tiếng ồn bất chợt từ sau lưng. Hắn quay đầu lại thấy hàng trăm người đang tiến đến đây.

Thành Chân đứng đó, chẳng hề nhúc nhích. Hắn chỉ mỉm cười và rút điều thuốc trên miệng mình.

Còn Thu Phong lúc này, hắn ngồi trong cái bàn tiếp khách ở sảnh tòa nhà. Trên cái bàn đó, một cô nàng tiếp tân đang phục vụ rót trà cho hắn.

“Đập nát nơi này cho tao!!”

Không biết là gã nào của Hắc Long Bang cầm một thanh đao lớn đưa lên trời và hét lên.

Cô nàng tiếp viên kia thấy thế hoảng sợ, liên tục lay đẩy lay đỡ cánh tay của Thu Phong. Vừa lay vừa hét:

“Quý khách, quý khách ... chạy thôi!”

Hiển nhiên dù lay thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể nào khiến người của Thu Phong rung động. Hắn đơn giản chỉ đang thực hiện động tác uống trà với phong thái cực kì nhã nhặn.

Lúc này một thành viên của Hắc Long Bang thấy Thu Phong đang bị một con ả nào đó liên tục kéo tay. Hắn chạy ù đến kéo cô ta ra khỏi Thu Phong, nhưng càng kéo, thì con nhỏ đẩy lại càng vúi chặt lấy Thu Phong.

“Được rồi! Đi chỗ khác đi ...”

“Vâng đại ca!”

Tay tiểu đệ đẩy thấy Thu Phong lên tiếng lập tức tuân lệnh thực hiện nhiệm vụ đập phá của mình.

Quang cảnh từ một nơi nhà chứa, sang trọng trở thành một cái bình địa hỗn loạn. Cả ngàn người, từ khách quan cho đến kẻ phá phách thi nhau mà chạy. Chỉ riêng khu vực của Thu Phong là yên bình, cô nàng kia chính vì tiếp đãi Thu Phong mà không nguy hiểm mấy đến bản thân.

Thành Chân tự lúc nào cũng đã tiến đến chào Thu Phong một tiếng rồi ngồi xuống dưới đó uống trà cùng hắn.

Cô nàng kia lúc này không dám bám víu vào người của Thu Phong nữa. Thay vào đó ngồi bệt xuống dưới đất run lẩy bẩy vì sợ.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Đốt !

Hơn 12 giờ đêm. Cái thời gian đa phần con người ta đã chìm vào giấc ngủ tự bao giờ thì ở đâu đó trong thành phố Bắc Khánh xảy ra một cuộc hỗn chiến giữa hai băng đảng.

Hắc Long Bang vs Vũ Tinh.

Vũ Tinh bị đánh mà chẳng biết vì lý do gì. Cả một tòa cao ốc được cho là nhà chứa của băng Vũ Tinh bị Hắc Long Bang tiến công, san thành bình địa theo một nghĩa nào đấy.

Đúng vậy thật. Quan cảnh của 20 tầng tòa cao ốc ấy, tầng nào tầng nấy đều bị đập phá ra không thành hình dáng của một nơi sang trọng. May mắn thay trước đó Thu Phong đã ra lệnh chỉ được đánh những thằng nào thuộc Vũ Tinh bang, còn khách quan hay phụ nữ đừng động tới. Tránh rước phiền phức vào trong người, mặc dù giờ họ đang đi tạo nghiệp.

Như những gì mà Thành Chân dự đoán cho Thu Phong, hai cái tầng hầm ở dưới cùng chứa rất nhiều người. 200 người trên các tầng và 500 thằng ngồi trực sẵn ở dưới tầng hầm, thực chất không phải là trực sẵn. Mà dưới hai cái tầng đó là một kiến trúc rộng lớn bao gồm nơi chứa phụ nữ bị bắt cóc và chỗ ở cho khoảng gần 1000 thành viên của Vũ Tinh.

Dù có 500 hay 1000 người đến bây giờ đi nữa thì cũng đã muộn rồi. Hắc Long Bang tiến công quá nhanh, quá bất ngờ. Thậm chí Thu Phong còn không cảm nhận được bất cứ Dị Năng Giả nào xung quanh đây.

Lúc này mấy người Hứa Tử Lệ, Trọng Khoa và Abid dắt đến trước mặt Thu Phong một vài thằng trông có vẻ như là tai to mặt lớn trong Vũ Tinh. Mỗi tội lần này chúng trông có vẻ hơi thảm hơn mọi ngày, toàn thân là máu, mặt mũi thì sưng tấy. Thở không ra hơi. Chục nhân mạng đó bị ép quỳ gối xuống trước mặt Thu Phong.

“Duy Linh đâu?”

Bắt chéo chân lại, Thu Phong ngồi đó húp xong một ngậm trà. Hắn đặt ly trà xuống tiêu sái mà hỏi.

“Khốn khiếp ... tội mày là băng nào?” – Một tên nào đó vùng vẩy thân thể, gào mồm lên quát vào mặt Thu Phong.

“Bốp!” “Rắc!” – một cú sút thẳng vào má phải gã trông có vẻ là cứng cựa kia.

Cú sút ấy phát động ra từ chân của Hạo Nguyên, thằng cu đàn em của Trọng Khoa. Lực sút mạnh đến mức khiến tên kia bất tỉnh ngay tức thì. Đầu hắn gập qua một bên, sau đó cái đầu hắn đung đưa trên cổ như thể đã gãy. Chắc cái tiếng rắc ban nãy Thu Phong nghe được là tiếng gãy cổ.

Lắc đầu vì thái độ không hợp tác của mấy thằng này, Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn Hạo Nguyên đang sừng sững đứng đấy như một vị thần. Hắn nói:

“Nhẹ tay thôi ...” – Thấy thế Hạo Nguyên liền đứng thẳng người, cúi đầu mạnh xuống một cái rồi ngẩng lên. Như thể muốn nói là tuân lệnh.

Cái hành động bạo lực của Hạo Nguyên và tiếng nói đầy quyền uy của Thu Phong khiến cho một hung thần trong mắt đám người Vũ Tinh trở nên ngoan ngoãn hơn bao giờ hết.

Sau đó Thu Phong lại liếc mắt nhìn mấy thằng đang quỳ tại đó, hần kiên nhẫn hỏi thêm lần nữa:

“Đại ca tụi mày đâu? Một là nói! Hai là tao đốt sạch chỗ này? Chọn đi!”

Những kẻ được hỏi, chúng ngơ ngác nhìn Thu Phong. Tại sao chúng lại ngơ ngác? Bởi vì nếu không phải ảo giác thì tại sao đôi mắt của gã kia sao trông giống như đang phát sáng vậy. Cái ánh mắt đó cuốn hút những kẻ bại trận, khiến chúng ngơ ngác một hồi sau. Tĩnh lại, chúng như bị bùa mê thuốc lú lập tức mở miệng khai sạch cho Thu Phong nghe.

“Lão đại hiện đang ở thủ đô ...”

“Tụi mày bắt cóc phụ nữ đem bán làm gái đúng chứ?” – Bất chợt Thành Chân lên tiếng xen ngang. Tự khi nào hần đã và đang cầm cái điện thoại trên tay bật chế độ quay phim.

“Đúng!” – một tên nào đó trong 9 tên đang quỳ xuống trả lời.

Bởi do thằng nào cũng cúi mặt, không dám ngẩng lên nhìn vào đôi mắt xanh quái dị của gã đàn ông kia.

“Bắt về rồi đem đi đâu bán?” – Tiếp tục Thành Chân lên tiếng tra hỏi.

“Chuyện này chúng tôi không rõ. Một phần là đấu giá trong nhà chứa, một phần bán cho các tay đại gia làm người hầu ... một phần bán cho các nước có đàn ông không lấy được vợ ...”

....

Ở thế giới này khác với thế giới của Thu Phong. Thế giới của Thu Phong dân số bây giờ chỉ trên 7 tỷ người. Nhưng thế giới này con số đó đã lên đến mức 15 tỷ người. Một quốc gia lớn như Xích Quỷ thì không sao,

nhưng những quốc gia bé. Có tỷ lệ dân số đông đến thế, sẽ dẫn đến tình trạng nam nữ không đồng đều. Rất nhiều cánh đàn ông sẽ không lấy được vợ. Do đó những phụ nữ bị bắt cóc ở Xích Quỷ đều được tuôn chủ yếu ra bên các quốc gia lân cận. Thậm chí là cả bên Châu Âu cũng có nhu cầu.

Vài phút sau.

“Hello!”

“Mày là ai?”

Lúc này Thu Phong cầm một cái điện thoại của người Vũ Tinh gọi vào số điện thoại cá nhân Duy Linh. Duy Linh lão đại Vũ Tinh, lão ta hiện giờ đang ở thủ đô, không có mặt tại thành phố này. Tuy nhiên điện thoại hẳn lúc nào cũng phải mở phòng khi có những giao dịch quan trọng cần thực hiện.

Khi điện thoại của người thân cận ông gọi tới, tức thì ông nghe máy thì lại là giọng của một kẻ khác. Thuộc hạ của mình, giọng điệu và thái độ như thế nào ông ta là người rõ nhất.

“Cuộc gọi yêu cầu Video – Đồng ý – Từ Chối!!”

Thay vì trả lời câu hỏi của Duy Linh, Thu Phong lại yêu cầu kết nối hình ảnh. Tay Duy Linh thấy thế liền nhấn đồng ý. Gương mặt của một thanh niên vênh váo hiện lên trong màn hình, cái gương mặt này hình như đối với Duy Linh có một vài nét quen thuộc. Nhưng tạm thời ông ta không thể nhớ ra là ai.

Bên phía Thu Phong, hẳn lại thấy gương mặt của Duy Linh. Một gương mặt của gã trung niên tuổi chỉ khoảng tứ tuần nhưng tuổi thật của ông ta lại gần 50. Chứng tỏ thằng già này sống rất an nhàn nên mới có gương mặt trẻ đến như vậy.

Nghiên đầu qua một bên, Thu Phong nở một nụ cười. Hắc không nói gì cả, thay vào đó hắc bắt đầu đảo camera quay quanh cái sảnh của tòa cao ốc này.

Hình ảnh hỗn loạn, hàng chục con người bị đánh đập, hàng trăm con người mặc độc nhất một chiếc áo khoác hình con rồng đứng đó. Tất cả hình ảnh được xoay quanh đó đập vào mắt Duy Linh.

Tay Duy Linh run lên bần bật, ông ta run lên vì tức. Tội này là ai? Sao nó dám làm thế? Thừa cơ mình không có mặt ở Bắc Khánh lại làm loạn? Chẳng lẽ chúng không biết mình là ai sao?

“Tội này là ai? Muốn cái gì?”

Câu hỏi của Duy Linh đi thẳng vào vấn đề.

Duy Linh chẳng thể nào hiểu nổi đám này là ai, chúng đập phá gây chuyện như vậy để được cái gì. Chẳng lẽ là một băng đảng con con nào mới nổi lên tại Bắc Khánh mà ông ta không biết?

“Hắc Long Bang! Biết không?”

Nở một nụ cười ma quái đến rợn người. Thu Phong đơn giản trả lời.

‘Hắc Long Bang? Hắc Long Bang? Hắc Long Bang?’ – đầu óc của Duy Linh cứ liên tục nhảm đi nhảm lại cái tên Hắc Long Bang mà chẳng thể nào tìm ra được sự quen thuộc.

Nhưng càng nhảm lẫn càng thấy cái gương mặt trong màn hình kia quen thuộc chứ không phải là Hắc Long Bang.

Chỉ vài giây sau, tròng mắt của Duy Linh tròn lớn hơn bao giờ hết. Gương mặt của hắc ta ngạc nhiên đến tột cùng.

Nhìn vào biểu cảm đấy, Thu Phong thâm nở nụ cười. Chắc hẳn cũng biết mình là ai rồi.

“Quốc Phong? Mày tên Quốc Phong đúng không?”

Giọng nói Duy Linh run lên bần bật. Hắn ta chỉ vào trong màn hình, đầu ngón tay run lên, vừa chỉ vừa nói trông rất hoảng hốt. Hoảng hốt chứ không phải là hoảng sợ.

Đầu óc Duy Linh lúc này rối bời khi thấy cái gật đầu xác nhận của kẻ đang nói chuyện với mình. Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Muôn vàn câu hỏi được đặt ra trong đầu Duy Linh. Hắc Long Bang? Quốc Phong thiếu tướng Quân Đội?

‘Đúng rồi ... chẳng phải Hắc Long Bang chính là cái băng đảng mới nổi tại Quảng Phúc hay sao? Chúng nổi bên bằng một cách nào đó dẹp tất cả những băng đảng khác, quy phục, diệt tận, sát nhập khiến cho Hắc Long Bang là băng đảng độc nhất chiếm lĩnh hắc đạo vùng Quảng Phúc. Chưa kể Hắc Long Bang trong một ngày đánh tan nát Guerriers Forts trong trạng thái mạnh nhất!’

“Tại sao mày lại kiểm chuyện với tao?” – Duy Linh nổi giận đùng đùng gần giọng hét vào trong điện thoại.

Cái gương mặt của hắn ta khiến cho Thu Phong tức cười. Ông ta nói cứ như ông cóc làm chuyện gì sai trái không bằng, lương thiện quá, lương tri quá.

“Tao kiểm chuyện với mày?” – Gương mặt Thu Phong đầy sự kinh bỉ nói với Duy Linh. Sau đó hắn nói tiếp “Đúng rồi! Tao kiểm chuyện đây ... mày đến thành phố của bố mày bắt cóc gái nhà lành đi làm điểm. Mày đ*o sai gì đâu ....”

Nói đến đây Thu Phong ngửa cổ ra phía sau, nơi các thành viên của Hắc Long Bang đang đứng tại đó, hẩn nhẹ nhàng lên tiếng:

“Đốt cái chỗ này cho tao ...!”

“Vâng thưa đại ca!!!!!!”

Tiếng hô hào của các thành viên vang lên tận trời, hùng dũng một cách đáng sợ khiến cho Duy Linh chứng kiến cũng cảm thấy hơi ngao ngán. Sau đó Thu Phong lại nhìn vào trong màn hình điện thoại híp mắt lại và nói:

“Về sớm nhé!”

“Rắc! Bùm!”

Dứt câu Thu Phong bóp nát cái điện thoại trên tay hẩn ra. Cục pin trong điện thoại không chịu nổi áp lực liền phát nổ.

Nửa tiếng sau Hắc Long Bang tổng hết tất cả mọi người trong cái tòa nhà cao ốc ấy ra. Kể cả dưới tầng hầm, những phụ nữ bị bắt cóc đến đây lên đến cả vài trăm người đều được Hắc Long Bang thả ra hết. Thu Phong cho họ một số tiền nhỏ, đủ để ăn một bữa và trở về nhà bằng tàu điện ngầm.

Sau khi xác định không còn ai trong tòa nhà nữa. Thu Phong liền cho người rưới xăng lên cả tòa nhà, ngắt hệ thống điện, ngắt hệ thống chữa cháy và bắt đầu đốt.

1 giờ sáng. Giữa đêm khuya thanh vắng, một nơi vốn rất nhộn nhịp với cánh đàn ông giờ đây đang ngập trong biển lửa.

Thu Phong kéo người của mình trở về, chừng một tiếng sau hẩn có cài camera ở gần đó. Thấy lính cứu hỏa đã đến và thực hiện việc dập lửa của mình.

Quyết định đốt tòa nhà này không phải là hành động thiếu suy nghĩ. Mà là có suy nghĩ, thứ nhất tòa cao ốc ấy nằm độc lập giữa một vùng, không thể bắt lửa sang nơi khác, xung quanh cũng không có phương tiện gì qua lại nhiều. Các thiết bị dễ bị nổ như bình ga cũng đã được Hắc Long Bang đưa hết ra ngoài. Đốt, đơn giản chỉ đốt tòa nhà, gây thiệt hại về của, chứ không phải về người.

Một nửa gia sản của Duy Linh nằm trong tòa nhà đó, những thiết bị đắt tiền, nhưng bộ bàn ghế bạc triệu, những món đồ cổ, bình rượu ngon đều bị cháy sạch.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Quyết Định

Cả một tòa nhà cao ốc bị cháy, biết bao nhiêu người chứng kiến, quay phim lại đăng lên mạng xã hội. Vậy mà qua ngày hôm sau bị gỡ sạch, chẳng có một chút thông tin gì, báo đài cũng chẳng đề cập đến vụ cháy xảy ra lúc khuya của một tòa nhà cao ốc 20 tầng tại Bắc Khánh.

Đó chính là sức mạnh của đồng tiền. Bạn có tiền, bạn nói cái chó gì cũng được.

Cũng may Duy Linh vốn tập thể dục thường xuyên, chơi gái đều đặn, ăn chơi trụy lạc liên tục nên sức chịu đựng của hắn ta hơn hẳn kẻ khác. Nếu không hắn đã lên tầng xông mà nhập viện giống như Huệ Nhan rồi.

Quả thật mà nói, Thu Phong chơi rất độc, chơi rất lớn. Đốt cả tòa nhà làm ăn của người ta mà không nể mặt. Chưa dừng lại ở đó, Duy Linh vốn tính chơi lại Thu Phong thì ngày hôm sau hắn nhận được một xấp giấy về cái công ty giải trí của hắn từ Hắc Long Bang gửi đến. Cộng thêm những thông tin buôn bán người trái phép đều được Thu Phong điều tra ra sạch.

Nhưng chốt cho cùng chỉ là những tờ giấy thôi, Duy Linh chưa thấy Thu Phong có động tĩnh gì cả.

Thực chất Thu Phong đã và đang làm rồi. Hắn chia người của mình ra, đến khắp mọi miền đất nước, bao gồm những kẻ mạnh trong Hắc Long Bang, cả hai thằng đầu cút và thằng Eryk của Guerriers Forts cũng được Thu Phong cử đi làm việc.

Thành phố Quảng Phúc này chỉ cần một mình Thu Phong trấn thủ là được.

Trong thời gian 3 ngày, nhờ mạng lưới thông tin mà quân đội cung cấp. Những thằng bộ đội biên phòng ăn hối lộ, đưa người vượt biên trái pháp, thậm chí là cả hải quan đều bị tóm sạch. Tổng số người ăn hối lộ và liên quan lên đến 100 người, tuy nhiên cái này là việc nội bộ, không được công bố ra bên ngoài.

Bây giờ đường dây buôn bán phụ nữ của Duy Linh bị đóng băng. Hắn tức điên lên được nhưng chẳng thể nào làm gì được cái kẻ tên là Quốc Phong kia. Bởi hắn biết tên này ngoài mặt là đại ca xã hội đen, nhưng hắn còn là tướng của quân đội Xích Quỷ. Không thể động vào, cũng không thể ám sát, dù ám sát cũng giết không được hắn.

Cách đây vài hôm Duy Linh đã từng cầu cứu Duy Bạch Hổ, Duy Bạch Hổ thằng già này bình thường rất máu chiến. Chả hiểu sao khi nhắc đến cái tên Quốc Phong lão ta trực tiếp cúp máy, cắt đứt liên lạc. Thậm chí cắt đứt sạch mọi mối làm ăn với hắn, phi tang chứng cứ, đoạn tuyệt quan hệ.

Đơn phương độc mã đối chọi với con quái vật nhà họ Nguyễn kia, Duy Linh chẳng biết phải làm thế nào. Ngoài cái danh là tướng của quân đội Xích Quỷ, hắn lại còn là một thiên tài, bố già Nhất Phương là ông trùm đất Nam. Băng đảng của Nhất Phương dũng mãnh thiện chiến, quyền lực, tiền tài, địa vị thậm chí còn hơn cả Duy Bạch Hổ và cái băng Cửu Long Hội chết tiệt đó.

Nhận ra rằng, lo lắng, sợ hãi, chẳng giải quyết được vấn đề gì. Duy Linh không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc. Cái đầu hắn phải ma lanh đến nhường nào mà sống dưới bàn tay của Duy Bạch Hổ mà vẫn có thể kiếm rất rất nhiều tiền.

Trong một tòa nhà chọc trời nằm giữa trung tâm thành phố Bắc Khánh. Duy Linh ngồi trong căn hộ rộng lớn và sang trọng của mình. Ông ta ở đó, chỉ có một mình ông ta, không có một ai khác. Duy Linh không hề có bất cứ ai gọi là đủ thông minh để hiến kế cho mình. Thay vào đó hẳn rất giỏi chuyện này.

Nhưng bản thân mình đang ở trong một thế bí, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Tự tin rằng đã mua chuộc tất cả những người liên quan, xui thay hẳn lại quá chủ quan. Duy Linh nghĩ nếu như bản thân mình biết điểm dừng, dừng các việc bắt cóc lại. Thay vào đó cứ tiếp tục kinh doanh mại dâm và làng giải trí thì đã không phải gặp chuyện như ngày hôm nay.

Chẳng thể nào ngờ được Quốc Phong lại chính là thủ lĩnh của Hắc Long Bang. Một kẻ vừa có tầm vừa có thế lực, làm sao để mà đối đầu với hắn. Chẳng lẽ bỏ hết sản nghiệp này mà chạy trốn?

Con người chẳng có ai là hoàn hảo, vạn vật luôn có điểm yếu. Dầu hậu thuẫn, thân phận và thế lực của Quốc Phong có lớn đến nhường nào thì Duy Linh vẫn tin được rằng hắn sẽ tìm ra được điểm yếu của kẻ đó.

Dóc hết tài sản, mối quan hệ, thậm chí là cả những cô đào xinh đẹp nhất của mình. Duy Linh chơi tất tay một lần với Thu Phong. Ông ta muốn xem xem cái đầu của thằng nào hơn thằng nào.

Vì sao Duy Linh lại tự tin suy nghĩ đầu của mình hơn cái đầu của một kẻ có chỉ số IQ hơn 200, thiên tài quân đội trẻ tuổi, thông minh tuyệt trác? Đơn giản, theo một nguồn thông tin nào đó, Duy Linh biết được Quốc Phong thật sự đã bị mất trí nhớ.

Không cần phải chứng thực việc Quốc Phong có mất trí nhớ thật hay không. Chỉ cần xem cách làm việc của hắn ta. Thứ nhất sau khi dẫn Hắc Long Bang đến đây sinh sự, hắn ta chả thèm kiểm tra kỹ càng coi bên trong

tòa cao ốc chứa những gì. Đào của Vũ Tinh được hấn thả đi một cách cầu thả mà không quan tâm đến sự sống chết của họ. Thứ 2 tay Quốc Phong đó theo như những gì Duy Linh biết về hấn trước kia thì thằng này là một thằng kỹ tính. Đã làm gì là làm cho đến cùng, không có để hấn có cơ hội thở như thế này.

Theo đó Duy Linh bắt đầu tìm hiểu về Quốc Phong. Kẻ thù của kẻ thù là bạn, Duy Linh không tin một kẻ đứng trên đỉnh vinh quang như Quốc Phong lại không có kẻ thù.

Hắc đạo mà dây vào quân đội rất khó sống, nhưng từ trước đến nay Duy Linh luôn là kẻ chủ động liên kết làm ăn với quân đội, từ hải quân cho đến biên phòng. Trên hết Quốc Phong là kẻ trong quân đội, hắc đạo như hấn không thể làm gì được. Nhưng kẻ thù của Quốc Phong chắc chắn cũng nằm trong quân đội.

Dù rằng bản thân Duy Linh bây giờ đang rất nguy cấp, hấn quyết định không trốn sang nước ngoài. Hấn phải ở đây, tìm điểm yếu của kẻ tên Quốc Phong kia là giết chết hấn.

.....

Tại thành phố Quảng Phúc, trong căn hộ của mình, Thu Phong lúc này vừa kết thúc buổi luyện tập của mình tại phòng thực tế ảo. Từ thể chất, công pháp, thứ năng lượng giống nội công kia, kỹ năng chiến đấu, võ kỹ tất cả đều được hấn sắp xếp theo lịch luyện tập trong một ngày.

Thay vì luyện tập điên cuồng như lúc trước, ban đêm Thu Phong lại dành thời gian cho việc khác. Hấn dành thời gian cho việc suy nghĩ, dạo gần đây có rất nhiều chuyện khiến hấn phải suy nghĩ, hấn không thể nào tập trung luyện tập được như trước kia nữa.

Từ chuyện xuyên không, cho đến thông tin về thằng song trùng Quốc Phong, và rồi đến thể chiến, chuẩn bị cho thể chiến. Đủ thứ chuyện. Và giờ hắn đang suy nghĩ nên giải quyết Duy Linh thế nào. Theo như thông tin mấy ngày nay truyền về, Thu Phong biết tay Duy Linh là một kẻ cực kì thông minh. Hắn ta là con chuột nhất, biết suy tính, tính toán kỹ lưỡng. Bằng chứng là Thu Phong đã cho hắn 3 ngày, 3 ngày để cho hắn ra đầu thú hoặc cho hắn trốn khỏi Xích Quỷ này.

Nhưng hắn không làm thế, đến tận giờ hắn vẫn ở lì trong căn hộ xa hoa của hắn tại Bắc Khánh. Có lẽ Thu Phong nhận thấy bản thân mình quá nhân từ, chẳng hiểu sao dạo này hắn không còn hiếu chiến, không còn cuồng sát như trước. Càng trưởng thành Thu Phong càng không muốn lấy mạng người ta. Bởi hắn biết chết đi chưa phải là hết, mình giết kẻ khác, thì bản thân mình cũng gánh lấy nghiệp quả của kẻ đó.

Đứng bên ngoài ban công. Thu Phong kẹp điếu vào hai đầu ngón tay, điếu thuốc đã cháy quá nửa mà hắn vẫn chưa kéo một hơi nào ngoài lúc châm nó lên. Và rồi cuối cùng hắn cũng đã rít vài hơi.

Nhìn những làn khói trôi nổi ra bên ngoài, bị gió cuốn đi tan vào trong không khí. Phía dưới đường phố tấp nập, biết bao nhiêu người qua lại, xe cộ lui tới. Mấy thằng chơi chơi cóc ghé đến tụ tập lại với nhau, làm cốc bia rồi cười khăng khặc khiến cho Thu Phong cảm thấy bản thân mình như gọi nhớ lại khoảng thời gian lúc còn ở trong khu ổ chuột.

Khi ấy hắn chẳng phải nghĩ gì nhiều, mọi chuyện rất đơn giản, sáng luyện tập, chiều đi đánh nhau, tối về ngủ. Cứ thế cả mấy tháng trời, tuy chẳng được tích sự gì nhưng mà vui. Còn giờ hắn lúc nào cũng bận rộn, lại còn phải sắp xếp thời gian để luyện tập. Đến đánh nhau hắn còn chẳng buồn muốn đánh ai nữa rồi.

“Haizzz ...!”

Thở dài một tiếng, Thu Phong dúi điều thuốc vào trong cái gạt tàn đặt bên cạnh chậu cây gần mình. Lâu rồi hắn cũng chẳng làm một điều thuốc nào.

Có lẽ hắn nên kết thúc chuyện này. Duy Linh thằng già này, càng để lâu càng nguy hiểm. Bỗng nhiên Thu Phong có cảm giác như vậy thôi, hắn nghĩ mấy thằng thông minh thường làm những chuyện không tưởng. Ví như Quốc Phong, hắn vốn chẳng có thực lực gì, ngoài cái chỉ số IQ cao ngất ngưỡng kia ra.

Vậy mà hắn có thể dễ dàng đi xuyên qua mấy thế giới như đi du lịch vậy. Rồi làm khó cả một kẻ từng giết người như gà là hắn – Thu Phong.

Quyết định rồi.

Thu Phong mặc một cái áo khoác đen lên người, một chiếc quần Jean, đội cái nón lưỡi trai màu đen kéo gập xuống. Và Thu Phong đi ra khỏi tòa chung cư của mình. Hắn cứ thế mà đi, hắn chẳng đi xe. Thay vào đó hắn chọn một chuyến tàu điện ngầm. Bây giờ trời vẫn còn sớm, khoảng hơn 9 giờ tối. Tàu vẫn còn chạy vài chuyến nữa.

Chọn một chuyến đến Bắc Khánh, Thu Phong độc mã đến đó một mình.

“Xin quý khách hãy ổn định chỗ ngồi và vị trí đứng ... tàu sẽ khởi hành sau 3 ... 2 ... 1 ... ù ù ...”

Con tàu điện ngầm bắt đầu lăn bánh. Lần trước kéo người qua Bắc Khánh, Thu Phong phải mất hơn một tiếng mới đến nơi. Nhưng lần này hắn ở trên tàu điện ngầm, chạy với vận tốc mấy trăm km trên một giờ. Mất khoảng mười phút hắn đã có mặt tại ga tàu nằm ở quận trung tâm thành phố Bắc Khánh rồi.

Bước ra khỏi tàu, Thu Phong khẽ đeo một cái khẩu trang lên miệng, hấn gấn tai nghe vào hai bên lỗ tai mình rồi bước đi. Hòa mình vào trong thành phố tấp nập người.

Đây là một thành phố làm việc, có những công ty tăng ca ép nhân viên của mình làm việc đến tận 10 giờ đêm. Nhưng cũng có những người tham công tiếc việc làm tới tận bây giờ mới về. Do đó, một phần người đông đúc cũng do họ đi chơi, một phần cũng do các nhân viên tăng ca tan sở mà về.

Vài phút sau, Thu Phong với bộ dạng trông chẳng khác gì những thanh thiếu niên ăn chơi quậy phá nhưng sợ người quen biết mặt. Bởi thời đại này cũng nhiều thanh niên trẻ tuổi thích ăn mặc theo phong cách như vậy. Áo khoác da, quần jean và nón kết, thậm chí là mang khẩu trang cả vào buổi tối.

Đứng trước một tòa nhà chung cư, Thu Phong ngẩng đầu lên. Hấn đang suy nghĩ làm sao để vào được tòa chung cư này. Đây vốn là nơi ở của Duy Linh. Ông ta vài ngày nay chẳng hề rời khỏi chỗ này. Vài tiếng nữa là hết ngày thứ 3 mà Thu Phong âm thầm giao cho ông ta.

Nếu như không tự thú hoặc rời khỏi Xích Quỷ, Thu Phong buộc phải giết, giết cho nhanh cho gọn để tránh đêm dài lắm mộng.

Đó là lý do tại sao hấn có mặt một mình tại nơi này.

“Bone!” – bỗng nhiên Thu Phong gọi tên trí tuệ nhân tạo của hấn.

“Vâng thưa thiếu gia!”

“Làm thẻ thông hành vào tòa nhà này được không?”

Vừa nói Thu Phong vừa đưa điện thoại lên chụp lấy địa chỉ của tòa nhà đó.

Vài giây sau Bone lên tiếng:

“Xin thiếu gia vui lòng đợi Bone 2 phút!”

Thu Phong im lặng không trả lời, hắn không đứng ở đây nữa mà rời đi nơi khác. Nếu đứng đây quá lâu sẽ khiến bảo vệ tòa nhà này nghi ngờ. Thậm chí ở đây cũng có một vài Dị Năng Giả của Duy Linh âm thầm bảo vệ hắn.

Nhưng Thu Phong vẫn chưa cảm thấy sự hiện diện của họ.

Bone là một hệ thống AI trí tuệ nhân tạo cấp cao. Ngoài việc quản lý và điều hành tòa nhà của Hắc Long Bang ra thì cô nàng này còn có thể làm hacker, tìm vị trí kẻ thù thông qua xâm chiến an ninh mạng Xích Quỷ. Nói là xâm chiếm, thực chất Thu Phong có quyền truy cập thông tin bảo mật của Xích Quỷ đến một hạn mức nhất định, nhưng hắn không làm được việc đó, Bone thay hắn làm việc đó. Do đó, Bone cũng có thể làm một chế độ thông hành vào cái tòa chung cư này.

Như đã nói, tất cả công dân của Xích Quỷ đều có một cái thẻ, cái thẻ đó như tấm thẻ đa năng bao gồm tài khoản ngân hàng, thẻ căn cước, thẻ thông hành sân bay, thẻ thanh toán trực tuyến hoặc cửa hàng các thứ nếu như mình đăng ký từ họ. Từ đó Bone có thể làm giả một hệ thống cấp phép cho tấm thẻ của Thu Phong có thể thông hành vào cái tòa chung cư kia, như thể chính Thu Phong là người thuê trong chung cư đó.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Duy Linh Chết !

0:00 phút sáng. 12 giờ đêm đã điếm, Duy Linh vẫn chưa rời khỏi tòa nhà. Thu Phong quyết định đi vào trong chung cư. Vốn Bone đã hoàn thành xong cho hắn thông tin giả để thông hành vào trong chung cư này.

Với bộ dạng này, Thu Phong quyết định bỏ khẩu trang ra và gập mũ thấp xuống để tránh việc camera có thể thấy mặt hắn. Dù thấy cũng không sao, cốt yếu Thu Phong không muốn dây vào rắc rối khi mà một danh tướng như hắn lại đi giết người đâu.

“Tít!”

Sau khi đặt tấm thẻ giả vào trong thiết bị thông tin trên cái thang máy. Xác nhận danh tính thành công, cửa thang máy mở ra cho Thu Phong. Chọn tầng cao nhất, tầng 27, cái tầng mà Duy Linh đang ở tại đó.

Trong thang máy, Thu Phong lại khẽ mang khẩu trang lên. Vừa đứng đợi thang máy chạy đến tầng mình cần đến, Thu Phong vừa nhắm mắt lại suy nghĩ. Hắn không biết lúc này tay Duy Linh còn ở trong căn hộ hay không, cũng như người của hắn, mấy thằng Dị Năng Giả có xung quanh đây không.

Dù chỉ toàn Dị Năng Giả cấp thấp, nhưng Thu Phong vẫn chưa biết đến nhiều loại hình Dị Năng Giả. Nếu như chẳng may những kẻ không có khả năng chiến đấu mạnh, mà lại có khả năng giam cầm người khác như cái Thủy Ngục gì đó của thằng Dị Năng Giả cấp 5 lúc ở Nhà Đỏ ra thì rất phiền phức.

Chỉ sợ sơ xảy một khắc thôi sẽ khiến cho Duy Linh chạy đi mất.

Đã lên đến đây, Thu Phong đã quyết định phải giết thẳng Duy Linh này cho bằng được. Tuy rằng Thu Phong có thể dùng danh quân đội để bắt hấn phải chịu tội, nhưng làm thế đồng nghĩa với việc sẽ làm tổn hao danh dự của quân đội. Chó chết thay thẳng khốn này làm việc với quân đội mới ác.

Chiến tranh cận kề, dù Xích Quỷ không phải là đất nước của hấn, hấn cũng không thuộc về nơi này. Nhưng hấn hiểu một điều rằng, nếu bây giờ quân đội mất uy tín trước công dân, sau này chiến tranh xảy ra ắt sẽ có bạo loạn. Rất dễ mất nước vào tay kẻ khác.

Do đó Thu Phong phải làm việc này, giết Duy Linh. Thu Phong đã cho hấn thời hạn rồi, nếu hấn thông minh sẽ tự hiểu. Nhưng thông minh quá cũng không nên.

Duy Linh cũng không biết rằng chính cái sự thông minh của hấn đã hại hấn, nếu hấn giống như Nga Hoàng, từ sớm bỏ chạy sang nước ngoài đã không có việc gì. Đã lâu Thu Phong mất đi bản tính cuồng sát của mình, cái chết của Joseph chẳng qua là do ý kiến của Abid mà thôi. Vốn Thu Phong cũng chẳng muốn giết hấn làm gì.

“Tinh!!”

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra. Thu Phong đang ở tầng số 27 của tòa nhà này.

“Cộp cộp ...”

Hôm nay Thu Phong mang một chiếc giày màu đen, đế cứng. Từng bước chân của Thu Phong in ấn lên sàn nhà của hành lang im ắng. Tiếng bước chân ấy giống như tiếng bước chân của tử thần đang vẫy gọi mạng sống của ai đó.

Mọi ngày Thu Phong có bước chân rất tĩnh lặng. Thậm chí nhẹ đến mức không ai nghe thấy, dù hần đi dày đế cứng, hay giày tây cũng thế. Một kẻ có bước chân nhẹ nhàng như Thu Phong hôm nay lại có thể vang lên tiếng động hay sao?

Thực ra là do hần cố tình làm thế, hần bây giờ đang đi đứng một cách giống người bình thường nhất. Để không ai nhận ra hần là một kẻ có võ công. Cái hành lang này có mình hần, đúng! Nhưng chưa đúng hết, bởi vì sau lưng hần, trước mặt hần, thậm chí cả một vài căn phòng hần đi ngang qua cũng có vài người đang theo dõi hần.

Thu Phong biết điều đó, cả cái tầng 27 của tòa nhà này đều được Duy Linh mua hết, chỉ vừa mua mới đây thôi. Vì cái mạng của hần, hần không ngại chi trả. Và tất nhiên tất cả những người hần sắp xếp vào trong tòa nhà này đều là người của hần, trong đó Thu Phong cảm nhận được có hơn 10 gã Dị Năng Giả. Sai lệch gấp đôi với con số mà hần nhận được.

Cụ thể cấp bao nhiêu thì phải nhìn tận mắt, tận mắt bằng đôi nhãn xanh lam ngọc bích này thì Thu Phong mới biết được.

Đi được một đoạn, Thu Phong dừng chân trước một căn phòng có số 2713. Chẳng màn đến có hàng tá hơi thở đang theo dõi chuyển động của hần, Thu Phong đưa tay lên trước cánh cửa. Hần định sẽ gõ, nhưng lúc này bất chợt có ba kẻ xuất hiện bên cạnh hần.

Một kẻ chụp lấy cánh tay phải đang định gõ cửa, một kẻ giữ lấy cánh tay trái, kẻ còn lại bằng một cách nào đó đang siết chặt cổ của Thu Phong.

“Phùng!!”

Bất ngờ một ngọn lửa xanh rực cháy lên, nhưng nhiều đó không đủ để khiến cho những kẻ bán mạng vì tiền này buông Thu Phong ra.

Căn bản lửa đó cũng chỉ là năng lượng định hình trong cơ thể Thu Phong thoát ra, nó chẳng gây hại, chẳng ảnh hưởng đến ai. Ngoài trừ việc nó khiến Thu Phong mạnh vãi cả linh hồn ra.

“Uỳnh!”

Bất chợt Thu Phong rút cánh tay phải của hắn lại một cách chóng vánh, hắn nắm lấy đầu của kẻ giữ tay phải của mình ban nãy, đập thẳng cái đầu kẻ đó vào trong bức tường bê tông dày cộm. Một tiếng động lớn vang lên.

Chưa dừng tại đó, ngay thời khắc ấy, Thu Phong dồn một quyền hết lực vào kẻ đang giữ tay trái hắn. Một quyền nhanh, mạnh đến mức Thu Phong chỉ nghe được một tiếng phọt.

“Phụt ...”

Cả cánh tay của Thu Phong nhuộm máu. Nắm đấm của hắn đâm xuyên qua kẻ bên cạnh mình, đến mức ta còn có thể thấy một khúc ruột trắng nhuốm máu đỏ dính vào nắm đấm của Thu Phong.

Chưa đến một thời khắc hai kẻ Dị Năng Giả đã bị giết chết trước khi kịp bộc phát năng lực của mình. Còn gã sau lưng Thu Phong, hắn thậm chí đang hoảng hồn, định rằng sẽ buông Thu Phong ra. Bán mạng vì tiền, nhưng phải có mạng để xài tiền chứ.

Nhưng không kịp nữa rồi. Hắn cảm thấy rùng mình, một dòng khí lạnh trải dài khắp cơ thể hắn.

“Cờ Rắc!!”

Trong tầm nhìn của gã Dị Năng Giả đang siết cổ Thu Phong, hắn bỗng không thấy Thu Phong đâu cả. Mặc dù hắn siết rất mạnh, nhưng kẻ đó

giống như tan vào hư vô. Cho đến khi hắn thấy cả không gian như đảo ngược lại ... À ... cái cổ của hắn đã bị ai đó vặn ngược lên rồi.

Cái đầu của kẻ đó bị Thu Phong vặn ngược lên, cái cằm chìa thẳng lên trần nhà. Chết không kịp nhắm mắt.

“Rầm!”

Lại một tiếng động lớn nữa vang lên, Thu Phong tung chân đập bay cánh cửa phòng của Duy Linh.

Đập vào mắt Thu Phong lúc này là bốn năm tay Dị Năng Giả đang thủ sẵn trong đó, bằng một cách nào đấy. Thậm chí Thu Phong còn thấy những bức tường đã được xây dựng lại bằng những cánh cửa được liên thông với nhau.

Duy Linh đứng đó, hắn ta đứng sau lưng những Dị Năng Giả kia. Trùng trùng nhìn Thu Phong.

Trong đầu Duy Linh lúc bấy giờ đang suy tính đến việc hại chết Quốc Phong, thì không biết bằng cách nào có một kẻ lạ mặt đột nhập vào đây. Ông ta nhớ rằng, bên ngoài kia, có ít nhất vài Dị Năng Giả ngăn cản hắn. Nhưng đâu hết rồi? Tên này thậm chí còn chẳng trầy xước tí gì.

Đôi mắt rực xanh của Thu Phong sáng trưng lên, hắn đội một cái nón kết đen, đeo một cái khẩu trang. Đứng đó hùng dũng như một thần chết đòi mạng người. Đã vậy dần dần trong người hắn lại tỏa ra một ngọn lửa màu lam ngọc bích lấp lánh viền ánh cam.

Thu Phong chẳng nói gì, cũng chẳng ai hỏi gì hắn. Tự lúc nào đã có hàng chục người đứng phía sau Thu Phong, chia đủ các loại súng vào hắn. Thu Phong chẳng bận tâm, mục tiêu hắn cần thấy ngay trước mắt.

Tránh đêm dài lắm mộng, Thu Phong trực tiếp hô thầm một tiếng:

“Vạn Bộ Ảnh Mê Tung – Thức thứ 9 – Tĩnh Lặng Như Hồ ...”

“Phụt!!”

Một loạt ảo ảnh hình bóng của Thu Phong hiện ra, cho đến khi nó kết thúc. Không một tiếng động nào ngoài hình ảnh Duy Linh đang đứng đó trừng mắt nhìn Thu Phong, rồi lại nhìn xuống ngực của mình với trạng thái không thể tin được.

Trái tim của Duy Linh đã bị Thu Phong đâm xuyên qua, à không ... đúng hơn là móc ra khỏi cơ thể hắn, chỉ đâm xuyên qua người hắn mà thôi.

“Thình Thịch ... thình thịch ... thình ... thịch ...”

Quả tim của Duy Linh vẫn còn đập trong lòng bàn tay của Thu Phong, nó vẫn đập đều đều, cho đến vài nhịp sau, nó dừng đập hẳn.

Duy Linh cảm nhận được cơ thể của hắn đang ngày càng lạnh đi, hắn cảm thấy lạnh quá. Mắt hắn đang một lúc không nhìn rõ được, mờ mờ ảo ảo. Hắn dần thiếp đi, cái giấc ngủ vĩnh hằng này ... thứ cuối cùng trong ký ức mà Duy Linh thấy được chính là hai đốm sáng màu xanh lam ngọc bích tuyệt đẹp ấy.

Hắn cảm giác bản thân mình như được thanh tẩy, mọi tội lỗi của hắn, cuối đời này hắn chẳng cảm nhận được gì nữa. Hắn cảm giác thanh thản quá ...

“Soạt ...!”

Duy Linh chết gục trên tay Thu Phong.

“Lộp bộp ...”

Lúc này Thu Phong thả trái tim của Duy Linh xuống đất, rồi vuốt xác của Duy Linh ra khỏi cánh tay của mình. Cái giọng ồm ồm của hắn bắt đầu vang lên:

“Ở lại bằng chết!”

Tức thì Thu Phong vừa dứt lời, chưa đến 5 giây sau, hàng chục âm thanh vội vã vang lên. Chúng liên tục dẫm đạp lên nhau mà chạy.

Sau 5 giây, chẳng còn ai trong căn phòng này cả, ngoài cái xác của Duy Linh ở đây và ba cái xác ở ngoài kia.

Thu Phong khùng bỏ đến mức, hắn giết người vượt qua cả hàng rào Dị Năng Giả. Thậm chí chúng tự tin rằng sẽ bảo toàn được mạng sống của Duy Linh dù đối đầu với cả Dị Năng Giả cấp 5. Chúng tự tin sẽ giúp Duy Linh chạy trốn được.

Nhưng còn chưa kịp làm gì thì gã đó đã giết Duy Linh một cách gọn gàng, không la hét, không nói nhiều. Tất cả đều xong trước khi họ kịp nhận ra được điều gì, con quỷ, sự khùng bỏ từ Thu Phong toát ra khiến người thường cho đến Dị Năng Giả đều cảm nhận được rằng Thu Phong là một con quỷ chứ không phải là người.

Thu Phong không vội rời khỏi đây. Hắn nhẹ nhàng rút điện thoại ra nhấn một dòng tin nhắn vào một dãy số của ai đó, nhưng chắc chắn không phải là của bất cứ ai liên quan đến Hắc Long Bang.

Vài phút sau khi đợi tin nhắn xác nhận, hắn ngồi trong căn phòng đó, mùi máu tanh xộc vào mũi hắn. Khiến hắn cảm thấy thật khó chịu, khi trước hắn đã từng rất ghét mùi máu, và rồi từng rất thích mùi máu. Nhưng một lần nữa hắn lại ghét mùi máu.

“Cộp cộp cộp ...”

Thu Phong bước chân ra một cái cửa sổ gần nhất, hấn khẽ mở cửa ra rồi nhảy thẳng xuống dưới. Từ độ cao của một tòa nhà 27 tầng. Cứ thế Thu Phong biến mất vào trong màn đêm.

Hôm nay, cơ thể hấn toàn máu, hấn cũng chẳng thể đi tàu điện ngầm được. 100km sao? Hấn sẽ chạy bộ, hấn sẽ chạy về thành phố Quảng Phúc của mình.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Robot ?

Trên đường chạy về Quảng Phúc theo phương thức đường bộ. Đúng theo nghĩa đen, là Thu Phong đang chạy bộ. Được 15 phút, với tốc độ kinh hoàng của hấn, hấn chạy nhanh đến độ chẳng ai kịp nhìn thấy cái gì cả. Khác với Sonic, Thu Phong vừa chạy vừa ẩn mình, tốc độ của Thu Phong, hấn kiểm soát được, phản xạ nhanh nhạy khiến Thu Phong hạ ngưỡng tốc độ giữa đi và chạy liên tục. Do trời cũng khuya, chẳng ai chú ý đến hấn. Cho đến khi hấn chạy ra đến đường cao tốc.

Tất nhiên Thu Phong chẳng dại gì mà chạy ở trên đường, một cái đường thẳng thế này. Cái tên lửa bay với vận tốc gấp mấy lần âm thanh người ta còn thấy, huống gì hấn chỉ có vài trăm km/h. Thu Phong quyết định chạy trên những nền đất trống, cách xa đường cao tốc khoảng 100m. Những mảnh đất trống trải dài trên đường cao tốc này, không nhà, không cửa, không vật gì cả, cũng không có đèn, cũng không ai thấy hấn.

Chạy chừng nửa tiếng sau, khi Thu Phong tiếp cận được khu vực thành phố Cổ Thành. Không biết tại sao hấn lại rẽ vào đây. Hấn muốn xem thử, thời gian này, Cổ Thành mất đi hắc đạo là Guerriers Forts nó sẽ ra cái bộ dạng gì.

Dù mới vài tháng thôi, Thu Phong nghĩ cũng có một vài băng đảng tàn dư của Guerriers Forts cũ đứng lên chiếm lấy nơi này chứ nghĩ.

Trời đã quá khuya, giờ Tý gần hết. Thu Phong đảo bước vào trong bãi rác công nghệ tại thành phố Cổ Thành.

Một nửa thành phố này là khu dân cư, nhưng lụp xụp, ẩm ướt trông chẳng khác gì khu ổ chuột ở Quảng Phúc. Chẳng hiểu sao nó được gọi là thành phố khi đã xuống cấp như thế này.

Thành phố này chẳng có gì cả, ngoài khu nhà lụp xụp và mấy chục núi rác. Sau nửa tiếng dạo quanh bên khu dân cư lụp xụp. Lúc này trời khuya ở đây cũng chẳng có gì chơi, nhà nào cũng ngủ hết rồi. Thế là hắn quyết định đi vào trong bãi rác.

Nghe nói ở đây có những thứ công nghệ đời cũ. Lần trước ghé qua một lần, nhưng là để đánh nhau, Thu Phong cũng chẳng có thời gian xem coi có những thứ gì thú vị ở đây. Không biết những thứ công nghệ cũ có giống công nghệ ở thế giới hắn hay không.

Dù gì tối nay Thu Phong chắc chắn cũng không ngủ được. Hắn quay lại cái trạng thái giết người lúc trước, rất khó ngủ, hắn phải thức, thức để âm khí khi giết người không tràn vào cơ thể hắn khi hắn ngủ. Tuy hơi tâm linh một tí nhưng Thu Phong tin vào điều đó. Và lại hắn còn biết đến cái cõi gì ấy nơi mà Võ Kỳ từng ở rồi trọng sinh thành người.

Đi sâu vào trong bãi rác, đập vào mắt Thu Phong lúc bảy giờ là tầng tầng lớp lớp những linh kiện công nghệ máy móc như tivi, tủ lạnh, xe máy, xe hơi, quạt trần, quạt gió, máy tính, rồi hàng tá những phụ kiện bé nhỏ mà hắn không biết tên.

Bước chân của Thu Phong trở nên chậm rãi, hắn sống ở thế giới này, một thế giới công nghệ cao. Mọi thứ đều xa lạ với hắn, nhưng khi bước vào trong bãi rác này, hắn thấy những thiết bị nơi đây ... ôi sao mà quen thuộc thế. Những cái tivi màn hình lớn, những chiếc xe gắn máy cũ kỹ, vài ba cái quạt gió bị rỉ sét. Đủ mọi thứ làm hắn nhớ đến bên kia.

Vậy ra, khi trước thế giới này cũng giống thế giới của hắn. Nhưng nó đã phát triển đến nhường nào rồi ... cơ mà ... hình như thế giới này bây giờ là năm 2194 ... khác hoàn toàn thế giới bên kia của hắn, thế giới kia hình như chỉ mới là năm 2016 2017 gì thì phải. Đã biệt tích lâu quá, khiến hắn quên mất thời gian ở thế giới cũ rồi.

Đi dạo suy nghĩ một hồi. Bỗng Thu Phong phát hiện ra một điều gì đó ... nếu là thế giới song song ... thì thời gian phải đồng đều chứ? Tại sao thế giới này thời gian lại hơn 100 năm so với thế giới cũ? Công nghệ thì chẳng nói đi, nhưng thế chiến 3 đã xảy ra ở nơi này rồi? Thế chiến thứ 2 Thu Phong cũng đã từng đọc qua, nó hết như thế chiến thứ 2 của thế giới cũ ... chỉ khác là tên và một số vị trí không đáng kể của các quốc gia tham gia trận chiến mà thôi.

“Koong Koong Koong ...”

Bỗng nhiên Thu Phong liên tục nghe thấy tiếng búa nện lên kim loại, tiếng vang lớn trong màn đêm yên tĩnh. Ở nơi đồ nát thế này, có người ở thì Thu Phong cũng biết ... nhưng đêm hôm thế này còn ai làm cái gì vào giờ này sao?

Bản tính tò mò khiến Thu Phong men theo cái tiếng gõ đấy, ngày một lớn. Dần dần bước chân của Thu Phong trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết, dù không có tiếng động kia cũng chả ai có thể nghe được tiếng bước chân của hắn. Dù dẫm lên vỏ lon, hay dẫm vào một cành cây, tuyệt nhiên bằng một cách nào đó ta vẫn không thể nghe tiếng động từ chân Thu Phong thoát ra.

Đôi diện Thu Phong lúc bấy giờ là một cái kho, cái kho độc nhất, một khu vực sạch sẽ được dọn bằng phẳng ra xung quanh đó. Cái kho này sáng đèn, tiếng động phát ra từ đây, hiển nhiên là có người giờ này đang còn làm cái gì đó.

Tuy nhiên để tránh kinh động, hắn biết người bên trong chỉ là người thường thôi, nhưng Thu Phong vẫn ẩn đi sự hiện diện của mình.

Với bước chân chẳng mấy tiếng động, Thu Phong dần bước vào trong cái kho tối tăm trông có vẻ sạch sẽ ấy.

Đập vào mắt Thu Phong lúc này là hình ảnh của hai đứa nhóc, cỡ 15 16 tuổi gì đó. Một nam một nữ, đứa nam thì cao khoảng 1m65, mặt mũi non choẹt dính đầy dầu nhờn trên mặt. Đứa bé gái kia cũng thế, con bé cao cỡ 1m60, gương mặt nhanh nhẩu, pha vào đó một chút mệt nhọc do làm việc quá độ.

Tuy nhiên sâu trong ánh mắt của hai đứa trẻ này, Thu Phong cảm nhận được chúng dường như đang rất vui vẻ, không hề cảm thấy khó chịu khi phải làm việc giờ này.

Đứng ở đó, hai đứa trẻ đó, một đứa đang cưa cưa cắt cắt mấy thanh sắt, còn một đứa thì đang dùng búa đập vào cái máy móc trông như robot kia.

‘Robot?’

Lần này Thu Phong mới thực sự để ý đến cái thứ mà bọn trẻ đang làm. Nhìn kiểu quái gì Thu Phong cũng thấy nó hệt như một con robot trong cái phim Transformer gì đấy.

Đùa hay gì vậy? Hai đứa con nít này chế tạo robot sao?

Như không thể tin vào mắt mình, Thu Phong tự hỏi. Hắn đứng đây đã lâu, cũng được vài phút rồi, nhưng hai đứa trẻ ấy mãi mê làm việc chả biết đến có người vào đây nhìn chúng này giờ.

“Cố lên ... gần cái trợ lực này là xong rồi. Ngày mai ... ngày mai ta có thể thử nó, chúng ta sẽ có tiền!!!” Bỗng nhiên đứa bé trai dừng máy cắt lại

rồi lên tiếng

“Um um!!: *Gật gật

Đứa bé gái nghe thế, nở một nụ cười xinh xắn gật đầu đồng ý.

Đứa bé trai đang cưa cưa cắt cắt cái thứ mà Thu Phong coi là thanh sắt ấy, thực chất nó giống như một cái phuột xe gắn máy. Có điều thứ này trông bắt mắt với tinh tế hơn nhiều.

Sau đó thằng bé cầm cái giống cái phuột xe kia, tổng cộng 4 cái, gắn lần lượt vào tứ chi của con robot cao khoảng hơn 2m kia. Đơn vị chính xác có lẽ là 2m5, Thu Phong cũng không ước tính được rõ ràng.

“Cử động tay ... Tốt ... Cử động chân ... cũng tốt!”

Lúc này thằng bé kia cầm một cái máy tính bảng cỡ lớn, sau khi gắn mấy cái phuột vào. Chúng thử điều khiển con robot.

Cảnh tượng một con robot trông như đồng nát kia, chấp vá từ những miếng kim loại rỉ sét cử động được. Khiến Thu Phong ngạc nhiên tột độ.

‘Hai đứa này ... cùng lắm như học sinh cấp 2. Lại có thể chế tạo robot từ sắt vụn??’

Nhưng để làm gì?

Chính Thu Phong cũng không biết rằng, ở cái Cổ Thành hoang tàn này. Tồn tại rất nhiều đứa trẻ không nhà không cửa. Chúng nuôi sống bản thân bằng những thiết bị điện tử vứt đi, chúng chế tạo, sửa chữa vô số các thiết bị máy móc để đem bán kiếm tiền.

Tuy nhiên chế tạo robot thì lần đầu Thu Phong nghe thấy.

Hắn ở thế giới này đã lâu, ngoài mấy con robot ở các siêu thị hay trung tâm thương mại hoặc nhà hàng lớn ra. Chúng chỉ có chức năng phục vụ con người như chào hỏi, bung bê đồ ăn được lập trình sẵn đến vị trí cần thiết.

Nhưng chế tạo robot là một chuyện khác. Dù hắn ở trong quân đội, hắn cũng không nghe đến việc sử dụng robot vào thứ gì khác. Chúng chế tạo con robot này để làm gì?

Cảnh tượng tiếp theo của chúng lại khiến Thu Phong ngạc nhiên đến không ngờ.

Bởi lúc này con robot bỗng nhiên tự động mở toang cơ thể của nó ra. Bên trong có một cái không gian nhỏ. Theo Thu Phong ước tính nó chỉ vừa với cơ thể của một đứa trẻ, điển hình như hai đứa nhóc này.

‘Đừng nói chui vào đó nha?’

Đúng vậy thật. Thu Phong vừa nghĩ đến thì hắn thấy thằng cu nhóc ném cái bảng điều khiển cho bé gái kia, rồi nó leo lên cái ghế nhảy tọt vào trong con robot.

“Chế độ điều khiển tay – Kích hoạt!!”

Một giọng nói máy móc vang lên từ con robot kia. Sau khi thằng bé chui vào, lập tức con robot đóng kín cơ thể nó lại.

Vừa như in, thằng nhóc đó hoàn hảo chui tọt vào trong đó.

Cảnh tượng cái đầu của con robot đang phủ rạp xuống, sau khi giọng nói máy móc đó vang lên. Con robot ngẩng đầu lên, cặp mắt của con robot mở toang ra. Một ánh đèn xanh tượng trưng cho đôi mắt của con robot rực sáng lên.

Không biết có phải trùng hợp hay không, màu mắt của con robot đó giống hệt màu mắt xanh lam của Thu Phong. Có điều đó không có lấp lánh ánh cam giống như đôi mắt của hắn, và hiển nhiên cũng không có hồn. Chỉ giống màu sắc mà thôi.

“Có người!!??”

Bỗng nhiên thằng nhóc điều khiển con robot hô lên một tiếng, khiến con bé cầm bảng điều khiển giật mình.

Bởi vì lúc này do mãi nghĩ ngợi, Thu Phong đã bị thằng nhóc đó thấy. Mặc dù hắn đứng sau một cái thùng hàng lớn, nhưng do quá cao, cái đầu của hắn lại lộn ra bên ngoài.

“Là ai?”

Thằng nhóc điều khiển con robot hoảng sợ. Dù giọng nói trông có vẻ anh hùng, nhưng không thoát được giọng điệu sợ hãi sâu bên trong đó.

Đêm hôm thế này, ở cái khu bãi rác này chỉ có hai anh em nhà hắn. Làm gì có ai khác, vậy có có một kẻ nào đó xuất hiện ở đây mà họ không hề hay biết.

‘Chết tiệt ... có phải là bọn cướp robot?’

Trong đầu thằng nhóc đang bên trong con robot thầm nghĩ.

Lúc này đứa bé gái kia đã vội vã núp phía sau con robot to lớn kia.

Biết bản thân bị phát hiện, Thu Phong lập tức bước ra. Hắn nở một nụ cười ngượng ngạo đưa tay lên và nói:

“Chào hai đứa!!”

Tuy nhiên cái nụ cười ấy lại khiến thằng nhóc kia tưởng chừng như đây là bọn cướp gì đó, ngay lập tức con robot vừa hoàn thành xong chưa kịp thử nghiệm, nó đã điều khiển con robot lao đến tấn công Thu Phong.

Đồng thời thằng bé hô lên:

“Tiểu Bôi!! Chạy đi!!”

“Um um ...” – Bé gái kia liên tục lắc đầu.

Nhưng thằng bé điều khiển robot chẳng để ý nữa. Lúc này trong đầu hẳn suy nghĩ tấn công gã này rồi ôm em gái mình chạy trốn mà thôi.

Tức thì trong cánh tay của con robot hiện ra một con dao lớn. Nếu so với kích thước thì nó gọi là đoản kiếm. Cái đoản kiếm phụt ra từ cánh tay phải, con robot chạy đến vùng cái đoản kiếm thẳng vào đầu Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Nhận Nuôi

Con robot được điều khiển tấn công vào Thu Phong. Cái đoàn kiếm kia lúc này đã và đang rất gần với cái đầu của hắn.

Trong khoảng thời gian vài giây trước đó, Thu Phong suy nghĩ. Sao thằng nhóc này chưa hỏi hắn là ai mà đã lao vào tấn công. Thậm chí không ngần ngại dùng vũ khí giết hắn? Con nít bây giờ bá đạo như vậy sao?

Một kiếm từ con robot kia vung tới, Thu Phong thấy rõ, nó rất chậm. To lớn nhưng lại chậm chạp, mà chậm là chậm so với hắn thôi. Nhìn vào cái lực hoạt động đó của cỗ máy, bằng hành động nhanh đến không tưởng, Thu Phong thử đặt tay lên đánh giá lực lượng.

Và ...

“Ỗ ỳ ỳ ỳ ....”

Tiếng máy móc bị đình trệ vang lên.

Cảnh tượng một người đàn ông to lớn, mắt một mí, gương mặt chẳng có gì đặc sắc. Chỉ cần nhìn phát là quên ngay cái gương mặt của hắn. Vậy mà kẻ đó lại dùng một bàn tay chặn đứng một cánh tay to lớn của con robot kia.

Thằng bé ngồi điều khiển bên trong giật bắn mình. Nó hoảng sợ cho robot thu tay về. Chẳng nói chẳng rằng quay đít chạy thẳng, vừa chạy thằng bé vừa cho con robot thu đoàn kiếm trên cánh tay lại.

“Chạy thôi Tiểu Bối!”

Nó chạy ù ra đằng sau, ôm lấy bé gái kia rồi tông thẳng vào tường chạy đi mất.

Thu Phong đứng đó lắc đầu ngao ngán. Thằng cu này hay thật, biết đánh không lại liền chạy. Quyết đoán ... mỗi tội nóng vội.

Đánh giá thằng bé qua một lượt, Thu Phong khẽ đi tiếp, tất nhiên hấn đi về phía mà thằng nhóc điều khiển con robot vừa chạy mất. Bước chân của Thu Phong vẫn thế, vẫn rất nhẹ nhàng không nhanh không chậm.

“Huỳnh huych huỳnh huych ...!!! Rầm rầm rầm ...”

Trái ngược lại với Thu Phong, ông ôn con kia. Điều khiển con robot chạy rầm rầm giữa đêm khuya. Làm chấn động cả mặt đất, khiến vài người trong bãi rác cũng phải giật mình vì nó. Nhưng dường như chuyện này quá đỗi bình thường với họ. Vài người dậy mắng chửi một vài câu rồi lại ngủ tiếp.

“Xoẹt ... Rầm rầm rầm ...”

Hình ảnh một con robot to lớn vác theo một bé gái xinh xắn, có điều mặt hơi lấm lem một chút. Nó quẹo qua một khúc cua, trượt cả một đoạn đường dài trên mặt đất rồi lật đật lao đến mấy cái núi rác bên cạnh.

Lúc này thằng bé thả cô bé tên Tiểu Bối xuống, sau đó nó bới tung cái núi rác ra tạo thành một cái lỗ hổng nhỏ. Điều khiển con robot đi vào trong cái hố nó vừa đào. Tiếp tục thằng bé cho con robot mở cơ thể nó ra, và thằng bé nhảy ra bên ngoài, cái khung cơ thể robot đóng lại.

“Đã tắt nguồn!!” – giọng nói máy móc phát ra từ con robot.

Sau đó thằng bé ấy quay sang nói với cô bé tên Tiểu Bôi.

“Tiểu Bôi ... nhanh nhanh lắp con robot lại.”

“Ừm ừm!!”

Cô bé Tiểu Bôi kia ngay lập tức gật đầu, cô bé đặt cái bảng điều khiển xuống, sau đó phụ anh trai mình lắp con robot ấy lại bằng mấy cái mớ rác thiết bị điện tử kia. Chừng một phút sau, con robot biến mất trong bãi rác. Đừng nói là buổi tối, thật sự nếu là ban ngày cũng khó phát hiện được bên trong cái núi rác này có một con robot.

“Được rồi ... an toàn rồi ... phù!!”

Thằng bé ấy liền thở phào ra một tiếng, cả nó và Tiểu Bôi kia toàn thân mồ hôi nhễ nhại. Mặt mày vốn đã dính dầu nhờn tèm lem, nay trông còn khó coi hơn. Nói là thế, ở trong bãi rác này vốn chực mét mới có một cây đèn, ở đây vừa hay cây đèn bị cháy, chẳng ai thấy được mặt mũi hai anh em nhà này cả.

Đứa bé trai kia tên Tiểu Bảo năm nay 14 tuổi, đứa bé gái tên Tiểu Bôi năm nay cũng 14 tuổi. Hai đứa này vốn không phải là người Xích Quỷ. Thực chất là người Hoa Lương, nhưng do từ bé bố mẹ đã đưa sang Xích Quỷ sinh sống ở nơi này. Đến năm hai anh em này được 5 tuổi bố mẹ chúng bỗng nhiên bỏ rơi chúng. Nhà đang ở thì bị ngân hàng siết đi mất, tiền không có, hai đứa trẻ không thân không thích không họ hàng. Làm khiếp ăn xin tại thành phố Bắc Khánh. Thời gian sau, Bắc Khánh ban bố lệnh không cho ăn xin xuất hiện ở trong phố.

Thế là hai anh em này đi đến Cổ Thành sinh sống khi mới 6 tuổi. Trời phú người anh Tiểu Bảo thông minh lanh lẹ/ Nghe người ta nói ở Cổ Thành nơi dành cho những người vô gia cư không nhà không cửa, ở đó nếu may

mắn có thể tìm những đồ công nghệ ở bãi rác đem bán lại cho những cửa hàng tại các thành phố lớn như Quảng Phúc hay Bắc Khánh. Còn không cũng có thể kiếm chút linh kiện còn hoạt động đem bán.

Ban đầu hai anh em này, chẳng ai hướng dẫn, chẳng ai chỉ bảo. Thấy người ta làm sao mình làm vậy. Chúng mất vài ngày đói meo bụng, chỉ đi theo vài người, thấy họ nhặt gì, mình nhặt cái tương tự vậy, thấy họ bán ở đâu mình bán ở đấy. Dần dần hai anh em này tự tích lũy kiến thức về máy móc cho riêng mình.

Ông anh thì nhanh nhẹn, đưa em gái thì trời phú sáng tạo. Có niềm đam mê với những loại thiết bị điều khiển, ban đầu cô bé tự chế tạo những cái xe oto đồ chơi bé tí tẹo, dần dần đến những con robot mini. Và bây giờ hai anh em ấy chế tạo ra một con robot chiến đấu.

Để làm gì ư?

Nói ra cũng hơi dài dòng. Trước đây vào thế chiến thứ 3, như ta đã nói đây là cuộc chiến diễn ra giữa các Dị Năng Giả với nhau thì đúng hơn. Nhưng cái đó là cuối trận chiến thôi. Ban đầu thiết bị công nghệ phát triển đỉnh cao. Con người sử dụng máy móc để tránh gây thương vong. Như robot chiến đấu, robot quân sự. Hàng tá dạng robot được tạo ra để phục vụ chiến tranh. Từ robot cần người điều khiển trực tiếp, cho đến robot không người lái được điều khiển từ xa. Nhưng vì chiến tranh bằng robot quá hao tốn tài nguyên. Thành ra họ đành hi sinh con người ra chiến trận sau hàng vạn con robot vô tri vô giác hỏng hóc ngoài chiến trường mà chẳng giải quyết được gì.

Sau đó nữa thì mới đến cuộc chiến giữa các Dị Năng Giả với nhau.

Thời đại robot lên cũng nhanh, mà tàn cũng nhanh. Đến thời đại này, robot hiển nhiên chỉ là máy trò giải trí ở trong đấu trường robot mà thôi.

Nhưng ở Xích Quỷ đã từng không cho phép sử dụng robot vào mục đích chiến đấu, thậm chí là cấm chế tạo thiết bị công nghệ khi chưa cho phép.

Còn với các nước khác, robot lại là hạng mục giải trí hàng đầu của họ. Do các robot chiến đấu muốn chế tạo thì phải được cấp phép, họ phải bỏ một số tiền khổng lồ ra để chế tạo robot. Nhưng cái gì cũng có hai mặt, dù ở phương Tây họ vẫn có những đấu trường robot ngầm.

Như đã nói Xích Quỷ đã từng cấm mà thôi. Cái lệnh cấm đó được thực hiện sau khi Xích Quỷ thống nhất. Nhưng dường như Xích Quỷ chẳng mấy thi hành cái vụ robot này, nên vài chục năm sau, hiển nhiên chỉ mới khoảng 5 6 năm đổ lại đây Xích Quỷ tồn tại một thứ đấu trường khác so với đấu trường ngầm. Chính là đấu trường robot.

Cái đấu trường này vốn đa phần là của phương Tây du nhập vào. Bởi vì bọn phương Tây vẫn chưa từ bỏ ý định chiến tranh bằng robot. Nên do đó hai đứa trẻ Tiểu Bôi và Tiểu Bảo này chế tạo robot với một mục đích duy nhất là đem bán. Chúng ban đầu bán linh kiện, về sau đi sửa chữa máy móc dạo, cho đến phụ tá các thợ sửa chữa robot không chính thức tại Xích Quỷ.

Con bé Tiểu Bôi kia, đúng là một nhân tài, chỉ là nhân tài thôi, chưa phải là thiên tài. Cô bé ấy chỉ bằng việc đi theo phụ tá cùng anh trai mình, thăng anh hoạt bát lanh lợi nhưng chẳng để ý gì nhiều. Cô bé Tiểu Bôi im lặng ít nói, làm nhiều hơn nói lại để ý từng chi tiết nhỏ xung quanh mình.

Do đó một con robot thử chế tạo đầu tiên được thực hiện. Nói là chưa thử nghiệm mà đem ra đấm nhau với Thu Phong cũng không đúng. Quả thực là đã thử nghiệm rồi, nhưng cho thêm một vài thiết bị mới như Thu Phong thấy ban nãy thì chưa thử nghiệm thôi.

4 cái trợ lực mà hai đứa bé này gắn vào, thứ nhất có thể khiến cho robot hoạt động trơn tru hơn, tốt với khung sườn khổng lồ của robot. Thứ hai là

có thể gia tăng lực tấn công. Nhưng bằng một cách nào đó, thằng bé Tiểu Bảo kia thở hồng hộc trợn mắt há mồm lên mà nói với em gái tiểu bối của mình là:

“Dị Năng Giả ... Dị Năng Giả sản robot của chúng ta ... đi ... đi trốn thôi!”

“Um um!!” – cô bé Tiểu Bối kia chẳng nói gì, thay vào đó gật đầu một cách đầy tin tưởng với người anh của mình.

Ra là thằng bé này ngoại trừ việc tưởng Thu Phong là kẻ cướp kẻ trộm robot gì đó ra. Nó còn tưởng Thu Phong là Dị Năng Giả, mà đã là Dị Năng Giả thì robot củ chuối này đánh sao mà lại.

Thằng bé nghĩ thế cũng đúng, chẳng đời ai có một thằng con người nào tay không lại có thể đỡ lực đạo vài trăm kg của một cỗ máy cả. Đã vậy còn đỡ bằng một tay như thế không có chuyện gì xảy ra. Thú cũng chẳng làm được chứ đừng nói đến người.

Thấy đưa em trai của mình gật gật cái đầu đồng ý, người anh Tiểu Bảo liền nắm lấy tay của nó định kéo đi thì bỗng nhiên thấy gương mặt của nó có gì khác lạ.

Tiểu Bối vẫn đang nhìn về phía hắn, nhưng không phải nhìn vào hắn, mà là nhìn ở phía trên đầu hắn với cái mồm ngoác cả ra vì kinh ngạc.

“Tiểu Bối!! Tiểu Bối ... em bị cái gì vậy?”

Thằng bé Tiểu Bảo liên tục quơ tay qua lại trước mặt em gái mình. Dù trời tối thật, nhưng mấy cái ánh đèn xa xa hắt lại cũng đủ ánh sáng cho nó thấy mình chứ.

Nhận ra được cái nhìn của Tiểu Bối có vẻ sai sai. Tiểu Bảo không biết tại sao lại cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, chả lẽ gặp ma? Nó lập tức quay đầu lại.

“A a a a ...!!”

“Ngậm cái mồm mày lại!”

“Cốp!”

Thằng cu Tiểu Bảo quay đầu lại, đập vào mặt nó là gương mặt của người đàn ông ban nãy. Nó giật bắn mình hét lên trong đêm khuya thanh vắng thì bị Thu Phong gõ một cái cốp lên đầu.

Cú gõ lực đạo vừa đủ khiến đầu óc của Tiểu Bảo choáng váng, nó cảm giác như trời đang giáng xuống đầu hấn vậy.

Thấy anh trai mình bị đánh, cô bé Tiểu Bối ngay lập tức đứng phía trước anh trai mình giang hai tay ra, gương mặt trở nên kiên định hơn bao giờ hết. Cô bé nói:

“Um um um ... um um um ...”

‘Hả?’ – Thu Phong hả một tiếng trong đầu.

Nhìn cái biểu cảm của con bé này, hình như nó đang nói. Mà cứ um um là sao? Nhưng trông dễ thương phết. Nghĩ thế Thu Phong liền bật cười lên một tiếng:

“Này! Thằng anh em ... nó (Thu Phong chỉ ngón tay vào Tiểu Bảo) ... định giết anh đây! (rồi chỉ ngón tay vào lại phía mình)”

.....

“Vậy hai đứa bị bố mẹ bỏ rơi à? Tiểu Bối bị câm sao?”

Bằng một cách nào đó, cả ba người bọn họ leo lên một cái đỉnh núi rác, cả ba cùng một trên một cái tủ lạnh vút trên đỉnh núi. Ngắm trăng và nghe Tiểu Bảo kể về cuộc đời của hai anh em nhà nó.

Ban nãy Thu Phong xuất hiện làm cho Tiểu Bảo sợ chết khiếp, đã vậy còn cú nó một phát rồ đau. Nó biết không có con robot nó chạy không thể nào thoát được, vả lại hình như người đàn ông đó đang cố nói chuyện với em hẳn một cách rất từ từ.

Cuối cùng là do thằng bé hiểu lầm Thu Phong nên mới xảy ra có sự như vậy. Nó ngay lập tức cúi đầu xin lỗi Thu Phong theo lễ nghĩa. Chỉ mình nó sai, nhưng em gái nó Tiểu Bối vẫn cúi đầu cùng người anh mình.

Ngoài việc nó kể bên trên ra, thì Tiểu Bối quả thật bị câm. Con bé dù rất tài năng nhưng lại không thể nói được. Không bố, không mẹ, không biết nói. Cả ngày chỉ biết đi theo anh trai của mình nhặt rác kiếm sống. Cũng may do tư chất để ý, nhìn đâu nhớ đó mới khiến cuộc sống hai anh em đỡ cực khổ hơn bằng cách chế tạo đồ vật lại bằng những thứ bỏ đi mà sinh sống.

“Hai đứa sống ở đây được bao lâu rồi?” – Ngắm trăng ngắm sao một hồi, Thu Phong khẽ mở miệng hỏi.

“Lâu lắm rồi ... em cũng không nhớ nữa. Từ lúc bố mẹ bỏ rơi tụi em, từ lúc bọn em nhận thức được mọi chuyện tụi em đã sống ở đây, lưu lạc đến đây rồi!”

Nghe câu hỏi của Thu Phong, đôi mắt Tiểu Bảo đờm buồn mà trả lời.

Bây giờ có hỏi nó, có hận bố mẹ hay không, nó cũng chẳng biết trả lời thế nào. Bố mẹ bỏ rơi hai anh em họ từ lúc hai anh em họ còn chưa biết

chữ. Đến giờ đã gần 10 năm trôi qua, chẳng còn nhớ rõ mặt mũi bố mẹ như thế nào, cũng chẳng có một tấm hình để lưu niệm.

Trên đời này, muôn vàn muôn cảnh nghèo khó. Ai cũng có nỗi khổ hoàn cảnh của riêng mình. Thu Phong chẳng tự nhận mình là khổ đâu, hắn còn sống tốt chán. Dù thế giới kia, ông già hắn bị giết, sống trong cảnh nghèo khó, một ngày ăn được 2 bữa, bữa ăn trứng, bữa ăn cơm chấm mắm. Như vậy vẫn còn tốt chán so với hai đứa bé này, thậm chí hai đứa bé này còn may mắn hơn cả mấy đứa bé ở chiến trường Trung Đông tại thế giới bên kia mà Thu Phong từng chứng kiến.

Ở đó, lũ trẻ lúc nào cũng trong tình trạng sẵn sàng lãnh đạn để chết. Cơm chẳng có mà ăn, nước chẳng có mà uống. Bố mẹ thì bị giết trước mặt, con nít thì bỏ xó ra đó, lang thang đi bộ giữa chiến trường không nhận thức, rồi bị đạn lạc bắn chết.

Hắn cũng chẳng phải kẻ thích làm việc thiện. Bởi hắn nghĩ, nếu mình giúp một người, mình phải giúp thêm nhiều người nữa. Hắn chẳng có thể làm như vậy, nên hắn bỏ mặc họ, có thể ai giúp được hắn sẽ giúp trong khả năng của mình. Không phải là tất cả.

Nhưng bằng một cách nào đó, lý ra, giờ này hắn đã trở về Quảng Phúc, về lại căn hộ của hắn ở Bình Phúc. Đi tắm rửa, đánh răng, rửa mặt, thay đồ và ôm con Mực ngủ rồi. Chả hiểu sao hắn lại đi vào đây, gặp hai đứa trẻ này, cùng nghe chúng kể về cuộc đời của chúng. Và hiển nhiên hai đứa trẻ này cũng rất giỏi, rất phi thường.

Chẳng có đứa trẻ nào, đủ bình tĩnh khi gặp một người lớn có nguy cơ gây hại đến chúng mà tấn công người ta. Đánh không lại lập tức chạy, đã vậy còn biết cách giấu đi thứ người ta nhắm đến và tự mình lẩn trốn nơi khác.

Quả thật nếu không phải Thu Phong mà là người khác có thể chúng chạy được rồi, hoặc sẽ bị giết chết trước khi chạy được.

Àt cũng là cái duyên.

Đôi mắt của Thu Phong tự khi nào đang buồn thẳm bỗng trở nên rực sáng. Hắn nhìn vào thân thể của hai đứa trẻ ôm tro xương kia và nói:

“Muốn đến ở với anh không?”

“Ông chú? Thật chứ? Nhưng ... tại sao?”

“Ừm?? Ừm?? Ừm ừm ...”

Thằng bé Tiểu Bảo trố mắt to tròn của mình lên nhìn Thu Phong. Mở miệng kêu hắn là ông chú. Cũng phải thôi, hắn quá già để hai đứa nhóc này kêu hắn là anh. Mà chỉ có một đứa kêu thôi à. Còn con bé kia liên tục lắc lắc cánh tay của Tiểu Bảo anh trai mình, đôi mắt nó tỏ vẻ ngạc nhiên tột cùng.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Trúng Kế Của Mực

“Con giặc cỏ kia đứng lại ...”

“Ừm ừm ...”

“Gâu gâu!!”

Sáng sớm ngày hôm sau, trong căn hộ bé tí của Thu Phong. Nó đã từng rộng lớn với Thu Phong nhưng bây giờ dường như chẳng rộng tí tẹo nào cả. Bởi nơi đây liên tục vang lên những tiếng cười của hai đứa con nít. Cộng thêm một con robot to tổ chẳng. Khắp cái căn hộ của Thu Phong bây giờ chẳng khác nào một cái bãi chiến trường.

Là do 3 sinh vật. Hai đứa nhóc và một con chó đen thui như cục cứt khô vừa được rặn ra do táo bón, nó tên Mực.

Bây giờ trời còn khá sớm, chỉ mới khoảng 7 giờ sáng hơn mà thôi. Dù hôm qua về hơi khuya, nhưng sáng sớm nay Thu Phong vẫn thức dậy và tập luyện thể lực như bình thường. Trên đường về tối hôm qua Thu Phong có gọi cho thằng cu Cường đánh xe bán tải của hắn đến chở hắn và hai đứa bé kia, cộng thêm con robot về đây.

Bằng một cách kì diệu nào đó mà con robot cao tận hai mét rưỡi có thể chui vừa cái chung cư này, quả thật là một kì tích.

Ngày hôm qua, chỉ vì có cái duyên, Thu Phong nghĩ sẽ nhận hai đứa trẻ này và nuôi dưỡng chúng. Trước khi đưa ra quyết định hắn đã suy nghĩ khá

nhieu. Gặp được bọn chúng là cái duyên thứ nhất, thứ hai, hai đứa bé ấy chắc chắn sau này trưởng thành, thậm chí là bây giờ sẽ làm rất được việc. Thứ ba Thu Phong nghĩ trời giờ cũng đã tháng mười rồi, thời tiết vài tháng nữa là sang mùa Đông. Hai đứa bé ấy sợ rằng sẽ không chịu nổi rét với cái thân thể gầy gò ốm yếu kia. Và lại doanh trại của hắn cũng sắp sửa xây dựng lên tại nơi này.

Giải quyết vấn đề của những người vô gia cư, chắc phải đuổi bọn họ đi. Nhưng mà đuổi đi đâu, Thu Phong cũng không ác đến mức tuyệt đường sống của người yếu đuối. Chuyện đó để sau.

Hắn đang trên đường trở về chung cư của mình. Hắn chẳng thể nào nghĩ rằng, ở nhà, hai đứa nhóc kia bị một con chó kích động quậy tung cái phòng khách của hắn ra. Bàn ghế salon rách nát, tivi thì bị đổ sập xuống, tủ lạnh lại mở tang hoang ra, thậm chí nước trong nhà tắm cũng không thềm tắt. Chung quy tất cả là do con Mực.

Vì sao á? Đầu tiên hai đứa trẻ này rất an phận. Sáng chúng dậy sớm, đứa thì phụ Thu Phong lau dọn phòng, đứa thì đi tưới cây, mặc dù chỉ ba cái cây héo queo Thu Phong chẳng thèm chăm kia, nhưng chúng vẫn tưới. Có điều khi làm xong mọi việc Thu Phong dặn, hai đứa Tiểu Bảo và Tiểu Bôi đang ngồi xem tivi thì con Mực từ trong phòng chui ra lại gần cái tivi, nó dùng cái chi trước hất một phát tivi ngã sập xuống dưới mặt đất.

Tiếp theo đó nó cào nát cái ghế salon của Thu Phong ra, mỗi đường cào của nó sắc bén như mỗi nét dao rạch lên một cách kì lạ. Tiếp theo đó nó đi vào bếp mở tung cái tủ lạnh ra, hất mấy thứ đồ đạc bên trong xuống, rồi nó tha con dao từ trên kệ bếp cắm vào trong cái ghế mà nó vừa vào.

Hai đứa trẻ kia ngạc nhiên đến mức không biết phải phản ứng thế nào, chúng ngồi đó nhìn con Mực làm hết thấy mọi việc phá phách trong cái nhà

này. Xong cuối cùng, con Mực đứng đối diện hai đứa nhóc này vênh mặt lên, cái bộ mặt của nó chỉ độc nhất một cái biểu cảm. Bố lão!

Đúng! Rất bố lão.

Cái thái độ lồi lõm của con Mực nó khiến thằng nhóc Tiểu Bảo nổi sùng lên dí theo con Mực. Hiển nhiên con Mực nó chẳng thể nào mà để cho thằng nhóc này bắt được nó, nó cũng không cần lại mà là chạy.

Con cầu Mực chạy nhảy hết chỗ này đến chỗ kia tránh né sự truy đuổi của Tiểu Bảo, bằng một cách nào đó mỗi lần chạy sang một hướng khác là có một món đồ trong căn hộ này bị hư. Từ trong ra ngoài, từ bình bông dễ vỡ cho đến chén bát. Tủ lạnh đồ sầm ra đó, đồ ăn thức uống Lục Nương mua trữ trong đó cho Thu Phong đều bị tang hoang.

Thậm chí cái rèm cửa Lục Nương vừa mới thay cho Thu Phong sau cái đợt hấn làm nổ tung cái phòng của hấn ra đều bị con Mực và thằng cu mới đến Tiểu Bảo kéo rách cả xuống. Còn cô bé đáng thương Tiểu Bối cứ lễo đẽo chạy theo ông anh trai của mình để ngăn cản. Nó thấy cái phòng của ông chú Phong kia tan nát ra, nó đã hoảng sợ đến tột cùng. Trong đầu đã và đang suy nghĩ đến viễn cảnh Thu Phong nổi giận đùng đùng mà đuổi hai anh em nó ra ngoài.

Khó lắm, khó lắm mới có một người nhận nuôi hai anh em họ. Đói khát, cùng cực, chẳng một ai giúp đỡ hai anh em họ cả, phải chăng chỉ có một vài người tiện tay chỉ bảo họ rồi tiện thể lợi dụng họ làm không công.

Ban đầu Tiểu Bối và Tiểu Bảo cũng tưởng Thu Phong là dạng người đó, cho đến khi thấy vài chiếc xe hơi sang trọng đến tận Cổ Thành này rước Thu Phong và hai anh em họ đi, họ mới cảm thấy người giàu như Thu Phong cần gì phải lừa lọc hai anh em họ.

Thực ra Thu Phong cũng chả muốn phô trương, hấn bảo thằng cu Cường đánh con xe bán tải của hấn đến đây. Thế là thằng cu đó dắt cả một binh đoàn người của nó gần chục chiếc xe hơi 4 chỗ đến hộ tống hấn. Làm cho mấy đứa nhóc kia tưởng tượng Thu Phong chẳng khác nào một ông trùm xã hội đen cả. Mà sự thật đúng là vậy.

Đúng lúc này thằng cu Tiểu Bảo nhảy vô tới chụp được con Mực, chụp được nó ở ngay khoảnh khắc nó vừa định lao ra ngoài hành lan của tòa chung cư. Bởi lúc này cánh cửa bỗng nhiên mở ra.

Giương mặt của một người phụ nữ xinh đẹp tuyền trần, đẹp đến mức độ làm một thằng con nít như Tiểu Bảo cũng phải ngất ngây. Con Mực như có linh tính, nó lợi dụng lúc thằng cu Tiểu Bảo đang còn ngơ ngác vùng vẫy lao thẳng ra bên ngoài, xông pha tông cửa thoát hiểm của tòa chung cư biến đi mất.

“Này con giặc kia đứng lại!”

Thằng cu Tiểu Bảo lập tức phản ứng đuổi theo con Mực.

Còn với Lục Nương bây giờ, trên tay cô đang xách hai cái bịch lớn. Hai cái bịch này chắc chắn là hai bịch thức ăn, cô đem đến và nấu bữa ăn sáng cho Thu Phong như thường ngày. Nhưng đập vào trong mắt cô lại là một cảnh tượng khủng khiếp. Một bãi chiến trường đúng nghĩa hiện ra trong mắt cô.

Hai tay của Lục Nương run run lên. Cô thả hai bịch đồ rơi tự do xuống dưới mặt đất, khiến vài trái táo rơi ra lăn lông lốc trên sàn.

“Vù ...”

“Này! Con nít nhà ai vậy?”

Lúc này đúng cái lúc mà Phương Ly sống bên cạnh căn hộ của Thu Phong mở cửa ra, đi ra ngoài thì mém chút bị thằng nhóc ăn mặc đồ rộng thùng thịch va phải.

“Bắt thằng nhóc lại cho chị!”

“Dạ?”

“Bắt lại!!”

Vừa ra khỏi cửa, Phương Ly chứng kiến thấy Lục Nương, thậm chí cô còn chưa kịp chào hỏi thì lại chứng kiến trạng thái lạnh như băng của chị đại nhà mình. Cái trạng thái tức giận ấy đã rất lâu rồi Phương Ly chưa chứng kiến. Chẳng cần hỏi mọi chuyện ngọn ngành ra sao, Phương Ly mặc độc một bộ quần áo ngủ Kitty màu hường. Ngực rõ to lại không có áo ngực, thậm chí cái quần ngắn tũn kia cũng chẳng mặc đến cái quần lót bên trong. Giày dép thì chưa mang, ngay tức thì Phương Ly bỏ mặc tất cả nhận lệnh của Lục Nương lao vù theo cái hướng cầu thang mà ban nãy thằng nhóc kia chạy đi.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao cái phòng lại thành như vậy ...”

Lục Nương tức giận nhưng vẫn không quên bỏ guốc ra và đi cái dép vải vào bên trong căn hộ. Càng vào bên trong Lục Nương lại càng chứng kiến cảnh tượng đồ nát.

“Hức hức ...”

Bỗng lúc này Lục Nương nghe thấy tiếng khóc của một bé gái. Men theo tiếng khóc ấy, Lục Nương bước vào căn phòng của Thu Phong, thấy một đứa bé khoảng 13 14 tuổi gì đó đang vừa khóc vừa dọn cái căn phòng đầy đồ nát kia của Thu Phong.

“Em là ai?”

Lục Nương khó hiểu lên tiếng.

“Um?”

Giọng nói Lục Nương vang lên khiến Tiểu Bối giật mình, cô bé đang dọn dẹp mấy cái mảnh vỡ của chậu cây liền hoảng hồn quay sang bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Lục Nương. Cái ánh mắt đấy khiến cho Tiểu Bối hoảng sợ vội thả những mảnh vỡ trên tay xuống ôm đầu sợ hãi.

.....

Giờ khắc này Thu Phong vừa chạy về đến trước sân của chung cư mình. Bỗng nhiên hắn thấy con Mực phóng như bay từ trong chung cư ra. Cứ tưởng nó chạy ra mừng mình, nhưng không, nó chạy thẳng một cái vèo qua người Thu Phong. Chưa kịp phản ứng Thu Phong lại thấy một bóng hình nhỏ nhỏ nữa chạy cái vù ngang qua, hắn đang thắc mắc thì bỗng nhiên lại một cơn gió nữa chạy xoẹt qua. Một con nhỏ tóc ngắn mặc bộ đồ ngủ màu hồng vừa đi khuất khỏi tầm mắt.

Thu Phong lắc lắc cái đầu không hiểu chuyện gì xảy ra. Ngày hôm qua hắn dắt thằng hai đứa trẻ về nhà, con Mực bình thường đều ngủ với hắn mà lần này nó hậm hực chui thẳng vô gầm giường để ngủ. Sáng ra cũng chẳng thấy nó đi tập với mình, ấy vậy mà vừa về đã thấy nó với thằng cu Tiểu Bảo chơi đuổi bắt rồi.

Sáng chưa ăn sáng thừa năng lượng à?

“Ting!!!”

Bỗng nhiên điện thoại Thu Phong vang lên một tin nhắn. Chưa kịp nhìn cái tên Thu Phong đã thấy ngay một dòng chữ “THU PHONG ANH VỀ

ĐÂY NGAY CHO TÔI!!!!!!”

Nhìn cái dòng chữ đó Thu Phong cảm nhận được một sự tức giận tột cùng. Chủ nhân của số điện thoại đó tất nhiên là Lục Nương, mà Lục Nương bình thường chỉ tức giận hai chuyện. Một là hắn làm việc chênh mảng, hai là cái căn hộ của hắn bị hư hao gì đó.

Cái thứ nhất chắc chắn không phải, ngày hôm qua hắn còn đi giết chết tên Duy Linh, việc này Lục Nương vẫn chưa biết, nhưng dạo gần đây hắn chưa làm cái gì chênh mảng cả. Ngoài trừ việc dắt hai đứa con nít này về nhà đêm qua.

Chẳng lẽ chúng làm hư cái gì trong nhà? Sao có thể thế được, theo Thu Phong đánh giá, thằng cu Tiểu Bảo tuy có hiếu động nhưng nó rất ngoan, còn con bé Tiểu Bối dù không thể nói nhưng lại rất hiểu chuyện.

Nghĩ đến đây Thu Phong sực nhớ ra vừa nãy con Mực nó lao đi như điên, còn thằng cu Tiểu Bảo hối hả chạy theo nó. Còn người phụ nữ kia chắc chắn là Phương Ly ngực bự. Cái ngực quá khổ đó Thu Phong nhìn là biết ngay ai liền.

Bỗng nhiên từ xa xa Thu Phong nghe thấy tiếng hét và tiếng quát mắng:

“Buông tôi ra ... đồ ngực bò sữa!!! buông tôi ra!!”

“Câm mồm! Kì này mày chết với chị Lục.”

Bằng một cách nào đó cảnh tượng một cô gái cao chỉ khoảng 1m6, xách cổ thằng nhóc cao một 1m65 lên trên trời. Thằng nhóc dầy dựa cỡ nào cũng không thể thoát khỏi tay của Phương Ly.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Qua Cửa Ải Cuối Cùng

“Cái gì? Anh nhận nuôi chúng??? ~~~ “

Trong căn phòng của Thu Phong, căn phòng thậm chí còn chưa được dọn dẹp sạch sẽ. Lục Nương nghe Thu Phong nói là đang nhận nuôi hai đứa trẻ mồ côi kia liền hét lên một tiếng ‘Cái gì?’ rõ to, sau đó cô biết mình hơi lộ liền nói thì thào.

“Bộ anh không có việc gì làm hả Phong? Anh có biết cuộc sống của anh nó nguy hiểm như thế nào không? Anh nhận hai đứa nó rồi sao mà nuôi? Chẳng lẽ để chúng về Nam cho gia đình anh? Rồi lỡ may có chuyện gì hai đứa nó bị người khác uy hiếp thì sao?”

“Anh sẽ bảo vệ hai đứa nó, anh sẽ bảo vệ cả em!”

Trước lời trách móc có hàng ta tá căn cứ của Lục Nương. Bỗng nhiên Thu Phong làm một cái vẻ mặt siêu ngẫu lòi đặt hai tay lên hai bờ vai trắng nõn của Lục Nương mà nói với giọng điệu tự tin.

“Anh điên rồi!”

Lục Nương hất tay Thu Phong ra bực tức ngồi cái oạch xuống dưới giường, cái giường là nơi duy nhất không bị hư hao gì cả, thậm chí đầu chân cũng không có. Chắc là do con Mực nó biết tối nó hay ngủ trên này nên nó mới không phá.

Những lời nói của Lục Nương quả thật chẳng sai chút nào, nhưng cái tay Thu Phong kia cứ làm cái bộ mặt phờ ra như chẳng có chuyện gì. Bây giờ cái vụ căn phòng tan nát này chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn là Thu Phong lại nhận nuôi hai đứa bé kia.

Tất nhiên với tài lực, thậm chí độ tuổi bây giờ Thu Phong thừa sức nhận nuôi bất kì ai, có con cũng còn kịp nữa là. Nhưng bây giờ đang là thời điểm nhạy cảm, đến bản thân Thu Phong còn liên tục bị ám sát, tính mạng lúc nào cũng trên bờ tử vong.

Lục Nương rất lo lắng điều đó, nhưng cô không bao giờ nói ra. Cô sợ có một ngày Thu Phong sẽ bị ai đó âm thầm giết chết. Cô sợ có một ngày nào đó, Thu Phong đang cười nói với cô hôm nay, qua ngày mai cơ thể đã lạnh ngắt. Cô rất sợ điều đấy, nhưng làm sao bây giờ, thân phận của Thu Phong là ai, hẳn là kẻ như thế nào.

Ban đầu cũng là cô gia nhập với hắn chỉ vì muốn vinh quang do chính tay mình tạo lên, làm một cái gì đó để đời. Nhưng càng dần về sau cô có tình cảm với hắn, lại càng chỉ muốn lui về làm kinh doanh bình thường, sống trọn đời trọn kiếp này với hắn nhưng những kẻ bình thường mà thôi.

Ngặt cái hắn lại là kẻ không thuộc thế giới này, hắn muốn trở về thế giới của hắn. Để làm được điều đó hắn phải là một kẻ có quyền có thế, hô mưa gọi gió trên thế giới này. Hắn nếu trở về thế giới cũ, cô nguyện ý bỏ lại mọi thứ để theo hắn về thế giới của hắn.

Thập tử nhất sinh, lo bản thân còn không xong, lại lo cho hai đứa con nít này. Gia đình Thu Phong ở trong Nam thì chả nói, có tầng tầng lớp lớp bảo hộ, có những Dịch Năng Giả cường đại, thế lực to lớn. Còn ở đất Bắc này, đến ở thủ đô, đất đóng quan chính của quân đội Xích Quỷ mà Thu Phong còn bị gây khó dễ. Thì cái việc ở giữa bản đồ Xích Quỷ như thành Quốc Phong hay Cổ Thành kia việc được quân đội trợ giúp kịp thời là không hề có.

Thậm chí đã từng một lần Thu Phong xém chết. Lục Nương rất đau lòng rồi.

Cô không muốn hai đứa bé kia trở thành gánh nặng của Thu Phong. Không phải cô ích kỷ, mà cô không muốn người ta lấy mạng sống của hai đứa nhỏ ấy ra uy hiếp Thu Phong. Cô tiếp xúc với Thu Phong đủ lâu để hiểu con người của Thu Phong.

Người này tuy rằng mạnh bạo hung tợn, nhưng lại rất có tình người. Thậm chí ai từng đắc tội với hắn, không quá phận hắn cũng chẳng giết, cùng lắm là đánh, Lục Nương chưa bao giờ thấy Thu Phong đánh một ai chỉ vì một câu chửi của người ta cả. Do đó hắn là một kẻ giàu tình cảm, mà hai đứa trẻ này nếu mới ở đây thì không sao, nhưng dần dà Thu Phong coi chúng như người nhà thì không ổn. Chúng mà bị đe dọa, ắt hẳn Thu Phong sẽ bị thiệt.

Tất nhiên là người lôi hai đứa nhóc này về, Thu Phong cũng suy nghĩ rất nhiều. Hắn hiểu điều đó, nhưng đời người mà, tại sao lại vì cái xác xuất, cái dự tính chưa xảy ra mà lo lắng. Chắc gì Thu Phong đã bị uy hiếp, chắc gì hai đứa trẻ này đã bị người ta ức hiếp. Là do Lục Nương chưa hiểu rõ hai đứa nó, là do Lục Nương chưa biết được hai đứa trẻ này tiềm năng tương lai sẽ ra sao.

Lúc này Thu Phong bắt đầu kể cuộc đời của hai đứa trẻ ấy cho Lục Nương nghe. Càng nghe hai con mắt của Lục Nương càng đỏ ửng lên, thứ nhất là vì tiếc thương cho số phận hai đứa bé ấy. Thứ hai khi Thu Phong nhắc đến dù trong cùng cực mà hai đứa bé này vẫn thể hiện ra tài năng chế tạo được robot. Hai đứa, một đứa không biết chữ, một đứa giỏi giang biết chữ lại không biết nói. Đứa thì lanh lợi, đứa thì tinh ý.

Tiểu Bôi là một đứa trẻ sáng dạ, nó chẳng qua trường lớp giảng dạy nào. Chỉ qua quan sát, tìm tòi những thứ trên mạng, tìm tòi những thông tin bị

giới hạn của chính phủ. Thậm chí còn phá tường lửa chính phủ ngăn chặn liên kết với mạng bên ngoài để ra bên ngoài tìm kiếm thông tin chế tạo robot.

Hai anh em này làm việc cực kì ăn ý. Dù đứa câm, đứa không biết chữ thế mà vẫn cùng nhau chế tạo thành công một cỗ máy chiến đấu có thể chứa cả người vào trong đấy. Chúng làm được điều đó khi mới 13 tuổi. Cùng những mẩu sắt, những thiết bị vứt đi tại cái núi rác Cổ Thành.

Trong khi theo Thu Phong được biết, để chế tạo một con robot có thể hoạt động linh hoạt như vậy, khoan nói đến bề ngoài. Chỉ cần nói đến việc con robot chứa được 1 người điều khiển và di chuyển như người bình thường. Quả thật cũng cần một số tiền lên đến cả trăm ngàn Xent.

Bằng những thứ vứt đi chúng lại có thể chế tạo được, bằng những kiến thức nửa vời chúng có thể làm được những điều đó. Há chẳng phải đây là những thiên tài, mầm mống tương lai bị vứt bỏ sao?

Dù trong thế giới hiện tại, robot chẳng còn tác dụng gì ngoài bụng bê đồ ăn thức uống. Nhưng trong quá khứ nó từng bảo vệ con người và là dụng cụ chiến tranh thế chiến 3.

“Em hiểu rồi ... vậy em sẽ cùng anh chăm sóc hai đứa nó!”

Cuối cùng Lục Nương cũng hiểu được ý của Thu Phong. Cô khẽ dụi cái mắt đang đỏ hồng của mình, gật đầu mà nói.

Thấy thế Thu Phong bỗng cảm thấy thương Lục Nương hơn. Vì hấn mà cô chấp nhận làm kẻ lạnh lùng, làm một bà cô hung ác trong mắt hai đứa trẻ kia chỉ vì muốn tốt cho hấn.

“Cám ơn em đã hiểu cho anh!”

Một người phụ nữ thông minh, không cần phải quá giỏi giang. Chỉ cần một người hiểu chuyện, luôn ở phía sau người đàn ông của mình làm hậu phương vững chắc.

Sau đó Thu Phong khẽ kéo Lục Nương vào lòng mình. Ôm ấp lấy nàng. Dần dần tay Thu Phong đưa lên mặt của Lục Nương, hẩn nâng cằm của cô lên.

Bốn mắt nhìn nhau, Thu Phong nhìn sâu vào trong đôi mắt xinh đẹp của Lục Nương. Lục Nương cũng thế, và rồi hẩn nhẹ nhàng đặt cái bờ môi khô ráp của hẩn lên đôi môi đỏ mọng mông manh của người đẹp nghiêng thành kia.

“Um ...”

Lục Nương nhắm mắt lại rên lên một tiếng.

Tự lúc nào, quan hệ của hai người đã chính thức công khai. Dù không nói nhiều, nhưng từng hành động cử chỉ của Thu Phong và Lục Nương khiến những người xung quanh chắc chắn một điều rằng. Lục Nương là của thống lĩnh Thu Phong – Hắc Long Bang.

Thằng nào chỉ cần ngắm đắm đuối gương mặt tuyệt thế của Lục Nương thôi là đã có chuyện với các anh em Hắc Long Bang rồi, chưa cần đến Thu Phong ra tay.

Bên ngoài căn phòng hai à không ba người Phương Ly, Tiểu Bảo, Tiểu Bối ghé sát tai vào cánh cửa nghe họ nói chuyện. Nhưng ngoài khúc đầu Lục Nương hét lên một cái thì tất cả chỉ còn lại tiếng thì thào khó nghe mà thôi.

“Gâu gâu!!”

Bỗng tự khi nào con Mực đứng sau lưng ba người đang nghe lén kia. Nó lẩy đà húc thẳng vào trong căn phòng của Thu Phong, khiến cái chốt cửa bật ra. Ba người kia không phản ứng kịp liền ngã nhào vào trong đó.

Đập vào mắt họ là viễn cảnh hai người Thu Phong và Lục Nương đang ôm hôn nhau trông rất tình tứ.

Cả hai người họ đều giật mình nhìn ba người một chó trung con mắt ra nhìn họ.

Lúc này, thề với thế giới một điều rằng Thu Phong điên không chịu được. Tất cả mọi chuyện là do con cầu tặc kia gây ra. Con cầu này nó ghen tỵ với hai đứa nhóc mà Thu Phong đem về, nó kiếm kế bày trò phá tan cái căn hộ này nhằm giá họ cho hai đứa nó.

“Mày đứng lại đó cho tao!”

Thu Phong quát to lên một tiếng nổi giận đùng đùng vô đến con Mực. Hiển nhiên con Mực đâu có ngu mà đứng lại chịu trận. Nó tức thì phóng ra ngoài, tốc độ phải nói nhanh gấp chục lần cái tốc độ mà nó bốn cột với Tiểu Bảo khi nãy.

Thực? Đây có phải là chó không vậy?

Tuy vậy chẳng ai nghĩ nhiều, khi họ quay đầu lại liền không thấy Thu Phong đâu cả. Tất nhiên hẳn dí theo con chó rồi.

“Ăng!!”

Chỉ vài giây sau, một tiếng ăng vang lên. Con Mực bị ném vào trong căn hộ một cách mạnh bạo bao gồm tiếng quát của Thu Phong.

“Mày chết với ông!”

Giương mặt Thu Phong tối xầm lại. Hấn bẻ cổ rắc rắc, nhìn con Mực với ánh mắt đầy sát khí.

Lát sau mấy người kia đi ra khỏi phòng chứng kiến một cảnh tượng, một người một chó dọn căn phòng trông rất buồn cười.

Cứ hiểu cái quang cảnh lúc này, Thu Phong đang cầm lấy hai chân trước của con cầu tặc Mực kia. Cầm hai chi trước của nó, Thu Phong kéo cái chân nó nhặt từng mẩu rác, nhặt từng mẩu vụn trên đất. Thậm chí còn bắt nó cầm chổi quét nhà, cảnh tượng ấy khiến mọi người phì cười.

Thế là mỗi người mỗi tay lao vào dọn dẹp. Lục Nương lúc này cũng không còn tức giận hai đứa trẻ kia nữa. Thay vào đó cô vào bếp dọn dẹp và chuẩn bị thức ăn cho mọi người

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Con Trai Thị Trưởng

Sau cái sự kiện của con Mực gây ra, cả căn hộ của Thu Phong trở thành một bãi chiến trường đúng nghĩa. Tuy nhiên chuyện cũng đã lỡ rồi, bình thường con Mực rất thông minh lanh lợi, ngoại trừ việc nó thích ăn thịt sống và mạnh một cách vô lý như hấn ra thì chưa bao giờ Thu Phong thấy nó phá phách đến mức này.

Thôi thì con Mực đã bị Thu Phong cho một trận đòn no nê, nói đánh vậy thôi chứ chả thấm thía gì với nó. Do căn phòng tan hoang hết như vậy, Lục Nương bắt buộc phải thay mới lại toàn bộ nội thất của căn hộ này. Sẵn tiện cô cũng sửa sang lại một căn phòng khác cho hai đứa trẻ mồ côi kia.

Việc trước tiên của Thu Phong khi nhận nuôi hai đứa này là hấn muốn đi đăng ký giấy nhận nuôi hai đứa nó, và cho bọn nó một số giấy tờ cần thiết để sử dụng. Ví như thẻ thông hành qua các trạm thu phí, thẻ này thẻ nọ để đi tàu điện ngầm hay phương tiện công cộng. Chưa kể Thu Phong cũng có ý định cho hai đứa nó đi học.

Ngặt một cái con bé Tiểu Bối thì bị câm, thằng cu Tiểu Bảo lại không biết chữ. Hấn chẳng biết cho chúng đi học kiểu gì đây. Sau khi suy nghĩ một hồi Thu Phong và Lục Nương quyết định hỏi hai đứa nó:

“Hai đứa có muốn đi học không?”

“Dạ không!”

“Ừm ừm ~” *lắc lắc

Tiểu Bảo thì không chắc nịch, Tiểu Bối thì lắc đầu lia lịa.

Sao kì vậy ta? Bình thường những đứa trẻ không cho không mẹ, lang thang bên ngoài đều rất muốn đi học như bao đứa trẻ khác cơ mà?

Đó là hầu như thôi, bởi vì trên cơ bản từ bé hai đứa trẻ này sống ở bãi rác Cổ Thành. Những đứa trẻ ở đó chẳng bao giờ học hành cái quái gì cả, thậm chí mấy đứa trẻ đó còn tiêm vào não Tiểu Bối và Tiểu Bảo rằng đi học chán ngắt, nghe này nghe nọ không hiểu gì đâu đừng học.

Thấy thế Thu Phong trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

“Không đi học thì học ở nhà, ít nhất hai đứa phải biết viết biết đọc trước đã!”

Thu Phong đưa ra quyết định không cần đến sự đồng ý của hai đứa trẻ ấy. Nhưng điều Thu Phong làm là đúng, bởi bây giờ nếu chúng không muốn tới trường thì thuê gia sư học tại nhà, chỉ cần biết đọc biết viết là được rồi. Ngoài ra chúng còn có đam mê chế tạo máy móc thiết bị này nọ, Thu Phong định sẽ đưa chúng vào trong cơ sở ngầm của Hắc Long Bang. Để những tay giáo sư tiền sĩ máy móc học gì trong đó chỉ bảo chúng nghe còn có lý hơn.

Dù gì chiến tranh sắp đến, Thu Phong cũng nghĩ tốt nhất nên cho hai đứa trẻ này trong tầm quan sát của mình. Hắn cũng không muốn hai tụi nó đang đi học thì bị phần tử khủng bố đánh bom, lúc đó đỡ sao mà kịp.

Sau khi đưa ra quyết định ấy, Thu Phong cùng Lục Nương đưa hai đứa trẻ này đi đăng ký làm người giám hộ của chúng. Sau đó cũng đi đăng ký và lấy họ khai sinh của chúng theo họ Nguyễn của mình.

Lúc này Thu Phong, Lục Nương, Tiểu Bảo và Tiểu Bối. Bốn người đang đứng trước một chuỗi siêu thị khổng lồ. Cái chuỗi siêu thị này là bao gồm

hàng chục các siêu thị tên tuổi lớn trên khắp thế giới tạo thành. Trong đó có đầy đủ mọi thứ từ quần áo, gia dụng cho đến thực phẩm.

Mục đích Thu Phong và Lục Nương dẫn hai đứa này đến đây ngày hôm nay là mua đồ. Đúng! Chính là mua sắm. Từ khi qua thế giới này đến nay, Thu Phong chưa bao giờ đến siêu thị, cùng lắm hẳn chỉ đi qua mấy cái chợ hời ở khu ổ chuột mà thôi.

“Vào thôi!”

“Ừm ...”

Thu Phong nắm tay Tiểu Bối hô lên một tiếng.

Đôi mắt biếc của Tiểu Bối sáng trưng lên, lần đầu tiên nó được đặt chân vào một nơi rộng lớn và sang trọng như thế này. Đặt chân đến đây khiến cho con tim bé bỏng của cô bé đập lên thình thịch, Tiểu Bối gật đầu mạnh một tiếng rồi theo Thu Phong đi vào trong đó.

Còn thằng cu Tiểu Bảo kia thì lẻo đẻo sau lưng Lục Nương với cảm giác sợ sợ. Sợ là cũng vì khi sáng Lục Nương cho Phương Ly dẫn mặt nó một trận vì tội phá hoại, chưa kể gương mặt của Lục Nương tuy đẹp tuyệt trần nhưng lại lạnh như băng thế kia khiến một thằng nhóc 13 tuổi như nó vãi đá ra quần.

13 tuổi, nó không có bạo ngược đến mức mà ngăm nhìn sắc đẹp. Nó chỉ biết Lục Nương là người yêu gì đó của ông chú Phong kia. Lại đẹp tuyệt trần, đồng thời cũng lạnh như băng. Nó tuy hơi hiếu động nhưng cũng biết sợ sệt, người phụ nữ ấy làm cho nó có cảm giác khó gần muốn chết.

Bốn người, hai cảm xúc khác nhau. Một bên hưng phấn dắt tay nhau chạy loạn chỗ này đến chỗ kia. Một bên âm trầm lặng lẽ mà đi theo không

một tiếng nói. Dù thế Lục Nương trông thấy Thu Phong như vậy cô vẫn khẽ cười thầm.

.....

“Thật? Em và Tiểu Bối muốn mua gì cũng được ư?”

Lúc này cả bốn người họ đang đứng trong một cái cửa hàng quần áo dành cho thiếu niên. Có cả trang phục lẫn nam và nữ. Đây là một cái cửa hiệu sang trọng cao cấp nằm trên tầng khá cao của chuỗi siêu thị này.

Dự định ban đầu vào đây đúng là để mua quần áo cho hai đứa trẻ này mặc, và mua một số thứ cần thiết cho bọn trẻ dùng trong căn hộ của hần. Tuy nhiên trong quá trình vào siêu thị cả Thu Phong và Tiểu Bối chạy loạn cả lên, hần với Tiểu Bối như một đứa trẻ, thấy cái nào cũng tò mò thích thú như những đứa nhà quê chính hiệu.

Ngoài trừ việc tiếp xúc với một số đồ công nghệ cực cao ra, thì những món công nghệ bình dân Thu Phong chưa bao giờ có dịp được tiếp xúc qua. Phải chăng ngoài lúc làm việc, hần cũng chỉ chạy rong ngoài đường chứ chả bao giờ vào mấy cái nơi như thế này. Nên hần và Tiểu Bối chẳng khác gì nhau. Còn Tiểu Bảo cũng tò mò gần chết, nhưng do sợ Lục Nương quá nên chẳng dám động đây gì, chỉ biết im lặng mà đi theo.

Tuy nhiên điều đó lại dẫn đến ánh mắt chỉ trích của người xung quanh. Thứ nhất là vì Thu Phong trông như thằng nhà quê dốt theo một con bé chẳng khác nào ăn xin. Thứ hai là Lục Nương quá xinh đẹp, đẹp đến mức cả thế giới này còn độc nhất mỗi mình cô, mà cô lại đi chung với Thu Phong khiến cho ánh mắt những thằng đàn ông xung quanh nhìn Thu Phong bất hảo.

Quả thật mà nói, dù hai đứa trẻ này hôm qua về nhà hần tắm rửa sạch sẽ. Nhưng chúng lại chẳng có quần áo sạch nào để mà thay. Chúng vẫn mặc lại cái bộ đồ dính đầy dầu nhớt ngày hôm qua, bẩn thỉu dơ dáy. Lại đi vào trong cái siêu thị lớn như thế này, việc đó khiến những người xung quanh đều tránh xa họ. Nhưng vẻ đẹp của Lục Nương lại kéo họ lại gần.

Vì ánh mắt đầy, Thu Phong tuy chả để ý, nhưng hần không muốn cho hai đứa trẻ chịu thiệt. Nên là dẫn chúng đi mua quần áo trước cái đã.

Vừa nãy Thu Phong bảo rằng hai đứa nó tùy ý mà chọn. Thích cái gì lấy cái đó, đem về mà mặc. Từ giờ ở với hần không cần phải lo này lo kia.

Nghe thế hai con mắt của Tiểu Bôi và Tiểu Bảo sáng rực cả lên. Chúng gật đầu lia lịa rồi lao đi kiếm đồ và thử đồ.

“Mấy đứa nhóc này đâu ra đây? Đi đi! Đi ra ngoài đi. Đừng làm dơ quần áo của tao!”

Đúng lúc Thu Phong đang định đi ra ngoài ngồi nghỉ chân một lát thì bỗng nhiên hần nghe được tiếng quát tháo. Cùng khi ấy hình ảnh hai đứa trẻ của hần chạy ù về bên này núp sau lưng hần. Tiếp theo đó một người phụ nữ khoảng chừng 30, mặc một bộ váy công sở bó sát người đuổi theo Tiểu Bảo và Tiểu Bôi với gương mặt bất thiện.

Thấy thế Thu Phong liền nhú mào đợi cô ta chạy đến.

“Quý khách, xin lỗi quý khách ... hai đứa này đi ra ngoài mau!”

Người phụ nữ kia vừa chạy đến liền cúi đầu xin lỗi Thu Phong và Lục Nương đứng ngay đó. Tiếp theo ả ta liền vòng ra sau lưng Thu Phong kéo tay hai đứa trẻ kia hòng lôi chúng ra ngoài. Nhưng chúng lại cứng đầu, mỗi đứa ôm một chân của Thu Phong cứng ngắc không rời.

“Xin lỗi! Tôi dẫn hai đứa trẻ này đến đây mua quần áo ... Có sao cô đuổi chúng ra?”

“Hả?”

Nghe Thu Phong nói thế, người phụ nữ kia liền ngẩng đầu lên. Đập vào mắt ả ta là một gã thanh niên to cao với làn da ngăm và cặp mắt một mí trông rất có thần. Tuy nhiên hấn lại chẳng có vẻ gì là kẻ có tiền.

Ả ta đang định sôi máu đuổi cả Thu Phong ra ngoài thì bỗng nhiên bắt gặp được gương mặt đẹp tuyệt lệ của Lục Nương khiến cả người phụ nữ như cô ta cũng phải choáng ngợp. Đứng hình mất vài giây chứng kiến ánh mắt lạnh như băng và gương mặt đầy khinh bỉ của Lục Nương. Người phụ nữ kia im lặng cúi đầu xin lỗi một tiếng rồi đi mất.

Rất thức thời, chứ không ngu ngốc. Ra là ban nãy, người phụ nữ này chỉ lo chăm chăm đuổi hai đứa trẻ kia đi, lực chú ý cũng dồn vào chúng mà chẳng hề ngẩng đầu lên liếc mắt lấy Thu Phong và Lục Nương. Cô ta chỉ thấy họ mặc đồ hiệu sang trọng, nghĩ họ là những kẻ có tiền, còn mấy đứa nhóc này chắc hẳn không liên quan nên mới đuổi đi.

Đúng lúc người phụ nữ kia vừa đi mất, Thu Phong lại nghe thấy tiếng bước chân của ai đó tiến lại gần đây.

“Pặc!”

Người đến là một gã đàn ông. Hấn ta bỗng nhiên tiến đến thô bạo nắm lấy cổ tay ngọc ngà không xương kia của Lục Nương. Hấn hít lấy một hơi.

Gương mặt của một gã đẹp trai, công tử, nhuộm màu vàng hiện lên trước mắt Thu Phong.

“Người đẹp ... Em có thể cho anh xin số phone được chứ?”

Con mắt Thu Phong giật giật lên. Thế quái nào ở đây xuất hiện một thằng ngu vậy?

Thấy thế Thu Phong liền đưa tay ra bắt lấy cái cổ tay của thằng không biết trời đất kia. Khẽ dồn lực một ít, Thu Phong siết lấy cánh tay của hắn ta:

“Rắc rắc ...”

“A a a a ...”

Tên kia còn chưa kịp phản ứng ngẩng đầu lên nhìn xem kẻ nào nắm lấy tay mình thì bỗng nhiên đau đớn từ cổ tay truyền thẳng vào đầu hắn. Sau những tiếng rắc vang lên, tên này đau đớn đến mức chẳng thể đứng vững nữa. Hắn nắm lấy cổ tay của mình liên tục lùi về sau.

Lúc bấy giờ Thu Phong mới để ý theo sau hắn còn có mấy gã mặc vest đen, đeo kính râm cũng màu đen. Nhìn thôi ai cũng biết mấy thằng này đi theo thằng đầu vàng kia làm vệ sĩ.

Mấy tên vệ sĩ đó, thấy chủ nhân bị đánh, chúng lập tức tiến đến. Hai kẻ đỡ lấy thằng công tử đầu vàng kia, còn hai kẻ to cao như những tay lực sĩ. Gã nào gã đấy cũng cao tầm 1m8 đổ lên, sừng sững đứ trước mặt Thu Phong.

Mọi chuyện phải nói diễn ra quá nhanh. Từ lúc mà thằng ôn kia bỗng nhiên từ đâu xuất hiện nắm lấy tay của Lục Nương một cách tùy tiện, vô duyên hết mức. Cho đến khi cái xương cổ tay của hắn bị Thu Phong nắm nhẹ một cái trật cả cổ tay. Tất cả việc đó xảy ra vừa đúng 10s.

Thu Phong – hắn chẳng phải kẻ nói nhiều. Hắn rất ghét ai động vào người phụ nữ của hắn, nhìn thôi cũng không được. Đừng nói đến việc một thằng trời ơi đất hỡi nào đó bỗng nhiên xuất hiện làm trò càn rỡ.

Nhìn thẳng ôn đầu vàng kia, Thu Phong lạnh lùng híp mắt lại. Hắn đã từng gặp qua vô số công tử gia thế. Nhưng thân phận của hắn dù ở Châu Lang hay là Thủ Đô không ai không biết đến hắn. Không ai không biết đến gia thế và thực lực của hắn. Tuy nói đó là thân phận của Quốc Phong nhưng chẳng ai biết hắn là Thu Phong ngoại trừ một vài người đặc biệt ra.

Do vậy nên chẳng có một ai, chẳng có một thằng công tử nào, ngu đến mức đi cà khịa Thu Phong cả. Kể sau khi mất trí nhớ và chưa mất trí nhớ cũng vậy. Bố già Thu Phong làm hắc đạo, ông trùm đất Nam. Chính bản thân hắn là thiếu tướng quân đội. Là thiên tài của quân đội, dù mấy thằng công tử có ông nội ông ngoại gì đó là đại tướng về hưu cũng phải nể mặt Thu Phong vài phần chứ đừng nói mấy thằng công tử đó.

Do đó từ khi sang thế giới này, lần đầu tiên Thu Phong gặp một thằng công tử không biết điều nào đó. Thành Châu Lang, Thu Phong không tiếp xúc nhiều với giới thượng lưu. Sau khi Hắc Long Bang thành lập, Lục Nương và Thành Chân đều thay hắn tiếp xúc với những doanh nhân, ông lớn của các tập đoàn tại thành phố Quảng Phúc này.

“Mày ... mày dám đánh tao?” Gã công tử kia sau đi đau đón trôi qua bót, hắn ta run rẩy chỉ thẳng mặt Thu Phong mà quát.

Cái chửi đó, chẳng làm Thu Phong nhú mày. Hắn chỉ cảm rãi nghiên đầu qua mà nhìn cái thằng đầu vàng đó. Do hai tay vệ sĩ to lớn của hắn chắn mất tầm nhìn của Thu Phong.

“Đánh gãy tay nó cho tao!”

Hắn ta ghê rợn cái gương mặt chẳng tí cảm xúc nào của Thu Phong mà hét lên.

Không ngờ, hắc đường đường là con trai của thị trưởng thành phố Quảng Phúc này. Lần đầu tiên ra đường hắc bị người ta đánh. Không ngờ, thật không ngờ.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Xong Đòi Thị Trưởng

Nhân Chi Sơ ... Tính Cà Khịa.

À vâng, cái thằng công tử con nhà phú hào, võ ngực tự xưng ông già bố mày là thị trưởng cái thành phố Quảng Phúc này.

Nghe trông có vẻ to đấy. Người đứng đầu một thành phố cơ mà? Chẳng lẽ nhỏ đúng không?

Tuy nhiên lúc này đây, hắn lại không biết rằng chính hắn đang phải đối mặt với một cái thằng đến tổng thống còn dám giết chứ đừng nói dăm ba cái chức cón con kia.

Thu Phong đứng đó, hắn híp mắt lại nhìn hai thằng to con đứng trước mặt mình. Nếu là lúc trước quả thật cơ thể Thu Phong có thể to lớn ngang ngửa với mấy thằng ôn thần này. Nhưng bây giờ thân thể hắn không cục mịch như vậy nữa, thay vào đó, nhỏ hơn, gọn hơn, nhưng chắc hơn, dẻo hơn và khỏe hơn.

“Xin lỗi cậu!”

Bỗng nhiên tay vệ sĩ đứng trước mặt Thu Phong làm một gương mặt khó xử xin lỗi Thu Phong.

Tay vệ sĩ đó cũng hết cách rồi, hắn thừa biết tính cách của thằng công tử kia như thế nào. Ai làm trái ý hắn là hắn kêu đập, đập không được thì về

kêu bố già lên kiểm chuyện. Thân những tay vệ sĩ này vốn vì tiền nên phải nghe lệnh, chứ cũng chẳng vui vẻ gì.

“Còn không mau đập chết mẹ nó?”

Thằng công tử đầu vàng da trắng kia lớn tiếng hét.

Nhìn vào hắn, nhìn những vệ sĩ đi theo hắn, người xung quanh thấy chỉ muốn tránh xa rồi. Chả ai muốn dính vào rắc rối cả, nhìn thôi đủ biết con nhà quyền quý có tiền, muốn ra ngoài phô trương gia thế và của cải.

Hầu hết những người tại cái chuỗi siêu thị này đều là người dân bình thường. Cao lắm có vài người làm công chức nhà nước cũng biết hắn là con nhà ai cũng liền tránh xa. Coi hắn như một cái thứ ung thư trong xã hội này vậy. Ấy thế mà hắn vẫn cứ tưởng hắn hay lắm, hắn là con nhà quyền quý cơ đấy.

Những người đó chứng kiến Thu Phong bị làm khó bởi người phụ nữ xinh đẹp kia. Họ thầm lắc đầu than vãn dùm chàng thanh niên xui xẻo đấy. Gặp ai không gặp, gặp ngay thằng con trời.

Sau tiếng hét của tên công tử đó, hai tay vệ sĩ làm gương mặt khó chịu, tuy nhiên vẫn chấp hành. Hai bọn họ vung tay đến hông nắm lấy cánh tay của Thu Phong mà bẻ như dự định.

“Bụp bụp!!”

Bỗng nhiên hai âm thanh trầm đục vang lên. Hai gã vệ sĩ to lớn hơn Thu Phong ôm bụng, mắt tròn tròn, miệng há ra, nước miếng chảy ra bên ngoài. Cả hai bọn họ nhìn Thu Phong bằng con mắt khó tin, song từ từ họ ôm bụng nằm gục xuống mất đi khả năng chiến đấu.

Đơn giản chỉ hai quyền, Thu Phong còn chả thêm vận năng lượng trong cơ thể hắn làm gì. Tính toán một chút lực giới hạn mà hai tay vệ sĩ này có thể chịu đựng. Hai quyền được tung ra với hai lực đạo hơi khác nhau đôi chút đủ đến một đám đánh bại những tay vệ sĩ ưu tú của thành phố này.

Sau khi hai tay vệ sĩ kia gục xuống. Thu Phong chẳng nói gì, hắn đơn giản nhẹ nhàng mà bước đều bước đến trước mặt cái thằng ôn thần đầu vàng kia. Lúc này hắn ta đang được hai tay vệ sĩ kia nâng đỡ.

Tên kia nhìn Thu Phong hoảng sợ, hắn như không tin vào mắt mình. Bình thường những tên vệ sĩ này của hắn có thể một cân mười. Thậm chí mấy tay xã hội đen trong Quảng Phúc này chẳng tên nào địch lại vệ sĩ của hắn ... vậy mà thằng kia, tướng tá đều thua thiệt vệ sĩ của hắn vậy mà gã đó có thể một đám tung ra đánh gục vệ sĩ ư? Đừng đùa thế chứ?

Dù ngu ngốc nhưng hắn cũng hiểu được là lần này vỡ mồm rồi. Dẫu thế, cái đầu không được bình thường của hắn lại hô lên:

“Mày biết tao là ai không mà dám đánh tao? Đánh cả người của tao?”

Thu Phong im lặng, hắn vẫn cứ bước chậm rãi mà đến. Mỗi bước chân trầm ổn, không gây tiếng động, cũng không gây áp bách gì cả, Thu Phong cũng chẳng tỏa ra sát khí hay đe dọa. Hắn cứ đơn giản mà bước đến một cách nhẹ nhàng.

Nhưng chỉ như vậy thôi cũng đủ tên công tử kia sắp đái cả ra quần. Hắn không nghĩ rằng hai tên vệ sĩ còn lại có thể đánh lại gã đàn ông da đen kia, nhưng vẫn phải thử. Hắn vội vàng ôm tay đứng dậy chỉ vào Thu Phong rồi nói với vệ sĩ còn lại của mình.

“Đánh! Đánh chết bà nó cho bố!”

Hai tên vệ sĩ kia không nhúc nhích. Đã là vệ sĩ thì phải qua đào tạo võ nghệ, khả năng chiến đấu kỹ càng. Và là dân võ, họ có cách nhìn khác với người bình thường. Chỉ cần nhìn cách ra đòn của Thu Phong ban nãy, họ biết việc đánh bại Thu Phong là không thể. Sao Quảng Phúc này khi không xuất hiện ra một tên giỏi như thế này?

Phải hiểu bất cứ một vệ sĩ nào trong đây thả ra bên ngoài giới xã hội đen, họ đều có thể đứng vững trong tầng lớp cao tầng nơi đó. Nhưng gã đàn ông đó, còn kinh khủng như vậy. Hắn ta chỉ có việc bước đến thôi, chẳng làm gì cả mà khiến cho bọn họ áp lực không thể tiến đến.

Thực chất Thu Phong chẳng tỏa áp lực gì cả. Tuy nhiên vì tiền, họ cắn răng nhảy vô đến trước mặt Thu Phong.

Một kẻ lao đến tung một đấm vào giữa mặt Thu Phong, kẻ còn lại vòng ra sau lưng hòng dùng thế gọng kìm kẹp Thu Phong lại ở chính giữa.

Đấm vừa đến, Thu Phong đơn giản né đầu qua một bên sau đó hắn tiếp đến một khụy một chân xuống. Bằng tốc độ và kỹ thuật điều luyện, Thu Phong chụp lấy thắt lưng của kẻ đối diện, tiếp đó hắn nhấc cả cơ thể kẻ đó qua vai mình ném thẳng ra phía sau.

Tên kia bị hất đi, ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì cái lưng của hắn đáp thẳng trúng vệ sĩ đồng bạn của mình.

“Rầm!!”

Đơn giản một âm thanh vang lên, hai kẻ kia va vô nhau ngã xuống. Tuy nhiên đối với bọn họ cái đòn đó đơn giản chỉ là một đòn hất, cơ thể rắn chắc của họ chả bị mất tổn thương. Nhưng mà lúc này họ lại nằm bất động ở đó chẳng nhúc nhích.

“Nằm im đi!”

Cái tên bị ném đê đồng bạn mình xuống thều thào nói.

Hiển nhiên lý do họ nằm bất động là vì họ sợ thực lực của Thu Phong. Người này đơn giản không muốn đánh bọn họ, đúng hơn chả để bọn họ vào mắt. Dù sao thì cũng lao lên rồi, cứ giả bộ nằm bất tỉnh vậy. Cho cái thằng công tử kia ăn một trận đòn cho chừa. Trước sau gì chẳng đánh lại Thu Phong, không có điên mà rước thêm họa vào thân.

“Bộp bộp!”

Đúng lúc này bước chân tĩnh lặng của Thu Phong vang lên hai tiếng, hấn đứng hiên ngang trước mặt cái thằng tóc vàng vừa làm hành động khiếm nhã với Lục Nương kia.

“Mày tính làm gì? Bỏ tao ... bỏ tao là thị trưởng cái thành ...” “Chát!!!”

Thằng công tử đầu vàng thấy Thu Phong bước đến, hấn hoảng sợ lắp bắp chỉ vào mặt Thu Phong. Tự lòi thân phận của mình ra mà đe dọa. Hấn còn nói chưa hết lời đã ăn thẳng một cú tát trời giáng từ Thu Phong.

Đúng một cú tát, cú tát vang lên một tiếng thanh thúy làm ngây ngất lòng người. Thằng công tử ấy ăn đúng một tát khiến cả người hấn bổ nhào xuống đất. Dấu bàn tay đỏ ửng in thẳng lên gương mặt trắng trẻo đỏ của hấn.

Tên đó đau đón ôm gương mặt của mình, cái miệng hấn đỏ hỏn, cái vết đỏ đó chính là vết máu. Bỗng nhiên lúc này hấn cảm nhận trong miệng hấn có cái gì đó cắn cắn ... hình như là răng? Nghĩ thế hấn liền cảm thấy sợ hãi cực độ đến mức ới cả ra sàn nhà.

“Oe ...”

Sau tiếng ọe đó, dưới sàn nhà của shop quần áo xuất hiện một vũng thức ăn bầy nhầy. Có máu, có đồ ăn chưa tiêu hóa hết, và nhìn kỹ ta còn thấy được vài cái răng trắng trộn lẫn trong đó.

Thằng công tử đầu vàng lấp bắp kinh hãi. Tay hắn run rẩy móc điện thoại ra, thay vì đe dọa Thu Phong, hắn nghĩ hắn nên gọi điện cho ông già nhà hắn.

Thu Phong không ngăn cản, gã chỉ đứng đó híp mắt nhìn thằng ôn thần này tính làm gì.

Vài giây sau có vẻ như bên kia đã bắt máy, tay công tử đau đớn gào thét:

“Bố bố ... Có người đánh con ... bố cho gọi cảnh sát đi, bắt nó, nó đánh con học máu mồm rồi bố ơi!”

“Sao? Làm sao bị đánh? Vệ sĩ đâu? Con ở đâu?”

“Con ở chuỗi siêu thị lớn ở quận Thừa Thiên ... bố cho người đến nhanh đi, hắn sắp giết con rồi ... đừng đừng lại đây!!”

Đúng lúc hắn đang gào thét trong điện thoại với gương mặt sợ hãi, thì Thu Phong bước đến giật điện thoại của hắn lên và nghe.

“Alo!”

“Alo? Cậu là ai?”

Tay thị trưởng nghe một giọng nói lạ sau tiếng gào thét thất thanh của con trai mình. Ông ta âm trầm cực độ. Không ngờ thằng con trai cưng của mình ra ngoài bị người khác khi dễ, thậm chí là bị đánh. Kẻ nào, kẻ nào không có mắt như thế dám đánh con trai của ông?

“Ông là thị trưởng Quảng Phúc à?”

“Đúng! Biết tao là ai sao mày dám đánh con tao?”

Sự tức giận của một bậc làm bố khiến cho lão thị trưởng không giữ được lễ nghĩa mà xưng thẳng mày tao với Thu Phong.

“Tôi nghĩ ông nên từ chức là vừa!”

“Rắc ... bùm!”

Nói dứt câu Thu Phong dùng lực bóp nát cái điện thoại trên tay mình.

Sau đó hắn trực tiếp rút điện thoại của mình ra gọi vô một dãy số. Số này là số của tổng thống Phạm Phùng.

Ha ... Vậy mà Thu Phong gọi trực tiếp cho tổng thống ư? Thì cũng đúng, thường các tay thị trưởng chẳng sợ ai cả, bởi chúng là những chính trị gia, chúng chỉ sợ những người cầm quyền đứng đầu cái nước Xích Quỷ này. Thu Phong thì tạm thời chẳng thể tìm ra ai để mà gọi, thay vào đó, nếu hắn đã đe dọa tay thị trưởng kia rồi thì gọi trực tiếp vào số cá nhân của tổng thống. Số cá nhân này là Thu Phong trao đổi sau cái lúc ở trong Nhà Đỏ kia.

“Cậu gọi tôi có việc gì à?”

Đầu dây bên kia bắt máy. Giọng nói nghi hoặc của tổng thống Phạm Phùng vang lên. Ông ta không hiểu tại sao Thu Phong lại gọi vào số máy của mình. Hình như mọi thứ đều theo tiến trình, đâu có cái gì khúc mắc đâu.

“Thị trưởng của Quảng Phúc ... ngài cho hắn thôi chức đi, hoặc hắn sẽ biến mất!”

Đơn giản Thu Phong thẳng thắn nói ra ý kiến của mình.

Lời nói của Thu Phong khiến cho những người xung quanh nghe được đều rít một hơi lạnh. Thị trưởng thành phố này ... ai có thể trực tiếp phế chức của hắn chứ? Làm gì ai đủ quyền lực như vậy ngoại trừ một người là tổng thống?

Không! Chẳng ai tin cái người Thu Phong đang gọi kia là tổng thống cả, đánh chết họ cũng không tin. Hiển nhiên cái thằng công tử nằm bệt dưới kia cũng không tin, hắn sợ, nhưng hắn cũng không tin.

“Có chuyện gì? Thị Trưởng đắc tội gì với cậu à?”

“Ông ta đe dọa đòi giết tôi!”

Thu Phong phun ra một lời nói không chân thực. Nhưng nó sẽ thực nếu như Thu Phong nghe hết cuộc điện thoại của lão già thị trưởng kia. Rất tiếc Thu Phong rất ghét bị đe dọa, nên thôi hắn đe dọa người khác trước.

“Được rồi! Không còn việc gì thì lần sau gặp!”

Nói xong tay tổng thống Phạm Phùng trực tiếp cúp máy.

Tại Nhà Đỏ, ông ta dựa vào cái ghế làm việc của mình mà thở dài. Tại sao tay thị trưởng có thể đắc tội được Thu Phong cơ chứ? Lão ta cũng biết Thu Phong cơ mà? Tổng thống Phạm Phùng suy nghĩ một hồi ông mới chợt nhớ ra con trai của tay thị trưởng đó là một thằng công tử bại hoại.

“Phong ơi là Phong ... Lần sau cậu làm việc gì làm ơn báo thân phận ra một tí!”

Tay tổng thống Phạm Phùng lắc đầu thở dài.

Cái tên Quốc Phong này, những tầng lớp cao tầng không ai mà không biết hắn, làm gì có chuyện có người đắc tội hắn được? Cái này chỉ trách số

phận thôi, với cái thực lực quái thai kia của Thu Phong. Thay vì giữ một tay thị trưởng đến con cũng không quản được so với một kẻ có thể bảo vệ đất nước này. Cái cán cân nghiêng về bên nào cũng là điều dễ hiểu.

Ngày ngày hôm đó một thông báo được đưa ra trên bảng tin của thành phố Quảng Phúc. Thị trưởng đương nhiệm từ chức, thị trưởng mới trẻ tuổi hơn lên thay chức trong ngày hôm đó. Và đây chỉ là bản tin cho người dân biết được mà thôi. Những ai, ngày hôm đó chứng kiến sự việc con trai thị trưởng bị bạo hành, và người đàn ông lạ mặt nào đó đe dọa thị trưởng thành phố này từ chức. Ngày hôm đó ông ta từ chức thật, những người chứng kiến sự việc đó trong đầu họ đều dấy lên một dấu hỏi - người đàn ông đó là ai?

Còn người trong cuộc, sau khi thị trưởng mới, trẻ tuổi, chỉ là một tay đàn ông đang cập kê tuổi 40 mà thôi. Hắn sau khi nhậm chức thì đến tận chung cư bé bỏng của Thu Phong, đích thân hắn mời Thu Phong một buổi tiệc. Tất nhiên Thu Phong từ chối, hắn lười tham gia tiệc của mấy tay tài phiệt với chính trị lắm. Phiền!

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Lục Nương Mất Tích ...

Vài tháng đồ lại đây thành phố Quảng Phúc này nổi lên những vụ mất tích đầy bí ẩn. Theo đó cũng có rất nhiều vụ án huyền bí liên quan đến những xác không đầu trôi dạt trên bờ biển và sâu trong các ngọn núi.

Đã hơn hai tháng từ vụ án thứ nhất xảy ra tại thành phố này mà vẫn chưa tìm được lời giải đáp. Tất cả các thiết bị ghi hình trên thành phố đều được cảnh sát lưu trữ lại, những người mất tích ấy cái hôm họ biến mất, biến mất một cách đầy kì bí.

Ví như vụ mất tích đầu tiên, một người phụ nữ là nhân viên văn phòng của một công ty bảo hiểm nhỏ. Hôm đó cô ta tan ca muộn, mãi 10 giờ đêm mới ra khỏi công ty. Trên đường về, cô ấy về bằng một chuyến tàu điện ngầm từ quận Bình Phúc về quận Tuyên Phong.

Camera xem lại cuộc hành trình trước khi cô ta mất tích. Mọi thứ đều bình thường cho đến khi cô ấy bước ra khỏi nhà ga tàu điện ngầm và đi về nhà mình. 10 giờ đêm thì ở quận Tuyên Phong cũng khá vắng người, tuy xe cộ qua lại cũng nhiều, nhưng có những con hẻm chẳng có ai qua lại, dầu vậy ở đó vẫn có Camera an ninh phòng chống tội phạm.

Quả thật người phụ nữ ấy rẽ vào một con hẻm được cho là đường tắt về nhà của mình. Sau khi vào con hẻm đó, camera vẫn ghi được hình ảnh cô ta cho đến khi cô ta đi qua một góc khuất của Camera. Cô ta biến mất một cách bí ẩn, đó chỉ là một góc khuất nhỏ trong hàng tá Camera an ninh,

nhưng sau đó lại chẳng có một bóng hình nào xuất hiện, cả cô ta và thứ gì đó làm cô ta mất tích.

Một tuần sau, một ngư dân tại quận Eagle phát hiện một cái xác không đầu trôi dạt trên bờ biển. Cảnh sát đến khám nghiệm tử thi, họ xét nghiệm ADN và đưa ra kết quả cái xác đó chính là của người phụ nữ bỗng dưng mất tích kia.

Hơn 20 vụ án được công nhận là có trường hợp như nhau trên toàn thể thành phố Quảng Phúc này. Thời gian hung thủ gây án gần như là ngẫu nhiên, rất khó nắm bắt, có khi vào buổi sáng, có khi là vào buổi tối. Nó ngẫu hứng và bất chợt khiến bên phía cảnh sát khó mà nắm bắt.

Hầu hết các vụ án được diễn ra đều có một đặc điểm chung là nữ giới. Số tuổi của những nạn nhân giao động từ khoảng 16 cho đến 40 tuổi, đa phần những người phụ nữ được cho là rất xinh đẹp.

Tuy nhiên qua khám nghiệm tử thi từ những cái xác, ta không hề thấy một chút gì gọi là xâm hại tình dục từ nạn nhân. Qua vùng cổ của những cái xác không đầu cho thấy đa phần những cái đầu đều bị giật ra một cách mạnh bạo bằng lực đạo cực kì lớn, người bình thường không thể nào làm được việc đó. Một là máy móc, hai là Dị Năng Giả. Chỉ có hai trường hợp đó.

Nếu dùng máy móc bứt đầu nạn nhân ra thì không hợp lý. Bởi chẳng có loại máy vào vừa khít với cổ con người mà có thể giật đầu của nạn nhân ra cả. Do đó bên phía cảnh sát nghiêng về phía Dị Năng Giả gây án hơn.

.....

Sáng sớm tinh mơ tại Hắc Long Bang. Hôm nay cũng như mọi ngày, Thu Phong vẫn tiếp tục huấn luyện người của mình, sau đó hẩn lại tới

phòng tập để thực hành công pháp, đến chiều thì về nhà đóng cửa tu luyện học mật tịch.

Nhưng hắn dường như có cảm giác rằng có chuyện gì đó bất an sắp diễn đến. Hắn cũng chẳng rõ cái bất an đó là từ đâu ra.

Ngồi trong căn phòng của mình, Thu Phong không thể nào tĩnh tâm mà đọc những cuốn võ kỹ được. Quá mất tập trung, mất tập trung vì chính cái sự bất an trong thâm tâm của mình.

Mỗi khi có cảm giác này xảy ra Thu Phong biết chắc chắn sẽ có chuyện. Nhưng quan trọng là chuyện đến với mình hay với ai? Hắn chẳng thể nào nghĩ ra được.

Căn bản lúc trước hắn ở thế giới cũ, chiến tranh triền miên xảy ra tại Trung Đông, cái cảm giác này giúp hắn rất nhiều. Từ cái khi rời ngũ được vài tháng và qua thế giới này cũng được vài tháng, suy ra hơn nửa năm rồi Thu Phong chẳng gặp cái cảm giác bất an này.

Càng lúc cảm giác bất an càng nặng, chứng tỏ sắp xảy ra chuyện gì rồi.

Đôi lông mày Thu Phong nhíu chặt lại với nhau. Hắn không bình tĩnh để tĩnh tâm được nữa, thay vào đó người nào hắn cảm thấy gặp nguy hiểm nhất thì hắn bắt đầu gọi. Đầu tiên là gia đình của hắn ở miền Nam, hắn gọi vào số mẹ mình.

“Alo mẹ nghe Phong ...”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói thân thuộc của mẹ hắn, đúng hơn là bà mẹ song trùng của hắn. Nghe giọng nói đấy làm hắn nhớ đến mẹ của mình ở thế giới kia, không biết bà sao rồi, tay Quốc Phong kia có chiếu cố bà nhiều không.

“À mẹ dạo này khỏe không?”

“Cái thằng, mày vừa mới ra Bắc đã nhớ mẹ rồi à?”

“Dạ không! Con gọi hỏi thăm tí thôi tại ...”

Đúng lúc này Thu Phong đang định nói gì đó thì hắn cảm nhận được có người đang đứng ngoài cửa sổ của mình. Cái dòng năng lượng quen thuộc này chính là một trong hai người đi theo bảo vệ hắn ... Linh Đan?

Cửa sổ lúc này được đẩy ra từ từ, mang theo đó là một gương mặt cực kì nghiêm trọng của Linh Đan.

Cảm giác có chuyện gì đó không ổn, Thu Phong vội nói vào trong điện thoại.

“Con gọi lại sau!”

Sau đó hắn trực tiếp cúp máy.

“Thiếu gia ... có chuyện rồi!”

Gương mặt của Linh Đan vốn bình thường lãnh đạm, rất ít khi bộc lộ cảm xúc, dù đối mặt với những Dị Năng Giả cấp cao hơn mình sắc mặt của cô ta vẫn không thay đổi dù chỉ một ít. Vậy mà giờ đây gương mặt căng thẳng của Linh Đan khiến Thu Phong phải nhíu mày.

Không cần đợi hắn phải hỏi, Linh Đan trực tiếp nói:

“Chị Lục mất tích rồi!”

“Hả?”

“Chị Lục mất tích thừa thiếu gia!!!”

Nói đến đây Linh Đan đưa cho Thu Phong xem một Video từ cái đồng hồ công nghệ cao của mình.

Đôi mắt của Thu Phong nhú sát lại gần cái hình ảnh 3 chiều bé bỏng kia. Ở đó hiện lên khung cảnh cổng trước sảnh của tòa nhà Hắc Long Bang. Lúc này hình ảnh Lục Nương đang đi vào trong sảnh, đi ngang qua một cái cây trụ của tòa nhà, sau đó không thấy bước ra nữa. Hiển nhiên là biến mất.

Đôi mắt Thu Phong mở to đến cực độ, sau đó hấn cầm điện thoại trên tay hô lên:

“Bone!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

“Chiết xuất lại camera Lục Nương vào sáng!”

“Đây thưa thiếu gia.”

Lúc này màn hình điện thoại của Thu Phong sáng lên, vẫn là cái khung cảnh ban nãy. Thu Phong trầm ngâm tại đó, đoạn video này chỉ khoảng 15s. Hấn liên tục xem đi xem lại, nhú mày một cách trầm trọng.

Bone vốn là một AI, nó chẳng thể nào biết được ai mất tích, ai không mất tích dù trong cả nơi mà nó được cài đặt. Cũng như khi Lục Nương mất tích nó không thể nào như con người mà báo việc đó cho Thu Phong.

Thấy lạ kì Thu Phong liền hỏi:

“Sáng nay không có bất cứ người lạ nào vào trong tòa nhà chứ?”

“Không có thưa thiếu gia, tất cả mọi người thông hành đều được nhận dạng. Không phát hiện ra điều gì bất thường ...”

Máy móc cuối cùng vẫn chỉ là máy móc, Thu Phong thất vọng cực độ. Ngay lập tức hấn lao khỏi ra tòa nhà bằng cửa sổ. Gấp lắm rồi, Lục Nương mất tích theo thời gian ghi hình lại thì mới khoảng 15 phút. Hấn có sai Linh Đan âm thầm đi theo bảo vệ Lục Nương từ xa. Nhưng không ngờ để xảy ra sự cố này.

Hấn cũng không trách Linh Đan được. Chắc chắn kẻ bắt cóc đã canh góc khuất của Linh Đan và camera tiến hành bắt cóc người. Hấn có một thủ pháp nào đó qua mặt cả cảm nhận của Dị Năng Giả như Linh Đan và camera.

Thu Phong nhảy thẳng xuống dưới, hấn vận hết sức mạnh trong cơ thể đến mức cực đại. Cơ thể Thu Phong lúc này nhẹ còn hơn giấy, nhưng tuyệt nhiên lực cản không khí không thể làm gì được hấn. Cứ thế Thu Phong lao đi như bay trên đường.

Chỉ khoảng vài phút sau hấn xuất hiện trước tổng hành dinh tòa nhà Hắc Long Bang. Đứng tại đó, theo ánh mắt quan sát Thu Phong nhìn vào một cây cột trụ. Nơi này chính là nơi Lục Nương bị bắt mất.

Tại sao? Đứng ở đó, Thu Phong nhíu mày. Đến bản thân hấn cũng không cảm nhận được tí dao động năng lượng gì của Dị Năng Giả.

“Trùng ~~”

Bất chợt đôi mắt Thu Phong hóa xanh lên. Bất chấp mọi ánh nhìn của một vài tiếp tân của tòa nhà.

Bỗng nhiên thấy người đứng đầu của Hắc Long Bang này rục lên một con mắt màu xanh khiến cho một vài người lần đầu tiên thấy liền ngạc nhiên tột độ. Nhưng dầu thế họ cũng không dám nhìn nhiều, cũng không

dám chỉ chỗ bàn tán, mà chỉ dám giữ lấy sự ngạc nhiên của bản thân, nên lại đợi Thu Phong rời đi mới có thể bàn tán.

Chẳng quan tâm đến điều đó, sau khi con mắt của hắn sáng rực lên, đập vào mắt hắn là một dòng năng lượng hắc khí, hắc khí tất nhiên là màu đen. Đây chắc chắn là năng lượng còn sót lại của kẻ gây nên chuyện này. Thu Phong chưa bao giờ thấy người Dị Năng Giả nào có dòng khí năng lượng màu xanh cả, tuy nhiên màu đen thì hắn đã thấy.

Trong trí nhớ của bản thân Thu Phong lúc này hiện lên hình ảnh của một con quỷ ... Quỷ? Đúng rồi là quỷ ... sinh vật đó là quỷ ... Quỷ ư? Tại sao mình lại chắc chắn thứ đó là quỷ mà không phải dị nhân hóa hình.

Cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng, Thu Phong khẽ ôm lấy đầu của hình. Hắn bức tức, bức tức vì Lục Nương mất tích, tại sao lại vậy. Quỷ? Quỷ ....

“Cô ta bị Nga Quỷ bắt đi rồi!”

Giọng nói thều thào bỗng vang lên bên cạnh Thu Phong. Hắn giật mình quay sang người phát ra giọng nói ấy.

Là Võ Kỳ?

Gương mặt của Võ Kỳ vẫn thế, hắn mang một điệu cười nhợt nhạt nhìn Thu Phong.

Hắn nói Nga Quỷ? Nga Quỷ là thứ gì? Quỷ ư?

“Đi thôi đừng đứng ở đây!”

Võ Kỳ nhìn gương mặt căng thẳng của Thu Phong. Hắn lạnh nhạt nói, song chủ động rời đi.

Quả thật nói chuyện ở đây rất không ổn, dù đang rất lo lắng cho Lục Nương nhưng Thu Phong cũng phải ép bản thân mình bình tĩnh. Hắn là chiến binh, trải nghiệm qua rất nhiều điều rồi, lúc này căng thẳng lo lắng chẳng giải quyết được gì cả. Chỉ khiến mọi chuyện càng thêm khó khăn thôi. Do đó hắn phải thật bình tĩnh, có vẻ như kẻ tồn tại gần 2000 năm như Vũ Kỳ sẽ biết được gì đó.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Nga Quỷ

Nga Quỷ là gì? Nga quỷ là thuật ngữ có xuất phát từ Phật giáo. Theo nhà Phật, con người khi tồn tại trên thế gian có hai phần: phần hồn và phần xác; phần xác là vật chất, phần hồn là tâm linh. Khi chết đi, vật chất tan vào hư không, trở về với cát bụi còn phần hồn sẽ được luân chuyển tới một trong 6 cõi tùy thuộc vào nghiệp của người đó lúc sống.

Người làm nhiều việc thiện, tu tập tốt, tích nhiều phúc đức, gieo nghiệp lành sẽ được luân hồi chuyển kiếp tới cõi Trời, cõi Thần, cõi Người. Những người khi sống gieo nhiều ác nghiệp thì sẽ bị đày tới cõi Súc Sinh, cõi Nga Quỷ, cõi Địa Ngục; không được đầu thai chuyển kiếp, phải trả hết nợ do mình gây ra.

Như vậy, nga quỷ là phần linh hồn con người sau khi mất đi bị đày vào cõi Nga Quỷ. Những linh hồn này còn được gọi với cái tên là quỷ đói bởi chúng không thể ăn uống, bất cứ thứ gì đưa vào miệng đều biến thành lửa nóng. Nga quỷ là những linh hồn sống vất vưởng ở nơi tối tăm, bẩn thỉu, bộ dáng xấu xí với bụng to cổ hẹp, luôn khao khát đồ ăn.

Vốn dĩ nga quỷ sống ở cõi Nga Quỷ, vô hình với con người và một số vô cùng ít ỏi mới lọt vào trần gian nhưng mỗi năm một lần vào dịp Rằm tháng 7, từ 2/7 quỷ môn quan sẽ mở để tất cả những linh hồn đều có thể trở về dương gian. Đây là thời gian ở dương thế có nhiều nga quỷ nhất, có linh hồn quay lại vì còn vương vấn thế nhân, có linh hồn tới để tìm đồ ăn.

Tháng 7 âm lịch của thế giới đã trôi qua được hai tháng rồi. Do một số biến động nào đó, những con Nga Quỷ lưu lại nhân gian này mà không trở lại Cõi của mình. Và rồi chúng bắt đầu chuyển biến thức ăn.

Vốn theo như Phật sách ghi lại, Nga Quỷ chỉ có thể ăn những thức ăn ở nhân gian do con người nấu mà thành. Đôi khi chúng ta nấu một bữa cơm lên, chưa kịp ăn đã ngửi thấy mùi ôi thiu nhè nhẹ, là do chính Nga Quỷ đã ăn qua nên thành như thế.

Nhưng Vũ Kỳ lại nói Lục Nương là do Nga Quỷ bắt đi, ý là gì? Không phải chỉ gần đây, chính xác là 30 năm đổ lại đây. Lục Cõi, trừ Cõi Trời và Cõi Địa Ngục ra, tứ Cõi kia mơ hồ đang rất suy yếu.

Cõi Người nằm trong tứ Cõi cũng vậy. Suy yếu ở đây không phải là suy yếu ở người, linh hồn trú ngụ trong tứ Cõi đó. Suy yếu ở đây tức là suy yếu bởi những cánh cửa phong bế tứ Cõi này.

Trong lục Cõi luôn luôn tồn tại một cánh cửa để giao thoa giữa sáu Cõi. Ví dụ như Cõi Nga Quỷ, Cõi Súc Sinh, Cõi Địa Ngục đều có Quỷ Môn Quan, tam Cõi còn lại có Thần Môn.

Và hiển nhiên trong 30 năm đổ lại đây tứ Cõi lần lượt là Cõi Người, Cõi Atula, Cõi Nga Quỷ và Cõi Súc Sinh những cánh cửa giao thoa giữa bốn Cõi này đang dần càng suy yếu. May thay ở Cõi Địa Ngục và Cõi Trời không có bị suy yếu, nếu không thế giới ắt hẳn sẽ xảy ra chiến tranh giữa các vị thần, thần không chỉ trong Lục cõi, thần còn là những thần Tam Giới phương Tây.

Từ đó khiến cho chúng sinh tứ Cõi ấy qua lại giữa thế giới của nhau nhiều hơn bình thường. Thậm chí rằm tháng 7 âm lịch cửa Mả được mở số lượng chúng sinh cũng không nhiều bằng 30 đổ lại đây. Vì sao ư? Cái đó chẳng ai biết được.

Đó cũng là trong số những lý do mà Vỹ Kỳ, một linh hồn cường giả sống ở Cõi Atula bỗng nhiên bị đẩy tới Cõi Người trở thành làm người một cách khó hiểu.

Trước đây một tháng lúc Thu Phong ở miền Nam tại trong dinh thự của bố già hắn. Cái lần đầu tiên mà hắn có nguồn sức mạnh màu xanh kỳ bí nào, hắn thấy một con quỷ. Chính xác đó là một con quỷ, nhưng bằng cách nào đó Thu Phong lại tự chắc chắn với bản thân rằng đó không phải là quỷ đói hay Nga Quỷ.

Như đã nói ở trên, căn bản Nga Quỷ chỉ có thể ăn thức ăn do con người chế biến. Cái chúng ăn không phải là thực thể mà là năng lượng từ thức ăn con người nấu ra chúng ăn từ đó. Chúng cũng không có khả năng giết hại bất cứ ai, bất cứ sinh vật nào ở Cõi Người để có thể trở thành thức ăn cho chúng.

Nhưng đó là chuyện chúng chỉ có 14 ngày tức hai tuần ở nhân gian. Vượt qua thời gian đó, những con Nga Quỷ bắt đầu biến đổi. Bất tri, khiến chúng hung hăng hơn, những thức ăn do con người nấu không đủ thỏa mãn chúng. Càng ngày chúng càng tham lam.

Ban đầu chúng sẽ giết động vật, từ ăn linh hồn cho đến ăn thể xác. Các gia súc gia cầm liên tục mất tích mà không lý do. Và đó là những bước đầu tiên khiến những con Nga Quỷ ngày càng lộng hành. Từ từ chúng không cảm thấy thỏa mãn với thịt xác động vật nữa, chúng bắt đầu chuyển sang con người. Ban đầu chúng ăn bất cứ ai chúng bắt gặp được. Một mạng người có thể khiến một con Nga Quỷ no cả tháng trời.

Tuy nhiên người cũng có phẩm chất của người. Một vài người có lực lượng linh hồn tốt và xấu, thanh khiết và vẩn đục, cao quý và trần tục. Do đó chúng đã bắt đầu lựa chọn những người có linh hồn tốt, thanh khiết,

phẩm chất cao. Ăn được một người đó sẽ khiến bản thân chúng như tu luyện vài năm.

Dẫu vậy, Nga Quỷ vẫn có cấp độ mạnh yếu được phân chia không rõ ràng. Chắc hẳn chỉ có những con Nga Quỷ mới biết chúng nằm cấp độ nào. Võ Kỳ dù là linh hồn cường đại ở Cõi Atula nhưng hẳn rất ít khi tiếp xúc với những con Nga Quỷ thấp kém.

Bởi Cõi Atula còn được gọi là Cõi Thần, là một Cõi chẳng vương bận bất cứ quy luật nào của Địa Ngục hay Cõi Trời. Còn Cõi Nga Quỷ vốn chỉ là những kẻ lưu đày thấp kém, đói khát bị đày xuống đó.

Quay về vấn đề chính. Nếu một con Nga Quỷ phát triển quá lâu ở trần thế, khi ăn được xác thịt của sinh vật đầu tiên chúng đã bắt đầu có thực thể. Tuy mờ mờ ảo ảo những vẫn có thể chạm tới nếu chúng ta cố ý.

Một vài con lại mạnh bạo hơn thế, chúng đã có thực thể hoàn hảo. Vừa có thể ẩn nấp, vừa có thể hiện ra thực thể ăn sinh vật. Trong đó những con Nga Quỷ đã có thể ăn con người là những con Nga Quỷ rất đáng sợ.

Sức mạnh của chúng như thế nào vẫn là điều bí ẩn.

Thu Phong ngồi đó nghe Võ Kỳ kể cho mình nghe về Nga Quỷ, bao gồm cả Lục Cõi khiến Thu Phong tầm ngẫm. Hắn ngạc nhiên, nhưng lại vô cùng bình tĩnh. Vấn đề ở đây là ... làm sao có thể tìm được con Nga Quỷ bắt Lục Nương đi mới là chuyện hệ trọng.

Chẳng biết khi nào Nga Quỷ sẽ ăn Lục Nương. Tính mạng của Lục Nương đang trên bờ vực nguy hiểm, Thu Phong rất nôn nóng nhưng hẳn cũng phải kìm lại. Thế giới mà Võ Kỳ kể ra, không biết có thật hay không, nhưng bây giờ Thu Phong như kẻ mù vậy.

Chẳng có một tí manh mối nào ngoài cái khí màu đen hắc ám còn sót lại trong sảnh tòa nhà Hắc Long Bang cả. Một dòng khí đó, nó chẳng nổi đến đâu, nó như biến mất vào hư không, khiến Thu Phong bức dọc.

“Có cách nào để tìm được Nga Quỷ ở thế giới này không?”

Gương mặt Thu Phong trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết. Hắn tỏ vẻ ra bên ngoài chẳng có một chút lo lắng nào.

Nhìn vào biểu cảm nghiêm nghị không sợ sệt, không lo lắng, không hoảng hốt, mà chỉ có nghiêm túc trước vấn đề của mình khiến Võ Kỳ trầm tán thưởng. Thằng cu này không ngờ tình thế như vậy mà tâm vẫn không loạn, vẫn bình tĩnh sau khi đã nghe về Nga Quỷ.

Đối với Võ Kỳ mấy con Nga Quỷ không đáng sợ. Nhưng đối với Thu Phong, hắn chẳng biết tí thông tin gì nhiều về Nga Quỷ. Làm sao để tìm được Lục Nương đây? Thời gian kéo dài càng lâu, Lục Nương càng nguy hiểm.

“Tất nhiên là có ...”

Nói đến đây tự nhiên Võ Kỳ dừng lại, hắn híp mắt nhìn Thu Phong nở một nụ cười, như thể muốn châm chọc Thu Phong vậy.

Dẫu thế sau vài giây Thu Phong vẫn không nóng vội, khiến cho Võ Kỳ âm thầm đánh giá lại con người này thêm một lần nữa.

Hắn gật đầu nói:

“Người phạm các ngươi làm sao có thể tìm được Nga Quỷ. Thế giới này cũng chẳng còn thầy pháp, sao mà theo dấu được Nga Quỷ. Hãy cảm thấy may mắn vì đạo gần đây ta nhàn rồi chế ra thứ này ...”

Tới đây tay Võ Kỳ bỗng xuất hiện một tờ giấy màu đỏ đô. Trong cái tờ giấy đó là hàng tá chữ được vẽ trông giống như thư pháp, không phải chữ Việt, cũng không phải chữ Hán ... Là chữ Phạn?

Thu Phong nhận ra những từ trên tờ giấy đó là chữ Phạn, chỉ biết là chữ Phạn thôi chứ chẳng biết nghĩa là gì. Lúc này Võ Kỳ lại nói tiếp:

“Đây là một tấm bùa theo dấu, khí tức ban nãy của con Nga Quỷ kia đã được lưu dấu vào đây ... nhìn này!”

Võ Kỳ đưa tờ giấy đỏ ra và nói, sau đó hần lật sang một mặt không có chữ để hướng trước mắt Thu Phong. Bỗng lúc này “Phụt ~” lên một tiếng, một ngọn lửa màu vàng từ hư không đốt cháy tờ giấy đỏ đó.

Vài giây sau ngọn lửa biến mất, nhưng hiển nhiên tờ giấy vẫn còn nguyên vẹn trên tay Võ Kỳ. Chẳng hề có vết tích gì của việc bị cháy, cháy xém cũng không.

Thu Phong híp mắt lại, lúc này hần không có bật con mắt màu xanh, hần cũng chưa thấy dị tượng gì diễn ra.

Tuy nhiên một khắc sau, cái mặt không chữ của tờ giấy bỗng như có vài nét vẽ lệch lạc. Đường thẳng không ra đường thẳng, đường cong không ra đường cong. Hết nét vẽ này chồng nổi nét vẽ khác, chúng bắt vào nhau như một cái hệ thống.

Càng nhìn Thu Phong càng nhú mày, hần không thắc mắc tại sao tờ giấy lại tự hiện nét vẽ. Hần chỉ thắc mắc cái này nhìn trông rất giống bản đồ.

Đôi lông mày của Thu Phong nhú lại, hần chưa kịp lên tiếng hỏi Võ Kỳ đã trả lời:

“Đây là bản đồ ... biết làm gì rồi chứ?”

Vỹ Kỳ nhìn Thu Phong cười cười, hắn trao tờ giấy lại cho Thu Phong rồi rời khỏi căn phòng. Hắn đi mà không có ý định giải đáp cho Thu Phong thêm bất cứ điều gì nữa.

Thu Phong cũng không ép hắn, thay vào đó bản thân Thu Phong bắt đầu nhìn vào trong tờ giấy có hiện bản đồ đó. Trên bản đồ có một chấm đen, cái chấm đen này đang còn tí tách tí tách sáng. Nhưng Thu Phong chẳng thể nhìn ra được đây là chỗ nào, bí đường hắn hô lên một tiếng:

“Bone!”

“Tôi đây thừa thiếu gia!”

“Quét hình ảnh bản đồ trên đây, đưa ra bản đồ chính xác nhất địa điểm của chấm đỏ cho tôi!”

“Vâng thừa thiếu gia ... Đã quét xong, đây là địa điểm thừa thiếu gia!”

Lúc này trên cái màn hình điện thoại của Thu Phong hiện ra một cái bản đồ nhỏ. Phóng to đó ra cùng với địa điểm của mình, nơi này không ngờ lại nằm ngay khu ổ chuột?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Cây Đại Thụ!

Khu Ổ Chuột như đã nói đây là một vùng được coi là một quần không tên, không chính thức nằm ở ngoài rìa thành phố Quảng Phúc này. Nơi đó cũng được xem là nơi bắt đầu của Thu Phong, thủ lĩnh Hắc Long Bang – Thu Phong. Nơi này mang lại cho Thu Phong khá là nhiều kỷ niệm.

Tỷ như hắn ở đây sống một cách thoải mái, thích thì đánh nhau, không thích thì ăn nhậu. Buồn vui lúc nào cũng chẳng cần phải lo nghĩ gì nhiều, mọi thứ rất đơn giản. Người ở đây toàn bộ đều là dân lao động tay chân, từ trẻ em cho đến người lớn, từ người già cho đến trai tráng vị thành niên.

Tuy nhiên lúc này Thu Phong quay lại cái Khu Ổ Chuột ấy, hắn không còn tâm tình nào mà ôn lại kỷ niệm xưa. Hắn giờ đây đang dán mắt vào trong màn hình hiển thị trên hư không trước mặt mình kia. Màn hình ấy phát ra một cái bản đồ gì đó giúp hắn đi đến địa điểm chấm đỏ.

Lục Nương bị bắt mất, theo như Vỹ Kỳ nói đó là do Nga Quỷ. Tin hay không tin Thu Phong cũng phải kiểm chứng, bởi đó là thông tin duy nhất rồi.

Lúc này đây Khu Ổ Chuột có một vùng đất được gọi là vùng đất trống, khá là rộng lớn, phải nói nó rộng gấp mấy lần cái sân bóng đá. Vùng đất này khắp nơi chỉ toàn là cỏ xanh ngát bạt ngàn. Lâu lâu mọc lên vài cái cây to lớn phủ xuống bóng râm cho buổi chiều oi ả.

Nơi này trước kia Thu Phong từng từ đây mà tên tuổi hắn vang xa. Do là khi trước lão đại của Khu Ổ Chuột này Ngũ Tỷ tranh phong lợi ích cùng

Nga Hoàng lão đại cũ của Quốc Thiên và Gia Hưng. Một mình Thu Phong từng lấy một chống tất cả. Cân cả trăm người cùng lúc mà mảy may chẳng đổ lấy giọt mồ hôi.

Đứng giữa vùng đất rộng lớn bao la đó, Thu Phong đứng khựng lại. Hắn nhìn vào cái bản đồ hiển thị trên màn hình điện thoại của mình. Cái điểm chấm đỏ đang nhấp nháy kia chính là cái vị trí mà Bone sao chép lại của tờ giấy Võ Kỳ đưa hắn.

Cái điểm chấm đỏ lại nằm ở vùng đất trống không lồ ấy. Thu Phong tắt cái màn hình hiển thị trên hư không kia. Sau đó hắn lôi tờ giấy từ trong người ra xem. Vẫn không có gì thay đổi, cái chấm đỏ kia vẫn ở đó.

Thu Phong liền đảo mắt nhìn vào vùng đất trống. Vùng đất này tuy rộng nhưng đây không phải là biển, và cũng không phải là đường chân trời. Không rõ là phủ rộng bao nhiêu nhưng điểm cuối tính từ chỗ Thu Phong nhìn là một quận khác của thành phố Quảng Phúc.

Hiển nhiên dù đảo mắt bao nhiêu lần Thu Phong cũng vẫn không thấy có gì bất thường, ngoài một vài cái cây nằm cô độc giữa cánh đồng cỏ, Thu Phong thất vọng vì chẳng thấy ai. Hắn cũng không nghĩ Võ Kỳ rảnh rỗi đến mức lấy chuyện Lục Nương mất tích ra bỡn cợt hắn làm gì.

Khẽ vận lực lượng của bản thân lên, con mắt xanh của Thu Phong hiện ra. Vẫn như mọi khi, con mắt xanh lam ngọc rực rỡ những ánh cam tuyệt đẹp ấy lại hiện lên.

Thu Phong sử dụng con mắt này nhằm một mục đích là dò tìm khí tức của Lục Nương. Tuy khí tức của Lục Nương, tức những dòng năng lượng đa sắc mà mỗi khi Thu Phong sử dụng con mắt này nó đều hiện lên người khác ấy. Với Lục Nương cũng vậy, màu của Lục Nương đặc biệt hơn người thường ở chỗ, khí năng lượng của cô ấy có màu vàng, vàng không giống

như Tô Lâm lão già kia. Mà là vàng trắng, một màu vàng tinh khiết trông như một thiên thần.

“Trùng ~~”

Con mắt xanh hiện lên, Thu Phong mở to mắt ra nhìn hết thấy không gian xung quanh. Lúc này gương mặt của Thu Phong ngạc nhiên đến tột cùng. Bởi vì ... bởi vì hắn thấy khắp vùng đất này độc một màu duy nhất ... là màu đen?

“Tại sao lại là màu đen?”

Màu đen Thu Phong cực kì ít thấy, ngoài con quỷ trong dinh thự của bố già hắn, lần thứ hai là lúc này ở trong tòa nhà Hắc Long Bang. Tuy nhiên những dòng khí đen đó đều rất nhỏ, không có rộng lớn như thế này.

Nhìn vào những dòng năng lượng đen trôi nổi bồng bềnh dưới mặt đất của vùng đất này. Dù là buổi chiều nắng nóng, thậm chí nắng còn đang hắt trực tiếp vào thân hình to lớn kia của Thu Phong. Nhưng hắn vẫn cảm thấy lạnh lạnh thế quái nào ấy?

Tại sao? Lại sao lại như thế này.

Dần lấy lại bình tĩnh sau một phen kinh ngạc. Thu Phong lúc này vẫn đang đứng ngoài rìa của vùng đất. Hắn quyết định bước chân vô thăm cỏ của vùng đất trước mặt.

“Rùng mình ~~”

Vừa đặt nửa người vào, Thu Phong cảm nhận được nhiệt độ giảm đi trông thấy. Đây là tại sao? Nhiệt độ của vùng đất này giảm xuống vài độ so với nhiệt độ bên ngoài kia.

Để chắc chắn mình không bị ảo giác Thu Phong lại lùi một chân lại.

“Quả nhiên?”

Quả nhiên bên ngoài nhiệt độ lại nóng hơn bên trong vùng đất ấy? Trong vùng đất này chẳng lẽ có điều gì kì quái.

Thấy thế lúc này Thu Phong vẫn bước vào, mặc cho cái nhiệt độ quái lạ khiến hần rùng mình. Như thể không rét mà run.

Bỗng chốc Thu Phong phát hiện, mấy dòng khí đen ấy khi hần đặt chân đến đâu, nó tản ra tới đó. Giống như là đang cố tránh xa hần vậy?

Loại bỏ mấy cái thắc mắc không cần thiết, Thu Phong trừng mắt lên. Hần lật tờ giấy ra nhìn vào trong đó, cứ thế hần bước đi. Trong tờ giấy này có một hai điểm sáng. Một điểm sáng cũ vẫn bất động từ nãy đến giờ Thu Phong không nói làm gì. Còn điểm sáng mới xuất hiện, xuất hiện từ khi hần đặt chân vào vùng đất này.

Thấy thế Thu Phong dừng lại xem, hần dừng lại điểm sáng đó cũng dừng lại, hần lại di chuyển điểm sáng ấy lại di chuyển. Khởi căn động não nhiều Thu Phong cũng biết điểm sáng mới đó là hần.

Vậy càng tốt. Bởi cái tờ giấy này không có chỉ hướng Đông hay hướng Tây cái quái gì cả. Nó chỉ hiện điểm sáng chết ở kia, nếu không có điểm sáng mới đại diện cho hần xuất hiện, sợ rằng Thu Phong phải lật tung cái chỗ này lên.

Cứ thế Thu Phong vừa nhìn vào tờ giấy vừa đi. Vốn đây là một vùng đất trống, hần cũng chẳng sợ đụng phải vật gì. Tuy nhiên hần không biết rằng cái hướng hần đang đi là hướng đến một cái cây đại thụ khổng lồ.

Cây này cũng chẳng biết là cây gì, tại sao nó lại xuất hiện ở đây. Chỉ biết nó cao, cao khoảng mười mấy mét, tán lá rất rộng, vòng thân của cây phải ba người ôm mới hết. Chẳng để ý được chuyện đó.

Lúc này Thu Phong cứ đi từ từ, hấn không gấp, hấn chỉ sợ bản thân vọng động con quỷ kia sẽ đưa Lục Nương đi mất. Tuy nhiên lúc này Thu Phong biết hướng đi mình nằm ở đâu, không còn lệch lạc vị trí nữa. Hấn bắt đầu ngẩng đầu lên.

Hai con mắt của Thu Phong rực sáng, hấn bắt đầu nhú hai hàng lông mày của mình lại.

“Hấn khí ... tại sao lại tụ tập hết ở đây?”

Thu Phong lẩm bầm.

Đập vào mắt hấn lúc bấy giờ là một cái cây khổng lồ, tuy nhiên thay vì chú ý cái cây, Thu Phong lại chú ý những dòng hắc khí trôi nổi quanh người đó.

Càng nghi hoặc càng khiến người ta tò mò. Thu Phong quyết định bước lại trước cái cây cách hấn mấy chục mét kia.

“Xào xạc ... xào xạc ...”

Bất giác khi Thu Phong vừa đặt chân đến bóng râm của cây từ lúc này không hay. Cũng lúc ấy không biết ở đâu một cơn gió nổi lên làm lay động những tán lá lớn của cái cây khổng lồ không biết tên ấy.

“Ừ ừ ...”

Cơn gió nhẹ thổi từ cái cây trôi theo đường thân cây đẩy gió về phía Thu Phong một cách nhẹ nhàng. Nhưng theo Thu Phong cảm nhận, cơn gió này

mang theo đâu đó một chút lạnh cảm.

Bắt đầu Thu Phong chú ý đến cái cây, hần dần cảm thấy cái cây này bất ổn. Càng nhìn càng thấy nó rợn rợn thế quái nào ấy. Khó hiểu.

Bất giác Thu Phong lại nhìn xuống cái tờ giấy. Hần thấy hai điểm sáng đã hòa lại làm một với nhau, tức hần và cái điểm sáng kia không biết là con Nga Quỷ hay là Lục Nương đã đứng trên cùng một vị trí.

Cắt tờ giấy đó vào bên trong người. Thu Phong tiến sát lại cái cây đại thụ này hơn. Hần đặt bàn tay thô ráp của mình lên cái thân cây ấy.

Từng cái vỏ cây khô cứng, kèm theo một chút mát lạnh truyền vào lòng bàn tay Thu Phong. Hần đứng đó trầm suy nghĩ:

‘Ngoài cái cây này ra ... chẳng còn một thứ gì khác ... Chẳng lẽ cái cây này có liên quan gì đến con Nga Quỷ?’

Nghĩ thế Thu Phong ngẩng đầu lên trời, hần nhìn sâu vào bên trong những tán lá, những cành cây to lớn trên đầu hần. Đôi mắt xanh của Thu Phong híp lại, giờ khắc này hần lại ngạc nhiên tột độ. Cơ thể hần bắt đầu nổi hết cả da gà.

Bởi vì trên đó có một lớp sương mỏng, tuy nhiên con mắt này của Thu Phong giúp hần nhìn qua cái lớp sương mỏng ấy. Qua lớp sương mỏng Thu Phong thấy hàng chục thân ảnh đang treo tòn ten trên đó bằng một sợi dây.

Một cảnh tượng rợn người truyền vào trong mắt Thu Phong. Hàng chục thân ảnh ấy chính là người, họ bị trói lại treo lên những cành cây. Nhìn vào các khí tức màu trắng yếu ớt trôi nổi quanh người họ khiến Thu Phong nhận định một điều rằng. Những người này đang còn sống.

Nhưng ... bỗng nhiên Thu Phong thấy một thân ảnh chuyển động, cái thân ảnh này không toát ra dòng khí màu trắng mà lại là màu đen. Cái thân ảnh ấy trong tán cây ló một cái đầu không rõ là đầu người hay đầu con gì, nó cúi xuống nhìn đối diện Thu Phong.

Nhìn sâu vào cái đầu ấy, Thu Phong thấy đôi mắt của nó, một đôi mắt màu đỏ kì lạ. Đôi mắt đỏ như đem theo một vài sự u oán, một vài sự tham lam.

“Hình như ...”

Đồng tử mắt Thu Phong co lại, hắn thấy một dòng khí nhỏ nhoi truyền ra bên ngoài. Đó là dòng khí màu vàng trắng? Khí này hắn chỉ thấy mỗi mình Lục Nương mới có.

“Trùng ~~~”

Thu Phong trùng mắt lên, trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp kia, không còn chút xinh đẹp nào nữa. Thay vào đó là lãnh ý vô tận. Cái đầu kia chắc chắn là đầu con Nga Quỷ.

Đúng thật nó là một con Nga Quỷ. Nó từ xa đã thấy Thu Phong, một con người kì lạ dám bén mảng đến một nơi tràn ngập ma khí của nó.

“Súc sinh ...”

“Phùng ~~~!!!”

Bất chợt Thu Phong vận hết sức mạnh trong người ra, một ngọn lửa bùng bùng sức sống rực cháy lên trong người hắn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Hung Thủ Thực Sự

Thu Phong nổi điên lên, hắn bắt chấp cái thứ kia có phải Quỷ thật hay không. Ngọn lửa bây giờ đã rực cháy trên cơ thể của hắn.

“Bố tìm được mày rồi!”

Vền vền vang lên một tiếng.

Con Nga Quỷ kia dính xác bây giờ nó mới phát hiện ra là Thu Phong đang nhìn nó. Từ nãy đến giờ đánh chết nó cũng không tin rằng có người nhìn thấy nó.

Quỷ hay Ma vốn vô hình trước mắt con người. Sau này Quỷ có thể có thực thể nếu nó tu luyện đủ lâu, Ma nếu mạnh mẽ cũng có thể hóa thành Quỷ và có thực thể. Quỷ và Ma dù có thực thể nhưng nếu chúng không nguyện ý sẽ chẳng con người nào thấy được chúng.

Trừ phi những đứa trẻ dưới 3 tuổi chúng có được con mắt Âm Dương do bẩm sinh con người ai cũng có. Đến khi quá 3 tuổi, con mắt đó dần mất đi cho đến khi 6 tuổi thì con mắt ấy dần dần mai một đi hết. Cũng có một số người giữ lại được con mắt Âm Dương cho đến mãi sau này. Cũng có một số người hiểu được con mắt Âm Dương vận dụng như thế nào mà có thể khai sáng lại nó.

Tuy nhiên con Quỷ này sau khi nhìn vào mắt xanh kia của Thu Phong nó lại không nghĩ thế. Nhưng nó lại không nghĩ nhiều được nữa, bởi giờ đây, con người đó đã nhảy một phát lên đến trước mặt nó rồi.

“Vù ... ~~”

Lao qua tầng sương mỏng, Thu Phong xuất hiện trước mặt con Nga Quỷ kia. Hắn đáp trên một cành cây đứng sừng sững ở đó, đôi mắt xanh của Thu Phong tràn ngập sát khí. Đến con Nga Quỷ này cũng cảm thấy lạnh.

‘Tại sao? Con người ... lại có thể phát ra sát khí với ta?’

Một dòng suy nghĩ chảy ngang qua đầu con Quỷ đó. Uy áp vô hình của Thu Phong đập vào người nó khiến nó cảm thấy khó chịu.

Tuy nhiên lúc này Thu Phong đang đứng trên một cành cây khá nhỏ, ấy vậy mà cành cây đó không hề gãy. Ánh mắt của Thu Phong không hề nhìn vào con Quỷ, mà hắn nhìn vào thân hình của một người phụ nữ đằng sau con Quỷ kia.

Lục Nương chính xác là Lục Nương đang nằm vắt người trên một cành cây lớn, cổ ngửa lên trời. Sinh khí màu vàng trắng của cô ấy đang liên tục tuôn trào ra ngoài một cách mất kiểm soát. Năng lượng đó chảy vào hư không, không chảy vào con Quỷ ấy, khiến Thu Phong khó hiểu.

Thu Phong biết nếu khí mà hắn thấy của con người biến mất hết, đồng nghĩa với việc họ chết. Thu Phong không thể để chuyện này xảy ra. Hắn không chần chừ nữa mà liền lập tức lao đến vồ lấy con Quỷ được cho là Nga Quỷ kia.

“Vù ~~~”

“Hả?”

Con Nga Quỷ này hả lên một tiếng. Nó cứ tưởng Thu Phong sẽ tấn công thế nào, ai dè chạm vào người mình còn không được.

Quả thật vừa rồi Thu Phong quơ tay nhẹ một cái, cánh tay của hắn trực tiếp xuyên qua người con Quỷ ấy.

Đối với đôi mắt của Thu Phong, lúc này hắn nhìn rõ hơn bao giờ hết. Hắn thấy một người, đúng hơn nên gọi là Quỷ mang hình dáng con người. Nó lùn lùn trông như một đứa trẻ, nhưng cái mặt lại già nua, đầu thì bị hói, cơ thể teo lại lòi cả xương sườn ra ngoài trông rất ốm đói. Tưởng chừng yếu ớt chỉ một cái quơ tay là đủ, nhưng Thu Phong lại chẳng thể chạm vào cơ thể nó.

Hắn không nghĩ nhiều được, nếu không chạm được vào con Quỷ thì cứu Lục Nương trước cái đã.

Nghĩ là làm, tức thì Thu Phong nhảy xuyên qua con quỷ, ngọn lửa xung quanh người Thu Phong vô tình lúc xuyên qua khiến con Quỷ hoảng hồn, nó vội vàng né tránh sang một bên.

Thu Phong thành công tiếp cận được cơ thể Lục Nương, liền sau đó hắn ôm cơ thể lạnh ngắt của Lục Nương vào người rồi nhảy ra khỏi cái cây đại thụ này.

Liền sau đó hắn đặt Lục Nương đang trong trạng thái bất tỉnh và cơ thể lạnh lẽo đến đáng sợ kia. Dường như cơ thể Lục Nương thân nhiệt đang hạ xuống mức cực độ.

“Làm sao đây? ...”

Gương mặt Thu Phong hốt hoảng, cơ thể Lục Nương lạnh quá, lạnh như người chết vậy. Hắn giờ khắc này chẳng còn chú ý đến con Nga Quỷ đang nổi giận đùng đùng trên kia. Nó nhìn Thu Phong bằng cặp mắt đầy tà khí.

“C ... o ..... n .... n ... g ... ư ... ờ ... i ~~~ “

Giọng nói âm lãnh của nó vang lên khiến người khác nghe phải đều rợn người, nhưng Thu Phong bây giờ chẳng còn tâm trạng nào đối phó với nó. Hắn ngẩng cổ lên trên cây đại thụ quát một tiếng:

“Súc sinh!!! Xuống đây!!!”

Tiếng quát tháo mang đầy sự tức giận kèm với hàng đồng năng lượng vận chuyển từ trong cơ thể phát ra ngoài cuống họ Thu Phong khiến cho không gian này chấn động nhẹ một cái. Cây đại thụ kia dường như cũng chịu không nổi mà run lên khiến cho hàng trăm lá cây rơi lả chả xuống mặt đất.

Con Nga Quỷ đó hoảng sợ, nó thật sự hoảng sợ sâu thẳm trong thâm tâm nó. Tiếng quát đó dường như làm cho nó mất đi vài năm tu luyện, ma khí trên người nó cũng nhỏ đi một phần.

“Tao bảo mày xuống đây!!!”

Thu Phong quát thêm một tiếng nữa.

Nực cười thay một con người lại ra lệnh cho một con Quỷ. Bắc giác Thu Phong cũng chẳng hiểu tại sao hắn lại làm như vậy, hắn gần như mất kiểm soát khi thấy Lục Nương như thế này.

Khí tức trên người Thu Phong bắt đầu tỏa ra, một khí tức vương giả, một khí tức mà khiến con một con Quỷ như nó cũng bắt đầu run sợ. Con Nga Quỷ đó, chẳng biết tại sao nó lại nghe lời con người này, cơ thể nó run lên bần bật mà nhảy xuống phía dưới. Vương đó là vương gì lại khiến nó sợ hãi như thế? Chẳng có vương nào của con người có thể khiến Quỷ nghe theo cả.

Nó tuy có hình dạng con người, nhưng góm ghiếc không chịu được, nó bò bằng bốn chân, run cầm cập tiến sát lại trước người Thu Phong. Giờ đây

nó cũng không dám hút lấy sinh khí của người phụ nữ đang nằm dưới mặt đất kia nữa, đầu nó cúi sát xuống mặt đất. Như thể đang cúi chào Thu Phong vậy.

Lúc này Thu Phong bắt đầu mở miệng lạnh nhạt:

“Mày là Nga Quỷ đúng không?”

“Đúng ... V ... ậ ... y ~~~”

Giọng nói âm trầm khó nghe của con Quỷ vang lên bên tai Thu Phong. Tuy rất khó nghe nhưng ít ra Thu Phong vẫn hiểu nó nói gì.

“Nói! Mày đã làm gì cô ấy?”

Thu Phong không thèm nhìn lấy con Nga Quỷ một cái, hần quát lên, sau tiếng quát hần ngồi xuống ôm lấy Lục Nương vào lòng. Hần làm vậy để mong cho cơ thể của hần truyền cho Lục Nương một chút hơi ấm, cơ thể cô ấy lạnh quá, khiến hần không thể bình tâm được.

“T ... a .... ~~~”

“Phụt! ù ù ù ...”

Bỗng nhiên lúc này cả cơ thể con Nga Quỷ bốc cháy lên. Thu Phong kinh ngạc nhìn nó, một vài giây sau ngọn lửa tan biến. Cơ thể của nó theo ngọn lửa mà tan vào hư không, chẳng còn lại một chút gì.

Sắc mặt Thu Phong tối trầm xuống, hần đảo mắt sang bên phải của mình, hướng đó là hướng của cây đại thụ. Sau gốc cây lúc này có một thân hình xuất hiện.

“Vỹ Kỳ?”

Thu Phong hô lên một tiếng, Võ Kỳ xuất hiện ở đây từ lúc nào?

“Chào người!”

Võ Kỳ bước gần đến chỗ Thu Phong, hắn ta nở một nụ cười nhẹ nhàng với Thu Phong. Vẫn như cũ, Thu Phong chẳng hiểu thằng này mỗi khi gặp hắn đều cười, mỗi lần hắn cười đều khiến cho Thu Phong có cảm giác nhìn không thấy. Điệu cười của hắn cười giống như không cười vậy. Nó nhạt nhẽo, chẳng có tí vị gì.

Tuy nhiên hắn lại là kẻ chỉ cho Thu Phong biết địa điểm Lục Nương bị bắt đi. Lúc này Võ Kỳ lại lên tiếng:

“Nó chỉ là con Quỷ lính thôi ... con Nga Quỷ tướng còn ở trên đó!”

Vừa nói Võ Kỳ vừa chỉ lên trên cây đại thụ. Thấy thế Thu Phong ngẩng đầu lên, vẫn hình ảnh như cũ hắn không phát hiện được gì lạ thường ...

“Nhìn kỹ vào.”

Võ Kỳ lại lên tiếng, khiến cho Thu Phong tập trung lực lượng lên đôi mắt, khiến cho đôi mắt của hắn phát quang sáng hơn.

Và lúc này đây, đồng tử mắt Thu Phong lại lần nữa co lại. Đập vào mắt hắn hình ảnh một sinh vật đen đúa to lớn nào đó. Mờ mờ ảo ảo, nhưng Thu Phong xác định được rằng nó rất lớn.

“Nó không hiện hữu ở thế giới này! Nó hiện hữu ở Cõi Atula.” – Thấy thế Võ Kỳ nhàn nhạt nói.

“Cái gì?” – Thu Phong lần nữa ngạc nhiên. Nó không hiện hữu ở đây? Tại sao Thu Phong lại có thể thấy được nó?

“Trước tiên cứu cô ta trước đã!”

Vỹ Kỳ lên tiếng nói xong, hấn cúi người xuống chạm vào đỉnh đầu của Lục Nương.

Thấy hành động đó của Vỹ Kỳ, Thu Phong cũng im lặng quan sát.

Sinh khí của mỗi con người mà Thu Phong thấy, đó thực chất là linh hồn và năng lượng. Đối với những người tu võ như Thu Phong thì năng lượng nằm ở đan điền dưới bụng. Tuy nhiên đối với những người không có tu võ, hay còn gọi là không có nội công, thì công của họ là nằm trên đỉnh đầu.

Chính xác là nằm ở giữa não của chúng ta, nơi đó chứa đựng linh hồn cũng nhưng năng lượng sống của con người. Và hiển nhiên khi này theo quan sát của Thu Phong, con Nga Quý kia nuốt lấy sức mạnh của cô ấy là nuốt sinh cơ linh hồn con người. Khi sinh cơ mất đi, hồn phách cũng tan biết do không còn năng lượng. Hiển nhiên hồn hết, cơ thể cũng chẳng sống được.

Cái mà Vỹ Kỳ đang làm chính là tiếp thêm năng lượng vào trong linh hồn của Lục Nương. Cái năng lượng mà hấn bổ sung ấy bất đồng hoàn toàn với năng lượng mà Lục Nương bị hút đi. Tuy nhiên năng lượng của hấn lại là năng lượng bất tử, tức là khiến cho cơ thể bất tử. Đồng nghĩa với bất tử là sự thích nghi, mà năng lượng hấn thuộc dạng thích nghi thì khi chuyển vào cơ thể của Lục Nương đồng nghĩa với việc bổ sung năng lượng cho Lục Nương.

Thu Phong thì chẳng biết nhiều đến vậy. Hấn chỉ biết Lục Nương trong lòng hấn bây giờ cơ thể đang dần ấm lên. Hàng mi cong kia bắt đầu động đậy. Vài giây sau Vỹ Kỳ bỏ tay ra khỏi đỉnh đầu của Lục Nương, hấn đứng thẳng người dậy nhìn xuống Thu Phong. Không biết nghĩ cái gì, Vỹ Kỳ quyết định ngồi xuống. Như thể hấn không thể đứng cao hơn Thu Phong được.

*Động dậy

Cặp mắt xinh đẹp của Lục Nương lúc này đã mở ra, gương mặt mệt mỏi tiều tụy nhìn chăm chăm vào Thu Phong một cách khó hiểu.

Sau đó cô gượng ngồi người dậy, sau khắc này Lục Nương biết bản thân đang nằm trong lòng của Thu Phong. Trong lòng khẽ dâng lên một tư vị ấm áp, sau đó cô nhìn ngó xung quanh, một cánh đồng cỏ bao la bát ngát đập vô mặt cô, từng cơn gió mát lạnh phả lên gương mặt xinh đẹp của cô.

Dường như điều đó khiến cho trạng thái mơ màng của Lục Nương bừng tỉnh. Gương mặt đầy sự khó hiểu quay sang nhìn Thu Phong lên tiếng:

“Đây là đâu? Tại sao chúng ta lại ở đây?”

“Chuyện dài lắm ... trở về thôi!”

Thu Phong thở dài một tiếng trả lời câu hỏi trong đầu của Lục Nương. Sau đó hấn ngẩng đầu lên trời, hấn nhìn vào con Quỷ đang nằm trong thế giới khác trên cành cây kia. Ánh nhìn của hấn mang vài ý tứ sát phạt.

Hấn hiểu rằng tại sao ban nãy hấn không hề có sát ý với con Quỷ kia. Chẳng qua nó chưa làm gì Lục Nương nữa, cái con Quỷ làm gì Lục Nương thực chất là con Quỷ đang ở Cõi Atula kia.

“Làm sao để vào được Cõi Atula?”

Lúc này Thu Phong mở miệng lên tiếng hỏi Vỹ Kỳ.

Nhưng hấn nhận lại là một cái lắc đầu của Vỹ Kỳ:

“Không vào được ... ta chưa tìm ra cách ... có thể chỉ có con Quỷ kia mới biết.”

Nếu vào được Cõi Atula thì Võ Kỳ đã đi từ lâu rồi, hắn chẳng ở cái chốn nhân gian này làm gì. Trên cơ bản hắn cũng chẳng tìm được Thần Môn để đi vào. Và tại sao con Quỷ đó lại nằm ở Cõi Atula thì Võ Kỳ cũng chẳng biết được, chỉ biết rằng chính nó đang ở trong Cõi Atula. Bởi cái khí tức mà nó tỏa ra chỉ có trong Cõi Atula mới có, chỉ Võ Kỳ mới nhận thấy được điều này, hiểu biết được điều này. Thu Phong thì không.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Cấp Độ Của Quỷ

Lúc này Lục Nương mơ hồ đã có thể đứng lên được rồi. Tuy hơi choáng một chút nhưng vẫn có thể đi lại bình thường được.

“Cái cây này chính là cái tể đàn của con Nga Quỷ đó ... đồn nó đi, không còn tể đàn nữa khiến nó tạm thời không săn người được.”

Vỹ Kỳ bằng một cách nào đó hẳn biết được hết những chuyện này. Hắn ngẩng đầu lên nhìn những con người đang bị treo tòn ten trên đó không biết đã chết hay còn sống, chết hay sống được bao nhiêu người.

“Mất bao lâu để một con Nga Quỷ có thể làm như thế này?”

Nghe Vỹ Kỳ nói, Thu Phong cũng đồng thời lên tiếng.

Hắn không phải là kẻ ngu ngốc đến mức không hiểu chuyện. Ít ra qua lời nói của Vỹ Kỳ thì khi đồn cái cây này đi sẽ khiến cho con Nga Quỷ ở Cõi Atula gì đó không săn được người nữa.

Đúng hơn là con Nga Quỷ vẫn có thể săn người, nhưng không phải nó, mà là những con lính lác như con Quỷ vừa rồi mà Vỹ Kỳ giết chết. Tuy nhiên nó phải cố gắng nạp linh hồn và năng lượng của người nó săn được cho con Nga Quỷ ở Cõi Atula kia. Sau đó con Quỷ lính này mới có thể ăn một trong số những con người mà nó bắt được. Nó ăn cả thể xác và cả linh hồn.

Như con vừa rồi chính là con Quỷ chuyên đi ăn đầu người khác. Thu Phong đã vô tình diệt một mầm mống tai họa cho thành phố này mà hẳn

không biết.

“Nó không chỉ có một cái tế đàn không đâu. Hình như còn bốn đến năm tế đàn khác rải rác trong thành phố này. Con Quỷ này chỉ là một trong số linh lác của nó mà thôi ...”

Vỹ Kỳ tiếp tục lên tiếng, hấn vuốt vuốt cái cằm của mình như trầm tư cái gì đó.

Bản thân Vỹ Kỳ lý ra hấn cũng không xen vào việc này đâu, nhưng từ khi hấn rời khỏi Cõi Atula dường như lục Cõi đang có biến động gì đó bất thường. Chuyện này tuy hấn vô tâm đến nhường nào đi nữa hấn cũng phải can thiệp, can thiệp là để điều tra. Điều tra là để nói lại con đường quay về Cõi Atula của hấn. Hấn không thể chết, nếu như những con Nga Quỷ này có thể tới Dương Giới thông qua Quỷ Môn Quan, mà lại có thể đến Cõi Atula thông qua Thiên Môn, vậy cánh cửa Thiên Môn làm sao mà mở?

Và tại sao con Nga Quỷ tướng kia lại ở Cõi Atula mà không phải ở Cõi Người đó mới là chuyện mà Vỹ Kỳ thắc mắc. Cái hấn muốn là muốn điều tra xem cuối cùng là chuyện gì đang diễn ra, nếu sự tình nghiêm trọng quá mức kiểm soát. Hấn sợ chính bản thân hấn cũng không thể sống ổn ở Cõi Atula kia.

“Được rồi hạ mấy người kia xuống thôi.”

Lần này Thu Phong lên tiếng trước. Muốn phá cái tế đàn này, trước tiên phải cứu những người kia ra đã. Nói xong Thu Phong trực tiếp nhảy lên trên.

Những sợi dây leo không biết ở đâu quấn chặt những người này lại. Thu Phong nhú mày nhẹ một cái, sau đó hấn trực tiếp nắm sợi dây leo mạnh bạo kéo ra.

“Pặc ...”

“Chụp lấy!”

Đứng trên đó Thu Phong ôm lấy một người phụ nữ còn đang bất tỉnh, hơi thở yếu ớt, hấn hô lên một tiếng với Võ Kỳ phía dưới.

Nếu là người khác chắc chắn sẽ chửi Thu Phong vì cái vụ ném một người trên cao xuống cho một người phía dưới đỡ. Nhưng Võ Kỳ không phải người bình thường, Thu Phong tin là hắn đỡ được.

“Hự ...”

Võ Kỳ đưa tay ra tiếp lấy người mà Thu Phong ném xuống một cách nhẹ nhàng. Không gây chấn động, không gây bất cứ thương tổn nào. Hắn dễ dàng bắt được người Thu Phong ném xuống, cộng thêm việc gia tăng lực lượng mềm dẻo trong cơ thể hắn và đỡ lấy cổ đối phương để tránh bị gãy.

Sau đó Thu Phong lại tiếp tục ném vài người xuống. Nhưng càng cứu những người này Thu Phong càng cảm thấy khó hiểu. Con Quỷ kia chẳng lẽ có sở thích biến thái chuyên đi bắt phụ nữ hay sao?

Nhìn qua nhìn lại những người bị bắt toàn là chị em phụ nữ, không có bất cứ tên đàn ông nào cả. Và hầu như chỉ là phụ nữ xinh đẹp và trẻ tuổi.

Thấy lạ cũng không biết lạ làm sao. Chừng vài phút sau Thu Phong ném người cuối cùng xuống.

Phía dưới Võ Kỳ cũng đã dời bọn họ cách xa cái cây này cũng khoảng vài chục mét rồi.

“Bịch ...”

Thu Phong nhảy vù một phát xuống dưới, đứng bên cạnh Lục Nương. Hấn lên tiếng:

“Em ra chỗ bọn họ đứng đi, giúp họ cởi trói trên người ...”

“Dạ!”

Lục Nương yếu ớt dạ lên một tiếng khiến con tim Thu Phong muốn tan chảy. Ngọt gì mà ngọt quá.

Lục Nương đi về phía những người kia, đồng thời Võ Kỳ cũng đi về phía Thu Phong. Lúc này Thu Phong lên tiếng nói:

“Hạ cái tể đàn này cần phù phép phù phiếm gì của ông không?”

“Trực tiếp đốn cái cây là được. “ Võ Kỳ lắc đầu lên tiếng.

Thấy thế Thu Phong liền gật đầu, hấn thẳm dồn lực lượng vào tay phải của mình.

Thu Phong đánh giá qua về độ lớn và sức chịu đựng của cái cây một chút. Chẳng biết nó là cây gì, tuy nhiên chỉ thấy nó to lớn, những cái rễ khổng lồ của nó mọc chồi lên cả mặt đất, buổi tối nếu đi ngang cái cây này chắc chắn sẽ khiến người ta mang đến một cảm giác rợn người.

“Uỳnh ....”

“Răng – Rắc ...”

“Xào xạc ... ẦM!!!!!!!!!!!!!!”

Đúng một quyền xuất ra từ tay Thu Phong. Lực đạo mạnh mẽ oanh tạc lên thân cây khiến một cái lỗ khổng lồ xuất hiện chính giữa thân cây đó. Đồng thời lực đâm vừa rồi khiến cái cây này bật lên vài cái rễ to lớn cắm

dưới mặt đất, nó nghiêng sang một bên, dần dần thân cây và phía trên của nó tách rời nhau ra.

Cây đại thụ không tên đó đổ xuống. Khắp nơi bụi bay mịt mù. Những cái lá rụng xuống trước đó vì cái cây ngã xuống mà bay phấp phới trên trời.

“Tìm cái tế đàn tiếp theo thôi!”

Giọng nói âm trầm của Thu Phong vang lên. Nếu cái gì có thể gây hại đến người xung quanh hắn, hắn quyết diệt cho bằng được.

Dứt lời Thu Phong quay mình đi, hắn lấy điện thoại ra gọi cho người của mình đến đón.

.....

Ngày hôm đó một cuộc tàn phá đúng nghĩa diễn ra. Thu Phong cho người đi lùng sục khắp những nơi hẻo lánh, khắp mọi góc ngách của thành phố Quảng Phúc này. Từ vùng ngoại ô cho đến trung tâm không chừa bất cứ chỗ nào cả.

Hôm đấy, tổng cộng hơn 200 nạn nhân mất tích được tìm thấy, hiển nhiên chỉ toàn là phụ nữ xinh đẹp mà thôi. Tất cả phụ nữ ấy bên cạnh họ đều có một cái tế đàn, lúc là căn nhà, lúc là cái cây, lúc lại chỉ là một mảnh đất trống. Hiển nhiên tất cả những chỗ đó đều có một con Quỷ lính.

Mà con Quỷ lính này vô hình đối với đám người Hắc Long Bang gần như vô hình, nhưng Thu Phong có dặn là bất cứ nơi nào phát hiện người mất tích liền gọi ngay cho hắn. Kết quả Vỹ Kỳ xuất hiện đốt cháy hết những tay lính lác Ngạ Quỷ đó. Tất nhiên điều đó chỉ có mình Thu Phong và Vỹ Kỳ thấy được. Trừ khi con Quỷ muốn hiện hình, bằng không người bình thường chẳng bao giờ thấy được chúng.

Xử lý xong cái tế đàn giờ khắc này Thu Phong đang ngồi ở trong phòng làm việc tại bản doanh Hắc Long Bang mà suy tư cùng với Vỹ Kỳ. Hai người họ chẳng biết nói với nhau cái gì mà cả hai đều lâm vào trầm mặc.

“Vậy cuối cùng làm sao tôi mới tóm đầu được con Nga Quỷ tướng mà cậu nói Vỹ Kỳ?”

Giọng nói đầy hậm hực của Thu Phong vang lên.

Hắn có thể dạo gần đây rất dễ tính chỉ vì chưa có ai động vô cái vảy ngược của hắn. Lục Nương ấy thế chính là cái vảy ngược của Thu Phong, bản thân Thu Phong từ khi đến thế giới này có vài phần giống như thầy chùa vậy. Tuy có giết người, nhưng mỗi lần giết hắn đều không đành lòng.

Nhưng người khác với Quỷ. Con Quỷ đó, Thu Phong chẳng hề sợ sệt nó, bản thân hắn cũng là một kẻ xuyên không, đối mặt biết bao nhiêu là điều phi lý. Một con Quỷ há là gì đối với con quái vật hình người này.

Thu Phong tự tin hỏi Vỹ Kỳ như vậy chính vì hắn có cách để đánh được mấy con Quỷ này. Dùng thứ năng lượng màu xanh không biết tên của chính bản thân mình để làm được điều đó.

Đừng thấy Thu Phong là một gã cục súc liền nghĩ hắn là kẻ ngu đần. Chớ hề, nếu hắn ngu, hắn chẳng mạnh như thế này. Nếu hắn ngu hắn chẳng thể đề ra lịch tập luyện, cơ chế thể chất thích hợp cho từng thành viên trong đội ám sát và chiến binh của mình. Nếu hắn ngu hắn chẳng thể nào đe dọa được tổng thống của một cường quốc gần như đứng đầu thế giới Xích Quỷ này.

Thu Phong cực kì tinh tế khi để ý những điều xung quanh hắn, chỉ là hắn không muốn nói ra, không muốn thể hiện, hắn biết đầu óc hắn có thể không bằng người ta. Thứ hắn giỏi duy nhất chính là đánh nhau. Và lúc chiều con

Quỷ kia căn bản hẳn không động vào được, nhưng khi ấy cơ thể của hắn bốc lên một ngọn lửa xanh khi đi ngang qua con Quỷ đó, nó lập tức tránh xa và mắng chửi Thu Phong.

Có lẽ con Quỷ này giống với mấy tay Dị Năng Giả dạng nguyên tố như là nước hay lửa. Cơ bản đối với Dị Năng Giả kiểu đó tấn công vật lý không ăn thua. Nhưng khi Thu Phong sử dụng năng lượng không tên kia của mình liền có thể đâm vào mặt đối phương. Có lẽ đối với những con Quỷ này cũng thế.

“Ta đã nói với nhà ngươi bao nhiêu lần là không thể ... nếu ta tìm được cách đến Cõi Atula ta đã đi đến đó lâu rồi ... bây giờ chỉ còn một cách diệt sạch Quỷ lính tại thành phố này mới có thể dẫn động con Quỷ tướng kia ra ngoài được!”

Vỹ Kỳ gần như mất kiên nhẫn với tay Thu Phong này. Biết là hắn ta máu chiến thật, nhưng không nghĩ ngại gì khi mà đối thủ của hắn là Quỷ sao? Ngạ Quỷ đó? Nó là Quỷ Đói, một trong những loại Quỷ đáng sợ đến nhường nào khi mà nó đã lên đến cấp Tướng?

Vốn Quỷ được chia ra thành các cấp độ khác nhau theo truyền thuyết phương Đông và phương Tây:

Sĩ Quỷ: Hay còn được gọi là Quỷ Lính, Con Quỷ này thuộc dạng Quỷ lâu la, có khả năng giết chết một người bình thường một cách dễ dàng. – Hiển nhiên nó được gọi là Quỷ yếu nhất trong hàng Quỷ.

Tòng Quỷ: Cấp độ này mạnh hơn Sĩ Quỷ một chút, có thể giết vài người cùng một lúc, nhưng nói chung là vẫn yếu. Dạng Quỷ này ngoài yếu đến không ngờ với Dị Năng Giả thì nó còn có khả năng ảo tưởng vô biên của mình. Luôn cho mình là Quỷ cao cấp khi chúng chỉ hơn mỗi Sĩ Quỷ. Tòng

Quý nếu muốn hút linh hồn của con người, chúng sẽ phải mất cả ngày để có thể nuốt chửng linh hồn và sức mạnh bốn mạng của người đó.

Nam Tước Quý: Đây cũng là Quý Tướng mà Vũ Kỳ hay gọi. Chúng rất mạnh, nắm trong tay hàng trăm con Sĩ Quý, và hàng chục con Tòng Quý. Sức mạnh của chúng có thể sang bằng một quận trong thành phố nếu như chúng đặt chân vào thế giới con người. Quý ở cấp độ này có thể nuốt linh hồn của con người bất cứ lúc nào chúng muốn mà không cần chờ đợi thời gian giống như Tòng Quý.

Tử Tước Quý: Tới cấp độ này chúng không còn dính sự trói buộc của bốn mạng nhân sinh nữa, tuổi thọ chúng gần như ngang với đất trời. Nhiều đó cũng đủ thấy sức mạnh của chúng tới đâu. Ví như Nga Quý mang cấp độ Tử Tước, chúng có thể hút hàng loạt linh hồn và sức mạnh của hàng chục người cùng một lúc.

Bá Tước Quý: Ngoài tuổi thọ giống như Tử Tước Quý ra, thì Bá Tước Quý còn có khả năng giết cả một tiểu đoàn quân đội thời trung cổ cùng một lúc. Nó có sức mạnh ngang với Di Năng Giả cấp độ 5, có khả năng nguyên rửa linh hồn con người cho đến chết. Ngoài ra Bá Tước Quý có thể hút linh hồn bốn mạng hàng trăm người cùng lúc.

Theo như Vũ Kỳ - hần chỉ biết được đến đây mà thôi. Ngoài ra còn những con Quý có cấp độ cao hơn, nhưng vốn hần sống ở Cõi Atula. Vô tình chỉ gặp một vài con Nam Tước Quý đi lạc là cùng. Chưa bao giờ thấy Tử Tước chứ đừng nói đến Bá Tước.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Trung Đoàn Đặc Công 617

Sáng sớm ngày hôm sau, khi giải quyết xong mấy cái tế đàn của lũ Quỷ. Thu Phong vẫn như cũ, hẩn tập thể dục vào mỗi buổi sáng để duy trì cơ bắp của mình. Tuy nhiên lúc này sau khi chạy bộ xong hẩn không có trở về như mọi khi, giờ này hẩn đang ngồi trên đỉnh của một cây cầu cao hàng chục mét trên kia. Cây cầu ấy là cây cầu bắt ngang từ Quận này sang Quận kia của thành phố Quảng Phúc.

Ngồi đây Thu Phong ngắm nhìn ra biển, rồi lại ngắm nhìn những chiếc xe hơi qua lại dưới chân mình. Chẳng biết là hẩn đang nghĩ cái gì, chỉ biết thở dài một tiếng nặng nhọc và mệt mỏi.

Mấy hôm nay quả thật hẩn xúc động hơi nhiều, không có thời gian tĩnh tâm mà tu luyện những quyển võ kỹ mà Tô Lâm đưa ra. Tô Lâm từng nói với hẩn là, nếu bản thân vướng bận nhiều chuyện tuyệt đối đừng tu luyện võ kỹ, nếu không sẽ dễ dẫn đến bạo phát kinh mạch nguy hiểm đến bản mạng.

Do đó Thu Phong ngồi đây, sống chậm lại một chút, bản thân hẩn phải tĩnh tâm lại. Chứ thế này hẩn chẳng làm được việc gì cả. Từ chuyện bản thân xuyên không qua đây, đến việc mình như một con cò trong lòng bàn tay của kẻ song trùng Quốc Phong kia. Lại đến cả hôm qua Lục Nương bị bắt đi mất, nếu chậm trễ chắc có lẽ Lục Nương cũng không còn nữa. Hẩn thì phải tìm được con Nga Quỷ kia, dù nó ở Cõi Atula hay Cõi quái đản nào hẩn cũng phải tìm ra và giết nó. Không một ai được phép đe dọa đến người thân xung quanh hẩn.

Trước đó, hắn còn phải chấp nhận chuyện thế giới này tồn tại Ma – Quỷ – Thánh – Thần. Thật khó để mà chấp nhận khi rõ ràng thế giới này phát triển khoa học kỹ thuật đến một mức đáng ngờ vậy mà sự thật lại tồn tại những điều siêu nhiên như thế. Quá phản khoa học, quá phản thực tế.

Bề ngoài Võ Kỳ nghĩ Thu Phong dễ dàng chấp nhận những chuyện này. Nhưng không, Thu Phong đang cố gắng không đối mặt với những điều đó thì đúng hơn, hắn làm như vậy để tâm không hoảng, trí không loạn.

Ngồi trên đỉnh một cây cầu, gió thổi phà phà vào mặt hắn, nếu người bình thường mà leo lên đây sợ phải cần đến dây bảo hộ các thứ mà còn sợ gió cuốn trôi đi. Nhưng Thu Phong lại khác, dù gió mạnh cách mấy cũng chỉ khiến cho quần áo và mái tóc của hắn tung bay.

Định thần lại, Thu Phong ngồi khoanh chân, hắn bắt đầu tĩnh tâm. Hai tay đặt lên đùi, mắt nhắm lại. Tất cả mọi âm thanh ồn ào, kèn xe tin tin phía dưới đều bị Thu Phong bỏ qua hết. Hắn bây giờ chỉ còn nghe thấy tiếng gió, tiếng nước biển ào ạt xô vào bờ, thậm chí xa xa còn nghe cả tiếng của những con chim biển kêu lên.

Cơ thể hắn bây giờ như hòa vào thiên nhiên. Bất giác luồng năng lượng trong cơ thể Thu Phong tự động sôi trào. Trái đất này năng lượng đất trời cực kì loãng, bởi do con người đã tàn phá thiên nhiên qua mức dữ dội. Thay vào đó chỉ toàn là những tòa nhà chọc trời, những chiếc xe liên tục xả ra khí ô nhiễm vào môi trường. Trái đất ngày một nóng lên khiến cho những người Võ Năng Giả như Thu Phong chẳng thể nào tu luyện được ở thế giới này một cách nhanh chóng được.

Do đó ta thường thấy các Võ Năng Giả vốn không bao giờ xuất hiện ngoài trần thế, đa phần họ đều ẩn cư ở những vùng núi, hay rừng, thậm chí là những đảo hoang xa xa nơi mà không có người nào đặt chân đến. Chỉ

những nơi đó mới có năng lượng đất trời nồng đậm giúp họ thăng tiến hơn trong việc tu luyện của mình.

Lúc này trong đầu Thu Phong chẳng nghĩ gì cả. Dù hắn biết hắn là một Võ Năng Giả, nhưng suy cho cùng hắn vẫn còn cảm thấy bản thân thiếu thiếu cái gì đó. Mặc dù hắn luôn là kẻ thông minh trong việc phát triển tiềm năng chiến đấu của mình. Chỉ vừa mới đã thông 108 đường kinh mạch cách đây không lâu thôi, mà Thu Phong đã biết cách vận dụng nó một cách triệt để nhất có thể.

Nhưng liệu như vậy có tốt?

Đúng với những Võ Năng Giả khác rất tốt, với Thu Phong thì chưa chắc tốt. Bản thân hắn ngoài cái năng lượng khó hiểu kia thì thể chất của hắn thuộc dạng biến thái, nên suy cho cùng, Quốc Thiên mặc dù thiên tài, nhưng mãi chẳng là đối thủ của Thu Phong. Bởi vì Thu Phong dựa vào thể chất phát triển tiềm năng, tới tận bây giờ hắn chỉ xem kinh mạch là thứ phụ trợ cho bản thân thôi, nhưng càng dùng Thu Phong càng cảm thấy bản thân không nên dựa quá nhiều vào kinh mạch. Cái quan trọng nhất với hắn vẫn là thể chất.

Tuy có quá cố chấp, nhưng đây là bản tính của hắn rồi. Nói thì nói thế, từ lâu cơ thể hắn về mặt thể chất đã đạt đến cực ngưỡng, rất khó để khiến cho thể chất lên một tầm cao mới. Từ khi xuất hiện kinh mạch thì nó đã trực tiếp giúp Thu Phong bỏ qua cái ngưỡng cửa đó, khiến bản thân hắn vượt qua giới hạn của mình.

Do đó, Thu Phong tuy không muốn dựa vào kinh mạch, nhưng hắn phải lợi dụng kinh mạch để gia tăng thể chất. Cái hắn cần là bản thân khi không cần sử dụng đến thứ năng lượng kia mà vẫn có thể công phá mọi thứ như siêu nhân mới là điều hắn muốn.

Ngồi tĩnh tâm đã lâu, vô tình xung quanh cơ thể Thu Phong lúc này bốc lên một nhiệt lượng khó hiểu, khiến cho không khí vận vẹo như thể ai đang đốt cháy vậy. Vài khắc sau nhiệt lượng biến mất, thay vào đó một cỗ khí ám áp từ cơ thể Thu Phong tuôn ra ngoài bị gió cuốn đi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bồng nhiên linh khí hay còn gọi là năng lượng đất trời bên ngoài vốn đã loãng, nhưng giờ khắc này nó lại nồng đậm đến mức vô lý. Diện tích của một thành phố này rất rộng, chưa tính cả vùng biển, vậy mà linh khí đất trời lầy Thu Phong làm trung tâm cuộn cuộn chảy về phía hắn.

Vô tình khiến cho một số cây thực vật, thậm chí là chim chóc, con người trở nên uể oải không lý do. Nhưng cũng chỉ là mệt mỏi chút thôi, cũng chẳng có gì đáng kể cả.

Thu Phong giờ đây chẳng hề biết chuyện gì đang diễn ra xung quanh mình, hắn chỉ biết là tâm trạng hắn bây giờ đang rất dễ chịu. Tâm tính bực dọc theo gió cũng đi mất, thay vào đó nội tâm hắn dần chấp nhận những chuyện mà bản thân hắn không chấp nhận. Tâm trạng nhẹ đi, cơ thể theo đó như tràn trề năng lượng.

Để giải thích cho việc này Thu Phong không hề nghĩ đến việc bản thân đang vô tình tu luyện hút một phát sạch cả linh khí của cả thành phố này. Hắn chỉ nghĩ là bệnh thì từ tâm mà ra, mệt mỏi cũng từ tâm mà thành. Chỉ cần tâm trạng ổn định, cơ thể tự nhiên mà khỏe mạnh.

“Phù ~~”

Thu Phong mở toang đôi mắt của mình ra. Lần này đôi mắt của hắn vẫn màu đen, hắn dường như đang dần kiểm soát được cái năng lượng khó bảo theo tâm trạng kia của hắn.

Từ giờ ngoài việc hệ trọng, Thu Phong không muốn người khác chứng kiến hắn có loại con mắt này. Theo như con Quỷ mà lần đầu tiên Thu Phong gặp, Quỷ đó ở Địa Ngục hay là Nga Quỷ Thu Phong cũng không rõ. Hắn chỉ biết là đôi mắt của hắn dường như bị con Quỷ kia nhận ra, và dường như nó muốn chiếm lấy đôi mắt này.

Mơ hồ hôm qua Thu Phong nhìn lên con Quỷ ở Cõi Atula kia, nó dường như mang đầu đó một sự ham muốn với con mắt xanh của hắn. Con mắt này chẳng lẽ có thể dẫn dụ Quỷ dữ ư?

Thu Phong trầm ngâm suy nghĩ được và giây. Sau đó hắn quyết định gạt bỏ hết đi.

Bản thân đứng dậy, phía dưới cầu chính là biển, Thu Phong đứng đó nở một nụ cười rồi trực tiếp lao đầu xuống dưới đó.

Với những người đánh xe qua cây cầu này, họ vô tình thấy một người nhảy từ cầu nhảy xuống. Tuy thắc mắc nhưng cũng chẳng ai dừng lại. Bởi họ nghĩ chắc là một thanh niên nào đó tự tử, thôi thì tới về xem tin tức vậy.

Cái thực trạng ngày nay được đánh giá chính xác như vậy, con người càng tiện nghi lại càng vô tâm. Chẳng ai quan tâm đến ai cả, tao thấy mày nhảy cầu? Vậy thì chết đi, đâu có liên quan gì đến tao. Con người dần dần càng trở nên ích kỷ và mất đi cái thứ gọi là người của họ.

‘Tội lỗi này ta nguyện chuyển sinh để thanh tẩy

Mạng sống ta đoạt, ngày nào đó ta phải trả

Không phải bây giờ, không phải lúc này

Ta sẽ thành Thần, vạn kiếp tái sinh

Ta sẽ trở lại hồi Thập Nhị huynh đệ'

Bất chợt Thu Phong vừa nhảy xuống biển, một đoạn ký ức chảy qua trong đầu hắn. Hắn bất ngờ, nhưng rồi lại thôi, có lẽ mọi thứ trên đời này đều có nguyên do. Thu Phong không bận tâm nữa. Thay vào đó hắn bơi một vòng cho sáng khoái rồi trở về căn hộ của mình.

Ở một nơi xa xa nào đó, nơi này đủ rộng, đủ thoáng để nhìn thấy cây cầu Thu Phong vừa nhảy xuống. Nơi đó có một con chó màu đen được thả rông ngoài đường, chẳng ai chú ý đến nó, cũng chẳng ai trêu chó hay chọc chó làm gì.

Nó sừng sững đứng đó bất động, trong thâm tâm nó nổi lên hai chữ:

“Thiếu Chủ ...”

.....

Một tháng sau tại Cổ Thành!

Lúc này trời cũng đang bắt đầu se se lạnh, mùa Thu cũng đã trôi qua được một nửa.

Cổ Thành nơi đó vốn một nửa thành phố là bãi rác công nghệ, nhưng giờ đây trong vòng một thoáng hàng tá xe cầu, xe xúc đất, các loại máy móc tiến vào trong bãi rác Cổ Thành thi công, đào đào xúc xúc cái gì đó.

Làm cả ngày cả đêm 24/7 không nghỉ một ngày nào. Lúc nào cũng có hàng trăm tiếp động lớn nhỏ vang lên. Khiến những người vô gia cư nơi này không thể chịu nổi tiếng ồn ào đó liền tránh xa nơi khác. Nơi tiếng ồn không vang tới được.

Tháng sau họ thấy ở đó xây dựng lên những cái rào chắn bằng thép vững chãi, nhưng hàng rào thép nó được nối với điện, chạm vào nó đồng nghĩa

với tử vong. Đồng thời vài ngày sau họ lại thấy hàng trăm chiếc xe thiết giáp của quân đội tiến vào trong đó, họ vận chuyển hàng tá thiết bị khổng lồ, thậm chí bên từ bên trong khu đất ấy được lát một khúc đường nhựa vững chãi nối từ ngoài Cổ Thành vào tận bên trong.

Một vài người đoán già đoán non rằng quân đội Xích Quỷ chắc đang làm gì đó, hay lập một cứ điểm quân sự mới chẳng hạn. Tuy nhiên họ vẫn không biết cho đến khi một cái bảng hiệu to đùng được dựng lên cùng với dòng chữ cắm vào:

“Cứ điểm Trung Đoàn Đặc Công 617 – Không phận sự miễn vào”

Kèm theo đó là cái quốc kỳ màu đỏ của Xích Quỷ.

Vậy là một cái doanh trại được dựng lên trong vòng một tháng trời rỗng rã, thiết bị quân đội, máy móc quân sự, vũ khí, súng ống đạn dược đều được vận chuyển đến nơi này.

Quả thật thời đại công nghệ xây dựng cái gì cũng nhanh, làm cái gì cũng mau.

Nói là thế, tuy nhiên chỉ có quân đội mới có khả năng điều động xây dựng một cách nhanh chóng như thế này. Xích Quỷ đang đối mặt với nguy cơ chiến tranh, nếu chậm trễ công trình, Thu Phong không thể huấn luyện binh và tuyển chọn quân lính như nhận định sẽ dẫn đến người dân mất uy tín với quân đội, thậm chí cái tên Quốc Phong cũng sẽ khiến người khác dị nghị.

Và giờ Thu Phong, một chàng thanh niên đang trên giai đoạn của tuổi 30. Hắn đứng đó, khoác trên mình một bộ quân phục hàm tướng, sừng sững như một bức tượng trang nghiêm.

“Từ ngày hôm nay ... mình sẽ làm vang danh Trung Đoàn 617 này!!!”

Thì thảo nhỏ nhẹ với bản thân mình một tiếng, Thu Phong nở một nụ cười tự tin.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Xích Mịch Nhỏ Của Hai Anh Em ...

Tháng 11, tháng của những con gió mùa thu. Cũng giống với cái tên của hân – Thu Phong.

Thời điểm này chiến tranh lạnh giữa ba cường quốc Xích Quỷ - Amecanda – Xô Viết. Ba cường quốc đứng đầu thế giới về kinh tế, quân sự. Do đó khi chiến tranh lạnh nổ ra chỉ chưa đầy hai tháng, cái số tiền mà cả ba nước tổn thất lên đến hàng ngàn tỷ tính theo mệnh giá của Xích Quỷ. Thế giới này, giá tiền của Xích Quỷ hiện đang đứng đầu trên thế giới. Do đó mới bị Amecanda và Xô Viết nhòm ngòm.

Chiến tranh lạnh chỉ dẫn đến việc làm khổ người dân mà thôi. Để bù đắp cho việc tổn thất từ chiến tranh lạnh, ba cường quốc ấy liên tục tăng hàng trăm thứ thuế trong nước lên. Tất nhiên họ tăng thuế một cách kín đáo, mỗi thứ một ít một ít khiến cho người dân cảm thấy chẳng ảnh hưởng bao nhiêu.

Thôi quay về vấn đề chính của ngày hôm nay.

Hôm nay là một ngày đặc biệt đối với khá nhiều người. Nhất là đối với thống lĩnh Hắc Long Bang – Nguyễn Thu Phong.

Ngày tuyển chọn quân nhân cho Trung Đoàn Đặc Công 617.

Thường một đặc công phải mất đến tận 4 năm trời học trong trường đặc công rồi mới được chuyển đến quân khu chỉ định. Tuy nhiên lúc này Thu Phong ngoại trừ việc tuyển chọn lấy một số đặc công từ các trường vừa mới tốt nghiệp không lâu kia ra thì hân trực tiếp tuyển người từ bên ngoài vào.

Như đã nói rất nhiều lần trước rằng chiến tranh đã rất cận kề rồi, hẳn không có thời gian ngồi chờ đợi các học viên từ trường đặc công tốt nghiệp ra. Chỉ cần thỏa một vài yêu cầu nhất định liền có thể trở thành quân nhân dưới trướng của hắn, liền có thể trở thành thành viên của Trung Đoàn 617.

Những người ứng tuyển họ sẽ phải trải qua ba bài test. Test tư duy, test thể lực và cuối cùng là test sự can đảm. Thu Phong không muốn nhận những kẻ nhát gan vào dưới trướng mình. Tương lai họ phải tham gia chiến trường chứ không phải là đâm đá nhau ngoài đường như mấy thằng côn đồ.

Lúc nào cũng có thể mất mạng, nếu như một kẻ nhát gan trong đội, sẽ chẳng ai biết hắn làm chuyện gì. Lâm trận bỏ chạy thì chả nói, ví như một tiểu đội nhỏ đang trên đường đột kích đơn vị địch. Bỗng nhiên nó sợ quá, nó hải ra quần, hay nó nhát cách đòi bỏ về giữa chừng sẽ khiến cho quân địch phát hiện, và không chỉ nó chết, nó còn kéo theo cả đội của mình. Ảnh hưởng rất lớn.

Dù là buổi tuyển dụng được đăng công khai trên các mạng xã hội, nhưng chính thức bắt đầu các bài test thì giới truyền thông không được phép quay phim cũng như đưa tin về việc này.

Bởi sau này nếu như có những ứng cử viên khi thành công trở thành quân nhân thì việc công khai danh phận của họ là không nên. Thứ nhất là sẽ lộ mặt ra bên ngoài, rất dễ trở thành mục tiêu của kẻ khác khi chiến tranh diễn ra. Theo đó cũng rất khó trong việc trà trộn vào quân địch nếu như kẻ địch nắm được thông tin và gương mặt của người mình.

Đơn ứng tuyển đủ điều kiện đề ra trên website mà Thu Phong cho người đưa ra. Ban đầu khi không có điều kiện con số đó là hơn 100.000 người và tiếp tục tăng sau đấy. Cho đến khi điều kiện được đưa ra tối thiểu để đăng kí là cao 1m70, thông thạo một trong hai thứ tiếng Amecanda và Xô Viết.

Chỉ hai điều kiện đó đã khiến con số từ 100.000 người giảm mạnh còn khoảng 50.000 người. Nhưng vẫn quá khủng khiếp trong khi một cái Trung Đoàn chỉ cần trên dưới 5.000 nhân mạng.

Tức là bây giờ, ngày hôm nay 50.000 con người ấy chỉ chọn ra 5.000 người. Tức 10 người thi chỉ có 1 người đậu. Là 1 chọi 10.

Đây là hiệu quả của cái clip truyền lửa mà Thu Phong cho quay lại. Dù cho bây giờ vấn đề an ninh mạng không cho phép người dân tiếp xúc với những thông tin cực đoan sai trái về nhà nước. Nhưng bằng một cách nào đó họ vẫn biết sắp tới chiến tranh sắp diễn ra trên Xích Quỷ. Cái video mà Thu Phong đưa lên nó như một cái tinh thần dân tộc được thể hiện qua đó vậy.

.....

À quên nói, tại Hắc Long Bang bây giờ ngoài một số thành viên chủ chốt ra thì đám người Trọng Khoa, có Trọng Khoa – Liên Hoa – Tiến Tom cũng đi ứng cử tham gia cái Trung Đoàn của Thu Phong. Ba tên khốn đó cùng với Hứa Liên Hạo – Hứa Tiêu Dĩnh cắm đầu vào học tiếng nước Amecanda trong một khóa cấp tốc để có thể đủ điều kiện tham gia những bài test tại quân đoàn.

Chưa kể còn một số kẻ dưng như người thấy mùi máu chó chiến tranh như Eryk và thằng đầu cứng Basil. Hai kẻ này đối với Thu Phong là những con ngựa hoang chưa được thuần chủng. Những con ngựa mạnh mẽ đúng nghĩa.

Một tháng vừa rồi, Thu Phong không có thời gian để ý đến bang hội. Hắn quăng hết việc cho Lục Nương và Thành Chân làm. Còn hắn tập trung vào tu luyện trong khoảng thời gian ấy.

Công pháp, võ kỹ, sức mạnh, thậm chí thể chất của Thu Phong được tăng cường một cách quái đản trong tháng vừa rồi. Chính hắn cũng đã điều khiển được sức mạnh trong người mình, không cần sử dụng nó, cũng không cần đụng chạm vào năng lượng từ kinh mạch mà Thu Phong vẫn có thể chạy, nhảy, tấn công, lực đạo bằng với cái lúc mà hắn mới vừa có thức sức mạnh màu xanh kia.

Kiểu luyện tập này cũng khá giống với Dị Năng Giả Lý Đại dưới trướng Thu Phong. Ở trạng thái thể chất bình thường càng mạnh, thì khi sử dụng sức mạnh lại càng mạnh.

.....

“Anh hai! Cho em tham gia đi!”

“Không được!”

Lúc này tại quân khu 617 của Thu Phong. Quốc Thiên thẳng bé em trai hắn đứng đó năn nỉ người anh mình chấp nhận cho nó cái gì đó.

Gương mặt Thu Phong căng lên lập tức lắc đầu, rồi hắn nói:

“Vào trong quân không đơn giản đâu, em ở ngoài làm nhiệm vụ khác tiện hơn phục vụ trong quân. Sợ không được ra chiến trường à?”

Quốc Thiên liền gật đầu trả lời câu hỏi của anh trai mình. Rồi nói:

“Em không sợ chết!”

Lúc này dường như đến cả Quốc Thiên cũng biết đến việc chiến tranh sắp diễn ra rồi. Bây giờ thằng bé khác lúc trước rất nhiều. Hơn một tháng ở ngoài thủ đô, liên tục khiêu chiến đấu trường.

Trong một tháng ấy, Quốc Thiên toàn thắng, thắng thảm, thắng một đòn, hay thắng kiểu gì đi nữa vẫn là thắng. Duy nhất chỉ còn một đối thủ mà Quốc Thiên cần phải đánh bại. Hắn ta chính là quân vương tầng số 7. Cũng như quân vương đấu trường ngầm dành cho Dị Năng Giả.

Thái độ ngang bướng của Quốc Thiên khiến Thu Phong phải lắc đầu.

“Chiến trường không phải chỗ để chơi, cũng không phải đơn giản chết là xong. Chứng kiến người đồng đội ngã xuống, chứng kiến họ bị giết ngay trước mặt ta mà ta không thể đứng lại trả thù dùm họ. Mà phải chạy, chạy để sống. Em đừng nghĩ đơn giản cái nặng nhất của chiến trường là chết. Chính những người còn sống mới là kẻ ám ảnh nhất!”

Câu chuyện được Thu Phong kể một cách mơ hồ, nhưng đâu đó Quốc Thiên có thể cảm nhận được cái sự tang thương đâu đó từ người anh của mình.

Đúng như Thu Phong nói, không phải cứ ra chiến trường chết là xong. Chết cũng không được, mà sống cũng không xong. Cứ nghĩ chết đi rồi gia đình mình ai lo, nhưng sống rồi, chứng kiến cảnh đồng đội chết trong tay mình. Mỗi người đồng đội mất đi, trước khi chết họ đều trao trách nhiệm mà họ không thực hiện được cho người còn sống.

Ví như Thu Phong, đã từng có rất nhiều lần, hắn mang thi thể, hoặc di vật của đồng đội mình mà đi tìm thân nhân của họ. Và rồi chứng kiến cảnh họ khóc nức lên vì sự ra đi của con mình, nhiều khi có những người không chấp nhận cảnh con họ mất đi, họ lao vào đánh đập cầu xé kẻ đưa di vật của con họ, hay thân thể của con họ cho họ.

Đoạt đi mạng sống của người khác rất dễ, nhưng chứng kiến người thân xung quanh mình ngã xuống mới khó. Thu Phong đã từng xem chết một lần khi qua thế giới này, do đó dạo gần đây hắn trông như thầy tu chẳng muốn

giết ai, nhưng rồi hẳn cũng phải giết một vài người vì vài người đó đáng chết.

Để ngăn cản cái ý định vào quân của em trai mình, Thu Phong thở dài buông ra một lời ví dụ:

“Bây giờ anh hỏi mày này Thiên! Nếu như anh bị kẻ địch giết chết, kẻ đó anh cũng không địch lại, mày cũng không địch lại. Thì mày sẽ làm gì khi anh cố giúp mày sống sót?”

“Em không đi đâu cả, em sẽ chiến đấu và chết cùng anh!” – Đôi mắt Quốc Thiên trở nên kiên định hơn bao giờ hết nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

Đôi mắt kiên định đó khiến Thu Phong hơi bất ngờ, nhưng kiên định, dũng cảm cũng không có nghĩa là làm được tất cả. Thực tế khác với phim ảnh, dũng cảm, gan dạ không đủ. Phải có đầu óc tỉnh táo nữa.

“Ngu! Tao chết! Mày chết ... rồi ai báo thù cho tao với mày? Rồi tao với mày chết vô ích à? Chết không ai biết à? ....”

Thu Phong lớn tiếng quát Quốc Thiên.

Tiếng quát ấy như quát thẳng vào sâu trong thâm tâm của Quốc Thiên. Đạo gần đây, Thu Phong có dặn nó bớt ngông, bớt kiêu ngạo. Đúng là trong khoảng thời gian 1 tháng trong đấu trường Quốc Thiên không hề vênh váo. Luôn thăm dò đối phương trước khi chiến đấu, mặc dù có vài lời ngông cuồng buông ra nhưng đó cũng chỉ là lời lẽ khích tướng mà thôi.

Dẫu thế, ngoại trừ Thu Phong ra, Quốc Thiên chưa bao giờ để thua người khác. Thành thử sâu trong thâm tâm thẳng bé khắc lên một cái sự kiêu ngạo vô hình mà nó không biết. Chưa kể, nó cũng nghĩ anh trai của mình vô địch, làm chó gì có ai đủ khả năng giết anh trai mình trong lúc này.

Nó từng nghe kể lại rằng, một viên đạn bắn ra từ một khẩu bắn tỉa hạng nặng cũng không thể bắn trúng anh trai mình.

Đến cả Dị Năng Giả cấp độ 5 còn chẳng thể làm gì ông anh quái vật ấy. Cho nên dù nghe Thu Phong nói rằng sẽ có người giết chết được ông, và hẳn sẽ làm gì. Cơ bản đến chuyện Thu Phong là kẻ thất bại Quốc Thiên còn không tin. Việc đó còn không tin đừng nói đến việc nó bình tĩnh giải quyết mọi chuyện.

Tuổi trẻ vẫn là tuổi trẻ, Quốc Thiên chỉ mới 23 tuổi thôi. Dù có vợ có con trước Thu Phong đi chăng nữa, nó va chạm với thế giới chết chóc này chưa nhiều. Nhưng sớm thôi nó sẽ được trải nghiệm.

“Em hiểu rồi ...”

Chẳng biết hiểu như thế nào mà Quốc Thiên gật đầu. Xong liền rời khỏi doanh trại. Hôm sau thẳng bé trở về thủ đô để tham dự cuộc chiến cuối cùng của mình. Dành quyền kiểm soát đấu trường lại cho Minh Viễn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Nguy Cơ

“Hắc hắc ... một gương mặt đẹp đầy nghệ thuật ... sẽ ra sao nếu mình đục một lỗ trên đó nhỉ?”

Lúc này đây trên một tòa nhà cao ốc nào đó tại quận Bình Phúc. Trên sân thượng tòa nhà ấy, có một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi. Hắn ta mang một gương mặt đẹp hơn bất cứ diễn viên nào tại thế giới này. Sống mũi cao, đôi mắt buồn, môi mỏng, làn da trắng và có gương mặt trái xoan cộng thêm hai cái răng nanh nhô ra của mình khiến vẻ đẹp của hắn trông rất ma mị. Thật khó để nói đây là một gã thanh niên trong khi sắc đẹp của hắn còn hơn cả một vài chị em phụ nữ.

Trên tòa nhà cao ốc ấy, hắn ta đang vác một cây súng bắn tia không lồ được gắn nòng giảm thanh. Cái ống nhòm trên cây súng đó thậm chí dài gần cả mét, trông rất hoành tráng.

Chẳng biết hắn ta làm gì, khi một bên vừa ngắm ai đó, một bên tặc tặc lưỡi khen lấy khen để, kèm theo là những lời lẽ như thể muốn giết chết người khác một cách biến thái.

Ngoài ra trên tòa cao ốc đó còn một người đàn ông nữa, gã kia cao to lực lưỡng. Cao hơn 1m9, cặp mắt híp, làn da hơi ngăm. Khí tức trên người gã đàn ông ấy tỏa ra khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo khi đứng gần hắn.

Lúc này thanh niên đẹp mã kia bỗng ngẩng đầu lên nhìn gã đàn ông to con đang đứng yên lặng giữa lan can của sân thượng tòa nhà.

“Anh Nam, anh Nam ... Thấy nhỏ đó đẹp ha ... em bắn được không?”

“Nếu mày muốn chết thì bắn đi!”

Giọng nói lạnh lẽo từ người đàn ông tên là Nam kia vang lên. Lời nói nghe như có vẻ là đe dọa, nhưng thực chất không phải. Hắn ta cũng không quen biết gì người phụ nữ mà thằng đẹp mã kia đang ngắm, cũng chỉ biết rằng cô ta là người yêu của tên kia.

“Xùy! Đẹp như vậy mà không có máu ... tiếc quá ...”

Tên thanh niên đẹp mã kia như thể cũng đang cố kìm điều gì đó, hắn ta bèn nhún vai tỏ vẻ chán nản. Song sau đó hắn lại kê mắt vào ống nhắm của cây súng, để tiếp tục cuộc hành trình ngắm nhìn cái vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành kia.

Cái vị trí mà gã thanh niên đó đang ngắm, nơi đó chính là đại bản doanh của Hắc Long Bang. Người mà hắn ngắm từ nãy đến giờ chính là Lục Nương. Cây súng kia của hắn có thể ngắm xuyên qua được những tấm kính một chiều, khiến cho hắn dễ dàng trông thấy được Lục Nương đang ngồi làm việc trong văn phòng của chính cô ta.

Giương mặt lạnh lùng, nghiêng nước nghiêng thành khiến cho tay thanh niên chỉ muốn ngắm nhìn mãi. Hắn nhìn như vậy không phải là vì hắn thích Lục Nương, mà chính vì hắn được gọi là Nghệ Sĩ Tử Thần. Kẻ dùng cái chết của người khác, dùng chính những người mà hắn giết chết, hắn gọi là nghệ thuật, và hắn là nghệ sĩ tạo ra nghệ thuật. Chính Lục Nương là trong những nguyên liệu tuyệt đẹp cho cái nghệ thuật của hắn.

Tên của hắn là Thụy Hải – tay đẹp mã mang đến những phát đạn chết chóc từ chính khẩu súng của mình. Còn người đàn ông lạnh lùng ban nãy hắn trò chuyện, tất nhiên gã ta chính là kẻ được cho là mạnh hơn Thu

Phong. Tên của gã là Giang Nam – Sát thủ số đứng Top 1 thế giới theo Hiệp Hội Sát Thủ Liên Quốc Gia.

Cứ mỗi một lần hai gã này cùng nhau xuất hiện thế nào Thu Phong cũng có chuyện xảy ra.

Lần đầu tiên bọn họ xuất hiện tại bờ biển ở thành phố Quảng Phúc này là lúc đó vừa khi vượt ngục xong. Cả Thu Phong và Giang Nam xảy ra một cuộc chiến thử sức giữa hai chiến binh thực thụ. Kết quả Thu Phong thua, nhưng con Mực bằng cách nào đó nó lại xóa được ký ức của Thu Phong và đe dọa đến Giang Nam.

Lần thứ hai gặp là Giang Nam đe dọa tài xế của Lục Nương, khiến gã tài xế chở Thu Phong đến Cổ Thành. Ở đó cũng xảy ra một chút biến động nhẹ, nhưng suy cho cùng vẫn không có chính thức đâm vào mặt nhau.

Lần thứ ba lại là chính thức đánh nhau thừa sống thiếu chết. Khi đó một mình Mạnh Dũng Dị Năng Giả cấp độ 3, chơi cái trò gì đó mà có thể khiến sức mạnh hắn đột phá lên cân biết bao nhiêu Dị Năng Giả cấp độ 4 khiến họ không thể nào động vào được Thu Phong. Tuy nhiên khi Giang Nam xuất hiện hắn chỉ cần dùng một đạp làm bất tỉnh Mạnh Dũng. Và sau đấy đánh Thu Phong xém chết, nếu như không có sự xuất hiện của quân đội có lẽ Thu Phong chết thật.

Suy cho cùng Giang Nam vẫn không muốn giết Thu Phong. Kẻ hắn muốn giết chính là Quốc Phong, nếu tên Thu Phong này mà chết, tay Quốc Phong kia chắc chắn sẽ không xuất hiện. Cho đến khi đó Giang Nam cũng không muốn đoạt mạng của hắn. Và chính bản thân Giang Nam cũng cảm thấy rất khó để giết Thu Phong.

“Lần trước anh không giết nó, bây giờ tên tuổi của anh bị bôi nhọ trong giới sát thủ rồi đó anh Nam ...”

Có vẻ như cái mồm của Thụy Hải không bao giờ là biết ngừng. Hắn đang ngấm Lục Nương xong bỗng nhiên lại buột miệng nói ra cái điều mà Giang Nam rất ghét. Chính là cái sự thất bại trong việc đoạt mạng của Thu Phong.

Như đã nói, bản thân Giang Nam là sát thủ số một trong giới sát thủ của thế giới này. Đến cả Dị Năng Giả cấp 5 hắn còn giết được, vậy mà Thu Phong được cho là một quân nhân thiên về bàn giấy mà lại không giết được quả là mất mặt. Nhiệm vụ đầu tiên trong suốt quá trình làm sát thủ của mình, Giang Nam thất bại trong việc giết một ai đó.

Vốn Giang Nam là một kẻ kiêu ngạo tận trong xương tủy, hắn chưa bao giờ nếm mùi thất bại. Vậy mà tận hai lần hắn bị hai kẻ làm khó, một kẻ đưa hắn vào tù tên Quốc Phong và kẻ song trùng của hắn là Thu Phong.

Giang Nam không muốn giết Thu Phong, việc này chỉ mình hắn biết, đến Thụy Hải cũng không biết. Nhưng những kẻ khác vốn chướng mắt hắn liền lấy cái thất bại này của hắn ra mà dè bĩu chê bai. Giang Nam chẳng quan tâm, hắn ta vốn nói ít làm nhiều. Nếu những gã khác muốn thử giết cái thằng tên Quốc Phong mà thực sự là Thu Phong kia cứ đi mà thử.

Hôm nay Giang Nam cùng Thụy Hải có mặt ở đây cũng chẳng phải có việc gì, mà là đến xem xem hôm nay có kẻ nào đủ khả năng giết được Thu Phong hay không.

Cái đầu của Thu Phong cũng như cái mạng của hắn lúc bấy giờ đã và đang được rao giá trên bảng nhiệm vụ tại Hiệp Hội Sát Thủ rồi. Cái mệnh giá đề ra cho cái mạng của Thu Phong lên đến 100 Triệu Xent. Một con số khủng khiếp đối với những tay sát thủ.

Lần trước kẻ thuê Giang Nam giết Thu Phong với tư cách cá nhân, và nhiệm vụ đó được giao trực tiếp cho Giang Nam. Đoạt mạng của Thu

Phong lấy 50 Triệu Xent. Số tiền cũng được gọi là tương đối lớn với Giang Nam.

Nhưng trước đến nay Giang Nam chưa bao giờ thấy mạng của ai đáng giá 100 Triệu cả. Vậy mà tuần trước có một kẻ nào đó treo thưởng mạng Thu Phong 100 Triệu, quả thật quá mức kinh động.

Nhưng đến một sát thủ đầu bảng như Giang Nam còn thất bại trong việc giết Thu Phong. Liệu ai có thể? Tuy rằng Giang Nam nói là làm việc nhóm, nhưng suy cho cùng nhóm của hắn chỉ có hai người, hắn và Thụy Hải. Chưa kể đến việc cả hai người bọn họ không phải là Dị Năng Giả. Mà trong giới sát thủ có không ít Dị Năng Giả là sát thủ chuyên đi giết người. Chẳng qua Dị Năng Giả có Dị Năng Giả trị. Còn Giang Nam một phần không phải là Dị Năng Giả, khí tức của hắn gần như không có nếu như hắn muốn ẩn nó đi. Do đó tỷ lệ thành công của Giang Nam khi nhận nhiệm vụ là 100% thành công.

Con đó 100% đó biến mất từ sau việc thất bại lần trước. Hắn cũng không quan tâm cái con số. Hắn quan tâm là tiền, nhưng thứ hắn quan tâm hơn hết chính là mạng sống của kẻ tên Quốc Phong chứ không phải Thu Phong. Để giết được Thu Phong mất nhiều hơn được.

Dù bản tính rất lạnh lùng, nhưng Giang Nam cũng muốn xem, ngày hôm nay sẽ có bao nhiêu kẻ đến giết Thu Phong. Cũng như hắn muốn xem coi thực lực của Thu Phong so với bản thân mình mạnh hơn hay yếu hơn.

Cùng là chiến binh với nhau, Thu Phong lại là kẻ duy nhất trên thế giới này ngoại trừ hắn và sư phụ hắn ra sở hữu kỹ năng của Triệt Quyền Đạo. Trong mắt của Giang Nam, hắn chưa từng bao giờ coi ai là đối thủ của hắn, Thu Phong xuất hiện, một kẻ ngoại lai đến từ thế giới khác khiến Giang Nam cảm thấy thú vị hơn nhiều trong cái cuộc sống suốt ngày giết chóc của mình.

Nhìn thấy Giang Nam chẳng mảy may quan tâm đến hắn, nhưng mục đích của Giang Nam đến đây lại là xem những tay sát thủ giết kẻ kia. Thụy Hải chẳng biết nói gì, hắn chỉ nhún vai lên và nói:

“Anh cũng rảnh thật ...” “Tạch!!”

Bỗng nhiên đang nói giữa chừng Thụy Hải đang trong tư thế nằm như vậy, cây súng bắn tia đỏ của hắn cũng nặng gần cả trăm kg. Bằng một lực đạo vô lý nào đó trên cơ thể của kẻ mỏng manh kia, hắn ta vác ngược cây súng ra sau lưng, và bóp cò.

“Coongggg ~~~ ... Bịch ...!”

Sau tiếng bóp cò, viên đạn găm thẳng vào một người nào đó đang núp phía sau cánh cửa cầu thang dẫn lên sân thượng này.

Kẻ đứng sau cánh cửa ngã nhoài ra phía trước, đẩy cánh cửa bị đục một lỗ tròn bé nhỏ ấy ra.

“Thằng này ... chết xấu quá!”

Thụy Hải giờ đây đang vác cây súng bước lại gần cái xác của kẻ nào đó, hắn nhìn cái xác chết mà mắt mũi trợn ngược lên. Đầu lủng một lỗ không có tí máu nào chảy ra. Sâu bên trong ta thấy rõ được viên đạn còn ghim trong đó.

Nhưng cái mặt của hắn chết rồi, phải nói thật sự xấu quá đi.

“Chưa gì bị phát hiện rồi sao?”

Giang Nam đứng đó, hắn cũng chẳng buồn quay đầu lại. Thay vào đó hắn chỉ ngẩng đầu lên trời, như nhìn vào cái gì đó trên bầu trời xanh thẳm kia.

....

Đâu đó cách Xích Quỷ tận 12 tiếng, bây giờ nơi đó đang là ban đêm. Trong một cái phòng khắp nơi toàn những thiết bị điện tử công nghệ cao. Căn phòng ấy, có hàng chục người đang ngồi gõ liên tục gì đó trên bàn phím.

Bỗng nhiên một kẻ ngừng lại, nhìn vào trong màn hình máy tính lớn phía đối diện mình. Nơi đó có hình ảnh của hai người, Giang Nam và Thụy Hải đang đứng trên một tòa cao ốc. Và hiển nhiên Giang Nam lại nhìn chăm chăm thẳng vào cái hình ảnh được thu vào đó, như đang nhìn vào bọn hắn vậy.

“Không thể nào??? Chẳng lẽ hắn nhìn được cả vệ tinh?”

“Không không!! Chỉ là trùng hợp, trùng hợp thôi!”

Gã nào đó lẩm bẩm như thể không tin được. Sau đó hắn ta trở nên sợ sệt hơn bao giờ hết, khi đôi mắt hí của Giang Nam vốn đang rất bình thường bỗng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

“Phụt ...”

Có người nào đó trong phòng đã tắt hẳn cái hình ảnh trên màn hình lớn kia. Hắn ta, và những kẻ khác trong căn phòng này bỗng cảm thấy sợ sệt.

.....

Quay về với Giang Nam. Quả thực Giang Nam biết tại sao vị trí của hắn lại bị lộ, là do mấy cái vệ tinh trên đầu mình.

“Ăn nấp ... đôi tòa nhà, không lên sân thượng!”

Giang Nam nhẹ nhàng buông vài lời ngắn gọn, sau đó hấn nhảy thẳng xuống một góc hẻm nhỏ của tòa nhà này.

Vài giây sau, Thụy Hải thu dọn mấy khẩu súng bày ra trên tòa nhà của hình, rồi hấn cũng lao xuống dưới con hẻm kia cùng Giang Nam. Đây là một tòa nhà lớn hơn 20 tầng, cứ đơn giản mà họ nhảy xuống thôi ư?

Còn cái xác kia, Thụy Hải cũng lười giải quyết. Nếu đã muốn theo dõi bọn này, một là chết, hai là cũng là chết. Xác có hay không, không quan trọng. Quốc Phong thật sự không ở thế giới này, Giang Nam và Thụy Hải không tin rằng có ai trong quốc gia này bắt được bọn họ.

.....

Thu Phong, hấn hiện tại sau khi kết thúc buổi tuyển chọn vào sáng ngày hôm nay. Như thường lệ hấn trở về lại bản doanh của Hắc Long Bang để huấn luyện cho hai đội chiến binh và sát thủ của hấn.

Có điều hôm nay Thu Phong lại cảm thấy bất an. Hấn không hề biết rằng, đang có rất rất nhiều sát thủ nhòm ngòm đến cái đại bản doanh Hắc Long Bang này. Hiên nhiên mục tiêu chính là hấn.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Giết !

“Nhanh lên, chuẩn bị qua bài tập tiếp theo ... ai về chót lát hết giờ chạy 10 vòng quanh sân!!”

Ngoài sân của bản doanh Hắc Long Bang. Lúc này Thu Phong đang hối thúc các chiến binh của mình tập luyện những bài tập tăng cường.

“Cảnh báo!!! Thiếu gia, có kẻ lạ xâm nhập từ sân sau!”

“Cái gì?”

Đúng lúc này cái đồng hồ của Thu Phong vang lên tiếng của Bone. Một dấu hiệu cảnh báo khi có kẻ lạ xâm nhập đại bản doanh của hắn theo con đường khác. Từ lúc cái Bone được cài vào tòa nhà này. Ngoại trừ con Nga Quỷ kia ra, nó thuộc thể lực siêu nhiên, không hình dạng, không thực thể rõ ràng, xâm nhập được thì không nói.

Nhưng đây là lần đầu tiên hệ thống cảnh báo do Bone nắm quyền cảnh báo Thu Phong như vậy.

“Đưa hình ảnh khu sân sau lên!”

“Camera đã bị vô hiệu hóa thừa thiếu gia! Đây là vị trí của vật thể!”

Bone lập tức đưa ra câu trả lời và dữ liệu cần thiết. Lúc này cái đồng hồ của Thu Phong màn ảnh phóng to lên cỡ gần 10 inch, trên đó hiện vị trí và bản đồ của khu vực bản doanh.

“Tất cả mọi người tập hợp lại! Đứng yên đây đợi lệnh ...”

Thu Phong bỗng hô lên một tiếng với các chiến binh của mình. Sau đó hắn lập tức rời đi, phóng nhanh như một viên đạn, chỉ vài giây sau Thu Phong xuất hiện ở sân sau, có mặt tại vị trí của gã vừa xâm nhập.

Lúc này xuất hiện trước mặt Thu Phong là một thằng to con nào đó, có gương mặt cực kì vênh váo. Hắn ta vác trên tay một khẩu súng tiểu liên hạng nhẹ đứng đó ngông nghênh nhìn Thu Phong.

“Ồ ... không ngờ gặp ngay con môi ở đây? Ngon! ... Các anh em!!”

Hắn ta liền hô lên một tiếng, khiến Thu Phong nhíu mày.

Sau tiếng hô chưa đầy nửa giây sau, Thu Phong trông thấy vài người nhảy từ bức tường bên kia qua bên đây. Hiện nhiên trong tay của những kẻ này đều là những khẩu súng đủ dạng. Từ súng cơ họ sử dụng thuốc súng và đạn đồng cho đến súng công nghệ cao bắn ra các tia nhiệt lượng khổng lồ.

Khoảng mười gã đàn ông đứng đó. Mặt mày tên nào cũng có vài vết sẹo lồi lõm khác nhau, gương mặt hung tợn. Trên người mỗi bọn họ đều tỏa ra vài khí tức của sự hoang dã. Theo kinh nghiệm cũng từ là một người lính, Thu Phong đoán chắc mấy kẻ này chính là lính đánh thuê.

Tại sao chúng lại xuất hiện ở đây? Mình đã làm gì chúng?

Giờ khắc này Thu Phong không nghĩ nhiều được, bởi vì đã có kẻ chẳng nói năng gì liền chĩa súng thẳng vào đầu hắn.

“Không muốn nói lời gì sao?”

Bất ngờ Thu Phong biến mất trước mắt bọn họ. Một dòng khí lạnh chạy ngang qua người của tất cả những tay lính đánh thuê đó khiến họ cảm thấy

sống lưng lạnh toát.

Tiếng nói Thu Phong vang lên bên tai cái gã mà nhảy xuống đây đầu tiên, cũng như là gã chia súng vào đầu Thu Phong.

Tất cả im lặng, chưa ai dám quay đầu lại. Chúng phải hiểu được một chuyện rằng, kẻ treo thưởng 100 Triệu không đơn giản, tất cả mọi người ban đầu cứ nghĩ, định ninh rằng hắn chỉ là một kẻ thư sinh trói gà không chặt, chỉ là quân nhân trên bàn giấy mà thôi.

Thấy không có ai bảo vệ hắn, mấy gã này cứ tưởng rằng sẽ ăn được món hời to cho đến khi hắn ta bỗng dưng biến mất và xuất hiện sau lưng một người trong số họ, thì họ biết mọi chuyện không xong rồi. Gã này không đơn giản ...

“Rắc!!”

Chờ đợi quá lâu cho một câu hỏi, Thu Phong trực tiếp vặn gãy cổ một tên. Hắn không tin rằng trong chục thằng đứng đây không thằng nào trả lời được câu hỏi của hắn.

“Trả lời hoặc chết!”

Thu Phong đứng tại đó, như một vị thần giữ cái xác to lớn của kẻ vừa bị hắn giết chết. Cây súng của hắn ta đã rơi xuống đất, đầu quẹo qua một bên.

Chục người còn lại sững sờ nhìn vào đôi mắt xanh lam ngọc bích kia của Thu Phong. Tuy nhiên thân là lính đánh thuê, bọn họ tuy hơi choáng ngợp trước sức mạnh của Thu Phong. Cùng lắm có lẽ gã này chỉ mới thức tỉnh sức mạnh Dị Năng mà thôi.

Thay vì trả lời câu hỏi của Thu Phong, bỗng một kẻ nào đó đứng khuất góc nhìn của Thu Phong bắt đầu rục rịch. Hắn ta lúi trên lưng xuống một cổ

máy to cỡ một cái đầu người.

“Kịch kịch ... xuy xuy ~~~ “

Cỗ máy được bật lên, vang ra những tiếng xuy xuy êm tai khiến cho Thu Phong phải nhú mào.

“Kích hoạt chưa?”

“Rồi!”

Bất chợt một kẻ hô lên. Liền sau đó cái gã đứng khuất góc nhìn bật cỗ máy liền trả lời lập tức.

“Pằng pằng pằng ...”

Gã kia vừa dứt lời tiếng súng vang lên. Hàng chục tiếng súng nả thẳng vào vị trí của Thu Phong.

Khói bụi bay lên mù mịt, bởi vốn đây là sân đất, Thu Phong không lát nền gạch chính là để các thành viên của mình luyện tập chạy trên nền đất này.

Vài giây sau khói bụi tan đi, một thân xác nằm lê liệt dưới mặt đất với thân thể toàn lỗ máu. Và hiển nhiên chỉ có một cái xác, cơ bản không có thêm cái xác thứ hai, cái xác của Thu Phong không hề có.

Khi mọi người kịp định thần lại bỗng một giọng nói vang lên.

“Cái máy gì đây?”

Tất cả những tay lính đánh thuê liền quay đầu lại. Đập vào mắt của họ là hình ảnh một gã đàn ông to lớn cầm cái máy vừa được bật lên kia trên tay.

Cái máy đó chính là máy ức chế tế bào của Dị Năng Giả. Khiến cho những Dị Năng Giả không còn khả năng sử dụng siêu sức mạnh của mình. Thay vào đó họ chẳng khác người bình thường là bao.

Vậy mà tại sao kẻ được treo thưởng kia vẫn có thể hoạt động và di chuyển nhanh đến thế? Chẳng lẽ cái máy bị hư.

“Đây là máy ức chế tế bào của Dị Nhân thừa thiếu gia!”

Giọng nói máy móc của Bone vang lên giải đáp thắc mắc của Thu Phong.

“À ... ra vậy! Tiếc nhỉ ... tao không phải là dị nhân!”

Vừa nói Thu Phong vừa nhìn cái máy, sau đó hắn lại nhìn vào đám người đang cầm súng nở nụ cười.

“Răng – rắc ... Bùm!”

Đơn giản một cử chỉ, Thu Phong dùng hai tay ép cái máy lại với nhau. Lực đạo lớn đến độ khiến cái máy xung quanh được làm bằng hợp kim thép rắn chắc bị bóp méo lại với nhau. Cuối cùng là tiếng nổ vang lên kết thúc cho một cái máy ức chế tế bào dị nhân lên đến hàng triệu Xent.

Cả đám người có mặt tại đây ngoại trừ Thu Phong dường như chết lặng. Tất cả suy nghĩ trong đầu của bọn họ đều nghĩ rằng ... tên này làm sao mà không phải Dị Năng Giả? Đừng đùa vậy chứ? Chẳng lẽ họ phải chết ở đây sao?

“Cơ hội cuối cùng ... ai cử tụi mày đến đây? Thằng nào nói trước thằng đó sống!”

Không một ai trả lời Thu Phong, thậm chí còn có một kẻ đang ngấm ngầm bí mật chỉ súng vào Thu Phong. Hành động của hắn rất chậm rãi, như thể sợ Thu Phong phát hiện ra vậy.

Tất nhiên với kinh nghiệm là một quân nhân ra chiến trường hàng đầy năm trời, Thu Phong thừa biết những tiểu xảo lén rút súng kia.

“Đời này lắm thằng không muốn sống ...”

Thu Phong nở một nụ cười, một nụ cười tàn ác. Hắn bây giờ sau một tháng tu luyện miệt mài kia, đồng thời hắn cũng củng cố lại tinh thần của mình. Nhân từ chính là hại chết hắn, hại chết những người xung quanh hắn.

Chẳng nói nhiều nữa, Thu Phong vận sức xuống dưới chân mình, một bộ pháp nhanh nhẹn được thực hiện ra, như cái cách mà từ nãy đến giờ hắn luôn làm.

“Rắc!”

Một tiếng rắc nữa vang lên. Khởi cần nhìn họ cũng biết rằng lại có thêm một kẻ nữa chết.

Thu Phong biến mất, đồng nghĩa với việc thêm một cái gì đó biến mất. Ban đầu là kẻ đến đây đầu tiên, tiếp theo là cỗ máy ức chế tế bào Di Nhân, bây giờ lại là cái gã âm thầm giương súng lên.

Chết tận hai mạng người khiến chúng không tỉnh ngộ ra được rằng, súng ống không thể nào chạm được vào người gã đàn ông này. Không phải là Thu Phong nhanh hơn đạn, mà Thu Phong nhanh hơn cái tốc độ bóp cò của bọn họ.

“Cứ ba giây tao sẽ vắn cổ một thằng, tao không tin mấy thằng còn lại không nói ... Muốn sống thì lo giữ lấy mạng của mình đi!”

Dường như Thu Phong vẫn còn quá nhân từ, hắn đứng đó, giữ cái xác của gã hắn vừa vắn cổ và đưa ba ngón tay lên mà nói.

Hắn không cần đếm, từ lúc nói xong đã hai giây trôi qua, tất cả bọn họ vẫn đứng chôn chân tại đó. Không ai dám cử động, nhưng họ không nói, dù chuyện này có nói hay không cũng vậy. Trước sau Thu Phong cũng biết, bởi sắp tới có rất nhiều kẻ sẵn cái mạng này của Thu Phong.

Và ...

“Rắc!”

Thu Phong lại biến mất thêm lần nữa trước mặt bọn họ, một tiếng rắc lại vang lên. Tên thứ ba bị bẻ cổ chết. Lần này chính là cái gã mà kích hoạt cỗ máy ức chế tế bào Dị Nhân kia.

“Tôi nói tôi nói ...”

“Ồ? Nói đi!”

Một gã nào đó, mang gương mặt sợ hãi đến tột độ. Hắn ta nhin từ nãy đến giờ. Thu Phong cơ bản chẳng nói năng gì nhiều, nói giết là giết, không tra tấn, không nhường nhin bất cứ một ai. Nếu kẻ tiếp theo hắn giết là mình thì sao? Mình phải nói

“Mạng của anh đáng giá 100 Triệu ... nên chúng tôi đến đây và ...”

Tên kia bắt đầu lắp bắp nói cái gì mà rồi tỉnh rồi mù lên.

Mạng bố mày 100 Triệu rồi chúng mày đến săn? Ai đề ra? Chẳng lẽ có người thuê bọn chúng giết mình với giá 100 Triệu? 100 Triệu để cử mấy thằng phé vật này đến và giết hắn ư? Mơ tưởng!

“Nói rõ ràng! Kẻ đứng sau là ai? Tại sao lại cử chúng mày đến giết tao?”

“Tôi tôi ... tôi không biết!”

Dường như hắn đã quá sợ hãi mà chẳng nói nên lời.

Nói chuyện với thằng này quá mất thời gian.

Thu Phong lắc lắc cái đầu của mình thất vọng, hắn lập tức biến mất. Và tiếng “Rắc ...” lại vang lên, kẻ đó gãy cổ mà chết trước khi kịp nhận biết điều gì.

Hành động của Thu Phong khiến cho mấy kẻ còn lại hít vào một hơi lạnh. Gã này, sao lại tàn bạo đến thế? Đã nói không giết cơ mà?

“Có ai nói rõ hơn cho tao nghe không?”

“Tôi nói!”

“Nói đi!”

Một gã khác lên tiếng, hắn ta cầm trên tay một khẩu súng công nghệ bắn ra những tia nhiệt lượng. Gương mặt có đôi phần khác với những kẻ này, nhìn trông có vẻ còn hơi non chắc là mới gia nhập.

“Thông tin của anh được ghi trên bảng tiền thưởng của Hiệp Hội Sát Thủ. Với mức giá 100 Triệu Xent cho cái mạng của anh – Nguyễn Quốc Phong. Do đây là nhiệm vụ công khai nên ai cũng có thể nhận. Tất cả các sát thủ có trong tổ chức sẽ tìm đến giết anh và lãnh thưởng!”

“Cái gì?”

Hai con mắt Thu Phong trở lên sau khi nghe lời nói của gã kia.

Hiệp Hội Sát Thủ, Thu Phong biết cái hiệp hội chết tiệt đó, nơi Giang Nam đứng đầu bảng trong bảng xếp hạng sát thủ con mẹ gì đó của bọn

chúng.

Kẻ nào ... là kẻ nào đặt cái mạng của hắ 100 Triệu? Đùa?

“Ai là người đặt lệnh?”

“Kẻ đứng sau thì tôi không biết, cái đó cũng là giữ sự an toàn cho khách hàng của hiệp hội. Trên danh nghĩa là do hiệp hội đứng ra ...”

Gã đó nhanh miệng kể hết những gì mình biết cho Thu Phong nghe để mong giữ được mạng sống của mình.

“Ừm ... vậy các sát thủ như cậu chỉ làm vì tiền thôi đúng không? Nói ra vấn đề này không bị hiệp hội săn giết chứ?”

Dường như Thu Phong mở miệng ra nói những lời lẽ nhân từ khiến cho đám người kia âm thầm thở phào một hơi. Như thể câu nói đó là muốn thả bọn họ đi.

“Đúng vậy!”

Một gã khác gật đầu xác nhận lời nói của Thu Phong.

“Vậy làm sao để dừng cái lệnh giết kia lại?”

Nghe Thu Phong nói thế, lập tức gã vác khẩu súng công nghệ liền lắc đầu nói:

“Cái đó chỉ có hai trường hợp. Một là người ủy thác cho hiệp hội rút lại nhiệm vụ, hai là anh phải chết thì lệnh đó mới gỡ xuống ...”

“Cách thứ ba là lật cả cái hiệp hội lên là xong!”

Bồng Thu Phong nở một nụ cười quái đản, hắn ta nhường nhịn đủ lâu rồi. Cái hiệp hội chết tiệt đó, đến hắn cũng muốn sẵn. Hai lần bị sát thủ ghé thăm rồi, hắn phải dẹp cái hiệp hội đó đi thì mới yên thân được.

Dám xông vào cả đất nước của bố mày để sẵn bố mày thì tụi mày gan bằng trời.

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Thu Phong, cặp mắt xanh ngọc bích kia của hắn hiện lên và nói:

“Còn gì nữa không?”

“Ồ ... Không!”

Gã cầm cây súng công nghệ lắc lắc đầu nói.

“Được rồi ... Giết sạch đi!!!”

Bỗng nhiên Thu Phong quay người đi khiến cho mấy kẻ kia làm tưởng bản thân được thả. Nhưng không, Thu Phong bỏ lại một lời nói. Từ đâu đó hàng chục tay Dị Năng Giả xuất hiện bên cạnh những người này.

Người thú có, người dịch chuyển có, người sở hữu sức mạnh siêu nhân có,...

Tất cả những người này là người mà Quốc Thiên thu phục được ở trong đấu trường ngầm tại thủ đô. Và giờ, họ theo chân Thu Phong làm những cận vệ cũng như chịu sự huấn luyện khắc nghiệt của Thu Phong để trở thành những Dị Năng Giả đáng sợ nhất thế giới này.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Tình Hình Rất Chi Là Tình Hình ...

Chuyện bây giờ rất nguy cấp. Gương mặt của Thu Phong tuy bề ngoài không thể hiện ra điều gì nhưng hắn cần phải làm một số thứ. Cũng may, trước kia xây nên tòa nhà này hắn cũng đã thiết lập một hệ thống phát hiện và bảo vệ khi có sự cố.

“Bone ... lập tức thông báo cho thành viên cấp cao của bang hội họp khẩn cấp. Đồng thời thiết lập hệ thống bảo vệ tại các tầng cao và tầng hầm. Ngoài những người được cấp phép ra không được cho phép ai bên ngoài vào. Thực hiện ngay đi!”

“Vâng thưa thiếu gia.”

Ngay khi Thu Phong vừa dứt lời, ngay tức khắc Bone liên lạc với cùng lúc những thành viên cấp cao của Hắc Long Bang. Lục Nương – Thành Chân – Abid – Bạch Vân – Gia Hưng – Hứa Tử Lệ - Trọng Khoa – Tiger đây là những thành viên có thực quyền trong bang hội nhất và họ thay phiên nhau phát triển và quản lý bang hội cùng nhau. Sự việc này Thu Phong không thể im im mà làm được, nên cảnh báo tất cả mọi người.

Trên hết Thu Phong cũng không nên ở trong bang hội nhiều để tránh liên lụy đến anh em. Còn những đội chiến binh và sát thủ của mình. Thay vào đó Thu Phong sẽ cho họ một cái danh phận trong quân đội và đưa họ vào đó làm việc.

Còn một vài Dị Năng Giả có khả năng có lẽ nên cho họ ở lại trong bang hội để bảo vệ bang hội và Lục Nương. Chứ rút đi hết, không chừng bang

hội sẽ bị đe dọa đến khi đó mất còn hơn được.

Lệnh được đề ra, tức thì điện thoại của Thu Phong vang lên. Là số của Minh Viễn gọi đến, Thu Phong không chần chừ liền bắt máy:

“Alo?”

“Tôi được tin có hàng trăm sát thủ từ thế giới vượt biên đến để giết cậu ... Thậm chí cả trong nước nữa ... mạng của cậu đang được treo thưởng trên Hiệp Hội Sát Thủ được một tuần rồi. Xin lỗi giờ tôi mới biết thông tin, xin hãy cẩn thận!”

Giọng nói gấp gáp của Minh Viễn vang lên.

Nghe cái thái độ đó của Minh Viễn, thực sự Thu Phong thấy hơi cảm động. Ít nhất gã này đến tận bây giờ vẫn chưa có gì đáng nghi ngờ, nhưng dù vậy Thu Phong vẫn chưa tin tưởng bất cứ ai hoàn toàn. Hắn luôn đề phòng kẻ khác dù tốt hay xấu để sau này khiến bản thân khỏi bất ngờ vì lòng dạ con người.

“Tôi vừa mới bị một nhóm người cầm súng sẵn đón xong. Dù sao cũng cảm ơn cậu Minh Viễn. Dận Quốc Thiên cẩn thận dùm tôi. Tôi sợ bọn chúng sẽ nhắm đến thằng bé.”

“Ok ... Tôi hiểu rồi!”

Dứt lời Minh Viễn cúp máy.

Dù đã dặn trước Minh Viễn là vậy, Thu Phong vẫn đứng lại gửi cho Quốc Thiên một dòng tin nhắn ‘Anh đang bị sát thủ sẵn đón. Hãy cẩn thận.’

Sau đó Thu Phong trực tiếp về lại sân tập ban nãy dặn mọi người xuống dưới tầng hầm luyện tập. Xử lý đơn giản một vài việc, lúc này các thành

viên cấp cao Hắc Long Bang dưới sự liên lạc của Bone họ đã tụ họp ở trên tầng 7 của tòa nhà bên trong phòng họp.

...

“Kịch!”

Thu Phong mở cửa phòng họp bước vào. Lúc này bên trong phòng họp, thấy có khá nhiều người. Chắc có lẽ họ đã đến đông đủ.

Ngoài cái mở cửa là gây lên động tĩnh của mình. Mơ hồ Thu Phong bước đi không gây một tiếng động. Vốn được Bone báo rằng thủ lĩnh tụ họp có chuyện gấp, và rồi họ lại chứng kiến gương mặt trầm trọng của Thu Phong khiến cho một số người trong đây cảm thấy khó thở.

“Đã đông đủ cả chưa?”

Bước vào, Thu Phong ngồi vào ghế chủ vị. Hắn liếc ngang dọc một lượt, cảm thấy không còn thiếu ai, liền lúc đấy hắn dừng mắt lại ngay vị trí của Lục Nương.

Người phụ nữ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, lúc nào cũng mang độc nhất một gương mặt lạnh. Chỉ trừ khi gặp Thu Phong, gương mặt của cô ấy mới giãn nở ra đôi chút. Đa phần là thoải mái khi có Thu Phong ở bên.

“Có ai biết đến hiệp hội sát thủ không?”

Ngồi tại đó, Thu Phong đang xen hai tay lại với nhau và nói.

“Em biết!”

Lục Nương ngồi phía dưới đưa tay lên ý bảo rằng mình biết, bên cạnh còn có Thành Chân cũng đồng thời đưa tay lên như vậy.

Xem ra ngoài hai người này không ai biết cả.

“Bone giải thích cho bọn họ Hiệp Hội Sát Thủ là gì đi!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Lúc này sau lưng Thu Phong một cái màn hình khổng lồ hiện ra một con Gấu Panda cái, nhận định cái hay đực là do cái đôi mắt lấp lánh kia của con Gấu Panda, hiển nhiên đó là hình đại diện Bone do Thu Phong mới cài vào không lâu. Ít ra Bone tiếp xúc với hắn đã lâu, dù là cỗ máy, là trí tuệ nhân tạo nhưng cũng nên cho nó một cái hình đại diện cho dễ nhớ nhưng mà thôi.

Trên màn hình hiển thị ra cái mặt con gấu nhấp nháy cái miệng trông như thật. Bắt đầu một cái thân thể đáng yêu của một con gấu trúc bằng hoạt hình hiện ra.

“Chú ý! Chú ý! Sau đây là thông tin về Hiệp Hội Sát Thủ ... Đây là một hiệp hội được thành lập ra bởi những gã tài phiệt từ một trăm năm trước. Vốn không có chủ nhân thực sự, thay vào đó là một hội đồng gồm 13 người quyền lực nhất thế giới quyết định và vận hành hiệp hội ...”

Liên tục kèm theo lời nói của Bone là những hình ảnh không biết nó lấy từ đâu ra để chứng minh sự tồn tại của hiệp hội. Thậm chí những nguồn tin không chính xác rằng hiệp hội nằm ở đâu cũng được Bone đưa ra. Cách vận hành, một số thông tin được xác thực như chế độ xếp hạng sát thủ của hiệp hội.

Tuy nhiên số thông tin này cũng chỉ nằm ở phạm vi mà Bone được cấp phép mà thôi, nó không hoàn toàn đầy đủ cũng như chính xác nhất.

“Đại khái thông tin là như vậy. Cái hiệp hội này đang treo thưởng cái mạng của tôi 100 Triệu ... vừa rồi có một nhóm người đã xâm nhập vào

đây, Camera đã bị vô hiệu hóa nên không có hình ảnh chi tiết, đây là hình ảnh trước khi camera bị đánh hư!”

Thu Phong đang nói chuyện với một giọng điệu rất là trầm trọng. Hấn nhấn mạnh điểm mạng của hấn đáng giá 100 Triệu Xent, tức là một số tiền khổng lồ đối với những tay sát thủ tại thế giới này. Do đó bằng mọi giá, những kẻ vì tiền mà không cần mạng nhiều vô số kẻ.

“Khoảng thời gian này mọi người nên cẩn thận cảnh giác. Tôi sẽ cử Dị Năng Giả đi theo một vài người quan trọng trong bang hội. Bản thân tôi tạm thời sẽ ở trong doanh trại luôn không về đây nữa. Đội chiến binh và sát thủ tôi sẽ đưa họ vào trong quân với danh phận khác. Tạm thời cứ như vậy, dặn anh em trong bang cảnh giác, thời gian này đừng nhận bất cứ ai vào trong bang, kẻ nào trái lệnh trục xuất, bắt tuân giết!”

Nói đến đây gương mặt Thu Phong trở nên trầm trọng. Hấn uống một ngụm nước từ cái ly để trên mặt bàn tự lúc nào rồi nói tiếp:

“Tôi nói cho mọi người ở đây thêm một tin tức nữa ... chiến tranh sắp diễn ra, trong vòng một năm tới sẽ diễn ra chiến tranh. Có nâng lên tầm thế chiến hay không thì tôi không biết! Cái quan trọng bây giờ phải toàn lực đừng gây tổn hại đến bang hội. Thời gian này rất nhạy cảm, dặn xuống anh em phía dưới đừng cho kẻ lạ vào tòa nhà, cũng đừng thu nhận ai. Đã nói rồi, trái lệnh trục xuất, còn gương bướng đập cho trận, nặng nhất là phải chết! Nghe rõ chưa?”

“Rõ!”

Đồng loạt những thành viên cấp cao hô lên một tiếng.

Chuyện tình bây giờ cấp bách hấn có thời gian sẽ giải thích cặn kẽ sau.

“Lục Nương! Em tạm thời chuyển vào trong quân đội làm việc, đội điệp viên của em đưa vào trong đó huấn luyện tiếp tục. Anh sẽ hỗ trợ em, còn công việc của công ty em cứ kêu thư ký làm ở tòa nhà này bình thường, có việc gì vào trong doanh trại gặp em.”

“Vâng em hiểu rồi!”

Nghe Thu Phong quan tâm mình, lòng của Lục Nương dâng lên một chút mùi vị ngọt ngào. Hắn không còn kêu mình bằng cô này cô kia trước mặt người khác nữa, mà trực tiếp kêu là em. Trong khi bản thân cô lớn tuổi hơn hắn, làm vậy chẳng khác nào công khai danh phận của cô và hắn cơ chứ?

“Thành Chân! Cậu cùng Bone kiểm soát người ra vào tòa nhà này, nếu thấy sát thủ tới đừng vọng động, chỉ cần theo dõi. Tôi không ở đây, tin rằng chúng sẽ không ra tay giết người vô tội đâu. Nếu chẳng may đụng độ hay cố hết sức mình tránh né hoặc trốn thoát, giữ mạng là trên hết. Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ cũng vậy, đừng máu chó lên với những tay sát thủ. Chúng sử dụng súng, ngoài ra còn có thể là Dị Năng Giả nữa. Dạn đám Hạo Nguyên cũng vậy rõ chưa?”

Tiếp tục Thu Phong lại giao việc cho mấy người Thành Chân một tiếng.

“Rõ!”

Ba người kia nhận lệnh hô lên một hơi.

“Gia Hưng quản lý người gia nhập bang hội, nếu có ai gia nhập bang mà không được tôi cho phép thì cậu sẽ là người chịu trách nhiệm. Làm được không?”

“Được thưa boss!”

Gia Hưng gật đầu tự tin nhận trọng trách này. Khoảng thời gian qua, hắn đã thay đổi nhất nhiều. Bản thân từ một kẻ yếu kém nhất trong các thành viên cấp cao của bang hội, chỉ suốt ngày theo chân Thành Chân để học hỏi. Vậy mà giờ đây Thu Phong đã giao cho hắn một nhiệm vụ quan trọng như thế. Chúng tôi đã rất đề bạt và tin tưởng hắn. Nếu hắn không nhận sẽ hổ thẹn với lòng, nhận mà làm không được tức phụ sự tin tưởng của Thu Phong.

“Bạch Vân, Abid và Tiger phụ trách bảo an. Nếu có người tấn công tòa nhà hay bang hội của mình lập tức hỗ trợ anh em giải vây. Đừng tham chiến vội. Khi có nguy cơ lập tức báo tin cho tôi. Tôi sẽ lấy danh nghĩa quân đội giết sạch lũ sát thủ. Đây không phải là trò chơi của hắc đạo nữa rồi. Hiểu chứ?”

“Hiểu thưa Boss!”

Cả ba người đồng thanh trả lời. Thật sự sau bao nhiêu cố gắng của họ vẫn không đủ. Bây giờ thời thế xoay chuyển quá nhanh. Họ còn chưa kịp vui mừng vì đã dọn sạch ba thành phố. Trên danh nghĩa ngoài thành phố Quảng Phúc là của Hắc Long Bang ra thì còn Cổ Thành và Bắc Dương. Hai nơi đó vốn bị Hắc Long Bang quét sạch và còn đang bỏ trống.

Cổ Thành thì không nói bởi nơi này bây giờ đã có quân đội chiếm đóng. Còn Bắc Dương bây giờ trong giới hắc đạo phải nói như vườn không nhà trống, chưa có một ai thử đứng lên để thống trị khu vực đó.

Cái danh của Hắc Long Bang quá lớn. Bởi băng đảng mà Hắc Long Bang dẹp đi chính là băng đứng sau hai ông trùm lớn của hai miền. Vậy mà cơ hồ chẳng có chút gì đó gọi là chống đỡ. Trong một đêm bị diệt, tuần sau cả bang chủ cũng bỏ mạng.

“Được rồi, tạm thời cứ như vậy. Nếu có chuyển biến gì tôi sẽ thông báo cho mọi người sau. Thời gian này hãy cố gắng bảo toàn tính mạng, xin lỗi

vì đã liên lụy mọi người!”

Dứt câu này Thu Phong liền cúi đầu nhẹ xuống. Mặc dù đây không phải là lỗi của hắn, cơ hồ ngay từ đầu hắn đã dự đoán được chuyện trước sau gì mình cũng phải đối mặt với những thế lực lớn. Do đó hắn mới muốn gấp rút xây dựng doanh trại là vì thế.

Trong khoảng thời gian này Thu Phong không trông mong nhiều quá về bên phía quân đội sẽ bảo vệ mình.

Không chừng cái hiệp hội sát thủ kia thậm chí còn có người chức quyền trong lãnh đạo của Xích Quỷ nhúng tay vào. Nhờ bọn họ khác nào tự tìm chết?

Thấy thủ lĩnh của bọn họ vì sợ liên lụy bọn họ, vì thế mà cúi đầu xin lỗi bọn họ.

Một đầu lĩnh như vậy, thử hỏi làm sao cấp dưới lại không hết lòng được chứ. Thấy Thu Phong cúi đầu chẳng ai nói gì cả, tất cả bọn họ đều im lặng. Chính vì sự vô dụng của bọn họ, Thu Phong mới sợ liên lụy đến họ, nhưng chính lời nói đó của Thu Phong lại khiến bọn họ cảm thấy tự tin.

Thân đi theo Thu Phong từ trước đến nay, phàm là những việc đại sự toàn Thu Phong đứng ra giải quyết. Bọn họ dường như quên mất rằng bản thân mình yếu kém đến nhường nào nếu như cứ đứng sau lưng vị thủ lĩnh này.

Họ dặn lòng phải mạnh hơn, phải có giá trị hơn, phải tài năng hơn, để một ngày nào đó có thể sáng vai đứng bên cạnh thủ lĩnh của mình dương oai với xã hội này.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 364+100 Triệu Dễ Kiếm Không ?

Sau khi dặn dò mọi người thật kỹ, Thu Phong một thân một mình trở ra ngoài tòa nhà Hắc Long Bang. Nếu hắn còn ở trong này chắc chắn sẽ liên lụy mọi người. Cái cảm giác bất an trong lòng hắn không bao giờ sai.

Vừa nghĩ đến thì đã có chuyện xảy ra. Tạm thời giải quyết được một số chuyện đó lòng của Thu Phong cảm thấy nhẹ hơn hẳn. Bây giờ hắn ra ngoài đó và xem thử xem có bao nhiêu người muốn giết hắn.

“Hà ... Có vẻ khá nhiều người theo dõi mình!”

Vừa bước ra khỏi tòa nhà được vài bước, Thu Phong liền cảm giác được có rất nhiều sự chú ý dồn đến mình ở xung quanh hắn. Thu Phong khi đi đến đây bằng xe hơi, nhưng đi ra hắn lại đi bộ. Hắn không muốn chiếc xe vừa mới mua của mình lại bị tanh bành như lần trước tay Giang Nam và mấy gã sát thủ Dị Năng Giả đến giết hắn.

Bỗng nhiên lúc này Thu Phong xuất hiện trước mặt một kẻ đang ngồi đọc cái tin gì đó toàn chữ trên cái máy tính bảng của mình trong khi hắn đang ngồi trên tuyến chờ xe buýt. Thấy thế Thu Phong liền tiến lại mà hỏi.

“100 triệu có nhiều không anh gì ơi?”

“Hà? Anh nói gì cơ?”

Gã đang đọc báo bất ngờ ngẩng mặt lên hỏi Thu Phong. Cái gì mà 100 triệu?

Nhìn vào vẻ mặt căng thẳng của gã ăn mặc lịch sự, đồ vest công sở, vali làm việc và trên tay hắn một cái máy tính bảng đang đọc một đoạn tin tức xàm xí nào đó trên mạng xã hội. Và hiển nhiên Thu Phong nhận ra rằng cái mạng xã hội hắn dùng không phải là mạng xã hội mà dân Xích Quỷ hay dùng.

“100 triệu có nhiều không?”

Thu Phong hỏi lại thêm một lần nữa.

“100 triệu?”

“Ừ 100 triệu nhiều không?”

Tay kia dường như đã thích ứng được với sự bất ngờ của Thu Phong, hắn liền hỏi lại thêm một lần nữa. Tất nhiên Thu Phong thẳng thừng hỏi tiếp rồi.

“Nhiều ... nhiều chứ! Đó là số tiền mơ ước mà cả đời này tôi muốn kiếm được đây!”

Gã ngồi chờ xe buýt hắn ta trong đầu thầm đồ mò hôi hột. Bản thân hắn cũng không phải là người dân Xích Quỷ bản xứ. Trên cơ bản hắn là người của Nguyệt Quốc. Nhưng hắn lại nói tiếng Xích Quỷ rành rọt như thế, chứng tỏ hắn cũng đã ở Xích Quỷ này rất lâu rồi.

“Có 100 triệu nhưng không có mạng xài được không?”

“Hừ ...”

Nghe xong câu đó của Thu Phong, gã ngồi chờ xe buýt, từ gương mặt ngơ ngác bỗng nhiên sắc lạnh hắn lên. Hắn lén lút đưa tay vào trong vạt áo ...

Hành động ấy hiển nhiên bị Thu Phong bắt gặp được ... và “Rắc!!”

Một cú chẻ tay thẳng vào gáy đôi phương. Khiến cho cái cổ của gã đợi xe buýt người Nguyệt Quốc kia gãy lìa. Xương cổ bên trong như bị chấn nát ra không còn hình thù.

“Bịch bịch ...”

Hắn ta bị Thu Phong chặt gãy cổ trong tư thế ngồi. Bản thân chết nhanh đến mức mà không nhận ra được. Hắn bắt đầu ngã cắm đầu xuống dưới đường. Bàn tay nắm bên trong một khẩu súng lục công nghệ bị rơi ra.

“Á á á á á á á á á á á ....”

Vài chị em phụ nữ ngồi đợi xe buýt tại đó bỗng nhiên la toáng cả lên. Bởi vì một gã đàn ông bị gãy cổ té ra đường, chưa kể bên cạnh hắn ta còn có một khẩu súng.

Hiển nhiên tất cả những người vừa rồi chẳng ai chứng kiến hành động của Thu Phong cả. Trên cơ bản Thu Phong chỉ tiến tới trước mặt hắn nói vài ba câu, vung tay chặt cổ và rồi biến mất giữa hư không.

Người bình thường chẳng ai rảnh rỗi đến mức đi để ý đến lời đối thoại của hai gã đàn ông không quen biết kia.

Sau khi Thu Phong biến mất, hắn lao với tốc độ gần như vượt quá vận tốc mắt của con người. Chỉ có những kẻ cách xa Thu Phong hơn 1 cây số thì may ra mới thấy được. Nhưng đó là với điều kiện ở đồng bằng và vùng đất trống. Còn đây là thành phố. Cứ vài trăm mét là bị khuất bởi các tòa nhà cao chọc trời.

Trong Thập Đại Môn Phái mà Tô Lâm kể cho Thu Phong. Thì trong đó có một môn phái có kinh công tuyệt đỉnh nhất thế giới. Đó chính là Tiêu

Giao Phái. Bộ tuyệt kỹ bộ pháp mang tên Tiêu Du Bộ Pháp.

Tiêu Du Bộ Pháp được xem như là một môn khinh công, có thể giúp người vận chuyển kinh mạch toàn thân, khiến thân thể nhẹ tựa lông hồng. Đi được trên mọi địa hình, bằng phải, tường dựng đứng, vách núi, thậm chí là cả trên nước cũng có thể đi được. Tuy nhiên chỉ có bay là không thể, vì đây là bộ pháp, gia tăng tốc độ bản thân liên tục một cách kinh khủng nhất khi ta luôn chạm vào thực thể vật lý.

Do đó mặc dù Thu Phong có luyện vào cái khinh công của Thiếu Lâm Nam Bắc Phái, nhưng cái đó không thể nhanh bằng Tiêu Du Bộ Pháp được. Trên cơ bản nếu hắn bay hắn sẽ dùng khinh công của Thiếu Lâm, còn đây là chạy hắn sẽ dùng Tiêu Du Bộ Pháp.

Cơ thể Thu Phong lúc này như hòa tan vào cơn gió. Hắn lao đi tới một tòa nhà, hắn không hề bước chân vào trong tòa nhà, thay vào đó mà đập tường, đập kính trên tòa nhà đó chạy thẳng lên trên đỉnh của tòa nhà ấy.

“Yo! Có biết Xích Quỷ cầm súng không các bạn?”

Vừa đặt chân lên đó Thu Phong thấy vài kẻ đang ôm khư khư cây súng ngắm, nhìn vào cái trạm xe buýt vừa nãy mà hắn đang đứng.

Thu Phong lên tiếng khiến cho những kẻ đó giật mình quay phắt người lại.

“Cái gì?”

Một gã nào đó hô lên một tiếng vì bất ngờ.

Có khoảng ba gã tại nơi này. Trong đó có hai tên sử dụng súng bắn tỉa hạng nặng, một tên đang vác trên mình khẩu súng cối.

“Chúng mày tính đánh boom liều chết à?”

Lắc đầu ngao ngán, Thu Phong nhìn vào cái thằng đang vác trên vai cây súng cối, thậm chí trên người của hắn còn quấn mấy vòng thắt lưng được treo vài trái lựu đạn tại đó.

Tuy nhiên Thu Phong biết chắc một điều rằng trên cái tòa nhà này không chỉ có ba thằng sử dụng vũ khí này đâu. Phía dưới một tầng, chính xác hơn là ở cầu thang dẫn lên sân thượng này, ở đó còn có hai kẻ Dị Năng Giả nữa.

Thu Phong cảm nhận được khí tức của hai gã Dị Năng Giả đang càng lúc tiến lại gần đây.

Có lẽ là cùng một bọn với ba thằng trước mặt mình, cho nên khi thấy Thu Phong xuất hiện tại nơi này, chúng cùng lắm chỉ kinh ngạc mà thôi. Chứ không hề sợ sệt hay vọng động.

Bỗng chốc Thu Phong động, động là hành động. Hắn giang hai tay ra, ghéech mặt lên một góc 65 độ, vênh vào mở miệng.

“100 triệu chào đón chúng mày đến với Xích Quỷ ... khà khà!”

Dứt lời. Hai con mắt đen tuyền kia của Thu Phong rực xanh lên. Một nụ cười ma quái hiện ra trên mép miệng hắn.

“Vù ...”

“Rắc rắc rắc ...”

Cả ba gã đó chỉ kịp cảm nhận một cơn gió áp đến mặt họ như bão táp. Sau đó, tất cả những gì họ nhận thức được là cái đầu của mình bị vặn ngược lên trời.

Hiển nhiên Thu Phong rất thích cái trò vận cổ này. Đơn giản vì nó nhanh, so với đâm một quyền gây ra máu me hay thể xác của chúng vắng đi, thì vận cổ nhanh hơn nhiều. Thu Phong không thích máu, hắn không hề thích máu.

Những cái cổ bị vận ngược, nó chẳng chảy ra chút máu nào. Thật tuyệt diệu.

“Hít!!!”

Đứng đó Thu Phong hít lấy một hơi cảm thụ không khí. Đại não của hắn bây giờ tràn ngập không khí. Sử dụng cách thở bằng cơ hoành, cơ thể Thu Phong lúc này cực kì thoải mái.

Hôm nay, hắn sẽ thanh tẩy toàn bộ những sát thủ đang nhắm vào hắn tại thành phố này. Đến bấy nhiêu bố giết bấy nhiêu. Có lẽ như hắn quá nhân từ, quá kìm hãm lại bản chất dữ tợn của mình mà khiến cho hắn lâm vào cảnh như thế này.

Nếu ngay từ đầu hắn máu tanh với kẻ khác. Thì có lẽ cái tên ban ra lệnh giết hắn phải suy nghĩ lại.

“Rầm!!”

Đúng lúc này Thu Phong đang hít thở thì một gã nào đó tông rầm cánh cửa cầu thang dẫn đến sân thượng này ra.

“Thằng chó!!!!!!! Mày giết anh em tao!”

Gã vừa lao đến, mang một thân hình cao lều khều, gầy dơ cả xương ra. Nhưng Thu Phong cảm nhận được trên người hắn một khí tức của Dị Năng Giả mãnh liệt. Chứng tỏ kẻ này là thuộc dạng Dị Năng Giả vật lý. Nhưng ... cái cơ thể gầy nhom kia thì đánh được ai?

“Hự ... KI – AAAA ....”

“Cái ...”

“Uỳnh uỳnh!!! ~~~”

Gã gầy nhom đó ngay lập tức hóa thành một kẻ khổng lồ cao hơn 3m. Như để chứng minh cho cái suy nghĩ cợt nhả trong đầu Thu Phong. Hắn ta vừa biến lớn, trên người lúc này cũng mọc ra vô số những tảng đá ghép nối lại với nhau.

“Người đá à?”

Hiển nhiên gã ta là một gã người đá khổng lồ và cục mịch. Vài giây trước ai dám nghĩ cái thằng gầy như thằng nghiện với gã người đá to lớn này là một cơ chứ? Nhưng Thu Phong chứng kiến được thì hắn tin rồi.

Theo cái mức năng lượng của hắn tỏa ra, trong mắt Thu Phong có lẽ gã này thuộc Dị Năng Giả cấp độ 4. Mà trong giới sát thủ, cấp độ 4 tức là hắn cũng xếp hạng khá là cao trên bảng xếp hạng sát thủ của hiệp hội chó chết kia.

Dẫu thế, cái thằng cục mịch này Thu Phong không quan tâm. Cái hắn quan tâm là thân hình bé nhỏ khác đứng phía sau lưng gã này. Đúng hơn là đứng sau cái chân to lớn của hắn.

Theo như thân hình Thu Phong nhìn thoáng qua thì chắc chắn là phụ nữ. Nhưng không biết thuộc loại Dị Năng Giả dạng gì. Chiến đấu với Dị Năng Giả thì Thu Phong đã trải qua nhiều rồi. Nhưng chỉ mới là vài hạt cát trong cái sa mạc mênh mông rộng lớn thôi.

Ba tên vừa nãy hiển nhiên dù mang gương mặt của người Châu Á nhưng chắc chắn chúng cũng không phải người bản địa. Bởi cái từ cái gì kia là từ

tiếng Hoa ... Tiếng Hoa ở thế giới này có nghĩa là người Hoa Lương? Theo như song trùng là đám Trung Cầu bại hoại.

“Đám cầu Hoa chúng mày đến đây mà lãnh 100 triệu đi!”

Bản thân Thu Phong không thích là kẻ bị động. Buông lời khinh bỉ, dứt câu hấn lao đến trên tay đòn một lực lượng màu xanh ở đó. Tuy nhiên một khắc sau, dòng năng lượng xanh lại hóa thành màu cam.

“Bá Vương Quyền – Phá Núi!!!!”

Hô lên một tiếng lớn.

Thu Phong bất ngờ xuất hiện trước mặt gã người đá cao hơn 3m kia. Ở trên không trung, Thu Phong tung một quyền bằng cánh tay phải. Quyền lực xung khí màu cam bao bọc cả cánh tay Thu Phong.

“Uỳnh!!!! Rầm ~~~~”

Một đám duy nhất Thu Phong đám bay gã người đá vừa hóa thân chưa kịp xông lên kia.

Một đám ấy khiến gã người đá văng đi, va vào một cái nhà kho chứa máy phát điện được đặt trên đây.

“Xoẹt xoẹt xoẹt ... Bùm!!!”

Hắn bay đi, va vào kho máy phát điện, khiến cho bộ máy phát điện phát nổ. Cả thân hình hắn chìm ngập trong đồng đỏ nát đó. Không nhúc nhích, chẳng biết sống chết.

Tuy thế, đó là chuyện của vài giây sau. Bởi ngay cái thời khắc mà Thu Phong đám bay gã người đá kia thì trước mặt hắn xuất hiện một thân hình nhỏ nhắn vồ lên trên mặt mình.

“Keng ~~!”

Tiếng kim loại va chạm.

Thu Phong vừa rơi xuống mặt đất liền bật xa ra. Hấn đó đó nhìn chăm chăm vào thân hình nhỏ bé trông như một con sóc hóa hình người kia.

Hiển nhiên là phụ nữ? Lại có móng vuốt? Và trên mặt có lông ... hình như còn có cái đuôi.

Nghiêng qua nghiêng lại Thu Phong nhìn cái đuôi đang ngoe nguẩy của cô nàng mà cảm thấy thắc mắc.

Quả thật là ban nãy cô nàng kia có hai bộ móng vuốt khá dài mọc trên tay. Dường như cái móng vuốt ấy không phải làm từ xương, mà là bằng kim loại? Mỗi bàn tay năm ngón, mỗi một bàn tay được trang bị năm cái móng vuốt bằng thép.

Kì lạ thay là cô nàng này mang thân hình trông khá giống một con sóc, đuôi dài, răng thỏ hơi nhô ra trông khá đáng yêu. Chỉ có điểm trừ là trên gương mặt có một bộ lông tơ màu cam trải dài hai bên má.

“Grừ ~~~”

Lại còn gầm gừ trông hệt như mấy con sư tử?

Nhưng cái đuôi kia rõ ràng là đuôi sóc cơ mà.

Không nghĩ nhiều vậy được. Bởi ngay khi Thu Phong còn đang đánh giá đối thủ, thì đối thủ không có đánh giá hấn. Bởi cô ta đã có đủ thời gian để đánh giá hấn qua cái đòn vừa rồi.

Tức thì cô nàng sóc kia lao đến nhanh như thiểm điện.

“Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ... rít rít rít rít rít ...”

Hàng chục tiếng gió rít vang lên. Hiển nhiên nó phát ra từ cái bộ móng vuốt của cô gái người sóc đó.

Tức thì Thu Phong né tránh hết tất cả, hấn sử dụng thân pháp uyển chuyển luyện tập mấy tháng nay mà né tránh. Nếu là trước kia có lẽ hấn chỉ có thể cứng rắn mà chống đỡ. Nhưng dù là trước kia thì với cái lực đạo và độ sắc bén này cũng không thể xuyên qua lớp phòng ngực năng lượng trên cơ thể trâu bò của Thu Phong được.

“La Hán Thất Quyền!!”

“Bụp bụp bụp bụp ...”

Sau vài giây khi chán phải né tránh, trực tiếp Thu Phong trung ra bảy đấm trong vòng nửa khắc.

“Éc!!!”

Cô nàng người sóc kia lãnh trọn bảy đấm của Thu Phong văng ra ngoài kèm theo một tiếng éc nghe trông như một con heo con bị dẫm đạp lên vậy.

“Bịch ....”

Thân hình mỏng manh của cô ta rơi xuống sàn sân thượng. Nằm đó và thở hên hên với cái miệng đầy máu.

Thu Phong bước đến dẫm lên đầu cô gái người sóc này, gương mặt hấn bặm trợn lên và nói:

“100 triệu có phải dễ kiếm quá không?”

Giọng nói mang đầy sự khinh bỉ và coi thường truyền vào lỗ tai cô nàng người sóc kia.

Thu Phong không phải là dạng người thương hoa tiếc ngọc. Đến cả Phương Ly cũng là người của Lục Nương khi trước cả khía hấn, cũng bị hấn dần cho mấy lần lên bờ xuống ruộng. Huống chi là những kẻ muốn mạng hấn, gây nguy hiểm cho người xung quanh hấn?

Mơ tưởng sao? Vì tiền thì chết đi!

“Phoẹt ...”

Gia tăng lực đạo lên chân, Thu Phong trực tiếp đâm nát đầu cô nàng người sóc kia một cách không thương tiếc. Thậm chí một phần của bộ não trắng văng đi bay thẳng vào trong cái đồng đồ nát mà gã người đá ban nãy vừa đập.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Tao Đưa Chúng Mà đi Gặp Satan !!

Đời người nhanh lắm. Chúng ta mất 20 năm để trưởng thành, 20 năm để lao động miệt mài và 20 năm cuối cùng để hưởng thụ cuộc sống này và chết đi. Có một số người có thể sống qua cái tuổi 60, nhưng sau đó cơ thể dần lão hóa, nhận thức cũng kém đi. Sống chẳng khác nào người vô hồn.

Do đó người ta thường có câu 60 năm cuộc đời. Một đời người sống 60 năm là trọn vẹn là đầy đủ cái số năm mình sống. Nhưng bản thân chúng ta quan trọng chúng ta làm gì trong 60 năm đó?

Có những người cứ làm việc lặp đi lặp lại. Ở cái tuổi sơ sinh, chúng ta ăn uống ngủ nghỉ rồi dậy chơi bời. Đến tuổi đi học, học rồi về ăn uống nghỉ ngơi rồi lại đi học. Đến mãi năm qua 20 tuổi thì chúng ta lại đi làm. Sáng đi làm chiều tối về nhà. Có thời gian thì đi du lịch một tháng một lần, hay một năm một lần. Tích đủ tiền rồi xây một căn nhà cưới vợ, lấy chồng, sinh con rồi về hưu.

Đời người chỉ có thế, cứ lặp đi lặp lại một chuyện nhiều đó. Hầu hết trong số chúng ta, ai cũng sống cuộc đời của mình một năm 60 lần giống nhau. Đó không gọi là sống, đó cũng không phải là cách để sống, cái đó chỉ gọi là đang tồn tại mà thôi.

Cái mà được gọi là sống, là mỗi năm phải sống khác, sống theo hướng tích cực nhé, chứ không phải tiêu cực. Nhưng tích cực hay tiêu cực là do bản thân những người chọn theo cách sống của họ.

Giả dụ nhiều giết người là tiêu cực, nhưng cứu sống người lại là tích cực. Ấy vậy vẫn có một số kẻ thích cái việc giết người khác làm niềm vui, và cho đó như là nhiên liệu cho sự tích cực của mình. Thằng Thụy Hải là một ví dụ, một kẻ tâm lý không bình thường, lấy cái chết của người khác làm nghệ thuật và là niềm vui của hắn. Thật khó thể tin một kẻ có vẻ đẹp ma mị như hắn lại là một ác nhân.

Tuy nhiên thứ năng lượng tích cực nhất của thời đại này hay bất cứ thời đại nào khác, 100 năm trước, hay 1.000 năm trước, thậm chí là 10.000 năm trước cũng vậy. Đó chính là tiền, thời cổ hơn thì là vàng, là ngân phiếu. Hạnh phúc và năng lượng tích cực được tạo ra từ chính những thứ khiến con người ta thỏa mãn đó chính là tiền.

Tiền tuy không thể mua được tất cả, nhưng bạn sẽ chẳng hạnh phúc nổi nếu như không có tiền. Chẳng có một lão ăn mày hay một thằng bé ăn xin nào mà cảm thấy hạnh phúc vì bữa đói bữa no cả.

Và hiển nhiên có những kẻ ngoài việc giết đoạt mạng người khác ra thì chúng không giỏi kiếm tiền. Có một nơi dành cho những kẻ như thế - Hiệp Hội Sát Thủ. Tất nhiên nơi này không phải ai muốn vào thì vào, muốn trở thành sát thủ đại diện cho hiệp hội phải có một vài khả năng nhất định nào đó.

Ví như họ sẽ giao nhiệm vụ gia nhập cho bạn, bắt bạn phải giết một ai đó theo cái tên họ đề ra. Có những cái tên sẽ là người thân trong gia đình mình, một vài sát thủ trong cái hiệp hội đó chính tay họ đã nhuốm máu của gia đình họ. Thân sinh phụ tử, huynh đệ anh em, thậm chí là cả người già yếu không sức phản kháng.

Tuy nhiên cái tỉ lệ ra cái nhiệm vụ giết gia đình của mình cực kì thấp.

Thôi không nói nữa. Trên cơ bản nhưng sát thủ sẵn đón Thu Phong ngày hôm nay, chúng không những là những kẻ máu lạnh, giết người như gà ra, thì chúng chẳng còn cái gì gọi là tình người cả.

Con người chúng ta luôn gọi cá mập ăn thịt con là ác, sư tử, cọp bao ăn thịt người thì là ác. Nhưng họ nào biết rằng, con người – loài động vật đứng đầu chuỗi thức ăn mới là sinh vật ghê tởm và đáng nguyên rủa nhất.

“Một ... hai ... ba ... bốn ... năm ... sáu ... hai mươi tư ... hết thảy hai mươi tư vị trí có sát khí à?”

Lúc này Thu Phong đang ngồi trong một cái nhà thờ lớn tại trung tâm thành phố này. Quận Thừa Thiên. Hiển nhiên là Thu Phong đi bộ đến đây rồi. Trên đường đi hắn giết cũng phải vài chục mạng người. Lính đánh thuê sử dụng súng có, Dị Năng Giả có, thậm chí là những đứa trẻ chỉ mới mười mấy tuổi đầu cũng có ý định giết hắn. Chẳng hiểu sao những đứa trẻ tâm hồn cần được bảo vệ đó lại có thể làm sát thủ.

Trên cơ bản Thu Phong cũng chứng kiến không ít đứa trẻ trên chiến trường vác súng đi giết người. Nhưng cái đó là tình thế, một là bị ép, hai là chúng phải làm vậy để tự bảo vệ mình. Trong số những đứa trẻ buộc phải làm vậy, thực ra rất nhỏ trong số chúng mới có cái tâm lý nghiệm giết người mà thôi.

Chắc cũng từ đó có những đứa trẻ trở thành sát thủ như thế này. Vừa nãy xong, Thu Phong gặp một con bé mặc váy trông rất xinh xắn. Hiển nhiên nó cũng không phải người Xích Quỷ, mà là người da đen. Tuy vậy, đôi mắt của nó đã bị vẩn đục bởi đồng tiền và máu người. Dù cố tỏ ra vẻ là đơn thuần bao nhiêu, Thu Phong liếc mắt cũng biết được.

Cô bé đầy muốn Thu Phong mua chùm một bông hoa, và kèm theo đó trên bông hoa ấy là một cái kim độc. Tất nhiên rằng cái kim đó chẳng thể

nào đâm qua làn da dày của Thu Phong, sau đó Thu Phong trực tiếp bóp nát cổ họng cô bé, chết ngay tại chỗ. Xác có người dọn dùm hẩn.

Trước khi bước ra khỏi tòa nhà của mình, Thu Phong cũng điện cho bên BDP rằng hãy giải quyết những cái xác mà hẩn để lại. Chỉ thế thôi.

Như đã nói Thu Phong hiện đang ngồi trong một nhà thờ lớn. Nơi này ngoài hẩn ra còn có vài chục người khác cùng đến đây cầu nguyện, hay hát thánh ca gì đó. Bản thân Thu Phong là kẻ không theo đạo, ở thế giới bên kia lúc trước nhà hẩn chỉ có thờ ông Địa và Phật Bà Nam Hải Quan Âm. Do bố già hẩn trước khi chết thờ cúng mà để lại.

Trong hàng chục người ngồi đây cầu nguyện, con số ấy lên đến hơn 50 người. Nhưng Thu Phong chỉ đếm được 24 người có sát khí dồn về hẩn. Hẩn cũng không rõ có vài kẻ có thể giấu đi sát khí của mình hay là không.

Cùng lúc vào đây với hẩn có vài người khác, hiển nhiên những người đó đều lăm lăm sát khí rất đáng sợ. Đám này chẳng có một tí chuyên nghiệp gì cả, nhìn mặt thôi là biết chúng muốn giết người rồi.

“Xin Chúa hãy bao dung vì tội lỗi của con Amen ...”

Đối diện với Thu Phong, một gã đàn ông chừng 30 tuổi. Mang gương mặt của một gã thi sĩ, chân yếu tay mềm. Nhưng trên người của hẩn ta Thu Phong cảm nhận được khí tức của máu.

Có nghĩa ra kẻ này trong tay đã giết rất nhiều người. Trên thế giới này, có rất ít người khi mà đã giết trong tay rất nhiều mạng rồi, họ dù không lộ ra sát ý nhưng mơ hồ ta khi ở gần họ luôn có cảm giác sợ hãi. Còn với những người như Thu Phong, hẩn ngửi được mùi máu của những kẻ này.

Những kẻ đoạt mạng hàng tá người, chúng không thể nào loại bỏ đi cái mùi tanh tươi của xác chết, mùi sắt của máu. Và nhất là cái ánh mắt vô hồn,

chẳng có chút tình người nào.

“Chúa không chứng cho mấy thằng như mày đâu khỏi tạ lỗi ... Chỉ có Satan mới chứng cho mày!”

Bỗng nhiên Thu Phong ngồi phía sau lên tiếng chậm trọng. Phá tan cái bầu không gian yên tĩnh nơi mà ai ai cũng cầu nguyện.

Với những người theo đạo giáo, trong lúc cầu nguyện tuyệt đối không được gây ồn. Dù bạn có theo đạo hay không theo đạo, chỉ cần vào nhà thờ thì phải tôn trọng nơi mà bạn đang đặt chân vào.

Nhưng thật đáng phỉ báng cho một số kẻ giết người như gà, mà lại còn vào nhà tù xám hối. Chúa cũng không nhận những kẻ sát nhân như thế này. Chỉ có Quỷ mới nhận chúng. Hiển nhiên Thu Phong căm thù bọn Quỷ, nhất là Ngạ Quỷ.

“Chắc ...”

Một kẻ nào đó ngồi cách Thu Phong hai dãy ghế bên tay phải lắc đầu than ôi.

“Hãy tôn trọng nơi linh thiên thừa cậu trai trẻ kia ời!”

Trên bục đài phía trên của nhà thờ. Nơi đó một vị mục sư khoác trên mình lễ phục màu đen, trên tay cầm quyển kinh thách lên tiếng nhắc nhở Thu Phong.

“Xin lỗi tôi hơi xúc động. Tôi chỉ hơi hứng thú với nhà thờ đôi chút ... Có lẽ tôi còn quá nông cạn. Xin lỗi Cha!”

Đứng dậy Thu Phong nở một nụ cười chất phác mở miệng nhận lỗi trước mục sư của nhà thờ. Sau đó hẩn quay người rời khỏi.

Bỗng lúc này Thu Phong phát hiện ra sát khí nồng nặc, nó nồng hơn những kẻ xung quanh hắn. Nhưng đây là một luồng sát khí mới? Những luồng sát khí kia căn bản đã được Thu Phong ấn định rồi, nếu như chúng di chuyển Thu Phong liền biết ngay.

“Vù ... Phầm phập ... ~~”

Một tiếng gió rít vang lên, thứ gì đó đang lao thẳng đến lưng của Thu Phong một cách thô bạo. Nó trông như một cái đầu mỏ neo được nối với sợi dây bằng thép mềm dẻo đâm thẳng vào lưng Thu Phong.

Cơ hồ bản thân Thu Phong không kịp né cái mỏ neo ấy và:

“Coongg ~~~”

“Lạch cạch!!”

Cái mỏ neo đâm vào lưng Thu Phong khiến cái áo sơ mi của hắn bị rách ra một đường, một tiếng coong vang lên như thể nó đụng trúng phải kim loại vậy.

Kẻ làm cái trò vừa rồi không ai khác chính là gã mục sư. Chính xác hơn hắn không phải là mục sư. Bởi vài cái tay của hắn không phải là tay người, mà là tay máy móc. Cái sợi dây nối với mỏ neo xuất phát ra từ lòng bàn tay bằng thép kia của gã mục sư đó.

“Đến tường bê tông còn đâm xuyên được ... cơ thể hắn làm thì vật liệu gì vậy? Chẳng lẽ có mặc giáp?”

Gã mục sư cảm thấy hoảng hốt vì một đòn ám sát không thành công.

Lúc này Thu Phong vẫn chưa quay đầu lại, hắn vẫn đứng quay lưng với gã mục sư kia và một số người khác. Đứng tại nơi đó, Thu Phong khẽ lắc

lắc cái cổ cứng cáp của mình:

“Rắc rắc ...”

Như một thói quen cũ. Các khớp xương cổ của Thu Phong khẽ nổ lên tách tách, những tiếng xương va chạm vang giòn khiến cho người nghe cảm thấy thích thú ... nhưng mà, nếu người quen của Thu Phong ở đây, nhất là các thành viên của Hắc Long Bang từng chinh chiến với hắn đều biết một điều rằng.

Nếu Thu Phong đã làm như vậy, tức là hắn bắt đầu bán hành cho kẻ khác rồi.

“Người máy à?”

Tự lúc nào, Thu Phong quay nửa cái đầu của hắn ra phía sau. Liếc mắt nhìn vào bàn tay máy móc của kẻ kia.

“Leng keng ... Xoẹt xoẹt!”

Tiếng thu dây vang lên, những âm thanh mờ neo va chạm với sàn nhà tạo lên tiếng động vũng vàng. Khiến cho không gian vốn đã yên tĩnh liền trở nên căng thẳng.

“Bịch bịch!”

Lúc này Thu Phong đã hoàn toàn xoay mình lại, hai chân hắn dẫm nhẹ lên đất. Một khí thế vô hình được tỏa ra từ hắn. Một bức tường vững chãi không thể cản phá.

“Phụt!”

Đôi mắt của Thu Phong rực xanh lên. Đập vào mắt hắn là cái khí tức cực kì yếu ớt của gã người máy kia, khí tức cứ như của người chết vậy. Không

hề có năng lượng trong cơ thể hẳn, thay vào đó chỉ có vùng đầu, nơi duy nhất Thu Phong thấy năng lượng sống của hẳn.

Liếc mắt đảo quanh một vòng, những kẻ có sát khí, một số là người không có năng lực dị biệt, một số thì lại là Dị Năng Giả. Còn một số kẻ không có sát khí, cơ hồ người của bọn chúng tồn tại năng lượng sống cực kì ít ỏi, và chỉ có một số nơi trên bộ phận cơ thể của chúng mới có năng lượng.

Vậy ra những kẻ không mang sát khí đều là người máy sao? Tức là ... tất cả những người trong đây đều muốn 100 triệu nhĩ. Từ khi nào một cái nhà thờ ở thành phố Quảng Phúc này lại có nhiều sát thủ đến thế?

Vài dòng suy nghĩ thoáng qua trong đầu Thu Phong.

“Tao có hai đứ em mới nhận ... chúng nó thích chế tạo robot gì lắm. Đang đau đầu vì không biết mua linh kiện ở đâu ... giờ thì có rồi!”

Dứt lời Thu Phong nở một nụ cười quái đản, nụ cười ấy như được mang đến từ cõi Âm Ti vậy. Khiến cho không khí trong nhà thờ dường như giảm đi mấy độ. Có lẽ chỉ là ảo giác.

“Chúa hôm nay có lẽ không tha tội cho chúng mày rồi ... tao sẽ dẫn tụi mày đi gặp Satan!”

“Hả?”

Gã người máy giả mục sư kia vừa hả lên một tiếng, hẳn liền không thấy Thu Phong đâu cả. Một cái chớp mắt vừa diễn ra, hẳn tự nhiên thấy thân hình người máy không đầu của mình. Có vẻ như ... ai đang nắm lấy cái đầu của hẳn.

“Tọt tọt tọt tọt ...”

Một cái đầu người được Thu Phong cầm gọn trên một tay, hắn đưa lên. Những đốt xương sống nối liền từ đốt sống cổ cho đến xương cụt, được làm hoàn toàn bằng kim loại. Hiển nhiên nó lại dính liền với cái đầu đó.

Vài giọt nước không xác gì màu xanh đục chảy ra từ những đốt xương. Hiển nhiên gã giả danh mục sư kia chỉ bị mất đi thân thể, cái đầu của hắn có vẻ như vẫn còn sống tốt.

Tuy nhiên lại không có gì để hắn phát âm, phổi không có, cuống họng cũng không. Đôi mắt của hắn hoảng sợ tột độ khi liên tục dùng ánh mắt của mình cầu cứu người xung quanh.

Tất cả những người ở đó, đều ngơ ngác chứng kiến viễn cảnh vừa rồi. Quá nhanh ... họ không kịp phản ứng thì gã người máy tiên phong giết giặc kia đã bị bóc đầu ra.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Đi Đâu ?

Bên ngoài nhà thờ lớn của trung tâm thành phố Quảng Phúc lúc bấy giờ đang toát lên một hơi thở lạnh lẽo. Không khí xung quanh nhà thờ lúc này chỉ sặc toàn mùi máu và mùi thuốc súng.

Phía trong của nhà thờ ấy giờ đây chỉ còn một đồng đồ nát hoang toàn. Thật tệ khi mà những thánh giá, thậm chí là cả tượng chúa được đóng trên thập tự cũng ngã xuống mà không còn hình thù gì hết.

Tang hoang ... chỉ hai từ này mới có thể diễn tả hết viễn cảnh lúc bấy giờ bên trong nhà thờ lớn và lòng lầy ấy. Hình ảnh đẹp đẽ mấy đi, thay vào đó là những xác người nằm ngổn ngang trên nền đất, trên cửa sổ tuyệt đẹp của những tấm kính bị vỡ từ nhà thờ. Thậm chí có những kẻ cắm nửa mình xuống dưới nền gạch, bất động nơi đó.

Máu! Trộn lẫn cùng với dầu nhờn từ cơ thể của mấy gã nửa người nửa máy. Mùi máu tanh tươi, mùi thuốc súng nồng nặng.

Chẳng còn ai đứng vững cả, chỉ duy nhất một kẻ mang tên Thu Phong. Hắn trông như một vị thần chiến tranh, khắp thân thể nổi lên một ngọn lửa xanh âm áp. Gương mặt và cánh tay có vài vết máu. Cái áo sơ mi trắng tinh tươm lúc nào đã rách nát, nhuộm đen, đỏ cả một mảng vải còn sót lại.

“Phiền phức thật!”

Nhìn vào cơ thể đầy rẫy vết dơ của mình. Thu Phong ôm mặt lắc đầu.

Hắn đúng nghĩa một con quái vật, chẳng có chút vết thương nào. Súng ống đạn dược từ mấy tay người máy, sức mạnh vật lý, thậm chí là triệu hồi cũng hoàn toàn thất bại dưới tay Thu Phong.

“Linh Đan!”

Thu Phong bỗng hô lên một tiếng.

Từ đâu đó sau bức rèm của nhà thờ, Linh Đan và Mạnh Dũng âm thầm xuất hiện trước mặt Thu Phong. Hai người họ cúi thấp đầu xuống như thể cúi chào vị vương giả vậy.

Bởi vì, khi trước, chính Thu Phong còn không phát hiện được họ. Vậy mà mới qua vài tháng ngắn ngủi. Vị đại thiếu gia nhà họ Nguyễn này trở nên cường đại một cách bất thường. Hay đúng hơn hai người họ chưa bao giờ thấy Thu Phong chiến đấu hết sức cả.

Ngày hôm nay, một mình Thu Phong cân năm mươi nhân mạng. Trong số đó Dị Năng Giả chiếm một phần tư, lính đánh thuê chiếm một phần hai, còn lại đều là người máy có thừa khả năng giết chết Dị Năng Giả cấp độ ba, hoặc vây chết Dị Năng Giả cấp độ bốn nếu như họ có đủ thiết bị.

Vậy mà một thân một mình, thiếu gia Thu Phong của họ đối mặt với tất cả. Có lẽ đây là lần đầu họ chứng kiến một điều vô lý đến mức như vậy. Nếu như nói một mình Thu Phong khi trước đối đầu cả trăm thằng cô hồn các đảng, thì Linh Đan và Mạnh Dũng cũng thừa sức làm điều đó. Thậm chí còn nhanh và gọn hơn Thu Phong nhiều.

Nhưng lần này lại bất đồng, hắn là hắn đang đối mặt với những sát thủ chuyên nghiệp. Dùng mạng sống của con người để kiếm tiền.

“Thiếu gia có gì cản dận? ...”

Người Thu Phong gọi là Linh Đan, nhưng cả Mạnh Dũng cũng xuất hiện. Mạnh Dũng lại là người hỏi trước.

“Đem tới đây một bộ đồ cho tôi thay. Mặc thế này ra ngoài không tiện. Cả hai người cùng đi đi. Đi một mình e rằng nguy hiểm! ... à gọi cho người của tôi kêu họ tới dọn dẹp đồng này, mấy cái linh kiện máy móc cần thiết cho hai đứa nhỏ!”

“Rõ thưa thiếu gia!”

Hai người Linh Đan và Mạnh Dũng đáp lên một tiếng đầy rung động và phần khích.

Thiếu gia của bọn họ, sau khi gây ra động tĩnh lớn thế này, hiển nhiên còn không rời đi mà căn dặn họ đem quần áo và gọi người tới thu dọn chỗ này. Tức là thiếu gia còn muốn đối phó với ai nữa ư?

Thực sự vậy. Bởi bây giờ Thu Phong cảm nhận được khá nhiều người tiến về nhà thờ này. Tuy nhiên bọn chúng lại không vào trong đây, cũng không thử xem xét tình hình. Có lẽ cũng không cần xem xét bên trong như thế nào khi mà thời đại này máy cảm biến nhiệt là một thứ vật dụng đại trà đến trẻ em còn có thể mua.

Máy móc thì Thu Phong không cảm nhận được, nhưng con người thì hẳn có thể. Đôi mắt xanh này của hắn, hắn có thể nhìn xuyên qua tường không quá dày. Từ đó cảm nhận được linh khí của mọi người.

Một tháng vừa rồi, Thu Phong liên tục tập làm quen và cách thức vận hành con mắt này. Giờ đây cái giới hạn giữa bức tường và người không còn nữa. Mơ hồ hắn còn nhìn thấy bóng dáng đen đen của vài người đứng sau bức tường kia.

“Năm người ... tất cả đều là Dị Năng Giả sao? Coi bộ hôm nay mình không cần phải đi vòng vòng!”

“Bịch bịch ...!”

Thản nhiên bước qua những cái xác, Thu Phong hướng ra cửa lớn của nhà thờ. Trên đường đi, có vài cái đầu bị hấn bứt ra lăn lông lốc. Tiện chân Thu Phong xem đó như là những trái banh mà sút ra ngoài cửa.

Nơi này hiển nhiên không còn người thường nào nữa. Thu Phong cũng không e sợ điều gì.

Hai cái đầu của hai gã người máy bị ai đá văng ra bên ngoài.

Có vài kẻ đứng sát mép tường của nhà thờ ... chậm rãi, yên tĩnh, lẳng lặng đợi Thu Phong. Cho đến khi thấy hai cái đầu người xuất hiện ngay bên cạnh họ, đều khiến tim họ đập lên bình bịch.

100 Triệu ... không phải là dễ ăn.

“Tiền! Đúng là có thể mua được gần như tất cả ... nhưng có tiền không có mạng dùng, nó có thừa thải với tội mày quá không?”

Bên trong nhà thờ vang vọng ra một giọng nói đầy uy lực, giọng nói tuy không lớn, nhưng đủ để vài kẻ Dị Năng Giả có mặt tại đây nghe rõ mồn một. Âm thanh như chấn động đến tâm can của mỗi người đang có mặt tại đây.

Ngoại trừ một kẻ - kẻ đòi mạng chúng – Thu Phong.

“Rầm!”

Bất ngờ gã Dị Năng Giả đứng bên bờ tường bên phải của nhà thờ. Hấn ta vốn là một Dị Năng Giả dị hình có cái lưỡi rất dài, thông lòng ra cả bên

ngoài.

Hiển nhiên tiếng rầm vừa rồi phát ra ngay trên đầu hắn. Hai con người của hắn co lại, ngẩng đầu lên trời, chỉ vừa kịp thấy một cánh tay to lớn chụp lấy đầu hắn.

Cánh tay đó chính là của Thu Phong, lúc này Thu Phong nắm cái đầu của gã Dị Năng Giả kia trọn trong lòng bàn tay mình. Tiếp đấy Thu Phong giật mạnh cái đầu hắn vào trong bức tường.

“Rốp!!! Toẹt ...”

Cái đầu đập thẳng vào tường, bị chấn cho nát bé, nát như tương. Cánh tay như xuất hiện từ bên trong bức tường ấy lúc bấy giờ nhuốm toàn máu đỏ và dịch thể màu trắng hồng ... hiển nhiên đây là não người.

“Chết tiệt!”

Kẻ đứng đối diện hắn ở bức tường bên trái còn lại chỉ kịp chửi trong miệng một câu. Tức thì hắn lao vào trong nhà thờ.

“Bịch bịch bịch ...”

Bước chân vội vã hấp tấp của hắn vang lên. Kèm theo đó là vài Dị Năng Giả khác lúc này cũng xuất hiện bên cạnh hắn.

Một cảnh tượng tang hoang, hàng chục người ngã xuống trong vũng máu của chính họ. Tất cả mọi người liền ngó nghiêng ngó dọc hòng tìm được hình bóng của Thu Phong, họ bỏ mặc luôn cả cảnh tượng máu me trước mặt mình. Một cảnh tượng mà khiến bất cứ người nào nhìn thấy đều chỉ muốn nôn ói.

Thu Phong đã để họ thất vọng. Sau vài giây, thậm chí là có một Dị Năng Giả cảm nhận trong đây, cũng không hề cảm thấy một hơi thở, một khí tức nào khác ngoài bốn người họ.

100 Triệu như tan vào hư không vậy. Vốn cánh tay tự mọc ra từ bức tường ... chứ không phải có người đứng ở bên kia bức tường đó.

Võ Năng Giả ngoài những người luyện công ra, cái đó vốn bắt nguồn từ một quốc gia tên Ấn, ở thế giới Thu Phong gọi là Ấn Độ, hiển nhiên tất cả võ học của phương Đông đều bắt đầu từ Ấn Độ.

Tuy nhiên có một quốc gia gọi là Nguyệt Quốc, tức Nhật Bản. Có hai trường phái đậm chất đặc trưng của quốc gia đó chính là Samurai và Ninja. Trong Ninja có một tuyệt kỹ gọi là ẩn thân.

Thuật ẩn thân Thu Phong vừa mới học cách đây không lâu. Thuật này phải đòi hỏi rất nhiều điều kiện, cũng may Thu Phong lại thỏa mãn hết tất cả những điều kiện đó. Bước chân phải nhẹ hơn mèo, khí tức phải nén lại, thở như không thở, đòi hỏi thể lực cao. Chưa kể phải cực kì nhanh nhẹn và có ánh mắt tinh tường để lợi dụng địa hình và ẩn nấp.

Dường như bốn người Dị Năng Giả đó không cảm nhận được hung thần đang đứng phía sau mình. Gần rất gần. Chẳng có một chút âm thanh, tiếng động, hơi thở, thậm chí là cả sát khí tỏa ra từ hung thần ấy.

Hắn ta chỉ có một mục đích là đoạt mạng những kẻ này, giết giết và giết.

Gã Dị Năng Giả cảm nhận, hắn ta thuộc dạng Dị Nhân có siêu năng lực tâm linh. Tâm linh thì có nhiều kiểu, điều khiển đồ vật, điều khiển trí óc con người, hay đơn giản là đọc suy nghĩ của người khác thì gọi là siêu năng lực tâm linh. Cái năng lực của người Dị Năng Giả này gọi là tâm linh môi trường. Có thể cảm nhận được vật thể xung quanh mình bán kính 1km.

Giống như một cái bản đồ sống vậy, con người, động vật, vật chất đều được hấn ta nắm trong lòng bàn tay. Hiển nhiên hấn cũng không phải dạng Dị Năng Giả tấn công, mà chỉ là phụ trợ thôi.

Ấy vậy mà hấn không hề cảm nhận ra rằng có người đang đứng sau mình. Điều đó chỉ có thể nói lên một điều rằng, Thu Phong đã đạt đến mức độ ẩn thân đến nhường nào. Trước khi học ẩn thân, bước chân, sự tồn tại của hấn mờ nhạt đến mức mà cả một con chó nghiệp vụ của đặc công cũng không hề hay biết hấn lại gần. Có vài lần mấy con chó thấy Thu Phong đứng sau lưng còn giật bắn cả mình. Trong khi giác quan của chó luôn gấp mấy lần con người.

“Rắc!!”

Một tiếng rắc vang lên. Thu Phong trực tiếp bẻ gãy cổ gã Dị Năng Giả tâm linh kia. Linh tính mách bảo với hấn rằng, kẻ này tuy yếu đuối, nhưng hấn có cái gì đó khiến Thu Phong phải giết hấn, nếu không sẽ rất rắc rối sau này nếu để hấn chạy thoát.

Tiếng rắc vang lên, đánh động ba người động bọn kia.

“Cái gì? Đây ... dậy đi ... gãy cổ rồi?”

Lúc này một gã gần nhất trông thấy đồng bọn mình nằm ngã quẹo dưới đất. Hấn lập tức cúi mình xuống lưng lay kẻ đó, tuyệt nhiên ngoài cái cổ đang đưa như cọng bún thiêu ra, hấn ta gãy cổ và chết rồi.

“Người đâu?”

“Sao tao biết?”

Chẳng ai thấy Thu Phong đâu cả. Lần nữa hấn cứ như biến mất vào hư không vậy.

Một nỗi lo sợ ập đến với những kẻ sát nhân này. Rất lâu rồi, những gã Dị Năng Giả như chúng mới biết mùi vị sợ hãi là như thế nào.

Đến cả gương mặt của hắn ta còn không thấy, đi năm người bây giờ đã chết hai người. Kẻ gây ra sự tình lại chẳng thấy đâu. Quái đản, ghê tởm.

“Chúng ta rời khỏi đây thôi!”

Một gã nào đó vì quá hoảng sợ cái không khí tĩnh mịch này liền run rẩy lên tiếng.

“Câm mồm, hai người anh em của chúng ta đã chết đó biết không?”

Gã khác trông gương mặt hung tợn hơn, hắn ta dường như không sợ sệt, hay đúng hơn là giấu đi nỗi sợ của mình mà quát mắng tên đồng bọn nhất gan.

“Mày nhìn đi, biết bao nhiêu người ở trong đây đều bị tên đó giết ... 100 triệu? Nực cười, dễ ăn như vậy đã không tới phiên mình! Tội bay cứ ở lại tao đi trước.”

Dù rằng sợ hãi Thu Phong là thật, nhưng hắn lại không hề sợ đồng bọn kia của hắn. Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Nói là làm, dứt lời hắn quay người đi thì đúng lúc này một cái đuôi trông như đuôi thần lằn vươn dài ra quần lấy cổ hắn.

“Mày tính làm gì?”

Gã kia liền quay người lại nhìn người đàn ông hung dữ ban nãy có cái đuôi thần lằn không biết mọc ra từ lúc nào.

“Ở lại hoặc chết ...”

Đã cùng nhau đến đây, tức là đã tin tưởng giao sinh mạng cho nhau, cùng nhau kiếm tiền. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Coi như tên kia biết thức thời nhưng hắn không đồng ý kiến với mọi người ở đây, hắn cần mạng, không cần tiền, còn những kẻ này, cần tiền nhưng không cần mạng.

“Thích thì đến đây, tưởng tao sợ mày chắc? Ở lại chết là cái chắc ...”

Dứt lời, hàm răng của gã bị quần cổ vốn đều như bắp bồng nhiên hóa thành những chiếc răng sắc nhọn như răng cá mập.

“Phập!!”

Một cú đóp như trời giáng thẳng vào cái đuôi thần lằn. Lực đạo lớn đến độ chỉ cần cắn đúng một lần, khiến cho cái đuôi kia đứt rời. Một vài giọt máu đỏ ít ỏi chảy ra từ cái đuôi kia.

Nhưng gã người đuôi thần lằn dường như chẳng hề bận tâm chuyện đó. Hắn ta đơn giản chỉ cần mọc ra một cái đuôi khác trong vài giây.

“Thằng chó chết ... tụi mày còn đứng trơ ra đó làm gì?”

Lúc này gã người đuôi thần lằn quát lên một tiếng, hắn không thấy ai trả lời lại. Liền lúc hắn thấy gương mặt trắng bệch như cắt hết máu của gã răng cá mập kia.

Cảm thấy có gì đó không đúng, gã liền quay ra sau lưng. Nơi đó ngoài hai đồng bạn hắn ra còn thêm một thân hình nữa.

Đồng bọn cả hai người đều bắt đi hơi thở, đầu quẹo sang một bên, nơi đó còn thêm một gã đàn ông to lớn cao khoảng 1m8 mang gương mặt dính đầy máu. Áo thì rách nát nhuộm đỏ cả vùng. Hắn ta đứng nơi đó như con ác quỷ đòi mạng nhìn hai gã Dị Năng Giả trước mặt mình mà nở một nụ cười:

“Cùng ở lại hết đi!”

Và đó là những lời cuối cùng mà hai gã đó nghe được. Chúng chỉ kịp cảm nhận được một điều rằng, cái đầu của chúng đã bị vặn ngược ra đằng sau.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Viên Đạn !

Lúc này Thu Phong đang ở trong nhà tắm của nhà thờ ấy. Chẳng biết các con người mục sư hay các sư và những người gì đó trong nhà thờ đi đâu sạch. Chỉ còn lại nơi này cho hắn và những kẻ muốn giết hắn.

“Ào ào ...”

“Phù!”

Đội vài gáo nước lên người khiến cho vết máu dính, dầu nhờn, lẫn bụi bám trên người trôi đi. Dùng tay kì cọ đi các vết như ấy. Xong Thu Phong chẳng thèm lau người, hắn cũng chẳng có khăn để lau. Cứ thế mặc đại bộ quần áo thể dục mà Linh Đan và Mạnh Dũng đem tới.

Đứng đợi ngoài kia, trừ Linh Đan, Mạnh Dũng ra còn có Lý Đại và Porteur. Hai người Lý Đại và Porteur họ là hai Dị Năng Giả theo Thu Phong sớm nhất cho đến tận bây giờ. Tuy chỉ mới vài tháng, nhưng đây là người mà Thu Phong trực tiếp thu tới tay.

Lý Đại bây giờ đã là Dị Năng Giả cấp độ 3 mang trên mình siêu sức mạnh gấp mấy chục lần người bình thường. Còn qua Thu Phong huấn luyện nữa, bây giờ phải nói Lý Đại có dễ nhẹ nhàng sút bay cả một cái xe buýt 50 chỗ.

Porteur thì khác, hắn vẫn là Dị Năng Giả cấp độ 1. Nhưng ngược lại kỹ thuật chiến đấu, thể lực, phản xạ, sức chịu đựng đã nằm ở tầng cao mới. Chưa kể mức độ vận dụng năng lực của Porteur bây giờ đã khác xa. Hắn đã

có thể tùy ý dịch chuyển tức thời các bộ phận của mình để mà chiến đấu một cách hợp lý nhất. Lấy thiếu khuyết bổ sức mạng. Sức mạnh cũng được rèn luyện qua rất kinh khủng rồi.

Nếu như đấu tay đôi mà không dùng năng lực, trong đám người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa cũng có thể coi là Porteur đấu được ngang cơ với họ. Nhưng tiếc rằng, Dị Năng Giả với người bình thường có vẻ không ưa nhau mấy. Thu Phong từng thử cho họ tập dợt với nhau vài lần, nhưng do thói quen Porteur hay sử dụng năng lực, vào lúc khủng hoảng lại tốc biến đi mất. Khiến cho những người tập cùng trở nên tức giận.

Còn Lý Đại thì khỏi nói. Dù hấn ém năng lực của mình xuống sức bình thường, nhưng căn bản sức chịu đựng vẫn trâu bò, giờ có dùng súng bắn cũng không ăn thua. Đám người Abid và Bạch Vân đánh cách mấy nó vẫn không đau. Cái vấn đề này cũng khá nhức nhối đối với thủ lĩnh của họ là Thu Phong.

Do đó, hôm nay hấn vừa bị sát thủ truy sát, mà Dị Năng Giả cũng nhiều. Thế sao không cho hai thằng ôn thần này đi va chạm một chút nhỉ. Không nguy hiểm sao mà thành tài được, Lý Đại thì không nói, vốn Porteur đã là kẻ đi ra từ địa ngục. Hấn cũng chẳng sợ mấy chuyện này là bao. Chưa kể khoảng thời gian đây đã được Thu Phong huấn luyện trông tự tin hơn hấn.

Còn mỗi Lý Đại, về mặt tâm lý thì thằng cu này căn bản hơi nhát, à không phải nhát nói đúng hơn là lo xa. Sợ bị này, lỡ bị kia, suy nghĩ quá trời mà chẳng làm cái gì. Tuy nhiên hôm nay Thu Phong lại cho Linh Đan bắt chung một cặp với Lý Đại.

Thu Phong thừa biết tính cách của cấp dưới mình. Lý Đại thích Linh Đan ngay từ cái lần đầu gặp mặt và luôn coi Mạnh Dũng là đối thủ, mặc dù thực sự Mạnh Dũng chính là người đã có vợ. Hấn chẳng hứng thù gì mấy với cô nàng lạnh lùng Linh Đan kia đâu.

Chỉ vì Linh Đan mà bao nhiêu công sức miệng lưỡi Thu Phong nói ra cũng không bằng nàng ta. Khoảng thời gian này Lý Đại luyện tập rất điên cuồng, hôm nay hẳn có cơ hội được thể hiện trước mặt cô nàng xinh đẹp và lạnh lùng Linh Đan kia. Ngu gì mà sợ sệt để mắt mặt trước người đẹp cơ chứ?

Tuy nhiên cái tính cách này của Lý Đại khiến Linh Đan không thể nuốt được. Trông chẳng khác nào một thằng con nít cả:

“Sao thiếu gia lại bắt tôi đi với thằng này?”

Dường như quá bức xúc vì cái độ trẻ trâu và gương mặt nhìn mình đăm đúi kia của Lý Đại khiến Linh Đan bức mình mà tổ giác hẳn ta với Thu Phong.

“Đừng hỏi nhiều, cứ liệu mà chiến đấu đi. Cô và Mạnh Dũng là cặp bài trùng đã lâu rồi, nhưng sau này nếu như thiếu một trong hai người thì cô với hẳn thành phế vật à? Dưới tay tôi bây giờ không thiếu người, nếu muốn phụng sự tôi thì hãy cố gắng thích nghi. Ông già đã giao hai người cho tôi rồi. Tôi không cần những kẻ chống đối, cũng như quá yếu kém hơn mình ... hiểu chứ?”

Giọng nói Thu Phong trở nên âm trầm, đôi mắt rực xanh nhìn chằm chằm vào con người màu đen tuyền kia của Linh Đan khiến cô phải lùi lại vài bước. Với Mạnh Dũng và Linh Đan, cặp mắt này của Thu Phong giống như tử thần đòi mạng họ vậy. Do thấy được tiền kiếp khi nhìn vào đôi mắt ấy, khiến cho hai người họ luôn có một cái thái độ sợ sệt khi thiếu gia của họ trong trạng thái này.

“Vâng thưa thiếu gia! Xin lỗi thiếu gia.”

Ngay lập tức Linh Đan chấn chỉnh lại thái độ của mình. Trước kia là người của Nhất Phương, thái độ chỉ cần làm việc chuyên tâm là được. Tuy nhiên lắm lúc có hơi lớn tiếng thì Nhất Phương cũng không trách. Nhưng còn với Thu Phong thì khác, với Nhất Phương mạnh thì làm việc cho ông ta, yếu thì lẩn chỗ khác hoặc vứt bỏ xó ở đó không được ích lợi gì.

Còn Thu Phong luôn tận dụng nguồn lực của mình. Hắn luôn kéo theo cả một tập thể đi lên, yếu thì luyện tập cho mạnh. Không hiểu chuyện thì học tập, có muôn vàn cách. Thu Phong không rảnh đến mức như bố già tìm người giỏi về phục vụ cho mình. Thu Phong là kẻ huấn luyện người giỏi.

Như đã nói, dù là thiên tài cũng phải luyện tập và va chạm mới trở thành thiên tài được.

“Linh Đan và Lý Đại một cặp, Mạnh Dũng và Porteur một cặp. Hai người Linh Đan và Mạnh Dũng có kinh nghiệm chiến đấu với Dị Năng Giả rất nhiều rồi. Nhớ chỉ bảo hai người kia cho tốt. Có ai ý kiến gì không?”

Đôi mắt Thu Phong nghiêm chỉnh lại nhìn bốn người trước mặt mình mà nói.

“Không thừa thiếu gia!!”

Bốn người đồng thành trả lời.

Trong thâm tâm Lý Đại bây giờ hắn thầm đưa ngón cái lên với vị sếp của mình. Ngài thật là hiểu ý cấp dưới à nha.

“Linh Đan! Tôi sẽ bảo vệ cô ...”

Đôi mắt Lý Đại sáng rực đảo sang Linh Đan hô lên một tiếng.

“Cút!”

“Ồ ...”

Ngắn gọn xúc tích, kèm theo gương mặt như muốn giết người ấn chặt vào Lý Đại khiến cho cu cậu cảm giác như nổi hết cả gai ốc.

Không sao, ông bà xưa có câu ‘Đẹp trai không bằng chai mặt’ cơ mà.

Nhìn cái vẻ mặt tục tũn đó của Lý Đại, Linh Đan chỉ muốn móc hai con mắt hấn ra cho hả giận, nhưng không dám. Thiếu gia đã nói như vậy rồi, cô còn thái độ lồi lõm nữa cũng đồng nghĩa với việc không tôn trọng thiếu gia. Linh Đan cố hết sức nuốt con giận vào trong người mà đi chỗ khác.

“Được rồi hai người một nhóm cứ thế mà làm. Ần nấp đi theo sau tôi là được. Gặp thì chiến đấu luôn, đừng ngại ... Giải tán!”

Thu Phong dứt lời bốn người lập tức biến mất. Porteur giữ lấy vai của Mạnh Dũng tốc biến đi nơi nào. Còn Lý Đại và Linh Đan nhảy ra khỏi nhà thờ.

Tiếp theo đó Thu Phong tiếp tục dạo quanh thành phố. Hấn cứ đi tản bộ như thường lệ. Bây giờ cũng đã giữa trưa, chắc nên đi ăn một chút.

‘À không được ... thôi mua cái gì ở quán vỉa hè ăn vậy.’

Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Thu Phong. Hấn bây giờ đang nằm trong mục tiêu của các tay sát thủ. Tuy rằng có thể phát hiện đại khái một số vị trí của vài kẻ bây giờ, nhưng đó chỉ là với những kẻ tay mơ, lộ ra sát khí mà thôi.

Chưa kể chúng sẽ không ra tay ở chỗ đông người. Mà cũng không chắc được, tuy rằng Dị Năng Giả bị cấm chiến đấu trên đường phố. Nhưng đã hai lần Thu Phong đã đánh nhau với Dị Năng Giả ngoài đường rồi. Hiện

nhiên chúng đều thuộc Dị Năng Giả cấp quốc gia, toàn từ cấp 3 trở lên. Quân đội cũng không thể nào kịp cử người để ngăn cản.

Cái bộ luật đó chắc chỉ áp dụng với Dị Năng Giả cấp độ 2 trở xuống, với những xích mích nhỏ lẻ thì bị quân đội chính phủ chụp đầu ngay.

Còn hắn – 100 triệu đang đi te te ngoài đường, có gì mà mấy thằng đầu đất không lao vào kiếm ăn.

Hôm nay Thu Phong cố tình giết rất nhiều người như vậy chỉ để cảnh báo một điều rằng, hắn không có dễ ăn. 100 triệu nuốt không trôi đâu. Nếu quá hiền từ hắn sẽ luôn bị làm phiền. Thay vào đó mấy thằng yếu nhót tốt nhất đừng nên xuất hiện, lời mấy thằng khỏe khỏe đến đây, để hắn giết một lần luôn cho gọn.

Tính cho cùng đây cũng chỉ là giải pháp tạm thời của Thu Phong mà thôi. Hắn bây giờ đang gấp rút luyện binh, không có thời gian mà đi xử lý cái hiệp hội sát thủ kia. Hắn sẽ nhờ người tìm kiếm thông tin sau, có lẽ không đẹp được cái hiệp hội đó, nhưng đe dọa đến những kẻ dám đưa hắn ra làm tiền thưởng thì được.

Suy nghĩ Thu Phong là vậy. Hắn cực kì kiêu ngạo. Cả Dị Năng Giả cấp độ 5 từng bị hắn đập cho ra bã, còn trong cái hội sát thủ kia, nếu như Giang Nam là kẻ đứng top 1 thì chắc chắn một điều rằng không có Dị Năng Giả nào vượt quá cấp độ 5 làm sát thủ cho cái tổ chức đó.

Và lại Thu Phong cũng nghe nói rằng, các Dị Năng Giả cấp độ 6 được cung phụng như ông vua bà hoàng ở mỗi đất nước. Họ cũng chẳng cần rảnh rỗi đến mức đi làm sát thủ kiếm tiền đâu.

Lúc này Thu Phong đứng trước một quầy bán xúc xích nướng của bà cô mập mạp nào đó. Trời tuy có nắng, nhưng không gắt, tính ra vẫn còn mát

mẻ chán. Khoác trên mình bộ quần áo thể dục màu xanh. Thu Phong bước tới:

“Gì ơi lấy cho cháu 10 xiên xúc xích ...”

“Ăng!”

“À không cho cháu 20 xiên!”

Định bụng gọi 10 xiên xúc xích nhưng sau khi nghe tiếng ‘Ăng’ con giặc Mực cầu không biết từ đâu xuất hiện dụi dụi vào chân hấn. Thế là phải gọi 20 xiên. Con này ăn uống cũng không kém hấn chút nào.

“Rồi chú đợi tôi tí!”

Giọng nói đặc giọng miền Bắc của bà chủ quầy xiên vang lên.

“Phùng phùng!!”

Mùi xúc xích nướng bốc lên thơm phức làm cái bụng đang đói cồn cào vì đi lông bông sáng giờ của Thu Phong reo lên.

“Mày dạo này hay chạy loạn lắm nha Mực. Sao chạy tận sang đây vậy?”

Thu Phong ngồi chồm hồm xuống vượt cái đầu có bộ lông sát rạt kia của nó. Con Mực được chủ nhân mình nựng, lưỡi nó thè ra ngoài, mặt thì phởn cả ra trông rất buồn cười.

Thật tình mà nói Thu Phong đang nghi ngờ con này không phải là con chó, nhưng nó là cái thứ gì Thu Phong cũng không biết được. Chẳng có con chó nào mà khỏe như nó cả, không bàn về độ thông minh. Chó nào cũng có thể huấn luyện được như vậy, tuy nhiên con này ngoài thông minh ra còn biết đi cà khịa như người.

Thu Phong không tin đây là con chó ngày trước máu me đầy mình gặp hấn ở trong khu Ổ Chuột. Người thì có Dị Nhân ... không biết có Dị Cầu không nhỉ?

“Chắc không đâu ...”

Bỗng nhiên Thu Phong mở miệng lảm bảm khiến cho con Mực đang thè lưỡi thờ hồng hộc trở nên im bật.

‘Chẳng lẽ ký ức thiếu chủ trở lại?’

Gương mặt nó trở nên trầm trọng hơn bao giờ hết. Nhưng vì là chó, cơ trên gương mặt không nhiều, nên rất khó để nhận biết.

Mà Thu Phong lại biết, bởi hấn là cái thằng chuyên gia đề ý tiểu tiết. Gương mặt của Thu Phong bỗng tối sầm lại:

“Này đừng nói với tao là mày ...”

“Thiếu chủ - Gâu ...”

“Cái con mẹ gì vậy?????”

“Úi dôi ôi ... cái chú này làm tôi giật cả mình!!!”

Bỗng nhiên Thu Phong la toáng lên một phát khiến cho bà chủ xúc xích giật bắn mình làm rơi mất một chai tương ớt xuống dưới đường.

“Hử?”

Cơ thể Thu Phong tự nhiên căng cứng lên, đôi mắt màu xanh và năng lượng của hấn tự động kích hoạt.

“Bà chủ!!”

Thu Phong hô lên một tiếng, hấn tức tốc bỏ nhoài về phía bà chủ bán xúc xích đang đứng trước mặt hấn cúi người xuống nhặt chai tương ớt bị rớt ra khi này.

“Đùng ...!!”

“Bịch bịch ...!”

“Gì không sao chứ?”

Thu Phong và bà chủ bán xúc xích ngã nhoài ra đất. Vừa rồi hấn lao đến ôm lấy bà chủ nhảy sang hướng khác.

Và giờ hấn đang nhìn chăm chăm vào cái mặt đường bị đục một lỗ to bằng nắm tay trẻ sơ sinh. Sâu bên trong cái lỗ đó có một viên đạn bán kính bự bằng ngón chân cái của hấn.

“Bọn khốn này dám bắn người vô tội?”

Đôi mắt Thu Phong trở nên sắc lạnh. Hấn đỡ bà chủ đang trong cơn hoảng hồn đứng dậy, bản thân hấn đang nhìn về một tòa nhà cách đó hàng cây số.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Ngu Ít Và Ngu Nhiều Đều Giống Nhau !

“Cậu gì ơi ... chuyện gì vậy? Tôi sợ quá?”

Lúc này tay chân của bà chủ quán xúc xích trở nên lạnh ngắt. Gương mặt tái mét mà nhìn cái nền đường bị đục một lỗ rỗ to kia ra. Nếu như không có cậu trai này chắc chắn thay vì cái nền đường là cái đầu của bà bị đục ra thành như thế mất rồi.

“Không có gì đâu cô ... Tạm thời cô đẩy quầy hàng vào trong góc hẻm đi! 20 cây xúc xích bao nhiêu tiền vậy cô?”

Thu Phong đến nhìn cũng không nhìn bà chủ lấy một cái, hấn nhìn giương mắt lên nhìn cái kẻ bắn ra viên đạn vừa rồi cách hấn cả cây số trong một tòa nhà cao tầng kia.

“Thôi thôi ... cậu cứu tôi ... tôi tặng cậu!”

Vừa nói bà chủ vừa liên tục xua tay, Thu Phong cũng không ngăn cản. Hấn bây giờ đang rất gấp, liền quay người chuẩn bị bước đi, nhưng sức nhớ ra gì lại nói:

“Cô đưa 20 cây xúc xích cho con chó này. Cho nó 10 cây để dưới đất cho nó ăn. Còn lại đóng bịch đưa nó!”

“Hả?”

Bà chủ liền hả lên một tiếng quay sang nhìn con Mực đang ngồi phè phỡn dùng chân gãi đầu bành bạch bạch. Sau đó lại quay ra nhìn Thu Phong ...

“Cậu gì ơi ...??”

“Chả lẽ gặp ma?”

Cậu trai lạ mặt vừa cứu bà ta một mạng vừa đứng đây nhưng bỗng nhiên biến mất, không hề thấy bóng dáng đâu cả. Tưởng chừng như bản thân bị hoa mắt, bà ấy lại quay sang nhìn con chó, rồi lại nhìn cái lỗ to tướng ban nãy trên nền đường mới thực sự tin rằng mình suýt chết.

Do đó bà ấy lật đặt nướng xong 20 cây xúc xích, làm như lời cậu trai kia nói cho con Mực 10 cây để trong cái hộp đặt dưới đất, sẵn tiện bà còn rút cả que gỗ ra cho nó để nó ăn cho dễ.

Hiển nhiên con Mực ăn xong 10 miếng xúc xích, rồi nó lại nhìn cái hộp xúc xích mà bà chủ để trên quầy hàng.

Chưa đợi bà chủ kịp phản ứng, nó nhảy vồ há mồm ngậm lấy cái bị rồi thông thả bước đi.

Nhìn một loạt hành động như vậy của một con chó khiến bà chủ choáng váng mặt mày. Liên tục trong khoảng thời gian ngắn toàn là gặp chuyện động trời khiến người bình thường như bà chủ đây thật không thể tin nổi.

.....

Giờ khắc này Thu Phong đã tiếp cận được tòa nhà mà kẻ bắn ra viên đạn ban nãy trú ngụ. Nhưng tới đây hắn lại đứng ở dưới và nhìn lên trên.

Hắn thay vì bước lên đó trong sự tức giận như ban nãy, nhưng vì lý do nào đó, hắn lại quay lưng bỏ đi.

Hiện tại ở bên trong tòa nhà, tại tầng 24, nơi đó có bốn bóng hình đang đứng đối diện với hơn chục nhân mạng.

Trong căn phòng khá rộng rãi ấy ngoài hai kẻ đang đứng bên cạnh cây súng bắn tỉa ra là người bình thường thì tám gã còn lại tất cả đều là Dị Năng Giả cấp độ 2 và 3.

Bốn người đó không ai khác chính là Lý Đại – Linh Đan – Porteur – Mạnh Dũng. Dường như họ đã phát hiện trước mục tiêu và đến đây trước cả Thu Phong.

Cuộc đại chiến nổ ra trên đó, dù có vài khí tức Dị Năng Giả cấp 3 với số lượng người đông hơn, nhưng Thu Phong vẫn tin tưởng người của mình. Chính để họ va chạm với tử vong thì mới có thể trưởng thành được. Porteur thì không nói, nhưng Lý Đại cái suy nghĩ còn quá cứng nhắc. Nó phải thấy người chết, tự tay giết người, giết những kẻ thù của mình.

Thế giới này không phải là thế giới mạnh được sức mạnh là trên hết, còn phải dùng cái đầu. Nhưng trong trường hợp này điều đó là cần thiết để Lý Đại va chạm. Chiến tranh sắp diễn ra, không biết sẽ thành cái hình thù gì, Thu Phong chưa bao giờ chứng kiến một chiến tranh công nghệ cao như thế này, kèm với đó là hàng tá Dị Năng Giả cũng tham gia sắp đến.

Có thể có cũng có thể không, không có điều gì đảm bảo cái định luật không được sử dụng Dị Năng Giả trong chiến tranh. Ba nước cường quốc bây giờ, nước nào cũng âm thầm nuôi nấng một đội quân dị năng cho mình. Chiến tranh xảy ra, bao nhiêu cái hiệp định, bao nhiêu cái tờ giấy ký kết mang tính danh tiếng của cả đất nước cũng sẽ trở thành mẫu giấy vụn nếu như họ cảm thấy đất nước họ bị đe dọa.

Còn chiến tranh hạt nhân, chắc chắn sẽ không có đâu. Bởi nó mang đến mầm mống tai họa rất khinh khủng, không chỉ về của mà còn về người nữa. Chẳng ai muốn sau này khi kết thúc chiến tranh mà toàn nhân loại ai ai cũng đều nhiễm phóng xạ từ boom hạt nhân cả.

.....

Ở phía dưới, Thu Phong nói là đi, chứ thực chất hấn không đi đâu cả, hấn chỉ bước đến một cái ghế đá ngay công viên rồi ngồi xuống đó. Lặng lặng cảm nhận môi trường xung quanh, nhất là tập trung lên nơi mà người của mình đang chiến đấu trên đó.

Phần nữa là bây giờ có vài khí tức bám theo hấn di chuyển mà tới gần lại đây. Những kẻ này vì tiền mà chấp nhận chiến đấu trước mặt người dân bình thường thì hấn cũng chịu rồi.

Ngồi tại ghế đá đó, Thu Phong ngửa mặt lên trời ngắm mây. Có lẽ chỉ có mình hấn đang bị người khác truy sát mà còn nhớn nhơ thế này. Đôi khi Thu Phong cũng rất đơn giản, nếu chết là chết thôi không vương bận gì nhiều.

Hấn cũng không muốn nghĩ đến người nhà của mình, nghĩ đến Lục Nương hay Hắc Long Bang. Bây giờ hấn chỉ suy nghĩ rằng trên thế giới này chỉ có mình hấn. Hấn phải giữ cho đầu óc mình thư thả, mới có thể suy nghĩ thấu đáo được.

“Oc oc oc ...”

“Ài ... còn chưa kịp ăn nữa ... lười quay lại chỗ bà gì xúc xích quá!”

Cơ thể Thu Phong nằm trườn xuống ghế, cổ dựa hấn vào thành ghế mà than thở cái bụng đói. Hấn sáng giờ mới ăn có tô phở mà Lục Nương nấu ban sáng. Phở thì lại nhanh tiêu, hấn còn vận động nhiều nữa. Đói quá đói.

“Xoạt ~”

Như thể đánh tan cái nỗi niềm của Thu Phong, con Mực từ đâu xuất hiện, trên miệng nó ngậm một bịch xúc xích tiến đến và đặt bên cạnh chỗ ngồi của hắn. Sau đó nó lùi thui đến dưới chân của Thu Phong nằm xuống nhắm mắt lại.

Chẳng biết là ngủ hay chỉ nằm đó và nhắm mắt. Thu Phong vuốt ve nhẹ đầu của nó, không khen, cũng không chê gì nó. Thay vào đấy hắn mở cái hộp xúc xích kia ra và bắt đầu ăn lấy ăn để.

Con chó này, nếu hắn không nhầm ban nãy ở quầy xúc xích nó hình như nói chuyện với mình ... nhưng rõ ràng khẩu miệng không mở, tiếng nói cũng xuất phát từ trong đầu hắn. Liệu có phải là nó nói, hay cái gì đó? Giống như lần hắn suýt nữa đá chết hai đứa cháu trong bụng của em dâu mình?

Không nghĩ nữa, nếu thứ gì muốn hắn biết hắn sẽ tự biết. Cái này, tâm linh quá hắn chịu, hắn sợ bản thân mình bị ảo giác nữa cơ. Ai biết được rằng trong đám sát thủ kia có người nào là Dị Năng Giả xâm nhập suy nghĩ người khác hay không?

Cứ lo cái bụng trước đã, đỡ phải vừa đói vừa đánh nhau, phiền phức lắm.

“Nhồm nhoàm ... “

“Quên mua nước rồi ... “

Vừa ăn Thu Phong vừa cảm thấy khô rát cổ họng. Nói thế hắn liền bước tới cái máy bán hàng tự động cách mình không xa.

“Lạch cạch ...”

Lon nước được chọn lựa rơi xuống thùng chứa. Thấy thế Thu Phong liền cúi mình xuống nhặt lon nước ấy lên.

“Xoẹt!”

“Kít kít ~~~”

Tiếng kim loại ma sát vang lên.

Lúc bấy giờ cái máy bán nước tự động kia, không biết bằng cách nào đó. Nó như bị ai chém ngang. Một vật chém ngọt không thể tả hơn được, cả máy bán hàng tự động, cả những lon nước, từng miếng thép mỏng, lò xo trong đó như không biết mình đã bị cắt ra. Cứ thế nó tuột về một phía tạo nên những tiếng rít rít cực kì chói tai.

“Tạch!”

“Ừc ực ực ...”

Dường như Thu Phong chẳng quan tâm đến điều đó, hắn cúi xuống nhặt lon nước, rồi lại đứng lên khui lon nước mà tu lấy.

“Hà ...”

Tu một hơi sạch lon nước ngọt, Thu Phong thở phì ra một hơi sáng khoái. Hắn khẽ đưa tay lên chùi mép miệng của mình. Sẵn tay ném lon nước vào thùng rác bên cạnh.

Đúng thời điểm ấy, máy bán hàng tự động đã tuột hẳn qua một phía, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống:

“Rầm ... xoảng!”

Và nó đã đổ xuống, tiếng rầm vang lên, kính thủy tinh vỡ nát.

Như đã nói ban đầu, Thu Phong chẳng quan tâm điều đó, hắn ôm một bên cổ của mình song quay người lại nở một nụ cười.

Đối diện Thu Phong lúc này có hai người đàn ông. Một kẻ bịt mặt trông như Ninja, nhưng thực chất là hắn đeo cái khẩu trang đa năng hình đầu lâu, thân mặc một bộ đồ bó sát có vài đường nét trông rất oai hùng trên đó. Trên tay của hắn đang cầm hai thanh kiếm mà theo Thu Phong biết đó chính là kiếm Nhật. Thế giới này chắc gọi là kiếm Nguyệt quá. Bởi thanh kiếm đó cũng khá cong, cong như nửa vầng trăng vậy.

Gã còn lại là một người có cái đầu dựng đứng như đầu nhím, cũng đang nhe răng ra cười. Nụ cười của hắn trông như nụ cười của một con cá mập vậy.

“Có biết phá hoại tài sản bị quy vô tội gì không?”

Lúc này Thu Phong vênh mặt lên nhìn chăm chăm vào gã cầm song kiếm mà hỏi.

“Hà hà ... 100 triệu!”

Thay vì hắn trả lời, thì cái thằng đầu dựng lại trả lời, nhưng câu trả lời lại không liên quan.

“Không hiểu tiếng người à?”

Thu Phong lại tiếp tục lên tiếng châm chọc.

“Mày có phải tên Quốc Phong?”

Gã đầu nhím kia tiếp tục lên tiếng. Cái điệu cười hình răng cưa kia của hắn quả thật khiến Thu Phong dị ứng hết sức.

“Biết rồi còn hỏi?”

“Tao thích hỏi?”

“Vậy mày bị ngu rồi ...”

“Sao ngu bằng thằng không có hộ vệ đi theo như mày? Phải cảm ơn lũ kia vì đã kéo hết người của mày đi ... còn mày lại thông thả đứng đây ... 100 triệu lần này tao với mày về hưu sớm được rồi nhỉ!”

Vừa nói gã đầu nhím vừa nhìn lên trên tòa nhà, sau đó lại quay sang huých tay gã cầm song kiếm bên cạnh mình.

Gã cầm song kiếm chẳng nói gì cả, hắn ta cứ mặc cho tên bạn của mình cà khía. Tuy nhiên lúc này dường như gã ta cảm nhận được cái gì đó từ Thu Phong liền lên tiếng nhắc nhở bạn mình:

“Đừng coi thường ... hắn không đơn giản đâu!”

“Cái gì? Thằng mọt sách này làm được cái gì? Há há!”

Giống như chạm phải dây thần kinh cười, gã đầu nhím cười lên sặc sụa nhạo báng Thu Phong nhà ta.

Tuy nhiên Thu Phong im lặng, hắn không nói gì nữa. Cà khía đủ rồi.

Hai thằng này ngu như nhau, thằng giả bộ thần bí kia cũng ngu y như thằng nói nhiều. Chúng lại cứ nghĩ này giờ cấp dưới của hắn đi bảo vệ hắn. Nụ cười.

“Cười đi!”

Thu Phong nở một nụ cười, hắn lên tiếng.

Gã đầu nhím thấy thế liền quay lại.

“Đâu rồi?”

“Coi chừng!”

Hắn không thể nào tìm thấy được bóng dáng của Thu Phong. Kèm theo đó là lời cảnh báo từ đồng bạn của mình.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Sự Phối Hợp Hoàn Hảo !

Tiếng báo động vừa vang lên của đồng bạn mình. Gã đầu nhím tức tốc quay đầu lại. Đúng lúc này thân hình của Thu Phong xuất hiện, tay đang co lại chuẩn bị tung đấm.

“Xù ~”

Giống như bề ngoài của hắn, gã đầu nhím chính xác là một tên Dị Năng Giả hóa hình thú, khả năng là sử dụng được sức mạnh của nhím. Phóng gai. Nhưng thay vì phóng gai nhím, hắn đưa hết tất cả những gai nhọn bọc lên trên cơ thể hình.

Sự việc diễn ra trong suy nghĩ của gã người nhím chưa đến một phần bốn giây. Tuy nhiên Thu Phong thấy thẳng nhím bọc lên gai nhím quay người, hắn đáp lại bằng một cái nhếch mép khinh bỉ.

Vẻ mặt khinh bỉ đó khiến cho gã đầu nhím cảm giác được hơi thở đáng sợ của Thu Phong. Tuy nhiên thay vì đơ người, hắn lại nở một nụ cười răng cưa của mình.

Bỗng Thu Phong cảm nhận được nguy hiểm.

“Phụt!”

Không biết một sợi dây từ đâu ra bắt dính lấy cánh tay phải, cánh tay đang co lại chuẩn bị tung ra một cú trời giáng kia của Thu Phong.

Đồng thời một thanh kiếm tạt thẳng vào mặt của Thu Phong tại nơi đó.

Tất cả những điều trên đều xảy ra trong vòng nửa giây đồng hồ.

Đồng tử mắt Thu Phong co lại, hắn không thể nào đỡ được thanh kiếm này ...

“Không!”

Tức thì Thu Phong dồn năng lượng vào răng và hàm của mình. Hắn há mồm ra trực tiếp đớp lấy thanh kiếm kia.

“Keng!! Cờ - Rắc ~~~”

“Rầm!”

Một hành động khó tin của một con người được thực hiện.

Thu Phong hắn trực tiếp đớp nát thanh kiếm Nhật kia. Liên sau đó hắn lại bị cái gã nào đó bắn sợi dây kết dính lôi người Thu Phong bay ngược trở lại.

Ngã xuống dưới đất do mất đà khi nãy. Ngay tức thì Thu Phong bật người dậy, tay hắn vẫn còn bị kết dính bởi sợi dây chết tiệt kia. Tức mình Thu Phong vận năng lượng trong cơ thể đến mức cực đại.

Ngọn lửa màu xanh bùng cháy, tuy nó chỉ là ngọn lửa âm áp không tỏa ra nhiệt lượng. Nhưng đối với những Dị Năng Giả nó lại là đòn chí mạng.

“Xèo xèo ~~~”

“Cái gì?”

Cái sợi dây đó chính là tơ nhện. Gã Dị Năng Giả có sức mạnh của nhện không biết từ đâu chui ra bắt tơ lấy cánh tay của Thu Phong hiển nhiên nó đã và đang bị đốt cháy bởi thứ ngọn lửa màu xanh kì dị kia.

Hắn ta kinh ngạc đến mức tốt độ. Không kém hắn, gã sử dụng song kiếm giờ đây chỉ còn độc nhất một cây kiếm Nhật. Cây kiếm kia hiển nhiên đã bị Thu Phong cắn nát chỉ còn lại một thanh đoản kiếm ngắn tũn tồn.

“Phối hợp tốt đấy! Mãi mới có được mấy đứa ra trò. “

Lúc này Thu Phong đang phúi phúi những sợi tơ đang tan chảy trên người mình xuống. Hắn ngạo nghễ đứng đấy nở một nụ cười đầy trào phúng.

Quả thật cả buổi sáng hôm nay, hắn giết biết bao nhiêu nhóm người. Trong đó cũng có những kẻ có thực lực khá mạnh, nhưng phối hợp đồng đội quá tệ. Thậm chí có nhóm còn xảy ra nội chiến nữa cơ.

“Nhưng ... Vẫn chưa đủ!”

Đôi mắt của Thu Phong vốn đã sáng, nay còn sáng hơn nữa khi hắn vừa dứt câu. Thân hình lập tức di chuyển, tạo ra hàng tá tàn ảnh ở phía sau.

Thu Phong không tới một bị trí bất kỳ, mà hắn chạy qua chạy lại vài vòng tạo thành một đồng hồ. Cuối cùng ba người này bị quáng gà không biết đâu là Thu Phong thật đâu là Thu Phong giả.

Gã người nhím không hề thu gai trên người mình lại, hắn vẫn giữ nguyên trạng thái phòng thủ đó. Cũng không dám bắn loạn. Cái thái độ cợt nhả ban nãy cũng biến mất, thay vào đó là gương mặt cẩn thận đến tột cùng của mình.

Hắn tuy trông có vẻ nói nhiều, tưởng chừng như ngu ngốc, nếu đã ngu hẳn không thể nào sống chung được với đồng đội giỏi như thế này được. Ban này quả thật cũng là do hắn khinh thường đối phương mới dẫn chết suýt bỏ mạng.

Cũng may gã Dị Năng Giả mang sức mạnh của nhện kia tới ứng cứu kịp thời, nếu không cho dù có hai thanh kiếm của gã đồng bạn kia cũng không thể cản nổi người này.

Với tay sử dụng kiếm. Chính xác ra mà nói hắn chính là Dị Năng Giả luôn, nhưng sức mạnh của hắn không phải dùng để tấn công, mà để ẩn nấp, cũng không phải là ẩn thân.

Sau khi Thu Phong chạy được vài vòng, bỗng nhiên hắn thấy gã cầm kiếm như hóa thành một cái bóng ẩn xuống lòng đất.

Dù rằng chạy với tốc độ cao tạo ra dư ảnh để đánh lừa thị giác đối phương, nhưng Thu Phong vẫn có thể xem xét được tình hình. Khí tức của gã cầm kiếm kia trở nên mờ ảo đến mức chỉ cần không để ý thôi Thu Phong sẽ không cảm nhận được hắn.

Định bụng tấn công thẳng đầu nhím trước để nó bỏ cái tội bỏ lão đi, nhưng sau khi chứng kiến sức mạnh của gã sử dụng kiếm Thu Phong lại suy nghĩ lại.

“Rầm!!! ... Uỳnh ~~~”

Một cú đấm được tung ra, Thu Phong nện thẳng xuống mặt đất. Lực đạo chỉ là sức mạnh thuần túy không sử dụng võ kỹ. Tuy nhiên cái lực chấn động nó tạo ra khiến cho cả vùng đất bán kính 20m từ nắm đấm của Thu Phong tỏa ra bị chất nát.

“Ặc ...”

Hiển nhiên đâm đó Thu Phong nện thẳng vào người gã Dị Năng Giả sử dụng kiếm kia.

Một ngụm máu phun thẳng ra từ miệng hắn, xương lồng ngực bị chấn nát. Đôi mắt sắc lạnh của hắn mất đi thần thái.

“Vụt vụt vụt vụt ...”

Đúng lúc này hàng đồng kim châm bay thẳng tới Thu Phong. Bằng một cách nào đó cực kì nhẹ nhàng, Thu Phong đang dán mắt nhìn cơ thể của gã sử dụng kiếm kia mà vẫn có thể nhích người, nghiêng đầu né toàn bộ những cái kim châm ấy.

“Vậy mà vẫn sống? ... tốt lắm, tạm tha cho mày một mạng.”

Với người tài, Thu Phong rất thích. Tên này mặc dù khả năng không bằng Thu Phong, sức mạnh dị năng cũng thuộc dạng ẩn nấp chứ không hề có sự công kích. Vậy mà hắn vẫn có thể làm khó Thu Phong được đôi chút. Chỉ chút xíu đó thôi cũng đủ để Thu Phong coi trọng hắn.

Tất nhiên Thu Phong cũng rất thích những kẻ kiêu lời, tại hắn cũng nói hơi nhiều.

“Tiếp theo tới mày!”

Thu Phong liếc mắt lên lườm gã đầu nhím đang trong trạng thái run rẩy.

‘Không được rồi ... gã này quá mạnh! Đôi mắt của hắn đáng sợ quá ...’

Một dòng suy nghĩ chạy thoáng qua đầu của gã người nhím.

Gã đầu nhím liếc nhìn đồng bạn mình nằm dưới chân của kẻ được treo thưởng 100 Triệu ấy mà thảm hại hận. Hắn nhắm mắt, cắn răng cắn lợi cắn đo suy nghĩ việc gì đây.

Khẽ đảo mắt sang đồng bạn Dị Năng Giả mang sức mạnh nhện kia của mình, hắn và người đó khẽ gật đầu với nhau như hiểu được ý của nhau. Không hổ là đồng đội gắn bó bao năm.

Tức thời hàng trăm gai nhím phóng về phía Thu Phong, tất cả gai nhọn này nếu như để ý nó chỉ phóng độc nhất từ vùng thắt lưng của Thu Phong trở lên. Gã làm như vậy cũng là một sự điều khiển cực kì khéo léo để không gây cho đồng bạn mình bị thương.

Lần này, kim gai lao đến Thu Phong không né nữa, hắn trực tiếp đứng đó vận năng lượng của mình lên. Lực khí thoát ra từ năng lượng Thu Phong vận chuyển thổi bay sạch hết tất cả những cái kim gai ấy.

Thay vì tiếp tục kinh ngạc, tâm lý của gã người nhím này trở nên cứng cỏi hơn. Bây giờ đối với hắn cứu đồng bạn kia của mình là quan trọng nhất, vút mấy cái sự ngạc nhiên không cần thiết đi. Chỉ cần biết gã được treo thưởng này quá mạnh, phải lập tức rút ngay, nhưng ngặt một cái người của mình lại nằm dưới chân hắn.

Sau khi thấy bắn gai không thành công, gã người nhím liền cuộn mình lại thành một quả cầu gai lăn tới vị trí của Thu Phong.

Còn gã bắn tơ nhện tự khi nào đã đan một cái lưới nhện khổng lồ bắt từ tòa nhà này sang tòa nhà kia. Giờ hắn đang di chuyển tòn ten trên đầu Thu Phong.

Biết thế Thu Phong vẫn không ngẩng đầu lên, hắn vẫn cứ nhìn chăm chăm vào quả cầu gai đang lăn tới mình kia.

“Kim Cang Bất Hoại!!!!”

Hội lên một tiếng, Thu Phong lập tức dang hai tay ra song đồng thời khép hai bàn tay lại với nhau tạo thành một thể khăn.

Tức thì một cái chuông đồng màu vàng trong suốt như từ hư không xuất hiện bao bọc lấy toàn thân thể của Thu Phong. Trên cái chuông ấy đầy rẫy những hoa văn của Phật giáo và hàng trăm chữ Phạn trôi nổi xung quanh cái chuông kia.

“Boong ~~~”

Quả cầu gai bật lên va chạm thẳng vào cái chuông đang bảo vệ Thu Phong. Tức thì một tiếng boong vang lên, quả cầu gai đó lập tức bị bật ra xa.

Đồng thời lúc bấy giờ một rừng tơ nhện mà gã người Dị Năng Giả người nhện kia đan xen lại với nhau bỗng nhiên phủ xuống bao bọc Thu Phong lại trong đó. Hiển nhiên nó lại vừa đủ chỉ để bao bọc lại Thu Phong, ngoài ra không hề dính một chút nào đến đồng bạn của hắn nằm gục dưới chân Thu Phong.

Đúng lúc này Thu Phong ngẩng đầu lên, cái một từng tơ nhện che chắn hết tầm nhìn của hắn. Máy cái tơ nhện phiền phức này Thu Phong không thể nào đốt được hết, nếu muốn đốt, hắn phải giải bỏ trạng thái Kim Cang của mình. Như thế đồng nghĩa để mấy cái tơ này bám vào người mình.

Nhìn xuyên ra hàng tá sợi tơ nhện, Thu Phong thấy gã Dị Năng Giả người nhện kia đang đứng trên một sợi tơ còn lại của mình.

“Phụt ...”

Một sợi tơ được bắn ra thẳng vào người gã Dị Năng Giả sử dụng kiếm kia. Sau đó hắn được kéo lên đồng thời gã người nhện hô lên:

“Rút!!!”

Quả cầu gai kia hòng lao lên thêm một lần nữa, nhưng sau khi nghe tiếng hô đó hấn liền thu hết gai nhím trên mình lại trở thành dạng người lập tức lao đi mất.

Chứng kiến những chuyện đó, Thu Phong bất lực đứng nhìn. Quả thực hấn đúng là còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu với Dị Năng Giả. Nhưng dù vậy hấn thán phục cách sử dụng sức mạnh của những kẻ vừa rồi hơn.

Chúng không mạnh lắm, tất cả chỉ có sức mạnh cấp độ 2 mà thôi, theo năng lượng tỏa ra thì là vậy. Thế mà nhóm này là nhóm Dị Năng Giả đầu tiên có thể làm khó được Thu Phong. Nếu như chúng nắm bắt tình hình rõ hơn, có thể đấu với Thu Phong lâu hơn một chút.

Còn nếu thông minh hơn nữa tuyệt đối đừng động vô thằng điên như Thu Phong làm gì.

“Xèo xèo xèo ...”

Đứng tại đó, tự lúc nào Thu Phong đã thu lại cái chuồng quanh mình. Hấn sử dụng ngọn lửa màu xanh bắt đầu thiêu đốt những sợi tơ đang bám dính lên người mình.

“Có duyên gặp lại!”

Thu Phong nở một nụ cười ẩn ý. Sau đó hấn nhấc chân bước ra khỏi mấy sợi tơ nhện vương vãi trên mặt đất mà đi lại cái ghế đá tiếp tục ngồi xuống chờ đợi.

Thật sự mà nói Thu Phong đúng ra là muốn thử ba gã vừa rồi, để xem chúng trốn thoát như thế nào. Hấn mà nghiêm túc mọi chuyện sẽ khác, có lẽ đã kết thúc ngay từ trước khi chúng kịp phối hợp với nhau rồi.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Suýt Thì Bay Đầu

Vài phút trôi qua, Thu Phong ngồi ở dưới đếm từng phút trôi qua trong nhàm chán. Hắn không có thói quen bấm điện thoại, cũng không có sở thích ngắm nhìn cảnh vật do lăm. Khi nào hắn buồn hắn mới thích ngắm mây trời.

Còn bây giờ hắn đang chú ý đến cuộc chiến ở trên tòa nhà cao ốc kia. Có vài khí tức đã biến mất, vài khí tức đã trở nên yếu ớt. Tuy nhiên bốn khí tức quen thuộc với hắn vẫn còn đang rất mạnh mẽ.

Chẳng qua Thu Phong có thể dừng dung như vậy là do hắn đã thấy được sức mạnh của Mạnh Dũng. Và cũng đã từng thử đánh nhau với Mạnh Dũng khi hắn ở trong trạng thái mạnh nhất rồi. Cho nên Thu Phong rất tin tưởng vào năng lực của Mạnh Dũng.

Cái sức mạnh đó là do một viên đá vật chất bên ngoài vũ trụ không rõ nguồn gốc. Chỉ biết là nó rất nặng, nặng đến mức vô lý. Chỉ một mẫu đá cỡ bằng ngón tay thôi mà đã nặng hơn ngàn tấn. Phải có một luồng năng lượng lớn làm nghịch đảo trọng lực được chế tạo ra trong một cái hộp nhỏ để chứa đựng nó.

Mà sức mạnh của Mạnh Dũng là dạng biến đổi vật chất. Những vật chất rắn hắn chạm phải đều có thể biến đổi từ nó. Ngoài sức mạnh biến đổi vật chất ra, Mạnh Dũng còn có thể điều khiển trọng lực, nhưng chỉ có thể điều khiển trọng lực của bản thân hắn mà thôi.

Bởi vì có cái sức mạnh đó, nếu như Mạnh Dũng chiến đấu thực sự, thì cái chỗ này đã thành cái bình địa rồi. Cơ hồ tòa nhà kia cũng chịu đựng không nổi đâu, do đó chỉ cần lặng yên và theo dõi. Hắn quyết định tin dùng bọn họ thì vạn nhất có chuyện không hay xảy ra hắn mới xen vào.

“Hello anh trai!”

Đúng lúc này một gương mặt xuất trước mặt Thu Phong.

Một thanh niên mang gương đẹp đến ma mị đập vào mắt Thu Phong. Với hắn, cái gương mặt này khá quen thuộc. Thụy Hải – cặp bài trùng của Giang Nam.

Sao thằng này lại xuất hiện ở đây? Mà trên hết tại sao nó lại là cặp bài trùng của Giang Nam nhỉ, bản thân Thu Phong thấy nó chưa thể hiện được gì nhiều. Có một lần nó bắn phát súng kia quả thật rất khó ưa. Thu Phong chẳng có cảm tình gì với thằng này cho lắm.

Lúc này Thụy Hải đứng sau cái ghế đá mà Thu Phong ngồi, hắn vịn hai tay lên đó chòm đầu ra nhìn Thu Phong cười hắc hắc.

“Chào!”

Híp mắt lại Thu Phong đáp nhẹ lại một tiếng sau đó hắn quánh mặt bơ đi luôn coi như nó không tồn tại.

“Anh trai! Sao có vẻ lạnh lùng thế? Bắt chước anh Nam là không được đâu nhé.”

Cái vẻ mặt đẹp trai kia, Thụy Hải cố tỏ ra mình đáng yêu như một đứa con gái lờm lờm Thu Phong cười nói.

Nếu Thu Phong biết được cái bản tính biến thái của thằng này, có lẽ hẳn tránh xa Thụy Hải tám kiếp mười đời chứ không đơn giản là ngồi lại đây mà nghe nó nói nhảm đâu. Ít nhiều gì Thu Phong biết rằng Giang Nam đã cố tình tha mạng cho hắn tận hai lần nên coi như nể mặt Giang Nam không quan tâm thằng ôn thần này.

Tuy nhiên Thu Phong không phải là không để ý hắn, mà là đang để ý đến khí tức của Giang Nam. Tới tận giờ này Thụy Hải xuất hiện ở đây, tuy mờ nhạt nhưng Thu Phong vẫn biết hắn tiến về phía mình. Do không cảm nhận được sát khí của Thụy Hải nên Thu Phong cũng không quan tâm cho lắm.

Thụy Hải xuất hiện Giang Nam lại không thấy đâu? Quả là kì quái.

“Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ....”

Đúng lúc này Thu Phong cảm nhận được mặt đất đang lung lay. Đồng thời tòa cao ốc phát ra các tiếng động lớn không ngừng.

Bây giờ đang giữa trưa, mọi người thường đang nghỉ trưa hết, nên xung quanh khá là vắng, cơ hồ chỉ có hai người một chó tại chỗ này.

Sau tiếng động kia, dư chấn cũng biến mất.

“Xoảng ~~~”

Một tiếng kính vỡ rõ to vang lên. Phía trên cao lúc bấy giờ có mấy bóng người nhảy xuống dưới mặt đất.

Hai gương mặt lạ hoắc nhảy ra đầu tiên. Theo đó là bốn bóng người lao theo. Bốn bóng người ấy chính là mấy người Mạnh Dũng và Lý Đại.

Porteur đang bám chặt lấy vai của Mạnh Dũng, tức thì cả hai người tốc biến đến trước mặt một kẻ địch đang rơi ở phía dưới.

Còn lại Lý Đại và Linh Đan, tình thế của hai người lúc bấy giờ trông rất buồn cười. Lý Đại đang nắm lấy cổ chân của Linh Đan quay vòng vòng cô nàng trên không trung.

Trong đầu Thu Phong thấy tình cảnh đó, hắn đang suy nghĩ rằng họ đang làm cái quái gì thế?

Đáp lại lời suy nghĩ của Thu Phong, Lý Đại sau khi quay Linh Đan gần chục vòng trên không chung với tốc độ nhanh kinh khủng. Đúng lúc ấy hắn liền buông tay ra, Linh Đan lao đi như một mũi tên, phá không mà bay.

Hai cánh tay của Linh Đan chụm lại thành một cây trường kiếm to lớn hướng thẳng đến vị trí của gã còn sót lại kia.

“Phập!!!”

“Bịch ~ ~` Rầm!!!”

Một kiếm của Linh Đan đâm xuyên tim kẻ địch nào đó trên không trung, còn Mạnh Dũng và Porteur tốc biến đến kẻ kia ngay từ đầu, Mạnh Dũng thân hóa thành người đá nện thẳng một quyền vào giữa đỉnh đầu kẻ đó.

Cái đầu của hắn ta nát ra giữa không trung, thân thể dưới tác động lực đẩy từ Mạnh Dũng lao thẳng xuống dưới mặt đất tạo nên chấn động nhẹ. Cả người nát bét người không ra hình người.

“Linh Đan để tôi đỡ cô!!!”

“Cút raaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!”

Trên không trung, không biết bằng cách nào đó, Lý Đại lại lao xuống mặt đất với vận tốc nhanh hơn cả vận tốc hất ném Linh Đan đi. Hắn hướng về phía Linh Đan mà giang hay cánh tay được chính hắn cho là âm áp ra.

Tuy nhiên đáp lại lời rù quyền của một thằng biến thái, Linh Đan lách nhẹ người qua, đồng thời đập cho hắn một cú vào giữa eo khiến hắn cảm thấy mặt xuống đất. Còn Linh Đan như có đà, người cô nhích lên không trung một tí xíu rồi nhẹ nhàng tiếp đất trong rất tiêu sái.

“Bịch ...!”

Một tiếng bịch cuối cùng vang lên. Cái gã mà bị thanh trường kiếm của Linh Đan đâm xuyên người cuối cùng của rơi xuống.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia!”

Lúc này Mạnh Dũng và Linh Đan lập tức tới trước mặt Thu Phong cúi đầu chào một tiếng. Sau đó Porteur và Lý Đại mới chạy tới hô lên:

“Boss!”

“Sếp!”

Thấy bốn người lành lặn trở về, dù quần áo có hơi rách nát đôi chút nhưng Thu Phong cũng cảm thấy như vậy là quá đủ rồi. Lần đầu tiên Lý Đại chiến đấu mà vẫn có thể bình tĩnh như thế khiến Thu Phong cũng khá bất ngờ về tác dụng của tình yêu.

Nhưng mà thằng này nhây quá toàn đi cả khía Linh Đan không, làm ơn có ai đó chỉ hắn một khóa tán gái đi. Như vậy sao mà lấy được tình cảm của con người ta?

Nhìn vào vẻ mặt chịu đựng trong cực khổ của Linh Đan, Thu Phong chỉ thầm xin lỗi trong lòng.

“Thiếu gia – Đây chẳng phải là Thụy Hải kẻ ám sát thiếu gia sao?”

Bỗng nhiên Mạnh Dũng lên tiếng. Từ khi đáp đất đến tận giờ Mạnh Dũng luôn dán ánh mắt lên trên người của Thụy Hải.

“Ồ nó đó!”

Thu Phong lười nhác trả lời câu hỏi của Mạnh Dũng. Mạnh Dũng này đúng là người làm việc chuyên nghiệp, hắn ta chỉ cần nhìn qua hình ảnh của Thụy Hải một lần trong vụ ám sát đột trước xảy ra giữa Thu Phong và Giang Nam, cùng đó là bài trùng của hắn tên Thụy Hải.

Một kẻ đang bị hiệp hội sát thủ treo đầu 100 triệu như thiếu gia nhà mình lại đang ở cùng với tay Thụy Hải một trong những sát thủ của hiệp hội, từng có tiền án ám sát Thu Phong một lần bằng viên đạn cách hai ba cây số kia. Tại sao hắn ta lại ở đây?

“Xin chào tôi hôm nay tới đây chỉ để hỏi thăm vị thiếu gia này của mấy người thôi ... không cần phải căng thẳng như vậy đâu các nghệ thuật ơi ... Hắc hắc “

Vừa nói Thụy Hải vừa làm gương mặt cực kỳ kiêu ngạo, đồng thời hắn lại chìm chằm chằm vào gương mặt mỹ lệ của Linh Đan mà cười lên hắc hắc trông rất biến thái.

“Mày nhìn cái gì vậy?”

Lý Đại bỗng lên tiếng, lúc này hắn đang trong trạng thái rất sung mãn. Dòng máu anh hùng nổi lên bảo vệ người đẹp. Hắn bước đến một bước

đứng trước mặt Linh Đan chắn cô ta lại ở phía sau lưng, và nhìn Thụy Hải bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Tôi nhìn nghệ thuật thôi ... anh có muốn trở thành nghệ thuật của tôi không?”

Thụy Hải lại nở nụ cười ma mị của mình ra. Hắn ta tuy có vẻ đẹp ma mị, nhưng cộng với nụ cười ma mị, nó lại khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác bất ổn. Một cảm giác không tốt chút nào.

Chính vì cái cảm giác rờn rợn ấy khiến cho Lý Đại chịu không nổi liền nhảy bật tới tung một quyền vào thẳng mặt Thụy Hải.

“Đùng!!!”

Một cú đấm được tung ra, tiếng đùng to lớn vang lên.

Đúng lúc này Thu Phong tự khi nào đứng tại nơi đó đưa tay ra đỡ đòn cho Thụy Hải một quyền. Quyền bị bắt lại nhưng lực dư chấn thì còn đó, sức gió tạo ra lớn đến mức một vườn hoa sau lưng Thu Phong và Thụy Hải bị dạt cho nằm sấp xuống mặt đất.

“Này! Nghệ thuật dùng mạnh động vậy chứ?”

Thụy Hải cắn môi nở một nụ cười quái đản.

Tóc của Thụy Hải bay lên xong hạ xuống, đôi mắt buồn của hắn giờ đây chỉ độc nhất một vẻ đẹp tự hội, vẻ đẹp ma mị. Một dòng máu khế chảy ra từ môi hắn, không phải là do lực đạo từ Lý Đại gây nên. Mà là do hắn tự cắn môi mình đến độ chảy cả máu.

Lý Đại trừng mắt lên khó tin mà nhìn ông chủ của mình.

“Sếp?”

Thu Phong dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm vào Lý Đại.

“Đi ra chỗ khác nếu không muốn chết!”

“Vâng!”

Lần đầu tiên thấy ánh mắt của ông chủ khiến cho tim của Lý Đại đập thình thịch. Hắn bất mãn lùi lại.

Vừa lúc lùi lại, bỗng nhiên Lý Đại va phải vào cánh tay của ai đó. Giật mình đến mức khựng hoảng, Lý Đại hấp tấp quay người lại. Đập vào mắt hắn là một gã đàn ông cao to lực lưỡng, có chiều cao khoảng 1m9, hơn Lý Đại gần cả cái đầu.

Nhìn vào cặp má hí cá chết của người đàn ông ấy khiến con tim của Lý Đại bỗng khẽ run lên. Lúc này Lý Đại mới để ý rằng cánh tay của đối phương đang kề sát cổ mình.

“Lui ra đi!”

Giọng nói của Thu Phong lại vang lên.

Lý Đại gật đầu, hắn nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng, sau đó mới dám thử lùi nhẹ nhẹ ra phía sau. Thấy đối phương không động đậy, từ từ Lý Đại lách người tránh thoát khỏi cái gã trông như tử thần kia.

Hắn hiểu rồi, hắn hiểu tại sao ông chủ lại ngăn hắn vừa rồi. Nếu như thật sự Thu Phong không ngăn đòn đó, cái lẽ cái đầu của Lý Đại đã lìa khỏi cổ.

“Tất cả giải tán đi!”

“...”

Thu Phong hô lên một tiếng với người của mình. Theo đó kẻ khiến cho Lý Đại hoảng sợ từ nãy đến giờ chính là Giang Nam cũng liếc mắt nhìn Thụy Hải một cái.

Đúng một khắc sau cả năm người đồng thời rời khỏi.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Giang Nam Học Đạo

“Hôm nay đến không phải để lĩnh 100 Triệu chứ?”

“...”

Lúc này Thu Phong cùng Giang Nam vốn được xem như hai kẻ cực kì mạnh trong mắt những người biết đến họ. Nhưng họ lại ngồi cùng ghế với nhau khiến người ngoài nhìn vào hai kẻ to con này cứ tưởng họ là bạn của nhau, đơn giản chỉ là ngồi nói chuyện trước đồng đồ nát và hai các xác ở xung quanh.

Lời nói nghe có vẻ là châm chọc của Thu Phong nhưng thực chất chẳng có ý gì cả. Tại mấy lần gặp Giang Nam, lần này Giang Nam cũng có ý định giết hắn, nhưng thành ra lại không giết. Con người của Giang Nam lạnh lùng ít nói, rất khó để mà nắm bắt. Thu Phong cũng chẳng muốn cố đi hiểu cái kẻ mà mình cả năm chỉ gặp vồn vện hai ba lần, mà lần nào cũng suýt mất mạng.

“Cẩn thận với vài kẻ sau này ... cướp đoạt năng lực, điều khiển suy nghĩ, tạo môi trường phóng xạ, tâm linh điều khiển vạn vật. Tất cả đều cấp độ 5.”

Giọng nói âm lãnh của Giang Nam vang lên.

Sau đó hắn đứng dậy rời khỏi, không biến mất như những lần trước. Hắn bước đi rất chậm rãi, bước đi không hề gây tiếng động cũng như đến rồi và đi rồi tựa hồ như chưa tồn tại.

“Cám ơn!”

Thu Phong nở một nụ cười, lẩm bẩm cảm ơn Giang Nam một tiếng.

Hắn quả thực càng nghĩ thì nghĩ không thông gã Giang Nam này muốn cái gì mà lại đi giúp hắn như vậy.

Có một điều mà Thu Phong không để ý lúc này chính là con Mực nó đã rời đi cùng lúc với lại Giang Nam tự khi nào.

Trong một con hẻm nhỏ của các tòa nhà cao tầng, nơi đó có một người đàn ông cao to lực lưỡng, đứng khoanh tay dựa lưng vào tường. Trước mặt hắn là một con chó mập mập có bộ lông đen tuyền.

“Người tiếp cận ngài có mục đích gì?”

Suy nghĩ của con Mực truyền thẳng vào trong não của Giang Nam.

Người đàn ông mạnh mẽ ấy dường như đã quá quen thuộc với việc bản thân mình có thể nói chuyện với con chó, thậm chí là đánh không lại cả một con chó. Giang Nam không hề biết tại sao nó lại có cái sức mạnh hắc ám kia, nhưng đó là thứ sức mạnh mà Giang Nam cần.

Hắn nói:

“Ta muốn nhờ người một việc ... có thể huấn luyện ta không?”

“Cái gì?”

Con Mực dường như không tin vào tai mình, nó nghe rằng nanh ra hàm hừ nhìn chăm chăm còn Giang Nam.

“Đổi lại ta sẽ bảo vệ hắn, dù bất cứ đâu, bất cứ nơi nào. Ta muốn người dạy ta thứ sức mạnh của người!”

“Người có tư cách bảo vệ ngài sao?”

Giọng điệu châm chọc đầy sự khinh bỉ của con mực vang lên trong đầu Giang Nam.

Thấy thế Giang Nam liền lắc đầu, hần chậm rãi nói:

“Hần không biết nhiều về thế giới này, có lẽ cả người cũng vậy. Người đến từ đâu ta không rõ, nhưng chắc chắn cũng không phải từ thế giới này. Từ lúc người xuất hiện đến giờ, ta thấy người chỉ luôn theo hần, chưa bao giờ thực sự ra tay, kể cả lần ta suýt nữa giết chết hần, người vẫn không ra tay. Người lo sợ điều gì sao?”

“Thông minh đấy!”

Con Mực nở một nụ cười trào phúng, quả thật hần đang e ngại một vài điều không thể nói ra. Đúng là nó chỉ có thể dõi theo chủ nhân của mình mà thôi, vạn nhất bất đắc dĩ nó mới phải ra tay, nó không thể can thiệp vào thế giới này quá nhiều được. Căn bản nó là Quỷ thuộc Cõi Địa Ngục, chính xác hơn nó không phải ở phương Đông mà là Quỷ ở phương Tây, nơi đó gọi thế giới của nó là Âm Giới.

“Vậy lấy gì để đảm bảo người giữ lời?”

Con Mực dường như nó vẫn muốn đặt sự an toàn của Thu Phong lên trên hết. Nó không muốn có bất cứ một ai gây hại đến chủ nhân của mình, còn việc tại sao nó luôn gọi Thu Phong là chủ nhân, nhưng không cho Thu Phong biết. Bởi vì còn một ẩn tính sâu xa nào đó nằm ở Âm Giới chứ không phải ở đây

“Đơn giản thôi, chỉ cần người mạnh đến mức vô lý, đảm bảo ta sẽ không bao giờ làm hại được hần. Và lại ta cũng không có thù hằn gì với hần. Hần cũng không phải dễ giết như vậy!”

Giang Nam ngấm ngấm công nhận Thu Phong là một kẻ mạnh cực kì, đến cả Giang Nam hiện tại cũng không chắc có thể giết chết Thu Phong được. Bởi chính bản thân hắn cũng chưa thấy thực lực tối đa của Thu Phong. Và ngược lại Thu Phong cũng chưa bao giờ thấy được thực lực của hắn.

“Theo ta!”

Con Mực nhẹ nhàng truyền âm vào trong đầu của Giang Nam, sau đó nó biến mất.

Lúc này tại ngoại ô thành phố Quảng Phúc, một người một chó phóng đi nhanh đến mức không thể thấy được thân hình của họ. Họa may người ta chỉ có thể thấy vài cái bóng mờ mờ ảo ảo, cũng chẳng biết đó là gì, nói chung chẳng ai có thể thấy được cũng như chú ý cả.

“Xoẹt ...”

Ngoài đường cao tốc, xung quanh hai bên là vùng đất trống, có thể nhìn thấy đường chân trời từ đây. Tại một nơi cách xa đường cao tốc hơn chục cây số, nơi đó một người một chó đứng đối diện với nhau.

“Sức mạnh của ngươi ta thấy rất quen thuộc ... thử thể hiện ra xem nào?”

Con Mực vừa dứt lời, đối diện Giang Nam không nói gì nhiều, hắn khẽ vận nội công trong người. Kì lạ thay nội công của đa số người khác đều là màu trắng, trừ khi luyện một vài tuyệt kỹ võ học của môn phái nào đó thì nó mới có màu nhất định.

Ví như Tô Lâm do luyện quá nhiều võ kỹ của hầu hết đại môn phái của thời cổ xưa đã bị diệt chủng, nên nội công của lão có một màu xanh dương nhạt. Còn như của Quốc Thiên, thằng bé này lúc trước vẫn màu trắng, sau

hơn một tháng trong đấu trường đi ra, đa phần thắng bé luyện tuyệt kỹ của Cái Bang, nên nội công của nó tỏa ra một màu cam thuần túy.

Của Thu Phong không phải nói, ngay từ lúc kết hợp lại, dị biến xảy ra khiến nội công và khí công tạo thành một thứ năng lượng cũng không phải nội công, cũng không phải khí công. Nó mang màu sắc lam ngọc bích, ngoài viên còn có ánh cam lấp lánh trông rất khó hiểu.

Nhưng đó mới chính là năng lượng chân nguyên của Thu Phong, chỉ tại hắn không biết. Cái đó thì để sau, bây giờ đang nói đến Giang Nam.

Từ thuở xa xưa, có một vài môn võ công tà đạo có thể khiến nội công hóa hình ra màu đen. Nhưng dường như Giang Nam lại không luyện bất cứ võ công tà đạo này, Tô Lâm cũng không dạy các môn võ kỹ như thế cho hắn.

Bằng một cách nào đó, một số võ kỹ mà Tô Lâm đưa cho hắn, hắn lại chuyển đổi chúng sang màu đen được. Hiển nhiên uy lực tăng gấp vài lần, cũng không có tác dụng phụ gì khác, cũng không khiến Giang Nam cảm thấy bất an hay gì đó. Chỉ là khi sử dụng, hắn có cảm giác rất thân thuộc, rất thoải mái.

“Quý Lực???”

Con Mực kinh ngạc nghĩ thầm một câu trong đầu. Thăng Giang Nam này không ngờ lại có Quý Lực? Quý Lực chính là Ma Lực của Quý. Nó tương đương với nội công của thế giới này.

“Cảm thấy quen thuộc đúng không?”

Bỗng nhiên Giang Nam lên tiếng, cơ thể hắn bây giờ đang hùng hực lên hắc khí nồng nặc, khiến cho người khác cảm giác bất an. Riêng hắn và con Mực lại khác.

“Có vài chuyện người không cần biết, nếu biết chỉ tổ thiệt nhà người. Ta sẽ dạy người phát triển năng lực và kiểm soát năng lực. Nhiều đó là quá đủ, ta không dạy thêm gì nữa. Đồng ý chứ?”

“Tại sao chỉ có nhiều đó? Người nghĩ ta không thể bảo vệ được chủ nhân của người sao?”

Đôi mắt vốn đã hí của Giang Nam, giờ đây híp lại dường như ta thấy hắn đang nhắm mắt vậy.

“Để ta cho người biết thế nào gọi là kiểm soát năng lực...”

“Àm ~~~~”

Con Mực vừa dứt lời, cả bầu trời bỗng dưng tối đen lại, hàng trăm luồng hắc khí từ dưới mặt đất chui lên bao bọc lấy cơ thể của con Mực. Những dòng hắc khí ấy nhiều đến mức Giang Nam vốn đang có cảm giác thoải mái bỗng nhiên cảm thấy ngột thở, tức ngực và khó chịu.

Không phải áp lực gì cả, chỉ là nồng độ hắc khí cao quá khiến cho Giang Nam cảm thấy choáng, bất giác hắn lùi lại vài bước.

Hắc khí bao quanh con Mực lớn đến độ xung quanh mấy chục mét chỉ toàn là hắc khí. Cả một vùng trời cũng bị tối đen lại. Vì đây là không gian thoáng đãng, Giang Nam có thể nhìn ra bên ngoài, những cái cây xung quanh đó đang dần héo úa đi một cách chóng mặt.

Dần dần lúc này trên người của con Mực hiện lên một đầu chó Quỷ. Không phải bằng khí tức, mà Giang Nam thấy nó dường như là thực thể chính hiệu.

Theo thời gian sự áp bách từ bầu không khí hắc ám này, khiến Giang Nam thở không nổi. Tuy nhiên hắn không muốn rời khỏi, hắn muốn ở lại

kiểm nghiệm xem sức mạnh này, cuối cùng nó bá đạo đến mức nào.

“Ta còn chưa làm gì mà đã tái mặt rồi à?”

“ ... ”

Con Mực truyền âm châm chọc Giang Nam một câu. Thấy Giang Nam không trả lời nó, cũng chẳng buồn cà khịa nữa làm gì.

“Con người các ngươi dùng cái thứ gọi là nội công để học mấy cái tuyệt kỹ rách nát. Nếu không phải thiếu chủ chưa lấy lại ký ức, ngài ấy cũng không đi luyện ba cái thứ vô dụng này đâu. Nhưng với người lại khác, khi nội lực của người càng mạnh, người phát triển võ kỹ càng mạnh. Người chỉ mới sở hữu một vài cộng lông của năng lực mình mà thôi. Ta sẽ dạy người, sẽ khiến người sử dụng võ kỹ của mình đạt gấp 10 lần 20 lần thậm chí là gấp cả trăm lần sức mạnh hiện tại người sử dụng.”

Một hồi sau khi con Mực dừng nói, Giang Nam im lặng không trả lời. Hắn vẫn đang đứng trong môi trường hắc khí nồng nặc kia của con Mực, dường như càng lúc nó càng thích nghi với môi trường này, không còn cảm thấy khó chịu như lúc ban đầu nữa.

Chẳng biết hắn suy nghĩ điều gì, một hồi sau hắn lên tiếng:

“Tại sao người lại bảo vệ hắn?”

“Vì ngài ấy chính là quân vương của chúng ta!!! Người không có tư cách hỏi điều đó, chỉ biết rằng được bảo vệ ngài ấy chính là niềm vinh hạnh của người. Người nên biết vị trí mình nằm ở đâu, còn thắc mắc chuyện mình không nên biết ta có thể giết người ngay bây giờ, ngay tại đây!”

Càng nói áp bức trên người con Mực bắt đầu tỏa ra, nó lớn đến mức khiến cho mặt mày của Giang Nam tái mét. Đầu đổ mồ hôi lạnh, thậm chí

sâu trong thâm tâm Giang Nam cảm thấy sợ hãi đến tột cùng.

Cố gắng, Giang Nam cố gắng chịu đựng. Chân hắn run lẩy bẩy đến mức có thể gục ngã bất cứ khi nào, nhưng hắn cũng có cái kiêu ngạo của mình, hắn không bao giờ muốn quỳ gối trước ai.

Giang Nam hiểu rồi, con người đó, thực sự cũng không phải người của thế giới này, cũng không phải người của thế giới hắn đã sang đây. Hắn là một thứ gì đó, mà với tầm hiểu biết và sức mạnh của bản thân Giang Nam không được quyền biết.

Thậm chí với một con chó suốt ngày lon ton theo hắn, Giang Nam cũng phải nể sợ con chó này.

Giang Nam thâm siết chặt nắm đấm lại, bản thân hắn sống vì tiền, có quá nhiều tiền hắn lại cảm thấy nhàm chán. Từ khi con Mực xuất hiện, đúng hơn từ khi đụng độ gã đó, hắn cảm thấy bản thân mình nhỏ bé đến đáng thương.

Đôi mắt của Giang Nam nghiêm lại, từ từ hắn nở nụ cười đầy tự tin và nói.

“Ta sẽ bảo vệ người đó, hãy ban cho ta sức mạnh mà người đang nắm giữ. Giúp ta mạnh lên, cũng như đảm bảo sự an toàn cho người đó. Ta thề với trời đất, nếu hắn không ở thế giới này, hắn đi đâu, ta âm thầm theo sau bảo vệ hắn đến đó!”

“Được!”

Con Mực nở nụ cười, nó thu hết hắc khí và tất cả áp lực trở về. Không gian xung quanh trở lại ánh sáng ban đầu của mặt trời. Nơi đó, chỉ còn lại một cảnh tượng, người và chó. Những cây cỏ xung quanh héo tàn tự khi

nào, chúng trở nên đen ngòm, thì thoảng có vài cây có gốc đổi thành màu tím.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Áo Giáp Chiến Đấu

Quý Tức – Hơi thở của Quý.

Long Tức – Hơi thở của Rồng.

Cự Tức – Hơi thở của Người Không Lò.

Đâu đó trên thế giới này, chính xác là ở mỗi vũ trụ hai, ba khí tức ấy tại những vùng khác nhau trên trái đất bỗng bùng phát. Trên thế giới này chỉ có đúng một sinh vật nhận ra được khí tức đó.

Chính là con Mực.

“Không ổn rồi ... thế giới này sắp diệt vong?”

Trong căn hộ của Thu Phong, con Mực như thường lệ đó đang nằm trong phòng của Thu Phong bật máy lên lên và chui xuống dưới gầm giường hưởng thụ. Bỗng nhiên ba khí tức kia hiện lên khiến nó hoảng hốt.

Không phải vì nó sợ, chính bởi vì nó lo cho an toàn của chủ nhân của mình.

Tam giác quỷ dưới biển. Sâu trong lòng đại dương mệnh mệnh cách Xích Quỷ hàng chục ngàn km, nơi đó biển động càng lúc càng mạnh. Mặt đất sâu dưới đáy biển có hàng tá núi lửa bắt đầu rục rịch.

Động đất xảy ra ngoài biển khơi khiến cho mặt đất nứt toác ra, nước biển xô bồ với nhau tạo thành những đợt sóng cao hàng chục mét hướng đất

liền mà tới. Mơ hồ ta thấy được dưới lòng biển, có một vật thể nào đó, bao bọc toàn thân dung nham từ từ động dậy, hiển nhiên không phải do động đất. Mà đó chính là sinh vật khiến cho con Mực cảm thấy bất an.

Trên cạn, tại sa mạc nào đó nằm ở phía tây Xích Quỷ. Đây chính là hoang mạc rộng lớn nhất thế giới, nơi đây cũng tồn tại một tam giác quỷ trên cạn. Vùng đất ấy, không có bất cứ sinh vật nào có thể sống được, con người, thiết bị, hay máy móc, thậm chí cây cối cũng không thể làm gì trong vùng đất này. Đây là một vùng đất chết.

Ấy thế mà ở giữa trung tâm hoang mạc đó, hàng chục vòi rồng cuộn bay cát chọc thẳng lên trời xuất hiện. Chính giữa các vòi rồng ấy một hố cát xuất hiện, cái hố sâu không thấy đáy.

“Uỳnh uỳnh ...”

Bất ngờ một cánh tay khổng lồ xuất hiện từ bên trong cái hố, đưa lên nắm lấy mặt đất cát.

....

Lần này thì lại ngoài biển, không nằm trong vùng tam giác quỷ, cũng không ở trên trời. Mà ở một đảo hoang. Cái đảo này, quanh năm âm u, không một giọt nắng, mưa triền miên. Không mưa thì trời đất cũng âm u lạnh lẽo thiếu sức sống. Chẳng một thực vật nào sống ở nơi này, cũng như sinh vật. Bởi vì nơi này từng là một vùng đất có rất nhiều người sống.

Nhưng phạm phải điều gì đó mà trở thành một đảo chết, không sinh vật sống. Thậm chí xung quanh đảo hàng trăm km cũng không có một con cá nào lại gần.

Từ trong cái đảo ấy, có một ngọn núi lớn.

“Ầm ầm ầm ...”

Ngọn núi bắt đầu rung chuyển một cách dữ dội, dọc xung quanh ngọn núi ấy, trải dài quanh nó một thứ gì đó động đậy trông như một con rắn.

Cảnh tượng khiến người ta lầm tưởng rằng dường như có con trăn khổng lồ quấn quanh lấy ngọn núi hùng vĩ âm u.

.....

Ngày hôm sau.

5 giờ sáng tại quân khu 617.

“Đặc công nước hoàn thành bài bơi lội chưa?”

“Đã hoàn thành xong thưa thủ trưởng!!”

“Đặc công du kích – Đặc công biệt động hoàn thành các bài tập hết chưa?”

“Hoàn thành xong hết thưa thủ trưởng!!”

“Tốt! Cho mọi người ăn sáng 15 phút. Nghỉ ngơi 5 phút sau đó tập hợp đấu đối kháng!!”

“Đã rõ thưa thủ trưởng!!!!”

Lúc này ba tiếng đồng thành hô lên.

Trong phòng thủ trưởng của riêng mình, Thu Phong ngồi tại đó nhìn ba bóng hình vừa rời đi. Hiện tại Thu Phong đã đề ra các bài huấn luyện cấp tốc cho quân mình. Không chỉ riêng về chiến đấu, chiến đấu chỉ là một phần trong công cuộc làm lính thôi.

Ngoài ra họ còn phải biết làm nông, sửa đồ gia dụng, đánh bắt cá, chăn nuôi gia súc, ... vân vân và mây mây. Không cần họ phải giỏi những thứ đó, chỉ cần biết là được. Chiến tranh xảy ra có nhiều trường hợp lắm, nhớ khi đất nước bị chia cắt, thành phố bị đóng băng, không quân tiếp tế, không lương thực, chỉ còn một cách tự nuôi lấy mình. Một quân đoàn chiến đấu giỏi không chưa đủ, họ phải biết hàng tá việc khác.

Mảnh đất ở trong bãi rác Cổ Thành thành đã được sang bằng ra rất nhiều, nối từ giữa bãi rác ra đến tận biển lận. Vùng đất ở rất nhỏ, vùng luyện tập, chiến đấu, chăn nuôi, trồng trọt lại rộng hơn.

Chưa kể Thu Phong còn dùng tư cách cá nhân lập ra một khu chế tạo robot cho hai đứa nhỏ của mình Tiểu Bôi và Tiểu Bảo. Sau vụ ám sát ngày hôm qua, Thu Phong không an tâm để hai đứa nhỏ ở nhà, đến Lục Nương cũng được hấn đưa vào trong đây để làm việc cho an toàn.

Lần cuối Thu Phong đối mặt với đám sát thủ là mấy kẻ Dị Năng Giả cấp độ 2 kia, gã Dị Năng Giả dùng kiếm, thăng đầu nhím và thăng bắn tơ nhện. Chúng để lại ấn tượng khá sâu cho Thu Phong. Tuy nhiên cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Sau lần đó, cả ngày chưa thấy ai đến tìm Thu Phong ám sát nữa. Căn bản hôm nay hấn chỉ ru rú trong doanh trại, chẳng thăng điên nào dám xông thẳng vào trại quân đội của một cường quốc được trang bị súng ống tối tân và hiện đại đâu.

Một phần là thế, một phần cũng là vì đa phần sát thủ của hiệp hội đều là Dị Năng Giả. Mà quân đội luôn có máy móc khiến Dị Năng Giả bị phé đi té bào. 100 Triệu từ cái mạng của Thu Phong à? Không dễ ăn đâu.

Từ sau cái ngày hôm qua, mấy thăng chuột nhắt trong hội sát thủ cũng từ bỏ ý định săn đầu của Thu Phong rồi. Chúng chỉ muốn thử thôi, những

kẻ thủ đầu tiên là những kẻ chết đầu tiên làm bài học cho chúng, gần cả trăm sát thủ thiệt mạng.

Chúng ta cũng có thể lý giải được một điều rằng tại sao nhiệm vụ ra được một tuần rồi mới có sát thủ đến và tìm kiếm vận may. Do kẻ nào cũng chờ đợi, không ai nguyện là kẻ đi tiên phong đi thế mạng cả.

Ấy thế vẫn có vài thằng đầu đất chịu không nổi mới đến nộp mạng cho Thu Phong, chết sớm hay chết muộn một tuần cũng là chết. Buồn cười thay, bây giờ Thu Phong vẫn đang là mục tiêu nhưng không ai dám động là vì vậy.

Giang Nam sát thủ hàng đầu tỷ lệ hoàn thành các nhiệm vụ của hiệp hội luôn là 100% vậy mà còn gãy. Ban đầu ai cũng cười nhạo Giang Nam, thấy kẻ khác gặp họa ai mà chẳng vui. Giờ hết rồi, hết từ ngày hôm qua khi chứng kiến sự khủng hoảng của Thu Phong.

Họa may hiện tại chỉ còn mấy gã sát thủ hàng đầu mới có thể nhắm vào Thu Phong được thôi. Nhưng hiện tại bọn họ không sớm vọng động, tiền cũng không dễ kiếm đến thế.

.....

Cổ Thành cũng có một bãi biển, khổ nỗi bãi biển này trước kia toàn là rác. Mất tận một tháng trời mà phía quân đội vẫn chỉ mới dọn được hai phần ba rác ở bãi biển này. Chẳng qua toàn là những rác công nghệ mà thôi, nó không gây ô nhiễm môi trường là bao. Nước vẫn trong, rác thải công nghệ đa phần đều bị đóng rong rêu lên cả.

Thu Phong lúc này đang ngồi trên một tảng đá lớn nhô lên ở ngoài khơi. Một thân cời trần, những thớ cơ trên người hằn sâu chắc như được đan bằng sợi kim loại vậy. Cứng cáp, mạnh mẽ.

Giờ đang trời chiều, Thu Phong chạy ra đây giám sát mấy ngàn binh lính của mình đang dọn đồng rác kia. Tính ra họ dọn cũng gần xong rồi, cần thêm khoảng hai ngày nữa là bãi biển này sạch liền. Nhà nước làm việc lâu là do họ không thuê nhiều nhân viên, chỉ khoảng vài chục người dọn rác của bãi biển này, nên nó lâu. Thu Phong một lần kêu gọi mấy ngàn người lính của mình lao động công ích nó lại khác.

“Ừ ừ ừ ừ ...”

“Anh Phong!!”

“Ừm ừm ...”

Bỗng nhiên Thu Phong nghe tiếng động cơ chạy đến bên cạnh, nhìn ra là thằng cu Tiểu Bảo và con bé Tiểu Bối bằng cách nào đó, chúng ráp một cái cano nhỏ bằng những miếng thép vụn vớt đi và chạy te te cả ngày hôm qua tới giờ.

“Linh kiện hôm qua anh đem về, bọn em nhìn hiểu gì không?”

“Kịch ...”

Cái cano đáp kịch một phát lên trên tảng đá, sau đó thằng bé Tiểu Bảo dìu bé Tiểu Bối lên trên đây.

Nghe Thu Phong hỏi thế Tiểu Bảo liền lắc đầu nói:

“Anh lấy đâu ra toàn đồ xịn, em nhìn chẳng hiểu gì cả ...”

Lắc đầu xong mặt thằng cu Tiểu Bảo chù ụ ra một đồng, trông có vẻ như là tự cảm thấy thất vọng về bản thân.

Bỗng dưng Thu Phong thấy có cánh tay nhỏ bé quơ qua quơ lại trước mặt mình, hấn đảo mắt sang. Hình dáng đáng yêu của Tiểu Bối đứng đó liên

tục quơ tay múa chân khiến Thu Phong cảm thấy chẳng hiểu gì cả:

“Um um um um ...”

Chừng vài giây sau, vừa múa tay, vừa cứ um um. Trông đáng yêu thì đáng yêu thật, Thu Phong vẫn cứ thấy tội tội làm sao. Hắn đưa tay ra khẽ vò đầu con bé nhỏ nhắn này.

“Tiểu Bối em ấy nói, linh kiện anh đem về toàn hàng chất lượng. Nó mất cả đêm mới tìm ra được tác dụng của những linh kiện đó, sáng nay nó vừa hoàn thành xong bảng vẽ. Giờ em với đó đi kiểm mấy cái khung về hàn gắn thử xem ra cái gì không ...”

Nói xong Tiểu Bảo lấy trong người ra vài tờ giấy A4, với nét vẽ nguệch ngoạc cùng những nét chữ bé bé xinh xinh đáng yêu kia. Hắn nhìn một hồi vẫn không nhìn ra cuối cùng là Tiểu Bối muốn chế tạo thứ gì.

Thấy gương mặt của Thu Phong nhăn lại, Tiểu Bối bỗng cảm thấy buồn. Sau đó Tiểu Bảo dường như phát hiện ra cái gì đó, liền vỗ tay lên đầu cái bốp một phát rồi giật tờ giấy trên tay Thu Phong về phía mình.

“Xoạt xoạt ...”

Thằng bé lật qua lật lại một hồi, mới tìm ra một cái hình bé tí tẹo đưa cho Thu Phong và chỉ vào đó nói:

“Cái này nè anh ...”

“Cái gì đây?”

Thu Phong nhìn vào một hình ảnh trông giống như robot, nhưng lại không phải robot, nó giống cái bộ quần áo siêu nhân thì đúng hơn. Nó bảo hiểm đem trùm sát đầu, vài kí hiệu, vài đường kẻ, nhìn qua nhìn lại, Thu

Phong vẫn chẳng hiểu cái gì. Nhưng có một điều mà hắn biết rằng, cái con robot này rất nhỏ, theo như số liệu ghi chú kể bên ghi ra là 1m80.

“Đó là một bộ đồ chiến đấu, có thể chống đạn, gia tăng sức mạnh, sức chiến đấu ... hmmm có thể lặn dưới nước được nữa nhé!”

“Cái gì? Không phải robot mà là bộ quần áo sao?”

“Đúng thế! Ý tưởng của Tiểu Bôi đó. Từ những linh kiện bé tẹo hôm qua, con bé có ước muốn chế tạo cho anh một bộ đồ chiến đấu đó. Ghê hông ...”

Vừa nói, thằng bé Tiểu Bảo vừa phồng mũi lên ra vẻ như đây là sáng kiến của mình. Rất đáng để tự hào, trong khi cả phút trước cái mặt xụ ra một đồng như đồng cứng vì cảm thấy bản thân vô dụng.

“Giỏi lắm Tiểu Bôi ...”

Thu Phong nở một nụ cười ấm áp vươn tay ra xoa lấy đầu nhỏ của Tiểu Bảo.

Con bé vui mừng nhắm tịt cả mắt lại, nụ cười thật là tươi.

“Nếu em muốn chế tạo cho anh cái gì đó, cũng đừng nhặt linh tinh nữa. Ngày mai anh dắt em đi hội chợ công nghệ ... à ... ừ mai đi hội chợ công nghệ ở thủ đô với anh. Cả hai đứa luôn ...”

Đang nói giữa chừng, Thu Phong khựng lại đôi chút. Hắn quên mất rằng bản thân mình đang bị sát thủ nhắm tới. Nếu như không cẩn thận sẽ liên lụy hai đứa trẻ này.

Nghĩ đi nghĩ lại Thu Phong vẫn quyết định dắt chúng đi bất chấp sự nguy hiểm. Suy cho cùng, chúng chỉ ngấm vào hắn mà thôi. Với hội chợ

công nghệ gì đó, tối qua Thu Phong mới nghe được khi đi ngang qua phòng hai đứa nhỏ này.

Hội chợ đó có vẻ như một năm chỉ mở một lần, ngày mai lại là ngày tổ chức nữa. Chiến tranh sắp tới, có lẽ đây là lần cuối cùng cái hội chợ đó được tổ chức. Nên Thu Phong muốn chúng được sống trong sở thích của chúng, mơ ước của chúng, dù chỉ ngắn ngủi thôi cũng được.

Bộ áo giáp kia, chúng muốn tìm nguyên liệu gì để làm ra cơ chứ? Sắt thép công nghệ phế thải trong cái bãi này sao mà làm ra được?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Mực Oai Phong!!

Vài tuần sau.

Vẫn tại quân khu của Thu Phong. Lúc này một cảnh tượng cực kì náo nhiệt đang diễn ra.

Xung quanh quảng trường của quân khu có hàng trăm quân lính đang đứng bao quanh lại thành một vòng tròn. Ngoài ra vài ngàn người khác họ đang ngồi ở ghế khán giả quan sát những người ở phía dưới chơi một trò chơi.

Đó là trò bắt chó.

Đúng rồi đấy! Là bắt chó. Bắt một con chó.

Nhưng tại sao để bắt một con chó lại huy động cả trăm người bao vây nó, chưa kể còn xem đây là trò chơi nữa là sao?

Đơn giản thôi, con chó đó tên Mực.

Mực ngẫu lòi, Mực vĩ đại. Đến cả sát thủ số một Hiệp Hội Sát Thủ còn sợ bé Mực.

Trò chơi thì rất đơn giản. Ai đăng kí tham gia cũng được, cùng nhau bủa vây con Mực hay làm cách nào đó cũng được. Chỉ cần bắt được con Mực đem đến chỗ của thủ trưởng tức là Thu Phong thì sẽ được ăn một đĩa đùi gà, cánh gà chiên tâm bột no nê.

Với quân lính của mình, Thu Phong rất hà khắc trong chế độ ăn uống. Hẳn hạn chế dầu mỡ nhất có thể. Thậm chí còn có nhiều bữa ăn chay cả tuần liền. Tuy thế chế độ dinh dưỡng vẫn được bảo đảm ở mức tuyệt đối.

Trong quân đã gần một tháng, trong số mấy ngàn người này, có rất nhiều người có bằng cử nhân, bằng đại học ở các trường nổi tiếng, thậm chí có vài người là con đại thế gia của thành phố riêng họ, công tử, tiểu thư đủ cả.

Thu Phong cũng chẳng hiểu tại sao họ lại vào đây, trên hết là có thể qua được bài kiểm tra của hắn, do chính hắn giám sát. Tất nhiên ngày đầu khi đầu ai cũng vui mừng, nhưng sau đó là địa ngục đúng nghĩa đối với họ. Mỗi một ngày chỉ được ngủ năm tiếng, không hơn không kém. Phải thức dậy từ rất sớm, và căng mắt đến tận khuya. Luôn có hoạt động, luôn có việc cho bọn họ làm, thời gian nghỉ ngơi được Thu Phong xếp đặt xen kẽ. Cũng không khiến cho họ tập mệt quá mà hại thân thể.

Cũng chỉ vì hà khắc như thế, để bắt được con Mực, ngoài được thưởng một bữa ăn ra còn được thưởng thêm một ngày nghỉ ngơi đi lông bông trong quân khu. Thích làm gì thì làm, không phải luyện tập, không phải cắt mắt ra mà đào đất, bới hố.

Con Mực bá đạo như thế nào, trong cái quân khu này ai cũng rõ. Nó chạy nhanh cực kì nhanh, khỏe một cách bất thường nữa. Có lần nó từng húc Hạo Nguyên bay một phát cả chục mét, phải gọi quân y đến để nắn lại xương móng cơ mà.

Chỉ vì cái tội thằng Hạo Nguyên, bản tính bình thường ít nói, nói ít làm nhiều. Cái gì cũng được, ngoại trừ cái việc thích chọc chọ. Mà trước khi quân khu đem chó về để huấn luyện thành chó đặc vụ thì con Mực sớm đã chạy nhong nhong ngày đêm trong này, đuổi không đi, đánh thì dí cũng không lại. Về sau mới biết là chó của thủ trưởng nên chẳng ai làm gì.

Thằng Hạo Nguyên dù biết là chó của thủ trưởng nhưng nó vẫn rất thích cà khía chó. Có lần con Mực ăn xong, ngủ phè lười dưới sân, thì bố Hạo Nguyên này sút thẳng một trái banh vào mặt nó.

Bằng cách nào đó, nó né được trái banh đó, nhưng lại làm phiền giấc ngủ của siêu cầu. Nó khá là hậm hực, nhưng thôi bỏ qua. Chừng nửa tiếng sau, trái banh lại bay thẳng về phía nó. Đúng là Hạo Nguyên cố tình thật.

Thấy thế con Mực chẳng nói chẳng rằng, lựa lúc Hạo Nguyên đang chạy ro ro đi nhặt lại trái banh. Con Mực từ phía sau dùng đầu húc thẳng vào hông hắn, lực mạnh đến mức mà Hạo Nguyên bay thẳng lên trời, cắm đầu rơi xuống với khoảng cách vài chục mét.

Quân y phải đến nặn lại xương cho Hạo Nguyên và đưa hắn vào phòng y tế dưỡng thương mấy ngày. Còn chưa hết cái xui xẻo đó, hắn còn bị Thu Phong chửi cho một trận, không phải vì chộc chó, mà là để chó khi dễ.

Tức mình, sau khi Hạo Nguyên lành bệnh, hắn lại đi cà khía con Mực tiếp. Lần đó lại bị con Mực cắn lấy ống quần lôi đi hàng chục mét, cuối cùng tuột cả quần ra. Từ một thanh niên lắm lý nghiêm túc, chỉ vì sở thích ngầm là chộc chó lại trở thành trò cười cho cả quân khu.

Sau việc đó, thì Thu Phong cũng biết vụ con Mực biến thái thế này cũng không thể giấu được. Hắn không biết làm sao để tìm ra được đặc tính của con Mực. Nên hắn mới bày ra trò bắt chó này. Thử xem con Mực nó làm cách nào để thoát khỏi đây. Lần đầu tiên tổ chức, chẳng ai bắt được con Mực.

Gần cả ngàn người bu lại, cộng lông của chó còn không chạm tới nổi. Sau này số người giảm thiểu xuống đành nhau vài vị trí hiểm hoi mà chính các quân lính tự ra luật với nhau là chỉ được bao nhiêu người tham gia thôi.

Thu Phong không can thiệp vào chuyện đó, chỉ cần bắt chó là được rồi. Bắt thế này cũng là để cho các quân lính của mình tập luyện tốc độ và phản xạ, thứ nhất là thế. Thứ hai là Thu Phong cũng muốn xem coi con chó này cuối cùng nó là cái giống gì.

Biết nó không phải là chó bình thường rồi, nhưng nó lại không biết nói. Chưa kể mấy lần Thu Phong kêu nó thể hiện ra cái gì đó hay hay đi, nó cũng không làm. Riêng việc ăn với giao việc vặt có thưởng thì nó làm. Ngoài ra chẳng làm khi gì, ăn rồi ngủ. Hết việc!

“Mực! Trong 5 phút, mày không bị bắt, tao thưởng mày một cân thịt bò gân tươi sống. Thế nào?”

“Gâu gâu!!!”

Ngồi trên khán đài, Thu Phong chống cằm hô lên một tiếng rõ to khuyến khích con Mực.

Sau khi nghe thấy con Mực sủa lên hai tiếng tức nó đã đồng ý. Thu Phong liền gật đầu, đồng thời hấn vận năng lượng dồn vào trong phổi hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

“Bắt đầu!!!”

“Ầm ầm ầm ~~~”

Tiếng thét của Thu Phong không những lớn, mà nó còn lớn quá đáng, tuy không gây lung màng nhĩ nhưng nó lại khiến cho cả mặt đất rung động.

Tức thời hàng trăm người vây chặt con Mực lại không cho nó có một đường lui. Từ từ bọn họ tiến sát lại. Dần dần tạo thành hai cái vòng tròn lớn bao quanh lấy con Mực. Một trong một ngoài.

Với những người lính này, ngay từ khi bước vào làm lính đã được Thu Phong củng cố tư tưởng ngay từ đầu. Hắn cũng nói rõ quan điểm của mình, sức mạnh cá nhân không phải trên hết, sức mạnh tập thể mới là điều thiết yếu. Chưa kể có những kẻ thực sự giỏi, nhưng chúng quá kiêu ngạo. Cuối cùng Thu Phong thể hiện ra sức mạnh của mình theo nhiều cách khác nhau.

Vừa nãy cái chấn động từ âm thanh của Thu Phong vang lên khiến rất nhiều binh lính ở đây phấn khích.

Thủ trưởng cũng là người thường giống bọn họ, không phải là Dị Năng Giả gì hết. Nhưng chính thủ trưởng lại có khả năng đánh Dị Năng Giả ra bã. Như thế bảo sao những kẻ bình thường không rung động cho được.

Thôi quay về vấn đề chính.

Lúc này đoàn người đã phân ra khoảng mười người tiến đến con Mực một cách cực kì chậm rãi.

Con Mực nó dường như chẳng quan tâm, nó đứng đó, cái bụng mỡ của nó rung rinh do chính hơi thở của nó. Tuy trông rất buồn cười nhưng chẳng ai cười, mà mặt người nào người nấy cũng rất căng thẳng.

Họ biết thủ trưởng ra cái trò chơi này cho họ không đơn giản chỉ là giải trí không đâu. Cái gì cũng có nguyên do của nó cả, thủ trưởng muốn họ phối hợp đồng đội. Chẳng qua cái phần thưởng kia chỉ là cho có mà thôi. Khoảng một tháng họ sẽ được người nhà lên thăm nuôi, khi ấy muốn ăn quái gì mà chẳng được.

“Bốn thằng bầy cao thì canh chừng nó nhảy. Tụi tao vồ nó dưới mặt đất. Vây chặt lại, nếu để xổng cũng đừng lo, nó không thoát ra được đâu. Chỉ có 5 phút thôi, cố gắng lên!!”

“Đã rõ!”

Lúc này một kẻ trông có vẻ như là đội trưởng của những người này, gương mặt của hắn thập phần nghiêm túc và trang nghiêm. Hắn ta lên kế hoạch nhanh chóng trong đầu và lao vào tác chiến.

“Nhào vô!!”

Dứt lời ba bốn người nhảy xông cùng lúc vào người con Mực. Hiển nhiên thân là chó, lại đi bằng bốn chân, dáng không cao to như chó đặc vụ chuyên dụng. Con Mực lách cái thân thể mập mạp của nó nhẹ nhàng thoát ra ngoài.

Liền lúc ấy, tưởng chừng như sẽ chẳng ai vỗ nó tiếp thì bất ngờ hai người khác đứng trực sẵn ở chỗ nó vừa lùi. Hắn ta cúi xuống ôm xầm lấy con Mực.

“Bắt được rồi ...”

Kẻ vừa ôm trọn được vòng eo toàn mỡ của con Mực liền hô lên một tiếng.

“Cái gì??”

“Hả??? Dễ vậy sao?”

“... Ồ ...”

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn vào con Mực nằm trong vòng tay của người lính kia, tất cả bọn họ đều trầm trồ hô lên một tiếng.

Thu Phong ngồi đó, hắn liếc nhìn ánh mắt khinh bỉ con người của con Mực. Giống như ... nó cố tình để bị bắt vậy.

Bất chợt con Mực đang bị một người nặng gần cả trăm kg, cao to lực lưỡng đè lên. Lý ra một con chó không thể nào thoát ra được, nhất là chó

cỏ, chỉ có căn người ta mới có thể chạy thoát ra mà thôi. Tất nhiên con Mực chẳng bao giờ căn người trừ phi là kẻ thù.

Đúng lúc này tiếng “Xoành xoạch ~~” vang lên. Con Mực bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu. Bằng cách nào đó, nó xoay cơ thể nó vòng vòng trên vòng tay của người lính kia.

Ban đầu người lính còn giữ chặt được con Mực, nhưng càng lúc lực đạo của hắn càng không bằng con Mực. Tuy thế hắn vẫn bám víu lấy con Mực quyết không buông.

Đúng lúc bản thân hắn không còn trụ trên mặt đất nữa, cả thân thể con Mực và người lính kia đều quay vòng trên mặt đất tầm mấy chục vòng. Vừa quay vừa lăn đi.

“Giữ giữ giữ nó lại ...”

Không biết là ai đó hô lên, tên đó cũng can đảm, vừa hô xong trực tiếp bổ nhào vào một người một chỗ đang quay như chong chóng dưới đất kia.

“Giữ lại nhanh lên!!!”

Ai đó lại hét lên nữa, tất cả mấy chục người liền lao tới dùng số lượng người đè lấy chó. Hàng chục người ấy nhảy lên đè chồng chất vào nhau. Chẳng mấy chốc một ngọn núi nhỏ toàn người hiện ra.

Con Mực nằm dưới cùng, trung tâm của ngọn núi đó, chẳng biết là sống hay chết.

“Uỳnh uỳnh uỳnh ...”

Bất ngờ mặt đất rung động lên nhẹ nhẹ. Cả ngọn núi người đang đè lên nhau kia, tự dưng cao hơn một vài cm.

“Grừ ~~~~~ Gầm!!!! ”

Một tiếng gầm lớn vang lên, một luồng xung kích kinh khủng đến mức thổi bay toàn bộ núi người kia văng ra xa.

Tại nơi đó, con Mực ngạo nghễ mà đứng. Nó không còn là con chó mập mập nữa, dường như thay vào lớp mỡ kia, nó chuyển hóa thành một lớp cơ bắp. Cái vẻ mặt ngu đần biến mất, thân thể tràn đầy cơ bắp trông như một con Pit Bull.

“Hả?”

“Hả?”

“Siêu Cầu anh em oiiiiiiiiii!!!”

Không biết rằng ai đó hô lên một tiếng, cả khán đài như bùng nổ, đứng hết cả dậy nhìn chăm chăm vào con Mực đứng đó tiêu sái như một thần chó.

Có lẽ với nhiều người thay vì không tin tưởng, thì họ trầm trồ và tin vào mắt mình. Sống trong một thế giới người dị năng tràn ngập, thì việc lôi thêm con động vật có khả năng siêu cường cũng không là gì bàn cãi cho lắm.

“Trầm trồ cái gì ... sắp hết 5 phút rồi kìa!!!”

Lúc này trong những người tham gia phía dưới, có một người lính nhìn vào đồng hồ đếm ngược thấy chỉ còn chưa đến 2 phút. Hắn liền thức tỉnh mọi người dậy.

Tuy biết con Mực không bình thường rồi, nhưng thủ trưởng luôn dạy rằng phải luôn đối mặt với bất ngờ. Thời gian dành cho những chuyện

không tưởng là không có.

“Bắt nó!!!”

Dường như chẳng ai sợ hãi con Mực. Thấy nó như thế càng khiến tất cả mọi người tham gia ở dưới, lẫn những người ở trên khán đài đều trở nên phấn khích hơn bao giờ hết.

Bây giờ không còn kế hoạch nào nữa. Tất cả mọi người đều xông lên bắt lấy con Mực. Tất nhiên họ sẽ không lao lên vô ích, có vài kẻ lao lên, vài kẻ đứng đó chờ đợi.

Con Mực đứng yên tại chỗ, né hết người này đến người kia. Thậm chí có vài người bay cả người nhào vào nó. Đơn giản con Mực chỉ việc bật lên và đập vào lưng những kẻ đó mà bay và chạy.

Thời gian từ từ trôi qua, hàng trăm người thay phiên nhau lao lên rồi lại lao xuống. Đủ mọi trò, đủ mọi hình thức. Chỉ đúng lần duy nhất vừa rồi có kẻ ôm được nó, còn bây giờ, thân pháp nó nhanh nhẹn hơn trước gấp vạn lần, không thể nào vồ trúng được nó.

“Chết thật ... sao lại bộc phát ngay lúc này!!”

Con Mực một bên vừa né tránh, một bên vừa suy nghĩ. Vừa rồi nguồn sức mạnh tại Âm Giới của nó chạy về, biến đổi thân hình nó một chút, khiến nó thành ra thế này.

Cũng may ở đây chỉ toàn là người của thiếu chủ, thiếu chủ dường như cũng biết đại khái nó không phải là chó bình thường. Ngoài ra ngài cũng không quan tâm nhiều đến nó cho mấy, nên nó cũng thảnh thơi phào ra một hơi thực hiện nốt cái nhiệm vụ được thưởng 1kg thịt bò gân tươi sống.

“Hết giờ!!! Teeeeeeee ~~~”

Đúng lúc này thời gian cuối cùng đã hết. Tiếng chuông vang lên kết thúc cho trò chơi bắt chó.

Tất cả mọi người cũng đã dừng lại. Khi thời gian vừa hết, lập tức họ xếp thành hàng với nhau, đứng tại đó nhìn lên Thu Phong.

Bản thân Thu Phong không biết tại sao không hề đảo mắt nhìn người của mình. Mà hắn ngồi tại đó, dùng nắm đấm để kê đầu, chân bắt chéo lại nhìn chăm chăm lên trên mái vòm của khán đài.

Nơi đó có hơn chục bóng hình mặc đồ đen bó sát, trùm kín mặt. Sau lưng từng người đó đầu dắt một thanh kiếm dài. Theo thế giới này, đó chính là Bán Nguyệt Kiếm. Thu Phong hiểu đó là Kiếm Nhật.

“Đừng thích thể hiện kẻ kiếm vào cổ người khác như thế chứ?”

Thu Phong nhẹ nhàng lên tiếng.

Cảnh tượng hai người đứng sau lưng Thu Phong tự lúc nào, kẻ hai thanh Bán Nguyệt Kiếm lên cổ Thu Phong khiến cho toàn thể binh lính phía dưới hoảng hồn.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Nhẫn Giả Nguyệt Quốc

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không biết???”

“Tại sao họ lại đe dọa thủ trưởng ...”

“Im lặng đi.”

Dường như lúc này binh lính của Thu Phong chỉ chú ý đến vị trí của thủ trưởng bọn họ. Mà họ lại không biết rằng còn hơn mười người nữa đang đứng sau lưng họ.

“Bỏ kiếm xuống trước khi tôi giết sạch các người ... đây là Xích Quỷ, không phải Nguyệt Quốc!!”

Giọng nói âm lãnh của Thu Phong vang lên. Theo như hần đoán, những người này không phải là sát thủ giết hần để lĩnh thưởng. Bởi Thu Phong cảm giác được bản thân mình không phải là mục tiêu của chúng.

“Chúng tôi muốn tìm một người ...”

Lúc này gã bật mặt đứng bên phải Thu Phong bắt đầu lên tiếng. Giọng nói của hần nghe nam không ra nam, nữ không ra nữ. Rất âm lãnh, cứ như người đến từ cõi chết vậy.

“Đây là cách các người tìm người ư?”

“Linh Đan! Tiêu thư của chúng tôi ở chỗ anh ...”

“Hử?”

Thu Phong khá bất ngờ, hắn vẫn giữ nguyên thái độ ngồi coi trời bằng vung ấy mà hử lên một tiếng.

“Linh Đan? Các ngươi muốn gì?”

Mặt mày Thu Phong tối xầm lại.

Đúng lúc này một bóng đen khác xuất hiện, hắn ta cũng ăn mặc giống hết những người này xuất hiện bên cạnh gã đặt kiếm đứng bên tay phải Thu Phong thì thào cái gì đó.

“Đội trưởng! Đã tìm thấy tiêu thư ...”

“Đi ...”

Kẻ kia nói nhỏ đến mức chỉ phát ra giọng gió chỉ vừa đủ khiến cho gã kẻ kiếm lên cổ Thu Phong nghe được. Và trên hết chúng nói tiếng Nguyệt Quốc với nhau.

Chúng không biết một điều rằng, lỗi tai Thu Phong rất thính, thính đến mức một cây kim rơi trong môi trường náo động này hắn cũng có thể nghe thấy. Vậy mà hai gã này dám nói chuyện trước mặt hắn, chưa kể còn nói tiếng bản địa sao.

“Đi đâu?”

Chúng vừa nói từ đi, chỉ vừa mới rút kiếm về, thậm chí còn chưa kịp biến mất khỏi chỗ này thì ba gã đứng gần Thu Phong nhất tự lúc nào đã thấy Thu Phong đứng trước mặt họ với gương mặt cực kì âm lãnh.

Linh Đan tuy không phải là người theo hấn từ đầu, nhưng ít nhiều cũng đã từng liều mạng bảo vệ hấn. Tụi này là ai, muốn đem người của hấn đi đâu?

“Ở lại hết đi ~~”

Giọng nói âm lãnh của Thu Phong vang lên.

Dứt lời hấn chụm hai tay lại với nhau hô lên một tiếng:

“Giáng Long!!!”

Một cú nện được tung ra thẳng vào đỉnh đầu của gã bịt mặt ban nãy buông lời đe dọa Thu Phong.

Thấy thế gã ta lập tức phản xạ đưa thanh kiếm sắc bén của mình lên đỡ.

“Keng ~~ Uỳnh!!!!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên giữa tay của Thu Phong và kiếm của gã bịt mặt kia. Hiển nhiên hấn ta đỡ được đòn vừa rồi của Thu Phong? Chưa hết, thanh kiếm đó hiển nhiên chịu được lực tác động của Giáng Long Quyền?

Tuy nhiên dư chấn sót lại đó truyền xuống chân hấn ta làm nứt cả một khu quảng trường xung quanh hấn.

Đúng lúc này hai thanh kiếm tạt ngang qua đầu Thu Phong.

“Xoẹt xoẹt ...”

Không cần liếc mắt, ngay tức thì Thu Phong hụp đầu xuống thành công né tránh được hai đường kiếm đó. Đồng thời hấn chống một tay xuống đất, hai chân bung thẳng ra như hai cái lò xo sút bay hai gã bịt mặt bên cạnh.

Không dừng lại, Thu Phong trực tiếp bật đôi mắt xanh, kích hoạt kinh mạch đến mức tối cường, toàn thân bốc lên ngọn lửa xanh rực lấp lánh ánh cam.

“Bá Vương Quyền!!!!”

Thu Phong lao đến như thiểm điện, tấn công vào gã được cho là đội trưởng kia.

“Nhanh quá ...”

Hai con mắt của gã bị mất lập tức căng ra. Hắn chỉ có một suy nghĩ trong đầu rằng – người này quá nhanh.

Cú đâm của Thu Phong gào thét mà tới. Đồng tử mắt của gã đội trưởng kia co lại, hắn biết mình không thể nào đỡ được cú này. Đỡ bằng chết.

Tức thì hắn ta lập tức đưa hai ngón tay lên trước mặt.

Trong một khoảnh khắc đầu Thu Phong hiện lên một dấu hỏi chấm. Tức thì quyền tới.

“Uỳnh ... Cờ rắc ~~~”

Lần này đến Thu Phong ngạc nhiên. Hắn đánh trúng rồi, nhưng không phải là trúng da thịt, mà là trúng một khúc gỗ?

Khúc gỗ ngay tức thì bị lực đâm của Thu Phong chấn nát ra thành phần.

“Ầm ...”

Tiếp theo đó một tiếng ầm vang lên.

Tiếng âm này không phải là tiếng va chạm giữa cái gì cả, chỉ là tiếng bức tường âm thanh bị xé rách bằng nắm đấm của Thu Phong. Một luồng gió cực lớn tạt thẳng xuống dưới quảng trường. Các binh lính của Thu Phong đứng tại nơi đó há hốc mồm như không tin vào mắt mình.

Thủ trưởng vốn đã như con quái vật rồi, nhưng mạnh và nhanh đến mức nào mới có thể tạo ra lực gió như thế này bằng một nắm đấm? Chỉ có vài người mới đủ kiến thức để biết rằng cú nắm đấm của Thu Phong gây ra tiếng âm, tiếng âm đó chính là tiếng bức tường âm thanh bị chấn nát. Tức quả nắm đấm của Thu Phong hiện tại vượt qua cả tốc độ âm thanh.

Khoảnh khắc ấy chưa đến nửa giây. Ngay tức thì Thu Phong vận năng lượng vào chân mình, một luồng năng lượng kinh khủng. Thu Phong bật đi phóng thẳng lên một cái cây rậm rạp mới được trồng không lâu trong quân khu.

“Bát Quái Du Long Chương – Thứ thứ nhất – Bát Chương ....”

Thu Phong phá không mà bay, lúc này dưới chân Thu Phong xuất hiện một hình bát quái âm dương. Đồng thời trải dài thân thể hắn có một con rồng màu xanh nhạt nổi từ chân xuống cánh tay.

“Grào ~~~”

Một tiếng rồng thét vang lên, hình bát quái chuyển từ chân Thu Phong lên trước mặt hắn. Con rồng trên người hắn bay thẳng ra theo hướng tay hắn chương đi.

Tổng cộng tám chương phá không mà ra, tám con rồng theo đó mà bay thẳng vào cái cây rậm rạp trước mặt.

“Vụt!!”

Đúng lúc này một bóng đen từ trong tán cây vọt thẳng ra ngoài.

“Uỳnh uỳnh uỳnh ...!!!”

Tám con giao long nhỏ cỡ bằng thân hình Thu Phong tông thẳng vào cái cây to lớn ấy, khiến cho cả cái cây sụp đổ trong nháy mắt.

Không quản cái cây có ra làm sao. Lúc này Thu Phong ngẩng đầu lên trời, trên đó có một bóng hình đang nắm chặt thanh kiếm hướng tới phía mình.

Đôi mắt xanh của Thu Phong híp lại. Tên này rất biết lựa điểm yếu của đối phương. Hắn lựa hay vùng mặt trời phản chiếu khiến người khác không thể nhìn lên được. Nhưng Thu Phong lại khác, vốn hắn không cần nhìn cũng được, quan trọng tên này vừa biến mất, Thu Phong còn biết hắn ở đâu.

“Trảm Nhật ...”

Gã được cho là đội trưởng của đám người bịt mặt kia khẽ hô lên một tiếng chỉ vừa đủ hắn nghe được.

Tức thì giống như có một mặt trời nho nhỏ xuất hiện trên đỉnh thanh kiếm của hắn.

Một luồng khí tức nóng bỏng tỏa ra từ thanh kiếm đó, đến mức Thu Phong cảm nhận được sự nguy hiểm từ đòn này. Tuy nhiên Thu Phong lập tức xoay người lại.

Làm một thế khó tin ngay trên không trung, co lại một chân. Chân đó của Thu Phong như hóa thành màu vàng được một dòng khí màu xanh bao bọc lại dần biến thành vàng.

“Sơn Kê Vô Ảnh Cước – Thứ thứ ba – Phá Sơn Cước!!!”

“Vù vù vù vù vù ...”

Thu Phong liên tục đá vào trong không trung, hướng thẳng đến gã đang ở ngay trên mình hướng kiếm kia.

Hàng chục chân ảo ảnh được tạo ra từ năng lượng của Thu Phong phá không mà bay thẳng về phía của gã đàn ông kia.

Kiếm còn chưa kịp chẻ xuống, ngay lập tức mặt trời trên đỉnh kiếm bị lụi tàn bởi hàng trăm đòn chân của Thu Phong.

“Bụp bụp bụp bụp ....”

Cả cơ thể hắn như một con diều bị đứt dây, văng ra rơi thẳng xuống dưới mặt đất.

Lúc này Thu Phong đã tiếp đất từ khi nào, hắn tức tốc vận bộ pháp của Tiêu Dao lao đến.

Như một cơn gió Thu Phong tiếp cận được gã đội trưởng này, một quyền tiếp tục tung ra thẳng vào mặt hắn, không cho hắn thời gian thở.

“Lục Hợp Quyền ~~~” – Lục Hợp Quyền không mạnh bằng Bá Vương Quyền, nhưng về bề mặt tiếp xúc rộng hơn, lớn hơn Bá Vương Quyền.

Và hiển nhiên quyền này gã bị mặt không thể né.

Ngay khi hắn vừa ngã xuống, chỉ kịp đứng dậy. Bản thân gãy mất vài cái xương cũng không biết được.

Tức thì hắn thấy quyền tới chỉ kịp giương thanh kiếm lên mà đỡ trước mặt.

“Uỳnh!!!! Coonggg ~~~”

Một quyền đâm vào thanh kiếm kia, cả thân thể gã bịt mặt lập tức bắn đi như viên đạn ra thẳng bãi rác ngoài quân khu.

“Tới chỗ tiêu thư ngay!!!!!!”

Dù trong tình thế nguy cấp, hắn vẫn không quên nhiệm vụ của mình. Lập tức hô lên với đồng bọn bịt mặt của hắn.

“Hạo Nguyên, Hứa Tiêu Dĩnh, Hứa Liên Hạo. Dẫn đội của mình chặn họ lại. Cho phép sử dụng vũ khí thô sơ!!!”

“Rõ!!!!”

Thu Phong lao đi, hắn bỏ lại một câu cho mấy người của mình.

Tức thì ba người Hạo Nguyên lập tức rút lấy vũ khí được trang bị sẵn ở ngay sân tập gần đó lao đến mấy kẻ bịt mặt đang có mặt tại đây. Đồng thời hơn chục người khác cũng là những người ở trong Hắc Long Bang, vốn đã luyện tập và được Thu Phong huấn luyện từ rất lâu.

Một cuộc chiến nữa diễn ra. Đám người bịt mặt kia chưa kịp rời khỏi đã bị chặn lại. Những kẻ chặn chúng lại đều là chiến binh thực thụ, trải qua huấn luyện hà khắc. Chịu đựng được trọng lực trái đất gấp 6 7 lần. Trong người kẻ nào cũng đã có nội công và một số võ kỹ nhất định.

Từng người, từng người một dưới trướng Thu Phong đều đã và đang luyện một số võ kỹ mà Thu Phong đề ra cho bọn họ. Bây giờ những người này, một người trong số họ cũng có khả năng chiến đấu với Dị Năng Giả cấp độ 2 và 3 tùy theo năng lực của Dị Năng Giả.

“Hắn mạnh quá ... tại sao Quốc Phong lại là Võ Năng Giả? Sao hắn lại mạnh thế này?”

Trong đầu của gã bị mặt bị Thu Phong đâm bay kia đang có một suy nghĩ rất khó chịu. Hắn không ngờ bản thân mình bị đánh ra nông nỗi này. Đối phương phải nói mạnh đến mức vô lý.

Hắn ban đầu cứ tưởng kẻ kiếm vào cổ đối phương, tưởng rằng đối phương là một kẻ phé vật trong khi xung quanh đây không hề có một Dị Năng Giả nào cả. Không ngờ, hắn lại là một Võ Năng Giả, lại còn ẩn được khí tức. Trên hết hắn mạnh hơn cả một con quái vật.

Quyền Lục Hợp của Thu Phong ban nãy, tuy không mạnh bằng Bá Vương, nhưng mức chấn động lại vượt xa, do bề mặt tiếp xúc rộng hơn.

Chấn bay nãy giờ cũng được vài giây mà chưa cảm thấy có điểm dừng. Gã bị mặt đau đớn ho khan vài tiếng.

“Uỳnh!!!!”

Một vài giây sau hắn đập thẳng người vào một núi rác cách quân khu cả trăm mét.

Cả một núi rác đổ sập xuống. Một ngọn núi, hai ngọn núi ... Đến ngọn núi thứ ba gã bị mặt mới có thể dừng lại được.

“Oc oc ....”

Mấy đường máu chảy tuôn ra từ trong mặt nạ của hắn, tuôn ra từ những kẽ hở trong mặt nạ hắn.

Gã ta khụy một chân xuống, tay còn lại định vào thanh kiếm đang cắm hơn một nửa vào mặt đất của mình.

Hắn khẽ ngẩng đầu lên, trước mặt hắn, kẻ đó đã đứng đấy từ lúc nào.

“Xoạt ...”

Thu Phong tiến đến trực tiếp giật cái mặt nạ của hắn ra.

Một gương mặt lạnh lùng đến tột độ, làn da trắng toát như người chết, có vài điểm có màu sắc một chút, chắc là do bị cháy nắng do cái mặt nạ này có khá nhiều lỗ.

Thu Phong tiến sát lại, hắn nắm lấy tóc của gã đó giật ngược đầu gã ta ra và gằn giọng nói:

“Mày kiếm người của tao có mục đích gì? Tại sao gọi Linh Đan là tiểu thư?? Còn nữa ... Chúng mày là nhân giả, là Ninja à?”

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Độc Bước

“Làm sao ngươi biết được Nhẫn Giả?”

Gương mặt trắng bệch, âm lãnh của gã đang bị Thu Phong nắm đầu lên tiếng.

Thế giới này, Nhẫn Giả gần như tuyệt chủng. Họ vốn chẳng hề xuất hiện trên thế giới, thậm chí còn chẳng bao giờ tham gia vào bất cứ cuộc chiến lớn nhỏ nào.

Có một gia tộc ở Nguyệt Quốc. Nơi đó có một ngôi làng gọi là làng Ninja hay còn gọi là làng Nhẫn Giả. Vị trí của ngôi làng đó vốn nằm sâu trong rừng rú tại nơi nào đó phía bắc Quốc Đảo – Nguyệt Quốc. Chính phủ cũng không hề biết đến sự tồn tại của ngôi làng này. Thậm chí các lãnh đạo cấp cao của chính phủ Nguyệt Quốc cho đến thế giới không một ai biết đến sự tồn tại của ngôi làng ấy.

Các Võ Năng Giả lâu đời của phương Đông. Những lão già quái vật sống hàng trăm năm mới biết đến sự tồn tại của Nhẫn Giả, ngoài ra chẳng ai biết cả. Hiển nhiên một người trẻ tuổi như Thu Phong lại biết đến Nhẫn Giả quả thật mà một chuyện lạ lùng, rất chi là động trời.

“Nhẫn Giả có gì bí mật sao? Tao thấy trên tivi chiếu đây?”

Giọng nói tùy tiện của Thu Phong vang lên.

“Trên tivi? Ngươi cuối cùng là ai????”

Dường như Thu Phong nói sai cái gì đó khiến cho vẻ mặt của gã Nhẫn Giả này càng lúc càng trở nên nồng nặc sát khí. Dù hắn biết bản thân không địch lại Thu Phong nhưng hắn vẫn có ý định muốn giết chết Thu Phong.

“Còn nhìn tao bằng con mắt đó tao giết mày ...”

Giọng nói khó chịu của Thu Phong vang lên, đồng thời hắn giật đầu tên đó về phía mình. Một gỏi chần thẳng vào mặt hắn.

“Cốp!!!”

“Phụt phụt ...”

Hai dòng máu chảy ra từ mũi của tay Nhẫn Giả đó, tuy thế ánh mắt của hắn vẫn đờ đờ sát khí nhìn Thu Phong không chớp. Như thể hắn không sợ chết vậy.

Ánh mắt đó khiến Thu Phong cực kì khó chịu, hắn liền nói:

“Tao nói cho chúng mày biết, đây không phải là Nguyệt Quốc. Đến đây kẻ kiếm lên cổ tao, còn có mục đích với người của tao ... chúng mày nghĩ tao là Phật chắc? Phật cũng không độ chúng mày.”

Giọng nói giận dữ đến mức tột độ. Hôm qua thì bị ám sát, hôm nay lại bọn khác tới cả khía mình. Xông thẳng vào cả doanh trại quân đội mà không e ngại, không hề sợ quân đội. Đúng là chúng có đủ khả năng để dạo quanh ở những doanh trại khác. Sự khác biệt ở doanh trại này chính là ... nơi đây có hắn – Thu Phong.

“Bốp bốp bốp bốp bốp ...”

Thu Phong liên tục dồn quyền vào mặt của gã Nhẫn Giả này. Mỗi một quyền đều thập phần năng lượng lưu chuyển trong đó khiến cho mặt mũi

của gã Nhẫn Giả này biến dạng.

Hiển nhiên hắn ta cũng là một Võ Năng Giả. Sức mạnh của hắn lớn đến mức Thu Phong phải liên tục sử dụng lực lượng của mình mới có thể làm bị thương đối phương. Nếu chỉ dùng sức tấn công vật lý cơ bản, không dồn năng lượng màu xanh trong cơ thể hắn, cao lắm chỉ có thể làm khó đối phương một chút thôi, chứ đừng nói gì đến việc đánh hắn ra nông nổi này.

Chính bởi vì là Võ Năng Giả hắn có một thứ không phải là nội công, mà là Ki. Ki theo nghĩa của Nguyệt Quốc tức là khí công. Khí công mà đám người này luyện nó nằm ở mức tuyệt đối rồi, rất là mạnh, mạnh hơn cả khí công Thu Phong luyện khi trước nữa.

Nếu không có thứ sức mạnh này, nếu muốn ăn được gã trước mặt cũng là cả một vấn đề cật lực.

“Nhớ rõ đây là quốc gia nào chưa bọn lùn?”

Giọng điệu khinh bỉ vang ra từ mồm của Thu Phong. Gương mặt của Thu Phong bây giờ trông cực kì kiêu ngạo.

“Khốn khiếp!!!”

“Phuy!!”

Chửi Thu Phong một câu, sau đó hắn phun ra một ngụm nước bọt trộn lẫn đầy máu trong đó.

“Nói! Tại sao mày tìm người của tao có mục đích gì?”

Thu Phong gằn giọng hét thẳng vào mặt của gã Nhẫn Giả kia. Âm thanh có kèm theo năng lượng xanh khiến cho cả không gian xung quanh bị chấn động.

Hai dòng máu khê chảy ra từ lỗ tai của gã Nhẫn Giả. Dù thế gương mặt của hắn vẫn kiên quyết nhìn Thu Phong trung trung. Như thể dù chết hắn cũng không nói. Bằng mọi giá hắn vẫn không nói.

“Thiếu gia!!”

Đúng lúc này một âm thanh mỹ kiều mang vài phần lạnh lùng vang lên bên tai Thu Phong.

Nhìn từ xa, Thu Phong thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Linh Đan đang phóng như bay về nơi này cùng với vài kẻ bị mặt được Thu Phong nhận định là Nhẫn Giả.

“Thiếu gia xin hãy dừng tay ...”

Linh Đan lao đến trước mặt Thu Phong quỳ một chân xuống cúi đầu trước mặt Thu Phong. Theo đó những tên Nhẫn Giả theo sau nàng cũng quỳ một gối xuống trước mặt Thu Phong.

“Tiểu thư ... không được quỳ ... khụ khụ ...”

Tên Nhẫn Giả được cho là đội trưởng kia, đầu hắn đang bị Thu Phong giữ lấy. Khó khăn mà lên tiếng can ngăn Linh Đan không được phép quỳ gối. Với hắn, Linh Đan là một người có thân phận cao quý, không được phép quỳ gối với bất kì ai.

“Đây là đội trưởng của các người đúng không?”

Lúc này Linh Đan quay đầu ra sau hỏi mấy người Nhẫn Giả theo mình đến đây. Ngay tức thì họ gật đầu xác nhận.

Sau đó Linh Đan lại quay sang nhìn Thu Phong bằng ánh mắt cầu khẩn, ánh mắt từ một cô nàng lạnh lùng trước đây Thu Phong chưa thấy bao giờ.

Hắn cảm thấy khó hiểu, mấy người này có điều gì đó với Linh Đan hay sao?

“Thiếu gia ... xin hãy tha cho anh ta! Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm à? Mấy thằng này định giết tôi đây, thậm chí thằng này còn kẻ kiếm vào cổ tôi. Cô tìm ra lý do để tôi tha cho nó đi?”

Ánh mắt của Thu Phong vẫn còn đang màu xanh, nó vốn ám áp giờ giống như đôi mắt muốn soi hết tâm can của người khác. Khiến cho Linh Đan và những kẻ sau lưng cô không dám nhìn trực diện ánh mắt ấy.

Dường như Thu Phong đang muốn làm khó Linh Đan và mấy người này vậy.

Hắn cũng khá bức mình khi mà vì Linh Đan hắn đập mấy người này ra bã. Cũng mấy người này vì Linh Đan mà tấn công hắn vô lý. Họa may hắn là kẻ yếu đuối chắc có lẽ đã chết rồi.

À cũng không hẳn, tính ra họ cũng không đe dọa đến mạng sống của Thu Phong. Chẳng qua là do họ muốn làm gì đó với Linh Đan, Linh Đan ít nhiều cũng là cấp dưới, là hộ vệ của hắn, là người từng vì hắn mà suýt chết. Cho nên hắn không muốn ai ức hiếp cấp dưới của mình cả.

Vì lẽ đó Thu Phong mới cản họ lại thôi, chứ cũng không hẳn là họ muốn giết Thu Phong.

“Tại sao các người nói đến tìm tôi mà lại đe dọa mạng sống của thiếu gia?”

Lần này đến Linh Đan dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào mấy gã sau lưng mình, sau đó cô lại nhìn vào kẻ đang bị Thu Phong nắm đầu mà hỏi tiếp:

“Tại sao lại đe dọa mạng sống của thiếu gia? Có biết rằng tôi có ơn với nhà của thiếu gia không hả?”

Tên kia dù đang rất tàn tạ, nhưng hắn vẫn không mất đi sự cứng rắn của mình. Cho đến khi Linh Đan lên tiếng chất vấn mình, lông mày hắn nhíu lại, lắc lắc đầu nói:

“Xin lỗi tiểu thư ... Tai tôi không nghe thấy được tiểu thư nói gì!”

Quả thật, màng nhĩ của hắn đã bị Thu Phong thét đến mức tổn thương chảy máu ra ngoài tai. Tạm thời nếu không chữa trị kịp hắn sẽ bị điếc vĩnh viễn.

Thu Phong ác thì cũng ác, thiện hắn cũng thiện. Muốn hắn là gì chỉ trong một ít nghĩ.

“Bịch!”

Thu Phong nhẹ nhàng buông đầu của gã Nhẫn Giả đó ra. Hắn ta thoát lực yếu đuối trực tiếp cắm mặt xuống dưới đất không thể nhúc nhích. Người hắn run lên bần bật cố gắng liếc mắt lên nhìn lấy dung mạo xinh đẹp của Linh Đan. Ánh mắt của hắn giống như đang trần trối, muốn xin lỗi Linh Đan về việc gì đó vậy.

Âm thanh không cảm xúc của Thu Phong vang lên. Lúc này con mắt màu xanh của hắn cũng trở lạnh thành màu đen. Tức rằng hắn không còn muốn chiến đấu nữa.

“Được rồi! Nói đi, bọn họ là ai hả Linh Đan?”

Thấy thế Linh Đan lập tức cúi đầu cảm ơn Thu Phong.

“Tạ ơn thiếu gia đã tha cho hắn ...”

“Rầm rầm rầm ...”

Đúng lúc này mặt đất bỗng rung chuyển dữ dội. Một khí tức đang lao về phía này?

“Thả đội trưởng ra!!!!”

Bất ngờ một gã Nhẫn Giả khác đang ở trên không trung, hắn che khuất cả mặt trời trên tay cầm một thanh đại đao khổng lồ chẻ thẳng vào Thu Phong. Có một điều hắn khác với những Nhẫn Giả khác không chỉ ở thanh đao, mà còn là thân hình. Hắn trông như một con voi mập mạp vậy.

Bụng mỡ, thân hình mập mạp, cao hơn hai mét. Mặc một bộ đồ Ninja lòe cả mỡ bụng ra ngoài.

Hai tay hắn cầm một thanh đao to cũng gần như ngang ngửa hắn, bổ thẳng về phía Thu Phong đang quay lưng lại với hắn.

“Chết tiệt!”

“Đồ ngu ...”

“Dừng tay!!!”

Không kịp nữa rồi, cho dù hắn không bổ đao kia vào đầu Thu Phong, thì cái thân xác đó đè lên người khác với cái độ cao như vậy. Không chết cũng bị thương.

Gần lắm rồi mà Thu Phong vẫn không né tránh, hắn vẫn đứng quay lưng lại như thể không biết chuyện gì đang xảy ra vậy.

Đồng thời lúc này Linh Đan cũng lao đến, ý định của cô hòng đẩy Thu Phong ra chỗ khác.

“Uỳnh ...”

Một chấn động cực kì lớn vang lên, khắp mặt đất nứt toác. Khói bụi bay lên ngập trời.

Vài giây sau, bụi mù tan đi bớt. Hình ảnh không thể nào tưởng tượng nổi đập vào mắt những Nhân Giả đang có mặt tại đây.

Thu Phong vẫn đứng vững nơi đó, hắn đưa một tay lên đỉnh đầu đỡ lấy thanh đại đao kia. Dòng khí xanh luân chuyển hùng hực trên cánh tay phải mà Thu Phong đưa lên đỡ.

Về phần Linh Đan lúc này đang ôm chầm lấy eo của Thu Phong. Còn gã Nhân Giả mập ú kia đang ngơ ngáo đến tột cùng.

Đôi mắt Thu Phong rực xanh lên, hắn khẽ liếc nhìn gã Nhân Giả mập ú đang giữ thanh đại đao kia.

“Các người có ý gì đây?”

“Rắc ...”

Hai chân của Thu Phong lún xuống đất, lún đến mắt cá chân. Thu Phong khẽ nhấc một chân lên làm đất đá cũng theo đó mà tung lên.

“Bụp ... Rầm!!!”

Một cước hồi mã được Thu Phong đạp ngược về sau chuẩn xác ngay giữa bụng của gã mập kia.

Đạp ấy tuy không tạo thành sát thương gì đáng kể, nhưng lực đạo khiến gã mập đập thẳng người vào tòa núi rác nhỏ. Khiến cho núi rác ấy vỡ tung ra. Gã mập bị đồng rác công nghệ chôn vùi bên trong đấy.

“Xin ngài thứ tội ... đầu óc của hấn không được bình thường ...”

Lúc này một gã Nhẫn Giả nào đó chạy vội đến trước mặt Thu Phong quỳ một chân xuống thành khẩn xin lỗi Thu Phong tha thiết.

Tiếp theo đó hấn hô lên:

“Thằng ngu kia, lại đây xin lỗi thiếu gia của tiểu thư nhanh lên ...”

Hấn vừa dứt lời, đồng rác đang đè lên gã Nhẫn Giả mập mạp kia liên rung động liên hồi.

Vài giây sau mặt đất lại rung lắc dữ dội. Đập vào mắt Thu Phong là thân hình mập mạp đang uỳnh uỳnh chạy đến chỗ này.

“Xin lỗi!! Xin lỗi!!! Xin lỗi!!!”

Hấn ta quỳ thẳng hai xuống gập đầu xin lỗi Thu Phong mà chẳng biết lý do tại sao. Ai nói sao thì hấn làm vậy thôi, nhưng cũng chỉ có những người trong Nhẫn Giả này mới có thể nói được hấn.

Đứng tại chỗ, Thu Phong khẽ đỡ người Linh Đan dậy. Hấn híp mắt nhìn xuống gã Nhẫn Giả mập mạp liên tục đập đầu xuống dưới mặt đất, khiến cho mặt đất nứt toác cả ra.

Nhìn cảnh này quả thật Thu Phong không đành lòng. Hấn hiểu đại khái tình hình rồi, thằng mập này quá xúc động, làm việc không suy nghĩ. Nhưng đã nói đầu óc hấn không được bình thường, Thu Phong cũng không muốn kiểm chuyện nữa.

“Pặc!!”

Thu Phong nhẹ nhàng đưa một chân ra đỡ lấy cái đầu khổng lồ của tên trước mặt mình. Chỉ một điều đơn giản như thế thôi, đủ để chứng minh thực

lực của Thu Phong cách xa những người này đến nhường nào.

“Được rồi ... quay lại doanh trại. Người của tôi với người của các người đang chiến đấu với nhau!”

Dứt lời Thu Phong quay người đi. Hắn cứ thế mà độc bước một mình.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Người Thừa Kế!

Lúc này Thu Phong đang tản bộ đến khu quản trường của mình. Nơi đó vẫn đang xảy ra chiến đấu giữa mấy người Hạo Nguyên và đám Nhẫn Giả.

Bằng công sức huấn luyện bao ngày, nhóm người Hạo Nguyên không hề để cho Thu Phong thất vọng một chút nào khi liên tục vây công nhóm người Nhẫn Giả. Dù là thế, nhóm Nhẫn Giả vẫn luôn giữ đội hình, vây công trả đòn, và cố trốn thoát.

Dường như họ có một nỗi lo khác, không hề tập trung chiến đấu với đám người Hạo Nguyên. Phần nữa là do số lượng khá chênh lệch. Bên trên quảng trường tự khi nào đã bật lên một cái màn lưới điện tránh cho những Nhẫn Giả kia trốn thoát ra. Muốn thoát, chỉ có một đường, đi ra từ cổng chính của quảng trường mà thôi.

Mà cổng chính thì lại bị hàng trăm quân lính trang bị súng ống đầy đủ đứng trực sẵn. Chỉ cần có một kẻ lao ra liền trở thành bia ngắm cho đoàn quân này.

“Thủ trưởng!”

“Thủ trưởng!”

“...”

Thấy Thu Phong cùng nhóm người bật mặt bước vào, ai cũng thắc mắc nhưng không dám hỏi. Họ chỉ tạo ra một con đường để Thu Phong đi qua

vào chào hỏi Thu Phong mà thôi.

“Được rồi dừng tay lại hết đi!”

Thu Phong đưa tay lên hô một tiếng. Tiếng hô của hắn, không to, không lớn, đủ nghe, đủ khiến những người đang chiến đấu kia nghe không trượt một câu nào.

“Thủ trưởng!”

Lúc này hơn chục bóng hình xuất hiện trước mặt Thu Phong. Tất cả bọn họ đều mặc quân phục, là người của Thu Phong, khi bắt gặp Thu Phong dù là mới đây hay sao đi nữa theo lệ họ vẫn phải chào.

“Lui ra sau hết đi, hiểu làm mà thôi!”

Thu Phong nhẹ nhàng lên tiếng, trong giọng điệu có vài cường điệu giọng lên một chút. Nếu tinh ý sẽ nhận ra rằng Thu Phong đang khen bọn họ.

Vài người hiểu ý liền vui vẻ lui xuống, những người không hiểu ý cũng không dám dị nghị gì cho lắm. Bởi vì Thu Phong đã cho họ cơ hội được chiến đấu sinh tử với những cao thủ thực sự. Hiển nhiên những người này không một ai là Dị Năng Giả, cũng không một ai là người dễ trêu chọc.

“Đội trưởng ... đội trưởng ...”

“Tiểu thư?”

Đúng lúc này những tay Nhẫn Giả dường như còn e ngại Thu Phong điều gì đó, họ đứng từ xa nhìn người của mình dìu đội trưởng của họ lại gần liền cảm thấy sốt xa.

“Quân y đâu!”

Lúc này Thu Phong hô lên. Sâu bên trong nhóm người đứng chặn ngoài cửa kia. Có một vài quân y ở đó, họ liền chạy tới đứng xếp hàng trước mặt Thu Phong, chào thế quân đội rồi đồng loạt hô lên:

“Có mặt thừa thủ trưởng!”

“Đưa người này đến phòng y tế chữa trị đi. Hắn còn bị lủng màng nhĩ nữa ...”

“Rõ thừa thủ trưởng!!”

Nhận lệnh của Thu Phong, các quân y lập tức chạy đi lấy một cái nạng đến.

“Không cần đâu ... chúng tôi sẽ đưa đội trưởng về Nguyệt Quốc chữa trị. Không dám phiền ngài ...”

Bỗng nhiên khi này, cái gã mà can đảm dám tiến đến trước mặt Thu Phong tạ lỗi về việc của thằng Ninja mập kia lên tiếng.

“Hắn bị lủng màng nhĩ. Không chữa trị ngay sẽ rất dễ bị điếc vĩnh viễn ... là Nhẫn Giả các ngươi muốn đội trưởng của mình trở thành phế vật à?”

Dường như Thu Phong rất có hiềm khích với đám Nhẫn Giả này. Đôi mắt của hắn trở nên lạnh lùng. Như thể muốn nói, bố đã bỏ qua cho chúng mày rồi, liệu mà nghe lời đi.

“Vậy chúng tôi xin nhận ý tốt của ngài!”

Lần này tay Nhẫn Giả đó không cương ngạnh nữa. Mình trên đất người ta, lại có lỗi với người ta. Người ta lại mạnh đến như thế, đã bỏ qua cho mình, lại còn lo lắng cho người của mình, hà cớ gì phải cố chấp.

Chẳng qua là Nhẫn Giả có một điều lệ rằng, ngoài người của mình ra, đừng bao giờ để người khác đụng vô người của mình.

Nhưng trông Thu Phong có vẻ không giống thế. Nếu muốn giết, Thu Phong đã giết sạch người ở đây rồi. Chưa kể đến đường như tiểu thư của họ nói nhà của Thu Phong chính là ân nhân của cô. Họ không thể làm cho ân nhân của tiểu thư mất mặt được.

Hồi sau quân y quay lại, họ vận chuyển người Nhẫn Giả kia đi đến bệnh viện của quân đội tại đây.

.....

Như đã nói Nhẫn Giả ở Nguyệt Quốc là một điều bí mật đến chính phủ Nguyệt Quốc cũng không hề hay biết. Họa may nó chỉ còn là truyền thuyết, mà truyền thuyết này đã bị thất truyền cùng với hàng triệu người chết sau thế chiến thứ hai rồi, mà thế chiến thứ ba đã xảy ra. Người biết về Nhẫn Giả càng ít.

Càng ngày chẳng còn ai nhớ đến Nhẫn Giả là gì nữa.

Những Nhẫn Giả này suy tàn, lui bại theo chiều dài lịch sử của Nguyệt Quốc. Cũng giống như ở thế giới của Thu Phong, Ninja theo chiều dài lịch sử cũng biến mất. Họa may chỉ còn nhắc lại ở trên phim ảnh, sách và truyện mà thôi.

Thế giới này lại khác, Nhẫn Giả luôn tồn tại theo một cách nào đó. Ở thế giới này, nhiều Nhẫn Giả sống theo cách rất bình thường, không giết người, không làm việc ác hay điều thiện. Một số người ở trong làng sau khi ra ngoài, số thì theo nghề sát thủ. Số thì lại làm công nhân viên chức.

Nhưng có một điều lệ bất thành văn trong ngôi làng Ninja đó là sau khi ra ngoài, không bao giờ được nhắc về Nhẫn Giả với thế giới bên ngoài. Cứ

thể hiện kỹ năng thoả mái, nhưng tuyệt đối đừng làm gì liên lụy đến làng cũng như đem thông tin ra ngoài. Nếu không sẽ luôn có người của làng đến tìm và giết họ.

Trùng hợp ở một điểm nữa là tay Dị Năng Giả hôm qua ám sát Thu Phong cùng thằng đầu nhím và gã bắn tởn nhện kia. Hẳn chính là Nhẫn Giả từ trong làng mà ra. Tuy là thế, kiếm của hắn là kiếm tự làm, không lấy được kiếm từ trong làng nên mới bị đâm à không răng của Thu Phong cắn nát.

Nếu như là thanh kiếm gã đội trưởng kia sử dụng, chắc có lẽ cái răng Thu Phong gãy trước thanh kiếm mất.

Nhưng tại sao họ lại gọi Linh Đan là tiểu thư?

Chính xác ra Linh Đan không cha, không mẹ, không người thân. Cô được Nhất Phương nhật nuôi ở một ngôi chùa hoang tại Nguyệt Quốc.

Ban đầu Linh Đan cũng chỉ là một kẻ hầu người hạ trong dinh thự mà thôi. Sau này vô tình bộc phát ra Dị Năng nên chuyển lên thành hộ vệ gia đình. Cô được huấn luyện và đào tạo như những chiến binh thực thụ để theo bảo vệ Quốc Thiên sau này.

Còn với ngôi làng Nhẫn Giả luôn có một điều lệ được đặt ra chính là người thừa kế. Người thừa kế tức là người có dòng máu Nhẫn Giả tinh thuần nhất trong ngôi làng hiện đang sống. Vô tình khi xưa cha mẹ của Linh Đan là người của ngôi làng. Nhưng họ chỉ là người bình thường và rời khỏi ngôi làng khi trưởng thành. Họ cũng không phải là Nhẫn Giả hay bất cứ người Dị Năng Giả nào cả.

Có một cách thức nào đó chỉ trưởng làng mới biết, là khi sử dụng cách thức đó ông ta có thể biết được tên, tuổi, giới tính, gương mặt và trên hết là

vị trí của người thừa kế hiện tại.

Công việc của người thừa kế là gì ta sẽ nói sau. Do đó những Nhẫn Giả này, tìm đến Linh Đan ở đây. Do ở trong làng quá lâu, có một số thông tin họ không nắm chính xác được như là Quốc Phong không phải là kẻ nhu nhược không có sức chiến đấu như họ đã biết.

Họ lại phạm phải vào điều đại kỵ nhất chính là đe dọa quân tướng của một cường quốc. Nếu thực sự đây không phải là Thu Phong mà là Quốc Phong thực sự, những người này gây ra họa lớn diệt vong rồi. Bởi Quốc Phong là kẻ rất âm trầm, thông minh và thù cực kì sâu.

Cũng may họ gặp được Thu Phong dễ tính mới bảo toàn được mạng sống.

Thì như đã nói, Linh Đan cần phải theo bọn họ trở về Nguyệt Quốc, về ngôi làng Ninja trở thành người thừa kế lãnh đạo ngôi làng.

Bởi vì tiên tri của làng đã đưa ra một lời sấm rằng, thế giới này sắp sửa diệt vong. Cả thế giới trở về thời kì nguyên thủy. Thời đại mà Ninja là những cá thể mạnh nhất, những con người đứng trên vạn người.

Linh Đan phải trở về để thực hiện sứ mệnh phục hưng lại thế giới Nhẫn Giả của chính ngôi làng đó.

“Không được ... tại sao tôi phải tin lời mấy người chứ?”

Lúc này Linh Đan ngồi đây một mình, đối diện cô ta là mấy người Nhẫn Giả đó. Tất nhiên sẽ không có Thu Phong trong này, bởi họ muốn nói chuyện riêng.

“Tiểu thư ... cô phải tin chúng tôi. Cô cùng chúng tôi trở về, chúng tôi cần cô. Đây cũng là sứ mệnh của cô. Cô hãy gi làng, ngôi làng gần như diệt

vong rồi. Mong tiểu thư hãy suy nghĩ thật kỹ!!”

“Mong tiểu thư suy nghĩ thật kỹ!!”

Kẻ nói chuyện với Linh Đan vừa dứt lời những người khác đồng loạt hô lên.

Linh Đan giờ đây đang cực kì rối rắm. Tại sao chuyện này lại xảy ra với cô? Tại sao chứ? Cái gì mà người thừa kế? Cái gì mà phải phục hưng lại ngôi làng? Phục hưng gia tộc. Rồi truyền thừa gì đó là sao?

Bỗng dưng trong đầu Linh Đan hiện lên một hình ảnh. Hình ảnh của một thiếu nữ trông giống hệt cô, mặc đồ cổ trang, bên hông có dắt một thanh kiếm, và rồi cô bị quân lính cổ trang giết chết tại chính nơi đó.

“Ta nguyên rửa thời đại này, ta nguyên rửa quốc gia này. Ta sẽ luân hồi chuyển kiếp, ta sẽ lật đổ quốc gia này và lập lên thời đại của Nhân Giả ...”

Bỗng một giọng nói tuôn trong não của Linh Đan.

Đôi mắt lạnh lùng xinh đẹp của cô như rực sáng lên.

‘Cái gì vậy? Những ký ức này ...’

Đúng rồi, cô nhìn vào đôi mắt xanh của thiếu gia, cô thấy được tiền kiếp của mình. Cô thấy được hận thù của chính mình, cô thấy cách mình chết, cách mình nguyên rửa người khác trước khi chết.

Rồi lời thề gì đó ... cuối cùng cô cũng nghe rõ được lời thề đó. Chẳng lẽ nào chính cô là ...?

“Xin lỗi vì đã nghe lén ... Linh Đan! Cô nên theo họ trở về làng đi.”

Đúng lúc này Thu Phong đang ngồi ở trong góc phòng mà không ai hay biết. Cứ tựa như hắn là món đồ vật trang trí vốn ngay từ đầu đã được đặt trong căn phòng này rồi.

Hắn lên tiếng làm tất cả mọi người giật mình, kể cả những gã Nhẫn Giả này cũng vậy.

Tuy nhiên họ không dám làm gì Thu Phong, bản thân họ cũng có nghe tiểu thư Linh Đan nói qua. Thiếu gia rất mạnh, hắn chưa bao giờ thể hiện qua hết sức mạnh của bản thân. Chưa kể bố già hắn còn có ơn nuôi nấng và dưỡng dục cô. Bằng mọi giá không được có thái độ với thiếu gia, nếu không sẽ rất thiệt thòi cho họ.

Vì là người thừa kế, tiếng nói của Linh Đan rất có giá trị. Ninja là những người luôn tuân thủ nguyên tắc của người dẫn đầu. Do đó, dù khó chịu họ vẫn biết thân phận của mình mà không dám trách kẻ bất lịch sự như Thu Phong.

“Thiếu gia ... Tôi còn phải bảo vệ anh!”

Gương mặt của Linh Đan khó xử mà nhìn Thu Phong.

“Tôi cần cô bảo vệ sao?”

Thu Phong nhún vai nói vu vơ một câu. Tuy đúng là vậy, nhưng nó khá là làm tổn thương lòng tự trọng của Linh Đan.

Đúng vậy, thiếu gia mạnh đến mức khủng bố như thế, còn cần một kẻ vô dụng như mình bảo vệ hay sao?

Mạnh Dũng cũng là Dị Năng Giả cấp 3 như cô. Nhưng sức mạnh của hắn đặc thù hơn, hắn có cái thứ vật chất kia có thể khiến bản thân cân cả được Dị Năng Giả cấp độ 5. Còn cô thì không.

Nghe Thu Phong nói thế, Linh Đan cũng không biết nói gì, cô vẫn im lặng không đưa ra câu trả lời của mình. Tuy nhiên những người vui mừng nhất lúc này lại chính là các Nhân Giả có mặt tại đây.

Thấy thế Thu Phong lại mở miệng:

“Cô vẫn là người của tôi! Dẫn theo Lý Đại đi, cô cùng với hắn trở về. Hắn rất có tiềm lực, nếu như phát triển thêm nữa hắn sẽ thành con quái vật đúng nghĩa. Tôi cũng không biết lời sấm truyền của tiên tri gì đó của mấy người, nhưng tôi tin điều đó. Thế giới sắp diệt vong rồi, hãy làm những điều mình muốn. Ngày nào đó nếu muốn hãy quay lại đây ... đi đi và dẫn Lý Đại theo. Cô không cha, không mẹ, cũng nên trở về với cội nguồn của mình. Không cần phải cố gắng đi theo tôi làm gì. Theo tôi, nếu không mạnh lên, không sớm thì muộn cô cũng sẽ bỏ mạng, tôi lại không muốn thấy điều đó. Hãy đi đi và trở nên mạnh mẽ hơn. Ngày nào đó quay lại đây, tôi muốn thấy một Linh Đan thật sự mạnh mẽ ...!!”

Từng lời, từng chữ toát ra từ miệng Thu Phong tuồn thẳng vào trong tai của Linh Đan khiến cho tâm hồn của cô rung động lên nhẹ nhẹ.

“Thiếu gia ...”

Đôi mắt của Linh Đan rung rung nước như thể muốn khóc.

Thì ra, thì ra vị thiếu gia trông có vẻ là kiêu ngạo này lại luôn quan tâm cấp dưới của mình. Dù hắn ta không nói, cũng không thể hiện ra, nhưng sâu trong đó những người này muốn tìm cô. Chưa cần biết là vì mục đích gì, Thu Phong đã đánh họ một trận, ngăn cản họ làm hại đến cô.

Linh Đan rất đơn thuần, tính cách lạnh lùng đó là do từ bé được mài dũa mà ra. Chính bản thân cô cũng không biết mình muốn gì, nhưng sau khi nghe thiếu gia nói những lời đó. Cô rất rung động.

Thu Phong đúng là không thể nhìn thấu được tâm can của Linh Đan. Nhưng hẳn biết, một con người cần gì để tồn tại. Linh Đan cứ thế này, không sớm thì muộn cũng bỏ mạng.

Trong những lời nói của Thu Phong, hẳn luôn nhắc đến Lý Đại, muốn Linh Đan mang Lý Đại theo đơn giản không phải muốn Lý Đại bảo vệ Linh Đan đâu. Mà là do thằng ôn con này, ngoài Linh Đan có thể làm nó cố gắng ra thì chẳng có gì làm nó cố gắng được. Thu Phong cũng không thích giữ một người như vậy. Thay vì thế hẳn ban cho Linh Đan một cơ hội, để Lý Đại theo Linh Đan nữa. Về sau Linh Đan làm gì, Lý Đại phải làm theo như vậy, như thế tác dụng còn nhiều hơn.

“Tôi đã hiểu thừa thiếu gia ...!!”

Linh Đan gật đầu chắc nịch một cái, cô nở một nụ cười thật sâu với Thu Phong. Thân làm cấp dưới như Linh Đan, khó lắm mới có thể kiếm một ông chủ như vậy.

“Tạ ơn thiếu gia!!!”

Đúng lúc này hàng chục Nhẫn Giả quỳ xuống trước mặt Thu Phong, họ cúi đầu sát mặt đất tạ ơn Thu Phong.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 377

Tương truyền rằng lịch của người Maya tại thế giới này kết thúc vào ngày 17 tháng 11 năm 2194. Nền văn minh Maya của thế giới này giống hệt với thế giới của Thu Phong tại vũ trụ 1. Điểm khác nhau duy nhất của người Maya thế giới này và thế giới của Thu Phong là cuốn lịch.

Ở thế giới bên kia lịch của người Maya kết thúc vào 21 tháng 12 năm 2012. Bộ lịch có độ chính xác nhất thế giới, cũng như độ sai số nằm ở mức một ngày sau 5000 năm. Thế giới trước kia của Thu Phong từng có một khoảng thời gian rất sôi nổi vào cuối năm 2012. Tuy nhiên chẳng có điều xảy ra sau khi cái ngày đó trôi qua cả.

Giống như nó chỉ là một quyển lịch đến thời gian hết hạn mà thôi.

Nói sâu hơn về nền văn minh Maya.

Nền văn minh Maya là nền văn minh cổ đặc sắc bên cạnh nền văn minh Andes, được xây dựng bởi người Maya, một bộ tộc thổ dân châu Mỹ mà từ 2000 năm trước đây đã từng sinh sống ở bán đảo Yucatán của Trung Mỹ, thuộc đông nam México, Bắc Guatemala và Honduras ngày nay.

Nền văn minh Maya đạt một trình độ cao không những về lĩnh vực xây dựng nhà nước mà còn phát triển rực rỡ cả lĩnh vực kiến trúc, toán học, thiên văn học và tính toán thời gian.

Căn cứ vào các di vật khám phá ngày càng phong phú, người ta xác định được rằng vào khoảng thế kỷ thứ 1 các quốc gia cổ đại của người Maya đã

được thành lập. Phần lớn các quốc gia người Maya bị diệt vong do nhiều lý do ở vào khoảng thế kỷ thứ 9 đến thế kỷ thứ 10. Duy chỉ có quốc gia thành thị trên bán đảo Yucatán, thuộc Mexico tiếp tục tồn tại cho đến khi thực dân Tây Ban Nha đến xâm chiếm vùng này vào thế kỷ 16. Hậu quả của cuộc xâm lăng đã tàn phá rất nhiều các di sản của người Maya.

Nền kinh tế của người Maya chủ yếu dựa vào nông nghiệp và phụ thuộc rất nhiều vào điều kiện tự nhiên như khí hậu. Các sản phẩm trồng trọt của người Maya chủ yếu là ngô, đậu, cà chua, bí đỏ, ca cao... Người Maya cũng lấy chăn nuôi làm sản phẩm chính sau trồng trọt. Họ chăn nuôi các loại động vật như, chó, gà, hươu, nai, chim, ong mật... Các sản phẩm thủ công mỹ nghệ của người Maya cũng đạt đến một trình độ rất cao. Ngoài ra, người Maya còn biết làm muối với những khu vực rộng lớn và độc đáo.

Và đó là một số thông tin cơ bản của người Maya tại thế giới của Thu Phong. Còn với thế giới song song này cũng tương tự như vậy, chỉ khác quyền lịch được kết thúc sau gần 200 năm so với thế giới của Thu Phong.

17 tháng 11 năm 2194 vũ trụ thứ 2 sẽ tận diệt. Diệt là diệt chủng, mà diệt chủng cái gì, con người hay cả trái đất. Điều đó vẫn không ai biết được.

Trên thế giới này hầu như đã không còn nhà tiên tri nào nữa. Ngoại trừ ngôi làng Nhẫn Giả. Ở đó còn một bà cụ bị mù, có thể thấy được tương lai thế giới. Ngôi làng Nhẫn Giả mà sắp tới Linh Đan sẽ trở về.

Chẳng hiểu tại sao khi nghe chuyện này Thu Phong lại tin vào đó. Niềm tin tuyệt đối không có cơ sở, dù hẳn chưa bao giờ gặp bà cụ tiên tri đó cũng như được chứng kiến ngôi làng Nhẫn Giả trông như thế nào.

Lúc này tại Nguyệt Quốc. Quốc đảo mặt trời mọc, lại được đặt tên là Nguyệt Quốc nghe trông có vẻ buồn cười. Chẳng qua là do thời xa xưa, ở Nguyệt Quốc mặt trăng nơi đây to nhất, lớn nhất, đẹp nhất và sáng nhất hơn

bất cứ nơi nào trên thế giới. Do đó cái tên Nguyệt Quốc được sinh ra thay vì mặt trời.

Nơi hẻo lánh nào đó phía Bắc Nguyệt Quốc. Nơi này vốn là một rừng quốc gia tại Nguyệt Quốc. Vốn được bảo tồn một cách cẩn thận, nhưng nó rộng lớn tận cùng, chưa một ai khám phá được hết khu rừng đó, dù cho bằng với thiết bị hiện đại tới tận bây giờ.

Trong khu rừng ấy thường xuyên có sương mù. Sương mù nhiều đến mức chỉ cần không cẩn thận ta sẽ chẳng bao giờ thấy được đường ra. Rất nhiều người đã mất tích trong khu rừng này. Nó giống như một khu rừng chết vậy. Chết chẳng thấy xác, sống cũng chẳng thấy người khi đi vào vùng có sương mù của cánh rừng ấy.

Trong cánh rừng tràn ngập sương mù ấy, đến bàn tay năm ngón nhìn chỉ thấy mờ mờ. Sương nhiều đến độ quần áo ướt nhẹp.

Các Nhẫn Giả ngày hôm qua chiến đấu với Thu Phong nay họ đã dắt Linh Đan cùng với Lý Đại về Nguyệt Quốc, tới bên trong cánh rừng này.

Vừa nãy gã đội trưởng bị Thu Phong đập cho một trận như tử cuối cùng cũng bình phục. Tốc độ hồi phục sức khỏe của những người này phải nói khiến Thu Phong cực kì kinh ngạc. Tuy rằng thiết bị y tế hiện đại, nhưng cái gì cũng cần có thời gian.

Vậy mà bằng cách nào đó, nội trong một ngày hắn đã có thể nghe thấy và đi lại bình thường. Không biết có đang cố gắng ngượng hay không, nhưng không thể nào đánh lừa được ánh mắt của Thu Phong. Hắn ta hoàn toàn bình phục.

Lúc này gã ta hô lên một tiếng:

“Tiểu thư xin hãy đợi một chút!”

Lập tức đoàn Nhẫn Giả theo đó mà dừng lại, cả Linh Đan và Lý Đại cũng thế.

Tức thì gã đội trưởng Nhẫn Giả đứng thủ vãi ấn gì đó bằng tay.

“Giải Giới!!”

Lời vừa dứt, lập tức lấy gã đội trưởng làm trung tâm tất cả sương mù xung quanh tạt ra hết. Vài giây sau sương mù tan sạch, không khí trở nên quanh tạnh. Chỉ còn lại một chút hơi ẩm, trên những tán lá cây đọng lại vài giọt nước từ trận sương mù vừa rồi.

“Ngầu thật ...”

Đứng bên cạnh Linh Đan, Lý Đại trầm hô lên một câu.

Quả thật rất ngầu, bản thân hẳn dù có sức mạnh thế nào đi nữa cũng không thể làm được những việc như thế này.

“Đi thôi tiểu thư!”

Lúc này gã đội trưởng Nhẫn Giả chấp hai tay lại thủ một thế mời đi Linh Đan đi trước.

Đi? Trước mặt cùng lắm chỉ là một cánh rừng thôi mà? Có gì khác biệt hay sao mà bắt cô dẫn đầu, trong khi suốt từ nãy đến giờ gã đội trưởng ấy luôn là người dẫn đường.

Dù thấy lạ Linh Đan vẫn nhắc chân bước đi.

Lúc này có vẻ như cô không để ý, nơi cô hướng đến trước mặt có hai cây đại thụ lớn hơn một chút so với những cái cây khác.

“Xào xạc ...”

Vừa bước ngang qua hai cây đại thụ ấy, một ngọn gió mát mẻ, một luồng không khí trong lành phả thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Linh Đan.

Đôi mắt lạnh lùng dường như chẳng bao giờ kinh ngạc kia của Linh Đan giờ phút này đang trương to hết cỡ vì bất ngờ.

“Linh Đan!!”

Phía sau vang lên tiếng gọi hốt hoảng của Lý Đại. Bỗng nhiên hắn thấy Linh Đan biến mất một cách kì quái, không nghĩ nhiều hắn liền chạy theo và hô lên.

Linh Đan nghe hắn gọi nhưng không thèm quay lại. Bởi vì lúc này cô không những choáng ngợp với điều vừa rồi mà thậm chí với cả quang cảnh đang đập vào mắt cô.

Một khung cảnh hoang sơ, đẹp đẽ. Bản thân Linh Đan và mấy người kia đang đứng trên một ngọn núi. Phía dưới là làng mạc, đúng nghĩa làng mạc với những ngôi nhà lợp ngói cổ kính, một vài cái chòi bằng lá.

Tất cả đều tạo nên một khung cảnh cổ kính xinh đẹp. Bên cạnh ngôi làng ấy còn có một dòng sông, hay nói đúng hơn là một con suối khá lớn. Nước không biết từ đâu chảy từ trên núi xuống tạo thành một cái thác trông thật lộng lẫy làm bao.

Người ... con người ở nơi đây, họ mặc những bộ đồ vải cổ trang khá dày. Nhìn vào quần áo của họ Linh Đan mới thực sự để ý rằng nơi này khá là lạnh. Tiếp tục cô ngắm nhìn quan cảnh, cô thấy những con heo, con gà đang chạy lon ton ngoài cánh đồng gần ngôi làng ấy.

Nhìn kỹ hơn có vài người nông dân đang cuốc đất. Tất cả mọi thứ này dường như được làm bằng thủ công chứ không phải là máy móc như cô đã

thường thấy.

Ngẩn đầu nhìn lên bầu trời. Nơi này trời xanh bao la, không hề có một chút sương mù như bên ngoài.

Nhìn toàn cảnh, ngôi làng này chắc rộng bằng một quận tại thành phố Quảng Phúc. Như vậy cũng quá rộng lớn rồi.

“Tiểu thư! Mừng tiểu thư trở về cố hương ...”

Đúng lúc này hàng chục Nhẫn Giả quỳ một chân xuống trước người Linh Đan.

“Tôi muốn tham quan nơi này ...”

Là phụ nữ, ai cũng thích cái đẹp, nhất là quang cảnh đẹp như thế này.

Linh Đan nói thế, gã đội trưởng Nhẫn Giả lập tức gật đầu tiên lên phía trước dẫn đường cho Linh Đan và Lý Đại xuống núi.

Trên quãng đường đi, Lý Đại chưa kịp ngắm nhìn hết nơi này. Nơi này quá đẹp, đẹp như những bức tranh vẽ tiên cảnh vậy.

Đôi mắt Lý Đại nhìn chằm chằm đến một tòa nhà cổ cao hàng chục mét, rộng lớn, xinh đẹp và xa hoa nhất cái ngôi làng này. Vị trí của nó lại nằm chính giữa ngôi làng. Thắc mắc nơi đó là gì hắn liền hỏi:

“Cái nhà bự bự kia là gì vậy?”

Người hắn hỏi là gã Nhẫn Giả đi bên cạnh mình.

“Đó không phải nhà, là trường Nhẫn Giả. Trẻ em trong ngôi làng này tới tuổi đi học đều bắt buộc phải tới ngôi trường này học.”

Gã Nhẫn Giả đó nhẹ nhàng lắc đầu mà trả lời cho Lý Đại nghe.

Trường Nhẫn Giả? Nghĩ thế đôi mắt của Lý Đại sáng lên. Hắn không biết Ninja là gì, nhưng hắn biết Ninja trông rất ngầu. Nhất là những thứ họ làm suốt quá trình dẫn Linh Đan và hắn đến đây.

Từ thuật đi trên nước, khinh công, đến niệm ấn gì trên tay mà có thể tạo ra lửa. Quá ư là kì diệu.

Hắn cũng muốn trở thành Ninja.

Lý Đại còn là một thanh niên mê gái với đầu óc bay bổng. Hắn chẳng nghĩ được gì nhiều. Linh Đan nhìn vào ánh mắt mơ mộng của hắn mà cô nhúc đầu không chịu được.

Chẳng hiểu sao thiếu gia lại cho thằng đàn này đi với mình đến đây thay vì anh Dũng.

Nghĩ cũng chả ích gì.

.....

“Ai vậy?”

“Cô nương này ...”

“Hình như là người thừa kế?”

“Chẳng lẽ là tiểu thư người thừa kế trong lời sấm truyền sao?”

“Đúng rồi là tiểu thư, tiểu thư của chúng ta trở về ...”

“Trưởng làng, mau đi thông báo trưởng làng!!”

“Không cần đâu, không thấy các Nhẫn Giả đang đi với tiểu thư hả?”

“Đúng rồi. Còn chàng thanh niên lạ mặt kia là ai?”

“Tôi không biết ... nghe nói trở về cùng tiểu thư ở thế giới bên ngoài!”

Vừa bước vào trong khu dân cư của ngôi làng. Đập vào mắt Linh Đan và Lý Đại rất nhiều người đang tụ tập làm gì đó, già trẻ lớn bé đều có. Họ thấy Lý Đại và Linh Đan liện tùm ba tùm bảy bàn tán.

Ngoài ra còn có các Nhẫn Giả khác vốn đang kiểm tra dạo quanh khu vực này bỗng thấy đội trưởng và đồng đội của mình trở về cùng với một người phụ nữ, một người đàn ông.

Người phụ nữ họ biết là ai, bởi họ đã được cho thấy bức tranh của tiểu thư qua nét vẽ của bà tiên tri mù.

“Mọi người hãy thông báo đến những người khác tụ họp lại trước quảng trường của trường học. Trưởng làng muốn đưa ra thông báo đến mọi người!”

Lúc này gã đội trưởng đội Nhẫn Giả liền lên tiếng với những người xung quanh. Bởi vì họ tụ tập quá đông, dẫn đến việc khó thể đi về ngôi trường như ý muốn. Thành thử hắn liền ra một lời nói.

Kèm theo đấy hắn quay sang nói với Nhẫn Giả bên cạnh mình.

“Đi đánh chuông đi!”

“Rõ thưa đội trưởng!”

Nhẫn Giả đó nhận lệnh lập tức biến mất giữa hư không.

Nếu tinh mắt ta có thể thấy được hắn đang bay nhảy trên những nóc nhà với tốc độ cực kì nhanh.

“Chẳng lẽ Nhẫn Giả nào cũng nhanh vậy sao?”

Lý Đại nhìn vào đó, bản thân hắn dù là Dị Năng Giả nhưng tốc độ nếu so ra cũng không nhanh hơn mấy người này là bao nhiêu. Làm quái nào họ là người thường mà có thể nhanh như vậy nhỉ?

Bỗng dưng trong đầu hắn hiện lên hình ảnh của lão sếp Thu Phong. Nghĩ tới đó hắn lại thấy mấy người này bình thường đến thế không bình thường hơn.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Ngôi Làng Nhẫn Giả !!

“Tiểu thư! Tiểu thư trở về rồi ... Cuối cùng tôi cũng có thể nhắm mắt được rồi ...”

Lúc này Linh Đan đang đứng trước cổng trường Nhẫn Giả. Cô thậm chí còn chưa kịp bước vào thì đã thấy một ông lão mặc đồ Kimono, trên tay cầm gậy để chống vội vã chạy đến trước mặt Linh Đan.

Ông ta liên tục nắm lấy bàn tay mềm mại kia của Linh Đan mà nói. Vừa nói nước mắt vừa dâng tràn xuống.

Giương mặt của Linh Đan đối diện với viễn cảnh này trông cực kì khó chịu. Ông lão này là ông nào, mình còn chẳng biết tên tuổi ra sao. Tự nhiên vừa gặp chạy đến bắt tay khóc lóc.

Với tính cách lạnh lùng từ bé cho nên Linh Đan rất khó chịu về việc này.

Thấy vẻ mặt của Linh Đan trở nên khó chịu, ông lão kia mặc dù nước mắt bù lu bù loa vẫn vội vàng buông tay Lý Đại ra và khấn đầu xin lỗi.

“Tiểu thư! Xin hãy thứ lỗi cho lão già này, tôi quá xúc động nên đã làm điều không hay ...”

Linh Đan im lặng không nói gì, cô tiếp tục bước đi. Lúc này mấy Nhẫn Giả đi sau liền cúi đầu hô nhỏ:

“Chào trưởng làng ...”

“Chào trưởng làng!!”

“Ừ ừ ... để ta dẫn tiểu thư đi gặp nhà tiên tri ...”

.....

Bên trong học viện Nhân Giả. Lúc này lão già được cho là trưởng làng, thân Linh Đan cũng không biết đó là trưởng làng. Bởi ấn tượng ban đầu của cô với ông lão này khá xấu nên cô cũng không thích để ý ông ta nhiều. Mặc dù ông ta không hề cố ý như vậy.

“Bà tiên tri ...là tôi trưởng làng đây!”

Lúc này lão già đứng trước cửa một căn phòng trông khá tồn tàn tại học viện này liên tục gõ nhẹ cánh cửa.

‘Trưởng làng?’

Đầu Linh Đan vang lên một thanh âm. Do là trưởng làng nên mới có thái độ như vậy với cô, cô hiểu lầm ông ta rồi. Cô bây giờ khi vừa trở về đây thấy ánh mắt mọi người nhìn cô luôn mang sự tôn trọng tuyệt đối mặc dù chỉ mới lần đầu cô gặp họ.

Ánh mắt ấy, cô chỉ thấy qua những đồng nghiệp của mình tại dinh thự. Hoặc những người trong Hắc Long Bang khi nhìn thấy Thu Phong. Họ đều luôn kính cẩn như vậy. Ra đây là cảm giác được tôn trọng sao?

Trước đến nay Linh Đan luôn sử dụng thái độ không tôn trọng đối với thiếu gia Thu Phong. Cho đến khi cô thấy được thực lực thực sự của vị thiếu gia kiêu ngạo ấy. Sâu thâm tâm cô quả thật rất tôn trọng con người đó.

Nhất là hai ngày qua, thiếu gia cho cô va chạm với những Dịch Năng Giả thực sự mạnh mẽ nâng cao trình độ. Chưa kể còn cho cô trở về nơi này mà

không đòi hỏi bất cứ điều gì, hay bất cứ sự hồi báo trả ơn nào cả.

“Ngài vào đi!”

Một giọng nói già nua phát ra từ bên trong căn phòng.

Giọng nói vừa dứt cánh cửa tự động mở ra như có một hệ thống tự động vậy.

“Tiêu thư ... mời tiêu thư!”

Lúc này lão già trưởng làng cúi người xuống trước Linh Đan làm một thế mời trân trọng.

Gật đầu nhẹ một cái, sau đó Lục Nương liền nhấc chân bước vào. Lý Đại theo đó cũng định vào theo thì bị gã đội trưởng Nhẫn Giả đưa tay ra ngăn lại.

Bắt gặp cái lắc đầu của gã đội trưởng, Lý Đại cũng khá hiểu chuyện hẳn liền quyết định đợi ở bên ngoài. Dù gì hắn cũng không phải người ở đây, bản thân được thiếu gia cho đặc cách đến nơi này để rèn luyện, để sống cùng một nơi với Linh Đan đã là một ân huệ lớn với hắn.

Theo sau Linh Đan, lão già trưởng làng cũng theo đó mà vào. Bóng dáng của hai người họ biến mất bên trong căn phòng tối tăm âm u đó.

“Kít ~~~”

Lúc này cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại như thể ai đó đang đóng nó lại vậy.

Chứng kiến cảnh tượng ấy Lý Đại cảm thấy rợn rợn gai óc.

“Lý Đại! Tôi dẫn cậu đi tham quan học viện.”

Lúc này gã đội trưởng có vẻ như không quên sự hiện diện của Lý Đại. Hắn ta cũng không muốn người của gã đàn ông kia về kể lại ấn tượng không tốt về nơi này.

“Được!”

Gật đầu với gã đội trưởng kia. Sau đó hai người cùng nhau rời khỏi. Để lại một nhóm Nhẫn Giả đứng trực thủ và ẩn nấp xung quanh nơi này.

Dù họ biết rằng ngôi làng này chẳng có ai có thể xâm nhập được. Nhưng vì đây là điều lệ họ phải bảo vệ nơi này, nên bản thân họ phải nghiêm khắc kính cẩn mà làm.

Bên trong căn phòng nơi ở của vị tiên tri ngôi làng Nhẫn Giả này.

Sau khi cánh cửa ấy đóng lại. Linh Đan và lão trưởng làng đứng giữa căn phòng không một ánh sáng. Dù rằng bên ngoài cánh cửa kia chỉ được bọc bằng vải, ánh sáng có thể hắt được vào. Nhưng chả hiểu tại sao lúc này đây không hề có một chút ánh sáng nào cả.

“Phụt!”

Bất chợt một ngọn lửa hiện ra bên trái của Linh Đan. Đó là ánh đèn của đèn cây?

“Hai người lại đây ...”

Giọng nói già nua ấy lại vang lên thêm một lần nữa.

Theo đó Linh Đan và lão trưởng làng bước đến.

Đập vào ánh mắt Linh Đan lúc này là hình ảnh một bà lão già nua, tóc bạc trắng, mắt không thấy đây. Thay vào đó chỉ là hai hốc mắt sâu không

thấy đấy, trông rất rợn người. Chưa kể đến bên cạnh bà ta có một hình nhân búp bê trạch bệch trông rợn người không kém bà ấy.

“Xin chào tiểu thư! Chào mừng tiểu thư về nhà ...”

Bất chợt Linh Đan khựng chân lại bởi vì tiếng nói của một đứa con nít.

Liên tục Linh Đan liếc mắt nhìn qua nhìn lại hòng tìm kiếm chủ nhân của giọng nói.

“Không cần tìm! Ta ở đây nè tiểu thư... đây nè, ta ngồi bên cạnh bà tiên tri nè!”

Giọng nói ngữ điệu vang lên làm đôi mắt của Linh Đan tròn to lên. Cô khẽ quay đầu lại nhìn vào con búp bê có gương mặt trắng nhách ngồi ở bên cạnh bà tiên tri. Lúc này nó dường như đang nhìn lấy cô bằng con mắt vô hồn.

Rồi từ từ cánh tay của nó đưa lên lắc qua lắc lại như đang chào cô vậy.

Dù là hộ vệ sát thủ của nhà họ Nguyễn. Thân giết cũng khá nhiều người, nhưng đây là lần đầu tiên Linh Đan gặp một chuyện rợn người như thế. Trái tim của Linh Đan đập lên thình thịch vì hoảng loạn.

Tuy nhiên vẻ mặt cô vẫn không đổi, vẫn luôn giữ một sắc mặt lạnh ngắt.

“Tiểu thư? Tiểu thư không sợ tôi như những người khác sao? Tiểu thư không sợ một con búp bê như tôi sao?”

Cái đầu con búp bê màu trắng ấy nghiêng từ từ sang một bên nhìn chăm chăm vào Linh Đan và nói. Mặc dù miệng nói không động đậy, tiếng nói phát ra từ tứ phương tám hướng.

Cái viễn cảnh này khiến cho những kẻ tâm lý cũng cảm thấy rợn rợn tóc gáy đôi chút.

Với Linh Đan lúc này, cô dường như đã lấy lại được sự bình tĩnh của chính mình. Linh Đan chẳng thèm quan tâm đến con búp bê nữa, cũng không quan tâm đến tiếng nói vang oang oảng xung quanh.

“Tiểu thư có thể nghe được đứa bé này nói đúng không?”

Đúng lúc này giọng nói của bà tiên tri vang lên.

Nhìn vào hốc mắt sâu thẳm kia của bà tiên tri, Linh Đan khẽ gật đầu. Mà chính bản thân cô quên rằng người ta bị mù, mình không lên tiếng làm sao mà bà lão biết được.

Cô định mở miệng ra thì lúc này con búp bê bên cạnh lên tiếng:

“Tiểu thư gật đầu đó bà ... tiểu thư nghe được tiếng của cháu ... hi hi hi, vui quá. Vậy từ giờ ngoài bà ra cháu còn có thể nói chuyện với tiểu thư rồi. Mỗi tội tiểu thư trông có vẻ lạnh lùng quá ...”

Giọng nói của con búp bê rất có tông. Lúc thăng hoa cảm xúc, lúc thì lại liú ríu buồn tẻ. Lúc thì lại phấn khích. Giống như năm mươi sắc thái được thể hiện trong giọng nói của con búp bê không có biểu cảm gương mặt kia vậy.

Thấy thế Linh Đan liền im lặng không nói gì nữa. Nói gì nữa bây giờ, con búp bê này đáng sợ quá. Linh Đan thật sự sợ đấy, làm sao nó còn có thể vui vẻ như vậy chứ? Cô bề ngoài lạnh lùng cứng rắn chính vì không muốn tiếp xúc nhiều với xã hội. Nhưng con búp bê này ... thôi không nói nữa.

“Tiểu thư ... có thể tới gần đây, để tôi sờ gương mặt của tiểu thư được không?”

Giọng nói già nua của bà tiên tri tiếp tục vang lên, nhưng lần này giọng nói nghe rất là run rẩy như thể đang phấn khích vui mừng vì chuyện gì đó mà chính Linh Đan cũng không biết được.

Linh Đan im lặng không di chuyển. Thay vào đó cô dùng gương mặt khó xử mà nhìn lấy bà tiên tri. Sau đó cô lại đảo ánh mắt sang lão trưởng làng, thấy ông ta dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn cô, cô mới nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi bước đến.

Thân hình mỏng manh của Linh Đan lướt đi trên sàn nhà không một tiếng động. Vốn bản thân là sát thủ, không khác các Ninja là mấy. Linh Đan cũng có khả năng chiến đấu của riêng mình.

Nếu thật sự những người này có ý xấu với mình thì họ đã ra tay từ sớm rồi không đợi đến tận bây giờ làm chi.

Bước đến Linh Đan khẽ đặt móng mình ngồi lên trên giường bên cạnh bà tiên tri. Cô ngồi đó, bà tiên tri đưa hai bàn tay nhăn nhúm già nua của mình lên gương mặt mịn màng và đẹp đẽ của Linh Đan.

“Đúng là tiểu thư rồi ... Đường nét này tôi không thể nào quên được ... tiểu thư .... Tiểu thư ... xin hãy phục hưng gia tộc. Phục hưng lại thế giới Nhẫn Giả, lũ Samurai đã tuyệt chủng rồi ... tiểu thư xin hãy phục hưng lại gia tộc. Để Nhẫn Giả vang danh thế giới thêm một lần nữa ...”

Giọng nói già nua vốn ban đầu còn có thể nghe được, nhưng càng ngày càng yếu ớt đi. Càng nói hơi thở của bà tiên tri càng trở nên mỏng manh.

Linh Đan cảm nhận được sự sống đang trôi đi dần dần từ bà tiên tri này. Gương mặt của cô căng thẳng cực độ liền nhìn vào hốc mắt đang chảy ra hàng nước mắt nói:

“Bà ... xin hãy nghỉ ngơi!!”

“Tiểu thư lo cho tôi ... tiểu thư đừng lo cho kẻ hầu hạ như tôi ... xin tiểu thư hãy phục hưng gia tộc ... khụ khụ ...”

Bà tiên tri ho khan vài tiếng, càng ho người của bà lão càng thấp xuống. Thấy thế Linh Đan lập tức đỡ lấy bà lão.

“Khụ khụ ...”

Tiếng ho ngày một nhiều, cũng ngày một ít hẳn đi. Và rồi chẳng còn tiếng ho nào phát ra nữa. Căn phòng trở nên yên lặng đến lạ thường.

“Bà tiên tri!!!”

Tới lúc này lão trưởng làng mới vội vàng chạy đến đỡ lấy bà tiên tri đang gục trên vòng tay của Linh Đan.

“Bà ấy đi rồi ...”

Gương mặt của Linh Đan buồn lên trông thấy.

Chẳng biết tại sao khi bà lão này động vào mặt mình, Linh Đan cảm thấy bà ấy rất quen thuộc đối với mình. Cô cũng không biết tại sao lại như thế. Cô và bà ấy chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên mà thôi, nhưng bản thân cô lại có cảm giác như cô và bà ấy đã gặp nhau vào cả ngàn năm trước vậy.

Một cố nhân, xuyên không thời đại ... Một nỗi buồn sâu thẳm sau cuộc hội ngộ cả ngàn năm.

Một dòng nước mắt khế lăn dài trên gương mặt của Linh Đan.

Tại sao? Tại sao mình lại khóc? Tại sao mình lại thương tiếc thế này? Người đã chết không thể sống lại. Nhưng mình chỉ vừa mới gặp bà tiên tri này thôi, tại sao mình lại phải khóc.

Càng nghĩ như thế nước mắt của Linh Đan trở nên đầy mặt. Những giọt lệ lăn dài trên má rơi xuống gương mặt nhăn nheo của bà tiên tri.

Lúc này dường như chẳng ai chú ý. Dù đã chết, nhưng miệng của bà tiên tri vẫn nở một nụ cười hạnh phúc ở trên đó.

Đối với bà ấy, Linh Đan trở về cũng có nghĩa là sứ mệnh của bà ấy đã hoàn thành. Bà ấy không thể nào tiếp tục ở lại đây để chứng kiến viễn cảnh Linh Đan phục hưng lại gia tộc, phục hưng lại Nhân Giả vang danh thế giới này nữa.

“Tiểu thư ... Đừng khóc nữa, hãy nín đi nè!”

Lúc này con búp bê trắng nhách bên cạnh bà lão khẽ đi đến trước mặt Linh Đan, nó lấy ra một cái khăn tay không biết từ đâu ra. Thân hình nhỏ bé của nó vụng về dùng khăn lau đi những giọt nước mắt trên mặt của Linh Đan.

Bỗng dưng Linh Đan cảm thấy thật ấm áp. Cái cảm giác này lần đầu tiên cô được cảm nhận lấy. Cô nhận cái khăn từ con búp bê, sau đó cô bế lên đặt trong lòng mình. Còn bà lão đã tắt hơi thở tự khi nào, bà ấy nằm đó, kê đầu lên chân của Linh Đan. Tưởng chừng như chỉ là một người già nằm lên đùi cháu mà ngủ.

TAM GIỚI LỤC CỎI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Cúp Điện ...

Lá phổi xanh của nhân loại bị cháy.

Cách đây nửa tháng, một khu rừng nhiệt đới rộng lớn được bảo tồn qua ba cái thế chiến giờ đây xảy ra một đám cháy lớn nhất lịch sử tính đến thời điểm hiện tại.

Khi mà một thế giới khoa học kỹ thuật phát triển, khí thải từ xe cộ và nhà máy từ con người ngày càng nhiều. Diện tích rừng cũng bị san phẳng để phục vụ nơi cư trú cho con người. Hàng ngàn loại động vật tuyệt chủng chỉ trong vài trăm năm khi con người phát triển đến mức như thế này.

Dân số thế giới vượt ngưỡng 10 tỷ dân. Toàn nhân loại đang đối mặt với nguy cơ thiếu không khí để thở. Chỉ tính riêng số lượng người hít thở không thôi, số lượng Co2 thải ra bên ngoài đã gấp biết bao nhiêu lần số lượng O2 cung cấp bởi những cánh rừng.

Rừng Amazon, cái tên giống hệt với rừng Amazon của thế giới Thu Phong. Khu rừng tại thế giới này đang bị cháy, cháy một cách không kiểm soát. Tính đến thời điểm từ đám cháy đầu tiên vào nửa tháng trước cho đến tận bây giờ đã có hơn 15.000 vụ cháy lớn nhỏ quanh khắp cánh rừng lớn nhất thế giới này.

Gần 1 phần 3 cánh rừng đã bị thiêu rụi. Hàng ngàn con vật bị đốt chết bởi những đám cháy ấy. Tất cả là do chính phủ quản lý cánh rừng ấy, họ cho phép người dân đốt rừng để làm canh tác. Dẫn đến việc liên tục có đám cháy nhỏ, dần dần bén lửa lớn. Người dân không thể kiểm soát được.

Chưa kể đây lại là mùa thu. Mùa này không hề có mưa, lá rụng lại rất nhiều.

Dù sức của con người có lớn, nhưng không thể nào dập tắt lửa kịp thời. Lửa đã cháy suốt nửa tháng qua không hề có dấu hiệu dừng lại. Dù có các quốc gia khác giúp đỡ vẫn không cải thiện được tình hình được là bao.

Điều đó cho thấy dù con người hiện đại đến đâu, chúng ta vẫn thua đất mẹ. Chính chúng ta đang giết chính con cháu chúng ta sau này và bây giờ.

Diện tích rừng đã khan hiếm. Rừng nhiệt đới lớn nhất thế giới đang nằm trong cơn khủng hoảng. Nhưng dường như những quốc gia quá xa xôi, thậm chí họ còn không quan tâm đến điều đó.

Trong khi rừng Amazon ấy cung cấp lượng O₂ cho trái đất lên đến 20% vào những năm 2000. Nhưng năm nay là năm 2194. Đã gần 200 năm sau, diện tích rừng của tất cả quốc gia trên thế giới đã bị tàn phá nặng nề. Cho nên con số này đã lên ngưỡng mức 50%. Và con số này sẽ sớm biến mất nếu như con người không giải quyết được điều đó.

Ở hai đầu cực trái đất, băng đã tan ra rất nhiều. Gấu Bắc Cực và Chim Cánh Cụt dường như đã tuyệt chủng sạch. Thậm chí sư tử và hổ chỉ còn nằm trong sách giáo khoa. Hàng tỷ người trên thế giới này chưa bao giờ gặp được một con động vật ăn thịt nào ngoài con người.

Thế giới này đã và đang dần đến hồi kết rồi. Con người dường như chẳng quan tâm đến chuyện đó, thậm chí 3 cường quốc lớn nhất thế giới chỉ lo tập trung chuẩn bị vũ trang để gây nên cái thế chiến tiếp theo.

Loài người thôi nát. Họ giống như những con Virus đang gây bệnh cho trái đất vậy. Không lâu đâu, trái đất sẽ sớm loại bỏ mầm mống bệnh này ra khỏi cơ thể của nó.

Nhắc về đám cháy, theo như chúng ta được biết, có phải là do con người gây ra? Hay là do một thứ gì đó.

Ngày hôm qua vừa có tin tức sóng thần bất ngờ ập đến do một cơn động đất diễn ra ở ngoài khơi Thái Bình Dương. Cơn động đất được cho là nằm trong vùng Tam Giác Quỷ.

Kèm theo đó là các cơn sóng thần cao hàng chục mét đập vào lục địa quanh nó.

Chưa kể đến việc diện tích trái đất đang ngày một thu hẹp do sự tan băng ở hai đầu Cực. Nói đi nói lại, trái đất vẫn đang nóng lên. Thế giới này sắp tàn rồi.

.....

“Thế giới này sắp diệt vong rồi ...”

Trong doanh trại 617. Lúc này con Mực đang nằm giữa sân tập luyện của các người lính. Nó nằm giữa sân đó, ngắm nhìn những con người chỉ biết cắm đầu vô tập luyện mà chẳng hề hay biết gì đến việc chính bản thân bọn họ sắp diệt vong.

“Phì ...”

Nó thở mạnh ra một hơi làm bay mất đồng đất cát trước mặt nó.

“Có chuyện gì khiến mày thở dài hả Mực?”

Đúng lúc này giọng nói của Thu Phong vang lên.

Tự lúc nào hắn ta đã đi đến bên cạnh con Mực mà ngồi bệt xuống dưới đất vuốt ve cái đầu bóng loáng của nó.

“Ư ử ...”

Trả lời Thu Phong chỉ bằng hai tiếng ư ử nhỏ mà thôi. Lần trước nó cứ tưởng rằng thiếu chủ lấy lại được ký ức. Nhưng không hề, mém chút nữa nó làm hỏng chuyện rồi. Tốt nhất bây giờ cứ để thiếu chủ xem nó như là một con siêu cầu là được. Không cần phải quá rắc rối đâu.

Hỏi cho có lệ chứ Thu Phong cũng không mong nó trả lời được, nếu không hấn sợ chết khiếp mất.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Thu Phong thở dài ra một tiếng y hệt con Mực ban nãy. Hấn chẳng biết sao bản thân mình lại thở dài. Chỉ là hình như hấn cảm thấy trong lòng lại có gì đó bất an.

Đám sát thủ thì hấn không cần phải lo rồi. Cái lo bây giờ của hấn, cũng chẳng biết là lo cái quái gì nữa.

“Bầu trời này ... có vẻ vàng hơn mọi khi?”

Đôi mắt Thu Phong nhìn lên trời xanh, khẽ híp lại mà nhìn lên bầu trời trông khác lạ ấy.

Hấn thân bận trăm công nghìn việc, chẳng thể nào biết được bên ngoài thế giới đang náo động lên vì rừng nhiệt đới lá phổi xanh của con người bị cháy. Cũng chẳng thể nào biết được hàng chục con sóng thần đập vào đất liền.

Chỉ là nó không xảy ra ở Xích Quỷ, hấn cũng không biết điều đó. Cho dù biết thì có thể làm gì được chứ? Con người chỉ có tàn phá thiên nhiên đất mẹ, chứ chẳng thể nào cứu được thiên nhiên.

.....

Tuần sau.

Vẫn như mọi ngày, Thu Phong vẫn tiếp tục huấn luyện binh lính của mình. Vẫn thường xuyên cho họ tập luyện bên trên mặt đất và chiến đấu giả ở phòng thực tế ảo quân đội xây nên dưới lòng đất. Ngày qua ngày cứ thế trôi qua trong yên bình không có gì biến động.

Cho đến một ngày này, Thu Phong vẫn ngẩng đầu lên trời, hẳn cảm thấy bầu trời dường như không còn là màu xanh như trước nữa rồi.

Bây giờ trời vẫn đang là giữa trưa. Lý ra bầu trời nếu không mưa thì phải trong xanh, nhưng không, chúng vẫn trong, nhưng là trong vàng chứ không phải trong xanh.

Ánh trời ấy, kéo dài suốt cả tuần nay. Càng ngày càng vàng.

Bỗng đôi mắt Thu Phong sáng lên.

Hắn dường như chợt nhớ ra gì đó. Chính là cái nỗi lo lắng của bản thân mình. Dường như nó có mối liên hệ với bầu trời này hay sao? Tuy nhiên nhìn bầu trời như vậy thì nói lên được cái gì chứ?

Nghĩ thế Thu Phong đeo tai nghe không dây từ trong túi quần lên tai và nói:

“Bone!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

“Tìm kiếm thông tin trên mạng xem coi những từ khóa nào nói về bầu trời vàng?”

“Thiếu gia hãy đeo đồng hồ lên đi ạ!”

Giọng nói máy móc của Bone vang lên.

Nghe thế lập tức Thu Phong tháo cái đồng hồ dính trên thắt lưng của mình bằng điện từ ra.

Lúc này hàng tá hình ảnh trôi nổi trên không trung. Các bài báo liên quan nhất về sự việc này, ví như cháy rừng Amazon, động đất tại khu vực tam giác quỷ gây nên sóng thần. Tam giác quỷ trên cạn xuất hiện một hung thú khổng lồ, không camera nào ghi lại được, tất cả chỉ là lời truyền từ người dân bản địa gần đó.

Ngoài Thái Bình Dương liên tục có bão lớn xuất hiện trong nửa tháng trời. Bầu trời lúc nào cũng đen ngịt khiến cho máy bay khi bay qua khu vực ấy liên tục bị đắm, bắt buộc phải đổi tuyến đường bay cho các hãng hàng không.

“Cái này là sao Bone?”

“Thưa thiếu gia, đây là những thông tin liên quan nhất hiện nay. Chắc là do đám cháy đến giờ vẫn chưa dập tắt dẫn đến hiện tượng trên. Còn một số thông tin đã cũ nhưng mới vừa cập nhật như băng ở hai đầu cực tan ra gần hết. Mực nước biển đang dâng cao rất nhiều trong thời gian ngắn ...”

Bone vừa nói đến đây, lông mày của Thu Phong nhíu lại. Hắn cảm thấy khó hiểu về chuyện này. Nghĩ là thế, lúc này Thu Phong lập tức phóng ra bãi biển cạnh doanh trại của mình.

Hắn nhìn mực nước biển nơi đây, trông không có vẻ như là khác mọi ngày là bao. Nhưng hòn đá ngoài khơi hắn hay bơi ra để ngắm biển đã biến mất.

Tính theo thời gian bây giờ không phải là thủy triều, mà mực nước biển này hình như có hơi khác lạ.

“Tôm ...”

Vô tình Thu Phong dẫm phải một vũng nước.

Hắn thấy lạ liền cúi đầu xuống nhìn. Nơi này chắc bờ biển tận 100m. Chưa bao giờ nước biển dâng tới đây, Chưa kể đã lâu lắm rồi không có mưa.

Nghĩ thế Thu Phong liền chấm một ngón tay vào vũng nước. Hắn khẽ liếm nhẹ ngón tay của mình.

“Mặn ... chẳng lẽ nước biển dâng lên tận đây lúc trời tối?”

Lúc này Thu Phong mới để ý thêm vài điều nữa. Như mặt cát ở đây vốn còn ẩm ướt. Một vài con cua còn bò lang thang trên này. Vốn cua chẳng bao giờ bó quá xa bờ biển ... Cảm thấy có điềm không lành Thu Phong lập tức rút điện thoại ra xem dự báo khí tượng.

“Tách tách tách ...”

“Thiếu gia ... không ... ổn ... rồi ... Bone ....”

Đúng lúc này giọng nói của Bone vang lên, xong dần trở nên yếu ớt rồi biến mất.

Điện thoại của Thu Phong cũng thế, nó tự nhiên không hiện lên bất cứ hình ảnh gì. Cứ thể như là hết pin.

“Không thể nào vừa mới sạc xong mà? Còn đồng hồ nữa? Bone định nói gì?”

Nghĩ thế Thu Phong lập tức đưa đồng hồ trên tay lên nhìn vào đó.

Chỉ một mảng tối đen, đồng hồ công nghệ của hắc đường như cũng bị hết pin.

Quá vô lý?

“Àm ...”

Đúng thời điểm này mặt đất rung chuyển dữ dội. Nhưng rất ngắn, chỉ tầm vài giây liền biến mất.

“Chấn động phát ra từ trong quân khu?”

Lâm bầm một vài câu, Thu Phong lập tức lao về doanh trại của mình.

Lúc này cả một vùng đất bị nứt toác ra. Đập vào mắt hắc là hình ảnh của Mạnh Dũng đang đứng chật vật giữa vùng đất đổ nát ấy. Hắc đang được các quân lính của Thu Phong kéo lên từ mảnh đất bị nứt toác kia ra.

“Chuyện gì vậy?”

Thu Phong tiến đến dùng đôi mắt nghi hoặc hỏi Mạnh Dũng.

“Tôi không biết nữa thưa thiếu gia ... Tự nhiên cái máy phản trọng lực chứa viên đá kia bỗng nhiên mất nguồn. Viên đá không có gì để giữ nó lập tức chịu tác động của trọng lực rớt thẳng xuống dưới kéo theo tôi. May mà nó đâm lủng túi quần chứ không bây giờ tôi cũng táng mạng theo viên đá đó rồi ...”

Vừa nói Mạnh Dũng vừa chỉ xuống cái hố sâu nhỏ vừa đủ một người chui lên chui xuống kia. Cái hố sâu không thấy đáy, nơi đó, viên đá nhỏ tí nặng biết bao nhiêu tấn chìm xuống dưới lòng đất gây ra dư chấn.

“Sao không gian im ắng vậy?”

Dường như Thu Phong để ý đến một việc gì đó, hắn cảm thấy thế giới xung quanh dường như quá tĩnh lặng. Cái tĩnh lặng này không phải là do con người im lặng ... mà là do máy móc đã ngưng hoạt động?

“Đi kiểm tra tất cả thiết bị điện, thứ nào còn hoạt động lập tức quay lại báo cáo. Một trăm người đi kiểm tra, nhanh lên!!”

“Rõ thưa thủ trưởng!!”

Thu Phong ra lệnh tức thì đúng một trăm người nhận lệnh rời khỏi. Hắn đứng giữa sân tập của doanh trại mà liên tục nhíu mày.

Bước đi vài bước, Thu Phong bước tới một bàn chất toàn súng công nghệ. Đây tuy là những mẫu súng dùng để tập luyện là chính, không có tính sát thương, nhưng nó cũng được trang bị điện để phục vụ cho luyện tập giả tưởng.

“Kịch kịch kịch ...”

“Không lên?”

Thu Phong vỗ vài cái lên khẩu súng trường công nghệ, chẳng hề thấy nó phản ứng một chút gì?

Chuyện này càng lúc càng điên rồ rồi?

Nghĩ thế Thu Phong lập tức rút một khẩu lục sử dụng hỏa lực bằng thuốc súng sau lưng mình ra.

“Cạch cạch ...”

“Pằng!!”

Một viên đạn được Thu Phong bắn thẳng xuống mặt đất.

Vẫn có thể sử dụng súng không sử dụng điện.

Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Hàng tá suy nghĩ hiện ra trong đầu Thu Phong mà chẳng ai trên thế giới này có thể giải đáp cho hắn.

Ngoại trừ quân khu của Thu Phong. Lúc này trên toàn thế giới đều mắc phải một điều chung đó chính là mất điện, không chỉ mất điện, ô tô, xe máy, tàu điện ngầm, tàu ngầm, tàu thủy sử dụng chân vịt máy móc. Bất cứ thứ gì liên quan đến điện đều lập tức ngưng hoạt động.

Hàng triệu tai nạn giao thông diễn ra trên toàn thế giới khi mà xe của họ bỗng dưng dừng hoạt động. Ngoài hệ thống phanh bằng tay là hoạt động, tất cả chiếc xe trên thế giới này không thể chạy được nữa.

Thiết bị điện tử, máy tính, đồng hồ, thiết bị dự trữ điện, thậm chí cả đèn pin sử dụng pin tiêu cũng bị vô hiệu hóa hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc ấy, trái đất dường như không phải tiếp nhận thêm bất cứ một chất thải nào xả ra bên trong nó nữa.

Loài người ... hoàn toàn bị mất điện.

Tặng đậu

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Ngày Cận Tàn

Toàn thế giới lúc này đang trong một cơn khủng hoảng gọi là mất điện. Cứ thử nghĩ đi, nếu như là thời trung cổ một thế giới chẳng có điện ta chẳng thể nói gì. Nhưng đây là thế giới hiện đại, đa phần con người bây giờ đều rất lạm dụng công nghệ. Họa may chỉ có những gã Võ Năng Giả tu luyện ở ẩn chẳng quan tâm đến cái chuyện quái quỷ này.

Nhưng chuyện mất điện này xảy ra rất nhiều vấn đề khác nhau. Trước khi nói đến sự bất tiện của nhân loại hiện nay, thì hãy nói đến các nhà tù. Các nhà tù sử dụng điện từ trường để làm vách ngăn phòng giam của các tội phạm nguy hiểm bậc nhất. Có thứ đó bắt buộc phải có điện.

Và hệ thống điện tại những nhà tù đó luôn được bảo trì mỗi ngày, luôn có nguồn điện dự trữ nếu như bị chập điện chẳng hạn. Và chuyện không bao giờ xảy ra lại xảy ra, khắp các nhà tù sử dụng hệ thống điện từ ngăn cách như vậy liền trở nên bạo loạn khi các tù nhân liên tục thoát ra ngoài.

Chưa kể đến một vài nhà tù dành riêng cho Dị Năng Giả. Các nhà tù ấy luôn có thiết bị ức chế tế bào Dị Năng của các Võ Năng Giả hoạt động 24/24 giờ đã vô tác dụng với họ. Hàng loạt tội phạm Dị Năng Giả bị giam cầm hàng chục năm liên tục thoát ra ngoài thế giới.

Với các thiết bị súng ống công nghệ mới có thể ngăn cản được những người này, nhưng tất cả đều không hoạt động. Thay vào đó chỉ những khẩu súng sử dụng hỏa lực mới có tác dụng, nhưng tác dụng quái gì với những tay Dị Năng Giả tội phạm này.

Trước khi thế giới nhận biết đến các nguy cơ đó, ta quay lại sự bất tiện của con người khi không có điện. Thế giới trẻ hiện nay luôn cắm mặt vào điện thoại máy tính, giờ khắc này tất cả đều không hoạt động. Lớp trẻ, hoặc lớp trung niên vô công rồi nghề nhốt mình trong nhà chỉ đối diện với máy tính hàng giờ liền bỗng trở nên điên loạn bứt rứt.

Nhưng người nghiện mạng xã hội, nghiện đồ công nghệ gần như phát điên lên dưới sự khủng hoảng mất điện. Nhưng cái đó chỉ dành cho các ngày sau mà thôi.

Hôm sau

Ngày thứ nhất mất điện:

Một số công nhân – nhân viên sáng nay đi làm cũng không thể bắt tàu điện ngầm, xe buýt, hay đơn giản tự đánh xe hơi của mình đến chỗ làm phải chạy bộ. Đồng hồ cũng không hoạt động chẳng ai biết được bây giờ đang là mấy giờ.

Vô số các công ty đóng cửa vì không thể nào lên được thang máy cũng như đi bằng thang bộ, lên đến nơi họ không thể mở cửa từ của công ty. Nhiều chỗ còn liều dùng búa đập vỡ cửa để tiến vào trong làm việc. Nhưng vào được trong họ nhận ra máy tính không hề hoạt động, không thể nhập liệu những thứ cần thiết. Điện thoại cũng không gọi được. Ngoài các giấy tờ ra, cũng phải cần máy tính để nhập liệu hoặc in ấn cũng trở nên vô dụng.

Đối với các bà nội trợ, những ai ở chung cư phải xách các bịch rác của nhà mình xuống hàng chục tầng để vứt vào thùng rác của chung cư phía dưới. Ban đầu mọi người chỉ cảm thấy hơi khó chịu, nhưng cũng chẳng ai nói chuyện gì nhiều với nhau.

Một số nhà hàng cũng phải đóng cửa vì xe chở hàng không thể tới trong hôm nay. Tủ đông lại không hoạt động khiến thức ăn dần tan chảy ra.

Họa may chỉ còn các siêu thị tự chọn là mở cửa. Nhưng họ chỉ nhận tiền mặt, không nhận quẹt thẻ, đơn giản vì chẳng còn bất cứ thiết bị công nghệ nào còn hoạt động. Số người không còn tiền mặt đành ngậm ngùi ra về.

Ngày thứ hai mất điện:

Sang đến ngày thứ hai cả thế giới vẫn không biết tại sao đến giờ vẫn chưa có điện. Vài người ở thủ đô Xích Quỷ liền đến trước cổng Nhà Đỏ nghe ngóng tình hình nhưng ngoài lực lượng bảo an của Nhà Đỏ đứng trực ở đó họ chẳng hề biết gì.

Hàng loạt xe hơi, phương tiện di chuyển chết máy khắp thành phố. Chẳng ai buồn mà đẩy chúng về nhà, họa may chỉ những ai ở gần, dùng sức mà đẩy xe về được đến nhà cũng bỏ cả hơi tay.

Ngày thứ bảy mất điện:

Thật sự là khủng hoảng.

Một số nhà có thức ăn dự trữ trong tủ lạnh trở nên ôi thiu. Bếp từ và bếp điện không thể hoạt động, họ đành ra ngoài mua bếp ga. Nhưng nó khan hiếm đến mức vô lý, họa may chỉ những nhà hàng mới có bếp ga để mà nấu nướng mà thôi.

Lúc này các tội phạm thoát ra từ nhà tù đông vô số kẻ, nhất là những Dị Năng Giả. Họ trộn lẫn vào với thế giới con người bình thường thế này. Tuy nhiên họ lại không dám vọng động gì để bị bắt trở lại. Nhưng một tuần trôi qua, điện vẫn chưa có, vẫn chưa có ai đi bắt những gã tội phạm này về.

Chúng bắt đầu phạm tội trở lại, cướp của, hiếp dâm, giết người. Cái gì cũng làm. Các thành phố lớn dần trở thành mục tiêu cho chúng. Cảnh sát với những trang bị bình thường như súng mang hỏa lực không thể làm gì được các Dị Năng Giả đó.

Thế giới dần lâm vào cuộc khủng hoảng.

Nếu còn tiếp tục thời đại mới sắp sửa bắt đầu.

.....

Hôm nay là ngày 17 tháng 10 năm 2194.

Theo lịch của người Maya chỉ còn 1 tháng nữa thế giới sẽ diệt vong. Nhưng theo Thu Phong thấy, thế giới này như vậy sớm muộn cũng trở thành một bãi tha ma toàn xác người. Con người tự giết chết lẫn nhau.

Lúc này Thu Phong ngồi trên đỉnh một tòa nhà cao chọc trời tại thành phố Quảng Phúc. Hắn ngồi đó, ngắm nhìn thành phố với hàng tá xe cộ bị ngưng trệ. Khác với một vài thành phố khác. Thành phố này có Hắc Long Bang, có hắc và quân đội của mình bảo vệ, thậm chí cảnh sát của thành phố và cảnh sát đặc vụ BDP bây giờ tạm thời nghe theo lệnh của hắn khi họ không liên lạc được với cấp trên của mình.

Địa hình bây giờ trở thành một vết ngăn khi mà mọi thiết bị di chuyển không thể hoạt động.

Thành phố này, dưới sự cai quản và giám sát của vô số lực lượng an ninh. Tuần tra thường xuyên, một số Dị Năng Giả bắt đầu lộ hành liên bị đập một trận như tử và củng cố lại tinh thần kèm theo tổng giam tại trại quân đội dưới sự kiểm soát của đám người Hạo Nguyên.

Đám người Hạo Nguyên đủ khả năng để đánh nhau với một vài Dị Năng Giả cấp thấp có đặc tính không quá đặc biệt cho lắm. Cho nên vì vậy Thu Phong mới có thể trấn áp được nơi này. Kèm theo đó hắn gia tăng tốc độ luyện tập cho người của mình.

Ví như hôm nay, ai có lịch trực bên trong thành phố thì phải chạy bộ mấy chục km đến thành phố này.

Nghe có vẻ khá vô lý, nhưng là sự thật. Bọn họ phải thức từ 5 giờ sáng để bắt đầu cuộc hành quân. Khoảng hai đến ba tiếng họ sẽ đến được thành phố. Đội trực trước đó sẽ phải chạy về lại thành phố.

Đồng thời Thu Phong cũng dạy nội công cho tất cả người này mới làm cho bản thân bọn họ gia tăng sức chịu đựng và sức bền. Tuy nhiên chỉ mới vài tuần họ cũng không thể bá đạo quá được. Suy cho cùng chỉ là những binh lính có một chút kỹ năng và khả năng sử dụng súng mà thôi.

Tiếp theo đó, Thu Phong nghĩ tình hình này lương thực sẽ mau chóng mất đi. Bởi cái sự bất an trong hắn lần này cực kì lớn. Vụ mất điện này không biết nguyên do vì sao. Nhưng nó lại không hề đơn giản một chút nào.

Thu Phong phải làm cách gì đó, hắn đã nhìn ra được vấn đề chính là nguồn lương thực. Phải làm sao để đảm bảo nguồn lương thực của người dân tại thành phố này. Một vài người đã đi bộ sang các tỉnh thành khác để mong muốn tìm được nguồn điện hoặc nguồn lương thực mới khi mà họ có thẻ mà không thể sử dụng thẻ để mua lương thực.

Quanh cảnh thành phố ngồn ngang khắp nơi tràn ngập rác thải tồn đọng suốt một tuần. Nước cũng không có để mà sử dụng, người dân phải đến các nhà máy nước để xách từng xô nước về. Quá ư là mệt mỏi.

“Nguồn nước ... nguồn lương thực? Kiếm ở đâu ra đây?”

Ngồi trên đỉnh tòa nhà cao nhất thành phố tại quận trung tâm của Quảng Phúc. Thu Phong liên tục vuốt lấy cằm của mình mà suy nghĩ.

Hắn không cần lo lương thực trong quân đội, bởi vì quân đội đã có thể tự trồng trọt chăn nuôi và có nguồn lương thực riêng. Chưa kể còn có lương khô quân đội, chất hàng ngàn tấn trong kho vừa mới vận chuyển trước đây để phục vụ chiến tranh sau này.

Nhưng chiến tranh còn chưa xảy ra đã phải nghĩ đến việc dùng nó. Nhưng đây chỉ là giải pháp tạm thời mà thôi, lương thực không thể tự mà đẻ ra được. Thu Phong phải tìm cách nào đó. Hắn phải lo cho thành phố của mình trước tiên đã.

Thành phố này có vài ngọn núi lớn nhỏ, có biển cả. Có ngư dân, nhưng tuyệt nhiên không có nông dân. Phải làm sao đây?

“Á á á á ....”

Đang ngồi suy nghĩ tính đường đi nước bước cho thành phố này thì bỗng nhiên một tiếng thét thát thanh vang lên.

Ngồi trên đó Thu Phong lập tức bật đôi mắt xanh của hắn lên, đôi mắt này ngoài nhìn được chân khí còn có thể giúp hắn nhìn được xa hơn gấp mấy lần, đồng thời cũng rõ hơn.

Men theo tiếng thét kia, Thu Phong híp mắt lại. Trong một con hẻm nhỏ cách đây khoảng hai dãy nhà, hình như có một nhóm người đang bao vây mấy cô gái?

Cái gì đây? Còn định lợi dụng thời thế hiếp dâm ư?

Ngồi tại đó, Thu Phong ngó qua ngó lại. Quân của mình không thể nào tới kịp chỗ này, có vẻ như họ không biết được có người đang gặp nạn.

Thấy thế Thu Phong lập tức gieo mình từ trên tòa nhà xuống. Hắn rơi tự do từ tòa nhà cao hàng trăm mét ấy.

“Ừ ừ ừ ...”

Tóc tai của Thu Phong bay phấp phới, nếu có ai đó nhìn thấy cảnh tượng này. Có lẽ họ lại nghĩ chắc một thanh niên trẻ nào đấy vì không chịu đựng nổi cuộc sống không có công nghệ nên gieo mình tự tử.

Vài ngày nay cũng có vài người như thế tự tử vì không chịu nổi cảnh không có điện rồi.

“Pặc!!”

Thu Phong đáp nhẹ nhàng xuống dưới mặt đất, tức thì hắn lao đi như một mũi tên. Trong đầu hắn hiện lên bản đồ dây phố hắn ngắm nhìn ban nãy.

“Á ... dừng dừng ... dừng làm thế!!!!”

“Buông tôi ra .... Không ...”

“Xoẹt xoẹt!!”

Mặc cho hai cô gái gào thét đến cỡ nào đi nữa. Mấy tên thanh niên trông có vẻ tri thức đeo kính cận tưởng chừng như trời gà không chặt lại có thể mạnh bạo xé rách áo các cô gái này.

“Yên xem nào ...”

“Thế giới này diệt vong rồi, không thịt gái tao uổng đời làm trai! Đúng không tụi mày?”

“Đúng đúng!”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Ra những tên này đều là những gã suốt ngày cắm đầu ở trong nhà coi pôn. Và rồi trở thành những kẻ đồi bại khi không có mạng, không thiết bị internet nào hoạt động. Chúng bắt đầu ra ngoài và thực hiện các cuộc hiệp dâm.

Hiển nhiên đây là vụ đầu tiên của chúng sau khi tụ tập. Chúng cũng chẳng biết rằng thành phố này đang được bảo vệ bởi quân đội và cảnh sát. Chúng cứ nghĩ thế giới này loạn rồi, thân mình lo chưa xong thì lo cho người dân làm gì.

“Bốp!!”

Đúng lúc này, gã đeo mắt kính kia đang liếm lấy cái cổ trắng nõn của nạn nhân thì ăng thẳng một cú đập vào giữa mặt.

Cảnh tượng một người đàn ông như từ trên trời xuất hiện, đập thẳng vào mặt gã đó.

“Cốp ...”

Thêm một tiếng động nữa vang lên.

Đập xong chưa đủ, theo đà Thu Phong ăng thẳng đầu hấn xuống dưới đất bằng lực chân mạnh bạo của mình. Máu khế chảy ra từ đầu hấn.

“Giết người! Giết người rồi ... Bớ người taaaaa!!”

Không biết rằng ai trong số bọn chúng đã la lên, vừa la lên đã có kẻ chạy đi mất.

Theo đó vài kẻ khác cũng chạy theo. Chúng là những kẻ nhát gan, chỉ dám làm mà không dám đối mặt. Tức thì bốn năm gã biến thái đã chạy mất,

Thu Phong cũng không ngăn cản.

Buồn cười cái vừa chạy đi chúng vừa hô to:

“Bớ người ta giết người ...”

“Quân đội, quân đội kia ... các anh ơi, có kẻ giết người trong đó.”

Đứng bên trong con hẻm. Quả thật Thu Phong đã dùng một chân dẫm vỡ hộp sọ của đối phương. Hắn đứng tại đó cởi cái áo khoác Hắc Long Bang vừa mới thay hồi sáng ra ném cho hai cô gái.

“Huỳnh huych ...”

“Là nó, nó giết chết bạn tôi. Các anh lính bắt hắn lại đi. Tên khốn này lợi dụng mất điện giờ trò đòi bại với hai cô gái kia. Chúng tôi đến ngăn cản, hắn còn đánh chết bạn tôi.”

Lúc này mấy quân lính kia dường như chết lặng. Họ đứng đó, không dám giương súng vào cái kẻ mà bọn chúng đang chỉ trích kia. Chỉ dám từ từ quay đầu nhìn những thằng ngu này.

“Giết sạch mấy thành phần này đi. Giữ lại không có tác dụng gì đâu.”

Âm thanh âm trầm của Thu Phong vang lên.

Khiến cho những kẻ đó bỗng cảm thấy nực cười. Nhưng không, lúc này hai người lính được trang bị súng ống đầy đủ bỗng đứng nghiêm lại đưa tay lên và hô:

“Rõ thừa thủ trưởng!!!”

“À khoan!” – Thu Phong lên tiếng ngăn cản.

Lệnh của Thu Phong như lệnh vua, hai quân lính giương súng lên định bắn vào mấy gã biến thái đang đứng ngơ ngác kia liền dừng lại.

“Tiết kiệm đạn, bắn mấy thằng này phí đạn!”

“Rõ thừa thủ trưởng!!”

Cả hai người lập tức nhận lệnh sau đó cả hai người xông vào tấn công những gã biến thái ấy.

Có vài tên tranh thủ chạy trước thì một hồi sau cũng bị quân tuần tra khác bắt gặp và đập chết tại chỗ. Xác của những người này được xử lý bằng cách rưới xăng lên và đốt cháy tại chỗ.

Bởi không có đủ quân lực để ván những cái xác này đi xử lý hay đem chôn. Thiếu thốn đủ đường, cách này là nhanh nhất. Đốt cho ra tro thì thôi, xong quét hốt ném vào thùng rác.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Kéo Xe !

Tình hình thế này có vẻ không ổn cho lắm rồi. Hơn một tuần trôi qua, Thu Phong vẫn đang đau đầu tìm cách để không chế nguồn lương thực. Hẳn hiện tại đã giết rất nhiều tội phạm rồi. Bởi chúng sống, không thể nào có tác dụng trong cái thế giới này được.

Hẳn phải tàn nhẫn, lương thực thì thiếu, những gã lười biếng không nói làm gì. Còn có những kẻ phá hoại là không thể nào tha.

Nguồn lương thực thức ăn nhanh trong các siêu thị lớn đều được Thu Phong trực tiếp dùng quân lực và chức của mình trao đổi với các giám đốc siêu thị và lấy hết chúng ra phân phát cho người dân. Không ai có nhiều, cũng không ai có ít.

Bởi vì một lời đảm bảo rằng, sau khi có điện Thu Phong sẽ thanh toán hết thực phẩm siêu thị cho bọn họ. Nếu hẳn không làm vậy, bạo loạn diễn ra, quân đội và cảnh sát cũng không thể ngăn cản.

“Phân phát cho mọi người xong hết chưa?”

Lúc này Thu Phong đang đứng ở một quảng trường lớn tại đây. Hẳn đang rèn luyện quân mình tại nơi này. Quân này chính là quân đoàn Hắc Long Bang, chính xác là vậy. Hẳn đó giờ chỉ huấn luyện một số thành viên đặc biệt của bang hội mà thôi. Nhưng giờ thế giới này đang rất không ổn, phải mau chóng huấn luyện những người này. Chưa chắc xảy ra chiến tranh nhưng ít nhiều cũng có thêm quân lực để bảo vệ những người dân nơi đây,

hoặc chỉ ít cho họ có chút sức khỏe, thể lực để làm việc mạnh mẽ và chăm chỉ hơn.

Thời trung cổ, thời đó cũng không có điện đóm. Con người vẫn sống rất bình thường, thậm chí còn có thừa sức để gây ra chiến tranh với nhau. Vậy hà có gì thời đại này Thu Phong không làm được điều đó?

Dân số tại thành phố này khoảng 10 triệu người. Trong khi đó tính luôn cả lực lượng cảnh sát và quân đội hiện tại gộp cùng với nhau cũng chỉ trên dưới 10.000 người mà thôi.

Quân số này rất không ổn, hẳn sẽ phải tuyển thêm người. Hẳn phải làm cách gì đó để gia tăng lực lượng quân và lương thực tại thành phố này.

Càng ngày càng có rất nhiều người rời đi, họ rời đi chỉ vì mong muốn rằng thành phố khác có điện hay chỉ ít là có lương thực và nước. Đây là một thành phố lớn, toàn công nghệ, nghề đánh bắt cá cốt yếu chỉ một số nhỏ nằm trong một quận mà thôi. Nó không đủ để cung cấp lương thực cho toàn bộ thành phố.

Chưa kể ghe tàu không thể ra khơi khi mà không hề có bất cứ thiết bị nào hoạt động. Và hiển nhiên bọn họ chỉ có thể chèo thuyền gỗ ra ngoài khơi xa vài hải lý để giăng lưới bắt cá ngoài đó.

Có lẽ quận Eagle là quận không phải lo về mặt lương thực cho mấy.

Thành phố này có khoảng 10 ngọn núi lớn nhỏ không đồng đều. Nhưng đa phần chỉ là núi có cây, đất và đá. Cùng lắm có một số loại bò sát còn sống trên đó, cũng chẳng hề có bất cứ động vật hay dã thú nào cả.

Lúc này làm sao để gia tăng được sản lượng thực phẩm.

Nghĩ thế Thu Phong lập tức cho bên cảnh sát phối hợp cùng thành viên của Hắc Long Bang đi tìm những trang trại thú nuôi. Kiếm những con thỏ kiêng, chuột lang, mèo và chó. Bất cứ con nào có thể phối giống được đều bắt lại. Khoan hãy đụng đến chó và mèo, nếu không phải bước đường cùng Thu Phong không muốn cho con người ăn thịt chó thịt mèo. Nhưng vì sự tồn vong của nhân loại.

Rất nhiều người rời khỏi thành phố mà họ không hề dắt theo thú cưng của mình. Họ bỏ chúng lại trong căn hộ. Hoặc thả rông ngoài đường, chúng cũng gây nguy hại cho con người khi mà không có thức ăn.

Ai cũng vì sinh tồn cả.

Ngày thứ 10 sau khi toàn thế giới mất điện.

Theo thống kê dân số khoảng thời gian này đã có hơn 4 triệu người rời khỏi thành phố. Họ không còn dám tiếp tục ở lại đây khi mà thực phẩm Thu Phong phân phát ra cho họ cũng đã hết. Đa phần những người ở lại là những người thủ sẵn rất nhiều mì gói và nước uống.

Giờ nước uống cũng cực kì khan hiếm khi mà một chai nước lọc lúc trước chỉ có giá 2 Xent. Bây giờ giá được độn lên gấp 10 lần là 20 Xent cho một chai nước. Trong khi với 20 Xent đó ta đã có được một bữa ăn no nê tại một nhà hàng tầm trung.

Quần áo bây giờ chẳng còn ai dám giặt giũ nữa. Xưởng chứa nước của thành phố cách quá xa. Vài người dân biết cách lấy nước biển chất thành nước lọc thì không lo về nguồn nước. Nhưng sâu bên trong thành phố lại không như thế.

Phương tiện di chuyển duy nhất của con người hiện tại ngoài đôi chân ra chỉ có chiếc xe đạp.

Sau hơn một ngày phân tán lực lượng mỏng manh của mình để các thành viên Hắc Long Bang và cảnh sát đi tìm từng cái trại giống chó và mèo, tiệm thú cưng, thậm chí là những căn hộ nào đó được đồn là nuôi chó mèo mà chủ bỏ đi không mang theo chúng.

Trong hai ngày tiếp theo hơn 10.000 con chó, 5.000 con mèo, vô số thỏ, chuột lang, thậm chí là chuột bạch được tụ tập lại tại một ngọn núi. Vô số hạt thức ăn được người dân phụ giúp quân đội chính phủ và cảnh sát vận chuyển đến đây.

Nếu muốn cùng nhau sống phải cùng nhau hợp tác. Tuy hiện tại Thu Phong không nói gì nhiều với người dân. Một số người bức xúc họ đã sớm rời khỏi thành phố rồi, nhưng một số vốn đã quen sống ở vùng đất này lại không muốn chuyển đi đâu.

Mà Thu Phong thân là thống lĩnh quân đội. Dẫu không thể làm hết mọi thứ, nhưng hắn đã làm tròn trách nhiệm của mình. Hắn có thể bỏ mặc những người dân tại đây mặc cho họ tự sinh tự diệt, hắn có thể dắt quân mình trở về thành Châu Lang phía Nam hội hợp cùng gia đình hoặc tiến quân ra Bắc hội quân cùng quân đoàn chính tại thủ đô.

Đùng là Thu Phong có thể bỏ mặc tất cả mà đi. Nhưng hắn không làm thế, hắn không thể bỏ mặc thành phố đầu tiên mà hắn đặt chân đến. Thành phố này có rất nhiều kỷ niệm với hắn, kể cả con người nơi đây nữa. Chưa kể thành viên Hắc Long Bang dưới trướng hắn toàn là người của thành phố Quảng Phúc. Hắn bỏ mặc thành phố này đồng nghĩa hắn bỏ mặc cấp dưới của mình.

Tuy rằng hắn rất lo lắng cho gia đình ở trong Nam nhưng không thể nào vì bản thân hắn mà hắn bỏ mặc tất cả gia đình của những người đi theo hắn. Chưa kể quân nhân dưới trướng hắn cũng vậy, biết bao nhiêu người xa nhà. Nhưng cách đây vài ngày khi vài người đào ngũ, Thu Phong không bắt lại.

Hắn chỉ ra tuyên bố, truyền lửa cho mọi người. Để mọi người tin rằng quân đội ở những thành phố khác chắc chắn cũng làm như thế này.

Nếu như gia đình của bọn họ quan tâm đến bọn họ, họ sẽ tự đến đây, và lúc đó Thu Phong sẽ cuu mang tất cả những người đó. Trước tiên để làm được điều đó phải có nguồn cung thực phẩm cái đã.

Dần dần Thu Phong bắt đầu ra một điều lệ. Hắn chỉ có thể cung cấp cho toàn bộ dân chúng chưa cho thực phẩm mỗi ngày 1 bữa ăn mà thôi. Ăn cái gì cũng không nói rõ, có ăn là được rồi. Tuy nhiên những người chịu giúp hắn gây dựng nên thực phẩm, làm canh tác công nông. Làm gì cũng được, chỉ cần người dân hỗ trợ quân đội và cảnh sát. Tất cả những người tham gia đều sẽ được ăn ba bữa no nê.

“Thủ trưởng!”

Lúc này Thu Phong đang ở giữa lưng núi. Nơi đây có một vùng đất khá bằng phẳng thích hợp để chăn nuôi. Vì đây là thành phố lớn, không có nông dân cũng như nông trại. Do đó Thu Phong phải tìm cách nhốt chúng vào một chỗ. Ít ra thực phẩm dành cho động vật như là hạt thì không thiếu. Bây giờ chỉ cần kiếm nguồn nước.

May thay đây là thành phố biển. Trước khi mất điện, với công hệ hiện này ta thừa sức biến nước biển thành nước ngọt. Nhưng giờ lại khác, phải làm thủ công từng chút từng chút một. Cũng may thế giới bên kia Thu Phong là lính đặc công, hắn đã từng thử làm nước biển thành nước ngọt rất nhiều lần rồi.

Do đó Thu Phong sẽ truyền cách này lại cho quân lính của mình và cùng họ thực hiện.

“Đã đem gỗ cọc đến hết chưa?”

Lúc này Thu Phong lên tiếng hỏi.

Quân nhân kia nghe vậy liền dùng gương mặt khó xử nhìn Thu Phong và ấp úng nói:

“Thưa thủ trưởng ...”

“Nói đi không phải ngại!”

Thu Phong nhẹ nhàng lên tiếng thêm lần nữa.

“Rõ! Do người của chúng ta không đủ nên không thể kéo xe lên tận trên này. Tôi đã cho từng người vác gỗ lên đây, tuy hơi mất thời gian nhưng an toàn hơn thưa thủ trưởng!”

Nghe quân lính mình nói thế, Thu Phong gật đầu rồi vỗ vai hấn một cái.

“Xuống thông báo mọi người chất gỗ lên lại xe đi. Để tôi kéo, những người khác giữ sự ổn định cho xe kéo là được!”

Dứt lời Thu Phong tản bộ xuống dưới núi. Gã quân nhân kia theo đó liền dẫn đường.

“Tất cả mọi người chất gỗ lại lên xe kéo đi. Thủ trưởng sẽ giúp chúng ta ...”

Một đoạn sau, Thu Phong thấy hàng chục người thay phiên nhau dựng những tấm gỗ xuống dưới đất hòng vác lên trên núi. Nhưng lệnh lại ngược lại khiến cho bọn họ cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng cho đến khi thấy đó là lệnh của thủ trưởng tất cả lập tức im bất không ai dám buông một lời than thở. Họ ngoan ngoãn chất cả mấy tấn gỗ lên lại cái xe kéo không lồ kia.

Cái xe lớn như vậy, mà chỉ khoảng 20 người kéo suốt từ trong thành phố vào tới đây quả thực là một kì tích rồi.

“Thủ trưởng!”

“Thủ trưởng!”

Thu Phong nhẹ nhàng bước tới, các quân nhân dù mệt mỏi nhưng họ vẫn đứng nghiêm chỉnh chào Thu Phong một tiếng.

Phất tay nhẹ một cái, Thu Phong đứng tại đó, nhìn cái xe kéo khổng lồ cao tận 3 mét trước mặt mình. Cái xe kéo này thực chất được tháo dỡ ra từ con xe tải chở hàng. Bỏ động cơ đi và giữ lại hai cái bánh xe phía sau.

20 người bình thường kéo xe không đã thấy mệt mỏi chứ đừng nói chất cả mấy tấn gỗ và hàng tá dây thừng lên trên đây.

Vài phút sau họ đã nhanh chóng thành công xếp lại đồng gỗ lên trên xe. Lúc này Thu Phong lại lên tiếng.

“Được rồi, tất cả mọi người chia ra đứng bên hông và sau đít xe. Giữ cho xe cố định là được, không cần dùng lực đẩy, chỉ cần giữ không cho xe nghiêng ngã thôi!”

Dứt lời Thu Phong cởi toang cái áo khoác quân đội của mình ra. Cơ bắp trên người hắn nổi lên cuộn cuộn. Từ một thanh niên dáng chuẩn 6 múi bây giờ trở thành một gã đồ con cục súc sau một cái vận.

Trạng thái này, là trạng thái sức mạnh cơ bản của Thu Phong. Giống như một cách biến thân vậy, trước kia Thu Phong bị thu nhỏ người lại, lực đạo vẫn vậy, nhưng tốc độ lại nhanh hơn. Sau này Thu Phong tìm cách phình to các bó cơ trong người ra, sức mạnh tăng vọt nhưng tốc độ lại giảm như ban đầu.

Bằng cách truyền năng lượng vào trong các bó cơ khiến trướng giãn nở và tràn ngập sức mạnh ra. Đó là cách để kích hoạt trạng thái này. Muốn bản thân trở về bình thường, Thu Phong chỉ việc dừng vận năng lượng trong cơ thể của mình là xong.

“Pặc pặc ...!”

Lúc này cơ thể tràn đầy cơ bắp, đẹp tuyệt mỹ như tạc tượng của Thu Phong. Hắn đứng tẩn tại trước cái xe, hai tay nắm lấy hai sợi dây thừng to bằng nửa bắp tay của hắn. Một cách chắc chắn nhất có thể, Thu Phong vận sức xuống dưới chân khễ lùi về sau.

“Kịch kịch ...”

Xe kéo nặng hàng chục tấn đang được Thu Phong, thủ trưởng của họ kéo lên trên dốc bằng chính sức của một người. Điều đó khiến cho tất cả quân lính ở đây vốn đã nể trọng sức mạnh của vị thủ trưởng này, nay còn thêm kính trọng hơn nữa.

Những người có mặt ở đây, họ đều có một niềm mong ước rằng, một ngày nào đó cũng có thể làm như thủ trưởng của mình.

Lúc này Thu Phong xoay người lại hướng núi mà đi. Vừa đi hắn vừa hô:

“Tập trung giữ ổn định cho xe! Đường lên núi gồ ghề lắm!!”

“Rõ!!!!!!”

Đồng thanh 20 người hô lên rõ to. Tất cả dường như đã quên hết mệt mỏi, thậm chí vài người còn cố tình dùng lực để giúp đỡ vị thủ trưởng trẻ tuổi kia.

Tất nhiên Thu Phong cảm nhận được điều đó, hắc hắc nở nụ cười và tiếp tục kéo xe lên trên núi.

Tặng đậu

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Giảng Long Thập Bát Chương

Khu vực chăn nuôi cơ hồ đã dựng xong. Bây giờ chó và mèo tụ tập lại thành một chỗ, nhưng tạm thời cho ăn vào để đó, vạn bất đắc dĩ mới dùng chúng thành lương thực. Dù sao mèo là chó vẫn là bạn của con người.

Còn thỏ, dù là thỏ kiểng hay thỏ gì đi nữa vẫn có thể dùng làm thức ăn dự trữ. Thỏ sinh sản cũng nhanh, lớn cũng nhanh nên rất thích hợp thành nguồn lương thực hiện nay. Nhưng suy cho cùng cũng chỉ là biện pháp tạm thời, trong trạng thái tại quân khu của Thu Phong có cả heo và bò, thậm chí ngoài vùng biển còn có cả cá Đức Công giăng lưới để nuôi nữa cơ.

Trồng rau, trồng lúa. Rau thì đơn giản chỉ cần có đất canh tác là xong. Vùng núi này tuy gồ gề nhưng với sức mạnh cá nhân của Thu Phong, hấn thừa sức đầm nát ngọn núi này, nhưng cốt yếu là vẫn cần thời gian để làm điều đó.

Vài ngày nữa lại trôi qua vẫn chưa có điện.

Hôm nay đã là ngày 03 tháng 11 năm 2194

Hơn hai tuần kể từ khi mất điện.

Ở thế giới cũ của Thu Phong, một quốc gia trên đà phát triển như Việt Nam việc mất điện là xảy ra thường xuyên. Hấn thấy cũng rất bình thường cho đến khi mọi chuyện diễn ra như thế này đây. Không chỉ đơn giản là mất điện, mà tất cả thiết bị sử dụng điện đều không thể sử dụng được.

Kể cả vật dụng sử dụng năng lượng mặt trời cũng trở nên vô dụng.

“Đã nửa tháng rồi ... không biết thằng Thiên còn ở Thượng Kinh nữa không?”

Lúc này Thu Phong đang đứng trên một ngọn núi canh chừng mọi người làm việc, hẩn thẩn lẩm bẩm một mình.

Nguồn nước cơ hồ đã được giải quyết bằng hai phương án. Thứ nhất là lọc từ nước biển sang nước ngọt. Sử dụng nước đó để tắm rửa và tưới cây. Tuy nhiên nếu muốn dùng để uống phải sử dụng phương thức bốc hơi từ nước biển để chưng cất chúng thành nước ngọt.

Cách thứ hai để có nước ngọt thì hơi lâu, nhưng lại cực kì dễ làm, chỉ cần có mấy cái chai nhựa là có thể làm được tại nhà. Thu Phong hướng dẫn cho người dân tự chưng cất nước biển thành nước ngọt làm tại nhà. Hơi cực một tí cho phương diện di chuyển từ biển vào trong thành phố.

Thành thử bây giờ đây có rất nhiều người di chuyển ra các quận gần biết, dựng sạp cắm trại giữa đường chỉ vì tiện cho công việc đi lại.

Cũng đúng thôi, dù là dân thành phố có mấy ai đủ sức lết bộ mấy chục km đi xách mấy thùng nước biển về. Bây giờ, xe đạp trở thành phương tiện phổ biến cho người dân. Nhưng dù thế xe đạp cũng cực kì hiếm thấy ở thế giới công nghệ này. Cứ 1.000 hộ dân mới có một hộ có xe đạp. Mà xe đạp đó đều là xe của con cái họ dùng để đi học.

“Uỳnh uỳnh uỳnh ...”

Bất chợt động đất dữ dội xảy ra ngay trung tâm thành phố.

Thu Phong đang đứng tại nơi đó, hẩn không thấy gì ngoài mấy tòa cao ốc đang đổ rầm rầm xuống.

“Cái gì vậy????”

Bất giác trong lòng Thu Phong nổi lên một chút bất an.

Nơi đó ... chính là tòa cao ốc mà hắn và Lục Nương đang ở? Còn mấy đứa trẻ nữa ...

“Chó chết!!!”

Đôi mắt Thu Phong sáng rực lên, ngọn lửa bùng phụt trên cơ thể hắn hướng thẳng lên trời.

Hắn quá chủ quan rồi, hắn cứ tưởng thế giới như thế này chẳng còn sát thủ nào đến tìm hắn nữa. Hắn cũng bỏ qua sự an toàn của nàng và hai đứa bé. Hắn chỉ để lại một vài quân lính của mình bảo vệ xung quanh nơi đó.

Tức mình Thu Phong lao thẳng xuống dưới núi nhanh như một cơn gió. Hắn không chạy trên địa hình nữa, mà liên tục đập vào các cành cây phóng đi như một Ninja.

“Tiêu Du Bộ Pháp – Thức Cuối Cùng – Phong Thế!!”

Phong Thế tức là thế của gió. Nghĩa là Thu Phong điều chỉnh dòng chảy của gió để bản thân hắn không gặp lực cản của không khí, ngược lại gió đẩy hắn theo chiều xuôi để bản thân hắn gia tăng tốc độ đến mức cực hạn.

“Đùng đùng đùng đùng ....”

Thu Phong lao đi, năng lượng hùng hực rực cháy trên cơ thể hắn. Chẳng mấy chốc hắn đã lao xuống dưới núi.

Mỗi một bước đi của Thu Phong liên tục gây nên tiếng đùng đùng đùng điếng tai. Đồng thời khi ấy người ta chỉ có thấy hàng đông sương trắng bao

bọc lấy cơ thể của Thu Phong. Và đó là viễn cảnh bức tường âm thanh bị xé rách.

Hai bắp chân của Thu Phong lúc bấy giờ kinh mạch cuộn cuộn dồn năng lượng vào trong đó, cơ thể cũng liên tục vận bộ pháp của phái Tiêu Du. Trên thế giới này, chắc chỉ có mình hắn là con người có thể đạt đến vận tốc kinh khủng như vậy.

Cơ thể hắn trực tiếp bỏ qua áp lực không khí, bỏ qua sức ma sát và lực cản không khí. Không hẳn là bỏ qua mà đối với hắn những nguyên tắc tự nhiên đó hẳn thừa sức chịu đựng.

Lập tức Thu Phong lao đến quận Bình Phúc, quận này cũng được coi là một nơi trung tâm của thành phố. Bây giờ trên đường đi hầu như đã chẳng còn ai. Mọi người đều đã di chuyển lên núi hoặc sát bờ biển để mà sinh sống. Chỉ còn một vài người không muốn rời khỏi nhà mình, họ siêng năng ở lại để mà sống. Có khi mất cả một ngày những người này mới có thể đem thực phẩm trở về nhà của mình.

“Uỳnh uỳnh uỳnh ... Xoảng!!”

Lúc này Thu Phong đã ở trong quận Bình Phúc. Đập vào mắt hắn là một tòa nhà nữa đang đổ sập xuống.

“Lục Nương!!!!!!!!!!!!!!”

Thu Phong hét toáng lên, Lục Nương đang đứng dưới tòa nhà đó cùng hai đứa trẻ? Nàng đang được hai quân lính của mình dắt chạy khỏi nơi đây.

Tiếng hét Thu Phong vừa dứt, hắn lao đi nhanh hơn hết thảy, nhảy vồ tới sau lưng năm người.

Hắn không thể nào đưa năm người đi cùng lúc được. Thời gian không đủ để hắn làm điều đó. Chỉ còn một cách là đốt bay tòa nhà này. Nhưng làm sao?

“Anh!!!! Chạy đi!!!!!!”

Thu Phong đứng tại đó, ngoái đầu lại nhìn Lục Nương mỉm cười, hắn nở một nụ cười tự tin.

Lúc bấy giờ Thu Phong khẽ co người lại, tay phải thu đám về dưới bụng. Toàn thân hắn năng lượng xanh, dòng lửa xanh biến mất. Thay vào đó nó giống như những miếng vải liên tục bốc lên từ trên lưng Thu Phong rồi ngụp lặn xuống cơ thể hắn.

“Ầm ầm ...”

Tiếng gào thét của tòa nhà vang lên.

‘Nội công dồn nén. Ép lại tất cả sức mạnh trong cơ thể về một phía, không để bất cứ luồng năng lượng nào trở thành vô dụng. Thủ pháp này có sức công phá lớn, diện tích rộng, nhưng tiêu hao nhiều năng lượng ...’

Về năng lượng Thu Phong không lo, sức mạnh của hắn, hắn chưa bao giờ sử dụng cạn năng lực của mình cả. Đây là lần đầu tiên Thu Phong phải tung hết sức để thử đốt bay tòa nhà này.

Từ từ toàn cơ thể Thu Phong hóa thành màu cam, mơ hồ một con rồng phương Đông khổng lồ xuất hiện cuộn Thu Phong lại chính giữa. Con rồng ấy cũng có màu cam, lúc này nắm đám của Thu Phong khẽ thả lòng ra chuyển thành chuông:

“Giáng Long Thập Bát Chuông!!!!!!”

“Gràoooooooooooo!!!!”

Một tiếng thét khủng bố vang lên, đồng thời tiếng Long Ngâm hét lên vang trời.

“Xoảng xoảng xoảng ...”

Bất giác vì tiếng Long Ngâm đó khiến tất cả mặt kính của các tòa nhà xung quanh bị chấn nát.

Một cảnh tượng hùng vĩ diễn ra. Thu Phong chưởng liên tục lên trên, hàng chục con rồng to khủng bố thay phiên nhau lao thẳng vào tòa cao ốc đang sụp đổ xuống kia.

Mỗi một con rồng cắn nát một bộ phận lớn của tòa nhà. Và chỉ cần 3 con rồng chúng đã có thể xóa sổ hoàn toàn tòa cao ốc ấy. Tuy nhiên chưởng của Thu Phong vẫn không dừng lại, hắn vẫn chưởng ra thêm 15 con rồng nữa.

Mỗi một con rồng phá không, gào thét bay thẳng trên tận trời xanh đánh tan hết đám mây trên bầu trời. Lúc này trong thành phố, nếu có ai đó nhìn lên bầu trời, họ sẽ thấy cảnh tượng rồng bay lên bầu trời.

Giống như cảnh tượng ở thế giới Thu Phong khi mà 1000 năm trước vua Lý Công Uẩn dời kinh đô Hoa Lư đến Đại La thì thấy rồng bay lên trời nên đặt tên kinh đô mới của mình là Thăng Long. Lẽ nào con rồng mà vị vua đó thấy là những con rồng này?

“Grào ...!!”

Tiếng Long Ngâm cuối cùng tan đi, bầu trời rực lên một ánh cam mạnh mẽ cuối cùng cũng tan biến mất. Lúc này chấn động lại tiếp tục rung lên.

Liên thế Thu Phong nhú mày. Cái này ... Lục Nương ở đây, nhưng vẫn có rung chấn, vậy ở đâu đó có chiến đấu? Ai có thể gây ra viễn cảnh chiến đấu như thế này chứ?

“Phong!!”

“Anh Phong ...”

“Um um”

“Thủ trưởng!!”

“Thủ trưởng!!”

Lúc này mấy người Lục Nương chạy lại. Gương mặt của Lục Nương lo lắng nhìn từ trên xuống dưới Thu Phong một lượt thấy hẳn không có chuyện gì liền thở phào ra. Còn hai đứa trẻ gương mặt của chúng hoảng sợ tột độ, nhưng kèm theo đó là sự kinh ngạc khi chứng kiến Thu Phong tạo ra những con giun kì quái thổi bay cả một tòa nhà.

Về phần quân nhân cấp dưới của Thu Phong, ngoài tư tưởng gặp Thu Phong là phải chào ra. Bọn họ gần như cạn lời khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi. Nó quá ư là vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Theo như những gì họ biết, thủ trưởng cũng dạy cho họ thứ gọi là nội công, tức là có thể sử dụng những gì mà Thu Phong vừa làm nếu như chăm chỉ luyện tập.

Ngoài kinh ngạc ra, hai người này càng lúc càng trở nên phấn khích. Thế giới này bây giờ tàn rồi, chỉ có thực lực chiến đấu sinh tồn mới là tất cả. Khi mà người thường, không có vũ khí lại chẳng là cái đinh gì đối với Dị Năng Giả cả.

Thủ trưởng bọn họ cũng là người bình thường, nhưng ngài ấy lại chứng minh điều ngược lại.

“Này! Mày không cần phải dùng dao mổ trâu để đi cắt cổ gà đầu thằng kia!!”

Đúng lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Thu Phong. Tiếng nói phát ra từ trên đỉnh tòa nhà sau lưng hắn.

Tức thì Thu Phong quay đầu lại. Híp mắt nhìn lên trời, nơi đó có một người trung niên mặc một bộ đồ cổ trang đứng tại nơi đó.

“Chú Lâm?!!”

Thu Phong hô to lên một tiếng.

“Ừ ừ..”

“Pặc ...”

Bất chợt người trung niên đó nhảy thẳng xuống dưới này, ông ta nhẹ nhàng tiếp đất xong tản bộ đi đến trước mặt Thu Phong. Gương mặt của ông ấy tuy đã già nhưng lại cực kì phong độ, đôi mắt sáng sủa trông rất có thần thái.

“Thằng này ... tao cứ nghĩ con tao nó vượt qua mày rồi ... Hai anh em nhà mày đúng là quái thai! Ha ha ha ha ha ha!!!”

Vừa nói lão trung niên vừa vỗ lên vai Thu Phong bộp bộp bộp cười lên ha hả.

Đúng rồi. Lão ta chính là Tô Lâm, vị Võ Năng Giả mạnh mẽ nhất đất nước Xích Quỷ này được biết đến.

“Chú Lâm!”

Lúc này Lục Nương cũng tiến đến nhẹ nhàng chào ông bác Tô Lâm một tiếng. Ít nhiều Tô Lâm và Quốc Thiên cũng sống trong căn hộ của Thu Phong một khoảng thời gian, tất nhiên Lục Nương thường xuyên lui tới cũng có quen biết lão già cằn rỗ Tô Lâm rồi.

“Chào bác Lâm đi hai đứa ...”

Lục Nương khẽ cúi thân hình mềm mại của mình xuống thì thảo vào hai đứa nhỏ.

Tự nhiên đâu ra một ông già bá đạo, nhảy từ tòa cao tầng xuống như chơi vậy. Đây còn là con người sao? Đã vậy còn được anh Phong kêu một tiếng chú nữa, có lẽ là người nhà của anh.

Thấy thế thằng cu Tiểu Bảo dắt Tiểu Bôi đến trước mặt lão già Tô Lâm đang hàn huyên linh tinh cùng Thu Phong.

“Dạ cháu chào bác Lâm “

“Ừm ừm ác âm ...”

“Hả? Hai đứa nào đây?”

Bất ngờ Tô Lâm chỉ vào hai đứa nhỏ xong nhìn Thu Phong.

Không biết tại sao Thu Phong lại tự nhiên nở nụ cười, mà chính nụ cười đó của Thu Phong khiến cho lão già Tô Lâm hiểu lầm cái gì đó.

Lão ta liền chỉ tay vào Thu Phong híp mắt, lắc lắc đầu ngón tay mà cười:

“Thằng này giỏi ... mới đây mà rặn ra được hai đứa!”

Song lão quay sang nhìn Lục Nương cười tít hết cả mắt mà nói:

“Tốt lắm cháu dâu! Mới có bao nhiêu thời gian ... giờ ta có hẳn bốn đứa cháu rồi ha ha ha ... ủa mà khoan???”

Dường như lão ta thấy có gì đó sai sai liền khựng lại cúi đầu xuống hỏi hai đứa nhỏ:

“Cháu mấy tuổi?”

“Dạ 14 tuổi!”

“Cái gì?”

Tô Lâm kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

Thu Phong bây giờ mới 27 tuổi. Mà hai đứa này đã có đứa 14 tuổi. Tức là 13 tuổi Thu Phong đã ...

“Lão già! Chú nghĩ cái quái gì thế? Đây là hai đứa trẻ cháu vừa nhận nuôi!”

Thu Phong ôm mặt liên tục lắc đầu mà nói.

Thật hẳn không hiểu nổi lão già này có trí tưởng tượng phong phú đến thế. Vừa gặp liền nghĩ hai đứa bé này là con hắn. Đùa gì vậy?

“Hmmmm ...”

Lão già càn rờn Tô Lâm híp mắt lại nhìn chăm chăm vào gương mặt ngại ngùng của Lục Nương mà cười lên khắc khắc.

“Không có thì làm nhanh lên đi hahahaha!!”

“Bỏ qua đi, sao chú Lâm lại ở đây vậy?”

“Uỳnh uỳnh ...”

Đúng lúc này Thu Phong vừa lên tiếng hỏi lý do tại sao Tô Lâm lại ở đây thì tiếng ầm ầm lại vang lên không ngừng.

Thấy đôi lông mày của Thu Phong nhíu lại nhìn sang hướng tiếng động vừa phát.

“Thằng Thiên đang chiến đấu!”

“Hả?”

Lần này Thu Phong thật sự là người kinh ngạc. Quốc Thiên sao lại ở đây rồi

“Cậu Thiên ban nãy vừa cứu em và hai đứa nhỏ ... cậu ấy đang chiến đấu với một Dị Năng Giả nào đó mạnh lắm!”

Bên cạnh Lục Nương lên tiếng chiêm vào.

Quả thật rằng ban nãy nếu không có Quốc Thiên có lẽ cô và hai đứa bé này đã bỏ mạng mất rồi.

“Bác Lâm! Bảo vệ ba người họ dùm cháu được không?”

Bất chợt Thu Phong lên tiếng nói. Hắn thấy Tô Lâm gật gật đầu liền bản thân lập tức lao đi nhanh như một con gió.

Thấy tốc độ như vậy của Thu Phong, Tô Lâm thəm lắ đầu. Thằng bé này quá mức quái thai rồi, em nó phát triển đã nhanh, nó còn nhanh hơn cả em trai nó.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Sức Mạnh Của Quốc Thiên

Trong khu vực trung tâm quận Bình Phúc, một nơi từng là phố đèn đỏ đông đúc người qua lại giờ đây chẳng có một bóng người. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói khi một thời đại dường như đang sắp kết thúc diễn ra như thế này.

Nhưng sự khác biệt ở đây là đồng đồ nát tại khu phố đèn đỏ này. Một vài tòa chung cư cao tầng, đây là tài sản của Lục Nương. Nhưng nó đã sụp đổ gần hết. Thế giới không có điện đóm, không thiết bị nào hoạt động được kể cả máy móc xe cộ. Vậy mà những tòa nhà ấy bằng cách nào đó sụp đổ hoàn toàn thành bình địa.

“Bá Vương Quyên!!!”

“Uỳnh!!!”

Đúng lúc này một tiếng thét lớn vang lên. Tiếng thét ấy vừa dứt là mặt đất lại rung động cả lên.

Thời khắc này Thu Phong đã chạy tới, hấn cảm nhận được nơi chiến đấu, tức thì lao đến, đập vào mắt Thu Phong là hình ảnh Quốc Thiên vừa đâm bay một gã to lớn nào đó.

Đôi mắt Quốc Thiên bây giờ hùng hực lửa chiến. Dường như thằng bé không hề thấy rằng anh trai mình đang có mặt tại nơi này.

Vừa đâm bay gã kia, tức thì Quốc Thiên bật người lao đến đồng đồ nát.

Khi lao đến giữa chừng bất chợt Quốc Thiên khựng lại nửa khắc mà hô nhẹ lên:

“Hỗn Độn Trần Nhạc Quyên!”

Dứt lời Quốc Thiên như tan vào hư không. Thằng bé biến mất trước mặt Thu Phong.

“Kình kình kình kình ...”

Hàng chục tiếng động vang lên.

Đồng đồ nát đẽ gã được cho là Dị Năng Giả kia bỗng hóa thành vụn vẩn. Cơ thể to lớn của gã Dị Năng Giả và Quốc Thiên hiện ra.

Có một điều khác lạ rằng gã Dị Năng Giả đó đang co đấm lại, nhưng lại không thể nhúc nhích, thay vào đó trợn mắt lên mà nhìn Quốc Thiên.

“Mày còn dám chạy đến đây gây sự à?”

“Có ngon giải huyết ra tao với mày chiến một trận!”

Gã Dị Năng Giả to lớn có gương mặt dữ tợn kia hét vào mặt Quốc Thiên. Tiếng thét của hắn làm bay cả tóc của Quốc Thiên ra đằng sau.

“Mày phạm phải vào điều đại kỵ của anh trai tao. Đụng vào chị dâu tao ... Cựu quân vương à? Lần trước tao không giết mày, lần này mày phải chết!!”

Dứt lời Quốc Thiên đứng tại chỗ trước mặt cơ thể cao hơn ba mét đang bất động kia. Quốc Thiên khẽ co tay lại, cơ thể dòng nội lực từ màu vàng hóa thành màu cam. Năm đấm dẫn ra biến hóa thành chưởng.

Tức thời một khí thể to lớn tỏa ra thì người của Quốc Thiên.

“Đại Tu Di Chương – Thứ thứ hai – Phá Ngoại!!!”

Dứt lời nguyên một bàn tay không lồ to bằng cả người của gã Dị Năng Giả kia nện thẳng vào người hắn.

“Đùng!!!”

Lãnh trọn một chương trong trạng thái không thể nhúc nhích, né tránh hay đỡ đòn.

Một chương tung ra hóa vàng cả một vùng không gian nhỏ. Ánh sáng tan đi, Quốc Thiên vẫn đứng ngạo nghễ ở đó, còn gã Dị Năng Giả hóa hình thành người khổng lồ kia đã gục ngã nằm sấp mặt dưới mặt đất.

“Bộp ...”

Quốc Thiên nhẹ nhàng dùng chân đạp lên đầu hắn ta mà nói:

“Vẫn còn sống à? Vậy tao sẽ ấn nát cái đầu heo của mày ra ...”

Dứt lời Quốc Thiên dồn lực xuống dưới chân của mình.

“Rắc ~~”

Lực đạo lớn đến mức khiến mặt đất nứt toác ra, hiển nhiên cái đầu của gã đó vẫn chưa bị nát.

“Kình kịch ... Thùng!!!!”

Tiếng nhịp tim đập thành thịch to lớn vang lên từ cơ thể gã Dị Năng Giả kia.

Đúng lúc này Quốc Thiên cảm giác được chân của mình đang bị nhấc lên. Cảnh tượng toàn thân của gã Dị Năng Giả kia đang bắt đầu mọc ra

những cái gai nhọn, tóc của hắn cũng đã trở nên thô ráp và cứng cáp.

Quốc Thiên trợn mắt lên, hắn lập tức nhấc chân đang đạp lên đầu của gã ta, liền sau đó hắn liền dồn thêm lực ấn xuống một lần nữa.

“Uỳnh ~~~”

Mặt đất vốn đã nứt khá nhiều nay liền lập tức vỡ nát. Một vùng đất tính từ vị trí của hai người họ bị lún xuống. Một luồng xung kính lấy họ làm trung tâm phóng toạc ra tứ phương tám hướng. Vô số những kính xe oto chưa vỡ nát trực tiếp bị sóng xung kích chấn cho vỡ vụn.

Đồng tử mắt của Quốc Thiên co lại, chân của hắn, hay đúng hơn là cổ chân của hắn đã bị gã Dị Năng Giả kia giữ chặt lại. Bàn tay của hắn từ khi mọc gai lên nắm lấy chân của Quốc Thiên khiến cho Quốc Thiên cảm thấy hơi đau đớn.

“Khà khà ...”

Bỗng nhiên gã Dị Năng Giả ngẩng đầu lên, miệng hắn có một khòe máu, hắn ta nở nụ cười trông rất ghê rợn.

Tức thì hắn ta bật người dậy lùi theo Quốc Thiên chân bị bắt dính trên tay gã.

Nắm lấy cổ chân của Quốc Thiên, gã Dị Năng Giả kia dốc ngược Quốc Thiên lại như một đứa trẻ. Sau đó hắn đạp cả người của Quốc Thiên xuống mặt đất.

“Rầm ... Rầm rầm rầm rầm rầm rầm ...”

“Oc ...”

Quốc Thiên trông bắt lực bị gã Dị Năng Giả kia liên tục vùn lên vùn xuống như một món đồ chơi.

Đập qua phải, đập qua trái, đập ra phía trước. Cứ thế Quốc Thiên bị nện hơn chục lần xuống dưới mặt đất.

Xung quanh đó, mặt đường nhựa nứt toác ra không còn hình thù gì. Chỉ còn đất cát ở dưới.

Đúng lúc này gã Dị Năng Giả cảm nhận được một bóng hình lao đến đây với vận tốc không thể tin được.

“Dùng!!!”

Bóng hình đó xuất hiện ngay trước mặt gã Dị Năng Giả, đôi mắt màu xanh của bóng hình ấy khiến gã Dị Năng Giả rùng mình. Một quyền tung ra thẳng vào giữa mặt gã.

Một quyền ấy đơn thuần chỉ mang lực lượng thuần túy chấn bay gã Dị Năng Giả đi cả trăm mét. Dù là thế hấn vẫn giữ chặt lấy Quốc Thiên trên tay mình. Quốc Thiên bắt lực bị kéo theo mà không thể làm gì được.

“Dùng!!”

Bất ngờ một tiếng nổ vang lên, bức tường âm thanh bị xé rách. Thân ảnh Thu Phong xuất hiện thêm một lần nữa ngay sau lưng của gã Dị Năng Giả đó.

Gã Dị Năng Giả chỉ kịp thấy bóng hình ấy đưa một chân lên trời và:

“Bộp!! Rắc ~~”

Một đòn chẻ chân trực tiếp chẻ thẳng xuống dưới cánh tay mà gã ta đang nắm lấy Quốc Thiên.

Hiền nhiên đứng với một đòn đó, cánh tay của hắn gãy nát. Không còn sức lực để nắm hắn liền thả Quốc Thiên ra.

“Bịch bịch bịch ...”

Được thả ra, Quốc Thiên rơi xuống mặt đất lăn lộn vài chục vòng cho đến khi hết đà thì dừng lại.

Thu Phong sừng sững đứng đó như một vị thần, không hề đỡ em trai mình dậy, cũng thềm quan tâm đến gã Dị Năng Giả vừa bị hắn đâm bay kia giờ đã bay đến chỗ nào.

Dù vừa rời Thu Phong chẻ vào cánh tay của hắn, nhưng vẫn không tác động nhiều đến đà bay. Bởi thao tác của Thu Phong cực kì nhanh, không gây chấn động nhiều, mà trực tiếp cướp đoạt lại Quốc Thiên.

“Khụ khụ ...”

Quốc Thiên sau khi nằm bất động một vài giây trên mặt đất liền lồm cồm bò dậy ho khan liên tục vài hơi. Hắn ngẩng đầu lên nhìn anh trai của mình đứng tại đó, dù cứu hắn nhưng lại không thềm nhìn mặt hắn.

“Rầm ...”

Quốc Thiên tức giận đâm thẳng vào mặt đất, khiến vùng đất nhỏ bị nứt toạc ra.

“Anh đã dặn mày bao nhiêu lần ... đừng coi thường đối thủ. Lần sau mày sẽ chết nếu như còn giữ thái độ cợt nhả đó với kẻ thù của mình.”

Tại đó, Thu Phong vẫn không quay đầu lại. Thanh âm từ miệng hắn vang lên truyền thẳng vào tai của Quốc Thiên. Khiến cho cơ thể Quốc Thiên khi nghe được những từ ngữ ấy liền run lên bần bật.

Không! Quốc Thiên không bao giờ coi thường đối thủ. Từ cái ngày mà anh trai nó dẫn dò nó, dù đối thủ yếu hay mạnh, tuyệt đối đừng coi thường. Với kẻ này cũng vậy, Quốc Thiên từng đấu với hắn một lần trong đấu trường ngầm cao cấp rồi.

Quốc Thiên đã đánh bại hắn và dành ngôi vương tại đấu trường. Nhưng lần này gặp mặt quả thật với kẻ từng thất bại dưới trướng mình, Quốc Thiên lại vô tình coi thường hắn. Nếu như ngay vừa nãy, Quốc Thiên dùng hết lực đập nát đầu hắn ta thì đã không phải gặp tình trạng như thế này.

Đây là lần đầu tiên Quốc Thiên coi thường người khác kể từ khi anh trai hắn dẫn dò hắn. Quốc Thiên không có gì để nói, dù một lần, hay là lần đầu, vẫn là bản thân hắn sai khi coi thường đối thủ.

Nếu lần này không có anh trai hắn, có lẽ hắn ăn hành ngáp mồm rồi.

Còn gã Dị Năng Giả kia, hắn ta chưa hề thể hiện qua sức mạnh đó. Tại sao hắn lại có thể hóa hình lần hai trở thành một gã mình đầy gai nhọn thế kia?

“Đánh nghiêm túc vào, thể hiện cho anh xem!”

Thu Phong nhè nhẹ lên tiếng.

Dứt lời hắn nhảy một phát lên tòa nhà gần đó. Nơi này cũng cách phố đèn đỏ vài trăm mét. Ở đây còn mấy tòa nhà chưa bị đánh sập. Thu Phong muốn quan sát Quốc Thiên chiến đấu từ trên cao để thấy rõ hơn khả năng chiến đấu và quan sát tình hình của Quốc Thiên.

“Vâng thưa anh!”

Đôi mắt Quốc Thiên trở nên sắc lạnh. Hắn không còn tức giận hay bất lực đó, thay vào đó là ánh mắt hùng hục lửa chiến. Sau đó bỗng dưng Quốc

Thiên khoanh chân lại ngồi thiền, mắt nhắm tịt xuống. Hai tay đưa lên vận nội công rồi ấn xuống Đan Điền.

Khí nóng tỏa ra từ cơ thể của Quốc Thiên có ánh vàng đan xen lẫn ánh cam.

“Rầm rầm rầm ...”

“Chó chết! Chó chết! Chó chết quân đánh lên!!!”

Lúc này mặt đất lại trở nên rung động nhẹ nhẹ. Xa xa một gã Dị Năng Giả to lớn, vồn cao từ 3m giờ đây đã cao đến 5m. Khắp người toàn gai nhọn trông khá giống một con khủng long thời tiền sử có hình người.

Hắn ta mang gương mặt tức giận chạy đến chỗ Quốc Thiên liên tục ngó qua ngó lại tìm thân ảnh của Thu Phong. Hắn ta trực tiếp bỏ mặc qua sự tồn tại của Quốc Thiên ngồi ngay trước mặt mình, giống như hắn không còn để Quốc Thiên vào mắt nữa.

“Hừ hừ ...”

Bất giác hắn ta ngẩng đầu lên trời nhìn vào đỉnh của một tòa nhà. Nơi đó, Thu Phong đứng khoanh tay lại trông như một vị thần nhìn xuống kẻ phàm phu tục tử là hắn.

“Thằng chó!!!”

Gã Dị Năng Giả tức giận trực tiếp lao đến tòa nhà.

“Rầm rầm rầm ...”

Mỗi bước chân của hắn ta là mỗi một lần mặt đất rung động. Hắn ta trực tiếp chạy ngang qua Quốc Thiên mà không hề quan tâm đến sự tồn tại của Quốc Thiên, kẻ từng đánh hắn gần chết vừa nãy.

Bây giờ trong mắt hắn chỉ có Thu Phong, kẻ vừa đâm bay hắn mà thôi.

“Uỳnh!!”

Khi cách tòa nhà chừng 30m gã Dị Năng Giả hóa hình kia lập tức bật lên tòa nhà cao mấy trăm mét.

Nhưng hắn chỉ bật cao được khoảng vài chục mét liền hết đà. Hắn ta đành phải bám vào tòa nhà mà leo lên.

“Rầm rầm rầm rầm ... xoảng xoảng xoảng xoảng ...”

Như một con quái vật đúng nghĩa đang sẵn đón mạng người. Hắn ta liên tục trèo lên tòa nhà cao chọc trời bằng tay không của hắn.

Đôi mắt hắn nhìn vào Thu Phong như thể chỉ muốn nhai đầu Thu Phong mới vừa lòng.

Đúng thời điểm này, một bóng hình khác xuất hiện giữa không trung trước mặt gã Dị Năng Giả đó. Gã Dị Năng Giả co đôi mắt như mèo của mình lại để nhìn rõ bóng hình ấy:

“Quốc Thiên!!! Cút!”

Là Quốc Thiên.

Tự lúc nào Quốc Thiên đã bật lên hơn cả trăm mét, ở tại không trung, Quốc Thiên tiêu sái nhìn gã Dị Năng Giả đó mà nơ nụ cười. Miệng thẳng bé thốt nhẹ lên hai chữ:

“Cút xuống!”

Dứt lời Quốc Thiên xoay một vòng trên không trung, một đạp nện thẳng vào mặt gã Dị Năng Giả hóa hình kia.

“Bốp!”

“Uỳnh ...”

Đúng một đập khiến cho gã Dị Năng Giả cảm thấy người xuống dưới mặt đất. Lực tác động của Quốc Thiên quá mạnh, thêm lực hút trái đất lên cơ thể to lớn ấy của hắn khiến toàn bộ diện tích xung quanh vài chục mét bị chấn nát.

“Kiếm Thiên!!”

Giọng của Tô Lâm không biết từ đâu vang lên. Từ một phương trời nào đó, một thanh kiếm vàng óng phóng đến bên cạnh Quốc Thiên.

Đứng tại đó Thu Phong không nhìn rõ được thanh kiếm đó ra sao, nhưng hắn chỉ biết một điều rằng khi Quốc Thiên rút thanh kiếm ấy ra cả bầu trời hóa thành màu vàng tuyệt đẹp.

“Thái Dương Hạ San!!”

Quốc Thiên hét lên một tiếng. Bầu trời bỗng dưng tối sầm lại.

Không! Không phải là bầu trời tối lại, mà chính là vị trí của Quốc Thiên quá sáng, sáng đến mức ánh sáng mặt trời cũng phải tối đi để nhường ánh sáng lại cho nó.

Hơi nóng không biết từ đâu ra liên tục phả vào mặt Thu Phong. Lúc này Thu Phong phải sử dụng con mắt xanh của mình mới có thể nhìn rõ được động tác của Quốc Thiên.

Thằng bé sau khi rút thanh kiếm ra, nó hô lên một tiếng, cả bầu trời tối sầm lại. Toàn thân nó phát sáng lên ánh sáng vàng rực rỡ, sau đó ánh sáng trên người nó chuyển về thanh kiếm của nó, thanh kiếm ấy vốn đã sáng nay

còn sáng hơn. Một quả cầu vàng xuất hiện trên đỉnh đầu của Quốc Thiên, kèm theo đó là một vòng tròn màu cam.

Tiếp theo đó Quốc Thiên lướt đi nhẹ nhàng dưới mặt đất. Khi gã Dị Năng Giả hóa hình kia vừa đứng dậy thì Quốc Thiên một kiếm chém ngang qua người hắn. Một kiếm ấy kéo theo sự sụp đổ của những tòa nhà bên cạnh.

Kể cả tòa nhà của Thu Phong đang đứng cũng không tránh khỏi tai họa.

“Ầm ầm ầm ...!”

Hàng chục tòa nhà cao tầng đổ xuống, Thu Phong cũng đã buông mình nhảy xuống dưới này. Trong mắt hắn, gã Dị Năng Giả kia đã bị chém ra thành hai mảnh, vết chém gây bông lên cơ thể của hắn, khiến cho hắn ta không thể nào hồi phục được như cách mà cánh tay của hắn bị Thu Phong chẻ gãy.

Một màn thể hiện này của Quốc Thiên thực sự làm cho Thu Phong rung động.

‘Từ lúc nào thằng bé đã mạnh đến thế này?’

‘Chắc chắc là Tô Lâm. Lão già Tô Lâm này bảo sau khi về lại nhà tù liền từ chức, từ đó đến giờ hắn không thấy lão ta đâu. Chắc chắn là bí mật huấn luyện cho thằng em mình mà bỏ mặc mình. Lão già chơi bản!’

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Lập Chốt Hay Không Lập Chốt ?

Quốc Thiên một kiếm chém chết kẻ khinh thường hắn. Cuối cùng Quốc Thiên cũng nhận ra được bài học về việc phải luôn coi trọng đối phương rồi. Nếu không có anh trai hắn, có lẽ hắn phải là người chết chứ không phải là tên này.

Tên này bản thân hắn ta cũng đã coi thường Quốc Thiên mà chỉ tập trung vô người anh trai vốn không coi nó ra cái giống ôn gì. Cái giá phải trả là hắn bị chính kẻ hắn xem thường giết. Nếu Quốc Thiên thực sự không giết được hắn, Thu Phong cũng giết. Chỉ một đường chết, nhưng chết bởi chính kẻ mà mình xem thường tại phút chốt.

Hắn chết mà không hề cam tâm một chút nào. Hắn là Dị Năng Giả cấp độ 5. Hắn thậm chí còn chưa quay về trạng thái hóa hình mạnh nhất mà đã chết một cách âm ức.

Ngày trước hắn làm quân vương tại đấu trường ngậm cao cấp, thân giết chết biết bao nhiêu Dị Năng Giả trong đấu trường đó để thể hiện thực lực. Một phần là thế, hắn còn một bí mật khác. Vốn hắn là Dị Năng Giả hóa hình cấp độ 5, nhưng do một số điều kiện hắn bị thương, nên không thể hóa hình được trạng thái mạnh nhất của mình.

Thay vào đó hắn chỉ có thể hóa hình thành người khổng lồ, co to hơn người bình thường một chút xíu vào khoảng 3m mà thôi. Tuy nhiên sau khi Quốc Thiên chưởng một chưởng kia vào người hắn, trước đó Quốc Thiên lại phong bế kinh mạch của hắn, khiến vết thương bị ức chế lại.

Còn cái chuông kia là chiêu thức xuất phát từ Thiếu Lâm. Tất nhiên nó không có tác dụng chữa thương, nhưng có tác dụng độ hóa xua đuổi âm khí. Tên này bị nhiễm âm khí trong người rất nặng, khiến hắn không về trạng thái cũ được.

Chuông Đại Tu tung lên người hắn, vô tình thanh tẩy đi một chút âm khí, chuông khí, cho nên hắn lấy lại được một phần sức mạnh và không coi Quốc Thiên ra cái đinh gì. Hắn chỉ coi Thu Phong, kẻ đâm hắn một đâm một cách nhẹ nhàng kia là đối thủ.

Gã Dị Năng Giả đó, vốn cũng không thuộc bất cứ thế lực nào. Hắn ta sau khi thất bại, không tiếp tục ở đấu trường nữa, mà lang thang bên ngoài. Đến một ngày hắn định xuôi vào Nam tham gia đấu trường trong đó. Thì bất ngờ chuyến bay của hắn, cái máy bay đó bỗng dưng không bay nữa, cắm thẳng xuống dưới biển sâu. Tất cả hành khách, phi công, tiếp viên chết rất nhiều. Vài người không chết thì cũng lang thang trên biển đến khi hết lương thực rồi chết.

Còn hắn, vốn là Dị Năng Giả nên trực tiếp bơi vào bờ và đến thành phố Cổ Thành. Hắn gặp quân đội tại nơi đó, bản thân hắn cũng không muốn dấy vào quân đội. Và hắn tiến vào trong thành phố này. Nghe ngóng tin tức mới biết rằng bằng một cách nào đó tất cả thiết bị điện đều không sử dụng được, máy móc, máy tính, xe cộ, tất cả đều vô dụng.

Và bản tính xấu xa của hắn nổi lên khi mà những thiết bị điện không hoạt động. Tức là quân đội hay cảnh sát không có cách nào cản được Dị Năng Giả như hắn. Và hắn bắt đầu công cuộc bắt cóc gái để hiếp dâm.

Được vài ngày, quân đội thậm chí còn không biết hắn làm điều đó. Thành phố này tuy có quân đội và cảnh sát bảo vệ, nhưng quân lực quá ít, không có thiết bị an ninh và thiết bị liên lạc khiến cho hắn càng ngày càng lộng hành. Tuy nhiên hắn chỉ làm việc đó tại nơi vắng vẻ.

Đến một ngày, hắn thấy một tuyệt sắc giai nhân. Nữ nhân ấy là nữ nhân đẹp nhất từ trước đến nay mà hắn được gặp. Cô ta dắt theo hai đứa trẻ, chắc lại là mẹ hai con. Hắn thèm muốn nên theo chân Lục Nương về tận chung cư của mình. Tất nhiên để tránh kinh động đến quân đội xung quanh, hắn lén vào.

Bất ngờ khi vừa theo chân cô ta đến trước cửa phòng. Hắn gặp lại kẻ từng đánh bại hắn tại đấu trường ngầm bên trong căn hộ đó.

Và hiển nhiên hắn chưa kịp động chạm gì đến Lục Nương. Chỉ có ánh mắt dâm dê dán sát trên thân hình Lục Nương đã khiến cho Quốc Thiên lao vào tấn công hắn.

Cái kết như ta đã thấy. Người bị chẻ ra làm đôi, không còn hơi thở. Chết mà không cam tâm.

.....

Chung cư đã bị đổ nát, Thu Phong và mấy người Lục Nương không biết đi đâu, chắc có lẽ nên để Lục Nương và mấy đứa nhỏ đến gần khu đóng quân của quân nhân cho an toàn. Ở chỗ này nữa, không biết còn gì xảy ra.

Thế là mấy người Thu Phong và Quốc Thiên liền đi bộ đến quận trung tâm thành phố Quảng Phúc.

Trên đường đi Quốc Thiên bất chợt lên tiếng:

“Anh hai ... anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Thu Phong lắc nhẹ đầu mình nói:

“Anh còn chưa ra khỏi thành phố! Anh phải cứu giúp những người dân tại thành phố này và Cổ Thành. Không thể bỏ đi được. Mà làm sao em đến

được đây? Thời gian qua em làm gì?”

“Em và bác Lâm chạy từ Thượng Kinh về đây! Lúc đầu thì đi bằng thuyền gỗ men đất liền để khỏi bị lạc. Sau đó em đến vài thành phố khác kiếm được tám bản đồ bèn chạy thẳng về đây trong nửa tháng vừa rồi.”

“Vậy những nơi khác cũng giống như ở đây đúng không? Có gì khác biệt không?”

“Không ... ở đây quá yên bình!”

Gương mặt của Quốc Thiên bỗng trở nên trầm trọng mà nói tiếp:

“Thủ đô, ngày thứ ba cúp điện em và bác Lâm sốt ruột đã đi rồi. Lúc em đi thì mọi chuyện vẫn ổn. Nhưng càng xuôi về trong này, em càng thấy mọi thứ rất loạn. Dị Năng Giả nổi lên như mầm mống tai họa, chưa kể tội phạm cũng vậy, mọc lên nhiều vô số kể. Cảnh sát đa phần chỉ là người thường, họ chỉ toàn trang bị súng công nghệ nên đành bất lực với số lượng tội phạm nhiều khủng bố ... Chưa kể đến quân đội đều rút hết về thủ đô, họ không quan tâm đến người dân. Chắc cũng chỉ có quân đoàn của anh là ở lại bảo vệ dân mà thôi ...”

Vừa nói Quốc Thiên vừa thở dài nhìn lên bầu trời lúc nào cũng rực ánh vàng, mất đi màu xanh thuần khiết của mấy tuần trước.

Khẽ nuốt một ngụm nước miếng, Quốc Thiên lại nói tiếp:

“Nhưng tiêu cực cũng có tích cực. Một vài Dị Năng Giả có khả năng chiến đấu bắt đầu nổi lên như những anh hùng. Họ cùng cảnh sát phối hợp với nhau bảo vệ người dân. Tuy có một số thằng anh hùng bại não, dù vậy vẫn giúp người dân là được rồi. Đa phần 10 thành phố e đi ngang qua thì có khoảng vài Dị Năng Giả đứng lên bảo vệ thành phố của họ. Dù là thế thì mấy thằng thích phá vẫn nhiều hơn mấy thằng thích bảo vệ.”

“Em có giúp họ không?”

Bỗng dung Thu Phong chen ngang vào một câu.

“Tất nhiên là có ... những kẻ được coi là anh hùng lại không dám giết người. Em là kẻ giết những thằng tội phạm đó. Thế giới này đang càng lúc càng loạn, bất cứ nơi nào em đi qua cũng đều tan nát, tang hoang. Người chết, người bị thương nhiều vô số kể. Đa phần toàn tự mình giết hại nhau. Rồi trên các đường lớn giao thông, rất nhiều người vì không có thức ăn mà chẳng thể đi nổi. Em cũng không quản được nhiều đến thế. Em bây giờ tính chạy về thành Châu Lang để xem vợ con và bố mẹ thế nào. Anh có đi cùng không?”

Gương mặt Thu Phong trở nên khó xử. Hấn rất muốn về, nhưng về thế nào đây, ở đây hấn còn phải bảo vệ người dân của mình. Không thể cứ thế mà đi được.

Thành Châu Lang ít nhiều cũng cách nơi này đến 1.000 cây số. Bản thân hấn dù có nhanh đến đâu những vẫn không thể nào giữ được cái tốc độ âm thanh một thời gian dài được.

“Anh không đi được. Anh phải có trách nhiệm ở lại đây bảo vệ thành phố này và Hắc Long Bang. Hãy thay mặt anh trở về bảo vệ gia đình mình, nếu được hãy dẫn họ ra đây. Anh nghĩ chuyện này không đơn giản như vậy đâu. Cơ thể anh liên tục cảm thấy bất an. Chuyện này có lẽ còn chưa kết thúc ... bây giờ em cũng không cần quá lo về bố mẹ, tại có chú Đình Thu và chú Thiện Nhân ở đó bảo vệ. Bố già mình cũng có quyền lực nữa, dù là thời thế bây giờ ông cũng có cách xử trí của riêng mình. Về và xem thử ông muốn ý kiến như thế nào, nếu được hãy khuyên họ đến đây. Ở đây có quân đội của anh, anh tin sẽ bảo vệ được mọi người ...”

“Em hiểu rồi!”

Quốc Thiên gật đầu nghe theo lời của Thu Phong.

Hắn cũng không cứng đầu, không hiểu chuyện đến mức mà không hiểu vị trí của anh trai mình là gì. Nếu muốn đi, anh ấy đã đi lâu rồi, không đợi đến lúc này vẫn chưa đi.

Bây giờ vừa tản bộ, Thu Phong vừa suy nghĩ một vài chuyện.

Ngoài kia thế giới cực kì loạn. Hắn phải làm cái gì đó ... nếu không thành phố này cũng không xong mất.

Lập chốt? Có nên lập chốt ngăn người ngoài tiến vào đây không?

Thu Phong đang đắn đo. Vì sao phải lập chốt ư?

Đơn giản, những người đi ra từ thành phố này, sau khi họ thấy bạo loạn diễn ra tại thành phố khác. Mà nơi đó cũng không có điện, không có lương thực, chắc chắn họ sẽ di chuyển lại về đây. Nhưng điều đó thì không nói làm gì, họ sẽ truyền miệng nhau rằng thành phố này có quân đội bảo vệ, có nguồn cung ứng thực phẩm ra sao.

Nếu điều đó xảy ra, Thu Phong sẽ không đủ lực lượng để quản lý hết tất cả những người di cư đến đây. Chưa kể đến việc sẽ có Dị Năng Giả, tội phạm trà trộn vào quấy phá. Lực lượng dưới trướng hắn coi như có 10.000 người phân ra để bảo vệ tận mấy triệu nhân mạng đã là quá sức lắm rồi. Hắn không muốn rước thêm người khác, hắn phải nhẫn tâm. Nếu không tất cả mọi người trong thành phố này cũng diệt vong theo mà chẳng ai còn sống.

Tính thêm cả số người hắn đang huấn luyện là thành viên của Hắc Long Bang vào cũng chỉ hơn 10.000 người một chút. Con số này quá ít cho một thành phố không điện đóm mà phải quản lý cả triệu người.

Khi xưa thời cổ kính, một thành thị lớn cũng phải có mấy vạn quân để duy trì cho một thành thị chỉ vài trăm ngàn người. Quảng Phúc cũng tính là một thành phố lớn khi độ rộng lớn của nó lên đến 10 quận.

Quanh khu vực tỉnh Sơn Bà này cũng chỉ có một mình quân của hãn là đóng ở đây, không có Hải Quân cũng như Lục Quân khác.

Nếu hãn lập chốt chặn đường như vậy sẽ dẫn đến những xích mích với người dân trong nước, chưa kể đến danh tiếng của cái tên Quốc Phong này cũng sẽ đi xuống. Hãn phải làm cái gì đó để đoàn kết lại người dân trong thành phố này. Hãn cần hỏi ý kiến của mọi người, chứ việc này hãn cũng không thể quyết định một mình được.

Ví như người dân cũng muốn những người nơi khác đến ở, họ phải làm cái gì đó để giúp Thu Phong đảm bảo an toàn cho cả họ và những người kia. Rồi đến vấn đề phát sinh như lương thực, lương thực bây giờ chỉ đảm bảo được họ sống thêm vài tuần để chờ đợi những vật chăn nuôi kia sinh sôi nảy nở mới có thể ăn được. Cây cối cũng cần thời gian để phát triển, không phải dùng phát là có thức ăn ngay.

Với số lượng mấy triệu dân hiện nay, họ đang đồng tâm hiệp lực để làm. Những kẻ bỏ đi thì bị những người ở lại khinh bỉ, đi rồi đừng quay lại.

Chưa kể đến gia đình của các quân nhân mình thì tính sao? Khi họ đến đây mà không được vào sẽ dẫn đến lòng quân bị loạn, nếu họ được vào bên ngoài người ta sẽ dị nghị và dẫn đến bạo loạn. Như thế Thu Phong sẽ phải giết bọn họ.

Người mình giết người mình là điều Thu Phong không muốn thấy nhất. Hãn đã từng thề với tổng thống Phạm Phùng rằng sẽ bảo vệ người dân quốc gia này. Đã không giúp được họ thì thôi, Thu Phong không muốn giết họ một chút nào.

Vấn đề này thật quá đau đầu. Chắc hẳn phải mở một cuộc họp thôi, ngắt cái quân đội của hẳn, cũng chỉ có hẳn là thống lĩnh duy nhất. Không có tham mưu, như thế quân đội này lập ra và vứt đó để hẳn tự sinh tự diệt vậy.

Thu Phong đang không biết là quân đội phía Bắc có âm mưu gì không, khi mà tất cả các quân đội đều di chuyển quân về phía thủ đô, trong khi hẳn lại không hề làm thế. Hẳn cũng chẳng nhận được thông báo nào trước đó.

Chẳng lẽ bản thân hẳn đang vướng phải vào một kế hoạch nào đó?

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Lập Chốt !!

Tại quảng trường sân vận động thể thao trung tâm thành phố Quảng Phúc.

Sau ngày hôm qua Thu Phong tổ chức cuộc họp với một số thành viên cấp cao trong Hắc Long Bang và một số đội trưởng tại doanh trại của mình. Hắn quyết định tập hợp người dân lại nghe theo quyết định của người dân.

Phía dưới quảng trường, nơi đó có khoảng vài ngàn người đứng tại đó. Tất cả họ đều là dân chúng bình thường. Họ được khu phố của mình cử làm người đại diện, tới quận trung tâm, quận Thừa Thiên này để tham gia cuộc họp quyết định một số thứ liên quan đến thành phố mà Thu Phong không thể quyết định được.

Đứng trên khán đài đó Thu Phong vượt vượt cổ họng của mình bắt đầu thử sức lên tiếng:

“Ngày hôm nay tôi xin thông báo cho mọi người một số tin tức về tình hình thế giới hiện tại!”

Giọng nói Thu Phong vang lên, nó không lớn, nhưng bằng cách nào đó khiến tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ mồn một không lọt một chữ nào.

“Sao ngài ấy lại có thể nói rõ thế nhỉ?”

Lúc này phía dưới quảng trường lại bắt đầu náo động cả lên. Ban đầu họ im lặng mục đích sợ vì không có điện Thu Phong sẽ không nói rõ được cho

họ nghe. Qua đó cho thấy ý thức của người dân rất tốt. Tuy nhiên khi Thu Phong nói mà ai cũng nghe rõ mồn một ở không gian loãng thế này khiến cho người dân cảm thấy khá bất ngờ.

“E hèm... e hèm ....”

Tại khán đài, Thu Phong liên tục ho khan vài tiếng để người dân im lặng. Nhưng dường như bắt được cái đài nói chuyện, ai nấy cũng bắt đầu bàn luận xem Thu Phong sẽ nói gì trong khi hắn đang định nói thì ai cũng ồn ào rất khó chịu.

“Im lặng!!!!!!”

Thu Phong dồn năng lượng vào trong phổi hét lên một tiếng.

Tiếng hét làm rung động cả mặt đất, lồng ngực của tất cả mọi người đều chấn động lên vì tiếng hét đó.

Tất cả im bật, im bật vì bất ngờ, cũng im bật vì gương mặt dữ tợn kia của Thu Phong.

Họ biết vị thiếu tướng thiên tài trẻ tuổi này tuy rằng giúp người dân bọn họ rất nhiều. Nhưng hắn lại cực kì sát phạt. Trong mấy tuần mất điện này, Thu Phong đã giết không biết bao nhiêu tội phạm. Những kẻ trốn ngục – Giết, lần đầu lợi dụng thời thế này phạm tội – Giết, duy nhất chỉ có những kẻ đã phạm tội còn ở yên trong tù mà không trốn ra lại được Thu Phong cho thả và lao động công ích dưới sự giám sát của quân đội hắn.

“Xin nhắc lại! Trước tin tôi xin thông báo về tình hình những ngày vừa qua. Mọi người nghe phải thực bình tĩnh!”

Nói đến đây Thu Phong dừng lại quan sát nhất cử nhất động của mọi người phía dưới. Quân đội của hắn, trong tay của ai cũng cầm những khẩu

súng mang hỏa lực, họ đứng đó như những bức tượng để bảo vệ nơi này cũng như không muốn cho người dân trở nên náo động quá mức cần thiết.

“Tôi không biết thế giới bên ngoài ra sao. Nhưng không chỉ riêng thành phố chúng ta. Mà toàn bộ quốc gia này, có thể là toàn thế giới đang trở về thời kì đồ sắt. Tức các thiết bị điện tử không thể sử dụng được. Công nghệ hoàn toàn bị phá hủy, tôi không rõ nguyên nhân từ đâu. Nhưng mọi người hãy nhìn bầu trời đi!”

Thu Phong vừa dứt lời mọi người liền nhìn lên ánh trời vàng rực ấy. Quả thật bọn họ dạo đây cũng để ý sắc trời không còn trong xanh như nước, mà nó chuyển thành màu vàng. Vàng của mặt trời, không một chút màu xanh nào cả. Như thể hành tinh xanh trở thành hành tinh vàng vậy.

“Tôi không biết nguyên nhân có thể liên quan đến bầu trời hay là không. Nhưng chúng ta đang ở thời kì thiếu lương thực, thiếu tài nguyên, không phương tiện di chuyển. Toàn bộ các thành phố khác đang liên tục xảy ra bạo động. Quân đội không can thiệp, thay vào đó họ di chuyển về thủ đô nhận lệnh gì đó. Tôi không cần biết, tôi hiện tại vẫn ở đây để giúp người dân, giúp thành phố này vượt qua thời kỳ này. Để đảm bảo được điều đó trong tương lai sẽ có rất nhiều người di chuyển về đây. Chính là do những kẻ bỏ thành phố này đi, nơi khác bạo loạn, chết còn dễ hơn cả sống. Thiếu thốn lương thực, tội phạm hoành hành, Dị Năng Giả cũng theo đó thể hiện năng lực gây hại dân thường. Tất cả luật lệ đều không thể kìm hãm Dị Năng Giả khi mà thiết bị ức chế tế bào Dị Năng Giả không hoạt động.”

“Do đó thời gian sắp tới sẽ có rất nhiều người chuyển về đây. Kéo theo hệ lụy là vô số người tốt kẻ xấu xâm nhập vào. Thứ nhất khoan hãy nói đến loạn, nói đến lương thực, nước uống. Tôi không thể nào đảm bảo tất cả những người di cư tới và những người tại đây có thể no bụng được. Thậm chí không có mà ăn nếu quá nhiều người đến đây. Chưa kể đến việc bạo loạn khi không đủ thức ăn, tội phạm từ thành phố khác di chuyển đến. Quân

đội, cảnh sát, không thể nào đủ lực lượng để ngăn cản bảo vệ người dân. Theo đó tôi muốn hỏi ý kiến của mọi người và đề ra phương án giải quyết ...”

Như thế đã nói xong, Thu Phong liếc nhìn Thành Chân ở phía dưới ý bảo hãy làm việc đi.

Lúc này Thành Chân và các quân nhân bên cạnh hắn chuẩn bị mấy chồng giấy viết tay chuẩn bị từ lúc nào phân phát cho hàng ngàn người trong quảng trường này.

Tiếp đó Thu Phong nói tiếp:

“Trong tờ giấy đó có ghi phương án tiếp theo. Có hai phương án. Một là lập chốt không cho thêm bất cứ ai vào trong thành phố, chỉ trừ những người có mặt tại thành phố này hiện tại, có thân nhân di chuyển về đây thì được phép vào. Cũng như quân đội dưới trướng tôi, khi gia đình họ đến sẽ được phép tiến vào trong. Phương án tiếp theo là chấp nhận tất cả mọi người du nhập vào. Nhưng chọn phương án đó, mọi người phải giúp tôi nghĩ ra phương án chống bạo loạn, và nghĩ ra cách có thêm lương thực cung ứng cho những người như vậy! Nếu chọn phương án 2, hãy ghi vào bên dưới cách giải quyết. Chọn phương án 1 thì không cần.”

Những tờ giấy được viết bằng tay được ban phát ra cho từng người. Không có điện, cũng chẳng có máy in ấn nào hoạt động. Mọi thứ nguyên liệu bây giờ đều hữu hạn khi sức của con người chẳng thể nào khai thác nổi.

Nhìn thế giới này như vậy, Thu Phong thấy cũng ổn. Dù rằng con người luôn cố gắng trồng cây gây rừng và bảo vệ môi trường. Nhưng cái tốc độ mình phục hồi và cái tốc độ mình phá nó. Giống như nằm ở hai đầu lưỡng cực vậy, làm thì ít mà phá thì nhiều.

Từ rất lâu rồi, Thu Phong luôn ghê tởm con người. Trong khi chính bản thân hắn cũng là con người. Giết chóc, phá hoại môi trường, phá hoại thiên nhiên. Con người làm biết bao nhiêu loài vật trên thế giới này tuyệt chủng.

Buồn cười thay cho con người tự tin nhận mình là chủ của trái đất, khám phá ra tới tận ngoài vũ trụ, biết bao nhiêu hành tinh được con người khám phá ra. Thế ấy mà vẫn có một số nơi trên thế giới này con người chẳng thể nào đi tới, ví như các vùng tam giác quỷ, vùng đảo chết chẳng hạn. Đến cả cánh rừng lớn nhất thế giới Amazon con người còn chưa khám phá ra hết nữa kia. Nực cười cho cái gọi là khoa học kỹ thuật, tất cả đều trở nên vô dụng cho hiện nay.

Chỉ 15 phút sau. Người dân bắt đầu xếp thành năm hàng. Họ thay phiên nhau đặt tờ giấy của mình lên trên mặt bàn được đặt ra trước đó.

Số tờ phiếu này cũng như đại diện cho người dân toàn thành phố. Hơn một ngàn người cũng như hơn một ngàn khu phố. Bao gồm cả mười quận.

“Mọi người hãy tìm chỗ nghỉ ngơi! Nửa tiếng sau tập có mặt tại đây tôi sẽ đưa ra kết quả cho mọi người.”

Lúc này đứng trên khán đài, giọng nói trầm ấm của Thu Phong lại vang lên bên tai mọi người.

Hắn vừa dứt lời, cả sân quảng trường bắt đầu nháo nhào cả lên. Như thể cả năm không được nói, họ bắt đầu cùng nhau bàn luận về những gì mà vị thiếu tướng trẻ tuổi kia nói ban nãy.

“À còn nữa! Nếu những ai không tin cứ thử đi kiểm chứng, tháng sau quay lại cũng không muộn. Tới lúc đó tôi sợ sẽ không ai được vào thành phố này đâu!”

Cứ tưởng chừng như Thu Phong sẽ bảo vệ dân, nghe theo dân, nhưng không. Hắn bảo vệ dân chứ không có phải là bản thân muốn nghe những ý kiến tiêu cực một chút nào.

Lúc này hắn và những người khác đang ngồi trong một mái hiên, từng người từng người một kiểm tra những tờ giấy. Phân loại ra kết quả và ghi số phiếu đã chọn.

Cái này quả thực rất cực khổ. Nếu là thời đại công nghệ, chắc chỉ cần 30 giây, mọi thứ đã được giải quyết bởi máy móc.

Đúng nửa tiếng sau, Thu Phong cầm một tờ giấy đứng lên trên bục. Hắn nhìn vào số liệu thống kê cũng chẳng biết nói gì hơn.

Hầu như tất cả đều chọn phương án một. Có tuy ích kỷ, nhưng con người mà. Họ không nguyện giúp những người không quen không biết từ nơi khác chuyển đến tranh nhau miếng ăn, còn chưa kể đến việc còn mang đến mối nguy hại không cần thiết khi có nguy cơ để bọn tội phạm len vào.

Tội phạm là người bình thường thôi đã rất đáng sợ rồi, còn hướng chỉ nói đến tội phạm là Dị Năng Giả nữa chứ.

Sao mà sống được trong cái thế giới nơi Dị Năng Giả được ví như là thần, sở hữu năng lực của Thượng Đế. Mà con người ban cho trí khôn có khả năng ức chế được những kẻ mang năng lực của thần. Dẫu chỉ là với một số người không thể làm gì, nhưng bây giờ thì sao.

Tất cả máy móc, trí tuệ con người tạo ra hàng mấy trăm năm phát triển. Bây giờ lại không sử dụng được. Thời đại công nghệ coi như vô dụng. Dị Năng Giả hoành hành, có thiện có ác. Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều.

“Có đến 984 phiếu chọn phương án 1, một số phiếu chọn phương án 2 nhưng lại không ghi ra hướng giải quyết. Vậy tất cả mọi người đều đồng ý phương án 1 do quân đội đề ra đúng chứ? Còn ai dị nghị gì nữa không?”

Lúc này giọng nói vang dội của Thu Phong vang khắp góc ngách quảng trường này. Tất cả mọi người phía dưới đều gật đầu tán thành.

Tuy là đại diện cho mấy triệu dân chúng tại thành phố này. Nhưng dân chúng đã đưa họ ra làm người đại diện thì tức họ cũng phải nghe theo những người này.

“Được rồi mọi người giải tán đi, nhà ai nấy về. Sớm mai tôi sẽ tìm cách để cho mọi người tiện lợi hơn ... à đúng rồi, gần đây hãy nói mọi người chuyển đến gần các ngọn núi mà sinh sống. Nếu được hãy chuyển lên núi cũng được. Nước biển đang ngày một dâng cao tôi tin mọi người thường xuyên ra biển cũng thấy điều đó. Trước khi thế giới này không thể sử dụng công nghệ tôi có đọc một mẩu tin tức rằng sóng thần đang xảy ra ở rất nhiều nơi khi băng tan. Để cho chắc ăn hãy chuyển đến khu vực gần núi mà sống.”

Dứt lời Thu Phong quay người đi xuống dưới. Hắn cùng quân nhân và người của mình nối đuôi nhau rời khỏi quảng trường để mặc người dân ở đây tiếp tục xì xào bàn tán.

Vừa rồi cũng không phải là lời nói xuông của Thu Phong. Hắn cứ linh cảm bất an. Bất an không phải đến từ ai muốn hại hắn, bất an chính đến từ thế giới này.

“Boss! Bây giờ mình lập chốt ở đâu?”

Đi bên cạnh Thu Phong, Thành Chân khẽ lên tiếng.

Đúng vậy ... lập chốt ở đâu? Trong khi cứ điểm quân sự nằm tại Cổ Thành, mà người dân lại ở trong thành phố.

Lỡ may hấn lập cứ điểm ở ngoài rìa thành phố Quảng Phúc, cứ điểm tại Cổ Thành rất dễ bị dân chúng tấn công. Chỉ còn một cách vận chuyển hết lương thực, thực phẩm, súng ống và đạn dược vào trong thành phố này rồi lập cứ điểm tại cổng thành phố Quảng Phúc đây.

Cứ điểm doanh trại kia tạm thời bỏ trống vậy. Những thiết bị đó, không có điện, cũng chẳng sử dụng được. Trở thành những thứ vô dụng mất rồi.

Nghĩ thế Thu Phong lập tức ban lệnh xuống, đòi quân và nhu yếu quân vào hết trong này. Những thiết bị điện không thể sử dụng đều để hết lại. Cái nào cần thiết đem hết vào đây, chất lên những tòa nhà cao tầng.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Tàu Thủy Hơi Nước?

“Nhiều đây đủ chưa?”

Lúc này tại khu vực đất trống rộng lớn gần một ngọn núi ở ngoài rìa thành phố Quảng Phúc. Thu Phong và những người bạn, à không quân lính của mình và Hắc Long Bang đóng quân tại nơi này. Ngay phía dưới chân núi.

Những tòa nhà, khách sạn được Thu Phong lợi dụng để đưa quân lính và người của mình vào đó nghỉ ngơi. Thân làm lính lại được ở những nơi sang trọng như vậy ai mà chẳng thích. Ngắm núi, ngắm biển phía xa xa. Tuyệt vời còn gì bằng nữa.

“Có nhiều quá không anh?”

Quốc Thiên vác trên vai một cái ba lô to gấp bốn lần hấn nhìn Thu Phong đồ mớ hôi hột. Trong cái ba lô ấy Thu Phong và Lục Nương cùng nhau chất vào trong đó lương khô, nước uống, máy lọc nước, vài dụng cụ như nồi nấu nước, riu, ống bơm hơi, túi ngủ, võng, mùng, mền, ...

Hiển nhiên đây là tất cả những gì mà quân nhân cần. Nhưng Thu Phong chất hơi nhiều lương khô một chút, cộng với một số thiết bị ngoài lề dùng để thằng bé di chuyển về trong Nam. 1.000km nghe có vẻ gần, nhưng thử đi bộ xem. Tất nhiên Quốc Thiên sẽ chẳng đi bộ nổi. Thay vào đó thằng bé sẽ chạy, mà chạy thì cũng cần nguyên liệu. Nguyên liệu chính là thể lực và nội công. Không thể nào vô hạn được, cũng phải có lúc dừng lại nghỉ.

Do đó lúc này trên lưng Quốc Thiên có gắn thêm hai cái xe đạp địa hình. Một cái tất nhiên là dành cho hấn, cái còn lại để cho lão già Tô Lâm kia. Lão ta cũng muốn xuôi Nam cùng Quốc Thiên, lão không an tâm để Quốc Thiên đi một mình.

Cũng chính lão là người ra thủ đô vào đúng cái ngày toàn thế giới mất điện chứ đâu.

“À anh hai ... Vài ngày nữa chắc Minh Viễn sẽ tới đây! Có gì anh dặn người của mình trước cho họ đừng bắn ầu.”

Dường như quên mất chuyện của Minh Viễn. Quốc Thiên giờ mới nhớ ra để nói.

“Anh biết rồi! Thôi đi đi còn kịp. Nhớ nghỉ ngơi cho đàng hoàng, giữ thể lực, chẳng may gặp chuyện gì phải chiến đấu không còn sức mà đánh lại chết oan hiểu chứ? Không được nóng vội, nhà ở trong Nam vẫn có người bảo vệ, tin tưởng lấy bố già, không cần phải gấp gáp đâu.”

Lời nói Thu Phong thốt ra thập phần quan tâm. Có vẻ lần này hấn yếu đuối quá rồi. Bình thường toàn gắt gỏng với cả hai đứa em trai, nhằm mục đích để chúng tốt hơn. Nhưng càng lúc Thu Phong càng cảm thấy bất an. Khiến hấn không còn tự tin nữa mà phải lo lắng quan tâm lấy đứa em này của mình.

Lục Nương đứng ở bên cạnh, bản thân cô hôm nay cũng thấy Thu Phong thật yếu đuối. Người đàn ông mạnh mẽ trong lòng cô đối với gia đình thật ấm áp ... và đối với cô hấn cũng vậy. Hấn cũng rất quan tâm lấy cô.

Lục Nương khẽ nở một nụ cười. Vốn với nhan sắc xinh đẹp của mình, ít nhiều cũng khiến cánh đàn ông phải liếc nhìn lấy, nhưng không ai dám có ý

gì với Lục Nương của Thu Phong cả. Đơn giản thi thoảng họ vô tình nhìn sang để ngắm vẻ đẹp đó một cách vô ý thôi.

Đúng lúc những người vừa bắt gặp nụ cười của Lục Nương, cả thế giới dường như chết lặng. Người gì mà đẹp thế, đến cười còn rực rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời.

Quốc Thiên lại chẳng quan tâm điều đó, chị dâu tuy đẹp, nhưng hắn thân đã có vợ có con, đây lại là chị dâu mình, là người mà anh trai hắn thương. Hắn chẳng có hàm ý gì cả, đến nhìn cũng không dám nhìn lâu sợ anh trai mình hiểu lầm.

“VẬY EM ĐI ĐÂY!”

Quốc Thiên gật đầu thật mạnh, hắn cảm nhận được sự quan tâm lo lắng đến từ người anh nghiêm khắc và mạnh mẽ của mình. Quốc Thiên nở một nụ cười nhìn Thu Phong gật đầu một cái, sau đó hắn đảo mắt sang Lục Nương cúi đầu nói:

“CHỊ DÂU! EM ĐI Đâu. Hai người ở lại mạnh khỏe ...”

“Đi cẩn thận nha chú Thiên!”

Lục Nương vẫy cánh tay không xương với Quốc Thiên chào thẳng bé.

“Ta cũng đi đây ... hai đứa chúng mày nhanh làm ra hai đứa cho bằng thẳng Thiên của tao. Anh em gì mà thẳng em có con trước cả thẳng anh. Vô dụng!!”

Lão già cằn rở lại bắt đầu buông lời miệt thị Thu Phong. Quyết phải tìm cái điểm gì đó mà Quốc Thiên hơn Thu Phong lôi ra để móc xia cho bằng được mới hài lòng.

Nghe thét Thu Phong lắc đầu cười cười chẳng nói gì. Lão già này, già rồi không nên nét, vẫn thích đi so đo với hấn. Thiên nào của ông? Rõ ràng là em trai hấn, cũng là con của ông già hấn. Ông liên quan gì? Già mà vô lý?

Nghĩ vui thế thôi chứ Thu Phong chẳng đại gì nói ra.

Thay vào đó, Lục Nương đứng bên cạnh, thần thái lạnh lùng biến mất sạch. Mặt cô bây giờ đỏ lên như gấc, đỏ từ cổ lên tới mặt khiến ai cũng trông thấy.

“Chị ... chị bị bệnh hay sao mặt đỏ quá vậy?”

Đúng lúc này thằng bé Tiểu Bảo bên cạnh lên tiếng một cách ngây thơ.

Điều đó làm tất cả mọi người chú ý đến Lục Nương khiến cô chẳng biết chui vào đâu cho hết ngại.

“Hít ~~~”

Bản lĩnh của một người phụ nữ thành đạt. Lục Nương hít vào một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, tay vuốt lên mái tóc thướt ra của mình, mặt ngẩng lên nói:

“Làm gì có! Trời nắng quá thôi ...”

Nói tới đây, cũng chẳng ai dám chú ý đến Lục Nương nữa. Chỉ còn Thu Phong đứng đó cười cười mím mím không biết có hàm ý gì đây. Lục Nương liếc ngang liếc dọc Thu Phong, chỉ muốn móc hai con mắt hấn xuống cho bỏ ghét.

Giờ khắc này Quốc Thiên đã rời đi. Thằng bé vác trên mình hàng tá đồ như thế mà vẫn có thể chạy với tốc độ cao bằng một chiếc xe bây giờ.

Lão già Tô Lâm cũng không kém, khi liên tục vận bộ pháp dẫn đầu đi trước.

“Em đi đây!! Anh hai cẩn thận ...”

Được một đoạn xa, tiếng của Quốc Thiên vang lên một lần nữa. Bóng hình dần dần biến mất trước mặt Thu Phong.

“Haizzz ....”

Thu Phong thở dài ra một hơi. Nỗi bất an trong lòng hắn ngày càng lớn, chẳng vui đi một chút nào.

Thấy Thu Phong như vậy, Lục Nương cũng chẳng còn tâm trạng nào đùa giỡn nữa. Cô tiến lại phía hắn, ôm lấy một cánh tay của hắn rồi nói:

“Cầu chúc chú Thiên bình an thôi anh! Mình vào trong đi ...”

“Ừ! Đi thôi ...”

.....

Vài ngày nữa trôi qua, tình hình vẫn vậy, chẳng khả quan hơn là bao. Thu Phong đang cố gắng cùng với người của mình và thành phố này tái thiết lập lại xã hội và trật tự. Sự cố đến quá nhanh, nếu như đợi vài tháng nữa, nhân lực trong tay Thu Phong ổn định, hắn sẽ có thể dễ dàng ứng phó với cơn nạn này.

Nhưng bây giờ nhìn đi. Nước biển đã dâng lên quá cao rồi ...

Trên một vách núi tại quận Eagle. Thu Phong đứng ở đó. Hắn nhìn vào một số căn nhà lụp xụp mà người dân dựng lên tạm bợ ở đó giờ đã chìm trong biển nước. Nước đã dâng lên cao đến sát mép đường rồi. Thế này, chẳng mấy chốc thành phố sẽ ngập trong nước biển mất.

Lông mày Thu Phong nhíu lại, hần bỗng cảm nhận được mùi gió biển có chút gì đó khác lạ ... dường như nó mang đến mùi tử vong? Mùi tử vong ấy ở tận biển khơi xa xôi, chứ không phải gần đây.

“Trùng ~”

Bất chợt đôi mắt xanh của Thu Phong sáng lên. Lần này nó còn sáng hơn lần trước, đẹp hơn những lần trước. Đôi mắt ấy tuyệt đẹp nhất là màu xanh lam ngọc bích. Kèm theo đó có thêm một vòng lửa màu cam và vô số tuyến tuyến màu trắng lấp lánh xung quanh.

Thu Phong thì chẳng thể nhìn thấy mắt mình, hiện tại hần đang híp mắt lại nhìn xa hơn.

“Hả?”

Thu Phong thấy một đốm nhỏ ngoài biển từ rất lâu rồi. Căn bản hần không để ý đến chấm nhỏ đó, nhưng sau khi bật con mắt này, tầm nhìn của hần bỗng xa hơn, rộng hơn và rõ hơn.

Rõ ràng đó là một con tàu? Tại sao có tàu lênh đênh trên biển giờ này?

Thu Phong cố gắng vận dụng năng lực của đôi mắt mình nhìn xa hơn nữa, rõ hơn nữa. Năng lượng xanh liên tục dồn lên hai nhãn cầu mắt của Thu Phong, đôi mắt ấy càng lúc càng tinh túy hơn.

Là tàu sử dụng động cơ hơi nước?

Một thế giới không sử dụng được tất cả các thiết bị điện, thì sáng kiến nền công nghệ vào thế kỷ 17 18 tại thế giới này chính là ‘Động Cơ Hơi Nước’ nó chẳng liên quan tí tẹo nào đến điện cả.

Động cơ hơi nước sở dĩ có thể vận hành được là do dựa vào sức mạnh của hơi nước làm máy hoạt động. Chúng ta lúc thường ngày đều đã từng đun nước sôi, khi nước trong ấm sôi bùng lên, chúng ta liền phát hiện thấy có hơi nước bay ra. Sức mạnh của những hơi nước này là rất lớn, có thể đẩy bật nắp ấm. Nếu như thay đổi một chút, dùng nồi thật to để đun nước, thì sức mạnh của hơi nước càng lớn. Khi nước bắt đầu bốc hơi, nếu chúng ta dẫn nó vào trong lỗ nhỏ, ví dụ như một đường ống, rồi lại để nó bốc hơi lên xung lực của nó sẽ càng mạnh mẽ, đủ để làm cho máy móc vận hành. Động cơ hơi nước chính là lợi dụng nguyên lý này.

Thế giới công nghệ phát triển đến mức này không ngờ Thu Phong còn có thể thấy được động cơ hơi nước.

Nhưng ... con tàu kia dường như đang hướng đến nơi này. Khoảng cách của nó cũng khoảng vài chục hải lý nữa là đến được đây. Đó là tàu của ai? Tại sao lại di chuyển từ ngoài biển đến thành phố này.

Nếu như không có cặp mắt xanh này, quả thực Thu Phong không thể nào biết cái chấm đen tí tẹo kia là một con tàu cực kì lớn. Với vận tốc của nó, khoảng vài giờ nữa sẽ cập bến tới vùng đất đây.

Thu Phong thấy một dòng chữ nhỏ ở trên tàu đó có ghi là IUI ... IUI sao cái tên này nghe rất quen thuộc, tạm thời Thu Phong không thể nào nhớ ra được cái từ IUI này từ đâu ra.

IUI chắc chắn là từ viết tắt của cụm từ nào đó. Tàu IUI, ngoài biển? Hòn đảo? Nhà tù trên đảo IUI (Inviolable Up Island) ... lão già Tô Lâm là cai ngục trưởng của nhà tù này. Đúng rồi ... thế quái nào mà con tàu đó lại đến đây?

“Lão già chết tiệt kia chẳng nói gì với mình ...”

Thu Phong cúi gắt lên tiếng chửi lão già Tô Lâm đang xách đít xuôi Nam để về thành Châu Lang cùng Quốc Thiên.

Có lẽ nào lão già đó cố tình để người của mình sau khi gặp chuyện di chuyển về đây không?

Chuyện này cũng không rõ được.

Tức thì Thu Phong rời đi, hắn đi kêu gọi đội quân của mình tập hợp lại nơi này.

Hắn chẳng biết trên con tàu kia là địch hay ta. Nếu là người của nhà tù thì chẳng nói. Lỡ như bọn tội phạm đông đảo kia chiếm lấy nhà tù và sử dụng tàu tiến vào đây. Với số lượng tội phạm đông như vậy tràn vào thành phố này rất dễ gây mất kiểm soát. Do đó Thu Phong phải tập hợp lực lượng của mình lại.

Bản thân hắn thì không ngại mấy gã tội phạm, nhưng một hình hắn, trừ khi tàn phá hết khu vực này mới trong vài đòn giết sạch bọn chúng, nhưng như thế cũng đồng nghĩa với việc người dân đang trú ở đây cũng liên lụy.

Do đó phải tập hợp quân lực lại. Lão già Tô Lâm khôn khiếm kia toàn mang đến phiền phức cho hắn.

Phóng đi nhanh như cơn gió, Thu Phong dạo gần đây không sợ người dân của mình thấy năng lực của mình nữa. Đơn giản nghĩ hắn là Dị Năng Giả cũng được, không phải người bình thường cũng được. Hắn chẳng quan nhiều đến thế.

Khoảng một tiếng sau, hơn 2.000 quân nhân trang bị vũ khí, súng cối, bom đạn đầy đủ đứng xếp thành hàng quanh khu vực vùng biển này theo lệnh của Thu Phong.

Giờ phút này Thu Phong cũng đứng trước hàng ngũ. Hắn đứng khoanh tay lại ở đó, một thủ lĩnh, một kẻ cầm đầu đứng vững như tượng thạch, không hề đung đưa người, không hề nhúc nhích dù chỉ là một mili không gian.

Sau lưng hắn vô số quân nhân mang hơi thở của sự trưởng thành. Khoảng thời gian gần một tháng này, họ tuy không phải đối mặt với cái chết, nhưng lại đối mặt với thảm họa.

Thời gian tập luyện, thời gian cứu hộ người dân, lao động, gây nên một số thứ trong thành phố để đối mặt với một thứ gọi là thảm họa sắp đến được đồn đại trong quân. Mà chỉ những người lính trong Trung Đoàn 617 mới biết điều đó, người dân không hề biết.

Đứng khoảng hơn một tiếng, lúc này tất cả mọi người dường như đang nghi ngờ lời nói của vị thủ trưởng. Thế giới này còn có loại động cơ nào hoạt động để một con tàu khổng lồ có thể mang đến mầm mống tai họa cho thành phố này di chuyển được sao.

“Tu tu tuuuuuuuuu ~~~~~”

Giờ thì họ thấy rồi. Tiếng của chiếc tàu thủy kia tru lên một hơi dài vang vọng khắp tứ phương tám hướng.

Đôi mắt của mọi dân trở nên ngưng trọng hơn khi quả thực thấy một hình ảnh nhỏ bé như là một con tàu đang bốc lên khói đen ngùn ngụt tiến về phía này.

“Chiu!!!”

Đúng lúc này vài viên pháo sáng được bắn lên trời, dường như đó là tín hiệu của sự cứu hộ. Có vẻ như họ thấy quân lực đã dàn trận ở đây, sợ quân đội ở đây vô ý bắn rụng tàu thế thì khổ.

“Chờ đợi! Khoan hãy bắn ...”

Giọng nói Thu Phong vang lên, không lớn, nhưng đủ để tất cả 2.000 quân lính xung quanh hắn nghe thấy.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Tương Lai ...

“Tuuuuuuuuuu Tuuuuuuuuuuu ....”

Càng ngày con tàu càng lại gần hơn, nó trở nên to lớn trong mắt những quân lính và Thu Phong đứng tại nơi này. Con tàu ấy, cũ kỹ, rỉ sét, thậm chí chữ IUI Thu Phong thấy từ xa trông rất rõ, nhưng dường như lại gần cái chữ ấy lại mờ nhạt đến mức khó mà nhìn thấy.

Trên đầu tàu lúc bấy giờ có vô số người mặc độc nhất một bộ đồng phục màu xanh đen của cảnh quan nhà tù. Thu Phong thì chưa bao giờ thấy qua đồng phục của nhân viên nhà tù nên hẳn không hề biết. Chưa kể ngoài Tô Lâm ra, hẳn cũng chưa bao giờ tiếp xúc với bất cứ người nào trong nhà tù này cả. Từ tội phạm cho đến cai ngục.

Trên con tàu ấy có một tháp quan sát, phía dưới nhìn lên trên, Thu Phong thấy tháp quan sát có vài người đứng tại đó, họ vừa mới hạ mấy cái ống nhòm cũ kỹ từ trên tay xuống.

Nhìn những người này, Thu Phong cảm thấy được họ rất chật vật, mặt mũi của ai cũng lấm lem vệt đen. Mà tàu động cơ hơi nước, chỉ có sử dụng than để đốt cháy nước khiến cho tàu thủy chạy được. Những người này chắc cũng rất vất vả trong việc khiến cho con tàu này di chuyển.

“Hạ neo!!!!”

Một gã đàn ông nào đó, có gương mặt khắc khổ, hẳn ta hô to lên một tiếng với những người phía sau. Lập tức mấy cái neo khổng lồ được thả

xuống dưới mặt biển. Vài con tàu cứu sinh nhỏ xíu được thả xuống, có vài người bước xuống, kể cả gã đàn ông mang gương mặt khắc khổ và lấm lem kia cũng bước xuống.

Từ nãy đến giờ họ xuất hiện mà chưa hề có bất cứ một lời nói nào. Thu Phong nhíu chặt mày lại, hấn đưa tay trái của mình lên.

“Xoạt xoạt!!!”

Đúng lúc này toàn bộ đội quân của Thu Phong theo lệnh cử chỉ tay của hấn lập tức hơn 2.000 nhân mạng giương súng ra chĩa về phía đoàn người và con tàu.

“Xin đừng bắn!! Xin đừng bắn!!! Chúng tôi là cảnh quan của nhà tù trên đảo IUI. Chúng tôi không đem theo vũ khí ...”

Đúng lúc này gã đàn ông mang gương mặt khắc khổ lên tiếng. Trong tiếng nói của hấn có hơi thở của nội công mà Thu Phong cảm nhận được. Gã này quả thực có sử dụng nội công để phụ trợ tiếng nói vang xa và rõ hơn.

Như vậy một phần nào cũng chứng minh được hấn là người của nhà tù IUI. Tô Lâm từng nói với hấn, lão rảnh rỗi cũng dạy một ít nội công cho vài kẻ thân tín của mình trong nhà tù.

Nhưng cái nhà tù đó toàn chứa những tên tội phạm xuyên quốc gia. Ai biết được trong số những phạm nhân, có ai đó là Võ Năng Giả không? Ví như Giang Nam, kẻ thoát ra từ nhà tù đó. Hấn ta là một con quái vật đứng nghĩa. Giết người không gớm tay, và không một ai trong nhà tù có thể cản được hấn. Kể cả Tô Lâm lúc đó, nếu muốn ngăn cản Giang Nam mà không khiến người của mình bị thương là quá khó, nên Tô Lâm mới để Giang Nam thoát ra.

“Chứng minh đi!”

Giọng nói tràn đầy năng lượng toát ra từ họng Thu Phong hướng thẳng xuống dưới đám người phía dưới. Đến mức độ mà mặt biển nảy lên vài giọt nước chỉ vì ba chữ vừa rồi của Thu Phong.

Lúc này gương mặt của gã khắc khổ kia bỗng căng thẳng.

‘Người này không ngờ có nội lực, mà còn mạnh như vậy nữa?’

Dòng suy nghĩ chạy thoáng qua đầu của hắn ta.

Những chiếc thuyền nhỏ đó vẫn còn đang lênh bênh trên biển chưa dám cập bến vì hành động chia súng của đội quân phía trước. Đứng ở đó gã mang gương mặt khắc khổ kia lấy từ trong người ra một tờ giấy và một cái huy hiệu nào đó.

Liền sau đó hắn ta tung người nhảy ra khỏi chiếc thuyền nhỏ. Cứ ngỡ rằng hắn ta sẽ bơi đến đây, nhưng không, hắn ta trực tiếp làm một trò cực kì khó tin bằng cách đạp lên trước nước mà phóng vào đất liền.

Chẳng mấy chốc hắn ta đến trước mặt Thu Phong. Ban đầu hắn nghĩ Thu Phong chỉ là một quân lính trẻ tuổi, hay đơn giản là đội trưởng, nhưng sau khi lại gần, hắn thấy quân hàm trên vai Thu Phong liền lập tức kinh ngạc. Và gương mặt của Thu Phong lại càng làm hắn kinh ngạc hơn. Thanh niên trẻ tuổi này chính là Quốc Phong, thiên tài quân sự trẻ tuổi của Xích Quỷ?

Biết được thân phận đối phương, lập tức gã mang gương mặt khắc khổ ấy liền đứng nghiêm lại chào Thu Phong theo phong cách quân đội và hô lên:

“Ra mắt ngài Thiếu Tướng! Tôi tên Mạc Tam là cai ngục trưởng của nhà tù IUI vừa lên chức không lâu dưới sự giúp đỡ của ngài Tô Lâm. Đây là thẻ cai ngục của tôi cũng như tờ giấy chứng nhận của quốc gia Xích Quỷ. Mong ngài hãy xem và minh chứng cho thân phận của tôi!”

“Chào đồng chí!”

Lúc này Thu Phong cũng đứng nghiêm lại chào đôi phương. Sau đó hắn nhận tờ giấy và tấm thẻ huy hiệu trên người của gã cai ngục. Con dấu của chính phủ Xích Quỷ được đóng trên đó, nội dung trong tờ giấy ghi rằng cai ngục trưởng Tô Lâm từ chức. Phó cai ngục trưởng Mạc Tam lên thay thế.

Còn một mẫu giấy ở phía sau là bức thư được đánh máy có nội dung rằng Tô Lâm từ chức, đề bạt Mạc Tam một trong những kẻ tài giỏi nhất nhà tù lên thay ông ta. Tất nhiên sẽ có con dấu của ông ta in vào trên đó. Lúc này Thu Phong tạm tin một chút sau đó hắn lên tiếng hỏi:

“Lão già kia dạy cho anh những gì rồi?”

“Ý ngài nói là ngài Tô Lâm?”

Gã Mạc Tam bất ngờ lên tiếng hỏi lại. Dạy những gì là sao, ý thiếu tướng trẻ tuổi này muốn nói đến Tô Lâm sao?

“Nội công, võ kỹ ... lão già đó dạy cho anh những gì?”

Để chắc chắn về thân phận của người này hơn, Thu Phong cần hỏi cho cặn kẽ. Chỉ cần nói sai một câu Thu Phong liền giết sạch. Bởi hắn không thể nào đưa một kẻ giả dối, hoặc hơn hết là kẻ mang nguy hại đến cho thành phố này của hắn.

“Ngài ấy chỉ dạy nội công đơn thuần cho tôi ... còn võ kỹ ngài ấy không chỉ!”

Gương mặt khắc khổ kia của Mạc Tam lên tiếng nói. Quả thật Tô Lâm chỉ có hướng dẫn nội công, khai phá kinh mạch cho những người này, còn về võ kỹ ông ta chỉ truyền thụ cho mỗi Thu Phong và Quốc Thiên mà thôi.

Tô Lâm cũng từng kể với Thu Phong rằng sư phụ của ông, không muốn ông dạy công pháp cho người ngoài. Thay vào đó nếu như Tô Lâm có gia tộc, có gia đình mới được phép truyền dạy cho con cháu trong gia đình. Đối với người ngoài không được phép truyền dạy bất cứ võ kỹ nào đó.

Sư phụ Tô Lâm cũng bắt ông phải thề độc trên lời thề đó. Do vậy dù có rất nhiều thân tín, Tô Lâm vẫn không hề dạy cho ai bất kì một môn công pháp nào. Thay vào đó ông chỉ truyền thụ cách luyện công và rèn luyện kinh mạch để trở nên chắc chắn hơn mà thôi.

“Ừm!”

Thu Phong gật đầu nhẹ một cái sau đó hần phát tay xuống và hô lên:

“Hạ súng!!!”

“Xoạt xoạt ...”

Cùng lúc mấy ngàn người liền hạ súng xuống. Nhưng dù vậy, họ vẫn giữ khăng khăng những khẩu súng trên tay mình, ngón tay của quân lính luôn đặt vào trong cò súng để có thể bắn ra mọi lúc khi có lệnh.

“Phù ...”

Dù là vậy nhưng chỉ cần như thế cũng đủ khiến cho Mạc Tam thở phào ra một hơi nặng trĩu. Vị thiếu tướng này, nghe bảo rằng mất trí nhớ, nhưng không ngờ vẫn có thể kỹ tính đến vậy. Nếu như ban nãy thân phận của hắn không phải thật, thậm chí đến bí mật nội công của Tô Lâm chỉ mình Tô

Lâm là biết truyền cho ai những gì những gì, không dạy những gì mà gã Quốc Phong này còn hỏi được.

Chúng tôi người này có một mối liên kết mật thiết với ngài cựu cai ngục Tô Lâm. Nếu hôm nay thân phận của hắn không là thật, hắn chỉ cần mang một chút giả dối liền có thể táng mạng tại nơi này. Cũng đồng nghĩa với người của hắn cũng sẽ bỏ mạng theo.

“Cho phép cập bến. Tuy nhiên vẫn giữ nguyên vị trí ở đây. Mạc Tam! Đi theo tôi giải thích tình hình hiện tại của các người!”

Lúc này Thu Phong một bên quay người ra sau ra lệnh cho các chỉ huy dưới trướng mình, sau đó hắn bảo Mạc Tam đi theo hắn.

Trên biển, những người kia thấy quân đội chính phủ không còn giương súng ra nữa. Tất cả đều thầm thở phào. Vốn xưa nay nhà tù này là nhà tù liên quốc tế, thời thế bây giờ không biết như thế nào mà vừa cập bến đã gặp phải quân đội Xích Quỷ. Nếu chẳng may xảy ra chiến tranh như lời đồn có lẽ cái nhà tù liên quốc gia này cũng trở thành đồ bỏ. Sẽ bị giết chết bởi chính phủ Xích Quỷ cũng nên.

“Chuyện gì xảy ra ngoài kia?”

Trong một túp lều được dựng lên bởi quân đội cách đây không lâu để lấy nước từ biển vận chuyển lên và phân phát cho người dân trong thành phố. Một bộ bàn ghế đơn sơ dùng cho các quân lính ngồi nghỉ ngơi khi mệt được Thu Phong sử dụng để tiếp khách.

“Toàn bộ thiết bị điện đều không sử dụng được ...”

Gương mặt khắc khổ của gã Mạc Tam lên tiếng nói.

“Ồ đây cũng vậy, toàn quốc gia này đều bị vậy. Tôi nghĩ cả thế giới cũng không thoát được. Chắc chắn là có một sự cố nào đó như từ trường trái đất bị nhiễu loạn hay đại loại như vậy dẫn đến tình trạng này.”

Thu Phong tuôn ra thêm một số thông tin khác khiến cho gã Mạc Tam kia kinh ngạc không thôi. Vậy không phải là do chiến tranh hạt nhân? Mà là do trái đất? Có thể vậy hoặc có thể không.

“Còn tin tức gì khác không? Điều gì khiến các người phải từ hòn đảo đó vào trong đây không? Tù nhân đâu?”

Thu Phong lại lên tiếng chất vấn. Hẳn dường như vẫn không quá tin tưởng những người này. Nếu chỉ là bị mất điện, hòn đảo IUI theo như Thu Phong được biết ở đó luôn có nguồn lương thực dồi dào do chính nhà tù tự cung ứng cho mình bằng cách làm nông và chăn nuôi gia súc tại đó.

Có nguồn lương thực, nước cũng có các thiết bị lọc, Thu Phong đoán thế. Vậy lý do gì để họ mạo hiểm phương hướng rời bỏ hòn đảo tiến vào trong đất liền?

“Hòn đảo đang dần bị ngập nước ... một phần ba hòn đảo đã chìm trong nước biển. Nếu còn ở lại đó chúng tôi sẽ bị nhấn chìm bởi nước biển!”

“Nước biển dâng nhanh vậy ư?”

Vuốt vuốt cái cằm toàn râu của mình Thu Phong thì thào vài câu.

“Chuyện này ngài biết nguyên nhân ư?”

Mạc Tam dường như thấy Thu Phong biết chuyện gì đó liền lên tiếng hỏi:

“Một chút ... Băng ở hai đầu cực đang tan ra rất nhanh, thông tin tôi đọc được trước khi thế giới này không sử dụng được bất cứ thiết bị điện nào là băng ở hai đầu cực đã tan gần hết. Băng tan khiến mực nước biển dâng cao là một chuyện, còn động đất xảy ra trong vùng tam giác quỷ. Vùng biển đó lần đầu tiên được ghi nhận là có động đất ... Sóng thần đang ập đến rất nhiều quốc gia. Tôi nghĩ sớm thôi sẽ tới phiên mình. Mà không cần đến sóng thần, chỉ cần nước biển vẫn còn dâng cao như vậy, chẳng mấy chốc toàn thế giới chìm trong nước biển. Và đây là hậu quả của việc tàn phá môi trường của con người. Trái đất đang cố loại bỏ chúng ta ...”

Càng nói, trong đầu Thu Phong càng hiện lên những viễn cảnh chết chóc không biết từ đâu ra. Bất chợt con mắt của hắn rực xanh từ lúc nào hắn cũng không biết.

“Thiếu tướng! Thiếu tướng ...”

Mạc Tam liên tục hô lấy tên Thu Phong nhưng không hề thấy Thu Phong trả lời. Thay vào đó hắn chỉ thấy vị thiếu tướng trẻ tuổi này ngồi yên bất động. Mí mắt nhắm lại, dường như từ bên trong mí mắt của vị thiếu tướng đó, Mạc Tam thấy có vài tia ánh sáng xanh toát ra.

Trong tâm tức của Thu Phong lúc bấy giờ. Hắn giống như đang lạc vào một thế giới khác. Một thế giới tràn ngập trong nước. Viễn cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc hiện lên. Một thành phố bị tràn ngập trong biển, nước càng lúc càng dâng cao. Cao đến mức độ Thu Phong chỉ có thể thấy được vài đỉnh sân thượng của một số tòa nhà cao ốc.

Mười mấy ngọn núi cũng bị chôn vùi hết phân nửa dưới nước. Rác thải, xe cộ, vô số thứ nổi lềnh bềnh. Bầu trời đen ngịt liên tục trút những cơn mưa nặng hạt xuống dưới.

Sấm chớp liên tục nổi lên, con người ... bị nước nhấn chìm vô số kẻ. Có rất nhiều người dường như không kịp chạy lên núi đều bị các cơn sóng từ biển khơi ập đến và cuốn đi.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này???”

Thu Phong bản thân hắn đang đứng giữa không trung, như thể đang bay mà quan sát tất cả sự việc diễn ra bên dưới. Hắn nhìn lên bầu trời, những giọt mưa nặng hạt trút xuống không ngừng, ấy thế mà chúng không thể làm ướt cơ thể của hắn. Không những vậy, Thu Phong thử đưa tay ra, vài giọt nước mưa trực tiếp đâm xuyên qua tay hắn.

“Cứu tôi với ... cứu tôi với!!”

“Mẹ ơi cứu con ...”

“Oa oa oa ...”

Lúc này hàng trăm tiếng gào thét, khóc rống liên tục vang lên bên tai Thu Phong. Đầu hắn đau như búa bổ, đôi mắt của hắn rực sáng lên thêm một lần nữa ...

“Học học ....”

“Thiếu tướng! Ngài không sao chứ?”

Đúng lúc này Thu Phong bất chợt mở mắt ra, ánh sáng xanh phát ra từ mắt hắn khiến Mạc Tam giật mình. Sau đó hắn thấy Thu Phong liên tục thở dốc liên tiếp lại đỡ lấy Thu Phong.

Thu Phong từ từ điều tiết lại hơi thở của mình, hắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào Mạc Tam. Con mắt xanh của hắn từ từ dịu đi trở lạnh một màu đen huyền như bao người bình thường khác.

Mạc Tam chứng kiến hết thấy sự biến đổi từ đôi mắt của Thu Phong, bản thân hắn cũng thâm giật mình một phen.

“Không có gì đâu ... nếu đã di chuyển ra đây, vậy tù nhân anh bỏ lại hay đem theo?”

Thu Phong không muốn nhắc đến những cái mình thấy trong vài giây vừa rồi. Hắn lập tức tiếp tục chủ đề ban nãy với Mạc Tam.

“Tất cả tù nhân chúng tôi đều vận chuyển theo, tuy nhiên có một số kẻ rất cứng đầu. Đã làm cho lực lượng cai ngục thiệt mạng không ít ...”

“Vậy những kẻ đó còn sống hay đã chết?”

Giọng nói âm trầm của Thu Phong lại vang lên. Những gã tù nhân này quá nguy hiểm trong cái thời thế bây giờ.

“Chống đối đã giết sạch, còn lại những kẻ nghe lời và vãn chấp nhận làm tù nhân, chịu làm khổ sai..”

Nhà tù phải nói là địa ngục. Thời thế như vậy, bắt buộc cai ngục trưởng phải đưa ra quyết định giết chết tù nhân. Họ không liên lạc được với ai để nhận lệnh cả. Chỉ còn cách đó, nếu không cả lực lượng cai ngục sẽ bị tàn sát bởi tù nhân nếu cứ muốn bắt giam mà không chịu giết bọn họ.

“Tốt, đưa những tù nhân và người của các anh tập trung lại một chỗ. Đám tù nhân này các anh quản lý được chúng không? Hay cần đến quân đội trấn áp?”

Một lời nói hai ý.

Nếu như nói bọn họ có thể trấn áp, vậy họ cứ thế mà làm, quân đội không can thiệp, nhưng họ vẫn phải sử dụng những tù nhân đó để làm việc.

Và nếu như tù nhân nổi loạn, thiệt hại họ chịu, Thu Phong cũng không quan tâm.

Nhưng nếu nói là cần quân đội trấn áp, tức có nghĩa bên lực lượng cai ngục bây giờ sẽ phải nghe theo lệnh của Thu Phong hoàn toàn. Do đó Thu Phong sẽ cấp lực lượng và vũ khí cho bên phía cai ngục.

Hoặc ý thứ ba, cuốn gói rút khỏi thành phố này.

“Thay mặt lực lượng nhà tù IUI. Cai ngục trưởng Mạc Tam hiện tại xin giao quyền xử lý cho thiếu tướng!”

Mạc Tam mang gương mặt khắc khổ, điều đó không có nghĩa là hằn ngu. Bây giờ hắn có thể đi đâu được, ở đây, mà chống đối lực lượng quân đội khác nào tìm chết. Còn muốn rời khỏi, bọn họ cũng không đủ sức để mà quản hết những tù nhân này. Liên lạc cho các lãnh đạo cấp cao của những quốc gia khác cũng không được.

Bây giờ chỉ còn cách nghe theo nhân vật có thực quyền và chức vụ cao hơn mình mà thôi.

“Vậy được. Chúng ta cùng nhau vượt qua nạn này!”

Nói xong Thu Phong đứng dậy. Hắn không còn bận tâm về mấy người tới từ đảo IUI nữa.

Cái hắn bận tâm bây giờ là cái thứ hắn thấy trong vài giây vừa rồi qua năng lực của con mắt. Giống như hắn đang thấy trước tương lai vài ngày tới vậy. Con mắt này trước đó có thể cho hắn thấy được tương lai trước vài giây trong khi chiến đấu. Nhưng giờ nó lại cho thấy vài ngày sau dưới sự bất an liên tục trong lòng mình.

Điều đó chứng tỏ cái tương lai kia chắc chắn xảy ra. Nhưng làm sao, lấy lý do gì để giải thích cho mọi người đây?

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Mưa

Hôm nay. Ngày 15 tháng 11 năm 2194.

Thời tiết đã bắt đầu mát mẻ hơn bình thường, những cơn gió lạnh ủa về từ phương Bắc. Dầu vậy, đó chỉ là những cơn gió mát mẻ thi thoảng ủa đến mà thôi. Thành phố Quảng Phúc đang phải hứng chịu cuộc di cư của hàng vạn người từ những nơi khác đổ xô về.

Tất nhiên họ chẳng thể vào được đây, tất cả đều bị ngăn lại bởi hàng trăm hàng rào gai được quân đội dựng lên tại đó. Có vài người bức xúc, nhưng nghĩ đi, họ cũng chẳng dám náo loạn dưới những họng súng của quân đội.

Thu Phong cứ tưởng rằng họ sẽ bạo động cơ, viễn cảnh lại không như thế khi mấy chục năm trước quân đội từng thanh tẩy cả mấy chục ngàn người chỉ vì không tôn trọng quân đội. Cái nỗi khiếp sợ ấy, những đoạn video quay lên lại cảnh quân đội tàn sát người dân vẫn còn đây, đến tận bây giờ nó vẫn ám ảnh người dân dù là chính phủ khác lên nắm quyền điều hành.

Có một vài kẻ phá hoại, biết Thu Phong chính là Quốc Phong, mà Quốc Phong lại là gương mặt quân nhân trẻ tuổi đại diện cho đất nước bảo vệ thành phố này. Họ bắt đầu công kích vào danh dự cái tên Quốc Phong ấy.

Để giải quyết chuyện này, cũng như giữ lại cái thể diện cho chủ nhật thật sự của cái tên đó. Thu Phong cho những người dân tại trong thành phố đứng

ra nói chuyện với họ. Không phải nói chuyện, đúng hơn là thuyết giáo. Nói rằng vì lý do gì mà Thu Phong phải làm thế.

Họ kéo đến, không chỉ riêng họ, còn có những kẻ tội phạm lẫn trốn. Những gã Dị Năng Giả mưu đồ bất chính trộn lẫn. Quân đội không đủ sức để chứa chấp ngần này người di cư đến. Thay vào đó họ hãy tự trở về thành phố của mình, tự sinh tự diệt.

Dù là thế, Thu Phong vẫn không nhẫn tâm để họ tự sinh tự diệt. Thay vào đó, hắn chỉ cho họ cách để sinh tồn, cách để có nguồn nước sạch, và phân phát cho một số người ít hạt giống. Ngoài ra Thu Phong cũng không thể giúp gì hơn.

Từ từ người này đồn người kia, người đến càng ít. Họ bắt đầu di chuyển đi, hoặc có vài người ở lại trong khu vực Cổ Thành vì không thể di chuyển tiếp được nữa. Họ sống vật vờ qua ngày tại nơi đó.

Sống một cách lắt léo, bụng đói, tay run, mắt mờ. Viễn cảnh ấy thật khiến Thu Phong đau lòng. Hắn lực bất tòng tâm, đã rất nhiều lần bản thân hắn ở trong tình thế bất buộc như vậy. Nhưng thân là kẻ đứng đầu, hắn không thể vì phút yếu lòng mà hại đến những người khác được. Hắn không thể giúp hết bọn họ. Có trách, hãy trách quân đội, trách chính phủ. Vì sao lại bỏ mặc người dân trong những lúc thế này.

Trên thế giới, không chỉ riêng Xích Quỷ gặp tình trạng này. Mà hầu hết tất cả quốc gia trên thế giới đều gặp cảnh tương tự. Tất cả đều mất sạch niềm tin vào chính phủ của họ. Khi mà họ bỏ mặc người dân. Không thông báo, không cứu trợ.

Một tháng, một tháng có vẻ như mọi chuyện vẫn chưa khủng hoảng cho lắm. Nhưng nếu như nó kéo dài mấy năm thì sẽ thế nào?

Con người đã tàn phá thiên nhiên quá mức rồi. Bây giờ để tìm được một nơi cây xanh rậm rạp, có nguồn nước sạch để mà sống. Thực sự quá khó khăn. Tuy nhiên vẫn có, thay vì tiếp tục ở lại Quảng Phúc mà không được vào trong, họ bắt đầu di cư về những thị trấn kém phát triển, di cư về những vùng nông thôn, vùng làm nông làm ruộng. Nhưng mà ... liệu họ có đủ sức không?

Lúc này đây Thu Phong đang đứng trước bờ biển của thành phố tại Quận Eagle. Một mình hắn ở đó ngắm nhìn nước biển ngày một dâng cao, bây giờ chỉ thiếu một chút nữa thôi là nước biển sẽ tràn vào thành phố.

Cung đường quanh núi này vốn khô ráo, trời không mưa mà giờ đây đã ướt nhẹp. Muối đọng lại trên mấy vách đá của ngọn núi. Thậm chí dưới chân Thu Phong bây giờ còn có một vài con cua biển bò qua bò lại như đang khám phá vùng đất mới vậy.

Phía xa xa dường như bầu trời đang đen ngịt lại ... Thu Phong hí mắt lại nhìn. Hình không phải mây ... mà là chim, một đàn chim? Một rừng chim?

Con mắt xanh đã hiện lên trên đôi mắt của Thu Phong tự lúc nào. Giờ khắc này hắn đang quan sát tứ phương tám hướng trên bờ biển, hắn thấy vô số đàn chim đang bay về phía này. Càng ngày càng nhiều, số lượng chim nhiều đến mức phủ đen cả bầu trời, một số loài chim biếm từ thềm lục địa nào sao lại bay về đây?

Xa xa đàn chim tranh nhau mà bay vào đất liền nơi Thu Phong đứng. Thậm chí chúng còn liên tục va phải nhau mà rớt xuống mặt biển. Nhưng dường như thứ gì đó khiến chúng hoảng sợ. Dù rớt xuống biển, chúng vẫn dấy dựa cố gắng mà bay đi.

Đôi mắt này của Thu Phong không thể nhìn được năng lượng sống của động vật, nhưng dạo gần đây hẳn liên tục sử dụng sức mạnh ấy, nên dường như hẳn thấy được cả khí tức của những con chim này. Khí tức của chúng mang theo vài nét hoảng sợ, vài nét vội vã.

Loài chim mà di cư ắt hẳn có vấn đề. Động vật luôn có những giác quan vượt xa con người. Chúng thường hay cảm giác được sự nguy hiểm đến từ thiên nhiên tại vị trí chúng ở mà di cư sang chỗ khác.

Tại thế giới này, Thu Phong không rõ lắm về thêm lục địa nơi đây. Cũng không biết đàn chim này từ đâu mà bay đến.

“Chíp chíp chíp ...”

“Ngoác ngoác ngoác ...”

Giờ khắc này một vài con chim đã bay tới trước vào đất liền, một số con tranh thủ đậu trên các cành cây gần đó để nghỉ ngơi. Một vài con vẫn cứ bay tiếp bất chấp sức mệt.

Cứ thế chẳng mấy chốc cả bầu trời trên đầu Thu Phong tối xầm lại. Tối đi chỉ vì số lượng chim quá nhiều.

Toàn người dân thành phố phía trong họ cũng đã bắt đầu chứng kiến được viễn cảnh giống như Thu Phong đang chứng kiến. Bầy chim đông đúc liên tục bay vào trong thành phố. Một số con thì đậu trên nóc các tòa cao ốc. Một số con chắc cú hơn lại bay lên trên đỉnh các ngọn núi mà trú trên đó.

Thoáng chốc thành phố này tràn ngập các loại chim biến từ phương xa kéo đến.

“Chuyện gì vậy?”

“Sao lại có nhiều chim kéo đến đây thế này?”

“Không biết nữa ... hình như sắp có thiên tai ...”

“Thiên tai? Chẳng lẽ sóng thần ...”

Người dân phía dưới đang liên tục chỉ chỗ vào bầy chim trên bầu trời mà bàn tán. Thật sự trong đầu đa phần những người dân bên dưới đang rất hoảng loạn. Kiến thức cơ bản nhất của loài người khi thấy chim chóc di cư với số lượng lớn, nếu không phải vào mùa đông thì chắc chắn là xảy ra vấn đề thiên tai nào đó.

Lúc này đây ngoài chim chóc, mặt trời càng lúc càng đỏ. Đỏ như lòng trứng gà vậy. Khắp cả bầu trời vốn tràn ngập ánh vàng giờ đã tối màu đi trở thành màu cam. Độ ẩm trong không khí tăng cao, áp suất không khí cũng biến đổi.

Một vài dị biến môi trường xảy ra, chắc chỉ có một mình Thu Phong là cảm nhận được. Bởi vì sau vài tiếng đàn chim di cư đi. Thu Phong vẫn đứng yên tại chỗ, từng tế bào, từng sợi lông trên cơ thể hắn đang cảm nhận lấy sự biến đổi khí hậu.

Mùi biển ngày càng nồng nặc. Gió càng lúc càng lớn hơn, nếu theo cái đà này, ngày mai thôi gió có thể sẽ mạnh đến mức thành bão ... nhưng có vẻ như không chỉ có thế. Nếu bão xảy ra tại thành phố này, đàn chim sẽ không di cư đến đây.

“Ào ạt ... ào ạt ...”

Phía dưới, biển càng lúc động càng mạnh, những cơn sóng bây giờ liên tục vỗ vào núi, nước biển văng đến tận chỗ Thu Phong đang đứng.

Hắn híp mắt lại, trong đầu bỗng thoáng lên một từ “Sóng!”

Sóng thần ... chẳng lẽ nào là sóng thần?

Dù sóng có lớn cách mấy, nhưng chỉ cần sóng đập lên bờ rồi lại trúi xuống. Nhưng theo ánh mắt của Thu Phong hẳn lại không thấy vậy. Hắn thấy mực nước bây giờ nâng cao đến độ mắt thường có thể trông thấy. Chỉ khoảng nửa tiếng, cuối cùng Thu Phong xác định nước đang dâng lên rất nhanh. Nó đã tràn lên tới đường rồi. Cổng thoát nước của thành phố cũng không hoạt động được nếu như đường thoát đã bị ngập bởi biển.

Lúc này bên trong thành phố, nước biển từ dưới cổng tràn lên trên mặt đường. Vài người không biết còn tưởng rằng nước ở đâu ra, chẳng lẽ nguồn nước của thành phố đã hoạt động trở lại.

Họ còn chưa kịp vui mừng thì lúc này họ nghe thấy một tiếng gầm:

“Tất cả mọi người lập tức di chuyển lên núi gần mình nhất. Thực phẩm, đồ gia dụng cần thiết đều đem hết lên núi. Tuyệt đối đừng chen lấn!!!!!!”

Quận Eagle, tiếng hét của Thu Phong vang vọng khắp một quận. Kế tiếp đó những người lính của hắn tại khu vực này liền chạy đến chỗ của hắn. Thấy thế Thu Phong liền ra lệnh.

“Lập ra các tiểu đội hướng dẫn người dân lên trên núi mà các anh được giao. Ngay lập tức, đừng để mọi người xô đẩy lẫn nhau rõ chưa?”

“Rõ thưa thủ trưởng!!”

Các quân lính vừa nhận lệnh, lập tức họ không thấy Thu Phong đâu nữa.

Tiếp theo đó, Thu Phong vừa chạy vừa dồn năng lượng vào trong cổ họng mình hét lên. Cứ đụng mặt một quân nhân hắn sẽ ra lệnh cho họ tụ tập lại với nhau, phối hợp dẫn người dân lên núi bọn họ phụ trách mà Thu Phong giao trước đó.

Tổng cộng có đến 16 ngọn núi lớn nhỏ trong thành phố này. Mỗi một ngọn núi ở đây đều có chiều cao trung bình khoảng 300m. Như vậy là quá đủ cao hơn so với đại đa số tòa cao ốc hiện nay rồi. Con sóng thần, nếu hẳn đoán không sai. Dưới kinh nghiệm của hẳn, chắc chắn sẽ có sóng thần. Bây giờ không chạy đi đâu được, để cho chắc cứ dẫn người dân lên núi. Các công trình cao ốc hẳn cũng không tin tưởng để người dân lên đó.

Lo xa còn hơn nước tới chân nhảy không kịp.

Cứ thể một tiếng đồng hồ trôi qua, nước biển đã bắt đầu tràn vào thành phố nhiều hơn. Tới mức mà người dân từ phần khich vì tưởng có nước, thành ra hoảng loạn vì đó là nước biển. Nước biển đang tràn vào.

Nhưng chính nhờ sự phối hợp của quân đội và cảnh sát, thậm chí là cả các cai ngục của nhà tù IUI cũng tham gia di tản người dân đến các vùng núi.

Lúc bấy giờ các tù nhân của nhà tù với nhân lực khoảng vài ngàn người đang lao động đào bới đất ở trên mấy ngọn núi gần đó cũng thấy được cảnh tượng này. Con người gặp thiên tai, chúng cũng chẳng điên mà thừa nhà loạn đi bắt gà. Bắt được gì ở thế giới không có điện này chứ. Chúng vẫn cứ âm thầm làm công việc mình được giao trước đó.

Vài tiếng đồng hồ trôi qua, trời đã sập tối. Gió càng lúc nổi càng mạnh, đêm hôm khi không có ánh điện, không có tiếng xe cộ, tiếng gió rít qua các tòa nhà cao tầng quả thật khiến cho người ta rợn người đến tột độ.

Chưa kể những đoạn đường có nhiều tòa cao ốc, khi đi qua đó suýt chút nữa họ bị thổi bay bởi những ngọn gió lửa từ trên tòa nhà xuống phía dưới.

“Rít rít ...”

Cút thế mặc cho con người run rẩy phía dưới, tiếng gió vẫn cứ rít gào. Bầu trời lúc bấy giờ cũng chẳng còn ánh trăng để mà soi sáng cho con người ta nữa. Họ phải nắm lấy tay nhau, nối đuôi nhau mà dần dần tiến về ngọn núi gập ghềnh theo lời của vị thiếu tướng trẻ tuổi kia.

Nhưng có một số người, vì quá hoảng sợ, họ bỏ cuộc, họ tách khỏi đoàn và kiếm cho mình một tòa nhà nào đó để trú chân. Ngủ trong đó, họ nghĩ sáng ngày mai mình lên núi vẫn kịp. Tại sao đêm hôm thế này rồi còn bắt ép người ta?

Những người ở lại các quân lính cũng không ép, mà trực tiếp bỏ mặc lại họ, ai đi thì đi, không đi thì thôi.

Vì có người tiên phong, dần dần số người bỏ cuộc chỉ vì đêm tối không thấy đường ngày càng đông.

Dù đông là thế vẫn có đến hai phần ba người dân nghe lệnh Thu Phong mà lên trên núi. Những kẻ ở lại tụ tập với nhau, đốt lên một vài bó củi mà nguyên rửa quân đội:

“Chẳng biết mấy thằng lính này nghĩ gì, trời tối rồi còn bắt người ta đi lên núi. Trời thì như sắp mưa. Lên trên đó chẳng may mưa trúi xuống bệnh chết ai chịu ...”

“Thôi để mai rồi hẵng lên, không lên được thì thôi đâu ai ép!”

“Tao cũng bức mình, tổ sư nhà chúng nó. Đang yên đang lành lâm vào cái cảnh dở dở ương ương ...”

“Rào rào rào ...”

“Mưa rồi!”

Một người nào đó mệt mỏi ngồi trong sảnh của khách sạn trông lắm bầm
một câu.

Ừ ... trời mưa thật rồi. Từng hạt mưa nhỏ nhỏ bắt đầu rơi xuống.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Cạn Kiệt ...

“Rào rào rào rào ...”

Trên một ngọn núi nào đó, Thu Phong đang cùng các quân nhân của mình dựng lên một chiếc lều cuối cùng. Con mưa càng lúc càng nặng hạt, nó trút xuống mặt đất như tiếc thương cho số phận của nhân loại.

Đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi giọt mưa đầu tiên rớt xuống Thu Phong cũng không biết. Hắn chỉ biết tất cả mọi người hiện tại đang rất mệt vì liên tục quần quật suốt từ lúc sáng đến tận bây giờ.

Di chuyển người dân, di chuyển quân lương, di chuyển một số nhu yếu phẩm cần thiết lên núi. Tất cả chỉ vì một câu nói của hắn, nếu như chẳng có chuyện gì xảy ra thì tốt. Cùng lắm hắn chỉ đang hành hạ thành phố này thôi, nhưng nếu thật sự có thiên tai gì đó, quả thật Thu Phong đã cứu rất nhiều người.

Nhưng cái tình hình này, ban đầu còn khá nhiều người dị nghị về quyết định của Thu Phong, nhưng khi họ thấy cơn mưa nặng hạt trút xuống thành phố. Những cơn gió nổi lên âm âm như cơn bão đập tan nát biết bao nhiêu cửa kính trong thành phố.

Không gian yên tĩnh, ngoài tiếng mưa, tiếng gió rít, thì thoảng con người ta còn nghe thấy tiếng kính vỡ nát.

“Xoảng xoảng xoảng ...”

Những người nào đã lên kịp trên núi, họ ở trong những cái lều quân đội chật ních người, ở đó con người ta run rẩy vì lạnh, run rẩy vì cơn mưa liên tục trút xuống đã mấy tiếng trôi đi không có dấu hiệu ngừng lại.

Cũng may núi có nhiều cây, nên lều trại không bị gió thổi nhiều cho kham. Do cây cối đã giảm hết phần nào tác động của gió. Nhưng ở phía dưới thành phố thì khác, ngoài việc cơn mưa nặng hạt. Gió rít gào như muốn đòi mạng con người.

Đối với những người lười nhác lúc này trốn ở trong tòa chung cư, họ sợ hãi vì trời tối. Vì cơn mưa nặng hạt. Ai nấy cũng đều cầu mong cơn mưa mau tạnh, trời mau sáng để họ có thể lên núi, dù rằng biết nếu trời tạnh mưa, chẳng có chuyện gì xảy ra, thì lên núi làm gì nữa.

Nhưng không ...

Vài tiếng nữa trôi qua, theo như ước tính cũng đã khoảng mười tiếng trôi đi. Trời bây giờ lý ra đã sáng rồi. Ấy thế mà bầu trời vẫn đen ngịt, cơn mưa càng lúc càng trở nên nặng hạt. Chim chóc trú dưới những tán cây ôm lấy nhau run rẩy. Một số khu vực chăn nuôi, Thu Phong cũng cho giăng bạt ra đỡ cho chúng phải hứng những cơn mưa này. Nhưng núi mà, nước mưa từ trên núi chảy xuống cũng là ướt đầm thân thể bọn chúng.

Dưới cơn mưa đó, Thu Phong đứng trên đỉnh một ngọn cây cao nhất ngọn núi của mình. Trời này không hề có sấm sét, dù có sấm, hẳn cũng chẳng sợ sấm đánh trúng mình. Tại nơi đó, con mắt của Thu Phong rực sáng lên trong màn đêm.

“Thành phố đã ngập trong nước rồi ...”

Đúng vậy, thành phố này, quang cảnh trong ánh mắt Thu Phong lúc này nước biển đã dâng lên tận trong thành phố. Một số cung đường, nước đã

ngập qua những chiếc ô tô con, một số cung đường khác cũng sắp sửa trở thành như vậy.

Phía dưới, người dân liên tục liều mạng di chuyển đến các tòa nhà cao ốc để tránh nước lũ. Nhìn cảnh đó, Thu Phong chỉ biết lắc đầu.

Hắn không thể giúp họ được, ban đầu hắn đã dặn họ rằng đi lên núi. Vì ích kỷ, vì lười nhác, họ chấp nhận ở lại. Thu Phong vẫn có thể cử người của mình xuống để trợ giúp họ, nhưng hắn không làm thế. Hắn không thể đánh cược tính mạng của người mình để giúp những người biếng nhác không muốn đi kia. Cái đó là cách họ chọn, Thu Phong đã cho họ cơ hội.

Nếu chẳng may khi xuống suối vàng, họ có oán trách hắn, hắn cũng chịu. Hắn không phải thánh nhân, vì những kẻ ích kỷ mà gián tiếp giết chết người của mình được. Muốn cứu cũng cứu không nổi.

Hắn chỉ tiếc thay cho những đứa trẻ, vì quyết định của người lớn mà phải gặp nguy hiểm theo họ.

Thế giới này giúp Thu Phong trưởng thành rất nhiều, tất cả không chỉ về chiến đấu, mà còn vì cách sống và lãnh đạo người khác nữa. Trước kia hắn chỉ là thằng suốt ngày chỉ biết bắn nhau, gây nên đau khổ và cái chết cho người khác. Qua thế giới này hắn phải suy nghĩ nhiều hơn, phải suy nghĩ tích cực hơn. Cuộc sống luôn có rất nhiều phương án cho hắn chọn, dĩ nhiên chẳng có phương án nào vẹn toàn cả, hắn từng là kẻ cầu toàn, nhưng giờ không còn nữa.

Giờ hắn chỉ có thể chọn phương án nào ít gây thiệt hại nhất, và nếu hắn đã chọn như vậy, những gì diễn biến ra trước mắt hắn, hắn phải tập làm quen với nó. Không để một giây phút xúc động mà làm hỏng mọi chuyện được.

Cảnh tượng đau lòng ấy, hấn thấy một gia đình gồm ba người, bố, mẹ và đứa con gái đang lênh đênh trong biển nước. Đứa con gái được bố mẹ đặt trong một cái thau nước đẩy đến một tòa nhà cao ốc gần đó ...

Thu Phong không muốn nhìn nữa, hấn định bụng sẽ xuống tụ họp với Lục Nương, nhưng lúc này dường như hấn thấy rất nhiều người đang đổ xô về các ngọn núi. Thấy thế mắt Thu Phong sáng lên.

‘Nếu giúp họ ngay bây giờ may ra còn kịp ...’

Một dòng suy nghĩ thoáng qua đầu Thu Phong, lập tức hấn lao xuống giữa lưng núi, nơi mà quân của hấn cùng người dân di chuyển lên đây đóng tại đó.

“Cứ một số người xuống dưới chân núi, hỗ trợ người dân đang tiến về đây. Trong phạm vi 100m đổ lại quanh núi thôi. Tuyệt đối đừng đi xa, ai tự tin bơi tốt hãy xuống trợ giúp. Không phận sự liền ở lại đây ...”

Dứt lời Thu Phong đi mất, không kịp đợi quân mình nhận lệnh.

Hấn phải chạy sang các ngọn núi khác để thông báo cho toàn quân mình. Nếu thấy người tiến về núi hãy giúp họ, còn không đừng tự tiện đi trợ giúp người khác, không giúp được còn có nguy cơ bỏ mạng.

Lúc này thành phố tuy ngập, nhưng không hề có hiện tượng nước xoáy cũng như nước chảy siết. Do đó, cứu được ai hãy cứu.

Phút cuối, Thu Phong lại yếu lòng. Hấn không thể bỏ mặc những người quyết định quay đầu, quyết định vì mạng sống của mình mà đánh liều cố gắng lên núi được.

Tức thời Thu Phong vận hết công pháp trên người mà phóng đi. Mơ hồ những giọt mưa không thể chạm được vào người hấn, vì năng lượng tỏa ra,

vì tốc độ của hắn. Dường như những giọt mưa tan biến vào hư không khi tiếp xúc tới phạm vi gần cơ thể của hắn.

Cứ thế Thu Phong mất nửa tiếng đồng hồ để chạy khắp mười mấy ngọn núi để thông báo. Việc thông báo này lý ra phải để người của hắn đi thông báo, nhưng không hắn sẽ làm việc đó. Vì chẳng có ai đủ khả năng di chuyển trong môi trường này mà có thể an toàn được. Người Dị Năng Giả phía dưới hắn cũng nhiều, nhưng cũng không ai di chuyển nhanh bằng hắn. Hóa may có Porteur, nhưng Porteur đang hỗ trợ một ngọn núi khác. Năng lực của Porteur rất tiện trong việc giải cứu người dân, nhưng nó không phải là tất cả.

Số lượng người ở lại quá nhiều, riêng ngọn núi nào có Porteur, Thu Phong cho phép hắn cứu người trong phạm vi lớn hơn, và khi quá sức chịu đựng, Thu Phong không cho phép hắn cố quá sức.

Tức thì Porteur nghe theo và thực hiện.

.....

Cứ thế trong vòng bốn tiếng lệnh của Thu Phong ban bố xuống khắp quân mình trú ngụ tại mười mấy núi được đưa ra. Hàng chục ngàn người đã và đang được cứu sống, tuy số lượng lại cực kì ít ỏi so với con số gần cả triệu người còn ở lại.

Con mưa vẫn nặng hạt như cũ, nó không lớn hơn được nữa, bởi nó lớn quá mức rồi. Mực nước càng lúc càng dâng cao. Lúc này Thu Phong đang hỗ trợ người của mình cứu càng nhiều người càng tốt, nhưng dường như ai này đều thấm mệt hết rồi. Họ chưa kịp nghỉ ngơi lại phải tiếp tục cứu giúp người khác. Hoạt động liên tục hơn 24 tiếng. Nếu không phải thể lực, sức bền, lẫn nội công được Thu Phong huấn luyện trước đó, rất có thể rất nhiều quân lính của hắn đã kiệt sức mà chết.

Nước đang ngày một dâng cao, ở phía dưới thành phố, một số nơi đã ngập quá ba tầng nhà rồi. Tình hình này không khả quan một chút nào, sức người có hạn. Thu Phong phải cho người của mình nghỉ ngơi. Hiển nhiên người tiến về các ngọn núi càng lúc càng ít đi rồi. Dù dưới sự hỗ trợ của người dân, nhưng thời tiết này quá là khắc nghiệt đối với bọn họ.

“Được rồi ... nghỉ ngơi hết đi ... Hạo Nguyên, cậu và đội của cậu còn sức không?”

Thu Phong tiến đến bên cạnh quân nhân của mình lên tiếng, sau đó hần quay sang nói với Hạo Nguyên bên cạnh.

“Còn thừa thủ trưởng ... thế này đã nhằm nhò gì!”

Hạo Nguyên nở một nụ cười tự tin, dù trên mặt mang vài nét mệt mỏi vì thức trắng cả một hôm, hần là những người hoạt động cật lực nhất. Nếu nói còn chỉ là nói dối ... thấy thế Thu Phong vỗ lên vai hần và nói:

“Đừng gắng sức quá, chúng ta đã làm hết sức rồi. Chuyện gì xảy ra với những người ở trong thành phố thì đó là cách mà họ chọn, không phải do chúng ta ép họ. Nếu bây giờ cứu giúp họ, không những không giúp được chúng ta còn có thể bỏ mạng. Cậu nếu còn sức hãy cùng đội của mình nghỉ ngơi và canh chừng ở đây. Nếu thấy người nào đến hãy giúp họ. Nhưng thấy xoáy nước, hoặc nước chảy quá mạnh hãy ném phao cứu sinh và dây thừng. Tuyệt đối đừng liều mạng nhảy xuống nước hiểu chứ?”

“Rõ thừa thủ trưởng!”

Hạo Nguyên đứng thẳng người lại chào Thu Phong bằng trạng thái cực kì tự tin vào chắc chắn.

Thu Phong cũng nở nụ cười nhìn lại hần và nói:

“Tôi không muốn bất cứ cấp dưới nào của mình thiệt mạng. Hãy bảo vệ bản thân trước tiên ...”

Dứt lời Thu Phong biến mất, hấn để lại lời nói rồi rời khỏi.

Lúc này đây trong đầu Hạo Nguyên mơ hồ nhớ đến viễn cảnh những ngày đầu gặp vị thủ trưởng này. Ban đầu anh ấy là một con quái vật có khả năng chiến đấu siêu cường, dễ dàng đánh bại người anh dường như bất bại trong mắt hấn – Trọng Khoa.

Từ một lão đại hắc bang thống lĩnh toàn bộ thành phố Quảng Phúc, cho đến khi thân phận thật sự của anh ấy được bại lộ ra. Sức mạnh chiến đấu, thân phận thiên tài quân sự, con trai cả của ông trùm đất Nam. Tất cả mọi thứ đều quá kinh khủng, rồi khi Thu Phong lập ra quân đội và tuyên bố tuyển quân.

Hạo Nguyên cùng một số anh em của mình quyết định đi đăng ký và khoảng thời gian đó họ cắm đầu vào học những thứ cần thiết để có thể trở thành đặc công trong thời gian ngắn. Cũng vì lẽ đó, Thu Phong cũng cho người hỗ trợ họ trong việc tìm hiểu cách thức tham gia. Một phần cũng coi như gian lận đi.

Chứ trong một tháng, học thêm một thứ tiếng, học thêm một kỹ năng sống là điều không thể nào. Dầu thế dưới sự ưu ái của Thu Phong, họ vẫn không làm Thu Phong thất vọng khi không những thực lực ngày một mạnh, mà tri thức, sự trung thành, lòng nhiệt huyết ngày một tăng cao.

Sau khi rời khỏi, Thu Phong liên tục bay nhảy sang ngọn núi khác tiếp tục công việc thông báo của mình và động viên mọi người.

Hấn là kẻ đứng đầu, bản thân tuy có thực sự siêu cường, nhưng mà con người chẳng ai có thể hoạt động mãi mà không mệt mỏi được. Hấn chạy

vòng vòng cái thành phố rộng lớn này bằng hết sức lực rất nhiều rồi, hắn rất mệt mỏi, nhưng hắn không dám thể hiện ra điều đó.

Thử nghĩ toàn quân đang mệt mỏi, mà nhìn vào hắn cũng mệt mỏi giống như họ làm gì có ai còn ý chí để tiếp tục công việc của mình nữa chứ?

Liên tục sử dụng năng lượng chân nguyên trong cơ thể khiến cơ thể Thu Phong suy thoái tốt độ trong một thời gian dài. Dường như hắn chẳng có thời gian để nghỉ ngơi hấp thu lại linh khí thiên địa. Cơ thể hắn bắt đầu đau nhức, không phải đau nhức ở bên ngoài, mà là đau nhức trong kinh mạch.

Năng lượng xanh gần như cạn kiệt hoàn toàn khi hắn thông báo đến cho một tòa núi cuối cùng. Tức thì hắn liền rời đi, không muốn ở lại, ở lại hắn sẽ gục ngã trước mặt quân lính của mình rất không nên.

“Tiêu Du Bộ Pháp!!”

Thu Phong hô một tiếng, cơ thể hắn lao đi trên mặt nước nhanh đến tột cùng.

Nhưng tốc độ một lúc càng chậm lại. Cơ thể Thu Phong nặng trĩu, hắn quá mệt rồi, ý chí của hắn kiên cường đến mức nào đi nữa cũng không còn gì để hắn vận dụng được.

Nguồn năng lượng trong cơ thể hắn đóng lại, lâm vào trạng thái ngủ đông, kinh mạch theo đó cũng bắt đầu tối màu đi.

“Ừm ~~~”

Mất hết sức lực, cơ thể Thu Phong lao đi một đoạn rồi cắm thẳng xuống dưới nước giữa lòng thành phố.

Chẳng một ai thấy điều đó cả, tất cả mọi người đều đang bận rộn. Kẻ thì lo cứu giúp người khác, kẻ thì lo cho mạng sống của mình.

Xui xẻo thay Thu Phong lại bất tỉnh nhân sự ngay giữa trung tâm thành phố, nơi mà chẳng có bất cứ một ngọn núi nào, hay bất cứ người nào gần đó cả.

“Chết thật ...”

Chìm trong biển nước, ý thức của Thu Phong trở nên mơ hồ. Tối quá, lạnh quá, hắn không nhìn thấy được gì nữa. Cơ thể hắn đau nhói, hắn muốn vực dậy để bơi đến một tòa nhà nào đó nhưng không thể.

Tay chân hắn vô lực, cứ như vậy mà chìm xuống dưới biển sâu. Từng bong bóng nước từ miệng hắn thoát ra ngoài.

Con mưa vẫn không ngớt, Thu Phong vẫn chưa trở về.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Ý Định Hủy Diệt Loài Người

Bây giờ đã là giữa trưa ngày 16 tháng 11 năm 2194 rồi.

Tuy nhiên chẳng ai biết điều đó cả khi mà cả bầu trời mưa tầm tã không có dấu hiệu ngớt đi chút nào. Ở trên núi cao, lý ra người ta có thể thấy được đường chân trời, thấy được nơi cuối của đám mây có mưa này, nhưng không. Xung quanh bốn bề khắp nơi toàn là mây.

Ánh sáng mờ mờ khiến một vài người nhìn ra biển, xa xa có những con sóng cao đang hướng về phía này.

Chẳng lẽ là sóng thần?

Vài người thấy cảnh đó, cũng chỉ biết chết lặng đứng nhìn. Tuy nhiên tại một nơi khác, có một mỹ nữ xinh đẹp đang rất lo lắng cho một người.

Đó là Thu Phong.

Đã mấy tiếng trôi qua, cô không thấy hắn trở lại. Hắn mỗi lần di chuyển đi đâu đều chạy về gặp cô để cô không phải lo lắng.

Nhưng bây giờ, cô liên tục hỏi các quân nhân của hắn, lần cuối họ gặp hắn cũng cùng thời gian với lần cuối cô gặp hắn.

Cơ thể của cô bây giờ đã ướt nhẹp, không phải vì không có ô dù, mà là vì cô bỏ mặc tất cả chạy lanh quanh ngọn núi để tìm hắn. Cũng may có lần cô suýt té xuống dưới núi thì kịp thời được Hạo Nguyên đỡ lấy.

Không chỉ riêng Thu Phong. Mấy ngày gần đây con Mực cũng biến mất, chính xác là vào cái ngày toàn thế giới mất điện, mọi người cũng chưa từng thấy qua cái bản mặt của con Mực. Thu Phong cũng không biết, hấn lo quá nhiều chuyện, chẳng có thời gian để nhớ đến một con chó. Dù con chó đó rất quan trọng đối với hấn.

Thu Phong chìm xuống dưới đáy biển cũng khoảng hơn 10 phút rồi, mắt hấn nhắm tịt, cơ thể không động đậy. Quần áo tóc tai trôi lênh bênh trong nước. Thu Phong nhắm mắt như thể đang ngủ, cơ thể hấn thả lỏng cả ra, hấn bất tỉnh nhân sự từ 10 phút trước.

Một mối đau đớn, hấn không còn ý thức để cố gắng. Lẽ vậy hấn cứ thế mà chết đi. Nếu như hấn chọn bỏ mặc người dân, có lẽ hấn vẫn còn sống, quân lính của hấn sẽ được nghỉ ngơi để đối mặt với thiên tai tiếp theo là sóng thần.

Nhưng giờ hết rồi, chỉ vì những kẻ lừa nhác. Phút cuối lại đẩy lên hi vọng sống, bầu vịu lấy những ngọn núi, mà hại hấn phải bỏ mạng trong lòng thành phố.

Cùng cực, kiệt sức, đau đớn. Biết bao nhiêu điều Thu Phong chưa thể làm. Tuy nhiên trong thâm tâm của hấn, nếu một mình mạng sống của hấn đổi lấy mạng sống của mấy chục ngàn người. Hấn thấy cũng đáng, mạng của hấn có giá trị tới vậy, hấn việc gì phải nuối tiếc nữa.

Chỉ mong rằng gia đình hấn ở thế giới kia được gã Quốc Phong chăm sóc kỹ lưỡng. Hấn chẳng thể nào sống để tìm đường trở về nhà nữa rồi.

Cá! Một vài con cá bắt đầu bơi vô trong thành phố, chúng liên tục bơi ngang qua người Thu Phong, cá lớn, cá bé, đủ mọi loại cá cả. Cảnh tượng tuyệt đẹp, một thành phố bị nhấn chìm bởi biển cả, có những con cá khề bơi qua giữa lòng thành phố.

Đẹp! Đẹp thật, nhưng Thu Phong chẳng thấy được cái đẹp đó.

Vài phút nữa trôi qua, thật sự chẳng có ai đến cứu Thu Phong cả. Cứ thế hắt chết thật sao? Con người bình thường chỉ cần thiếu Oxi tầm 5 phút đã gây chết não, nếu có thể sống cũng sẽ dẫn đến dị biến, khiến cho đầu óc không được bình thường.

Nhưng Thu Phong thân người luyện công, sức khỏe cường tráng, thể lực trâu bò. Lại có năng lượng giống như nội công phù trợ, có thể hắt nín thở được hắt 30 phút. Nhưng đó là trong trạng thái còn chân nguyên, còn năng lượng.

Năng lượng xanh trong cơ thể hắt đã cạn kiệt, chẳng còn một chút gì, đến cử động còn không thể. Nếu như hắt may mắn bắt tỉnh trên một tòa nhà, chỉ cần vài tiếng sau hắt tỉnh dậy mọi thứ đều không sao. Nhưng đây là ở dưới nước, hắt làm sao mà sống sót được đây?

Lát sau. Tính theo thời gian đã được 20 phút trôi qua rồi, cơ thể Thu Phong giờ không còn ở chỗ cũ nữa, mà đã bị dòng nước chảy siết cuốn đi. Phía trên các ngọn núi, quân lính và người của hắt nhận lệnh khi thấy dòng nước chảy siết quá không được xuống nước nữa. Thay vào đó họ ở lại sườn núi, xem còn ai nữa tiến về đây sẽ ném phao cứu họ.

Cơ hội cuối cùng có người xuống nước cứu Thu Phong đã mất đi. Chỉ còn một mình hắt, mặc xác cho dòng chảy cuốn cả cơ thể hắt đi.

“Bụp ~~”

Dòng nước mạnh cuốn cơ thể hắt đập vào bên trong một tòa nhà nhà.

“Ục ục ...”

Một vài ngum khí Thu Phong còn giữ lại trong cơ thể trước khi bất tỉnh cuối cùng cũng theo cú va đập mà thoát ra bên ngoài. Hết hi vọng thật rồi.

Nếu như hấn chết đi, dưới dòng nước chảy siết này, hấn sẽ trôi về đâu. Xác hấn liệu có ai tìm được hay không?

“Phong ơi anh ở đâu ... trở về với em đi ...”

Trong một ngọn núi nơi mà mấy người Lục Nương ở đó. Lục Nương chưa bao giờ tôn thờ bất cứ đạo giáo nào. Vậy mà cô lại quỳ xuống dưới đất, cầu trời khẩn đất mong cho Thu Phong trở về.

Cuộc sống mờ nhạt của cô, khi có hấn, hấn đã thay đổi tất cả. Ban đầu cô chỉ muốn mình trở thành người phụ nữ thành đạt, rồi cứ thế. Cô không có hứng thú với đàn ông đến tận 40 tuổi. Cô nghĩ mình cũng chẳng muốn yêu ai, lấy chồng hay làm gì đó khiến bản thân bị ràng buộc.

Thế mà Thu Phong xuất hiện, thay đổi màu sắc của cuộc đời cô. Từ một màu xám, trở thành màu hồng, có hấn, cô làm mọi thứ đều tốt đẹp hơn. Cô biết thế nào là yêu một người, vì một người.

Cô sống 40 năm trời giống như chỉ để đợi hấn, còn hấn vốn không phải là người của thế giới này, đến đây gặp cô. Như là định mệnh vậy. Lục Nương bắt đầu khóc, cô cảm thấy bất lực trước khả năng của mình.

Từ khi thế giới này mất điện, cô dường như trở nên thành một con vô dụng. Chẳng thể làm gì, chẳng thể giúp gì cho hấn. Nước mắt của cô hòa tan vào cơn mưa, cơ thể cô run lên bần bật vì lạnh, nhưng cái lạnh cũng không thể nào đau đớn bằng Thu Phong mất tích.

Cô lo lắng đến tột cùng.

“Chị ơi đừng khóc nữa ... anh Phong mạnh mẽ như vậy, anh ấy chắc đang cứu ai đó nên không về kịp được. Nín đi chị, cùng em với Tiểu Bồi vào trong lều. Nếu chị vì vậy mà cảm lạnh, anh Phong quay về lại tự trách mình mất!”

Lúc này Tiểu Bảo cầm một cái ô to lớn đến bên cạnh Lục Nương đang ôm mặt khóc. Thằng bé 14 15 tuổi buông ra lời an ủi, nó cùng với em gái mình im lặng đứng đó. Lục Nương bình thường cứng rắn lắm, nhưng từ khi Thu Phong xuất hiện, sao cô lại yếu đuối đến thế này. Người ta thường chỉ yếu đuối với người mình yêu mà thôi.

Lục Nương khẽ quay người lại, cả cơ thể ướn sững của cô ôm chầm lấy hai đứa trẻ. Sau đó cô từ từ đứng dậy, đôi mắt đỏ hoe. Lục Nương gật đầu lên tiếng:

“Đi! Mình vào trong thôi ...”

Lục Nương biết bản thân không thể yếu đuối thế này được. Nếu hấn có mệnh hệ gì, cô phải sống, sống để bảo vệ hai đứa trẻ này. Hấn và cô cùng nhau nhận nuôi chúng, coi chúng như con cái của mình. Khoảng thời gian đây, ngoài Thu Phong ra, cô cũng đặt tình cảm vào hai đứa trẻ. Cô rất thương chúng, cô không muốn vì mình mà hai đứa trẻ phải đứng cùng mình dưới mưa đợi hấn.

Nếu hấn muốn làm khổ ai, cô nguyện bản thân cô là người chịu khổ. Cô không muốn người khác chịu khổ vì hấn ngoài cô.

.....

Dưới lòng thành phố. Cơ hồ nước đã ngập đến tầng thứ tư của những tòa cao ốc rồi. Lúc này cơ thể của Thu Phong vẫn liên tục va đập từ chỗ này đến chỗ khác men theo dòng chảy của nước.

Chẳng hề có một chút may mắn nào để dòng nước đầy hấn trôi về mấy ngọn núi cả, thay vào đó, nước cuốn trôi hấn theo hướng rời khỏi thành phố. Chưa kể liên tục va đập vào các bức tường gần đó khiến cho người khác khó lòng mà sống sót.

Nếu như cơ thể hấn không cường tráng, không chăm chỉ luyện tập. Thì bây giờ dù có cứu được chân tay cũng gãy lìa cả thôi.

Đúng lúc này ngoài biển khơi những cơn sóng cao hàng chục mét đang gào thét xông đến. Những cơn sóng khổng lồ như muốn đòi mạng người ta đang ngày một tiến dần vào thành phố.

Mưa bão, lũ lụt, còn thêm cả sóng thần. Liệu con người có thể qua khỏi được cơn diệt vong này không?

Từ xưa đến nay chúng ta luôn tuyên truyền với nhau rằng, trồng cây gây rừng, bảo vệ môi trường, bảo vệ trái đất tươi xanh này. Nếu như không làm vậy, ngày nào đó trái đất chết đi ta sẽ không còn nơi nào để mà ở.

“Quân Vương!!!!!!!!!!”

“Thằng khốn này sao mày dám bỏ Quân Vương ở lại ....”

“Chẳng phải tại mày sao con giun đất ngu ngốc ...”

Lúc này dưới biển sâu ngoài khơi, có một con thủy quái nào đó đang bơi trong biển cả. Trên đầu của nó có một con chó màu đen, bằng cách nào đó con chó ấy có thể đứng vững vàng trên đầu con thủy quái có đôi mắt đỏ rực kia.

“Cút về lại biển đi ... hết việc của mày rồi!”

“Mày đợi đây, Quân Vương thức tỉnh lần hai tao nhai đầu con cẩu nhà mày ra!!”

Con thủy quái và con chó đen kia có vẻ như đang gầm gừ cãi nhau. Cảnh tượng hùng vĩ ấy, nếu để con người bắt gặp chắc có lẽ người ta sẽ sợ hãi mà đá cả ra máu mắt.

Lúc này con chó đen đó nó đập mạnh vào đầu của con thủy quái kia rồi bắn mình vào trong thành phố. Nó di chuyển đến đâu, sóng nước nổi lên ầm ầm đến đó.

Con thủy quái kia thấy vậy liền im lặng quay mình trở lại biển cả.

Và con chó đó, hiển nhiên là con Mực. Khoảng thời gian này nó đi đâu, chẳng ai biết. Nhưng giờ nó gấp rút trở lại chỉ vì nhận biết được chủ nhân của nó đang gặp nạn.

“Không xong rồi ... khí tức của chủ nhân đang rất yếu ...”

Con Mực không hề bơi, cơ thể nó như gắn động cơ mà lao đi trong lòng nước như bay vậy.

Tức mình con Mực phóng người lên trên mặt nước, nó cần phải tăng nhanh tốc độ hơn nữa.

“Đùng đùng đùng đùng ...!!”

Một loạt tiếng nổ lớn vang lên, con Mực tốc độ lao đi trực tiếp xé rách bức tường âm thanh. Nước mưa xung quanh nó đều dạt sang hai bên. Nước biển phía dưới bắn tạt lên trời cao chỉ vì tốc độ của nó.

Vài giây sau con Mực cầm thẳng đầu xuống dưới mặt nước. Nó bắt gặp được thân hình của chủ nhân mình đang bị dòng nước cuốn đi.

“Con người khốn khiếp ... tại sao chủ nhân lại vì những kẻ ngu xuẩn này mà liều mạng chứ? Lũ hạ đẳng.. Sau ngày hôm nay chúng sẽ bị thế giới này xóa sổ. Chủ nhân cố gắng hi sinh mạng sống của mình để cứu những kẻ rách nát thối tha này. Không thể tha thứ được.”

Con Mực thật sự rất cáu. Lần đầu tiên nó để cho chủ nhân, thiếu chủ của mình trở nên như vậy. Nó thậm chí trách bản thân, cũng thậm chí trách những kẻ vô dụng để chủ nhân của nó phải liều mạng như thế.

“Ừng ục ...”

Lúc này con Mực cắn được vào cái cổ áo của Thu Phong, liền lập tức nó kéo Thu Phong rời khỏi mặt nước biển. Trực tiếp xông thẳng vào một tòa nhà cao tầng.

Vào được trong một tòa cao ốc, nơi này là một căn hộ của ai đó bỏ trống. Con Mực nhẹ nhàng kéo người ướt sũng của Thu Phong lên trên giường. Tại đó nó bắt đầu vận khí tức hắc ám trên người. Tỏa ra một nhiệt lượng vừa đủ để sưởi ấm và hong khô quần áo trên người Thu Phong.

Một viễn cảnh con chó màu đen bỗng biến đổi hóa thành hình người được diễn ra. Vài lần hắc khí bao bọc lấy cơ thể con chó đó, nó từ từ cao lên, vài giây sau hoàn chỉnh một gã đàn ông có làn da ngăm đen, gương mặt thanh tú, trên miệng có hai cái răng nanh hiện bên ngoài khóe môi.

Hắn ta khoác trên mình một bộ quần áo vải màu đen kì lạ. Một vài họa tiết đặc trưng như ba cái đầu của giống chó canh cửa địa ngục Cerberus.

Và hắn chính là hóa thân của con Mực. Đây là diện mạo dạng người của con Mực.

Lúc này, đôi lông mày của Mực nhíu chặt lại, hắn bắt đầu đưa tay lên vùng bụng của Thu Phong. Một dòng năng lượng đen từ từ chuyển vào

trong cơ thể của Thu Phong.

“Bùm ...”

Một vụ nổ nhỏ xảy ra.

“Chết tiệt ... sức mạnh của chủ nhân từ chối sức mạnh của Quỷ.”

Mực buông lời mắng chửi một câu. Nó có ý định bỏ sung năng lượng chân nguyên cho Thu Phong nhưng không thành. Năng lượng của nó là năng lượng thuần túy từ Địa Ngục, sức mạnh của Quỷ.

Còn thiếu chủ lại mang một sức mạnh đặc biệt hơn. Thuần túy hơn cả Ma Vương, thuần túy hơn bất cứ anh chị em nào của ngài. Năng lượng đó, thứ mà năng lượng Quỷ như hắn không thể nào giúp đỡ được.

“Hết cách rồi ... chủ nhân, mong ngài hãy cố gắng!”

Nói đến đây Mực lại tiếp tục sử dụng năng lực của mình, thay vì truyền sức mạnh của Quỷ vào. Nó đưa năng lượng vào trong cơ thể Thu Phong, khéo léo né những đoạn kinh mạch và những nơi có dòng năng lượng của Thu Phong ra.

Dần dần năng lượng Quỷ của Mực len lỏi vào trong phổi và ruột của Thu Phong. Bắt đầu nó điều khiển nước trong phổi, một số chất bài tiết gây hại khi cơ thể con người dần đến sự cỗi chết ra ngoài.

Miệng Thu Phong tự động mở ra, nước biển bắt đầu từ bên trong tràn hết ra ngoài. Lúc này con Mực thậm chí phả một hơi. Nó vừa làm vậy, vừa phải tránh kinh động đến kinh mạch trong cơ thể Thu Phong, nếu không sẽ dẫn đến xung kích năng lượng, kinh mạch của Thu Phong bị tổn thương. Như thế mất nhiều hơn là được.

Còn một cách an toàn hơn vạn lần cách mà nó thực hiện, nhưng nó lại không làm. Chính là ép ngực đẩy nước trong phổi Thu Phong ra và hô hấp nhân tạo. Mà con Mực, nó ở thế giới Quỷ, có phải thế giới con người đâu mà biết hô hấp nhân tạo.

Và ở Ma Giới, chẳng có Ma Quỷ nào lại bị đuối nước cả.

“Khụ khụ ...”

Lúc này Thu Phong bỗng ho khan lên vài tiếng.

Thấy thế con Mực liền hóa lại thành dạng chó, nhưng gương mặt của nó vẫn không bớt đi phần lo lắng. Nó nằm phủ xuống dưới chân giường.

Bây giờ mạng sống của Thu Phong đã giữ được, chỉ đợi chân nguyên trong cơ thể Thu Phong khởi động lại mọi thứ liền không sao. Nó không can thiệp vào được chuyện đó, nên im lặng mà đợi thôi.

‘Chủ nhân mà gặp mệnh hệ gì ... ta thề ta sẽ giết sạch con người!!’

Lúc này trong đầu của Mực thoáng lên một suy nghĩ tàn bạo. Mạng sống của con người đối với nó không quan trọng. Dù cả thế giới này bị hủy diệt cũng không liên quan đến nó. Tam Giới – Lục Cõi. Mất đi một Giới, một Cõi cũng không ảnh hưởng đến nó. Cái đó là việc của mấy lão kia. Còn nó chỉ cần hủy diệt con người mà thôi. Không phá đi thế giới này là được.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Chìm Vào Giấc Ngủ

Chừng nửa tiếng sau.

“Hớ ~~~~~”

Thu Phong bật người dậy, hần hít lấy hít để một ngụm khí vào phổi. Gương mặt căng thẳng đến tột độ.

“Rào rạt ...”

Ngoài kia trời vẫn đang mưa tầm tã không có dấu hiệu bớt đi.

Vừa bật người dậy, Thu Phong lập tức xoa lấy đầu con Mực ở dưới chân mình. Khí tức mà hần cảm nhận đầu tiên chính là con Mực. Bản thân hần lý ra tưởng sẽ chết rồi, nhưng không hiểu tại sao lại tỉnh dậy ở nơi này, mất mấy giây định thần hần liền biết con Mực ở dưới chân.

Chắc hần là nó đã cứu mình.

“Giỏi lắm Mực ... đi thôi!”

Thu Phong vuốt ve đầu con Mực. Hần cũng không muốn thắc mắc rằng tại sao con Mực lại đưa nó lên đây. Bởi khả năng và sức mạnh của con Mực, hần còn chưa trải nghiệm được hết. Vì thế thay vì thắc mắc, cứ thưởng nó là được. Sau này có thời gian hãy tính.

“Ui ...”

Tuy nhiên khi Thu Phong vừa đứng dậy cả cơ thể hắn đau nhói, thoát lực khiến Thu Phong không thể đứng vững được liền ngồi lại xuống giường.

“Kinh mạch đau quá ...”

Thu Phong thàn than lên một tiếng.

Đúng lúc này hắn cảm nhận được có người lao tiến về phía này. Một luồng khí tức quen thuộc.

“Ừ ừ ...”

Bóng hình xuất hiện trước mắt Thu Phong, hắn ta đứng ngay ô cửa sổ bị vỡ nát mà bước vào.

“Người ở đây à? Ta tìm người suốt mấy tiếng đồng hồ rồi!”

Gương mặt của Võ Kỳ hiện ra. Cái gương mặt bại hoại của kẻ bí ẩn đó, sao hắn lại đi kiếm mình nhỉ.

“Xem kìa ... chắc là dùng hết nội công trong đan điền rồi chứ gì? Ngồi luyện công đi, ta trở về thông báo rằng người vẫn khỏe mạnh!”

Dứt lời Võ Kỳ lại lao ra cửa sổ, biến mất trong cơn mưa nặng hạt. Thu Phong ngồi đó chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Người này, lúc cần thiết chẳng bao giờ xuất hiện. Hắn ta mất tích suốt từ sau vụ Lục Nương bị bắt cóc đến tận bây giờ mới thấy mặt. Vừa xuất hiện lại đi mất.

Dù thế trong lòng Thu Phong vẫn cảm thấy ảm áp, gã trọng sinh kia ít nhiều cũng có chút đáng tin khi mà tìm kiếm hắn. Việc hắn làm, hiện tại ở thành phố này chỉ mấy người làm được.

Ví như Porteur chẳng hạn, nhưng Porteur lại chẳng hề biết việc Thu Phong mất tích. Hóa may chỉ có Võ Kỳ vốn ở trên ngọn núi đó từ đầu mới biết việc này. Hắn ta sau khi nghi ngờ Thu Phong mất tích liền chạy đi tìm. Ngặt cái hắn lại không nghĩ rằng Thu Phong lại chìm xuống dưới nước. Chưa kể sử dụng hết năng lượng, khí tức của Thu Phong trở nên cực kì mỏng manh khiến cho việc Võ Kỳ tìm kiếm trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Trong phạm vi nhất định, Võ Kỳ cảm nhận được năng lượng yếu ớt của Thu Phong thì hắn đã xong rồi. Hoàn toàn không có việc gì, chỉ hao tổn một chút năng lượng chân nguyên, cần vài giờ để hồi phục hoàn toàn.

Do đó Võ Kỳ cũng không cần lo lắng nữa, hắn trở về thông báo cho mấy người ở ngọn núi kia để họ không phải mất mạng oan mà đi tìm cái gã ngu ngốc này.

Ngồi tại giường, Thu Phong bắt đầu khoan chân lại, hay tay đặt lên trên đùi cảm nhận lấy linh khí trong thiên địa.

Dường như khoảng thời gian này linh khí càng lúc càng nồng đậm, nó không còn loãng như lúc trước nữa, thay vào đó đậm đặc hơn một chút. Dù ít, nhưng Thu Phong vẫn cảm nhận được rõ ràng điều đó.

Việc này khiến cho tiến trình hồi phục lại năng lượng đã mất của Thu Phong trở nên nhanh hơn bình thường.

.....

Chừng một tiếng sau. Thu Phong mở mắt ra.

Hắn cảm nhận một chút đan điền trong cơ thể. Quả cầu xanh dưới bụng hắn cơ hồ đã sáng trở lại và bắt đầu vận chuyển năng lượng đi khắp 108 đường kinh mạch trong cơ thể.

Con đau nhức cũng từ từ dịu xuống. Thay vào đó chỉ hơi ê ẩm một chút, tuy nhiên Thu Phong vẫn cảm thấy mệt.

Sau đó hắn quyết định rời khỏi giường, đứng lên nhảy tung tung hai ba nhíp:

“Ồn rồi! Trở về thôi, Lục Nương chắc đang lo lắng lắm.”

Dứt lời Thu Phong bế con Mực lên kẹp nó vào nách, kinh mạch bắt đầu vận chuyển. Tiêu Diêu Bộ Pháp được kích hoạt:

“Vèo ...”

Tức thời Thu Phong bắn ra khỏi tòa nhà nhanh như thiểm điện.

Lúc này đập vào mắt hắn là quang cảnh xung quanh, bây giờ hắn mới thấy rõ được một điều rằng mực nước đã dâng cao lắm rồi. Những ngôi nhà thấp thấp hoàn toàn chìm trong biển nước. Mực nước dường như đã nâng cao quá 10 tầng của một tòa cao ốc. Và dường như nó vẫn tiếp tục nâng lên mà không có dấu hiệu dừng lại.

“Sức của con người thật nhỏ bé so với đất mẹ ...”

Vừa lướt đi trên mặt nước, một bên Thu Phong liên tục cảm khái về thảm họa này.

“Ầm ầm ầm ầm ...”

Đúng thời điểm Thu Phong đang lao đi, bỗng hắn nghe được những tiếng động lớn. Đầu quay phắt ra nơi tiếng động vừa phát. Đập vào mắt hắn là một con sông cao hơn chục mét đang ập đến.

“Cái ... Xui thế ....”

“Tiêu Điều Bộ Pháp – Thức thứ 10 – Vô Ảnh Vô Tung!!!!”

Dứt lời tốc độ của Thu Phong bộc phát thêm một tầng cao mới.

Lần này vận tốc của Thu Phong thực sự vượt qua tốc độ âm thanh. Nhưng nó lại không gây nên những tiếng nổ của bức tường âm thanh bị phá vỡ. Trên cơ bản tốc độ này của Thu Phong lợi dụng thể của gió, hấn xuôi theo chiều gió. Lực cản không khí bị giảm thiểu, khiến tốc độ hấn trở nên nhanh vô cùng.

Xui xẻo trong mồm hấn chính là vừa mới tích được một chút năng lượng giờ đã phải liều chết mà dùng sạch đi. Nếu không cơn sóng kia ập đến hấn chỉ có tạch.

Hèn gì tên khốn Võ Kỳ vừa thấy hấn liền rời khỏi. Mà không nói với hấn rằng sóng thần sắp ập đến. Chẳng biết tên kia nghĩ gì mà có thể làm như vậy, giúp người không giúp cho chết.

Thu Phong chạy bán mạng phía dưới, thân hình lướt đi, đồng thời ôm chặt cứng cơ thể của Mục.

Con Mục thì dường như chẳng quan tâm sóng thần lắm, cặp mắt của nó híp lại, lưỡi thì thè ra gây nên những tiếng “Tạch tạch tạch tạch ...”

Trông rất cảm thụ cảm giác này.

Tới rồi!

Đầu Thu Phong vang lên một ý nghĩ, hấn đập nhẹ một cái vào tòa nhà gần đó còn nhú lên được một chút trên mặt nước.

Tức thời Thu Phong phóng thẳng lên trời xanh. Đúng lúc này sóng thần đã ập tới, chỉ cách hấn vài mét.

Trên bầu trời Thu Phong cố gắng ngoái đầu nhìn về phía biển. Đồng tử mắt hần co ra, nơi đó có vô số con song thần nhìn không thấy điểm dừng đang ập đến nơi này.

“Sao nhiều vậy?”

Buông ra một lời bất lực, lúc này thân hình Thu Phong dần dần rơi xuống ngọn núi trước mặt. Tiếp đất nhẹ một cái, Thu Phong liền lao đi, bất chấp địa hình, bất chấp sườn dốc.

Vài phút sau Thu Phong xuất hiện trước quân lính của mình đang ngạc nhiên đứng đó. Họ đang chứng kiến viễn cảnh sóng thần liên tục vỗ vào thành phố mà rung động. Khi thấy Thu Phong một số người liền trở nên vui mừng hô lên:

“Thủ trưởng!”

“Thủ trưởng!”

“Thủ trưởng ngài đã trở về ...”

Thu Phong mới mất tích được vài tiếng, vậy mà ở đây đối với họ như cả một thế kỷ. Ai cũng bất lực trong việc có ý định tìm kiếm Thu Phong. Vì trước khi đi Thu Phong đã hạ lệnh như vậy, dù muốn trái lệnh cũng không được.

May thay khi Hạo Nguyên định bụng sẽ bơi vào thành phố tìm kiếm Thu Phong thì bị một gã đàn ông từng xuất hiện trong Hắc Long Bang một vài lần ngăn lại. Cảm nhận được nội lực hùng hậu trong cơ thể người đó, Hạo Nguyên mới bình tĩnh trở lại và ở yên đây chờ đợi người đó đi tìm.

Lát sau người đó quay lại nói rằng Thu Phong vẫn ổn và đang dưỡng lại một chút nội công do xài quá mức cạn kiệt.

Nghe thế vẫn khiến họ yên lòng hơn một chút. Nhưng khoảng đến một tiếng sau, sóng thần bắt đầu ập đến con đầu tiên, họ vẫn không thấy vị thủ trưởng của mình đâu. Trong lòng ai cũng sốt ruột và lo lắng thì bỗng nhiên hấn xuất hiện khiến cho mọi người cực kì vui mừng.

“Hay quá thiếu tướng trở về rồi ...”

Vài người dân thấy Thu Phong trở về họ liền trở nên vui mừng, cùng nhau tiến đến trước mặt Thu Phong cảm ơn:

“Cảm ơn thiếu tướng, cảm ơn thiếu tướng ... Nếu không nhờ cậu chúng tôi chết hết rồi.”

“Cảm ơn thiếu tướng đã cứu giúp người dân chúng tôi ... cảm ơn ngài, thật sự cảm ơn ngài ...”

“Cảm ơn ngài nhiều lắm ...”

Một vài người xúm tới, họ bắt đầu cảm ơn Thu Phong rồi rút. Một vài người bắt đầu khóc khi thấy Thu Phong trở về, rồi cảnh tượng sóng thần ập đến nhấn chìm cả thành phố vốn đã ngập trong nước hơn phân nửa.

Con mưa vẫn rơi, sóng vẫn cứ vỗ đến âm âm. Nhưng may thay những ngọn núi này đủ cao để sóng không đập tới. Cây đủ nhiều để trụ vững sau những đợt sóng vỗ đó.

Còn Thu Phong hấn vẫn đứng chết chân tại nơi này, nhận lấy những lời cảm ơn chân thành của người dân. Nhận lấy sự vui mừng của quân lính khi thấy hấn trở về. Lòng hấn bỗng dung ấm áp.

Tất cả điều hấn làm không phải vì muốn thể hiện, không phải vì muốn ai đó cảm ơn hấn. Chỉ là hấn không đành lòng nhìn người vô tội chết đi trong khi chính hấn có thể giúp họ. Nhưng đâu đó trong ánh mắt hấn vẫn có chút

buồn khi không thể cứu những người còn sót lại trong thành phố. Tất cả bọn họ dường gần như phải táng mạng sau những đợt sóng thần này.

Chỉ vì ích kỷ, lười nhác, chỉ nghĩ đến mình. Cái giá phải trả cho thiên tai là mạng sống, Thu Phong không ép họ đi, cũng không ép họ ở lại. Cái sai duy nhất của Thu Phong là không ép tất cả bọn họ lên núi. Mà cứ để họ tự do. Hắn sai thật rồi.

Đúng lúc này Thu Phong thấy một chiếc ô xoẹt ngang qua mặt hắn, chiếc ô đó bị gió cuốn đi mắc vào một cành cây gần đó. Bất chợt Thu Phong liền quay người lại, một bóng hình mềm mại lao vào lòng hắn.

“Hức hức ... anh về rồi, anh về rồi ... em lo quá ... hức ...”

Tiếng khóc nức của bóng hình xinh đẹp ấy vang lên.

Là Lục Nương. Lục Nương chờ đợi hắn trở về. Chỉ vài tiếng hắn mất tích, đối với cô ấy như địa ngục vậy. Thu Phong không hề biết điều đó, cho đến khi hắn cảm nhận được sự tang thương toát ra trên người Lục Nương.

Hắn khẽ ôm lấy cô, cơ thể hắn do có năng lượng xanh kia nên rất ấm áp dù đã ở dưới mưa rất lâu.

Còn Lục Nương, cơ thể cô ánh lạnh ngắt. Tiếng khóc nức kèm theo những lần cơ thể run lên bần bật khiến Thu Phong cảm thấy mình thật vô dụng. Tại sao hắn dặn người khác không được quá sức, còn bản thân hắn cùng kiệt thể lực để rồi người con gái hắn yêu rơi lệ vì hắn.

“Anh về rồi ... mình vào trong lều thôi. Anh xin lỗi vì đã làm em lo, đừng đứng đây nữa kẻo lạnh!”

Giọng nói ôn nhu của Thu Phong vang lên. Dứt lời hắn liền nâng cầm Lục Nương lên mà hôn nhẹ vào đôi môi mềm mại lạnh cóng kia một cái.

Đôi môi ẩm áp của Thu Phong áp sát vào môi mình, khiến cho cơ thể Lục Nương khẽ run lên một lần nữa. Gương mặt trở nên đỏ bừng, cơ thể sụi lơ ngã vào trong lòng Thu Phong mà thở hổn hển.

Bất chấp ánh nhìn của mọi người xung quanh, Thu Phong trực tiếp bế Lục Nương lên theo kiểu công chúa rồi cùng nàng bước vào trong chiếc lều của riêng hẳn.

“Mọi người nghỉ ngơi hết đi, chừa lại hai người canh gác thay phiên nhau mỗi người một tiếng!” – Thu Phong ló cái đầu ra khỏi túp lều đưa ra mệnh lệnh cho quân nhân của mình.

“Rõ!”

Lúc này mọi người bên ngoài nhìn thấy một cảnh ấy ai cũng cười cười, chẳng ai nói với ai câu nào. Tất cả đều tranh thủ bước vào trong lều, chỉ chừa lại một số người hiếu kỳ mặc áo mưa đứng ở đó nhìn sóng thần gào thét ập đến.

Có người thở dài, có người mệt mỏi.

Lúc này một số quân nhân cũng rất mệt mỏi rồi. Họ liền trở vào trong lều, Thu Phong trước đó cũng hạ lệnh canh gác. Cái này cũng không hẳn là canh gác gì đó nặng nhọc. Chỉ là đề phòng nước dâng cao quá mà di chuyển kịp thời thôi. Nếu ai cũng nghỉ ngơi hết có mà hỏng chuyện.

Nhưng dường như tất cả mọi người đều đã quá mệt mỏi.

Hạo Nguyên và một người đồng đội khác của mình là người canh chừng đầu tiên. Hắn lựa một gốc cây nào đó, trùm áo mưa lên đầu và ngồi xuống ngắm nhìn cảnh thiên tai ập đến.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn và cũng rất nhiều người ở đây chứng kiến thiên tai như thế này xảy ra.

Nếu như là lúc thiết bị điện vẫn hoạt động còn đỡ. Bởi con người luôn có cách phòng chống thiên tai ở thời đại công nghệ như thế này. Nhưng chẳng thứ gì có thể hoạt động, mọi thứ đều trở nên vô dụng.

Mãi suy nghĩ về điều gì đó, đôi mắt của Hạo Nguyên nặng rầu xuống. Hắn dường như nhận thức được điều này, bản thân hắn đang canh gác, phải có trách nhiệm.

Hạo Nguyên cố gắng đứng dậy được, hắn bước đi vài bước. Bỗng nhiên hắn thấy vài dân thường nằm gục xuống dưới mặt đất bất động, rồi người đồng đội kia của hắn cũng đã lăn ra ngủ tự lúc nào.

“Chuyện gì xảy ra vậy? ...”

Ý thức cuối cùng của Hạo Nguyên còn sót lại.

“Bụp!”

Hắn cũng như những người khác, ngã xuống dưới đất, mắt nhắm tịt lại không thể mở lên.

Không phải ngất xỉu, cũng không phải do mệt quá mà bất tỉnh. Bằng một cách nào đó tất cả mọi người đều thiếp đi. Tất cả con người trên thế giới lúc này cũng vậy, ai nấy đều buồn ngủ một cách bất thành hình và ngủ ngay tại chỗ.

Vài người đang chạy bạt mạng vì thiên tai cũng lăn đùng ra ngủ.

Toàn thế giới chìm vào giấc ngủ sâu vì một lý do nào đó. Tất cả các sinh vật đều ngủ thiếp đi. Trừ một vài sinh vật đặc thù trên thế giới này vẫn còn

tĩnh táo, bởi vì những sinh vật đó không thuộc thế giới này.

Bé Mực ... vẫn còn thức.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Sự Thay Đổi Của Thế Giới

“Ào ào ... rào rào ... lách tách ...”

Con mưa tầm tã kia xảy ra trên toàn thế giới giờ đây đang dần ngớt đi sau hơn một tuần mưa liên tục. Chỉ một tuần ấy, kết hợp băng tan, sóng thần. Toàn thế giới mực nước biển nâng cao lên cả trăm mét. Vùng đồng bằng, vùng không có non, cơ hồ đều ngập sạch trong nước.

Một số quốc gia cường quốc hoặc các quốc gia có kinh tế lớn, hầu hết đất nước họ chẳng còn ngọn núi nào do nạn tàn phá thiên nhiên. May thay Quảng Phúc không nằm trong số đó trong khi đây là một thành phố đang có định hướng phát triển du lịch.

Và nhờ vậy người dân tại thành phố này được sống sót. Từ dân số 10 triệu người, dời đi hơn một nửa, còn khoảng 5 triệu người. Thì những người không lên núi cũng lên đến con số gần 1 triệu, chưa kể khoảng thời gian trước đó có vô số người chết khiến bây giờ một thành phố đông dân còn cỡ 3 triệu người sau đợt thiên tai này.

Chưa hết, đây là tình hình khả quan hiếm hoi nhất trên thế giới mà thôi. Tính theo số dân trên toàn thế giới với ngưỡng vượt quá 10 tỷ dân. Toàn bộ thiên tai này quét sạch gần như toàn bộ nhân loại. Toàn thế giới bây giờ chỉ trên dưới 1 tỷ người còn sống sót. Con số này vẫn quá lớn, nhưng nó lại quá nặng nề với con số 10 tỷ trước đó.

Tuy nhiên liệu 1 tỷ người còn lại trên trái đất này liệu còn sống nữa hay không sau khi một hiện tượng lạ đang diễn ra trên chính hành tinh xanh này.

Có một bài viết trên mạng xã hội của Xích Quỷ trước khi thế giới này mất điện đó chính là:

“Hãy cứu lấy trái đất!”

Là câu khẩu hiệu đầy chất tự cao tự đại của con người. Khi nào mà con người lại có cái kiểu suy nghĩ ngu ngốc như vậy thì sẽ chẳng có sự khác biệt nào được tạo ra. Trái đất không cần cứu! Nó đã tồn tại hàng tỷ năm, trải qua nhiều lần bấm nút reset sạch trơn các sinh vật sống trên trái đất rồi lại phát triển từng tế bào một. Bạn nghĩ vì vài bọc nilon, vài cái ống hút nhựa, vài cánh rừng bị tàn phá, vài loại sinh vật bị diệt chủng sẽ làm trái đất chết?

Không không không!

Trái đất không chết đâu. Bạn mới chết! Chúng ta mới chết! Hãy tự bảo vệ lấy mạng của mình bằng cách ngưng tàn phá môi trường lại mới là đang cứu sống chúng ta.

.....

Ban đầu bài viết ấy nhận được rất nhiều ý kiến trái chiều, cũng có một số ý kiến tích cực. Và giờ nhìn đi, trái đất đang bấm cái nút reset đó đây. Loài người bị diệt vong bởi chính trái đất, bởi chính vì chúng ta tàn phá nó, nó không muốn chúng ta ở trong người nó nữa. Chúng ta như một loại virus, một con ký sinh trùng tàn phá nặng nề cơ thể của nó. Nó phải giết chúng ta, và nó đang làm thế.

9 tỷ người chết đi. Đó chỉ mới là khởi đầu. Đến khi nào toàn bộ con người diệt vong, nó mới dừng lại. À không ... nó sẽ tái thiết lại thế giới bằng cách hủy diệt hết những sinh vật còn lại.

.....

Một tuần nữa trôi qua. Hôm nay là ngày 14 tháng 11 năm 2194.

Đã một tuần kể từ sau khi cuốn lịch của người Maya kết thúc. Cũng như đã một tuần trôi qua toàn bộ sinh vật trên thế giới lâm vào giấc ngủ kì lạ, và giờ đây, tất cả sinh vật trên trái đất đang cùng nhau thức dậy.

Xích Quỷ - thành phố Quảng Phúc.

Tên một ngọn núi trong chục ngọn núi khái tại thành phố này.

Vẫn như cũ, hàng trăm ngàn người dựng lều lên ngủ say trong những túp lều của mình suốt cả tuần trời mà không hề hay biết. Bên ngoài kia, có vài người nằm lẫn lộn trên đất, cứ ngỡ như họ đã chết khi mà rong rêu bám lên đầy người, dây leo, lá cây thay phiên nhau che lấp họ lại dưới mặt đất.

Những phiến lá cây khổng lồ, lá nào lá nấy rơi xuống mặt đất che khuất đi con người ở phía dưới.

“Xào xạc ...”

Bỗng một chỗ có động, vài phiến lá cây khổng lồ đang nằm yên dưới mặt đất bỗng nhiên bị đẩy ra. Một bóng hình xuất hiện.

Là một gã đàn ông, hắn ta mặc mộ bộ quân phục dã chiến của Lục Quân, gương mặt lấm lem, toàn thân dính bùn đất đặc sệt lại với nhau. Có vài chỗ đất đã khô cứng hóa thành màu nâu.

Gã ta chính là Hạo Nguyên.

“Chuyện gì xảy ra vậy? ...”

Hạo Nguyên ngơ ngác đứng nhìn khung cảnh lạ lẫm. Trời đã ngừng mưa, ánh nắng đã rơi xuống những tán cây. Nhưng mà những tán cây ấy, những cái cây ấy nó ... to và cao đến quá đáng?

Ví dụ như cái cây trước mặt hấn, nó cao đến hàng chục mét, không thể thấy được đỉnh. Không chỉ riêng nó, tất cả những cái cây khác đều vậy, chúng như cái cây đại thụ vậy. To lớn và hoành tráng đến nhường nào.

Đang mãi ngơ ngác ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, ngắm nhìn hàng tá cây đại thụ to lớn không biết từ đâu ra. Thì bỗng lúc này vài phiến lá cây rơi xuống mặt đất động đậy.

“Hiếu?”

Hạo Nguyên kinh ngạc hô lên một tiếng với người đồng đội vừa thức giấc, vực dậy xua ra mấy phiến lá không lồ.

Dường như Hạo Nguyên quên mất rằng chính bản thân hấn đang ở trong tình thế nào trước khi tỉnh dậy tại nơi đây. Bỗng dưng nhớ đến chuyện gì đó. Tức thì Hạo Nguyên quay phắt lưng lại.

Đập vào mắt hấn là những túp lều quân đội, lẫn túp lều của dân thường bị phủ đầy rong rêu. Hấn nhớ rồi, bản thân đang cùng các anh em chống lại thiên tai. Đến phút cuối, hấn và gã tên Hiếu kia là người xung phong canh gác. Chẳng hiểu sao hấn thấy mọi người lăn ra ngủ hết, đến cả hấn cũng vậy. Khi thức dậy mọi chuyện thành ra như thế này.

Cứ như thể bọn họ ngủ cả ngàn năm và gặp những cái cây đại thụ phát triển cao rời rợ thế kia.

“Thủ trưởng!!”

Hạo Nguyên hô lên một tiếng, bắt chợt hấn lao về phía lều của Thu Phong.

“Rục rịch ~~”

“Xoẹt ....”

Đúng lúc hần vừa đến trước cái lều bỗng nhiên khóa được kéo ra, gương mặt trầm trọng của Thu Phong xuất hiện.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Thưa thủ trưởng, tôi không biết!”

Hạo Nguyên đứng nghiêm lại chào Thu Phong và lên tiếng.

‘Tôi không biết’

Lý ra câu này Thu Phong sẽ trách phạt Hạo Nguyên. Bởi vì hần tự nhận mình là người canh gác, vậy mà khi chuyện xảy ra lại là tôi không biết là xong?

Nhưng Thu Phong không có ý định trách móc gì Hạo Nguyên cả. Bởi vì hần biết, chính bản thân hần cũng bất giác mà chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng mà không thể chống cự. Cho đến khi thức dậy, việc đầu tiên mà Thu Phong cảm nhận được đó chính là mình đã ngủ thiếp đi mấy ngày trời qua cơ thể của hần phản ánh.

Thêm một sự kì lạ nữa là nguồn linh khí bỗng trở nên nồng đậm hơn trước gấp mấy chục lần. Quái lạ về điều đó khiến Thu Phong trực tiếp đề Lục Nương ngủ lại trong lều mà bước chân ra ngoài bắt gặp Hạo Nguyên.

Thứ đầu tiên Thu Phong cảm nhận được là linh khí trong thiên địa, điều thứ hai mà Thu Phong thấy được chính là một rừng cây cổ thụ đập vào mắt. Nếu là lần trước hần từ đây có thể thấy được quang cảnh thành phố, nhưng cây mọc rậm rạp đến mức hần chỉ thấy toàn một màu xanh diệp lục.

“Đánh thức mọi người dậy đi ...”

Nói với Hạo Nguyên một câu sau đó Thu Phong bước vào trong túp lều đánh thức Lục Nương dậy.

Nhìn vào cặp lông mi cong dài tuyệt đẹp kia, cùng với bộ dạng ngủ say mê người, Thu Phong thật không nỡ đánh thức nàng dậy. Nhưng hẳn phải đánh thức, thế giới này biến đổi bất chợt, dường như có vài điều gì đó không ổn xảy ra.

Tạm thời nổi bất an trong lòng hẳn đã biến mất, nhưng đầu đó vẫn còn một chút lo lắng không đáng có.

“Dậy đi em ...”

Thu Phong cúi người xuống vỗ nhẹ lên bờ vai mịn màng của Lục Nương.

“Ừm ...”

Mí mắt của Lục Nương động dậy, cô dần dần mở mắt ra, bỗng nhiên thấy Thu Phong qua gần. Hoảng hồn Lục Nương định lùi lại thì:

“Chụt!”

Thu Phong vén mái tóc của Lục Nương và hôn lên trán cô nhẹ một cái.

Gương mặt Lục Nương đỏ ửng không nói thành lời. Thấy thế Thu Phong mỉm cười và nói:

“Dậy đi em. Đánh thức hai đứa nhỏ, trời tạnh mưa rồi ...”

Nói xong hẳn đỡ Lục Nương dậy và đi ra ngoài.

Lúc này mọi người cơ hồ đã bị đánh thức. Quần áo của đa số bọn họ đều đã khô rang và hơi hám. Nhất là mấy người lần trước ngủ luôn ở ngoài trời,

không những hôi hám mà còn dính đầy bùn đất nữa.

Nhưng họ chẳng quan tâm điều đó, cái họ quan tâm là quan cảnh hiện tại. Hàng tá cây đại thụ khổng lồ cao chọc trời hiện lên trước mắt. Chưa kể đó, không khí dường như trong lành hơn gấp vạn phần. Tuy nhiên có một điều khiến họ thắc mắc là những cái cây này lúc trước đâu to đến thế? Họ đứng ở đây vốn còn có thể nhìn thấy được thành phố nhưng giờ đã bị vô số cây cối to lớn và rậm rạp che chắn hết tầm nhìn.

Cả lối mòn quân đội tạo ra lúc trước để lên trên núi cũng biến mất sau hàng tá loại cây cỏ kì lạ vừa mọc lên chỉ sau một đêm?

Một đêm là do họ nghĩ, thời gian thực chất đã trôi qua suốt một tuần trời.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không biết! Hỏi mấy anh quân nhân xem ...”

“Anh lính! Chuyện gì diễn ra vậy?”

Một người dân tiến về phía Hạo Nguyên mà hỏi, hắn cũng đành chịu trả lời bằng một cái lắc đầu.

Về phía Thu Phong, hắn chẳng nói chẳng rằng, sau khi đỡ Lục Nương ra ngoài, hắn trực tiếp phi thân lên một cành cây to lớn gần đó. Đạp nhẹ vài cái, Thu Phong bắn lên tận đỉnh cây, mắt hút sau những tán lá khổng lồ.

“Chuyện quái gì xảy ra với thế giới này vậy???”

Đồng tử mắt Thu Phong co lại. Cảnh tượng cây xanh bạt ngàn đập vào mắt hắn. Không chỉ riêng ngọn núi này, mà gần như toàn bộ thành phố phía dưới cũng chìm trong cảnh tượng hàng tá cây đại thụ khổng lồ mọc lên.

Một số nơi cây cối mọc lớn quá mức làm tang hoang tất cả công trình kiến trúc phía dưới.

Giờ đây một thành phố lớn, vốn đã bị thiên tai tàn phá nặng nề nhưng chỉ ở mức một số ngôi nhà yếu ớt bị sụp đổ. Căn bản các tòa nhà lớn, tòa cao ốc vẫn sừng sững sau cơn lũ và sóng thần ập đến. Nhưng giờ nhìn xem.

Có một vài cái cây mọc lên đâm xuyên cả tòa nhà, rễ cây to lớn cắm lủng cả đất đai bê tông đường nhựa trong thành phố.

Nhìn cảnh tượng đó, Thu Phong cứ nghĩ mình đã trôi qua hàng chục năm sau khi con người bị hủy diệt vậy.

Chưa kể đến việc rong rêu còn mọc lên phủ kín hết nửa thành phố này. Cảnh tượng tang hoang như thế, nhưng trong mắt Thu Phong nó lại đẹp làm sao.

“Chúp chúp!!!”

“Ừ ~~~”

Bất chợt một cơn gió lớn tạt qua người Thu Phong, khiến cho cả cảnh cây hắt đứng cũng bị lung lay. Nhìn sang nơi tiếng động phát lên Thu Phong thấy bóng dáng của một con chim khổng lồ với sải cánh gần 10 mét.

“Từ khi nào ngọn núi này lại có loài chim lớn đến vậy?”

Một dấu hỏi hiện trong đầu Thu Phong. Hắn cũng không biết nói làm sao. Nhưng bây giờ việc cấp bách là phải tập trung mọi người trong thành phố lại với nhau.

Nghĩ thế Thu Phong trực tiếp thả mình xuống dưới mặt đất. Hắn chụp lấy vai Hạo Nguyên và nói:

“Tập hợp mọi người lại thu xếp đồ đạc cùng nhau vận chuyển xuống thành phố. Coi chừng kéo lạc mất người. Thành phố bây giờ trở thành cánh rừng rồi!”

“Rõ thưa sếp!!”

Không hiểu câu sau của Thu Phong cho lắm. Nhưng Hạo Nguyên biết việc của mình là gì, lập tức điều động và ra thông báo cho mọi người.

“Em cùng với mọi người xuống núi cẩn thận nhé! Anh chạy đi thông báo cho những người khác.”

Thu Phong tiến đến trước mặt Lục Nương ôn nhu nói một câu, sau đó ngắt má cô một cái rồi nhìn xuống hai đứa nhỏ đang đứng bên cạnh cô:

“Hai đứa bám sát chị Lục rõ chưa? Đề lạc ra là chết đấy ...”

“Em hiểu rồi!”

“Um um!”

Thu Phong mỉm cười xoa đầu hai đứa nó một cái rồi phi mình lên trên mấy ngọn cây mà lao đi.

Lần này Thu Phong không vận Tiêu Điều Bộ Pháp nữa. Thay vào đó hắn chỉ dùng khinh công thông thường mà nhảy từ nơi này sang nơi khác mà thôi. Tuy lâu nhưng chắc cú, hắn không muốn tiêu hao sạch năng lượng giống lần trước mà suýt tí bỏ mạng.

Vả lại, sau vài ngày mà thế giới thay đổi đến mức độ này, dám chắc không có điều gì bất thường xảy ra cơ chứ? Hắn phải giữ bản thân lúc nào cũng trong trạng thái tốt nhất để sẵn sàng chiến đấu.

TAM GIỚI LỤC CỖ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Dị Biến ?

Khí hậu trở nên trong lành và mát mẻ là điều tốt. Con người diệt chủng là điều xấu đối với con người, nhưng là điều tốt với hàng vạn sinh vật khác và trên hết là diễm tốt với trái đất.

Vậy ở đây cái nào đúng? Sự diệt chủng của con người là sai hay đúng, là mẹ thiên nhiên đối ác với chúng ta là đúng hay sai?

Có lẽ đúng và sai nó chỉ trên phương diện cá nhân của mỗi người. Một vài người chán ghét con người, chán ghét chính bản thân họ. Họ muốn con người chết hết đi để thế giới này trở nên tươi đẹp hơn. Hiển nhiên những người đó sẽ bị đại đa số người đang sống phỉ báng, chửi rủa và nhục mạ.

Nhưng với thiên nhiên, với các sinh vật khác, chúng coi điều đó là đúng. Con người, một loại động vật đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn. Bất cứ sinh vật nào trên thế giới này đều có thể bị con người ăn hoặc chế biến theo cách nào đó.

Nói cho chính xác, con người chính là ác quỷ. Tàn phá thiên nhiên, tàn phá môi trường, giết hại đồng loại, thậm chí ở một số quốc gia còn ăn thịt cả đồng loại. Kinh tởm như thế mà lại coi những con cá mập, cá sấu, sư tử, cọp, beo là loại ăn thịt độc ác và hung dữ? Ác sao bằng con người.

Như đã nói rồi, 9 tỷ người thiệt mạng sau cơn đại hồng thủy, sau hàng tá cơn sóng thần đập đến chỉ trong vài ngày đã khiến cho 9/10 dân số biến mất. Có lẽ bây giờ những người chết đều thành phân bón, thành chất dinh dưỡng cho những cái cây đại thụ mới xuất hiện mất rồi.

Đang khinh công ở trên không trung, lúc này hết đà Thu Phong định đáp xuống một ngọn cây trước mặt để lấy đà bật đi tiếp thì bỗng nhiên hắn cảm thấy mối nguy hiểm.

Hết cách rồi, hắn không thể di chuyển đi đâu khi có vật tiếp xúc, chỉ còn một cách.

Bất chợt Thu Phong vận năng lượng trên người mình lên đến mức tối đa, hắn dang hai tay hai chân ra. Một luồng năng lượng đẩy hắn bay ngược về phía sau một chút, Thu Phong rớt xuống một ngọn cây khác.

“Trùng!”

Đôi mắt xanh hiện lên, Thu Phong tập trung ánh mắt vào cái cây mang lại cho hắn vài khí tức nguy hiểm kia.

Hắn cố gắng híp mắt lại nhìn xuyên qua những tán cây không lồ. Hắn thấy thân cây gần đó dường như đang chuyển động uốn éo trên chính một thân cây khác.

Cảm thấy quái lạ, Thu Phong nhảy vài bước lại gần hơn để quan sát cho kỹ. Đúng thời điểm này hắn nghe được tiếng xì xì phát ra.

“Xì xì ~~”

“Phập!!!”

Bất chợt một con rắn, đúng hơn là một con rắn. Bởi nó có răng nanh độc, một con rắn không lồ dài hàng chục mét lao thẳng đến tung người dóp vào hắn.

May mắn Thu Phong kịp thời né tránh nhảy sang một đoạn khác.

Con rắn khổng lồ kia đớp hụt, cả thân thể to lớn của nó rớt xuống rùng cây đại thụ.

“Xào xạc ...”

Nó chưa rời khỏi ... Thu Phong còn nghe thấy được tiếng nó bò trườn dưới mặt đất. Thời khắc này thay vì thắc mắc tại sao có một con rắn khổng lồ như vậy xuất hiện, Thu Phong trực tiếp lao xuống và đối đầu với nó.

Nếu như để nó tấn công những người khác, hẳn sợ họ không thể nào thoát được cái bụng đói của nó.

Rắn! Thu Phong khá rành rọt về rắn khi mà lúc trước ở quân đội Việt Nam, hẳn chiến đấu và tập luyện trong rừng rất nhiều. Con rắn này có vẻ giống như rắn Hồ Mã, nhưng dường như làn da của nó thô ráp và cứng cáp hơn nhiều. Trên hai mí mắt của nó còn nhú ra hai cái sừng nho nhỏ trông rất kì lạ. Cách nhận biết được nó duy nhất đó chính là bộ da của nó, tuy hơi tối màu, nhưng chỉ có rắn hổ mới có đường nét như vậy.

Vừa hạ mình xuống dưới mặt đất, lập tức Thu Phong liền thấy nó đang đợi sẵn hắn.

“Xì xì ...”

Cái lưỡi chẻ đôi của con rắn Hồ Mã xì ra xì vào như thể đang đánh giá con mồi của mình.

Rắn là loại bò sát máu lạnh, chúng có bản tính cực kì thông minh khi luôn tránh xa con người. Tuy nhiên vẫn có một vài trường hợp con người dẫm trúng nó, hoặc tới ổ của nó mới bị nó cắn mà thôi. Đó là đặc tính không chỉ riêng loại rắn này, mà tất cả những loại rắn khác cũng vậy, chúng luôn tránh đối mặt với con người. Đối mặt với những loại động vật bậc cao hơn nó là điều rất không khôn ngoan.

Khi trước ở Việt Nam, Thu Phong từng tiến vào rừng U Minh Hạ. Rừng U Minh Hạ từ rất lâu cũng có lời đồn đại về loài rắn Hồ Mây khổng lồ, tuy nhiên khi đến đo Thu Phong lại chưa từng gặp qua bất cứ con rắn Hồ Mây khổng lồ nào cả, nhưng vẫn có những con to đến độ biến thái như dài cả 5 6 mét. Bằng cả một con trăn là điều quá khủng khiếp rồi.

Theo người dân sống tại rừng U Minh Hạ, họ có nói rằng, loài rắn Hồ Mây khổng lồ ấy chưa bao giờ tấn công con người. Các câu chuyện nghe kể lại, nó cũng chỉ tấn công chó săn của kiểm lâm, hoặc những loại động vật trong khu rừng đó mà thôi. Có một vài kiểm lâm vô tình đụng phải nó, nhưng nó chỉ nhìn rồi rời đi.

Nếu như loài Hồ Mây khổng lồ tồn tại thật, thì bây giờ Thu Phong đang đối mặt với nó. Nhưng con này nó lại không bỏ đi khi gặp loài người, thậm chí nó chủ động tấn công cả hắn. Tuy thắc mắc về nó, nhưng Thu Phong buộc phải giết nó. Bởi nó mà xổng ra, người đầu tiên nó gặp chắc chắn sẽ chết trong bụng nó.

May là nó gặp hắn, nếu như nó gặp đoàn người Lục Nương trước khi mà hắn bỏ đi thế này, có lẽ Thu Phong ân hận cả đời mất.

Giống như con rắn, nó liên tục thè lưỡi ra vào để đánh giá Thu Phong, Thu Phong cũng vậy. Hắn dùng đôi mắt xanh để đánh giá con rắn khổng lồ này.

Nếu là với kích thước cỡ một con trăn, Thu Phong tự tin chỉ cần một nhíp là có thể tóm gọn. Nhưng nó quá lớn, nó ngóc đầu lên thôi đã đụng tới tán lá của mấy cái cây đại thụ này rồi. Nó dài bao nhiêu mét chứ?

Đôi mắt xanh của Thu Phong rực sáng lên. Cơ thể khẽ vận chuyển một vài dòng năng lượng.

“Tiêu Du Bộ Pháp ...”

Khẽ hô lên một tiếng. Liền sau đó toàn bộ cơ thể của Thu Phong từ màu xanh lam chuyển hóa thành màu xanh lá cây. Nét đặc trưng tông màu của bộ công pháp phái Tiêu Dao.

Thu Phong chưa động, nhưng hắn đã tỏa ra khí tức nhanh nhẹn của mình. Kèm theo đó là một số áp lực và sát khí dồn thẳng vào con rắn này.

Dường như con rắn cảm nhận được điều đó, nó khẽ thu mình lại.

Thu Phong lần nữa căng lên, nó thu mình lại chỉ có hai trường hợp. Một là bỏ chạy, hai là tấn công.

Dù là cách nào đi nữa Thu Phong cũng phải cẩn thận cực kì.

“Soạt ~~~”

Đúng lúc này con rắn Hồ Mây không lò quay đầu bỏ chạy.

“Con súc này!”

Thu Phong hô lên một tiếng, tức thì hắn lao đi. Hắn không ngờ một chút sát khí của hắn lại làm cho con rắn này cảm thấy nuốt không trôi liền bỏ chạy.

Sát khí từ người Thu Phong tỏa ra là sát khí dùng để giết người. Mà con người là loại động vật đứng đầu chuỗi thức ăn, dù con rắn này có to lớn, theo bản năng nó nên sợ hãi loại động vật bậc cao là con người. Và bây giờ nó đã kiểm nghiệm được điều đó.

Nó là bò sát, không phải con người mà cần liêm sỉ. Nó cần cái mạng của mình hơn.

Tốc độ của rắn nhanh nhất là khi bò trườn trong rừng rú, xuyên qua những đoạn đường gồ ghề và thô ráp khiến cho nó di chuyển nhanh hơn. Thay vào đó trên đường bằng con người lại di chuyển nhanh hơn rắn.

Tuy nhiên, nhanh hay chậm thì một con rắn khổng lồ này muốn chạy rất khó ai có thể bắt kịp nó.

Ai – cái từ ai không có Thu Phong. Thu Phong tất nhiên nhanh hơn con rắn gấp vạn lần.

Con rắn vừa quay mình bò được vài chục mét, thì lúc này đây Thu Phong đã bắn mình lên trước đầu nó. Càng gần, Thu Phong càng thấy rõ được nó dài và to lớn đến mức nào. Nhưng hắn không quan tâm điều đó.

Cơ thể Thu Phong đang tung bay trên đỉnh đầu con rắn Hồ Mây khổng lồ đó. Hắn khẽ hô lên:

“Bá Vương Quyền – Thức thứ hai – Bá Vương Giáng Lâm!!!”

“Uỳnh!!!!!!!!!!!!!!”

“Rầm!!!!!!!!!!”

Một quyền như trời giáng nện thẳng xuống đỉnh đầu con rắn xấu số kia. Nó trực tiếp cắm đầu xuống dưới đất, cả thân thể to lớn phía sau cũng bật cả lên.

Lúc này một quyền ấy xuất ra, toàn bộ khu vực vài chục mét xung quanh bị chấn bay. Một quyền này của Thu Phong thực sự dùng toàn bộ sức lực.

Khói bụi bay lên, vài giây sau tan đi. Đứng dưới mặt đất Thu Phong chứng kiến cái đầu nát ra như tương của con rắn mà thảm giệt mình.

Hắn lại dùng quá đà nữa rồi.

“Àm âm âm ...”

Vài cây đại thụ vì đất đá bị loang lổ không chịu được mà bật rễ ngã xuống. Vài chục cây xung quanh như thế ngã xuống, Thu Phong đưa tay lên gãi đầu không biết nói làm sao.

Hắn không dám nương tay với con quái vật này, do đó hắn dùng một chiêu hết sức hùng một đòn chặn đứng nó. Ai dè nó chết luôn.

Tuy nhiên để cho chắc chắn, Thu Phong chạy đến sát một cú nữa vào người con rắn Hồ Mây khổng lồ kia.

“Vù ... Rầm rầm rầm ...”

Thân hình không đầu của con rắn bay đi, va vào những cái cây gần đó, khiến cây tiếp tục đổ rạp xuống. Quả thật Thu Phong như thẳng phá hoại.

Tuy nhiên là do hắn lo xa con rắn này vẫn còn sống thôi. Ai biết đầu nó nát mà nó vẫn cử động được thì sao?

Thấy thân hình con rắn bất lực lăn xuống Thu Phong mới gấp gấp nhẹ cái đầu và rời đi.

.....

Giờ khắc này Thu Phong không còn nhớn nhợ được nữa. Ban nãy dù sử dụng sức mạnh khá lớn, nhưng theo như hắn cảm nhận, với thiên địa linh khí nồng đậm như thế này, hắn không cần phải ngồi thiền mà đan điền vẫn cứ tiếp thu năng lượng.

Tốt! Vậy càng tốt, hắn có thể thoải mái sử dụng năng lượng trong người được rồi. Không xài cho cạn là được. Mà muốn để cạn chắc có lẽ bắt hắn chạy suốt 24 giờ đồng hồ như lần trước mới có thể cạn.

Chúng tỏ nguồn năng lượng được ví như nội công trong cơ thể Thu Phong rất dồi dào, thế mà hắn vẫn lo sợ sử dụng hết.

Vận dụng bộ pháp Tiêu Diêu. Thu Phong phóng đi trên những cành cây lớn.

Tuy cảnh quan hơi khác một chút, nhưng vị trí địa lý vẫn vậy. Mấy ngày nay Thu Phong toàn bay nhảy trên trời nên cũng đã quen với địa hình trên không trung.

Chẳng mấy chốc Thu Phong lao tới một tòa núi gần nhất. Trực tiếp đu mình lên trên núi.

Vài giây sau Thu Phong liên tục nghe thấy tiếng la ó.

“Không ổn rồi ...”

Tức mình hắn phóng nhanh hơn nữa, đạt đến vận tốc cực đại.

Đôi mắt xanh vẫn chưa tắt, Thu Phong trừng mắt nhìn. Hắn thấy cảnh tượng đoàn người đang nháo nhào chạy xuống núi. Ở phía trên vài con rết khổng lồ đang lắc lư mình tấn công quân nhân của hắn.

Lúc này một người dân bình thường nào đó chạy không kịp bị con rết cắt đứt đôi thân thể ra.

“Không!!!!!!”

Thu Phong thét lên một tiếng. Không kịp nữa rồi, hắn thấy nhưng đến không kịp.

Thu Phong co đấm lại, một quyền tung ra đấm thẳng vào đầu con rết kia.

“Cờ rộp ~~~”

Đầu con rết trực tiếp bị đâm nát. Cái đầu mất đi nhưng cơ thể của nó vẫn còn ngoe nguẩy chạy loạn khắp núi.

Thu Phong lại tiếp tục nhảy vô đến thân thể con rết, hấn cầm nó lên và trực tiếp xé rách thân thể không đầu của nó ra thành hai mảnh. Xé ra làm hai vẫn còn cử động Thu Phong tiếp tục xé ra làm bốn.

Và bây giờ chỉ còn vài cái chân của nó còn cử động được mà thôi.

“Pằng pằng pằng pằng ... Bùm ...”

Lúc này quân đội của hấn đang chiến đấu cùng mấy con rết khác. Đường như súng ống chỉ có thể đâm xuyên qua được một nửa lớp giáp của mấy con rết này. Phải mất cả một băng đạn mới có thể giết chết được nó, nhưng cũng chỉ là cái đầu mà thôi.

Một trái boom được ném ra, mặt đất rung chuyển dữ dội. Vài con rết theo đó mà đứt đôi người. Nhưng nó vẫn bò về phía này hung dữ mà tấn công.

Chứng kiến cảnh tượng ấy Thu Phong quả thật rất kinh ngạc. Hấn cúi xuống dới đất nhặt lấy cái càng của của rết trước đó bị hấn đâm nát đầu ném về phía con rết bị đũa nửa thân đang lao đến căn quân lính của hấn.

Tức tời hấn liền lao đến đâm nát đầu hai con rết còn lại.

“Chuyện quái gì xảy ra ở đây thế này?”

Thu Phong đứng tại đó, sừng sững như một vị thần mà lâm bảm trong miệng.

“Thủ trưởng!!”

Cấp dưới thấy thủ trưởng của mình xuất hiện, lập tức họ tiến đến nghiêm chỉnh chào Thu Phong.

“Lập tức tập hợp mọi người lại dẫn nhau tiến vào trong thành phố, tập hợp tại quảng trường. Nhanh lên ... Ở đây chỉ huy là Hứa Liên Hạo, hấn đâu rồi?”

“Thưa thủ trưởng, đội trưởng đang ở trên núi chiến đấu với bầy chó điên. Bỗng nhiên chúng trở nên to lớn, Hứa Liên Hạo và Hứa Tiêu Dĩnh đội phó đang chiến đấu ở trên đỉnh núi!”

“Cái gì?”

Thu Phong thốt lên một tiếng, sau đó hấn nói:

“Lập tức tập hợp mọi người lại đợi Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo xuống.”

Dứt lời Thu Phong lao lên đỉnh núi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Gánh Vác ...

“Àu hú ~~~~”

Chưa lao đến đỉnh núi Thu Phong đang nghe thấy tiếng chó tru vang trời, tiếng tru hùng hồn đến mức làm rung động cả mặt đất. Hàng trăm hàng ngàn tiếng tru vang lên.

Thu Phong cảm thấy không xong rồi, dường như tất cả sinh vật trên thế giới này đều đang tiến hóa đến một kích thước không tưởng. Chúng tỏ bày chó cảnh hấn đem lên ngọn núi này lúc trước cũng vậy.

Nếu đã thế thì làm sao mà Hứa Liên Hạo và Hứa Tiêu Dĩnh có thể chống đỡ được bấy chó?

Nghĩ thế, Thu Phong trở nên sốt sắng. Đập vào mắt Thu Phong lúc giờ là hàng trăm con chó đang đứng tru hú lên trời xanh, chúng cao đến 5 6 mét. Lực lưỡng, to lớn, hùng hồn, và hiển nhiên có cả mùi hôi lông nữa.

Mặc cho chúng tru hay làm gì thì làm, Thu Phong phải mau mau chóng chóng tìm ra Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo.

Càng gần đỉnh núi, bấy chó càng nhiều, chúng càng hung dữ là to cao, nhưng dường như chẳng con nào đoái hoài đến Thu Phong cả. Nếu hấn để ý, mỗi một nơi mà hấn đi ngang qua bấy chó đều dừng tru, thay vào đó chúng bắt đầu cúi thấp đầu xuống.

Không quan tâm nhiều được, Thu Phong gần đỉnh núi lắm rồi, vẫn chưa thấy bóng dáng của hai người kia đâu cả.

Đi chậm lại một chút, Thu Phong cảm nhận khí tức của hai người đó. Khí tức của Thu Phong bắt đầu tỏa ra. Khi hắt tỏa khí tức như vậy, dần dần những con chó ngừng tru hân, im bặt và cúi đầu xuống.

“Đây rồi!!”

Thu Phong cảm nhận được hai người kia, lập tức hân di chuyển thẳng lên đỉnh núi. Vừa lên, đập vào mắt hân là hai bóng hình, đúng hơn là vố số bóng hình, có hai người trong số đó. Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo. Hai người bọn họ vật vờ ngồi lên trên tảng đá dựa vào nhau mà thở hân hân.

Ngoài ra trên đỉnh núi còn có một con chó, mà con chó này không phải chó biến dị. Thân hình nó vẫn nhỏ xiu như chó cỏ.

Là con Mực. Mực tại sao lại ở đây?

Bây giờ Thu Phong mới chứng kiến đến viễn cảnh này, tất cả mọi con chó biến dị khổng lồ kia tất cả đều quỳ rạp xuống dưới chân con Mực. Con Mực ngạo nghễ đứng đó, gương mặt nó trông phởn cả ra. Sau đây nó thấy Thu Phong lao đến, nó liền bước xuống nơi vị trí cao nhất mà tiến về phía Thu Phong dụi dụi cái đầu trọc lóc của nó vào người Thu Phong.

“Mày đúng là siêu cầu!”

Thu Phong nở một nụ cười vố vố lấy đầu con Mực.

Nhìn cảnh tượng này Thu Phong cũng hiểu được là con Mực nó lên làm đầu đàn của đám chó biến dị này.

Nhưng tại sao nó không biến dị giống những con kia thì Thu Phong cũng chịu. Chắc có lẽ nó đã đột biến trước đó, nên không thể trở nên to lớn thêm một lần nữa.

“Hai đứa bay bị làm sao đây ...”

“Thủ trưởng!”

“Thủ trưởng!”

Hai người Hứa Tiêu Dĩnh và Hứa Liên Hạo đứng lên chào Thu Phong một tiếng bằng gương mặt mệt mỏi của mình, Hứa Tiêu Dĩnh anh trai Hứa Liên Hạo bắt đầu nói:

“Bầy chó này bỗng nhiên hóa lớn, nó liền lao vào tấn công vài người dân thì bị em với thằng Hạo đánh đuổi. Ban đầu tụi nó còn nhút nhát, lùa lên được trên núi thì bỗng nhiên có mấy con chó săn biến dị làm đầu đàn nó tru lên một tiếng rồi cả bầy lao đến tấn công tụi em. Dù nhiều nhưng mà ...”

“Thôi ông kể dài dòng quá đề tôi!”

Hứa Liên Hạo vốn là em trai của Hứa Tiêu Dĩnh, nhưng với bản tính làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm hơn thằng anh. Thằng anh thì bị cái tật hám gái nên Thu Phong mới không cho hắn làm đội trưởng, thay vào đó để cho Hứa Liên Hạo trở thành đội trưởng thích hợp hơn rất nhiều.

“Tao sút cho bây giờ! Để tao nói!”

“Ông lăn sang chỗ khác đi, kể dài dòng thủ trưởng lại vất đầu ông xuống bây giờ.”

Bình thường khi ở trước mặt quân sĩ khác, hai anh em này vẫn cãi nhau như vậy, nhưng đứng trước mặt Thu Phong mà có quân sĩ khác họ lại không làm thế. Nhưng lần này chỉ có Thu Phong mà không có mặt quân sĩ khác, họ lại bắt đầu cà khịa nhau.

Thu Phong thấy thế cũng không nói gì, đôi khi quân đội kỷ luật cũng nên lỏng một chút để con người ta thoải mái. Chỉ cần họ tôn trọng hắn là được.

“Được rồi! Liên Hạo nói đi.”

“Vâng thưa thủ trưởng!”

Hứa Liên Hạo đứng thẳng người nhận lệnh, sau đó liếc mắt qua đá xéo ông anh của mình.

Hứa Tiêu Dĩnh hậm hực quay mông đi chỗ khác không thèm quan tâm.

“Như Tiêu Dĩnh đã nói. Lúc bị bảy chó tấn công thì bất ngờ con Mực xuất hiện tru lên một tiếng lớn. Cả đàn chó liền dừng lại cúi đầu trước con Mực. Sau đó thì thủ trưởng đến đây!”

Ra vậy.

Thu Phong vừa suy nghĩ vừa vò đầu con Mực mà khen nó. Hành động đó của Thu Phong khiến cho đàn chó xung quanh liền cảm thán, đầu chúng càng lúc càng cúi sát mặt đất hơn, không dám nhúc nhích, không dám thở mạnh.

Hứa Liên Hạo và Hứa Tiêu Dĩnh đứng đó, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà cứ nhìn chăm chăm vào con Mực. Rõ ràng con Mực thể hiện ra thực lực, sự vương giả của nó khi nắm đầu cả ngàn con chó biến dị này. Và

hiển nhiên nó chỉ nghe lời mỗi một người chính là thủ trưởng Thu Phong của bọn họ.

Người bọn hắn đã không vượt qua, thậm chí đến chó của người họ còn không bằng.

“Hai cậu đi xuống dẫn người dân vào trong thành phố tập trung tại quảng trường đi. Tôi đi thông báo cho những ngọn núi khác. Nhanh lên không thể chậm trễ, rất có thể sẽ có nguy hiểm, hãy cẩn thận ...”

“Rõ!”

Cả hai anh em nhà họ Hứa hô lên một tiếng rồi lập tức lao xuống dưới núi.

Lúc này Thu Phong vuốt vuốt đầu con Mực và nói:

“Mày là đầu lĩnh của đàn chó này à?”

“Àng ...”

Con Mực kêu lên một tiếng, nó gật đầu.

“Mày hiểu tao đang nói gì đúng không?”

“...”

Nó lại tiếp tục gật đầu.

“Mày có thể khiến đàn chó này bảo vệ người khác được không?”

Thu Phong vừa hỏi, hỏi đến đâu con Mực gật đầu đến đấy.

“Vây mày phân ra khoảng 100 con mỗi ngọn núi, dẫn bọn nó bảo vệ người dân xuống lòng thành phố đi. Một mình tao không bảo vệ hết được ... Cảm ơn mày!”

“Hú ~~~~”

Thu Phong vừa dứt lời, con Mực hú lên một tiếng, tức thời chuẩn xác 100 con chó lao xuống dưới núi âm thầm bảo vệ những người mà nó được giao.

“Giỏi lắm! Đi theo tao ...”

Dứt lời Thu Phong nhảy lên ngọn cây phóng đi.

Theo sau hần, con Mực dẫn đầu, gần ngàn con chó khổng lồ cao 5 6 mét liên tục chạy theo sau. Có những con chó săn biển dị cao gần 10 mét lao đi. Cả ngọn núi chấn động vì bước chân của tụi nó.

Người dân phía dưới ngọn núi đang di chuyển vào thành phố cũng cảm thấy một đợt lạnh tóc gáy. May thay họ được thông báo rằng đàn chó đã được thiếu tướng kiểm soát.

Đàn chó chạy phía dưới, Thu Phong nhảy trên những ngọn cây. Hần cần phải ở độ cao này để có thể nhìn thấy được toàn cảnh. Chứ nếu ở dưới tầm nhìn sẽ bị giới hạn, chẳng mấy chốc hần liền bị lạc.

Dù người và chó không cùng trên địa hình, nhưng do con Mực dẫn đầu. Nó có thể bắt được khí tức của Thu Phong giúp cho đàn của mình phóng theo.

Đàn chó ấy, chó cỏ có, chó săn cũng có, thậm chí chó kiểng cũng có, những loại chó từ rẻ tiền đến mắc tiền đều có cả. Nhưng sau khi biến dị chó kiểng mất đi bản tính hiền lành ban đầu, răng nanh cũng mọc dài hơn. Vô

tình bộ lông rậm rạp lại trở thành bộ giáp phòng thủ cho chúng. Khi mà mỗi một sợi lông đều to bằng một phần năm ngón tay út của con người.

Độ cứng cáp của những bộ lông đều gia tăng hơn hẳn. Do đó, nó gần giống như bộ giáp dành cho những chon chó lông dày vậy.

Ngoài ra những loại chó săn và hung dữ như Pit Bull hoặc Berc liên trở thành những hung thú đáng sợ. Tốc độ, sức bền, lực cắn, giác quan đều nâng lên tầm cao mới.

Thu Phong luôn giữ tốc độ ở mức cần thiết để đàn chó có thể đuổi kịp hắn, nếu hắn chạy hết tốc lực sợ rằng chúng không theo nổi mất.

Chừng 10 phút sau, Thu Phong có mặt tại một ngọn núi khác. Lần này không xảy ra chiến đấu dị biến gì cả, tuy nhiên hắn trông thấy một đàn mèo từ hướng khác chạy đến. Chúng cũng hung bạo không kém. Con nào con nấy đều to lớn bằng sư tử và hổ. Hung hăng, nhanh nhẹn. Chúng chưa kịp tấn công con người thì thấy đàn chó hùng hồn kéo đến đã chạy loạn đi mất.

Ngọn núi trước đó lưu trú bầy chó và mèo, ra là đám mèo đã chạy trốn trước. Còn đàn chó thì Thu Phong nhốt ở ngọn núi này cùng bầy chuột lang. Đàn chó đi đâu mất không thấy, đàn chuột lang thì thi nhau đào bới những cái hang to tổ bố trong ngọn núi rồi trú ngụ trong đấy. Chúng tuy to xác, nhưng vẫn yếu kém, run rẩy và sợ hãi. Chúng liên tục đào ra quanh ngọn núi tạo nên những mùi hôi thối tanh tưởi.

“Thủ trưởng!”

“Thủ trưởng!”

“Thiếu tướng!”

Thu Phong xuất hiện, hàng trăm quân lính của hắn liền cúi chào. Sau đó cũng có mấy người của cảnh sát cũng răm rắp nghiêm chỉnh mà chào.

“Mọi người di chuyển đến sân vận động tại trung tâm thành phố đi!”

“Rõ!”

“Mực ... phân ra 100 con bảo vệ nơi này!”

Dứt lời Thu Phong tiếp tục lao đi. Con Mực để lại 100 con siêu cầu khác nó dắt số còn lại chạy theo mình.

Ngoài ra Thu Phong đến từng vùng núi khác. Nơi thì có một ít quân đội nhưng có người của Hắc Long Bang. Nơi thì có một ít quân đội nhưng lại có người của cảnh sát đặc nhiệm BDP, còn nơi thì chỉ có mấy người cai ngục và tù nhân của họ. Cùng với một số người dân lánh nạn lên trên đây.

Đảo một vòng mấy cả tiếng đồng hồ dạo quanh thành phố. Cuối cùng đàn chó cũng phân ra hết. Duy nhất chỉ còn một nơi là không được phân bố bảo vệ.

Là chỗ của Lục Nương. Thu Phong quên mất, hắn thật đáng trí. Con rắn Hồ Mây khổng lồ kia chắc chắn là con đầu tiên hắn thấy, nhưng không phải là con cuối cùng. Mơ hồ hắn đoán được một việc, toàn thế giới tất cả sinh vật, thực vật theo cách nào đó liền trở nên biến dị, to lớn hơn, thích nghi hơn. Duy nhất vẫn chỉ có con người là vô năng, họ chẳng được ban cái gì cả.

Phải chăng trái đất đang muốn loại bỏ cục u ác tính, những con virus mang tên con người này.

Dù rằng nghĩ thế, Thu Phong đang cùng Mực song hành lao về phía ngọn núi của mấy người Lục Nương.

Mong sao nàng không gặp chuyện gì.

“Vỹ Kỳ?”

Đúng lúc này Thu Phong chạm mặt một cây đại thụ cao cả trăm mét, nó to lớn hơn gấp nhiều lần những cây khổng lồ khác. Bên trong cây đại thụ trọc trời ấy. Thu Phong thấy một thân hình đang ngồi thiền, mà hắn lại bị thân cây nuốt lâu, chỉ còn chừa gương mặt và hai cái đầu gối thò ra ngoài.

Mắt hắn ta vẫn nhắm tịt lại. Có vẻ như vẫn đang luyện công, Thu Phong không cảm nhận được bất cứ sự thương tổn nào trên cơ thể hắn. Mà ai có thể khiến thằng bất tử này chết được cơ chứ?

Nghĩ thế Thu Phong mặc kệ nó, trực tiếp bỏ qua. Với hắn Lục Nương quan trọng hơn hết thảy.

Hắn bị thế kia chắc là ngồi tu luyện dưới gốc cây, khi cây phát triển lên thì nuốt luôn cả nó vào bên trong.

Chuyện cây nuốt đồ vật Thu Phong rất rất nhiều trong quá trình làm lính của mình. Mà cây nuốt người chắc chỉ nuốt có bộ xương, còn thằng quái thai kia có bị nuốt thân cây chôn vùi cũng chẳng chết được.

Cuối cùng là thế giới này đang xảy ra chuyện gì? Chỉ sau một giấc ngủ, toàn bộ nhân loại trở thành những kẻ vô dụng. Đến chó cũng không bằng. Thậm chí thú cưng của họ còn có thể giết chết họ bất cứ lúc nào.

Từ lúc thảm họa đầu tiên xảy ra, Thu Phong vẫn không ra khỏi thành phố, hắn chẳng biết tin tức gì bên ngoài kia. Hắn có rất nhiều nỗi lo cần phải giải quyết, hắn đang cố gắng giải quyết từng thứ từng thứ một.

Tính ra hắn chỉ mới 27 tuổi. Vừa mới trải qua tuổi 27 được vài tháng, hắn đã phải gánh trên vai mạng sống của cả hàng triệu người. Đôi vai của

hắn càng lúc càng nặng nhọc. Hắn không có thời gian để mệt mỏi, nếu có một điều ước bây giờ, hắn chỉ ước rằng có ai đó cũng tài giỏi giống hắn, mạnh mẽ giống hắn, để cùng hắn san sẻ công việc. Nhưng dường như điều đó là không thể.

Một gã đàn ông trưởng thành còn chưa đến 30 tuổi như hắn đã và đang trải qua biết bao nhiêu chuyện. Đến tận thời điểm này, hắn dường như quên mất chính bản thân hắn không phải là người của thế giới này, vậy mà hắn cố gắng làm công việc này để làm chi.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Ý Tưởng Sinh Tồn

Thu Phong phóng hết tốc lực lao đến chân núi vị trí của Lục Nương. Phía xa xa hần thấy đoàn người đã di chuyển hết xuống núi, thân hình Lục Nương còn đó, nàng đang nắm tay hai đứa bé thông thả mà đi.

Dù trong thời mạt thế, sắc đẹp của nàng vẫn xinh đẹp hơn vạn vật. Dù cỏ cây rậm rạp mang đến khí tức tươi xanh khỏe khoắn vẫn thua lấy sắc đẹp của nàng. Lục Nương là thế, một tuyệt sắc giai nhân trước giờ không ai sánh bằng.

Nhưng tại sao càng nhìn hần lại càng nhớ đến Nhược Y, là Nhược Y của thế giới bên kia chứ chẳng phải Nhược Y của thế giới này.

“Em!”

Lục Nương đang thất thần dắt theo hai đứa trẻ bỗng nhiên Thu Phong từ đâu xuất hiện cùng con Mực khiến cho cô giận bản cả mình.

“Bep!”

Cô đánh khề lên vai hần một cái rồi nở nụ cười.

Sau đó Thu Phong cùng cô lẳng lặng mà đi về phía thành phố.

Mấy ngày nay, Lục Nương, một người phụ nữ xinh đẹp chân yếu tay mềm đã rất vất vả trong việc chạy đôn chạy đáo để lánh nạn. gương mặt

một mỗi kia cùng nỗi muộn phiền lo toang cho hấn, Thu Phong cảm nhận được điều đó.

Bằng chứng cho thấy rằng khi hấn đi, nàng chẳng dám nói câu nào, cũng chẳng thể mở miệng dặn hấn hãy cẩn thận. Bởi nàng tin người đàn ông của mình, cũng chính vì thế, không nói được điều muốn nói nên Lục Nương luôn luôn lo lắng cho Thu Phong.

Cô không dám nói ra bất cứ thứ gì để rồi Thu Phong lại vướng bận, lại suy nghĩ làm việc không hiệu quả. Một người phụ nữ chân yếu tay mềm có thể làm gì trong thời mạt thế này chứ, cô giờ chỉ có thể nấu nướng cho hấn, đan cho hấn một vài chiếc áo ấm mà thôi. À ... còn có thể sinh con cho hấn nữa chứ.

Nghĩ thế nụ cười trên môi Lục Nương khẽ cong lên. Thu Phong thì chẳng thể nào đọc được suy nghĩ người khác, hấn cứ sống vai đi cùng Lục Nương mà thôi.

Có hấn ở đây, hấn không muốn bất cứ thứ gì gây tổn hại đến nàng. Lúc này dường như đoàn người đã bắt đầu đi vào bên trong thành phố.

Thu Phong cảm nhận được một vài sinh vật to lớn hơn bình thường tồn tại bên trong thành phố.

“Vù ...”

Bất chợt một bóng đen chạy xoẹt qua, nó phi từ tòa nhà này sang tòa nhà khác. Không chỉ một, mà rất nhiều bóng đen sau đó.

Mắt của chúng đổ rực núp sâu vào những góc tối ánh nắng không chiếu tới được, rất khó để biết chúng là sinh vật gì. Nhưng Thu Phong có thể thấy được chúng, chúng là lũ chuột, hiển nhiên là lũ chuột biến dị. Chúng to lớn, mập mạp, tính cả đuôi có thể dài tận 3 mét.

Vào mấy ngày trước, lũ chuột chỉ có thể trốn chui trốn nhủi để ăn trộm thức ăn của con người. Chúng không phải là loại động vật nhút nhát, mà là loại động vật có trí khôn cực cao. Ngoài chó và mèo, thì chuột là loại động vật hiểu rõ bản năng của con người nhất. Chó và mèo có thể thuần phục con người, nhưng chuột thì không, nó chẳng bao giờ có thể tin tưởng con người, nó luôn ăn cắp thức ăn và chạy trốn khỏi con người, nó luôn chạy trốn khỏi nguy hiểm.

Tuy nhiên khi vào bước đường cùng, nó sẽ chống chọi một cách hung bạo hơn bao giờ hết, nó còn biết trả thù nữa cơ. Ví như buổi sáng bạn phang vào người nó một cây chổi và may mắn nó chạy thoát được, buổi tối nó sẽ đến bên người bạn, cắn rứt mất một vài thứ gì đó trên người bạn. Ví như lỗ tai, môi, hay mũi chẳng hạn.

Thu Phong đã từng chứng kiến đồng đội của mình ban đêm hấn ta bị tấn công bởi sự trả thù của lũ chuột, ký ức đó quả thật là một thảm họa. Tuy người đồng đội đó không chết, nhưng cậu ta phải đi điều chỉnh lại tâm lý một phen vì có con chuột cắn đứt mất bộ phận sinh nở của cậu.

Và đó là khi lũ chuột yếu ớt hơn con người nó còn làm thế. Trí khôn, sức mạnh của loại chuột chắc chắn đã được nâng lên một tầm cao mới. Và bằng cách nào đó chúng sống sót được qua trận đại hồng thủy và sóng thần. Chúng ở đây, trong cơ thể to lớn, trốn vào những góc khuất che đi cơ thể to lớn của chúng.

Và chúng yên lặng quan sát con người. Thu Phong không biết chúng sẽ làm gì. Con người bị mất điện đã lâu, nguồn lương thực khan hiếm, đến loài người còn đói khát hướng chỉ loài chuột. Hiển nhiên đây là những con chuột đang cực kì đói khát muốn tìm kiếm một nguồn thức ăn.

Chúng chẳng có thể săn được loài động vật nào to lớn hơn chúng cả. Tuy nhiên bây giờ, con người đang nhỏ bé hơn chúng, yếu ớt hơn chúng,

liệu chúng có tấn công không?

Tất nhiên là có.

“Chíp chíp ...”

Tiếng chíp chíp lớn vang lên.

Tức thì bóng hình màu xám lao ra từ bóng tối của một tòa nhà gần đó, nó chạy nhanh như điện nhảy vồ tới há cái răng chuột của nó ra hòng tấp vào đầu một quân nhân đang vác súng đi tại đó.

Người quân nhân đó còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra, hắn đã thấy thủ trưởng của mình xuất hiện bên cạnh tự khi nào.

“Hồ Hình Quyền!”

Thì thảo một câu, Thu Phong thủ thế như một con hổ, hắn co năm đầu ngón tay lại nắm lấy đầu to bự của con chuột nện thẳng xuống dưới đất.

“Rầm!!”

“Chíp chíp ...”

Xương sọ con chuột vỡ nát, cơ thể nó giật giật vài cái rồi chết đi.

Đứng tại đó, Thu Phong dừng lại, không tiếp tục săn đón những con chuột khác nữa. Thay vào đó khí thế trên người hắn bộc phát ra, sát khí tuôn trào cuộn cuộn ra ngoài, nhiệt độ xung quanh Thu Phong như giảm xuống vài ba độ, khiến cho người khác bên cạnh cảm thấy rùng mình.

Nhưng sợ hãi nhất vẫn là lũ chuột biến dị, chúng rút rè thu mình vào trong bóng tối, rồi từ từ quay ngoắt người đi chạy trốn.

Thu Phong không thể nào đối phó hết được với lũ chuột đông đúc và nhanh nhẹn này để bảo vệ cả đoàn mấy trăm ngàn người này được. Thay vào đó, hắn đe dọa chúng sẽ nhanh hơn.

Giết một con làm gương, sau đó tỏa ra sát khí.

“Sao lại có con chuột lớn thế này?”

“Không biết ... dường như tôi còn thấy có mấy con chim bồ câu không lồ vừa bay ngang qua nữa kia ...”

Người dân phía sau đi lên trên đây, họ không biết chuyện gì đang xảy ra, đoàn người khá dài. Người này đồn thổi người kia về việc con chuột khổng lồ bị giết chết giữa đường, dù là thế, dù bàn tán họ vẫn cứ di chuyển.

Lúc này Thu Phong đi đến bên cạnh Lục Nương nói:

“Em cứ yên lặng đi theo đoàn người, anh chạy trên khu vực cao hơn để quan sát cho dễ ... nếu muốn thấy anh, nhìn lên phía trên là được!”

Lục Nương nở một nụ cười gật đầu thật mạnh nhìn hắn.

Thấy thế Thu Phong vươn tay ra béo lấy gò má căng tròn của Lục Nương rồi phi mình nhảy lên trên các tán cây và tòa nhà gần đó.

Đứng tại đây, Thu Phong quan sát hết cảnh quan bên dưới, nhìn được đầu và đuôi của đoàn người.

Những vị trí khác Thu Phong không lo lắm, bởi dù đoàn chuột có mạnh động thì những con chó được tiến hóa, nó nhanh mà mạnh hơn lũ chuột gấp mấy lần. Do đó, bản thân Thu Phong chỉ cần bảo vệ tốt đoàn người này là được, hắn không muốn thấy thêm một chút thương vong nào.

Di chuyển chậm rãi như thế này Thu Phong càng thấy nhiều thứ kinh hoàng hơn. Ví như con giun đất, cao lắm thì to bằng ngón tay út, giờ con nào con nấy bự bằng bắp chân hấn đang bò lồm chồm trên đường.

Vài con rết thì chẳng nói, chúng bị khí tức Thu Phong tỏa ra chạy bán mạng còn không kịp. Tuy nhiên có mấy con chim biến dị khổng lồ bay trên trời cao, khiến Thu Phong liên tục nhíu mày. Không chỉ về kích thước, mà ngoại hình của chúng cũng thay đổi khá nhiều khi luôn mang thiên hướng sần mòi, tức móng của những con chim không những to hơn, còn dài hơn và nhọn hơn nữa.

Ví như một con chim sẻ biến dị, lúc trước nó phải vỗ cánh liên tục để có thể bay, thì giờ nó chỉ cần vỗ lên hai ba cái là có thể lướt không như đại bàng.

Chim sẻ còn to như thế, đại bàng chách một dải cánh của nó che khuất cả bầu trời mất.

Vườn bách thú? Đúng rồi, thành phố này có vườn bách thú không nhỉ.

Thu Phong cố gắng lục lại trong kí ức của mình, một hồi sau hấn xác định rằng không có, mà nếu có thì các con vật đó cũng chết sạch dưới con đói hoặc trận lũ mấy ngày nay từ lâu rồi. Làm gì còn ai để ý đến chúng cơ chứ.

Suy nghĩ dù nhiều, nhưng Thu Phong vẫn cứ di chuyển, hấn trên cao luôn di chuyển song hành với Lục Nương ở phía dưới. Để hấn luôn trong tầm mắt của nàng, không khiến nàng phải lo lắng vì hấn.

“Ừ ừ ...”

Tung mình lên trời xanh, lúc này Thu Phong mới để ý bầu trời, màu vàng đã biến mất cùng với mây đen. Nó trở lại thành bầu trời xanh như lúc

trước.

Dường như phát hiện ra được gì đó, Thu Phong thử lấy cái đồng hồ trên thắt lưng mình kích hoạt thử.

“Bịch bịch ...”

Quả nhiên vẫn không thể hoạt động. Vậy bầu trời vàng kia nó liên quan đến cái gì đó, chứ không liên quan đến sự cố mất điện toàn cầu thế này.

Hết cách Thu Phong không suy nghĩ về thiết bị điện nữa. Dù có còn đi chăng nữa, cũng chẳng giúp ích được là bao khi thế giới đã lâm vào cảnh này.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ cách làm sao để giúp mọi người sống sót.

Có vẻ như hắn không cần quan tâm về nguồn lương thực nữa khi mà có vô số sinh vật khổng lồ tại nơi này. Chỉ cần săn bắt chúng là có nguồn cung ứng lương thực tươi sống dồi dào.

Tuy nhiên cái quan trọng chúng đều trở thành thú dữ, hung hăng và tàn bạo. Muốn ăn được chúng, trước tiên phải sống sót dưới tay chúng, và trên hết phải giết được chúng nữa kia. Đâu phải muốn làm gì là làm thế đó, không dễ như vậy đâu.

Phải làm cách nào đó, tăng sức mạnh tổng thể của quân đội và Hắc Long Bang lên. Thu Phong chắc chắn sẽ dạy họ luyện công rồi, nhưng luyện công không thể gấp gáp được.

Nghĩ thế Thu Phong lại suýt nữa quên mất rằng linh khí trong thiên địa nồng đậm thế này, cực kì thích hợp cho việc tu luyện. Khoảng thời gian này, chỉ cần hắn tích cực bảo vệ an toàn cho mọi người, tất cả người dân trong

thành phố nên tụ tập lại một chỗ tiện cho việc bảo vệ lẫn nhau, như thế sẽ có thời gian để luyện công.

Chưa kể các loại thú biến dị kia cũng là một phần bài tập cho các thành viên của mình. Hàng tá cơ hội để luyện tập chiến đấu, phát huy và thể hiện.

Như thế chẳng mấy chốc những người dưới trướng hắn sẽ trở nên mạnh mẽ, tự bảo vệ mình, tự bảo vệ người khác. Càng nghĩ đôi mắt Thu Phong càng sáng lên.

Sẽ ra sao nếu hắn huấn luyện những người trẻ tuổi còn lại trong thành phố. Hắn sẽ có một đội quân hùng hậu, không những thế, thời đại này không tồn tại chiến tranh vũ khí được nữa rồi. Súng ống đạn dược sẽ có lúc cạn kiệt, sẽ chẳng ai chế tạo được cái gì. Khi ấy con người phải sinh tồn bằng chính sức lực của mình.

Có thể Dị Năng Giả sẽ là những người sống sót đầu tiên, nhưng nếu Võ Năng Giả đủ mạnh cũng có thể sống sót trong thế giới này.

Thời thế tạo anh hùng, anh hùng cũng có thể tạo ra thời thế.

Thời thế này cô tình bắt chẹt Thu Phong phải sinh tồn, hắn thì không sao, hắn có trách nhiệm bảo vệ những mạng sống mà hắn đã cứu. Nhưng hắn không thể làm việc đó một mình, mà là cùng nhau.

Con người là sinh vật sống bày đàn mạnh mẽ và lớn nhất thế giới. Thảm họa không giết được họ, thì những sinh vật này cũng không giết được họ.

Có ý tưởng rồi phải thực hiện, Thu Phong không hề dấu diếm sức mạnh của mình mà luôn thể hiện nó ra trước mặt người thường suốt quãng thời gian qua cũng là có lý do. Hắn muốn mọi người lấy hắn làm động lực, trở thành kẻ mạnh mẽ giống hắn.

Dù là thế Thu Phong còn cần phải làm một vài việc để củng cố tinh thần của quân lính mình. Rất nhiều quân lính dưới trướng hấn không biết gia đình quê hương còn sống hay đã chết. Thu Phong nếu không nói gì sẽ làm bọn họ vướng bận chuyện đây, rất dễ dẫn đến đào ngũ trở về mà tìm gia đình.

Ai mà không lo lắng cho gia đình, Thu Phong cũng thế, hấn cũng muốn trở về miền Nam. Trở về thành Châu Lang để xem gia đình hấn thế nào. Con thiên tai này vượt quá sức người, liệu bố mẹ hấn có còn sống không, Quốc Thiên đã về kịp đến thành Châu Lang trước khi thế giới này ngập nước chưa. Rồi hai đứa cháu bé bỏng, chúng còn chưa kịp có nhận thức đã phải trải qua một giai đoạn kinh khủng nhất lịch sử loài người. Đó là diệt vong.

Luôn suy nghĩ cho người khác, Thu Phong vô tình bỏ qua bản thân mình. Hấn quên rằng nếu thế giới này trở nên như vậy, không điệm đóm, không thiết bị điện nào hoàn thành, chính hấn cũng không thể trở về nơi kia, nơi vốn thuộc về hấn.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Kế Hoạch

Sau vài tiếng đồng hồ, cuối cùng mọi người cũng đã đến được sân vận động của thành phố. Trên cơ bản một sân vận động chỉ có thể chứa được khoảng 150.000 người mà thôi. Với con số hơn 2 triệu người còn sống sót vừa qua không thể để họ vào trong hết được. Do đó họ tiếp tục cử ra người đại diện của mình.

Do thiên tai, mà một số người chết đi, cũng mất đi khu phố của họ. Do đó những ai quen biết nhau liền đề cử nhau ra tiền vào trong để nghe thông báo từ Thu Phong. Chẳng mấy chốc sân vận động có sức chứa hơn một trăm ngàn người đã chật cứng.

Hơn một triệu nhân khẩu còn lại liền ở bên ngoài dưới sự giám sát của quân đội. Không phải quân đội sợ họ làm loạn gì, mà chẳng qua họ sợ lại có dị thú tấn công. Dù nói là trong sân vận động, nhưng Thu Phong sẽ cố gắng đưa tiếng nói của mình ra bên ngoài.

Vốn ngọn núi của hắn và Lục Nương tiến đến sân vận động là gần nhất. Tại nơi này Thu Phong đã ngồi tĩnh tâm suy nghĩ suốt cả mấy tiếng đồng hồ qua. Sau khi những người khác đến, thời gian đợi chờ bọn họ tranh cãi chỉ ra người vào nghe ngóng thông tin thì Thu Phong cũng có tổ chức một cuộc họp khẩn cấp với vài nội dung chính.

Nửa tiếng trước.

Trong sân vận động có một phòng hội nghị khá lớn, Thu Phong kêu gọi những người có thực quyền dưới trướng hắn lại.

Bao gồm: Abid – Bạch Vân – Thành Chân – Lục Nương – Gia Hưng - Hứa Tử Lệ - Trọng Khoa – Hạo Nguyên – Hứa Liên Hạo – Hứa Tiêu Dĩnh – Eryk – Mạc Tam (Cai ngục trưởng tù IUI) – Lý Sang (Lão già trung niên 50 tuổi, cục trưởng cảnh sát thành phố Quảng Phúc) – Ritako (Đội trưởng lực lượng cảnh sát đặc nhiệm BDP tại thành phố Quảng Phúc) ... và một số đội trưởng khác dưới trướng quân đội của hắn. Những người đó bao gồm có đội trưởng đội quân y, đội trưởng đặc công biệt động – du kích – hải quân, ...

Trên dưới cũng phải 50 người trong cuộc họp lần này. Người dưới trướng Thu Phong càng lúc càng nhiều, tất cả tuy không phải là người tài nhưng ít nhất họ có lòng trắc ẩn, có lòng muốn vượt khó vươn lên. Họ đã cùng hắn trải qua đợt thiên tai này và sống sót, nhưng như thế chưa đủ. Trái đất vẫn muốn loại bỏ con người ra khỏi hệ sinh thái của nó.

Trong căn phòng hội nghị thiếu ánh sáng dù đã mở hết cửa rèm ra, không có mic, không loa, cũng chẳng có hình ảnh, nơi đây chỉ có con người. Chẳng sao cả, chỉ cần con người còn sống là có tất cả, Thu Phong bắt đầu lên tiếng sau khi thấy mọi người đã ổn định chỗ ngồi:

“Mọi người xin hãy tập trung!”

“Tất cả nghe đây. Đầu tiên xin hãy chúc mừng chúng ta đã sống sót qua đợt thiên tai vừa rồi. Nếu những ai theo đạo chắc có lẽ cũng biết nó giống như một cơn đại hồng thủy diệt vong hủy diệt loài người vậy. Mọi chuyện chắc có thể sẽ dễ dàng nếu như có điện, nhưng không! Tất cả thiết bị điện đều bị vô hiệu hóa trên toàn thế giới vì một lý do nào đó. Và chúng ta không hề nhận biết được thiên tai hay cơn Đại Hồng Thủy Ấp đến. Sóng thần, nước lũ cuốn trôi sạch sẽ con người.”

“Thành phố này từng có hơn 10 triệu dân sinh sống. Nhưng giờ hãy nhìn xem, không tính những người bỏ đi, những người ở lại cũng khoảng 5 triệu

người. Chúng ta đã cố gắng hết sức trong việc bảo vệ họ, số còn lại chỉ còn 2 triệu người sống sót. Một con số quá ít ỏi, ít đến đáng thương. Tôi tin tình hình tại thành phố của mình đã khả quan lắm rồi, các nơi khác họ không hề có quân đội hay cảnh sát bảo vệ. Họ phải tự sinh tự diệt, không người dẫn đầu. Và những thành phố khác, rất ít thành phố có núi như thành phố của chúng ta, thiệt hại là nhiều không kể xiết. Nhưng khoan hãy tiếc thương cho những người đã khuất, bởi vì chính bản thân chúng ta hiện tại đang gặp nguy hiểm ...”

“Trái đất đang muốn loại bỏ con người, cơn Đại Hồng Thủy chỉ mới là khởi đầu. Tôi tin rằng trong số những người ở đây, có vài người biết được chúng ta với lý do nào đó đã ngủ suốt mấy ngày trời. Khi tỉnh dậy thế giới này thay đổi, cây cối phát triển vượt bậc, động vật trở nên dị biến và to lớn hơn. Nhưng con vật khi trước không đáng nguy hại trong mắt chúng ta giờ đã và đang trở thành một đe dọa đến con người “

“Một người bình thường không thể nào sống sót được dưới hàm răng của một con chó biến dị, một con mèo biến dị, hay trên hết là đàn chuột khổng lồ trong thành phố này. Nếu như không có vũ khí thì chúng ta chết chắc. Nhưng vũ khí thời điểm này vẫn không thể sản xuất ra được, đạn dược cũng có hạn, vũ khí cũng hư hao không cách nào sử chữa. Chúng ta có thể bảo trì súng ống của mình bao lâu? Đạn dược có thể trụ được bao nhiêu với số lượng sinh vật dị biến còn đông đúc hơn cả chúng ta. Chúng ta chỉ mới thấy được phần nhỏ sinh vật dị biến trong thành phố này mà thôi. Thử nghĩ, nếu như chúng ta rời khỏi thành phố, hoặc các sinh vật đó tiến vào trong thành phố, chúng xem chúng ta như thức ăn, chúng ta sẽ đối phó như thế nào?”

Nói tới đây Thu Phong im lặng. Hắn cho mọi người thời gian để tiêu hóa tất cả những thông tin mà hắn vừa nói.

Tất cả điều đó là nỗi lòng của hắn, hắn trần trụi suốt mấy tiếng qua. Một mình hắn không thể tìm cách thoát khỏi lối tắt này. Hắn muốn cùng những người ở đây tìm ra cách giải quyết, rồi sau đấy đồng lòng vượt qua thời gian này, trở nên mạnh mẽ hơn, vững chắc hơn để sinh tồn.

Mọi người trầm mặc không nói gì, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng, không ai dám lên tiếng, hay nói đúng hơn họ đang muốn nghe Thu Phong nói tiếp. Vì khoản thời gian này, với vô số thông tin hiểm hoi, Thu Phong luôn đưa ra những lệnh khó hiểu và bắt họ phải thực hiện, quân đội thì không nói, hắn bảo gì thì họ làm đấy. Nhưng lực lượng cảnh sát và cảnh sát đặc nhiệm BDP thì khác. Họ luôn có một chút khó chịu gì đó với Thu Phong, tuy nhiên Thu Phong không những là người có thực quyền, mà còn là người nắm giữ một đội quân đặc công trang bị đầy súng ống. Chưa kể thực lực cá nhân của Thu Phong cũng thuộc dạng siêu cường, không ai điên mà chọc giận gã này.

Và lẽ đó, họ ngậm ngùi làm những thứ mà Thu Phong ban ra, ví như đưa hết gia súc, lương thực lên trên núi và cho người canh gác trên đó. Rồi bỗng một ngày di chuyển toàn bộ dân của thành phố lên các ngọn núi.

Trong một ngày, cơn Đại Hồng Thủy diễn ra, sóng thần ập đến. Thì lúc đó những người này mới à lên một tiếng. Thu Phong đã cứu bọn họ, cứu rất nhiều người trong số bọn họ.

Không thể dự báo thời tiết cũng như thiên tai, chỉ vì cảm tính Thu Phong đã cứu hàng triệu người. Cho hàng triệu người có cơ hội sống sót, và tiếp tục sinh tồn. Sau khi sống sót cả rồi, gặp thế giới như thế này, hắn vẫn tạo ra được kì tích. Điều khiển được bảy chố biến dị bảo vệ bọn họ an toàn tiến vào trong lòng thành phố, để họ được an toàn đặt mông xuống nơi đây mà nghe hắn nói.

Tất cả là nhờ hấn, hấn một vị lãnh tụ có can đảm, dũng cảm, nhiệt tình hết lòng vì người khác mà làm như thế. Trong khi hấn không cần làm vậy, rất nhiều người biết rõ điều đó khi mà Quốc Thiên xuất hiện, hấn nói toàn bộ quân đội đều đã di chuyển về thủ đô tập hợp với bộ chỉ huy quân sự ở đó.

Riêng Thu Phong vẫn ở lại, hấn cứu đói, cứu nạn người dân.

Tuy có người bỏ đi, hấn không ngăn cản, có người chống đối hấn liền giết. Không giúp thì đừng có phá, Thu Phong giết những kẻ thừa nước đục thả câu. Ai dám nói gì, hấn giết bậy chẳng? Không hề, hấn đang cố làm lại trật tự của thành phố này.

Đến thời điểm này, mọi người vẫn im lặng, họ lựa chọn ý kiến của Thu Phong. Dù Thu Phong có nói gì đi nữa, thì địa vị của hấn trong lòng của bọn họ đã thay đổi. Không nói đến người của quân khu, không nói đến người của Hắc Long Bang. Nói đến ba thế lực khác như nhà tù IUI, cảnh sát thành phố, cảnh sát đặc nhiệm BDP.

“Để giúp chúng ta sống sót được trong thời đại này ... chỉ còn một cách!”

Giọng nói âm trầm của Thu Phong vang lên, đánh động toàn bộ những người ở đây. Áp lực trên cơ thể Thu Phong bắt đầu tỏa ra, những người luyện công dưới trướng Thu Phong đều hiểu được tình cảnh này, họ cảm thấy một luồng năng lượng dồi dào tinh túy đang toát ra từ trong cơ thể Thu Phong.

Những người khác như cai ngục trưởng IUI và một số cấp dưới thân tín của hấn cũng biết Thu Phong là một Võ Năng Giả siêu mạnh. Mạnh đến mức nào thì họ không biết, chỉ biết dù cả nhà tù có hợp lực lại cũng không

phải đối thủ của hắn, giống như lần trước Giang Nam vượt ngục vậy. Chẳng ai làm gì được hắn, Tô Lâm cựu cai ngục trưởng cũng bất lực.

Và khí thế ấy toát ra, ngọn lửa xanh rực cháy trên cơ thể Thu Phong, nó thấp sáng cả căn phòng tối tăm này lên một ánh xanh lam tuyệt đẹp.

“Phùng phục ~~~”

Tiếp theo đó, Thu Phong nén năng lượng của mình lại dưới dạng quả cầu lửa. Nó trôi nổi trên lòng bàn tay của Thu Phong. Nhìn vào nó, Thu Phong khẽ đưa tay ra ngoài bên hông và ném nó đi.

“Uỳnh!!!!!!!!!!”

Cả sân vận động run rẩy. Những cái bảng hiệu gì đó sau lưng Thu Phong liên tục rớt xuống đất, khiến cho mặt kính vỡ tan ra. Vài người trông thấy Thu Phong biểu hiện quen rồi, họ cho đó là bình thường, còn vài người không biết, hoặc không rõ Thu Phong mạnh như thế nào liền hít sâu một hơi lạnh.

Khói bụi tan đi, nơi mà Thu Phong ném đi quả cầu đó lung ra một mảng to lớn, xuyên ra tận bên ngoài sân vận động.

“Chỉ còn một cách có thể khiến chúng ta sống sót ... đó là trở thành Võ Năng Giả!!”

“Võ Năng Giả chắc hẳn một số người trong đây cũng biết ... nếu ai không biết thì đưa tay lên!”

Dứt lời Thu Phong nhìn toàn cảnh phía dưới.

Ba lực lượng nhà tù, cảnh sát và BDP có vẻ như biết Võ Năng Giả là gì. Chỉ có thể lực của hắn, một số kẻ không biết Võ Năng Giả là gì, à không,

gần như toàn bộ người của hắn đều đưa tay lên. Mặc dù Thu Phong có dạy bọn họ nội công và một ít võ kỹ. Nhưng hắn chẳng nói cho họ, họ chính đã trở thành Võ Năng Giả rồi.

Cơ bản Thu Phong chỉ nói đó là cách tập luyện mà thôi.

Chính vì thế Thu Phong bắt đầu lên tiếng giải thích Võ Năng Giả là gì:

“Thứ nhất là nội công. Sức mạnh của tôi có hơi khác biệt một chút so với Võ Năng Giả thực sự ... Abid lên đây!”

Vừa nói Thu Phong vừa ngoắc ngoắc Abid đang im lặng ngồi kế bên cạnh Bạch Vân.

Thấy thế Abid liền đứng dậy, hắn lịch sự cúi đầu chào Thu Phong sau đó quay ra sau cúi chào tất cả mọi người. Đó là hành động lịch sự mà thôi. Bởi vì không như những người khác, hắn đến đây với thân phận là thành viên của Hắc Long Bang, chứ không phải là quân nhân hay lực lượng cảnh quan. Mà chính là hắc đạo, hắc đạo có mặt ở đây, cùng những người sau lưng hắn, hắn phải tỏ ra lịch thiệp.

“Nội công là một dạng năng lượng trong cơ thể con người. Ai cũng có nội công, nhưng chúng ta không biết cách vận dụng nó. Abid là một trong số ít những thuộc hạ của tôi được tôi truyền dạy nội công. Hắn chỉ mới tập luyện được vài ba tháng mà thôi ...”

“Abid thể hiện ra xem chiêu Kim Cang Bát Hoại đến trình độ nào rồi?”

Thu Phong lên tiếng nhìn sang Abid mà nói.

Bất chợt Abid lăm lăm trong mồm một số câu gì đó. Hắn giang hai tay ra và chụm lại, miệng hô lên:

“Kim Cang Bất Hoại – Thức thứ nhất – Dao thương bất nhập!!”

Dứt lời một cái chuông đồng hiện ra trên người của Abid.

Thấy thế Thu Phong không biết từ đâu ra lấy một khẩu súng lục bắn thẳng vào Abid:

“Đoàng đoàng đoàng ...”

“Leng keng ...”

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Giác Mơ Của Thành Chân!

Toàn hội trường bất động. Kể cả những người đã biết thực lực của Abid đều bất động. Bởi vì Thu Phong khi truyền võ kỹ cho một người nào đó, hẳn luôn tìm hiểu đầy đủ khả năng của đối phương. Ví như Abid có thể chất trâu bò, hẳn thích hợp luyện Kim Cang Bất Hoại này hơn.

Và lại mỗi một võ kỹ đều yêu cầu những tính chất khác nhau. Ví như muốn luyện võ công Thiếu Lâm, trong đầu thứ nhất là không được có tạp niệm, thứ hai thể chất và kinh mạch phải đại yêu cầu. Mà Abid tuy thông minh, nhưng bản tính lương thiện hiền lành, do đó hẳn rất thích hợp để học Kim Cang Bất Hoại hơn bất cứ ai.

Bạch Vân thì khác, ả ta vừa trâu bò, vừa công khỏe, phòng thủ tuy không trâu nhưng lại lỳ đòn. Có máu chó ... à không máu điên, vì lẽ đó Bạch Vân thích hợp học mấy công pháp của Cái Bang hơn. Ví như Bá Vương Quyền hay Lục Hợp Quyền mà Thu Phong đã truyền dạy cho Bạch Vân trước đó.

Một vài người khác cũng đều được Thu Phong đưa ra số võ kỹ thích hợp để luyện tập, nhưng họ chỉ có thể học một lúc một loại võ kỹ đến khi nào thuần thục mới có thể học võ kỹ khác. Chẳng ai quái thai như hai anh em nhà Quốc Thiên và Thu Phong cả. Hai anh em nhà này, một thẳng thì thiên tài, có khả năng học tập cực kì cao, nó biết cách cân bằng và luyện tập mọi thứ một cách nhanh chóng. Điểm trừ duy nhất của Quốc Thiên, tuy học nhanh nhưng không vững chắc, phải cần thời gian để củng cố võ kỹ.

Ngược lại với Quốc Thiên, Thu Phong không hề là thiên tài. Hắn một thân rèn luyện thể chất đến ngưỡng cực hạn của con người từ rất lâu rồi. Tốc độ, sức mạnh, thể lực đều nằm ở mức tối đa. Và khi có nội công trong người, kết hợp với khí công đã luyện thuần thục trước đó, tuy chưa đạt đến cảnh giới Võ Tôn trong khí công, nhưng sau khi kết hợp hai thứ mà chẳng ai nghĩ chúng có thể hòa hợp được với nhau.

Nội công và khí công trong cơ thể Thu Phong hình thành ra một dạng năng lượng mới, nó mang một bản sắc riêng biệt khác với tất cả mọi Võ Năng Giả trên thế giới này. Hắn là độc tôn, kẻ duy nhất trên thế gian này sở hữu dạng sức mạnh như vậy.

Nhưng hắn không biết rằng, cái thứ sức mạnh của hắn vẫn đang ngủ say. Nó chỉ rò rỉ ra một chút xíu. Giống như cả một đại dương chỉ rỉ ra được vài giọt nước trên hoang mạc thôi. Căn bản chẳng là gì, chẳng đáng nhắc tới, có cũng như không có.

“Đây là một trong số kỹ năng khi học nội công lĩnh hội được. Có hơn mười trường phái võ học khác nhau, tùy vào thể chất, năng khiếu mà lựa học theo những môn phái đó. Tuy nhiên tất cả đều đã bị thất truyền. Trong kí ức của tôi chỉ lưu lại một số võ kỹ đã học được, nó chỉ thích hợp với tôi. Tuy không nhiều nhưng vẫn có thể giúp chúng ta sống sót qua thời kỳ này để đợi Quốc Thiên trở về!”

“Quốc Thiên là em trai tôi, nói cho những ai chưa biết thì nó là một thiên tài ... thiên tài hơn tôi gấp vạn lần ...”

“Quốc Thiên có biệt tài ghi nhớ. Bất cứ thứ gì thấy qua hoặc nghe qua đều nhớ rõ mồn một. Và trong đầu thằng bé đang lưu trữ tất cả những ký ức về võ kỹ còn lại trên thế giới này của hơn 10 đại môn phái thời cổ đại ...”

“Và chuyện này ngoài tôi và một người nữa biết, không tính Quốc Thiên thì những người ở đây là những người biết đến chuyện này. Tôi nói với mọi người tức là tôi tin tưởng mọi người. Chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, nếu như Quốc Thiên bị tổn hại chỉ vì giữ võ kỹ trong người, tôi biết được ai làm chuyện đó, hay tiết lộ ra ngoài. Tôi thề với trời đất, kẻ đó sẽ chết không toàn thân, chết không được, sống cũng không xong ...”

“RỒ CHƯA???”

Thu Phong gầm lên một tiếng, ngọn lửa trên người hắt phừng phụt bốc lên trên cả trần nhà. Toàn bộ không khí trở nên áp bức, ai nấy cùng đều hít thở không thông. Có người không chịu nổi trực tiếp ngã xuống run rẩy.

Vài giây sau, Thu Phong thu khí thế và sát khí của mình lại.

“Kịch kịch ...”

Vài giây sau áp lực của Thu Phong rút về, mọi người ai nấy cũng ngồi nghiêng ngã siêu vẹo. Chỉ duy nhất có Lục Nương và một số người hắt tin tưởng thực sự trong Hắc Long Bang, hắt mới không tỏa áp lực tới họ.

Thu Phong nói ra như vậy là có hai mục đích. Thứ nhất hắt muốn tìm đến kẻ ngu ngốc để sớm loại bỏ kẻ hắt đi càng sớm càng tốt. Thứ hai Thu Phong không sợ Quốc Thiên gặp nguy hiểm. Bởi vì khả năng Quốc Thiên đến đâu Thu Phong biết, hắt cũng tự rằng bản thân sẽ bảo vệ được em trai của mình, coi như không bảo vệ được thì chỉ cần ghi sai công pháp một đoạn nhỏ thôi sẽ dẫn đến tự bạo phát kinh mạch mà chết. Thứ ba sau khi hắt nói như vậy, tức hắt sẽ rời khỏi đây một thời gian để tìm kiếm Quốc Thiên và gia đình của hắt ở phía Nam. Đồng thời xem tình hình thế giới ra làm sao, hắt không thể nhốt mình ở trong thành phố này mãi được.

Để làm được điều đó chắc hẳn phải mất mấy tháng trời, chưa kể phải đánh giá sự nguy hiểm của các loại động vật dị biến đang có mặt trong thành phố và các vùng lân cận. Còn phải chuẩn đoán nguy cơ sắp diễn ra trong tương lai nữa.

Nói chung còn rất rất nhiều việc hẳn cần phải giải quyết. Trong khoảng thời gian đó, nếu như Quốc Thiên đưa gia đình đến đây thì tốt, nếu như không thể, hẳn sẽ tìm kiếm họ.

.....

Cụ thể buổi thông báo của Thu Phong nói sơ qua về nạn thiên tai này, số người chết và bị thương không thể kiểm kê ngay được. Quân lực có hạn, hẳn mong muốn người dân sẽ trợ giúp hẳn.

Ngoài ra Thu Phong cũng thông báo đến việc tuyển thêm quân lực, tất nhiên sẽ không vào quân đội mà vào hắc đạo Hắc Long Bang, với danh nghĩa là thành viên của Hắc Long Bang. Một số thanh niên trai tráng từ 35 tuổi trở xuống, 16 tuổi trở lên sẽ được tham gia. Cùng liên minh với quân đội giúp đỡ người dân, cũng như xây dựng một số cơ sở hạ tầng làm nơi trú ngụ chung cũng như nơi bảo vệ cho 2 triệu dân còn sót lại của thành phố này.

Hắn cũng cảnh báo về việc các loại động vật biến dị rất có thể sẽ giết hại con người. Đã một vài người bị giết chết trước khi Thu Phong kịp tới qua các ngọn núi và phân phát chó biến dị bảo vệ bọn họ.

Về khả năng bảo vệ, Thu Phong cũng nói rằng, nếu như họ tham gia vào thế lực của Hắc Long Bang. Họ sẽ được đào tạo kỹ năng chiến đấu, có thể trở thành kẻ như hẳn, bay nhảy, có sức mạnh sánh ngang với Dị Năng Giả. Có thể đánh chết được Dị Năng Giả cấp cao nếu như đạt đến trình độ như hẳn.

Ban đầu vài thanh niên lười nhác không muốn tham gia thì khi nghe đến đoạn đó, mắt ai cũng sáng lên, nháo nhào đòi tham gia.

Kết quả sau nửa ngày trời có quân số Hắc Long Bang từ 2.000 nhân mạng bùng nổ lên đến một con số khủng khiếp là 20 vạn người. Tức 200.000 người. Gần như tất cả thanh niên trai tráng từ 16 cho đến 35 tuổi đều tham gia sạch. Sót lại một số người dị tật bẩm sinh hay bệnh cấp tính gì đó không thể hoạt động mạnh.

Thu Phong cũng có nói rằng, nếu luyện công, tập luyện có thể đẩy lùi được bệnh tật. Nhưng ở thời đại này, bàn về việc đó dường như chẳng ai tin.

Và thêm một điều lệ đặt ra cho những người tham gia Hắc Long Bang sau này chính là một khi tham gia, không thực hiện được trực tiếp bị trục xuất ra khỏi thành phố, vĩnh viễn không được trở lại thành phố này. Bởi hãn không cần mấy kẻ ham vui, mệt quá thì trở ra.

.....

“Thứ nhất khi đã tham gia vào đây, dù là dưới danh nghĩa hắc đạo nhưng không phải muốn làm gì thì làm. Thời đại này đủ loạn rồi, tôi không cần các anh đi ức hiếp thêm bất cứ ai nữa. Thay vào đó dưới danh nghĩa hắc đạo, các anh có thể làm những việc mà quân đội không thể làm dưới sự cho phép của tôi.”

Trên sân vận động, Thành Chân đứng lên một cái bục cổ gào giọng lên mà nói. Quả thật có một chút khó khăn. Trước mặt hãn bây giờ đa phần là thành viên mới gia nhập Hắc Long Bang, Thu Phong không thể ra mặt để thuyết giáo những người này. Bởi vì hãn là người của chính phủ, thay vào đó Thành Chân đại diện cho hãn làm người phát ngôn.

Danh chính ngôn thuận tức Thu Phong không liên quan gì mất, tuy nhiên ẩn sâu bên trong Thu Phong vẫn là thủ lĩnh của Hắc Long Bang mà chỉ những thành viên cũ của Hắc Long Bang mới biết được. Sau này những người mới có được biết hay không thì tùy vào độ trung thành và cầu tiến của họ.

“Các người sẽ được huấn luyện bởi thành viên cấp cao trong bang hội. Họ đều là những người ưu tú nhất bang hội, cũng như quân đội không có mấy người so sánh được với họ về khoản chiến đấu!”

Nói tới đây Tiger không biết từ đâu xuất hiện vác theo một cái cây dài hơn 10 mét bị bặt rễ đem lên trên khán đài.

“Rầm!!”

Tiger ném cái cây xuống khán đài, sau đó hấn đứng tấn chừng vài giây. Vận nội công trong cơ thể rồi nhảy lên sút một cước vào giữa thân cây.

“Cờ rắc ~~~”

Chỉ một cú sút khiến cho một thân cây to lớn hơn một vòng tay của người trưởng thành bị sút gãy. Toàn bộ những người phía dưới chứng kiến cảnh tượng đó liền hít vào một hơi thật sâu. Thật sự họ có thể làm như vậy ư?

Chỉ việc một người có thể vác được cái cây nặng mấy trăm kg kia đã là điều vô lý, điều hoang đường rồi.

Ấy vậy mà thật, trước kia, Tiger bỏ bê luyện tập. Nhưng sau này tư tưởng của hấn được Thu Phong củng cố lại, hấn lại là kẻ tập luyện điên cuồng hơn bất cứ ai để hòng đuổi kịp Bạch Vân và Abid bỏ xa hấn từ lúc nào.

Phòng luyện tập thực tế ảo, Tiger đã có thể chịu được trọng lực gấp 7 lần trọng lực trái đất. Tức cơ thể hắn đã phải gánh chịu sức nặng đến vài trăm kg. Với một cái cây như thế, hắn chỉ cần vận một chút sức là có thể vác nó đi một cách dễ dàng.

Cũng đồng nghĩa sát gãy nó cũng cực kì dễ. Nhưng đây là khúc gỗ thôi, chứ thay vào một tấm thép dày thì phải sử dụng đến võ kỹ.

Tuy nhiên điều hắn làm cơ hồ chả là cái quái gì so với ông sếp quái thai của mình cả.

Hắn từng thấy mấy tháng trước sếp một quyền đâm bay cả tấm thép dày 1m, cao hơn 10m. Tấm thép đó lưng nguyên một lỗ to tướng trong phòng tập kia kìa.

Thời gian gần đây hắn lại chứng kiến thực lực của thống lĩnh tăng vọt khi tốc độ của ngài nhanh còn hơn cả một chiếc phi cơ chiến đấu. Nhất là cái lần hắn nghe chấn động trong khu đèn đỏ, vừa đến đó, hắn thấy Thu Phong tung một đám vào gã Dị Năng Giả hóa hình kia khiến hắn văng đi va vào biết bao nhiêu tòa nhà.

Rồi cả thực lực của em trai ngài ấy là Quốc Thiên vậy. Hai người họ như nằm ở một đẳng cấp khác, khiến cho Tiger suy nghĩ cả đời này có khi mình cũng không đuổi kịp hai người họ nếu như một lần nữa mình lại thỏa mãn với thứ sức mạnh chỉ có thể biểu diễn cho những kẻ tay mơ dưới kia.

“Mọi người thấy rồi đấy, tuy nhiên đây chỉ là một trong số những người mạnh mẽ trong bang hội thôi. Các đầu lĩnh khác đều có thực lực như vậy. Họ thừa sức chiến đấu với động vật dị biến, họ thừa sức bảo vệ mình. Liệu các ngươi có muốn giống họ, muốn trở nên có ích trong cái xã hội đang diệt vong này? Có muốn sống không? Có muốn trở nên mạnh mẽ bảo vệ gia đình của mình không?”

Thành Chân dồn hết nội lực cuối cùng trong huyệt mình mà hét lên. Hết thời gian này chỉ có học qua chút nội công để tăng thể lực mà thôi. Chứ công việc chính của hắn là quản lý bang hội chứ chẳng phải đánh nhau. Mặc dù thời trai tráng hắn từng là kẻ đi, đánh đấm mà chẳng ngại đối thủ là ai. Tuổi đã có, hắn ngày một yếu đi. Nhưng bây giờ hắn phải cố gắng, cố gắng trở nên mạnh hơn, thứ nhất là tự bảo vệ bản thân mình, thứ hai là để có tiếng nói hơn trong cái thời đại đang bị diệt vong này.

“Muốn!”

“Muốn!!!”

Phía dưới khán đài, 2 vạn người bùng nổ mà gào thét. Tiếng thét vang vọng khắp chân trời khiến cho người nghe cảm nhận được khí thế của bọn họ.

Thấy một viễn cảnh như vậy, Thành Chân nở một nụ cười. Hắn đứng chấp tay ra sau lưng mà tưởng nhớ lại khoảng thời gian trước đây hắn bắt chấp tất cả để theo chân Thu Phong.

Hắn không ngờ có một ngày như thế này. Thiên tài dù mất trí nhớ vẫn là thiên tài. Thu Phong không còn là thiên tài quân sự nữa, nhưng hắn lại là thiên tài lãnh đạo, thiên tài trong việc chiến đấu.

Thành Chân từng nghĩ cái việc chiến đấu mạnh hay yếu nó rất vô nghĩa. Người bình thường căn bản chỉ là người bình thường. Dù giỏi đánh nhau đến đâu cũng chỉ có thể vùng vẫy trong Xích Quỷ mà thôi. Nhưng Thu Phong đã chứng minh điều ngược lại khi hắn liên tục đánh bại và giết chết hàng tá Dị Năng Giả cấp cao đến ám sát hắn.

Thành Chân rung động thực sự. Hắn cũng từng rất cuồng chiến đấu, nhưng sở trường của hắn vẫn là dùng não nhiều hơn, nên có thể nói hắn

giống với Lục Nương. Không thích hợp để chiến đấu.

Bây giờ khác rồi, Thu Phong vừa có thể chiến đấu mạnh mẽ vừa có tài lãnh đạo. Hắn chỉ là một kẻ tham mưu, hiến kế cho Thu Phong mà thôi. Tuy thế vẫn chưa đủ, hắn cũng không đủ thông minh, hắn phải giúp bản thân không ngừng phát triển hơn nữa. Nói về đầu óc, hắn có một ông bố là trùm đất Nam, ông ta bản lĩnh và sử dụng đầu ghê gớm hơn rất nhiều. Nếu hắn cứ như vậy, dậm chân tại chỗ bởi vì mớ bong bóng trong suy nghĩ, ngày nào đó hắn sẽ giống như Tiger lúc trước. Sẽ bị bỏ lại.

Hắn cần phải đổi mới để tốt hơn. Không phải thay đổi, mà là thích nghi.

Từ hôm nay trở đi, Thành Chân quyết tâm lao vào luyện tập và tìm hiểu về cách điều hành một quân đoàn. Hắn cũng có ước mơ một ngày nào đó phục vụ cho quân đội, hoặc chính bản thân hắn sẽ phù tá Thu Phong ra trận chẳng hạn.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Cái Sai Của Tạo Hóa Là Tạo Ra Con Người

Không giống như Thu Phong vốn mạnh mẽ ngay từ rất lâu khi trải qua cả một quá trình rèn luyện và chiến đấu khắc khổ, đánh đổi để được bây giờ là xương và máu đổ xuống của biết bao nhiêu đồng đội, mồ hôi và nước hắt của hãn cũng thế, chảy xuống không biết bao nhiêu để khiến Thu Phong mạnh mẽ được như ngày hôm nay.

Cũng không giống như Quốc Thiên, một thiên tài bẩm sinh. Luyện tập, chiến đấu học hỏi cực kì nhanh, cơ thể thích nghi với tốc độ luyện tập cũng biến thái. Khoảng thời gian lười nhác được bù lại bằng đầu óc và sự kiên trì khiến Quốc Thiên trong một thời gian ngắn trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Nói thấp hơn một chút thì Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa. Vốn hai người này có dòng máu chiến binh mạnh mẽ. Phản xạ, kỹ năng, kinh nghiệm được mài dũa trong thế giới ngầm, đổ máu, đổ mồ hôi rèn luyện bọn hãn trở thành những chiến binh, trở thành những viên ngọc thô khi gặp Thu Phong được mài dũa trở nên bóng loáng. Không tính hai anh em quái vật nhà họ Nguyễn kia thì hai người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa là hai người mạnh nhất thành phố này tính đến thời điểm hiện tại.

Chịu được trọng lực trái đất gấp 10 lần. Đã kích hoạt hết 108 đường kinh mạch (Abid cũng đã kích hoạt hết 108 đường kinh mạch – Bạch Vân cũng vậy. Riêng chỉ có 4 người họ, Tiger vẫn chưa kích hoạt hết nhưng gần đủ)

Hai người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa chia nhau ra học hai công pháp và võ kỹ khác nhau. Ví như Hứa Tử Lệ thì theo võ kỹ của Võ Đang Đạo Phái, hẳn là một người kéo léo không manh động, thích hợp tu đạo và tu luyện võ công của Võ Đang.

Ngược lại với Hứa Tử Lệ là Trọng Khoa. Trọng Khoa với bản tính chiến đấu không qua huấn luyện gì cả ngay từ đầu, cách chiến đấu dã thú trông khá giống với Bạch Vân. Thể lực trâu bò bẩm sinh, phản xạ thần kinh thép gần như bằng Thu Phong lúc trước. Một ý chí kiên cường bất khuất, hẳn còn có một trái tim anh hùng, luôn bảo vệ kẻ yếu và hăng say chiến đấu. Và hẳn được Thu Phong dạy cho một số võ kỹ của Thiếu Lâm, nhưng không phải về quyền pháp, mà là về đao pháp.

Thiếu Lâm Đao Pháp và Thiếu Lâm Côn Pháp. Đao và Côn là hai vũ khí mang tính sát thương cao từ thuở xưa tại chùa Thiếu Lâm Tự. Và để luyện tập được hai thứ đó, tất nhiên bắt buộc phải có đao và côn. Là dân giang hồ hiển nhiên không thiếu thứ đó. Dù là phải sử dụng vũ khí, nhưng vào tình thế không có vũ khí tay có thể hóa được thành đao, chân cũng biến tấu được thành côn.

Do đó với sức ương ngạnh bẩm sinh của mình, hiện tại Trọng Khoa đang luyện tập hai môn công pháp sơ khai của hai nhánh võ học trong Thiếu Lâm Võ Phái.

Hai người bọn họ không những học và rèn luyện như vậy mà bỏ qua thời gian cứu trợ người khác trong khoảng thời gian này.

Ví như Hứa Tử Lệ hẳn ta thường sử dụng chưởng pháp Võ Đang để luân chuyển những mớ đồ nát trong thành phố. Còn Trọng Khoa hẳn lại dùng côn pháp, thay chân bằng côn liên tục đá những mảnh vỡ của các tòa nhà trong khu vực quanh quảng trường đi. Nếu như gặp cây lớn hẳn lại dùng tay để chặt.

Tất cả những người kể trên và một số người khác như Hạo Nguyên, Hứa Liên Hạo, Hứa Tiêu Dĩnh chẳng hạn, kể cả hai kẻ tai họa là Eryk và đầu cút Basil từ Guerriers Forts chuyển qua cũng thế. Họ ban đầu đã là những kẻ cuồng si chiến đấu, có khả năng thực chiến cao giữa người với người. Sau khi được huấn luyện, họ nắm bắt rất nhanh cũng như tốc độ phát triển vượt xa người mới chập chững tập võ.

Do đó, không thể nào mà 20 vạn người vừa mới tham gia chỉ trong vài tháng ngắn ngủi có thể trở thành những người như bọn họ được. Trồng cây sẽ có ngày hái quả, nhưng tùy loại cây.

Trong số 20 vạn người kia, Thu Phong chắc chắn một điều rằng sẽ có một vài thiên tài nổi lên trong đó. Bởi vì có rất nhiều người trẻ tuổi từ 16 đến 20 tuổi trong số bọn họ. Thu Phong tập luyện khi mới 13 tuổi, nhưng chân chính tập luyện chính và vào lúc 18 tuổi khi tham gia quân đội.

Và chỉ mất 7 năm để hắn trở thành con quái vật hình người tại thế giới của hắn.

Kẻ mạnh mẽ như Thu Phong lại mất những 7 năm ròng rã để có thể chất tối thượng của con người. Cái đó là Thu Phong không biết đến nội công, nên thời gian mới lâu đến vậy. Khí công dù có cách luyện tập, nhưng lại không hiệu quả là mấy. Bằng chứng khi gặp đám Nhẫn Giả từ Nguyệt Quốc. Bọn họ mới gọi là cao thủ khí công mà Thu Phong lần đầu tiên chứng kiến.

Và lại thế giới này, luyện tập để chiến đấu với quái vật là chính, chiến đấu với những con thú biến dị để bảo vệ mạng người. Do đó Thu Phong phải tìm cách để huấn luyện bọn họ chiến đấu với quái vật không lờ cao vài mét cho đến vài chục mét.

Sẽ trở nên vô ích nếu như chỉ dạy họ cách chiến đấu với người. Không phải ai cũng như hắn, cũng biết cách chiến đấu với quái vật. Bản thân Thu Phong cũng thế, hắn cũng không rành về cách chiến đấu với quái vật. Chẳng qua hắn quá mạnh đối với những con quái vật đó, nên hắn mới dễ dàng đánh bại chúng.

Để có được những tư liệu thực tế nhất về cách chiến đấu với những con thú biến dị. Chính bản thân Thu Phong sẽ đi kiểm nghiệm điều đó bằng cách chiến đấu với chúng.

Sau một ngày ổn định thể cục, dọn dẹp xung quanh và bắt đầu dựng lều trại lên gần đó, Thu Phong bắt đầu di chuyển ra các khu vực xung quanh thành phố. Hắn cùng một vài người nữa như Hứa Tử Lệ - Trọng Khoa – Eryk – Basil.

Hắn chỉ đem theo bốn người.

Bây giờ người dân thành phố đang được bảo vệ bởi một đàn chó biến dị gồm 1.000 con. Chúng ở trong phạm vi nhất định đi săn những con chuột biến dị để lấp đầy cái bụng của mình.

Trên đường rời khỏi quận trung tâm nơi tồn tại sân vận động. Thu Phong cùng bốn người kia di chuyển trong màn đêm. Thi thoảng họ nghe vài tiếng gầm gừ và tiếng chít chít của mấy con chuột bị làm thịt.

Hiển nhiên giống chó vẫn luôn là loài có trí khôn. Chưa kể còn được con Mực cảm đầu, chúng biết đâu là địch, đâu là ta. Chúng coi loài người như gia đình của chúng, sống và bảo vệ.

Thậm chí trong thành phố bây giờ có vài con chó biến dị còn tha mấy con chuột không lồ về ném cho người dân ở đó. Ý bảo là họ ăn đi.

Bố ai dám ăn mấy con chuột này chứ. Trước đó nó là chuột cống, mang mầm bệnh đầy người, giờ biến thành thế này, chưa ai dám kiểm nghiệm điều gì sao mà dám ăn.

Dù sao vẫn còn lương khô dự trữ của quân đội. Có thể cầm cự được thêm vài ngày nữa cho 2 triệu dân ở đây.

Chỉ vài ngày thôi, nếu không kiếm được nguồn lương thực khác họ phải chết đói.

Do đó Thu Phong và bốn người kia xung phong đi trước là có hai mục đích. Mục đích ban đầu như đã nói, hẳn tìm cách chiến đấu với dã thú biến dị hiệu quả nhất. Thứ hai là tìm những con động vật có thể bắt và làm thịt được. Tất nhiên cũng phải kiểm tra mùi vị và độc tố trong cơ thể chúng nữa.

Bất cứ loại vật nào trên thế giới cũng có độc tố, ít hay nhiều mà thôi. Kể cả con người cũng có độc tố nhé. Nói đơn giản cho dễ hiểu, khi ta stress quá nhiều, não chúng ta sẽ tiết ra một loại độc tố nào đó làm ảnh hưởng đến hệ thần kinh cũng như sức khỏe của chúng ta. Lâu ngày chính chúng ta sẽ tự giết chúng ta nếu như để bản thân liên tục stress quá nhiều.

.....

Đi đâu để tìm được dã thú đây? Trong khi ngày hôm qua họ vất vả trốn tránh dã thú để đưa người dân vào được trong thành phố. Nhưng bây giờ Thu Phong và bốn người Hứa Tử Lệ, Trọng Khoa đứng trên một ngọn núi nhưng chẳng thấy bất cứ dã thú nào cả? Chúng đi đâu hết rồi, ngoài đàn chuột và một số con côn trùng khổng lồ không gây hại như giun đất, ốc sên, ra thì đến loài bò sát như rắn, rết và bò cạp lại chẳng thấy đâu?

Có thể Thu Phong không biết, rắn, cái con rắn mà Thu Phong đâm nát đầu trong ngọn núi ngày hôm qua chính là con rắn cuối cùng trong cái hệ

sinh thái của thành phố này. Rết thì cũng chỉ có lác đác vài con đang trưởng thành liền bị giết chết sạch, những con nhỏ chưa đủ lông đủ cánh liền bò đi nơi khác chạy trốn từ lâu khi ngửi thấy khí tức nguy hiểm tỏa ra từ Thu Phong.

Về phần đàn mèo, chúng rất khó thuần chủng, nhưng mèo lại không thể dấu lại đàn chó biến dị nên chúng đã rời khỏi thành phố này luôn rồi. Bởi do đàn chó, khi chúng di chuyển, theo bản tính đánh dấu lãnh thổ, chúng đá lên những gốc cây đại thụ. Khiến cho các sinh vật khác tự động rời khỏi nơi này.

Chỉ còn lại lũ chuột cứng đầu, háu đói và lười cá ở lại đang bị bầy chó thay nhau tàn sát bên trong thành phố.

Sau khi tiến hóa tới mức độ như vậy, bản tính hoang dã của động vật trở nên nhạy bén hơn rất nhiều lần, chúng rất biết cách sinh tồn và không trở nên ngu ngốc. Nói thế cũng không đồng nghĩa với lũ chuột răm rắp ở lại là ngu ngốc, không đâu. Chúng quá tự tin vào bản thân thì đúng hơn, chúng quá đói khát đến mức liều chết ở lại trong thành phố. Và giờ chúng phải trả giá bằng cuộc săn lùng của hơn một ngàn con chó biến dị.

“Di chuyển ra vùng ngoại ô xem sao!”

Trong màn đêm thanh vắng, chỉ có ánh trăng là nguồn sáng duy nhất cho con người giờ đây vừa bị mấy ngọn mây che phủ.

Ánh trăng mất đi, giọng nói Thu Phong vừa dứt, lập tức bốn người kia vận nội công luân chuyển trong người di chuyển theo Thu Phong.

So với Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa, Eryk và Basil còn chưa khai thông xong 108 đường kinh mạch, nên có vẻ hơi đuối về mặt tốc độ khi cố bám theo ba người trước mắt.

Nhưng dù thế cũng không đồng nghĩa với việc họ cảm thấy mệt mỏi, chỉ là phải cố gắng hết sức để bám theo bọn họ mà thôi. Đây là cũng là một cách để tập luyện. Eryk và Basil mất một khoảng thời gian dài mới được Thu Phong tin tưởng truyền dạy nội công cách đây không lâu.

Nhưng dầu thế họ vẫn là những người ưu tú nhất sau bốn người đứng đầu Hắc Long Bang.

Vốn hai kẻ này cực kì mạnh, đánh bại được cả Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa trong trạng thái mạnh nhất. Nhưng vì thời thế và ý chí lại thua kém hai người họ nên giờ họ phải cố gắng hết sức bắt lại phong độ khi xưa của những kẻ họ từng đánh bại.

Trên đường di chuyển ra thành phố cũng khá xa khi mà họ đang ở bên trong cùng của thành phố Quảng Phúc.

Mất khoảng nửa tiếng liên tục sử dụng khinh công cơ bản để bay nhảy trên những ngọn cây và tòa nhà cao tầng. Cơ hồ bốn người kia có chút chịu không nổi.

“Dừng lại đi!”

Vừa đáp xuống mặt đường tang hoang, khắp nơi toàn là rác và lá cây, vô số những mảnh vỡ, vật dụng của con người dồn lại đây theo dòng chảy.

Nơi này chính là cổng chào của thành phố Quảng Phúc. Nó từng rất đẹp, rất khang trang và xa hoa. Chẳng ai nghĩ có một ngày nó trở thành một bộ dạng như thế này cả, hoang tàn và đổ nát. Cổng chào lúc trước được dựng lên bởi hàng tá con đèn led cực đẹp. Giờ vỡ vụn theo cơn sóng thần, cơ hồ không thể nhìn ra hình dáng được nữa.

Khắp cổng chào là rác thải trôi ra, còn có cả bùn và đất ẩm ướt còn đọng lại.

Quay ra nhìn bốn người ở phía sau mình, thấy họ bắt đầu đổ mồ hôi Thu Phong liền lên tiếng:

“Ngồi xuống vận công điều tức đi, tranh thủ bổ sung nội lực. Eryk và Basil hai người cũng vậy, sẵn vừa điều tức vừa vận chuyển nội lực lên các kinh mạch còn chưa đả thông. Lúc này việc đả thông kinh mạch sẽ dễ dàng hơn là trong trạng thái bình thường!”

“Vâng thưa sếp!”

“Vâng thưa anh ...”

Hai người Guerriers Forts cũ lập tức gật đầu và ngồi xuống tại chỗ.

Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa tuy mệt nhưng không cần phải bổ sung nội công cho lắm, họ chỉ cần đứng tại chỗ nghỉ ngơi một chút là được, cùng lúc vận chuyển chân nguyên hút lấy linh khí xung quanh thiên địa cũng có thể phục hồi.

Bởi linh khí bây giờ nồng đậm hơn trước gấp chục lần. Cơ hồ mỗi lần hít thở cũng có thể nạp linh khí chuyển hóa thành nội công vào trong người, khiến cho những người tu luyện như bọn họ cảm thấy thoải mái cực kì, tốc độ vận dụng nội công và học võ kỹ cũng nhanh hơn nữa.

Không quan tâm đến bốn người kia làm gì nữa, Thu Phong tiến lại gần đồng hồ nát ngay cổng chào. Vì ở đây có bùn đất, nên bất cứ sinh vật nào đi qua cũng đều in dấu lại đâu.

Hàng tá dấu chân mèo không lồ hiện lên, trông hệt như dấu chân của sư tử hay hổ Thu Phong thường gặp trong rừng. Quả thật mấy con mèo đã tiến hóa đến mức này, nếu như một con hổ thực sự nó tiến hóa đến độ nào nữa ... chẳng lẽ dài cả 30 mét tính luôn đuôi hay sao? Không ... cùng lắm chỉ bị gấp đôi mấy con chó biến dị.

Mà mấy con chó biến dị đã cao đến 6 7 mét rồi, càng nghĩ Thu Phong càng không muốn nghĩ nữa. Chưa bao giờ mà hắn thấy con người lại nhỏ bé đến vậy.

Lúc này ngoài dấu chân mèo ra, Thu Phong còn thấy một vài đường bò trườn, dấu chân của một vài loài bò sát khác đề lên nữa. Càng nhìn Thu Phong thấy càng nhiều dấu chân khác lạ mà hắn không thể nào nhận biết được với cái độ lớn như thế này.

Chúng tỏ đa phần sinh vật đã bỏ ra ngoài thành phố hết rồi. Chắc có lẽ do bây giờ đã chiếm đóng lãnh thổ chẳng? Có thể vậy hoặc có thể là do con Mực ... Thu Phong cũng không rõ.

Vạn vật trên thế giới này đều có sự cân bằng, nguyên tắc là vậy. Phá tan sự cân bằng chính là hủy diệt. Con người đã ngu muội suốt hàng trăm năm kể từ cách mạng công nghiệp. Họ cho là mình vĩ đại khi liên tục tạo ra thiết bị và máy móc.

Diễn hình như vụ cháy rừng trước thảm họa. Thay vì các quốc gia lân cận cứu trợ cánh rừng, giúp cánh rừng bớt cháy, thì họ lại công kích vào đất nước sở hữu cánh rừng ấy. Liên tục chỉ trích và tìm ra điểm yếu để công kích chính trị. Chứ họ chẳng quan tâm đến gì đến vụ cháy, chỉ dân đen chúng ta mới quan tâm. Những kẻ quyền lực chỉ muốn có thêm quyền lực và địa vị.

Tham lam là thế, ấy vậy trên thế giới những kẻ đó vẫn đang sống dưới sự bảo vệ của hàng tá Dị Năng Giả hi sinh vì những kẻ đó.

Nhưng sẽ ra sao khi sau thảm họa, chẳng còn quốc gia nào tồn tại, tiền bạc đều trở nên vô dụng. Chúng không còn giá trị gì nữa, quyền lực đâu ra, của cải đâu ra để những kẻ đó tiếp tục sai khiến thế giới, sai khiến Dị Năng Giả, sai khiến những kẻ mạnh mẽ?

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Săn Mồi ...

Dường như trời tối qua Thu Phong không thấy được quang cảnh bên ngoài cổng chào, cây cối rậm rạp thế này dường như không có điểm dừng. Ánh trăng vừa sáng lên do ngọn mây mới trôi đi. Nghĩ thế Thu Phong lập tức bật một phát lên trời.

Một dòng khí xanh lục hiện xung quanh Thu Phong. Đó chính là Tiêu Du Bộ Pháp. Tung mình lên trời cao hơn 100 mét. Thu Phong dang hai tay ra trông như cánh chim.

Trên bầu trời đôi mắt xanh của Thu Phong phát sáng. Quang cảnh vùng ngoại ô vốn chỉ có vài làn đường đập vào mắt hắn.

....

“Rừng? Từ khi nào nơi này đã trở thành rừng?”

Chính xác là rừng, hai bên đất trống giờ đây đã trở thành cánh rừng bạt ngàn. Tuy những cái cây ở cánh rừng trước mặt không lớn bằng những cái cây bên trong thành phố, nhưng cây nào cây nấy cũng cao hơn chục mét. Vô số cây như vậy mọc lên tự lúc nào, khiến cho đường đất cát trở thành một khu rừng nhiệt đới.

Thu Phong như không tin vào mắt mình.

Nhưng hắn phải tin. Vài giây sau hết đà nhảy, Thu Phong liền rơi từ từ xuống dưới mặt đất. Năng lượng vẫn lưu chuyển dưới chân hắn khiến cho

vận tốc tiếp đất chậm rãi, giống như một chiếc lá rơi với vận tốc 5cm/s vậy.

“Sếp! Anh thấy gì rồi?”

Khi Thu Phong vừa hạ xuống mặt đất, Trọng Khoa và Hứa Tử Lệ trực tiếp chạy đến hỏi.

Nhìn gương mặt ngưng trọng của Thu Phong, theo đó đôi mắt xanh đã bật lên tự lúc nào khiến cho bọn họ cảm thấy kỳ quái.

Rất ít khi Thu Phong bật con mắt xanh này lên, hay nói đúng hơn có chuyện thì hắn mới sử dụng con mắt xanh ấy. Dù thường xuyên tiếp xúc với Thu Phong, thường xuyên được Thu Phong trực tiếp huấn luyện nhưng Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa chưa bao giờ phải chiến đấu với Thu Phong trong trạng thái có sử dụng con mắt này đó.

Con mắt ấy, tuy họ không trải nghiệm được năng lực của nó là gì, nhưng với một người mạnh mẽ như Thu Phong, lại không sử dụng con mắt đó, chứng tỏ hắn ta chưa bao giờ nghiêm túc chiến đấu với bọn họ. Dù là trong đấu tập hắn luôn bắt bọn họ phải chiến đấu nghiêm túc và hết mình với hắn.

“Không có gì ... ngoài kia toàn bộ đều biến thành rừng. Hiếu kì nên sử dụng con mắt này thôi!”

Thu Phong nhìn vào đôi mắt đen của Trọng Khoa, hắn thấy đôi mắt xanh của mình bên trong đôi mắt của Trọng Khoa qua ánh phản chiếu. Gương mặt và sự hiếu kì của Trọng Khoa giúp Thu Phong hiểu rằng họ đang thắc mắc về cặp mắt xanh này của hắn.

“Hiếu kì về đôi mắt này sao?”

Thu Phong nở nụ cười mà nói.

Hai người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa lập tức gạt đầu không do dự.

Quả thật mà nói khi đôi mắt của Thu Phong hóa xanh lên, trông Thu Phong như một con người khác vậy. Khác ở diện mạo là một chuyện, khác ở khí tức và cả hơi thở nữa. Bọn họ nếu không phải vài lần thấy qua, thật sự không thể nào nhận biết được hai khí tức đều là một.

Khí tức bình thường của Thu Phong không khác gì bọn họ, nhưng khí tức khi sử dụng năng lượng xanh và đôi mắt đó lại khác hoàn toàn. Họ không biết phải diễn tả như thế nào, nhưng họ chỉ cảm thấy một sự ảm áp tinh khiết tỏa ra từ cơ thể Thu Phong. Và suy nghĩ của Thu Phong có thể thay đổi khí tức từ ôn hòa trở thành khí tức đe dọa, có thể giết chết kẻ khác bất cứ lúc nào.

“Năng lực của nó là có thể nhìn xa hơn vài km ... có thể nhìn thấy dòng chảy khí tức và kinh mạch của người khác. Chỉ vậy thôi!”

Thu Phong đơn giản buông ra vài lời giả thiết về con mắt của mình. Thực chất nó còn hơn như vậy. Thấu thị tương lai là một trong số những tính năng mà Thu Phong không kiểm soát được nên hắn không muốn nói. Dường như là còn cả việc đưa người khác trở về kí ức tiền kiếp nữa.

Linh Đan là một ví dụ, Linh Đan từng kể cho Thu Phong nghe về tiền kiếp của mình khi nhìn vào đôi mắt hắn. Theo như lời Linh Đan kể, trước khi chết, cô là một tiểu thư của gia tộc nào đó. Trang phục mà Linh Đan miêu tả, chính xác là trang phục thời trung cổ của Nhật Bản theo Thu Phong biết.

Sau này khi các Nhân Giả ở thế giới này xuất hiện, họ liên tục gọi Linh Đan là tiểu thư, và đưa cô trở về Nguyệt Quốc trong một ngôi làng Ninja. Thu Phong phân nào cũng hiểu được cái tính năng kì lạ của đôi mắt, nó

thực sự có thể cho người khác thấy được tiền kiếp của mình. Tuy nhiên chỉ một lần duy nhất Linh Đan và Mạnh Dũng trải nghiệm điều đó.

Cũng đã có rất nhiều người nhìn vào đôi mắt này của hấn sau này, nhưng họ không cảm nhận được gì khác biệt cả.

Trên cơ bản Thu Phong chỉ kiểm soát được hai thứ hấn nói trên, nên hấn nêu ra cho mấy người Trọng Khoa nghe mà thôi. Cũng chẳng có gì bí mật cả, chỉ là nhìn tốt hơn thôi mà, có lợi cho quan sát. Chẳng khác cái ông nhòm ban đêm là mấy.

Cơ chế duy nhất mang một chút tác dụng lại cho Thu Phong chính là nhìn thấy kinh mạch và linh khí người khác. Từ đó hấn suy ra được sức mạnh của người ta thông qua khí tức mà họ tỏa ra. Tuy nhiên chỉ là sức mạnh mà thôi.

Có một câu nói Thu Phong rất thích đó là:

“Sức mạnh không thể hiện ở chỗ đánh mạnh hay đánh yếu.

Quan trọng là phải đánh trúng”

Sức mạnh theo Thu Phong thể hiện ở việc đánh trúng. Một kẻ mạnh, hấn không chỉ mạnh mà còn phải có kỹ năng, kỹ thuật chiến đấu, tốc độ và khả năng ra đòn chính xác mới được Thu Phong coi là mạnh.

“Còn gì thắc mắc nữa không? Đừng hỏi tại sao tôi lại có đôi mắt này, đến tôi cũng không biết nó từ đâu ra ... giống như tôi bị dị biến vậy. Tất nhiên tôi cũng không phải là Dị Năng Giả rồi!”

Nở một nụ cười vào hai gương mặt đang ngơ ngác kia, đôi mắt Thu Phong trở lại thành một màu đen. Sau đó hấn rời đi tiến về chỗ của hai người Eryk và Basil.

Có vẻ như họ bỏ sung đã xong Thu Phong liền nói:

“Di chuyển nhanh nào! Phía trước là một khu rừng, chúng ta cần phải đi vào đó.”

Dứt lời Thu Phong quay người đi qua cổng chào.

Sau lưng hắn bây giờ bốn người kia cũng đang tản bộ theo sau.

Lần này Thu Phong không sử dụng khinh công nữa, thay vào đó hắn chỉ đang tản bộ đi ra khỏi cổng chào mà thôi.

Hắn cảm khái nơi này, lần đầu tiên hắn đến thành phố này. Hắn phải đi qua cổng chào do phải sống ở vùng ngoại ô. Đó chính là khu ổ chuột. Mà khu ổ chuột dường như đã bị xóa sổ. Thu Phong không còn thấy nó nữa, lúc này hắn trên không trung. Tìm vị trí của khu ổ chuột. Cố gắng đưa mắt nhìn nhưng không thể thấy được, tất cả những gì đáp trả lại hắn chỉ là rừng cây yên tĩnh.

“Xào xạc ...”

Vừa bước ra khỏi cổng chào. Vài ngọn gió nhẹ nổi lên thổi phà vào hai bên cánh rừng gây lên những tiếng xào xạc của tán lá va chạm vào nhau nghe trông có vẻ thích tai.

Nhưng chẳng thích thú nào được với quang cảnh tối tăm, yên tĩnh và ghê rợn ấy.

Lúc này đập vào mắt năm người bọn họ là một viễn cảnh đường xá nghiêng ngả do gốc rễ của những cái cây vừa xuất hiện mọc lên, đâm xuyên mặt đất, hoặc khiến mặt đường nhô lên kia.

Cỏ và rêu mọc kín hết hai bên đường. Hai bên cánh rừng không chỉ có cây mà có cỏ. Những cộng cỏ mềm mại, mọc cao đến nửa mét. Trông có vẻ rợn rợn nếu bước vào đó.

Đứng giữa đường, Thu Phong nhìn qua trái, rồi nhìn qua phải.

Hắn không biết phải chọn lựa nơi nào để tìm kiếm dã thú. Nghĩ thế đôi mắt xanh của hắn lại phát sáng.

Thu Phong đảo mắt một vòng, hắn dồn năng lượng lên đôi mắt của mình. Đôi mắt như nhận được thức ăn nó trở nên sáng hơn, nhìn xa hơn.

Giờ đây Thu Phong có thể nhìn xuyên qua những tán cây, những cành cây và thân cây. Sâu bên trong rừng Thu Phong thấy vài thân ảnh mờ mờ của dã thú. Một vài khí tức màu trắng hiện lên nồng nặc.

Đánh giá một chút ở hai bên, Thu Phong quyết định đi bên phải. Vì bên phải có nhiều dã thú hơn, hắn cần phải chiến đấu với nhiều dã thú, nhiều loại sinh vật khác nhau để đưa ra cách chiến đấu hiệu quả nhất cho người của mình. Chưa kể hắn còn phải thử thịt của bọn chúng, coi con nào ăn được, con nào không ăn được.

Rồi còn phải tìm hiểu về những cái cây to lớn này. Nếu may mắn có những cây ăn quả thì tốt cho bọn họ.

Tuy nhiên nếu dã thú đã tiến vào rừng chỉ có hai trường hợp. Ăn và bị ăn. Phải có nguồn thức ăn, chúng mới tiến vào đây. Thì tất nhiên sẽ có một vài loài ăn chay, một vài loài ăn thịt, tạo nên một hệ sinh thái đặc sắc.

“xoạt xoạt ...”

Thu Phong dẫn đầu tiến vào bìa rừng bên phải. Hắn đi, bốn người kia cũng im lặng theo sau.

Vừa đi Thu Phong vừa suy nghĩ. Hắn không biết thế giới này đã biến thành bộ dạng gì rồi. Hắn đang cố gắng sinh tồn, đúng hơn là giúp người dân trong thành phố sinh tồn. Bản thân hắn cũng rất muốn rời khỏi đây, tò mò, nhìn xem thế giới bên ngoài thế nào.

Hắn đối mặt với chuyện này cũng thật dễ dàng. Dù sao bản thân cũng là kẻ xuyên không, mọi chuyện còn gì khó khăn với hắn nữa chứ. Hắn quá quen với những điều không tưởng rồi.

Cứ thế năm thân hình yên lặng mà đi. Nơi họ đi qua đều để lại một vết đường cỏ bị trôi dạt sang hai bên.

Càng đi Thu Phong càng thấy khu rừng này càng rộng. Hắn dường như không thể đi bộ như thế này được. Quá mất thời gian, đi cũng được nửa tiếng rồi. Ngoài tiếng cỏ cây đung đưa và tiếng động của năm người bọn họ ra, Thu Phong chẳng nghe thấy gì khác nữa.

Thu Phong một lần nữa bật con mắt xanh kia lên. Hắn thấy vài con dã thú lớn, cao ước chừng một phần năm cây này. Ngẩng đầu lên thăm đánh giá độ cao của cây ... Thu Phong tính toán lại một chút.

Mấy con dã thú kia không biết có phải là mèo hay không ... chắc không phải đâu, chúng nhỏ hơn mấy con mèo biến dị một chút.

“Dùng khinh công di chuyển trên cành cây đi ... di chuyển dưới đất quá nguy hiểm ...”

Dường như nhớ đến mấy con rắn Thu Phong lập tức hô lên với người của mình. Rắn thường bò rất thấp, nếu như gặp phải rắn hay loài bò sát khác rất khó để có thể phát hiện. Tuy nhiên với đôi mắt này hắn vẫn phát hiện được, nhưng người của hắn không có mắt giống hắn.

Bởi Thu Phong ra lệnh như vậy, chính là đang thử tìm cách sinh tồn cho người của mình. Hắn đưa ra các bài thực nghiệm và sinh tồn khác nhau. Từ đó soạn ra một giáo trình và huấn luyện binh lính.

Tức thì hắn nhảy lên một cành cây gần đó, vài người khác cũng nhảy lên theo.

Đúng lúc này cỏ phía dưới liên tục đung đưa, quả đúng như Thu Phong đoán. Chúng vốn không phải là dã thú, mà là bò sát ... bò sát thường hay bò sát dưới mặt đất nên được gọi là bò sát.

Và phía dưới, hàng chục con trông giống như kỳ đà đang liên tục bò qua bò lại khu vực dưới chân bọn họ. Cái lưỡi của chúng trông như lưỡi rắn thụt ra thụt vào trông rất đáng ghét.

Mấy con kỳ đà này nếu tính chiều cao chắc chúng chỉ cao khoảng hơn 1 mét mà thôi, nhưng chiều dài tính cả đuôi thì lại đến 3 4 mét, có khi hơn. Loại kỳ đà này phát triển tiến hóa trông chúng rất khác. Khiến Thu Phong không thể nhận ra chúng là loại kỳ đà nào.

Tại sao chúng lại di chuyển theo bầy đàn nhỉ? Chắc là đang kiếm thức ăn.

Một bên đứng trên ngọn cây Thu Phong dán ánh mắt vào những con kỳ đà đang bò qua bò lại nơi này.

Hắn suy nghĩ một phen không biết phải làm sao. Số lượng chúng càng ngày càng đông, hắn không thể nào tìm được tư liệu nếu như phải đối đầu với cái số lượng cá thể nhiều đến thế này.

“Bạch bạch bạch bạch ....”

Bỗng nhiên một con kỳ đà chạy đi mất, theo đó cả đàn liền chạy phía sau đó. Chẳng mấy chốc cả đàn kỳ đà gần trăm con chạy bành bạch bạch mất hút trong cánh rừng.

Hành động này của chúng khiến Thu Phong nhú mày ... Đám kỳ đà này chỉ chạy khi chúng cảm thấy gặp nguy hiểm.

Mà khu rừng này không biết đã tồn tại những sinh vật nào rồi? Không biết đã tồn tại thiên địch của nó như là rắn hay chim ưng đại bàng chưa?

Chim ưng hay đại bàng chắc chắn không bao giờ hoạt động ban đêm, suy nghĩ một chút Thu Phong biết chắc chắn chỉ có rắn. Vậy là có rắn đang tiến về đây khiến cho lũ kỳ đà tháo chạy.

Nghĩ thế Thu Phong bèn hạ khí tức xuống và hô lên:

“Ấn nội lực vào đan điền hết đi, thu liễm hơi thở, thở thật chậm và nhẹ thôi ...”

Thu Phong vừa dứt lời, bốn người kia lập tức làm theo như vậy.

Lúc này Thu Phong định bụng sẽ sử dụng con mắt. Hắn muốn xem coi con rắn ở đâu, nó bò đến đây bằng cách nào, và đặc tính của nó khi biến đi sẽ ra sao. Từ đó hắn sẽ tìm ra cách đối phó với những người có khả năng yếu yếu.

“Trùng ~~~”

“Chết không được ...”

Mắt vừa bật lên, Thu Phong liền tắt đi. Hắn bảo mọi người ẩn khí tức đi, hắn lại sử dụng năng lực từ con mắt. Khác gì lạy ông con ở bụi này.

Nghĩ thế Thu Phong im lặng thu liễm hơi thở và khí tức của mình ngang với bốn người kia.

Hắn và bốn người đó mỗi người phân nhau ra ở một cành cây khác nhau. Yên lặng chờ đợi lắng nghe động tĩnh.

Rắn bò rất êm, chúng không hề gây ra tiếng động khi di chuyển. Chỉ khi chúng bò lên cành cây hoặc lá khô mới gây nên động tĩnh.

Do đó phải thật im lặng để cảm nhận sự hiện diện của nó.

Rắn là một sinh vật sát thủ trong thế giới động vật. Nó biết cách ẩn nấp, định vị được con mồi qua cái lưỡi của mình. Do đó muốn không bị nó phát hiện phải thật cẩn trọng.

Có lẽ nó đã biết bốn người họ ở đâu, hoặc đơn giản nó đuổi theo bầy kỳ đà và đến đây. Tuy nhiên nếu nó tiếp tục đuổi theo bầy kỳ đà có lẽ Thu Phong đã thấy nó rồi. Nhưng tới tận giờ chưa thấy, có lẽ nó đã phát hiện ra rằng ở đây có con mồi khác đang yên lặng chờ đợi nó.

Cũng giống như nó, năm con người đang yên lặng chờ đợi nó. Chưa biết mèo nào ăn mồi nào, Thu Phong cũng muốn săn nó. Nó cũng muốn săn mấy người Thu Phong.

Từ nãy đến giờ Thu Phong không nói gì, chỉ kêu họ lẳng lặng ẩn đi khí tức mà thôi. Bốn Trọng Khoa tuy thắc mắc nhưng không dám hỏi. Thay vào đó, họ cũng yên lặng giống Thu Phong mà cảm nhận môi trường xung quanh.

“Rào rạt ...”

Một cơn gió nhẹ thổi tán lá phà vào năm người trên cây.

Mùi của bọn họ khế bay khắp một vùng cánh rừng ...

Và hiển nhiên điều đó đã khiến cho kẻ săn mồi máu lạnh đánh hơi được bọn họ.

Nó sâu trong một nơi nào đó đã bắt đầu di chuyển. Cơ thể uốn éo qua từ góc cây, khế tiếp cận đến năm sinh vật có nhiệt độ kia.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Da Cá Sấu ...

“Thấy rồi ...”

Lúc này Thu Phong trông thấy một con mắt sâu bên trong màn đêm cách hẳn chừng vài chục mét. Con mắt to lớn ấy chắc chắn là mắt của rắn, không lẫn đi đâu được.

“Xào xạc ...”

Vài ngọn gió thổi qua làm đung đưa những tán lá cây trên cao, đồng thời lúc đó ánh trăng rơi xuống chính xác vị trí của con vật mà Thu Phong cho là con rắn.

“Bốn người giữ nguyên vị trí, chú ý quan sát ...”

Dường như thứ Thu Phong thấy không phải là con rắn ... mà là một con cá sấu khổng lồ. Làm thế quái nào trong đây lại có cá sấu? Đùa chắc?

Đúng rồi! Cá sấu có thể nhịn đói đến mấy tháng, thậm chí cả một năm trời nếu như chúng khỏe mạnh. Thời gian mất điện, thiên tai, hết thấy sự việc xảy ra chỉ mới một tháng. Trong thành phố này quả thật có những nhà hàng sử dụng cá sấu làm thức ăn chế biến.

Và khi họ bỏ đi, họ bỏ mặc bầy cá sấu ở lại. Lũ vô trách nhiệm đó ...

Chiều dài trung bình của cá sấu tùy loại vào độ khoảng 4 – 5 mét. Ở các nhà hàng, họ thường làm thịt các con cá sấu có độ dài khoảng 2 mét, 2 mét

hơn. Mà con cá sấu biến dị trước mặt Thu Phong đây nó dài đến tận 30 mét. Con mẹ ời.

“Đừng di chuyển đâu hết ... để tôi xử lý nó!”

Thu Phong dặn dò người của mình thêm một lần nữa. Dứt lời hấn bộc lộ khí tức cường đại trên người mình ra, và nhảy xuống dưới mặt đất, tiến lại gần với con cá sấu khổng lồ cách chưa đến 100 mét kia.

Đôi mắt vàng của nó đang liên tục chớp mở nhìn về phía Thu Phong.

Đối với loại cá sấu này, sau khi biến dị nó có khả năng nhìn tầm nhiệt. Tức là ngoài Thu Phong ra nó vẫn thấy được bốn người khác đang ở trên cây. Nhưng sự chú ý của nó đã chuyển sang Thu Phong khi mà một sinh vật nhỏ bé hơn nó đang bộc lộ ra khí tức cường đại.

“Phụt ~~~”

Một ngọn lửa trực tiếp nổi lên trên người Thu Phong, nó sáng đến mức thấp sáng cả một vùng cánh rừng.

“Cái ...”

“Im lặng!”

Nhờ ánh sáng từ cơ thể Thu Phong tỏa ra, Basil thấy được sinh vật kia. Chính là một con cá sấu khổng lồ ... hấn vừa kinh ngạc kêu lên thì bị Hứa Tử Lệ lên tiếng ngăn lại.

“Xoạt xoạt ...”

Thu Phong bước đi nhẹ nhàng đến gần với con cá sấu khổng lồ kia hơn. Nó to lớn và hung hăng hơn cả con rắn mà Thu Phong thấy trong núi. Con

rắn, cùng lắm nó chỉ dài mà thôi, về độ lớn chắc nó chỉ có thể nhét được kẽ răng của con cá sấu này.

Thu Phong không tự tin đến mức để cho bốn người kia thử nghiệm chiến đấu với con quái thú dạng này.

Sau khi tiến hóa không chỉ về độ to lớn, nhìn cái vảy trên người nó mọc lên gai nhọn như những chiếc sừng cứng cáp. Làn da óng ả kia chắc cứng ngang ngửa thép. Con quái vật này mà lao vào trong thành phố thì chẳng có đạn dược nào có thể công phá được nó. Chắc chỉ có mấy dạng súng công nghệ mới làm nó bị thương được.

Nghĩ là thế, Thu Phong đầu óc liên tục xoay chuyển, hần im lặng tiến tới. Tìm kiếm điểm yếu của con cá sấu này. Hần chưa từng chiến đấu với cá sấu mặc dù rất nhiều lần chiến đấu ở trong đầm lầy, nơi có rất nhiều cá sấu. Dù có chiến đấu rồi đi nữa, thì kích thước to thế này, con người lại nhỏ bé thế kia. Phải tìm ra được điểm yếu chung của con vật này để có tư liệu đem về.

Trong đầu nghĩ vậy, Thu Phong không có ý định giết nó vội.

Ngược lại với suy nghĩ của Thu Phong, con cá sấu nó thấy áp lực tỏa ra từ Thu Phong, nhưng con người bé nhỏ như vậy có thể làm gì được nó.

Từ từ nó cũng bắt đầu di chuyển tiến sát lại với Thu Phong.

Nó tuy to lớn, nhưng bằng cách nào đó nó lại có thể di chuyển nhẹ nhàng trên mặt đất mà không hề gây ra một tiếng động nào.

Đó là bản năng săn mồi của loài cá sấu này. Chúng yên tĩnh tiếp cận con mồi, và tấn công con mồi bằng một cú đớp ngàn cân.

Cả hai đều xem nhau là con mồi, luôn chờ đợi thời cơ để tấn công đối phương.

Một hồi lâu sau cả hai đã tiến lại sát với nhau hơn. Khoảng cách giữa một con người nhỏ bé bằng chiếc răng của nó, và nó con cá sấu dài 30 mét im lặng chờ đợi.

Dường như nó không chủ động tấn công Thu Phong trước, bởi vì nó nhận ra khí tức trên người Thu Phong rất cường đại. Lại còn có cả sát khí nữa, theo đánh giá của nó, Thu Phong chắc chắn cũng là một loài săn mồi giống nó mới có thể tỏa ra cái khí thể sát phạt kia.

Có vẻ như Thu Phong hiểu được suy nghĩ trong đầu của con cá sấu này. Hắn bắt đầu hạ khí thể mình xuống. Chẳng một con vật nào lại muốn đi tấn công một sinh vật được cho là mạnh mẽ hơn nó cả. Do đó Thu Phong phải tỏ ra yếu đuối, ban đầu hắn mạnh mẽ là gì hấp dẫn sự chú ý của nó để tránh nó chú ý đến bốn người sau lưng mình. Nhưng giờ đã hạ xuống là để nó có thể tấn công mình. Từ đó Thu Phong sẽ quan sát và tìm ra điểm yếu của nó.

Đúng thời điểm Thu Phong hạ khí thể của mình xuống thì con cá sấu bắt đầu động, nó há nhẹ bộ hàm hôi hám của mình ra ...

“Ừng ục ...”

“Goàm!!!!!!”

Chuỗi tiếng động lớn vang lên. Khoảng cách 10 mét đối với loại động vật khổng lồ như thế này chỉ bằng một cú nhướn người mà thôi. Cảnh tượng kinh khủng, con cá sấu mở ngoác cái mồm của nó ra đớp ngang Thu Phong một phát.

Bên cạnh Thu Phong có rất nhiều cây cối, nhưng cú đớp của nó đồn đồ sạch toàn bộ cây cối xung quanh mà hướng thẳng đến Thu Phong.

Thu Phong có thể cứng đối cứng với nó, nhưng hắn không làm thế. Tức thì khi con cá sấu vừa động, Thu Phong đã bắt được hướng tấn công của nó nên liền nhảy lên không trung. Cú nhảy lên này không chỉ là nhảy lên không, mà là nhảy trực tiếp lên người nó.

Sau khi nhảy lên trên người con cá sấu, Thu Phong đập nhẹ lên lưng nó rồi nhảy ra phía sau lưng. Hắn muốn quan sát toàn bộ trên dưới con cá sấu này.

Một chớp vừa hệt, nó biết sinh vật bé nhỏ kia đã nhảy ra sau lưng nó. Tức thì nó chuyển động cơ thể quay ù ù lại.

Nó quay đúng một vòng tròn cũng đồng nghĩa với tất cả cây cối xung quanh nó đổ rạp xuống hết vì lực đạo của nó. Với nó những cái cây to lớn này giống như là cọng cỏ dại, không hơn không kém, không đáng để nó bận tâm.

‘Thân thể không lồ như vậy mà có thể di chuyển nhanh nhẹn đến thế?’

Khi con cá sấu vừa quay người lại cũng là lúc Thu Phong chạy sang hướng khác. Hắn muốn đánh giá xem tốc độ tối đa của con cá sấu này là bao nhiêu.

Thu Phong lao đi với thể chất của bản thân, không hề có bất cứ năng lượng phụ trợ nào.

Tốc độ của hắn đã đạt đến ngưỡng 150km/h.

“Rầm rầm rầm rầm rầm ....”

Con cá sấu thấy sinh vật chạy đi, nó lập tức phi người đuổi theo. Bước chân nhẹ nhàng của nó biến mất, thay vào đó là những bước di chuyển khiến mặt đất rung lên liên tục.

Thu Phong vẫn tiếp tục tăng tốc độ của mình lên, đến mức gần 200km/h thì mới giữ được khoảng cách dài lâu với con súc vật này.

Sau đó hắn dừng lại, bởi hắn thấy con cá sấu không thể chạy nhanh hơn được nữa. Nhưng cá sấu vốn là động vật lương cư, nó ở dưới nước sẽ nguy hiểm hơn gấp vạn lần trên cạn. Mà tốc độ chậm chạp trên cạn của nó đã đạt mốc 200km/h rồi, chưa kể đây chỉ là con chưa trưởng thành.

Nếu gặp phải con trưởng thành có thể tốc độ còn nhanh hơn nữa. Hoặc có thể chậm hơn do độ lớn của nó.

Trên người con cá sấu ngoài bộ vảy cứng như thép ở bề mặt trên thì phần bụng nó vẫn vẩy, là vùng vẩy mềm màu trắng. Lần này nó thấy Thu Phong dừng lại, nó không dừng lại mà trực tiếp há mồm ra đớp ngang thêm một phát nữa.

“Kình!!!”

Mồm nó vừa há ra, Thu Phong đã bật sang hướng khác im lặng để tiếp tục đánh giá nó.

Cá sấu ở trên cạn có xung hướng đớp ngang những sinh vật nhỏ hơn nó để tăng diện tích tấn công thay vì đớp thẳng.

Lần này nó lại đớp hụt, nhưng nó chưa kịp quay người lại thì đã cảm nhận được sinh vật kia đang lao về phía mình.

Đúng! Là Thu Phong chủ động tấn công trước. Hắn chỉ cần thêm một số thông tin nữa để hoàn thành dữ liệu của mình và kết thúc tính mạng con cá sấu này.

“Uỳnh!!!”

Lao đến một quyền được tung ra từ cánh tay Thu Phong thẳng vào mép hàm của nó.

“Bình!!!”

Cú đấm va chạm khiến cho thân hình khổng lồ của con cá sấu bật ra. Tức thời nó liên quay mình 180 độ lặn sang hướng khác nhìn Thu Phong chằm chằm.

Cá sấu tuy có lực cắn rất lớn, nhưng điểm yếu của mọi con cá sấu là nằm ở cơ hàm. Theo lý thuyết đòn bẩy, lực đẩy lên của nó cực kì yếu, nên nó thường mở hàm ra rất nhanh. Nhưng cái lực cắn thì ngược lại cực kì mạnh.

Ngoài ra theo Thu Phong biết, chúng còn có một điểm yếu nữa là nằm ngay mũi. Mũi của cá sấu có rất nhiều dây thần kinh, chỉ cần đánh vào đó chúng liền cảm thấy đau đớn.

Tuy nhiên cả hai điểm yếu này chung quy đều về cái miệng của nó. Vấn đề quan trọng ở đây là chúng ta có đủ nhanh để lại gần và tấn công mũi hay phần mép hàm của nó hay không.

Chỉ sợ chưa kịp lại gần đã bị nó đớp cho một phát về châu ông bà rồi.

Do đó Thu Phong cần phải quan sát kỹ hơn. Hắn làm được không có nghĩa người khác làm được. Hắn phải tìm ra cách gì đó đơn giản hơn nhưng vẫn có thể hạ được con cá sấu này.

Trước đó phải làm phép thử về võ kỹ cái đã. Con cá sấu này thuộc dạng hung bạo rồi, nếu gặp nó Thu Phong khuyên người của mình nên chạy trốn thì hơn, đối đầu với con quái vật này rất dễ bỏ mạng.

“Đến đây đi súc vật!!”

Thu Phong hét lên một tiếng khiêu khích con cá sấu trước mặt mình.

Tức thời hấn dang hai tay ra rồi lập tức chụm lại hô thầm:

“Kim Cang Bất Hoại – Thức thứ nhất – Dao Thương Bất Nhập!”

Dứt câu trên người Thu Phong xuất hiện một cái chuông đồng với chữ Phạn bao quanh.

Như Thu Phong mong muốn, khi hấn vừa thực hiện xong chiêu thức kia lập tức con siêu cá sấu há toang cái mồm của mình ra. Nó nghiêng đầu đẩy người tới tót thẳng vào Thu Phong.

“Kình!!!”

Lực đớp của nó tạo ra luồng gió đẩy nghiêng mấy hàng cây xung quanh.

Đồng thời trong miệng của nó có một thứ gì đó phát sáng lên:

“Cờ - Rắc ~~~”

Cái chuông có dấu hiệu bị nứt, và càng lúc nứt càng lớn. Lực hàm của con cá sấu này vẫn tiếp tục tăng. Nếu như còn để như vậy thì cái chuông sẽ sớm vỡ nát, đồng thời Thu Phong cũng vong mạng theo.

Nghĩ thế hấn lập tức hô lên một tiếng nữa:

“Thức thứ hai – Chắc Như Bàn Thạch!!”

Tức thì thêm một cái chuông lớn hơn hạ xuống trên người Thu Phong. Tạo thành hai lớp chuông phòng thủ vững chắc. Đây là điều cực kì khó gặp trong trường hợp này.

Cơ bản nếu muốn sử dụng chiêu thức khác, bắt buộc chiêu thức kia phải mất tác dụng. Nhưng không, Thu Phong trực tiếp để hai cái đè lên nhau.

Sau khi hai cái chuông kiên cố giữ lại cái hàm của con cá sấu. Thu Phong đứng trong đó suy nghĩ, hẳn phải tìm ra cách khác để tấn công con này. Trên cơ bản Kim Cang tăng một không thể chịu đựng được lực cắn của con cá sấu này. Thu Phong không thể nào ước tính được lực đớp của nó cả.

Chắc lực đớp cỡ chục tấn đổ lên là ít.

“Hả?”

Bên trong hàm của cá sấu, cơ thể Thu Phong bắt đầu đảo lộn cả lên.

Cảnh tượng bên ngoài, con cá sấu ngán đầu lên trời hòng nuốt cả Thu Phong với cái chuông kia vào người.

“Con ngu dốt này!”

Thu Phong mắng chửi một tiếng. Tức thời hẳn giải đi kỹ năng Kim Cang Bất Hoại.

“Thiết Quyền!!!”

Đồng thời điểm chuông vàng biến mất, Thu Phong trực tiếp tung ra một đấm thẳng vào bên trái mình, tức là phần hàm phía trên của nó.

“Bình!!!”

Một quyền đánh bật hàm của con cá sấu ra. Vài giây sau Thu Phong xuất hiện bên ngoài với cánh tay dính đầu nước dãi hôi hám của nó.

“Eo ôi mùi kinh thế!”

Đưa cánh tay lên mũi người, Thu Phong nhắm mắt nhắm chửi một câu.

“Thử dùng đao pháp xem cắt được phần vảy mềm nó không nhỉ?”

Bỗng Thu Phong có một suy nghĩ. Từ nãy đến giờ hắn toàn chiến đấu bằng tay không. Sẽ ra sao nếu vận dụng đao pháp. Hắn tuy không có vũ khí bên người, nhưng tay hắn có thể hóa thành đao, lợi dụng dòng chảy sắc bén trên người để tạo thành một thanh đao cho chính cánh tay của hắn.

“Phong Ma Đao Pháp!!”

Tự lúc nào Thu Phong đã tiếp cận dưới vùng bụng con cá sấu khổng lồ.

Hắn quỳ xuống lướt đi trên ngọn cỏ, tay hóa thành đao như biến thành màu vàng vung lên ngay vùng yếu nhất của cá sấu. Chính là cánh tay trước của nó.

“Xoẹt xoẹt xoẹt ...”

Ba đường chém ra, những đoạn đao khí phóng thẳng vào chỉ trước của con cá sấu.

“Gàoooooooo!!!!”

Con cá sấu khổng lồ gầm lên một tiếng thất thanh. Liên sau đó Thu Phong lướt ra bên ngoài.

“Bịch!”

Một tiếng bịch lớn vang lên làm chấn động nhẹ mặt đất.

Hiển nhiên là cắt được. Lại còn cắt rất ngọt.

Ba đường chém vào bụng vảy mềm. Một đường làm đứt chi trước của nó, một đường chém vào bụng nó, còn một đường Thu Phong chém vào cằm dưới của nó.

Hai đường kia tuy không gây nguy hiểm tính mạng nó nhưng dường như đã làm nó mất đi khả năng chiến đấu khi mà bụng thì rách, hàm dưới của lộ ra vài dây cơ hàm.

“Hmmm ... Để tao thử Bá Vương Quyền coi mày chịu nổi không?”

Đứng trên ngọn cây, Thu Phong vượt vượt cái cằm của mình. Hắn quyết định đánh lên thử bộ vảy cứng cáp kia của nó, nơi mà hắn tránh suốt từ này đến giờ không tấn công.

“Bá Vương Quyền!”

Thu Phong buông người xuống dưới mặt đất, cánh tay hắn hóa thành một màu cam. Bá Vương Quyền được kích hoạt.

“Uỳnh!!!”

Một đám tung ra. Cả khu vực xung quanh đất đá bắn thẳng lên trời, cây cối thì nhau đổ rạp xuống.

“Rầm rầm rầm rầm rầm ...”

“Lả chả ... lả chả ...”

Thu Phong đứng nguyên trên người con cá sấu. Đất đá rơi xuống lả chả từ trên trời cao xuống. Giống như một cơn mưa bùn kéo dài chừng vài giây liền biến mất.

Khắp người Thu Phong toàn bùn đất, thậm chí còn có một cọng cỏ dính trên đầu hắn, rũ xuống trông rất buồn cười.

Đứng trên người con cá sấu nằm bất động. Nó chết luôn rồi. Chết do tác động lực từ cú đâm của Thu Phong.

Người nó nguyên qua một bên, nội tạng phọt hết cả ra ngoài do cú chém hấn gây ra trước đó, và cú Bá Vương Quyền là một động thái đẩy sạch những thứ đó ra.

Lắc lắc cái đầu Thu Phong nhảy xuống quan sát cái vùng mà hấn đâm ban nãy.

Hoàn hảo chỉ bị nứt một chút xíu, đường nứt cực kì nhỏ.

Thế giới bây giờ đang thiếu giáp và vũ khí. Mà với công nghệ sắt thép, chúng lại quá nặng nề cồng kềnh, với những lớp vảy này, Thu Phong thấy nó nhẹ và cứng cáp hơn so với sắt thép bây giờ.

“Có nên kéo nó về làm giáp hay vũ khí không nhỉ? Nhưng bên mình không có thợ rèn ...”

Dù nghĩ thế Thu Phong vẫn đi ra nhắc đuôi nó mà kéo ra khỏi bìa rừng.

Trong cánh rừng, cảnh tượng một người nhỏ bé, kéo lê kéo lết một con cá sấu khổng lồ dài 30m.

Hắn đi tới đâu cây cỏ dạt qua hai bên đến đấy. Hắn vượt qua phạm trù của người rồi.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Trở Về

Cuối cùng sau bao nhiêu cố gắng Thu Phong nhận ra được cách đối đầu với cá sấu khổng lồ bụi còn hơn cá sấu thời tiền sử đó chính là ... “Chạy!”

Đúng! Là chạy. Làm thế quái nào người của hắc có thể đánh bại được con súc vật này trong thời gian ngắn? Chưa kể họ có đủ bình tĩnh hay không? Chưa bàn về nó có tấn công hay là không, cái kích thước 30 mét của nó và bộ dạng hung tợn của nó khiến người ta bắt gặp chỉ muốn chạy mẹ nó cho nhanh.

Người của hắc đang trong quá trình rèn luyện, gặp những sinh vật khác thì được. Gặp một trong những loài vua của đầm lầy, hay gặp sư tử, hổ, chắc bỏ mạng thật sự. Nội mấy con choắt choắt như con chuột rồi còn là cả một vấn đề to lớn.

Nên thôi, thay vì kéo dài thời gian tìm hiểu và tránh cho nó chạy thoát Thu Phong trực tiếp thịt luôn nó. Cái vảy của nó quả không làm Thu Phong thất vọng. Hắc sẽ đem vào thành phố, thử thị của con này cũng như lóc vảy nó ra coi làm hàng rào hay khiên được không.

Mấy tấm vảy này của nó như đã nói nhẹ hơn nhiều so với thép, mà lại cứng hơn thép. Rất thích hợp cho việc chiến đấu vác đi làm khiên. Nếu có người biết cách dũa nó ra thành vũ khí càng tốt.

Nói đến vũ khí, Thu Phong sợ rằng sắt thép ở thế giới này không đủ sắc bén để cắt qua da bọn chúng mất.

“Sếp!”

“Boss!”

Lúc này Thu Phong kéo xác con cá sấu khổng lồ lên, từ xa bốn người Trọng Khoa đã thấy được Thu Phong, họ lập tức chạy đến. Thu Phong dặn họ không được di chuyển, họ quả thật nghe lời, dù Thu Phong đi nơi khác chiến đấu họ vẫn giữ nguyên vị trí.

Bởi họ biết khu rừng này còn nhiều bí ẩn, Thu Phong đã dặn như vậy, họ mà đi đâu lạc mất lại phải bắt hắc đi tìm.

Chẳng ai muốn làm Thu Phong tức giận cả, và Thu Phong cũng cực kì ít khi nổi giận. Thậm chí Hứa Tử Lệ, Trọng Khoa và hai người Eryk, Basil chỉ thấy Thu Phong nổi giận duy nhất vào đúng lần trong cuộc họp mấy ngày trước khi nói đến em trai hắc.

Không hắc là nổi giận, mà đó chính là đe dọa thôi. Nếu hắc thật sự giận không biết đến mức nào.

Có lẽ Vỹ Kỳ là một trong số ít người thấy Thu Phong thực sự tức giận, nhưng tức cũng như không tức. Bởi hắc biết kìm nén cơn giận của mình. Thu Phong có mối thù sâu sắc với loài Nga Quỷ. Chúng suýt chút nữa đã giết chết Lục Nương.

Thế giới thành ra thế này, Thu Phong không biết con chuyện gì diễn ra nữa không. Do đó hắc càng phải trở nên mạnh hơn, người xung quanh hắc càng phải trở nên mạnh hơn nữa để những người cần được bảo vệ như Lục Nương cảm thấy an toàn hơn.

“Con cá sấu đã bị giết ...”

Không biết rằng ai trong bốn người họ lâm bầm. Cảnh tượng sau lưng Thu Phong là cả một vùng cây cối đổ nát tang hoang.

“Sếp! Anh kéo theo con này làm gì?”

Lúc này Hứa Tử Lệ lên tiếng hỏi thăm Thu Phong.

“Thử dùng hết sức đâm vào vậy nó xem, sử dụng cả võ kỹ Võ Đang Chương Pháp – Bát Quái Du Long Chương luôn đi!”

Đáp lại lời của Hứa Tử Lệ, Thu Phong nhàn nhạt lên tiếng.

“Rõ!”

Tuy không hiểu cho lắm, nó đã chết rồi còn kêu hấn đánh thử làm gì?

Tiến về sát bên hông con cá sấu khổng lồ ấy, Hứa Tử Lệ đứng vận công. Nội công trên người hấn bắt đầu luân chuyển, kinh mạch nở ra. Một vòng bát quái xuất hiện ngay dưới chân của Hứa Tử Lệ.

“Bát Quái Du Long Chương – Thẻ thứ nhất – Bát Chương!!”

Vừa dứt lời hai tay Hứa Tử Lệ bắt đầu động. Hấn nhảy vồ tới, vòng bát quái theo hấn dính chặt lấy chân. Chương tung ra, đúng tám chương.

“Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ...”

“Vù vù vù ...”

Gió lốc nổi lên từ chương của Hứa Tử Lệ, lá cây rung động, mặt đất hơi chấn động nhẹ một chút.

Sau tám chương Hứa Tử Lệ dừng lại. Gương mặt hấn trở nên ngưng trọng.

Hiên nhiên tám chuông Du Long mà Hứa Tử Lệ tự tin có thể chuông đổ một tòa nhà. Ấy thế mà nó không hề làm thân thể con cá sấu này nhúc nhích khỏi mặt đất dù chỉ một chút, chứ đừng nói đến việc làm bể mấy cái vảy trên người nó.

Khi Hứa Tử Lệ chạm chuông vào vảy kia của con cá sấu. Hắn cảm nhận được vảy của nó cực kì cứng cáp. Thậm chí so với sắt thép còn cứng hơn bội phần. Thân thể nó cũng quá nặng đi.

Tuy Bát Quái Du Long Chuông của Hứa Tử Lệ không mạnh được như Thu Phong, cũng không chuông ra được hình rồng. Nhưng chung quy nó vẫn rất là mạnh.

Hiên nhiên người rõ được sức mạnh từ đòn Du Long nhất chính là Trọng Khoa. Hắn là đồng bạn của Hứa Tử Lệ, thân thiết với nhau, thực lực tương đương nhau và cũng là đối thủ truyền kiếp của nhau. Do đó Trọng Khoa là người rõ lực đạo của Hứa Tử Lệ hơn ai hết.

Ấy thế mà con cá sấu đã chết, chỉ còn lại cái xác, đến việc khiến nó xê dịch thân thể cũng khó khăn chứ đừng nói đến việc giết chết nó.

Chính bởi vì thế, Thu Phong cũng rõ thực lực của người mình nên hắn mới quyết định giết con cá sấu này luôn thay vì tiếp tục tìm hiểu về nó để chỉ ra cách chiến đấu. Căn bản nó quá mức thừa nhận của những người như Hứa Tử Lệ, gặp con này cách tốt nhất là chạy, ráng chạy để mà sống. Đừng đối đầu với nó rồi mang họa diệt thân.

“Thấy vảy của nó thế nào?”

Lúc này Thu Phong lên tiếng đánh thức trạng thái thất thần kia của Hứa Tử Lệ.

“Cứng ... rất cứng ... cứng hơn cả thép!”

Hứa Tử Lệ nghe vậy liền lẩm bẩm trong miệng, hắn ngơ ngác nhìn con cá sấu trước mặt mình mà cảm thấy phấn khích. Phấn khích không phải vì con cá sấu có bộ vảy cứng cỏi. Phấn khích vì hắn biết được phần nào thực lực của Thu Phong.

Nói Thu Phong mạnh thôi chưa đủ, hắn quá mạnh, mạnh đến mức họ không thể nào biết được Thu Phong mạnh bao nhiêu. Chưa từng có thời điểm nào mà họ thấy Thu Phong bị đánh bại. Duy nhất chỉ có một lần Thu Phong phải liên tục chiến đấu với hàng chục Dị Năng Giả cấp cao trong thành phố, rồi bị kẻ lạ mặt nào đấy mạnh đến mức vô lý hơn cả Thu Phong tấn công.

Ấy thế mà Thu Phong vẫn có thể chống đỡ được. Theo như những gì họ thấy lúc đó Thu Phong chưa từng thể hiện qua võ kỹ, mà người đàn ông ám sát kia đã có võ kỹ của riêng mình. Không có võ kỹ Thu Phong vẫn có thể chiến đấu như những chiến binh dũng mãnh nhất thế giới này.

Giờ đây Thu Phong không những có võ kỹ mà còn mạnh hơn rất nhiều. Lần đó không biết thực lực của Thu Phong bao nhiêu mà hắn có thể dễ dàng né một viên đạn bắn tia từ xa ở một nơi hắn không thể thấy.

Nếu so sức mạnh khi đó, thậm chí bây giờ đám người Hứa Tử Lệ cũng không tự tin rằng họ có thể mạnh bằng Thu Phong khi đó nữa.

Thu Phong phát triển quá nhanh, họ lại rất thiếu động lực. Họ nghĩ mạnh lên chỉ để đánh bại Thu Phong mà thôi. Nhưng giờ thì khác, họ phải sinh tồn. Con người thích nghi và phát triển nhanh nhất là lúc sinh tồn, đối mặt với cái chết. Làm mọi thứ để được sống, họ phải có khao khát sống thì họ mới mạnh lên được.

“Lóc tách ...”

Hứa Tử Lệ vừa trả lời xong, Thu Phong vươn tay lên nắm lấy một miếng vảy của con cá sấu kéo ra. Sau đó hắn ném về phía Trọng Khoa.

“Thử dùng lực bẻ nó xem, làm nó nứt thử xem.”

Ném cho Trọng Khoa, Thu Phong liền nói.

Thức thời Trọng Khoa liền thực hiện, võ kỹ hắn học là ngành công, tức sức công phá rất lớn.

“Đại Lực Kim Cang Tráo ....”

Tay hóa thành đao, Trọng Khoa đâm thẳng đầu ngón tay của mình vào miếng vảy đó.

“Xoẹt xoẹt ~~”

Ánh lửa tóe lên, không biết từ đâu ra.

Trọng Khoa dừng lại, lúc này các đầu ngón tay của hắn đỏ ửng cả lên. Hắn lắc nhẹ cái đầu vô lực của mình rồi ném qua cho Eryk bên cạnh.

Eryk không ngu ngốc mà đi thử nữa, thực lực của hai người kia ra sao hắn biết. Hắn chỉ thử cầm gõ gõ nhẹ lên vài cái rồi ném qua cho Basil.

Thằng đầu cút Basil thì làm giống như là thử vàng thật hay vàng giả, miếng vảy to gấp mấy lần cái bản mặt hắn. Còn dính lớp thịt của con cá sấu, vậy mà hắn dám đưa lên miệng cắn cắn vài cái muốn mẻ cả răng.

“Trả sếp ...”

Basil hậm hực đi tới, một bên ôm cái răng đau nhức của mình, một bên đưa cái vảy đến cho Thu Phong.

“Cầm lấy đi! Đem về tìm cách làm giáp và khiên rất có ích ... Về thôi, hôm nay con cá sấu này phá tan kế hoạch rồi. Mới ở bìa rừng đã gặp quái thú dạng này còn ăn chơi cái gì nữa!”

“Xuỳnh xuych ...”

Nói xong Thu Phong nắm lấy đuôi con cá sấu kéo ra khỏi bìa rừng. Hắn đi tới đâu cây cối lại tiếp tục đổ sập đến đấy. Chịu thôi, sức nào mà rảnh rỗi vác con quái vật này lên. Vác thì cũng được, mà do nội tạng nó trào cả ra ngoài. Máu me, hôi hám, Thu Phong muốn tối nay còn được ôm Lục Nương ngủ, chứ không hẳn bị đuổi ra ngoài mất.

Trên đường trở về, vì vướng víu con cá sấu này, cơ thể to lớn của nó lại liên tục mắc phải những cái cây lớn, Thu Phong không muốn tốn nhiều sức. Thế là hắn ra việc cho bốn gã kia, đánh sập mấy cái cây tạo đường đi cho hắn. Sẵn việc luyện tập luôn.

Sau gần cả tiếng đồng hồ năm người mới đi ra khỏi bìa rừng. Toàn thân bốn người kia mồ hôi nhễ nhại, nằm bệt ra cả dưới đất mà thở. Còn Thu Phong vẫn rất an nhàn, hắn tự lúc nào đã cởi áo ra, khắp bó cơ nổi lên như hời ban đầu mà mấy người Trọng Khoa gặp hắn. Cứ thế một tay Thu Phong nắm lấy đuôi con cá sấu kéo đi nhẹ nhàng trên đường lớn.

Đường nhựa đất đá vốn đã nứt toạc, nay giống như bị máy cày nó xâm chiếm. Bật lên hết. Không còn đâu ra hình thù của một cung đường khi xưa dẫn vào thành phố biển nữa.

Thu Phong chẳng quan tâm, xe cộ có đi được quái đâu. Quan tâm đường xá làm gì. Mà có đi được chẳng nữa thì muốn cho quái vật ngoạm đầu khi nghe thấy tiếng động cơ à?

Bốn người kia dù mệt, họ ngồi xuống nghỉ ngơi được vài giây thấy Thu Phong bỏ đi không quan tâm đến bọn họ. Bọn họ cũng phải lết cái mông đứng dậy mà chạy theo.

Lúc này Thu Phong tới trước cổng chào. Đập vào mũi hắn là mùi tanh của thi thể ... không phải mùi máu của người, mà là của mấy con chuột cống.

Hắn thấy vài cái xác con chuột trải dài bên trong thành phố.

Chẳng lẽ nào dám chó diệt sạch lũ chuột rồi?

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Thu Phong. Lúc này một vài bóng hình xuất hiện.

“Gâu gâu!”

À! Là mấy con chó biến dị, nó chạy lang bang khắp thành phố, săn chuột một cách thích thú coi chuột như là món đồ chơi của mình. Vài con ăn, ăn no rồi chán không ăn nữa, thành ra đi săn. Cắn chết rồi thôi.

Một vài con lúc này sủa inh ỏi cả lên chạy đến trước mặt Thu Phong vẫy đuôi ngồi xuống.

Nhìn con chó ngồi xuống rồi, nó vẫn to lớn cao đến 5 6 mét.

“Tụi mày săn hết chuột rồi à?”

“Gâu gâu!”

Con chó trước mặt Thu Phong là giống chó săn. Nó có đôi tai dựng đứng, gương mặt bặm trợn. Tuy nhiên lúc này nó vừa nghe Thu Phong hỏi xong, tai liền sụp xuống nhảy cẫng lên mà sủa.

“Rầm rầm rầm ...”

Mỗi lần nó nhảy lên nhảy xuống là mỗi lần mặt đất chấn động nhẹ nhẹ.

Lũ quái thai này.

Cái điệu bộ kia của nó sau khi nghe câu hỏi của Thu Phong là điệu độ mừng rỡ. Mừng rỡ khi gặp Thu Phong, mừng rỡ khi hoàn thành công việc được con Mực giao.

Con Mực đầu đàn, là tôi tớ của Thu Phong. Xem Thu Phong như chủ nhân, thì đàn của nó bắt buộc cũng xem Thu Phong như thế. Do đó nó mới có hành động đáng yêu như vậy.

“Rồi rồi ... giỏi! Ăn thịt cá sấu không? Cho mày này ....”

Dứt lời Thu Phong nhảy lên người con cá sấu, hấn lấy cái chân con cá sấu bị chặt ra trước đó ném về phía con chó biển dị kia.

Bất ngờ miếng thịt được ném ra, dù còn cả vảy con chó kia vẫn không ngần ngại bay lên đớp. Liên tiếp những con chó khác không biết từ đâu chui ra hơn chục con nhào đến tranh ăn cầu xé.

“Cốp cốp ...”

Tiếng xương xẩu vỡ vụn vang lên cồm cộp khiến Thu Phong cảm thấy lạnh gáy.

Mấy con chó này, không ngờ vậy mà có thể cắn nát được cái chân của con cá sấu. Tuy đó không phải là nơi cứng nhất của nó, nhưng ít nhiều cũng có vảy của nó trong đó.

“Ròm rộp ...”

“Bình bịch bịch ...”

Giờ khác này, mấy miếng vảy cứng cáp từ trong miệng của mấy con chó rơi lả chả xuống dưới mặt đất.

Bọn này ... nhờ chúng lóc vảy con cá sấu coi bộ cũng ổn áp phết.

Nghĩ thế cho vui thôi, Thu Phong cười cười tiếp tục kéo con cá sấu đi xuyên qua đàn chó. Thu Phong đi đến đâu, đàn chó đang ăn uống say xưa liền dừng lại cúi đầu xuống một chút. Thu Phong đi khỏi, chúng lại tiếp tục cấu xé nốt cái chân của con cá sấu.

Cảnh tượng này đập vào mắt mấy người Hứa Tử Lệ và Trọng Khoa khiến họ hít thở không thông.

Cũng may, khi trước Thu Phong giữ lại đàn chó, tập hợp chúng lại với nhau nhằm cho chúng trở thành nguồn thức ăn dự trữ nếu như cạn kiệt thức ăn. Nhưng suy cho cùng thức ăn vẫn còn, thiên tai ập đến, thế giới thay đổi khiến cho những con động vật và cây cối biến dị.

Cũng nhờ đó mà bây giờ thành phố này ngoài Thu Phong ra, còn có đàn chó biến dị hùng mạnh che chở.

Trên đường đi, Thu Phong bắt gặp vô số xác chết của con chuột. Hầu hết những con không bị ăn đều bị cắn cho vụn nát cả xương sống. Dù không chết cũng thành bại liệt không thể phá phách được nữa.

“Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ...”

Bên trong trung tâm thành phố, lấy quảng trường làm trung tâm. 2 triệu dân còn sống sót dựng lều, dựng trại, thậm chí có vài căn nhà còn sử dụng được họ liền sử dụng đó làm chỗ ở tạm thời của mình.

Lúc này đàn chó và con người trong thành phố cảm nhận được mặt đất rung chuyển. Họ cứ ngỡ có dã thú ập đến liền lập tức chạy qua ngoài xem tình hình. Không cần biết làm được gì hay không. Cứ tò mò trước cái đã.

Đàn chó bên trong, cảm nhận được rung động từ mặt đất, nhưng chúng có cái mũi thính hơn, biết là lý do tại sao như vậy. Vài con mừng rỡ nhảy cẫng lên chạy về phía đó, vài con lười nhác tiếp tục ngủ gục xuống. Chó cũng có chó này chó nọ. Không phải con nào cũng rập tâm phục tùng con Mực cũng như rập tâm trung thành với Thu Phong.

Chúng chỉ cúi đầu trước những kẻ mạnh mà thôi. Đó là bản năng bản tính của sinh vật.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Lóc Da Cá Sấu

“Kít ~~~~”

Âm thanh nổi gai góc từ móng chân của con cá sấu lê lét trên đường van lên khắp trời.

Từ xa xa Thu Phong đã thấy được vài đường ánh sáng mờ nhạt từ bên trong thành phố. Ban đêm, không điện không đèn, chỉ có củi lửa là thứ dùng để soi sáng cho con người trong thời đại này. Nến ... dường như nó chẳng còn tồn tại trong cái thế giới này khi mà toàn bộ thiết bị công nghệ đều thay thế hết chúng.

Con người tự tin rằng nguồn điện được đảm bảo cho đến khi thế giới này mất điện. Và giờ họ không có đèn cây để thắp sáng, bản thân họ phải tự lấy số củi, số than còn sót lại từ những nơi bán chúng để sử dụng. Lý ra họ không dám thắp sáng như thế này đâu. Cây cối phát triển um tùm, cành cây khô, gốc cây khô trở nên nhiều hơn. Ban ngày một số người đi thu gom củi để đốt lửa.

“Hình như là thiếu tướng cùng mấy người kia trở về ...”

Không biết là ai hô lên. Có điều những người ra hóng chuyện. Họ chỉ thấy được cái bóng khổng lồ của con cá sấu đang di chuyển về phía này. Mặt đất rung động lên nhẹ nhẹ. Mấy con siêu cầu thì chạy tới ngồi xuống vẫy đuôi vui mừng, cũng có vài con lao đến chạy vòng vòng quanh cái xác khổng lồ kia mà sủa lên vài tiếng.

Vài phút sau một thân hình khổng lồ của con cá sấu xuất hiện rõ ràng hơn.

“Ôi cái gì vậy???”

“Tại sao lại có con cá sấu to thế này ...”

“Nó ... hình như đã chết rồi ... thiếu tướng đang kéo nó kìa!”

Cảnh tượng một người đàn ông cao to lực lưỡng kéo theo một con cá sấu khổng lồ to bằng cả một tòa nhà lê lét trên đường. Cảnh tượng ấy thật rung động.

Vài đứa trẻ thấy được viễn cảnh ấy, chúng không những không sợ, mà còn hâm mộ. Hâm mộ một Thu Phong mạnh mẽ, trông như một vị anh hùng đi tiêu diệt quái vật.

“Uỳnh ...”

Thu Phong buông cái đuôi con cá sấu xuống. Cái đuôi chỉ rớt từ trên vai Thu Phong xuống dưới mặt đất thôi mà khiến mặt đường nhựa nứt toác ra, hai luồng gió lớn tạt qua hai bên tòa nhà.

“Canh chừng xác con cá này. Đừng cho ai lại gần nghe chưa?”

Lúc này Thu Phong lên tiếng nói với mấy con chó đang chạy vòng vòng xung quanh cái xác của con cá sấu. Chúng ngửi lấy ngửi để, tò mò xem đây là sinh vật gì.

“Gâu gâu!!”

Vài con chó sủa lên mấy tiếng rồi lập tức phân nhau ra canh chừng cái xác con cá sấu.

“Xi ~”

Cơ thể Thu Phong bắt đầu teo nhỏ lại, cơ bắp cuộn cuộn như lực sĩ biến mất. Thay vào đó là những thớ cơ rắn chắc và hoàn mỹ.

Mặc chiếc áo thun đen lại trên người, Thu Phong bước chậm rãi vào trong khu của người dân.

Chứng kiến viễn cảnh Thu Phong cùng bốn người kia, năm bóng hình được ánh chằng chiếu rọi bước đến. Chẳng ai dám hỏi han. Quân lính của Thu Phong vẫn đứng đó, họ canh gác đúng với nhiệm vụ của mình.

Tuy hiếu kì nhưng không ai dám tiến tới. Chỉ đến khi Thu Phong đi ngang qua, họ hô lên một tiếng thủ trưởng. Thu Phong gật đầu lại với họ và bước vào trong.

“Này! Thủ trưởng mình cuối cùng bá đạo đến đâu. Con cá sấu khổng lồ kia thế mà có thể giết được nó rồi vác về đây, nhìn cái hàm răng sắc bén của nó kia. Không biết thủ trưởng kéo nó về làm cái gì?”

“Nói nhỏ nhỏ thôi, đội trưởng bắt gặp lại và cho rơi răng bây giờ ...”

Hai quân lính canh gác thủ thi qua lại với nhau. Thằng này đứng cách thằng kia cũng cả 4 5 mét, thế mà thì thầm được cũng hay.

.....

Ngày hôm sau, buổi sáng tinh mơ.

Trên thế giới chẳng ai biết đây là ngày mấy tháng mấy. Chỉ biết rằng họ đang ở khoảng tháng 11 và 12 năm 2194.

Chính xác thời điểm này, ngày mà mọi người chìm sâu vào giấc ngủ là ngày 17 tháng 11 năm 2194. Thời điểm một tuần sau đó bọn họ tỉnh lại, tính

đến nay cũng 3 ngày trôi qua. Thời điểm bây giờ là ngày 27 tháng 11 năm 2194.

Thu Phong thức dậy như một thói quen. Trời vẫn còn tối, ánh mặt trời từ phía xa còn chưa mọc lên.

Hắn thức dậy vào giờ này chúng tỏ bây giờ nằm vào khoảng 5 giờ sáng.

Tỉnh dậy, Thu Phong hôn nhẹ lên gò má trắng nõn của Lục Nương một cái rồi rời khỏi giường.

Hắn và Lục Nương ở trong một tòa cao ốc còn sót lại, căn phòng này là một trong những căn phòng còn nguyên vẹn nhất. Dù có hơi ẩm ướt sau trận lũ, nhưng giờ cũng đã khô rang và được dọn dẹp lại sạch sẽ.

Hai đứa bé Tiểu Bôi và Tiểu Bảo ngủ trong một căn phòng khác. Chúng vẫn còn say giấc mộng chiêm bao của riêng mình.

Nghĩ đến thật tội, hai đứa trẻ đó có niềm đam mê mãnh liệt với khoa học máy móc. Thế giới này bỗng dưng không sử dụng được bất cứ thiết bị nào. Thì làm sao mà chúng sống được với niềm đam mê của mình.

Thu Phong khoác lên mình chiếc áo của quân đội rồi bước ra khỏi phòng.

“Kịch!”

Đúng lúc này tiếng cửa phòng của hai đứa trẻ vang lên.

“Anh Phong!”

Giọng nói của Tiểu Bảo khiến đôi lông mày Thu Phong giãn ra. Hắn cứ ngỡ bọn trẻ gặp việc gì, ra là chúng dậy sớm à?

“Sao thức sớm vậy, không ngủ thêm chút nữa ...”

Nghe Thu Phong nói thế, gương của Tiểu Bảo xị xuống. Nó bước xuống quầy bếp rót ra hai cốc nước. Nó một cốc, Thu Phong một cốc rồi nói:

“Mấy ngày nay ... em cảm thấy mình vô dụng quá. Chẳng phụ giúp được cái gì cho các anh chị. Em và Tiểu Bối đòi làm này làm kia, chẳng ai cho làm, ai cũng nói sợ bọn em bị chuyện gì ... anh Phong, hôm nay cho em và Tiểu Bối đi theo anh được không?”

Lời nói của Tiểu Bảo vừa dứt, trong căn phòng khép hờ cửa, Thu Phong thấy ánh mắt của một đứa trẻ đang lén nhìn về phía này.

Hắn gật đầu mỉm cười nói:

“Thích làm việc chứ gì, đi! Anh kiếm việc cho hai đứa làm. Tiểu Bối ra đây với anh nào ....”

Được sự chấp thuận của Thu Phong, đôi mắt Tiểu Bảo sáng lên mừng rỡ. Còn Tiểu Bối đứng lấp ló trong phòng liền chạy ù ra ôm lấy Thu Phong, nó ngẩng đầu nói:

“Ừm ừm ...”

‘Vậy à?’

Thu Phong chả hiểu gì hết.

.....

Sau khi cho hai đứa trẻ đánh răng rửa mặt xong xuôi, Thu Phong viết một tờ giấy đặt bên cạnh giường với nội dung: Anh dắt hai đứa nhỏ đi vòng vòng. Em dậy thì xuống dưới tìm anh.

“Đi thôi!”

Thu Phong cùng hai đứa trẻ bước ra khỏi tòa nhà.

Hắn cũng chẳng biết kiếm việc gì cho hai đứa nhóc này. Việc nặng thì chúng không thể làm, đúng hơn là Thu Phong không muốn chúng làm việc nặng nhọc. Dưới trướng hắn biết bao nhiêu thanh niên trai tráng, lại để cho hai đứa nhóc làm việc thì sao mà làm nổi. Sợ bọn họ lại tranh việc của tụi nó lại bằng thừa.

Bình thường những đứa trẻ tầm tuổi này chỉ lo ăn học rồi chơi. Chẳng thể nào nghĩ đến chuyện làm việc đâu. Mà muốn làm thì dưới 16 tuổi ai cho làm cái gì. Do xuất thân từ trẻ mồ côi. Lăn lộn từ thành phố này sang thành phố khác để sinh sống. Chúng quen với việc phải lao động mới có ăn, nên giờ để chúng thoải mái chúng có vẻ không quen.

Chưa kể đây quả thực là hai đứa trẻ ngoan. Cuộc sống của chúng đã tốt hơn nhiều khi ở với hắn, vậy mà chúng vẫn cố gắng làm việc. Tuy chỉ là chế tạo máy móc này nọ cho Thu Phong, Thu Phong không cần những thứ đó, nhưng chúng luôn nghĩ làm một cái gì đó có ích để giúp đỡ người đã và đang cưu mang lấy chúng.

Thôi thì cứ dắt chúng đi theo mình vậy.

Sáng sớm nay Thu Phong có khá nhiều việc, ban đầu hắn định bụng sẽ chạy bộ rèn luyện thể lực. Có hai đứa trẻ đi theo, hắn không thể làm việc đó được, nên thôi hôm nay nghỉ một bữa vậy.

Nghĩ thế Thu Phong nhớ đến cái xác con cá sấu mà hắn vớt ngoài kia vào tối qua. Quyết định đi đến đó, Thu Phong dắt hai đứa trẻ đi ngang qua biết bao nhiêu túp lều của người dân và quân đội.

“Xuy xuy! Một hai ... Xuy xuy một hai ...!”

Từ xa chúng ta nghe tiếng thở mạnh, tiếng hô của đoàn người nào đó. Lúc này họ tiến tới với vài đoàn người đang tập chạy bền.

Phân ra thành hai đoàn người, người của quân đội mặc quân phục. Và người của Hắc Long Bang mặc những bộ đồ không đồng nhất.

“Chào thủ tướng!”

“Chào sếp!!”

Hai đoàn người chạy qua Thu Phong, họ không ngừng lại, mà chỉ vừa chạy vừa hô lên.

Thế giới thành ra thế này, đồng phục cũng khan hiếm. Mấy ngàn bộ khi trước chỉ là mấy cái áo khoác được trao cho hết từng thành viên trong Hắc Long Bang rồi. Dù có may thừa ra vài bộ cũng không đủ để đưa hết cho 20 vạn người mới gia nhập.

Thành thử ra, những kẻ mặc thường phục chạy bộ vào giờ này chính là người của Hắc Long Bang.

Luyện công yêu cầu rất nhiều yếu tố, trong đó cũng có thể chất. Nếu thể chất họ mạnh khỏe, luyện công cũng rất nhanh chóng. Nếu thể chất họ yếu ớt luyện công lại cực kì khó.

Sau khi thế giới quét sạch con người, cây cối mọc lên, không khí trở nên trong lành cực kì. Khiến những người ghét bầu không khí trong thành phố giờ đây lại thích cái việc hít thở không khí man mát dễ chịu này. Chưa kể đến việc linh khí nồng đậm trong đất trời giúp cho việc con người ra luôn cảm thấy khỏe mạnh, ít bệnh tật và uể oải.

Bỏ qua đoàn người, trong quân khu của Thu Phong khi trước hai đứa trẻ này chứng kiến cảnh họ tập luyện nhiều rồi thành quen. Ban đầu còn hào

hứng chạy theo, được một lúc chạy cũng chẳng nổi bèn bỏ qua.

Thu Phong cũng không ép Tiểu Bảo hay Tiểu Bối tập tành mấy cái này làm chi. Hắn có thể bảo vệ chúng, chúng chỉ cần làm những việc mình thích là được.

“Minh đi đâu vậy anh Phong?”

Đi bộ đã được nửa tiếng, Thu Phong chưa nói rằng mình đi đâu cả.

Nghe thế Thu Phong liền mỉm cười trả lời:

“Muốn xem cá sấu khổng lồ không? Dài 30 mét, nặng gần trăm tấn!”

“Cái gì?”

“Ừm ừm ...”

Thu Phong vừa dứt lời, trước mắt họ xuất hiện một đoàn người đang hiếu kì bu lại xung quanh một cái xác của sinh vật khổng lồ nào đó.

Chính xác đó là xác chết của con cá sấu được Thu Phong đem từ rừng về ngày hôm qua. Tuy nhiên dù hiếu kì bu quanh lại xem nhưng họ lại không dám tiếp cận cái xác con cá sấu quá 10 mét.

Sắc trời bây giờ đã dần sáng, thân hình khổng lồ của con cá sấu hiện ra rõ nét hơn. Từ từ Thu Phong tiến lại. Hắn thấy mấy con chó hôm qua được hã ra lệnh đang ngồi nghiêm chỉnh canh chừng cái xác mà không nhúc nhích lấy nửa bước.

Bất cứ ai đến gần, chúng liền gầm gừ nhẹ một cái khiến cho họ phải giật lùi.

“Cho tôi đi cái!”

Đoàn người hiếu kỳ quá đông, Thu Phong không thể chen vào được, hấn liền vỗ vai người đàn ông đứng trước mặt mình.

“Cái gì ... à thiếu tướng!”

Người đàn ông đó là một người đàn ông trung niên, gã ta đang bực mình vì chen chân vào không được thì lại có người bảo gã nhường đường, sao lại không diên tiết cho được. Nhưng sau khi thấy gương mặt của Thu Phong hấn lại cười hề hề nhường đường cho Thu Phong.

“Mọi người tránh ra cho thiếu tướng nào ... nhanh lên nhanh lên!”

Gã đàn ông đó bắt đầu hô lên xua đuổi mọi người, cứ như thể hấn là người của Thu Phong vậy.

Người dân thấy Thu Phong đến, tất cả đều vội vàng tránh ra nhường đường cho hấn, gã đàn ông xua đuổi người khác dùm cho Thu Phong cũng tranh thủ theo sau lưng Thu Phong tiến đến lại gần để được quan sát con cá sấu khổng lồ này hơn.

Thu Phong đi đến trước mặt một con chó khổng lồ, con chó đây thấy Thu Phong xuất hiện liền cúi sát đầu xuống. Nội cái đầu của nó không thôi, cúi xuống vẫn cao hơn 2 mét rồi.

Thu Phong vươn người lên vỗ về lên đầu nó và nói to lên:

“Canh chừng tốt lắm, đừng cho bất cứ ai lại gần khi không được tao cho phép! Chiều nay tao sẽ dắt tụi mày đi săn. Thịt chuột chắc đỡ lắm đúng không?”

“Gâu!”

Như nghe hiểu được lời nói của Thu Phong, một vài con sủa lên mấy hơi vui mừng. Sau đó cái con trước mặt Thu Phong tru miêng lên trời hú:

“Ahuuuuuuuuu ~~~~~”

“A Huuuuuuuuuu ~~~~~”

Một con tru lên, những con khác theo hiệu ứng bầy đàn cũng tru lên thể hiện sự thích thú.

“Muôn leo lên ngồi không?”

Bỗng lúc này Thu Phong quay sang hai đứa trẻ sau lưng mình nói.

“Dạ muốn!”

“Ừm ừm!”

Cả Tiểu Bảo và Tiểu Bối thi nhau mà gật đầu. Dường như chúng quên mất mục đích của chúng khi đi theo Thu Phong là kiếm việc để làm.

Tất nhiên là Thu Phong cố tình làm vậy. Con nít thật dễ dụ mà.

“Này chó! Cho hai đứa nhỏ này cưỡi lên người ngươi được không?”

Những con chó biến dị, chúng không những to lớn hơn mà đầu óc còn thông minh hơn. Tất nhiên nó hiểu Thu Phong nói cái gì, tức thời nói nằm hẳn xuống dưới sát mặt đất.

Thấy vậy Thu Phong vuốt ve nhẹ đầu nó mấy cái rồi ném thẳng cu Tiểu Bảo lên trước, sau đó hấn bé Tiểu Bối nhảy lên và đặt con bé yên vị trên lưng của con chó khổng lồ này.

“Giữ lấy mấy sợi lông của nó, đừng giữ mạnh quá kẻo tui nó đau hiểu chưa?”

Ngồi trên lưng con chó, Thu Phong dạn dò hai đứa nhỏ một tiếng rồi nhảy xuống.

Lúc Thu Phong vừa nhảy xuống, con chó biến dị rất kẻo léo mà đứng lên. Con chó này thuộc giống chó Husky, vốn nó có gương mặt rất ngáo càn, nhưng sau khi biến dị gương mặt ngáo của nó biến mất. Thay vào đó là một gương mặt trông như một con sói thực thụ. Răng nanh, móng vuốt đều trở nên sắc bén. Duy nhất có điểm mà nó còn giữ lại được là cặp mắt xanh lam và bộ lông đặc trưng của giống chó này.

Tiếp đó Thu Phong di chuyển về phía cái xác của con cá sấu. Bỗng nhiên lúc này con Husky gầm lên một tiếng.

Cảm thấy kì lạ Thu Phong liền quay đầu lại, thì thấy nó dí sát cái mũi đen nhòm không lồ của mình vào mặt gã đàn ông càn rỡ định theo Thu Phong tiến vào trong này.

Thấy thế Thu Phong mặc kệ, tự biết đường mà lùi xuống, không bị nó nhai đầu hấn cũng không chịu trách nhiệm. Ban nãy hấn đã nói lớn rằng lũ chó canh chừng không cho người lạ vào. Tất nhiên gã đàn ông đó định lợi dụng thời cơ kiếm một chút vinh quang khi đi bên cạnh Thu Phong.

Thấy con chó dữ măm me định cắn mình, gã đàn ông biết khó tự lui ra.

“Giờ đang rảnh rồi ... chắc lóc da nó thôi chứ nhỉ?”

Nghĩ thế Thu Phong lấy trong người ra một con dao quân đội. Tất nhiên con dao này sẽ chẳng thể đâm lủng được lớp da dày của con cá sấu, nhưng hấn sẽ đưa năng lượng sắc bén vào trong đó. Và sử dụng kỹ năng Đao Pháp

của Thiếu Lâm tăng thêm sự sắc bén cho con dao. Và lại hấn lóc da, là lóc từ phần da mềm.

Một ý nghĩ trong đầu, con dao trên tay Thu Phong rực xanh lên một dòng khí sắc bén bao quanh nó. Rồi từ từ dòng khí hóa thành màu vàng, dần dần theo thời gian nó dài ra, trở thành một thanh đao lớn.

Cái này ... Thu Phong mới phát hiện. Vậy là hấn có thể dùng dao thay cho đao. Khí của đao bọc lên cây dao bé nhỏ khiến cho nó trở thành một cây đao khí màu vàng.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Cô Đầu Bếp Đáng Thương

Con cá sấu khổng lồ này, nếu một mình Thu Phong lột da nó chắc mất cả ngày quá.

Hơn một tiếng trôi qua, hần mới lột được một phần nhỏ trên cơ thể to lớn của nó. Hai đứa trẻ kia ngồi trên lưng con Husky biến dị mà đi dạo vòng vòng xung quanh con cá sấu từ nãy đến giờ.

Ban đầu chúng còn thích thú, nhưng ngồi nhiều quá thành chán.

“Bảo Bối ... cho tao với em gái tao xuống với!”

“Gấu ...”

Con Husky biến dị sủa nhẹ lên một tiếng rồi nằm sập xuống dưới đất theo lời nói của Tiểu Bảo.

Thằng cu này giờ chơi cả trò đặt tên cho chó, tự tiện lấy tên của hai anh em hợp lại đặt tên cho con Husky biến dị kia.

Nó dường như đã quên mất cái tên cũ của mình, sau khi được đặt tên mới, nó vui mừng khôn siết, nhưng không dám chạy nhảy mà chỉ đi bộ từ từ theo sự điều khiển của Tiểu Bảo mà thôi.

Đâu đó dòng máu ngáo vẫn còn trong người nó, nó vẫn thích chạy nhảy và phá phách. Nhưng trí khôn đã tăng cao, nó biết nó làm như vậy nó sẽ bị

ăn đập, thậm chí nặng hơn sẽ bị đầu đàn cắn chết. Bởi thế nó không dám vọng động là vậy.

Sau khi hai đứa trẻ rời khỏi người nó, con Husky lần nữa đứng dậy. Trông đánh vẻ của nó kìa, không hiểu sao Tiểu Bảo nhìn nó giống như là đang kiêu ngạo vênh mặt lên vậy. Bởi vì nó được đặt tên. Trong đàn chó chỉ duy nhất đầu đàn mang tên là Mực. Vậy mà giờ nó là con thứ hai có tên là Bảo Bối.

Mấy con chó biến dị này, vốn chúng đã được chủ nhân đặt tên cho mình. Nhưng sau khi biến dị, chúng hận chủ nhân của mình vì đã bỏ rơi chúng. Nên chúng không cần cái tên đó nữa. Bởi vậy tất cả những con chó trong đàn chó biến dị đều không có tên. Tên đối với tụi nó bây giờ giống như là niềm vinh dự vậy.

Bởi thế cái gương mặt của con Husky được đặt tên là Bảo Bối bỗng vênh lên là vậy. Những con chó xung quanh chắc hẳn cũng biết điều đó, chúng nhìn con Husky bằng ánh mắt ghen tị. Có vài con nhìn còn chán ghét nó nữa cơ.

Đám chó suy nghĩ, tranh đấu như người, Thu Phong cũng không biết. Hắn bây giờ đang vất vả lột từng miếng da thô dày trên người con cá sấu ra. Hắn bỗng cảm thấy cây đao này quá nhỏ, không đủ để lột.

Chưa kể đến việc, Thu Phong lột da quả thật quá tệ, những phần da được lột ra dính rất nhiều thịt trong đó. Nó nhễ nhại chảy xuống mặt đường, mang theo cả mấy lớp mỡ nhóp nhép.

Vốn cá sấu có thể nhịn đói lâu đến vậy là đến từ nguồn dinh dưỡng mà chúng tích tụ khắp cơ thể, có thể giúp chúng nhịn đói được mấy tháng trời.

Lúc này Tiểu Bảo và Tiểu Bối tiến đến gần hơn với Thu Phong. Tiểu Bối cô bé này có ánh mắt quan sát cực kì nhạy bén. Từ nãy đến giờ dù ở trên lưng con Husky nhưng nó vẫn quan sát lấy hành động của Thu Phong lúc này.

Trong đầu nó thấy hình ảnh mệt mỏi của Thu Phong đang cố gắng lóc từng miếng da thô dày kia. Con bé thì không thể nào giúp Thu Phong được trong chuyện này, nên nó đang nghĩ cách.

Muôn vàn hình ảnh giả tưởng hiện ra trong bộ não của Tiểu Bối. Con bé đang tìm cách lóc da nhanh nhất, nó tính toán từng hành động của Thu Phong, từng lực đạo mà Thu Phong thoát ra, cách thực hiện và hành vi. Từ đây con bé có thể cải thiện cách làm khiến mọi chuyện trở nên nhanh hơn và thuận tay hơn.

Tất nhiên hình ảnh cô bé giả tưởng và sau khi có kết quả nó chỉ thích hợp cùng thuận tiện cho mỗi mình Thu Phong mà thôi.

Cứ thế nửa tiếng trôi qua. Khi phải liên tục lóc từng miếng da, khiến cho đôi mắt của Thu Phong hơi mỏi. Hắn tuy không mệt, nhưng tâm trí hắn mệt. Hắn thấy khá là khó chịu khi không thể lóc da con cá sấu này nhanh hơn được. Chưa kể người hắn nhóp nhép rất khó chịu.

Người dân xung quanh, có người quan sát đã chán liền rời đi, có người mới thức giấc liền đến tò mò quan sát. Như cũ, chẳng ai dám tiến đến quá 10 mét cả. Tất cả bọn họ đều bị những con chó biến dị chặn lại bên ngoài. Khó khăn lắm mới sống được sau thảm họa diệt vong, đâu có ngu vì một chút tò mò mà bỏ mạng.

“Anh Phong!”

Bỗng lúc này Thu Phong vừa định thu đao khí lại thì giọng nói của Tiểu Bảo vang lên.

“Hả?”

Thu Phong đẩy miếng da cá sấu nặng nề qua một bên nhìn Tiểu Bảo phía dưới.

“Tiểu Bôi muốn chỉ anh cách lột da!”

“Thật sao? Con bé biết cách lột nhanh hơn hả?”

“Vâng!”

Đôi mắt Thu Phong sáng lên, chẳng hiểu sao khi nghe Tiểu Bảo nói như vậy Thu Phong lại cảm thấy vui mừng, bởi vì hẳn một nhọc trong cách lột da một con cá sấu không hề như thế này.

“Ừm ừm!”

“Tiểu Bôi bảo anh xuống đây đi, nó sẽ hướng dẫn một vài lần cho anh!”

Tiểu Bôi một bên hoa tay múa chân với Tiểu Bảo, chỉ có Tiểu Bảo mới hiểu Tiểu Bôi nói cái gì. Thằng bé lên tiếng gọi Thu Phong xuống dưới này.

“Bịch ...”

Tức thời Thu Phong nhảy xuống, cơ thể nhót nháp của hắn chảy ra những lớp mỡ của con cá sấu ấy.

Lúc bấy giờ Thu Phong vừa bước xuống, Tiểu Bôi bắt đầu vừa hành động, vừa diễn tả. Con bé vuốt vuốt lên tay mình, giả tưởng hành động lột da cho Tiểu Bảo hiểu.

Chừng vài giây sau Tiểu Bảo làm y chang như vậy cho Tiểu Bối cho. Qua vài lần Tiểu Bảo làm đi làm lại mới khiến cho Tiểu Bối hài lòng gật đầu thì Tiểu Bảo quay sang nói với Thu Phong:

“Anh! Khi lọc da của con cá không lò kia, thì hấn lọc theo hướng này ... ví dụ như đây là con cá sấu, cái cây tăm bé tẹo này là con dao của anh ... Anh lọc từ hướng này đến hướng này, lọc một đường dứt khoát luôn sẽ rất nhanh, anh lọc da chậm quá nên mới lâu. Đó, anh tưởng tượng ra được không?”

Vừa nghe Tiểu Bảo nói, vừa nghe nó hướng dẫn, Thu Phong lúc hiểu lúc không gật gật cái đầu. Sau đó Tiểu Bối kêu Tiểu Bảo giảng thêm vài lần nữa cho Thu Phong hiểu:

“Đâm vô ... rọc một phát thật mạnh. Tiểu Bối nói là da con cá sấu cứng lắm, chỉ cần hấn rọc mạnh theo đường lên của da là nó đi theo hướng cơ thể của con cá sấu à. Không cần phải cố gắng cong theo đường cơ thể nó đâu ...”

“À rồi ... anh hiểu rồi ... Để anh thử!”

Đến tận lần thứ 3 Thu Phong mới hiểu được toàn bộ cách lọc da mà Tiểu Bối hướng dẫn cho mình.

Leo lên người con cá sấu, Thu Phong tiếp tục công cuộc lọc da của mình. Quả thật làm theo như hướng dẫn mà Tiểu Bảo chỉ qua hành động của Tiểu Bối thật nhanh.

Chỉ vài phút, Thu Phong lọc theo cách đó, nhanh gọn và dứt khoát. Vài phút này bằng cả tiếng đồng hồ công sức hấn lọc từ nãy đến giờ.

Thế là Thu Phong lao vào lọc da điên đại mà quên khoảng đi thời gian.

Có một điều Thu Phong không biết. Con bé Tiểu Bối chưa hề chạm vào da của con cá sấu, thế mà nó chỉ với việc quan sát đã biết chắc được da của con cá sấu ấy cực kì dày và cứng cáp.

Đó là biệt tài của cô bé này, chính vì quá tài giỏi nên mới bị câm. Và người anh sinh ra để hiểu được cô bé, cô bé nói gì, làm hành động gì chỉ có người anh là hiểu rõ nhất. Do đó hai anh em bọn họ không thể sống mà thiếu nhau được.

Chừng một tiếng nữa trôi qua. Bây giờ đã gần 9 giờ sáng.

“Rầm ... toẹt toẹt toẹt ...”

Thu Phong đứng ở phần đuôi con cá sấu, sau khi lột phần da cuối cùng của nó. Hắn giật phăng bộ da ra khỏi người con cá sấu.

Nó rơi xuống mặt đất tạo ra tiếng động cực kì lớn, nhưng mà mờ còn dính trên bộ da va chạm với nhau gây ra tiếng toẹt toẹt toẹt rất buồn cười.

“Xong!!!!!!”

Thu Phong hô lên một tiếng, hắn thở phào một hơi. Lần đầu tiên hắn lột da cá sấu mà lại căng thẳng đến thế. Cũng may là nhờ Tiểu Bảo và Tiểu Bối, nếu không chẳng biết đến ngày tháng năm nào mới lột được da của con cá sấu này nữa.

Lột da xong, Thu Phong cảm khái bước lại gần tấm da mà gõ gõ lên nó. Trong đầu đang suy nghĩ không biết nên dùng làm gì đây. Làm khiên và làm giáp coi bộ cũng ổn áp, nhưng mà vấn đề để cắt được nó rất khó khăn, không phải chuyện dễ dàng chút nào. Chưa kể đến thi công, thiết kế, ra hình mẫu nữa.

“Ước gì có ai đó rành rọt mấy thứ này nhỉ?”

Thu Phong thở dài than vãn một tiếng.

Đúng lúc này hai đứa Tiểu Bồi và Tiểu Bảo tiến lại. Tiểu Bảo lên tiếng nói:

“Anh Phong! Tiểu Bồi hỏi anh định dùng da này làm vũ khí, áo giáp hay là khiên?”

“Hả?”

“Tiểu Bồi hỏi là anh định dùng da này làm vũ khí, áo giáp hay là khiên?”

“Cái gì?”

“Anh có bị điếc không vậy?”

Tiểu Bảo tức mình quát vào mặt Thu Phong một câu.

Không! Hắn không hề bị điếc. Trên cơ bản làm sao Tiểu Bồi biết hắn đang nghĩ gì mà kêu Tiểu Bảo nói với hắn?

Cái quái gì vậy Tiểu Bồi?

Lần này Thu Phong thực sự ngạc nhiên, hắn trở hai con mắt mình ra mà nhìn chăm chăm vào Tiểu Bồi.

Ánh mắt ấy của Thu Phong khiến cho Tiểu Bồi ngại ngùng mà cúi gầm đầu xuống. Chẳng lẽ nó nói gì sai sao?

Tất nhiên Thu Phong không tin việc Tiểu Bồi đọc được suy nghĩ của hắn rồi. Khí tức trên người của Tiểu Bồi rất bình thường, cả Tiểu Bảo cũng vậy. Chúng đều là những đứa trẻ bình thường như bao đứa trẻ khác.

Để lý giải chuyện này Thu Phong nhớ đến lời kể của Tiểu Bảo về Tiểu Bối. Bé Tiểu Bối có mắt quan sát rất tinh người, tư chất thông minh, nhìn nhận và hiểu biết sự việc với suy nghĩ của một người lớn.

“Tiểu Bối nói anh nghe, bộ da cá sấu này cực kì chắc. Một quyền hết sức của anh cũng chưa chắc đâm vỡ được nó trong một lần. Vậy em thấy nên lấy da nó làm gì thì thích hợp?”

Lúc này Thu Phong không còn suy nghĩ về việc tại sao Tiểu Bối lại biết suy nghĩ của hắn nữa. Hắn chỉ biết đứa bé này quả thực rất giỏi, nó chỉ cho hắn cách lột da của con cá sấu, bây giờ còn đề ra ý tưởng trong đầu hắn nữa.

Nghe Thu Phong nói thế Tiểu Bối liền hoa tay múa chân với Tiểu Bảo một hồi. Sau đó Tiểu Bảo nói:

“Con bé nói là da cá sấu này thích hợp làm giáp trụ và khiên. Tuy nhiên nếu muốn làm giáp thì phải dùng phần da ở dưới chân nó, tại ở đó nhẹ hơn, cũng có nhiều khớp nối. Về phần da lưng có thể dùng làm khiên đỡ đòn. Phần đuôi có thể mài đi để làm thương và giáo. Tuy nhiên không thể làm đao kiếm được.”

Tiểu Bảo vừa nói đến đây Tiểu Bối lại kéo kéo cái áo của Tiểu Bảo. Con bé chỉ vào hàm răng sắc bén của con cá sấu bị lột da, nó múa tay múa chân vài giây rồi gật gật cái đầu.

“Tiểu Bảo nói. Nếu muốn làm đao kiếm thì sử dụng răng của con cá sấu ...”

“Nhưng làm sao để biến răng con cá sấu thành vũ khí được? Vật dụng để mài không có, chỉ có những miếng mài dao bé tẹo, làm sao mà mài được?”

Ý tưởng của Tiểu Bồi khá hay, nhưng nó phải thực tế. Không phải Thu Phong đang cố bắt chẹt gì Tiểu Bồi đâu. Chẳng qua nếu Tiểu Bồi đã nói như vậy, hẳn cũng muốn xem xem Tiểu Bồi sẽ thể hiện như thế nào.

Nghe Thu Phong nói như thế, Tiểu Bồi lại tiếp tục múa tay một hồi với Tiểu Bảo. Lát sau hai đứa trẻ hội ý để chắc chắn Tiểu Bảo truyền đạt lại đúng ý của Tiểu Bồi. Tiểu Bảo liền quay sang nói:

“Con bé nói nó có thể chế tạo được máy mài bằng hơi nước, chỉ cần có đủ một số thiết bị. Để mài được răng của con cá sấu này ta dùng chính những viên đá mài sót lại trong thành phố để mài. Tiểu Bồi còn nói lát nữa trở về nó sẽ vẽ một bản thảo đưa cho anh xem thử, nếu được thì tụi em sẽ bắt tay vào làm!”

“Được sao?”

Thu Phong khá bất ngờ. Con bé biết đến cả máy hơi nước nữa ư?

“Vậy được. Giỏi lắm hai đứa, hãy làm cho anh tự hào nào ...”

Thu Phong nở một nụ cười, định bụng vươn tay ra xoa đầu hai đứa trẻ, nhưng hắn chợt nhớ ra toàn thân mình như nháp toàn mỡ của con cá sấu. Thấy thế hắn liền rút tay về cười hề hề.

Thực chất Tiểu Bồi không hề biết về động cơ hơi nước đâu. Chẳng qua lần trước mấy người từ nhà tù IUI có đến đây. Con tàu hơi nước ấy lại hoạt động được khiến cho hai anh em nhà này thắc mắc. Nên chúng lên mấy người Thu Phong chui vào trong động cơ của tàu để tìm hiểu nguyên lý và cách hoạt động của nó.

Tiểu Bảo thì không hiểu gì mấy, nhưng Tiểu Bồi lại hiểu ra rất nhanh liền giải thích cho Tiểu Bảo nghe.

Và giờ, chính nhờ sự tò mò đó là vật đã giúp Thu Phong sẽ có những bộ chiến giáp và vũ khí cực kì chắc chắn sau này cho đội quân không sử dụng súng của mình.

Một đội quân toàn Võ Năng Giả.

Nghĩ thế Thu Phong liền đứng dậy, hấn lôi bộ da cá sấu đến một góc gần đó rồi ném chúng ở đó. Hấn cứ để tạm bộ tại nơi này. Bởi ngoài hấn ra, làm gì có người nào có thể vác cái mớ da này đi cơ chứ.

Còn xác của con cá sấu tính thế nào đây? Không thể để nó thối rửa ở đây được, như vậy rất dễ dẫn đến dịch bệnh không cần thiết.

“Xoẹt xoẹt ...”

Thu Phong lóc một miếng thịt cỡ bằng cái mặt hấn xuống từ trên người con cá sấu.

Vài người dân xung quanh thấy cảnh tượng này liền nhìn Thu Phong bằng ánh mắt hỏi thăm

“Ở đây ai biết nấu nướng và có dụng cụ nấu nướng không? Hãy nấu miếng thịt này giúp tôi ... luộc hay chiên xào gì cũng được!”

Thu Phong cầm miếng thịt trên tay thấy lên thấy xuống nói.

“Tôi!!!”

Đúng lúc này trong đám người có một cánh tay bé nhỏ vươn ra. Đi ra từ trong đám đông, một thân hình bé nhỏ xuất hiện ... gương mặt ấy đối với Thu Phong có vẻ quen quen, tức thời hấn không nhớ ra được đây là ai.

“Cô nấu được chứ?”

“Dạ được! Anh muốn ăn sống hay ăn chín? Hay mỗi loại một ít?”

“Sao cũng được! Cô cứ thử chế biến đi. Xong thì lại đây tìm tôi.”

“Vâng!”

Cô gái kia gật đầu rồi biến mất trong đám người đông đúc.

Có thể Thu Phong không nhớ cô gái ấy là ai, nhưng cô gái ấy nhớ rất rõ Thu Phong là ai.

Cô ta tên là Gia Linh. Một cô gái bé bỏng với một nhà hàng sushi suýt chút nữa phá sản bởi đám xã hội đen Hắc Long Bang. Chính Thu Phong, thủ lĩnh của Hắc Long Bang, vô tình tới quán ăn vánh tanh đó. Ăn uống tại đó, xóa nợ cho họ. Thậm chí sau này thành viên của Hắc Long Bang trở thành khách mời ở đó.

Quán ăn càng ngày càng phát trở thành một trong những tiệm ăn nổi tiếng nhất quận Bình Phúc khi đó. Và hiển nhiên Gia Linh không bao giờ quên ơn của Thu Phong. Có lẽ đối với Thu Phong, cô chỉ là một nhân viên phục vụ vô tình gặp qua một lần mà thôi.

Nhưng đối với cô, hẳn là ân nhân cứu cả cái nhà hàng và ông già của cô. Giúp một cô gái bỏ học giữa chừng thoát khỏi cảnh phá sản và nợ nần. Từ đó Gia Linh cũng thể hiện ra tài nấu nướng vượt bậc của mình. Có rất nhiều nhà hàng 6 7 sao trên khắp thế giới biết đến tài năng của cô. Họ liên tục gửi lời mời chào nhưng cô nhất quyết không đi, mà vẫn mở một quán ăn bé tẹo trong cái khu phố đèn đỏ phức tạp.

Dù cho hiện tại, thiên tai xảy ra, nhà của cô tan nát, nhưng ít nhất cô và ba cô vẫn còn sống. Vẫn có thể gây dựng lại sự nghiệp. Họ sống bằng nghề nấu ăn, ở bất cứ thời đại nào cũng có thể sống được. Chỉ cần có lửa, có nồi niêu, có thực phẩm, là họ có thể trở lại thành đầu bếp đỉnh danh.

Cô gái ấy, mang ơn Thu Phong rất nhiều. Cô muốn đền đáp một chút gì cho hắn. Hắn nói hắn sẽ quay lại quán cô ăn thêm lần nữa, cô rất muốn thấy gương mặt của hắn. Nhưng đó là lần đầu cũng như lần cuối cô gặp hắn.

Sau này cô biết hắn chính là lão đại của Hắc Long Bang, chính là người quyền lực nhất cái quận này. Một cô gái đầu bếp như cô sao dám mơ tưởng được cơ chứ. Cô cứ nghĩ đó là thân phận của hắn cho đến khi hắn thực sự là thiên tài quân sự mang tên Quốc Phong.

Cái mác hắc đạo, cũng là do hắn điều khiển. Và hắn chưa gây ra bất cứ một tội ác nào. Càng ngày Gia Linh càng mang lòng tương tư Thu Phong. Nhưng cô biết cái tình cảm này chẳng bao giờ được đền đáp. Thậm chí đến tên và gương mặt của cô người ta còn không nhớ.

Nhưng Gia Linh từng ước một điều ước trong những ngày tháng nhớ nhung hắn chính là được nấu ăn cho hắn thêm một lần nữa. Không ngờ điều ước đó lại được thực hiện, thực hiện vào thời điểm này, ngay thời điểm diệt vong của nhân loại. Thời điểm những sinh vật không rõ nguồn gốc nổi lên.

Dù thế, cô vẫn hạnh phúc lắm. Hạnh phúc đến không tưởng.

(Nếu quên Gia Linh là ai hãy tìm lại 3 chương 217 – 220)

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Không Cùng Một Thế Giới!

Đối với một đầu bếp thực sự thì con dao, đồ dụng cụ làm bếp cả một sinh mạng của họ. Ví như Gia Linh, cô đi đâu, làm gì, dù chạy nạn hoặc nguy hiểm đến mạng sống, thứ cô giữ khư khư bên người luôn là một cái vali.

Trong cái vali đó là một bộ dao kéo, dụng cụ mài. Chỉ nhiều đó thôi, nó quan trọng hơn cả mạng sống của cô.

“Bố bố! Lấy bếp mini ra ... con muốn nấu ăn!”

“Cái gì?”

Lúc này Gia Linh ôm miếng thịt chạy vội vã đến một cái lều gần đó. Chưa chạy đến cô đã hô lên với người bố của mình rằng cô muốn nấu ăn. Nhưng kiếm đâu ra đồ ăn vậy. Mấy ngày nay họ đã cạn kiệt lương thực, một ngày chỉ được phát mấy cục lương khô từ quân đội. Nó chẳng ngon lành gì, nhưng ăn vào quả thực no rất lâu cũng như có rất nhiều năng lượng.

Bây giờ chỉ ăn để sống thôi, chứ làm gì còn tâm trí sống để mà ăn nữa.

Bởi thế khi Gia Linh muốn nấu ăn khiến cho ông già của cô run lên lấy bầy, nhìn vào miếng thịt bóng loáng trên tay Gia Linh lão thầm mỉm cười. Không hỏi nhiều con bé lấy miếng thịt từ đâu ra. Lão vội lao vào trong túp lều.

“Leng keng ...”

Tiếng nồi niêu xoong chảo vang lên không ngừng. Lão già đi ra ôm theo một cái vali lớn.

“Xoẹt ...”

Vừa mở cái vali ra, bên trong đó vô số nồi niêu xoong chảo dụng cụ nấu ăn đổ tràn đầy ra đất, rồi lão lại mở cái ngăn kéo khác lấy bên trong một số gia vị ra ngoài.

Gia Linh cầm tảng thịt trên tay, cô cúi xuống moi tấm thớt ra từ trong vali. Nó còn sạch sẽ và không dính bụi bặm. Dù thế cô vẫn lấy một cái thau đặt miếng thịt vào trong đó và nói:

“Bố lấy nước đi bố!”

“Rồi rồi ...”

Mấy chai nước uống được quân đội phân phát, và trước đó lão ta có để dành rất nhiều nước. Bê ra một thùng nước 20 lít. Lão già nghiêng thùng nước đổ một ít vào trong thau và nói:

“Để bố rửa thịt cho. Con nghĩ ra nên nấu món nào chưa?”

Đưa miếng thịt cho bố mình, Gia Linh đứng đó suy nghĩ một hồi. Cô muốn nấu những món ngon nhất, tinh túy nhất của mình cho người đàn ông ấy ăn, nên cô phải suy nghĩ thật kỹ.

Nhưng vài phút trôi qua, bố của Gia Linh cũng đã rửa miếng thịt sạch sẽ. Không còn một chút gì của mỡ và chất dơ bẩn bên ngoài. Ông đặt miếng thịt vào cái rổ rồi lắc lắc nó để cho ráo nước. Song ông vẫn im lặng chờ đợi con mình nghĩ ra món nào đó.

Trong đầu Gia Linh lúc này đang suy nghĩ. Miếng thịt này không biết có đảm bảo tiêu chuẩn hay không, sợ rằng ăn sống sẽ dẫn đến một vài biến chứng gì đó. Tuy nhiên nghĩ là thế, Gia Linh liền đổ một chai dấm lớn ra cái tô. Cô cầm miếng thịt lên, im lặng cắt cho ra thành nhiều khúc hoàn hảo và đều nhau.

Thao tác nhanh gọn không một động tác thừa. Gia Linh chia miếng thịt ra thành nhiều phần, cô lấy hai phần thịt ngâm vào tô dấm. Sau đó cô lại lấy một cái tô khác ra trộn một ít gia vị như mật ong và rượu vang.

Cứ thế trong đầu Gia Linh định hình lên những món ăn độc đáo và mới mẻ, cô sẽ thử nấu. Nấu cho hẳn những món ăn mà chưa bao giờ ai được ăn. Cô cũng tự tin về khoản chế ra những món ăn mới lạ.

Cứ thế Gia Linh cắt mười phần thịt. Mỗi một món là hai phần thịt. Từ món xào, món nướng, món hầm, món sống cho đến món trộn với cơm.

Chỉ có hai cái bếp mini Gia Linh không thể nấu nhanh hơn được. Chưa kể không có điện, cô dùng những bình ga cuối cùng để nấu ra những món ăn đặc biệt nhất.

Cơm cũng đã chín, thức ăn cũng đã hoàn thành xong, nó bốc mùi lên thơm phức khiến cho những người dân xung quanh tò mò tiến lại.

Vì là đầu bếp, rất rành về thực phẩm cũng như thực vật. Khi di chuyển từ núi về trong thành phố mấy ngày trước, trên đường đi Gia Linh nhìn ra được những loại rau cỏ mọc lên xanh mướt. Đó là những thứ ăn được và chế biến thành thức ăn được.

Trùng hợp sáng sớm nay cô đi dạo quanh ở những nơi mà cô nhớ là có những loại rau đó, nên cô xách giỏ của mình đi ngắt chúng về một lượt. Định bụng tối nay sẽ nấu một món cơm với rau ăn cho đỡ ngán, chứ thực sự

họ là đầu bếp, không thể ăn cái lương khô hủy hoại đi vị giác kia của mình được.

Khi trở về, cô bắt gặp Thu Phong đứng nơi đó đang rọc da của con cá sấu khổng lồ. Từ sớm cô đã thấy con cá sấu này nhưng cô chẳng quan tâm lắm. Có hân xuất hiện, khiến cho cô phải ở lại để ngắm nhìn hân lâu hơn một chút.

Lúc này năm đĩa thức ăn cơ bản đã được hoàn thành. Than củi vẫn còn ấm, bếp ga vừa tắt. Gia Linh điều luyện một tay cầm ba đĩa thức ăn, một tay cầm hai đĩa thức ăn tiến về phía đám đông cách vài chục mét ở kia. Nơi đó, Thu Phong đang đợi cô đem thức ăn chính cô chế biến tới.

Ông bố của Gia Linh, sau khi phụ con gái hoàn thành xong các món ăn ông cũng bắt đầu tò mò xem con gái ông lấy miếng thịt đó từ đâu. Và đó là thịt gì mà có thể tỏa ra mùi thơm đến thế.

Con gái ông sẽ đem mấy đĩa thức ăn này cho ai?

Đúng lúc này, trong đám đông, Thu Phong đang rọc từng miếng thịt trên người con cá sấu xuống.

Lý ra hân sẽ không làm như vậy đâu. Nhưng sau khi thấy thái độ tự tin và gương mặt đầy nhiệt huyết vừa rồi của cô gái khi nhận miếng thịt này khiến cho Thu Phong có một chút ảo tưởng rằng thịt này có thể ăn được. Thậm chí ăn rất ngon nữa cơ.

“Thơm thế?”

Đã lâu rồi Thu Phong không được ngửi mùi thơm từ thức ăn. Mùi hương thơm ngát từ thức ăn tỏa ra cả khu phố, theo cơn gió mà bay đi ngập trời.

Dường như Thu Phong nhận ra mùi đó đến từ đâu. Cơ thể nhóp nhép của hắn di chuyển ra khỏi đám đông. Đám đông thấy hắn đi liền tránh đường cho hắn.

“Nghỉ ngút ~~~”

Giờ khắc này, đập vào mắt Thu Phong là thân hình nhỏ bé của một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ thể thao đơn giản đang giữ trên tay năm đĩa thức ăn đặc sắc và thơm ngát kia. (ta đang đói, viết chương này đói hết cả bụng T.T)

Hình dáng này quả thật rất quen thuộc đối với Thu Phong, nhưng hắn không thể nào nhớ nổi ra được người phụ nữ này là ai.

Thật là ... nếu như hắn có trí nhớ tốt như Quốc Thiên thì hay biết mấy.

“Thức ăn đã xong rồi ...”

Gia Linh tiến đến trước mặt Thu Phong, cô ngẩng đầu lên nhìn vào hắn và nở một nụ cười tuyệt đẹp.

Nụ cười của cô khiến cho những gã đàn ông dù lớn tuổi khác cũng đều phải say nắng. Nhưng đối với Thu Phong nụ cười ấy mang cho hắn một vài cảm giác tự tin lẫn hạnh phúc đến từ chính cô ấy.

Tại sao nhỉ? Thu Phong nghĩ không ra. Tuy nhiên nếu đồ ăn đã tới, hắn sẽ thử xem thứ thịt của con cá sấu này ăn được không. Ăn tốt không?

“Huýt ...”

Thu Phong huýt sáo lên một tiếng, một con chó biến dị chạy đến gần hắn.

“Nằm xuống, chìa hai chân ra!”

“Gâu!”

Thu Phong ra lệnh cho con chó, nó sủa lên một tiếng rồi nằm xuống như lời Thu Phong. Hai chân trước của nó thò ra bên ngoài.

Không biết Thu Phong làm vậy để làm gì.

“Cấm nhúc nhích ... mày ăn cái thứ này không no được đâu, rõ chưa?”

Thu Phong chỉ vào mấy đĩa thức ăn nhìn con chó trước mặt mình mà nói.

Con chó đó, nó nuốt nước miếng một cái ực rồi gật đầu kêu ư ử vài tiếng bất mãn. Dù thế nó vẫn không dám vọng động.

“Được rồi, cô để mấy đĩa thức ăn lên chân nó đi, lựa chỗ nào phẳng phẳng ấy. Kéo đồ ... Đứng rồi đặt ở đó đi, xin lỗi tại người tôi đang dơ. Tôi cũng tôn trọng thức ăn của cô nấu, không thể để dưới đất được!”

Thu Phong khó xử khách sáo nói vài câu.

Nhưng hắn không biết rằng những lời nói ấy của hắn khiến trong lòng của Gia Linh trở nên ngọt lịm. Hắn dù trong tình thế này vẫn nghĩ ra được phải tôn trọng đồ ăn của cô nấu. Cô cứ nghĩ hắn sẽ giữ bộ dạng này, cứ thế lấy đồ ăn trên tay cô mà ăn. Không! Hắn là đàn ông, hắn tinh tế hơn thế nhiều.

“Bố ơi!”

Nhìn mấy đĩa thức ăn trên chân con chó, Thu Phong đang suy nghĩ nên bốc món nào ăn trước thì bỗng cô nàng kia hô lên một tiếng.

Ông bố của cô ta từ trong đoàn người lật đật chạy ra, trên tay xách theo một chai nước lít rưỡi, một miếng khăn và bộ nĩa dao.

“Anh rửa tay trước đi!”

“À ờ ...”

Thu Phong đứng đó đưa tay ra cho cô nàng kia đổ nước lên. Hấn sạch sẽ rửa sạch vết nhót trên tay mình. Sau đó hấn nhận lấy một miếng vải trên tay cô để lau sạch tay.

Cầm dao nữa trên tay, Thu Phong ngồi đứng đó nhìn vào mấy đĩa thức ăn đang còn bốc khói nghi ngút. Hấn nhìn vào một cái đĩa không hề có khói bốc lên, thịt vẫn còn tươi sống, dường như đây là món sống. Hấn nhớ vừa rồi cô có nói là ăn sống hay ăn chín. Hấn bảo sao cũng được và giờ cô nấu cả đồng món cho hấn chỉ với một miếng thịt.

Nhìn những cộng hành, cộng rau trên đĩa Thu Phong cảm thấy thắc mắc. Cô nàng này lấy rau cỏ ở đâu ra? Lũ ập đến, hấn tin rằng chẳng có ai rảnh tới mức đi ngắt từng cộng rau hoặc bê cả thùng rau đi mà chạy đâu. Dù có bê theo thì khi toàn nhân loại bất tỉnh mấy ngày trời nó cũng héo hết rồi. Nhưng nhìn những cộng rau vừa chế biến xong này đi, nó còn xanh ngát và tươi mọng thế kia.

Không nghĩ nhiều được nữa. Thu Phong thử sẵn lấy một miếng thịt sống đưa lên và nhìn vào nó.

Quả thật miếng thịt cá sấu này, ban nãy hấn không để ý, nhưng giờ hấn mới để ý, từng miếng mỡ chảy xuống trông thật óng ánh và đẹp đẽ. Không biết ăn vô có sao không nữa. Thôi thì bụng hấn cũng chắc. Nghĩ thế Thu Phong liền đưa vào mồm và nhai, hấn không sợ đau bụng, nếu có đau là do thịt, không phải do người nấu.

Coi như nể mặt người đẹp vậy.

Miếng thịt được đưa vào trong miệng, Thu Phong cảm nhận được vị ngọt từ thịt. Miếng thịt này không dai như hân tưởng, nó mềm mại đến nhẹ nhàng. Cắn đến đâu thịt dứt tới đấy, không hề dai, cũng không hề tanh tươi như mấy miếng thịt hân cắt xuống từ nãy đến giờ.

Thật sự đây là món nấu sống sao? Đây là miếng thịt mà hân đưa cho cô nàng kia sao.

Ăn được một miếng, Thu Phong không biết diễn tả cái vị ngon của nó như thế nào. Hân chỉ biết miếng thịt này vừa mềm mại vừa mát mẻ nữa. Nó mát đến mức khi Thu Phong nuốt vào rồi vẫn cảm nhận được sự mát mẻ của nó.

Đôi mắt Thu Phong tròn lớn lên quay sang nhìn cô nàng đầu bếp với đôi môi mỉm cười và nói:

“Làm sao cô nấu ngon được như vậy? Thật sự quá ngon ... tôi là lính, tôi không biết diễn tả cái độ ngon của món này như thế nào. Tôi chỉ biết là ăn vào, tôi không cảm nhận được một chút vị tanh nào cả, nó ngọt, mà ngọt từ thịt, ngọt tự nhiên chứ không phải do gia vị ... cô làm sao được như thế hay vậy?”

“Anh ăn thêm những món khác đi ...”

Gia Linh không biết phải nói thế nào với Thu Phong, cô chỉ im lặng mỉm cười với hân và bảo hân tiếp tục ăn những món khác.

Gia Linh biết Thu Phong chính là kẻ phàm phu, hân chẳng thể nào diễn tả hết được tinh túy mà cô nấu ra. Nhưng đến mức hân khen cô mức nở như vậy, quả thật khiến lòng cô rất ấm. Ấm áp đến không ngờ.

Nghe vậy Thu Phong liền gạt đầu, hân bắt đầu chuyển qua những món khác. Lúc này thức ăn vẫn còn nóng, sau khi ăn đồ sống rồi, Thu Phong thử

ăn một món súp. Đúng hơn là món hầm, nó được để lên trên một cái đĩa có độ trống có thể chứa được một chén súp.

“Rup rup rup ...”

Thu Phong khẽ húp một miếng canh, nó ngon. Vị ngọt của thịt, cay của ớt, chua của gia vị phụ thêm, tạo thành một chén súp ngon đến ấm lòng.

Nước súp đi vào trong cơ thể Thu Phong khiến bụng hắn từ mát mẻ trở nên ấm áp. Hắn thử lấy một miếng thịt trên đĩa súp đó đưa vào mồm.

Hắn còn chưa kịp nhai, miếng thịt chắc chắn vừa đưa vào mồm như tan ngay trong khoang miệng của hắn. Nó nhẹ như cháo vậy, hắn chỉ cần nhai nhẹ vài lần liền có thể nuốt.

Thu Phong không khen nữa, quá ngon rồi, hắn đổi sang món nướng. Khác với hai món kia, món nướng này nó dai, nhưng dai vừa đủ, không mặn quá, cũng không ngọt quá. Hương vị khi ướp miếng thịt này không biết ra làm sao, mà khi Thu Phong ăn vào hắn vừa có cảm giác ngọt ngọt ở cổ họng và mát mẻ khi đi xuống bụng.

Hai món còn lại cũng ngon không kém.

Qua một hồi, Thu Phong ăn rất từ tốn khiến cho những người xung quanh nhìn thấy cũng không nhin nổi mà thèm thường.

Khổ nhất chính là con chó, đang kê chân làm cái bàn cho Thu Phong. Nước miếng của nó chảy ròng ròng từ miệng xuống dưới cổ từ nãy đến giờ.

Phần cổ của nó chỉ toàn là nước dãi thôi. Nhưng vì mạng sống, nó không dám nhúc nhích, không dám vụng động, cũng không dám cúi mặt xuống để ngửi thử, hay nhìn thử. Quả thật thiên đường và địa ngục ở trước mặt nó.

Nó bắt lực nâng đầu lên trời nuốt lấy nước miếng cho đỡ thèm mà thôi.

“Ngon quá ... Phù ...”

Thu Phong ăn sạch hết năm đĩa thức ăn không chừa một chút nào dù là một giọt nước hay một cọng rau. Hắn ngẩng đầu lên nhìn cô nàng ấy mỉm cười nói:

“Cô là đầu bếp phải không? Tôi nhìn cô quen lắm mà không nhớ rằng gặp ở đâu ...”

“Thình thích ...”

“Anh muốn ăn nữa không?”

“Muốn chứ ... nhưng mà để sau vậy, bây giờ tôi cần vận chuyển đồng thịt này về. Nếu cô là đầu bếp, vậy cô có thể kiếm người giúp tôi nấu những thứ này cho mọi người không? Lương thực cũng sắp hết rồi. Thịt của con cá sấu này ăn được, ta sẽ sử dụng nó làm nguồn lương thực. Chiều nay tôi sẽ đi săn thêm vài con động vật khác xem coi có ăn được không ...”

“Vâng ...”

Gia Linh thủ thủ nhẹ một tiếng.

Lòng cô lúc này đau nhói. Cô biết rằng hắn không nhớ cô, không hề nhớ cô một chút nào. Nhưng dù thế, khi lời phát ra từ miệng hắn ‘Tôi nhìn cô quen lắm’ Câu nói ấy thật đau lòng. Nó như vụn dao đâm vào tim cô vậy.

Dù thế cô vẫn phải giữ sắc mặt bình tĩnh. Thà như vậy, thà rằng hắn không nhớ cô còn hơn hắn nhận ra cô. Để rồi hắn chẳng có chút ấn tượng nào về cô ngoài một cô nàng mặc đồ Kimono làm phục vụ trong quán ăn.

Là một người bố, bố của Gia Linh hiểu rõ con gái mình hơn ai hết. Ông nhìn bóng lưng u buồn kia của nó ông cũng hiểu được một số chuyện.

Ông cũng nhớ ra được vị thiếu tướng này là ai rồi. Hấn chính là cái người đã giúp vực dậy cái quán ăn của ông và cô con gái ông. Làm sao ông có thể quên được hấn trong khi, mỗi ngày Gia Linh luôn nhắc về hấn cơ chứ?

Nhưng biết sao được, thân phận của người ta với con khác mình quá khác biệt. Mong rằng nó mau quên đi người đàn ông đó. Căn bản cả ông và con gái ông không cùng một thế giới với cậu thiếu tướng kia.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Hiện Tượng Lạ

“Cậu! Lại đây ...”

Lúc này đám người đã được Thu Phong giải tán đi, chỉ còn Gia Linh và bố của cô nàng còn đứng đó.

Thu Phong từ xa ngoắc một quân lính đang có ca trực tại đó nói:

“Cậu chạy đi kiểm đội trưởng của mình thông báo cho anh ta đem 20 người đến đây để vận chuyển số thịt này. Kêu hắn lôi theo một đội trưởng khác nữa nhanh lên!”

“Rõ thưa thủ trưởng ...”

Quân nhân kia lập tức nhận lệnh rời khỏi.

Sau đó Thu Phong đứng tại chỗ mà đợi. Người hăn nhơ nháp thể này cũng không thể chạy đi vòng vòng trong thành phố được.

“Anh ... sao người dơ vậy?”

Bất chợt một giọng nói lạnh lùng vang lên. Thu Phong đảo ánh mắt sang hướng của giọng nói đó, thân hình xinh đẹp của Lục Nương xuất hiện. Cô lắc cái eo con kiến của mình tiến lại gần Thu Phong nhìn hăn bằng gương mặt hậm hực và nói:

“Anh nghĩ sao ... đồ em vừa giặt xong, anh để dính cái gì hôi quá vậy?”

“Ha ha ... anh lóc thịt cá sấu ấy mà ...”

Bị Lục Nương mắng té tát vào mặt Thu Phong chỉ biết gãi đầu cười lên hô hô.

Hai đứa trẻ sau lưng Thu Phong suốt từ nãy đến giờ liền bước đến bên cạnh Lục Nương, im lặng đứng sau lưng cô.

Lục Nương xoa xoa cái đầu của Tiểu Bối và nói với Thu Phong:

“Tha cho anh lần này, may mà anh dắt hai đứa nhỏ đi. Không là chết với em! Liệu mà thay đồ đi.”

“Anh biết rồi ... à em đem thử miếng thịt này về nấu thử xem. Nãy cô này nấu thử, ăn ngon cực!”

“Thật không?”

“Em không tin anh à?”

“Tạm tin, được rồi. Thế anh muốn em nấu món gì?”

“Bún đi, lâu rồi anh thèm bún quá. Trong quân còn một ít bột gạo với bột nở. Em đến kêu Hạo Nguyên đưa cho.”

“Nhớ về sớm đây!”

Lục Nương gật đầu nhẹ một cái rồi dắt hai đứa nhỏ rời khỏi.

Tuy miệng mắng chửi là thế nhưng cô rất quan tâm đến hắn. Luôn nấu cho hắn những món mà hắn thích, những thứ mà hắn muốn ăn.

Đúng lúc này Gia Linh bỗng nhiên chạy ù đến bên cạnh Lục Nương.

Thấy có người chạy đến trước mặt mình, Lục Nương liền nhú mày. Với Thu Phong cô không bao giờ trưng ra gương mặt lạnh lùng của mình, nhưng đối với người khác, dù trai hay gái gương mặt của cô vẫn độc nhất một chữ lạnh. Cực kì xinh đẹp cũng cực kì khó gần.

“Có chuyện gì sao?”

Lục Nương lạnh lùng nói.

“Chị! Chỗ em có một ít rau, nếu chị cần thêm rau có thể đến chỗ em lấy ...”

Gia Linh thấy giọng điệu lạnh lùng của Lục Nương, cô bỗng trở nên gấp gáp nói.

“Thật ư?”

Gương mặt của Lục Nương liền giãn ra một chút.

Theo như Thu Phong nói, cô nàng này ban nãy là người nấu thử thịt cá sấu khổng lồ kia. Vậy chứng tỏ cô ta cũng là một người nấu ăn khá giỏi, còn được chính miệng kẻ khó ăn như Thu Phong khen ngon cũng là cả vấn đề. Thu Phong mặc dù là kẻ dễ ăn, thứ gì hắn cũng ăn được, nhưng hắn không bao giờ khen mấy món đó ngon. Chỉ có một số món Thu Phong ăn cảm thấy thực sự ngon hắn mới buột miệng mà khen thôi.

Lục Nương rõ nhất là tính ăn uống của Thu Phong, nên cô đang nghi ngờ rằng là cô nàng này nấu ăn ngon hay là miếng thịt cá sấu kia ngon.

Nhìn cả núi thịt, và khung xương của cá sấu kia, Lục Nương quả thật không tin tưởng rằng thịt này nấu được cái gì đó ngon ngon được.

“Dạ thật ... chỗ em ở ngay sau lưng anh lính đó. Chị không ngại thì qua lấy đem về một ít.”

Gia Linh vừa nói vừa chỉ vào phía quân lính còn lại đang đứng canh gác ở kia.

Thấy thế Lục Nương gật đầu nhẹ một cái rồi dắt hai đứa nhỏ đi cùng Gia Linh.

Thu Phong đứng đó gãi đầu không hiểu chuyện gì xảy ra. Còn ông bố của Gia Linh chỉ biết lắc đầu ngao ngán thảm than trong đầu ‘Con gái ơi là con gái, sao con lại dại đến thế ...’

Quả thật Gia Linh rất dại. Cũng không hẳn là dại nữa. Chẳng qua cô muốn Thu Phong có được bữa ăn ngon nhất có thể mà thôi. Cô biết tình cảm của cô chỉ từ một phía, hẳn thậm chí còn không biết cô là ai.

Chưa kể người yêu của hẳn lại đẹp đến như vậy. Ở trong khu đèn đỏ, chẳng ai mà không biết đến Lục Nương. Biết đến sự thành đạt và sắc đẹp của nàng. Một người phụ nữ như vậy mới có thể xứng với người đàn ông như Thu Phong được chứ.

Quả thật khi đến chỗ của Gia Linh, Lục Nương thấy rất nhiều rau. Rau được Gia Linh xếp gọn lại để trong từng một cái rổ riêng biệt, mỗi một rổ là một ít rau, gần như những loại rau cơ bản đều có cả. Nhất là số ít rau dùng ăn sống và rau dùng để nấu chín.

“Chị định nấu bún gì? Lẩu hay sao ạ?”

“Ừm ... để chị nghĩ.”

Lục Nương thì thảo một tiếng.

Cô biết hẳn cực kì ghét ăn lẩu bún, tuy nhiên nếu lẩu bún bò thì lại khác. Mà thịt này lại là thịt cá sấu, không thể có vị giống như thịt bò được ...

“Chị cứ yên tâm, thịt cá sấu này đặc biệt lắm. Em thử giả vị thịt heo, thịt bò đều được. Em nghĩ chị nên nấu bún bò, thịt cá sấu này thêm một chút gia vị đặc trưng sẽ giống hệt như thịt bò..”

Gia Linh thấy Lục Nương suy nghĩ một hồi sau cô liền lên tiếng.

“Vừa nãy em là người nấu thịt cá sấu này đúng không?”

Lục Nương bỗng lên tiếng hỏi sang một chủ đề khác.

“Dạ đúng rồi, ban nãy thiếu tướng hỏi là có ai có dụng cụ bếp nấu được miếng thịt này không, luộc hay gì cũng được. Anh ấy nói vậy ...”

Như thể sợ Lục Nương hiểu lầm chuyện gì đấy, Gia Linh liền lên tiếng giải thích. Mà cơ bản cô không cần giải thích, cô cần giải thích càng khiến Lục Nương có một chút nghi ngờ.

Lục Nương hỏi tiếp:

“Em nấu thịt cá sấu lần nào chưa?”

“Em nấu nhiều rồi ... nhưng thịt cá sấu biến dị này mùi vị khác hoàn toàn thịt cá sấu khác. Nó giống như một loại thịt mới vậy. Có thể chế biến ra nhiều món khác nhau. Thịt lại mềm nhanh, tuy hơi tanh một chút nhưng qua vài thủ thuật sẽ không còn tanh nữa!”

“Em là đầu bếp hả?”

“Dạ!”

“Em thích hẳn đúng không?”

“Dạ ... à hả?”

Gia Linh trả lời theo phản xạ. Bỗng nhiên cô cảm thấy có gì đó sai sai liền giật bản mình, dùng đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm Lục Nương.

Lục Nương cũng thế, đôi mắt biết cười của cô giờ không còn cười nữa, thay vào đó là trạng thái lạnh lùng nhìn Gia Linh.

“Em ... em trả lời theo phản xạ ... thực không có đâu chị!”

Thấy biểu hiện lạnh lùng ấy của Lục Nương, Gia Linh lập tức xua tay ý bảo hiểu lầm.

Sao mà hiểu lầm được, chỉ có hiểu đúng thôi. Ta nói cái giác quan thứ sáu của chị em phụ nữ kinh lắm. Lục Nương bắt đầu nổi máu lên, cô đứng dậy nói:

“Hắn làm gì mà khiến em thích hắn, chị nhớ là chưa bao giờ gặp em?”

“Dạ không có đâu chị, chị hiểu lầm rồi. Em ... em ...”

Càng nói giọng của Gia Linh càng nhỏ xuống.

“Thành thật..”

Sắc mặt của cô đỏ ửng, tim đập lên thành thịch, miệng liên tục thở gấp không thể nào trả lời được câu hỏi của Lục Nương nữa.

Quả thật sai lầm, quá sai lầm khi giữ Lục Nương lại, tại sao cô ấy lại có thể phát hiện ra nhanh như vậy chứ.

“Ôi ... đàn bà là những niềm đau!”

Giọng nói non choẹt của thằng cu Tiểu Bảo vang lên.

“Cốp!”

“Con nít con nôi, đi ra chỗ khác!”

Lục Nương đứng bên cạnh gõ một phát rõ đau vào đầu của thằng cu Tiểu Bảo không hiểu chuyện rồi đuổi nó đi ra chỗ khác.

Lúc này Lục Nương ngồi xuống trước mặt của Gia Linh và nói với giọng nhỏ nhẹ hơn:

“Em cứ nói sự thật đi, chị không làm gì em đâu ...”

Nghe Lục Nương nói thế, hơi thở của Gia Linh trở nên đều đặn hơn, sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn hấn, đôi mắt rung rung và nói:

“Đúng là em có thích anh ấy ... em xin lỗi chị. Nhưng anh ấy không biết em là ai, thậm chí còn không nhớ mặt lần biết tên em ... xin chị đừng hiểu lầm anh ấy ...”

Gia Linh vừa đau đớn vừa nói. Đau là đau ở trong lòng. Mỗi một lời nói tuôn ra như nhát dao đâm vào tim cô vậy. Trên đời này còn gì đau đớn hơn một việc mình thích người ta, người ta còn không biết mình là ai cơ chứ?

“Tại sao?”

Lông mày đang nhíu chặt lại của Lục Nương bỗng giãn ra đôi chút. Sau đó Gia Linh bắt đầu kể về cuộc gặp gỡ của cô và hấn.

Ngày trước nhà Gia Linh có một quán ăn sushi từ Nguyệt Quốc. Và cô cũng chính là người Xích gốc Nguyệt. Bản thân cũng là gia đình nhập cư sang Xích Quỷ thì rất lâu đời.

Gia Linh kể từ việc cô là một đứa con gái, cho đến việc thừa kế sản nghiệp của gia đình. Luật trọng nam khinh nữ không chỉ tồn tại ở Xích Quỷ

mà cả phương Đông đều vậy, Nguyệt Quốc cũng không tránh khỏi trọng nam khinh nữ khi mà cả nhà cô là đứa con gái duy nhất. Sinh cô ra, mẹ cũng bệnh mà chết.

Bố không chịu làm ăn, nhậu nhẹt rồi mang nợ từ những người trong Hắc Long Bang dẫn đến quán trên nguy cơ phải đóng cửa, bán tiệm để trả nợ.

Thì Thu Phong thân là một khách hàng xuất hiện cùng một con chó. Khi ấy Gia Linh nghĩ Thu Phong chỉ là bao thực khách bình thường thôi. Rồi đàn em của hắn xuất hiện phá quán của cô, hắn ra tay ngăn cản, sau đó hắn mời mấy chục đàn em của hắn vào trong ăn.

Một bữa ăn mà hắn là người trả tất cả. Thậm chí nợ của cô theo cách nào đó cũng không cần tính toán nữa. Từ đó thành viên của Hắc Long Bang đến ủng hộ nhiều hơn, quán ăn làm ăn phát đạt. Hắn lần đó đến ăn có nói là sẽ quay lại, nhưng hắn không bao giờ quay lại. Chưa một lần nào quay lại.

Lúc đó cô chưa được đứng bếp. Cô chỉ muốn một lần nấu cho hắn một bữa ăn đơn thuần để trả ơn mà thôi.

Nhưng theo dần thời gian vì giữ hắn trong lòng quá lâu, cô dần thích hắn khi nào không hay. Sau này biết được thân phận thật sự của hắn, biết được hắn và Lục Nương là một đôi. Cô không bao giờ dám tơ tưởng đến hắn nữa. Cô biết mình và hắn là hai người thuộc hai thế giới khác nhau. Ngoài nấu ăn giỏi ra cô chẳng có cái gì cả, làm sao mà xứng với hắn cơ chứ.

Chưa kể sau này khi biết hắn là thiếu tướng thiên tài cô lại càng cảm thấy bản thân chẳng bằng hắn, chẳng bằng một chút nào. Dù thế cô vẫn không thể đem lòng thôi thích hắn được. Nỗi lòng đó đã tồn tại trong cô quá lâu. Tích theo thời gian, tim cô ngày càng đau. Biết không thể mà vẫn cứ cắm đầu vào.

Trong cuộc sống của cô xuất hiện rất nhiều gã đàn ông, nhưng chẳng một ai có thể làm cô suy nghĩ cả. Đến suy nghĩ cũng không thì làm sao có thể kiếm người mới để quên được hấn đây cơ chứ?

“Hức hức..”

Tiếng khóc nức của Gia Linh vang lên.

Cô vừa kể vừa khóc, khóc không ngừng. Đây là lần đầu tiên cô khóc vì hấn, khóc vì quá đau lòng ...

Lục Nương sau khi nghe câu chuyện đó, cô không còn ghét cô nàng này nữa. Thay vào đó là sự đồng cảm, và sự đáng thương hơn là đáng trách. Cô ấy chẳng làm gì sai cả, có sai là do tên khốn kia thích lo chuyện bao đồng rồi hại con gái nhà người ta thương nhớ hấn. Thậm chí hấn còn không nhớ cô ta, đến tên tuổi mặt mũi làm sao cũng không biết.

Đàn ông đúng là đàn ông.

“Tên khốn kia! Anh còn đứng đó làm gì? Lại mà trả lời cho người ta một câu!”

Lục Nương bỗng quát lên một tiếng khiến Gia Linh ngạc nhiên quay đầu lại.

Tự lúc nào Thu Phong đã đứng sau lưng cô, hấn im lặng nghe hết câu chuyện mà cô kể. Hấn thật sự chẳng nhớ người phụ nữ này. Cho đến khi nghe câu chuyện ấy, hấn cũng nhớ rồi. Là do hấn, do hấn tùy tiện mà gây ra nỗi đau lòng này cho một cô gái.

Biết làm sao bây giờ. Nếu cho thời gian quay lại hấn vẫn sẽ làm vậy, hấn không thể đứng nhìn được. Hấn cũng không biết nói như thế nào.

Thu Phong vẫn đứng đó, giọng nói trầm ấm của hắn nhẹ nhàng vang lên:

“Xin lỗi! Tôi thật sự không nhớ cô. Nghe cô nói, tôi chí ít cũng nhớ cô là ai ...”

Thu Phong chưa kịp nói xong, tim của Gia Linh lại nhói lên thêm lần nữa. Thật sự rất đau, đau lắm.

“Nếu sau ngày hôm đó tôi giữ lời hứa quay lại để cô mời một bữa ăn cô đã không nhớ nhưng tôi đến thế này. Chuyện cũng lỡ rồi, mong cô hãy quên tôi đi, có duyên gặp gỡ chúng ta là bạn. Tôi cũng có người mình thương, không thể nào đáp lại được tình cảm của cô. Tôi xin lỗi ...”

Gương mặt Thu Phong trở nên buồn bã, hắn quả thật rất khó xử, không biết phải nên làm như thế nào cho phải.

“Chị cho phép em mượn hắn vài phút đây ...”

Bất chợt giọng nói dịu nhẹ của Lục Nương vang lên.

Gia Linh ngẩng đầu lên. Cô bắt gặp gương mặt xinh đẹp của Lục Nương đang nở nụ cười với mình.

Nước mắt Gia Linh giàn dụa, cô gật đầu thật mạnh. Bỗng đứng dậy Thu Phong lao đến ôm lấy Thu Phong.

“Hu hu hu hu hu hu hu hu hu .... Em thích anh lắm ... em nhớ anh lắm, em muốn nói cho anh lắm ... nhưng không thể ... em biết ... hức hức ... em biết em và anh là hai người hai thế giới khác nhau ... nhưng em không thể ngừng thích anh ... em cứ ngỡ càng không gặp anh sẽ càng quên anh nhanh thôi ... nhưng không .... Chỉ một lần gặp đó làm em nhớ cả đời ... suốt khoảng thời gian qua, lúc ngủ, lúc tỉnh dậy trong đầu óc em lúc nào

cũng chỉ có hình bóng của anh ... em xin lỗi anh ... em xin lỗi chị Lục ... em xin lỗi ... hức hức ...”

Bất chấp cơ thể nhor nhót của Thu Phong. Gia Linh ôm chặt cứng lấy hấn, dụi mặt vào ngực hấn mà khóc nức cả lên. Vừa khóc vừa xin lỗi, nghe sao thật nảo lòng.

Ban đầu Thu Phong tính đẩy nàng ra nhưng hấn lại bắt gặp ánh mắt giết người của Lục Nương nên rồi lại thôi.

Thu Phong chẳng biết làm sao. Hai tay hấn cứng đờ, rồi từ từ ôm lấy Gia Linh mà vỗ lên lưng cô bộp bộp mấy cái:

“Anh biết rồi! Đôi khi cố chấp cũng là một điểm tốt của con người, nhưng em phải hiểu mình nên cô chấp về điều gì. Cố chấp với ai. Anh không xứng đáng để em phải giữ trong lòng lâu đến vậy. Anh có người mình thương, người mình hứa sẽ bảo vệ bằng mọi giá. Anh không thể đáp lại tình cảm của em được. Em là một cô gái mạnh mẽ, nấu ăn lại giỏi, sớm thôi em sẽ tìm được người mình thích thật sự ... hiểu chứ?”

Vừa an ủi Gia Linh, ánh mắt của Thu Phong lại nhìn Lục Nương đầy trù mến, Lục Nương cũng vậy. Hấn nói những lời đó thật khiến cho lòng cô ấm áp. Tuy hơn khó chịu khi phải nhìn người đàn ông của mình ôm một cô gái khác.

Nhưng phận đàn bà với nhau, Lục Nương hiểu được nỗi đau mà Gia Linh chịu đựng suốt bao lâu qua. Cô rộng lượng vài phút cũng được. Cũng không phải ích kỷ cho lắm.

“Sụt sịt!!”

Vài phút sau, Gia Linh khụt khịt cái mũi của mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn hấn, cô nở một nụ cười rồi buông hấn ra.

“Em cảm ơn anh ...”

“Em cảm ơn chị ...”

Lần lượt Gia Linh cúi đầu cảm ơn Thu Phong và Lục Nương. Sau đó cô cúi xuống bước vào trong túp lều của mình để thay quần áo mới là lau người.

Một lát sau Gia Linh bước ra. Gương mặt của cô sáng sủa hơn một chút, mang theo vài nét nhẹ lòng và thoải mái. Chỉ duy nhất đôi mắt còn ửng đỏ để chứng minh sự việc vừa rồi là thật.

“Em sẽ cố gắng quên anh ...”

Gia Linh bỗng nhiên nở một nụ cười rạng rỡ nhìn Thu Phong và nói.

“Ui ...”

Bất chợt Thu Phong thấy eo của mình bị ngắt, hơi nhót lên một chút Thu Phong liền la lên. Lục Nương đứng bên cạnh ngẩng đầu lên lườm hấn:

“Còn không mau về thay đồ tắm rửa?”

“Rõ thưa sếp!”

Thu Phong đứng chào theo kiểu quân đội, dứt lời hấn biến mất tại chỗ.

Được thả rồi, hấn phóng hết tốc lực rời khỏi nơi này. Hấn sợ còn ở lại hấn sẽ thành con mồi cho Lục Nương mất.

Thu Phong rời khỏi, chỉ còn Gia Linh, Lục Nương và hai đứa nhỏ ở lại. Bố của Gia Linh đứng phía xa xa thấy được viễn cảnh ấy, lòng ông cũng nhẹ hơn một chút.

Mong rằng con gái ông đủ lớn, đủ hiểu chuyện để quên đi gã đàn ông ấy.

Sau khi Thu Phong rời khỏi, Lục Nương lờm theo hướng Thu Phong biến mất. Hồi sau cô quay sang nở nụ cười với Gia Linh và nói:

“Em thấy đấy, hấn trốn em như trốn tà ... đàn ông chẳng có một chút trách nhiệm gì. Chỉ tổ làm khổ đàn bà là hay!”

Lục Nương nói như vậy khiến cho lòng của Gia Linh trở nên ngọt lịm, cô nghiêng đầu đáp nhẹ nhàng lại với Lục Nương:

“Dạ thôi chị ... em cũng biết em và anh không cùng thế giới. Khác biệt với chị, em không tài giỏi cũng như xinh đẹp như chị. Em không thể nào bên anh ấy được. Em cảm ơn chị đã cho em cơ hội nói ra với anh ấy. Em cảm ơn chị rất nhiều ...”

Dứt câu Gia Linh lại cúi đầu cảm ơn Lục Nương thêm một lần nữa.

“Em giỏi nấu ăn lắm đúng không? Có thể dạy chị được không?”

Lục Nương mỉm cười lên tiếng.

“Hả?”

Gia Linh kinh ngạc ngẩng đầu lên hả một tiếng.

“Hửm?”

Lục Nương mỉm cười tíu cả mắt nghiêng đầu hỏi chằm một cái.

Cứ thế hai người phụ nữ xinh đẹp bắt đầu thân thiết với nhau.

.....

Thu Phong giờ đây đang lao hết tốc lực về căn hộ, hấn chạy ù vào trong nhà tắm, tắm rửa kì cọ người thật sạch rồi thay một bộ đồ mới bước ra

ngoài hít thở không khí.

Chuyện vừa rồi quả thật hắn là người bị động, chẳng thể nói được gì. Hắn cứ ngỡ Lục Nương sẽ nổi điên lên mà làm thịt hắn. Nhưng không, người phụ nữ của hắn thật cao cả làm sao. Cô ấy xinh đẹp, giỏi giang nhưng không hề ích kỷ.

Cả cuộc đời này của hắn lần đầu tiên gặp được người phụ nữ xinh đẹp và hiểu cho hắn đến như vậy.

Lòng Thu Phong trở nên ấm áp mỗi khi nghĩ về Lục Nương. Hắn chỉ biết hắn sẽ yêu nàng hơn thế này nữa. Yêu nhiều hơn vậy mới đền đáp xứng đáng với những gì nàng hi sinh vì hắn.

.....

Lúc này tại vũ trụ 1. Nơi mà Quốc Phong đang ở.

“Xoẹt xoẹt xoẹt ...”

“Quái lạ ... làm sao không bắt được tần số của vũ trụ 2?”

Quốc Phong ngồi đó, gương mặt hắn trở nên căng thẳng nhìn vào dữ liệu trên máy tính.

“Master Speed đâu!”

“Có thưa Boss ...”

“Anh cảm nhận được sóng của vũ trụ 2 không?”

“Để thuộc hạ thử!”

Dứt lời Master Speed lao đi, hấn phóng xuyên qua bức tường trông có vẻ dày cộm kia mà biến mất tại phương trời nào.

Căn phòng sáng lên rồi vụt tắt sau một vài giây Master Speed xuất hiện trở lại, gương mặt hấn trở nên nghiêm trọng và nói:

“Không thể thừa Boss ... không những vũ trụ 2, mà cả vũ trụ số 17 cũng không thể bắt được sóng ... thuộc hạ không thể đi xuyên qua hai thế giới đó được nữa ...”

“Quái lạ ... làm sao lại như thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Quốc Phong mang gương mặt căng thẳng tột độ. Lần đầu tiên trong cuộc đời có chuyện mà hấn không thể lý giải. Hấn vò đầu bứt tóc không thể tìm ra được nguyên nhân.

“Haizzz ...”

Quốc Phong thở dài một tiếng trong miệng lẩm bầm:

“Không biết gã kia có làm sao không nữa ... tự nhiên biến mất hai thế giới ... thế giới số 17 à? Nơi đó hình như đang có đại dịch diệt vong ... kế hoạch đổ vỡ rồi.. thật khó chịu ...”

Ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, Quốc Phong liên tục than thở về vấn đề gì đó. Hấn khó chịu cực kì, cuộc đời Quốc Phong từ xưa đến nay chưa bao giờ phải trải qua chuyện như thế này, chuyện mà hấn không thể lý giải.

Dần dần hấn lâm vào bế tắc. Luôn than ngán thở dài.

.....

Vũ trụ hai lúc bấy giờ, ở hai vùng đầu cực.

Nơi chẳng có bất cứ sinh vật nào con sinh sống trước đó. Băng vốn đã tan nay trở nên đông cứng trở lại. Lục địa băng dần dần hình thành. Hai luồng ánh sáng từ ngoài vũ trụ không biết từ đâu ra hướng thẳng vào hai đầu cực trái đất. Khiến cho bầu trời chớp sáng lên vài giây rồi vụt tắt.

TAM GIỚI LỤC CỠ KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Biến Dị Lần 2

Bầu trời toàn thể giới rực lên ánh sáng chói sau vài giây rồi biến mất. Hiện tượng lạ ấy xảy ra khiến một số người chứng kiến trở nên bàng hoàng.

Thành phố Quảng Phúc khi ấy mới là ban đêm. Thu Phong đang đứng ngoài ban công của một căn hộ ở tạm. Bầu trời rực sáng khiến Thu Phong cảm giác được có điều gì đó không ổn sắp ập đến.

Nếu thế giới vẫn còn điện đóm, chắc chắn các nhà khoa học sẽ giải thích hiện tượng này chính là tia sáng vũ trụ chiếu vào trái đất. Nó chỉ vô tình chiếu đến và không mang đến tác hại gì cả.

Trong lịch sử loài người cũng đã có rất nhiều lần tia sáng ngoài vũ trụ đâm thẳng vào trái đất. Nhưng lần này bất đồng, đó là hai luồng ánh sáng, từ hai vị trí khác nhau đâm vào hai đầu cực của trái đất.

Nguồn ánh sáng đó chính là năng lượng, nó không chỉ đâm vào bề mặt trái đất mà thậm chí còn đâm xuyên cả vào lõi trái đất. Khiến bề mặt lõi trái đất dường như nóng thêm vài phần.

Tất nhiên Thu Phong chỉ là con người, hẳn không thể nào biết được chuyện này. Tuy nhiên Thu Phong cảm nhận được điều gì đó, đôi mắt xanh của hắn lập tức bật lên.

Hắn chẳng biết sao lại sử dụng con mắt vào lúc này. Thay vì tiếp tục ngắm nhìn bầu trời, Thu Phong ngó xuống dưới đất, nơi mà con người của thành phố vẫn chưa ngủ. Họ đang nhộn nhịp nấu từng thớ thịt cá sấu được

Thu Phong ban phát hồi lúc sáng. Tuy nhiên với số lượng người quá nhiều, dù là con cá sấu dài 30 mét đi chăng nữa, nếu phân ra cho từng người, họ chỉ được ăn một miếng nhỏ xíu cỡ bằng nửa nắm tay con nít.

Dù là nhỏ bé như vậy, nhưng đã bao lâu họ không ăn thịt rồi? Từ khi thế giới mất điện, cũng khoảng một tháng trời, rồi thiên tai xảy ra. Chỉ 3 ngày, chính xác 3 ngày, không có nguồn điện, không có đồ đông lạnh, tất cả thịt đều bị thối rữa. Họa may chỉ có một số ít đầu bếp biết thế nào là thịt xông khói, họ tự xông khói thịt và giữ thịt tồn tại lâu hơn.

Ít thịt là vậy, nhưng may thay con người vẫn còn gạo, dù ít nhưng cũng đủ dùng. Một bữa ăn tạm bợ lấp được phần nào bụng đói của con người chúng ta.

Nhìn cảnh tượng đó, Thu Phong thở dài một hơi, hắn cần phải huấn luyện mọi người hơn nữa. Dẫn dắt họ đi săn, một mình hắn không thể nào làm hết được. Cá sấu không săn được thì ta săn những con vật nhỏ hơn, khu rừng kia, Thu Phong chỉ khám phá một góc bé tí tẹo của nó, đúng hơn vừa vào đã gặp con cá sấu rồi. Hắn không có cơ hội đi khám phá thêm.

Cơ hồ mọi chuyện trong thành phố đã ổn thỏa, nguồn lương thực của quân đội chắc còn dùng được một ngày nữa. Ngày mai hắn nhất định sẽ dẫn mọi người đi săn, nhưng trước tiên chỉ có thể dẫn theo vài đội từ Hắc Long Bang và quân đoàn của hắn.

Tính toán số lượng cỡ 100 người là đủ. Hắn sẽ làm các công việc còn lại, giết những con quái khổng lồ ...

“Cái gì kia?”

Thu Phong tập trung ánh mắt vào một con chó, nó bỗng dung lăn đùng ra dãy dụa trông rất đáng sợ.

Tức thì Thu Phong tung người nhảy thẳng xuống dưới.

“Tránh xa ra!”

Trên bầu trời tiếng thét của Thu Phong vang dội xuống dưới, quân đội và người dân thấy thế lập tức tản ra.

“Grào ...!!!”

Con chó biến dị vẫn còn đang lăn lộn qua lại đau đớn như ai đang đánh bả nó. Nó quẩn quại, cào xuống mặt đất, rồi lại nhảy lên trời xong cắn đầu xuống đất.

“Đùng ðùng ðùng ...”

Cứ thế, Thu Phong đứng quan sát từng cử chỉ của nó. Chẳng lẽ nó phát đại? Không thể nào ...

“Ăng ...”

“Rầm ...”

Bỗng con chó đứng dậy ẩng lên một tiếng rồi lăn ra nằm bất động ... hơi thở yếu ớt, mắt nhắm tịt lại. Cơ thể to lớn đó của nó dường như đã chết.

“Ăng ~~~ ẩng ~~~”

Bất chợt toàn thành phố đều vang lên những tiếng kêu thảm thiết của bầy chó, tất cả chúng đều kêu lên một tiếng rồi nằm lăn ra bất động.

Thấy lạ Thu Phong lập tức khinh công bay lên tòa nhà cao nhất cần đó, hần đứng trên sân thượng nhìn xuống khu vực xung quanh. Quả thật tất cả những con chó biến dị khác đều lăn ðùng ra ðấy, như thể chúng ðã chết.

“Gâu!”

“Mực? Mày ở trên này khi nào?”

Tiếng sủa con Mực vang lên, Thu Phong lập tức quay đầu lại. Con Mực nằm đó, nằm trên một cái biển quảng cáo đồ nát, lười nhác nhìn Thu Phong.

Ánh mắt của nó bình thản đến lạ thường, như thể chuyện xảy ra cho những con chó ở phía dưới chả là gì đáng để nó quan tâm cả.

Thu Phong nhìn vào biểu cảm của nó, hần nhủu mày một hồi lâu sau mới quyết định giăn cặp lông mày mình ra. Con Mực này, nó là đầu lĩnh của bầy chó. Mà một con đầu đàn trong thế giới hoang dã phải có trách nhiệm lo cho đàn của mình.

Đàn chó của nó bị như thế này. Nó không lo lắng, thì việc gì Thu Phong phải lo lắng.

Phía dưới con người bắt đầu hoảng loạn, tự nhiên tất cả chó trong thành phố lẫn đùng ra ngã ngửa. Khiến cho người dân cảm thấy bàng hoàng hơn bao giờ hết. Không ai dám rời đi, cũng không ai dám tiến đến thân hình của những con chó khổng lồ này.

“Thình thịch ...”

“Thình thịch ...”

“Thình thịch ~~~”

Toàn thành phố vang lên những tiếng tim đập, tiếng tim ấy phát ra thì chính cơ thể của những con chó.

Quái lạ, làm sao tim chúng đập to đến thế?

“Ê! Hình như con chó này đang nhỏ lại ...”

Không biết là ai đã hô lên, một bà cô nào đó chỉ vào con chó khổng lồ trước mặt mình. Trước khi nói điều ấy, bà ta đã dụi mắt hai ba lần rồi mới quyết định nói ra.

Quả thật như mọi người thấy, Thu Phong cũng thấy điều đó, tất cả những con chó nằm xuống đang thu nhỏ người lại.

Vài người thắc mắc, vài người trở nên vui mừng. Nhưng Thu Phong hẳn vẫn tỉnh lặng quan sát.

Có lẽ vài người vui mừng, chính là tưởng bầy chó trở lại dạng bình thường, đồng thời sinh vật trên thế giới cũng trở lại bình thường. Họ sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Nhưng không. Vài phút trôi qua, cơ thể của những con chó biến dị ấy chỉ nhỏ đi một chút xíu mà thôi.

Ví như một con Bẹc tính chiều dài cơ thể nó dài đến 15 mét, cao khoảng 8 9 mét. Thì giờ nó thu nhỏ xuống, chiều dài nằm vào 10 mét, cao tận 5 6 mét. Vẫn quá lớn, quá khổng lồ.

Có điều do sắc trời đã tối, ánh lửa không đủ soi sáng cho bọn họ, nhưng với ánh mắt của mình Thu Phong thấy một vài sự khác biệt. Nó đủ lớn để đôi lông mày Thu Phong nhíu lại một lần nữa.

Răng nanh của chúng mọc dài hơn, móng vuốt sắc bén hơn. Một vài con đuôi của chúng còn mọc ra cả gai nhọn ẩn sau lớp lông dày. Ngoài ra cơ bắp cũng rắn chắc hơn, tức thể chất của chúng lại vượt bậc thêm một tầng cao mới, chưa kể đến việc năng lượng của chúng ban đầu đã rất lớn rồi, nhưng sau khi thu nhỏ lại, chúng vẫn giữ nguyên lượng, nhưng chất lại tăng vọt. Nó đậm đặc hơn, những dòng khí trắng dần hóa thành màu xanh lá cây.

Màu xanh này trông rất kỳ lạ, không giống năng lượng của cây cỏ, nó đặc hơn rất nhiều.

“Bịch bịch ...”

Toàn thành phố những con chó biến dị bắt đầu tỉnh dậy. Chúng đứng lên, gương mặt trở nên hung tợn hơn lúc trước một phần, cơ thể coi bộ nhỏ hơn chứ không yếu hơn. Nó mang đến cảm giác rờn rợn cho người dân xung quanh chúng.

Một số con tỉnh dậy, mặt nó tuy hung dữ nhưng vẫn còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Dẫu thế vẫn có một số con bắt đầu thay đổi thái độ, nó nhìn chằm chằm vào con người gần nó, miệng nó bắt đầu gầm gừ, răng nanh nhe ra, như thể chuẩn bị tấn công con người vậy.

“Grừ ~~~ ...”

Thấy hành động của một con chó biến dị đang đe dọa chuẩn bị tấn công người dân khiến cho cơ thể của Thu Phong căng lên.

“Chết rồi ...”

Số lượng chó quay sang đe dọa con người càng lúc này nhiều. Thu Phong đầu óc xoay chuyển, hắn phải làm gì nó, nếu những con chó này thực sự tấn công con người trong thành phố nó sẽ trở thành một thảm họa. Chẳng mấy chốc con người sẽ chết dưới miệng của chúng.

Đúng thời điểm này, con Mực lê lét thân thể lười nhác của nó đến bên cạnh Thu Phong.

Thu Phong im lặng, bởi vì bây giờ, khí thể trên người con Mực càng lúc càng tăng lên. Dần dần một dòng hắc khí tỏa lên bầu trời.

“Gầm!!!!!!!!!!!!!!”

“Dùng ....”

Tiếng gầm phát ra từ miệng con Mực, nó gào lên một hơi, tiếng nổ lớn vang lên. Sóng xung kích lấy nó làm trung tâm tỏa ra toàn bộ thành phố. Mạnh đến mức khiến Thu Phong phải vận sức mới có thể đứng vững được, toàn bộ bê tông dưới chân hắn bị nứt toác ra.

Tiếng gầm ấy tiếp tục vang xa, cả bầu trời như nổ tung chỉ vì một gầm đó.

May là con Mực đứng ở trên tòa cao ốc, tiếng gầm của nó tạo ra sóng xung kích có mức độ tàn phá cực kì lớn. Sóng xung kích ấy bây giờ đã lan ra đến mấy ngọn núi xung quanh.

“Rắc rắc ...”

“Ầm ầm ầm ...”

Phía xa xa, nhìn vào mấy ngọn núi, Thu Phong thấy từng cái cây, từng cái cây một đổ xuống.

Hắn là người đứng ngay gần sóng xung kích nhất, nên hắn rõ cái mức độ tàn phá nó lớn đến nhường nào. Những tòa nhà xung quanh, chịu đựng được qua cơn lũ và cơn sóng thần, chúng không sụp đổ. Ấy thế mà nhờ một pha vừa rồi của con Mực đã khiến tường của mấy tòa nhà đó nứt ra nho nhỏ. Cũng may, cửa kính đã vỡ sạch do thiên tai, nên không có bất cứ một tòa nhà nào bị vỡ kính.

Tiếng gầm con Mực trôi đi, tất cả những con chó phía dưới, hung dữ hay ngoan ngoãn. Tất cả chúng đều làm chung một hành động. Quay đầu về phía con Mực và cúi xuống.

“Ít ít ~~~”

Tiếng ư ử của đàn chó biến dị vang lên.

Thu Phong hiểu rồi, theo một cách nào đó, sức mạnh của chúng tăng lên một cách khó hiểu. Nên chúng bắt đầu tự kiêu, không xem con Mực vào mắt và định tấn công con người. Nhưng không, con Mực, nó đứng đó, chỉ một tiếng gầm, nó đã chứng minh thực lực của một con đầu đàn.

Tuy nhỏ, nhưng bất cứ con chó biến dị nào, dù mạnh mẽ đến đâu đều phải cúi đầu trước nó.

Cảnh tượng này khiến Thu Phong khá rung động.

Tuy nhiên sau vài giây hấn bắt đầu suy nghĩ.

“Tại sao đàn chó lại biến dị thêm lần nữa? Chắc hẳn chúng đã trở nên mạnh hơn ... như vậy không tốt một chút nào.”

Đứng trên đỉnh tòa nhà cao ốc, gương mặt Thu Phong giờ còn trầm trọng hơn cả lúc mấy con chó đe dọa đến con người nữa.

Bởi vì, nếu cứ thế này, không chỉ riêng đàn chó, mà toàn bộ sinh vật khác đều biến dị thêm lần nữa. Chúng thu nhỏ người lại, như vậy càng khiến chúng nhanh hơn mà thôi, chưa kể sức mạnh của chúng tăng lên.

Con người còn chưa kịp thích nghi với thiên tai này, thì hết lần này đến lần khác luôn có mối đe dọa lớn hơn cho con người. Thực sự con người sẽ diệt vong cả sao?

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Bây Giờ Không Thử, Đợi Đến Khi Nào ?

Như Lai Thần Chương.

Thiên hạ tuyệt học nhiều vô số kể. Nhưng trong số đó, tuyệt học có khả năng Khai thiên lập địa, sáng thế hay diệt thế chỉ trong một niệm như Như Lai Thần Chương thì lại hiếm có vô cùng. Nhân gian đồn đại rằng, chính vì quá mạnh nên môn tuyệt học này sớm đã thất truyền, những gì còn sót lại có chăng chỉ là hình thức chứ không hề có nội công tâm pháp do đó uy lực cũng chỉ bằng một phần vạn so với tuyệt học ban đầu. Tuy vậy, lời đồn cũng nói rằng, triệu người có một sẽ lãnh ngộ được một phần tâm pháp và từ đó trở thành vô địch thiên hạ.

Đúng như tên gọi, bộ chương pháp này gắn liền với Đức Phật Như Lai, mỗi một thức đều chứa đựng huyền cơ do đó uy lực của nó vượt ra khỏi sự tranh đoạt tầm thường của nhân giới và trở thành thứ tuyệt học dùng để phổ độ chúng sinh, hàng yêu phục ma bảo vệ cả tam giới. Cái huyền diệu của Như Lai Thần Chương không chỉ ở uy lực vô song mà nó còn độ được tâm ma cái tà qui chánh.

Người sử dụng Như Lai Thần Chương biết rằng chỉ có đại khai đại ngộ quang minh chính đại mới có thể vận dụng hết uy lực của chương pháp.

Người đời nói rằng có 9 thức Như Lai Thần Chương gắn với 10 món hộ pháp thần binh lần lượt là:

- Phật Quang Sơ Hiện - Vạn Hoa Kim Long Đoạt

- Kim Đỉnh Phật Đăng - Lưu Ly Giới Dao
- Phật Động Sơn Hà - Lôi Kinh Thiên
- Phật Ván Già Lam - Niết Bàn Kim Luân
- Phật Quang Phổ Chiếu - Xá Lợi Kiêm
- Thiên Phật Giáng Thế - Phá Hồng Trần
- Phật Pháp Vô Biên - Chân Khung Thương
- Vạn Phật Triều Tông - Sáng Thế Ly Hỏa Dao và Kháng Thiên Huyền Bổng Kiếm.

Ngoài ra, truyền thuyết kể rằng còn 2 thức nữa của Như Lai Thần Chương phát ra do ma tâm và phật tâm đấu tranh lẫn nhau mà thành. Nhưng đó là câu chuyện của bậc tiên phật, người phàm chỉ có thể nghe qua danh xưng chứ chưa từng thấy xuất hiện.

Tuyệt học ở thế giới này vẫn còn đó, nhưng không đầy đủ 9 bộ thức cũng như 10 món hộ pháp. Tuy nhiên vị sư phụ của Tô Lâm, người tu chân đắc đạo có thể lĩnh hội được đến tầng thứ 8 của Như Lai Thần Chương.

Nhưng uy lực của Như Lai Thần Chương uy lực mạnh nhất mà người phàm có thể sử dụng được chỉ khi sở hữu từng món hộ pháp của từng chiêu thức. Vũ khí hộ pháp của thế giới này từ lâu đã bị thất truyền. Đúng hơn, nó còn tồn tại hay không chẳng ai biết.

Chỉ biết rằng Như Lai Thần Chương vẫn còn đó. Tô Lâm được cho là một lão già cằn rồn, nhưng thực sự ông ấy là thiên tài. Giáng Long Thập Bát Chương, tuy có thể so sánh được với Như Lai Thần Chương nhưng nó

lại chẳng bao giờ đạt đến tiên cấp như là Như Lai Thần Chưởng, bởi Như Lai Thần Chưởng được truyền ra trong tay của Phật Như Lai.

Trong truyền thuyết của thế giới này lẫn thế giới của Thu Phong từng tồn tại một sinh vật gọi là Mỹ Hầu Vương. Hắn ta đại náo Cõi Trời, phá tan 33 Cõi Trời, thiên binh vạn tướng chẳng ngăn một ai.

Mạnh mẽ là thế nhưng Mỹ Hầu Vương lại bị chế ngự bởi vài chương Như Lai của Phật Tổ Như Lai bị đày xuống trần gian nhốt dưới núi 500 năm.

Suy cho cùng cái đó cũng chỉ là truyền thuyết để kể về sức mạnh của Như Lai Thần Chưởng. Như đã nói ở trên, Như Lai Thần Chưởng ở thế giới này được giữ lại khá trọn vẹn, nhưng uy lực khi không có vũ khí hộ pháp nó chỉ còn khoảng 1/10 uy lực. Đừng nói là thời đại bây giờ, thời thượng cổ 9 binh khí đó đã lưu lạc sang Tam Giới Lục Cõi – Đông Tây từ rất lâu rồi. Chẳng ai còn thấy chúng nữa.

Đại Tu Di Chưởng cũng là một phần nhánh được lấy ra từ Như Lai Thần Chưởng. Có thể phổ độ chúng sanh, hàng yêu diệt ma.

Và giờ, Thu Phong – hắn đang đứng sâu bên trong một cánh rừng. Chính xác hơn là hắn đang đứng lên mũi của một con chó dị biến. Từ đầu con chó này là giống chó Dorbeman.

Dorbeman là một giống chó cực kì hung dữ, bản năng hoang dã cao và khi chúng cảm thấy có điều gì đe dọa đến gia chủ, chúng sẽ liều cả mạng sống để chiến đấu một cách hung bạo nhất.

Chưa kể đến bây giờ, con Dorbeman đã biến dị, nanh mọc dài hơn, móng vuốt sắc bén hơn, cơ thể tràn đầy cơ bắp, và trên hết con chó Dorbeman mà Thu Phong đang đứng trên cái mũi màu đen kia. Phần đầu,

gần hai cái tay màu đen dựng đứng đang nhú ra hai cái sừng sắc nhọn. Tuy không lớn lắm, nhưng nếu theo thời gian cái sừng này mà mọc dài ra nó có thể chiến đấu theo một cách khác nữa.

100 con chó đi cùng với 100 chiến binh được lựa chọn cho chuyến săn đêm nay. Thu Phong đứng một mình ngay mũi nhọn tiên phong của đội hình, cả một đàn chó xếp dày đặc sau lưng Thu Phong.

Chúng cao đến 5 6 mét với chiều cao trung bình của mỗi con. Yên lặng chờ đợi, họ và bầy chó chờ đợi một điều gì đó.

Vị trí này cách khu vực thành phố cũng khá xa. Vùng đất này trước kia là Cổ Thành. Nhưng Cổ Thành vốn là một bãi rác công nghệ, chưa kể những ngôi nhà ở đây đều là được xây lên tạm bợ của người dân vô gia cư và nghèo khó. Do đó vì không đảm bảo chất lượng thi công, công trình của cả Cổ Thành bị san phẳng bởi thiên tai. Ngoại trừ khu vực doanh trại của Trung Đoàn 617 ra.

Lúc này Thu Phong không đi vào trong đó, bởi vì khu rừng nó mọc lên rất rậm rạp. Để tiến vào được đó mà không bị lạc bầy và mất phương hướng quả thực rất khó khăn.

Thu Phong đã từng thử đứng từ đây nhảy lên trời hơn 100 mét, hẳn có gần nhìn ra vị trí của doanh trại mình, nhưng chỉ thấy được mờ mờ rằng khu vực đó cũng bị cây cối che phủ.

Thông thường ban đêm thế này là thời gian hoạt động của hầu thế sinh vật săn mồi. Để tìm hiểu về những con sinh vật trước kia trong thành phố cũng như hệ sinh thái của thành phố này, Thu Phong đã cho người hỏi ý kiến từng người dân từng người dân một để đưa ra kết quả hệ sinh thái tốt nhất.

Tỉnh Sơn Bà vốn là một tỉnh bao gồm một thành phố thế hệ cũ, một thành phố đang phát triển và một số thị xã nhỏ mà thôi. Tất nhiên vùng Sơn Bà như cái tên của nó, có rất nhiều núi. Ngoài Cổ Thành vốn là nơi chứa rác ra thì đa phần những nơi khác trong tỉnh Sơn Bà đều có núi non.

Và hiển nhiên heo rừng là thứ không thể thiếu trong các ngọn núi tại tỉnh Sơn Bà này. Là thế giới đang phát triển, heo rừng được tự do sinh sống, chẳng ai săn bắt chúng cả. Buổi sáng thì xuống núi lục lọi thùng rác kiếm ăn, tối về lại trở về núi của mình.

À còn cả đàn thỏ mà Thu Phong tập hợp khi trước, chúng cũng trốn chạy ra khỏi thành phố. Chẳng biết đi nơi nào, theo Thu Phong cảm nhận được khu vực xung quanh phạm vi mấy km đây đều có rất nhiều hang. Mỗi một cái hang đều vừa đủ để con người chui vào.

Trời bây giờ dù đã tối, nhưng Thu Phong lại thấy một số loại cây ăn quả kỳ lạ xuất hiện tại khu rừng này. Chúng quả thật rất lớn, quả nào quả nấy đều bự hơn cả cái mặt của hân.

Trước khi tiến vào khu rừng, trong đầu Thu Phong đã và đang định hình ra mình sẽ đi tìm kiếm loài nào để săn.

“Vù vù ...”

Trong không gian tĩnh lặng, bỗng nhiên Thu Phong thấy một vài bóng trắng chạy xoẹt qua rồi biến mất trong bóng tối.

Đôi mắt của hân ngưng đọng lại thành màu xanh, Thu Phong nhìn theo nơi những cái bóng trắng biến mất. Nhưng chúng quá nhanh, nhanh hơn cái thời gian Thu Phong sử dụng con mắt này. Thu Phong chưa kịp thấy thì chúng đã phi mình đi mất.

“Có sinh vật mang tốc độ nhanh như vậy sao?”

Sinh vật đó là gì? Chúng có khoảng vài ba cá thể, biến mất giữa cánh rừng tối tăm không điểm cuối.

“Grừ ...”

Bất chợt con chó mà Thu Phong đứng trên mũi bắt đầu gầm gừ. Những con chó phía sau cũng vậy, ánh mắt chúng trở nên sắc bén. Cơ thể hơi cúi thấp xuống ra phía sau, như thể chuẩn bị lấy đà để xông lên.

100 người khác trên lưng những chó họ đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì Thu Phong hô lên một tiếng trầm thấp.

“Im lặng ... chờ đợi!”

Lập tức đàn chó im bật.

Chỉ có Thu Phong là biết chuyện gì đang diễn ra.

Cách nơi này chừng 10km có một đàn châu chấu với số lượng khoảng vài trăm con đang nhảy tung tung ở phía đường chân trời. Chúng dường như đang di chuyển tìm kiếm thức ăn hay sao đấy. Số lượng này nếu tính theo cá thể trước khi xảy ra dị biến thì chúng chẳng đáng lo ngại gì mấy.

Châu chấu nổi tiếng là tàn phá mùa màng, nhưng chúng cũng là thức ăn cho các loài cá săn mồi hay ếch nhái. Trong thành phố Quảng Phúc trước kia thường có thú vui nuôi cá Rồng. Cá Rồng là một loài cá có từ thời cổ đại, đúng như cái tên của mình, cá Rồng vua của loài cá.

Chúng là loài cá nước ngọt sơ khai, không tiến hóa gì nhiều kể từ thời khủng long còn tồn tại trên trái đất.. Cá Rồng có vảy to, thân đẹp và dài, đầu có hình con dao bầu với một cặp râu ở chóp hàm dưới luôn chĩa ra phía trước được cho là có chức năng cảm nhận những biến động trên mặt nước.

Hiện nhiên thú vui nuôi cá Rồng, tượng trưng cho sự phong thủy và quyền lực của người nuôi chúng. Thông thường cá rồng là loài ăn tạp, ở các tiệm cá kiểng họ hay cung cấp các loại thức ăn khác nhau cho cá rồng, trong đó có châu chấu. Hiện nhiên đàn châu chấu này chắc là được thả ra trước khi thế giới bị mất điện.

Chúng di chuyển đi nhiều nơi để tìm kiếm nguồn thức ăn cho mình. Vốn ngoài thành phố Quảng Phúc thì tỉnh Sơn Bà là vùng núi có rất nhiều cỏ cây. Tại sao chúng lại di chuyển về hướng này đó mới là điều Thu Phong thắc mắc.

Đêm nay Thu Phong định đi săn heo rừng, quả thật vậy. Heo vẫn là nguồn thức ăn phổ biến và chắc cú hơn cho con người. Hắn đã dạo quanh vài vòng bằng cái tốc độ âm thanh của mình để tìm chỗ trú ẩn của bầy heo rừng khoảng vài chục con mà thôi.

Dây thừng không lồ được cột lên thân của những con chó là nhằm mục đích kéo xác heo rừng vào trong thành phố. Nhưng đàn châu chấu này, có điểm gì đó rất kỳ lạ. Về kích thước thì không nói, tất cả sinh vật trên thế giới đều biến đổi trừ con người.

Đám châu chấu khổng lồ này vẫn không ngoại lệ. Tuy nói là khổng lồ, nhưng chúng so với kích thước của con người chỉ lớn hơn một tí. Vậy cũng tốt, binh lính dưới trướng hắn đang cần cọ sát với những con tầm cỡ.

Châu chấu là loại phá hoại mùa màng, chúng không có nhiều cách thức tấn công cho mấy, nhưng vẫn là mối đe dọa nếu để chúng búng chân vào người. Cặp giò rắn chắc và sắc bén kia, mơ hồ đủ sức để xé toạc cơ thể con người.

“Phía trước có một đàn châu chấu khổng lồ. Số lượng khoảng 3 đến 400 con. Kích thước chỉ ngang ngửa chúng ta, các anh hãy chiến đấu với chúng.

Chú ý chân của châu chấu có lực búng rất mạnh đồng thời cũng rất sắc bén ...”

“Còn 7km nữa đàn châu chấu sẽ tiếp cận khu vực này ... hãy dùng những gì tôi dạy các anh, chuẩn bị tinh thần chiến đấu. Rõ chưa!!!”

“Rõ thưa sếp!!”

“Rõ thưa thủ lĩnh!!”

“Rõ thưa thủ trưởng ...”

Hàng tá âm thanh bất đồng hô lên đồng loạt. Người từ Hắc Long Bang, quân đội và một số người sở hữu nội công từ nhà tù IUI đồng loạt lên tiếng.

Bầu trời một lần nữa bị mây che kín, ánh trăng yếu ớt đã mất đi. Không gian tĩnh lặng trở lại, vài ngọn gió thổi qua khiến con người ta lạnh gáy.

Xa xa bầy châu chấu đang tiến lại gần, Thu Phong im lặng chờ đợi. Cuộc tấn công này, hẳn sẽ đứng quan sát. Thu Phong cũng lo lắng rằng người của mình bị thương, bởi họ chưa sẵn sàng để chiến đấu, họ chưa được huấn luyện hết.

Nhưng cuộc sống sinh tồn chẳng có lúc nào sẵn sàng được, ta có thể chết bất cứ lúc nào nếu như sơ ý. Thu Phong đã dặn họ những điều cần chú ý khi chiến đấu với đàn châu chấu này rồi. Sống và chết do một ý niệm.

Bây giờ không thử, đợi đến khi nào. Trước sau gì họ cũng phải chiến đấu, đợi họ sẵn sàng thì Thu Phong không đủ sức chống đỡ mất. Hắn chỉ một thân một mình, không thể lúc nào cũng gánh hết được.

Khoảng cách còn 5km bầy châu chấu sẽ tới.

3km ... 2km ...

1km ...

Phía xa xa tất cả mọi người đã nhìn thấy những cái bóng, chúng bật lên cực kì cao. Cơ hồ mỗi lần bật lên là cả trăm mét vậy.

“Mực ... dẫn đàn chó, hỗ trợ quân lính đừng để cho bất cứ con châu chấu nào vượt qua. Đừng để chúng vào thành phố rõ chưa?”

Lúc này Thu Phong quay ra phía sau lưng hắn, con Mực đang ngồi trên đỉnh đầu con Dorbeman mà lên tiếng.

Cơ thể Thu Phong lúc bấy giờ bắt đầu hóa vàng. Một vài chữ Phạn bắt đầu trôi nổi trên cơ thể hắn. Hắn nhìn cái độ bật của mấy con châu chấu này, cơ hồ sợ chúng sẽ vượt qua.

Như Lai Thần Chương được kích hoạt từ từ, chỉ cần một con châu chấu nào chạy thoát, hướng trong thành phố mà đi Thu Phong sẽ chương chết nó.

Bởi ngoài Giáng Long Thập Bát Chương có thể công kích ở tầm xa tuyệt đối thì Như Lai Thần Chương là một trong số đó. Nhưng Giáng Long có một điểm yếu là khi chương ra bắt buộc phải chương đủ 18 chương, như vậy rất phí sức. Còn Như Lai Thần Chương, hắn muốn chương bao nhiêu chương cũng được. Và lại thức thứ nhất của Như Lai Thần Chương cơ hồ không tốn đi năng lượng của hắn, phải chăng có cũng cực kì ý.

Một thức Như Lai Thần Chương bao gồm nhiều hình ý trong đó, Thu Phong chỉ cần dùng một hình ý, hắn tự tin có thể chương chết một con châu chấu cách hắn vài trăm mét rồi.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Cách Thu Phong Sử Dụng Người

Có khi nào các bạn tự hỏi tại sao ta tồn tại? Đó mãi luôn là câu hỏi lớn nhất thời đại, đến tận bây giờ chưa có bất cứ câu trả lời nào thuyết phục cả. Nhà khoa học nói chúng ta tiến hóa từ vượn người. Các nhà hiền triết thời cổ đại thường nói rằng chúng ta được thần tạo ra, được Thiên Chúa tạo ra. Mẹ Âu Cơ, hay Nữ Oa Nương Nương.

Nhưng suy cho cùng chẳng ai chứng thực được điều đó, họ chỉ có thể chứng minh được sự xuất hiện của con người qua các nền văn minh cổ đại bị lụi tàn. Đã từng có một vài nền văn minh khoa học kỹ thuật tiên tiến còn hơn thế này, đồn đại truyền rằng thậm chí họ còn có vài mối giao hảo với người ngoài hành tinh.

Cuối cùng thì sao? Nền văn minh đó cũng bị hủy hoại, và nền văn minh hiện tại cũng đã và đang trên vò vực tuyệt chủng. Ngàn năm sau, khi con người hoàn toàn tuyệt chủng, rồi lại có một vài sinh vật khác giống con người vực dậy, những sinh vật bậc cao có trí thông minh. Họ lại tìm thấy nền văn minh của chúng ta ở đâu đó, rồi họ lại điều tra về chúng ta như những gì chúng ta đã từng điều tra về các nền văn minh ở hàng ngàn thậm chí hàng triệu năm trước.

Chiến tranh Thu Phong trải qua nhiều rồi, người chết hẵn cũng chứng kiến nhiều rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên hẵn sống trong thời đại mạt thế, nơi mà con người chẳng thèm tranh đấu với nhau làm gì nữa. Họ làm tất cả chỉ để sinh tồn.

“Canh thời điểm tiếp đất của chúng mà tấn công. Tuyệt đối không tấn công từ dưới lên, cũng như tấn công từ trên xuống. Đánh chuẩn bấp chân càng tốt ... hãy nhắm vào mắt chúng ... Châu châu không có khả năng tấn công, đừng để chúng ngộ sát chúng ta ...”

Lúc này Thu Phong đứng trên mũi của con Dorbeman, hắn liên tục vận khí của mình chuyển thành màu vàng. Mơ hồ sau lưng hắn xuất hiện một tượng Phật, đồng thời hắn cũng liên tục truyền năng lượng vào thanh âm của mình vang vọng khắp rừng để nhắc chiến binh của mình cách chiến đấu.

100 người này là trong một nửa trong số những người giỏi nhất mà Thu Phong đem theo. Bọn họ có một nửa từ đội chiến binh và sát thủ, một nửa quân nhân ưu tú, một nửa thành viên Hắc Long Bang, một vài chỗ cho ba thể lực cảnh sát thành phố - BDP – nhà tù IUI.

Những gương mặt tiêu biểu bao gồm Hứa Tử Lệ - Abid – Tiger – Eryk – Hạo Nguyên – Xuân Tiến – Quang Định – Hà Hải ...

Hà Hải thằng cu này chính là song trùng của Hà Hải thế giới kia. Hà Hải chính là bạn thân của Thiên Long ở thế giới cũ, cũng chính là em trai của người yêu hắn ở thế giới đó – Thu Hương. Thật tình nhìn Hà Hải làm Thu Phong nhớ đến Thu Hương. Tình cảm của hắn và Thu Hương chưa đến đâu đã phải xa cách, bây giờ mong rằng nàng không nhớ hắn nữa và tìm người mới.

Khi qua thế giới này, lần ra thủ đô, Thu Phong gặp chính là song trùng của Thu Hương, nhưng hắn không hề biết.

Còn thằng cu Hà Hải này, ở thế giới đây không phải là em trai của Thu Hương, bởi Thu Hương chỉ có một người anh trai mà thôi. Nhưng có một

điều rất giống ở thế giới kia, chính là Hà Hải vẫn là bạn thân của Thiên Long.

Hồi còn học cấp 3, cả ngôi trường mà Thiên Long học khi đó, chưa ai biết thân phận của thằng bé. Kể cả giáo viên, tính cách Thiên Long hiền lành, đi học hay bị ăn hiếp bởi vẻ mặt đẹp trai khiến cho nữ sinh mê mẩn, lại thêm việc học giỏi nữa.

Khi đó chỉ có một mình Hà Hải là ra tay bảo vệ Thiên Long. Thằng cu Hà Hải này, dù ở thế giới nào đi nữa, nó cũng có một mối liên kết nhất định với Thiên Long.

Khác với Thiên Long, Hà Hải là thân là một công tử của một nhà theo võ đạo truyền thống. Cực kì giỏi võ. Tuy nhiên Thu Phong chẳng biết bằng cách nào, mà một thằng cu chỉ mới 15 16 tuổi lại có thể bỏ học giữa chừng, tự kiếm tiền bay ra thành phố Quảng Phúc này để xin vào quân hấn.

Tất nhiên Thu Phong không quan trọng trình độ học vấn, cái hấn cần là kỹ năng chiến đấu và khả năng giải quyết tình huống, một vài ngôn ngữ cũng cần bắt buộc có. Hà Hải lại thông thạo tận hai thứ tiếng của Nguyệt Quốc và Hoa Lương.

Thân được đào tạo từ bé nên dễ dàng vượt qua bài kiểm tra thể chất, chưa kể với tâm lý cứng cỏi cùng quật phá. Thằng bé mém chút nữa bị đánh rớt vì cách giải quyết tình huống của nó.

Có lần ông bà già của Hà Hải chạy đến quân khu tìm nó, đòi đem nó về mà không hiểu luật lệ của quân đội. Nếu Hà Hải trở về mà không được sự đồng ý của quân khu chắc chắn sẽ mang tội đào ngũ và phản quốc. Mà Hà Hải vì xích mích gì đó với gia đình, nó cũng không thèm trở về.

Dù có tiền có quyền, gia đình Hà Hải cũng đành bất lực trước quân đội. Và cũng chẳng một nhà tài phiệt nào ở miền Nam muốn dây vào nhà họ Nguyễn cả.

Trong quân Hà Hải xem quân đội như nhà thứ hai của nó, dưới sự ngưỡng mộ với Thu Phong cũng như sức mạnh của người anh trai trong truyền thuyết qua vài lời kể của Thiên Long khiến cho Hà Hải thần tượng Thu Phong như một vị thần. Giống hệt Hà Hải ở thế giới kia, chẳng khác một chút nào.

Do đó, Hà Hải cố gắng rất nhiều để luyện tập. Vì tuổi còn trẻ, đang trong quá trình phát triển, ban đầu Hà Hải có hơi đuối sức khi đuổi theo những người lớn tuổi hơn mình. Nhưng theo thời gian, vì xương cốt, thể chất đang đà phát triển khiến cho Hà Hải tiến bộ cực kì nhanh chóng.

Và ngày hôm nay, Hà Hải một thằng cu chỉ mới 16 tuổi đã có thể đứng trong hàng ngũ được phép đi săn và trải nghiệm thế giới mạt thế. Đối diện với nguy hiểm và sự chết chóc. Nhưng trong mắt thằng bé đây là một cơ hội, nó trải chưa nhiều nó chưa trải nghiệm cái chết, nó không biết cái chết kinh khủng như thế nào. Chỉ cần một sai lầm liền có thể bỏ mạng, nhưng Hà Hải vẫn không quan tâm chuyện đó dù Thu Phong nhắc rất nhiều lần.

Hà Hải học nội công bên trong quân đội rất nhanh. Cơ hồ đã kích hoạt đến kinh mạch thứ 29 trên tổng thể 108 đường kinh mạch. Với cùng một độ tuổi, Thu Phong vẫn còn đang vất vả luyện thể chất, thậm chí còn chưa gia nhập quân đội chịu sự cực khổ như thế này, thế mà Hà Hải vẫn và đang trải qua, chẳng có một chút nào nhụt chí.

Nếu ngày hôm nay nó sống sót, nó lĩnh hội được những gì nó trải nghiệm chắc chắn sau này thằng bé sẽ trở thành một chiến binh.

“Ba – mẹ ... Quốc Thiên, Thiên Long ... mọi người ổn không?”

Ở vị trí trên cao, Thu Phong nhìn Hà Hải liền nhớ đến gia đình của mình. Hắn buông vài lời cảm thán.

Hắn phải thật bình tĩnh, không được để bản thân giao động. Chỉ cần hắn hấp tấp, làm sai một việc nào đó sẽ khiến cho toàn bộ những người theo hắn chết sạch. Hắn cần phải từ từ đào tạo họ, chẳng có con đường tắt nào dẫn đến thành công cả.

Lúc này ở phía dưới, con người và chó biến dị. Một người một chó phối hợp với nhau tấn công 3 400 con châu chấu khổng lồ đang bật nảy trên không trung.

Trận này Thu Phong không lãnh đạo, hắn chỉ đứng chỉ ra cho mọi người cách chiến đấu với những con châu chấu này qua cách quan sát điểm yếu của hắn mà thôi. Còn vai trò lãnh đạo Thu Phong giao cho Hứa Tử Lệ.

Hứa Tử Lệ như đã nói hắn có một ánh mắt quan sát tuyệt vời, đưa ra tình huống chiến đấu tốt nhất trong một thời gian ngắn. Một con người biết điểm yếu và điểm mình bản thân nằm ở đâu, từ đó Hứa Tử Lệ đưa ra phương án tốt nhất.

Lúc này đàn châu chấu đã vượt qua mấy con đều bị Thu Phong dùng Như Lai Thần Chưởng một chiêu đánh nát.

Nhưng số lượng châu chấu vượt qua càng lúc càng nhiều khiến cho Thu Phong nhíu mày, hắn hô lên với Hứa Tử Lệ:

“Tử Lệ! Anh có lãnh đạo được hay không? Tổng cộng 19 con châu chấu đã trốn thoát rồi ... Không được thì để tôi tìm người khác!”

Hứa Tử Lệ đang mài miệt chiến đấu, hắn đang cố gắng tìm cách chiến đấu thích hợp nhất từ đàn châu chấu này. Nhưng không hiểu sao chúng vẫn có thể vượt qua được.

Tất cả những điểm yếu và điểm mạnh, cách thức tấn công Thu Phong đều đã nói hết. Nó rất hiệu quả cho đến khi Thu Phong vừa lên tiếng, một tiếng thét vang lên:

“A a a a a .....”

Sau bóng rừng, Hứa Tử Lệ không thể nào nhìn thấy được người bên kia bị gì. Hắn lập tức phi chó chạy sang, liền thấy một quân nhân bị rạch một đường ngay ngực làm lộ ra da thịt, máu bắt đầu chảy ra.

“Chuyện gì xảy ra?”

Hứa Tử Lệ hô lên với người gần đó ...

“Hắn ta cố gắng bắt một con châu chấu nhảy trên cây thì bị nó đá trúng người văng xuống thừa đội trưởng ...”

Nghe xong Hứa Tử Lệ im lặng.

“Đưa người này đến vị trí của thủ lĩnh, ở đó có quân y ... nhanh lên!”

“Rõ!”

Dứt lời người kia nhảy xuống ôm lấy thân thể đang bị thương của đồng bạn mình rồi nhảy lại lên người con chó biến dị của hắn sau đó di chuyển về phía của Thu Phong.

Đứng phía trên, Thu Phong nhìn thấy hết tất cả. Đã một vài người bị thương rồi, đàn châu chấu thực sự vẫn chưa đến đây. Chỉ mới có khoảng vài chục con chạy đến trước, vậy mà đã có vài con vượt qua.

Câu nói vừa rồi của Thu Phong truyền ra Hứa Tử Lệ không thể trả lời. Bởi Thu Phong truyền lực bằng năng lượng của mình, thủ thuật đó Hứa Tử Lệ vẫn chưa làm được. Nhưng hắn vẫn đang cố tìm cách.

Trong tình huống này Hứa Tử Lệ không thể nào vội vã được. Bầy châu chấu còn đang tiến về đây, mà người mình đã rải ra để chặn chúng lại, đội hình này cực kì lộn xộn, nhưng tập hợp lại thì không thể nào đối phó đủ với chúng.

Suy nghĩ trong đầu Hứa Tử Lệ luân chuyển. Hắn bắt đầu đập lên lưng con chó của mình rồi nhảy lên ngọn cây cao nhất quan sát.

Trên đó hắn thấy được toàn cảnh bầy châu chấu đang tiến đến đây rất nhiều.

‘Cây ... và đất? Đúng rồi ... khu rừng cây này hơi thưa thớt, chúng nhảy vào các vị trí bất định, nhưng chỉ cần có chỗ đáp chúng liền bật đi. Một vài con nhảy xuống đất rồi bật lên, một vài con chỉ cần đáp xuống một ngọn cây cũng có thể bật đi ... Như thủ lĩnh nói, chỉ có thể tấn công chúng khi chúng đáp xuống chuẩn bị cho bước nhảy tiếp theo thì mới có thể tấn công ...’

Hứa Tử Lệ liên tục suy nghĩ trong đầu, vài giây sau hắn nảy ra một ý tưởng liền cười chó phi về phía Thu Phong.

Chỉ vài giây sau Hứa Tử Lệ đứng bên cạnh Thu Phong hô lên:

“Thủ Lĩnh xin anh hãy truyền lời của tôi cho mọi người ...”

“Được!”

Đứng tại đó, Thu Phong nở nụ cười gật đầu.

“Tất cả mọi người nghe đây ... Quân ta chia làm hai lực lượng chính và một lực lượng phụ. Lực lượng đầu tiên là quân tiên phong, đứng ở vị trí cách 100 mét tính từ vị trí thủ lĩnh. Lực lượng này bao gồm những người sở

hữu chó biến dị cao từ 4 mét đổ lên, chiến đấu dưới mặt đất, không chiến đấu trên cây.

Lực lượng thứ hai là lực lượng đột kích, chủ sở hữu chó biến bị dưới 4 mét, ưu tiên nhanh nhẹn đứng phục kích ở trên cây, đoán đường đáp của châu chấu và tấn công trên cây. Lực lượng đột kích chiến đấu ở khoảng cách 50 mét từ vị trí của thủ lĩnh.

Nếu ai cảm thấy mình thích hợp chiến đấu trên cây hơn dưới mặt đất, hãy tìm và đổi chó cho nhau. Tức thì thực hiện. Mỗi lực lượng là 40 người.

Số người còn lại tập hợp lại vị trí của thủ lĩnh, cùng tôi giải quyết những con châu chấu bỏ chạy ...”

“Hết chưa?”

Hứa Tử Lệ vừa dứt lời Thu Phong liền quay sang hỏi.

Nhận lại cái gật đầu nhẹ của mọi người, Thu Phong lập tức vận năng lượng lên phổi và toát ra từ cổ họng.

“Mọi người nghe đây ... đây là lời truyền đạt của đội trưởng Hứa Tử Lệ, nghe theo và thực hiện ngay lập tức ... ..”

Sau khi Thu Phong truyền đạt tất cả nội dung chưa đến 10 giây. Tất cả mọi người đều phân chia công việc cho nhau một cách cực kì chuyên nghiệp.

Lúc này gần 20 người còn lại cười chó biến dị chạy đến trình diện trước mặt Thu Phong.

Thấy thế Hứa Tử Lệ bên cạnh liền lên tiếng:

“Theo tôi ... chia nhau 10 người trên cây, 10 người dưới đất, quan sát và báo cáo tình hình cho nhau. Con nào vượt qua giết!!”

“Rõ!”

Dứt lời tất cả mọi người bao gồm cả Hứa Tử Lệ liền cười chó chạy đến vùng đất sau lưng Thu Phong.

Cảnh tượng đó khiến Thu Phong gật đầu hài lòng. Hắn bắt đầu thu lại khí tức của Như Lai Thần Chương. Chỉ còn giữ lại cặp mắt xanh để quan sát.

Hứa Tử Lệ làm như vậy tức là đã nghĩ chu toàn, không còn cần hắn phải cản mấy con châu chấu chạy thoát. Kế hoạch chiến đấu rất tốt, có ba bức tường mà đám châu chấu này phải vượt qua nếu muốn tiến vào trong thành phố. Ban đầu 100 người chỉ là một mớ hỗn độn, nhưng nhờ Hứa Tử Lệ tất cả đều đầu vào đó.

Chiến đấu thực sự bây giờ mới bắt đầu.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Di Chuyển

Tại một nơi nào đó cực kì xa xôi, nơi chẳng có một sinh vật nào có thể sinh sống, nơi mà chẳng có bất cứ một phân tử, hạt nhân nào có thể tồn tại.

Vũ Trụ Tĩnh Không.

Nơi đây tồn tại một thứ được gọi là thực thể vũ trụ toàn năng. Thực thể vũ trụ đó nằm ngoài không gian và thời gian. Bất cứ định luật nào trên vũ trụ đều vô nghĩa với thực thể vũ trụ này.

Vị Thực Thể Vũ Trụ ấy to lớn, không mang bất cứ hình hài nào cả, đơn giản chỉ giống như những vầng sáng trôi nổi bất định ở cái nơi nằm ngoài không thời gian.

“Tạo tác của ta ... hãy sớm hoàn thành nguyện vọng của ta. Ta chỉ giúp người được đến đây ...”

Một luồng ý thức tuồn ra từ thực thể vũ trụ ấy, sau đó thực thể tan biến tạo thành hai luồng ánh sáng phóng đi rời khỏi không thời gian tiến vào vũ trụ có không gian và thời gian. Đi xuyên qua hàng trăm ngàn vũ trụ, hai ánh sáng đó chiếu thẳng vào một hành tinh gọi là trái đất, liền sau đó biến mất vô tung.

.....

“Nhanh nhanh xẻ thịt chúng ra đi. Trời sắp sáng rồi ...”

Trong một cánh rừng tràn ngập bóng tối, lúc này Thu Phong cùng với mấy chục người xẻ thịt của vài con châu chấu khổng lồ.

Trận chiến với châu chấu đã xong, hoàn hảo không có bất cứ một con châu chấu biến dị nào trốn thoát. Nhưng ngặt cái người bị thương lại khá nhiều, lên đến 12 người. Vậy là quá nhiều rồi, trong khi đi chỉ có 100 người hơn. 100 người này đều là những người mạnh mẽ dưới trướng hắn. Vậy mà chỉ vài con châu chấu chỉ biết trốn chạy lại làm họ bị thương.

Thu Phong không biết phải làm thế nào, nếu như sau này chiến đấu với những sinh vật có khả năng tấn công khác. Cái này là còn nhờ cả đàn chó mới có thể làm như vậy ... đúng rồi ... đàn chó. Sẽ ra sao nếu hắn dẫn một nửa đàn chó đi săn, một nửa còn lại bảo vệ thành phố. Còn người của mình cho tập trung vào luyện tập trong thời gian khoảng một tháng.

Chỉ cần một tháng thôi, để họ tập trung luyện tập, sau đó cọ sát thì có nghĩa lý hơn.

Thu Phong cảm nhận được linh khí trên thế giới này càng lúc càng nồng đậm, như trước là gấp mười, thì bây giờ đã vượt qua con số gấp mười. Càng lúc linh khí càng tăng cao, như thế rất có lợi trong việc luyện công của bọn họ.

Có lẽ Thu Phong chỉ cần dẫn vài kẻ Dị Năng Giả đi săn, cho chúng thích nghi với cuộc sống này. Với người Dị Năng Giả linh khí nồng đậm hay không với họ đều vô nghĩa.

Mọi người nghe Thu Phong nói thế họ lập tức gia tăng tốc độ, mặc dù lúc này ai cũng rất là đang mệt mỏi rồi, nhưng phải làm như thế. Bởi không thể nào kéo hết xác của mấy con châu chấu này vào trong thành phố, rồi xẻ thịt xong lại đem đi tiêu hủy. Thà vậy xẻ thịt chúng ngay tại chỗ rồi đem vào trong thành phố phân phát cho dân chúng.

“Chiu ~~”

Bắc giác trời đang tối sầm bởi những tán cây che đi ánh sáng từ mặt trăng, nhưng mà không biết từ đâu ra vài nguồn sáng rực cháy trên bầu trời.

Thấy lạ Thu Phong liền cắt con dao vào trong người, sau đó tự thân nhảy lên ngọn cây gần nhất.

Đập vào mắt hắn lúc bấy giờ là 3 ... 4 chính xác là 4 cục lửa không lồ từ trên bầu trời lao xuống. May thay vị trí đáp xuống của chúng lại cách nơi này gần cả trăm km.

Với độ xa như vậy, Thu Phong chỉ thấy những cục lửa nhỏ xíu, nhưng nhiệt lượng tỏa ra từ chúng rất khủng khiếp. Đến Thu Phong còn cảm nhận được.

“Chẳng lẽ là thiên thạch?”

Lâm bầm vài tiếng ... nếu thế giới này duyệt chủng, chẳng lẽ thiên thạch từ ngoài hành tinh đâm vào hủy diệt sinh vật sống trên trái đất? Chắc không đâu.. nhưng Thu Phong vẫn cảm thấy hơi lo lắng, hắn liền quay đầu ra phía sau.

Sau lưng Thu Phong chính là hướng của thành phố. Tuy ngụt ngàn sau cánh rừng này vẫn có thể khiến Thu Phong cảm nhận được chính xác vị trí của thành phố.

Cặp mắt hắn híp lại, trên bầu trời hoàn hảo chẳng có bất cứ một cục thiên thạch nào rơi xuống cả ... nhưng mà ... có?

“Chết tiệt!!!”

Thu Phong hét lên một tiếng con mắt xanh hắn bật lên từ lúc nào.

Cơ thể hắn căng cứng, hai nắm đấm siết lại với nhau ... sau vài giây cơ thể của Thu Phong bắt đầu thả lỏng ra. Hắn xác định lại khoảng cách mà mấy quả thiên thạch đó rơi xuống, nó cũng có khoảng 5 quả, nhiều hơn 1 quả sau với những cái thiên thạch xuất hiện đầu tiên.

Điều khiến Thu Phong thả lỏng là khoảng cách của chúng, xa hơn gấp vài lần so với 3 thiên thạch sau lưng Thu Phong kia. Vị trí rơi xuống chắc có lẽ là ngoài biển xa, không rơi vào trong thành phố được.

Căn bản bây giờ Thu Phong đang gần địa phận của Cổ Thành. Cách Quảng Phúc chỉ vài chục km và cách trung tâm thành phố chưa đến 100km. Do đó những quả thiên thạch kia, dưới con mắt xanh khiến Thu Phong xác định mơ hồ được vị trí của chúng rơi là ngoài biển, nên bây giờ chỉ cần lo nốt thịt của mấy con châu chấu này rồi trở về mà thôi.

Bây giờ điều quan trọng ở đây phải tìm ra được nguồn thức ăn mới, cả hắn và cả đàn chó luôn cũng không thể nào đảm bảo được nguồn lương thực mỗi ngày. Do đó con người phải tự trồng trọt cái gì đó.

Dân số ở thành phố này dù chỉ còn một phần năm đi nữa thì vẫn quá đông. 2 triệu người, là quá khủng khiếp rồi. Chỉ kiếm nguồn lương thực đã phải khiến Thu Phong đau đầu đến mức như thế này.

“Vừa rồi là gì vậy?”

Đúng lúc này một giọng nói bạc nhược vang lên bên cạnh Thu Phong.

“Chắc là thiên thạch ...”

Thu Phong lên tiếng trả lời.

“Thiên thạch? Không đơn giản là thiên thạch đâu! Ngày mai ta và người đi xem thử.”

Giọng nói bạc nhược kia lên tiếng, sau đó hần biến mất giữa hư không.

Kẻ đó chính xác là Võ Kỳ.

Hành tung của gã Võ Kỳ này càng lúc càng khó đoán, Thu Phong không thể hiểu được hần cuối cùng là đi đâu. Nhưng mỗi lần hần xuất hiện chỉ vài khoảnh khắc, rồi biến mất, chẳng để lại chút tung tích nào cả. Cứ mỗi lần như thế Thu Phong lại cảm nhận được Võ Kỳ mạnh thêm một bậc.

Khí tức trên người của Võ Kỳ bây giờ đang rất lớn. Cụ thể hần chiến đấu ra làm sao Thu Phong cũng không rõ. Dẫu sao bây giờ Thu Phong cũng không quan tâm đến Võ Kỳ nhiều được, cơ bản hần muốn làm gì thì làm, Thu Phong không quản nổi. Chỉ cần hần không gây hại đến những người xung quanh Thu Phong là được.

Lúc này Thu Phong thả mình xuống mặt đất, tiếp tục công việc rạch vỏ lấy thịt từ những con châu chấu.

Cơ hồ trời gần sáng tất cả mọi thứ đều đã xong xuôi. Thịt của đàn châu chấu này không nhiều, chỉ lấy được vài thớ thịt ở đùi, và một số nội tạng của nó. Tuy nhiên dù vậy cũng đủ cho vài trăm ngàn người ăn rồi.

Lương thực gần cạn kiệt, gạo thóc trong quân đội cũng đã lấy ra để nấu cháo. Đến tận giờ phút này, rất nhiều người đã quên cơm ăn như thế nào.

Hạt giống của cây cối và lúa vẫn còn. Nhưng chúng đã bị ẩm mốc sau trận lũ, cơ hồ không còn sử dụng được nữa. Hần phải làm gì đó, trước tiên phải tìm được lúa gạo xem đâu còn, nếu không phải tìm cây ăn quả. Thế giới biến đổi này, Thu Phong thấy rất nhiều loại cây ra quả kì dị, chẳng biết có ăn được hay không.

Chắc ngày mai sẽ phải đi một chuyến sớm thôi ... Không ... đi ngay bây giờ!

“Được rồi ... mọi người hãy đem nguyên liệu trở về thành phố rồi nghỉ ngơi đi ... tôi sẽ cùng trở về!”

Thu Phong định cho mọi người trở về trước, bản thân hắn sẽ di chuyển sâu vào rừng hơn nữa để tìm kiếm thực vật có thể làm nguồn thức ăn. Nhưng hắn lại quên mất Lục Nương ở nhà, trước tiên trở về thông báo cho nàng trước.

“Rõ!”

Đám người ở dưới hô lên một tiếng, sau đó tất cả mọi người bận rộn cột mấy tảng thịt lại với nhau rồi vắt lên người của con chó. Trông có vẻ mất vệ sinh, nhưng chịu thôi, sau khi trở về rửa sạch lại với nước là được. Thời đại này, hơi đâu còn giữ vệ sinh sạch sẽ được nữa, đến ăn còn không có mà ăn.

.....

Phía xa xa ngoài biển, hướng đó là biển Đông. Mặt trời đang mọc lên từ đó, quả cầu lửa đỏ rực đang dần trôi lên từ phía biển xa.

Trong thành phố, Thu Phong và đoàn người đi săn đã trở về. Những người bị thương đều được vận chuyển đến bệnh viện gần đó, nơi mà đa phần thiết bị y tế đều chẳng thể nào sử dụng được. Họ làm tất cả mọi thứ bằng thủ công, từ khâu sát trùng vết thương cho đến khâu lại mấy đường mũi ghê rợn.

Bồn chữa trị ở căn hầm tại bản doanh Hắc Long Bang khi trước cũng không thể nào sử dụng được nữa khi không có điện. Những dung dịch trong đó bây giờ chẳng khác nào một thứ nước bình thường có khả năng hồi phục vết thương hơn một chút, nhưng chẳng có bất cứ máy oxi vào để con người ngâm vào trong cái bồn để thở được.

Mọi thứ dần càng bế tắc. Sau đợt này Thu Phong nhận ra họ quá yếu, yếu đến mức không tưởng. Phải chăng là hấn quá mạnh hay sao? Đúng rồi, chẳng có ai chỉ vừa luyện tập vài ba tháng lại có thể đối đầu với mấy con quái vật kia được.

Trong căn hộ mà Thu Phong, Lục Nương và hai đứa trẻ ở tạm. Lúc này Lục Nương vừa mới thức giấc, cô đang nấu một bữa ăn còn sót lại từ miếng thịt cá sấu ngày hôm qua. Lục Nương phải ngâm nó trong nước muối để chánh thịt bị thối rửa, do đó mùi vị cũng không được ngon cho lắm.

Thu Phong và hai đứa trẻ Tiểu Bôi. Tiểu Bảo đã ngồi trên bàn tự bao giờ.

“Đồ ăn tới đây!”

Lục Nương bê khay thức ăn ra, nở một nụ cười ấm áp nhìn ba người như cả một gia đình của mình.

“Anh ăn đi rồi nghỉ ngơi ... cả đêm đi săn chắc mệt lắm!”

Đang ăn ngấu nghiến những miếng thịt, Thu Phong bỗng sặc một cái.

Lục Nương thấy thế vội vã lấy nước cho hấn uống. Hồi sau Thu Phong vỗ lên ngực bịch bịch mấy tiếng rồi nói:

“Anh cần phải vào rừng một chuyến nữa ... lương thực cạn rồi, bây giờ phải tìm nguồn thực vật có thể ăn, và hạt giống của chúng. Hôm nay em có thể tìm cho anh các chuyên gia về thực vật không? Anh cần họ đi với anh!”

“Đã một ngày anh không ngủ rồi đó!”

Lục Nương dường như chỉ quan tâm đến vấn đề sức khỏe của Thu Phong, cô bực mình lên tiếng.

Thấy thế Thu Phong liền vươn tay ra vuốt má Lục Nương, hấn dùng ánh mắt ôn nhu mà nói:

“Không sao, anh lúc trước là lính, một tuần không ngủ vẫn hoạt động tốt. Bây giờ anh là người luyện công, nói có thể em không hiểu, nhưng ngủ hay không ngủ đối với anh chỉ là cho não bộ nghỉ ngơi thôi. Năng lượng trong cơ thể hấn có thể khiến cho não bộ nghỉ ngơi và trở nên thoải mái trong thời gian ngắn ... không tin để anh thử cho em xem!”

Dứt lời Thu Phong truyền một ít năng lượng từ tay đang đặt lên má nàng, vào thẳng vào trong não bộ của nàng.

Cảm giác trong đầu Lục Nương lúc này bỗng thư thái hẳn đi. Cô ban nãy tức giận với Thu Phong bây giờ biến mất không còn, một cảm giác mát nhẹ truyền từ não bộ tản mát ra cơ thể. Mấy ngày hôm nay Lục Nương cũng không ngủ được yên giấc, cô lo lắng cho hấn rất nhiều, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nhưng sau khi dòng năng lượng đó chảy vào não bộ của Lục Nương, khiến cả tâm hồn của cô trở nên thoải mái. Tâm trạng dịu dịu hơn đôi chút. Lông mày của Lục Nương bắt đầu dần ra.

Thấy thế Thu Phong liền buông tay ra, không tiếp tục truyền năng lượng vào nữa. Vừa đủ là được, cái gì nhiều quá cũng không tốt.

“Thôi được rồi ... tuyệt đối mệt quá thì đừng gắng sức. Lần trước xem chút anh không trở về được chỉ vì cố gắng quá sức đó ... đừng để em lo lắng!”

Lục Nương gật đầu, cô buông ra những lời nói quan tâm đến Thu Phong.

Thấy thế hấn cũng đáp trả lại:

“Anh biết rồi. Anh trở về là để báo cho em, ăn xong anh phải chuẩn bị đi liền ... Trước đó em hãy tập hợp những người giỏi về thực vụ, hoặc có kiến thức nhiều về chúng. Đến chiều anh trở về để cho họ cùng tìm hiểu được chứ?”

“Vâng em biết rồi!”

.....

Ngay sau đó chừng vài phút Thu Phong liền rời khỏi. Hắn mang trên mình một túi vải khổng lồ có nhiều lớp chắc chắn được đan xen lại với nhau và biến mất trong cánh rừng bạt ngàn bên ngoài thành phố.

Di chuyển vào cánh rừng vào lúc sáng, Thu Phong mới thấy được cái sự đẹp đẽ từ nó. Khung cảnh hoang sơ, cây cối mọc um tùm, cây cỏ và lá thì nhau đung đưa trước gió.

Lúc này trước mặt Thu Phong là một vài cây nấm khổng lồ, chúng có khá nhiều màu sắc sặc sỡ. Thôi chỉ cần nhìn là biết nấm độc, Thu Phong trực tiếp bỏ qua chúng tiến sâu vào trong rừng hơn.

Càng đi sâu vào rừng, Thu Phong càng mất định hướng.

“Phong!”

Bất chợt có người hô tên Thu Phong lên.

Nhìn vào hình dáng của kẻ gọi tên, hắn chính là Võ Kỳ. Lúc này Thu Phong mới gãi gãi cái đầu, dường như hắn quên mất việc quan trọng hơn.

“Đi thôi!”

“Ừ!”

Bọn họ hẹn nhau hôm nay sẽ đến cái vị trí của mấy quả thiên thạch kia để xem coi cuối cùng nó là cái thứ gì.

TAM GIỚI LỤC CỐI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Quả Cầu Lừa

Cách thành phố Quảng Phúc cũng khoảng 200km. Trên mặt đường nhựa vốn đã không còn bằng phẳng, do đất đá nhô lên từ mặt đất. Hai bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện trên mặt đường gồ ghề ấy.

Chính xác Thu Phong và Võ Kỳ đang lao đi. Bằng một cách nào đó Thu Phong đã vận Tiêu Diêu Bộ Pháp mà Võ Kỳ vẫn có thể theo kịp tốc độ của hắn.

Vị trí của những quả thiên thạch ngày hôm qua ước chừng nằm sâu bên trong thành phố Bắc Dương. Hoặc có thể vị trí ở xa hơn.

Qua một thời gian, Thu Phong và Võ Kỳ cuối cùng cũng đặt chân vào trong một thành phố lớn. Đây chính xác là thành phố. Quanh cảnh ở đây còn tệ hại hơn cả thành phố Quảng Phúc nữa, ngoài khung cảnh hoang tàn, cây cối bao phủ ra, Thu Phong và Võ Kỳ không thấy bất cứ một người nào sinh sống.

Các tòa nhà cao ốc cơ hồ đã bị sập đổ, rong rêu mọc lên khắp tường. Nền đường nhựa bị dây leo bò qua uốn quanh ... thật sự đây từng là Bắc Dương, một thành phố có mật độ kinh tế lớn sau thủ đô và thành Châu Lang sao?

“Ừ ừ ...”

Chỉ đứng ở ngoài cổng chào của thành phố thôi, Thu Phong đã thấy cảm giác hoang vu lạnh lẽo. Chẳng có một bóng người nào nơi đây, trên bầu trời

cũng không có bất cứ một cột khói nào. Điều đó chứng tỏ rằng con người không còn sống nữa.

Bắc Dương ra nông nổi này một phần cũng vì không có núi non ngăn cách như thành phố Quảng Phúc, do đó thiên tai ập thẳng đến Bắc Dương mà không có cách nào chống đỡ. Họa may Bắc Dương không giáp ranh với biển, sóng thần dập vào từ biển Đông đều bị Quảng Phúc đỡ hết, Cổ Thành cũng đỡ lấy, khắp tỉnh Sơn Bà núi non đã đỡ sạch sóng thần ở đây.

Họa may Bắc Dương chỉ dính trận Đại Hồng Thủy mà thôi, nhưng nguyên do gì khiến cho một thành phố lớn lại trở thành một đồng hoang tàn thế này?

Nhìn vào đồng đồ nát bị đóng rong rêu, Thu Phong quan sát kỹ một chút. Hắn thấy những tòa nhà này sụp đổ không phải do tác động của thiên nhiên, mà là do con người. Chính xác hơn chỉ có những Dị Năng Giả gây nên chuyện này.

Trước đó Quốc Thiên có nói với hắn rằng, những thành phố khác ở miền Bắc rất loạn. Người Dị Năng Giả nổi lên tầng tầng lớp lớp, ác có, thiện có, kẻ chẳng quan tâm đến sự đời cũng có. Như đã nói, không còn quân đội, không còn thiết bị hiện đại để ngăn chặn đám Dị Năng Giả đó. Chúng bắt đầu lộ hành.

Các Dị Năng Giả tự xưng là anh hùng đứng lên ngăn cản. Có thể vì lý do đó mà thành phố này trở nên hoang tàn. Thu Phong cũng chẳng rõ thực sự có phải là vậy hay không. Hắn chỉ biết thành phố này ra nông nổi như vậy, một phần là do thiên tai, nhưng phần lớn là do con người nhiều hơn.

“Chính phủ làm gì với nhân dân của họ thế không biết?”

Thu Phong khá là bức mình khi nhận ra một số thứ. Quân đội cho rút quân sạch về thủ đô, chẳng còn bất cứ căn cứ quân sự nào ở lại ngoài căn cứ của hắn. Thật đáng thất vọng, biết bao nhiêu người phải chết?

“Tức làm cái gì? Người trần mắt thịt như các ngươi luôn ích kỷ, chỉ nghĩ đến lợi lộc bản thân. Giờ thì xem đi. Thành phố này chắc được vài người sống sót là kì diệu lắm rồi!”

Bên cạnh Vỹ Kỳ lên tiếng châm chọc, không hẳn là châm chọc Thu Phong, chính xác là châm chọc con người.

“Chẳng phải kiếp trước ngươi cũng là con người hay sao? Kiếp này ngươi cũng là người đấy ...”

“Chẳng qua do ta xui mới phải đầu thai làm người thôi. Không thôi bây giờ ta hóa kiếp thành thần rồi!”

“Thần? Thần có nghĩa lý gì? Tại sao con người lại thờ thần trong khi thần linh để con người diệt vong?”

“Thần không cần các ngươi thờ phụng, bởi thần sinh ra các ngươi, thờ phụng thần đó là nghĩa vụ của các ngươi. Thần cũng giống như bậc phụ tử sinh ra các ngươi vậy, dù không làm gì, các ngươi cũng phải báo đáp ân sinh dưỡng của bậc phụ tử ...”

“Vậy là thần đầu sinh ra chúng ta? Sao ngươi nói câu trước đá câu sau vậy Vỹ Kỳ?”

“Ngươi chưa bao giờ hiểu được đâu.”

Dứt lời Vỹ Kỳ nhắc bước vào trong thành phố, cũng lười để ý Thu Phong.

Với hấn mà nói, Thu Phong chưa thấy thế giới mà hấn được thấy, nên Thu Phong chẳng bao giờ hiểu được. Con người của Thu Phong tuy làm việc tốt, làm những việc vĩ đại như cứu cả hàng triệu người chẳng hạn, nhưng điều hấn làm dường như vô nghĩa, khi mà các vị thần đã muốn con người diệt vong, một người thường như hấn sẽ chẳng cứu được ai.

Đối với Vỹ Kỳ, con người chỉ là loài động vật mang trong mình bất đại phiền muộn. Thoát ra được Cõi Người, Vỹ Kỳ vui mừng còn không hết, bây giờ lại quay về lại cái Cõi này làm sao mà hấn không điên cho được.

Dẫu là thế, Vỹ Kỳ cũng đã chấp nhận số phận của mình, hấn suốt thời gian qua ân nấp tu luyện một lòng muốn mạnh lên. Một lòng cũng là vì muốn quan sát xem cuộc sống của gã Thu Phong này sẽ thú vị như thế nào.

Không ngờ biến cố xảy ra, thiên tai kéo đến trùng trùng điệp điệp mà chẳng có lấy một lời thông báo nào. Và rồi Vỹ Kỳ phải thay đổi kế hoạch của mình, cụ thể thế giới này như đã nói, đang đến bước cuối cùng của con người rồi. Con người mà chết sạch, hấn sống một mình rất buồn tẻ. Do đó hấn muốn cùng Thu Phong mạnh lên, bảo vệ con người, chống lại các vị thần.

Vỹ Kỳ cũng muốn xem xem, thần linh là như thế nào, tại sao các ngài ấy lại muốn con người diệt vong đến như vậy. Con người tồn tại dục vọng vốn đã có hàng ngàn năm nay, là chuyện thường tình rồi, nếu chỉ vì lẽ đó các vị thần cũng không diệt sạch con người đâu. Chắc có lẽ thế giới này, Cõi Người này đã phạm phải vào điều tối kỵ gì đó khiến bản thân họ phải gánh chịu hậu quả diệt vong.

.....

Suốt gần cả tiếng đồng hồ, Thu Phong và Vỹ Kỳ dạo quanh thành phố này, hay đúng hơn là đi ngang qua thành phố này. Họ vẫn không thấy có bất

cứ một sự tồn tại nào của con người cả. Có một số sinh vật biến dị trú ngụ trong thành phố với số lượng lớn. Nếu như con người tồn tại, cũng chẳng thể nào sống được dưới bầu dị thú này.

Ngoài đồng hoang tàn, Thu Phong và Vỹ Kỳ trực tiếp bỏ qua tiếp tục rời khỏi thành phố này. Trước đó hẳn quên đem theo bản đồ của Xích Quỷ, nhưng thôi bản đồ cũng vô nghĩa vào thời điểm này.

Qua một hồi lâu, chẳng biết đã di chuyển được bao lâu, cuối cùng Thu Phong và Vỹ Kỳ dừng lại ở một cánh rừng bạt ngàn. Nơi này không khí có vẻ nóng hơn bình thường, chính xác nhiệt độ tăng cao hơn vài độ so với khu vực cách đây 100 mét.

“Mấy quả thiên thạch chắc là ở chỗ này, chúng đang tỏa ra nhiệt lượng ....!”

Vỹ Kỳ bất ngờ lên tiếng.

Thu Phong nhẹ gật đầu một cái.

Chẳng ai nói với ai câu nào nữa, cả hai liền di chuyển theo cảm nhận nhiệt độ tăng dần kia.

Cả hai di chuyển sâu vào bên trong cánh rừng, lúc này xung quanh của hai người tồn tại rất nhiều sinh vật quái dị mà họ không nhận biết được chúng là gì. Dường như chúng vụt qua mắt của hai người bọn họ mà chẳng mảy may quan tâm đến sự tồn tại của họ, hướng của các sinh vật đó tới chính là cùng hướng với bọn họ.

Cả Vỹ Kỳ và Thu Phong đều nhú mào, cả hai nhìn nhau đồng thời cùng gật đầu. Cả hai nâng tốc độ di chuyển đến cực hạn:

“Đùng đùng đùng ...”

Bức tường âm thanh bị xé rách, gió lốc nổi lên cuộn cuộn sau lưng họ. Cả khu rừng bị như bị cuốn theo bởi lực gió mà hai người tỏa ra.

Nhiệt lượng càng lúc càng tăng cao, đến mức độ không cần dùng cảm nhận của chính bản thân, Võ Kỳ và Thu Phong vẫn nhận biết được.

Qua một lúc sau, đập vào mắt họ là hàng tá cây cối bị đổ sập xuống mặt đất, một quả cầu lửa xuất hiện.

Nó trông như mặt trời thu nhỏ, cháy lên hùng hục vậy.

“Linh khí?”

“Linh khí nồng đậm vậy?”

Thu Phong và Võ Kỳ đồng thời thốt lên ngạc nhiên.

Đúng rồi, chính xác là linh khí quá nồng đậm tỏa ra từ quả cầu lửa kia. Tại sao lại như thế, linh khí sao có thể phát ra từ quả thiên thạch.

Mặc dù nói là quả cầu lửa, nhưng ngọn lửa đã rất yếu ớt rồi, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Bấy giờ, ngoài Thu Phong và Võ Kỳ ở đây, xung quanh bán kính của quả cầu tồn tại rất nhiều sinh vật biến dị khác nhau. Chúng bao quanh lấy quả cầu, như thể muốn nuốt lấy quả cầu đó, nhưng bất lực vì sức nóng quả cầu tỏa ra.

“Đám quái vật này tại sao lại có hứng thú với quả cầu này vậy?”

“Chịu ...”

Thu Phong lên tiếng hỏi Võ Kỳ bên cạnh mình, nhưng chỉ nhận lại cái nhún vai của Võ Kỳ tỏ vẻ không thông.

Đến Võ Kỳ còn không biết, thì làm sao Thu Phong biết được.

Tuy nhiên cả hai không thể cứ đứng ở đây mãi được, quả cầu kia nóng rực như vậy, phải làm cách nào đó để tiếp cận nó. Nhưng trước đây họ cần quan sát.

TAM GIỚI LỤC CỠI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Vụ Nổ

“Người xuống đó xem thử trước đi?”

“Sao người không xuống?”

“Người bắt tử mà? Có chết đâu mà sợ ...”

“Bắt tử nhưng không phải không biết đau. Chẳng phải người có Kim Cang Bất Hoại sao?”

“Kim Cang Bất Hoại chỉ đỡ được công kích làm sao đỡ được lửa. Người xuống nghe chừng có lý hơn!”

“Người thể chất trâu bò thể kia sợ gì mấy ngọn lửa quền này? Người nên xuống đi ta theo ngay sau!”

“Chẳng phải thằng bắt tử nhà người rủ ta đến đây sao, lại còn bắt ta xuống trước?”

Lúc này trong một cánh rừng có hàng trăm sinh vật biến dị lớn nhỏ khác nhau. Trong đó có sinh vật được gọi là con người, mang trên mình khí tức hùng mạnh khiến cho bất cứ sinh vật nào cũng e ngại.

Trước mặt họ là một quả cầu lửa đang pháp phới vài ngọn lửa yếu ớt. Phía bên trên hai con người kia đang liên tục đấu võ mồm xem kẻ nào nên xuống trước.

Sau một hồi dây dưa chẳng đưa ra được quyết định nào ra hôn, cả hai bắt đầu trầm mặc. Bởi vì cái quả cầu lửa kia nó quá dụ hoặc và cũng quá mạnh mẽ đi. Linh khí tồn đọng trong nó rất nhiều, nhưng cụ thể dùng để làm gì thì vẫn chưa biết.

Quả cầu lại tỏa ra nhiệt năng cực kì lớn. Đứng cách xa nó cả trăm mét thôi mà cả Thu Phong và Vỹ Kỳ đều nhể nhại mồ hôi rồi. Chưa kể thực vật xung quanh đều mà héo quạnh lên vì sức nóng đó.

Chỉ có những con sinh vật biến dị trông rất lạ lùng là còn đứng xung quanh mà không di chuyển đi bất cứ nơi nào. Chúng cụ thể là sinh vật biến dị từ loài nào Thu Phong cũng không rõ nữa. Bởi hắn chưa bao giờ thấy một con quái vật nào mang hình dáng của sư tử mà lại mọc cánh cả.

Rồi có cả con trông rất giống họ nhà rắn nhưng lại có quả đuôi trông như cái chùy gai kéo lê trên mặt đất, thêm một vài con chim khổng lồ có sải cánh hàng chục mét lượn qua lại trên bầu trời. Nhìn đi nhìn lại vẫn không nhìn ra con gì.

Điều này làm Thu Phong nhớ đến đàn chó ở thành phố, chúng bỗng nhiên thu nhỏ lại và cơ thể bắt đầu có thay đổi khác đi hình dáng ban đầu của chúng. Chắc có lẽ mấy con sinh vật này cũng vậy, do đó nên Thu Phong không nhận ra được mà thôi.

Nhưng có một điều chắc chắn rằng, đây đều là dã thú ăn thịt, chúng cực kì hung hăng và mạnh mẽ.

“Gào ...”

“Xi ~~~”

Bỗng lúc này con rắn có cái đuôi chùy gai bỗng nhiên bị tấn công bởi con sư tử có cánh. Cái cánh kia giống như để làm cánh vậy, Thu Phong

chẳng thấy nó bay, thay vì bay nó lại chạy huỳnh huỵch huỵch đến vồ lấy con rắn.

Đám súc sinh này hết chuyện gì làm hay sao mà kéo đến đây để đánh nhau vậy?

Thu Phong lắc đầu than thở một hơi, cuối cùng hấn nhìn Võ Kỳ, Võ Kỳ nhìn hấn, hai người nhìn nhau một hồi lâu. Tương thân tương ái cả hai cùng gật đầu đồng thanh nói:

“Cùng lên!”

“Lên cùng!”

“Kim Cang Bất Hoại – Thức thứ 7 – Thủy Hỏa Bất Xâm!”

Lúc này Thu Phong giang hai tay ra, người khom xuống, hai bàn tay bỗng chốc chụm lại với nhau. Một quả chuông đồng to lớn có vô số chữ Phạn khắc lên đó, có điều khác biệt ở thức thứ bảy này so với các thức khác là có hai cái chuông nhỏ trôi lênh bênh bên cạnh. Một chuông có khắc hình giọt nước, chuông còn lại khắc hình ngọn lửa đang cháy.

Sau khi hoàn thành chiêu Kim Cang Thu Phong bắt đầu bước đi.

Võ Kỳ đi bên cạnh thấy thế bắt đầu lăm bằm:

“Thằng ôn con! Vậy mà bảo Kim Cang Bất Hoại không kháng được nhiệt.”

“Chẳng qua mới lên cấp thôi!”

Thu Phong nhẹ nhàng nhún vai tỏ vẻ vô tội.

“Lên cấp? Người nói làm như game vậy?”

“Lão già ngàn tuổi như ngươi cũng biết đến game à? Đừng nói đoạn thời gian mất tích mà thực lực lên được có tí tẹo là do chơi game nha?”

“Ai biết được!”

Đấu khẩu cho không khí thêm vui vẻ một chút. Mấy ngày nay não Thu Phong đã căng ra hết mức rồi, ngoài Lục Nương ra chẳng có mấy người nói chuyện được ngang hàng với hắn.

May thay có gã Võ Kỳ này chẳng quan tâm đến điều đó, đúng ra Thu Phong thân phải nể kẻ tồn tại hơn cả ngàn năm như Võ Kỳ một tiếng tiền bối. Nhưng hắn lại không làm thế khi trên danh nghĩa Võ Kỳ là người của Hắc Long Bang. Ít nhất tuổi thật của Thu Phong và tuổi thật ở thế giới này của Võ Kỳ đều bằng nhau. Do đó họ trò chuyện những câu chuyện vô nghĩa với nhau như hai người bạn khiến Thu Phong thoải mái được đôi chút.

“Nóng quá ...”

Bên cạnh Thu Phong, Võ Kỳ đang liên tục than nóng. Lúc này làn da của Võ Kỳ đã cháy đen hết cả lại. Cơ thể hắn ta đang liên tục tái tạo lại các tế bào ngoài da bị đốt cháy. Vô số tế bào da cháy đen rơi xuống lá chả như thể là tro đọng lại và rớt xuống từ cơ thể Võ Kỳ vậy.

Dẫu thế Võ Kỳ vẫn cắn răng cắn lợi cùng Thu Phong tiếp cận cái quả cầu đốn mạt này.

Còn Thu Phong khá hơn một chút, hắn có Kim Cang Bất Hoại làm thứ phòng thủ, thức thứ 7 có thể kháng được nhiệt. Nhưng khoảng cách của cả hai bây giờ đã là 20 mét so với quả cầu.

Quả cầu lửa này lồm xuống dưới mặt đất, tính theo bề mặt của khu rừng nó tạo thành cái hố sâu cũng hơn chục mét. Tuy nhiên quả cầu này lại không to lắm, đường kính của nó chỉ nằm độ khoảng mười cho đến hai

mười mét mà thôi. Dù vậy vẫn quá to lớn so với những con dị thú đứng bên ngoài kia.

Chiến đấu giữa con sư tử có cánh và con rắn có gai cuối cùng cũng dừng lại. Bởi chúng đánh nhau này giờ chỉ có lưỡng bại cầu thương, chả được tích sự gì cho đời. Thay vào đó, chúng quan sát hai sinh vật đang tiếp cận về phía quả cầu có linh khí trời đất nồng nặc kia. Chúng cũng muốn tiến vào, bất cứ sinh vật nào cũng tò mò xem quả cầu này là gì, bản năng của chúng, mách bảo chúng phải đến đây. Bởi quả cầu đó mang lại lợi ích gì đó cho chúng.

“Rầm ...”

Đúng lúc khi khoảng cách chỉ còn khoảng 10 mét. Bất chợt Võ Kỳ ngã cái rầm xuống dưới đất, một cái chân của hắn đã bị đốt cháy lòi cả xương ra ngoài. Gân chân cũng bị đốt cháy sạch, nên mất đà mà ngã. Thấy thế Thu Phong vội tiến đến, nhưng Kim Cang Bất Hoại ngăn cản Thu Phong làm điều đó, bất lực, Thu Phong không thể giải trừ Kim Cang Bất Hoại đành lên tiếng:

“Này! Đứng dậy đi. Không được nữa để ta đá ngươi về?”

Thu Phong không lo lắng về tính mạng của Võ Kỳ là mấy, cái hắn lo là Võ Kỳ sẽ bị mắc kẹt ở đây với quả cầu do không thể di chuyển.

“Ta có chết được đâu mà ngươi cứ xồn lên thế?”

Giọng nói khàn khàn của Võ Kỳ vang lên, do cái không khí nóng rực này khiến cổ họng của Võ Kỳ cũng bị đốt cháy.

“Tái Phục Hồi!”

Võ Kỳ chống tay xuống mặt đất, hắn gồng giọng đứng bật người lên.

Cả cơ thể Võ Kỳ tái tạo lại với tốc độ cực kì nhanh chóng, mơ hồ toàn thân hần bốc lên toàn là khói trắng.

Trong con mắt của Thu Phong, năng lượng màu xanh lá cây bên trong cơ thể Võ Kỳ đang liên tục luân chuyển với tốc độ chóng mặt để tái tạo lại tế bào cơ thể hần.

Thấy thế Thu Phong cũng không quan tâm nữa, hần tiếp tục song hành với Võ Kỳ bước đến đối diện quả cầu lửa ấy.

Lúc này Thu Phong thầm nhủ mảy lại, bởi vì năng lượng của hần đang tiêu hao rất nhanh. Tất cả năng lượng của hần truyền cho Kim Cang Bất Hoại để Kim Cang Bất Hoại không xuất hiện vết nứt cũng như bảo vệ hần ở bên trong nguyên vẹn.

“Làm gì tiếp theo đây?”

“Chịu ... ngời trong cái chuông đó tấn công được không?”

“Tất nhiên là không!”

Thu Phong ngệt mặt ra nhìn Võ Kỳ mà nói.

Rồi vậy đến đây làm cái gì? Chỉ để quan sát thôi à?

“Để ta!”

Đúng lúc này Võ Kỳ lên tiếng. Hần ôm cái quả chuông bao bọc cơ thể Thu Phong mà nhấc lên, lúc này Võ Kỳ ném cả Thu Phong đang mang trạng thái Kim Cang thẳng vào quả cầu trước mắt.

“Boong ~~~”

Một tiếng ngân vang lên, Thu Phong đội ra bên ngoài lăn dài trên mặt đất. Tức mình Thu Phong bật dậy chửi một câu:

“Làm cái gì vậy?”

“Cúi xuống!!!!!!!”

Sau tiếng thét của Võ Kỳ, đôi mắt Thu Phong tròn to ra. Hắn thấy ngọn lửa xung quanh quả cầu lửa bị hút hết vào trong quả cầu. Thay vào đó là một quả cầu đá có những vết nứt rục đỏ. Nhưng như vậy sẽ không khiến Võ Kỳ hét lên.

Bởi vì quả cầu đó đang rung động dữ dội. Cả một vùng không gian xung quanh nó đang bị hút lại như thể nó là một vật chất tối, như một hố đen hút lấy vạn vật xung quanh.

Võ Kỳ tung mình định nằm xuống mặt đất nhưng lại bị hút về phía quả cầu.

Thu Phong không kịp phản ứng, hắn chỉ vừa kịp nhìn thấy những gì diễn ra trước mắt và:

“Oành ~~!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Một tiếng nổ lớn vang lên. Võ Kỳ bị vụ nổ xung quanh quả cầu kia chấn nát cả thân thể. Thu Phong chỉ thấy một vũng máu bay toét ra. Đồng thời lúc bấy giờ sóng xung kích cũng bay về phía Thu Phong.

“Boong ~~~~~”

Kim Cang Bất Hoại đỡ dùm Thu Phong một đòn đó, nhưng dư chấn chấn bay Thu Phong văng xa hàng ngàn mét.

Cả một cánh rừng bị san phẳng, tất cả sinh vật đứng xung quanh đó, không chỉ riêng Vũ Kỳ mà tất cả chúng đều bị chấn nát ra thành tương.

Giữa không trung, trên đà vắng đi, Thu Phong ọc ra một ngụm máu. Kim Cang Bất Hoại trên người hắt mờ dần rồi vỡ nát. Thu Phong bất tỉnh giữa không trung.

Hắn vắng đến một nơi xa nào đó bất định, không biết rằng bao xa, lúc này trên toàn lục địa lẫn biển cả trái đất cũng nổ ra hàng chục vụ nổ như vậy từ các quả cầu.

Những sinh vật tò mò với quả cầu đều chết sạch trong phạm vi 1km.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Cây Đại Thụ Khổng Lồ

Khi thế giới này biến đổi, có rất nhiều thứ biến đổi theo. Thứ dễ hình dung nhất chính là thực vật, thực vật, cây cỏ luôn tồn tại song hành cùng trái đất qua hàng triệu năm. Thế giới thay đổi không chỉ khiến cho cây cối trở nên to lớn hơn, sinh sôi nảy nở nhanh hơn, mà nó còn tạo ra cả một hệ thực vật phong phú hơn.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc sẽ sinh ra vô số loài sinh vật mới.

Ở một cánh rừng bạt ngàn nào đó. Đằng sau rừng cây không biết tên, thì ở nơi này tồn tại một hệ thực vật mới lạ. Về độ lớn, chúng không lớn hơn những giống cây khác là bao, nhưng về độ dị và lạ, chúng quả thật rất khác biệt.

Ví như trong khu rừng có hệ thực vật lạ lẫm này. Ta thấy được vài cây có hình thù rất giống cây dừa, nhưng quả của chúng lại là quả màu đen, đen mọng. Chẳng giống trái dừa một chút nào. Bên cạnh đó có hàng tá loại nấm muôn vàn màu sắc, nấm độc có, nấm ăn được cũng có. Có điều nó quá to, cây nấm nhỏ nhất cũng cao hơn một người trưởng thành rồi.

Theo đó cũng tồn tại vô số những cây thuộc chi Cử (Chi Cử là những cây có cuống dài) khắp thân cây, cành cây của chúng phủ vô số những lớp rong rêu dày đặc, tạo nên một viễn cảnh kỳ bí.

Nhưng điều đáng chú ý nhất trong khu rừng này chính là một loại cây khổng lồ mọc giữa khu rừng độc lạ đấy. Nó cao chọc trời, cao đến hàng trăm mét. Với tán lá khổng lồ xòe rộng ra, cùng những sợi tơ ử rũ xuống

bên dưới trông giống như tấm rèm đang bao quanh lấy một căn phòng lộng lẫy. Chẳng ai biết rõ nó là cây loại nào, chỉ biết nó tuyệt đẹp lộng lẫy, một loài cây giống như bước từ trong truyện cổ tích ra vậy.

Cái cây cao cả trăm mét, thì tán lá và sợi dây của cây phủ xuống tản rộng ra với đường kính gấp 3 gấp 4 lần như vậy. Tức nó phủ rợp cả một vùng đất. Lỡ may ta có vào trong đây, cũng không thể nào tìm thấy được đường ra bên ngoài.

Dây tơ của cây ử xuống, tán lá xòe rộng che kín cả bầu trời, không khí ẩm thấp, dường như chẳng có một chút ánh nắng nào lọt qua được nổi tán lá cây.

Dưới gốc thân cây ấy xuất hiện một lỗ hổng lớn, một thân hình bị chôn vùi trong cái lỗ hổng ấy. Lỗ hổng đó không sâu, chỉ khoảng vài chục cm, nhưng một cái cây to khổng lồ như thế lại có thể bị thương tổn bởi con người ư?

Quả thật, nếu muốn đốn được cái cây này, nó còn khó khăn gấp ngàn lần việc cho nổ tung một quận. Nó quá lớn, nội thân cây của nó, có đường kính lên đến cả trăm mét, có khi hơn. Cây này tuy to lớn là vậy, nhưng nếu nhìn theo hình dáng, nó có vẻ lùn so với thân hình mập mạp đó của nó.

Bỏ qua vẻ đẹp của cái cây, dưới gốc thân gậy ấy, vô số những sợi dây phủ xuống từ tán lá bị đứt đoạn theo một đường đại. Vô số những sợi dây ấy dính bệt trong một cái lỗ nhỏ, cái lỗ đó có một thân hình đang cựa quậy.

“Đây là đâu?”

Giọng nói lâm bâm vang lên.

Là Thu Phong, chính xác là hắn. Thời gian kể từ vụ nổ xảy ra đến bây giờ cũng đã hơn 2 tiếng rồi. Thu Phong chẳng biết mình vắng bao xa, giữa

đường hấn đã bất tỉnh nhân sự. Tỉnh dậy, chân tay chẳng biết tại sao như bị trói chặt lại, cơ thể đau nhức, kể đó cả thân hình hấn cũng không cử động được dù là một ngón tay.

Tình hình lúc này của hấn bây giờ, vô số sợi dây quấn khắp người hấn, từ đầu cho đến tay chân, kể cả ngón tay cũng vậy. Thời gian trôi qua, máu không lưu thông nổi, cơ thể Thu Phong tím tái cả đi. Nếu bây giờ hấn không làm gì đó, hấn sẽ bị ứ đọng máu mà chết trước khi bị thương mà chết.

“Chỗ này là chỗ quái nào?”

Đôi mắt xanh của Thu Phong bật lên tự bao giờ. Hấn nhìn xuyên qua vô số sợi dây quấn lấy cơ thể hấn, hấn chỉ thấy tán lá cây không lồ và cả rừng sợi dây hết như sợi dây quấn người hấn.

“Cơ thể tê hết cả rồi ... khụ khụ ...”

Thu Phong cố gắng cử động, nhưng không thể, lồng ngực hấn đau đớn mà ho khan lên vài tiếng.

Suy nghĩ một hồi, Thu Phong cố gắng tìm cách thoát ra khỏi chỗ quái quỷ này. Trong số các công pháp võ kỹ mà hấn học, làm gì có võ kỹ nào không cần cử động vẫn có thể tạo ra sát thương cơ chứ?

“Đúng rồi! Không cần võ kỹ, chỉ cần khí ...”

Khí khi trước là khí công, hay với người luyện công là nội lực. Riêng với Thu Phong nó là dạng năng lượng không biết tên, nhưng chỉ cần bộc phát cái khí đó ra bên ngoài theo cách thức bùng nổ như một trái boom, có thể phá nát những sợi dây quanh người hấn.

Lúc này đây, Thu Phong bắt đầu vận thử vận chuyển năng lượng quanh người. Chỉ vì tay chân bị trói chặt, dẫn đến cơ thể bị tê liệt không thể cử động, kéo theo đó là vô số kinh mạch cũng bị chèn ép không thể dẫn truyền năng lượng.

Tuy khó nhưng không hoảng, Thu Phong thử vận chuyển năng lượng trong đan điền mình trước. Hắn bộ phát ra một lượng năng lượng lớn.

“Tách!!!”

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, vài sợi dây quấn quanh bụng hắn bị đứt ra. Vài đường kinh mạch đã có thể lưu thông, tiếp tục Thu Phong dẫn nó đến từng vị trí bị trói chặt, cứ thế bộ phát năng lượng ra bên ngoài, từng chút từng chút một. Từ tay, chân, đùi, hông, eo, lưng cho đến cả đầu Thu Phong cũng đều bộc phát năng lượng cắt đứt những sợi dây ấy.

“Được rồi ...”

Đầu Thu Phong đỏ mào hơi nhể nhại. Thật sự quá mệt, cơ thể hắn đang bị thương, tay chân tê liệt không thể cử động. Sau khi vận chuyển năng lượng phá tan những sợi dây đó, Thu Phong vẫn nằm im bất động, hắn vẫn không thể cử động nổi. Khắp người hắn, những chỗ thịt bị tím đang dần lấy lại màu sắc ngăm đen như ban đầu.

Ngón tay trở của Thu Phong bắt đầu giật giật, hắn lấy lại được cảm giác và có thể cử động trở lại. Tuy không thuận tiện là mấy, nhưng chung quy là có thể cử động.

“Cử động được rồi ...”

“Xoẹt xoẹt!”

Thu Phong kéo những sợi dây bị đứt trên người xuống, hấn đẩy người nhẹ nhảy ra khỏi cái nơi hấn bị dính chặt.

Lúc này quang cảnh trong mắt Thu Phong trở nên rõ hơn, hàng tá sợi dây leo từ những tán cây trên cao kia phủ xuống dưới mặt đất. Trong đầu óc của Thu Phong vang lên một suy nghĩ, mấy cái lá này sao tự dung tại xuất hiện ở bầu trời như thế?

Do rất nhiều sợi dây che chắn tầm nhìn, Thu Phong không thể nào nhìn rõ hơn được dù dưới sự hỗ trợ của con mắt. Từng sợi dây, từng sợi dây một đều chứa đựng linh khí, dù có hơi ít, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Thu Phong thấy cây cối sản sinh ra linh khí.

Tò mò nhìn lên tán lá trên bầu trời, Thu Phong nhìn hoài mà không thấy cái thân cây đâu. Bất giác hấn quay đầu lại vị trí ban nãy mình mắc kẹt.

“Cái ...”

Thu Phong đứng hình.

Đập vào mắt hấn là một thân cây đại thụ khổng lồ, to lớn nhất từ trước đến nay hấn từng thấy. Đúng ra hấn cũng không tin đâu, nhưng chính vì cái chỗ hấn chui ra chính thân cây chứ không phải tường. Hấn còn đang ngơ ngác nghĩ rằng mình va vào bức tường nào đó. Đầu óc vẫn chưa tỉnh táo trở lại.

“Bộp bộp!!”

Thu Phong tự gõ lên đầu mình mấy cái, hấn dụi dụi hai con mắt của mình một hồi sau hấn mở mắt ra trở lại. Rõ ràng đây là thân cây, nhưng nó có quá rộng không?

Chả biết là rộng hay không, đứng gần cái thân cây này nhất, mơ hồ Thu Phong chưa thấy được điểm cong của nó. Giống như hiện tượng bạn đứng trong trái đất không thể nào thấy được trái đất hình tròn. Thu Phong cũng vậy, nơi hắn đứng không thể thấy được vòng thân của cái cây khổng lồ này, cái hắn thấy chỉ giống như một bức tường được làm bằng gỗ vậy thôi.

Từ từ, Thu Phong ngẩng đầu lên trời. Từ vị trí này nhìn thẳng lên, những sợi dây leo của cây dài bạt ngàn phủ xuống, Thu Phong vẫn không thấy được đỉnh của ngọn cây, hắn chỉ thấy được tán lá gần nhất. Ước tính cũng cao hơn trăm mét rồi.

“Sao lại tồn tại một cái cây lớn đến vậy?”

Thu Phong lẩm bẩm một vài câu.

Sau đó hắn bỗng trở nên bứt rứt, hình như bản thân mình đã quên chuyện gì đó.

Đầu óc còn bị chấn động, khiến tạm thời hắn không thể nhớ ra là mình đang làm gì. Hắn chỉ nhớ là một vụ nổ gì đó chấn bay hắn đi rất xa rồi bất tỉnh giữa không trung. Có lại nhận thức hắn đã ở đây rồi.

“Đúng rồi ... Thiên thạch! Vũ Kỳ!”

Nhớ ra được sự việc, lập tức Thu Phong nhắc chân lên di chuyển.

“Rầm!!”

Trực tiếp một giây sau đó Thu Phong ngã cắm đầu xuống đất. Cơ thể thoát lực, tay chân uể oải, lồng ngực cực kì đau. Thậm chí hắn cảm giác vùng bên trong bụng đau nhói, chính xác là tại vị trí đan điền.

“Cái này ... bị nội ngoại thương rồi!”

Bằng cách nào đó Thu Phong lại bị nội thương bởi quả cầu lửa thiên thạch kia.

Nhưng giờ chẳng quan tâm được nhiều, Thu Phong lập tức phải trở lại chỗ đó để xem xem cuối cùng xảy ra chuyện gì. Tại sao nó lại gây ra vụ nổ lớn đến vậy, trước lúc ấy, hẳn chứng kiến cảnh Võ Kỳ bị nổ tan xác. Không biết hẳn có tái sinh lại như ban đầu được hay không nữa.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, bây giờ thứ cần làm là Thu Phong phải điều tức cơ thể và chữa trị nội thương trước cái đã. Sau đó dùng năng lượng bổ sung cho cơ thể.

Lập tức Thu Phong lăn người bò dậy, hẳn ngồi khoanh chân lại dưới gốc cây khổng lồ ấy mà bắt đầu điều tức.

Có một điều Thu Phong không hề hay biết, trong quá trình hắn hút lấy linh khí thiên địa, thứ tuồn vào cơ thể hắn nhiều nhất chính là linh khí của cái cây đại thụ kia. Vô số dòng linh khí trắng cuộn cuộn chảy vào bên trong cơ thể Thu Phong, nó hòa vào đan điền rồi hóa thành màu xanh lam ngọc bích tuyệt đẹp.

TAM GIỚI LỤC CỖI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 413: Sinh Vật Kỳ Lạ ...

Dưới gốc cây đại thụ cao hơn trăm mét kia. Một thân hình cường tráng, điềm tĩnh ngồi khoanh chân ở dưới đó. Với con người họ gọi đó là thiên. Nhưng đối với những sinh vật khác, chúng không biết kẻ đó là sinh vật nào và đang làm gì.

Lúc này đây, mặt đất bỗng nhô lên lồm chồm:

“Bụp bụp ...”

Đất được đẩy lên bởi thứ gì đó khiến những tiếng nổ bụp bụp vang lên.

Thu Phong đang tĩnh tâm ngồi thiền phục hồi lại năng lượng và cơ thể đang bị thương của mình. Hắn bình thường rất ít khi lâm vào trạng thái không biết trời trăng gì, dù cho cả lúc ngủ Thu Phong vẫn cảm ứng được xung quanh. Nhưng lần này lại khác, khi hắn thiền, cả thế giới xung quanh như thể bị hắn quên mất.

Bản thân hắn như đang đắm chìm trong muôn vàn linh khí mà hắn tưởng là trời đất kia. Linh khí hắn đang hấp thu chính là linh khí của cái cây đại thụ khổng lồ sau lưng hắn. Hắn bị hấp dẫn bởi linh khí tươi mát, đắm chìm vào trong việc cảm nhận nó. Cơ thể hắn, khí tức đang dần trở nên ổn định, linh khí từ cây đại thụ truyền vào đan điền hắn càng lúc càng nhiều, như thể muốn cắn nuốt sạch linh khí của cái cây vậy.

Dẫu Thu Phong có hấp thu nhiều đến mức nào đi chăng nữa, thì đối với cái cây cũng giống như việc một chiếc lá bị gió thổi bật ra khỏi cành mà

thôi. Căn bản không ảnh hưởng là mấy.

“Kit kit?”

Tiếng kit kit từ dưới mặt đất vang lên.

Dưới những lớp đất bị chồi lên ban nãy, bây giờ xuất hiện một bàn tay đầy lông lá.

Từ từ bàn tay ấy giữ lấy mặt đất rồi kéo bổng cả lớp đất rộng lớn ở phía dưới lên. Vô số những chỗ có lớp đất chồi lên cũng xuất hiện những bàn tay đầy lông lá như vậy.

Vài giây sau, một thân hình giống như con người xuất hiện. Chỉ có điều thân hình này có tay dài qua đầu gối, thân thể cao lều khều, sinh vật thấp nhất cũng cao đến 2 mét.

Hàng chục sinh vật mang hình dáng giống con người, phủ lên bộ lông đen nhánh trông rất giống loài khỉ. Nhưng chẳng có bất cứ con khỉ nào cao như vậy cả, họa may chỉ có khỉ đột mới có được vài con đạt đến chiều cao đó, nhưng thường thì cơ thể chúng rất to lớn, chứ không mảnh dẻ như những sinh vật này.

Đã thế chúng còn chui lên từ lòng đất chứ không phải trên cây nhảy xuống, đó mới là điều quái lạ.

Nhưng đối với chúng Thu Phong còn quái lạ hơn, chúng thấy một sinh vật không lông lá giống chúng, mà lại khoác cái gì đó lên thân thể. Chưa kể trong mắt chúng tại sao Thu Phong lại ngồi như thế kia, hẳn đang hấp thu linh khí của cái cây à?

“Kit kit?”

Một vài sinh vật trông giống khỉ đỏ tiến lại gần Thu Phong hơn, chúng tò mò đi vòng quanh Thu Phong vài vòng thăm dò. Lúc bấy giờ gương mặt của chúng hiện ra, gương mặt không hề giống khỉ một chút nào, cũng không hề giống người. Chúng có gương mặt rất kì dị, đôi mắt to gấp đôi người bình thường, mũi cao có vành mũi hơi rộng, hai bên tay dài và nhọn trông giống như cánh dơi. Duy nhất miệng của chúng trông hơi giống miệng con người một chút, chúng có cả răng nanh, dài hơn so với khỉ một chút.

“Khè ...”

Bất chợt một con gần Thu Phong nhất, nó nhe răng khè thẳng vào mặt Thu Phong. Hơi thở hôi hám của nó phả vào trong mũi, khiến Thu Phong nhăn mặt.

Dù thế Thu Phong vẫn chưa tỉnh lại, hắn vẫn đang đắm chìm bản thân vào trong việc hấp thụ linh khí mà không hề hay biết rằng mối nguy đang đến gần bên mình.

“Kit kit!!”

Một con khác, nó thấy đồng loại của mình khè vào mặt sinh vật kia liền lên tiếng. Chẳng ai hiểu nó đang nói cái gì, chỉ có chúng mới hiểu chúng nói cái gì.

“Kit? Khè!!!”

Con khè vào mặt Thu Phong quay lại nhìn con lên tiếng ban nãy, nó như thể đang tức giận quay sang khè thẳng vào mặt con kia.

Lúc này cả hai con bắt đầu nhìn nhau bằng ánh mắt căm phẫn khiến cho những con khác bắt đầu dời sự chú ý qua hai đồng loại này của chúng. Như thể đang chuẩn bị xem một màn tranh đấu vậy.

Quả thật chúng đang tranh giành nhau một việc, đó gọi là ăn thịt Thu Phong. Bởi vì với chúng Thu Phong là một mối đe dọa, nhưng cũng là thức ăn. Đe dọa là bởi vì Thu Phong đang hấp thu linh khí của cái cây đại thụ này, mà cây đại thụ này chính là nhà của chúng, cũng là nguồn thức ăn của chúng theo một cách nào đó. Thu Phong đến đây, hắt mang trên người khí tức nồng đậm, tức ăn thịt Thu Phong không chỉ ăn thịt về mặt dinh dưỡng, mà còn về linh khí năng lượng trong cơ thể Thu Phong mà chúng cảm nhận được.

Chúng không biết Thu Phong mạnh bao nhiêu, bởi vì Thu Phong đối với chúng là đang trong trạng thái không phòng bị, cơ thể lại bị thương. Chúng đang tự cho mình là sinh vật mạnh mẽ có quyền giết chóc thoải mái.

“Gào!!!!!!”

“Gào!!!!!!”

Lúc này cả hai con không còn khè nhau nữa, thay vào đó là những tiếng thét thất thanh. Chúng hét lên tạo ra những đợt sóng âm làm rung chuyển cả mặt đất, khiến cho đất đá nảy lên nhè nhẹ.

Miệng chúng há to ra, cả hai con đột nhiên lao đến tấn công nhau.

“Bốp!!”

Con khè vào mặt Thu Phong ban nãy nhảy vồ đến dùng cánh tay dài ngoằn của mình đâm thẳng vào mặt kẻ ngăn cản nó.

Con còn lại vừa lĩnh một đám, nhưng chả hề hấn gì dù cho đám đó rất uy lực. Nó quay mặt dùng cánh tay trái của mình vồ thẳng vào đầu kẻ địch.

Ăn trúng một vồ kia của đồng loại, khiến cho con khè vào mặt Thu Phong trở nên tức tối. Gương mặt của nó chảy ra vài tia máu đỏ.

Tiếp đó hai con lao vào đâm đá nhau túi bụi như những đứa trẻ, chúng chẳng hề có một kỹ thuật gì. Nhưng cách đánh nhau lại cực kì giống con người khi không có kỹ năng chiến đấu. Tuy nhiên vũ khí mà chúng ưa dùng nhất lại chính là tiếng thét siêu thanh.

“Kít!!!!”

“Kít!!!!”

Thay tiếng gầm, lại là tiếng kít như cách chúng giao tiếp với nhau. Tiếng kít có tần số âm thanh cao chót vót, nó lại rất lớn, có thể khiến cho mặt đất chấn động nhẹ. Nếu như là con người khi nghe cái thứ âm thanh này có thể khiến họ lung màng nhĩ nếu như bị nó thét trực tiếp vào.

Dẫu thế, dù là vũ khí chúng ưa dùng, nhưng đôi tai của chúng được thích nghi với tiếng thét của chính chúng. Căn bản đồng loại tấn công nhau, tiếng thét ấy chẳng qua chỉ là cách để làm màu chứng minh thực lực, chứ chẳng có cái gì gọi là sức tấn công với chính bọn chúng cả. Do đó chúng vẫn tiếp tục tấn công nhau bằng tay và chân.

Nhìn chúng chống đỡ, rồi trả đòn một cách vụng về đến đáng sợ. Nhưng nếu thử kê một tảng đá lớn trước mặt chúng, chúng chẳng mảy may mà đâm vỡ tảng đá đó.

Sinh vật này giữ một sức mạnh to lớn nào đó mà chưa hề ai được biết đến. Chưa kể, chúng đến từ đâu? Căn bản tất cả sinh vật trên trái đất đều bị biến dị, chúng phải có một thân hình to lớn hơn vậy gấp nhiều lần.

Nếu như đây là kích thước đã biến dị của chúng, vậy há ra trước khi biến dị chúng chỉ cao khoảng 20 30 phân thôi sao? Vậy chúng là sinh vật tí hon à?

Chúng mãi đấu đá lẫn nhau, những con khác cũng đang mãi chú ý đến đồng loại chiến đấu mà không nhận biết được kẻ được cho là thức ăn đang mở đôi mắt xanh ra hiểu kì nhìn chúng.

Lúc này Thu Phong đã thức giấc, thức bởi tiếng thét ngay từ ban đầu của con đầu tiên. Hắn tỉnh dậy, và vẫn ngồi đó chậm rãi hấp thu linh khí. Tốc độ hấp thu linh khí của hắn bây giờ nhanh rất nhanh, nhanh hơn trước gấp nhiều lần. Bởi vì thiên địa linh khí vốn đã nồng đậm, khi trước tiêu hao hắn mất đến vài giờ để bổ sung, nhưng giờ chỉ mất khoảng nửa tiếng cơ hồ đã đầy đủ.

Nhưng sau khi ngồi ở dưới gốc cây này, tính đến thời điểm hắn bắt đầu hấp thu cũng chỉ đến 10 phút mà đã có thể khiến năng lượng trong đan điền hắn ở mức tràn đầy. Điều đó chứng tỏ khu vực này linh khí cực kì nồng đậm và dồi dào.

Tạm thời gác chuyện hồi phục nhanh sang một bên, Thu Phong đang thắc mắc những sinh vật trông giống khi trước mặt mình là ai.

Chúng xuất hiện ở đây từ khi nào? Rõ ràng Thu Phong khi đang ngồi thiền, hắn không hề cảm nhận được một sự hiện diện sự sống nào ngoại trừ cái cây cổ thụ sau lưng.

Ấy vậy, bằng cách nào đó trong khoảng thời gian ngắn chúng lại xuất hiện ở đây, và còn đang chiến đấu trước mặt hắn. Tại sao chúng xuất hiện gây động tĩnh lớn như vậy Thu Phong lại không biết?

“Chúng mạnh mẽ thật!”

Thu Phong lẩm bẩm một câu.

Không bàn về cách chiến đấu của chúng, chỉ riêng về lực đạo chúng gây ra khiến Thu Phong hiểu được rằng lực đạo chúng gây ra rất lớn. Với lực

đạo mạnh mẽ đó, ít nhiều cũng lên đến vài tấn cho mỗi cú đấm, ấy thế mà cơ thể trông có vẻ gầy yếu kia lại có thể cứng rắn chống đỡ.

Đôi mắt của Thu Phong tự khởi động từ khi nào. Hắn nhận ra được linh khí tỏa ra từ cơ thể của chúng có màu xanh lục nhạt. Khác với màu của Võ Kỳ, màu của chúng giống với màu của thiên nhiên hơn, còn Võ Kỳ là xanh lục đậm, mang khí tức tái tạo. Của sinh vật này giống như mang khí tức của thiên nhiên, như thể chúng với thiên nhiên là một, không phải cá thể riêng biệt.

Cảm giác đó ngay lập tức được Thu Phong bác bỏ đi khi chúng đang cố gắng đánh nhau tranh giành cái gì đó.

Một hồi sau quan sát cách chúng chiến đấu, Thu Phong cảm thấy chán nản. Từ khi trái đất này biến dị, có rất nhiều sinh vật lạ lùng xuất hiện, hắn cũng chẳng phải nhà động vật học, hay cây học, hay cái quái gì học. Hắn hồi phục xong rồi, cũng nên rời khỏi nơi này quay lại vị trí ban nãy tìm Võ Kỳ thôi.

Nghĩ thế Thu Phong lập tức đứng dậy.

“Kit kit!!”

Bất chợt vài con chú ý đến Thu Phong, chúng thấy Thu Phong cử động lập tức hô lên, dẫn đến sự chú ý của những con khác.

“Khè ~~~”

Lúc này hai con kia cũng dừng chiến đấu, chúng đổ dồn ánh mắt vào Thu Phong. Tất cả những con khác cũng vậy.

Thu Phong định bước đi, nhưng hắn lại cảm nhận được bản thân hắn bị những con vật quái lạ này để mắt đến. Thấy thế Thu Phong liền quay đầu

lại, cảnh tượng hàng chục sinh vật trông giống khỉ nhìn chăm chăm hấn, như thể hấn mà động là chúng sẽ lao lên tấn công.

“Chúng mày có ý gì đây?”

Thu Phong lên tiếng, hấn cảm nhận được sát khí từ những sinh vật này.

Dường như chúng đang coi hấn là thứ gì đó đe dọa, hoặc là con mồi. Tại sao nhỉ? Trông chúng mang trên mình khí tức của thiên nhiên cây cối, đâu có vẻ gì giống là loài động vật ăn thịt đâu? Hình dáng còn giống khỉ thế kia mà.

“Kít ~~~”

Vài con bắt đầu kêu lên những thanh âm đe dọa Thu Phong.

Thu Phong cảm nhận rất rõ ràng điều đó.

“Đang cố đe dọa tao đấy à?”

Ngẩng mặt lên, Thu Phong nở một nụ cười. Đôi mắt xanh của hấn rực sáng, khí tức trên cơ thể bắt đầu vận chuyển. Tay chân còn hơi ê ẩm một chút, tính ra cũng nên vận động thử. Hấn cũng muốn xem xem mấy sinh vật kì dị này mạnh đến cỡ nào.

TAM GIỚI LỤC CÔI KÝ

Gấu

www.dtv-ebook.com

Chương 414: Đế Vương !

“Uỳnh .... Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~”

“Kít ~~~~~!!!!!!!!!!”

“Kít .....

Quang cảnh hỗn loạn dưới gốc cây đại thụ diễn ra. Một con người mang sức mạnh vượt trội đang liên tục tấn công lấy những sinh vật được cho là mạnh mẽ nhất khu rừng này. Chúng mang hình dáng như con người, có bộ lông giống khỉ và gương mặt hết như người ngoài hành tinh trong trí tưởng tượng của con người chúng ta. Khác biệt duy nhất là sống mũi của chúng rất cao mà thôi.

Tuy nhiên thời điểm hiện tại, chúng đang phải ngậm một mồm hành vì đi gây sự với kẻ được cho là mạnh nhất Xích Quỷ - Thu Phong. Làm thế quái nào chúng lại coi Thu Phong là thức ăn của chúng và cùng nhau tấn công Thu Phong.

Hai sinh vật đấu đá nhau ban nãy tự lúc nào đã nằm cắm mặt xuống đất bởi chính một đấm của Thu Phong. Một đấm đầy lực lượng và sức mạnh. Tuy nhiên sau vài giây chúng lại bật dậy và tiếp tục tấn công Thu Phong một cách hoang dã đầy mạnh bạo, chẳng màn đến thương tích. Lũ này thực sự điên!

Dù thế, dường như điều đó không khiến những con khác run sợ, thay vào đó chúng lao vào tấn công Thu Phong điên cuồng.

“Đám tụi mày ... Mạnh! Khỏe! Dai! Nhưng ngu không chịu được ...”

Quả tung nóc giữa bầy sinh vật huyền bí, Thu Phong vừa đánh chúng vừa buông lời sỉ vả, mặc cho chúng có hiểu hay không.

“Bốp! Uỳnh ~~~!!”

Vừa dứt lời xong, Thu Phong đâm thẳng vào mặt một con vừa tấn công mình. Quyền đó nện thẳng mặt nó, Thu Phong ấn cả mặt cả đầu nó xuống dưới đất khiến cho mặt đất văng lên tung tóe tạo nên tiếng động lớn.

Chưa dừng lại ở đó, tức thì Thu Phong móc sẵn một đòn chân ngay phía sau. Tức thì liền tạt trúng ngay đầu một con phía sau, khiến cho nó bị đá bay ra xa.

Sẵn chân ở phía sau, Thu Phong dùng chân trụ còn lại nhún nhẹ người lên, chân phía sau tăng lực đạo lên gối ngay cằm của con khác gần đó.

Cảnh tượng, cứ mỗi một đòn Thu Phong xuất ra đều thập phần uy lực, có thể đánh bật chúng ngay tức thì. Nhưng sau mỗi lần như vậy, chỉ vài giây sau chúng lại đứng lên. Thậm chí chúng còn liên tục thét vào màng nhĩ của Thu Phong.

Cũng may rằng trước đó đã quan sát chúng chiến đấu, nên Thu Phong đã bọc sẵn vài lớp năng lượng xung quanh lỗ tai mình để ngăn cách âm thanh bên ngoài tuồn vào. Do đó hẳn như kẻ điếc chiến đấu với chúng vậy.

Cái này cũng ảnh hưởng không nhiều đến Thu Phong khi không thể nghe được ra chuyển động của chúng. Dù gì dạo gần đây Thu Phong đã chuyển sang cảm nhận khí tức và năng lượng của đối phương rồi. Tự phong bế âm thanh, có hay không có cốt yếu chỉ làm Thu Phong khó chịu một chút mà thôi.

“Kít!!!!!!!!!!!!”

Bỗng lúc này chúng tản nhau ra bao bọc lấy Thu Phong ở chính giữa. Hơn 30 sinh vật kì dị ấy há mồm hét thẳng vào Thu Phong.

Bản thân làm trung tâm, hứng trọn vô số công kích âm thanh vào trong người. Nhưng tất cả đều vô dụng với hắn. Âm thanh đó, cao lắm cũng chỉ làm mặt đất rung lên nhẹ nhẹ, còn không đến mức tổn thương đến thân thể của hắn, lỡ tai còn bị phong bế, ngại cái gì?

Đứng ở trung tâm của những sinh vật này, hứng đòn công kích âm thanh như không có. Thu Phong ngạo nghễ cười khà khà:

“Tao cho tụi mày biết thế nào gọi là hồng ...”

Nói đến đây, Thu Phong lập tức hít một hơi cực kì sâu và dài. Dung tích trong phổi hắn dường như tăng lên gấp 4 5 lần bình thường. Lồng ngực trương phình ra gấp đôi, mặt hắn đỏ lên. Khắp cơ thể Thu Phong lúc này năng lượng luân chuyển không ngừng về phổi.

“Sư Tử Hồng – Ngạo Sư!!” – trong đầu Thu Phong vang lên một dòng chữ.

Tức thời sau lưng Thu Phong xuất hiện một cái đầu của con sư tử với cái bờm màu vàng óng ánh.

“Gràoooooooooooooooo!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Thu Phong hét lên, tiếng hét của hắn mang lực xung kích, âm thanh rung chuyển cả trời đất.

“Oành!!”

Lúc này đây âm thanh như bị chần nát, tần số cao tăng được tạo ra từ chính Thu Phong. Tiếng thét của hắn lớn đến mức vang tận trời xanh, thậm chí khoảng cách hơn 1km cũng có thể nghe thấy tiếng thét đó.

Tất cả sinh vật đứng trước mặt Thu Phong bị thổi bay đi sạch. Thậm chí vô số những sợi dây của cây đại thụ cũng bị thổi bay theo hình nón lấy Thu Phong làm trung tâm. Chỉ một đòn thét ấy khiến cho gần 10 sinh vật đứng trước mặt Thu Phong mất tích.

Một rãnh đường hình nón cũng được tạo ra dưới mặt đất.

Tiếng thét dừng lại chỉ sau 5 giây. Nhưng 5 giây đấy khiến cho tất cả những con còn lại nằm bất tỉnh sau lưng và bên hai bên hông của hắn.

“A a ... Ừm.. a a ... còn nói được!”

Thu Phong ôm cái cổ họng của mình, ư ư a a thử tiếng vài nhịp. Sau đó hắn mới gạt đầu vì bản thân còn nói được. Vừa rồi hắn quả thật là hét lên quá mức khiến cho cổ họng của hắn có chút đau. Cứ sợ rằng sẽ bị tắt tiếng một thời gian.

Do chiêu Sư Tử Hồng này Thu Phong luyện không nhiều, bởi hắn nghĩ công kích âm thanh nó khá là chán, hắn thì là kẻ thích đánh đấm tay chân nhiều hơn là đứng một chỗ công kích tầm xa.

“Lũ này cuối cùng cũng bất tỉnh à?”

Quay đầu lại, Thu Phong nhìn vào mấy sinh vật nằm im bất động dưới đất liền gạt gạt cái đầu nói.

Như hắn nói ban nãy, lũ này không chỉ lực lượng lớn, mà sức chịu đựng còn thuộc ở trình độ thượng thừa. Chưa bao giờ Thu Phong sử dụng hết sức lực mình mà không thể làm khó được kẻ khác. Cũng một phần là do hắn

không muốn dùng võ kỹ để bảo toàn năng lượng để chạy đến kia. Nên này giờ hấn vừa đánh, vừa nghĩ xem chiêu gì có thể giải quyết bọn này trong một lần mà tốn ít năng lượng nhất.

Cuối cùng hấn lại nhớ đến Sư Tử Hồng nên mới sử dụng. Không ngờ lại hiệu quả đến thế.

“Hử? Còn vài con? ... không ... còn rất nhiều con? Chuyện quái gì vậy?”

Đúng lúc này Thu Phong định rời đi thì hấn cảm nhận được ở dưới lòng đất có rất nhiều năng lượng linh khí giống hệt những con ở trên này đang ần nấp.

Nói chính xác hơn là chúng chuẩn bị chui lên mặt đất xuất hiện thêm một lần nữa.

“100 ... 200 ... 500 ... gần 700 con ... Làm sao mà ... Chết tiệt phải rời khỏi đây!”

Theo năng lượng Thu Phong cảm nhận được, hấn cảm thấy số lượng càng lúc càng tăng lên.

Tức thì Thu Phong nhảy vù lên trời, nhưng hấn lại quên mất trên bầu trời là cái cây khổng lồ có những sợi dây phủ xuống khiến hấn không thể khinh công được. Nếu muốn rời khỏi dây, hấn phải chạy bộ theo cái hướng hình nón mà hấn tạo ra từ Sư Tử Hồng khi nãy.

Nhưng không kịp nữa rồi. Số lượng sinh vật xuất hiện quá nhiều, chẳng mấy chốc chúng chồi lên mặt đất bao bọc cả khu vực rộng lớn xung quanh Thu Phong. Chạy cũng không được, mà bay cũng không xong.

“Chết thật ... đông thế này đánh đến bao giờ?”

Lần đầu tiên Thu Phong phải chua xót đến thế, hắn chưa bao giờ vì đông mà ngại. Nhưng lần này hắn ngại số lượng thật. Từng cá thể trong chúng, con nào cũng cực kì mạnh mẽ, không thể đánh bại chúng trong một đòn nếu như không sử dụng võ kỹ. Nhưng võ kỹ cũng có mức giới hạn, hắn không thể nào giải quyết gần 700 con bằng 700 đám Bá Vương Quyền cả.

Nếu dùng Giáng Long Thập Bát Chương thì lại quá phí, chỉ chương được một vòng trước mắt. Như thế chỉ dùng được một lần, lần sau sẽ khiến chúng cảnh giác. Và lại thức Giáng Long phải chương đủ 18 chương mới dùng lại được. Như Lai Thần Chương lại càng không thể khi chỉ có bề mặt tiếp xúc lớn, nhưng về xuyên thấu lại thua Giáng Long.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thu Phong quyết định mở đường máu. Hắn quên rằng hắn không cần phải đối phó với những con này.

Quyết định Thu Phong lập tức vận Tiêu Diêu Bộ Pháp lên toàn thân. Hai cánh tay của hắn tràn đầy năng lượng. Hắn bây giờ chỉ cần chạy, không cần phải đánh bại mấy con này, đánh bay chúng đi là được. Với lực lượng không võ kỹ Thu Phong có thể đâm bay chúng bất cứ lúc nào.

Đúng thời điểm Thu Phong quyết định, thì một vài con đã kịp thời chồi lên. Ánh mắt của chúng vừa định hình được thân thể của Thu Phong thì ngay lập tức nó thấy Thu Phong xuất hiện trước mặt nó.

Mà bản thân nó lại kinh ngạc không thôi.

“Bốp!!!”

Một đám cục súc không chút nhân nhượng tung ra. Sinh vật đó văng thẳng ra đằng trước.

Không dừng lại, Thu Phong trực tiếp lao đi. Phía xa xa đã có rất nhiều con chồi lên rồi.

Thu Phong không né tránh, hắn chỉ cần chạy theo một đường thẳng. Con nào cản đám bay con đó là được.

“Bốp bốp bốp bốp!!! ...”

Phải nói cách của Thu Phong quả thực hiệu quả, hắn một mạch chạy hơn được vài chục mét thì bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn thấy chúng nó hành động kì quái, từ nãy đến giờ chúng không hề tấn công hắn. Thay vào đó những con xuất hiện sau này, bỗng nhiên quỳ rạp xuống giống như con người quỳ lạy thần linh khi cúng bái vậy.

Hai đầu gối quỳ xuống như con người, tay đưa lên phía trước, đầu úp thẳng dưới mặt đất. Tất cả những con xuất hiện đều làm như thế sau khi chồi lên mặt đất.

Thấy lạ, Thu Phong quay đầu lại, hắn cũng thấy tất cả những con sau lưng hắn đều đã quỳ xuống. Thậm chí hắn còn cảm nhận được sự cung kính của những sinh vật này dành cho hắn.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao tụi mày lại lạy tao làm gì?”

Gương mặt Thu Phong ngơ ngác, khó hiểu đi hỏi chúng. Chúng cũng không thể nào nói chuyện được với Thu Phong.

Gần 700 sinh vật huyền bí đó, bao gồm những con bị đám bay ban nãy sau khi lồm cồm bò dậy liền cúi đầu trước hắn. Chuyện này quá khó hiểu.

“Thích làm gì thì làm, tao đang bận!”

Thu Phong chả thèm hiểu nữa, nhưng bây giờ hắn không ở đây được. Hắn phải quay lại chỗ quả cầu thiên thạch kia. Nếu mấy sinh vật này không

tấn công hấn nữa thì cũng tốt thôi, hấn không cần phải xông pha đường máu làm gì.

Nghĩ thế Thu Phong lập tức nhấc bước rời đi, thì đúng thời điểm ấy hấn cảm nhận được một sinh vật tiến về phía mình.

Vẫn là đồng loại của những con này, có điều nhìn sinh vật đang cúi cúi cái đầu đến chỗ hấn có một chút gì đó khác biệt. Thứ nhất là nó cầm một thứ gì đó trên tay, nó lòm khòm tiến lại phía Thu Phong. Mặc dù nó rất cao, nhưng cái đầu của nó luôn cúi, không dám đứng cao hơn Thu Phong.

Lông mày của Thu Phong nhíu lại, hấn nán lại một vài phút thử xem con này định làm gì hấn.

Lúc bấy giờ, nó mang gương mặt cung kính đến trước mặt Thu Phong, hai tay của nó chụm lại với nhau đưa lên trước mặt Thu Phong.

Nhìn theo hai bàn tay của sinh vật đó, Thu Phong im lặng chờ đợi coi nó cho mình xem thứ gì. Chỉ biết rằng con mắt xanh trong đôi mắt của Thu Phong xuất hiện một dòng linh khí vàng kim, tuy ít ỏi, nhưng nó cực kì nồng đậm. Nồng đậm hơn bất cứ thứ gì mà hấn được chứng kiến.

Sinh vật đó, từ từ mở bàn tay đầy lông lá của nó ra. Một chiếc nhẫn có hoa văn kì quái xuất hiện, nó có một số dòng chữ Phạn nhỏ xíu được khắc nổi lên trên đó. Chiếc nhẫn này có màu vàng nhạt, linh khí của nó tỏa ra lại là màu vàng kinh óng ánh, nó đẹp hệt như linh khí trong cơ thể hấn vậy, chỉ khác màu mà thôi.

“Kít kít ...”

Đẩy bàn tay của mình lên, sinh vật đó như thể muốn Thu Phong nhận lấy chiếc nhẫn này. Nhìn vào nó, Thu Phong lại nhìn vào chiếc nhẫn. Chiếc

nhẫn này tuy đẹp thật, linh khí cũng rất đẹp, lần đầu hắn thấy đồ vật chết có thể toát ra linh khí. Tuy hơi khó hiểu, nhưng ...

Thu Phong hơi nhíu mày một chút, hắn cảm nhận được linh khí toát ra từ cái nhẫn, cũng như chiếc nhẫn này không hề có vấn đề gì, cũng không hề nguy hại đến hắn.

Thu Phong vươn tay ra chạm vào chiếc nhẫn. Một dòng khí tức ấm áp, thanh tịnh truyền vào cơ thể Thu Phong thông qua tiếp xúc ở đầu ngón tay. Một giảm giác thoải mái hắn không nói lên lời.

Khi Thu Phong vừa nhận chiếc nhẫn, lập tức sinh vật kia trở nên vui mừng, đầu nó liền cúi thấp hơn nữa tỏ vẻ tôn trọng Thu Phong tuyệt đối.

Tuy nhiên một hồi sau mãi nhìn ngắm chiếc nhẫn, Thu Phong vẫn không đeo vào, hắn chỉ đứng đó quan sát từng dòng chữ và linh khí đang toát ra từ chiếc nhẫn ấy.

Thời gian trôi qua đã lâu, sinh vật đưa nhẫn cho Thu Phong lại ngán đầu lên lần nữa, nó thấy Thu Phong vẫn chưa đeo nhẫn liền làm hành động đeo nhẫn trước mặt Thu Phong.

“Cái gì? Muốn tao đeo cái nhẫn này hả?”

Nhìn vào hành động của sinh vật ấy, Thu Phong hả lên một tiếng.

Thấy thế sinh vật kia gật gật cái đầu của mình.

“Sao mà đeo vừa được, cái nhẫn này đeo ngón chân cái tao còn kịp ... ơ ...”

Vừa nói Thu Phong vừa cười cười, nhét thử chiếc nhẫn to đến mức chỉ có thể đeo vào ngón chân cái kia. Thu Phong đeo thử chiếc nhẫn vào ngón

trở tay trái, đúng lúc này chiếc nhẫn hóa nhỏ lại vừa khít với ngón trỏ của hắn.

Thu Phong ngỡ ngác không kịp nói gì thì bỗng nhiên một loạt âm thanh đồng đều vang lên:

“Kính chào Đế Vương của chúng tôi!!!!”

“Hả?”